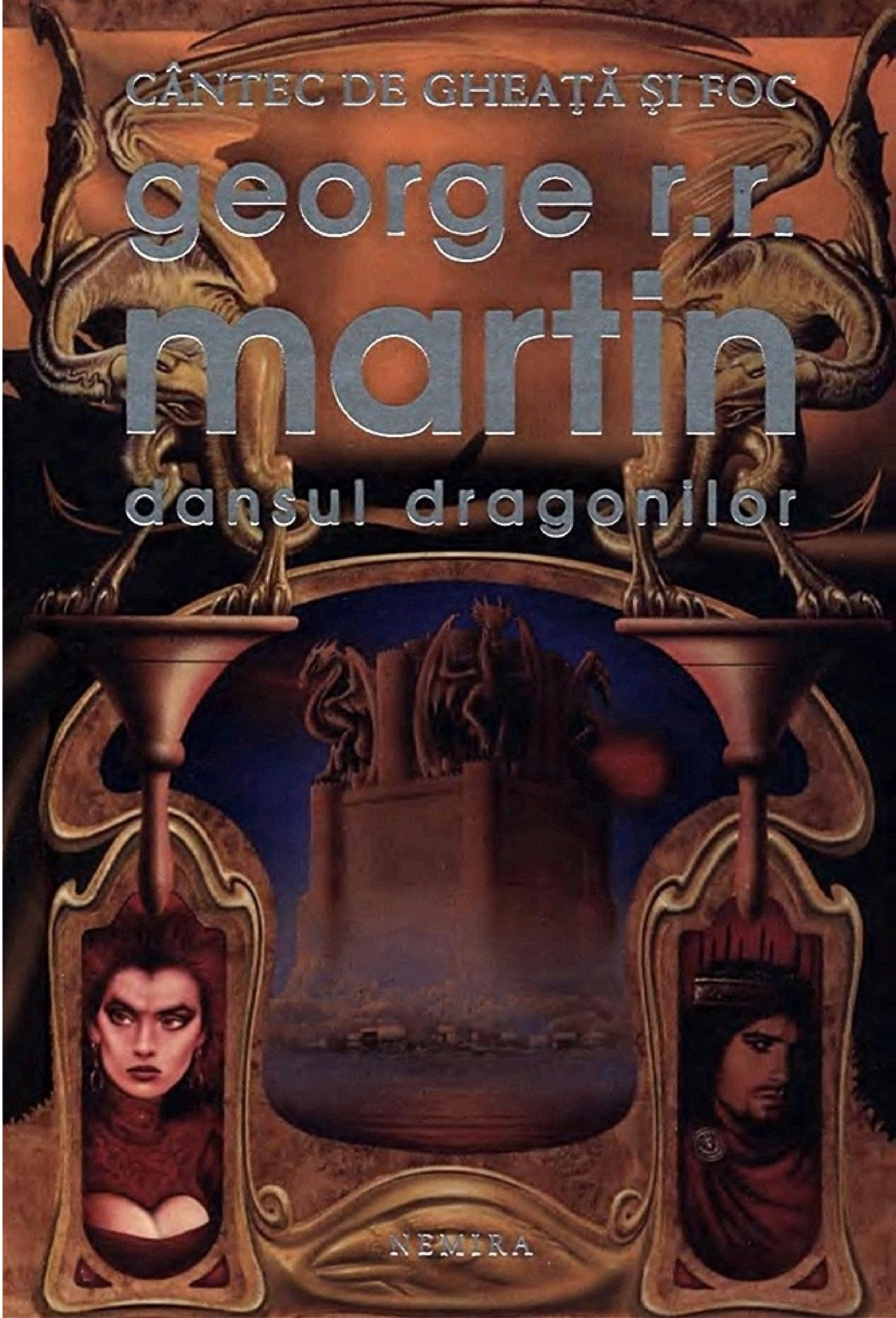

CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC
george r.r. martin
dansul dragonilor
NEMIRA

GEORGE R.R. MARTIN

DANSUL DRAGONILOR

seria *Cântec de gheață și foc* V

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
ANA VERONICA-MIRCEA
MIHAI-DAN PAVELESCU
SILVIU GENESCU

Editura NEMIRA
2011

Din seria CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC au apărut:

Urzeala tronurilor
Încleştarea regilor
Iureşul săbiilor
Festinul ciorilor
Dansul dragonilor

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009; *Dansul dragonilor,* 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor,* a fost deja difuzat de HBO, care a început producţia pentru al doilea sezon, *Încleştarea regilor,* cu promisiunea de a-l finaliza până la sfârşitul lui 2011. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele*

dragonului, care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor* a câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus.

O dedicaţie pentru fanii mei

pentru Lodey, Trebla, Stego, Pod, Caress, Yags, X-Ray şi Mr. X, Kate, Chataya, Mormont, Mich, Jamie, Vanessa, Ro, pentru Stubby, Louise, Agravaine, Wert, Malt, Jo, Mouse, Telisiane, Blackfyre, Bronn Stone, Coyote's Daughter, şi ceilalţi bărbaţi nebuni şi femei sălbatice ale Frăţiei fără Stindarde;

pentru magicienii paginii mele web, Elio şi Linda, lorzi ai Westerosului, Winter şi Fabio de WIC, şi Gibbs de Piatra Dragonului, de la care a început totul;

pentru bărbaţii şi femeile de Asshai din Spania care ne-au cântat despre un urs şi-o frumoasă fecioară şi pentru fantasticii fani din Italia, care mi-au oferit atâta vin, pentru cititorii mei din Finlanda, Germania, Brazilia, Portugalia, Franţa şi Olanda şi din toate celelalte ţări îndepărtate, unde aţi aşteptat acest dans şi pentru toţi prietenii şi fanii pe care încă am a-i întâlni, cu mulţumiri pentru răbdare.

NORDUL

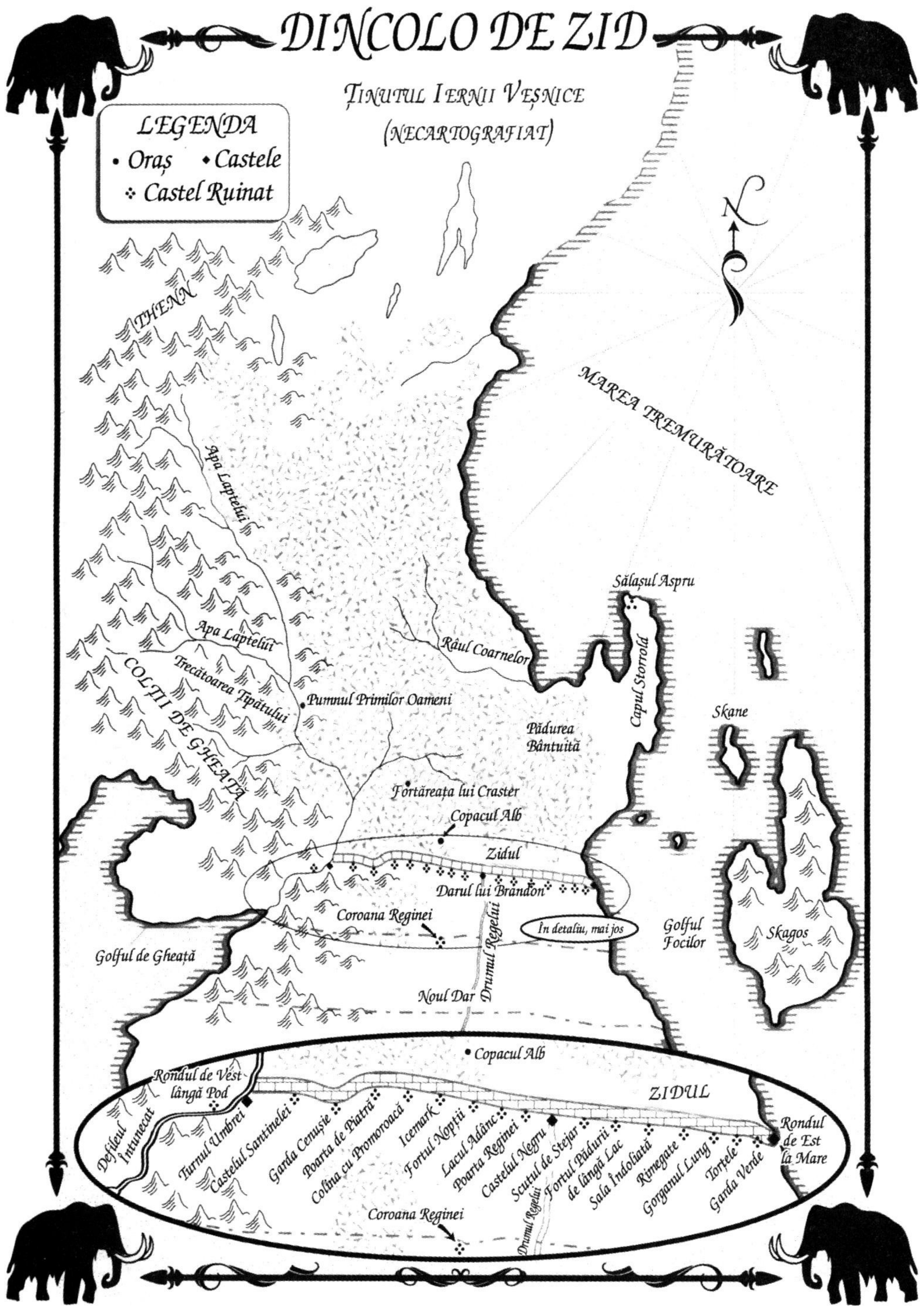
LEGENDA
• Oraș • Orășel • Castel
∴ Ruine ⁘ Castel Ruinat

ȚĂRMUL
ÎNGHEȚAT
Colții de Gheață
Pădurea Bântuită
Skane
Turnul Umbrei
ZIDUL
Castelul Negru
DARUL
Rondul de Est la Mare
Coroana Reginei
GOLFUL FOCILOR
Skagos
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Ultima Vatră
Ultimul Râu
Stâncile Cenușii
Capul Dragonului Mării
Lacul Lung
Karhold
Deepwood Motte
Dealurile Solitare
Pădurea Lupilor
Winterfell
Dreadfort
Apa Lacrimilor
Dealurile Sheepshead
Creanga Frântă
Castelul lui Torrhen
Cuțitul Alb
Țărmul Stâncos
GORGANELE
Drumul Regelui
PÂRAIELE
Poarta Berbecului
Barrowton
Portul Alb
Garda Văduvei
SALTSPEAR
GOLFUL APEI STRĂLUCITOARE
Moat Cailin
Vechiul Castel
MUȘCĂTURA
Degetul lui Flint
GÂTUL
Sisterton
Sfârcurile
Pietricica
Capul Krakenului
Trei Surori
Stâncile de cremene
Garda Apei Cenușii
DEGETELE
INSULELE DE FIER
Marele Wyk
Vechiul Wyk
Capul Vulturilor
Gemenii
Blacktyde
Orkmont
Seagard
VALEA LUI ARRYN
Eyrie
GOLFUL OMULUI DE FIER
Furca Verde
Harlow
Pietrele vechi
Poarta Însângerată
Saltcliff
Pyke
Furca Albastră
Riverrun
Furca Roșie
Piatra Răsucită

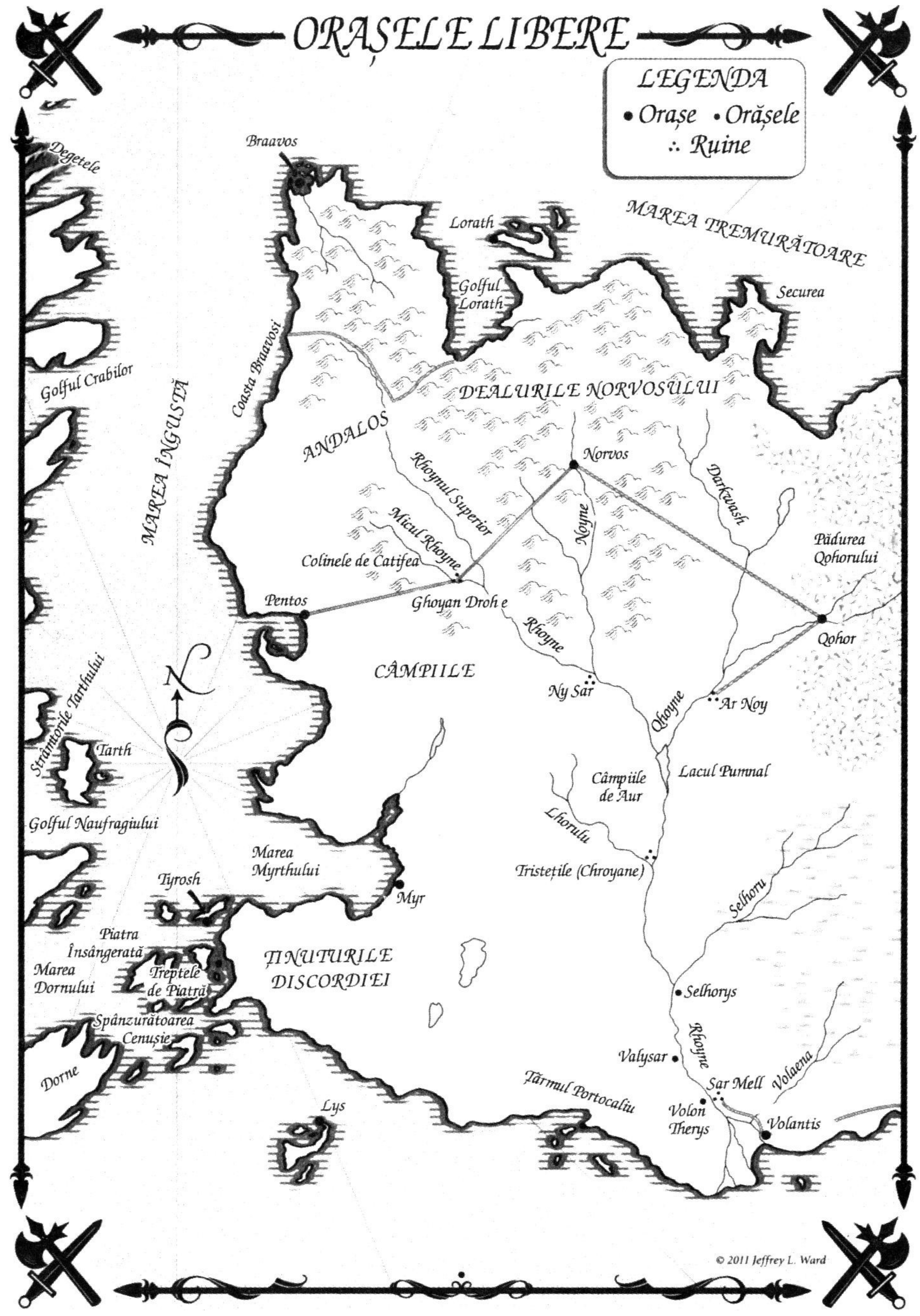
SUDUL

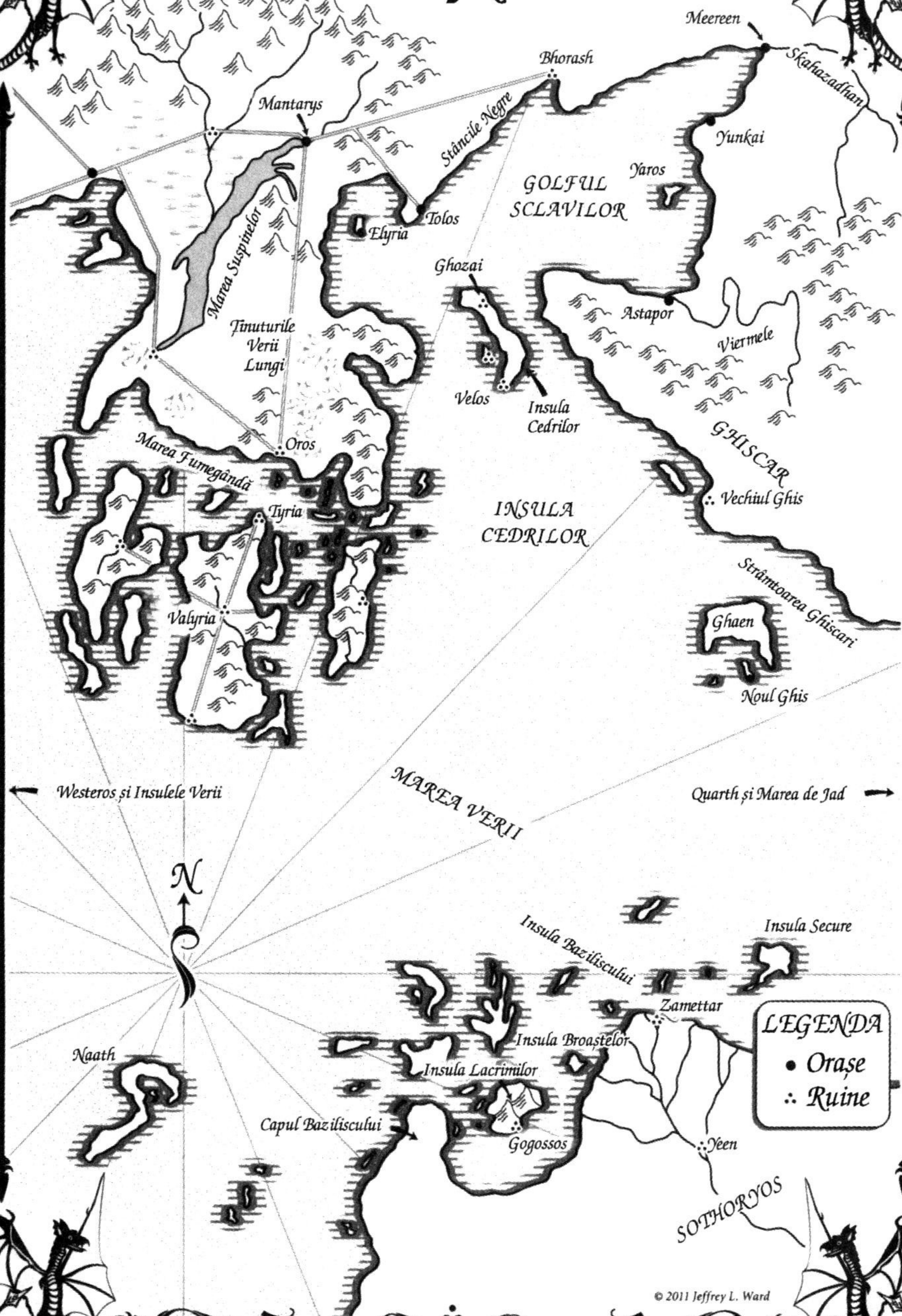

LEGENDA
• Oraș • Orășel • Castel
∴ Ruine ⁘ Castel Ruinat
Trei Surori
DEGETE
Coldwater
Sunkenwood
Căminul Inimii
Castelul Longbow
VALEA LUI ARRYN
Strongsong
Eyrie
Poarta Însângerată
Vechea Ancoră
Ironoaks
Runestone
INSULELE DE FIER
Vechiul Wyk
Blacktyde
Orkmont
Marele Wyk
Saltcliff
Pyke
Harlaw
Gemenii
Capul Vulturilor
Seagard
GOLFUL OMULUI DE FIER
Pietrele Vechi
Furca Verde
Furca Albastră
Fairmarket
TRIDENTUL
Redfort
Han
Furca Roșie
Orașul Lordului
Harroway
Gulltown
Banefort
Piatra Răsucită
Drumul Râului
Riverrun
Cragul
Saltspans
Wickenden
Golful Crabilor
Insula Frumoasă
Ashemark
Inima Avântată
Harrenhal
Insula Tăcerii
Insula Chipurilor
Capul Ghearei Sfărâmate
Insula Cleștelui
Castelul Frumos
Castelul Ghindei
Iazul Fecioarelor
Cuibarul Grifonului
Sarsfield
Dintele de Aur
Pinkmaiden
Ochiul Zeilor
Piatra Dragonului
Coarnele
Hornvale
Driftmark
Kayce
Casterly Rock
Grota Adâncă
Septul de Piatră
Duskendale
Defileul
Ciocul lui Massey
Feastfires
Lannisport
Drumul Aurului
Rosby
Sharp Point
Drumul Regelui
Apa Neagră
Stonedance
Castelul de Argint
Debarcaderul Regelui
GOLFUL APEI NEGRE
Cornfield
Crackhall
Tumbleton
REACH
Pădurea Regelui
Lacul Roșu
Crângul de Aur
Șura Fânului
Drumul Rozelor
Podul Amar
Poarta de Aramă
Tarth
Old Oak
Blueburn
Felwood
Castelul Amurgului
Mander
Longtable
Valea Ierbii
Capătul Furtunii
Insulele Scutului
Drumul Mării
Castelul Cidrului
Castelul Verii
Cuibarul Grifonului
GOLFUL NAUFRAGIILOR
Ashford
Drumul Oaselor
Râul Scoicilor
Cuibul Ciorii
Highgarden
Hotarele Dornishene
Casa Ploii
Rainwood
Fortăreața Brightwater
Coiful de Piatră
Cântecul Nopții
Pădurea Ceturilor
Horn Hill
Blackhaven
Capul Mâniei
Estermont
Bandallon
Cuibul Vulturilor
Wyl
Greenstone
Crângul Mierii
Turnul Bucuriei
Trecătoarea Prințului
MAREA DORNULUI
Turnul Plângerii
Uplands
Blackmont
Kingsgrave
Ghaston Grey
Coroana Neagră
Orașul Vechi
Skyreach
Yronwood
Ghost Hill
Golful Șoaptelor
Trei Turnuri
Starfall
Înaltul Ermitaj
Torul
Brațul Rupt
DORNE
Biciul
Grația Zeilor
Strâmtorile Redwyne
Sunhouse
Sandstone
Pucioasa
Vaith
Sunspear
Hellholt
Sângele Verde
Arbor
Țărmul de Sare
Lemonwood
© 2011 Jeffrey L. Ward

DINCOLO DE ZID
ȚINUTUL IERNII VEȘNICE
(NECARTOGRAFIAT)
LEGENDA
Oraș
Castele
Castel Ruinat
N
THENN
MAREA TREMURĂTOARE
Apa Laptelui
Apa Laptelui
Râul Coarnelor
Sălașul Aspru
Capul Storrold
COLȚII DE GHEAȚĂ
Trecătoarea Țipătului
Pumnul Primilor Oameni
Pădurea Bântuită
Skane
Fortăreața lui Craster
Copacul Alb
Zidul
Darul lui Brandon
Coroana Reginei
În detaliu, mai jos
Golful Focilor
Skagos
Golful de Gheață
Drumul Regelui
Noul Dar
Copacul Alb
ZIDUL
Rondul de Vest lângă Pod
Defileul Întunecat
Turnul Umbrei
Castelul Santinelei
Garda Cenușie
Poarta de Piatră
Colina cu Promoroacă
Icemark
Fortul Nopții
Lacul Adânc
Poarta Reginei
Castelul Negru
Scutul de Stejar
Fortul Pădurii de lângă Lac
Sala Îndoliată
Rimegate
Gorganul Lung
Torțele
Garda Verde
Rondul de Est la Mare
Coroana Reginei
Drumul Regelui

ORAȘELE LIBERE
LEGENDA
Orașe
Orășele
Ruine
Braavos
Degetele
Lorath
MAREA TREMURĂTOARE
Golful Lorath
Securea
Coasta Braavosi
Golful Crabilor
MAREA ÎNGUSTĂ
DEALURILE NORVOSULUI
ANDALOS
Norvos
Rhoynul Superior
Darkwash
Micul Rhoyne
Noyne
Colinele de Catifea
Pădurea Qohorului
Pentos
Ghoyan Drohe
Rhoyne
Qohor
CÂMPIILE
Ny Sar
Qhoyne
Ar Noy
Strâmtorile Tarthului
Tarth
Lacul Pumnal
Câmpiile de Aur
Lhorulu
Golful Naufragiului
Marea Myrthului
Tristețile (Chroyane)
Myr
Tyrosh
Selhoru
Piatra Însângerată
ȚINUTURILE DISCORDIEI
Marea Dornului
Treptele de Piatră
Selhorys
Spânzurătoarea Cenușie
Valysar
Rhoyne
Dorne
Țărmul Portocaliu
Sar Mell
Volaena
Lys
Volon Therys
Volantis

VALYRIA
Meereen
Bhorash
Skahazadhan
Mantarys
Stâncile Negre
Yunkai
Yaros
GOLFUL SCLAVILOR
Tolos
Elyria
Marea Suspinelor
Ghozai
Astapor
Ținuturile Verii Lungi
Viermele
Velos
Insula Cedrilor
Oros
Marea Fumegândă
GHISCAR
Tyria
Vechiul Ghis
INSULA CEDRILOR
Strâmtoarea Ghiscari
Valyria
Ghaen
Noul Ghis
MAREA VERII
Westeros și Insulele Verii
Quarth și Marea de Jad
N
Insula Baziliscului
Insula Secure
Zamettar
LEGENDA
Orașe
Ruine
Insula Broaștelor
Naath
Insula Lacrimilor
Capul Baziliscului
Gogossos
Yeen
SOTHORYOS
© 2011 Jeffrey L. Ward

CHIŢIBUŞURI DESPRE CRONOLOGIE

Ştiu, s-a scurs ceva vreme între cărţi. Aşadar, poate că se impune o recapitulare.

Cartea pe care o ţineţi în mână este al cincilea volum al seriei *Cântec de gheaţă şi foc.* Cel de-al patrulea a fost *Festinul ciorilor.* Însă volumul de faţă nu îi urmează celui precedent, în sensul tradiţional, ci se desfăşoară paralel cu acesta.

Atât *Dansul,* cât şi *Festinul* continuă povestea imediat după evenimentele celui de-al treilea volum al seriei, *Iureşul săbiilor.* În timp ce *Festinul* se concentrează asupra întâmplărilor de la Debarcaderul Regelui şi din împrejurimi, din Insulele de Fier şi din Dorne, *Dansul* ne conduce în nord, la Castelul Negru, la Zid (şi dincolo de acesta) şi peste Marea Îngustă, în Pentos şi Golful Sclavilor, continuând poveştile lui Tyrion Lannister, John Snow, Daenerys Targaryen şi ale tuturor celorlalte personaje pe care nu le-aţi întâlnit în volumul precedent. Cele două cărţi sunt împărţite mai degrabă geografic decât cronologic.

Dar numai până la un punct.

Dansul dragonilor este o carte mai lungă decât *Festinul ciorilor* şi acoperă o perioadă mai întinsă de timp. În cea de-a doua jumătate a acestui volum, veţi remarca apariţia anumitor personaje-martor din *Festinul ciorilor.* Şi asta înseamnă tocmai ceea ce credeţi că înseamnă: naraţiunea a depăşit cadrul din *Festinul* şi cele două fire se împletesc din nou.

Următoarea carte: *The Winds of Winter (Vânturile iernii).* Unde, nădăjduiesc, vor tremura cu toţii împreună, din nou…

GEORGE R.R. MARTIN, aprilie 2011

PROLOG

Noaptea era încărcată de mirosul greu de om.

Omul-lup se opri sub un copac şi adulmecă, în umbra ce-i smălţa blana brun-cenuşie. O boare de vânt cu mireasmă de pin îi aduse izul de om în nări, peste celelalte mirosuri care grăiau despre vulpi şi iepuri, despre foci şi cerbi şi chiar despre lupi. Omul-lup ştia că şi acelea veneau tot de la oameni; duhoarea de piei învechite, stătută şi acrie, era aproape complet înăbuşită de miasmele mai puternice de fum, sânge şi putreziciune. Doar omul jupuia alte fiare şi se înveşmânta cu pielea şi părul lor.

Spre deosebire de lupi, oamenii-lupi nu se tem de om. Ura şi foamea îi răvăşeau măruntaiele. Scoase un mârâit gros, o chemare către fratele său cu un singur ochi, către sora lui mică şi vicleană. Când porni în goană printre copaci, tovarăşii de haită îl urmară îndeaproape. Simţiseră şi ei mirosul. În timp ce alerga, vedea şi prin ochii lor şi se zări pe sine în frunte. Răsuflarea haitei ţâşnea, fierbinte şi albă, dintre fălcile alungite şi cenuşii. Gheaţa li se întărise între gheare, tare ca piatra, dar acum vânătoarea era în toi, prada în faţă. *Carne,* gândi omul-lup, *hrană.*

Un om de unul singur era o fiinţă vulnerabilă. Mare şi puternic, cu ochi ageri, dar slab de urechi şi surd la mirosuri. Cerbii, elanii, până şi iepurii, erau mai sprinteni, urşii şi mistreţii, mai fioroşi în luptă. Dar oamenii în haite erau periculoşi. Când lupii se apropiară de pradă, omul-lup auzi scâncetul unui pui, pojghiţa zăpezii căzute peste noapte pârâind sub labele stângace ale oamenilor, zgomotul pieilor grele şi ale ghearelor lungi şi gri pe care le duceau în mâini.

Săbii, îi şopti o voce lăuntrică, *suliţe.*

Copacilor le crescuseră colţi de gheaţă, ce atârnau dezgoliţi ca într-un mârâit pe crengile cenuşii, desfrunzite. Un-Ochi ţâşni prin tufişuri, împroşcând omătul. Tovarăşii

de haită îl urmară. În susul unui deal şi în josul povârnişului de dincolo, până ce pădurea se deschise înaintea lor şi oamenii erau acolo. Printre ei, o femelă. Ghemul înfofolit în blană pe care-l strângea în braţe era puiul ei. *Las-o la urmă,* şopti glasul, *masculii sunt pericolul.* Răcneau unul la altul, aşa cum obişnuiau oamenii, dar omul-lup le simţea spaima. Unul avea un dinte de lemn, înalt cât el. Îl azvârli, dar mâna îi tremura şi dintele zbură sus.

Atunci haita se năpusti asupra lor.

Fratele lup cu un singur ochi îl doborî pe aruncătorul dintelui într-un troian de zăpadă şi îi sfâşie beregata, în timp ce acesta se zbătea. Sora lupoaică se strecură pe după celălalt mascul şi-l atacă din spate. Mai rămâneau femela şi puiul ei.

Avea şi ea un dinte, unul mic, făcut din os, dar îl scăpă din mână când fălcile omului-lup i se încleştară pe picior. În cădere, îşi înfăşură ambele braţe în jurul gălăgiosului ei pui. Sub blănuri, femela era doar piele şi os, dar avea ugerele pline de lapte. Carnea cea mai dulce era a puiului. Lupul păstră cele mai gustoase bucăţi pentru fratele lui. De jur împrejurul leşurilor, zăpada îngheţată deveni rozalie şi roşie, în timp ce haita se ghiftuia.

Hăt departe, într-o colibă din chirpici cu acoperişul de stuf, o gaură de fum şi podeaua de pământ bătătorit, Varamyr se scutură, tuşi şi îşi linse buzele. Avea ochii roşii, buzele crăpate, gâtul uscat şi aspru, dar gustul de sânge şi grăsime îi umplea gura, în timp ce pântecele-i bombat ţipa după hrană. *Carne de copil,* gândi el, amintindu-şi de Ţugui. *Carne de om.* Decăzuse într-atât încât să tânjească după carne de om? Îl auzea parcă aievea pe Haggon mârâind:

— Oamenii pot să mănânce carnea animalelor, iar animalele carnea oamenilor, dar omul care mănâncă din carnea de om este abominabil.

Abominabil. Acesta fusese dintotdeauna cuvântul preferat al lui Haggon. *Abominabil, abominabil, abominabil.* Să mănânci carne de om era abominabil, să te

împreunezi ca lupii era abominabil, iar să pui stăpânire pe trupul altui om era cel mai abominabil lucru dintre toate. *Haggon a fost slab, se temea de propria-i putere. A murit înlăcrimat şi singur, când i-am smuls cea de-a doua viaţă.* Varamyr îi devorase el însuşi inima. *M-a învăţat o mulţime de lucruri şi ultimul pe care l-am aflat de la el a fost gustul cărnii de om.*

Asta, însă, făcuse ca lup. Nu mâncase niciodată cu dinţi de om carnea oamenilor. Dar haita lui n-avea decât să se ospăteze. Lupii erau la fel de înfometaţi ca şi el, sfrijiţi, înfriguraţi şi flămânzi, iar prada... *doi bărbaţi şi o femeie, cu un prunc în braţe, fugind de înfrângere în ghearele morţii. Ar fi pierit curând, oricum, doborâţi de intemperii sau de foame. Aşa a fost mai bine, mai rapid. O izbăvire.*

— O izbăvire, rosti el cu voce tare.

Avea gâtul uscat, dar îi plăcea să audă un glas de om, chiar şi pe al său.

Aerul mirosea a mucegai şi umezeală, pământul era rece şi tare, iar focul răspândea mai mult fum decât căldură. Se apropie de flăcări cât de mult îndrăzni, când tuşind, când tremurând, cu coapsa zvâcnind acolo unde i se deschisese rana. Sângele îi îmbibase pantalonii până la genunchi şi se întărise, formând o crustă maronie, tare.

Pălămida îl prevenise că s-ar putea întâmpla asta.

— Am cusut-o cât am putut de bine, îi spusese ea, dar trebuie să te odihneşti şi s-o laşi să se vindece, altfel carnea se va sfârteca din nou.

Pălămida fusese ultima lui tovarăşă, o suliţaşă aspră ca o rădăcină bătrână, plină de negi, cu faţa brăzdată de riduri şi tăbăcită de vânt. Ceilalţi îi părăsiseră pe drum. Unul câte unul, rămăseseră în urmă ori se avântaseră înainte, îndreptându-se către vechile lor sate, spre Apa Laptelui sau spre Sălaşul Aspru, ori către o moarte solitară în pădure. Varamyr nu ştia şi nu-i păsa. *Ar fi trebuit să-l iau pe vreunul dintre ei, când am avut ocazia. Pe unul dintre gemeni, pe vânjosul cu cicatrici pe faţă, ori pe tânărul cu păr roşu.* Dar se temuse. Unul dintre ceilalţi şi-ar fi putut da seama ce se petrece. Atunci l-ar fi atacat şi l-

ar fi ucis. Iar vorbele lui Haggon îl bântuiseră şi, astfel, pierduse ocazia.

După bătălie, îşi croiseră drum prin codru cu miile, flămânzi, speriaţi, fugind din calea măcelului care se abătuse asupra lor la Zid. Unii vorbiseră despre o întoarcere la casele pe care le părăsiseră, alţii despre organizarea unui al doilea atac asupra porţii, dar majoritatea erau dezorientaţi, neştiind încotro s-o apuce sau ce să facă. Scăpaseră de ciorile în mantii negre şi de cavalerii în oţel cenuşiu, dar acum erau vânaţi de duşmani fără milă. Fiecare zi lăsa în urmă alte şi alte cadavre. Unii mureau de foame, unii de frig, alţii de boală. Iar alţii erau ucişi de cei care le fuseseră tovarăşi de arme, în timp ce mărşăluiau spre sud cu Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid.

Mance a căzut, îşi spuneau unul altuia supravieţuitorii, cu glasuri disperate. *Mance a fost prins. Mance e mort.*

— Harma a murit şi Mance a fost capturat, ceilalţi au fugit şi ne-au lăsat, spusese Pălămida, în timp ce-i cosea rana. Tormund, Plângătorul, Şasepiei, toţi aceşti bravi războinici, unde sunt ei acum?

Nu ştie cine sunt, şi-a dat atunci seama Varamyr, *şi de ce-ar şti?* Fără fiarele lui, nu avea aerul unui bărbat impunător. *Am fost Varamyr Şasepiei, am mâncat aceeaşi pâine cu Mance Rayder.* Îşi luase numele de Varamyr pe când avea zece ani. *Un nume potrivit pentru un lord, un nume de slăvit în cântece, un nume măreţ, un nume fioros.* Şi, totuşi, fugise din calea ciorilor, ca un iepure speriat. Teribilul Lord Varamyr devenise un laş, dar nu suporta ca ea să ştie asta, aşa că i-a spus suliţaşei că-l cheamă Haggon. Apoi, s-a întrebat de ce îi venise pe buze tocmai acel nume, dintre toate cele pe care le-ar fi putut alege. *I-am mâncat inima şi i-am băut sângele şi totuşi continuă să mă bântuie.*

Într-o zi, pe când fugeau, un călăreţ a venit în galop prin pădure, pe o mârţoagă albă, strigând că trebuie s-o apuce cu toţii spre Apa Laptelui, că Plângătorul aduna luptători ca să treacă Podul Ţestelor şi să cucerească Turnul

Umbrei. Mulţi l-au urmat, dar majoritatea, nu. Mai târziu, un războinic ursuz, în blănuri şi ambră, a mers de la un foc la altul, îndemnându-i pe supravieţuitori să pornească spre nord şi să se refugieze în Valea Thennilor. Varamyr n-a aflat niciodată de ce credea omul că acolo ar fi în siguranţă, când thennii înşişi părăsiseră locul, dar l-au urmat cu sutele. Alte sute au plecat cu vrăjitoarea pădurii căreia i se înfăţişase o flotă de corăbii venind să-i ducă pe oamenii liberi spre sud.

— Trebuie să căutăm marea! a strigat Mama Cârtiţă, şi adepţii ei au luat-o spre est.

Varamyr s-ar fi aflat printre ei dacă ar fi fost mai puternic. Dar marea era cenuşie, rece şi îndepărtată şi el ştia că n-aveau să apuce s-o vadă vreodată. Fusese de nouă ori mort sau în agonie şi acum şi-ar fi găsit cu adevărat sfârşitul. *O mantie din blană de veveriţă,* îşi aminti el, *m-a înjunghiat pentru o mantie din blană de veveriţă.*

Proprietara ei murise, cu ceafa strivită, un terci roşu împănat cu bucăţi de os, dar mantia ei părea groasă şi călduroasă. Ningea şi Varamyr îşi pierduse mantiile la Zid. Pieile cu care se învelea noaptea, hainele de lână, cizmele din piele de oaie şi mănuşile îmblănite, provizia de mied şi stocul de mâncare, şuviţele de păr împletit luate de la femeile cu care se culca, până şi brăţările de aur pe care i le dăduse Mance, toate erau pierdute şi uitate. *Am ars şi am murit şi apoi am fugit, pe jumătate nebun de durere şi de spaimă.* Amintirea îl ruşina şi acum, dar nu fusese singurul. Fugiseră şi alţii, cu sutele, cu miile. *Bătălia era pierdută. Veniseră cavalerii, invincibili în oţelul lor, omorându-i pe toţi cei care rămăseseră să lupte. Ori fuga, ori moartea.*

Însă de moarte nu puteai fugi atât de uşor. Aşadar, când a dat peste cadavrul femeii în pădure, Varamyr a îngenuncheat să-i scoată mantia şi n-a observat băiatul până când acesta n-a ţâşnit din ascunzătoare, vârându-i cuţitul lung de os în coapsă şi smulgându-i mantia dintre degetele încleştate.

— Mama lui, i-a spus Pălămida mai târziu, după ce băiatul fugise. Era mantia mamei lui şi când te-a văzut furând-o…

— Era moartă, a răspuns Varamyr, tresărind când acul de os i-a străpuns carnea. Cineva i-a zdrobit capul. Vreo cioară.

— Nicio cioară. Copitaţii. Am văzut. Acul Pălămidei a închis tăietura din coapsă. Sălbatici, şi cine-a mai rămas să-i îmblânzească?

Nimeni. Dacă Mance e mort, oamenii liberi sunt condamnaţi. Thennii, uriaşii şi Copitaţii, oamenii cavernelor, cu dinţii lor piliţi, şi oamenii ţărmului dinspre apus, cu carele lor de oase… erau şi ei, cu toţii, osândiţi. Până şi ciorile. Poate că n-o ştiau încă, dar afurisiţii înveşmântaţi în negru aveau să piară odată cu ceilalţi. Duşmanul se apropia.

Glasul răguşit al lui Haggon îi răsună în minte:

— O să mori de-o duzină de ori, băiete, şi de fiecare dată cu durere… dar când va veni adevărata moarte, vei trăi din nou. Cea de-a doua viaţă e mai simplă şi mai dulce, aşa se spune.

Varamyr Şasepiei avea să afle adevărul vorbelor lui cât de curând. Adulmeca adevărata moarte în mirosul înţepător care stăruia în aer, o simţea în căldura de sub degete, când îşi strecura o mână sub haine, să-şi atingă rana. Însă frigul îi era în trup, până în măduva oaselor. De data aceasta frigul avea să-l ucidă.

Ultima lui moarte fusese în foc. *Am ars.* La început, în tulburarea lui, crezuse că vreun arcaş de pe Zid l-a străpuns cu o săgeată aprinsă… dar focul fusese *în interiorul lui,* mistuindu-l. Iar durerea…

Varamyr mai murise de nouă ori. O dată împuns de o suliţă, o dată cu dinţii unui urs în beregată, o dată într-o baltă de sânge, când a adus pe lume un pui născut mort. Prima oară Varamyr a murit la doar şase ani, atunci când securea tatălui său i-a despicat ţeasta. Nici măcar asta nu fusese atât de chinuitor ca focul din măruntaie, trosnind de-a lungul aripilor, *devorându-l.* Când a încercat să fugă

de focul acela, spaima lui a aţâţat flăcările şi le-a făcut să dogorească mai tare. Plutea deasupra Zidului, urmărind mişcările oamenilor de jos, cu ochii lui de vultur, când, dintr-odată, văpaia îi prefăcuse inima în cenuşă şi îi trimiseseră spiritul, ţipând, înapoi în pielea sa şi, pentru scurtă vreme, îşi pierduse minţile. Fiecare amintire era deajuns să-l cutremure. Atunci observă că focul i se stinsese.

Mai rămăsese doar un amestec negru-gri de lemn carbonizat, cu câţiva cărbuni strălucind în cenuşă. *Încă mai fumegă, e nevoie doar de lemne.* Scrâşnind din dinţi ca să-şi înăbuşe durerea, Varamyr se târî spre mormanul de crengi rupte pe care le adunase Pălămida înainte de-a pleca la vânătoare şi azvârli câteva beţe în cenuşă.

— Aprinde-te, zise el răguşit. *Arzi.*

Suflă în jăratic şi spuse în gând o rugăciune către zeii fără nume ai pădurii, ai muntelui şi ai câmpiei.

Zeii nu răspunseră. După o vreme, nici fumul nu se mai înălţa. Coliba începea deja să se răcească. Varamyr n-avea cremene, nici iască şi nici vreascuri uscate. N-avea să reaprindă focul niciodată, nu de unul singur.

— Pălămida! strigă el, cu glasul răguşit şi gâtuit de durere. *Pălămida!*

Femeia avea bărbia ascuţită, nasul turtit şi, pe obraz, o aluniţă din care ieşeau patru fire de păr negru. O faţă urâtă şi aspră, dar Varamyr ar fi dat orice s-o zărească în uşă. *Ar fi trebuit să-i răpesc trupul înainte de-a pleca.* De când e plecată? De două zile? De trei? Nu era sigur. Era întuneric în colibă şi Varamyr plutise între somn şi trezie, fără să ştie vreodată, cu siguranţă, dacă afară era zi sau noapte.

— Aşteaptă, spusese ea. Mă întorc cu mâncare.

Aşadar, ca un nătărău, aşteptase, visând la Haggon şi la Ţugui şi la toate greşelile pe care le făcuse în lunga-i viaţă, dar trecuseră zile şi nopţi şi Pălămida nu se întorsese. *Nu se mai întoarce.* Varamyr se întreba dacă se dăduse de gol. Oare-şi putea da seama ce gândeşte doar privindu-l sau oare murmurase el ceva prin somnu-i febril?

Abominabil, îl auzi pe Haggon spunând. Era aproape ca

şi cum s-ar fi aflat acolo, în aceeaşi încăpere.

— E doar o suliţaşă urâtă, îi răspunse Varamyr. Eu sunt un om măreţ. Sunt Varamyr, omul-lup, omul-fiară, nu e drept ca ea să trăiască şi eu să mor.

Nu-i răspunse nimeni. Nu era nimeni acolo. Pălămida plecase. Îl părăsise, la fel ca toţi ceilalţi.

Până şi propria lui mamă îl abandonase. *A plâns după Ţugui, dar n-a vărsat o lacrimă pentru mine.* În dimineaţa în care tatăl său l-a smuls din pat, să-l dea pe mâna lui Haggon, mama lui nu i-a aruncat nici măcar o privire. Varamyr ţipase şi dăduse din picioare în timp ce era târât în pădure, până când tatăl lui l-a pălmuit şi i-a spus să tacă.

— Locul tău e printre cei ca tine, a fost tot ce i-a spus când l-a azvârlit la picioarele lui Haggon.

Nu s-a înşelat, gândi Varamyr, tremurând. *Haggon m-a învăţat o mulţime de lucruri. M-a învăţat să vânez şi să pescuiesc, cum să hăcuiesc un cadavru şi cum să curăţ un peşte de oase, cum să-mi croiesc drum prin pădure. Şi m-a învăţat rânduiala oamenilor-lupi şi secretele oamenilor-fiare, deşi darul meu era mai puternic decât al lui.*

Peste ani şi ani, încercase să-şi găsească părinţii, să le spună că micul lor Cucui devenise marele Varamyr Şasepiei, dar amândoi erau cenuşă. *Una cu pomii şi izvoarele, una cu pietrele şi pământul. Scrum şi ţărână.* Asta i-a spus vrăjitoarea pădurilor mamei sale, în ziua în care a murit Ţugui. Cucui nu voia să fie un bulgăre de pământ. Băiatul visase la ziua când barzii aveau să cânte despre faptele sale şi fetele frumoase aveau să-i dea sărutări. *Când o să cresc mare, o să devin Regele-de-dincolo-de-Zid,* îşi jurase Cucui. Nu devenise, dar ajunsese pe-aproape. Varamyr Şasepiei era un nume de care oamenii se temeau. Lupta călare pe o ursoaică albă, înaltă de patru metri, ţinea în frâu trei lupi şi o pisică-nălucă şi stătea la dreapta lui Mance Rayder. *Mance m-a adus în locul acesta. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare. Ar fi trebuit să mă strecor în pielea ursoaicei mele şi să-l sfâşii în bucăţi.*

Înainte să-l întâlnească pe Mance, Varamyr Şasepiei fusese un fel de lord. Locuia singur într-un castel din muşchi, noroi şi buşteni pe care-l stăpânise cândva Haggon, împreună cu fiarele lui. O duzină de sate îi aduceau tribut în pâine, sare şi cidru, oferindu-i fructe din livezi şi legume din grădini. Carnea şi-o procura singur. Ori de câte ori dorea o femeie, trimitea o pisică-nălucă s-o vâneze şi orice fată pe care punea ochii îl urma supusă în pat. Unele veneau plângând, da, dar veneau. Varamyr le dădea sămânţa lui, le lua o şuviţă de păr, ca să-i amintească de ele şi le trimitea înapoi. Din când în când, câte un erou al locului venea cu suliţa în mână, să ucidă fiara şi să-şi salveze sora, ori iubita, ori fiica. Pe aceştia îi omora, dar femeilor nu le făcea niciun rău. Pe unele chiar le binecuvânta cu copii. *Ţânci. Piperniciţi, firavi, asemenea lui Cucui, şi niciunul hărăzit cu darul.*

Frica îl făcu să se ridice în picioare, clătinându-se. Ţinându-se de coapsă, ca să nu lase sângele să se prelingă din rană, Varamyr se îndreptă, împleticindu-se, spre uşă şi trase la o parte pielea zdrenţuită care o acoperea, pomenindu-se în faţa unui zid alb. *Zăpadă.* Nu era de mirare că înăuntru era aşa de întuneric şi atâta fum. Zăpada acoperise coliba.

Când Varamyr o împinse, zăpada se fărâmiţă şi căzu, încă moale şi udă. Afară, noaptea era albă ca moartea; nori palizi, răsfiraţi, dansau în jurul unei luni de argint, sub privirile reci ale unei puzderii de stele. Vedea siluetele cocoşate ale celorlalte colibe îngropate sub troiene şi, dincolo de ele, palida umbră a unui copac al inimii, în armură de gheaţă. Spre sud şi spre vest, dealurile erau o vastă pustietate albă, unde nimic nu se clintea, în afară de zăpada spulberată de vânt.

— Pălămida! strigă Varamyr, cu glas pierit, întrebându-se până unde ar fi putut să ajungă. *Pălămida! Femeie! Unde eşti?*

În depărtare, un lup urlă.

Un fior străbătu trupul lui Varamyr. Cunoştea acel urlet, aşa cum, odinioară, Cucui cunoştea glasul mamei sale. *Un-*

Ochi. Era cel mai bătrân dintre cei trei lupi ai săi, cel mai mare, cel mai fioros. Vânătorul era mai suplu, mai ager, mai tânăr, Şireata mai vicleană, dar amândoi îi ştiau de frică lui Un-Ochi. Bătrânul lup era neînfricat, necruţător, sălbatic.

Varamyr pierduse controlul asupra celorlalte animale ale sale, în agonia morţii vulturului. Pisica-nălucă fugise în păduri, în timp ce ursoaica albă şi-a scos ghearele la cei din preajma ei, sfâşiind patru oameni înainte să cadă răpusă de-o suliţă. L-ar fi omorât şi pe Varamyr, dacă i-ar fi ieşit în cale. Ursoaica îl ura, se înfuriase de fiecare dată când intrase în pielea ei sau i se căţărase pe spate.

Lupii lui, însă…

Fraţii mei. Haita mea. Multe nopţi friguroase dormise cu lupii lui, încălzit de trupurile lor lăţoase îngrămădite în jurul lui. *Când voi muri, se vor ospăta cu carnea mea şi vor lăsa doar oasele, să întâmpine dezgheţul primăvara viitoare.* Gândul era ciudat de liniştitor. Lupii lui vânaseră adesea pentru el, pe când hoinăreau. Părea firesc să le fie hrană, la sfârşit. Ar putea să-şi înceapă a doua viaţă sfâşiind carnea caldă şi moartă a propriului său cadavru.

Câinii erau animalele de care te puteai apropia cel mai uşor; trăiau atât de aproape de oameni, încât erau aproape umani. Să te strecori în pielea unui câine era ca şi cum ai încălţa o cizmă veche, lărgită de purtare. Aşa cum o cizmă era modelată pe potriva unui picior, un câine era modelat să accepte lanţul, chiar şi un lanţ pe care niciun ochi de om nu-l putea vedea. Lupii erau mai greu de stăpânit. Un om se putea împrieteni cu un lup, dar nimeni nu putea *îmblânzi* cu adevărat un lup.

— Cu lupii şi femeile te însoţeşti pe viaţă, spunea adesea Haggon. Ai luat unul, eşti ca şi însurat. Lupul e parte din tine, începând cu ziua aceea, iar tu eşti parte din el. Amândoi vă veţi schimba.

De alte animale era mai bine să nu te apropii, afirmase vânătorul. Pisicile erau parşive şi crude, gata oricând să te trădeze. Elanii şi cerbii erau victime; până şi cel mai curajos om devenea un laş dacă le purta pielea prea mult.

Urşii, mistreţii, viezurii, nevăstuicile… Haggon nici nu se apropia de aşa ceva.

— Unele piei e mai bine să nu le porţi niciodată, băiete, i-a spus el. Nu ţi-ar plăcea în ce te-ai transforma.

Dacă stăteai să-l asculţi pe Haggon, păsările erau cele mai rele:

— Oamenii n-au fost făcuţi să părăsească pământul. Stai prea multă vreme în nori şi n-ai să mai vrei să cobori niciodată. Cunosc oameni-fiare care au încercat şoimi, bufniţe, corbi. Chiar şi atunci când sunt în propria lor piele, stau visători, cu ochii ridicaţi spre albastrul afurisit.

Dar nu toţi oamenii-fiare simţeau la fel. Odată, pe când Cucui avea zece ani, Haggon l-a dus la adunarea unor asemenea fiinţe. Oamenii-lupi erau cei mai numeroşi din grup, fraţii-lupi, dar băiatul i-a găsit pe ceilalţi mai ciudaţi şi mai fascinanţi. Borroq semăna atât de mult cu mistreţul lui încât nu-i mai lipseau decât colţii, Orell avea vulturul său, Briar, pisica lui nălucă (din clipa în care i-a zărit, Cucui a vrut să aibă şi el o pisică-nălucă), femeia-capră Grisella…

Dar niciunul dintre ei nu fusese la fel de puternic ca Varamyr Şasepiei, nici măcar Haggon, înalt şi fioros, cu palme tari ca piatra. Vânătorul a murit plângând, după ce Varamyr i l-a luat pe Blană-Cenuşie, scoţându-l din pielea fiarei, ca s-o revendice pentru sine. *Nu vei mai avea o a doua viaţă, bătrâne.* Varamyr Treipiei îşi spusese pe vremea aceea. Blană-Cenuşie a fost a patra, dar bătrânul lup era firav şi aproape ştirb şi l-a urmat curând pe Haggon în moarte.

Varamyr putea să ia orice animal voia, să-l supună voinţei sale şi să-i ia trupul în stăpânire. Câine sau lup, urs sau viezure.

Pălămida, gândi el.

Haggon ar fi considerat asta abominabil, cel mai negru păcat dintre toate, dar Haggon era mort, devorat şi ars. Mance l-ar fi blestemat şi el, dar Mance fusese ucis sau capturat. *Nimeni nu va afla vreodată. Voi fi Pălămida suliţaşa, iar Varamyr Şasepiei va fi mort.* Presupunea că

darul său ar dispărea odată cu trupul. Şi-ar pierde lupii şi ar trăi tot restul vieţii în pielea unei femei sfrijite şi pline de negi… dar ar trăi. *Dacă se întoarce. Sunt încă destul de puternic s-o iau în stăpânire.*

Un val de ameţeală îl cuprinse. Se pomeni în genunchi, cu mâinile îngropate în omăt. Luă un pumn de zăpadă şi-şi umplu gura, frecându-şi-l prin barbă şi peste buzele crăpate, sorbindu-i apa. Era atât de rece încât abia reuşi s-o înghită şi îşi dădu seama din nou cât de înfierbântat era.

Zăpada topită îi făcu foame. După mâncare tânjea stomacul lui, nu după apă. Ninsoarea se oprise, dar vântul se înteţea, umplând aerul de cristale, biciuindu-i faţa în timp ce îşi croia cu greu drum prin troiene, cu rana din şold deschizându-se şi închizându-se iar. Răsuflarea i se transforma într-un nor alb, zdrenţuit. Când ajunse lângă copacul inimii, găsi o creangă căzută, numai bună s-o folosească pe post de cârjă. Sprijinindu-se cu putere de ea, se îndreptă clătinându-se către cea mai apropiată colibă. Poate că ţăranii uitaseră ceva când au fugit… un sac de mere, nişte carne uscată, orice să-l ţină în viaţă până se întorcea Pălămida.

Aproape ajunsese când cârja se rupse sub greutatea lui şi picioarele îi alunecară de sub trup.

Cât timp a zăcut acolo răşchirat, înroşind zăpada de sânge, Varamyr n-ar fi putut spune. *Zăpada o să mă îngroape.* Ar fi o moarte liniştită. *Se spune că ţi-e cald când se apropie sfârşitul, cald şi somn.* Ar fi plăcut să simtă din nou căldură, deşi îl întrista gândul că n-avea să mai vadă niciodată ţinuturile verzi, tărâmurile calde de dincolo de Zid, despre care cânta Mance.

— Lumea de dincolo de Zid nu e pentru cei ca noi, obişnuia să spună Haggon. Oamenii liberi se tem de oamenii-fiare, dar îi şi respectă. La sud de Zid, îngenuncheaţii ne vânează şi ne măcelăresc ca pe nişte porci.

M-ai prevenit, gândi Varamyr, *dar tot tu mi-ai arătat şi Rondul de Est la Mare.* Să fi avut vreo zece ani, nu mai mult. Haggon dăduse o duzină de sfori de chihlimbar şi o

sanie încărcată de piei pentru şase burdufuri cu vin, un drob de sare şi un ceaun de aramă. Rondul de Est era un loc mai bun pentru negoţ decât Castelul Negru; asta pe vremea când veneau corăbiile, încărcate de mărfuri de pe tărâmurile de legendă de dincolo de mare. Ciorile îl cunoşteau pe Haggon ca vânător şi ca prieten al Rondului de Noapte şi se bucurau să primească veştile pe care le aducea despre viaţa de dincolo de Zidul lor. Unii îl ştiau şi de om-fiară, dar nimeni nu vorbea despre asta. Acolo, la Rondul de Est la Mare, începuse băiatul să viseze la însoritul sud.

Varamyr simţea fulgii de zăpadă topindu-i-se pe frunte. *E mai bine decât să arzi. Ce bine-ar fi să adorm şi să nu mă mai trezesc niciodată. Ce bine-ar fi să-mi încep a doua viaţă!* Lupii lui erau acum aproape. Îi simţea. Avea să părăsească acest trup plăpând, să devină una cu ei, să vâneze noaptea şi să urle la lună. Omul-lup avea să devină un lup adevărat. *Dar care?*

Nu Şireata. Haggon ar fi numit asta abominabil, dar Varamyr se strecurase adesea în pielea ei pe când se împreuna cu Un-Ochi. Nu voia, totuşi, să-şi petreacă noua viaţă ca lupoaică, doar dacă n-avea de ales. Pielea Vânătorului, masculul mai tânăr, i s-ar fi potrivit mai bine… deşi Un-Ochi era mai mare şi mai fioros şi el era cel care se împerechea cu Şireata ori de câte ori femela era în călduri.

— Se spune că uiţi, îi zisese Haggon, cu câteva săptămâni înainte de a muri. Când carnea omului moare, spiritul lui continuă să trăiască în trupul animalului, dar, cu fiecare zi, memoria îi slăbeşte şi animalul devine din ce în ce mai puţin om-lup, din ce în ce mai mult lup, până când nu mai rămâne nimic din om şi dăinuie doar fiara.

Varamyr cunoştea acest adevăr. Când a intrat în pielea vulturului care îi aparţinuse lui Orell, a simţit furia celorlalţi oameni-fiare în prezenţa sa. Orell fusese omorât de Jon Snow, cioara trădătoare, şi ura sa faţă de ucigaş fusese atât de puternică, încât Varamyr s-a pomenit vânându-l şi pe băiatul-fiară. Ştiuse ce era băiatul din clipa

în care a văzut imensul lup străvechi alb păşind tăcut alături de el. Un om-fiară îl simte întotdeauna pe un altul. *Mance ar fi trebuit să mă lase să intru în pielea lupului străvechi. Asta ar fi însemnat o a doua viaţă, demnă de un rege.* Ar fi putut s-o facă, nu avea niciun dubiu. Darul lui Snow era puternic, dar flăcăul era tânăr şi lipsit de experienţă, încă împotrivindu-se naturii sale, când ar fi trebuit s-o glorifice.

Varamyr vedea ochii roşii ai lupului străvechi fixându-l din trunchiul alb. *Zeii mă cercetează.* Un fior îi străbătu trupul. Făcuse lucruri rele, lucruri îngrozitoare. Furase, omorâse, siluise. Se ghiftuise cu carne de om şi sorbise sângele muribunzilor, ţâşnindu-le roşu şi fierbinte din gâtlejuri. Vânase duşmanii prin păduri şi îi atacase în timp ce dormeau, le smulsese măruntaiele din pântece şi le împrăştiase pe pământul mocirlos. *Cât de dulce le-a fost carnea!*

— Fiara a fost aceea, nu eu, şopti el răguşit. Darul cu care m-aţi înzestrat.

Zeii nu răspunseră. Răsuflarea lui Varamyr zăbovi în aer, alburie şi ceţoasă. Simţea gheaţa închegându-i-se în barbă. Varamyr Şasepiei închise ochii.

Visă un vis de demult, cu o colibă lângă mare, trei câini scheunând, lacrimile unei femei.

Ţugui. Plânge după Ţugui, dar după mine n-a plâns niciodată.

Cucui se născuse cu o lună înainte de termen şi a fost atât de bolnăvicios încât nimeni nu se aştepta să supravieţuiască. Mama sa a aşteptat să împlinească patru ani ca să-i dea un nume adevărat, dar a fost deja prea târziu. Tot satul se obişnuise să-i spună Cucui, numele pe care i-l dăduse sora lui Meha, pe când el era în pântecele mamei lor. Tot Meha îl poreclise şi pe Ţugui, dar frăţiorul lui Cucui se născuse la termen, mare, rumen şi robust, sugând lacom la sânul mamei. Avea de gând să-i dea numele tatălui lor. *Dar Ţugui a murit. A murit când avea doi ani, iar eu şase, cu trei zile înainte de ziua lui.*

— Puiul tău e la zei acum, i-a spus mamei înlăcrimate

vrăjitoarea pădurii. Nu va mai simţi durere, nici foame şi nu va mai plânge niciodată. Zeii l-au coborât în pământ, în copaci. Zeii sunt pretutindeni în jurul nostru, în pietre şi în râuri, în păsări şi în animale. Ţugui al tău a plecat să li se alăture. Va fi una cu lumea şi tot ce e în ea.

Vorbele bătrânei îl izbiseră pe Cucui ca un pumnal. *Ţugui vede. Mă priveşte. Ştie.* Cucui nu putea să se ascundă de el, nu putea să se furişeze după fustele mamei ori să fugă cu câinii, ca să scape de furia tatălui. *Câinii.* Coadă Pleoştită, Copoiul, Mârâitorul. *Erau câini buni. Erau prietenii mei.*

Când tatăl său a găsit câinii adulmecând în jurul trupului neînsufleţit al lui Ţugui, n-a avut cum să-şi dea seama care era făptaşul, aşa că şi-a îndreptat securea spre toţi trei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât i-au trebuit două lovituri ca să-l reducă pe Copoi la tăcere şi patru să-l doboare pe Mârâitor. Mirosul sângelui stăruia greu în aer, sunetele câinilor muribunzi erau înfiorătoare şi, totuşi, Coadă Pleoştită a venit la chemarea tatălui său. Era cel mai bătrân dintre câini şi obişnuinţa a fost mai puternică decât spaima. Când Cucui s-a strecurat în pielea lui, era deja prea târziu.

Nu, tată, te rog, a încercat să spună, dar câinii nu pot vorbi pe limba oamenilor, aşa că n-a reuşit să scoată decât un scâncet jalnic. Securea a despicat în două ţeasta bătrânului câine şi înăuntrul colibei băiatul a ţipat. *Aşa şi-au dat seama.* Două zile mai târziu, tatăl său l-a târât în pădure. Avea cu el securea, astfel încât Cucui a crezut că-i sortise o moarte asemenea prietenilor lui. Însă el i l-a încredinţat lui Haggon.

Varamyr se trezi brusc, violent, tremurând din tot trupul.

— Ridică-te! îi striga o voce. Ridică-te, trebuie să plecăm! Sunt cu sutele.

Zăpada îl acoperise cu o pătură albă, înţepenită. *Atât de frig.* Când încercă să se mişte, descoperi că mâna i se lipise, îngheţată, de pământ. Lăsă nişte piele în urmă, când o trase ca să şi-o elibereze.

— Ridică-te! ţipă femeia din nou. *Se apropie!*

Pălămida se întorsese la el. Îl apucase de umeri şi-l scutura, strigându-i în faţă. Varamyr îi mirosea răsuflarea, îi simţea căldura pe obrajii amorţiţi de frig. *Acum,* gândi *el, fă-o acum sau mori.*

Îşi adună toate puterile pe care le mai avea, sări afară din propria-i piele şi se vârî în trupul ei.

Pălămida îşi arcui trupul şi urlă.

Abominabil. Să fi fost ea sau el? Sau Haggon? N-avea să afle niciodată. Vechiul lui trup se prăbuşi în troiene, când degetele ei îi dădură drumul. Suliţaşa se zvârcoli violent, ţipând. Pisica-nălucă obişnuia să i se împotrivească sălbatic, iar ursul său alb fusese aproape nebun o vreme, repezindu-se să muşte copacii şi pietrele, şi aerul, dar ceea ce se întâmpla acum era mai rău.

— Ieşi, *ieşi!* îşi auzi gura strigând.

Trupul femeii se clătină, căzu, se ridică, agitându-şi mâinile şi smucindu-şi picioarele în toate direcţiile, într-un dans grotesc, în timp ce spiritul ei şi al lui se luptau pentru trup. Femeia trase adânc în piept o gură de aer îngheţat şi Varamyr putu savura, preţ de o secundă, gustul acestuia şi puterea trupului tânăr înainte ca dinţii ei să se strângă cu putere şi să-i umple gura de sânge. Femeia îşi ridică mâinile la faţă. El încercă să le îndepărteze, dar mâinile refuzau să se supună şi îl zgâriau pe ochi. *Abominabil,* îşi aminti Varamyr, înecându-se cu sânge, durere şi nebunie. Când încercă să ţipe, femeia scuipă limba pe care o împărţeau.

Lumea albă se răsturnă şi se îndepărtă. Preţ de o clipă, Varamyr avu senzaţia că se află în interiorul copacului inimii, privind afară prin ochii roşii, săpaţi în trunchi, cum trupul unui muribund zvâcneşte fără vlagă pe pământ şi cum o femeie nebună dansează oarbă şi însângerată sub lună, vărsând lacrimi de sânge şi sfâşiindu-şi hainele. Apoi amândoi dispărură şi Varamyr se ridică, topindu-se, în timp ce spiritul său era purtat de adierea unui vânt rece. Era în zăpadă şi în nori, era o vrabie, o veveriţă, un stejar. O bufniţă cu coarne zbură tăcută printre copaci, vânând

un iepure. Varamyr era în trupul acelei bufniţe, în trupul iepurilor, în arbori. Adânc, sub pământul îngheţat, viermii pământului scormoneau orbeşte prin întuneric şi Varamyr era şi în trupurile lor. *Sunt pădurea, sunt tot ce se află în ea,* gândi el, exultând. O sută de corbi îşi luară zborul, croncănind când îl simţiră trecând. Un elan mare mugi, speriind copiii agăţaţi pe spatele lui. Un lup străvechi se deşteptă, ridicând capul să mârâie în aer. Înainte ca inimile lor să bată din nou, Varamyr pornise deja mai departe, în căutarea alor lui, în căutarea lui Un-Ochi, a Şiretei şi a Vânătorului, a haitei lui. Lupii lui aveau să-l salveze, îşi spuse.

Acesta fu ultimul lui gând ca om.

Moartea veni dintr-odată. Simţi un şoc rece, de parcă ar fi fost azvârlit în apele unui lac îngheţat. Apoi se pomeni gonind peste nămeţii scăldaţi de razele lunii, cu haita pe urme. Jumătate de lume era cufundată în întuneric. *Un-Ochi* îşi dădu el seama. Urlă, iar Şireata şi Vânătorul îi răspunseră.

Când ajunseră pe creastă, lupii se opriră. *Pălămida,* îşi aminti Varamyr. O parte din el suferea pentru ceea ce pierduse, iar alta după ceea ce făcuse. La picioarele lor, lumea se transformase în gheaţă. Degete de promoroacă se furişau încet în susul copacului inimii, căutând să se apropie. Satul pustiu nu mai era pustiu. Umbre cu ochi albaştri se plimbau printre nămeţi. Unele purtau veşminte maro, unele haine negre şi altele erau despuiate cu carnea albă ca zăpada. Vântul suspina printre coline, încărcat de mirosurile lor: carne moartă, sânge uscat, piei ce duhneau a mucegai, putreziciune şi urină. Şireata mârâi şi îşi dezveli colţii, cu coama zburlită. *Nu oameni. Nu pradă. Nu aceştia.*

Făpturile de jos se mişcau, dar n-aveau viaţă. Una câte una, îşi înălţară capetele către cei trei lupi de pe deal. Ultima care-i privi era creatura care fusese Pălămida. Era înveşmântată în lână, blană şi piele şi, peste toate acestea, purta o mantie de chiciură care pârâia la fiecare mişcare şi scânteia în lumina lunii. De vârfurile degetelor îi atârnau

ţurţuri trandafirii, zece cuţite lungi de sânge îngheţat. Iar în adânciturile goale ale ochilor, pâlpâia o lumină albăstruie, dând trăsăturilor ei aspre o frumuseţe misterioasă de care n-avuseseră parte în viaţă.

Mă vede.

TYRION

Traversă Marea Îngustă înotând în băutură.

Corabia era mică, şi mai mică era cabina lui, dar căpitanul nu-l lăsa să urce pe punte. Mişcarea legănată a navei sub picioare îi întorcea stomacul pe dos şi mâncarea execrabilă era şi mai dezgustătoare când îi venea pe gât. Dar la ce-i trebuia lui carne de vită sărată, brânză uscată şi pâine plină de viermi, când se putea hrăni cu vin? Era roşu şi acru, foarte tare. Uneori, vomita şi vinul, dar se găsea întotdeauna altul.

— Lumea e plină de vin, murmură el în întunericul cabinei sale.

Tatăl lui n-avusese niciodată nevoie de beţivani, dar ce conta? Tatăl lui era mort. Îl omorâse el. *O săgeată în burtă, lordul meu, numai pentru tine. De-aş fi fost mai dibaci cu arbaleta, ţi-aş fi vârât-o prin mădularul cu care m-ai făcut, ticălos nenorocit.*

Sub punte, nu era nici noapte, nici zi. Tyrion măsura timpul după venirile şi plecările musului care-i aducea mâncarea pe care n-o mânca. Băiatul aducea întotdeauna şi o perie şi o găleată, să cureţe.

— E vin dornishean? l-a întrebat o dată Tyrion, în timp ce destupa un burduf. Îmi aminteşte de un anume şarpe pe care l-am cunoscut. Un individ nostim, până când a căzut un munte peste el.

Băiatul n-a răspuns. Era un băiat urât, deşi, la drept vorbind, era mai chipeş decât un anume pitic cu jumătate de nas şi o cicatrice de la ochi până la bărbie.

— Te-am jignit? l-a întrebat Tyrion, în timp ce băiatul se scărpina. Ţi s-a poruncit să nu vorbeşti cu mine? Sau vreun pitic ţi-a tras mama pe sfoară? Tot fără răspuns. Unde mergem? Spune-mi măcar atât. Jaime pomenise de Oraşele Libere, dar nu spusese care. În Braavos? Tyrosh? Myr? Tyrion ar fi preferat să meargă la Dorne. *Myrcella e*

mai mare decât Tommen, după legea dornisheană tronul este al ei. Am s-o ajut să-şi revendice drepturile, aşa cum a sugerat Prinţul Oberyn.

Dar Oberyn era mort, cu capul zdrobit şi plin de sânge sub pumnul înmănuşat al lui Ser Gregor Clegane. Şi fără Vipera Roşie, să-l îndemne, oare Doran Martell ar lua în calcul un plan atât de riscant?

Ar putea să mă pună în lanţuri, în schimb, şi să mă trimită înapoi la dulcea mea surioară. Zidul ar putea fi un loc mai sigur. Bătrânul Urs Mormont zicea că Rondul de Noapte avea nevoie de oameni ca Tyrion. *Dar Mormont ar putea fi mort. Poate că Slynt e deja lord comandant.* Nu era de aşteptat ca acel fiu de măcelar să fi uitat cine l-a trimis la Zid. *Vreau, oare, cu adevărat să-mi petrec tot restul vieţii mâncând carne sărată de vită şi terci împreună cu hoţii şi criminalii?* Nu că restul vieţii sale ar însemna acolo foarte mult. Janos Slynt ar avea îngrijă de asta.

Musul şi-a udat peria şi a continuat să frece hotărât.

— Ai vizitat vreodată casele plăcerilor din Lys? a întrebat piticul. Oare acolo merg târfele?

Tyrion nu-şi amintea cuvântul valyrian pentru târfă şi, în orice caz, era prea târziu. Băiatul şi-a azvârli peria înapoi în găleată şi a plecat.

Vinul mi-a tulburat minţile. Învăţase să citească valyriana cultă de la maesterul său, pe când era copil, dar ceea ce se vorbea în Cele Nouă Oraşe Libere… ei, bine, nu era un dialect, ci mai degrabă nouă dialecte pe cale să devină limbi diferite. Tyrion ştia puţină braavosi şi o brumă de myrisheană. În Tyrosh, ar fi putut să înjure zeii, să-i spună cuiva pungaş şi să comande bere, datorită unui mercenar pe care-l cunoscuse cândva la Casterly Rock. *Cel puţin în Dorne se vorbeşte Limba Comună.* Asemenea bucatelor dornishene şi legii dornishene, limba dornisheană era asezonată cu arome ale limbii rhoyne, dar o puteai înţelege. *Dorne, da. Dorne e pentru mine.* Se întinse pe priciul său, îmbrăţişând gândul acela aşa cum un copil îmbrăţişează o păpuşă.

Tyrion Lannister nu adormise niciodată uşor. La bordul acelei corăbii abia dacă adormea vreodată, deşi, din când în când, reuşea să bea suficient vin ca să se cufunde o vreme în somn. Cel puţin nu visa. Visase destul pentru o singură viaţă măruntă. *Şi numai aiureli: dragoste, dreptate, prietenie, glorie. După cum se visase înalt.* Toate, imposibile, ştia acum. Dar nu ştia unde se duc târfele.

„Acolo unde se duc târfele”, spusese tatăl său.

Ultimele sale cuvinte, şi ce mai cuvinte! Arbaleta a zbârnâit. Lordul Tywin s-a prăbuşit pe spate şi Tyrion Lannister s-a pomenit împleticindu-se prin întuneric, cu Varys alături. Trebuie că a coborât prin tunelul vertical, două sute treizeci de trepte, către locul în care tăciunii portocalii străluceau în gura unui dragon de fier. Nu-şi amintea nimic. Doar sunetul arbaletei şi duhoarea ce se răspândise când maţele tatălui său s-au golit. *Chiar şi în moarte a găsit o cale să mă umple de rahat.*

Varys l-a însoţit prin tuneluri, dar n-au scos o vorbă până când nu au ieşit lângă Apa Neagră, acolo unde Tyrion repurtase o celebră victorie şi pierduse un nas. Atunci piticul s-a întors spre eunuc şi a zis: *Mi-am ucis tatăl,* pe tonul cu care cineva ar fi putut spune: *Mi-am scrântit degetul.*

Maestrul şoptitorilor se îmbrăcase ca un frate cerşetor, într-o robă maro, din pânză aspră, mâncată de molii, cu o glugă care-i umbrea obrajii graşi şi ţeasta sferică, pleşuvă.

— N-ar fi trebuit să urci scara aceea, i-a spus el cu reproş.

„Acolo unde se duc târfele.” Tyrion îl prevenise pe tatăl său să nu rostească acel cuvânt. *Dacă n-aş fi tras, ar fi văzut că ameninţările mele sunt deşarte. Mi-ar fi luat arbaleta din mâini, aşa cum, odată, mi-a luat-o pe Tysha din braţe. Se ridica atunci când l-am ucis.*

— Am omorât-o şi pe Shae, i-a mărturisit lui Varys.

— Ştiai ce hram poartă.

— Ştiam. Dar n-am ştiut niciodată ce hram poartă el.

— Iar acum ştii, a chicotit Varys.

Ar fi trebuit să-l omor şi pe eunuc. Ce mai contau câteva picături de sânge în plus pe mâinile lui? Nu-şi dădea seama ce anume îi oprise pumnalul. Nu recunoştinţa. Varys îl salvase de sabia călăului, dar numai fiindcă îl silise Jaime. *Jaime... nu, mai bine să nu mă gândesc la Jaime.*

În loc de asta, Tyrion găsi un burduf de vin neînceput şi sorbi din el cu nesaţ, ca de la sânul unei femei. Vinul roşu, acru, i se prelinse pe bărbie şi îi îmbibă tunica soioasă, aceeaşi pe care o purtase în celulă. Puntea se clătina sub picioarele lui şi, când Tyrion încercă să se ridice, se înălţă într-o parte şi îşi izbi capul de un perete. *Furtună,* îşi dădu el seama, *ori sunt eu mai beat decât credeam.* Vomită vinul şi zăcu o vreme în băltoacă, întrebându-se dacă aveau să se scufunde. *E răzbunarea ta, tată? Te-a făcut Tatăl Ceresc Mâna lui?*

— Asta e răsplata patricidului, spuse el, în timp ce vântul urla afară.

I se părea nedrept ca zeii să-i înece pe mus, pe căpitan şi pe toţi ceilalţi pentru faptele lui, dar când fuseseră drepţi zeii? Şi, în cele din urmă, bezna îl înghiţi.

Când se deşteptă, îşi simţea capul gata să plesnească şi nava se învârtea în cercuri năuce, deşi căpitanul susţinea că ajunseseră în port. Tyrion îi spuse să tacă şi dădu fără vlagă din picioare, când un marinar vânjos şi chel îl apucă de sub braţ şi îl duse, zvârcolindu-se, spre cală, unde îl aştepta un butoi gol de vin. Era un poloboc scund, neîncăpător până şi pentru un pitic. Tyrion se zbătu până-şi udă pantalonii, dar în zadar. Fu înghesuit în butoi, cu capul în jos şi genunchii lipiţi de urechi. Ciotul nasului îl mânca îngrozitor, dar braţele îi erau atât de strâmtorate încât nu se putea scărpina. *Un palanchin pe măsura unui om de statura mea,* gândi el, când fu trântit capacul. Auzea glasuri strigând în timp ce era ridicat. La fiecare salt, capul îi pârâia, lovindu-se de fundul butoiului. Lumea se învârti şi se învârti, odată cu rostogolirea butoiului, apoi se opri cu un bubuit care aproape îl făcu să urle. Alt butoi se izbi de al lui şi Tyrion îşi muşcă limba.

Era cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată,

deşi nu dură mai mult de-o jumătate de oră. Fu ridicat şi coborât, rostogolit şi înghesuit, sucit şi răsucit şi iar rostogolit. Prin doagele de lemn auzi oameni strigând şi, o dată, un cal nechezând în apropiere. Picioarele pipernicite începură să-i amorţească şi în curând îl dureau atât de tare, încât uită de bubuitul din cap.

Călătoria se sfârşi aşa cum începuse, cu o nouă rostogolire, care îl lăsă ameţit şi zdruncinat. Afară, glasuri străine vorbeau într-o limbă pe care n-o cunoştea. Cineva începu să izbească în capacul butoiului, care se deschise brusc, cu un pârâit. Lumina năvăli înăuntru, odată cu aerul rece. Tyrion inspiră cu nesaţ şi încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să răstoarne butoiul şi să se reverse afară, pe o podea de pământ bătătorit.

Deasupra lui se înălţa un bărbat grotesc de gras, cu o barbă galbenă în furculiţă, care ţinea în mână un ciocan de lemn şi o daltă de fier. Halatul pe care-l purta era atât de mare încât ar fi putut să slujească drept pavilion de turnir, iar cordonul legat lejer se desfăcuse, scoţând la iveală un pântece imens şi alb şi doi sâni grei, care atârnau ca nişte saci de seu acoperiţi cu păr galben, aspru. Îi amintea lui Tyrion de un lamantin care fusese adus cândva de valuri în cavernele de sub Casterly Rock.

Grăsanul privi în jos şi zâmbi:

— Un pitic beat, spuse el, în Limba Comună a Westerosului.

— O vacă-de-mare în putrefacţie.

Gura lui Tyrion era plină de sânge. Scuipă la picioarele grăsanului. Se aflau într-o pivniţă lungă şi întunecoasă, cu tavane boltite şi ziduri de piatră pătate de silitră. Erau înconjuraţi de butoaie de vin şi de bere, suficientă băutură să-i ţină de urât unui pitic însetat toată noaptea. *Sau toată viaţa.*

— Eşti insolent. Îmi plac piticii insolenţi. Când grăsanul râdea, carnea îi sălta atât de tare încât Tyrion se temea că ar putea să cadă şi să-l strivească. Eşti flămând, micul meu prieten? Eşti obosit?

— Însetat. Tyrion se căzni să se ridice în genunchi. Şi

soios.

Grăsanul adulmecă.

— O baie mai întâi, chiar aşa. Apoi mâncare şi un pat moale, da? Servitorii mei se vor ocupa de asta. Gazda lui Tyrion lăsă jos ciocanul şi dalta. Casa mea îţi aparţine. Orice prieten al prietenului meu de dincolo de apă e prietenul lui Illyrio Mopatis, da.

Şi orice prieten al lui Varys Păianjenul e cineva în care nu mă voi încrede nici doi paşi.

Dar grăsanul îşi ţinu făgăduiala în privinţa băii. De îndată ce se cufundă în apa fierbinte şi închise ochii, Tyrion adormi buştean. Se trezi gol, pe un pat din puf de gâscă, atât de moale încât avea impresia că fusese înghiţit de un nor. Avea limba încărcată şi gâtul uscat, dar mădularul tare ca un drug de fier. Se rostogoli din pat, găsi o oală de noapte şi începu s-o umple, cu un geamăt de plăcere.

Camera era întunecoasă, dar printre stinghiile obloanelor se zăreau fâşii galbene de lumină. Tyrion scutură ultima picătură şi traversă, clătinându-se, covoarele myrishene cu modele, moi ca iarba crudă a primăverii. Se căţără cu greu pe bancheta de lângă fereastră şi dădu obloanele la o parte, să vadă unde-l trimiseseră Varys şi zeii.

Sub fereastra lui, şase cireşi, cu crengile brune şi desfrunzite, străjuiau un bazin de marmură. În apă stătea un băiat gol, în poziţie de duel, cu o sabie de duelist în mână. Era mlădios şi chipeş, cu părul lung şi blond revărsat pe umeri, şi nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Era atât de veridic, încât piticul avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că era făcut din marmură pictată, deşi sabia lui sclipea ca oţelul veritabil.

În partea opusă a bazinului se afla un zid de cărămidă înalt de aproape patru metri, cu ţepuşe de-a lungul crestei. Dincolo de acesta era oraşul. O mare de acoperişuri de ţiglă se îngrămădeau în jurul golfului. Văzu turnuri drepte de cărămidă, un imens templu roşu, un conac îndepărtat. În zare, lumina soarelui scânteia pe luciul apei adânci.

Golful era străbătut de bărci de pescuit, cu pânzele fremătând în vânt şi Tyrion putea vedea catargele corăbiilor mai mari iţindu-se de-a lungul ţărmului. *Una sigur merge la Dorne sau la Rondul de Est la Mare.* Dar n-avea cu ce să-şi plătească drumul, nici nu era făcut să tragă la vâsle. *Presupun că aş putea să mă îmbarc ca servitor şi să-mi plătesc drumul lăsând echipajul să mă batjocorească de-a lungul şi de-a latul Mării Înguste.*

Se întrebă unde se afla. *Până şi aerul miroase altfel aici.* Arome ciudate înmiresmau aerul răcoros de toamnă ce aducea, peste zid, strigătele îndepărtate ale străzii de dincolo. Cuvintele semănau cu valyriana, dar Tyrion nu recunoştea mai mult de unul din cinci. *Nu sunt în Braavos,* conchise el, *nici în Tyrosh.* Crengile golaşe şi aerul rece erau semne că nu se afla nici în Lys, în Myr ori Volantis.

Când auzi uşa deschizându-se în spatele lui, Tyrion se întoarse să-şi confrunte gazda grăsană.

— Ne aflăm în Pentos, nu-i aşa?

— Întocmai. Unde altundeva?

Pentos. Ei, bine, nu era Debarcaderul Regelui, atâta se putea spune.

— Unde se duc târfele? se auzi întrebând.

— Aici, târfele se găsesc în bordeluri, ca în Westeros. Nu vei avea nevoie de aşa ceva, micul meu prieten. Alege dintre slujnicele mele. Niciuna nu va îndrăzni să te refuze.

— Sclave? întrebă piticul fără ocolişuri.

Grăsanul îşi mângâie una dintre bifurcaţiile bărbii galbene şi uleiate, un gest pe care Tyrion îl găsi deosebit de obscen.

— Sclavia este interzisă în Pentos, prin termenii tratatului pe care ni l-au impus braavosii, acum o sută de ani. Totuşi, nu te vor refuza. Illyrio făcu greoi o scurtă plecăciune. Dar acum micul meu prieten trebuie să mă scuze. Am onoarea de a mă număra printre magisterii acestui măreţ oraş şi prinţul ne-a convocat la întrunire. Mopatis zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinţi galbeni şi strâmbi. Explorează conacul şi împrejurimile sale cât pofteşti, dar în niciun caz să nu hoinăreşti dincolo de

ziduri. E mai bine să nu ştie nimeni că ai fost aici.

— *Am fost?* Am plecat undeva?

— Vom avea timp berechet să vorbim despre asta diseară. Micul meu prieten şi cu mine vom mânca, vom bea şi vom face planuri, da?

— Da, grasul meu prieten, răspunse Tyrion.

Se gândeşte să se folosească de mine pentru propriul lui profit. Prinţii negoţului din Oraşele Libere nu se gândeau decât la profit. „Soldaţi ai mirodeniilor şi lorzi ai brânzei”, îi numea cu dispreţ tatăl lui. Dacă într-o dimineaţă Illyrio Mopatis ar întrevedea un câştig mai mare de pe urma unui pitic mort decât de pe urma unuia viu, până seara Tyrion s-ar pomeni iarăşi într-un butoi de vin. *Ar fi bine să fiu plecat înainte să sosească ziua aceea.* De faptul că va sosi nu se îndoia. Nu era de aşteptat ca sora lui, Cersei, să-l ierte şi până şi Jaime ar putea fi contrariat să-şi găsească tatăl cu o săgeată în burtă.

O adiere de vânt vălurea apele bazinului de dedesubt, de jur împrejurul spadasinului gol. Îi amintea de felul în care îi ciufulea părul Tysha, în timpul falsei primăveri a căsătoriei lor, înainte ca Tyrion să-i ajute pe străjerii tatălui său s-o siluiască. Se gândise la străjerii aceia în timpul fugii sale, încercând să-şi aducă aminte câţi fuseseră. Ai fi zis că era un lucru pe care-l putea ţine minte, dar nu. O duzină? Douăzeci? O sută? Nu putea spune. Fuseseră cu toţii bărbaţi în toată firea, înalţi şi voinici... dar toţi bărbaţii erau înalţi pentru un pitic de treisprezece ani. *Tysha le-a ştiut numărul.* Fiecare dintre ei i-a dat un cerb de argint, aşa că n-a fost nevoie decât să numere monedele. *Un cerb de argint de la fiecare şi unul de aur de la mine.* Tatăl său insistase s-o plătească şi el. *Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.*

— Acolo unde se duc târfele, îl auzi pe Lordul Tywin spunând, încă o dată. Şi, încă o dată, coarda arbaletei *zbârnâi.*

Magisterul îl invitase să exploreze conacul. Găsi haine curate într-un cufăr de cedru incrustat cu lazurit şi sidef. În timp ce se chinuia să intre în ele, îşi dădu seama că

hainele fuseseră cusute pentru un copil. Materialele erau elegante, deşi uşor mucegăite, dar croiala era pentru picioare mai lungi şi braţe mai scurte, cu un guler care l-ar fi făcut să se înnegrească la faţă ca Joffrey, dacă i-ar fi trecut cumva prin minte să-l încheie. Moliile trecuseră şi ele pe-acolo. *Măcar nu duhnesc a vomă.*

Tyrion îşi începu plimbarea cu bucătăria, unde două femei grase şi un ajutor de bucătar îl priviră circumspecţi cum se serveşte cu brânză, pâine şi smochine.

— Bună dimineaţa, frumoase doamne, spuse el cu o plecăciune. Ştiţi unde se duc târfele?

Văzând că femeile nu răspund, repetă întrebarea în valyriana cultă, dar fu nevoit să spună *curtezană* în loc de *târfă.* De data aceasta, bucătăreasa mai tânără şi mai grasă îi răspunse ridicând din umeri.

Tyrion se întrebă ce-ar face femeile dacă le-ar lua de mână şi le-ar târî în dormitorul lui. *Niciuna nu ar îndrăzni să te refuze* spusese Illyrio, dar, cumva, piticul avea impresia că nu se referise la acestea două. Cea mai tânără dintre ele era destul de bătrână ca să-i fie mamă lui Tyrion, iar cea mai bătrână era, probabil, mama ei. Amândouă erau aproape la fel de grase ca Illyrio, cu sâni mai mari decât capul piticului. Existau moduri mai neplăcute în care puteai muri. Felul în care murise tatăl său, de exemplu. *Ar fi trebuit să-l fac să cace puţin aur înainte să-şi dea duhul.* Poate că Lordul Tywin fusese zgârcit cu aprecierile şi cu afecţiunea, dar fusese întotdeauna generos când venise vorba de bani. *Singurul lucru mai jalnic decât un pitic fără nas e un pitic lefter fără nas.*

Tyrion lăsă femeile grase la oalele lor şi se duse să caute pivniţa unde îl depusese Illyrio cu o seară în urmă. Nu era greu de găsit. Era acolo destul vin să-l ţină beat o sută de ani, vinuri dulci din Reach şi vinuri acre din Dorne, vinuri din Pentos, de culoarea chihlimbarului şi nectar verde din Myr, şaizeci de butoaie de vin auriu de Arbor, chiar şi vinuri din legendarele ţinuturi răsăritene, din Qarth şi Yi Ti şi din Asshai din Umbră. În cele din urmă, Tyrion alese

un butoi de vin tare, însemnat ca rezervă privată a Lordului Runceford Redwyne, bunicul actualului Lord de Arbor. Gustul vinului era languros şi ameţitor, culoarea, un rubiniu atât de întunecat încât părea aproape negru în beciul slab luminat. Tyrion îşi umplu o cupă şi, pe deasupra, o carafă, şi le duse sus, în grădină, să le bea sub cireşii pe care-i zărise.

Întâmplarea făcu să iasă pe unde nu trebuia şi să nu mai găsească bazinul pe care-l văzuse de pe fereastră, dar n-avea nicio importanţă. Grădinile din spatele conacului erau la fel de plăcute şi mult mai întinse. Le străbătu un timp, bând vin. Zidurile ar fi eclipsat orice castel, iar ţepuşele ornamentale de fier de pe creastă arătau ciudat de golaşe fără capete care să le împodobească. Tyrion îşi imagină cum ar arăta capul surorii lui acolo, sus, cu smoală în păru-i auriu şi muşte bâzâindu-i în gură. *Da, şi Jaime trebuie să aibă ţepuşa de lângă ea,* hotărî el. *Nimeni nu trebuie să-i despartă vreodată pe fratele şi pe sora mea.*

Cu o frânghie şi un cârlig putea să se caţere pe zid. Avea braţe puternice şi trupul uşor. Ar trebui să reuşească să treacă dincolo, dacă n-ar rămâne înfipt în vreo ţepuşă. *Am să caut mâine o frânghie,* hotărî el.

În timpul plimbărilor sale, văzu trei porţi: intrarea principală, cu casa porţii, una dosnică, pe lângă adăposturile câinilor, şi o poartă de grădină, ascunsă în spatele unui desiş de iederă. Aceasta din urmă era zăvorâtă, celelalte păzite. Străjerii erau dolofani, cu feţe netede ca nişte funduri de copil şi fiecare dintre ei purta pe cap un coif de bronz cu ţepuşă. Tyrion putea să recunoască un eunuc. Ştia, din auzite, ce fel de oameni erau. Nu se temeau de nimic, nu simţeau durere şi erau credincioşi până la moarte stăpânului lor. *Mi-ar prinde bine să am câteva sute,* cugetă el. *Păcat că nu m-am gândit la asta înainte să devin cerşetor.*

Păşi de-a lungul unei galerii străjuite de coloane şi printr-o arcadă ascuţită şi se pomeni într-o curte pavată, unde o femeie spăla haine la o fântână. Părea de-o vârstă cu el, cu părul de un roşu mat şi o faţă lătăreaţă, plină de

pistrui.

— Vrei nişte vin? o întrebă. Ea îl privi rezervată. N-am două cupe, va trebui să bem dintr-una singură. Spălătoreasă îşi văzu mai departe de treabă, storcând tunici şi atârnându-le la uscat. Tyrion se aşeză pe o bancă de piatră, cu carafa lui. Spune-mi, până unde mă pot încrede în Magister Illyrio? Numele o făcu să ridice privirea. Atât de departe? Chicotind, Tyrion îşi încrucişă picioarele pipernicite şi luă o înghiţitură. Nu sunt dispus să joc cine ştie ce rol mi-o fi rezervat negustorul ăsta de brânză, dar cum să-l refuz? Porţile sunt păzite. Poate m-ai putea scoate afară pe furiş sub fustele tale? Ţi-aş fi recunoscător. Te-aş lua chiar de nevastă. Am deja două neveste, de ce nu trei? Ah, dar unde-am locui? Îi acordă un zâmbet cât de plăcut putea un om cu o jumătate de nas să schiţeze. Am o nepoată în Sunspear, ţi-am spus asta? Aş putea face o grămadă de năzdrăvănii în Dorne cu Myrcella. Aş putea să stârnesc război între nepoata şi nepotul meu, n-ar fi amuzant? Spălătoreasă agăţă pe sfoară una dintre tunicile lui Illyrio, mare cât o pânză de vele. Ar trebui să-mi fie ruşine că-mi trec prin cap asemenea gânduri urâte, ai dreptate. Mai bine m-aş duce la Zid. Se zice că toate fărădelegile îţi sunt iertate când intri în Rondul de Noapte. Dar mă tem că nu m-ar lăsa să te păstrez, draga mea. N-ai parte de femei în Rond, de nicio soţioară pistruiată, să-ţi încălzească patul noaptea, doar de vânturi reci, cod sărat şi niţică bere. Crezi c-aş părea mai înalt în negru, doamna mea? Tyrion îşi umplu cupa din nou. Ce zici? Nord sau sud? Să-mi ispăşesc vechile păcate sau să mai fac câteva?

Spălătoreasă îi aruncă o ultimă privire, îşi luă coşul şi plecă. *Se pare că nu pot păstra o soţie foarte multă vreme,* cugetă Tyrion. Una peste alta, carafa i se golise. *Poate c-ar trebui să încerc să cobor din nou în pivniţă.* Dar capul i se învârtea din pricina vinului tare şi treptele pivniţei erau abrupte.

— Unde se duc târfele? întrebă el rufele ce atârnau pe sfoară.

Poate că ar fi trebuit s-o întrebe pe spălătoreasă. *Nu vreau să spun că ai fi o târfă, draga mea, dar poate ştii unde se duc.* Sau, şi mai bine, ar fi trebuit să-şi întrebe tatăl.

„Acolo unde se duc târfele”, spusese Lordul Tywin. *M-a iubit. A fost fiica unui arendaş, m-a iubit şi s-a măritat cu mine, mi-a acordat încredere.*

Carafa goală îi alunecă din mână şi se rostogoli în curte. Tyrion se ridică greoi de pe bancă şi se duse după ea. În acest răstimp, zări nişte ciuperci crescând din crăpătura unei pietre de pavaj. Erau albe, cu pete şi cu striaţii roşii dedesubt, întunecate precum sângele. Piticul smulse una şi o mirosi. *Delicioasă,* gândi el, *şi mortală.*

Erau şapte ciuperci. Poate că Cei Şapte încercau să-i transmită un mesaj. Le culese pe toate, înhăţă o mănuşă de pe sfoară, le împachetă cu grijă şi le îndesă în buzunar. Efortul îl ameţi, aşa că, după aceea, se târî înapoi la bancă, se ghemui şi închise ochii.

Când se trezi, era iarăşi în dormitorul lui, cufundat în patul din puf de gâscă, şi o fată blondă îl scutura de umăr.

— Stăpâne, spuse ea, baia e pregătită. Magister Illyrio te aşteaptă la masă într-o oră.

Tyrion se sprijini de perne, cu capul în mâini.

— Visez sau vorbeşti Limba Comună?

— Da, stăpâne, am fost cumpărată să-i aduc plăcere regelui.

Era blondă cu ochi albaştri, tânără şi mlădioasă.

— Sunt convins că i-ai adus. Îmi trebuie o cupă de vin.

Fata îi turnă.

— Magister Illyrio spune că trebuie să te frec pe spate şi să-ţi încălzesc patul. Numele meu…

— … nu mă interesează. Ştii unde se duc târfele?

Fata roşi.

— Târfele se vând pe bani.

— Sau giuvaiere, sau rochii, sau castele. Dar unde se duc?

Fata nu pricepea întrebarea.

— E o ghicitoare, stăpâne? Nu sunt bună la ghicitori. Îmi

spui răspunsul?

Nu, gândi el. *Urăsc şi eu ghicitorile.* N-am să-ţi spun nimic. Fă-mi aceeaşi favoare. *Singura parte care mă interesează la tine se află între picioarele tale,* îi veni să zică. Vorbele îi stăteau pe limbă, dar cumva nu reuşiră să-i treacă de buze. *Nu e Shae,* se înfrână piticul, *doar o prostuţă care crede că spun ghicitori.* La drept vorbind, nu-l prea interesa nici măcar ce avea ea între picioare. *Probabil că sunt bolnav sau mort.*

— Ai pomenit despre o baie. Nu se cuvine să-l lăsăm pe marele negustor de brânză să aştepte.

În timp ce se îmbăia, fata îl spălă pe picioare, îl frecă pe spate şi îl pieptănă. După aceea, îi unse gambele cu un ulei dulceag, să-i domolească durerile, şi îl îmbrăcă din nou în veşminte de copil, o pereche de pantaloni vişinii, cu miros de mucegai şi o haină de catifea albastră, căptuşită cu brocart.

— Stăpânul mă va dori după ce ia masa? întrebă ea, în timp ce-i lega ghetele.

— Nu. Am terminat cu femeile. *Cu târfele.*

Fata suportă prea uşor dezamăgirea, după gustul lui.

— Dacă stăpânul ar prefera un băiat, pot să aranjez să-l aştepte unul în pat.

Stăpânul ar prefera-o pe soţia lui. Stăpânul ar prefera o fată pe nume Tysha.

— Numai dacă ştie unde se duc târfele.

Gura fetei se încleştă. *Mă dispreţuieşte,* îşi dădu el seama, *dar nu mai mult decât mă dispreţuiesc eu însumi.* Că se culcase cu o sumedenie de femei cărora le fusese silă şi să-l privească, Tyrion Lannister nu se îndoia, dar celelalte avuseseră măcar gentileţea să simuleze afecţiunea. *Niţică silă cinstită ar putea fi reconfortantă, ca un vin aspru după prea mult vin dulce.*

— Cred că m-am răzgândit, îi spuse. Aşteaptă-mă în pat. Goală, dacă eşti bună, voi fi mult prea beat ca să te dezbrac pe bâjbâite. Ţine-ţi gura închisă şi coapsele deschise, şi ne vom înţelege de minune amândoi. Îi rânji, sperând să savureze un strop de teamă, dar ea nu-i oferi

decât repulsie. *Nimeni nu se teme de un pitic.* Nici măcar Lordul Tywin nu s-a temut, deşi Tyrion ţinuse o arbaletă în mâini. Gemi, când te culci cu un bărbat? o întrebă pe cea care avea să-i încălzească patul.

— Dacă stăpânul doreşte.

— S-ar putea ca stăpânul să dorească să te stranguleze. Aşa m-am ocupat de ultima mea târfă. Crezi că stăpânul tău ar obiecta? Cu siguranţă nu. Are încă o sută ca tine, dar niciunul ca mine.

De data aceasta, când rânji, obţinu teama pe care o aştepta.

Illyrio stătea tolănit pe o canapea căptuşită, ciugulind ardei iuţi şi cepe albe dintr-o strachină de lemn. Pe frunte avea broboane de sudoare, iar ochii de porc îi străluceau deasupra obrajilor umflaţi. Când îşi mişca mâinile, dansau giuvaiere: onix şi opal, ochi-de-tigru şi turmaline, rubine, ametiste şi safire, smaralde, jais şi jad, un diamant negru şi o perlă verde. *Aş putea trăi ani în şir din inelele alea,* cugetă Tyrion, *dar mi-ar trebui un satâr să le iau.*

— Haide, ia loc, micul meu prieten.

Illyrio îi făcu semn să se apropie.

Piticul se cocoţă pe un scaun. Era mult prea mare pentru el, un tron capitonat, menit să găzduiască dosul masiv al unui magister, cu picioarele groase şi robuste care să-i susţină greutatea. Tyrion Lannister trăise toată viaţa într-o lume prea mare pentru el, dar în conacul lui Illyrio Mopatis senzaţia de disproporţie căpăta dimensiuni groteşti. *Sunt un şoricel în bârlogul unui colos,* gândi el, *dar cel puţin colosul are o pivniţă pe cinste.* Gândul îi făcu sete. Ceru vin.

— Ţi-a plăcut fata pe care ţi-am trimis-o? întrebă Illyrio.

— Dacă aş fi vrut o fată, aş fi cerut.

— Dacă nu ţi-a fost pe plac…

— A făcut tot ce i-am cerut.

— Aşa şi sper. A fost învăţată la Lys, unde dragostea e o artă. Regele a fost foarte mulţumit de ea.

— Eu omor regi, n-ai auzit? Tyrion afişă un zâmbet maliţios peste cupa de vin. Nu vreau firimituri de la masa

regelui.

— Cum doreşti. Hai să mâncăm.

Illyrio bătu din palme şi un servitor sosi alergând.

Începură cu o supă de crab şi peşte undiţar, şi supă rece de ouă cu lămâi verzi. Urmară prepeliţe în miere, muşchi de miel, ficăţei de gâscă în vin, păstârnac cu unt şi purcel de lapte. Imaginea tuturor acestor bucate îl îngreţoşă pe Tyrion, dar se strădui să încerce o lingură de supă, de dragul politeţii şi, odată ce-o gustă, fu pierdut. Or fi fost bucătarii bătrâni şi graşi, dar se pricepeau. Nu mai mâncase niciodată atât de bine, nici măcar la Curte.

În timp ce rodea carnea de pe oasele de prepeliţă, îl întrebă pe Illyrio despre ultimele noutăţi. Grăsanul ridică din umeri.

— Sunt probleme în est. Astaporul a căzut, la fel şi Meereen. Oraşe sclavagiste ghiscari, vechi de când lumea.

Purcelul de lapte fu tăiat. Illyrio luă o bucată de piele rumenită, o înmuie în sos de prune şi o mâncă cu degetele.

— Golful Sclavilor e departe de Pentos.

Tyrion luă cu vârful cuţitului un ficat de gâscă. *Nu e pe lume om mai blestemat decât patricidul,* cugetă el, *dar aş putea învăţa să îndrăgesc acest iad.*

— Aşa e, îl aprobă Illyrio, dar lumea e o imensă pânză de păianjen şi nimeni nu îndrăzneşte să atingă un singur fir de teamă să nu tremure toate celelalte. Mai doreşti vin? Illyrio îşi aruncă un ardei iute în gură. Nu, ceva mai bun, adăugă el, bătând din palme. La auzul sunetului, un servitor intră cu o strachină acoperită. O aşeză în faţa lui Tyrion şi Illyrio se aplecă peste masă, ca să ridice capacul. Ciuperci, anunţă el, în timp ce mirosul se răspândea în aer. Cu iz de usturoi şi scăldate în unt. Mi s-a spus că gustul este excelent. Ia una, prietene. Ia două.

Tyrion îşi apropia o ciupercă neagră şi cărnoasă de gură, când ceva din glasul lui Illyrio îl făcu să se oprească brusc:

— După tine, lordul meu, spuse el, împingând strachina către gazda sa.

— Nu, nu. Magister Illyrio împinse ciupercile înapoi.

Preţ de o clipă, din spatele cărnii buhave a negustorului de brânză, parcă îl privea un mic ştrengar. După tine. Insist. Bucătăreasa le-a făcut special pentru tine.

— Chiar aşa? Tyrion îşi amintea bucătăreasa, cu mâinile mânjite de făină şi sânii grei, străbătuţi de vinişoare vineţii. Frumos din partea ei, dar… nu.

Tyrion cufundă înapoi ciuperca în lacul de unt din care ieşise.

— Eşti prea suspicios. Illyrio zâmbi prin barba-i galbenă, în furculiţă. Uleiată în fiecare dimineaţă, ca să strălucească aidoma aurului, după cum bănuia Tyrion. Eşti laş? N-am auzit asta despre tine.

— În Cele Şapte Regate, se consideră că e o gravă încălcare a legilor ospitalităţii să-ţi otrăveşti musafirul la masă.

— Şi aici la fel. Illyrio Mopatis întinse mâna după cupa cu vin. Cu toate acestea, când un oaspete doreşte cu tot dinadinsul să-şi pună capăt zilelor, gazda trebuie să-i facă pe plac, nu? Luă o înghiţitură zdravănă. Magister Ordello a fost otrăvit cu o ciupercă acum nici jumătate de an. Am înţeles că suferinţa nu e atât de mare. Câteva crampe stomacale, o durere subită în spatele ochilor şi s-a isprăvit. Mai bine o ciupercă decât o sabie prin beregată, nu-i aşa? De ce să mori cu gustul de sânge în gură, când ar putea fi unt şi usturoi?

Piticul examină strachina din faţa lui. Mirosul de usturoi şi unt îl făcea să saliveze. O parte din el voia acele ciuperci, chiar ştiind ce erau. Nu era destul de curajos să îndure oţelul rece prin burtă, dar o bucăţică de ciupercă n-ar fi atât de rea. Asta îl speria mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Mă confunzi, se auzi zicând.

— Zău? Mă îndoiesc. Dacă preferi să te îneci în vin, nu trebuie decât să spui şi voia ţi se va împlini. Şi asta repede. Să te îneci bând cupă după cupă e o irosire de timp şi de vin deopotrivă.

— Mă confuzi, repetă Tyrion, mai tare. Ciupercile în unt luceau în lumina lămpii, întunecate şi îmbietoare. Nu

vreau să mor, te asigur. Am… Glasul i se stinse, în incertitudine. *Ce am? O viaţă de trăit? Treabă de făcut? Copii de crescut, pământuri de stăpânit, o femeie de iubit?*

— Nu ai nimic, îl completă Magister Illyrio, dar putem schimba situaţia. Culese o ciupercă din unt şi o molfăi cu voluptate: Delicioasă.

— Ciupercile nu sunt otrăvite. Tyrion era iritat.

— Nu. De ce ţi-aş vrea eu răul? Magister Illyrio mâncă încă una. Trebuie să ne arătăm unul altuia puţină încredere. Haide, mănâncă. Bătu iarăşi din palme. Avem treabă. Micul meu prieten trebuie să-şi păstreze puterile.

Servitorii aduseră un bâtlan umplut cu smochine, antricot de viţel opărit în lapte de migdale, hering cu smântână, ceapă zaharisită, brânzeturi puturoase, platouri cu melci şi momiţe şi o lebădă neagră, cu penaj cu tot. Tyrion refuză lebăda, care îi amintea de o cină cu sora lui. Se servi, însă, cu bâtlan şi hering şi câteva cepe dulci. Iar servitorii îi umpleau cupa cu vin ori de câte ori o golea.

— Bei o grămadă de vin pentru un om atât de mic.

— Patricidul e o muncă aridă. Îţi face sete.

Ochii grăsanului scânteiară asemenea nestematelor de pe degetele sale.

— Sunt unii în Westeros care ar spune că uciderea Lordului Lannister e doar un bun început.

— Ar face bine să nu spună asta în prezenţa surorii mele, dacă nu vor să se trezească fără limbă. Piticul rupse o bucată de pâine în două. Iar tu, magister, ai face bine să ai grijă cum vorbeşti despre familia mea. Patricid sau nu, tot leu rămân.

Asta păru să-l amuze copios pe lordul brânzei. Se lovi peste coapsa cărnoasă şi spuse:

— Voi, cei din Westeros, sunteţi cu toţii la fel. Coaseţi un animal pe o bucată de mătase şi dintr-odată sunteţi lei, dragoni sau vulturi. Te pot duce la un leu adevărat, micul meu prieten. Prinţul se mândreşte cu menajeria lui. Ţi-ar plăcea să împărţi o cuşcă cu animalele lui?

Lorzii Celor Şapte Regate făceau destul de mult caz de blazoanele lor, Tyrion trebuia să recunoască asta.

— Foarte bine, cedă el. Un Lannister nu e un leu. Dar rămân fiul tatălui meu, iar de uciderea lui Jaime şi a lui Cersei o să mă ocup tot eu.

— Ciudat că pomeneşti de frumoasa ta soră, spuse Illyrio, printre melci. Regina a oferit titlul de lord celui care îi aduce capul tău, indiferent cât de umilă i-ar fi originea.

Asta nu depăşea aşteptările lui Tyrion.

— Dacă ai de gând să-i accepţi oferta, fă-o şi să-şi desfacă picioarele pentru tine. Partea mea cea mai bună pentru partea ei cea mai bună, un schimb cinstit.

— Aş prefera propria mea greutate în aur. Negustorul de brânză râse atât de sonor, încât Tyrion se temu să nu plesnească. Tot aurul de la Casterly Rock, de ce nu?

— Aurul ţi-l asigur eu, spuse piticul, uşurat că scăpase de înecul într-o baltă de ţipari şi bomboane pe jumătate digerate. Dar Casterly Rock e al meu.

— Întocmai. Magisterul îşi acoperi gura şi râgâi zgomotos. Crezi că Regele Stannis ţi-l va da? Am auzit că e un mare apărător al legii. Fratele tău poartă mantia albă, aşa că eşti moştenitor după toate legile Westerosului.

— Stannis mi-ar putea foarte bine oferi Casterly Rock, zise Tyrion, dacă n-ar fi motivul minor al regicidului şi patricidului. Pentru aceste fapte m-ar scurta cu un cap şi sunt destul de scund şi aşa. Dar ce te face să crezi că am de gând să mă alătur Lordului Stannis?

— De ce altceva te-ai duce la Zid?

— Stannis e la Zid? Tyrion se frecă la nas. Ce, şapte iaduri blestemate, face Stannis la Zid?

— Tremură, aş zice. E mai cald în Dorne. Poate c-ar fi trebuit să călătorească în direcţia aceea.

Tyrion începea să creadă că o anume spălătoreasă pistruiată ştia mai mult din Limba Comună decât pretindea.

— Nepoata mea Myrcella este în Dorne, din întâmplare. Şi mă gândesc s-o fac regină.

Illyrio zâmbi în timp ce slujitorii îi serveau cu cireşe în smântână dulce.

— Ce ţi-a făcut biata copilă de-o vrei moartă?

— Nici măcar un patricid nu trebuie să-şi ucidă *toate* rudele, spuse Tyrion, rănit. S-o fac regină, am zis. Nu s-o omor.

Negustorul de brânzeturi luă cireşe.

— În Volantis se folosesc monede cu o coroană pe-o parte şi un cap de mort pe cealaltă. Şi totuşi e aceeaşi monedă. S-o faci regină înseamnă s-o ucizi. S-ar putea ca Dornul să se ridice pentru Myrcella, dar Dornul singur nu e de-ajuns. Dacă eşti atât de deştept pe cât susţine prietenul nostru, ştii asta.

Tyrion îl privi pe grăsan cu un interes nou. *Are dreptate în ambele cazuri. S-o faci regină înseamnă s-o ucizi. Şi eu ştiam asta.*

— Gesturile zadarnice sunt tot ce mi-a mai rămas. Acesta ar face-o pe sora mea să verse lacrimi amare, cel puţin.

Magister Illyrio îşi şterse smântâna dulce de pe gură cu dosul palmei sale grase.

— Drumul spre Casterly Rock nu trece prin Dorne, micul meu prieten. Nici nu duce pe la baza Zidului. Dar există un astfel de drum, îţi spun eu.

— Sunt un trădător dezonorat, un regicid, un patricid. Discuţia aceasta despre drumuri îl plictisea. *Are impresia că este un joc?*

— Ce face un rege altul poate desface. În Pentos avem un prinţ, prietene. E în fruntea balurilor şi a ospeţelor şi se plimbă prin oraş într-un palanchin de fildeş şi aur. Trei heralzi merg în faţa lui, cu balanţa de aur a negoţului, sabia de fier a războiului şi biciul de aur al justiţiei. În prima zi a fiecărui nou an trebuie să dezvirgineze o fecioară a câmpurilor şi o fecioară a mărilor. Illyrio se aplecă, sprijinindu-se cu coatele pe masă: Dar dacă o recoltă se strică sau un război e pierdut, îi tăiem gâtul, ca să împăcăm zeii şi alegem alt prinţ din rândul celor patruzeci de familii.

— Să-mi aminteşti să nu devin niciodată Prinţ al Pentosului.

— Sunt atât de diferite Cele Şapte Regate? Nu e pace în Westeros, nici dreptate, nici credinţă… şi, destul de curând, nu va mai fi nici mâncare. Când oamenii sunt lihniţi de foame şi bolnavi de teamă, caută un salvator.

— Ei pot să caute, dar dacă nu-l găsesc decât pe Stannis…

— Nu pe Stannis. Nici pe Myrcella. Zâmbetul galben se lărgi. *Un altul.* Mai puternic decât Tommen, mai blând decât Stannis, mai îndreptăţit decât Myrcella. Un salvator de dincolo de mare, să lege rănile sângerânde ale Westerosului.

— Alese cuvinte. Tyrion nu era impresionat. Vorbele sunt vânt. Cine e salvatorul ăsta afurisit?

— Un dragon. Negustorul de brânză văzu expresia de pe faţa lui, când auzi asta. Un dragon cu trei capete.

DAENERYS

Auzea omul mort apropiindu-se pe scări în sus. Sunetul domol, măsurat, al paşilor venea înaintea lui, răsunând printre stâlpii purpurii ai castelului. Daenerys Targaryen îl aştepta pe bancheta de abanos pe care şi-o făcuse tron. Ochii i se închideau de somn, păru-i auriu-argintiu era ciufulit.

— Înălţimea Ta, grăi Ser Barristan Selmy, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Nu e nevoie să vezi asta.

— A murit pentru mine. Dany îşi strânse blana de leu la piept. Pe dedesubt, o tunică albă, imaculată, o acoperea până la mijlocul coapsei. Visa o casă cu o uşă roşie când o trezise Missandei. Nu avusese timp să se îmbrace.

— *Khaleesi,* şopti Irri, nu ai voie să atingi trupul celui mort. Aduce ghinion să atingi morţii.

— În afară de cazul în care i-ai omorât cu mâna ta. Jhiqui era mai osoasă decât Irri, cu şolduri late şi sâni grei. Asta se ştie.

— Se ştie, o aprobă Irri.

Dany nu le luă în seamă. Dothrakii erau ştiutori când venea vorba de cai, dar puteau fi complet ignoranţi în multe alte privinţe. *În plus, sunt doar nişte copile.* Slujnicele erau de-o vârstă cu ea; după înfăţişare, femei în toată firea, cu părul lor negru, pielea arămie şi ochii migdalaţi, dar, cu toate astea, copile. Le primise de la Khal Drogo, care fusese lumina ochilor ei. Tot de la Drogo avea şi pielea – capul şi blana unui *hrakkar,* leul alb al Mării Dothraki. Era prea mare pentru ea şi avea un miros stătut, dar o făcea să se simtă de parcă Drogo s-ar fi aflat acolo.

Viermele Cenuşiu se ivi primul în capul scărilor, cu o torţă în mână. Coiful lui avea o creastă cu trei ţepuşe. În urmă veneau patru dintre Nepătaţii lui, purtând trupul bărbatului mort pe umeri. Coifurile lor aveau o singură ţepuşă, iar chipurile li se vedeau atât de puţin încât ar fi

putut să fie şi ele turnate din bronz. Aşezară trupul la picioarele ei. Ser Barristan dădu la o parte giulgiul pătat de sânge. Viermele Cenuşiu coborî torţa, pentru ca Daenerys să poată vedea.

Faţa mortului era netedă şi spână, dar obrajii îi fuseseră despicaţi aproape de la o ureche la alta. Fusese un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi faţa albă. *Vreun copil din Lys sau din vechiul Volantis, înhăţat de corsari de pe vreo corabie şi apoi vândut ca sclav în roşul Astapor.* Deşi avea ochii deschişi, rănile erau cele care lăcrimau. Erau mai multe răni decât putea ea număra.

— Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, pe cărămizile de pe uliţa unde a fost găsit era o harpie…

— …desenată cu propriul lui sânge. Daenerys ştia de-acum felul în care decurgeau lucrurile. Fiii Harpiei îşi săvârşeau măcelurile noaptea şi îşi lăsau de fiecare dată urma. Vierme Cenuşiu, de ce era singur omul acesta? Nu avea niciun partener?

Când patrulau noaptea pe străzile Meereenului, Nepătaţii erau întotdeauna câte doi.

— Regina mea, răspunse căpitanul, slujitorul tău, Scut Neclintit, nu era în misiune noaptea trecută. Plecase într-un… anumit loc… să bea şi să aibă tovărăşie.

— Un anumit loc? Ce vrei să spui?

— O casă a plăcerilor, Înălţimea Ta. Sub coiful de bronz cu ţepuşe, chipul Viermelui Cenuşiu era ca de piatră.

Un bordel. Jumătate din oamenii ei eliberaţi erau din Yunkai, unde Înţelepţii Stăpâni erau cunoscuţi pentru instruirea sclavilor pentru plăceri. *Calea celor şapte suspine.* Bordelurile se înmulţiseră precum ciupercile pe tot cuprinsul Meereenului. *E tot ce ştiu. Trebuie să supravieţuiască.* Mâncarea era, pe zi ce trecea, tot mai scumpă, în vreme ce plăcerile cărnii se ieftineau. În cartierele mai sărace dintre piramidele în trepte ale aristocraţiei stăpânilor de sclavi din Meereen se găseau bordeluri care satisfăceau cele mai neînchipuite gusturi erotice. *Chiar şi aşa…*

— Ce poate spera un eunuc să găsească într-un bordel?

întrebă ea.

— Chiar şi cei cărora le lipsesc părţile bărbăteşti mai au încă o inimă de bărbat, Înălţimea Ta, răspunse Viermele Cenuşiu. Omul ăsta a aflat că servitorul tău Scut Neclintit dădea uneori bani femeilor din bordeluri ca să se culce lângă el şi să-l ţină în braţe.

Sângele dragonilor nu plânge.

— Scut Neclintit, spuse ea, cu ochii uscaţi. Aşa îl chema?

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta.

— E un nume frumos. Bunii Stăpâni ai Astaporului nu le îngăduiseră soldaţilor sclavi nici măcar să poarte nume. Unii dintre Nepătaţii ei îşi revendicaseră numele din naştere după ce îi eliberase, alţii îşi aleseseră singuri nume. Se ştie câţi atacatori s-au năpustit asupra lui Scut Neclintit?

— Omul ăsta nu ştie. Mulţi.

— Şase sau mai mulţi, zise Ser Barristan. După cum arată rănile, l-au înconjurat. A fost găsit cu teaca goală. S-ar putea să-i fi rănit pe câţiva dintre atacatorii lui.

Dany se rugă în gând ca, pe undeva, unul dintre ei să moară tocmai acum, strângându-şi pântecele şi zvârcolindu-se de durere.

— De ce i-au despicat obrajii aşa?

— Milostivă regină, zise Viermele Cenuşiu, ucigaşii au vârât pe gâtul slujitorului tău Scut Neclintit organele genitale ale unui ţap. Omul ăsta le-a scos înainte de a-l aduce aici.

N-au putut să-i dea să mănânce propriile organe. Astaporii nu i-au lăsat nici rădăcina, nici tulpina.

— Fiii au prins curaj, remarcă Dany. Până atunci, îşi limitaseră atacurile la foştii sclavi neînarmaţi, spintecându-i pe străzi şi pătrunzându-le în case, la adăpostul întunericului, ca să-i omoare în paturile lor. Acesta e primul dintre soldaţii mei pe care l-au omorât.

— Primul, o preveni Ser Barristan, dar nu şi ultimul.

Sunt încă în război, îşi dădu seama Dany, *numai că acum mă lupt cu umbre.* Sperase să aibă parte de un

răstimp fără omoruri, o perioadă în care să clădească şi să vindece. Scuturându-şi de pe umeri blana de leu, îngenunche lângă trupul neînsufleţit şi închise ochii celui mort, ignorând icnetul lui Jhiqui.

— Scut Neclintit nu va fi uitat. Să fie spălat şi îmbrăcat ca pentru bătălie şi îngropat cu coiful, scutul şi suliţele lui.

— Va fi aşa cum porunceşte Înălţimea Ta, zise Viermele Cenuşiu.

Daenerys se ridică în picioare.

— Trimite o duzină de oameni la Templul Graţiilor şi întreabă Graţia Albastră dacă a venit cineva la ele căutând tămăduire pentru o rană de sabie. Şi răspândeşte vorba că vom plăti aur bun pentru sabia scurtă a lui Scut Neclintit. Întreabă măcelarii, păstorii şi află cine a castrat ţapi în ultimul timp. Se gândea că poate vor avea noroc şi vreun căprar speriat avea să mărturisească. De acum înainte, vezi ca niciun om de-al meu să nu mai umble singur după lăsarea întunericului, fie că sunt trimişi cu treabă, fie că nu.

— Omul ăsta va face întocmai.

Daenerys îşi dădu părul pe spate.

— Găseşte-mi-i pe aceşti laşi, spuse ea cu înverşunare. Găseşte-i, ca să-i pot învăţa pe Fiii Harpiei ce înseamnă să stârneşti dragonul.

Viermele Cenuşiu o salută. Nepătaţii lui traseră giulgiul, ridicară cadavrul pe umeri şi îl scoaseră afară din sală. Ser Barristan Selmy rămase în urmă. Avea părul alb, iar în colţurile ochilor albaştri, palizi, i se vedea o reţea fină de riduri. Însă avea şi acum spatele drept şi anii nu-i răpiseră dibăcia în mânuitul armelor.

— Înălţimea Ta, spuse el, mă tem că eunucii tăi nu sunt potriviţi pentru misiunile încredinţate.

Dany se aşeză pe bancă şi îşi înfăşură blana de leu pe după umeri.

— Cei Nepătaţi sunt cei mai buni luptători ai mei.

— Oşteni, nu luptători, dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta. Au fost făcuţi pentru câmpul de bătălie, să stea umăr lângă umăr în spatele scuturilor lor, cu suliţele

ţâşnind în faţă. Instrucţia lor îi învaţă să se supună, fără teamă, fără cusur, fără şovăire… să nu dezvăluie secrete şi să nu pună întrebări.

— Oare cavalerii m-ar sluji mai bine?

Selmy instruia cavaleri pentru ea, învăţându-i pe fiii sclavilor să lupte cu lancea şi cu sabia lungă, după maniera din Westeros… dar la ce puteau sluji lăncile împotriva unor laşi care omorau din umbră?

— Nu în cazul de faţă, recunoscu bătrânul. Înălţimea Ta nu are niciun cavaler, în afară de mine. Vor trece ani până când băieţii vor fi pregătiţi.

— Atunci cine, dacă nu Cei Nepătaţi?

Dothrakii ar fi fost şi mai nepotriviţi. *Khalasarul* ei era mic şi format în majoritate din novici şi bătrâni. Iar dothrakii luptau de pe cal. Călăreţii erau mai folositori pe câmpuri şi dealuri decât pe străzile şi ulicioarele înguste ale oraşului. Dincolo de zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului, influenţa ei era restrânsă, în cel mai bun caz. Mii de sclavi continuau să trudească pe vastele proprietăţi de pe dealuri, cultivând grâu şi măsline, crescând oi şi capre şi săpând în minele de sare şi aramă. Hambarele Meereenului aveau încă provizii îndestulătoare de grâne, ulei, măsline, fructe uscate şi carne sărată, dar rezervele se împuţinau. Aşadar, Dany îşi trimisese *khalasarul* să cucerească ţinuturile învecinate, sub comanda călăreţilor ei de sânge, în timp ce Oacheşul Ben Plumm îşi ducea Fiii Secunzi la sud, să stea de strajă împotriva incursiunilor yunkailor.

Sarcina cea mai importantă dintre toate i-o încredinţase lui Daario Naharis, volubilul Daario, cu dintele lui de aur şi barba în furculiţă, afişându-şi zâmbetul păcătos prin mustăţile purpurii. Dincolo de dealurile estice se aflau un şir de munţi de gresie, cu crestele rotunjite, Trecătoarea Khyzai şi Lhazarul. Dacă Daario ar reuşi să-i convingă pe lhazareni să redeschidă rutele de negoţ pe uscat, grânele ar putea fi aduse pe râu sau peste dealuri, la nevoie… dar Oamenii Miei nu aveau niciun motiv să iubească Meereenul.

— Când Ciorile Furtunii se vor întoarce din Lhazar, le-aş putea folosi pe străzi, îi spuse lui Ser Barristan, dar, până atunci, îmi rămân doar Nepătaţii. Dany se întreba dacă Daario ajunsese în Lhazar. *Daario nu mă va dezamăgi... dar, dacă o face, voi găsi altă cale. Aşa fac reginele. Găsesc o cale, o cale care nu înseamnă să traverseze râul.* Până şi foametea ar fi de preferat, decât să treacă Skahazadhanul. Era un lucru cunoscut. Trebuie să mă scuzi, ser, spuse ea. Petiţionarii vor fi în curând la porţile mele. Trebuie să-mi pun urechile pleoştite şi să redevin regina lor. Cheamă-i pe Reznak şi pe Ţeastă-Rasă. Am să-i primesc după ce mă îmbrac.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Selmy se înclină.

Marea Piramidă se înălţa două sute cincizeci de metri spre cer, de la imensa-i bază pătrată până la vârful semeţ unde regina îşi avea camerele private, înconjurate de verdeaţă şi de iazuri înmiresmate. În timp ce zorile se iveau albastre şi răcoroase peste oraş, Dany ieşi pe terasă. Către apus, lumina soarelui sclipea pe cupolele aurii ale Templului Graţiilor şi grava umbre adânci în spatele piramidelor în trepte ale celor puternici. *În unele dintre acele piramide, Fiii Harpiei pun la cale noi crime, chiar acum,* gândi ea, *iar eu n-am puterea să-i opresc.*

Viserion îi simţi neliniştea. Dragonul alb zăcea încolăcit în jurul unui păr, odihnindu-şi capul pe coadă. Când Dany trecu, ochii dragonului se deschiseră, două iazuri de aur topit. Coarnele îi erau tot aurii, la fel ca solzii înşiraţi pe spate, de la cap la coadă.

— Eşti leneş, îi spuse ea, scărpinându-l sub bărbie. Solzii erau fierbinţi la atingere, ca o armură lăsată prea mult la soare. *Dragonii sunt foc preschimbat în carne.* Citise asta într-una dintre cărţile pe care Ser Jorah i le dăduse ca dar de nuntă. Ar trebui să vânezi cu fraţii tăi. Iar te-ai bătut cu Drogon?

Dragonii se sălbăticiseră în ultimul timp. Rhaegal se năpustise la Irri, iar Viserion pârjolise *tokarul* lui Reznak, ultima oară când Seneşalul o vizitase. *I-am lăsat prea mult de capul lor, dar când să-mi găsesc timp pentru ei?*

Coada lui Viserion plesni într-o parte, izbind trunchiul pomului atât de tare încât o pară căzu rostogolindu-se la picioarele lui Dany. Dragonul îşi deschise aripile şi, pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, ajunse pe balustradă. *Creşte,* gândi ea, în timp ce dragonul se avânta în înaltul cerului. *Cresc toţi trei. În curând vor fi destul de mari încât să-mi poarte povara.* Atunci avea să zboare, aşa cum făcuse şi Aegon Cuceritorul, sus, tot mai sus, până când Meereenul va fi atât de mic, încât îl va putea acoperi cu vârful degetului.

Îl urmări pe Viserion înălţându-se în cercuri tot mai largi, până când dispăru din raza privirii ei în spatele apelor mocirloase ale Skahazadhanului. Abia atunci Dany se întoarse în piramidă, unde Irri şi Jhiqui o aşteptau, ca să-i descâlcească părul şi s-o îmbrace, aşa cum se cuvenea Reginei Meereenului, într-un *tokar* ghiscari.

Veşmântul era incomod, o fâşie lungă şi informă, care trebuia înfăşurată în jurul şoldurilor, pe sub un braţ şi peste umăr, cu franjuri aranjaţi şi etalaţi cu grijă. Înfăşurat prea larg, putea să cadă, înfăşurat prea strâns, se răsucea, o împiedica şi o strângea. Chiar şi aranjat cum trebuie, *tokarul* îl obliga pe cel care-l purta să-l ţină cu mâna stângă. Ca să umbli înveşmântat într-un *tokar,* era nevoie de paşi mărunţi şi de un echilibru perfect, ca să nu calci pe acele franjuri care atârnau greu. Nu era un veşmânt făcut pentru un om care trebuia să muncească. *Tokarul* era veşmântul stăpânilor, un semn al bogăţiei şi al puterii.

Când ocupase Meereenul, Dany intenţionase să interzică *tokarul,* dar consiliul ei o convinsese să n-o facă.

— Mama Dragonilor trebuie să îmbrace *tokarul,* altfel va fi mereu privită cu ură, o prevenise Graţia Verde, Galazza Galare. În straiele de lână ale Westerosului sau într-o rochie de dantelă myrisheană, Luminăţia Ta va rămâne pe veci o străină printre noi, o necunoscută grotescă, o cuceritoare barbară. Regina Meereenului trebuie să fie o doamnă a Vechiului Ghis.

Oacheşul Ben Plumm, căpitanul Fiilor Secunzi, fusese nevoit să-i explice mai succint:

— Cine vrea să fie regele iepurilor ar face bine să-şi pună o pereche de urechi pleoştite.

Urechile pleoştite pe care le alese astăzi erau din pânză albă, diafană, cu un şir de ciucuri aurii. Cu ajutorul lui Jhiqui, îşi înfăşură *tokarul* corect peste trup, la a treia încercare. Irri îi aduse coroana, făurită în forma dragonului cu trei capete al Casei sale. Trupul era din aur, aripile din argint, cele trei capete din fildeş, onix şi jais. Din pricina greutăţii sale, gâtul şi umerii aveau să-i amorţească şi s-o doară, înainte de sfârşitul zilei. *O coroană nu trebuie să fie purtată cu uşurinţă.* Unul dintre strămoşii ei regali spusese asta cândva. *Un Aegon, dar care?*

Cinci Aegoni domniseră peste Cele Şapte Regate ale Westerosului şi ar fi putut exista un al şaselea, dacă fiul fratelui ei n-ar fi fost ucis de câinii Uzurpatorului, când era doar un prunc la sân. *Dacă ar fi trăit, poate că m-aş fi măritat cu el. Aegon ar fi fost mai apropiat de vârsta mea decât Viserys.* Dany nici nu venise pe lume când Aegon şi sora lui fuseseră ucişi. Tatăl lor pierise şi mai devreme, omorât de Uzurpator la Trident. Celălalt frate al ei, Viserys, murise urlând în Vaes Dothrak, cu o coroană de aur topit pe cap. *Mă vor omorî şi pe mine, dacă le îngădui. Cuţitele care mi l-au răpus pe Scut Neclintit îmi erau destinate mie.*

Nu uitase copiii sclavi pe care Marii Stăpâni îi ţintuiseră de-a lungul drumului de la Yunkai. Număraseră o sută şaizeci şi trei, câte un copil la fiecare kilometru, bătuţi în cuie de stâlpi, cu un braţ întins, arătând calea. După căderea Meereenului, Dany ţintuise acelaşi număr din rândul Marilor Stăpâni. Roiuri de muşte le însoţiseră moartea lentă, iar duhoarea stăruise în piaţă multă vreme. Cu toate acestea, se temea uneori că nu mersese destul de departe. Meereenii erau oameni vicleni şi îndărătnici, care i se împotriveau la fiecare mişcare. Îşi eliberaseră sclavii, da… însă numai pentru a-i angaja înapoi ca servitori, pentru o plată atât de meschină, încât cei mai mulţi abia dacă-şi permiteau să mănânce. Sclavii eliberaţi care erau

prea bătrâni ca să fie de folos fuseseră aruncaţi în stradă, împreună cu infirmii şi schilozii. Şi Marii Stăpâni tot se adunau în vârful piramidelor înalte, ca să se plângă de faptul că regina dragon le umpluse nobilul oraş de cete de cerşetori nespălaţi, hoţi şi târfe.

Ca să stăpânesc Meereenul, trebuie să-i câştig pe meereeni, oricât de mult i-aş dispreţui.

— Sunt gata, îi spuse lui Irri.

Reznak şi Skahaz o aşteptau în capul impunătoarei scări de marmură.

— Măreaţă regină, declară Reznak mo Reznak, eşti atât de strălucitoare astăzi, încât mi-e frică să te privesc. Seneşalul purta un *tokar* din mătase castanie, cu franjuri de aur. Scund, cu pielea umedă, mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în parfum şi vorbea o formă stricată a valyrienei culte, stâlcită şi condimentată cu mârâitul gros al ghiscarilor.

— Eşti amabil că spui asta, răspunse Dany, într-o formă mai curată a aceleiaşi limbi.

— Regina mea, mormăi Skahaz mo Kandaq, cel cu capul ras.

Ghiscarii aveau părul des şi sârmos; multă vreme dăinuise obiceiul ca bărbaţii din Oraşele Stăpânilor de Sclavi să-l aranjeze în coarne, ţepuşe sau aripi. Răzându-l, Skahaz lăsase în urmă vechiul Meereen pentru a-l accepta pe cel nou. Rudele lui Kandaq făcuseră la fel, după exemplul lui. Urmaseră şi alţii, dar Dany nu ştia dacă de teamă, de dragul modei sau din ambiţie. Li se spunea ţeste-rase. Skahaz era *Ţeasta-Rasă…* şi cel mai netrebnic trădător pentru Fiii Harpiei şi tagma lor.

— Am aflat despre eunuc, continuă el.

— Îl chema Scut Neclintit.

— Vor muri şi alţii, dacă ucigaşii nu sunt pedepsiţi.

Chiar şi cu ţeasta rasă, Skahaz avea o faţă respingătoare: o frunte încruntată, ochi mici, cu pungi grele dedesubt, un nas mare, întunecat de puncte negre, o piele unsuroasă care părea mai galbenă decât obişnuita nuanţă chihlimbarie a ghiscarilor. Era o faţă grosolană,

agresivă, furioasă. Dany nu putea decât să se roage să fie şi una cinstită.

— Cum pot să-i pedepsesc când nu ştiu cine sunt? îl întrebă Dany. Spune-mi, viteazule Skahaz.

— Nu duci lipsă de duşmani, Înălţimea Ta. Poţi să le vezi piramidele de pe terasa ta. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Loraq, toate familiile vechilor stăpâni de sclavi. Pahl. Mai cu seamă Pahl. O casă de femei, acum. Femei bătrâne şi înverşunate, însetate de sânge. Femeile nu uită. Femeile nu iartă.

Nu, gândi Dany, *iar câinii Uzurpatorului vor afla asta, când se vor întoarce în Westeros.* Era adevărat că între ea şi Casa Pahl se afla sânge. Oznak zo Pahl fusese eroul Meereenului până când îl omorâse Vânjosul Belwas. Tatăl lui, comandantul gărzii oraşului, murise apărând porţile când Mădularul lui Joso le făcuse fărâme. Unchiul lui fusese unul dintre cei o sută şaizeci şi trei din piaţă.

— Cât aur am oferit pentru informaţii privind Fiii Harpiei? îl întrebă Dany pe Reznak.

— O sută de galbeni, dacă ţi-e pe plac, Luminăţia Ta.

— O mie de galbeni mi-ar fi mai pe plac. Fă să fie aşa.

— Înălţimea Ta nu mi-a cerut sfatul, spuse Skahaz Ţeastă-Rasă, dar eu zic că sângele trebuie plătit cu sânge. Ia câte un om din fiecare dintre familiile pe care le-am enumerat şi omoară-l. Data viitoare când unul de-al tău va fi ucis, ia câte doi din fiecare casă mare şi omoară-i. Nu va mai fi o a treia crimă.

Reznak scânci nefericit.

— Nuuuu… bună regină, o asemenea cruzime ar atrage mânia zeilor. Îi vom găsi pe ucigaşi, îţi promit, şi atunci se va dovedi că sunt nişte ticăloşi de rând, vei vedea.

Seneşalul era la fel de pleşuv ca Skahaz, însă, în cazul lui, răspunzători erau zeii.

— Dacă vreun fir de păr va fi atât de obraznic încât să răsară, frizerul meu aşteaptă cu briciul pregătit, spusese el când Dany îl ridicase în rang.

Erau momente în care Dany se întreba dacă briciul acela nu şi-ar găsi o întrebuinţare mai bună la beregata lui

Reznak. Era un om folositor, dar Dany nu-l plăcea şi se încredea în el şi mai puţin. Nu uitase de *maegi* Mirri Maz Duur, care îi răsplătise bunătatea omorându-i lumina ochilor şi pruncul nenăscut.

Cei Nemuritori îi spuseseră că va fi trădată de trei ori. *Maegi* fusese prima. Ser Jorah al doilea. *Oare Reznak va fi al treilea sau Ţeasta-Rasă sau Daario? Sau va fi cineva pe care nu l-aş bănui niciodată? Ser Barristan, Viermele Cenuşiu sau Missandei?*

— Skahaz, îi spuse ea lui Ţeastă-Rasă, îţi mulţumesc pentru sfat. Reznak, vezi ce pot face o mie de galbeni.

Strângându-şi *tokarul* la piept, Dany trecu pe lângă ei, coborând scara largă de marmură. Păşea câte un pic, ca să nu se împiedice în franjuri şi să se prăbuşească în faţa întregii Curţi.

Missandei o anunţă. Micuţa scribă avea un glas dulce şi răsunător.

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanţurile şi Mamă a Dragonilor,* strigă ea, în timp ce Dany cobora încet.

Sala se umpluse. Nepătaţii stăteau cu spatele la stâlpi, cu scuturile şi suliţele în mâini, cu ţepuşele coifurilor înălţându-se ca un şir de cuţite. Meereenii se adunaseră sub ferestrele dinspre răsărit, într-o îmbulzeală de ţeste rase, coarne, mâini şi spirale păroase. Sclavii ei eliberaţi stăteau la distanţă de foştii lor stăpâni. *Până când nu stau unii lângă alţii, Meereenul nu va cunoaşte pacea.*

— Ridicaţi-vă.

Dany se aşeză pe banchetă. Sala se ridică. *Asta, cel puţin, fac ca unul.*

Reznak mo Reznak avea o listă. Obiceiul cerea ca regina să înceapă cu solul astaporilor, un fost sclav care-şi zicea Lordul Ghael, deşi nimeni nu părea să ştie al cui lord era.

Lordul Ghael avea o gură plină de dinţi maro stricaţi şi faţa alungită a unei nevăstuici. Avea şi un dar:

— Cleon cel Mare îţi trimite aceşti papuci ca semn al dragostei pentru Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, vesti el.

Irri îi aduse papucii şi îi încălţă picioarele. Erau din piele aurită, împodobiţi cu perle verzi de apă dulce. *Crede oare regele-măcelar că-mi câştigă mâna cu o pereche de papuci frumoşi?*

— Regele Cleon e foarte generos, zise ea. Poţi să-i mulţumeşti pentru încântătorul dar. *Încântător, dar făcut pentru un copil.* Dany avea picioare mici, însă papucii îi striveau degetele.

— Marele Cleon va fi încântat să afle că ţi-au plăcut, zise Lordul Ghael. Luminăţia Sa mă roagă să-ţi spun că e pregătit s-o apere pe Mama Dragonilor de toţi vrăjmaşii ei.

Dacă îmi propune iarăşi să mă mărit cu el, am să-i arunc un papuc în cap, gândi Dany, dar, de data aceasta, solul din Astapor nu pomeni nimic despre căsătorie. În schimb, spuse:

— A venit vremea ca Astaporul şi Meereenul să pună capăt crudei domnii a Înţelepţilor Stăpâni din Yunkai, duşmani de moarte ai tuturor celor care trăiesc în libertate. Marele Cleon mă roagă să-ţi spun că el şi noii săi Nepătaţi vor mărşălui curând.

Noii săi Nepătaţi sunt o glumă grosolană.

— Regele Cleon ar fi înţelept să se îngrijească de treburile lui şi să-i lase pe yunkai să-şi vadă de-ale lor.

Nu că Daenerys ar fi nutrit vreun sentiment de dragoste pentru yunkai. Începea să regrete din ce în ce mai mult că nu ocupase Oraşul Galben după ce-i învinsese armata pe câmpul de bătălie. Înţelepţii Stăpâni reinstauraseră sclavia de îndată ce o văzuseră plecată şi se ocupau de mobilizarea recruţilor, tocmitul mercenarilor şi încheierea de alianţe împotriva ei. Cleon, cel care îşi spunea cel Mare, era ceva mai bun însă. Regele Măcelar reinstaurase sclavia în Astapor, singura schimbare fiind aceea că foştii robi erau acum stăpâni şi foştii stăpâni, sclavi. *Tot măcelar a rămas, iar mâinile îi sunt pătate de sânge.*

— Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre căile

războiului, continuă ea, dar se spune că Astaporul suferă de foame. Regele Cleon să-şi hrănească oamenii înainte să-i conducă în bătălie.

La un gest al reginei, Ghael se retrase.

— Luminăţia Ta, interveni Reznak mo Reznak, binevoieşti să-l asculţi pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Iarăşi? Dany încuviinţă, iar Hizdahr se apropie cu paşi mari, un bărbat înalt, zvelt, cu pielea nepătată, de culoarea chihlimbarului. Făcu o plecăciune, în acelaşi loc în care fusese aşezat trupul neînsufleţit al lui Scut Neclintit, nu cu multă vreme în urmă. *Am nevoie de omul acesta,* îşi reaminti Dany. Hizdahr era un neguţător bogat, cu mulţi prieteni în Meereen şi încă şi mai mulţi peste mări. Vizitase Volantisul, Lysul şi Qarthul, avea rubedenii în Tolos şi Elyria şi chiar se spunea că avea o anumită influenţă în Noul Ghis, unde yunkaii încercau să stârnească duşmănie împotriva lui Dany şi a stăpânirii ei.

Şi era bogat. Straşnic şi fabulos de bogat…

Şi pe cale să devină şi mai bogat, dacă îi aprob cererea. Când Dany închisese arenele de luptă ale oraşului, valoarea cotelor acestora scăzuse dramatic. Hizdahr zo Loraq le înhăţase cu ambele mâini, iar acum deţinea cele mai multe arene din Meereen.

Din tâmplele nobilului se înălţau aripi de păr, de parcă ţeasta lui ar fi fost gata să-şi ia zborul. Faţa prelungă îi era alungită şi mai mult de o barbă din fire sârmoase, negre cu nuanţe roşcate, legate cu inele de aur. *Tokaru*-i purpuriu era tivit cu ametiste şi perle.

— Luminăţia Ta ştie, cu siguranţă, pentru ce motiv mă aflu aici.

— Păi, spuse ea, probabil fiindcă nu ai altceva de făcut decât să mă baţi la cap. De câte ori te-am refuzat?

— De cinci ori, Luminăţia Ta.

— Şase, cu asta. N-am să îngădui redeschiderea arenelor de luptă.

— Dacă Maiestatea Ta mi-ar asculta argumentele…

— Le-am ascultat. De cinci ori. Ai venit cu unele noi?

— Argumente vechi, recunoscu Hizdahr, vorbe noi.

Vorbe încântătoare şi curtenitoare, mai nimerite să impresioneze o regină.

— Cauza pe care o susţii găsesc că lasă de dorit, nu amabilităţile tale. Ţi-am ascultat argumentele atât de des încât aş putea să-ţi susţin pledoaria chiar eu. S-o fac? Se apleacă: Arenele de luptă au făcut parte din Meereen încă de la întemeierea oraşului. Luptele au o natură profund religioasă, sunt sacrificii de sânge aduse zeilor Ghisului. *Arta mortală* a Ghisului nu e un simplu măcel, ci un spectacol al curajului, al măiestriei şi al puterii, foarte plăcut zeilor. Învingătorii sunt ospătaţi, răsfăţaţi şi aclamaţi, iar cei ce mor eroic sunt cinstiţi şi pomeniţi. Prin deschiderea arenelor le voi arăta oamenilor Meereenului că le respect legile şi obiceiurile. Arenele sunt vestite în lumea întreagă. Atrag negoţul către Meereen şi umplu cuferele oraşului cu monede din întreaga lume. Toţi oamenii se simt atraşi de sânge, o pornire pe care arenele o pot domoli. În felul acesta, Meereen va fi un oraş mai liniştit. Pentru criminalii condamnaţi să moară pe nisipuri, arenele reprezintă un duel judiciar, o ultimă şansă a unui bărbat de a-şi dovedi nevinovăţia. Dany îşi scutură părul. Ce zici? Cum m-am descurcat?

— Luminăţia Ta a prezentat cazul mult mai bine decât aş fi putut spera s-o fac eu însumi. Văd că eşti pe cât de frumoasă, pe atât de elocventă. Eu mă declar convins.

Dany nu-şi putu stăpâni râsul.

— Foarte bine… eu nu.

— Luminăţia Ta, îi şopti Reznak mo Reznak la ureche, dacă-mi îngădui să-ţi amintesc, se obişnuieşte ca oraşul să revendice o zecime din toate profiturile arenelor de luptă, ca taxă, după ce se scad cheltuielile. Acei bani ar putea fi puşi în slujba multor cauze nobile.

— Ar putea, îl aprobă ea, dar, *dacă ar fi* să redeschidem arenele, ar trebui să ne luăm zeciuiala înainte de scăderea cheltuielilor. Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre negoţ, dar am stat lângă Illyrio Mopatis şi Xaro Xhoan Daxos destul ca să învăţ măcar atâta lucru. Nu contează. Hizdahr, dacă ai putea să stăpâneşti oştiri aşa cum ştii să

stăpâneşti argumente, ai putea cuceri lumea… dar răspunsul meu este tot *nu.* A şasea oară.

Omul se înclină din nou, la fel de adânc ca mai înainte. Perlele şi ametistele zornăiră încetişor pe podeaua de marmură. Un om foarte flexibil era Hizdahr zo Loraq.

— Regina a vorbit.

Ar putea fi chipeş, dacă n-ar fi părul ăla ridicol. Reznak şi Graţia Verde o îndemnau pe Dany să ia de soţ un nobil din Meereen, pentru ca oraşul să-i accepte domnia. Dacă s-ar ajunge la asta, Hizdahr zo Loraq ar merita să fie luat în consideraţie. *Mai degrabă decât Skahaz.* Ţeasta-Rasă se oferise să-şi lase nevasta pentru ea, dar ideea o făcea să se înfioare. Hizdahr ştia măcar să zâmbească, deşi, când Dany încercă să-şi închipuie cum ar fi să împartă patul cu el, aproape că izbucni în râs.

— Luminăţia Ta, zise Reznak, consultându-şi lista, nobilul Grazdan zo Galare doreşte să ţi se adreseze. Îi dai ascultare?

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Dany, admirând strălucirea aurului şi lucirea perlelor verzi de pe papucii primiţi de la Cleon, în timp ce se străduia să ignore strânsoarea care-i chinuia degetele.

Grazdan, fusese prevenită, era un văr al Graţiei Verzi, al cărei sprijin îl considera de nepreţuit. Preoteasa era un glas al păcii, al acceptării şi al supunerii la autoritatea legitimă. *Pot să-l ascult cu respect pe vărul ei, indiferent ce doreşte.*

Dorea aur. Dany refuzase să-l despăgubească pe oricare dintre Marii Stăpâni pentru sclavii pe care îi eliberase, dar meereenii continuau să născocească alte căi de a stoarce bani de la ea. Nobilul Grazdan era un asemenea om. Îi spuse că avusese cândva o sclavă care era o foarte pricepută ţesătoare, a cărei măiestrie era preţuită dincolo de hotarele Meereenului, în Noul Ghis, în Astapor şi în Qarth. Când această femeie îmbătrânise, Grazdan cumpărase o duzină de fete tinere şi îi poruncise bătrânei să le iniţieze în tainele meşteşugului ei. Acum, ţesătoarea era moartă. Cele tinere, eliberate, deschiseseră o prăvălie

lângă zidul portului ca să-şi vândă ţesăturile. Grazdan zo Galare voia să ştie dacă poate să primească o parte din câştigurile lor.

— Mie îmi datorează măiestria lor, pretinse el. Le-am smuls dintre sclavii scoşi la mezat şi le-am dat războiului de ţesut.

Dany îl ascultă în tăcere, cu chipul neclintit. Când omul isprăvi, întrebă:

— Care era numele bătrânei ţesătoare?

— Sclava? Grazdan se mută de pe un picior pe altul, încruntându-se. Era… poate că Elza. Sau Ella. A murit acum şase ani. Am avut atâţia sclavi, Înălţimea Ta.

— Să-i zicem Elza. Dany ridică o mână. Iată hotărârea mea: De la fete, nu vei primi nimic. Cea care le-a învăţat meşteşugul a fost Elza, nu tu. De la tine, fetele vor primi un nou război de ţesut, cel mai bun pe care banii îl pot cumpăra. Asta pentru că ai uitat numele bătrânei. Poţi pleca.

Reznak ar mai fi poftit încă un *tokar,* însă Dany stărui să cheme, în locul lui, pe unul dintre sclavii eliberaţi. Din acel moment, alternă foştii stăpâni şi foştii sclavi. Majoritatea chestiunilor aduse în faţa ei cereau corectarea nedreptăţilor. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie după ce fusese cucerit. Piramidele în trepte ale celor puternici fuseseră cruţate de ce era mai rău, dar zonele mai modeste ale oraşului căzuseră pradă unui adevărat dezmăţ al jafului şi al măcelului, când sclavii se ridicaseră şi hoardele înfometate care o urmaseră de la Yunkai şi Astapor năvăliseră pe porţile sfărâmate. Nepătaţii ei restauraseră, în cele din urmă, ordinea, însă atacul lăsase în urma lui o grămadă de necazuri, şi nimeni nu ştia cu certitudine ce legi erau încă în vigoare. Şi astfel, oamenii veneau la regină.

Se înfăţişă o femeie bogată, căreia îi muriseră soţul şi fiii apărând zidurile oraşului. În timpul atacului, ea fugise la fratele ei, înspăimântată. La întoarcere, îşi găsise casa transformată în bordel. Târfele erau gătite cu giuvaierele şi veşmintele ei. Îşi voia casa înapoi, dar şi bijuteriile.

— Pot să păstreze hainele, zise ea cu îngăduinţă.

Dany îi acordă dreptul de a-şi recupera bijuteriile, dar hotărî că locuinţa a fost pierdută din clipa în care o părăsise.

Veni apoi un fost sclav, ca să acuze un anume nobil din Casa Zhak. Omul luase de curând de nevastă o sclavă eliberată, care fusese ţiitoarea stăpânului înainte de căderea oraşului. Nobilul îi luase fecioria, se folosise de ea pentru propria-i plăcere şi îi făcuse un prunc. Noul ei soţ voia ca nobilul să fie castrat pentru viol şi mai voia şi o pungă de galbeni, să-l plătească pentru că-l creştea pe bastardul lui ca pe propriul copil. Dany hotărî că poate primi aurul, dar nu acceptă castrarea.

— Când s-a culcat cu ea, soţia ta a fost proprietatea lui, cu care putea să facă după cum poftea. După lege, n-a fost viol.

Dany îşi dădu seama că hotărârea ei nu-l mulţumea, dar, dacă ar fi castrat fiecare bărbat care siluise vreodată o sclavă, ar fi domnit în curând peste un oraş de eunuci.

Se înfăţişă un băiat, mai tânăr decât Dany, plăpând şi cu o cicatrice pe faţă, înveşmântat într-un *tokar* gri, ponosit, cu franjuri argintii. Glasul i se frânse când povesti cum doi dintre sclavii de casă ai tatălui său se răzvrătiseră în noaptea în care poarta fusese spartă. Unul îi omorâse tatăl, celălalt fratele mai mare. Amândoi îi siluiseră mama înainte de a o omorî şi pe ea. Băiatul scăpase doar cu cicatricea de pe faţă, dar unul dintre criminali locuia şi acum în casa tatălui său, iar celălalt intrase în rândul soldaţilor reginei, ca unul dintre Oamenii Mamei. Îi voia spânzuraţi pe amândoi.

Sunt regină peste un oraş clădit pe pulbere şi moarte. Dany nu avu încotro şi îl refuză. Declarase o amnistie generală pentru toate nelegiuirile înfăptuite în timpul atacului. Şi nu avea de gând să pedepsească sclavii pentru că se ridicaseră împotriva stăpânilor lor.

Când îi spuse, băiatul se repezi la ea, dar piciorul i se încurcă în *tokar* şi căzu răşchirându-se pe marmura purpurie. Vânjosul Belwas se năpusti asupra lui, cât ai

clipi. Voinicul eunuc oacheş îl ridică într-o singură mână şi îl scutură aşa cum ar fi făcut un mastif cu un şobolan.

— Ajunge, Belwas, strigă Dany. Lasă-l. Iar băiatului îi spuse: Preţuieşte acel *tokar,* căci ţi-a salvat viaţa. Dacă ai fi pus mâna pe mine la furie, ţi-ai fi pierdut-o. Eşti doar un băieţandru, aşa că vom uita ce s-a petrecut aici. Ar trebui să faci şi tu la fel. Dar, plecând, băiatul aruncă o privire peste umăr, iar Dany, văzându-i ochii, gândi: *Harpia mai are un fiu.*

Şi astfel ziua se scurse, când anostă, când înfricoşătoare. Spre prânz, Daenerys simţea povara coroanei pe cap şi rigiditatea băncii sub ea. Cu atât de mulţi aşteptând să-i asculte, nu se opri să mănânce, dar o trimise pe Jhiqui la bucătării după un talger cu lipie, măsline, smochine şi brânză. Ciugulea în timp ce asculta şi sorbea dintr-o cupă de vin îndoit cu apă. Smochinele erau bune, măslinele şi mai bune, dar vinul îi lăsa un gust aspru, metalic, în gură. Strugurii mici, gălbui, care creşteau în aceste regiuni produceau un vin de o calitate foarte proastă. *Nu vom face negoţ cu vin,* îşi dădu seama Dany, sorbind. În plus, Marii Stăpâni pârjoliseră cele mai bune vii, împreună cu măslinii.

După-amiază veni un sculptor, propunând să schimbe capul imensei harpii de bronz din Piaţa Purificării cu unul făcut după înfăţişarea lui Dany. Ea îl refuză cu toată amabilitatea de care era în stare, străduindu-se să nu se cutremure. O ştiucă de o mărime fără precedent fusese prinsă în Skahazadhan şi pescarul voia să i-o dea reginei. Ea primi peştele cu profundă recunoştinţă, răsplăti pescarul cu o pungă dolofană cu arginţi şi trimise ştiuca la bucătării. Un arămar îi făurise un costum din inele lustruite, pe care să-l poarte la război. Ea îl primi, copleşindu-l cu mulţumiri. Era încântător de privit şi toată acea aramă lustruită ar fi sclipit frumos în soare, dar, dacă s-ar fi anunţat o bătălie adevărată, Dany ar fi preferat să fie îmbrăcată în oţel. Până şi o fetişcană care nu ştia nimic despre căile războiului ştia *asta.*

Papucii pe care i-i trimisese Regele Măcelar o strângeau

prea tare. Dany şi-i scoase şi se aşeză cu un picior sub ea şi celălalt legănându-se înainte şi înapoi. Nu era o poziţie foarte protocolară, dar obosise să fie regală. Coroana îi provocase dureri de cap, iar şezutul îi amorţise.

— Ser Barristan, strigă ea. Ştiu de ce calitate are nevoie cel mai mult un rege.

— Curaj, Înălţimea Ta?

— Nu, îl tachină. Un fund de fier. Nu fac decât să şed.

— Înălţimea Ta şi-a arogat prea multe responsabilităţi. Ar trebui să le îngădui sfetnicilor tăi să-ţi uşureze povara de pe umeri.

— Am prea mulţi sfetnici. Eu de perne am nevoie. Dany i se adresă lui Reznak: Câţi mai sunt?

— Douăzeci şi trei, dacă nu ţi-e cu supărare, Luminăţia Ta. Cu tot atâtea reclamaţii. Seneşalul cercetă câteva hârtii. Un viţel şi trei capre. Restul vor fi oi sau miei, fără îndoială.

— Douăzeci şi trei, suspină Dany. Dragonii mei se dau în vânt după carnea de oaie de când am început să-i plătim pe oieri pentru pierderile lor. Pretenţiile lor au fost dovedite?

— Unii au adus oase carbonizate.

— Oamenii fac focuri. Oamenii frig carne de oaie. Oasele arse nu dovedesc nimic. Oacheşul Ben zice că pe dealurile de dincolo de oraş sunt lupi roşii, câini sălbatici şi şacali. Trebuie să plătim argint bun pentru fiecare oaie care se rătăceşte între Yunkai şi Skahazadhan?

— Nu, Luminăţia Ta. Reznak se înclină. Să-i alung pe aceşti pungaşi sau îi vrei pedepsiţi?

Daenerys se foi pe bancă. Abanosul era tare sub ea.

— Nimeni nu trebuie să se teamă să vină în faţa mea. Plăteşte-i. Unele pretenţii erau false, nu se îndoia de asta, dar cele mai multe erau întemeiate. Dragonii ei crescuseră prea mari ca să se mulţumească doar cu şobolani, pisici şi câini, ca până atunci. *Cu cât mănâncă mai mult, cu atât vor creşte mai mari,* o avertizase Ser Barristan, *şi cu cât cresc mai mari, cu atât vor mânca mai mult.* Drogon, mai cu seamă, hoinărea departe, pe câmp, şi putea devora cu

uşurinţă o oaie pe zi. Plăteşte-le valoarea animalelor, îi spuse lui Reznak, dar, de acum înainte, reclamanţii trebuie să se prezinte la Templul Graţiilor şi să facă un sfânt jurământ în faţa zeilor Ghisului.

— Va fi precum spui. Reznak se întoarse către reclamanţi: Luminăţia Sa Regina a consimţit să vă despăgubească pe fiecare pentru animalele pe care le-aţi pierdut, le zise el, în limba ghiscari. Prezentaţi-vă mâine la misiţii mei şi veţi fi plătiţi în bani sau în natură, după cum preferaţi.

Hotărârea fu primită cu o tăcere posomorâtă. *Ai fi crezut că ar putea fi mai bucuroşi,* gândi Dany, supărată. *Au primit ce-au vrut. Oare cum pot fi mulţumiţi aceşti oameni?*

Un bărbat rămase în urmă, în timp ce toţi ceilalţi ieşeau pe rând; un bărbat îndesat, cu faţa arsă de vânt, în straie ponosite. Pe cap avea o calotă aspră de păr sârmos, negru-roşcat, tuns în jurul urechilor, iar într-o mână ţinea un sac jerpelit de pânză. Stătea cu capul plecat, privind ţintă podeaua de marmură, de parcă ar fi uitat unde se afla. *Şi ăsta ce mai vrea?* se întrebă Dany, încruntându-se.

— *Îngenuncheaţi cu toţii, în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a Imensei Mări de Iarbă, Cea Care a Sfărâmat Lanţurile şi Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei, cu glasul ei subţire şi dulce.

Când Dany se ridică, *tokarul* începu să-i alunece. Îl prinse şi-l trase la loc.

— Tu, cel cu sacul, strigă ea, ai vrut să mi te adresezi? Poţi să te apropii.

Când ridică fruntea, ochii bărbatului erau roşii şi aspri, ca nişte răni deschise. Dany îl zări pe Ser Barristan strecurându-se lângă ea, ca o umbră albă. Omul se apropie, împleticindu-se, un pas, pe urmă altul, strângând în mână sacul. *E beat sau bolnav?* Avea noroi sub unghiile-i galbene şi crăpate.

— Ce-i? întrebă Daenerys. Ai vreo plângere să ne

înfăţişezi, vreo jalbă? Ce doreşti de la noi?

Limba bărbatului trecu iute peste buzele-i crăpate.

— Eu… eu am adus…

— Oase? zise ea nerăbdătoare. Oase arse?

Bărbatul ridică sacul şi apoi îl deşertă pe podeaua de marmură.

Erau, într-adevăr, oase. Oase rupte, înnegrite. Cele mai lungi fuseseră despicate, pentru măduvă.

— A fost cel negru, spuse omul, în mormăita limbă ghiscari, umbra înaripată. A coborât din cer şi… şi…

Nu. Dany tremura. *Nu, nu, o, nu!*

— Eşti surd, nătărăule? îl întrebă Reznak mo Reznak. Nu mi-ai auzit anunţul? Du-te mâine la misiţi şi vei fi despăgubit pentru oaie.

— Reznak, grăi Ser Barristan cu glas scăzut, închide gura şi deschide ochii. Acelea nu sunt oase de oaie.

Nu, gândi Dany, *acelea sunt oasele unui copil.*

JON

Lupul alb gonea prin pădurea neagră, la baza unei stânci înalte până la cer. Luna alerga cu el, alunecând pe cerul înstelat, prin desişul de crengi desfrunzite de deasupra.

— Snow, şopti luna.

Lupul nu răspunse. Zăpada îi scârţâia sub labe. Vântul şuiera printre copaci.

În depărtare, îşi auzea tovarăşii de haită chemându-l, de la lup la lup. Vânau şi ei. O ploaie dezlănţuită biciuia trupul fratelui său negru care sfâşia carnea unei capre imense, spălând sângele de pe coasta-i zdrelită de cornul lung al caprei. Altundeva, surioara lui înălţă capul să urle la lună şi o sută de mici veri cenuşii îşi întrerupseră vânătoarea, să urle odată cu ea. Era mai cald în munţi, acolo unde se aflau, şi mâncare din belşug. În multe nopţi, haita surorii sale se ghiftuia cu carnea oilor, a vacilor şi a cailor, care erau prada oamenilor, şi uneori chiar cu carne de om.

— Snow, îl chemă iarăşi luna, din înalt, chicotind.

Lupul alb păşi tiptil de-a lungul unei cărări de om, la baza stâncii îngheţate. Simţea gustul de sânge pe limbă, iar în urechi îi răsuna cântecul sutelor de veri. Cândva fuseseră şase, cinci scheunând orbi în zăpadă, lângă mama lor moartă, sugând lapte rece din sfârcurile ei împietrite, şi el care se îndepărta de-a buşilea, singur. Mai erau patru… şi unul pe care lupul alb nu-l mai putea simţi.

— Snow, insistă luna.

Lupul alb fugi de ea, gonind către văgăuna nopţii, unde soarele se ascunsese, cu răsuflarea îngheţând în aer. În nopţile fără stele, stânca uriaşă era foarte neagră, o întunecime înălţându-se deasupra lumii largi, dar când luna era pe cer, sclipea palidă şi glacială ca un râu îngheţat. Părul lupului era des şi miţos, dar când bătea

vântul de-a lungul întinderii de gheaţă, nicio blană nu putea să ţină frigul la distanţă. Pe celălalt versant, vântul era şi mai rece. Lupul îl simţea. Acolo era fratele lui, fratele cenuşiu care mirosea a vară.

— Snow. Un ţurţure căzu de pe o creangă. Lupul alb se întoarse şi-şi dezveli colţii. *Snow!* Părul i se ridică, zburlindu-se, când pădurea se topi în jurul lui. *Snow, snow, snow!* Auzi un fâlfâit de aripi. Prin întuneric, un corb zbură.

Poposi pe pieptul lui Jon Snow, cu o bufnitură, zgâriind cu ghearele.

— *SNOW!* îi strigă în faţă.

— Te aud. Camera era întunecoasă, patul tare. O lumină cenuşie se prelingea printre obloane, vestind o nouă zi rece şi mohorâtă. Aşa îl trezeai pe Mormont? Ia-ţi penele de pe faţa mea.

Jon îşi strecură un braţ afară de sub pături, să huşuie corbul. Era o pasăre mare, bătrână, obraznică şi zburlită, fără pic de teamă.

— *Snow!* ţipă pasărea, fâlfâind până pe stâlpul patului. *Snow, snow.* Jon înhăţă o pernă şi o azvârli, dar pasărea se ridică în aer. Perna lovi peretele şi explodă, împrăştiindu-şi umplutura peste tot, tocmai când Edd Tollett cel Trist vârî capul pe uşă.

— Îmi cer scuze, spuse el, ignorând viscolul de pene, să-i aduc stăpânului micul dejun?

— *Boabe!* strigă corbul. *Boabe, boabe.*

— Corb prăjit, sugeră Jon. Şi o jumătate de pintă de bere.

Încă se simţea ciudat să aibă un intendent care să-l slujească şi să-l servească; nu cu mult timp în urmă, ar fi fost el cel care ar fi adus micul dejun, pentru Lordul Comandant Mormont.

— Trei grăunţe şi un corb fript, spuse Edd cel Trist. Prea bine, stăpâne, numai că Hobb a făcut ouă fierte, caltaboşi şi mere înăbuşite cu prune uscate. Merele înăbuşite cu prune uscate sunt excelente, mai puţin prunele. Eu, unul, nu mănânc prune uscate. Ei, bine, am mâncat o dată, când

Hobb le-a tocat împreună cu castane şi morcovi şi le-a ascuns într-o găină. Să n-ai niciodată încredere în bucătari, lordul meu. Te păcălesc atunci când te-aştepţi mai puţin.

— Mai târziu, zise Jon. Micul dejun putea să aştepte. Stannis nu. Vreun necaz în tabăra prizonierilor astă-noapte? întrebă el.

— Nu, de când ai pus străjeri la străjeri, lordul meu.

— Bun.

O mie de sălbatici fuseseră închişi dincolo de Zid, prizonierii pe care Stannis Baratheon îi luase când cavalerii săi zdrobiseră oastea peticită a lui Mance Rayder. Mulţi dintre prizonieri erau femei şi unii dintre străjeri le strecuraseră afară, să le încălzească paturile. Oameni ai regelui, oameni ai reginei, nu părea să conteze; câţiva fraţi în negru încercaseră acelaşi lucru. Bărbaţii erau bărbaţi şi alte femei nu se găseau, decât la mii de kilometri.

— Alţi doi sălbatici s-au înfăţişat să se predea, continuă Edd. O mamă cu o fată agăţată de fuste. Avea şi un prunc de ţâţă, înfofolit în blănuri, dar era mort.

— *Mort,* zise corbul. Era unul din cuvintele preferate ale păsării. *Mort, mort, mort.*

Aproape în fiecare noapte veneau oameni liberi, fiinţe hămesite, pe jumătate îngheţate, care fugiseră de bătălia de la baza Zidului, doar ca să se târască înapoi, când şi-au dat seama că n-aveau unde să se refugieze.

— A fost interogată mama? întrebă Jon.

Stannis Baratheon zdrobise oastea lui Mance Rayder şi îl luase prizonier pe Regele-de-dincolo-de-Zid… dar sălbaticii erau încă acolo, Plângătorul şi Tormund, Năpasta Uriaşilor şi alţi o mie.

— Da, stăpâne, răspunse Edd, dar tot ce ştie este că a fugit în timpul bătăliei şi s-a ascuns în pădure după aceea. Am îndopat-o cu terci, am trimis-o la ţarcuri şi am ars pruncul.

Arderea copiilor morţi nu-l mai tulbura pe Jon Snow; cei vii erau altă poveste. *Doi regi să trezească dragonul. Mai întâi tatăl şi apoi fiul, ca amândoi să moară regi.* Cuvintele

fuseseră şoptite de unul dintre oamenii reginei, în timp ce Maester Aemon îi curăţa rănile. Jon încercase să nu le ia în seamă, punându-le pe seama febrei. Aemon obiectase:

— Sângele unui rege are putere, îl prevenise bătrânul maester, şi oameni mai buni decât Stannis au făcut lucruri mai rele decât el.

Regele poate să fie aspru şi neiertător, da, însă un prunc la sân? Doar un monstru ar da flăcărilor un copil viu.

Jon urină în beznă, umplând oala de noapte, în timp ce corbul Bătrânului Urs bombănea. Visele de lup deveniseră mai puternice şi se pomenea amintindu-şi-le chiar şi în stare de trezie. *Nălucă ştie că Vântul Cenuşiu e mort.* Robb murise la Gemeni, trădat de oameni pe care îi crezuse prieteni, iar lupul său pierise cu el. Bran şi Rickon fuseseră ucişi şi ei, decapitaţi la porunca lui Theon Greyjoy, care fusese cândva pupilul nobilului lor tată... dar, dacă visele nu mint, lupii lor străvechi scăpaseră. La Coroana Reginei, unul se ivise din beznă, să-i salveze viaţa lui Jon. *Vară, el trebuie să fi fost. Avea blana cenuşie, şi Lăţosul e negru.*

Se întreba dacă ceva din fraţii lui morţi continua să trăiască în lupii lor.

Umplu ligheanul cu apă din carafa de lângă pat, îşi spălă faţa şi mâinile, se îmbrăcă în haine curate de lână neagră, îşi legă pieptarul negru de piele şi îşi trase pe picioare o pereche de cizme roase.

Corbul lui Mormont îl urmări cu ochi negri, ageri, apoi zbură la fereastră.

— Mă crezi sclavul tău?

Când Jon deschise fereastra, cu ochiurile ei groase de sticlă galbenă, în formă de diamant, frigul dimineţii îl izbi în faţă. Luă o gură de aer, să-şi cureţe gâtul uscat peste noapte, în timp ce corbul fâlfâi înapoi. *Pasărea aia e mult prea isteaţă.* Corbul fusese tovarăşul Bătrânului Urs ani şi ani, dar asta nu-l oprise să-i mănânce faţa, după ce a murit.

În faţa dormitorului său, un şir de trepte coborau spre o încăpere mai mare, mobilată cu o masă de pin zgâriată şi o

duzină de scaune de stejar şi piele. Cu Stannis în Turnul Regelui şi cu Turnul Lordului Comandant ars din temelii, Jon se stabilise în camerele modeste ale lui Donai Noye, în spatele armurăriei. Cu timpul, fără îndoială, va avea nevoie de apartamente spaţioase, dar, deocamdată, erau bune şi acestea, până se obişnuia cu funcţia de comandant.

Donaţia pe care regele i-o prezentase pentru semnare era pe masă, sub o cupă de argint care îi aparţinuse cândva lui Donai Noye. Fierarul ciung lăsase în urmă puţine obiecte personale: o cupă, şase gologani şi un cerb de aramă, o broşă nichelată, cu o clemă ruptă, o jiletcă învechită de brocart, împodobită cu cerbul Capătului Furtunii. *Comorile lui erau uneltele pe care le mânuia, săbiile şi cuţitele pe care le făcea. Viaţa lui era la forjă.* Jon dădu cupa la o parte şi citi din nou pergamentul. *Dacă îmi pun pecetea pe acest document, voi rămâne veşnic în amintire drept comandantul care a cedat Zidul,* gândi el, *dar dacă refuz...*

Stannis Baratheon se dovedea a fi un oaspete năzuros. Şi neobosit. Străbătuse drumul regelui aproape până la Coroana Reginei, cutreierase prin colibele goale din Oraşul Cârtiţei, inspectase forturile ruinate de la Poarta Reginei şi Scutul de Stejar. În fiecare noapte se plimba pe creasta Zidului cu Doamna Melisandre, iar în timpul zilei vizita tabăra, alegând prizonieri pe care femeia roşie să-i interogheze. *Nu-i place să i te împotriveşti.* Jon se temea că nu îl aştepta o dimineaţă plăcută.

Dinspre armurărie se auzi zăngănit de scuturi şi săbii. Ultimul grup de băieţi şi proaspeţi recruţi se înarma. Auzea glasul lui Iron Emmett zorindu-i. Cotter Pyke nu fusese încântat să-l piardă, dar tânărul cercetaş era făcut să antreneze. *Îi place să lupte şi o să-şi înveţe băieţii să le placă şi lor.* Sau aşa spera.

Mantia lui Jon era agăţată într-un cui, lângă uşă, centura sabiei într-un altul. Şi le puse pe amândouă şi porni spre armurărie. Observă că ţolul pe care dormea Nălucă era gol. Doi străjeri stăteau în cadrul uşilor, cu

săbii în mâini, purtând mantii negre şi coifuri de fier fără vizieră.

— Stăpânul doreşte o escortă? întrebă Garse.

— Cred că pot găsi Turnul Regelui singur.

Jon ura să aibă străjeri după el oriunde se ducea. Asta îl făcea să se simtă ca o raţă în fruntea unui cârd de boboci.

Băieţii lui Iron Emmett se antrenau de zor în curte şi săbiile lor boante izbeau în scuturi şi răsunau lovindu-se una de alta. Jon se opri să-i privească o clipă, tocmai când Calul îl împingea pe Robin-Hop spre fântână. Calul avea stofă de bun luptător, hotărî Jon. Era puternic şi devenea din ce în ce mai puternic. Şi avea instincte sănătoase. Robin-Hop era altă poveste. Pe lângă că avea piciorul strâmb, se mai şi temea să nu fie lovit. *Poate că-l putem face administrator.* Lupta se încheie brusc, cu Robin-Hop la pământ.

— Ai luptat bine, îi spuse Jon Calului, dar cobori scutul prea mult când forţezi un atac. Îţi sugerez să corectezi lucrul ăsta, dacă nu vrei să-ţi aducă moartea.

— Da, lordul meu, am să-l ţin mai sus data viitoare.

Calul îl trase pe Robin-Hop în picioare şi băiatul mai mic făcu o plecăciune stângace.

Câţiva dintre cavalerii lui Stannis se duelau în celălalt capăt al curţii. *Oamenii regelui într-un colţ şi oamenii reginei în altul,* remarcă Jon, *însă doar câţiva. E prea frig pentru majoritatea dintre ei.* Când trecu pe lângă ei cu paşi mari, un glas răsunător strigă:

— BĂIETE! TU DE COLO! BĂIETE!

Băiat nu era cea mai rea poreclă pe care o căpătase Jon Snow de când fusese ales lord comandant. O ignoră.

— *Snow,* insistă glasul. *Lord Comandant.*

De data aceasta se opri.

— Ser?

Cavalerul era mai înalt decât el cu cincisprezece centimetri.

— Un om care poartă oţel valyrian ar trebui să-l folosească şi la altceva decât să-şi scarpine fundul.

Jon îl mai văzuse pe omul acela prin castel: un cavaler

foarte renumit, după cum spunea el. În timpul bătăliei de la baza Zidului, Ser Godry Farring omorâse un uriaş care fugea, gonind în urma lui, călare pe cal şi vârându-i o lance în spate şi descălecând apoi, să reteze capul jalnic de mic al creaturii. De-atunci, oamenii reginei începuseră să-i spună Godry Moartea Uriaşilor.

Jon şi-o aminti pe Ygritte strigând: *Sunt ultima dintre uriaşi!*

— Folosesc Gheara Lungă atunci când sunt nevoit, ser.

— Dar cât de bine? Ser Godry scoase sabia din teacă. Arată-ne. Îţi promit că nu te rănesc, băiete.

Ce frumos din partea ta.

— Cu altă ocazie, ser. Mă tem că acum am alte treburi.

— Te temi. Văd asta. Ser Godry rânji spre amicii lui: Se teme, repetă el, pentru cei mai înceţi la minte.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, spuse Jon, întorcându-le spatele.

Castelul Negru părea un loc sumbru şi părăsit în lumina palidă a zorilor. *Reşedinţa mea,* cugetă îndurerat Jon Snow, *mai mult o ruină decât o fortăreaţă.* Turnul Lordului Comandant era o cochilie goală, Sala Comună o stivă de lemne înnegrite, iar Turnul lui Hardin arăta de parcă stătea să cadă la prima rafală de vânt… deşi aşa arătase de ani şi ani. În spatele lor se înălţa Zidul: imens, ameninţător, rece, mişunând de oameni care ridicau o nouă scară în zigzag, pentru a o uni cu rămăşiţele celei vechi. Munceau din zori până-n seară. Fără scară, nu era chip să ajungi pe creasta Zidului altfel decât cu troliul. Ceea ce n-ar fi fost de niciun folos dacă sălbaticii ar fi atacat din nou.

În vârful Turnului Regelui, imensa flamură de luptă aurie a Casei Baratheon pocnea ca un bici de pe acoperişul unde, nu de mult, Jon Snow umblase de colo-colo cu arcul în mână, omorând thenni, alături de Satin şi Surdul Dick Follard. Doi oameni ai reginei tremurau pe trepte, cu mâinile vârâte sub braţe şi suliţele sprijinite de uşă.

— Mănuşile alea de pânză n-o să vă fie de niciun folos, le spuse Jon. Duceţi-vă mâine la Bowen Marsh şi o să vă dea

câte o pereche de mănuşi din piele căptuşite cu blană.

— Aşa vom face, stăpâne, şi îţi mulţumim, spuse străjerul cel mai vârstnic.

— Asta dacă nu ne îngheaţă mâinile până atunci, adăugă cel mai tânăr şi răsuflarea lui era un abur palid. Mi se părea că s-a făcut frig în Mlaştinile dornishene. Ce ştiam eu?

Nimic, gândi Jon Snow, *ca şi mine.*

La jumătatea urcuşului, pe scările şerpuitoare, dădu peste Samwell Tarly, cu capul plecat.

— Vii de la rege? îl întrebă Jon.

— M-a trimis Maester Aemon cu o scrisoare.

— Înţeleg. Unii stăpâni se încredeau în maesterii lor să le citească scrisorile şi să le comunice conţinutul lor, dar Stannis insista să rupă sigiliile cu mâna lui. Cum a primit-o Stannis?

— Nu cu bucurie, judecând după faţa lui. Sam coborî glasul, într-o şoaptă: N-ar trebui să vorbesc despre asta.

— Atunci nu vorbi. Jon se întreba care dintre lorzii stegari ai tatălui său refuzase să-i aducă omagii Regelui Stannis. *Când Karholdul s-a declarat de partea lui, a răspândit iute vestea.* Cum te mai înţelegi cu arcul?

— Am găsit o carte bună despre tragerea cu arcul. Sam se încruntă. Dar e mai greu de făcut decât de citit. Am făcut băşici.

— Nu te lăsa. S-ar putea să avem nevoie de arcul tău pe Zid, dacă într-o noapte întunecată apar Ceilalţi.

— O, sper să nu!

În salonul regelui se aflau alţi străjeri.

— Nu sunt permise niciun fel de arme în prezenţa Înălţimii Sale, lordul meu, îl înştiinţă comandantul lor. Trebuie să-mi dai sabia aceea. Şi cuţitele.

Jon ştia că n-avea niciun rost să protesteze. Îşi predă toate armele.

În salon aerul era cald. Melisandre şedea lângă foc, cu rubinul scânteind pe pielea albă a gâtului. Ygritte fusese sărutată de foc; preoteasa roşie *era* foc, iar părul ei era sânge şi flacără. Stannis stătea în spatele mesei

butucănoase la care Bătrânul Urs obişnuia cândva să şadă şi să mănânce. Masa era acoperită de o imensă hartă a Nordului, pictată pe o bucată zdrenţuită de piele. Era fixată cu o lumânare conică la un capăt şi o mănuşă de fier la celălalt.

Regele purta pantaloni din lână de miel şi o tunică matlasată, deşi părea ţeapăn şi incomod, de parcă ar fi fost îmbrăcat în zale şi platoşă. Avea pielea palidă şi tăbăcită şi barba tunsă atât de scurt de parcă ar fi fost doar pictată. O dâră în preajma tâmplelor era tot ce mai rămăsese din păru-i negru. În mână ţinea un pergament cu un sigiliu rupt, din ceară verde-închis.

Jon plecă un genunchi. Regele îl privi încruntat şi foşni furios pergamentul.

— Ridică-te. Spune-mi, cine este *Lyanna Mormont?*

— Una dintre fiicele Doamnei Maege, sire. Cea mai mică. A primit numele surorii nobilului meu tată.

— Ca să intre în graţiile nobilului tău tată, fără îndoială. Ştiu cum merg treburile. Câţi ani are nefericita copilă?

Jon fu nevoit să se gândească o clipă.

— Zece. Sau pe-aproape. Aş putea afla cum te-a jignit, Înălţimea Ta?

Stannis citi din scrisoare:

— *Insula Ursului nu cunoaşte alt rege în afară de Regele Nordului, al cărui nume e STARK.* O fată de zece ani, zici, şi îndrăzneşte să-şi ocărască regele de drept. Barba scurtă a lui Stannis se întindea ca o umbră pe obrajii-i scobiţi. Ai grijă să păstrezi aceste informaţii pentru tine, Lord Snow. Karholdul e alături de mine, asta e tot ce trebuie să ştie oamenii. Nu vreau ca fraţii tăi să clevetească despre cum m-a scuipat în faţă această copilă.

— Cum porunceşti, sire.

Jon ştia că Maege Mormont plecase spre sud, cu Robb. Fiica ei cea mai mare se alăturase şi ea oştirii Tânărului Lup. Dar, chiar dacă muriseră amândouă, Lady Maege avea şi alte fiice, dintre care unele aveau, la rândul lor, copii. Oare plecaseră şi ele cu Robb? Lady Maege ar fi lăsat, cu siguranţă, cel puţin una dintre fiicele mai mari să

îngrijească de castel. Nu înţelegea de ce să-i fi scris Lyanna lui Stannis şi nu putea să nu se întrebe dacă răspunsul fetei ar fi fost altul în cazul în care misiva ar fi purtat pecetea lupului străvechi în loc de cea a cerbului încoronat şi dacă ar fi fost semnată de Jon Stark, Lord de Winterfell. *E prea târziu pentru asemenea întrebări. Ţi-ai făcut alegerea.*

— Patruzeci de vulturi au fost trimişi, se plânse regele şi, cu toate acestea, nu primim drept răspuns decât tăcere şi sfidare. Orice supus loial e dator să-i aducă omagii regelui său. Însă lorzii stegari ai tatălui tău îmi întorc spatele cu toţii, în afară de Casa Karstark. Să fie Arnolf Karstark singurul om de onoare din Nord?

Arnolf Karstark era unchiul răposatului Lord Rickard. Fusese făcut castelan de Karhold când nepotul său şi fiii acestuia au plecat la sud, cu Robb, iar el răspunsese primul chemării Regelui Stannis la recunoaşterea vasalităţii, declarându-şi loialitatea printr-un corb. *Casa Karstark n-are de ales,* ar fi putut spune Jon. Rickard Karstark trădase lupul străvechi şi vărsase sângele leilor. Cerbul era singura speranţă a Karholdului.

— În vremuri tulburi ca acestea, chiar şi oamenii de onoare sunt nevoiţi să se întrebe faţă de cine sunt datori. Înălţimea Ta nu este singurul rege din regat care pretinde supunere.

Lady Melisandre se foi:

— Spune-mi, Lord Snow… unde au fost aceşti alţi regi când sălbaticii au atacat Zidul vostru?

— La mii de kilometri depărtare şi surzi la nevoile noastre, răspunse Jon. N-am uitat asta, doamna mea. Nici nu voi uita. Dar lorzii stegari ai tatălui meu au soţii şi copii de apărat şi oamenii din popor care vor muri dacă alegerea lor e greşită. Înălţimea Ta le cere mult. Dă-le timp şi îţi vei primi răspunsurile.

— Răspunsuri ca acesta? Stannis mototoli scrisoarea Lyannei.

— Chiar şi în Nord oamenii se tem de mânia lui Tywin Lannister. Boltonii sunt şi ei duşmani de temut. Nu din

întâmplare poartă un om jupuit pe flamuri. Au mers la nord cu Robb, au vărsat sânge alături de el, au murit pentru el. Au mâncat pâinea suferinţei şi a morţii şi vii acum să le oferi altă mâncare. Îi învinuieşti dacă şovăie? Iartă-mă, Înălţimea Ta, dar unii nu vor vedea în tine decât un alt pretendent osândit.

— Dacă Înălţimea Sa e osândit, atunci şi regatul tău e osândit, interveni Lady Melisandre. Nu uita asta, Jon Snow. În faţa ta se află adevăratul rege al Westerosului.

Faţa lui Jon Snow era o mască.

— Cum spui, doamna mea.

— Te scumpeşti la vorbe de parcă fiecare ar fi un dragon de aur, pufni Stannis. Cât aur ai deoparte, mă întreb.

— Aur? *Oare aceştia sunt dragonii pe care femeia roşie vrea să-i trezească? Dragoni făcuţi din aur?* Dările pe care le strângem sunt în natură, Înălţimea Ta. Rondul e bogat în napi, dar sărac în bani.

— Nu cred că Salladhor Saan poate fi înduplecat cu napi. Îmi trebuie aur sau argint.

— Pentru asta ai nevoie de Portul Alb. Nu se poate compara cu Oraşul Vechi sau Debarcaderul Regelui, dar rămâne un port prosper. Lordul Manderly e cel mai bogat dintre lorzii stegari ai tatălui meu.

— Lordul Prea-Gras-ca-să-Şadă-pe-Cal.

Scrisoarea pe care o trimisese Lordul Wyman Manderly de la Portul Alb vorbise despre vârsta şi infirmitatea lui şi prea puţin despre altceva. Stannis îi poruncise lui Jon să nu vorbească nici despre aceea.

— Poate că lordului i-ar plăcea o soţie sălbatică, spuse Lady Melisandre. Grăsanul ăsta e însurat, Lord Snow?

— Nobila lui soţie a murit de mult. Lordul Wyman are doi fii adulţi şi nepoţi de la cel mai mare. Şi *este* prea gras ca să şadă pe cal. Cel puţin două sute de kilograme. Val nu l-ar accepta niciodată.

— Ai putea să încerci măcar o dată, Lord Snow, să-mi dai un răspuns care să mă mulţumească, bombăni regele.

— Sper că adevărul te poate mulţumi, sire. Oamenii tăi îi spun lui Val prinţesă, dar pentru oamenii liberi ea nu e

decât sora soţiei moarte a regelui lor. Dacă o obligi să se mărite cu un bărbat pe care nu-l vrea, s-ar putea să-i taie beregata în noaptea nunţii. Chiar dacă îşi acceptă soţul, asta nu înseamnă că sălbaticii îl vor urma pe el sau pe tine. Singurul om care îi poate aduce alături de cauza ta este Mance Rayder.

— Ştiu asta, spuse Stannis nefericit. Am petrecut multe ore vorbind cu el. Cunoaşte o mulţime de lucruri despre adevăratul nostru duşman şi e un om abil, te asigur. Însă, chiar dacă ar fi să renunţe la titlul său de rege, omul rămâne un sperjur. Lasă un dezertor să trăiască şi îi vei încuraja şi pe alţii să dezerteze. Nu. Legile trebuie să fie făcute din fier, nu din terci. Mance Rayder şi-a pierdut dreptul la viaţă, după orice lege din Cele Şapte Regate.

— Legea se sfârşeşte la Zid, Înălţimea Ta. Ai putea să te foloseşti din plin de Mance.

— Chiar asta am de gând. Am să-l *ard* şi Nordul va vedea ce soartă le hărăzesc eu renegaţilor şi trădătorilor. Am alţi oameni pe care să-i aşez în fruntea sălbaticilor. Şi îl am pe fiul lui Rayder, nu uita. După moartea tatălui, progenitura lui va deveni Rege-de-dincolo-de-Zid.

— Înălţimea Ta se înşală. *Nu ştii nimic, Jon Snow,* obişnuia să spună Ygritte, dar el învăţase. Pruncul nu e mai prinţ decât e Val prinţesă. Nu poţi deveni Rege-de-dincolo-de-Zid pentru că eşti fiul tatălui tău.

— Bine, zise Stannis, căci nu voi mai îndura alţi regi în Westeros. Ai semnat donaţia?

— Nu, Înălţimea Ta. *Şi acum urmează.* Jon îşi închise în pumn degetele arse şi le deschise din nou. Ceri prea mult.

— *Cer?* Ţi-am *cerut* să fii Lord de Winterfell şi Păzitor al Nordului. *Pretind* aceste castele.

— Ţi-am cedat Fortul Nopţii.

— Şobolani şi ruine. Un dar de om zgârcit, care nu-l costă nimic. Omul tău, Yarwyck, spune că va mai trece o jumătate de an până când castelul va putea fi locuit.

— Nici forturile mai vechi nu sunt mai bune.

— Ştiu asta. N-are nicio importanţă. Sunt tot ce avem. Există nouăsprezece forturi de-a lungul Zidului şi voi aveţi

oameni doar în trei dintre ele. Am de gând să le fortific pe toate până la sfârşitul anului.

— N-am nimic împotrivă, sire, dar se spune că mai ai de gând şi să dai aceste castele cavalerilor şi lorzilor tăi, să le fie reşedinţă, ca vasali ai Înălţimii Tale.

— Regii trebuie să fie darnici cu supuşii lor. Oare Lordul Eddard nu l-a învăţat nimic pe bastardul său? Mulţi dintre cavalerii şi lorzii mei au abandonat pământuri bogate şi castele trainice la sud. Loialitatea lor ar trebui să rămână nerăsplătită?

— Dacă Înălţimea Ta doreşte să-i piardă pe toţi lorzii stegari ai tatălui meu, nu e cale mai sigură decât să le dai lorzilor Sudului castele în Nord.

— Cum pot să pierd oameni pe care nu-i am? Sperasem să ofer Winterfellul unui om al Nordului, dacă-ţi aminteşti. Un fiu al lui Eddard Stark. Dar mi-a aruncat oferta în faţă. Stannis Baratheon cu o nemulţumire era ca un câine cu un os: nu-i dădea pace până n-o făcea bucăţi.

— De drept, Winterfellul i se cuvine surorii mele Sansa.

— Lady Lannister, vrei să spui? Eşti atât de dornic să-l vezi pe Pezevenghi pe jilţul tatălui tău? Îţi promit că asta nu se va întâmpla cât voi fi eu în viaţă, Jon Snow.

Jon avea destulă minte să nu insiste asupra subiectului.

— Sire, unii susţin că ai de gând să le dai pământuri şi castele lui Rattleshirt şi Magnarului Thennilor.

— Cine ţi-a spus asta?

Vorba umbla prin tot Castelul Negru.

— Dacă vrei neapărat să ştii, am auzit povestea de la Gilly.

— Cine e *Gilly?*

— Doica, interveni Lady Melisandre. Înălţimea Ta i-a dat cale liberă în castel.

— Nu ca să poarte vorbe. De ţâţa ei avem nevoie, nu de limbă. Vreau mai mult lapte de la ea şi mai puţine *mesaje.*

— Castelul Negru n-are nevoie de guri de prisos, încuviinţă Jon. Am s-o trimit pe Gilly la sud, cu următoarea corabie care pleacă spre Rondul de Est.

Melisandre îşi mângâie rubinul de la gât.

— Gilly îi dă să sugă nu doar fiului Daliei, ci şi propriului ei fiu. Pare o cruzime, lordul meu, să-l desparţi pe micul nostru prinţ de fratele lui de lapte.

Ai grijă acum, ai grijă.

— Cei doi n-au în comun decât laptele de mamă. Fiul lui Gilly e mai mare şi mai voinic. Îl loveşte pe prinţ cu picioarele, îl ciupeşte şi-l împinge de la sân. Tatăl lui a fost Craster, un om lacom şi crud. Sângele îşi spune cuvântul.

Regele era nedumerit.

— Credeam că doica este *fiica* acestui Craster.

— Şi fiică, şi soţie, Înălţimea Ta. Craster s-a însurat cu toate fiicele sale. Fiul lui Gilly e rodul împreunării lor.

— Propriul ei tată i-a lăsat acest copil în pântece? Stannis părea şocat. Atunci ar fi bine să scăpăm de ea. N-am să îngădui asemenea orori aici. Nu suntem la Debarcaderul Regelui.

— Pot să găsesc altă doică. Dacă nu e niciuna printre sălbatici, am să trimit oameni la clanurile munţilor. Până atunci, laptele de capră ar trebui să-i ajungă băiatului, dacă Înălţimea Ta e de acord.

— Săracă hrană pentru un prinţ… dar mai bine decât lapte de târfă, da. Stannis bătu darabana pe masă. Dacă putem reveni la problema forturilor…

— Înălţimea Ta, spuse Jon, cu o politeţe glacială. Ţi-am găzduit oamenii şi i-am hrănit, cu costuri grele pentru proviziile noastre de iarnă. I-am îmbrăcat ca să nu îngheţe.

Stannis nu se lăsă înduplecat.

— Da, aţi împărţit cu noi carnea sărată de porc şi terciul şi ne-aţi azvârlit nişte cârpe negre să ne ţină de cald. Zdrenţe pe care sălbaticii le-ar fi luat de pe cadavrele voastre dacă n-aş fi venit eu în Nord.

Jon ignoră remarca.

— V-am dat nutreţ pentru cai şi, după ce scara va fi gata, am să vă dau constructori să restaureze Fortul Nopţii. Am fost chiar de acord să instalezi sălbatici pe pământurile Darului, pe care Rondul de Noapte le-a primit pentru vecie.

— Îmi oferi pământuri pustii şi ruine, însă refuzi să-mi

dai castelele pe care le cer, ca să-mi răsplătesc lorzii şi stegarii.

— Rondul de Noapte a construit acele castele…

— Şi Rondul de Noapte le-a abandonat.

— … ca să apere Zidul, continuă Jon cu încăpăţânare, nu ca să le fie reşedinţe lorzilor Sudului. Pietrele acestor forturi au fost zidite cu sângele şi oasele fraţilor mei, morţi de mult. Nu pot să ţi le dau.

— Nu poţi sau nu vrei? Pe gâtul regelui, tendoanele se profilau încordate ca nişte săbii. Ţi-am oferit un nume.

— Am un nume, Înălţimea Ta.

— Snow. A existat vreodată un nume mai blestemat? Stannis îşi duse mâna la mânerul sabiei. Cine te crezi?

— Străjerul zidurilor. Sabia din întuneric.

— Nu-mi turui mie cuvintele voastre. Stannis scoase din teacă sabia pe care o numea Aducătoarea Luminii. *Iată* sabia ta din întuneric. Lumina se undui de-a lungul lamei, când roşie, când galbenă, când portocalie, pictând chipul regelui în nuanţe vii, strălucitoare. Până şi un copil ar fi în stare să-şi dea seama. Eşti orb?

— Nu, sire. Sunt de acord că aceste castele trebuie să fie întărite…

— Băiatul-comandant e de acord. Ce noroc!

— … cu oamenii Rondului de Noapte.

— *Nu ai aceşti oameni.*

— Atunci dă-mi oameni, sire. Am să trimit ofiţeri la fiecare fort părăsit, comandanţi experimentaţi care cunosc Zidul şi ţinuturile de dincolo şi ştiu cum să supravieţuiască mai bine iernii ce se apropie. Drept răsplată pentru tot ce ţi-am oferit, dă-mi oameni cu care să umplu garnizoanele. Oşteni, arbaletişti, novici. Am să-ţi iau până şi răniţii şi infirmii.

Stannis îl privi neîncrezător, apoi izbucni în râs.

— Eşti destul de îndrăzneţ, Snow, recunosc, dar eşti nebun dacă crezi că oamenii mei vor îmbrăca veşmintele negre.

— Pot purta mantii de orice culoare doresc, atât timp cât ascultă cuvântul ofiţerilor mei aşa cum l-ar asculta pe-

al tău.

Regele era neclintit.

— Am în slujba mea cavaleri şi lorzi, vlăstare ale unor Case nobile, cu tradiţie îndelungată. Nu le poţi cere să slujească sub comanda unor braconieri, ţărani şi criminali.

Sau bastarzi, sire?

— Chiar Mâna ta e un contrabandist.

— *A fost* contrabandist. I-am scurtat degetele pentru asta. Am auzit că eşti cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea om la comanda Rondului de Noapte, Lord Snow. Ce crezi că ar putea spune al nouă sute nouăzeci şi nouălea despre aceste castele? Imaginea capului tău într-o ţeapă l-ar putea inspira să fie mai serviabil. Regele îşi aşeză sabia strălucitoare pe hartă, de-a lungul Zidului, cu oţelul sclipind ca lumina soarelui pe apă. Eşti singurul lord comandant pe care-l tolerez. Ai face bine să nu uiţi asta.

— Sunt lord comandant fiindcă m-au ales fraţii mei.

În unele dimineţi, nici lui Jon Snow nu-i venea să creadă, când se trezea cu gândul că visase un vis nebun. *E ca şi cum ai îmbrăca veşminte noi,* îi spusese Sam. *La început ţi se pare ciudat, dar după ce le porţi o vreme, începi să te simţi în largul tău.*

— Alliser Thorne se plânge de felul în care ai fost ales şi nu pot spune că n-are de ce, zise Stannis. Harta se întindea între ei ca un câmp de luptă, scăldată în culorile învăpăiatei săbii. Numărătoarea a fost făcută de un *orb,* urmărit îndeaproape de prietenul tău grăsan. Iar Slynt te numeşte renegat.

Şi cine ar recunoaşte unul mai bine decât Slynt?

— Un renegat ţi-ar zice ce-ai vrea să auzi şi te-ar trăda mai târziu. Înălţimea Ta ştie că am fost ales cinstit. Tatăl meu spunea întotdeauna că eşti un om drept. *Drept, dar aspru,* fuseseră de fapt cuvintele Lordului Eddard, dar Jon nu credea că ar fi înţelept să i le împărtăşească.

— Lordul Eddard nu mi-a fost prieten, dar n-a fost cu totul lipsit de judecată. El mi-ar fi dat aceste castele.

Niciodată.

— Nu pot spune ce-ar fi făcut tatăl meu. Am făcut un

jurământ, Înălţimea Ta. Zidul îmi aparţine.

— Deocamdată. Vom vedea cât de bine îl păzeşti. Stannis îndreptă un deget spre el: Păstrează-ţi ruinele, dacă înseamnă atât de mult pentru tine. Dar îţi promit că, dacă vreun castel rămâne gol până la sfârşitul anului, am să ţi-l iau, cu sau fără permisiunea ta. Şi dacă vreunul cade în mâinile duşmanului, îi va urma curând capul tău. Acum ieşi.

Lady Melisandre se ridică de la locul ei de lângă şemineu.

— Cu permisiunea ta, sire, am să-l conduc pe Lordul Snow la apartamentele sale.

— De ce? Cunoaşte drumul. Stannis le făcu semn celor doi să plece. Fă cum vrei. Devan, mâncare. Ouă fierte şi apă cu lămâie.

După căldura din salonul regelui, scara în spirală părea atât de friguroasă, încât simţea că-i îngheaţă oasele.

— Se stârneşte vântul, stăpână, o preveni comandantul pe Melisandre, înapoindu-i armele lui Jon. S-ar putea să ai nevoie de o mantie mai groasă.

— Am credinţa să mă încălzească. Femeia roşie coborî scările alături de Jon. Înălţimea Sa începe să ţină la tine.

— Îmi dau seama. Nu m-a ameninţat decât de două ori că mă decapitează.

Melisandre râse.

— De tăcerile lui ar trebui să te temi, nu de cuvinte. Când ieşiră în curte, vântul umflă mantia lui Jon, care flutură, atingând-o pe Melisandre. Preoteasa roşie dădu la o parte lâna neagră şi îşi strecură braţul pe sub al lui. S-ar putea să nu te înşeli în privinţa regelui sălbatic. Am să mă rog la Stăpânul Luminii să mă călăuzească. Când privesc în flăcări, văd prin piatră şi pământ şi găsesc adevărul din sufletele oamenilor. Pot vorbi cu regii morţi de mult şi cu copiii încă nenăscuţi şi pot vedea anii şi anotimpurile trecând ca o bătaie de aripi, până la sfârşitul zilelor.

— Focurile tale nu se înşală niciodată?

— Niciodată… deşi noi, preoţii, suntem muritori şi uneori, greşim, confundând *asta trebuie să vină* cu *asta ar*

putea să vină.

Jon simţea căldura trupului ei, chiar şi prin veşmintele lui de lână şi piele fiartă. Apariţia lor braţ la braţ atrăgea priviri curioase. *Vor şuşoti la noapte în cazărmi.*

— Dacă poţi vedea cu adevărat viitorul în flăcările tale, spune-mi când şi unde va veni următorul atac al sălbaticilor, o întrebă el, eliberându-şi braţul.

— R’hllor ne trimite ce viziuni voieşte, dar am să-l caut pe omul acela, Tormund, în flăcări. Buzele roşii ale Melisandrei se arcuiră într-un zâmbet. Te-am văzut în flăcările mele, Jon Snow.

— E o ameninţare, doamna mea? Ai de gând să mă arzi şi pe mine?

— Mă înţelegi greşit. Îl privi iscoditoare: Mă tem că te stânjenesc, Lord Snow.

Jon nu negă.

— Zidul nu e un loc pentru femei.

— Te înşeli. Am visat Zidul, Jon Snow. Mare a fost ştiinţa care l-a înălţat şi mari vrăjile ferecate sub gheţurile sale. Păşim sub unele dintre ţâţânile lumii. Melisandre ridică privirea, cu răsuflarea formând un nor cald şi umed în aer. Acesta este locul meu, întocmai cum este al tău, şi curând ai putea să ai mare nevoie de mine. Nu-mi refuza prietenia, Jon. Te-am văzut în timpul atacului, încolţit, înconjurat de duşmani. Ai atât de mulţi duşmani! Să-ţi spun numele lor?

— Le ştiu numele.

— Nu fi atât de sigur. Rubinul de la gâtul Melisandrei scânteie roşiatic. Nu de duşmanii care te ocărăsc în faţă trebuie să te temi, ci de cei care zâmbesc când te uiţi la ei şi îşi ascut cuţitele când te întorci cu spatele. Ai face bine să-ţi ţii lupul aproape. Văd gheaţă şi pumnale în întuneric. Sânge îngheţat, roşu şi tare, şi oţel scos din teacă. Un frig cumplit.

— Întotdeauna e frig la Zid.

— Aşa crezi?

— Aşa *ştiu,* doamna mea.

— Atunci nu ştii nimic, Jon Snow, şopti ea.

BRAN

Am ajuns?

Bran nu rostea niciodată cuvintele cu voce tare, dar le avea adesea pe buze în timp ce grupul lor jerpelit îşi târa picioarele prin crânguri de stejari bătrâni şi falnici sequoia verzi-cenuşii, pe lângă pini mohorâţi şi castani desfrunziţi. *Suntem aproape?* se întreba băiatul, în timp ce Hodor escalada un povârniş stâncos sau cobora în cine ştie ce crevasă neagră, unde troienele de zăpadă murdară îi pârâiau sub picioare. *Cât mai avem?* gândea el, în timp ce imensul elan împroşca apa traversând un râu pe jumătate îngheţat. *Cât mai durează? E atât de frig! Unde e cioara cu trei ochi?*

Legănându-se în coşul lui de nuiele, pe spatele lui Hodor, băiatul se aplecă, vârându-şi capul între umeri, când uriaşul grăjdar trecu pe sub o creangă de stejar. Ninsoarea cădea din nou, udă şi grea. Hodor înainta cu un ochi închis, îngheţat, cu barba-i groasă, un desiş de promoroacă şi ţurţuri mici atârnând de capetele mustăţii stufoase. O mână înmănuşată continua să strângă sabia lungă de fier ruginit pe care o luase din criptele subterane de la Winterfell şi, din când în când, biciuia câte o creangă, împroşcând o pulbere de zăpadă.

— Hod-d-d-dor, murmura el, cu dinţii clănţănind.

Sunetul era ciudat de liniştitor. În călătoria de la Winterfell la Zid, Bran şi tovarăşii lui scurtaseră distanţele vorbind şi spunând poveşti, dar aici era altfel. Până şi Hodor simţea asta. *Hodora* mai rar decât făcuse la sud de Zid. În această pădure era o linişte cum Bran nu mai întâlnise vreodată. Înainte să înceapă ninsorile, vântul nordului se învolbura în jurul lor, ridicând valuri de frunze moarte, cu un foşnet abia auzit care îi amintea lui Bran de goana gândacilor printr-un bufet de bucătărie, dar acum toate frunzele erau îngropate sub o pătură albă. Din când

în când, câte un corb zbura pe deasupra lor, lovind aerul rece cu aripile-i mari. Altminteri, lumea era tăcută.

Chiar în faţă, elanul îşi croia drum printre troiene, cu capul plecat, cu imensele coarne acoperite de o crustă de gheaţă. Cercetaşul stătea călare, ursuz şi tăcut, pe spatele lui lat. *Mâini-Reci* era numele pe care i-l dăduse grăsanul Sam, căci, deşi faţa cercetaşului era palidă, mâinile îi erau negre, tari ca fierul şi tot ca fierul de reci. Restul trupului îi era încotoşmănat în straturi de lână, piele fiartă şi zale, iar chipul îi era umbrit de gluga mantiei şi, în partea de jos, de un fular de lână neagră.

În spatele cercetaşului, Meera Reed îşi cuprinse fratele în braţe, să-l ferească de vânt şi de frig cu căldura trupului ei. Sub nasul lui Jojen se formase o pojghiţă de muci îngheţaţi şi, din când în când, băiatul tremura nestăpânit. *Pare atât de mic,* gândi Bran, privindu-l cum se leagănă. *Acum pare mai mic şi mai slab decât mine, deşi eu sunt cel infirm.*

Vară venea în spatele micului lor grup. Aerul pădurii îngheţa, atins de răsuflarea lupului străvechi care păşea uşor în urma lor, încă şchiopătând cu piciorul din spate, lovit de săgeată la Coroana Reginei. Bran simţea durerea vechii răni ori de câte ori se strecura în pielea uriaşului lup. În ultimul timp, Bran purta pielea lui Vară mai des decât pe-a sa; animalul simţea muşcătura frigului, în ciuda blănii groase, dar vedea mai departe, auzea mai bine şi adulmeca mai multe mirosuri decât băiatul din coş, înfofolit ca un prunc în scutece.

Alteori, când se sătura să fie lup, Bran se furişa în pielea lui Hodor. Blajinul uriaş scâncea când îl simţea şi îşi smucea capul zbârlit într-o parte şi-n alta, dar nu atât de violent cum făcuse prima oară, la Coroana Reginei. *Ştie că sunt eu,* îi plăcea băiatului să-şi spună. *S-a obişnuit deja cu mine.* Chiar şi aşa, nu se simţea niciodată în largul lui în pielea lui Hodor. Voinicul grăjdar nu pricepea niciodată ce se petrece şi Bran îi simţea frica în cerul gurii. Era mai bine în trupul lui Vară. *Sunt una cu el şi el e una cu mine. Simte ce simt eu.*

Uneori, Bran simţea lupul străvechi adulmecând elanul, întrebându-se dacă ar putea să-l doboare. Vară se obişnuise cu caii la Winterfell, dar acesta era un elan şi elanii însemnau pradă. Lupul străvechi simţea sângele cald circulând sub blana lăţoasă a animalului. Saliva îi curgea printre fălci de îndată ce-i simţea mirosul şi când se întâmpla asta, gura lui Bran saliva şi ea, la gândul cărnii negre, suculente.

Dintr-un stejar din apropiere, un corb croncăni şi Bran auzi fâlfâit de aripi când o altă pasăre mare şi neagră coborî să se aşeze lângă el. Ziua, doar câţiva corbi stăteau în preajma lor, zburând din pom în pom sau călătorind pe coarnele elanului. Restul păsărilor din stol zburau în faţă sau rămâneau în urmă. Dar când soarele ajungea la asfinţit, se întorceau, coborând din cer pe aripi negre ca noaptea, până când ocupau fiecare creangă a fiecărui copac, de jur împrejur. Unii zburau la cercetaş şi-i murmurau la ureche, iar lui Bran i se părea că acesta le înţelege croncănelile. *Corbii sunt ochii şi urechile lui. Îi sunt iscoade şi-i şoptesc despre pericolele din faţă şi din urmă.*

Aşa cum făceau acum. Elanul se opri brusc şi cercetaşul săltă uşor de pe spatele lui, afundându-şi picioarele în omăt până la genunchi. Vară mârâi la el, zburlindu-şi părul. Lupului străvechi nu-i plăcea mirosul lui Mâini-Reci. *Carne moartă, sânge uscat, un iz de putreziciune. Şi, peste toate, rece.*

— Ce se întâmplă? vru Meera să ştie.

— În spatele nostru, anunţă Mâini-Reci, cu glasul înăbuşit de fularul de lână neagră care-i acoperea nasul şi gura.

— Lupi? întrebă Bran.

Ştiau de câteva zile că sunt urmăriţi. În fiecare noapte auzeau urletul de jale al haitei şi cu fiecare noapte lupii păreau şi mai aproape.

Animale de pradă înfometate. Simt cât suntem de slabi.

Bran se trezea adesea, tremurând, în noapte şi, aşteptând să răsară soarele, le asculta glasurile

îndepărtate, chemându-se unul pe altul. *Unde sunt lupi trebuie să fie şi pradă,* obişnuia să-şi spună, până când îşi dădu seama că tocmai ei erau prada.

Cercetaşul clătină din cap.

— Oameni. Lupii se ţin încă la distanţă. Aceşti oameni nu sunt atât de sfioşi.

Meera Reed îşi dădu gluga pe spate. Zăpada udă care o acoperise căzu la pământ cu un sunet înfundat.

— Câţi oameni? Cine sunt?

— Duşmani. Am să mă ocup de ei.

— Vin cu tine.

— Rămâi aici. Băiatul trebuie apărat. Mai în faţă se află un lac pe jumătate îngheţat. Când ajungeţi la el, cotiţi spre nord şi urmaţi linia malului. Veţi ajunge la un sat de pescari. Adăpostiţi-vă acolo până vă ajung din urmă.

Bran avu impresia că Meera are de gând să protesteze, dar fratele ei o opri:

— Fă aşa cum spune. Cunoaşte locurile.

Ochii lui Jojen erau de un verde-închis, culoarea muşchiului, dar grei de o oboseală pe care Bran n-o mai văzuse în ei până atunci. *Micul bunic.* La sud de Zid, băiatul mlaştinilor păruse înţelept pentru vârsta lui, dar aici, sus, era la fel de pierdut şi de speriat ca toţi ceilalţi. Cu toate acestea, Meera îi dădea întotdeauna ascultare.

Aşa se întâmplă şi acum. Mâini-Reci se strecură printre copaci, pe drumul pe care veniseră, cu patru corbi zburând în urma lui. Meera îl privi îndepărtându-se, cu obrajii reci de frig, cu răsuflarea pufăind din nări. Îşi trase gluga înapoi pe cap, îndemnă elanul şi îşi reluară călătoria. Dar, nici nu străbătură douăzeci de metri când fata se întoarse, aruncând o privire în urmă, şi zise:

— *Oameni.* Ce oameni? Sălbatici? De ce nu vrea să ne spună?

— A zis că se duce să se ocupe de ei, îi răspunse Bran.

— A *spus,* da. A spus şi că ne duce la cioara cu trei ochi. Râul pe care l-am traversat dimineaţă este acelaşi pe care l-am trecut acum patru zile, pot să jur. Ne învârtim în cerc.

— Râurile cotesc şi se răsucesc, zise Bran, nesigur, şi

unde sunt lacuri şi munţi trebuie să ocoleşti.

— Sunt prea multe *ocolişuri,* insistă Meera, şi prea multe secrete. Nu-mi place. Nu-mi place *el.* Şi nu-mi inspiră încredere. Mâinile alea sunt de-ajuns. Îşi ascunde faţa şi nu-şi spune numele. Cine e? Ce e? Oricine poate să îmbrace o mantie neagră. Oricine. Sau *orice.* Nu mănâncă, nu bea niciodată, nu pare să simtă frigul.

E adevărat. Bran se temuse să vorbească despre asta, dar observase şi el. Ori de câte ori se adăposteau peste noapte, în timp ce el, Hodor şi fraţii Reed se strângeau unul în altul ca să se încălzească, cercetaşul stătea deoparte. Uneori Mâini-Reci închidea ochii, dar Bran avea impresia că nu doarme. Şi mai era ceva…

— Fularul. Bran îşi roti privirea temător, dar nu era niciun corb prin preajmă. Toate păsările mari şi negre plecaseră odată cu cercetaşul. Nu-i auzea nimeni. Chiar şi aşa, coborî glasul: Fularul pe care îl poartă peste gură nu îngheaţă niciodată, ca barba lui Hodor. Nici măcar atunci când vorbeşte.

Meera îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ai dreptate. Nu i-am văzut niciodată răsuflarea, nu-i aşa?

— Nu.

Un abur alb însoţea fiecare *hodor* al lui Hodor. Când Jojen ori sora lui vorbeau, cuvintele rostite puteau fi zărite. Până şi elanul lăsa în aer o ceaţă caldă, când respira.

— Dacă nu respiră…

Bran se pomeni amintindu-şi poveştile pe care i le spusese Bătrâna Nan pe când era copil. *Dincolo de Zid trăiesc monştrii, uriaşii şi strigoii, umbrele pânditoare şi morţii umblători,* spunea ea, vârându-l sub pătura lui aspră de lână, *dar nu pot să treacă dincolo, atât timp cât Zidul e puternic şi oamenii Rondului de Noapte devotaţi. Aşadar, dormi, micul meu Brandon, copilaşul meu, şi visează frumos. Aici nu e niciun monstru.* Cercetaşul purta veşmintele negre ale Rondului de Noapte, dar dacă nici măcar nu era om? Dacă era un monstru, care-i ducea la alţi monştri, să fie devoraţi?

— Cercetaşul i-a salvat pe Sam şi pe fată de creaturi, spuse Bran, şovăitor, şi mă duce la cioara cu trei ochi.

— De ce nu vine cioara asta cu trei ochi la noi? De ce nu poate *ea* să ne întâmpine la Zid? Ciorile au aripi. Fratele meu e tot mai slăbit pe zi ce trece. Cât mai putem continua?

Jojen tuşi.

— Până ajungem acolo.

Găsiseră lacul, nu după multă vreme, şi cotiră spre nord, aşa cum le ceruse cercetaşul. Asta fu partea uşoară.

Apa era îngheţată şi ningea de atât timp încât Bran pierduse şirul zilelor, iar lacul se transformase într-o imensă pustietate albă. Acolo unde gheaţa era netedă şi pământul denivelat, înaintau uşor, dar vântul troienise zăpada şi uneori era greu să-şi dea seama unde se sfârşea lacul şi începea malul. Nici măcar copacii nu erau un indiciu atât de infailibil pe cât ar fi putut spera, căci lacul era presărat de insule împădurite, în timp ce pe ţărm existau zone întinse unde nu creşteau copaci.

Elanul mergea unde voia, indiferent de dorinţele fraţilor Reed de pe spinarea lui. Cel mai adesea se ţinea pe sub copaci, dar, când ţărmul cotea spre vest, o apuca pe calea mai scurtă, peste lacul îngheţat, croindu-şi drum printre nămeţi mai înalţi decât Bran, cu gheaţa pârâind sub copite. Acolo vântul era mai puternic, vântul rece al Nordului, care vuia peste lac, le străpungea straturile de lână şi piele, făcându-i pe toţi să dârdâie. Când le sufla în faţă, le vâra zăpada în ochi, orbindu-i.

Orele trecură în tăcere. În faţă, umbrele începură să se strecoare printre copaci: degetele lungi ale asfinţitului. Întunericul se lăsa repede în Nordul Îndepărtat. Bran îl aştepta deja cu groază. Fiecare zi era mai scurtă decât precedenta şi, dacă zilele erau reci, nopţile erau cumplite.

Meera îi opri din nou.

— Ar fi trebuit să ajungem deja la sat. Glasul fetei era şoptit şi straniu.

— Se poate să fi trecut de el? întrebă Bran. Sper că nu. Trebuie să găsim adăpost înainte de căderea nopţii.

Meera avea dreptate. Buzele lui Jojen erau vineţii, obrajii surorii sale, stacojii. Faţa lui Bran amorţise. Barba lui Hodor era îngheţată. Zăpada i se întărise pe picioare, aproape până la genunchi, şi Bran îl simţise de câteva ori împleticindu-se. Nimeni nu era la fel de puternic ca Hodor, nimeni. Dacă uriaşa lui putere slăbea…

— Vară poate găsi satul, zise Bran dintr-odată, şi cuvintele sale se transformară în aburi.

Nu aşteptă răspunsul Meerei: închise ochii şi se scurse din trupu-i schilod.

Când se strecură în pielea lui Vară, pădurile moarte prinseră brusc viaţă. Acolo unde mai înainte fusese tăcere, acum auzea sunete: vântul în copaci, răsuflarea lui Hodor, pasul elanului pe pământ, în căutare de hrană. Mirosuri cunoscute îi umpleau nările: frunze ude şi iarbă moartă, trupul descompus al unei veveriţe, putrezind în desiş, duhoarea acră a transpiraţiei de om, parfumul moscat al elanului. *Hrană. Carne.* Elanul îi simţi dorinţa. Neliniştit, întoarse capul spre lupul străvechi şi îşi coborî coarnele imense.

Nu e pradă, îi şopti băiatul animalului cu care împărţea pielea. *Lasă-l. Fugi.*

Vară fugi. Goni peste lac, stârnind cu picioarele nori de zăpadă în urma lui. Copacii stăteau umăr lângă umăr, ca soldaţii într-o linie de luptă, înveşmântaţi în alb. Lupul alergă peste rădăcini şi peste pietre, printr-un morman de zăpadă întărită şi crusta pârâi sub greutatea lui. Avea labele ude şi reci. Următoarea colină era acoperită de pini şi aerul era încărcat de parfumul înţepător al acelor. Când ajunse în vârf, se învârti în cerc, adulmecând aerul, apoi înălţă capul şi urlă.

Mirosurile erau acolo. Mirosuri de om.

Cenuşă, gândi Bran, *veche, abia simţită, dar cenuşă.* Mirosea a lemn ars, a funingine şi mangal. Un foc stins.

Îşi scutură zăpada de pe bot. Vântul bătea în rafale, aşa că mirosurile erau greu de urmărit. Lupul se răsuci într-o parte şi-n alta, adulmecând. De jur împrejur erau nămeţi şi copaci înalţi înveşmântaţi în alb. Lupul îşi lăsă limba să

atârne printre dinţi, să simtă gustul aerului îngheţat, răsuflarea transformându-i-se în aburi când fulgii de nea i se topeau pe limbă. Când porni la pas în direcţia mirosului, Hodor îl urmă imediat, cu mişcări greoaie. Elanul se hotărî mai greu, aşa că Bran se întoarse, fără tragere de inimă, în propriu-i trup şi spuse:

— Într-acolo. Mergeţi după Vară. L-am mirosit.

Când prima aşchie a unei semiluni se miji printre nori, intrară, în sfârşit, împleticindu-se, în satul de lângă lac. Aproape că trecuseră direct prin el. De pe gheaţă, aşezarea nu se deosebea cu nimic de multe alte pete presărate de-a lungul ţărmului. Îngropate sub troiene, casele circulare de piatră ar fi putut să fie la fel de bine bolovani sau dâmburi sau buşteni căzuţi, asemenea capcanei pe care, cu o zi în urmă, Jojen o luase drept clădire, până când săpaseră şi găsiseră doar crengi rupte şi buşteni putreziţi.

Satul era pustiu, părăsit de sălbaticii care îl locuiseră cândva, ca toate celelalte sate pe lângă care trecuseră. Unele fuseseră pârjolite, de parcă locuitorii ar fi vrut să se asigure că nu se mai puteau furişa înapoi, dar acesta fusese cruţat. Sub zăpadă găsiră o duzină de colibe şi un conac cu acoperişul de iarbă şi ziduri groase, din buşteni.

— Măcar vom fi feriţi de vânt, spuse Bran.

— *Hodor,* făcu Hodor.

Meera alunecă de pe spatele elanului. Ea şi fratele ei îl ajutară pe Bran să iasă din coşul de nuiele.

— Poate că sălbaticii au lăsau nişte mâncare, zise ea.

Aceasta se dovedi o speranţă deşartă. În conac găsiră cenuşa unui foc, podele din pământ bătut şi un frig ce-ţi pătrundea până-n măduva oaselor. Dar cel puţin aveau un acoperiş deasupra capului şi ziduri să-i ferească de vânt. În apropiere curgea un pârâu, acoperit de o pojghiţă de gheaţă. Elanul fu nevoit s-o spargă cu copita ca să bea. După ce Bran, Jojen şi Hodor se aşezară la adăpost, Meera aduse nişte bucăţi de gheaţă spartă, pe care să le sugă. Apa topită era atât de rece, încât Bran începu să tremure.

Vară nu-i urmă în conac. Bran simţea foamea lupului, o

umbră a foamei sale.

— Du-te şi vânează, îi spuse, dar lasă elanul în pace.

O parte din el îşi dorea să se poată duce şi el să vâneze. Poate că avea să o facă mai târziu.

La cină mâncară o mână de ghinde, zdrobite şi făcute pastă, atât de amare încât Bran se îneca străduindu-se să le înghită. Jojen Reed nici măcar nu încercă. Mai mic şi mai firav decât sora lui, era mai slab pe zi ce trecea.

— Jojen, trebuie să mănânci, îi spuse Meera.

— Mai târziu. Vreau doar să mă odihnesc. Jojen schiţă un zâmbet palid. N-am să mor astăzi, surioară. Îţi promit.

— Era să cazi de pe elan.

— Era. Mi-e frig şi mi-e foame, atâta tot.

— Atunci mănâncă.

— Ghindă sfărâmată? Mă doare burta, şi asta o să-mi facă şi mai rău. Lasă-mă-n pace, surioară. Visez la pui fripţi.

— Visele n-o să-ţi ţină de foame. Nici măcar visele verzi.

— Visele sunt tot ce avem.

Tot ce avem. Ultimele provizii de mâncare pe care le aduseseră cu ei de la sud se terminaseră cu zece zile în urmă. De atunci, foamea îi însoţise zi şi noapte. Nici măcar Vară nu găsea vânat în aceste păduri. Se hrăneau cu ghinde zdrobite şi peşte crud. Pădurile erau pline de pâraie îngheţate şi lacuri negre şi reci, iar Meera se pricepea la pescuit cu harponul-trident de prins broaşte la fel de bine ca majoritatea bărbaţilor cu firul cu cârlig. În unele zile, buzele i se albăstreau de frig până ieşea din apă, cu captura zvârcolindu-se în harpon. Dar trecuseră trei zile de când Meera prinsese ultimul peşte. Bran îşi simţea burta atât de goală de parcă se scurseseră trei ani.

După ce-şi înghiţiră cu noduri cina meschină, Meera se aşeză sprijinită cu spatele de zid, ascuţindu-şi pumnalul cu o bucată de cremene. Hodor se ghemui lângă uşă, legănându-se şi îngânând:

— *Hodor, hodor, hodor.*

Bran închise ochii. Era prea frig ca să vorbească şi nu îndrăzneau să aprindă un foc. Mâini-Reci îi avertizase să n-

o facă. *Pădurile nu sunt atât de pustii pe cum credeţi,* spusese el. *N-aveţi de unde să ştiţi ce-ar putea să atragă lumina.* Amintirea îl făcu să tremure, în ciuda căldurii lui Hodor, lângă el.

Somnul nu voia să vină, nu putea să vină. În locul lui erau vântul, frigul muşcător, lumina lunii pe zăpadă şi ardoarea. Era iarăşi în pielea lui Vară, la kilometri depărtare, şi noaptea era încărcată de mirosul greu de sânge. Mirosul era puternic. *O victimă, nu departe.* Carnea trebuia să fie caldă încă. Saliva îi curgea printre dinţi, în timp ce foamea îi deştepta simţurile. *Nu elan. Nu cerb. Nu asta.*

Lupul străvechi înainta către carne, o umbră cenuşie, sfrijită, furişându-se printre copaci, prin iazuri de lumină şi peste mormane de zăpadă. Vântul bătea în rafale în jurul lui, schimbându-şi direcţia. Pierdu mirosul, îl regăsi, îl pierdu din nou. În timp ce îl căuta iarăşi, un sunet îndepărtat îl făcu să ciulească urechile.

Lup, ştiu el de îndată. Vară se îndreptă tiptil către sunet, prudent acum. Curând mirosul de sânge reveni, dar acum era însoţit de alte mirosuri: urină şi piei moarte, găinaţ, pene şi lup, lup, lup. *O haită.* Va trebui să lupte pentru carne.

Ceilalţi îl adulmecară şi ei. Când ieşi din întunericul pădurii în luminişul însângerat, îl priveau. Femela mesteca o cizmă de piele, care încă avea înăuntru o jumătate de picior, dar o lăsă să cadă, când îl văzu apropiindu-se. Şeful haitei, un mascul bătrân cu botul sur şi orb de un ochi, îi ieşi în întâmpinare, mârâind cu dinţii dezveliţi. În spatele lui, un mascul mai tânăr îşi arătă şi el colţii.

Ochii gălbui ai lupului străvechi scrutau împrejurimile. Un colac de maţe, încâlcite printre frunze, într-un tufiş. Un pântece deschis din care se înălţau aburi încărcaţi de mirosurile de sânge şi carne. Un cap ce privea orb în sus, la un corn de lună, cu obrajii sfârtecaţi până la os, cu văgăuni în loc de ochi şi gâtul terminându-se într-o cioată zdrenţuită. O baltă de sânge îngheţat, cu sclipiri roşii şi negre.

Oameni. Duhoarea lor umplea lumea. Vii, fuseseră mulţi cât degetele unei labe de om, dar acum nu mai era niciunul. *Morţi. Sfârşiţi. Carne.* Înveşmântaţi în mantii cu glugă, cândva, dar lupii le sfâşiaseră hainele în bucăţi, în graba lor frenetică de a ajunge la carne. Cei care încă aveau chipuri purtau bărbi dese, acoperite de gheaţă şi muci îngheţaţi. Ninsoarea care cădea începuse să acopere ce mai rămăsese din ei, nespus de palidă pe lângă negrul mantiilor şi al pantalonilor zdrenţuiţi. *Negru.*

La kilometri depărtare, băiatul se trezi tulburat.

Negru. Rondul de Noapte. Erau oameni ai Rondului de Noapte.

Lupului străvechi nu-i păsa. Erau carne. Iar lui îi era foame.

Ochii celor trei lupi străluciră galbeni. Lupul străvechi îşi smuci capul dintr-o parte în alta, cu nările dilatate, apoi îşi dezgoli colţii într-un mârâit. Masculul mai tânăr se retrase. Lupul străvechi îi simţea teama. *Coada haitei,* ştia el. Dar lupul cu un singur ochi răspunse cu un mârâit şi se apropie să-i împiedice înaintarea. *Capul haitei. Şi nu se teme de mine, deşi sunt de două ori mai mare decât el.*

Ochii li se întâlniră.

Om-lup.

Cei doi se năpustiră unul asupra celuilalt, lup şi lup străvechi şi nu mai era timp să gândească. Lumea se reducea la colţi şi gheare. Stârneau nori de zăpadă, rostogolindu-se, învârtindu-se şi sfâşiindu-se, în timp ce lupii ceilalţi mârâiau şi se agitau în jurul lor. Fălcile i se încleştară pe blana încâlcită, acoperită de un strat alunecos de chiciură, muşcând un picior subţire ca un băţ uscat, dar lupul cu un ochi îşi înfipse ghearele în pântecele lui, se eliberă, se rostogoli şi săltă spre el. Colţii galbeni se închiseră, pocnind, pe gâtul lui, dar el se scutură, azvârlindu-şi bătrânul văr sur ca pe un şobolan, apoi se năpusti după el şi îl doborî. Rostogolindu-se, sfârtecând, lovind cu picioarele, se luptară până când amândoi erau sfâşiaţi şi zăpada din jurul lor era înroşită de sânge proaspăt. Dar, în cele din urmă, lupul cu un ochi se culcă

la pământ, cu burta în sus. Lupul străvechi se mai repezi spre el de două ori, îl mirosi sub coadă, apoi ridică un picior deasupra lui.

Câteva mişcări agresive şi un mârâit ameninţător, după care femela şi coada haitei se supuseră, la rândul lor. Haita era a lui.

Şi prada la fel. Se plimbă de la un om la altul, adulmecând, înainte de a se decide pentru cel mai mare, o făptură fără chip, cu o mână strânsă pe o bucată de fier negru. Cealaltă mână era o cioată înfăşurată în piele, cu palma lipsă, retezată din încheietură. Sângele vâscos curgea leneş din tăietura ce-i despica beregata. Lupul îl leorpăi cu limba, linse ochii zdrenţuiţi, urmele nasului şi ale obrajilor, apoi îşi îngropă botul în gât şi îl sfâşie, înfulecând o fărâmă de carne dulce. Era cea mai bună carne pe care o gustase vreodată.

Când termină cu omul acela, trecu la următorul şi devoră cele mai alese bucăţi. Corbii îi urmăreau din copaci, tăcuţi, cu ochi negri, ghemuiţi pe crengi, sub ninsoarea viscolită de vânt. Ceilalţi lupi se mulţumiră cu rămăşiţele. Masculul bătrân se hrăni primul, apoi femela, apoi coada haitei. Acum erau ai lui. Erau o haită.

Nu, şopti băiatul, *noi avem altă haită. Lady e moartă, poate şi Vântul Cenuşiu, dar, undeva, mai există Câinele Lăţos şi Nymeria şi Nălucă. Îţi aminteşti de Nălucă?*

Ninsoarea care cădea şi lupii care se ospătau începeau să se îndepărteze. Căldura îi mângâia faţa, liniştitoare ca sărutările unei mame. *Foc,* gândi *el, fum.* Nasul îi zvâcni la mirosul de carne friptă. Şi apoi pădurea dispăru şi era iarăşi în conac, iarăşi în trupul său infirm, privind focul cu ochi pierduţi. Meera învârtea o halcă roşie de carne crudă deasupra flăcărilor, lăsând-o să se rumenească şi să lase unsoare.

— Tocmai la timp, spuse ea. Bran se frecă la ochi cu podul palmei şi se târî cu spatele până la zid, să şadă. Era să dormi toată cina. Cercetaşul a găsit o scroafă.

În spatele ei, Hodor sfâşia lacom o bucată de carne fierbinte, înnegrită, cu sângele şi unsoarea şiroindu-i în

barbă. Printre degete i se înălţau dâre de fum.

— *Hodor,* murmură el printre îmbucături, *hodor, hodor.*

Sabia îi era aşezată pe podeaua de pământ, lângă el. Jojen Reed îşi ciugulea şi el ciozvârta, cu muşcături mici, mestecând fiecare bucată de carne de zece ori până o înghiţea.

Cercetaşul a omorât un porc. Mâini-Reci stătea lângă uşă, cu un corb pe braţ şi amândoi priveau focul. Lumina flăcărilor se oglindea, scânteind, în două perechi de ochi negri. *Nu mănâncă,* îşi aminti Bran, *şi se teme de foc.*

— Ai zis să nu facem foc, îi aminti cercetaşului.

— Pereţii din jurul nostru ascund lumina şi zorii se apropie. În curând vom fi pe drum.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii? Duşmanii din spatele nostru?

— Nu te vor deranja.

— Cine erau? Sălbatici?

Meera întoarse carnea, să se prăjească şi pe cealaltă parte. Hodor mesteca şi înghiţea, mormăind vesel în barbă. Doar Jojen părea conştient de ceea ce se petrece, când Mâini-Reci întoarse capul, fixându-l pe Bran:

— Erau duşmani.

Oameni ai Rondului de Noapte.

— I-ai omorât. Tu şi corbii tăi. Aveau feţele sfârtecate şi ochii le dispăruseră. Mâini-Reci nu-l contrazise. Erau *fraţii* tăi, continuă Bran, am văzut. Lupii le-au sfâşiat hainele, dar mi-am dat seama. Aveau mantii negre. Ca mâinile tale. Mâini-Reci nu spuse nimic. Cine eşti? întrebă Bran. *De ce ai mâinile negre?*

Cercetaşul îşi examină mâinile, de parcă nu le-ar fi observat până atunci.

— După ce inima încetează să bată, sângele omului curge în extremităţi, unde se îngroaşă şi se coagulează. Vocea îi horcăia în gâtlej, aşa firav şi sfrijit cum era. Mâinile şi picioarele se umflă şi se înnegresc, ca un terci. Restul devine alb ca laptele.

Meera Reed se ridică, cu harponul pentru broaşte în mâini, între dinţii căruia rămăsese înfiptă o bucată de

carne.

— Arată-ţi faţa.

Cercetaşul nu făcu nicio mişcare.

— E mort. Bran simţea gust de fiere în gât. Meera, e vreo făptură moartă. Monştrii nu pot să treacă dincolo, atâta vreme cât Zidul e puternic şi oamenii Rondului de Noapte devotaţi, aşa îmi spunea Bătrâna Nan. A venit să ne aştepte la Zid, dar n-a putut să treacă. L-a trimis pe Sam, cu fata aceea sălbatică.

Pumnul înmănuşat al Meerei se strânsese pe coada harponului.

— Cine te-a trimis? Cine este această cioară cu trei ochi?

— Un prieten. Un visător. Un vrăjitor, spuneţi-i cum vreţi. Ultimul clarvăzător verde.

Uşa de lemn a conacului se dădu în lături. Afară, vântul nopţii şuiera, tăios şi negru. Copacii erau plini de corbi care ţipau. Mâini-Reci nu se mişcă.

— Un monstru, spuse Bran.

Cercetaşul se uită la băiat de parcă toţi ceilalţi n-ar fi existat.

— Monstrul tău, Brandon Stark.

— *Tău* repetă corbul de pe umărul lui Mâini-Reci.

Dincolo de uşă, corbii din copaci începură să ţipe, până când pădurea cufundată în noapte răsună, repetând cântecul stolului: *Al tău, al tău, al tău.*

— Jojen, ai visat asta? îşi întrebă Meera fratele. Cine este el? Ce este el? Ce facem acum?

— Mergem cu cercetaşul, răspunse Jojen. Am ajuns prea departe ca să ne mai întoarcem acum, Meera. N-o să ajungem niciodată vii înapoi la Zid. Mergem cu monstrul lui Bran sau murim.

TYRION

Ieşiră din Pentos pe Poarta Răsăritului, dar Tyrion Lannister nu zări nicio clipă răsăritul.

— Va fi ca şi cum n-ai fi venit niciodată la Pentos, micul meu prieten, îi promise Magister Illyrio, trăgând draperiile purpurii de catifea ale lecticii. Nimeni nu trebuie să te vadă părăsind oraşul, aşa cum nimeni nu te-a văzut venind.

— Nimeni în afară de marinarii care m-au îndesat în butoiul ăla, musul de pe vas care a curăţat după mine, fata pe care ai trimis-o să-mi încălzească patul şi spălătoreasă aia pistruiată şi perfidă. O, şi gărzile tale. Dacă nu le-ai scos şi creierii, odată cu boaşele, ştiu că nu eşti singur aici.

Lectica era suspendată între opt cai de povară gigantici, pe chingi groase de piele. Patru eunuci păşeau pe lângă animale, doi de fiecare parte, şi alţii îşi târşâiau picioarele alături de ei, păzind convoiul de bagaje.

— Nepătaţii nu poartă vorbe, îl asigură Illyrio. Şi galera care te-a adus e chiar acum în drum spre Asshai. Vor trece doi ani până se întoarce, dacă marea e îndurătoare. Cât despre oamenii mei de casă, mă iubesc cu toţii. Niciunul nu m-ar trăda.

Preţuieşte-ţi gândul, grăsanul meu prieten. Într-o bună zi îţi vom grava vorbele pe piatra de mormânt.

— Ar trebui să fim la bordul acelei galere, spuse piticul. Drumul cel mai rapid spre Volantis este pe mare.

— Marea e primejdioasă, răspunse Illyrio. Toamna e un anotimp plin de furtuni, iar piraţii îşi fac şi-acum bârloguri pe Treptele de Piatră şi se aventurează departe, jefuind oamenii cinstiţi. N-ar fi bine ca micul meu prieten să cadă în asemenea mâini.

— Piraţi sunt şi pe Rhoyne.

— Piraţi ai râurilor. Negustorul de brânză căscă, acoperindu-şi gura cu dosul palmei. Gândaci care mişună

după firimituri.

— Se vorbeşte şi despre oameni de piatră.

— Da, ei există, biete făpturi blestemate. Dar de ce să vorbim despre asemenea lucruri? E o zi prea frumoasă pentru astfel de discuţii. În curând vom vedea râul Rhoyne şi acolo o să scapi de Illyrio şi de burduhanul lui. Până atunci, hai să bem şi să visăm. Avem vin dulce şi aperitive pe care să le savurăm. De ce să discutăm despre boală şi moarte?

Chiar aşa, de ce? se întrebă Tyrion, auzind din nou zbârnâitul unei arbalete. Lectica se legăna într-o parte şi-n alta, un moment liniştitor care-l făcea să se simtă ca un copil legănat să adoarmă în braţele mamei sale. *Nu că aş şti cum e asta.* Se odihnea pe perne de mătase, umplute cu puf de gâscă. Pereţii de catifea purpurie se arcuiau deasupra capului, formând un acoperiş sub care era cald şi plăcut, în pofida toamnei răcoroase de afară.

În urma lor înainta încet o caravană de catâri, transportând cufere, butoaie şi putini, coşuri cu delicatese, ca nu cumva lordul brânzei să rămână flămând. De dimineaţă ciuguliră din nişte cârnaţi iuţi, pe care îi udară cu vin negru din struguri rubinii. Ţipari în aspic şi vinuri roşii dornishene le umplură după-amiaza. Seara, mâncară felii de şuncă, ouă fierte şi ciocârlii umplute cu usturoi şi ceapă, asezonate cu sortimente de bere blondă şi vinuri uşoare, să-i ajute la digestie. Dar lectica era pe cât de confortabilă pe atât de înceată şi curând piticul simţi că nu mai are stare.

— În câte zile ajungem la râu? îl întrebă pe Illyrio în seara aceea. În ritmul ăsta, dragonii reginei tale vor fi mai mari decât cei trei ai lui Aegon, înainte să apuc să-i văd.

— Aş vrea să fie aşa. Un dragon mare e mai fioros decât unul mic. Magisterul ridică din umeri. Oricât mi-ar plăcea s-o întâmpin pe Regina Daenerys la Volantis, trebuie să mă bizui pe tine şi pe Griff pentru asta. O pot sluji mai bine de la Pentos, netezind calea pentru întoarcerea ei. Însă atâta vreme cât sunt cu tine… ei, bine, un bătrân grăsan are nevoie de plăcerile lui, nu-i aşa? Haide, bea o cupă de vin.

— Spune-mi, zise Tyrion în timp ce bea, de ce l-ar interesa pe un magister din Pentos cine poartă coroana în Westeros? Care ţi-e câştigul în afacerea asta, lordul meu?

Grăsanul îşi tamponă unsoarea de pe buze.

— Sunt un om bătrân, obosit de lumea asta şi de trădările ei. E atât de ciudat să-mi doresc să fac un strop de bine înainte să mi se sfârşească zilele, să ajut o tânără şi dulce fată să-şi recâştige dreptul din naştere?

Mai urmează să-mi oferi o armură vrăjită şi un palat în Valyria.

— Dacă Daenerys nu e altceva decât o tânără şi dulce fată, Tronul de Fier o s-o taie în tinere şi dulci bucăţi.

— Nu te teme, micul meu prieten. În vene îi curge sângele lui Aegon Dragonul.

Împreună cu sângele lui Aegon cel Netrebnic, al lui Maegor cel Crud şi al lui Baelor Ameţitul.

— Mai povesteşte-mi despre ea.

Grăsanul căzu pe gânduri.

— Daenerys era doar o copilă când a venit la mine, dar era mai frumoasă decât a doua mea soţie, atât de încântătoare încât am fost tentat s-o păstrez pentru mine. Însă era o făptură atât de sfioasă, de ascunsă! Am ştiut că n-aş avea nicio plăcere în pat cu ea. În schimb, am chemat o femeie să-mi încălzească patul şi mi-am făcut de cap cu ea, până când mi-a trecut nebunia. La drept vorbind, nu credeam că Daenerys va supravieţui multă vreme printre lorzii călăreţi.

— Dar asta nu te-a oprit să i-o vinzi lui Khal Drogo…

— Dothrakii nu vând şi nu cumpără. Să spunem mai degrabă că fratele ei Viserys i-a dat-o cadou lui Khal Drogo, ca să-i câştige prietenia. Un tânăr trufaş şi lacom. Viserys jinduia la tronul tatălui său, dar jinduia şi la Daenerys şi n-a dat-o cu dragă inimă. În noaptea dinaintea cununiei prinţesei, a încercat să se strecoare în patul ei, afirmând că, dacă nu poate avea mâna ei, vrea să-i revendice măcar fecioria. Dacă n-aş fi avut precauţia să postez străjeri la uşa ei, poate că Viserys ar fi stricat planuri făcute în ani şi ani.

— După cele ce-mi spui, era complet nebun.

— Viserys a fost fiul lui Aerys Nebunul, chiar aşa. Daenerys… Daenerys e cu totul altfel. Illyrio îşi azvârli o ciocârlie friptă în gură şi o zdrobi zgomotos între dinţi, cu oase cu tot. Copila speriată pe care am găzduit-o în conacul meu a murit pe Marea Dothraki şi a renăscut din sânge şi foc. Această regină-dragon care îi poartă numele este o adevărată Targaryen. Când am trimis corăbii s-o aducă acasă, s-a îndreptat spre Golful Sclavilor. În câteva zile, a cucerit Astaporul, a îngenuncheat Yunkaiul şi a asediat Meereenul. Urmează Mantarys, dacă mărşăluieşte spre vest, pe vechile drumuri ale Valyriei. Dacă vine pe mare, ei bine… flota ei trebuie să se aprovizioneze cu mâncare şi apă în Volantis.

— Pe uscat sau pe mare, e cale lungă între Meereen şi Volantis, remarcă Tyrion.

— Trei mii de kilometri, ca nimica, prin deserturi, munţi, mlaştini şi ruine bântuite de demoni. Mulţi vor pieri, dar cei ce vor supravieţui vor fi mai puternici când ajung la Volantis… unde vă vor găsi pe tine şi pe Griff aşteptându-i, cu forţe proaspete şi nave suficiente să-i treacă peste mare, până în Westeros.

Tyrion cugetă la tot ce ştia despre Volantis, cel mai vechi şi cel mai mândru dintre Cele Nouă Oraşe Libere. Ceva nu se potrivea aici. Chiar şi cu jumătate de nas, o mirosea.

— Se spune că în Volantis sunt cinci sclavi la fiecare om liber. De ce-ar sprijini triarhii o regină care le-a distrus negoţul cu sclavi? Tyrion îşi îndreptă degetul spre Illyrio: La drept vorbind, tu de ce-ai face-o? Poate că sclavia e interzisă în Pentos, dar ţi-ai vârât şi tu un deget în comerţul acela, poate chiar o mână întreagă. Cu toate acestea, unelteşti pentru regina-dragon şi nu împotriva ei. De ce? Ce speri să câştigi de la Regina Daenerys?

— Iar ne întoarcem la asta? Eşti un omuleţ insistent. Illyrio râse şi se lovi peste burtă. Cum doreşti. Regele Cerşetor a jurat că am să fiu maesterul său vistiernic şi, de asemenea, un nobil lord. Odată ce avea să-şi aşeze pe cap

coroana de aur, urma să-mi aleg castelele… chiar şi Casterly Rock, dacă pofteam.

Tyrion pufni, împroşcând vin prin ciotul cicatrizat care cândva îi fusese nas.

— Tatălui meu i-ar fi plăcut la nebunie să audă asta.

— Nobilul tău tată n-avea niciun motiv de îngrijorare. De ce să-mi fi dorit o stâncă? Conacul meu e destul de mare pentru oricine şi mai comod decât castelele voastre prăfoase din Westeros. Maestru vistiernic, însă… Grăsanul curăţă încă un ou. Îmi plac banii. Există sunet mai dulce decât zornăitul aurului pe aur?

Ţipetele unei surori.

— Eşti sigur că Daenerys va îndeplini promisiunile fratelui ei?

— Le va îndeplini sau poate nu. Illyrio muşcă o jumătate de ou. Ţi-am spus, micul meu prieten, nu tot ce face omul e pentru câştig. Crezi ce vrei, dar chiar şi bătrânii graşi şi nătărăi ca mine au prieteni şi datorii de suflet de plătit.

Mincinosule, gândi Tyrion. *Există ceva în afacerea asta care valorează pentru tine mai mult decât banii ori castelele.*

— Sunt atât de puţini oameni, în zilele noastre, care preţuiesc prietenia mai presus de aur.

— Foarte adevărat, îl aprobă grăsanul, ignorând ironia lui Tyrion.

— Cum se face că Păianjenul ţi-a devenit atât de drag?

— Am copilărit împreună, doi băieţi tineri, în Pentos.

— Varys a venit din Myr.

— Într-adevăr. L-am întâlnit la scurtă vreme după ce-a sosit, cu un pas înaintea stăpânilor de sclavi. Ziua dormea în canale, noaptea cutreiera acoperişurile, ca o pisică. Eu eram aproape la fel de sărac, un asasin în haine de mătase ponosite, câştigându-mi existenţa cu sabia. Poate că ai avut ocazia să vezi statuia de lângă bazinul meu. Pytho Malanon a sculptat-o, când am împlinit şaisprezece ani. O lucrare minunată, deşi acum lăcrimez când o văd.

— Vârsta ne transformă pe toţi în ruine. Eu şi acum jelesc după nasul meu. Dar Varys…

— În Myr era un prinţ al hoţilor, până când un hoţ rival l-a dat în vileag. În Pentos, l-a trădat accentul şi, odată ce s-a aflat că este eunuc, a fost dispreţuit şi bătut. De ce m-a ales pe mine să-l protejez, poate n-am să aflu niciodată, dar am ajuns la o înţelegere. Varys îi urmărea pe hoţii mărunţi şi le lua lucrurile furate. Eu le ofeream ajutor victimelor lor, promiţându-le să le recuperez bunurile, în schimbul unei anumite sume. Curând, fiecare om jefuit ştia să vină la mine, în timp ce tâlharii şi hoţii de buzunare îl căutau pe Varys… jumătate din ei ca să-i taie gâtul, cealaltă jumătate ca să-i vândă ce-au furat. Ne-am îmbogăţit amândoi şi am devenit şi mai bogaţi după ce Varys şi-a dresat şoarecii.

— La Debarcaderul Regelui avea ciripitori.

— Şoareci le spuneam pe-atunci. Hoţii mai bătrâni erau nişte nătărăi care nu se gândeau mai departe decât să-şi preschimbe prada de peste noapte în vin. Varys prefera băieţii orfani şi tinerele fete. Îi alegea pe cei mai mici, cei care erau agili şi tăcuţi, şi îi învăţa să se caţere pe ziduri şi să alunece în josul hornurilor. Îi învăţa şi să citească. Am lăsat aurul şi pietrele preţioase pentru hoţii de rând. În schimb, şoarecii noştri furau scrisori, registre, hărţi maritime… mai târziu, le citeau şi le lăsau la locul lor. *Secretele sunt mai de preţ decât aurul ori safirele,* susţinea Varys. Întocmai. Am devenit atât de respectabil, încât un văr al Prinţului din Pentos mi-a îngăduit să mă însor cu fiica lui fecioară, în timp ce şoapte despre talentele unui anume eunuc au traversat Marea Îngustă şi au ajuns la urechile unui anume rege. Un rege foarte *neliniştit,* care nu avea încredere deplină în fiul lui, nici în soţia lui, nici în Mâna lui, un prieten al său din copilărie, care devenise foarte arogant şi trufaş. Cred că ştii continuarea poveştii, nu-i aşa?

— O mare parte, recunoscu Tyrion. Văd că, pe undeva, eşti mai mult decât un negustor de brânză, până la urmă.

Illyrio îşi înclină capul.

— Eşti amabil că spui asta, micul meu prieten. La rândul meu, văd că eşti isteţ întocmai cum susţinea Lordul Varys.

Illyrio zâmbi, arătându-şi dinţii strâmbi şi galbeni, şi strigă după încă un urcior cu vin roşu de foc, din Myr.

Când magisterul se cufundă în somn, cu urciorul de vin lângă el, Tyrion îşi furişă mâna peste perne, să scoată recipientul din închisoarea-i cărnoasă şi să-şi toarne o cupă. O goli şi căscă, apoi îşi mai umplu una. *Dacă beau destul vin de foc,* îşi spuse, *poate că visez dragoni.*

Pe când era încă un copil singur în adâncurile de sub Casterly Rock, noaptea călărea adesea dragoni, imaginându-şi că era un prinţ Targaryen pierdut sau un lord dragon din Valyria, avântându-se sus, deasupra munţilor şi câmpiilor. Odată, când unchii lui l-au întrebat ce dar îşi doreşte de ziua lui, le-a cerut un dragon.

— N-ar trebui să fie unul mare. Ar putea fi mic, aşa, ca mine.

Unchiul Gerion a fost de părere că era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, însă unchiul Tygett a spus:

— Ultimul dragon a murit acum un secol, băiete.

Asta i se păruse atât de monstruos de nedrept încât în noaptea aceea adormise plângând.

Totuşi, dacă era să-i dea crezare lordului brânzei, fiica Regelui Nebun scosese din ou trei dragoni vii. *Cu doi mai mulţi decât ar avea nevoie chiar şi un Targaryen.* Tyrion aproape regreta că-şi omorâse tatăl. I-ar fi plăcut să vadă faţa Lordului Tywin aflând că există o regină Targaryen care se îndreaptă spre Westeros cu trei dragoni, sprijinită de un eunuc uneltitor şi de un negustor de brânză mare cât jumătate din Casterly Rock.

Piticul era atât de ghiftuit, încât fu nevoit să-şi desfacă centura şi şnururile de sus ale pantalonilor. Hainele de copil cu care-l îmbrăcase gazda lui îl făceau să se simtă ca un cârnat mare într-un maţ prea strâmt. *Dacă mâncăm tot aşa în fiecare zi, am să ajung cât Illyrio înainte s-o întâlnesc pe această regină-dragon.* Afară, se lăsase noaptea, în lectică, totul era cufundat în întuneric. Tyrion asculta sforăiturile lui Illyrio, pârâiturile chingilor de piele, tropăitul copitelor potcovite cu fier ale cailor pe drumul

tare valyrian, dar cu inima asculta bătaia aripilor aspre de dragoni.

Când se trezi, era dimineaţă. Caii tropăiau, lectica pârâia şi se legăna între ei. Tyrion trase uşor draperia, să arunce o privire afară, dar nu era mai nimic de văzut, doar câmpuri galben-brune, ulmi desfrunziţi şi drumul însuşi, un drum larg de piatră, care se întindea drept ca o suliţă până la orizont. Citise despre drumurile Valyriei, dar acesta era primul pe care-l vedea. Mâna Ţinutului Liber ajunsese până la Piatra Dragonului, dar niciodată până în Westeros. *Ciudat. Piatra Dragonului nu e decât o stâncă. Bogăţia era mai departe spre vest, dar ei aveau dragoni. Cu siguranţă ştiau ce se afla acolo.*

Băuse prea mult seara trecută. Capul îi bubuia şi până şi cea mai domoală legănare a lecticii era de-ajuns să-i întoarcă stomacul pe dos. Deşi Tyrion nu se plânse, Illyrio Mopatis îi observase suferinţa.

— Haide, bea cu mine, spuse grăsanul. Un solz de dragon care te-a ars, cum se spune.

Illyrio turnă pentru amândoi, dintr-un urcior cu vin de mure atât de dulce, încât atrăgea muştele mai ceva ca mierea. Tyrion le alungă cu dosul palmei şi luă o înghiţitură zdravănă. Gustul era atât de siropos încât abia reuşi să înghită. Cea de-a doua cupă alunecă, însă, mai uşor. Oricum, n-avea poftă de mâncare şi, când Illyrio îi oferi un castron de mure în smântână, le refuză cu o fluturare a mâinii.

— Am visat-o pe regină, spuse el. Eram în genunchi în faţa ei, jurându-i credinţă, dar ea m-a confundat cu fratele meu Jaime şi m-a dat hrană dragonilor.

— Să sperăm că n-a fost un vis profetic. Eşti un pezevenghi isteţ, întocmai cum a spus Varys, şi Daenerys va avea nevoie de oameni isteţi în preajma ei. Ser Barristan este un cavaler viteaz şi devotat, dar nimeni nu cred că l-a considerat vreodată abil.

— Cavalerii nu ştiu să rezolve o problemă decât într-un singur fel. Coboară lancea şi atacă. Un pitic are alte moduri de a privi viaţa. Dar tu? Şi tu eşti un om isteţ.

— Mă flatezi. Illyrio dădu din mână. Din păcate, nu sunt făcut să călătoresc, aşa că te voi trimite la Daenerys în locul meu. I-ai făcut un mare serviciu când ţi-ai ucis tatăl şi nădăjduiesc că îi vei face multe altele. Daenerys nu e nebună, cum a fost fratele ei. Te va folosi aşa cum se cuvine.

Ca surcele? gândi Tyrion, zâmbind amabil.

Schimbară caii doar de trei ori în ziua aceea, dar păreau să se oprească de două ori pe oră, cel puţin, ca Illyrio să poată coborî din lectică să se uşureze. *Lordul brânzei e mare cât un elefant, dar are băşica udului cât o alună,* cugetă piticul. În timpul unei opriri, folosi timpul ca să examineze mai bine drumul. Tyrion ştia ce avea să găsească: nu pământ bătătorit, nu cărămizi, nici pietre de pavaj, ci o fâşie de piatră compactă, ridicată de-o palmă deasupra solului, ca să permită ploii şi zăpezii topite să se scurgă de pe margini. Spre deosebire de potecile noroioase care treceau drept drumuri în Cele Şapte Regate, drumurile Valyriei erau largi cât pentru trei căruţe una lângă alta şi nici timpul, nici folosirea lor nu le deteriorase. Dăinuiau, neschimbate, la patru secole după ce Valyria îşi întâlnise Urgia. Tyrion căută făgaşe sau crăpături, dar nu găsi decât o baligă caldă lăsată de unul dintre cai.

Baliga îl făcu să se gândească la nobilul său tată. *Eşti jos, în vreun iad, tată? Un iad plăcut şi răcoros, de unde poţi să ridici ochii şi să mă vezi ajutând-o pe fiica lui Aerys Nebunul să recâştige Tronul de Fier?*

Când îşi reluară călătoria, Illyrio scoase la iveală o pungă de castane prăjite şi începu să vorbească din nou despre regina-dragon.

— Mă tem că ultimele veşti pe care le avem despre Regina Daenerys sunt vechi şi răsuflate. Trebuie să presupunem că a părăsit deja Meereenul. Are în sfârşit oastea ei, o oaste jerpelită, formată din mercenari, lorzi-călăreţi dothraki, infanterişti Nepătaţi şi, fără îndoială, îi va conduce spre vest, să ia înapoi tronul tatălui său. Magister Illyrio deschise un vas cu melci cu usturoi, îi

mirosi şi zâmbi. La Volantis, vei avea veşti noi despre Daenerys, să sperăm, spuse el, sugând un melc din cochilie. Dragonii şi fetele tinere au capricii, şi s-ar putea să trebuiască să-ţi adaptezi planurile. Griff va şti ce e de făcut. Vrei un melc? Usturoi din grădinile mele.

Dacă aş călări un melc aş înainta mai repede decât lectica asta a ta. Tyrion respinse mâncarea, cu o mişcare a mâinii.

— Îi acorzi mare încredere acestui Griff. Alt prieten din copilărie?

— Nu. Un mercenar, i-ai spune, dar e născut în Westeros. Daenerys are nevoie de oameni demni de cauza ei. Illyrio ridică o mână: Ştiu! *Mercenarii pun aurul mai presus de onoare,* asta gândeşti. *Acest Griff mă va vinde surorii mele.* Nu-i aşa. Am încredere în el ca într-un frate.

Altă greşeală fatală.

— Atunci am să fac la fel.

— Compania de Aur mărşăluieşte spre Volantis chiar în clipa asta, să aştepte acolo venirea reginei de la est.

Sub aur, oţelul aspru.

— Am auzit că această Companie de Aur a avut o înţelegere cu unul dintre Oraşele Libere.

— Myr. Illyrio zâmbi atotcunoscător. Înţelegerile pot fi încălcate.

— Brânza aduce mai mulţi bani decât ştiam, spuse Tyrion. Cum ai reuşit asta?

Magisterul îşi mişcă degetele dolofane.

— Unele înţelegeri se scriu cu cerneală, altele cu sânge. Mai mult nu spun.

Piticul cugetă la vorbe însoţitorului său. Compania de Aur avea reputaţia celei mai bune dintre companiile libere, înfiinţată cu un secol în urmă, de Oţelul Înverşunat, un fiu bastard al lui Aegon cel Netrebnic. Când altul dintre Marii Bastarzi ai lui Aegon a încercat să ia Tronul de Fier de la fratele său vitreg, născut legitim, Oţelul Înverşunat s-a alăturat revoltei. Însă Daemon Blackfyre pierise pe Câmpul Ierbii Roşii şi, odată cu el, rebeliunea sa. Adepţii Dragonului Negru care au supravieţuit bătăliei, dar au

refuzat să plece genunchiul, au fugit peste Marea Îngustă. Printre ei, fiii cei mai mici ai lui Daemon, Oţelul Înverşunat şi sute de lorzi fără pământuri şi cavaleri care au fost curând nevoiţi să devină mercenari ca să supravieţuiască. Unii s-au alăturat Flamurii Zdrenţuite, alţii Fiilor Secunzi sau Oamenilor Fecioarei. Oţelul Înverşunat a văzut oastea Casei Blackfyre risipindu-se în cele patru zări, aşa că a format Compania de Aur, încercând să reunească exilaţii.

De atunci şi până în zilele noastre, Compania de Aur a trăit şi a murit în Ţinuturile Discordiei, luptând pentru Myr, pentru Lys sau Tyrosh, în micile lor războaie inutile şi visând la pământul pe care taţii lor îl pierduseră. Erau exilaţi şi fii de exilaţi, deposedaţi şi neiertaţi… dar nişte luptători formidabili.

— Îţi admir puterea de convingere, îi spuse Tyrion lui Illyrio. Cum ai determinat Compania de Aur să se dedice cauzei dulcii noastre regine, când au petrecut atât timp din existenţa lor luptând *împotriva* Targaryenilor?

Illyrio respinse obiecţia ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Negru sau roşu, un dragon rămâne un dragon. Moartea lui Maelys cel Monstruos pe Treptele de Piatră a însemnat sfârşitul liniei masculine a Casei Blackfyre. Negustorul de brânză zâmbi prin barba-i despicată. Iar Daenerys va oferi exilaţilor ceea ce Oţelul Înverşunat şi Casa Blackfyre n-au putut niciodată. Îi va duce acasă.

Cu foc şi sabie. Era genul de întoarcere acasă pe care şi-l dorea şi Tyrion.

— Zece mii de săbii sunt un dar princiar, recunosc. Înălţimea Sa ar trebui să fie mulţumită.

Magisterul clătină modest din cap, cu guşa tremurând.

— N-aş îndrăzni niciodată să spun ce-ar putea s-o mulţumească pe Înălţimea Sa.

Prudent din partea ta. Tyrion ştia o mulţime de lucruri despre gratitudinea regilor. De ce-ar fi altfel reginele?

În scurt timp, magisterul dormea dus, lăsându-l pe Tyrion să mediteze în linişte. Se întrebă de ce ar accepta Barristan Selmy să intre în bătălie alături de Compania de Aur. În timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, Selmy

îşi croise drum cu sabia printre ei, ca să-l ucidă pe ultimul dintre pretendenţii Blackfyre. *Rebeliunea naşte tovărăşii ciudate. Şi niciuna mai ciudată decât acest grăsan cu mine.*

Negustorul de brânză se trezi când se opriră să schimbe caii şi trimise după un coş proaspăt.

— Cât de departe am ajuns? îl întrebă piticul, în timp ce se îndopau cu clapon rece şi o delicatesă făcută din morcovi, ridichi, bucăţi de lămâie verde şi portocale.

— Suntem în Andalos, prietene. Ţinutul de unde vin andalii noştri. L-au luat de la oamenii păroşi care au fost aici înaintea lor, veri ai oamenilor păroşi din Ib. Inima străvechiului regat al lui Hugor se află la nord de locul în care ne aflăm, dar trecem prin mlaştinile lui sudice. În Pentos, acestea sunt numite Câmpiile. Mai departe spre est se află Colinele de Catifea. Acolo mergem noi.

Andalos. Credinţa spunea că înşişi Cei Şapte păşiseră cândva pe dealurile Andalosului, în trupuri de om.

— Tatăl a întins mâna către ceruri şi a luat şapte stele, declamă Tyrion din memorie, şi, una câte una, le-a aşezat pe fruntea lui Hugor al Colinelor, făcându-i o coroană strălucitoare.

Magister Illyrio îl privi curios.

— Nu mi-am închipuit că micul meu prieten e atât de pios.

Piticul ridică din umeri.

— O rămăşiţă a copilăriei mele. Ştiam că n-am să devin cavaler, aşa că am hotărât să fiu Înalt Septon. Coroana de cristal te face mai înalt cu două palme. Am studiat cărţile sfinte şi m-am rugat până mi-am tocit ambii genunchi, dar căutarea mea s-a sfârşit în mod tragic. Am ajuns la vârsta aceea şi m-am îndrăgostit.

— O fecioară? Ştiu cum merg treburile. Illyrio îşi vârî mâna dreaptă în susul mânecii stângi şi scoase un medalion de argint. Înăuntru era chipul pictat al unei femei, cu ochi mari, albaştri, şi părul auriu presărat cu şuviţe de argint. Serra. Am găsit-o într-o casă a plăcerilor din Lys şi am adus-o acasă, să-mi încălzească patul, dar, în

cele din urmă, am luat-o de soţie. Eu, a cărui primă nevastă fusese o verişoară a Prinţului Pentosului. Porţile palatului mi s-au închis după aceea, dar nu-mi păsa. Preţul era prea mic pentru Serra.

— Cum a murit? Tyrion ştia că era moartă, nimeni nu vorbea cu atâta drag despre o femeie care îl părăsise.

— O corabie de negoţ braavosi a poposit la Pentos în drumul de întoarcere dinspre Marea de Jad. *Comoara* transporta cuişoare şi şofran, jais şi jad, brocart stacojiu, mătase verde… şi moartea cenuşie. I-am omorât vâslaşii când au debarcat şi am ars corabia ancorată, dar şobolanii s-au furişat de-a lungul vâslelor şi au lipăit până la chei pe picioare reci de piatră. Molima a luat două mii de vieţi, înainte să se isprăvească. Magister Illyrio închise medalionul. Îi păstrez mâinile în dormitor. Avea mâinile atât de catifelate…

Tyrion se gândi la Tysha. Privi afară, la câmpurile pe care cândva păşiseră zeii.

— Ce fel de zei fac şobolani, molime şi pitici? Îi reveni în minte un alt pasaj din *Steaua cu Şapte Colţuri.* Fecioarei i-a adus o fată mlădioasă ca o trestie, cu ochii ca două lacuri albastre şi adânci, iar Hugor a declarat că o va lua de soţie. Aşadar, Mama a făcut-o fertilă şi Baba a prevestit că avea să-i dăruiască regelui patruzeci şi patru de fii măreţi. Războinicul a dat putere braţelor lor, iar Fierarul a făurit pentru fiecare câte o armură.

— Fierarul tău trebuie să fi fost din Rhoyne, îl zeflemisi Illyrio. Andalii au învăţat arta fierului de la rhoynarii care locuiau de-a lungul râului. E lucru ştiut.

— Nu de către septonii noştri. Tyrion arătă către câmpuri. Cine locuieşte pe aceste Câmpii ale voastre?

— Plugari şi truditori, legaţi de pământ. Sunt livezi, ferme, mine… Am şi eu câteva, dar arareori le vizitez. De ce mi-aş petrece zilele aici, cu nenumăratele desfătări ale Pentosului la îndemână?

— Nenumărate desfătări. *Şi imense ziduri groase.* Tyrion îşi învârti vinul în cupă. N-am văzut niciun oraş de când am plecat din Pentos.

— Sunt ruine. Illyrio flutură o pulpă de pui spre draperii. Lorzii-călăreţi vin pe-aici ori de câte ori vreunui *khal* îi trece prin minte să privească peste mare. Dothrakii nu iubesc oraşele, trebuie să ştiţi asta până şi în Westeros.

— Năvăleşte asupra unuia dintre aceste *khalasaruri* şi distruge-l, şi poate vei descoperi că dothrakii nu sunt atât de grăbiţi să traverseze Rhoynul.

— E mai ieftin să mituieşti duşmanii cu mâncare şi daruri.

De m-aş fi gândit să aduc nişte brânză bună la bătălia de la Apa Neagră, poate că aş avea nasul întreg şi-acum. Lordul Tywin dispreţuise întotdeauna Oraşele Libere. *Luptă cu bani în loc de săbii,* obişnuia să spună. *Aurul are întrebuinţările lui, dar războaiele se câştigă cu fier.*

— Dă-i aur unui duşman şi nu va face decât să se întoarcă şi să mai ceară, zicea mereu tatăl meu.

— E vorba de acelaşi tată pe care l-ai ucis? Illyrio aruncă osul de pui pe geamul lecticii. Mercenarii nu se vor împotrivi gălăgioşilor dothraki. S-a dovedit la Qohor.

— Nici măcar bravul tău Griff? îl persiflă Tyrion.

— Griff e altfel. El are un fiu pe care-l iubeşte la nebunie. Tânărul Griff i se spune băiatului. Un fecior nobil ca nimeni altul.

Mâncarea, vinul, soarele, legănatul lecticii, bâzâitul muştelor, toate conlucrau să-l adoarmă pe Tyrion. Aşa că adormi, se trezi, bău. Illyrio bea cot la cot cu el. Şi, când cerul se întunecă, trecând spre violet, grăsanul începu să sforăie.

În noaptea aceea, Tyrion Lannister visă o bătălie care înroşea de sânge dealurile Westerosului. Era în mijlocul ei, împărţind moarte cu o secure cât el de mare, luptând umăr lângă umăr cu Barristan cel Viteaz şi cu Oţelul Înverşunat, în timp ce pe cer, deasupra lor, se învârteau dragoni. În vis avea două capete, ambele fără nas. Tatăl său era în fruntea duşmanilor, aşa că îl ucise din nou. Apoi îl omorî pe fratele său Jaime, ciopârţindu-i faţa până i-o transformă într-o ruină roşie, râzând la fiecare lovitură. Abia când lupta se termină îşi dădu seama că al doilea cap al său

plângea.

Când se trezi, picioarele-i pipernicite erau ţepene ca fierul. Illyrio mânca măsline.

— Unde suntem? întrebă Tyrion.

— Încă n-am părăsit Câmpiile, grăbitul meu prieten. Curând drumul nostru va străbate Colinele de Catifea. Acolo vom începe urcuşul către Ghoyan Drohe, de pe Micul Rhoyne.

Ghoyan Drohe fusese un oraş rhoynar până când dragonii Valyriei îl transformaseră într-o ruină pârjolită. *Străbat şi ani, nu doar distanţe,* cugetă Tyrion, *mă întorc prin istorie, la zilele în care dragonii stăpâneau pământul.*

Tyrion dormi, se trezi şi dormi din nou şi ziua şi noaptea păreau să nu conteze. Colinele de Catifea se dovediră o dezamăgire.

— Jumătate din târfele din Lannisport au sâni mai mari decât colinele astea, îi spuse el lui Illyrio. Ar trebui să le spuneţi Sfârcurile de Catifea.

Văzură un cerc de pietre pe care magisterul susţinea că îl înălţaseră uriaşii, iar mai târziu un lac adânc.

— Aici era un cuib de tâlhari care îi jefuiau pe toţi cei aflaţi în trecere, explică Illyrio. Se spune că şi acum locuiesc sub apă. Cei care pescuiesc în lac sunt traşi în adâncuri şi devoraţi.

În seara următoare întâlniră un uriaş sfinx valyrian, ghemuit lângă drum. Avea trup de dragon şi chip de femeie.

— O regină-dragon, spuse Tyrion. Un semn minunat.

— Regele ei lipseşte. Illyrio arătă către soclul neted de piatră pe care stătuse cândva cel de-al doilea sfinx, acum năpădit de muşchi şi viţă înflorită. Lorzii-călăreţi au construit sub el roţi de lemn şi l-au tras înapoi la Vaes Dothrak.

Şi ăsta e un semn, gândi Tyrion, *dar nu la fel de încurajator.* În noaptea aceea, mai beat ca de obicei, se apucă dintr-odată să cânte:

Prin oraş, printre străzi el călare venea

coborând din înalt, dintre munţi,
Pe alei şi pe scări şi prin pieţe trecea,
spre femeia cu şoapte fierbinţi.
O comoară ascunsă femeia-i era,
ruşinea şi dragostea lui,
Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

Alte versuri nu mai ştia, în afară de refren: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei…* Mâinile lui Shae îl loviseră în timp ce mâinile de aur săpaseră în gâtul ei. Nu-şi amintea dacă fuseseră calde sau nu. Când puterile au părăsit-o, loviturile ei au devenit nişte molii fâlfâindu-i pe lângă faţă. Cu fiecare răsucire a lanţului, mâinile de aur au săpat mai adânc. *Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna, pe lângă un dulce sărut.* O sărutase pentru ultima oară, după ce murise? Nu-şi amintea… deşi încă îşi aducea aminte primul lor sărut, din cortul de lângă Furca Verde. Cât de dulce fusese gura ei!

Îşi amintea şi primul sărut cu Tysha. *Nu ştia nici ea cum, mai mult decât mine. Ne ciocneam nasurile întruna, dar când i-am atins limba cu a mea, a început să tremure.* Tyrion închise ochii, să-şi aducă în minte chipul ei, dar, în schimb, îşi văzu tatăl, aşezat pe o privată, cu cămaşa de noapte ridicată până la brâu.

„Acolo unde se duc târfele”, spusese Lordul Tywin şi arbaleta zbârnâise.

Piticul se rostogoli pe-o parte şi îşi vârî jumătatea de nas adânc în pernele de mătase. Somnul deschise în faţa lui un puţ şi Tyrion se azvârli în el cu hotărâre, lăsând întunericul să-l devoreze.

OMUL NEGUSTORULUI

Aventura duhnea.

Se lăuda cu şaizeci de vâsle, o singură velă şi un bordaj lung şi suplu care promitea viteză. *Mică, dar ar putea să fie destul de bună,* gândi Quentyn când o văzu, dar asta se întâmpla înainte să urce la bord şi s-o adulmece bine. *Porci,* fu primul său gând, dar după ce mai inspiră o dată, se răzgândi. Porcii aveau un miros mai curat. Aici era miasmă de urină, carne în putrefacţie şi excremente, duhoare de cadavru, de buboaie purulente şi răni stricate, atât de puternică încât covârşea aerul sărat şi mirosul de peşte al portului.

— Îmi vine să vomit, îi spuse el lui Gerris Drinkwater.

Aşteptau sosirea căpitanului navei, nădușind în căldură, în timp ce duhoarea se înălţa dinspre puntea de sub picioarele lor.

— Dacă şi căpitanul miroase ca nava asta, s-ar putea să-ţi ia voma drept parfum, răspunse Gerris.

Quentyn era pe cale să propună să încerce altă corabie, când căpitanul îşi făcu, în cele din urmă, apariţia, însoţit de doi respingători membri ai echipajului. Gerris îl întâmpină cu un zâmbet. Deşi nu vorbea limba volantenă la fel de bine ca Quentyn, şiretlicul cerea să vorbească el în numele lor. În Oraşul Colibelor, Quentyn jucase rolul de negustor de vinuri, dar mascarada îl iritase, aşadar, când dornishenii au schimbat corăbiile la Lys, au schimbat şi rolurile. La bordul *Ciocârliei,* Cletus Yronwood a devenit negustorul, iar Quentyn, servitorul. În Volantis, cu Cletus ucis, Gerris preluase rolul stăpânului.

Înalt şi chipeş, cu ochi albaştri-verzui, păr nisipiu cu şuviţe decolorate de soare şi un trup suplu şi graţios, Gerris Drinkwater avea un aer înfumurat, o siguranţă de sine vecină cu aroganţa. Nu părea niciodată stingherit şi, chiar şi atunci când nu vorbea limba, avea întotdeauna

metode de a se face înţeles. Quentyn era o prezenţă modestă, prin comparaţie – scund şi îndesat, cu picioare scurte, cu părul castaniu de culoarea pământului abia arat. Avea fruntea prea înaltă, maxilarul prea pătrat, nasul prea mare. O *faţă sinceră,* o numise cândva o fată, *dar ar trebui să zâmbeşti mai mult.*

Quentyn Martell nu zâmbise niciodată cu uşurinţă, nu mai mult decât nobilul său tată.

— Cât de iute *e Aventura* ta? întrebă Gerris, într-o variantă poticnită a valyrienei culte.

Căpitanul *corăbiei* recunoscu accentul şi îi răspunse în Limba Comună a Westerosului.

— Alta mai iute nu există, cinstite lord. *Aventura* goneşte mai repede ca vântul. Spune-mi unde doriţi să mergeţi şi am să vă duc grabnic acolo.

— Caut o corabie spre Meereen pentru mine şi doi servitori.

Asta îi tăie elanul căpitanului.

— Nu sunt străin de Meereen, aş putea găsi din nou oraşul, da… dar de ce? Nu sunt sclavi de cumpărat în Meereen, niciun profit de făcut acolo. Regina argintie a pus capăt acestor lucruri. A închis până şi arenele de luptă, aşa că un biet marinar nici măcar nu se poate distra cât timp aşteaptă să se umple calele. Spune-mi, prietene din Westeros, ce anume te determină să vrei să mergi la Meereen?

Cea mai frumoasă femeie din lume, gândi Quentyn. *Viitoarea mea mireasă, dacă zeii sunt buni.* Uneori zăcea treaz în noapte, imaginându-şi chipul ei, trupul ei şi întrebându-se de ce-ar dori o asemenea femeie să se căsătorească tocmai cu el, dintre toţi prinţii din lume. *Eu sunt Dornul,* îşi spuse. *Ea doreşte, mai mult ca sigur, Dornul.*

Gerris îi servi povestea pe care o născociseră:

— Afacerea familiei mele este vinul. Tatăl meu are vii întinse în Dorne şi vrea să găsesc pieţe noi. Se speră că bunii oameni ai Meereenului vor primi cu bucurie ceea ce vând eu.

— Vin? Vin *dornishean?* Căpitanul nu era convins. Oraşele sclavilor sunt în război. Este, oare, posibil, să nu ştii asta?

— Luptele se poartă între Yunkai şi Astapor, am auzit. Meereen nu e implicat.

— Nu, deocamdată. Dar va fi în curând. Un sol din Oraşul Galben se află în Volantis chiar acum, tocmind mercenari. Lăncile Lungi s-au îmbarcat deja spre Yunkai, iar Hoinarii şi Compania Pisicii le vor urma, după ce-şi vor completa rândurile. Compania de Aur mărşăluieşte şi ea spre est. Toate aceste lucruri sunt cunoscute.

— Dacă spui. Eu mă ocup de vin, nu de războaie. Vinul ghiscari e o poşircă, toată lumea e de acord cu asta. Voi primi bani frumoşi în Meereen pentru vinurile mele vechi dornishene.

— Morţilor nu le pasă ce fel de vin beau. Căpitanul *Aventurii* îşi trecu degetele prin barbă. Cred că nu sunt primul căpitan pe care l-ai abordat. Nici al zecelea.

— Nu, recunoscu Gerris.

— Câţi, atunci? O sută?

Pe-aproape, gândi Quentyn. Volantenilor le plăcea să se laude că cele o sută de insule ale Braavosului ar putea fi aruncate în portul lor adânc şi înecate. Quentyn nu văzuse niciodată Braavosul, dar nu-i venea greu să creadă. Bogat, pârguit şi putred, Volantisul acoperea gura râului Rhoyne ca un sărut cald şi umed, întinzându-se peste coline şi mlaştini, pe ambele maluri. Pretutindeni erau corăbii, venind în josul râului sau îndreptându-se spre mare, înghesuindu-se la cheiuri şi debarcadere, încărcând sau descărcând marfă: nave de război, baleniere şi galere de negoţ, carace şi luntri, bărci de pescuit, mari şi mici, corăbii lungi, corăbii-lebădă, nave din Lys, Tyrosh şi Pentos, corăbii qartheene ce transportau mirodenii, mari cât nişte palate, nave din Tolos, Yunkai şi Insulele Baziliscului. Atât de multe, încât Quentyn, văzând portul pentru prima dată de pe puntea *Ciocârliei,* le spusese prietenilor lui că nu vor zăbovi mai mult de trei zile.

Însă trecuseră douăzeci de zile şi erau tot acolo, tot fără

navă. Căpitanii *Melantinei, Fiicei Triarhului* şi *Sărutului Sirenei* îi refuzaseră cu toţii. Un marinar de pe *Călătorul Temerar* le râsese în faţă. Căpitanul *Delfinului* îi ocărâse că-i irosesc timpul, iar proprietarul navei *Al Şaptelea Fiu* i-a acuzat că sunt piraţi. Toate astea în prima zi.

Doar căpitanul de pe *Căpriorul* le explicase motivele refuzului său:

— E adevărat că am drum spre est, le spuse, la o cupă de vin îndoit cu apă. Ocolesc Valyria pe la sud şi apoi mă îndrept spre răsărit. Vom lua apă şi provizii la Noul Ghis, pe urmă vom vâsli spre Qarth şi Porţile de Jad. Orice călătorie întâmpină primejdii, cele lungi în special. De ce le-aş căuta cu lumânarea, intrând în Golful Sclavilor? Cu *Căpriorul* îmi câştig existenţa. N-am să-mi risc corabia ca să duc trei dornisheni nebuni în mijlocul unui război.

Quentyn se gândea deja că ar fi fost mai bine să-şi cumpere o corabie în Oraşul Colibelor. Pe de altă parte, asta ar fi atras atenţia în mod nedorit asupra lor. Păianjenul avea informatori peste tot, chiar şi în castelele din Sunspear.

— Dornul va sângera dacă misiunea ta e descoperită, îl prevenise tatăl său, pe când priveau copiii zbenguindu-se în iazurile şi fântânile Grădinilor de Apă. Ceea ce facem înseamnă trădare, fără doar şi poate. Nu te încrede decât în tovarăşii tăi şi evită pe cât posibil să atragi atenţia.

Aşadar, Gerris Drinkwater îi oferi căpitanului *Aventurii* cel mai dezarmant zâmbet.

— Sincer să fiu, n-am ţinut socoteala tuturor laşilor care ne-au refuzat, dar, la Casa Negustorului, am auzit spunându-se că eşti un om mai curajos, care ar putea risca orice pentru suficient aur.

Un contrabandist, gândi Quentyn. Aşa-i spuneau ceilalţi comercianţi, în Casa Negustorului, căpitanului *Aventurii.*

— E contrabandist şi vânzător de sclavi, jumătate pirat, jumătate codoş, dar s-ar putea să fie singura voastră şansă, le zisese hangiul.

Căpitanul îşi frecă degetul mare de arătător.

— Şi cât aur ai considera destul pentru o asemenea

călătorie?

— De trei ori preţul tău obişnuit pentru un drum în Golful Sclavilor.

— Pentru fiecare? Căpitanul îşi dezveli dinţii într-o grimasă care s-ar fi putut dori un zâmbet, dar care dădu feţei sale înguste o expresie sălbatică. Poate. E adevărat. Sunt un om mai curajos decât mulţi. Cât de curând ai dori să plecăm?

— Mâine n-ar fi prea curând.

— S-a făcut. Întoarce-te cu o oră înainte de primii zori cu prietenii şi vinurile tale. Mai bine să plecăm cât timp Volantisul doarme, pentru ca nimeni să nu ne pună întrebări incomode despre destinaţia noastră.

— Cum spui. Cu o oră înainte de primii zori.

Zâmbetul căpitanului se lărgi:

— Mă bucur că vă pot fi de folos. Vom avea o călătorie plăcută, nu-i aşa?

— Sunt sigur de asta, răspunse Gerris.

Căpitanul ceru bere şi cei doi băură în cinstea înţelegerii încheiate.

— Un om dulce, spuse Gerris după aceea, în timp ce el şi Quentyn se îndreptau către piciorul cheiului unde îi aştepta *hathayul* lor închiriat.

Aerul era fierbinte şi apăsător şi soarele atât de strălucitor, încât amândoi mijeau ochii.

— Un oraş dulce, întări Quentyn. *Destul de dulce să-ţi carieze dinţii.* Sfecla de zahăr creştea din abundenţă prin preajmă şi era servită aproape la fiecare fel de mâncare. Volantenii făceau din sfeclă o supă rece, vâscoasă şi densă ca o miere purpurie. Vinurile erau dulci şi ele. Mă tem că plăcuta noastră călătorie va fi, însă, scurtă, continuă Quentyn. Omul acesta dulce n-are de gând să ne ducă la Meereen. Ne-a acceptat prea repede propunerea. O să ne ia de trei ori preţul obişnuit, fără îndoială şi, după ce ne urcă la bord şi ne duce în larg, ne taie beregata şi ne ia şi restul aurului.

— Sau ne leagă în lanţuri de o vâslă, lângă nenorociţii ăia care duhneau. Cred că trebuie să găsim un

contrabandist mai de soi.

Vizitiul îi aştepta lângă *hathayul* lui. În Westeros, s-ar fi putut numi car cu boi, dar era mult mai împodobit decât orice car pe care-l văzuse Quentyn vreodată în Dorne şi îi lipseau boii. *Hathayul* era tras de un elefant pitic, de culoarea zăpezii murdare. Străzile Vechiului Volantis erau pline de asemenea animale.

Quentyn ar fi preferat să meargă pe jos, dar erau la kilometri depărtare de han. În plus, hangiul de la Casa Negustorului îl prevenise că mersul pe jos i-ar putea coborî în ochii căpitanilor străini şi a volantenilor autohtoni deopotrivă. Oamenii de condiţie bună călătoreau cu palanchinul sau în spatele unui *hathay*... şi, ca din întâmplare, hangiul avea un văr care deţinea mai multe asemenea mijloace ingenioase de transport şi era încântat să-i ajute în această privinţă.

Vizitiul era unul dintre sclavii respectivului văr, un omuleţ cu o roată tatuată pe obraz, care purta doar o pânză înfăşurată peste coapse şi o pereche de sandale. Pielea lui era de culoarea tecului, iar ochii, două aşchii de cremene. După ce îi ajută să se urce pe bancheta capitonată dintre cele două roţi imense de lemn ale carului, se căţără pe spatele elefantului.

— Casa Negustorului, îi spuse Quentyn, dar mergi de-a lungul docurilor.

Departe de apă, cu briza ei, străzile şi uliţele Volantisului erau atât de fierbinţi încât te puteai îneca în propria-ţi sudoare, cel puţin pe acest mal al râului.

Vizitiul îi strigă ceva elefantului, în limba locală. Animalul se puse în mişcare, legănându-şi trompa dintr-o parte în alta. Carul mergea clătinându-se în urma lui, iar vizitiul striga la marinari şi sclavi deopotrivă, să se dea la o parte. Era destul de uşor să-i deosebeşti pe unii de alţii. Sclavii erau cu toţii tatuaţi: o mască de pene albastre, un fulger de la bărbie până la frunte, o monedă pe obraz, pete de leopard, un craniu, un urcior. Maester Kedry spunea că în Volantis erau cinci sclavi la fiecare om liber, dar nu trăise destul ca să verifice estimarea. Murise în dimineaţa

în care corsarii năvăliseră la bordul *Ciocârliei.*

Quentyn a pierdut încă doi prieteni în aceeaşi zi: Willam Wells, cu pistruii şi dinţii lui strâmbi, neînfricat cu lancea, şi Cletus Yronwood, chipeş în ciuda ochilor săi slabi, mereu senzual, mereu vesel. Cletus fusese cel mai bun prieten al lui Quentyn jumătate din viaţă, un frate cu care avea totul în comun, în afară de sânge.

— Sărută-ţi mireasa din partea mea, îi şoptise Cletus, chiar înainte de a muri.

Piraţii urcaseră la bord la adăpostul întunericului de dinaintea zorilor, când *Ciocârlia* era ancorată în apropiere de coasta Ţinuturilor Discordiei. Echipajul îi alungase, cu preţul a douăsprezece vieţi. După aceea, marinarii luaseră cizmele şi centurile corsarilor morţi, le împărţiseră banii şi le smulseseră pietrele preţioase din urechi şi inelele de pe degete. Unul dintre cadavre era atât de gras, încât bucătarul îi tăiase degetele cu satârul ca să-i ia inelele. Trei marinari ai *Ciocârliei* s-au căznit să-l rostogolească în mare. Ceilalţi piraţi au fost azvârliţi după el, fără vreo rugăciune ori ceremonie.

Morţii lor au avut parte de un tratament mai blând. Marinarii le-au cusut trupurile în pânză de vele, umplută cu pietriş, ca să se scufunde mai repede. Căpitanul *Ciocârliei* a rostit o rugăciune pentru sufletele marinarilor ucişi. Apoi s-a întors către pasagerii dornisheni, cei trei rămaşi dintre cei şase care veniseră la bord în Oraşul Colibelor. Până şi voinicul îşi făcuse apariţia, palid, suferind de rău de mare, clătinându-se pe picioare, chinuindu-se să urce din adâncurile calei, să-şi aducă ultimul omagiu.

— Unul dintre voi trebuie să spună câteva cuvinte pentru cei morţi, înainte să-i dăm mării, a spus căpitanul.

Gerris îşi făcuse datoria, minţind din două în două vorbe, căci nu îndrăznea să spună adevărul despre cine fuseseră şi de ce veniseră.

Nu aşa trebuia să se sfârşească pentru ei.

— Asta va fi o poveste pe care s-o spui nepoţilor, afirmase Cletus în ziua în care au plecat de la castelul

tatălui său.

Will s-a strâmbat şi a zis:

— O poveste de spus fetişcanelor din taverne, vrei să zici, în speranţa c-o să-şi ridice fustele.

Cletus îl bătuse pe spate.

— Ca să ai nepoţi, îţi trebuie copii. Ca să ai copii, trebuie să ridici nişte fuste.

Mai târziu, în Oraşul Colibelor, dornishenii băuseră în cinstea viitoarei mirese a lui Quentyn, făcuseră glume deocheate despre noaptea nunţii şi vorbiseră despre lucrurile pe care aveau să le vadă, despre cele pe care aveau să le facă, despre gloria pe care aveau s-o dobândească. *Tot ce-au dobândit a fost un sac din pânză de vele umplut cu pietriş.*

Oricât de mult îi plângea pe Will şi Cletus, pierderea maesterului era cea mai grea pentru Quentyn. Kedry vorbea fluent limbile Oraşelor Libere, chiar şi limba ghiscari amestecată pe care o foloseau oamenii pe ţărmurile Golfului Sclavilor.

— Maester Kedry te va însoţi, îi spusese tatăl său, în seara despărţirii. Ia aminte la sfatul lui. Şi-a dedicat jumătate din viaţă studierii Celor Nouă Oraşe Libere.

Quentyn se întreba dacă nu s-ar fi descurcat mai bine dacă el ar fi fost acolo, să-i îndrume.

— Mi-aş vinde mama pentru niţică briză, spuse Gerris, în timp ce înaintau prin îmbulzeala docurilor. E umezeală ca-ntre coapsele unei fecioare, şi încă nu e nici amiază. Urăsc oraşul ăsta.

Quentyn îi împărtăşea sentimentul. Apăsătoarea arşiţă umedă a Volantisului îl storcea de energie şi îl făcea să se simtă murdar. Partea cea mai rea era să ştie că noaptea n-avea să-i aducă nicio alinare. Sus, în luncile de la nord de pământurile Lordului Yronwood, aerul era mereu proaspăt şi răcoros după lăsarea întunericului, oricât de fierbinte era ziua. Aici nu. În Volantis, nopţile erau aproape mai călduroase decât zilele.

— *Zeiţa* pleacă mâine spre Noul Ghis, îi aminti Gerris. Ne-ar duce, măcar, mai aproape.

— Noul Ghis e o insulă şi are un port mult mai mic decât acesta. Am fi mai aproape, da, însă am putea să ne trezim împotmoliţi. Iar Noul Ghis e aliat cu Yunkaiul.

Vestea aceea nu fusese o surpriză pentru Quentyn. Noul Ghis şi Yunkaiul erau amândouă oraşe ghiscari. Dacă şi Volantisul s-ar alia cu ele…

— Trebuie să găsim o navă din Westeros, sugeră Gerris, o corabie de negoţ în drum spre Lannisport sau spre Oraşul Vechi.

— Puţine ajung până aici, iar cele ce o fac îşi umplu calele cu mătase şi mirodenii din Marea de Jad, după care vâslesc spre casă.

— O corabie braavosi, poate? Au fost văzute pânze purpurii până în Asshai şi-n insulele Mării de Jad.

— Braavosii se trag din sclavi evadaţi. Nu fac negoţ în Golful Sclavilor.

— Avem destul aur să *cumpărăm* o corabie?

— Şi cine-i va fi căpitan? Tu? Eu? Dornishenii nu fuseseră niciodată navigatori, de când Nymeria arsese cele zece mii de corăbii ale sale. Mările din preajma Valyriei sunt periculoase, continuă Quentyn, şi pline de corsari.

— M-am săturat de corsari. Hai să nu cumpărăm nicio navă.

Totul e şi-acum doar un joc pentru el, îşi dădu seama Quentyn, *cu nimic diferit de vremea când ne-a condus, pe şase dintre noi, sus, în munţi, să căutăm vechiul bârlog al Regelui Vultur.* Nu era în firea lui Gerris Drinkwater să-şi imagineze că ar putea da greş, după câte se părea. *Îmi lasă mie asta. Ştie că natura mea e pe-atât de precaută pe cât e a lui de îndrăzneaţă.*

— Poate că voinicul are dreptate, spuse Ser Gerris. Lasă-ncolo marea, putem să ne terminăm călătoria pe uscat.

— Ştii de ce spune asta, răspunse Quentyn. Mai bine ar muri decât să mai pună piciorul pe-o corabie.

Voinicul suferise de rău de mare pe tot parcursul călătoriei. În Lys, îşi recăpătase puterile abia după trei zile. Fuseseră nevoiţi să ia camere într-un han, pentru ca

Maester Kedry să-l vâre într-un pat de puf şi să-i dea supe şi poţiuni, până i-a mai revenit culoarea în obraji.

Se putea ajunge pe uscat la Meereen, asta era adevărat. Vechile drumuri valyriene duceau direct acolo. *Drumurile dragonilor,* aşa li se spunea marilor drumuri de piatră ale Ţinutului Liber, dar cel care mergea spre est, de la Volantis la Meereen, căpătase un nume mai sinistru: *drumul demonului.*

— Drumul demonului e periculos şi prea lung, spuse Quentyn. Tywin Lannister îşi va trimite oamenii după regină, de îndată ce vestea va ajunge la Debarcaderul Regelui. Tatăl lui era convins de asta. Ai lui vor veni cu cuţite. Dacă ajung primii la ea…

— Să sperăm că dragonii o să-i adulmece şi o să-i mănânce, spuse Gerris. Ei, bine, dacă nu putem găsi o corabie, iar tu nu vrei să ne laşi să călătorim pe uscat, am face bine să ne întoarcem la Dorne.

Să mă târăsc înapoi la Sunspear înfrânt, cu coada între picioare? Dezamăgirea tatălui său ar fi insuportabilă, iar dispreţul Şerpoaicelor Nisipului, distrugător. Doran Martell îi pusese soarta Dornului în mâini, nu putea să-l dezamăgească, câtă vreme rămânea în viaţă.

În timp ce *hathayul* huruia săltând pe roţile-i îmbrăcate în fier, valuri de căldură se înălţau de pe drum, învăluind totul într-o aură de irealitate. Printre magazii şi cheiuri, malul apei era înţesat de prăvălii şi dughene de tot felul. Într-un loc puteai cumpăra stridii proaspete, în altul lanţuri şi cătuşe, ori piese de *cyvasse,* sculptate în fildeş şi jad. Erau şi temple, unde marinarii veneau să aducă jertfe zeilor străini, lângă bordeluri unde femeile îi strigau de la balcoane pe bărbaţii de jos.

— Uită-te la cea de colo, îl îndemnă Gerris, când trecură pe lângă un asemenea loc. Cred că e îndrăgostită de tine.

Şi cât costă dragostea unei târfe? La drept vorbind, fetele îl tulburau pe Quentyn, în special cele frumoase.

Când venise prima oară la Yronwood, îi căzuse cu tronc Ynys, cea mai mare dintre fiicele Lordului Yronwood. Deşi n-a spus o vorbă despre sentimentele lui, şi-a hrănit

visurile ani la rândul… până în ziua în care fata a fost trimisă să se mărite cu Ser Ryon Allyrion, ca să moştenească Graţia Zeilor. Ultima oară când o văzuse, avea un fiu la sân şi altul agăţat de fuste.

După Ynys urmaseră gemenele Drinkwater, două fecioare cu pielea arsă de soare, cărora le plăcea să vâneze cu şoimii, să se caţere pe stânci şi să-l facă pe Quentyn să roşească. Una dintre ele îi dăduse primul sărut, dar n-a ştiut niciodată care. Ca fiice ale unui cavaler împroprietărit, gemenele erau de obârşie prea modestă ca să poată fi vorba de căsătorie, dar Cletus nu considera că acesta era vreun motiv să nu le mai sărute.

— După ce te însori, poţi s-o iei pe una dintre ele ca ibovnică. Sau pe amândouă, de ce nu?

Dar Quentyn avea multe argumente împotrivă, aşa că se străduise să le evite pe gemene după aceea, şi un al doilea sărut nu mai existase.

Mai recent, mezina Lordului Yronwood se apucase să-l urmărească prin castel. Gwyneth avea doar doisprezece ani, o fată mică şi sfrijită, care se remarca prin ochii negri şi părul castaniu în acea casă de blonzi cu ochi albaştri. Dar fata era isteaţă, pe-atât de iscusită la vorbă pe cât de iscusită era cu mâinile, şi îi plăcea să-i spună lui Quentyn că trebuie s-o aştepte să dea în pârg ca să se poată mărita cu el.

Asta se întâmplase înainte ca Prinţul Doran să-l cheme la Grădinile de Apă. Iar acum, cea mai frumoasă femeie din lume îl aştepta în Meereen, iar el avea de gând să-şi facă datoria şi s-o ia de soţie. *Nu mă va refuza. Va onora înţelegerea.* Daenerys Targaryen avea nevoie de Dorne ca să câştige Cele Şapte Regate şi asta însemna că va avea nevoie de el. *Dar asta nu înseamnă că mă va iubi. S-ar putea nici măcar să nu mă placă.*

Strada cotea unde râul se întâlnea cu marea şi în locul acela, pe toată întinderea curbei, erau adunaţi laolaltă câţiva vânzători de animale, oferind şopârle pestriţe, uriaşi şerpi vărgaţi şi mici maimuţe agile, cu cozi dungate şi labe rozalii şi agile.

— Poate că reginei tale de argint i-ar plăcea o maimuţă, spuse Gerris.

Quentyn n-avea habar ce i-ar putea plăcea lui Daenerys Targaryen. Îi promisese tatălui lui că o s-o aducă la Dorne, dar se întreba din ce în ce mai mult dacă avea să poată face asta.

N-am cerut niciodată aşa ceva, gândi el.

Dincolo de vasta întindere albastră a Rhoynului, vedea Zidul Negru care fusese ridicat de valyrieni când Volantisul nu era mai mult decât un avanpost al imperiului lor: un imens oval de piatră îmbinată, înalt de şaizeci de metri şi atât de gros încât şase care cu câte patru cai puteau trece alături în jurul crestei sale, aşa cum făceau în fiecare an, când sărbătoreau întemeierea oraşului. Străinii, necunoscuţii şi oamenii liberi nu erau primiţi în interiorul Zidului Negru decât la invitaţia celor care locuiau acolo, vlăstare ale Sângelui Vechi, cu rădăcini adânci în străvechea Valyria.

Drumurile erau mai aglomerate aici. Erau aproape de capătul vestic al Podului Lung, care unea cele două jumătăţi ale oraşului. Căruţe, care şi *hathaye* mişunau pe străzi, toate venind dinspre pod sau îndreptându-se către el. Sclavii erau pretutindeni, numeroşi precum gândacii, alergând să rezolve treburile stăpânilor lor.

Nu departe de Piaţa Negustorilor de Peşte şi de Casa Negustorului, de pe o stradă laterală izbucniră strigăte şi o duzină de suliţaşi Nepătaţi, în armuri împodobite şi mantii din blană de tigru, se iviră parcă din pământ, făcând tuturor semn cu mâna să se dea la o parte din calea triarhului care trecea pe spinarea elefantului său. Elefantul era un monstru cenuşiu, înveşmântat într-o armură emailată ce zornăia încetişor la fiecare mişcare. Castelul de pe spatele lui era atât de înalt încât se freca de partea superioară a bolţii de piatră ornamentală, trecând pe dedesubt.

— Triarhii sunt consideraţi atât de elevaţi, încât picioarele lor n-au voie să atingă pământul în anul în care îndeplinesc această funcţie, îl informă Quentyn pe

tovarăşul lui. Merg peste tot pe spinarea elefanţilor.

— Blocând străzile şi lăsând mormane de bălegar cu care să se lupte cei ca noi, remarcă Gerris. De ce are nevoie Volantisul de trei prinţi, când în Dorne ajunge unul singur, n-am să ştiu niciodată.

— Triarhii nu sunt nici regi, nici prinţi. Volantisul e un ţinut liber, ca Valyria din vechime. Toţi proprietarii de pământ născuţi liberi stăpânesc laolaltă. Până şi femeile au drept de vot, cu condiţia să aibă pământ. Cei trei triarhi sunt aleşi din rândul familiilor nobile care îşi pot dovedi descendenţa neîntreruptă din vechea Valyrie şi slujesc până în prima zi a noului an. Iar tu ai fi ştiut toate astea dacă te-ai fi ostenit să citeşti cartea pe care ţi-a dat-o Maester Kedry.

— N-avea ilustraţii.

— Avea hărţi.

— Hărţile nu mă interesează. Dacă mi-ar fi spus că e despre tigri şi elefanţi, poate c-aş fi încercat. Semăna suspect de mult a carte de istorie.

Când *hathayul* lor ajunse în Piaţa Negustorilor de Peşte, elefantul ridică trompa şi trâmbiţă ca o imensă gâscă albă, refuzând să pătrundă în învălmăşeala de căruţe, palanchine şi oameni care mergeau pe jos. Vizitiul îl îndemnă cu călcâiul, făcându-l să înainteze.

Vânzătorii de peşte erau în plină activitate, strigând captura dimineţii. Quentyn înţelegea o vorbă din două, în cel mai bun caz, dar n-avea nevoie de cuvinte ca să recunoască peştele. Văzu cod, peşte-velă şi sardele, butoaie cu midii şi moluşte. De-a lungul unei dughene atârnau ţipari. O alta etala o broască-ţestoasă gigantică, grea ca un cal, legată de picioare cu lanţuri de fier. În butoaie cu apă sărată şi alge se agitau homari. Mai mulţi vânzători prăjeau bucăţi de peşte cu ceapă şi sfeclă sau vindeau tocană iute de peşte din oale mici de fier.

În mijlocul pieţei, sub statuia crăpată şi decapitată a unui triarh mort, oamenii începuseră să se adune în jurul unor pitici care dădeau un spectacol. Omuleţii erau îmbrăcaţi în armuri de lemn, cavaleri în miniatură

pregătindu-se pentru un turnir. Quentyn îl văzu pe unul încălecând un câine şi pe celălalt săltând pe un porc… doar ca să alunece iarăşi de pe spinarea lui, în râsetele răzleţe ale spectatorilor.

— Par amuzanţi, spuse Gerris. Ne oprim să ne uităm cum se luptă? Ţi-ar prinde bine să râzi puţin, Quent. Arăţi ca un bătrân constipat de-o jumătate de an.

Am optsprezece ani, sunt cu şase ani mai tânăr decât tine, gândi Quentyn. *Nu sunt bătrân.*

— N-am nevoie de pitici comici, răspunse el. Doar dacă au o corabie.

— Una mică, aş zice.

Înălţată pe patru niveluri, Casa Negustorului domina docurile, cheiurile şi debarcaderele din împrejurimi. Aici comercianţii din Oraşul Vechi şi Debarcaderul Regelui se amestecau cu tovarăşii lor de breaslă din Braavos, Pentos şi Myr, cu păroşi din Ibben, cu palizi călători din Qarth, cu oameni negri ca tăciunele din Insulele Verii, înveşmântaţi în mantii cu pene, chiar şi cu vrăjitori ai umbrelor din Asshai.

Când coborî din *hathay,* Quentyn simţi căldura pietrelor de pavaj sub tălpi, chiar şi prin pielea cizmelor. În faţa Casei Negustorului se afla o masă de lemn care fusese aşezată la umbră şi decorată cu fanioane vărgate, albastre cu alb, care fluturau la fiecare adiere. Patru mercenari cu priviri aspre stăteau tolăniţi în jurul mesei, strigând la fiecare bărbat sau băiat care trecea. *Hoinari,* ştiu imediat Quentyn. Sergenţii căutau carne tânără, să-şi completeze rândurile înainte de a porni spre Golful Sclavilor. *Şi fiecare om care se înrolează la ei e încă o sabie pentru Yunkai, altă sabie menită să bea sângele viitoarei mele mirese.*

Unul dintre Hoinari le strigă ceva.

— Nu vorbesc limba voastră, răspunse Quentyn.

Deşi ştia să scrie şi să citească în valyriana cultă, limba vorbită o exersase foarte puţin. Iar mărul volanten se rostogolise destul de departe de pomul valyrian.

— Sunteţi din Westeros? întrebă bărbatul, în Limba Comună.

— Din Dorne. Stăpânul meu e negustor de vinuri.

— Stăpân? La naiba. Eşti sclav? Vino cu noi şi vei fi propriul tău stăpân. Ce, vrei să mori în pat? Te-nvăţăm noi să lupţi cu sabia şi suliţa. Vei merge la luptă cu Prinţul Zdrenţăros şi te vei întoarce acasă mai bogat decât un lord. Băieţi, fete, aur, ce vrei, dacă eşti destul de bărbat să iei. Noi suntem Hoinarii şi tăiem şi spânzurăm după bunul plac.

Doi dintre mercenari începură să cânte, răcnind cuvintele unui marş. Quentyn înţelese destul ca să prindă esenţa. *Suntem Hoinarii,* cântau ei. *De ne trimiţi să hoinărim la est, în Golful Sclavilor, pe regele măcelar îl omorâm şi pe regina-dragon o spurcăm.*

— Dacă Will şi Cletus ar mai fi cu noi, am putea să ne întoarcem cu voinicul şi să-i omorâm pe toţi, zise Gerris.

Cletus şi Will sunt morţi.

— Nu-i lua în seamă, zise Quentyn.

În timp ce intrau pe uşile Casei Negustorului, mercenarii strigau după ei vorbe de ocară, numindu-i în batjocură laşi şi fetiţe speriate.

Voinicul îi aştepta în apartamentele lor de la al doilea etaj. Deşi hanul avea cele mai bune recomandări de la căpitanul *Ciocârliei,* Quentyn avusese grijă să nu lase lucrurile şi aurul lor fără pază. Orice port avea hoţi, şobolani şi târfe, iar Volantisul avea mai mulţi decât majoritatea.

— Eram gata să merg să vă caut, spuse Ser Archibald Yronwood, trăgând zăvorul, să-i lase înăuntru.

Vărul lui, Cletus, începuse să-i spună *voinicul,* dar îşi merita numele cu prisosinţă. Arch era înalt de doi metri, lat în umeri, cu o burtă imensă, picioarele ca nişte trunchiuri de copac, mâinile cât nişte jamboane, iar despre gât nu putea fi vorba. O boală din copilărie îi făcuse tot părul să cadă. Ţeasta lui pleşuvă îi amintea lui Quentyn de un bolovan neted şi roz.

— Aşadar, întrebă el, ce-a spus contrabandistul? Avem barcă?

— Corabie, îl corectă Quentyn. Da, ne ia, dar numai

până în iadul cel mai apropiat.

Gerris se aşeză pe un pat desfundat şi îşi scoase cizmele.

— Dornul mi se pare din ce în ce mai ispititor.

— Eu susţin că am face mai bine să călătorim pe drumul demonului, spuse voinicul. Poate că nu-i atât de periculos precum se zice. Şi, dacă e, asta nu înseamnă decât mai multă glorie pentru cei care cutează. Cine-ar îndrăzni să ne supere? Drink cu sabia lui, eu cu securea, e mai mult decât poate înghiţi orice demon.

— Şi dacă Daenerys moare până ajungem la ea? întrebă Quentyn. Ne trebuie o corabie. Chiar dacă e *Aventura.*

Gerris râse.

— Se pare că eşti mai disperat după Daenerys decât ştiam, dacă ai îndura duhoarea aia câteva luni. După trei zile, i-aş implora în genunchi să mă omoare. Nu, prinţul meu, te rog, nu *Aventura.*

— Ai tu o soluţie mai bună? îl întrebă Quentyn.

— Da. Tocmai mi-am dat seama. Are riscurile ei şi nu este o soluţie pe care tu ai numi-o onorabilă, te asigur… dar te va duce la regina ta mai repede decât drumul demonului.

— Spune-mi, îl îndemnă Quentyn Martell.

JON

Jon Snow citi şi reciti scrisoarea până când cuvintele începură să se înceţoşeze şi să se învălmăşească. *Nu pot să semnez asta. N-am să semnez asta.*

Îi venea să ardă pergamentul, acolo, pe loc. În schimb, luă o sorbitură de bere, resturile jumătăţii de cupă care rămăseseră după cina-i solitară de seara trecută. *Trebuie să semnez. M-au ales să le fiu lord comandant. Zidul e al meu şi Rondul la fel. Rondul de Noapte nu e de partea nimănui.*

Se simţi uşurat când Edd Tollett cel Trist deschise uşa să-i spună că Gilly era afară. Jon puse deoparte scrisoarea lui Maester Aemon.

— Am s-o primesc. Se temea de asta. Găseşte-mi-l pe Sam. O să vreau să vorbesc cu el după aceea.

— Trebuie să fie jos, cu cărţile. Bătrânul meu septon spunea despre cărţi că sunt glasul celor morţi. Eu, unul, zic că morţii ar trebui să tacă. Nimeni nu vrea s-audă trăncăneala unui mort.

Edd cel Trist se îndepărtă, bodogănind despre viermi şi păianjeni. De îndată ce intră, Gilly se aruncă în genunchi. Jon ocoli masa şi o ridică în picioare.

— Nu trebuie să îngenunchezi în faţa mea. Asta e doar pentru regi. Deşi era soţie şi mamă, Gilly i se părea încă pe jumătate copil, o făptură mică şi plăpândă, înveşmântată într-o mantie veche a lui Sam. Mantia îi era atât de mare, încât ar fi putut ascunde mai multe alte fete sub faldurile ei. Pruncii sunt bine? o întrebă Jon.

Fata sălbatică zâmbi sfielnic de sub glugă.

— Da, stăpâne. M-am temut că n-o să am destul lapte pentru amândoi, dar cu cât sug mai mult, cu atât am mai mult. Sunt voinici.

— Trebuie să-ţi spun ceva dureros. Fu cât pe ce să zică *să-ţi cer,* dar se opri în ultimul moment.

— E vorba despre Mance? Val l-a implorat pe rege să-l cruţe. Zicea că o să accepte să se mărite cu nu ştiu ce îngenuncheat şi că n-o să-i taie gâtul, numai să poată rămâne Mance în viaţă. Acel Lord al Oaselor, el va fi cruţat. Craster a jurat întotdeauna că-l va ucide dacă-şi arată faţa în preajma fortăreţei. Mance n-a făcut nici jumătate din ce-a făcut el.

Mance n-a făcut decât să conducă o oaste împotriva regatului pe care a jurat cândva să-l apere.

— Mance a rostit jurământul nostru, Gilly. Apoi şi-a lepădat mantia neagră, s-a însurat cu Dalia şi s-a încoronat Rege-de-dincolo-de-Zid. Viaţa lui e acum în mâinile regelui. Dar nu despre el trebuie să vorbim, ci despre fiul lui. Copilul Daliei.

— Pruncul? Glasul lui Gilly tremura. El n-a încălcat niciun jurământ, stăpâne. Doarme, plânge şi suge, atâta tot. N-a făcut niciun rău nimănui. N-o lăsa să-l ardă. Te rog, salvează-l.

— Numai tu poţi face asta, Gilly, îi spuse Jon.

Altă femeie ar fi ţipat la el, l-ar fi înjurat, l-ar fi blestemat să ajungă în cele şapte iaduri. Poate că altă femeie s-ar fi năpustit asupra lui cu furie, l-ar fi pălmuit, l-ar fi lovit cu picioarele, i-ar fi zgâriat ochii cu unghiile. Poate că altă femeie i-ar fi azvârlit dispreţul în faţă.

Gilly îşi scutură capul.

— Nu. Te rog, nu.

Corbul prelua cuvântul. *Nu!* ţipă el.

— Refuză şi copilul va arde în flăcări. Nu mâine, nu poimâine… dar curând. Atunci când Melisandre va avea nevoie să trezească un dragon, să stârnească un vânt sau să facă altă vrajă care cere sânge regesc. Mance va fi cenuşă atunci, aşa că îi va pretinde fiul pentru foc, iar Stannis n-o va refuza. Dacă nu pleci cu băiatul, *ea îl va arde.*

— Am să plec, spuse Gilly. Am să-l duc de-aici. Am să-i duc pe amândoi, pe fiul Daliei *şi* pe-al meu. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Dacă n-ar fi sclipit în lumina lumânărilor, poate că Jon nu şi-ar fi dat seama că plânge.

Nevestele lui Craster şi-au învăţat, probabil, fiicele să-şi ascundă lacrimile în pernă. Poate că mergeau să plângă afară, departe de pumnii tatălui lor.

Jon îşi strânse degetele mâinii drepte.

— Dacă-i iei pe amândoi, oamenii reginei te vor urmări şi te vor târî înapoi. Băiatul tot va ajunge în flăcări… şi tu împreună cu el. *Dacă o consolez, s-ar putea să creadă că lacrimile mă pot mişca. Trebuie să-şi dea seama că nu voi ceda.* Vei lua un singur băiat şi acela este al Daliei.

— O mamă nu-şi poate părăsi fiul. Ar fi blestemată pe vecie. Nu un *fiu.* L-am *salvat,* Sam şi cu mine. Te rog. Te rog, stăpâne. L-am salvat din ghearele frigului.

— Se spune că moartea prin îngheţ e aproape liniştită. Focul, în schimb… Vezi lumânarea, Gilly?

Gilly se uită la flacără:

— Da.

— Atinge-o. Aşază-ţi mâna deasupra ei.

Ochii ei mari, căprui, se lărgiră şi mai mult. Nu se clinti.

— Fă-o. *Omoară-l pe băiat.* Acum.

Tremurând, fata întinse mâna şi o ţinu destul de departe de flacăra pâlpâitoare a lumânării.

— Jos. Las-o să te sărute.

Gilly coborî mâna. Un centimetru. Încă unul. Când limba de foc îi atinse carnea, îşi trase brusc mâna şi începu să plângă în hohote.

— Moartea în foc e una crudă. Dalia a murit ca să dea viaţă acestui copil, dar tu l-ai hrănit, l-ai ocrotit. Ţi-ai salvat fiul de gheaţă. Acum salvează-l pe-al ei de foc.

— Atunci o să-mi ardă pruncul. Femeia roşie. Dacă nu-l poate avea pe fiul Daliei, o să-l ardă pe-al meu.

— Fiul tău n-are sânge regesc. Melisandre n-are nimic de câştigat dacă-l dă flăcărilor. Stannis vrea ca oamenii liberi să lupte pentru el, n-o să ardă un copil nevinovat fără un motiv întemeiat. Fiul tău va fi în siguranţă. Am să-i găsesc o doică şi va fi crescut aici, la Castelul Negru, sub protecţia mea. Va învăţa să vâneze şi să călărească, să lupte cu sabia, cu securea şi arcul. Am să mă îngrijesc să înveţe să scrie şi să citească. Lui Sam i-ar plăcea. Iar când

va fi destul de mare, va afla adevărul despre cine este. Va fi liber să te caute dacă asta va dori.

— O să-l faci cioară. Gilly îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii sale mici şi palide. Nu, n-am s-o fac.

Omoară-l pe băiat, gândi Jon.

— Ba da. Altfel, te asigur, în ziua în care va arde băiatul Daliei, va muri şi al tău.

Muri! ţipă corbul Bătrânului Urs. *Muri, muri, muri.* Fata stătea gârbovită, privind ţintă flacăra lumânării, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

— Ai permisiunea mea să pleci. Nu vorbi despre asta, dar vezi să fii pregătită înainte de primii zori. Oamenii mei vor veni după tine.

Gilly se ridică în picioare. Palidă şi tăcută, părăsi încăperea, fără să se uite înapoi. Jon îi auzea paşii grăbindu-se spre armurărie. Aproape fugea.

Când se duse să închidă uşa, Jon văzu că Nălucă era întins sub nicovală, rozând un os de bou. Lupul străvechi, mare şi alb, ridică privirea când se apropie.

— Era timpul să te întorci.

Jon reveni la scaunul lui, să recitească scrisoarea lui Maester Aemon.

Samwell Tarly îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu, strângând în braţe un morman de cărţi. De îndată ce intră, corbul lui Mormont zbură la el, cerând grăunţe. Sam se strădui să-i facă pe plac, oferindu-i nişte boabe dintr-un sac de lângă uşă. Pasărea încercă să-şi înfigă ciocul în palma lui. Sam urlă, pasărea zbură fâlfâind, grăunţele se împrăştiară.

— Ţi-a străpuns pielea, afurisitul? întrebă Jon.

Sam îşi scoase uşurel mănuşa.

— Da. *Sângerez.*

— Cu toţii ne vărsăm sângele pentru Rond. Să porţi mănuşi mai groase. Jon îi împinse un scaun cu piciorul. Şezi şi uită-te la asta, spuse el, întinzându-i pergamentul.

— Ce este?

— Un scut de hârtie.

Sam citi încet.

— O scrisoare către Regele Tommen.

— La Winterfell, Tommen se lupta cu fratele meu Bran, cu săbii de lemn spuse Jon, amintindu-şi. Era atât de încotoşmănat încât arăta ca o gâscă umplută. Bran l-a doborât la pământ. Jon se duse lângă fereastră şi deschise obloanele. Aerul de afară era rece şi înviorător, deşi cerul era mohorât. Dar Bran e mort şi Tommen cel durduliu şi rozaliu stă pe Tronul de Fier, cu o coroană cuibărită printre buclele-i aurii.

Sam îl privi ciudat şi, preţ de o clipă, păru că ar vrea să spună ceva. În schimb, înghiţi şi reveni la pergament.

— N-ai semnat scrisoarea.

Jon clătină din cap.

— Bătrânul Urs a cerut de o sută de ori ajutorul Tronului de Fier. I l-au trimis pe Janos Slynt. Nicio scrisoare nu-i va face pe Lannisteri să ne iubească mai mult. Mai ales dacă aud că-l ajutăm pe Stannis.

— Doar pentru apărarea Zidului. Nu-i sprijinim rebeliunea. Aşa *scrie* aici.

— S-ar putea ca diferenţa să-i scape Lordului Tywin. Jon luă înapoi scrisoarea. De ce ne-ar ajuta acum? Nu ne-au ajutat niciodată.

— Ei, bine, spuse Sam, nu vor voi să se spună că Stannis a venit în apărarea regatului, în timp ce Regele Tommen se juca liniştit cu jucăriile lui. Asta ar atrage batjocura asupra Casei Lannister.

— Eu moarte şi distrugere vreau să abat asupra Casei Lannister, nu batjocură. Jon citi din scrisoare: *Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele Celor Şapte Regate. Ne-am rostit jurămintele faţă de ţinut, iar ţinutul e acum în mare primejdie. Stannis Baratheon ne ajută să luptăm împotriva duşmanilor noştri de dincolo de Zid, dar nu suntem oamenii lui...*

Sam se foi în scaun.

— Păi, *nu* suntem. Nu-i aşa?

— I-am dat lui Stannis mâncare, adăpost şi Fortul Nopţii, plus permisiunea de a aşeza câţiva oameni liberi la Dar. Atâta tot.

— Lordul Tywin spune că e prea mult.

— Stannis zice că nu e destul. Cu cât îi dai mai mult unui rege, cu atât vrea mai mult. Umblăm pe un pod de gheaţă, cu prăpastie la stânga şi la dreapta. Să mulţumeşti un suveran e cumplit de dificil. Să mulţumeşti doi e aproape imposibil.

— Da, dar… dacă Lannisterii vor ieşi învingători şi Lordul Tywin hotărăşte că l-am trădat pe rege ajutându-l pe Stannis, asta ar putea însemna sfârşitul Rondului de Noapte. Îi are pe Tyrelli în spate, cu toată puterea Highgardenului. Şi l-a înfrânt pe Lordul Stannis la Apa Neagră.

— Apa Neagră a fost o singură luptă. Robb şi-a câştigat toate bătăliile şi totuşi şi-a pierdut capul. Dacă Stannis poate ridica Nordul…

— Lannisterii au propriii lor oameni ai Nordului: Lordul Bolton şi bastardul lui, răspunse Sam după o scurtă ezitare.

— Stannis are Casa Karstark. Dacă putem cuceri Portul Alb…

— Dacă, punctă Sam. Dacă nu… lordul meu, până şi un scut de hârtie e mai bun decât niciunul.

— Aşa cred. *El şi cu Aemon, amândoi.* Pe undeva sperase că Sam Tarly ar putea vedea altfel lucrurile. *E doar cerneală şi pergament.* Resemnat, luă pana şi semnă. Adu ceara de sigiliu, zise el. *Înainte să mă răzgândesc.* Sam se grăbi să se conformeze. Jon aşeză pecetea lordului comandant şi îi înmâna scrisoarea: Du-i-o lui Maester Aemon când pleci şi spune-i să trimită un corb la Debarcaderul Regelui.

— Aşa am să fac. Sam părea uşurat. Lordul meu, dacă aş putea întreba… Am văzut-o pe Gilly plecând. Îi venea să plângă.

— Val a trimis-o să pledeze din nou pentru viaţa lui Mance, minţi Jon, după care vorbiră o vreme despre Mance, Stannis şi Melisandre din Asshai, până când corbul mâncă ultimele grăunţe şi ţipă: *Sânge!* O trimit pe Gilly departe, spuse Jon. Şi pe băiat, împreună cu ea. Va trebui

să găsim altă doică pentru fratele lui de lapte.

— Laptele de capră s-ar putea să fie de folos, până atunci. E mai bun pentru un nou-născut decât cel de vacă.

Discuţia despre sâni îl stânjenea vizibil pe Sam şi dintr-odată începu să vorbească despre istorie şi comandanţi tineri care trăiseră şi muriseră cu sute de ani în urmă.

— Spune-mi ceva folositor, îl întrerupse Jon. Spune-mi ceva despre duşmanul nostru.

— Ceilalţi. Sam îşi umezi buzele. Sunt menţionaţi în anale, deşi nu atât de des cum aş fi crezut. Analele pe care le-am găsit şi cele pe care le-am răsfoit, vreau să spun. Ştiu, mai sunt şi altele, pe care nu le-am găsit. Unele dintre cărţile mai vechi sunt praf şi pulbere. Paginile se sfărâmă când încerc să le întorc. Iar cărţile *într-adevăr* vechi… fie s-au distrus cu totul, fie sunt îngropate într-un loc în care încă n-am căutat, sau… ei, bine, s-ar putea să nu existe asemenea cărţi şi să nici nu fi existat. Cele mai vechi relatări pe care le avem au fost scrise după venirea andalilor în Westeros. Primii Oameni ne-au lăsat doar rune pe pietre, aşa că tot ce credem că ştim despre Epoca Eroilor, Era Zorilor şi Noaptea Lungă provine din povestiri aşternute pe hârtie de septoni, o mie de ani mai târziu. Unii arhimaesteri de la Citadelă pun totul sub semnul întrebării. Acele vechi istorisiri sunt pline de regi care au domnit sute de ani şi de cavaleri care au umblat de colo-colo o mie de ani până să *devină* cavaleri. Cunoşti poveştile: Brandon Constructorul, Symeon Ochi-de-Stele, Regele Nopţii… noi spunem că eşti al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte, dar cea mai veche listă pe care am găsit-o prezintă şase sute şaptezeci şi patru de comandanţi, ceea ce sugerează că a fost scrisă în timpul…

— …cu multă vreme în urmă, îl opri Jon. Dar Ceilalţi?

— Am găsit referiri la oţelul dragonului. Copiii pădurii obişnuiau să dea Rondului de Noapte o sută de pumnale de obsidian pe an, în timpul Epocii Eroilor. Ceilalţi îşi fac apariţia când este frig. Majoritatea poveştilor susţin acelaşi lucru. Sau se face frig când vin ei. Uneori apar în

timpul furtunilor de zăpadă şi se risipesc când cerul se înseninează. Se ascund de lumina soarelui şi se ivesc din noapte… sau se lasă noaptea atunci când îşi fac apariţia. Unele poveşti îi descriu călare pe leşuri de animale. Urşi, lupi străvechi, mamuţi, cai, n-are importanţă, atâta vreme cât fiara e moartă. Cel care l-a ucis pe Micul Paul călărea un cal mort, aşa că partea asta nu poate fi pusă sub semnul îndoielii. Unele relatări vorbesc şi despre păianjeni uriaşi de gheaţă. Nu ştiu ce sunt. Oamenii răpuşi în lupta împotriva Celorlalţi trebuie să fie arşi, altfel morţii se ridică din nou şi devin robii lor.

— Ştiam toate astea. Întrebarea e: cum îi înfruntăm?

— Armura Celorlalţi nu poate fi străpunsă de armele obişnuite, dacă e să dăm crezare relatărilor, răspunse Sam, iar săbiile lor sunt atât de reci încât zdrobesc oţelul. Însă focul îi înspăimântă, şi sunt vulnerabili la obsidian. Îşi aminti de cel pe care îl întâlnise în pădurea bântuită şi cum se topise când îl înjunghiase cu pumnalul din sticla dragonului pe care i-l făcuse Jon. Am găsit o însemnare despre Noaptea Lungă care pomeneşte despre ultimul erou care i-a ucis pe Ceilalţi cu o sabie din oţelul dragonului. Se presupune că nu-i rezistă.

— Oţelul dragonului? Termenul era nou pentru Jon. Oţel *valyrian?*

— La asta m-am gândit şi eu.

— Aşadar, dacă i-aş putea convinge pe lorzii Celor Şapte Regate să ne dea săbiile lor valyriene, totul e salvat? Nu va fi greu. *Nu mai greu decât să le cer să renunţe la bani şi castele.* Râse cu amărăciune. Ai descoperit cine sunt Ceilalţi, de unde vin, ce vor?

— Nu încă, lordul meu, dar s-ar putea să nu fi citit cărţile care trebuie. Sunt sute peste care nu m-am uitat încă. Mai dă-mi puţin timp şi voi găsi ce e de găsit.

— Nu mai e timp. Glasul lui Jon era trist. Trebuie să-ţi împachetezi lucrurile, Sam. Pleci cu Gilly.

— Plec? În prima clipă, Sam îl privi cu gura căscată, de parcă n-ar fi înţeles sensul cuvântului. Plec? La Rondul de Est, lordul meu? Sau… unde mă…

— În Oraşul Vechi.
— *Oraşul Vechi?* repetă Sam, cu glas scâncit.
— Şi Aemon.
— Aemon? *Maester* Aemon? Dar… are o sută doi ani, lordul meu, nu poate… îl trimiţi pe el cu mine? Cine va avea grijă de corbi? Dacă sunt bolnavi sau răniţi, cine…
— Clydas. E cu Aemon de ani buni.
— Clydas e doar un administrator, şi vede din ce în ce mai prost. Ai nevoie de un *maester.* Maester Aemon e atât de firav, o călătorie pe mare… S-ar putea… e bătrân şi…
— Îşi va risca viaţa, sunt conştient de asta, Sam, dar riscul e şi mai mare aici. Stannis ştie cine este Aemon. Dacă femeia roşie cere sânge regesc pentru vrăjile ei…
— Oh. Obrajii umflaţi ai lui Sam păreau să-şi piardă culoarea.
— Dareon vi se va alătura la Rondul de Est. Nădăjduiesc că va câştiga câţiva oameni de partea noastră în sud, cu cântecele lui. *Mierla* vă va duce la Braavos. De acolo vă veţi organiza singuri drumul către Oraşul Vechi. Dacă încă ai de gând să spui că fiul lui Gilly e bastardul tău, trimite-o împreună cu pruncul la Horn Hill. Dacă nu, Aemon îi va găsi un loc ca servitoare la Citadelă.
— B-b-bastardul meu? Da, eu… mama mea şi surorile mele o vor ajuta pe Gilly cu copilul. Dareon ar putea s-o conducă la Oraşul Vechi la fel de bine ca mine. Eu… mă antrenez cu arcul în fiecare după-amiază, cu Ulmer, aşa cum ai poruncit… mă rog, mai puţin când sunt în beciuri, dar tu mi-ai spus să mă informez despre Ceilalţi. Din pricina arcului mă dor umerii şi mi se fac băşici pe degete. Îi arătă lui Jon mâna. Dar nu mă dau bătut. Acum lovesc ţinta mai des decât o ratez, dar încă sunt cel mai prost arcaş care a întins vreodată un arc. Însă îmi plac poveştile lui Ulmer. Cineva trebuie să le scrie şi să le adune într-o carte.
— Fă-o tu. La Citadelă au pergament şi cerneală. Au şi arcuri. Mă aştept să-ţi continui antrenamentele. Sam, Rondul de Noapte are sute de fraţi care pot să slobozească o săgeată, dar numai o mână de oameni care ştiu să scrie

şi să citească. Vreau să devii noul meu maester.

— Lordul meu, eu… munca mea e aici, cărţile…

— … vor fi aici când te vei întoarce la noi.

Sam îşi duse o mână la gât.

— Lordul meu, Citadela… acolo te pun să tai cadavre. Nu pot purta colan.

— Ba poţi. Şi vei purta. Maester Aemon e bătrân şi orb. Puterile îl părăsesc. Cine să-i ia locul când moare? Maester Mullin de la Turnul Umbrei e mai mult luptător decât cărturar, iar Maester Harmune de la Rondul de Est e mai mult beat decât treaz.

— Dacă mai ceri Citadelei alţi maesteri…

— Asta am de gând. Vom avea nevoie de fiecare. Dar Aemon Targaryen nu e atât de uşor de înlocuit. *Nu merge cum am sperat.* Ştiuse că va fi dificil cu Gilly, dar presupusese că Sam avea să fie bucuros să schimbe pericolele Zidului cu căldura Oraşului Vechi. Eram sigur că îţi va face plăcere, spuse el, nedumerit. Sunt atât de multe cărţi la Citadelă, încât nimeni nu poate spera să le citească pe toate. Te vei descurca bine acolo, Sam, ştiu că o vei face.

— Nu. Aş putea citi cărţile, dar… un m-maester trebuie să fie vindecător, iar s-s-sângele mă face să leşin. Mâna lui Sam tremura, dovedind că spune adevărul. Sunt Sam Speriatul, nu Sam Ucigaşul.

— Speriat? De ce? De mustrările unor bătrâni? Sam, ai văzut arătările mişunând în susul Pumnului, un val de morţi vii cu mâini negre şi ochi albaştri, strălucitori. Ai ucis un Celălalt.

— A fost s-s-s-sticla dragonului, nu eu.

— Taci, se răsti Jon. După întâlnirea cu Gilly, nu mai avea răbdare şi pentru temerile grăsanului. Ai minţit, ai uneltit şi ai complotat să mă faci pe mine Lord Comandant. Mă vei asculta. Te vei duce la Citadelă şi vei făuri un colan, iar dacă va trebui să tai cadavre, aşa să fie. Cel puţin în Oraşul Vechi cadavrele nu vor protesta.

— Lordul meu, zise Sam. T-t-t-tatăl meu, Lordul Randyll, el, el, el, el, el… viaţa unui maester e o viaţă de

servitute. Niciun fiu al Casei Tarly nu va purta vreodată un lanţ. Bărbaţii din Horn Hill nu se pleacă şi nu fac reverenţe în faţa lorzilor mărunţi. Jon, nu pot să nu-i dau ascultare *tatălui* meu.

Omoară copilul, gândi Jon. *Copilul din tine şi cel din el. Omoară-i pe amândoi, bastard nenorocit.*

— N-ai niciun tată. Doar fraţi. Doar pe noi. Viaţa ta aparţine Rondului de Noapte, aşa că du-te şi vâră-ţi hainele într-un sac, împreună cu tot ce vrei să iei cu tine la Oraşul Vechi. Pleci cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Şi iată încă un ordin. De azi înainte, *nu* îţi vei mai spune laş. Ai înfruntat mai multe în anul ce-a trecut decât înfruntă cei mai mulţi într-o viaţă de om. Poţi să dai piept cu Citadela, dar vei da piept cu ea ca Frate Jurat al Rondului de Noapte. Nu-ţi pot ordona să fii curajos, dar *pot* să-ţi ordon să-ţi ascunzi spaimele. Ai jurat, Sam. Ai uitat?

— Eu… voi încerca.

— Nu vei încerca. Te vei supune.

— *Supune.*

Corbul lui Mormont flutură din aripile-i mari şi negre. Sam părea să se înmoaie.

— Cum porunceşte lordul meu. Maester… Maester Aemon ştie?

— A fost în egală măsură ideea lui. Jon îi deschise uşa. Fără despărţiri. Cu cât ştiu mai puţini despre asta, cu atât mai bine. O oră înainte de primii zori, lângă ţintirim.

Sam fugi din faţa lui, întocmai cum făcuse Gilly.

Jon era obosit. *Am nevoie de somn.* Fusese treaz jumătate din noapte, cercetând hărţi, scriind scrisori şi făcând planuri cu Maester Aemon. Chiar şi după ce se vârâse, clătinându-se, în patul lui îngust, nu-şi găsise odihna. Ştia ce-avea să înfrunte a doua zi şi se pomeni zvârcolindu-se în pat şi gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Maester Aemon:

— Îngăduie-mi, lordul meu, să-ţi dau un ultim sfat, spusese bătrânul, acelaşi pe care i l-am dat cândva fratelui meu, când ne-am despărţit ultima oară. Avea treizeci şi trei de ani când Marele Consiliu l-a ales să urce pe Tronul

de Fier. Om în toată firea, cu copii, dar în anumite privinţe încă un copil. Egg avea o anume inocenţă, o suavitate pe care o iubeam cu toţii. *Omoară copilul din tine,* i-am spus în ziua în care s-a îmbarcat către Zid. *Trebuie să fii bărbat ca să stăpâneşti. Trebuie să fii Aegon, nu Egg. Omoară copilul din tine şi lasă bărbatul să se nască.* Bătrânul a pipăit faţa lui Jon: Ai pe jumătate vârsta pe care-o avea Egg şi povara ta e mai crudă, mă tem. Vei găsi prea puţină bucurie în misiunea ta, dar cred că ai puterea să faci lucrurile care trebuie făcute. Omoară băiatul, Jon Snow. Iarna e foarte aproape. Omoară băiatul şi lasă bărbatul să se nască.

Jon îşi puse mantia şi ieşi afară, cu paşi mari. Îşi făcea rondul prin Castelul Negru în fiecare zi, vizitând santinelele şi ascultându-le rapoartele la cald, privindu-l pe Ulmer şi antrenamentele lui cu arcul, discutând cu oamenii regelui şi ai reginei deopotrivă, umblând pe gheaţa de pe creasta Zidului, ca să cerceteze pădurea. Nălucă păşea tiptil după el, o umbră albă însoţindu-l.

Kedge Albeaţă păzea Zidul când Jon urcă. Bărbatul avea peste patruzeci de ani, dintre care treizeci şi-i petrecuse la Zid. Ochiul său stâng era orb, dreptul slab. În sălbăticie, singur cu securea şi calul său, era un cercetaş la fel de bun ca oricare de la Rond, dar nu se înţelesese niciodată bine cu ceilalţi.

— O zi liniştită, îi spuse el lui Jon. Nimic de raportat, în afară de cercetaşii rătăciţi.

— Cercetaşii rătăciţi? întrebă Jon.

Kedge rânji.

— Doi cavaleri. Au plecat călare acum o oră, spre sud, pe drumul regelui. Când i-a văzut Dywen îndepărtându-se, le-a spus nătărăilor că merg în direcţia greşită.

— Înţeleg, răspunse Jon.

Mai multe află chiar de la Dywen, în timp ce bătrânul pădurar înfuleca o supă de orz în cazarmă.

— Da, stăpâne, i-am văzut. Erau Horpe şi Massey. Ziceau că i-a trimis Stannis, dar n-au spus unde şi de ce şi când se întorc.

Ser Richard Horpe şi Ser Justin Massey erau amândoi oamenii reginei şi aveau funcţii înalte în consiliile regelui. *Doi călăreţi liberi ar fi fost de-ajuns dacă Stannis ar fi avut de gând să spioneze,* cugetă Jon Snow. *Dar cavalerii sunt mai potriviţi ca mesageri sau soli.* Cotter Pyke trimisese vorbă de la Rondul de Est că Lordul Ceapă şi Salladhor Saan au pornit către Portul Alb, să trateze cu Lordul Manderly. Era de aşteptat din partea lui Stannis să trimită alţi emisari. Înălţimea Sa nu era un om răbdător.

Dacă acei cercetaşi rătăciţi aveau să se mai întoarcă, asta era altă chestiune. Or fi fiind ei cavaleri, dar nu cunoşteau Nordul. *Pe drumul regelui vor fi mulţi ochi, nu toţi prietenoşi.* Asta, însă, nu era problema lui Jon. *Stannis poate să aibă secretele lui. Zeii ştiu că le am şi eu pe ale mele.*

Nălucă dormi în noaptea aceea la piciorul patului şi, de data aceasta, Jon nu se visă lup. Chiar şi aşa, avu un somn agitat, răsucindu-se în pat ore în şir înainte să alunece într-un coşmar. Gilly era acolo, plângând, rugându-l să-i lase pruncii în pace, dar el îi smulse copiii din braţe şi le tăie capetele, după care le inversă şi-i spuse să le coasă la loc.

Când se trezi, îl găsi pe Edd Tollett înălţându-se deasupra lui în bezna dormitorului.

— Stăpâne? E timpul. Ceasul lupului. Ai lăsat ordine să fii trezit.

— Adu-mi ceva fierbinte, îi ceru Jon, azvârlind păturile deoparte.

Edd se întoarse când era deja îmbrăcat, ţinând strâns în mâini o cană aburindă. Jon se aştepta să fie vin cu mirodenii şi fu surprins să descopere că era supă, o zeamă subţire care mirosea a praz şi a morcovi, dar părea să nu aibă praz şi morcovi în ea. *Mirosurile sunt mai puternice în visele mele de lup,* cugetă el, *iar mâncarea are şi ea un gust mai bogat. Nălucă e mai viu decât mine.* Lăsă cupa goală pe forjă.

În dimineaţa aceasta, la uşa lui era Kegs.

— Am să vreau să vorbesc cu Bedwyck şi cu Janos Slynt,

îi spuse Jon. Trimite-i pe amândoi aici la primii zori.

Afară, lumea era neagră şi neclintită. *Rece, dar nu periculos de rece. Nu încă. Va fi mai cald când iese soarele. Dacă zeii sunt buni, s-ar putea ca Zidul să lăcrimeze.* Când ajunseră în cimitir, coloana se formase deja. Jon îi dăduse lui Jack Bulwer cel Negru comanda escortei, cu o duzină de cercetaşi călare în subordine şi două căruţe. Una era înţesată de cufere, coşuri şi saci, provizii pentru călătorie. Cealaltă avea un acoperiş ţeapăn din piele fiartă, să ţină vântul la distanţă. Maester Aemon era aşezat în spatele ei, înfofolit într-o blană de urs care-l făcea să arate mic ca un copil. Sam şi Gilly stăteau lângă el. Femeia avea ochii roşii şi umflaţi, dar ţinea în braţe băiatul strâns înfăşat. Jon nu putea şti cu certitudine dacă era băiatul ei sau al Daliei. Nu-i văzuse pe cei doi împreună decât de câteva ori. Fiul lui Gilly era mai mare, al Daliei mai voinic, dar aveau vârste şi dimensiuni destul de apropiate, astfel încât nimeni care nu-i cunoştea bine n-ar fi putut să-i deosebească uşor.

— Lord Snow! strigă Maester Aemon. Ţi-am lăsat o carte în dormitorul meu. *Compendiul de Jad.* A fost scrisă de un aventurier volanten, Colloquo Votar, care a călătorit spre răsărit şi a vizitat toate ţările Mării de Jad. E un pasaj pe care s-ar putea să-l găseşti interesant. I-am spus lui Clydas să-l marcheze pentru tine.

— Am să-l citesc negreşit.

Maester Aemon îşi şterse nasul.

— Cunoaşterea e o armă, Jon. Înarmează-te bine înainte să pleci la luptă.

— Aşa voi face. Jon simţi ceva umed şi rece pe faţă. Când ridică ochii, văzu că ningea. *Un semn rău.* Se întoarse către Jack Bulwer cel Negru: Înaintează cât poţi de repede, dar nu-ţi asuma riscuri prosteşti. Ai cu tine un om bătrân şi un prunc de ţâţă. Ai grijă să fie încălziţi şi bine hrăniţi.

— Şi tu la fel, stăpâne. Gilly nu părea deloc grăbită să se urce în căruţă. Şi tu să faci la fel pentru ceilalţi. Găseşte o doică, aşa cum ai spus. Mi-ai promis c-o să găseşti.

Băiatul… băiatul Daliei… micul prinţ, vreau să zic… găseşte-i o femeie bună, ca să crească mare şi puternic.

— Ai cuvântul meu.

— Nu-i da nume. Să nu faci asta, până nu trece de doi ani. Aduce ghinion să dai nume copiilor cât timp sunt încă la sân. Ciorile tale poate că nu ştiu asta, dar e adevărat.

— Cum porunceşti, doamna mea.

— Să nu-mi mai spui aşa. Sunt mamă, nu doamnă. Sunt nevasta lui Craster şi fiica lui Craster şi sunt *mamă.* Îi dădu copilul lui Edd cel Trist până când se urcă în căruţă şi se înveli în blănuri. Când Edd îi dădu copilul înapoi, Gilly îl aşeză la sân. Sam întoarse privirea, roşu la faţă, şi se căţără pe iapa lui.

— *Haideţi să-i dăm drumul,* ordonă Jack Bulwer cel Negru, pocnind din bici.

Căruţele porniră. Sam mai zăbovi o clipă.

— Ei, bine, spuse el, cu bine.

— Cu bine, Sam, răspunse Edd cel Trist. Corabia ta n-o să se scufunde, cred. Corăbiile se scufundă doar când sunt eu la bord.

Jon îşi amintea.

— Prima oară când am văzut-o pe Gilly, era lipită cu spatele de zid, în Fortăreaţa lui Craster, o fată sfrijită, cu părul negru şi burta mare, ferindu-se de Nălucă. Dăduse iama între iepurii ei şi cred că se temea că o s-o sfâşie şi o să-i devoreze copilul… dar Nălucă nu era un lup de care să se teamă, nu-i aşa?

— Gilly e mai curajoasă decât ştie, răspunse Sam.

— Şi tu la fel, Sam. Să ai parte de-o călătorie rapidă şi sigură şi să ai grijă de ea, de Maester Aemon şi de copil. Picăturile reci de pe faţa lui Sam îi aminteau lui Jon de ziua în care se despărţise de Robb, la Winterfell, fără să ştie că era pentru ultima oară. Şi trage-ţi gluga pe cap. Ţi se topesc fulgii în păr.

Când micul alai se pierdu în depărtare, la răsărit, cerul negru devenise gri şi ninsoarea cădea din abundenţă.

— Uriaşul e la dispoziţia lordului comandant, îi aminti Edd cel Trist. Janos Slynt la fel.

— Da.

Jon Snow ridică privirea la Zidul ce se înălţa deasupra lor ca o stâncă de gheaţă. *Cinci sute de kilometri de la un capăt la altul şi două sute de metri în înălţime.* Înălţimea Zidului era tăria lui, lungimea îi era slăbiciunea. Jon îşi aminti ceva ce-i spusese odinioară tatăl său: *Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei din spatele lui.* Oamenii Rondului de Noapte erau curajoşi, dar erau mult prea puţini pentru misiunea pe care o aveau de îndeplinit.

Uriaşul îl aştepta în armurărie. Numele lui adevărat era Bedwyck. Cu un fir de păr mai înalt de un metru cincizeci, era cel mai scund om din Rondul de Noapte. Jon trecu direct la subiect:

— Avem nevoie de mai mulţi ochi de-a lungul Zidului. Castele unde patrulele noastre să se adăpostească de frig, să găsească mâncare caldă şi cai odihniţi. Instalez o garnizoană la Icemark şi îţi dau comanda ei.

Uriaşul îşi vârî vârful degetului mic în ureche, să-şi cureţe ceara.

— Comanda? Mie? Stăpânul ştie că sunt fiul unui mic fermier, adus la Zid pentru braconaj?

— Eşti cercetaş de douăzeci de ani. Ai supravieţuit Pumnului Primilor Oameni şi Fortăreţei lui Craster şi te-ai întors să povesteşti ce-ai pătimit. Cei tineri ridică ochii la tine cu admiraţie.

— Doar piticii ridică ochii la mine, răspunse omuleţul râzând. Nu ştiu să citesc, lordul meu. Când am o zi bună, reuşesc să-mi scriu numele.

— Am trimis încă patru maesteri în Oraşul Vechi. Vei avea doi corbi pentru situaţii urgente. În rest, trimite călăreţi. Până când vom avea mai mulţi maesteri şi mai multe păsări, vreau să înfiinţez un şir de turnuri luminoase de-a lungul crestei Zidului.

— Şi câţi bieţi nătărăi voi avea sub comanda mea?

— Douăzeci din Rond, răspunse Jon, şi zece de la Stannis. *Bătrâni, novici sau răniţi.* Nu vor fi cei mai buni oameni ai săi şi niciunul nu va îmbrăca veşmintele negre, dar se vor supune. Foloseşte-i cum poţi mai bine. Patru

dintre fraţii pe care-i trimit cu tine vor fi de la Debarcaderul Regelui, veniţi la Zid cu Lordul Slynt. Fii cu ochii pe ei, iar cu ceilalţi urmăreşte căţărătorii.

— Putem să-i urmărim, stăpâne, dar dacă ajung mai mulţi pe creasta Zidului, treizeci de oameni n-o să poată să-i alunge.

Poate nici trei sute n-ar fi destui. Jon păstră pentru sine această îndoială. Era adevărat că, în timpul urcuşului, cei care escaladau Zidul erau extrem de vulnerabili. De sus, asupra lor puteau fi aruncate pietre, suliţe şi vase cu smoală fierbinte, iar ei nu puteau decât să se agaţe cu disperare de gheaţă. Uneori Zidul însuşi părea să-i scuture, aşa cum se scutura un câine de purici. Jon văzuse asta cu ochii lui, când o placă de gheaţă crăpase sub Jarl, iubitul lui Val, trimiţându-l la moarte.

Dacă, însă, căţărătorii ajungeau neobservaţi pe creasta Zidului, totul se schimba. Dacă aveau timp, puteau să-şi sape acolo un punct de sprijin, să ridice întărituri şi să arunce funii şi scări altor mii de căţărători, care să-i urmeze. Aşa făcuse Raymun Barbă-Roşie, Raymun care fusese Rege-de-dincolo-de-Zid pe vremea stră-străbunicului său. În vremurile acelea, lord comandant fusese Jack Musgood. Jack Voiosul i se spunea înainte de năvălirea lui Barbă-Roşie asupra Nordului, dar Jack Adormitul îi rămăsese numele pe veci după aceea. Oastea lui Raymun cunoscuse un sfârşit însângerat pe malurile Lacului Lung, prinsă între Lordul Willam de Winterfell şi Uriaşul Cherchelit, Harmond Umber. Barbă-Roşie fusese ucis de Artos Implacabilul, fratele mai mic al Lordului Willam. Rondul sosise prea târziu să lupte cu sălbaticii, dar la timp să-i îngroape, sarcina pe care le-a dat-o Artos Stark, plin de furie, în timp ce jelea deasupra cadavrului decapitat al fratelui său.

Jon nu voia să rămână în amintirea urmaşilor drept Jon Snow Adormitul.

— Treizeci de oameni vor avea mai multe şanse decât niciunul, îi spuse Uriaşului.

— Adevărat, încuviinţă omuleţul. Va fi doar Icemark,

aşadar, sau vei deschide, stăpâne, şi celelalte forturi?

— Cu timpul, vreau să le întăresc pe toate, răspunse Jon, dar, deocamdată, vor fi doar Icemark şi Garda Cenuşie.

— Şi ai decis, stăpâne, cine va fi comandant la Garda Cenuşie?

— Janos Slynt, zise Jon. *Zeii să ne păzească!* Nimeni nu ajunge la comanda mantiilor aurii fără abilitate. Slynt e fiul unui măcelar. A fost căpitan la Poarta de Fier când a murit Manly Stokeworth, iar Jon Arryn l-a ridicat în rang şi i-a încredinţat apărarea Debarcaderului Regelui. Lordul Janos nu poate fi atât de nătărău pe cât pare. *Şi îl vreau cât mai departe de Alliser Thorne.*

— O fi adevărat, zise Uriaşul, dar eu tot l-aş trimite la bucătărie, să-l ajute pe Hobb Trei-Degete să taie napi.

Dacă aş face asta, n-aş mai îndrăzni niciodată să mănânc napi.

Trecu jumătate din dimineaţă până când Lordul Janos se prezentă la ordin. Jon îşi curăţa Sabia Lungă. Unii ar fi dat această sarcină unui administrator sau unui scutier, dar Lordul Eddard îşi învăţase fiii să se îngrijească de propriile arme. Când Kegs şi Edd cel Trist sosiră cu Slynt, Jon le mulţumi şi îl pofti pe Lordul Janos să se aşeze.

Ceea ce şi făcu, deşi fără pic de eleganţă, încrucişându-şi braţele, încruntându-se şi ignorând oţelul dezgolit din mâinile lordului comandant. Jon trecu pânza uleiată de-a lungul sabiei, privind cum razele dimineţii sclipesc pe striaţiile sale şi gândindu-se cât de uşor ar aluneca lama prin piele, grăsime şi muşchi, despărţind de trup capul hidos al lui Slynt. Toate fărădelegile unui om erau şterse când îmbrăca veşmintele negre şi rostea toate jurămintele de credinţă, şi totuşi, îi venea greu să-l privească pe Janos Slynt ca pe un frate. *Între noi stă sângele. Omul acesta a contribuit la uciderea tatălui meu şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să mă vadă mort şi pe mine.*

— Lord Janos. Jon îşi vârî sabia în teacă. Îţi dau comanda Gărzii Cenuşii.

Slynt fu luat pe nepregătite.

— Garda Cenuşie… Garda Cenuşie a fost acolo unde ai

escaladat Zidul, cu prietenii tăi sălbatici…

— A fost. Fortul se află într-o stare deplorabilă, ce-i drept. Îl vei reface cât poţi mai bine. Începând prin a curăţa pădurea. Ia pietre de la construcţiile care s-au prăbuşit, ca să le repari pe cele care încă stau în picioare. *Munca va fi aspră şi dură,* ar fi putut adăuga. *Vei dormi pe piatră, prea obosit să te plângi sau să urzeşti intrigi, dar s-ar putea să-ţi aminteşti ce înseamnă să fii bărbat.* Vei avea patruzeci de oameni. Zece de aici, zece de la Turnul Umbrei şi zece pe care ni-i împrumută Regele Stannis.

Faţa lui Slynt căpătase culoarea prunei uscate. Fălcile lui cărnoase începură să tremure.

— Crezi că nu-mi dau seama ce faci? Janos Slynt nu e omul care să fie dus de nas atât de uşor. Am fost desemnat să apăr Debarcaderul Regelui pe când tu îţi udai scutecele. Păstrează-ţi ruina, bastardule.

Îţi dau o şansă, lordul meu. E mai mult decât i-ai dat tu tatălui meu.

— M-ai înţeles greşit, lordul meu, răspunse Jon. A fost un ordin, nu o ofertă. Sunt două sute de kilometri până la Garda Cenuşie. Adună-ţi armele şi armura, ia-ţi rămas-bun şi fii gata de plecare mâine la primii zori.

— Nu. Lordul Janos se ridică în picioare, clătinându-se şi scaunul lui se prăbuşi cu zgomot pe spate. *Nu* voi pleca supus să îngheţ şi să mor. Bastardul unui trădător nu-i porunceşte lui Janos Slynt! Nu sunt lipsit de prieteni, te previn. Nici aici, nici la Debarcaderul Regelui. Am fost Lord de Harrenhal! Dă-i castelul tău dărâmat unuia dintre nătărăii orbi care au votat pentru tine, al meu nu va fi. Mă auzi, băiete? *Nu va fi!*

— Va fi.

Slynt nu catadicsi să răspundă la asta, ci dădu la o parte scaunul cu piciorul, îndepărtându-se.

Mă vede şi acum ca pe un copil, gândi Jon, *un băiat necopt, pe care-l poţi intimida cu vorbe furioase.* Nu putea decât să spere că noaptea avea să-i fie Lordului Janos un sfetnic bun.

Dimineaţa următoare dovedi că sperase în zadar.

Jon îl găsi pe Slynt luând micul dejun în camera comună. Cu el erau Ser Alliser Thorne şi mai mulţi prieteni apropiaţi. Râdeau când Jon coborî scările, împreună cu Iron Emmett şi Edd cel Trist, urmaţi de Mully, Calul, Jack cel Roşu, Crabb, Rusty Flowers şi Owen Tolomacul. Hobb Trei-Degete scotea terci cu polonicul din oala lui. Oameni ai reginei, oameni ai regelui şi fraţi în negru şedeau la mesele lor separate, unii aplecaţi deasupra străchinilor cu terci, alţii umplându-şi burţile cu pâine prăjită şi slănină. Jon îi văzu pe Pyp şi pe Grenn la o masă, pe Bowen Marsh la alta. Aerul mirosea a fum şi unsoare, iar zornăitul cuţitelor şi lingurilor răsuna lovindu-se de tavanul boltit.

Toate glasurile se potoliră ca la un semn.

— Lord Janos, spuse Jon. Am să-ţi mai dau o ultimă şansă. Lasă jos lingura şi du-te la grajduri. Calul ţi-e pregătit, cu şa şi căpăstru. Drumul e lung şi greu până la Garda Cenuşie.

— Atunci ar fi bine să-ţi iei tălpăşiţa, băiete, râse Slynt, scuipându-şi terciul din gură pe piept. Garda Cenuşie e un loc bun pentru cei de teapa ta, mă gândesc. Departe de oamenii de treabă. Porţi semnul fiarei, bastardule.

— Refuzi să te supui ordinelor mele?

— Poţi să-ţi bagi ordinele în dosul ăla de bastard, zise Slynt, cu fălcile tremurând.

Alliser Thorne schiţă un zâmbet firav şi îl fixă pe Jon cu ochii săi negri. La altă masă, Godry Moartea Uriaşilor izbucni în râs.

— Cum doreşti. Jon îi făcu semn cu capul lui Iron Emmett. Du-l, te rog, pe Lordul Janos la Zid…

… şi închide-l într-o celulă de gheaţă, ar fi putut să zică. O zi sau zece înghesuit în gheaţă l-ar fi făcut, fără îndoială, să tremure, cuprins de friguri şi să cerşească eliberarea. *Iar din clipa în care va ieşi, el şi Thorne vor începe să comploteze din nou.*

… şi leagă-l de calul său, ar fi putut să spună. Dacă Slynt nu voia să plece la Garda Cenuşie, în calitate de comandant al său, putea merge ca bucătar. *Atunci, va fi doar o chestiune de timp până va dezerta. Şi câţi alţii va*

lua cu el!

— … şi spânzură-l, termină Jon.

Faţa lui Janos Slynt deveni albă ca laptele. Lingura îi alunecă dintre degete. Edd şi Emmett traversară sala, cu paşii răsunând pe podeaua de piatră. Gura lui Bowen Marsh se deschise şi se închise, dar nu articula niciun cuvânt. Ser Alliser Thorne duse mâna la mânerul sabiei. *Continuă,* gândi Jon. Avea Sabia Lungă atârnată de-a curmezişul pe spate. *Scoate-ţi arma. Dă-mi un motiv să fac acelaşi lucru.*

Jumătate din cei prezenţi erau în picioare. Cavaleri ai Sudului şi oşteni, loiali Regelui Stannis ori femeii roşii, Fraţi Juraţi ai Rondului de Noapte. Unii îl aleseseră pe Jon să le fie lord comandant. Alţii îşi dăduseră pietrele pentru Bowen Marsh, Ser Denys Mallister, Cotter Pyke… şi unii pentru Janos Slynt. Preţ de o clipă, lumea rămase în cumpănă pe tăişul unei săbii.

Alliser Thorne îşi luă mâna de pe armă şi se dădu în lături, să-l lase pe Edd Tollett să treacă.

Edd cel Trist îl luă pe Slynt de un braţ, Iron Emmett de celălalt, împreună, îl ridicară de pe bancă.

— Nu! protestă Lordul Janos, împroşcând stropi de terci. Nu, luaţi mâna de pe mine. E doar un copil, un *bastard.* Tatăl său a fost un trădător. Poartă semnul fiarei, lupul acela al lui este… *Daţi-mi drumul!* Veţi regreta ziua în care v-aţi atins de Janos Slynt. Am prieteni la Debarcaderul Regelui, vă previn…

Continuă să protesteze în timp ce îl duceau, mai mult târându-l, pe scări în sus.

Jon îi urmă afară. În spatele lor, pivniţa se goli. Lângă cuşcă, Slynt se smulse o clipă din strânsoare şi încercă să se împotrivească, dar Iron Emmett îl prinse de gât şi îl izbi de gratiile de fier până când cedă.

Tot Castelul Negru era acum afară, să privească. Până şi Val era la fereastra ei, cu cosiţa lungă şi aurie peste un umăr. Stannis stătea pe treptele Turnului Regelui, înconjurat de cavalerii lui.

— Dacă băiatul crede că mă poate speria, se înşală, îl

auziră pe Lordul Janos spunând. N-ar îndrăzni să mă spânzure. Janos Slynt are prieteni, prieteni *importanţi,* veţi vedea…

Celelalte vorbe îi fură luate de vânt.

E o greşeală, gândi Jon.

— Opriţi-vă.

Emmett se întoarse, încruntându-se:

— Stăpâne?

— N-o să-l spânzur, spuse Jon. Aduceţi-l aici.

— O, Cei Şapte să ne ferească, îl auzi pe Bowen Marsh strigând.

Zâmbetul pe care îl afişă atunci Lordul Janos Slynt avea toată dulceaţa untului rânced. Până când Jon zise, scoţând Sabia Lungă din teacă:

— Edd, adu-mi un buştean.

Pe când fu găsit un buştean potrivit, Lordul Janos se retrăsese în cuşca troliu, dar Iron Emmett intră după el şi-l târî afară.

— Nu! ţipă Slynt, în timp ce Emmett îl târa şi-l împingea peste curte. Ia mâna de pe mine… nu poţi… când Tywin Lannister va auzi asta, veţi regreta cu toţii…

Emmett îl doborî la pământ, lovindu-l peste picioare. Edd cel Trist îi împlântă un picior în spate, ca să rămână în genunchi, în timp ce Emmett îi împinse butucul sub cap.

— O să meargă mai uşor dacă nu te mişti, îi promise Jon Snow. Mişcă-te, ca să eviţi lovitura, şi tot vei muri, dar vei avea o moarte mai urâtă. Întinde gâtul, lordul meu. Lumina palidă a dimineţii alunecă în susul şi în josul lamei, când Jon apucă mânerul sabiei cu ambele mâini şi o înălţă. Dacă vrei să-ţi rosteşti ultimele cuvinte, acum e timpul s-o faci, spuse el, aşteptând o ultimă înjurătură.

Janos Slynt îşi răsuci gâtul, să-şi ridice privirea spre el.

— Te rog, stăpâne. Îndurare. Am… am să merg, am să, eu…

Nu, gândi Jon. *Ai închis uşa aceea.* Sabia Lungă coborî.

— Pot să-i iau cizmele? întrebă Owen Tolomacul, când capul lui Janos Slynt se rostogoli pe pământul mocirlos. Sunt aproape noi cizmele alea şi îmblănite.

Jon întoarse privirea spre Stannis. Preţ de o clipă, ochii li se întâlniră. Apoi regele clătină aprobator din cap şi se retrase în turnul său.

TYRION

Se trezi singur şi găsi lectica oprită.

Un morman de perne strivite indicau locul în care se tolănise Illyrio. Piticul îşi simţea gâtul uscat şi aspru. Visase… ce visase? Nu-şi amintea.

Afară, se auzeau glasuri vorbind într-o limbă pe care n-o cunoştea. Tyrion îşi azvârli picioarele prin draperii şi săltă pe pământ, descoperindu-l pe Magister Illyrio lângă cai, cu doi călăreţi înălţându-se deasupra lui. Amândoi purtau cămăşi din piele tocită pe sub mantii din lână maro-închis, dar aveau săbiile în teacă şi grăsanul nu părea să fie în pericol.

— Trebuie să mă uşurez, anunţă piticul.

Traversă drumul cu pas legănat, îşi desfăcu pantalonii şi se uşură într-un mărăciniş. Dură destul de mult.

— Urinează bine, cel puţin, remarcă o voce.

Tyrion scutură ultima picătură şi se legă la pantaloni.

— Urinatul e cel mai mic dintre talentele mele. Ar trebui să vezi cum mă cac. I se adresă lui Magister Illyrio: Îţi sunt cunoscuţi aceştia doi, magister? Arată a tâlhari. Să-mi caut securea?

— *Securea* ta? exclamă cel mai voinic dintre călăreţi, un bărbat musculos, cu o barbă zburlită şi o claie de păr portocaliu. Ai auzit, Haldon? Omuleţul vrea să se lupte cu noi!

Tovarăşul său era mai vârstnic, proaspăt bărbierit, cu o faţă ridată, ascetică. Avea părul dat pe spate şi legat într-o coadă la ceafă.

— Oamenii mici simt adesea nevoia să-şi demonstreze curajul prin făloşenii sfruntate, declară el. Mă-ndoiesc c-ar fi în stare să omoare o raţă.

Tyrion ridică din umeri.

— Adu raţa.

— Dacă insişti.

Călăreţul îi aruncă o privire tovarăşului său. Bărbatul voinic scoase din teacă o sabie mare.

— Eu sunt Raţă, oală de noapte guralivă ce eşti.

O, zei, aveţi îndurare!

— Eu mă gândeam la o raţă mai mică.

Voinicul izbucni într-un hohot de râs.

— Ai auzit, Haldon? Vrea o raţă *mai mică!*

— M-aş mulţumi bucuros cu una mai tăcută. Omul căruia i se zicea Haldon îl cercetă pe Tyrion cu ochi reci, gri, după care se întoarse spre Illyrio. Aveţi nişte cufere pentru noi?

— Şi catâri să le care.

— Catârii sunt prea înceţi. Avem cai de povară, o să mutăm cuferele pe ei. Raţă, ocupă-te de asta.

— De ce se ocupă tot timpul Raţă de toate? Voinicul îşi vârî sabia în teacă. *Tu* de ce te ocupi, Haldon? Cine e cavalerul aici, tu sau eu?

Cu toate acestea, porni cu paşi apăsaţi spre catârii cu bagaje.

— Ce face flăcăul nostru? întrebă Illyrio, în timp ce cuferele erau legate.

Tyrion numără şase. Cufere de lemn, cu încuietori de fier. Raţă le mută destul de uşor, ridicându-le pe-un umăr.

— Acum e cât Griff de înalt. Acum trei zile l-a doborât pe Raţă într-o troacă.

— Nu m-a *doborât.* Am căzut doar ca să-l fac să râdă.

— Planul tău a fost un succes, spuse Haldon. Am râs şi eu de m-am prăpădit.

— Într-unul din cufere este un dar pentru băiat. Nişte ghimbir zaharisit. Întotdeauna i-a plăcut. Glasul lui Illyrio era neobişnuit de trist. Credeam că aş putea continua cu tine drumul până la Ghoyan Drohe. Un ospăţ de rămas-bun, înainte s-o apuci pe râu în jos…

— N-avem timp de ospeţe, lordul meu, zise Haldon. Griff vrea să pornească în josul râului în clipa în care ne întoarcem. Vin veşti întruna în susul râului, niciuna bună. La Nord de Lacul Pumnalului au fost văzuţi dothraki, călăreţi din *khalasarul* bătrânului Motho, iar Khal Zekko

înaintează prin Pădurea Qohorului, nu departe în urma lui.

Grăsanul pufni cu dispreţ.

— Zekko vizitează Qohorul la fiecare trei sau patru ani. Primeşte un sac de aur şi se îndreaptă din nou spre est. Cât despre Motho, oamenii lui sunt aproape la fel de bătrâni ca el, şi se împuţinează an de an. Ameninţarea e…

— … Khal Pono, îl completă Haldon. Motho şi Zekko fug de el, dacă e să dăm crezare poveştilor. După ultimele informaţii, Pono a fost văzut în apropiere de izvoarele râului Selhoru, cu un *khalasar* de treizeci de mii de oameni. Griff nu vrea să rişte să fie prins la răscruce, dacă Pono decide să se aventureze pe Rhoyne. Haldon aruncă o privire spre Tyrion: Piticul călăreşte la fel de bine cum urinează?

— Călăreşte, interveni Tyrion, înainte ca lordul brânzei să apuce să răspundă în locul lui, dar călăreşte mai bine cu o şa specială şi un cal pe care-l cunoaşte bine. Şi mai şi vorbeşte.

— Într-adevăr. Eu sunt Haldon, tămăduitorul din micul nostru grup de fraţi. Unii îmi spun Jumătate-maester. Tovarăşul meu e Ser Raţă.

— Ser *Rolly,* îl corectă voinicul. Rolly Duckfield. Orice cavaler poate să facă pe cineva cavaler, iar Griff m-a făcut pe mine. Iar tu, piticule?

— Yollo e numele lui, interveni repede Illyrio.

Yollo? Yollo sună ca un nume de maimuţă. Mai rău, era un nume pentoshi şi orice idiot putea vedea că Tyrion nu era pentoshi.

— În Pentos mi se spune Yollo, spuse el iute, ca să mai dreagă ce se putea, dar mama mi-a dat numele de Hugor Hill.

— Eşti un mic rege sau un mic bastard? întrebă Haldon.

Tyrion îşi dădu seama că trebuia să fie prevăzător în preajma lui Haldon Jumătate-maester.

— Orice pitic e un bastard în ochii tatălui său.

— Fără doar şi poate. Ei, bine, Hugor Hill, răspunde-mi la o întrebare: Cum a omorât Serwyn Scutul Oglindă dragonul Urrax?

— S-a apropiat, ascuns în spatele scutului său. Urrax n-a văzut decât propria imagine oglindită până când Serwyn i-a înfipt suliţa în ochi.

Haldon nu era impresionat.

— Până şi Raţă ştie povestea. Poţi să-mi spui numele cavalerului care a încercat acelaşi şiretlic cu Vhagar, în timpul Dansului Dragonilor?

Tyrion zâmbi larg.

— Ser Byron Swann. A fost pârjolit, cu toată osteneala lui… numai că dragonul a fost Syrax, nu Vhagar.

— Mă tem că greşeşti. În *Dansul Dragonilor. O relatare adevărată,* Maester Munkun scrie…

— … că a fost Vhagar. *Marele* Maester Munkun face o eroare. Scutierul lui Ser Byron şi-a văzut stăpânul murind şi i-a scris fiicei sale cum s-a întâmplat. Relatarea lui spune că a fost Syrax, femela dragon a Rhaenyrei, ceea ce e mai plauzibil decât versiunea lui Munkun. Swann era fiul unui lord al hotarelor şi Capătul Furtunii era alături de Aegon. Vhagar era călărită de Prinţul Aemond, fratele lui Aegon. De ce să fi vrut Swann s-o omoare?

Haldon strânse din buze.

— Încearcă să nu cazi de pe cal. Dacă se întâmplă asta, mai bine întoarce-te la Pentos. Sfioasa noastră fecioară nu aşteaptă nici după bărbaţi, nici după pitici.

— Fecioarele sfioase sunt preferatele mele. După cele desfrânate. Spune-mi, unde se duc târfele?

— Arăt eu ca unul care frecventează târfe?

Raţă râse batjocoritor.

— Nu îndrăzneşte. Lemore l-ar obliga să se roage ca să fie iertat, flăcăul ar vrea să vină cu el, iar Griff poate că i-ar tăia mădularul şi i l-ar îndesa pe gât.

— Păi, zise Tyrion, un maester n-are nevoie de mădular.

— Dar Haldon nu e decât pe jumătate maester.

— Se pare că piticul te amuză, Raţă. Poate călări cu tine, zise Haldon şi îşi întoarse calul.

Raţă mai avu nevoie de câteva clipe ca să fixeze cuferele lui Illyrio pe cei trei cai de povară. Până când isprăvi, Haldon dispăruse. Raţă nu părea să se sinchisească. Săltă

în şa, îl înhăţă pe Tyrion de guler şi îl ridică pe cal, în faţa lui.

— Ţine-te strâns de oblânc şi o să fie bine. Iapa are un mers lin şi drumul dragonului e neted ca un popou de fecioară.

Strângând hăţurile în mâna dreaptă şi căpăstrul în stânga, Ser Rolly porni într-un trap vioi.

— Succes! strigă Illyrio în urma lor. Spune-i băiatului că-mi pare rău că nu-i voi fi alături la nuntă. Ne reîntâlnim în Westeros. Jur pe mâinile dragei mele Serra…

Ultima imagine a lui Tyrion cu Illyrio Mopatis îl înfăţişă pe magister stând lângă lectica lui, în veşmintele-i de brocart, cu umerii masivi căzuţi. În timp ce silueta lui se pierdea în praful stârnit în urma lor, lordul brânzei părea aproape mic.

Raţă îl ajunse din urmă pe Haldon Jumătate-maester la câteva sute de metri mai în faţă. După aceea, călăreţii îşi continuară drumul unul lângă altul. Tyrion se agăţa de oblânc, răscrăcărându-şi picioarele scurte într-o poziţie incomodă, conştient că se putea aştepta la băşici, cârcei şi bătături.

— Mă întreb ce vor face piraţii Lacului Pumnalului din piticul nostru, zise Haldon, în timp ce înaintau.

— Tocană de pitic? sugeră Raţă. Cel mai rău dintre ei e Urho Nespălatul, mărturisi Haldon. Numai duhoarea lui poate omorî un om.

Tyrion ridică din umeri.

— Din fericire, eu n-am nas.

Haldon schiţă un zâmbet firav.

— Dacă ne întâlnim cu Lady Korra pe *Dinţii Cotoroanţei,* s-ar putea să rămâi şi fără alte părţi. Korra Nemiloasa i se spune. Echipajul de pe corabia ei e format din fecioare tinere şi frumoase care castrează toţi bărbaţii pe care-i capturează.

— Înfricoşător. Îmi vine să fac pe mine.

— Mai bine nu, îl preveni Raţă posomorât.

— Cum spui tu. Dacă o întâlnim pe această Lady Korra, o să mă strecor într-o fustă şi-o să zic că sunt Cersei,

celebra frumuseţe cu barbă de la Debarcaderul Regelui.

De data aceasta Raţă izbucni în râs, iar Haldon spuse:

— Ce omuleţ nostim mai eşti, Yollo. Se zice că Lordul Giulgiului va acorda o favoare oricui îl poate face să râdă. Alteţa Sa Cenuşie te va alege să-i împodobeşti curtea de piatră.

Raţă îi aruncă tovarăşului său o privire neliniştită:

— Nu e bine să faci glume despre el, când suntem atât de aproape de Rhoyne. Aude.

— Din înţelepciunea unei raţe, zise Haldon. Te rog să mă scuzi, Yollo. Nu e nevoie să păleşti aşa, glumeam doar. Prinţul Tristeţilor nu-şi dăruieşte sărutul cenuşiu atât de uşor.

Sărutul cenuşiu. I se încreţea pielea când se gândea. Moartea nu-l mai înspăimânta pe Tyrion, dar vărsatul-cenuşiu era altceva. *Lordul Giulgiului e doar o legendă,* îşi spuse, *nu mai reală decât fantoma lui Lann cel Iscusit care, susţin unii, bântuie Casterly Rock.* Oricum, îşi ţinu gura.

Tăcerea bruscă a piticului trecu neobservată, căci Raţă începu să-l desfete cu povestea vieţii sale. Tatăl său fusese armurier la Podul Amar, zicea, aşa că se născuse cu zgomotul oţelului răsunându-i în urechi şi începuse să mânuiască sabia de la o vârstă fragedă. Un flăcău atât de voinic şi de promiţător a atras atenţia Lordului Caswell, care i-a oferit un loc în garnizoana lui, însă băiatul voia mai mult. A văzut cum fiul nevolnic al lui Caswell este numit paj, scutier şi, în cele din urmă, cavaler.

— Era un nemernic sfrijit şi tras la faţă, asta era, dar bătrânul lord avea patru fiice şi un singur fiu, aşa că nimeni nu avea voie să sufle o vorbă împotriva lui. Ceilalţi scutieri nu îndrăzneau să-l atingă nici cu un deget, când se antrenau în curte.

— Dar tu n-ai fost atât de sfios.

Tyrion putea ghici uşor încotro se îndrepta povestea.

— Tata mi-a făcut o sabie lungă, când am împlinit şaisprezece ani, continuă Raţă, dar lui Lorent i-a plăcut atât de mult încât mi-a luat-o. Iar nenorocitul de taică-meu

n-a îndrăznit să i se împotrivească. Atunci când m-am plâns, Lorent mi-a spus în faţă că mâna mea e făcută să ţină un ciocan, nu o sabie. Aşa că m-am dus şi am luat un ciocan şi l-am bătut cu el, până când i-am rupt ambele braţe şi jumătate dintre coaste. După aceea, a trebuit să plec de la Reach. Repede, cum ar fi. Am ajuns dincolo de apă, la Compania de Aur. Câţiva ani, m-am ocupat de fierărie, ca ucenic, apoi Ser Harry Strickland m-a făcut scutierul său. Când Griff a trimis vorbă în josul râului că are nevoie de cineva să-i înveţe fiul să mânuiască armele, Harry m-a ales pe mine.

— Şi Griff te-a făcut cavaler?

— Un an mai târziu.

Haldon Jumătate-maester schiţă un zâmbet.

— Spune-i micului nostru prieten cum te-ai ales cu numele ăsta, de ce nu-i spui?

— Un cavaler are nevoie şi de o poreclă, pretinse voinicul, şi, ei, bine, eram pe câmp când m-a făcut cavaler, iar eu am ridicat ochii şi am văzut raţele alea, aşa că… nu râde, acum.

Abia după asfinţit părăsiră drumul, ca să se odihnească într-o curte năpădită de buruieni, lângă o fântână de piatră. Tyrion sărea ca să-şi dezmorţească picioarele, în timp ce Raţă şi Haldon adăpau caii. Dintre pietrele de pavaj şi din zidurile acoperite de muşchi ale imensului conac de piatră de odinioară creşteau lăstari şi ierburi tari, maronii. După ce se ocupară de animale, călăreţii împărţiră o cină frugală compusă din carne de porc sărată şi fasole albă neîncălzită, stropite cu bere. Meniul simplu i se păru lui Tyrion o bine-venită schimbare, după toate mâncărurile grele cu care se îndopase împreună cu Illyrio.

— Cuferele alea pe care vi le-am adus, spuse el, mestecând. Aur pentru Compania de Aur, am crezut la început, până când l-am văzut pe Rolly săltând un cufăr pe umăr. Dacă ar fi fost plin de bani, nu l-ar fi putut manevra atât de uşor.

— Sunt doar armuri, zise Raţă, ridicând din umeri.

— Şi haine, interveni Haldon. Haine de curte, pentru noi

toţi. Lâneturi frumoase, catifele, mantii de mătase. Nu poţi să vii jerpelit în faţa unei regine… nici cu mâna goală. Magisterul a fost bun să ne pună la dispoziţie darurile potrivite.

Când răsări luna, erau din nou în şa, înaintând la trap spre est, sub o mantie de stele. Vechiul drum valyrian strălucea în faţa lor ca o panglică lungă de mătase ce şerpuia prin văi şi păduri. Pentru scurtă vreme, Tyrion Lannister se simţi aproape liniştit.

— Lomas Peregrinul a spus adevărul. Drumul e o minune.

— Lomas Peregrinul? întrebă Raţă.

— Un scrib, mort de mult, îi explică Haldon. Şi-a petrecut viaţa cutreierând lumea şi scriind despre ţinuturile pe care le vizita, în cele două cărţi pe care le-a intitulat *Minuni* şi *Minuni făcute de mâna omului.*

— Mi le-a dat un unchi, pe când eram doar un copil, zise Tyrion. Le-am citit până s-au desfăcut în bucăţi.

— *Zeii au făcut şapte minuni, iar omul muritor a făcut nouă,* cită Jumătate-maesterul. Destul de necuviincios din partea unui muritor, să depăşească zeii cu două, dar iată. Drumurile de piatră ale Valyriei erau una dintre cele nouă minuni ale Peregrinului. A cincea, cred.

— A patra, preciză Tyrion, care memorase toate cele şaisprezece minuni, pe când era mic.

Unchiului său Gerion îi plăcea să-l urce pe masă la ospeţe şi să-l pună să le turuie. *Mi-a plăcut şi mie, nu-i aşa? Să stau acolo, printre străchinile de lemn, cu toţi ochii îndreptaţi asupra mea, dovedind ce mic pezevenghi isteţ sunt eu.* Ani buni după aceea, visase că într-o bună zi va călători prin lume şi va vedea minunile Peregrinului.

Lordul Tywin pusese capăt acelui vis, cu zece zile înainte ca fiul său pitic să împlinească şaisprezece ani, când Tyrion i-a cerut să facă turul Celor Nouă Oraşe Libere, aşa cum făcuse unchiul său la aceeaşi vârstă.

— Pe fraţii mei te puteai bizui că nu fac de ocară Casa Lannister, îi răspunsese tatăl său. Niciunul nu s-a însurat cu o târfă. Iar când Tyrion i-a amintit că peste zece zile

avea să fie bărbat în toată firea, liber să călătorească unde poftea, Lordul Tywin i-a spus: Nimeni nu e liber. Doar copiii şi nebunii cred altceva. Du-te, negreşit. Îmbracă haine pestriţe şi stai în cap, ca să-i amuzi pe lorzii mirodeniilor şi pe regii brânzei. Vezi, numai, să-ţi plăteşti singur drumul şi să nu-ţi treacă prin minte să te mai întorci. La auzul acestor vorbe, atitudinea sfidătoare a băiatului dispăruse ca prin farmec. Dacă vrei o ocupaţie folositoare, o ocupaţie folositoare vei căpăta, i-a zis atunci tatăl său.

Aşadar, în cinstea momentului în care a devenit bărbat, Tyrion a fost pus să se ocupe de toate canalele şi haznalele din Casterly Rock. *Spera probabil că am să cad într-una.* Dar îl dezamăgise pe Tywin în privinţa asta. Canalele au fost golite mai bine ca oricând atunci când răspundea el de ele.

Îmi trebuie o cupă de vin, să-mi spăl gustul lui Tywin din gură. O ploscă întreagă mi-ar prinde şi mai bine.

Călătoriră toată noaptea, cu Tyrion dormind în reprize, aţipind şi lovindu-se de oblânc şi trezindu-se brusc. Din când în când, începea să alunece într-o parte, dar Ser Rolly îl prindea cu o mână şi îl îndrepta la loc. Dimineaţa, picioarele îl dureau şi îşi simţea obrajii iritaţi.

Abia a doua zi ajunseră la Ghoyan Drohe, pe malul râului.

— Legendarul Rhoyne, spuse Tyrion, când zări cursul verde şi domol al apei, din vârful unei coline.

— Micul Rhoyne, zise Raţă.

— Aşa e.

Un râu frumuşel, presupun, dar şi cel mai mic afluent al Tridentului e de două ori mai lat şi toţi trei afluenţii curg mai iute. Oraşul nu era cu nimic mai impresionant. Ghoyan Drohe nu fusese mare niciodată, asta îşi amintea Tyrion din lecturile sale de istorie, dar fusese un loc plăcut, verde şi înfloritor, un oraş al canalelor şi fântânilor. *Până la război. Până la venirea dragonilor.* O mie de ani mai târziu, canalele erau sufocate de buruieni şi nămol, iar iazurile de apă stătută năşteau roiuri de muşte. Pietrele distruse ale

templelor şi palatelor se afundau înapoi în pământ, iar pe malurile râului creşteau puzderie de sălcii bătrâne şi noduroase.

În mijlocul prăpădului, mai rămăseseră câţiva oameni, care îngrijeau mici grădini printre bălării. Sunetul potcoavelor de fier pe vechiul drum valyrian îi făcu pe cei mai mulţi să ţâşnească înapoi în vizuinile de unde ieşiseră, dar cei mai îndrăzneţi zăboviră sub soare destul cât să-i privească plictisiţi, indiferenţi, pe călăreţii ce treceau. O fată goală, cu picioarele în noroi până la genunchi, părea să nu-şi poată dezlipi ochii de la Tyrion. *N-a mai văzut până acum un pitic,* îşi dădu el seama, *cu atât mai puţin unul fără nas.* Se strâmbă, scoase limba şi fata începu să plângă.

— Ce i-ai făcut? întrebă Raţă.

— I-am trimis un sărut. Toate fetele plâng când le sărut.

Drumul se termina brusc dincolo de sălciile încâlcite şi cotiră spre nord, o scurtă porţiune, mergând pe lângă apă, până când desişul se deschise şi se pomeniră lângă un vechi chei de piatră, pe jumătate scufundat şi înconjurat de ierburi înalte, maronii.

— *Raţă!* se auzi un strigăt. *Haldon!*

Tyrion îşi lungi gâtul într-o parte şi văzu un băiat stând pe acoperişul unei clădiri joase de lemn şi fluturând o pălărie de pai cu boruri largi. Era un tânăr mlădios şi bine clădit, înalt şi subţire şi cu o claie de păr albastru-închis. Piticul îi stabili vârsta la cincisprezece, şaisprezece ani, sau cam pe-acolo.

Acoperişul pe care se afla băiatul se dovedi a fi cabina *Sfioasei Fecioare,* o barcă veche şi dărăpănată cu un singur catarg. Era lată la travers şi avea pescajul mic, ideală ca să-şi croiască drum în susul celor mai mici râuri şi să se târască peste bancurile de nisip. *O fecioară urâtă, dar uneori cele mai neatrăgătoare sunt cele mai focoase în aşternut.* Bărcile care mişunau pe râurile din Dorne erau adesea pictate în culori strălucitoare şi sculptate cu măiestrie, dar nu şi această fecioară. Era vopsită într-un maro-cenuşiu murdar, pătată şi coşcovită, iar cârma ei

mare, curbată, era urâtă şi neîmpodobită. *Parc-ar fi una cu mocirla,* gândi el, *dar, fără doar şi poate, asta e şi ideea.*

Raţă striga, răspunzându-i băiatului. Iapa lui înainta prin valuri, împroşcând apa, călcând buruienile în picioare. Băiatul sări de pe acoperişul cabinei pe puntea bărcii şi ceilalţi membri ai echipajului îşi făcură apariţia. Doi bărbaţi mai vârstnici, cu căutătură de rhoynari, stăteau alături, lângă cârmă, iar o septă frumoasă, în veşminte albe şi moi, ieşi pe uşa cabinei dându-şi la o parte o şuviţă de păr din ochi.

Dar Griff era inconfundabil.

— Destul cu strigătele, spuse el.

Peste râu se aşternu brusc tăcerea.

Ăsta va fi o pacoste, ştiu Tyrion imediat.

Mantia lui Griff era făcută din blana şi capul unui lup roşu de Rhoyne. Pe sub ea, purta piele maro, întărită cu inele de fier. Faţa lui proaspăt bărbierită era şi ea ca pielea tăbăcită, cu riduri în colţurile ochilor. Deşi părul lui era la fel de albastru ca al fiului său, avea rădăcini roşii şi sprâncene încă şi mai roşii. La şold îi atârnau o sabie şi-un pumnal. Dacă era fericit să-i revadă pe Raţă şi pe Haldon, o ascundea bine, dar nu se osteni să-şi ascundă repulsia la vederea lui Tyrion.

— Un pitic? Ce-i asta?

— Ştiu că sperai la o roată de brânză. Tyrion se întoarse către Tânărul Griff şi îi oferi flăcăului cel mai dezarmant zâmbet al său. Poate că părul albastru ţi-e de folos în Tyrosh, dar în Westeros copiii o să arunce în tine cu pietre, iar fetele o să-ţi râdă în faţă.

Flăcăul fu luat prin surprindere.

— Mama mea a fost o doamnă din Tyrosh. Îmi vopsesc părul în amintirea ei.

— Ce-i creatura asta? ceru să ştie Griff.

— Illyrio a trimis o scrisoare cu explicaţii, îi răspunse Haldon.

— Vreau s-o văd, atunci. Duceţi piticul în cabina mea.

Nu-mi plac ochii lui, cugetă Tyrion, când mercenarul i se aşeză în faţă, în cabina întunecată, cu o masă zgâriată de

lemn şi o lumânare conică între ei. Erau de un albastru glacial, palizi, reci. Piticului nu-i plăceau ochii spălăciţi. Ochii Lordului Tywin fuseseră de un verde-deschis, smălţaţi cu auriu.

Îl privi pe mercenar citind. Faptul că *ştia* să citească era în sine grăitor. Câţi mercenari se puteau lăuda cu asta? *Aproape că nu-şi mişcă buzele,* gândi Tyrion.

În cele din urmă, Griff ridică privirea de la pergament şi ochii lui palizi se îngustară.

— Tywin Lannister mort? L-ai omorât cu mâna *ta?*

— Cu degetul meu. Acesta. Tyrion îl ridică, pentru ca Griff să-l poată admira. Lordul Tywin şedea pe o privată, aşa că i-am vârât o săgeată prin maţe, ca să văd dacă într-adevăr cacă aur. Nu s-a adeverit. Păcat. Mi-ar fi prins bine ceva aur. Am omorât-o şi pe mama, ceva mai devreme. O, şi pe nepotul Joffrey. L-am otrăvit la nunta lui şi l-am privit cum moare sufocat. Să fi omis negustorul de brânză partea aceea? Am de gând să completez lista cu fratele şi sora mea, dacă e pe placul reginei tale.

— Pe *placul* ei? Oare Illyrio şi-a pierdut minţile? De ce-şi imaginează că Înălţimea Sa ar primi bucuroasă serviciile unui regicid şi trădător declarat?

O întrebare corectă, gândi Tyrion, dar nu spuse decât:

— Regele pe care l-am omorât şedea pe tronul ei şi toţi cei pe care i-am trădat erau lei, aşa că mi se pare că i-am făcut deja reginei un mare serviciu. Tyrion îşi scărpină ciotul nasului. Nu te teme, continuă el, pe tine n-am să te omor. Nu-mi eşti rudă. Pot să văd ce-a scris negustorul de brânză? Îmi place la nebunie să citesc despre mine.

Griff îi ignoră solicitarea. În loc de asta, atinse scrisoarea de flacăra lumânării şi privi pergamentul înnegrindu-se, răsucindu-se, arzând.

— Între Targaryeni şi Lannisteri e sânge. De ce-ai sprijini cauza Reginei Daenerys?

— Pentru aur şi glorie, răspunse vesel piticul. O, şi ură. Dacă ai fi întâlnit-o vreodată pe sora mea, ai înţelege.

— Înţeleg ura destul de bine.

Din felul în care Griff rosti cuvântul Tyrion pricepu că

asta, cel puţin, era adevărat. *Omul ăsta s-a hrănit cu ură. Îl încălzeşte noaptea, de ani buni.*

— Atunci avem ceva în comun, ser.

— Eu nu sunt cavaler.

Nu doar mincinos, ci un mincinos nepriceput. A fost o încercare stângace şi prostească, lordul meu.

— Şi, totuşi, Raţă spune că l-ai făcut cavaler.

— Raţă vorbeşte prea mult.

— Unii s-ar putea mira că o raţă chiar vorbeşte. Nu contează, *Griff.* Tu nu eşti cavaler, iar eu sunt Hugor Hill, un mic monstru. Micul *tău* monstru, dacă vrei. Ai cuvântul meu, nu-mi doresc decât să fiu un slujitor credincios al reginei tale dragon.

— Şi cum propui s-o slujeşti?

— Cu limba. Îşi linse degetele, unul câte unul. Pot să-i spun Înălţimii Sale cum gândeşte dulcea mea surioară, dacă asta se poate numi gândire. Pot să le dezvălui căpitanilor reginei cea mai bună metodă prin care să-l înfrângă în bătălie pe fratele meu, Jaime. Ştiu care lorzi sunt curajoşi şi care laşi, care sunt loiali şi care venali. Pot să-i aduc aliaţi. Şi ştiu o grămadă de lucruri despre dragoni, aşa cum îţi va spune jumătatea ta de maester. Sunt nostim, pe deasupra, şi nu mănânc mult. Consideră-mă adevăratul tău pezevenghi.

Griff se gândi câteva clipe.

— Înţelege, piticule. Eşti ultimul şi cel mai mărunt din grupul nostru. Ţine-ţi gura şi fă ce ţi se spune, altminteri o să-ţi doreşti curând s-o fi făcut.

Da, tată, îi veni să zică.

— Cum spui, lordul meu.

— Nu sunt lord.

Mincinosule.

— Era o formulă de politeţe, prietene.

— Nu sunt nici prietenul tău.

Cavaler nu, lord nu, prieten nu.

— Păcat.

— Scuteşte-mă de ironia ta. Te duc până la Volantis. Dacă te dovedeşti obedient şi util, poţi rămâne cu noi, s-o

slujeşti pe regină cât poţi mai bine. Dacă ne-aduci mai mult belele decât foloase, poţi să-ţi vezi de drum.

Da, şi drumul meu mă va duce în fundul Rhoynului, unde peştii o să ciugulească ce mi-a mai rămas din nas.

— *Valar dohaeris.*

— Poţi dormi pe punte sau în cală, cum preferi. Ysilla o să-ţi găsească un loc de dormit.

— Ce amabil din partea ei. Tyrion făcu o plecăciune din mers, dar, când ajunse lângă uşa cabinei, se întoarse: Ce-ar fi dacă am găsi-o pe regină şi am descoperi că toată vorbăria asta despre dragoni e doar fantezia unui marinar beat? Lumea asta largă e plină de asemenea poveşti. Grumkini şi snarci, fantome şi strigoi, sirene, spiriduşi ai stâncilor, cai înaripaţi, porci înaripaţi… lei înaripaţi.

Griff îl fixa, încruntându-se.

— Ţi-am dat un avertisment cinstit, Lannister. Păzeşte-ţi limba sau ţi-o pierzi. E vorba de regate în primejdie. De vieţile noastre, numele noastre, onoarea noastră. Nu jucăm un joc, doar pentru distracţia ta.

Ba bineînţeles că da gândi Tyrion. *Jocul tronurilor.*

— Cum spui, căpitane, murmură el, cu o nouă plecăciune.

DAVOS

Un fulger despică cerul nordului, conturând turnul negru al Felinarului Nopţii pe cerul albastru-alburiu. Şase secunde mai târziu se auzi un tunet, ca o tobă îndepărtată.

Gărzile îl duseră pe Davos Seaworth peste un pod de bazalt negru şi pe sub o barieră-ghilotină care dădea semne de rugină. Dincolo se aflau un şanţ adânc şi sărat şi un pod basculant sprijinit de o pereche de lanţuri masive. Dedesubt se învolbura o apă verde, înălţând valuri înspumate ce se spărgeau de temeliile castelului. Urmă apoi o a doua casă a porţii, mai mare decât prima, cu pietrele năpădite de alge verzi. Davos traversă împleticindu-se curtea noroioasă, cu încheieturile legate. O ploaie rece îi înţepa ochii. Gărzile îl îmbrânciră pe scări în sus, în cavernoasa fortăreaţă de piatră a Castelului Breakwater.

Odată intraţi, căpitanul îşi scoase mantia şi o atârnă într-un cui, ca să nu lase bălţi pe covorul myrishean jerpelit. Davos făcu la fel, desfăcându-şi agrafa pe bâjbâite, cu mâinile legate. Nu uitase bunele maniere pe care le învăţase la Piatra Dragonului, în anii în care slujise acolo.

Îl găsiră pe lord singur, în semiîntunericul sălii mari, luând o cină compusă din bere, pâine şi tocană „trei surori”. De-a lungul pereţilor groşi de piatră erau montate douăzeci de suporturi, însă doar patru susţineau torţe şi niciuna dintre acestea nu era aprinsă. Două lumânări groase de seu răspândeau o lumină slabă, pâlpâitoare. Davos auzea ploaia biciuind zidurile şi un picurat ritmic, acolo unde acoperişul avea o crăpătură.

— Stăpâne, vorbi căpitanul, l-am găsit pe omul acesta în Burta Balenei, încercând să-şi cumpere plecarea de pe insulă. Avea doisprezece dragoni asupra lui şi asta. Căpitanul puse obiectul pe masă, în faţa lordului: o

panglică lată de catifea neagră, tivită cu fir de aur şi purtând trei peceţi: un cerb încoronat, în ceară de albine aurie, o inimă învăpăiată, în ceară roşie, şi o mână în ceară albă.

Davos aşteptă, picurând de apă, cu încheieturile iritate, acolo unde sfoara groasă îi săpase în piele. Un singur cuvânt al acestui lord şi avea să atârne în curând de Poarta Spânzurătorii de la Sisterton, dar cel puţin acum era ferit de ploaie, cu piatră fermă sub picioare în loc de-o punte mişcătoare. Era ud până la piele, chinuit şi istovit, slăbit de durere şi trădare şi sătul până peste cap de furtuni.

Lordul îşi şterse gura cu dosul palmei şi ridică panglica, s-o cerceteze mai de aproape. Afară scânteie un fulger, făcând ferestruicile înguste să se lumineze o clipă în albastru şi alb. *Unu, doi, trei, patru,* numără Davos, înainte să vină tunetul. Când acesta se linişti, Davos ascultă picuratul şi mugetul mai înăbuşit de sub picioarele sale, unde valurile se spărgeau de imensele arcade de piatră ale Castelului Breakwater şi se învolburau prin temniţele lui.

Putea foarte bine să sfârşească acolo, legat în lanţuri de o podea udă de piatră şi lăsat să se înece odată cu năvălirea fluxului. *Nu,* încercă să-şi spună, *un contrabandist ar putea sfârşi aşa, dar nu Mâna Regelui. Sunt mai valoros dacă mă vinde reginei sale.*

Lordul pipăi panglica, privind încruntat sigiliile. Era un om urât, mare şi gras, cu umeri laţi de vâslaş şi fără gât. O mirişte aspră, sură, albind pe alocuri, îi acoperea obrajii şi bărbia. Deasupra frunţii masive şi bombate era chel. Avea nasul bulbos şi roşu, cu vinişoare sparte, buzele groase şi un fel de membrană între cele trei degete din mijloc ale palmei drepte. Davos auzise că unii dintre lorzii de pe Trei Surori aveau mâini şi picioare membranate, dar întotdeauna considerase că asta era doar o poveste marinărească.

Lordul se lăsă pe spate.

— Dezleagă-l, spuse el, şi scoate-i mănuşile alea. Vreau să-i văd mâinile.

Căpitanul se conformă. Când smuci în sus stânga mutilată a prizonierului său, fulgerul scânteie din nou, aruncând umbra degetelor scurtate ale lui Davos peste faţa grosolană şi brutală a lui Godric Borrell, Lord de Sora Dulce.

— O panglică poate fi furată, spuse lordul, dar degetele alea nu mint. Eşti cavalerul ceapă.

— Aşa mi se spune, lordul meu. Davos era el însuşi lord şi era cavaler de mulţi ani, dar, în adâncul sufletului, era şi acum ceea ce fusese mereu, un contrabandist de obârşie modestă, care îşi cumpărase titlul cu o cală de ceapă şi peşte sărat. Mi s-a spus şi mai rău de-atât.

— Da. Trădător. Rebel. Renegat.

Se zbârli, la auzul ultimului apelativ.

— Nu mi-am renegat niciodată crezul, lordul meu. Sunt un om al regelui.

— Doar dacă Stannis este rege. Lordul îl cântări cu ochi negri, necruţători. Majoritatea cavalerilor care poposesc pe ţărmurile mele mă caută în castelul meu, nu în Burta Balenei. Un cuib dezgustător de contrabandişti, locul ăla. Te întorci la vechea ta ocupaţie, cavaler ceapă?

— Nu, lordul meu. Căutam să ajung la Portul Alb. Regele m-a trimis, cu un mesaj pentru lordul de acolo.

— Atunci te afli în alt loc, cu un alt lord. Lordul Godric părea amuzat. Suntem la Sisterton, pe Sora Dulce.

— Ştiu.

Dar Sistertonul nu era dulce defel. Era un oraş respingător, o cocină mică, nenorocită, duhnind a excremente de porc şi peşte în putrefacţie. Davos şi-l amintea bine de pe vremea când era contrabandist. Cele Trei Surori fuseseră o vizuină a contrabandiştilor timp de sute de ani şi un cuib de piraţi, înainte de asta. Străzile din Sisterton erau de noroi şi scânduri, casele, cocioabe de chirpici acoperite cu stuf, iar lângă Poarta Spânzurătorii se aflau întotdeauna oameni spânzuraţi, cu maţele scoase.

— Ai prieteni aici, nu mă-ndoiesc, spuse lordul. Orice contrabandist are prieteni pe Surori. Unii dintre ei sunt şi prietenii mei. Pe cei care nu sunt îi spânzur. Îi las să se

stranguleze încet, cu maţele atârnând până la genunchi. Sala străluci din nou, când fulgerul lumină ferestrele. Două secunde mai târziu veni tunetul. Dacă vrei să ajungi la Portul Alb, de ce eşti la Sisterton? Ce te-a adus aici?

Porunca unui rege şi trădarea unui prieten, ar fi putut să spună Davos. În schimb, răspunse:

— Furtunile.

Douăzeci şi nouă de corăbii porniseră de la Zid. Dacă jumătate din ele ar mai pluti şi acum pe valuri, Davos ar fi surprins. Ceruri negre, vânturi aspre şi ploi biciuitoare îi urmăriseră tot drumul de-a lungul coastei. Galerele *Oledo* şi *Fiul Bătrânei Mame* fuseseră mânate în stâncile Skagosului, insula unicornilor şi a canibalilor, unde până şi Bastardul Orb se temuse să acosteze. Corabia mare *Saathos Saan* eşuase lovindu-se de Stâncile Cenuşii.

— Stannis va plăti pentru ele, spumegase Salladhor Saan. Va plăti cu aur bun pentru fiecare.

Era ca şi cum un zeu furios ar fi cerut plată pentru călătoria lor uşoară spre nord, când ei străbătuseră un drum liniştit spre sud, de la Piatra Dragonului la Zid. O altă furtună sfâşiase tachelajul *Recoltei Mănoase,* obligându-l pe Salla să ceară să fie remorcată. La cincizeci de kilometri nord de Garda Văduvei, apele s-au înălţat din nou, izbind *Recolta* de una dintre galerele care o trăgea şi scufundându-le pe amândouă. Celelalte nave ale flotei lysene fuseseră risipite pe Marea Îngustă. Unele aveau să se abată într-un port sau altul. Altele n-aveau să mai fie văzute niciodată.

— Salladhor Cerşetorul, aşa mi-a zis regele tău, i s-a plâns Salladhor Saan lui Davos, în timp ce rămăşiţele flotei sale traversau fără vlagă Muşcătura. Salladhor cel Zdrobit. Unde sunt corăbiile mele? Şi aurul meu, unde e tot aurul care mi-a fost promis? Când Davos încercase să-l asigure că-şi va primi plata, Salla izbucnise: Unde, *când?* Mâine, peste o lună, când se ridică iarăşi cometa roşie? Îmi promite aur şi nestemate, promite mereu, dar n-am văzut acest aur. Am cuvântul lui, zice, o, da, cuvântul lui regal. Îl scrie pe hârtie. Dar poate Salladhor Saan să mănânce

cuvântul regelui? Poate să-şi potolească setea cu pergamente şi sigilii de ceară? Poate el să trântească promisiunile într-un pat de puf şi să se destrăbăleze cu ele până le face să scâncească?

Davos încercase să-l convingă să-i rămână credincios lui Stannis. Dacă îl abandona, cu tot cu cauza lui, abandona orice speranţă de a primi aurul pe care i-l datora, subliniase Davos. Nu era de aşteptat, în definitiv, ca un Rege Tommen victorios să plătească datoriile unchiului său înfrânt. Singura speranţă a lui Salla era să-i rămână loial lui Stannis Baratheon până când acesta ajungea pe Tronul de Fier. Altfel, n-avea să mai vadă niciun gologan. Trebuia să aibă răbdare.

Poate că vreun lord cu miere pe buze l-ar fi influenţat pe prinţul pirat din Lys, dar Davos era un cavaler ceapă şi cuvintele lui nu făcuseră decât să reaprindă furia lui Salla.

— Am avut răbdare la Piatra Dragonului, a spus el, când femeia roşie a ars zei de lemn şi oameni urlând. Am avut răbdare pe tot parcursul lungului drum spre Zid. Am avut răbdare la Rondul de Est… şi mi-a fost frig, nespus de frig. La naiba, zic acum. La naiba cu răbdarea ta şi la naiba cu regele tău. Oamenii mei sunt înfometaţi. Vor să se culce din nou cu nevestele lor, să-şi numere fiii, să vadă Treptele de Piatră şi grădinile plăcerilor din Lys. Gheaţă, furtuni şi promisiuni deşarte, iată ce *nu* mai vor. Nordul acesta e prea rece şi devine tot mai rece.

Ştiam că va veni ziua, şi-a spus Davos. *Am ţinut la bătrânul pungaş, dar n-am fost niciodată atât de nătărău încât să mă încred în el.*

— Furtunile. Lordul Godric rosti cuvântul atât de drăgăstos de parcă ar fi rostit numele unei iubite. Furtunile au fost sacre pe Surori înainte de venirea andalilor. Zeii noştri din vechime erau Stăpâna Valurilor şi Stăpânul Cerurilor. Stârneau furtuni ori de câte ori se împreunau. Lordul Godric se aplecă: Aceşti regi nu se sinchisesc de Surori. De ce ar face-o? Suntem mici şi săraci. Şi, totuşi, eşti aici. Adus la mine de furtuni.

Adus la tine de un prieten, gândi Davos.

Lordul Godric se întoarse către căpitanul său:

— Lasă-l pe omul acesta în seama mea. N-a fost aici niciodată.

— Nu, stăpâne. Niciodată.

Căpitanul plecă, lăsând pete umede pe covor în urma cizmelor sale. Sub podea, marea vuia agitată, bubuind la baza castelului. Uşa exterioară se închise cu un sunet de tunet îndepărtat şi fulgerul veni din nou, în replică, parcă.

— Lordul meu, spuse Davos, dacă m-ai trimite la Portul Alb, Înălţimea Sa ar considera asta un gest de prietenie.

— Aş putea să te trimit la Portul Alb, îl aprobă lordul. Sau aş putea să te trimit într-un iad rece şi ud.

Sisterton e ca un iad. Davos se temea de mai rău. Cele Trei Surori erau nişte târfe capricioase, credincioase doar lor însele. Erau jurate, chipurile, Casei Arryn din Vale, dar Eyrie stăpânea insulele cu o mână mai mult decât firavă.

— Sunderland mi-ar cere să te predau, dacă ar şti despre tine. Borrell era loial faţă de Sora Dulce, aşa cum era Longthorpe faţă de Sora Lungă şi Torrent faţă de Sora Mică. Toţi îi erau juraţi lui Sunderland, Lordul Celor Trei Surori. Godric continuă: Te-ar vinde reginei pentru o ulcea cu aur de-al Lannisterilor. Bietul om are nevoie de fiecare dragon, cu şapte fii, toţi hotărâţi să fie cavaleri. Lordul luă o lingură de lemn şi îşi atacă din nou tocana, zicând: Obişnuiam să blestem zeii care mi-au dat numai fiice, până când l-am auzit pe Triston văicărindu-se despre preţul cailor de luptă. Ai fi surprins să afli cât peşte îţi trebuie ca să cumperi o armură bună.

Am avut şi eu şapte fii, dar patru sunt cenuşă.

— Lordul Sunderland a jurat credinţă faţă de Eyrie, spuse Davos. De drept, ar trebui să mă predea doamnei Arryn.

După socoteala lui, cu ea avea mai multe şanse decât cu Lannisterii. Deşi nu se implicase în Războiul Celor Cinci Regi, Lysa Arryn era o fiică a Riverrunului şi mătuşa Tânărului Lup.

— Lysa Arryn e moartă, răspunse Lordul Godric, ucisă de un oarecare cântăreţ. Acum în Vale stăpâneşte Lordul

Degeţel. Unde sunt piraţii? Când Davos nu răspunse, Godric lovi cu lingura în masă. Lysenii. Torrent le-a zărit pânzele de pe Sora Mică şi, înainte de el, le-au zărit cei din Casa Flint, de pe Garda Văduvei. Pânze portocalii, verzi şi roz. Salladhor Saan. El unde e?

— Pe mare.

Probabil că Salla naviga acum în jurul Degetelor şi în josul Mării Înguste. Se întorcea la Treptele de Piatră, cu puţinele nave care-i mai rămăseseră. Poate că avea să mai ia câteva pe drum, dacă-i ieşeau în cale niscaiva corăbii de negoţ potrivite. *Niţică piraterie, ca să străbată distanţele mai uşor.*

— Înălţimea Sa l-a trimis la sud, să-i chinuie pe Lannisteri şi pe prietenii lor.

Repetase minciuna în timp ce vâslea spre Sisterton, prin ploaie. Mai devreme sau mai târziu, lumea avea să afle că Salladhor Saan îl părăsise pe Stannis Baratheon, lăsându-l fără flotă, dar nu de pe buzele lui Davos Seaworth.

Lordul Godric învârti în tocană.

— Bătrânul pirat Saan te-a pus să înoţi până la ţărm?

— Am venit la ţărm într-o barcă deschisă, lordul meu.

Salla aşteptase până când farul de pe Felinarul Nopţii luminase babordul *Valyrianei,* înainte să-l lase să plece. Prietenia lor preţuise măcar atât. Jura că lysenii l-ar fi luat bucuroşi cu ei la sud, dar Davos refuzase. Stannis avea nevoie de Wyman Manderly şi îşi pusese încrederea în Davos, să-l câştige. I-a spus lui Salla că n-avea de gând să trădeze acea încredere.

— Ptiu! răspunsese prinţul pirat, o să te omoare cu amabilităţile astea, vechiul meu prieten. O să te omoare.

— N-am mai avut până acum o Mână a Regelui sub acoperişul meu, spuse Lordul Godric. Oare Stannis te-ar răscumpăra, mă întreb?

Oare? Stannis îi dăduse lui Davos pământuri, titluri şi funcţii, dar oare ar plăti cu aur răscumpărarea lui? *Nu are aur. Altfel l-ar avea şi acum pe Salla.*

— Îl poţi găsi la Castelul Negru, lordul meu, dacă doreşti să-l întrebi.

Borrell mârâi.

— Şi Pezevenghiul e tot la Castelul Negru?

— Pezevenghiul? Davos nu înţelegea întrebarea. E la Debarcaderul Regelui, condamnat la moarte pentru uciderea nepotului său.

— Zidul e ultimul care află, spunea tatăl meu. Piticul a evadat. S-a strecurat printre zăbrelele celulei sale şi şi-a sfâşiat propriul tată cu mâinile goale. Un străjer l-a văzut fugind, roşu din cap până-n picioare, de parcă s-ar fi îmbăiat în sânge. Regina îl va face lord pe oricine îl omoară.

Lui Davos nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Vrei să-mi spui că Tywin Lannister e mort?

— De mâna fiului său, da. Lordul luă o înghiţitură de bere. Când aveam regi pe Surori, nu lăsam piticii să trăiască. Îi aruncam în mare, ca ofrandă pentru zei. Septonii au pus capăt acestui obicei. O haită de nebuni pioşi. De ce-ar da zeii o asemenea înfăţişare unui om dacă nu să-i pună pecetea de monstru?

Lordul Tywin mort. Asta schimbă totul.

— Lordul meu, îmi îngădui să trimit un corb la Zid? Înălţimea Sa ar vrea să afle despre moartea Lordului Tywin.

— Va afla. Dar nu de la mine. Nici de la tine, atât timp cât te afli aici, sub acoperişul meu crăpat. Nu vreau să se spună că i-am dat lui Stannis sfaturi şi ajutor. Casa Sunderland a târât Surorile în două dintre Rebeliunile Blackfyre şi am suferit amarnic cu toţii pentru asta. Lordul Godric gesticulă cu linguriţa către un scaun: Ia loc. Până nu te prăbuşeşti, ser. Castelul meu e rece, umed şi întunecos, dar nu cu totul lipsit de curtoazie. O să-ţi găsim haine uscate, dar înainte o să mănânci. Strigă şi o femeie intră în sală. Avem un oaspete de hrănit. Adu bere, pâine şi tocană.

Berea era brună, pâinea neagră, iar tocana albă-gălbuie. Femeia o servi într-o strachină scobită dintr-o bucată de pâine veche. Era plină de praz, morcovi, orz şi napi albi şi galbeni, cu moluşte şi bucăţi de cod şi carne de crap,

înotând într-un amestec de smântână grasă şi unt. Era genul de tocană care te încălzea până în măduva oaselor, numai bună pentru o noapte umedă şi rece. Davos mâncă recunoscător.

— Ai mai gustat tocană „trei surori” până acum?

— Da, lordul meu.

Aceeaşi tocană era servită pe tot cuprinsul Celor Trei Surori, în fiecare han şi tavernă.

— Asta e mai bună decât ce-ai mâncat până acum. Gella o face. Fiica fiicei mele. Eşti căsătorit, cavaler ceapă?

— Sunt, lordul meu.

— Păcat. Gella nu e. Femeile urâte sunt cele mai bune soţii. Sunt trei feluri de crabi în tocană. Crabi roşii, crabi-păianjen şi crabi cuceritori. Eu nu mănânc crabi-păianjen decât în tocana „trei surori”. Mă face să mă simt pe jumătate canibal. Nobilul lord făcu semn către flamura ce atârna deasupra şemineului negru şi rece. Acolo era brodat un crab-păianjen, alb pe fond gri-verzui. Am auzit că Stannis şi-a ars Mâna.

Mâna de dinaintea mea. Melisandre îl dăduse pe Alester Florent zeului său, la Piatra Dragonului, ca să conjure vântul care i-a purtat spre Nord. Lordul Florent fusese puternic şi tăcut când oamenii reginei l-au legat de stâlp, plin de demnitate, atâta cât putea spera să fie un om pe jumătate gol, însă când flăcările i-au urcat pe picioare, începuse să urle şi suflul urletelor lui îi dusese tocmai până la Rondul de Est la Mare, dacă femeia roşie putea fi crezută. Lui Davos nu-i plăcuse acel vânt. I se păruse că miroase a carne arsă, iar sunetul, vuind printre parâme, era încărcat de suferinţă. *Aş fi putut la fel de bine să fiu eu.*

— N-am ars, îl asigură el pe Lordul Godric, dar la Rondul de Est aproape am îngheţat.

— Aşa se întâmplă la Zid. Femeia le aduse o pâine proaspătă, încă fierbinte din cuptor. Când îi văzu mâna, Davos făcu ochii mari. Asta nu-i scăpă Lordului Godric: Da, are semnul. Ca toţi Borrellii, de cinci mii de ani. Fiica fiicei mele. Nu cea care face tocana. Rupse pâinea în două şi-i

oferi jumătate lui Davos: Mănâncă, e bună.

Într-adevăr, era, dar orice coajă uscată ar fi fost la fel de bună pentru Davos: însemna că era oaspete aici, cel puţin pentru o noapte. Lorzii celor Trei Surori aveau o reputaţie neagră şi niciunul mai neagră decât Godric Borrell, Lord de Sora Dulce, Scut al Sistertonului, Stăpân al Castelului Breakwater şi Păstrător al Felinarului Nopţii… dar până şi lorzii tâlhari şi jefuitorii de nave erau constrânşi de străvechile legi ale ospitalităţii. *Am să văd zorile, cel puţin,* îşi spuse Davos. *Am mâncat din pâinea şi sarea lui.* Deşi, în tocana lui, erau mirodenii mai neobişnuite decât sarea.

— Să fie şofran gustul ce-l simt?

Şofranul era mai preţios decât aurul. Davos îl gustase o singură dată, la un ospăţ de la Piatra Dragonului, când Regele Robert îi trimisese o jumătate de peşte.

— Da. Din Qarth. Şi mai e şi piper. Lordul Godric luă un strop între degetul mare şi arătător şi îl presără în strachina lui. Piper negru, măcinat, din Volantis, mai fin ca orice. Ia cât doreşti, dacă ai poftă de ceva iute. Am patruzeci de lăzi. Fără a mai pomeni de cuişoare şi nucşoară şi jumătate de kilogram de şofran. L-am luat de la o fecioară cu ochi negri, migdalaţi. Râse. Încă avea toţi dinţii, observă Davos, dar majoritatea erau galbeni şi unul era negru şi stricat la vârf. Mergea la Braavos, dar o furtună a aruncat-o pe Muşcătură şi s-a izbit de una dintre stâncile mele. Aşa că, vezi, nu eşti singurul dar pe care mi l-au adus furtunile. Marea e crudă şi înşelătoare.

Nu atât de înşelătoare ca oamenii, gândi Davos. Strămoşii Lordului Godric fuseseră regi piraţi, până când Casa Stark a năvălit asupra lor cu foc şi sabie. Acum, oamenii Surorilor lăsau pirateria deschisă celor precum Salladhor Saan şi se mulţumeau cu naufragiile. Făcliile ce ardeau de-a lungul ţărmurilor celor Trei Surori trebuiau să ţină corăbiile la distanţă de stânci şi de bancurile de nisip, dar în nopţile cu furtună sau ceaţă, unii oameni ai Surorilor foloseau lumini false, ca să-i atragă la pieire pe căpitanii imprudenţi.

— Furtunile ţi-au făcut o favoare, aducându-te la uşa

mea, spuse Lordul Godric. Ai fi fost întâmpinat cu răceală la Portul Alb. Vii prea târziu, ser. Lordul Wyman are de gând să plece genunchiul, şi nu în faţa lui Stannis. Lordul Godric luă o înghiţitură de bere. Cei din Casa Manderly nu sunt oameni ai Nordului, nu în adâncul sufletului. N-au trecut mai mult de nouă sute de ani de când au venit în Nord, încărcaţi cu tot aurul şi zeii lor. Fuseseră lorzi mari pe Mander, până când s-au întins prea departe şi mâinile verzi i-au doborât. Regele-lup le-a luat aurul, dar le-a dat pământ şi i-a lăsat să-şi păstreze zeii. Godric şterse strachina cu o bucată de pâine. Dacă Stannis crede că grăsanul va călări cerbul, se înşală. *Steaua Leului* a poposit la Sisterton acum douăsprezece zile, să-şi umple butoaiele de apă. O ştii? Vele purpurii şi un leu galben la proră. Plină de Frey care merg la Portul Alb.

— Frey? Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Davos. Freyii l-au ucis pe fiul lui Wyman, din câte-am auzit.

— Da, răspunse Lordul Godric, şi grăsanul a fost atât de mânios încât a jurat să trăiască doar cu pâine şi vin până îl răzbună. Însă nici nu s-a sfârşit ziua şi îşi îndesa iarăşi în gură moluşte şi prăjituri. Există mereu corăbii care călătoresc între Surori şi Portul Alb. Le vindem crabi şi peşte şi brânză de capră, iar ei ne dau în schimb lemn, lână şi piei. Din câte am auzit, nobilul lor e mai gras ca oricând. Atâta s-a ales din jurămintele lui. Vorbele sunt vânt, iar vântul care suflă din gura lui Manderly nu înseamnă mai mult decât cel care-i scapă prin dos. Lordul rupse o altă bucată de pâine, să şteargă strachina. Freyii îi aduceau grăsanului nătărău un sac de oase. Unii ar zice că-i un gest de curtoazie să-i aduci cuiva oasele fiului său mort. De-ar fi fost fiul meu, le-aş fi întors curtoazia şi le-aş fi mulţumit Freyilor înainte să-i spânzur, dar grăsanul e prea nobil pentru asta. Lordul Godric îşi îndesă pâinea în gură, o mestecă şi o înghiţi. I-am invitat pe Frey la masă. Unul şedea chiar unde stai tu acum. *Rhaegar,* îşi zicea. Era să-i râd direct în nas. Îşi pierduse nevasta, zicea, dar avea de gând să-şi ia alta, în Portul Alb. Corbii zboară încoace şi încolo. Lordul Wyman şi Lordul Walder au făcut un pact şi

au de gând să-l pecetluiască printr-o căsătorie.

Davos se simţi de parcă lordul i-ar fi dat un pumn în burtă. *Dacă spune adevărul, regele meu e pierdut.* Stannis Baratheon are nevoie disperată de Portul Alb. Dacă Winterfellul era inima Nordului, Portul Alb era gura. Estuarul lui nu mai îngheţase de secole, chiar şi în toiul iernii. Cu iarna ce se apropia, asta putea însemna foarte mult. Ca şi argintul oraşului. Lannisterii aveau tot aurul de la Casterly Rock şi se căsătoriseră cu bogăţia Highgardenului. Cuferele Regelui Stannis erau goale. *Trebuie măcar să încerc. Poate că există o cale să împiedic această căsătorie.*

— Trebuie să ajung la Portul Alb, spuse el. Nobile lord, te implor, ajută-mă.

Lordul Godric începu să-şi mănânce strachina de pâine, rupând-o cu mâinile. Tocana înmuiase pâinea uscată.

— Nu-i iubesc pe oamenii Nordului, răspunse el. Maesterii spun că Răpirea Celor Trei Surori a fost acum două mii de ani, dar Sistertonul n-a uitat. Eram oameni liberi până atunci, sub domnia propriilor noştri regi. După aceea, am fost nevoiţi să plecăm genunchiul în faţa Castelului Eyrie, ca să scăpăm de oamenii Nordului. Lupul şi şoimul s-au luptat pentru noi o mie de ani, până când au ros toată carnea şi grăsimea de pe oasele acestor biete insule. Cât despre al tău Rege Stannis, când eram căpitanul flotei lui Robert, a trimis nişte corăbii în portul meu fără permisiunea mea şi m-a făcut să spânzur o duzină de prieteni de nădejde. Oameni ca tine. A mers până într-acolo încât a ameninţat că mă spânzură dacă se întâmplă cumva ca vreo corabie să eşueze din cauză că s-a stins Felinarul Nopţii. A trebuit să-i înghit aroganţa. Lordul Godric mai mâncă o bucată din strachină. Acum vine umil în Nord, cu coada între picioare. De ce i-aş da ajutor? Spune-mi!

Pentru că e regele tău de drept, gândi Davos. *Pentru că e un om puternic şi corect, singurul om care poate să refacă regatul şi să-l apere împotriva pericolului care se profilează în Nord. Pentru că are sabia vrăjită care*

străluceşte ca soarele. Cuvintele i se opriră în gâtlej. Niciunul nu l-ar fi înduplecat pe Lordul Surorii Dulci. Niciunul nu l-ar fi adus cu un pas mai aproape de Portul Alb. *Ce răspuns vrea? Trebuie să-i promit aurul pe care nu-l avem? Un soţ de viţă nobilă pentru nepoata lui? Pământuri, onoruri, titluri?* Lordul Alester Florent încercase să joace un asemenea joc, iar regele îl arsese pentru asta.

— Mâna şi-a pierdut limba, se pare. Nu-i place tocana „trei surori", nici adevărul. Lordul Godric se şterse la gură.

— Leul e mort, zise Davos, tărăgănat. Iată-ţi adevărul, lordul meu. Tywin Lannister e mort.

— Şi ce dacă?

— Cine domneşte acum la Debarcaderul Regelui? Nu Tommen, el e doar un copil. Ser Kevan?

Lumina lumânării scânteie în ochii negri ai Lordului Godric.

— Dacă ar domni el, tu ai fi în lanţuri. Regina e cea care domneşte.

Davos înţelese. *Are îndoieli. Nu vrea să se trezească din nou de partea celor înfrânţi.*

— Stannis a apărat Capătul Furtunii împotriva Tyrellilor şi a Redwynilor. A luat Piatra Dragonului de la ultimul dintre Targaryeni. A alungat Flota de Fier de pe Insula Frumoasă. Acest rege-copil nu va reuşi să-l învingă.

— Acest rege-copil stăpâneşte bogăţia de la Casterly Rock şi puterea Highgardenului. Are de partea lui casele Bolton şi Frey. Lordul Godric îşi frecă bărbia. Totuşi... în lumea noastră, numai iarna e o certitudine. Ned Stark i-a spus asta tatălui meu, chiar aici, în sala asta.

— Ned Stark a fost aici?

— La sfârşitul Rebeliunii lui Robert. Regele Nebun trimisese oameni la Eyrie după capul lui Stark, dar Jon Arryn i-a trimis înapoi ca sfidare. Gulltownul, însă, a rămas loial tronului. Ca să ajungă acasă şi să-şi adune stegarii, Stark a trebuit să treacă munţii până la Degete şi să găsească un pescar care să-l traverseze Muşcătura. Pe

drum i-a prins o furtună. Pescarul s-a înecat, dar fiica lui l-a dus pe Stark la Surori, înainte să se scufunde barca. Se spune că i-a lăsat un sac de arginţi şi un bastard în pântece. I-a dat numele de Jon Snow, după Arryn. Fie cum o fi. Tatăl meu a stat unde stau eu acum când Lordul Eddard a venit la Sisterton. Maesterul nostru ne-a îndemnat să-i trimitem lui Aerys capul lui Stark, ca să ne dovedim loialitatea. Asta ar fi însemnat o recompensă grasă. Regele Nebun era foarte darnic cu cei care-l mulţumeau. Însă noi ştiam deja că Jon Arryn ocupase Gulltownul. Robert a fost primul care a cucerit zidul şi l-a omorât pe Marq Grafton cu mâna lui. Acest Baratheon e neînfricat, am spus. Luptă aşa cum ar trebui s-o facă un rege. Maesterul nostru a râs de mine şi ne-a spus că Prinţul Rhaegar avea să-l înfrângă sigur pe rebel. Atunci a rostit Stark aceste cuvinte: „În lumea asta, doar iarna e o certitudine. S-ar putea să ne pierdem capetele, e adevărat… dar dacă ieşim învingători?” Tata i-a dat drumul, lăsându-i capul pe umeri. Dacă pierzi, i-a spus Lordului Eddard, n-ai fost niciodată aici.

— Nu mai mult decât am fost eu, zise Davos Seaworth.

JON

Îl aduseră pe Regele-de-dincolo-de-Zid cu mâinile legate cu funie de cânepă şi un laţ în jurul gâtului.

Celălalt capăt al funiei era legat pe după oblâncul calului lui Ser Godry Farring. Moartea Uriaşilor şi gonaciul său erau înveşmântaţi cu armuri din oţel argintat, incrustat cu email negru. Mance Rayder purta doar o tunică subţire, care-i lăsa braţele goale în frig. *Ar fi putut să-l lase să-şi păstreze mantia,* gândi Jon Snow, *cea pe care femeia sălbatică i-a peticit-o cu fâşii de mătase roşie.*

Nu era de mirare că Zidul lăcrima.

— Mance cunoaşte pădurea bântuită mai bine decât oricare cercetaş, îi spusese Jon Regelui Stannis, într-un ultim efort de a-l convinge că Regele-de-dincolo-de-Zid le-ar fi mai folositor viu decât mort. Îl cunoaşte pe Tormund Năpasta Uriaşilor. S-a luptat cu Ceilalţi. Şi are Cornul lui Joramun, dar n-a suflat în el. N-a făcut Zidul să se prăbuşească, deşi ar fi putut s-o facă.

Vorbele sale pătrunseseră în urechi surde. Stannis a rămas neclintit. Legea era limpede, viaţa unui dezertor era pecetluită.

La poalele Zidului care lăcrima, Lady Melisandre îşi ridică mâinile albe:

— *Noi toţi trebuie să alegem,* declamă ea. Bărbat ori femeie, tânăr sau bătrân, lord sau ţăran, alegerile noastre sunt aceleaşi. Glasul ei îl făcea pe Jon Snow să se gândească la anason, nucşoară şi cuişoare. Femeia roşie stătea lângă rege, pe un eşafodaj de lemn ridicat deasupra gropii. Alegem lumina sau alegem întunericul. Alegem binele sau alegem răul. Alegem adevăratul zeu sau pe cel fals.

Părul des, gri-castaniu, îi flutura lui Mance Rayder peste faţă, în timp ce păşea. Şi-l împinse din ochi cu mâinile legate, zâmbind. Dar curajul îl părăsi când văzu cuşca.

Oamenii reginei o făcuseră din copaci din pădurea bântuită, din arbori tineri şi crengi mlădioase, ramuri de pin îmbibate de sevă şi din degetele albe ca osul ale copacilor inimii. Le îndoiseră şi le răsuciseră şi prin fiecare împletiseră zăbrele de lemn, apoi atârnaseră cuşca deasupra gropii adânci, pline cu buşteni, frunze şi vreascuri.

Regele sălbaticilor se dădu înapoi din faţa priveliştii.

— Nu! strigă el. *Îndurare.* Nu e drept. Nu sunt eu regele, ei…

Ser Godry trase de sfoară. Regele-de-dincolo-de-Zid n-avu încotro şi îl urmă, împleticindu-se, cu funia sugrumându-i cuvintele. Când căzu din picioare, Godry îl târî tot restul drumului. Mance era plin de sânge când oamenii reginei îl vârâră în cuşcă, mai îmbrâncindu-l, mai ducându-l pe braţe. O duzină de oşteni se căzniră să-l ridice în aer.

Lady Melisandre îl privi înălţându-se.

— *OAMENI LIBERI!* Iată-l pe regele vostru al minciunilor. Şi iată cornul despre care a promis că va face Zidul să se prăbuşească.

Doi dintre oamenii reginei aduseră Cornul lui Joramun, negru, bandat cu aur, lung de doi metri şi jumătate, de la un capăt la altul. Pe fâşiile de aur erau gravate rune, scrierea Primilor Oameni. Joramun murise cu o mie de ani în urmă, dar Mance îi găsise mormântul sub un gheţar, sus, în Colţii de Gheaţă. *Şi Joramun a suflat în Cornul iernii şi a trezit uriaşii din pământ.* Ygritte îi spusese lui Jon că Mance n-a găsit cornul. *A minţit, sau Mance a păstrat secretul chiar şi faţă de ai lui.*

O mie de prizonieri priveau printre zăbrelele de lemn ale îngrăditurii lor cum cornul era înălţat. Erau toţi jerpeliţi şi pe jumătate morţi de foame. *Sălbatici,* li se spunea în Cele Şapte Regate. Ei îşi spuneau *oameni liberi.* Nu păreau nici sălbatici, nici liberi, doar înfometaţi, speriaţi şi amorţiţi de frig.

— Cornul lui Joramun? rosti Melisandre. Nu. Numiţi-l Cornul Întunericului. Dacă Zidul cade, cade şi noaptea,

lunga noapte fără sfârşit. Nu trebuie să se întâmple, n-o să se întâmple! Stăpânul Luminii şi-a văzut copiii în primejdie şi le-a trimis un campion, Azor Ahai renăscut. Flutură o mână către Stannis şi rubinul mare de la gâtul ei pulsa de lumină.

El e piatră, iar ea e flacără. Ochii regelui erau două răni albastre, adânciţi în faţa-i suptă. Purta o platoşă gri şi o mantie de brocart tivită cu blană, ce-i atârna de pe umerii largi. Pe platoşă era gravată o inimă învăpăiată, deasupra inimii lui. Pe frunte avea o coroană roşie-aurie, cu vârfuri ca nişte flăcări contorsionate. Val stătea lângă el, înaltă şi frumoasă. O încoronaseră cu un cerc simplu de bronz întunecat, însă avea un aer mai regesc, cu bronzul ei, decât Stannis cu aurul. Avea ochii cenuşii, neînfricaţi, neclintiţi. Pe sub o mantie de hermină, purta veşminte albe cu auriu. Părul galben ca mierea îi fusese prins într-o coadă groasă care îi atârna până la talie, peste umărul drept. Aerul rece o îmbujorase.

Lady Melisandre nu purta coroană, dar toţi cei aflaţi acolo ştiau că ea era adevărata regină a lui Stannis Baratheon, nu femeia urâtă pe care o lăsase să tremure la Rondul de Est la Mare. Se zvonea că regele nu avea de gând să trimită după Regina Selyse şi fiica lor până când Portul Nopţii nu era bun de locuit. Lui Jon îi era milă de ele. Zidul oferea puţine dintre comodităţile cu care erau obişnuite doamnele din Sud şi fetiţele de viţă nobilă, iar Fortul Nopţii cu atât mai puţin. Era un loc sumbru, chiar şi în cele mai bune momente.

— *OAMENI LIBERI!* strigă Melisandre. Iată soarta celor care aleg întunericul!

Cornul lui Joramun izbucni în flăcări.

Se aprinse cu un şuierat, în timp ce limbi învârtejite de foc, verzi şi galbene, săltau în sus, trosnind, pe toată lungimea lui. Calul lui Jon se feri, agitat, şi de-a lungul şirurilor, alţii se luptau să-şi strunească şi ei animalele. Un murmur veni dinspre tabăra prizonierilor, când oamenii liberi îşi văzură speranţa în flăcări. Câţiva începură să strige şi să blesteme, dar majoritatea rămaseră tăcuţi. Preţ

de o clipă, runele gravate pe fâşiile de aur licăriră, parcă, în aer. Oamenii reginei ridicară cornul şi-l azvârliră jos, în groapa pentru foc.

În cuşcă, Mance Rayder trăgea de laţul de la gât cu mâinile legate şi urla incoerent ceva despre trădare şi vrăjitorie, negându-şi regalitatea, negându-şi poporul, negându-şi numele, negând tot ce fusese vreodată. Ţipă, cerând îndurare, o blestemă pe femeia roşie şi începu să râdă isteric.

Jon îl privi fără să clipească. Nu îndrăznea să se arate sensibil în faţa fraţilor săi. Ordonase ca două sute de oameni să iasă, mai mult de jumătate din garnizoana de la Castelul Negru. Călare, în şiruri solemne, cu suliţe înalte în mâini, îşi trăseseră glugile ca să-şi umbrească feţele... şi să ascundă faptul că atât de mulţi aveau bărbi cărunte ori erau flăcăi. Oamenii liberi se temeau de Rond. Jon voia ca ei să ducă teama aceea cu ei, la sud de Zid, în noile lor case.

Cornul se prăbuşi printre buşteni, frunze şi vreascuri. În trei secunde, întreaga groapă fu în flăcări. Strângând zăbrelele cuştii cu mâinile legate, Mance suspina şi implora. Când focul ajunse la el, săltă puţin. Urletele sale deveniră un singur, prelung, nedesluşit ţipăt de teamă şi durere. În cuşca lui, flutura ca o frunză arzând, ca o molie prinsă în flacăra unei lumânări.

Jon se pomeni amintindu-şi un cântec.

O, fraţi dragi ai mei, zilele mi s-au sfârşit,
Bărbatul din Dorne femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toţii avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat!

Val stătea pe platformă, neclintită, de parcă ar fi fost sculptată în sare. *Nu va plânge, nici nu-şi va întoarce privirea.* Jon se întrebă ce-ar fi făcut Ygritte în locul ei. *Femeile sunt cele puternice.* Îi veniră în minte Sam şi Maester Aemon, Gilly şi pruncul. *Mă va blestema cu ultima suflare, dar altă cale n-am văzut.* Rondul de Est raporta

furtuni năprasnice pe Marea Îngustă. *Am vrut să-i ştiu în siguranţă. În loc de asta i-am dat oare crabilor?* Noaptea trecută îi visase pe Sam înecându-se, pe Ygritte murind cu săgeata în trup (nu fusese săgeata lui, dar în vise era întotdeauna), pe Gilly, plângând cu lacrimi de sânge.

Jon Snow văzuse destul.

— Acum, spuse el.

Ulmer de la Pădurea Regelui îşi înfipse suliţa în pământ, desfăcu arcul şi scoase o săgeată neagră din tolbă. Donnel Hill cel Dulce îşi dădu gluga pe spate şi făcu la fel. Garth Pană Cenuşie şi Ben Bărbosul potriviră săgeţile, întinseră arcurile, traseră.

O săgeată îl nimeri pe Mance Rayder în piept, una în burtă, una în gât. Cea de-a patra lovi una dintre zăbrelele de lemn ale cuştii şi vibră o clipă, înainte să ia foc. Suspinele unei femei răsunară, lovindu-se de Zid, când regele sălbatic alunecă fără vlagă pe podeaua cuştii, încununat de flăcări.

— Iar acum Veghea lui s-a sfârşit, murmură Jon încetişor. Mance Rayder a fost cândva un om al Rondului de Noapte, înainte să-şi schimbe mantia neagră cu una cu fâşii de mătase roşie, strălucitoare.

Sus, pe platformă, Stannis se încruntă. Jon evită să-i întâlnească privirea. Fundul cuştii de lemn se desprinsese şi gratiile se sfărâmau. De fiecare dată când limbile de foc se înălţau, alte crengi se prăbuşeau, vişinii şi negre.

— Stăpânul Luminii a făcut soarele, luna şi stelele ca să ne lumineze calea, şi ne-a dăruit foc ca să ţină noaptea la distanţă, le spuse Melisandre sălbaticilor. Nimeni nu poate ţine piept flăcărilor.

— *Nimeni nu poate ţine piept flăcărilor,* repetară oamenii reginei.

Veşmintele stacojii ale femeii roşii se învolburară, iar părul arămiu îi înconjura faţa ca o aură. Înalte flăcări galbene dansau de pe vârfurile degetelor ei, ca nişte gheare.

— *OAMENI LIBERI!* Zeii voştri falşi nu vă pot ajuta. Cornul vostru fals nu v-a salvat. Regele vostru fals v-a adus

doar moarte, disperare şi înfrângere… dar în faţa voastră se află adevăratul rege, *IATĂ GLORIA LUI!*

Stannis Baratheon scoase Aducătoarea Luminii. Sabia aruncă sclipiri roşii, galbene şi portocalii, încărcată de lumină. Jon mai văzuse spectacolul acesta, dar nu *aşa,* niciodată aşa. Aducătoarea Luminii era soarele însuşi, făurit din oţel. Când Stannis o înălţă deasupra capului, oamenii fură nevoiţi să-şi întoarcă privirea sau să-şi acopere ochii. Caii tresăriră, iar unul îşi azvârli călăreţul din şa. Strălucirea focului părea să pălească în faţa acestei dezlănţuiri de lumină, aşa cum un câine mic se retrage în faţa unuia mai mare. Zidul însuşi deveni roşu, roz şi portocaliu, sub valurile de culoare ce dănţuiau pe gheaţă. *Să fie aceasta puterea sângelui regesc?*

— Westerosul are un singur rege, rosti Stannis. Vocea lui răsună aspru, lipsită de muzicalitatea glasului Melisandrei. Cu această sabie îmi apăr supuşii şi îi distrug pe cei care-i ameninţă. Plecaţi genunchiul şi vă promit mâncare, pământ şi dreptate. Îngenuncheaţi şi trăiţi. Sau plecaţi şi muriţi. Alegerea vă aparţine. Vârî Aducătoarea Luminii în teacă şi lumea se întunecă din nou, de parcă soarele s-ar fi ascuns după un nor. Deschideţi porţile.

— *DESCHIDEŢI PORŢILE!* răcni Ser Clayton Suggs, cu o voce gravă, ca de corn de război.

— *DESCHIDEŢI PORŢILE!* repetă, ca un ecou, Ser Corliss Penny, ordonându-le gărzilor.

— *DESCHIDEŢI PORŢILE!* strigară căpitanii.

Oamenii se grăbiră să se supună. Din pământ fură smulşi ţăruşi ascuţiţi, peste şanţurile adânci fură aruncate scânduri şi porţile îngrăditurii fură date în lături. Jon Snow ridică mâna, apoi o coborî, şi rândurile sale negre se despărţiră, la stânga şi la dreapta, deschizând între ei o cale către Zid, acolo unde Edd Tollett cel Trist deschisese poarta de fier.

— Veniţi, îi îndemnă Melisandre. Veniţi la lumină… ori alergaţi înapoi în întuneric. În groapa de lângă ea, focul trosnea. Dacă alegeţi viaţa, veniţi la mine.

Şi veniră. Încet, la început, unii şchiopătând sau

sprijinindu-se de camarazii lor, prizonierii începură să iasă din ţarcul lor improvizat. *Dacă vreţi să mâncaţi, veniţi la mine,* gândi Jon. *Dacă nu vreţi să îngheţaţi sau să muriţi de foame, supuneţi-vă.* Şovăitori, temându-se de vreo capcană, primii câţiva prizonieri se strecurară peste scânduri şi prin gardul de ţăruşi, către Melisandre şi către Zid. Alţii îi urmară, când văzură că nu li se întâmplase nimic rău celor dinaintea lor. Apoi alţii, şi alţii, până când se formă un şuvoi continuu. Oamenii reginei, înveşmântaţi în pieptare cu ţinte şi coifuri fără vizieră, dădeau fiecărui bărbat, femeie ori copil care trecea o bucată de copac alb al inimii: un băţ, o creangă despicată, albă ca un os rupt, o ramură cu frunze roşii ca sângele. O *bucată din vechii zei, ca să-l hrănească pe cel nou.* Jon îşi îndoi degetele mâinii drepte.

Căldura ce se răspândea dinspre groapa focului era palpabilă chiar şi la distanţă; pentru sălbatici, trebuia să fie usturătoare. Văzu oameni retrăgându-se când se apropiară de flăcări, auzi copii plângând. Câţiva porniră spre pădure. Privi o femeie tânără îndepărtându-se cu pas împleticit, ducând câte un copil cu fiecare mână. După câţiva paşi, se uita înapoi, să se asigure că nu venea nimeni după ei şi, când se apropie de copaci, o luă la fugă. Unul dintre bărbaţii cu barba căruntă luă ramura de copac al inimii pe care i-o dăduseră şi o folosi ca armă, împărţind cu ea lovituri până când oamenii reginei îl împresurară cu suliţe. Ceilalţi fură nevoiţi să-l ocolească, până când Ser Corliss ordonă să fie aruncat în foc. Alţi şi alţi oameni liberi aleseră pădurea, după aceea – unul din zece, poate.

Dar majoritatea îşi continuară drumul. În spatele lor, era doar frig şi moarte. În faţă, era speranţă. Îşi continuară drumul, strângându-şi în mâini fărâmele de copac al inimii, până când sosi momentul să hrănească flăcările cu ele. R’hllor era un zeu gelos, mereu înfometat. Aşadar, noul zeu devoră cadavrul celui vechi şi proiectă pe Zid umbrele gigantice ale lui Stannis şi Melisandre, negre pe fondul reflexiilor roşii-arămii pe gheaţă.

Sigorn îngenunche primul în faţa regelui. Noul Magnar

al Thennilor era o versiune mai tânără şi mai scundă a tatălui său – sfrijit, chel, purtând apărătoare pentru picioare şi o cămaşă de piele, cusută cu solzi de bronz. Următorul fu Rattleshirt, în armura-i zdrăngănitoare făcută din oase şi piele fiartă şi cu un craniu de uriaş drept coif. Sub veşmântul de oase se ascundea o biată fiinţă distrusă, cu dinţii maro, stricaţi, şi o nuanţă de galben în albul ochilor. *Un om mărunt, răutăcios, perfid, pe cât de crud pe atât de prost.* Jon nu credea nicio clipă că avea să-şi respecte legământul. Se întreba ce simţea Val privindu-l cum îşi primeşte, îngenuncheat, iertarea.

Urmară căpetenii mai mărunte. Doi şefi de clanuri ale Copitaţilor, cu picioarele negre şi bătătorite. O bătrână prezicătoare, venerată de oamenii Apei Laptelui. Un băiat costeliv, cu ochii negri, de doisprezece ani, fiul lui Alfyn Ucigaşul Ciorilor. Halleck, frate al Harmei Cap-de-Câine, cu porcii ei. Fiecare plecă genunchiul în faţa regelui.

E prea frig pentru această mascaradă, gândi Jon.

— Oamenii liberi îi dispreţuiesc pe cei îngenuncheaţi, îl prevenise el pe Stannis. Lasă-i să-şi păstreze demnitatea şi te vor iubi mai mult.

Dar Înălţimea Sa nu-l ascultase.

— De săbiile lor am nevoie, nu de sărutări, a răspuns el.

După ce îngenuncheară, sălbaticii trecură, târşâindu-şi picioarele, pe lângă şirurile de fraţi în negru, spre poartă. Calul şi Satin, împreună cu alţi câţiva, aveau misiunea să-i conducă dincolo de Zid, cu torţe. În partea cealaltă, îi aşteptau străchini cu supă fierbinte de ceapă, bucăţi de pâine neagră şi cârnaţi. Şi haine: mantii, pantaloni, cizme, tunici, mănuşi din piele bună. Aveau să doarmă pe mormane de paie curate, lângă focuri strălucitoare, care să-i ferească de frigul nopţii. Acest rege era deosebit de atent la detalii. Mai devreme sau mai târziu, însă, Tormund Năpasta Uriaşilor avea să ia din nou Zidul cu asalt, şi Jon se întreba de partea cui aveau să fie noii supuşi ai lui Stannis, când va sosi ceasul acela. *Le poţi da pământ şi îndurare, dar oamenii liberi îşi aleg propriii regi, şi ei pe Mance Rayder l-au ales, nu pe tine.*

Bowen Marsh îşi aşeză calul lângă al lui Jon.

— Aceasta e o zi pe care n-am crezut vreodată c-o voi vedea. Lordul Administrator slăbise considerabil de când fusese rănit la cap, la Podul Ţestelor. Pierduse o bucată dintr-o ureche. *Nu prea mai seamănă cu o rodie,* gândi Jon. Marsh continuă: Am vărsat sânge ca să-i oprim pe sălbatici la Defileu. Oameni buni au fost ucişi acolo, prieteni şi fraţi. Pentru ce?

— Regatul ne va blestema pe toţi pentru asta, declară Ser Alliser Thorne, cu glasul plin de venin. Fiecare om cinstit din Westeros va întoarce capul şi va scuipa când va auzi pomenindu-se despre Rondul de Noapte.

Ce ştii tu despre oamenii cinstiţi?

— Linişte printre rânduri.

Ser Alliser devenise mai circumspect de când Lordul Janos îşi pierduse capul, dar răutatea nu-l părăsise. Jon cochetase cu ideea de a-i da lui sarcina pe care Slynt o refuzase, dar voia să-l aibă sub ochi. *A fost întotdeauna cel mai periculos dintre cei doi.* Aşadar, Jon trimisese un administrator încărunţit de la Turnul Umbrei să preia comanda Gărzii Cenuşii.

Spera că acele două noi garnizoane aveau să schimbe situaţia. *Rondul poate să-i însângereze pe oamenii liberi, dar, în cele din urmă, nu putem spera să-i oprim.* Faptul că Mance Rayder fusese dat flăcărilor nu schimba acest adevăr. *Noi suntem tot prea puţini, ei sunt tot prea mulţi, iar fără cercetaşi suntem ca şi orbi. Trebuie să trimit oameni în recunoaştere. Dar dacă fac asta, se vor mai întoarce, oare?*

Tunelul prin Zid era îngust şi întortocheat şi mulţi dintre sălbatici erau bătrâni, bolnavi sau răniţi, aşa că traversarea era chinuitor de înceată. Când ultimul dintre ei plecă genunchiul, noaptea se lăsase deja. Focul ardea mocnit şi umbra regelui pe Zid se micşorase la un sfert din înălţimea ei iniţială. Jon Snow îşi vedea răsuflarea în aer. *Frig,* gândi el, *şi se face tot mai frig. Mascarada asta a durat destul.*

Vreo patruzeci de prizonieri zăboveau lângă palisadă.

Printre ei erau patru uriaşi, fiinţe masive, păroase, cu umerii căzuţi, picioare cât trunchiurile de copaci şi tălpi imense, lăbărţate. Aşa mari cum erau, ar fi putut trece prin Zid, dar unul nu voia să-şi părăsească mamutul, iar ceilalţi nu voiau să-l părăsească pe el. Ceilalţi dintre cei rămaşi erau cu toţii de statură umană. Unii erau morţi, alţii muribunzi, şi mai mulţi erau rudele sau tovarăşii lor apropiaţi, care refuzau să-i abandoneze fie şi pentru o strachină cu supă de ceapă.

Unii tremurând, unii prea amorţiţi ca să tremure, ascultau glasul regelui bubuind dinspre Zid.

— Sunteţi liberi să plecaţi, le zise el. Spuneţi-le oamenilor voştri la ce aţi fost martori. Spuneţi-le că l-aţi văzut pe adevăratul rege şi că sunt bineveniţi în regatul lui, atât timp cât îi păstrează pacea. Altminteri, ar face mai bine să fugă sau să se ascundă. N-am să mai tolerez alte atacuri asupra Zidului meu.

— *Un regat, un zeu, un rege!* strigă Lady Melisandre.

Oamenii reginei preluară strigătul, lovind cu capetele suliţelor în scuturi.

— *Un regat, un zeu, un rege! STANNIS! STANNIS! UN REGAT, UN ZEU, UN REGE!*

Jon observă că Val nu se alătură scandărilor lor. Nici fraţii Rondului de Noapte. În timpul vacarmului, cei câţiva sălbatici rămaşi se topiră în pădure. Uriaşii plecară ultimii, doi călărind pe spatele unui mamut, ceilalţi doi pe jos. Doar morţii fură lăsaţi în urmă. Jon îl privi pe Stannis coborând de pe platformă, cu Melisandre alături. *Umbra lui roşie. Nu pleacă niciodată de lângă el pentru mult timp.*

Garda de onoare a regelui se aşeză în jurul lor: Ser Godry, Ser Clayton şi o duzină de alţi cavaleri, toţi oameni ai reginei. Lumina lunii strălucea pe armurile lor şi vântul le biciuia mantiile.

— Lord Administrator, îi spuse Jon lui Marsh, doboară palisada pentru lemn de foc şi azvârle cadavrele în flăcări.

— Da, lordul meu comandant. Marsh răcni câteva ordine şi o mulţime de administratori ieşiră din rânduri, să atace zidurile de lemn. Lordul Administrator îi privi,

încruntându-se.

— Sălbaticii ăştia… crezi că-şi vor ţine legământul, stăpâne?

— Unii da. Nu toţi. Avem şi noi laşii şi ticăloşii noştri, oamenii noştri slabi şi nătărăii noştri. La fel şi ei.

— Jurămintele noastre… noi am jurat să apărăm regatul…

— Odată aşezaţi în Dar, oamenii liberi vor deveni parte a regatului, sublinie Jon. Trăim vremuri teribile, pe cale să devină şi mai teribile Am văzut chipul adevăratului nostru duşman, un chip alb, cu ochi albaştri, strălucitori. Oamenii liberi au văzut şi ei chipul acela. Aici Stannis nu se înşală. Trebuie să facem cauză comună cu sălbaticii.

— Cauză comună împotriva unui duşman comun. Cu asta pot fi de acord, spuse Bowen Marsh. Dar asta nu înseamnă că trebuie să lăsăm zeci de mii de sălbatici lihniţi de foame să treacă Zidul. N-au decât să se întoarcă în satele lor şi să lupte cu Ceilalţi acolo, în timp ce noi astupăm porţile. Nu va fi dificil, din câte mi-a spus Othell, nu trebuie decât să umplem tunelurile cu bolovani şi să turnăm apă prin gurile de tragere. Restul face Zidul. Frigul, greutatea… într-o lună va fi ca şi cum n-ar fi existat niciodată vreo poartă. Orice duşman ar trebui să-şi croiască drum prin el.

— Sau să-l escaladeze.

— Puţin probabil, zise Bowen Marsh. Aceştia nu sunt năvălitori, ieşiţi să fure o nevastă şi cine ştie ce pradă. Tormund va avea femei bătrâne cu el, copii, turme de oi şi capre, chiar şi *mamuţi.* Are nevoie de o *poartă,* şi doar trei mai sunt. Iar dacă ar trimite căţărători, ei, bine, apărarea împotriva lor e simplă ca pescuitul unui peşte dintr-o oală.

Peştii nu ies niciodată din oală şi nu-ţi vâră o suliţă în burtă. Jon escaladase el însuşi Zidul.

— Arcaşii lui Mance Rayder trebuie să fi tras zece mii de săgeţi înspre noi, judecând după numărul celor folosite pe care le-am adunat, continuă Marsh. Mai puţin de o sută au ajuns la oamenii noştri de pe Zid, cele mai multe înălţate de o pală rătăcită de vânt. Alyn cel Roşu de la Drumul

Rozelor a fost singurul care a murit acolo, sus, şi căzătura l-a omorât, nu săgeata care i-a înţepat piciorul. Donai Noye şi-a dat viaţa ca să apere poarta. Un act de curaj, da… dar dacă poarta ar fi fost astupată, bravul armurier ar putea să fie şi acum cu noi. Fie că înfruntăm o sută de duşmani, fie că o sută de mii, atât timp cât noi suntem pe creasta Zidului, iar ei dedesubt, nu ne pot face niciun rău.

Are dreptate. Oastea lui Mance Rayder se zdrobise de Zid ca un val de un ţărm stâncos, deşi apărătorii n-au fost mai mult de-o mână de bătrâni, copilandri şi schilozi. Cu toate acestea, ceea ce sugera Bowen era împotriva tuturor instinctelor lui Jon.

— Dacă astupăm porţile, nu putem trimite cercetaşi, sublinie el. Vom fi ca orbi.

— Ultima misiune de cercetare a Lordului Mormont a costat Zidul un sfert din oamenii săi, lordul meu. Trebuie să păstrăm oamenii care ne-au mai rămas. Fiecare moarte ne împuţinează şi suntem atât de răsfiraţi… Ocupă un loc înalt şi câştigă bătălia, spunea unchiul meu. Niciun loc nu e mai înalt decât Zidul, Lord Comandant.

— Stannis a promis pământ, hrană şi dreptate oricărui sălbatic care pleacă genunchiul. Nu ne va îngădui niciodată să astupăm porţile.

Marsh ezită.

— Lord Snow, nu sunt omul care să poarte vorbe, dar se spune că devii prea… prea prietenos cu Lordul Stannis. Unii chiar insinuează că eşti… un…

Un rebel şi un renegat, da, şi, în acelaşi timp, un bastard şi un om-lup. Janos Slynt nu mai era, dar minciunile lui rămâneau.

— Ştiu ce se spune. Jon auzise şuşotelile, văzuse oamenii întorcându-se cu spatele când traversa el curtea. Ce-ar vrea să fac, să ridic săbiile împotriva lui Stannis şi a sălbaticilor? Înălţimea Sa are de trei ori mai mulţi luptători decât noi şi, pe lângă asta, ne este oaspete. E protejat de legile ospitalităţii. Şi îi suntem datori lui şi alor lui.

— Lordul Stannis ne-a ajutat când am avut nevoie de ajutor, stărui Marsh, dar rămâne un rebel şi cauza lui e

osândită. Şi la fel de osândiţi vom fi şi noi, dacă Tronul de Fier ne consideră trădători. Trebuie să fim siguri că nu vom fi de partea învinşilor.

— Nu am intenţia să aleg nicio parte, răspunse Jon, dar nu sunt atât de sigur de rezultatul acestui război precum pari tu să fii, lordul meu. Nu cu Lordul Tywin mort. Dacă veştile ce veneau pe drumul regelui puteau fi crezute, Mâna Regelui fusese ucisă de fiul său pitic, în timp ce stătea pe privată. Jon îl cunoscuse în treacăt pe Tyrion Lannister. *Mi-a strâns mâna şi m-a numit prieten.* Era greu de crezut că omuleţul fusese în stare să-şi ucidă propriul părinte, dar moartea Lordului Tywin părea mai presus de orice îndoială. Leul de la Debarcaderul Regelui e un pui, continuă Jon, şi se ştie că Tronul de Fier sfâşie oameni în toată firea.

— O fi el copil, lordul meu, dar… Regele Robert a fost foarte iubit şi mulţi oameni cred şi acum că Tommen e fiul lui. Cu cât îl văd mai mult pe Lordul Stannis, cu atât îl iubesc mai puţin. Şi încă şi mai puţini sunt cei care-o îndrăgesc pe Lady Melisandre, cu focurile ei şi acest feroce zeu roşu. Oamenii se plâng.

— S-au plâns şi de Lordul Comandant Mormont. Oamenilor le place să se plângă de nevestele şi de stăpânii lor, mi-a spus el odată. Cei fără soţii se plâng de două ori mai mult de stăpâni. Jon Snow aruncă o privire spre tabăra prizonierilor. Două ziduri erau la pământ, al treilea se prăbuşea cu repeziciune. Am să te las să termini treaba aici, Bowen. Ai grijă ca toate cadavrele să fie arse. Îţi mulţumesc pentru sfat. Îţi promit că am să mă gândesc la tot ce-ai spus.

În aerul din preajma gropii mai stăruiau fumul şi cenuşa suflată de vânt, când Jon străbătu la trap drumul spre poartă. Când ajunse acolo, descălecă, să-şi treacă animalul prin gheaţă, către partea sudică. Edd cel Trist merse înaintea lui, cu o torţă. Flăcările atingeau tavanul şi astfel, cu fiecare pas, lacrimi reci picurau peste ei.

— A fost o uşurare, lordul meu, să văd cornul acela arzând, spuse Edd. Chiar astă-noapte am visat că urinam

de pe Zid când cineva a decis să sufle în corn. Nu că mă plâng. A fost mai bine decât în vechiul meu vis, când Harma Cap-de-Câine mă dădea hrană la porcii ei.

— Harma e moartă, zise Jon.

— Dar porcii nu. Se uită la mine aşa cum se uita Ucigaşul la şuncă. Ca să nu mai spun că sălbaticii ne vor răul. Da, le-am ciopârţit zeii şi i-am pus să le ardă bucăţile, dar le-am dat supă de ceapă. Ce înseamnă un zeu, în comparaţie cu un castron frumuşel cu supă de ceapă? Mi-ar prinde bine şi mie unul.

Mirosurile de fum şi carne arsă stăruiau pe hainele negre ale lui Jon. Ştia că trebuie să mănânce, dar după companie tânjea el, nu după mâncare. *O cupă de vin cu Maester Aemon, câteva vorbe de taină cu Sam, câteva râsete cu Pyp, Grenn şi Toad.* Dar Aemon şi Sam plecaseră, iar ceilalţi prieteni ai săi…

— Voi lua cina cu oamenii mei, în seara asta.

— Vită fiartă şi sfeclă. Edd cel Trist părea să ştie întotdeauna ce se pregătea de mâncare. Dar Hobb zice că i s-a terminat hreanul. Ce gust are vita fiartă fără hrean?

De când sălbaticii pârjoliseră vechea sală comună, oamenii Rondului de Noapte mâncau în beciul de piatră de sub armurărie, un spaţiu cavernos împărţit de două şiruri de stâlpi drepţi de piatră, cu tavane boltite şi butoaie imense de vin şi bere de-a lungul pereţilor. Când Jon intră, patru constructori jucau zaruri la masa cea mai apropiată de scări. Lângă foc şedeau un grup de cercetaşi şi câţiva oameni ai regelui, vorbind cu glas scăzut.

Cei mai tineri erau adunaţi la o altă masă, unde Pyp înţepase un nap cu cuţitul.

— Noaptea e neagră şi plină de napi, vesti el cu glas solemn. Să ne rugăm cu toţii pentru carne de vânat, copiii mei, cu nişte ceapă şi niţel sos de friptură.

Prietenii lui râseră – Grenn, Toad, Satin, toţi. Snow nu li se alătură.

— Să iei în batjocură rugăciunea altuia e o treabă de nătărău, Pyp. Şi e periculos.

— Dacă zeul roşu e ofensat, n-are decât să mă doboare.

Toate zâmbetele dispăruseră.

— De preoteasă râdeam, spuse Satin, un tânăr mlădios şi chipeş, care jucase cândva rolul de prostituată în Oraşul Vechi. Glumeam şi noi, lordul meu.

— Voi aveţi zeii voştri, ea pe-ai ei. Lăsaţi-o în pace.

— Ea nu ne lasă zeii în pace, replică Toad. Îi numeşte pe Cei Şapte falşi zei, stăpâne. Şi vechii zei. I-a obligat pe sălbatici să ardă crengi de copaci ai inimii. Ai văzut.

— Lady Melisandre nu e sub comanda mea. Voi sunteţi. Nu vreau să văd zâzanie între oamenii regelui şi ai mei.

Pyp puse o mână pe braţul lui Toad:

— Nu mai cârâi, bravule Toad, căci Marele nostru Lord Snow a grăit. Pyp sări în picioare şi făcu în faţa lui Jon o plecăciune, în batjocură. Îmi cer scuze. De-acum înainte, nici n-am să mişc din urechi fără nobila permisiune a nobilului lord.

Are impresia că totul e un joc. Lui Jon îi venea să-l scuture de să-i bage minţile-n cap.

— Mişcă din urechi cât vrei. Când îţi mişti limba apar necazurile.

— Voi avea grijă să fie mai atent, promise Grenn, şi am să-i trag o scatoalcă dacă nu e. Grenn şovăi. Stăpâne, iei cina cu noi? Owen, dă-te mai încolo şi fă-i loc lui Jon.

Era tot ce-şi dorea Jon. *Nu,* fu nevoit să-şi spună, *vremurile acelea au trecut.* Acest gând i se răsuci în burtă, ca un pumnal. Îl aleseseră să conducă. Zidul era al lui, la fel şi vieţile lor. *Un stăpân poate să iubească oamenii de sub comanda sa,* îşi auzea aievea tatăl zicând, *dar nu poate să le fie prieten. Într-o zi s-ar putea să fie nevoit să le fie judecător sau să-i trimită la moarte.*

— Altă dată, minţi lordul comandant. Edd, mai bine vezi-ţi tu de cina ta. Eu am treburi de terminat.

Aerul de afară părea chiar mai rece decât înainte. În partea opusă a castelului, vedea lumina unei lumânări strălucind dinspre ferestrele Turnului Regelui. Val stătea pe acoperişul turnului, privind lung în sus, la Zid. Stannis o ţinea bine închisă în camere aflate deasupra alor lui, dar îi îngăduia să se plimbe pe metereze, ca să facă mişcare.

Pare singură, gândi el. *Singură şi fermecătoare.* Ygritte fusese frumoasă în felul ei, cu părul ei roşu sărutat de foc, dar zâmbetul fusese cel care-i înviora chipul. Val nu trebuia să zâmbească, ar fi întors capetele bărbaţilor la orice Curte din lumea largă.

Totuşi, prinţesa sălbatică nu era iubită de temnicerii ei. Ea îi dispreţuia pe toţi, socotindu-i „îngenuncheaţi”, şi încercase de trei ori să evadeze. Când un oştean a devenit neatent în prezenţa ei, i-a înhăţat cuţitul din teacă şi i l-a înfipt în beregată. Încă doi centimetri la stânga şi ar fi putut să moară.

Singură şi fermecătoare şi letală, cugetă Jon Snow, *şi aş fi putut s-o am. Pe ea şi Winterfellul şi numele nobilului meu tată.* În schimb, el alesese o mantie neagră şi un zid de gheaţă. În schimb, alesese onoarea. *Onoarea unui bastard.*

Zidul se înălţa la dreapta lui, când traversă curtea. Gheaţa lui revărsa o sclipire palidă, dar jos totul era în umbră. La poartă, o lumină portocalie strălucea printre zăbrele, acolo unde străjerii se refugiaseră de vânt. Jon auzea scârţâitul lanţurilor în timp ce cuşca-troliu se balansa şi se freca de gheaţă. Sus, în vârf, santinelele se îngrămădeau, probabil, în adăpostul cald, în jurul unui mangal, strigând ca să se facă auziţi peste vânt. Sau, poate, vor fi renunţat la efort şi fiecare dintre ei era cufundat în propriul iaz de tăcere. *Eu trebuie să umblu pe gheaţă. Zidul este al meu.*

Trecea pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, pe lângă locul unde Ygritte îi murise în braţe, când Nălucă apăru lângă el, cu răsuflarea-i caldă aburind în aerul rece. În lumina lunii, ochii lui roşii străluceau ca două iazuri de foc. Gustul de sânge fierbinte îi umplu gura şi Jon ştiu că Nălucă omorâse în noaptea aceea. *Nu,* gândi el, *sunt om, nu lup.* Se frecă la gură cu dosul mâinii înmănuşate şi scuipă.

Clydas ocupa şi acum camerele de sub cuibar. Când Jon bătu la uşă, veni târşâindu-şi picioarele, cu o lumânare conică în mână, şi o întredeschise.

— Deranjez? întrebă Jon.

— Nu, deloc. Clydas îl lăsă să intre. Încălzeam vin cu mirodenii. Doreşti o cupă, lordul meu?

— Cu plăcere.

Avea mâinile înţepenite de frig. Îşi scoase mănuşile şi îşi îndoi degetele.

Clydas se întoarse lângă vatră, să amestece în vin. *Are cu siguranţă şaizeci de ani. E bătrân. Părea tânăr doar prin comparaţie cu Aemon.* Scund şi rotofei, avea ochii roz şi ceţoşi ai unei fiinţe nocturne. De scalp îi atârnau câteva fire de păr alb. După ce Clydas turnă, Jon luă cupa cu ambele mâini, adulmecă mirodeniile, înghiţi. Căldura i se răspândi în piept. Bău din nou, prelung şi adânc, să-şi spele gustul de sânge din gură.

— Oamenii reginei spun că Regele-de-dincolo-de-Zid a murit ca un laş. Că a strigat după îndurare şi şi-a negat condiţia de rege.

— Aşa e. Aducătoarea Luminii a fost mai strălucitoare decât am văzut-o vreodată. Strălucitoare ca soarele. Jon înălţă cupa: Pentru Stannis Baratheon şi sabia lui magică.

Vinul îi lăsa un gust amar în gură.

— Înălţimea Sa nu e un om uşor de suportat. Puţini sunt, dintre cei ce poartă coroană. Mulţi oameni buni au fost regi răi, spunea Maester Aemon şi unii oameni răi au fost regi buni.

— Ştia el ce ştia. Aemon Targaryen văzuse nouă regi pe Tronul de Fier. Fusese fiul unui rege, fratele unui rege, unchiul unui rege. M-am uitat peste cartea aceea pe care mi-a lăsat-o Maester Aemon. *Compendiumul de jad.* Am citit paginile care vorbeau despre Azor Ahai. Aducătoarea Luminii a fost sabia lui. Călită cu sângele soţiei sale, dacă Votar poate fi crezut. După aceea, Aducătoarea Luminii n-a fost niciodată rece la atingere, ci caldă, aşa cum fusese mereu Nissa Nissa. În bătălie, lama ardea, incandescentă. O dată, Azor Ahai s-a luptat cu un monstru. Când a vârât sabia în burta fiarei, sângele a început să fiarbă. Din gură i-au ieşit fum şi aburi, ochii i s-au topit şi i s-au prelins pe obraji, iar trupul a izbucnit în flăcări.

— O sabie care-şi produce propria căldură…, răspunse Clydas clipind.

— …ar fi un lucru bun pe Zid. Jon lăsă deoparte cupa de vin şi îşi puse mănuşile de moleschin negru. Păcat că sabia pe care Stannis o mânuieşte e rece. Aş fi curios să văd cum se comportă în luptă Aducătoarea Luminii. Mulţumesc pentru vin. Nălucă, hai cu mine.

Jon Snow îşi trase pe cap gluga mantiei şi împinse uşa. Lupul alb îl urmă în noapte.

Armurăria era tăcută şi întunecată. Jon salută străjerii, cu o înclinare a capului, înainte să-şi croiască drum spre camera lui, pe lângă tăcutele stelaje cu suliţe. Îşi atârnă centura sabiei într-un cui, lângă uşă, şi mantia în altul. Când îşi scoase mănuşile, avea mâinile amorţite şi reci. Îi luă multă vreme să aprindă lumânările. Nălucă se ghemui pe preşul lui şi adormi, dar Jon nu putea încă să se odihnească. Masa zgâriată din lemn de pin era acoperită de hărţi ale Zidului şi ale ţinuturilor de dincolo, alături de o listă cu numele cercetaşilor şi o scrisoare de la Turnul Umbrei, scrisă de mâna tremurătoare a lui Ser Mallister.

Reciti scrisoarea de la Turnul Umbrei, ascuţi un condei şi desfăcu o călimară cu cerneală neagră, vâscoasă. Scrise două scrisori, prima către Ser Denys, cea de-a doua către Ser Cotter Pyke. Amândoi îi cereau cu insistenţă să le mai dea oameni. Pe Halder şi pe Toad îi trimisese la vest, la Turnul Umbrei, pe Grenn şi Pyp la Rondul de Est la Mare. Cerneala nu curgea bine şi toate cuvintele păreau neterminate, grosolane şi stângace, dar, cu toate astea, Jon nu se opri.

Când, în cele din urmă, lăsă jos condeiul, camera era întunecoasă şi rece şi simţea că zidurile îl apasă. Cocoţat deasupra ferestrei, corbul Bătrânului urs îl privea cu ochi negri şi ageri. *Ultimul meu prieten,* gândi Jon cu nelinişte. *Şi aş face bine să-ţi supravieţuiesc, altfel ai să-mi mănânci şi mie faţa.* Nălucă nu se punea la socoteală. Nălucă era mai mult decât un prieten. Nălucă era parte din el.

Jon se ridică şi urcă scările către patul îngust care fusese cândva al lui Donai Noye. *Asta mi-e soarta,* îşi dădu

el seama, în timp ce se dezbrăca, *de acum până la sfârşitul zilelor mele.*

DAENERYS

— Ce-i? strigă ea, în timp ce Irri o scutura uşor de umăr. Era în toiul nopţii. *Ceva nu e bine,* înţelese ea imediat. E Daario? Ce s-a întâmplat?

În visul ei, fuseseră soţ şi soţie, oameni simpli care duceau o viaţă simplă, într-o casă înaltă de piatră, cu o uşă roşie. În visul ei, el îi săruta tot trupul: gura, gâtul, sânii.

— Nu, *Khaleesi,* murmură Irri, este eunucul tău, Viermele Cenuşiu, împreună cu Ţeastă-Rasă. Îi primeşti?

— Da. Dany îşi dădu seama că părul îi era răvăşit şi aşternuturile în neorânduială. Ajută-mă să mă îmbrac. Voi bea şi o cupă cu vin. Să-mi limpezesc mintea. *Să-mi înec visul.* Auzea suspine înăbuşite. Cine plânge?

— Sclava ta Missandei.

Jhiqui avea o lumânare conică în mână.

— Slujitoarea mea. N-am sclavi. Dany nu pricepea: De ce plânge?

— După cel ce i-a fost frate, îi explică Irri.

Restul află de la Skahaz, Reznak şi de la Viermele Cenuşiu, când fură poftiţi să i se înfăţişeze. Dany ştiu că veştile lor erau proaste încă înainte ca vreun cuvânt să fie rostit. O singură privire la faţa urâtă a lui Ţeastă-Rasă era de-ajuns ca să-şi dea seama.

— Fiii Harpiei?

Skahaz clătină din cap. Gura lui avea o expresie îndârjită.

— Câţi morţi?

— Nouă, Măreţia Ta, răspunse Reznak, frângându-şi mâinile. O treabă murdară şi mârşavă. O noapte cumplită, cumplită.

Nouă. Cuvântul era ca un pumnal în inima ei. În fiecare noapte, umbra războiului era reînviată sub acoperişurile piramidelor în trepte ale Meereenului. În fiecare dimineaţă, soarele răsărea deasupra altor cadavre, alături

de care se aflau harpii desenate cu sânge pe cărămizi. Orice sclav eliberat care devenea prea prosper sau prea îndrăzneţ era hărăzit morţii. *Nouă într-o singură noapte, însă…* Asta o speria.

— Povestiţi.

Viermele Cenuşiu fu cel care răspunse:

— Servitorii tăi au fost atacaţi în timp ce patrulau pe aleile de cărămidă ale Meereenului, veghind pacea Înălţimii Tale. Erau cu toţii bine înarmaţi, cu suliţe, scuturi şi săbii scurte. Doi câte doi umblau şi doi câte doi au murit. Slujitorii tăi Pumn Negru şi Cetherys au fost ucişi de săgeţi trase din arbalete, în Labirintul lui Mazdhan. Slujitorii tăi Mossador şi Duran au fost striviţi sub o ploaie de pietre la poalele digului. Slujitorii tăi Eladon Păr Auriu şi Suliţa Credincioasă au fost otrăviţi la o cramă unde obişnuiau să se oprească în fiecare noapte, după ce-şi încheiau rondul.

Mossador. Dany îşi strânse mâna în pumn. Missandei şi fraţii ei fuseseră luaţi din casa lor din Naath de către năvălitori din Insulele Baziliscului şi vânduţi ca sclavi în Astapor. Aşa tânără cum era, Missandei dovedise un asemenea talent la limbi încât Bunii Stăpâni o făcuseră scrib. Mossador şi Marselen nu fuseseră atât de norocoşi. Fuseseră castraţi şi transformaţi în Nepătaţi.

— A fost prins vreunul dintre criminali?

— Slujitorii tăi i-au arestat pe proprietarul cramei şi pe fiicele sale. Aceştia susţin că nu ştiu nimic şi cerşesc îndurare.

Cu toţii susţin că nu ştiu nimic şi cerşesc îndurare.

— Daţi-i pe mâna lui Ţeastă-Rasă. Skahaz, ţine-i despărţiţi şi interoghează-i.

— Cum porunceşti, Luminăţia Ta. Vrei să-i interoghez cu blândeţe sau cu asprime?

— Cu blândeţe, la început. Ascultă ce poveşti îţi spun şi ce nume îţi dau. Poate că n-au nicio legătură cu asta. Daenerys ezită. Nouă, a zis nobilul Reznak. Cine sunt ceilalţi?

— Trei sclavi eliberaţi, ucişi în casele lor, răspunse

Ţeastă-Rasă. Un cămătar, un cizmar şi harpista Rylona Rhee. I-au tăiat degetele înainte s-o omoare.

Regina tresări. Rylona Rhee cântase la harpă la fel de dulce ca însăşi Fecioara. Pe când fusese sclavă în Yunkai, cântase pentru fiecare familie de viţă nobilă din oraş. În Meereen devenise căpetenie printre sclavii eliberaţi din Yunkai, glasul lor în consiliile lui Dany.

— N-avem niciun alt prizonier în afară de acest cârciumar?

— Niciunul, mărturisim cu durere. Îţi cerem iertare.

Îndurare, gândi Dany. *Vor avea parte de îndurarea dragonului.*

— Skahaz, m-am răzgândit. Interoghează-i cu asprime.

— Aş putea. Sau aş putea să le interoghez pe fiice cu asprime, sub privirile tatălui lor. Asta ar scoate câteva nume de la el.

— Fă cum crezi că e mai bine, dar adu-mi nume. Îşi simţea furia ca un foc în măruntaie. Nu mai vreau Nepătaţi ucişi! Vierme Cenuşiu, retrage-ţi oamenii în cazărmi. De acum înainte, ei o să-mi păzească zidurile, porţile şi persoana. De azi încolo, oamenii Meereenului vor fi cei care vor păstra pacea oraşului lor. Skahaz, organizează-mi o nouă gardă, formată în părţi egale din ţeste-rase şi sclavi eliberaţi.

— Cum ţi-e porunca. Câţi oameni?

— Câţi ai nevoie.

Reznak mo Reznak îşi pierdu răsuflarea.

— Măreţia Ta, de unde să luăm banii ca să plătim atâţia oameni?

— De la piramide. Spuneţi-i taxă pe sânge. Voi cere fiecărei piramide câte o sută de galbeni pentru fiecare sclav eliberat pe care l-au ucis Fiii Harpiei.

Asta aduse un zâmbet pe faţa lui Ţeastă-Rasă.

— Aşa se va face, răspunse el, dar, Strălucirea Ta ar trebui să ştie că Marii Stăpâni din Zhak şi Merreq se pregătesc să-şi abandoneze piramidele şi să părăsească oraşul.

Daenerys era sătulă până peste cap de Zhak şi Merreq,

era sătulă de toţi meereenii, mari şi mici deopotrivă.

— Lăsaţi-i să plece, dar vedeţi să nu ia mai mult decât hainele de pe ei. Asiguraţi-vă că tot aurul rămâne aici, la noi. Şi proviziile de mâncare.

— Măreţia Ta, murmură Reznak mo Reznak, n-avem de unde să ştim dacă aceşti mari nobili au de gând să se alăture duşmanilor tăi. Eu cred că se retrag, pur şi simplu, spre proprietăţile lor din munţi.

— Atunci, n-o să-i deranjeze dacă le păzim noi aurul. N-au ce să cumpere în munţi.

— Se tem pentru copiii lor, zise Reznak.

Da, gândi Daenerys, *şi eu la fel.*

— Trebuie să-i păzim şi pe ei. Vreau doi copii de la fiecare. Şi de la celelalte piramide. Un băiat şi o fată.

— Ostatici, remarcă vesel Skahaz.

— Paji şi paharnici. Dacă Marii Stăpâni protestează, explicaţi-le că în Westeros este o mare onoare ca un copil să fie ales să slujească la Curte. Daenerys lăsă restul nerostit. Mergeţi şi împliniţi-mi porunca. Trebuie să-mi jelesc morţii.

Când se întoarse în apartamentele ei, din vârful piramidei, o găsi pe Missandei plângând încetişor în patul ei de scânduri, străduindu-se să-şi înăbuşe suspinele.

— Vino să dormi cu mine, îi spuse Daenerys micii scribe. Mai sunt multe ceasuri până-n zori.

— Înălţimea Ta e bună cu mine. Missandei se strecură în aşternuturi. A fost un frate bun.

Dany o cuprinse pe fată în braţe.

— Povesteşte-mi despre el.

— M-a învăţat să mă caţăr în copaci când eram mici. Putea să prindă peşti cu mâinile goale. O dată, l-am găsit dormind în grădina noastră, cu o sută de fluturi mişunând pe el. Era atât de frumos în dimineaţa aceea. Sclava aceasta… vreau să spun… eu l-am iubit.

— Aşa cum te-a iubit şi el pe tine. Dany mângâie părul fetei. Spune doar o vorbă, draga mea, şi am să te las să pleci din locul acesta îngrozitor. Am să găsesc cumva o corabie şi am să te trimit acasă. La Naath.

— Aş prefera să rămân cu tine. La Naath mi-ar fi frică. Dacă se întorc stăpânii de sclavi? Când sunt cu tine, mă simt în siguranţă.

Siguranţă. La auzul acestui cuvânt, ochii lui Dany se umplură de lacrimi.

— Vreau să am grijă de tine. Missandei era doar un copil. Cu ea, Daenerys avea senzaţia că poate fi şi ea copil. Nimeni n-a avut grijă de mine când eram mică. Ei, bine, a avut Ser Willem, dar pe urmă a murit, şi Viserys… Vreau să te protejez, dar… e atât de greu. Să fiu puternică. Nu ştiu întotdeauna ce trebuie să fac. Dar *trebuie* să ştiu. Eu sunt tot ce au, sunt regina… sunt… sunt…

— … mama, şopti Missandei.

— Mama dragonilor. Dany tremura.

— Nu. Mama noastră a tuturor. Missandei o strânse mai tare. Înălţimea Ta, trebuie să dormi. Zorile vor veni curând. Şi audienţele.

— Vom dormi amândouă şi vom visa la zile mai senine. Închide ochii. Când fata închise ochii, Dany o sărută pe pleoape şi o făcu să chicotească.

Dar sărutările veniră mai uşor decât somnul. Dany strânse ochii şi încercă să se gândească acasă, la Piatra Dragonului şi la Debarcaderul Regelui şi la toate locurile despre care îi povestise Viserys, într-un ţinut mai blând ca acesta… dar gândurile i se întorceau întruna la Golful Sclavilor, ca nişte corăbii căzute pradă unui vânt necruţător. Când Missandei căzu într-un somn adânc, Dany se strecură din braţele ei şi ieşi în aerul de dinaintea zorilor, sprijinindu-se de parapetul rece de cărămidă, să privească peste oraş. O mie de acoperişuri se întindeau la picioarele ei, pictate de lumina lunii în nuanţe de fildeş şi argint.

Undeva, sub acele acoperişuri, erau adunaţi Fiii Harpiei, urzind planuri s-o omoare, pe ea şi pe toţi cei care o iubeau, şi să-i pună din nou copiii în lanţuri. Undeva, acolo jos, un copil înfometat plângea după lapte. Undeva o bătrână zăcea pe patul de moarte. Undeva un bărbat şi o fecioară se îmbrăţişau, smulgându-şi cu înfrigurare unul

altuia veşmintele. Dar acolo, sus, nu era decât vălul lunii peste piramide şi arene de luptă, fără niciun indiciu despre ce se află dedesubt. Aici, era doar ea, singură.

Era sângele dragonului. Putea să-i omoare pe Fiii Harpiei, pe fiii fiilor şi pe fiii fiilor fiilor. Dar un dragon nu putea să hrănească un copil flămând, nici să aline durerea unei femei muribunde. *Şi cine ar îndrăzni vreodată să iubească un dragon?*

Gândul îi zbură din nou la Daario Naharis. Daario, cu dintele-i de aur şi barba-i în trei şuviţe, cu mâinile lui puternice odihnindu-se una pe mânerul *arakhului* şi cealaltă pe al stiletului său, mânere făurite din aur, în forma unor trupuri goale de femei. În ziua în care a plecat de la ea, în timp ce îşi luau rămas-bun, el îşi trecuse uşor buricele degetelor mari peste acele mânere, înainte şi înapoi. *Sunt geloasă pe un mâner de sabie,* îşi dăduse ea seama, *pe nişte femei din aur.* Fusese o decizie înţeleaptă să-l trimită la Oamenii Miei. Ea era regină şi Daario Naharis nu era din plămada regilor.

— A trecut atâta vreme! îi spusese lui Ser Barristan, chiar ieri. Dacă Daario m-a trădat şi s-a dus la duşmanii mei? *Trei trădări vei cunoaşte.* Dacă a întâlnit altă femeie, o prinţesă a lhazarenilor?

Ştia că bătrânul cavaler nu-l plăcea pe Daario, şi nu se încredea în el. Chiar şi aşa, acesta răspunsese galant:

— Nu există femeie mai fermecătoare decât Înălţimea Ta. Doar un orb nu şi-ar da seama de asta, iar Daario Naharis nu e orb.

Nu, gândi ea. *Are ochii de un albastru-închis, aproape violet, iar dintele-i de aur străluceşte când îmi zâmbeşte.*

Ser Barristan era sigur că Daario avea să se întoarcă. Dany nu putea decât să se roage să aibă dreptate.

O baie mă va ajuta să mă liniştesc. Păşi tiptil, cu picioarele goale, prin iarbă, spre bazinul de pe terasă. Atingerea apei reci îi făcu pielea să se încreţească. Peştişorii îi ciuguleau braţele şi picioarele. Daenerys închise ochii şi pluti.

Un foşnet abia auzit o făcu să-i deschisă. Se ridică,

stârnind un pleoscăit domol.

— Missandei? strigă ea. Irri? Jhiqui?

— Dorm, veni răspunsul.

Sub un curmal stătea o femeie, îmbrăcată într-un veşmânt lung ce atingea iarba. Sub glugă, faţa ei părea aspră şi osoasă. *Poartă o mască,* îşi dădu seama Dany, *o mască din lemn acoperit cu lac roşu-închis.*

— Quaithe? Visez? Se ciupi de ureche şi tresări de durere. Te-am visat pe *Balerion,* când am venit la Astapor.

— N-ai visat. Nici atunci, nici acum.

— Ce faci aici? Cum ai trecut de gărzile mele?

— Am venit pe altă cale. Gărzile tale nu m-au văzut.

— Dacă strig, te vor omorî.

— Îţi vor jura că nu sunt aici.

— *Eşti* aici?

— Nu. Ascultă-mă, Daenerys Targaryen. Lumânările de sticlă sunt aprinse. Curând va veni o iapă albă şi după ea ceilalţi. Krakenul şi flacăra întunecată, leul şi grifonul, fiul soarelui şi dragonul măscăriciului. Să nu te încrezi în niciunul dintre ei. Adu-ţi aminte de Cei Nemuritori. Fereşte-te de seneşalul parfumat.

— Reznak? De ce m-aş teme de el? Dany se ridică din bazin. Apa îi şiroi pe picioare, iar pielea braţelor i se înfioră în aerul rece al nopţii. Dacă ai vreun avertisment pentru mine, vorbeşte răspicat. Ce vrei de la mine, Quaithe?

Lumina lunii străluci în ochii femeii.

— Să-ţi arăt calea.

— Ştiu calea. Merg spre nord ca să ajung la sud, spre est ca să ajung la vest, înapoi ca să merg înainte. Iar ca să ating lumina, trebuie să trec prin umbră. Îşi stoarse apa din păru-i argintiu. M-am săturat de enigme. În Qarth am fost cerşetoare, dar aici sunt regină. Îţi poruncesc…

— *Daenerys.* Adu-ţi aminte de Cei Nemuritori. Adu-ţi aminte cine eşti.

— Sângele dragonului. *Dar dragonii mei răcnesc în întuneric.* Mi-i amintesc pe Cei Nemuritori. *Copila celor trei,* aşa îmi spuneau. Trei cai mi-au prezis, trei focuri şi

trei trădări. Una pentru dragoste, una pentru aur şi una pentru…

— Înălţimea Ta? Missandei stătea în uşa dormitorului reginei, cu un felinar în mână. Cu cine vorbeşti?

Dany privi înapoi spre curmal. Femeia nu mai era. Nici urmă de veşmânt cu glugă, de mască lăcuită, nici urmă de Quaithe.

O umbră. O amintire. Nimeni. Era sângele dragonului, dar Ser Barristan o prevenise că în sângele acela era ceva putred. *Se poate să înnebunesc?* Cândva, tatăl ei fusese considerat nebun.

— Mă rugam, îi răspunse fetei din Naath. O să se lumineze în curând. Ar fi bine să mănânc ceva, înainte de audienţe.

— Am să-ţi aduc micul dejun.

Singură din nou, Dany dădu ocol piramidei, în speranţa c-o va găsi pe Quaithe, trecând pe lângă copacii pârjoliţi şi pământul înnegrit din locul în care oamenii ei încercaseră să-l prindă pe Drogon. Dar singurul sunet era vântul în pomii fructiferi şi singurele fiinţe din grădini erau câţiva fluturi cu aripile deschise la culoare.

Missandei se întoarse cu un pepene şi un castron de ouă fierte, dar Dany îşi dădu seama că n-are poftă de mâncare. Pe când cerul se lumina şi stelele păleau una câte una, Irri şi Jhiqui o ajutară să-şi îmbrace *tokarul* din mătase violet tivit cu aur.

Când Reznak şi Skahaz îşi făcură apariţia, Daenerys se pomeni uitându-se pieziş la ei, cu gândul la cele trei trădări. *Fereşte-te de seneşalul parfumat.* Îl adulmecă bănuitoare pe Reznak mo Reznak. *Aş putea să-i poruncesc lui Ţeastă-Rasă să-l aresteze şi să-l interogheze.* Oare asta ar împiedica profeţia? Sau vreun alt trădător i-ar lua locul? *Profeţiile sunt înşelătoare,* îşi reaminti ea, *iar Reznak s-ar putea să nu fie mai mult decât pare.*

În sala purpurie, Dany îşi găsi banca de abanos încărcată de perne de satin. Asta îi aduse un zâmbet firav pe buze. *Opera lui Ser Barristan,* ştiu ea. Bătrânul cavaler era un om bun, dar uneori de-a dreptul lipsit de

imaginaţie. *A fost doar o glumă, ser,* gândi ea, dar se aşeză pe una dintre perne.

Efectele nopţii nedormite se făcură simţite curând. Se strădui să nu caşte, în timp ce Reznak trăncănea despre ghildele meseriaşilor. Se părea că pietrarii erau foarte furioşi pe ea. La fel ca şi zidarii. Unii sclavi eliberaţi ciopleau piatra şi zideau cărămizi, furându-le munca atât calfelor, cât şi meşterilor.

— Sclavii eliberaţi lucrează prea ieftin, Măreţia Ta, spuse Reznak. Unii îşi spun calfe, chiar meşteri, titluri care aparţin de drept doar meseriaşilor ghildelor. Pietrarii şi zidarii îi cer respectuos Luminăţiei Tale să sprijine drepturile şi obiceiurile lor străvechi.

— Sclavii eliberaţi lucrează ieftin fiindcă sunt flămânzi, răspunse Dany. Dacă le interzic să cioplească piatra sau să zidească, lumânărarii, ţesătorii şi aurarii vor fi curând la porţile mele, cerându-mi să-i exclud şi din branşele lor. Regina cumpăni o clipă: Să fie scris ca de acum înainte doar membrii ghildelor să-şi poată spune calfe ori meşteri… cu condiţia ca breslele să primească în rândurile lor pe orice sclav eliberat care face dovada aptitudinilor cerute.

— Aşa se va proclama, zise Reznak. Ai binevoi, Luminăţia Ta, să-l primeşti pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Oare nu se va da niciodată bătut?

— Să intre.

Astăzi Hizdahr nu purta *tokar,* ci un veşmânt simplu, gri cu albastru. Era tuns şi el. *Şi-a ras barba şi şi-a tăiat părul,* îşi dădu ea seama. Bărbatul nu devenise ţeastă-rasă, nu tocmai, dar cel puţin acele aripi absurde dispăruseră.

— Bărbierul tău a făcut o treabă bună, Hizdahr. Sper că ai venit să-mi arăţi ce-a muncit, nu să mă sâcâi iarăşi cu arenele de luptă.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

— Înălţimea Ta, mă tem că sunt nevoit.

Dany se strâmbă. Nici măcar oamenii ei nu abandonau subiectul. Reznak mo Reznak sublinia câţi bani se puteau obţine din taxe. Graţia Verde spunea că redeschiderea

gropilor ar fi pe placul zeilor. Ţeastă-Rasă era de părere că astfel regina ar câştiga sprijin împotriva Fiilor Harpiei. „Lasă-i să se bată”, mârâia Vânjosul Belwas, care fusese cândva campion în arenele de luptă. Ser Barristan sugera un turnir: orfanii lui ştiau să lovească la ţintă cu suliţa şi să lupte cu arme boante, zicea el, o propunere pe care Dany o ştia pe cât de bine intenţionată, pe atât de irealizabilă. Sânge voiau să vadă meereenii, nu iscusinţă. Altfel, sclavii care luptau ar fi purtat armuri. Doar mica Missandei părea să împărtăşească temerile reginei.

— Te-am refuzat de şase ori, îi reaminti Dany lui Hizdahr.

— Strălucirea Ta are şapte zei, aşa că poate va privi cu îngăduinţă rugămintea mea a şaptea oară. Astăzi nu vin singur. Ai să-mi asculţi prietenii? Tot şapte sunt şi ei. Îi aduse în faţă, unul câte unul: Iată-l pe Khrazz, iat-o pe Barsena Păr-Negru, mereu vitează. Iată-i pe Camarron Socoteală şi Goghor Uriaşul. El e Motanul Bălţat, acesta este Ithoke, Neînfricatul. Şi, în sfârşit, Belaquo Sfarmă-Oase. Au venit să-şi alăture glasurile ca să cerem Înălţimii Tale redeschiderea arenelor de luptă.

Dany îi cunoştea pe cei şapte oameni ai lui, după nume, dacă nu după înfăţişare. Toţi fuseseră printre cei mai renumiţi sclavi luptători din Meereen… şi sclavii luptători, eliberaţi din lanţuri de şobolanii canalelor, fuseseră cei care au condus revolta care a făcut ca ea să câştige oraşul. Avea la ei o datorie de sânge.

Unul câte unul, fiecare îi ceru să îngăduie redeschiderea gropilor de luptă.

— De ce? întrebă ea, după ce Ithoke termină. Nu mai sunteţi sclavi, condamnaţi să muriţi după toanele stăpânului. V-am eliberat. De ce aţi dori să sfârşiţi pe nisipurile însângerate?

— Eu mă antrenez de la trei ani, răspunse Goghor Uriaşul. Ucid de la şase. Mama Dragonilor spune că sunt liber. De ce să nu fiu liber să lupt?

— Dacă luptă îţi doreşti, luptă pentru mine. Intră în rândurile Oamenilor Mamei, ale Fraţilor Liberi sau ale

Scuturilor Neclintite. Învaţă-mi ceilalţi sclavi eliberaţi să lupte.

Goghor scutură din cap.

— Înainte luptam pentru stăpân. Tu zici să lupt pentru tine. Eu spun: lupt pentru mine. Bărbatul uriaş se lovi în piept cu un pumn mare cât un jambon: Pentru aur. Pentru glorie.

— Goghor vorbeşte în numele nostru, al tuturor. Motanul Tărcat purta o blană de leopard peste un umăr. Ultima oară când am fost vândut, preţul a fost de trei mii de coroane. Când eram sclav, dormeam pe blănuri şi mâncam carne roşie de pe os. Acum, că sunt liber, dorm pe paie şi mănânc peşte sărat, şi asta doar atunci când apuc.

— Hizdahr jură că învingătorii vor primi jumătate din monedele adunate la porţi, zise Khrazz. *Jumătate,* aşa jură, şi Hizdahr e un om de onoare.

Nu, un om şiret. Dany se simţea prinsă în capcană.

— Iar cei care pierd? Ei ce vor primi?

— Numele lor vor fi gravate pe Porţile Destinului, printre ceilalţi viteji căzuţi, declară Barsena. Se spunea că, timp de opt ani, omorâse toate celelalte femei trimise împotriva ei. Toţi bărbaţii mor odată şi-odată. Şi toate femeile… dar nu toţi rămân în amintire.

Dany nu avea niciun răspuns la asta. *Dacă asta e dorinţa oamenilor mei, am, oare, dreptul să le-o refuz? Acesta a fost oraşul lor înainte de-a fi al meu şi ceea ce vor ei să irosească sunt vieţile lor.*

— Am să mă gândesc la tot ce-aţi spus. Vă mulţumesc pentru sfat. Dany se ridică. Continuăm mâine.

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanţurile şi Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei.

Ser Barristan o conduse înapoi sus, în camerele ei.

— Spune-mi o poveste, ser, îi ceru Dany, când urcară. O poveste de vitejie, cu un final fericit. Avea nevoie de

finaluri fericite. Spune-mi cum ai scăpat de Uzurpator.

— Înălţimea Ta, nu e un act de curaj să fugi ca să-ţi salvezi viaţa.

Dany se aşeză pe o pernă, îşi încrucişa picioarele şi ridică privirea spre el.

— Te rog. Tânărul Uzurpator te-a exclus din Garda Regelui…

— Joffrey, da. S-au legat de vârsta mea, deşi adevăratul motiv era altul. Băiatul voia o mantie albă pentru câinele lui, Sandor Clegane, iar mama băiatului voia ca Regicidul să-i fie lord comandant. Când mi-au spus… mi-am scos mantia, aşa cum mi-au poruncit, mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey şi am rostit vorbe nechibzuite.

— Ce-ai spus?

— Adevărul… dar adevărul n-a fost niciodată bine primit la Curte. Am părăsit sala tronului cu fruntea sus, deşi nu ştiam unde mă duc. N-aveam altă casă în afară de Turnul Sabiei Albe. Verii mei mi-ar fi găsit un loc în Castelul Recoltei, sunt convins, dar nu voiam să atrag asupra lor mânia lui Joffrey. Îmi adunam lucrurile când mi-am dat seama că mi-am făcut-o cu mâna mea, acceptând iertarea lui Robert. Era un cavaler bun, dar un rege prost, căci nu avea dreptul la tronul pe care şedea. A fost momentul în care am ştiut că, pentru a mă salva, trebuie să găsesc un rege adevărat şi să-l slujesc cu credinţă, cu toată puterea care mi-a mai rămas.

— Fratele meu Viserys.

— Asta mi-a fost intenţia. Când am ajuns la grajduri, mantiile aurii au încercat să pună mâna pe mine. Joffrey îmi oferise un turn în care să mor, dar eu am dat cu piciorul darului său, aşa că acum avea de gând să-mi ofere o temniţă. M-a înfruntat comandantul Gărzii Oraşului în persoană, încurajat de teaca mea goală, însă avea doar trei oameni cu el şi eu mai aveam cuţitul. Am sfârtecat faţa unuia dintre ei când a pus mâna pe mine şi am năvălit călare printre ceilalţi. În timp ce goneam către porţi, l-am auzit pe Janos Slynt strigându-le să mă urmărească. Când am ieşit din Fortăreaţa Roşie, străzile erau aglomerate,

altfel aş fi scăpat. Însă m-au prins la Poarta Râului. Mantiile aurii care mă urmăreau din castel le-au strigat celor de la poartă să mă oprească, aşa că şi-au încrucişat lăncile, blocându-mi calea.

— Şi tu, fără sabie? Cum ai trecut de ei?

— Un cavaler adevărat preţuieşte cât zece străjeri. Oamenii de la poartă au fost luaţi prin surprindere. L-am doborât pe unul, i-am smuls lancea şi am trecut-o prin gâtul celui mai apropiat urmăritor. Ceilalţi s-au împrăştiat în clipa în care ieşeam pe poartă, aşa că am dat pinteni calului şi am zburat de-a lungul râului, până când oraşul s-a pierdut în urma mea. În seara aceea, mi-am vândut calul pentru o mână de gologani şi nişte haine jerpelite, iar a doua zi dimineaţă m-am alăturat şuvoiului de oameni care se îndrepta spre Debarcaderul Regelui. Ieşisem pe Poarta Noroiului, aşa că m-am întors prin Poarta Zeilor, cu noroi pe faţă, cu o mirişte pe obraji şi fără nicio armă, în afară de un toiag de lemn. În haine jerpelite şi cizme mânjite de noroi, nu eram decât un alt bătrân care fugea de război. Mantiile aurii mi-au luat un cerb de argint şi mi-au făcut semn să trec. Debarcaderul Regelui era înţesat de oameni care căutau un refugiu din calea războiului. M-am pierdut printre ei. Aveam ceva argint, dar îmi era de trebuinţă ca să-mi plătesc drumul peste Marea Îngustă, aşa că am dormit prin temple şi pe uliţe şi am mâncat în cârciumi. Mi-am lăsat barba să crească şi m-am înveşmântat bătrâneşte. Eram acolo, privind, în ziua în care Lordul Stark şi-a pierdut capul. După aceea, am intrat în Marele Sept şi le-am mulţumit celor şapte zei că Joffrey m-a dezbrăcat de mantie.

— Stark a fost un trădător care a avut parte de sfârşitul unui trădător.

— Înălţimea Ta, rosti Selmy. Eddard Stark a contribuit la căderea tatălui tău, dar nu ţi-a purtat gând rău. Când eunucul Varys ne-a spus că eşti însărcinată, Robert te-a vrut moartă, dar Lordul Stark s-a împotrivit. Decât să aprobe uciderea unor făpturi nevinovate, a preferat să-i spună lui Robert să-şi găsească altă Mână.

— Ai uitat de Prinţesa Rhaenys şi de Prinţul Aegon?

— Niciodată. Acolo a fost mâna Lannisterilor, Înălţimea Ta.

— Lannister sau Stark, care-i diferenţa? Viserys îi numea *câinii Uzurpatorului.* Dacă un copil e atacat de o haită de dulăi, mai contează care dintre ei îi sfâşie beregata? Toţi câinii sunt la fel de vinovaţi. Vina... Cuvântul i se opri în gâtlej. *Hazzea,* gândi ea, şi, dintr-odată, se auzi spunând, cu glasul mic, ca o şoaptă de copil: Trebuie să văd groapa. Du-mă jos, ser, dacă eşti bun.

O expresie dezaprobatoare apăru pe chipul bătrânului, dar nu îi stătea în obicei să-şi ia regina la întrebări.

— Cum porunceşti.

Scările servitorilor erau cea mai rapidă coborâre: fără să fie grandioase, erau abrupte, drepte şi înguste, ascunse între ziduri. Ser Barristan aduse un felinar, pentru ca Daenerys să nu cadă. Cărămizi în douăzeci de culori îi împresurau, întunecându-se în nuanţe de gri şi negru dincolo de lumina felinarului. De trei ori trecură pe lângă străjeri Nepătaţi, care stăteau drepţi, de parcă ar fi fost cioplIţi din piatră. Singurul sunet era târşâitul domol al picioarelor lor pe trepte.

La nivelul solului, Marea Piramidă a Meereenului era un loc liniştit, plin de umbre şi praf. Zidurile sale exterioare erau groase de zece metri. Între ele, sunetele răsunau, lovindu-se de arcadele din cărămizi multicolore, printre grajduri, staule şi magazii. Trecură pe sub trei arcade masive, coborând o pasarelă luminată de torţe, în beciurile de sub piramidă, pe lângă rezervoare de apă, temniţe şi camere de tortură unde cândva sclavii fuseseră biciuiţi, jupuiţi şi arşi cu fiare înroşite. În cele din urmă, ajunseră la o imensă uşă dublă de fier, cu balamale ruginite, străjuită de Nepătaţi.

La porunca ei, unul scoase o cheie de fier. Uşa se deschise, cu balamalele scârţâind. Daenerys Targaryen păşi în aerul fierbinte al beznei şi se opri la marginea unei gropi adânci. La doisprezece metri dedesubt, dragonii ei îşi înălţară capetele. Patru ochi dogoreau prin umbre: doi

de aur topit şi doi de bronz.

Ser Barristan o luă de braţ.

— Nu te apropia.

— Crezi că mi-ar face rău *mie?*

— Nu ştiu, Înălţimea Ta, dar aş prefera să nu te pun în primejdie ca să aflu răspunsul.

Când Rhaegal răcni, o limbă de foc galben făcu, preţ de o clipă, din noapte zi. Focul se prelinse de-a lungul zidurilor şi Dany îi simţi căldura pe faţă, ca suflul unui cuptor. În partea cealaltă a gropii, aripile lui Viserion se desfăcură, agitând aerul greu. Încercă să zboare la ea, dar când se ridică, lanţurile plesniră, încordate, şi îl izbiră în pântece. Zale groase cât pumnul îi ţintuiau picioarele de pământ. Zgarda de fier de la gâtul dragonului era fixată de zidul din spatele lui. Rhaegal purta lanţuri de acelaşi fel. În lumina felinarului lui Selmy, solzii lui sclipeau ca jadul. Scotea fum printre dinţi. Pe jos, la picioarele lui, erau împrăştiate oase crăpate, pârjolite, sfărâmate. Aerul era insuportabil de dogoritor şi mirosea a sulf şi carne carbonizată.

— Sunt mai mari. Glasul lui Dany răsună pe zidurile de piatră înnegrite. O picătură de sudoare i se prelinse de pe frunte şi îi căzu pe piept. Este adevărat că dragonii cresc necontenit?

— Dacă au suficientă hrană şi spaţiu să se dezvolte. Înlănţuiţi aici, însă…

Marii Stăpâni folosiseră groapa ca închisoare. Era destul de mare să găzduiască cinci sute de oameni… şi mai mult decât spaţioasă pentru doi dragoni. *Dar pentru câtă vreme? Ce se va întâmpla când vor creşte prea mari ca să mai încapă? Se vor întoarce unul împotriva altuia, cu foc şi gheare? Vor creşte slabi şi plăpânzi, cu trupuri ofilite şi aripi zbârcite? Oare focurile lor se vor stinge înainte de a muri?*

Ce fel de mamă îşi lasă copiii să putrezească în întuneric?

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, îşi spuse Dany… dar cum putea să nu privească înapoi? *Ar fi trebuit să văd ce*

va urma. Oare am fost atât de oarbă, sau am închis ochii cu bună ştiinţă, ca să nu fiu nevoită să văd preţul puterii?

Viserys îi spusese toate poveştile când era mică. Fratelui ei îi plăcea să vorbească despre dragoni. Dany ştia cum căzuse Harrenhalul. Ştia despre Câmpul de Foc şi despre Dansul Dragonilor. Unul dintre strămoşii ei, cel de-al treilea Aegon, îşi văzuse propria mamă devorată de dragonul unchiului său. Şi existau nenumărate cântece despre sate şi regate care trăiseră sub ameninţarea dragonilor, până când un viteaz ucigaş de dragoni le-a salvat. La Astapor, ochii stăpânilor de sclavi se topiseră. Pe drumul spre Yunkai, când Daario îi azvârlise la picioare capetele lui Sallor Pleşuvul şi al lui Prendahl na Ghezn, copiii ei s-au ospătat cu ele. Dragonii n-aveau teamă de oameni. Şi un dragon destul de mare ca să înfulece o oaie putea să înghită la fel de uşor un copil.

O chema Hazzea. Avea patru ani. *Dacă nu cumva tatăl ei a minţit. Poate c-a minţit.* Nimeni nu văzuse dragonul, în afară de el. Dovada lui erau nişte oase carbonizate care nu dovedeau nimic. Putea să fi omorât chiar el fetiţa şi s-o ardă după aceea. N-ar fi fost primul tată care se descotoroseşte de o fiică nedorită, susţinea Ţeastă-Rasă. *Poate că au făcut-o Fiii Harpiei, lăsând impresia că a fost fapta unui dragon, pentru ca oraşul să mă urască.* Dany voia să creadă asta… dar dacă era aşa, de ce aşteptase tatăl lui Hazzea până când sala de audienţe a rămas aproape goală, ca să vină să vorbească? Dacă intenţia lui ar fi fost să-i stârnească pe oamenii Meereenului împotriva ei, şi-ar fi spus povestea când sala era plină de urechi care să-l audă.

Ţeastă-Rasă o îndemnase să-l condamne la moarte pe bărbat.

— Măcar smulge-i limba. Minciuna lui ar putea să ne distrugă pe toţi, Măreţia Ta.

Însă Dany a ales să plătească preţul sângelui. Nimeni nu-i putea spune preţul unei fiice, aşa că l-a stabilit la preţul însutit al unui miel.

— Ţi-aş da-o pe Hazzea înapoi, dacă aş putea, i-a zis

bărbatului, dar unele lucruri sunt mai presus chiar şi de puterea unei regine. Oasele ei vor fi aşezate în Templul Graţiilor şi o sută de lumânări vor arde zi şi noapte în amintirea ei. Vino la mine în fiecare an, de ziua ei, şi copiii tăi nu vor duce lipsă de nimic… dar această poveste nu trebuie să treacă niciodată de buzele tale.

— Lumea o să întrebe, i-a răspuns tatăl îndurerat. O să mă întrebe unde e Hazzea şi cum a murit.

— A murit muşcată de un şarpe, a zis apăsat Reznak mo Reznak. A luat-o un lup flămând. A răpus-o o boală subită. Spune-le ce vrei, dar nu pomeni niciodată de dragoni.

Ghearele lui Viserion zgâriară pietrele şi lanţurile imense zornăiră, când încercă din nou să se apropie de ea. Nereuşind, scoase un răget, îşi dădu capul pe spate cât de mult putu şi scuipă o flacără aurie spre zidul din spatele lui. *Cât va mai trece până când acest foc va fi destul de puternic să crape piatra şi să topească fierul?*

Cândva, nu de mult, dragonul stătuse pe umărul ei, cu coada încolăcită în jurul braţului. Cândva îl hrănise din palmă cu bucăţele de carne arsă. Viserion fusese pus primul în lanţuri. Daenerys îl dusese chiar ea în groapă şi îl vârâse înăuntru, împreună cu mai mulţi boi. Odată ghiftuit, se moleşise. Îl legaseră în lanţuri în timp ce dormea.

Rhaegal fusese mai îndărătnic. Poate că auzea răgetele fratelui său din groapă, în ciuda zidurilor de cărămidă şi piatră care-i despărţeau. În cele din urmă, au fost nevoiţi să-l acopere cu o plasă din zale grele de fier, în timp ce se tolănea pe terasa ei, şi dragonul se luptase atât de aprig, încât le luase trei zile să-l coboare, zbătându-se, pe scările servitorilor. Şase oameni fuseseră arşi în timpul acelei încleştări.

Iar Drogon…

Umbra înaripată, îi spunea tatăl îndoliat. Era cel mai mare dintre cei trei, cel mai fioros, cel mai sălbatic, cu solzi negri ca noaptea şi ochi asemenea unor văgăuni de foc.

Drogon obişnuia să vâneze departe, în câmp, dar când

era sătul îi plăcea să se tolănească la soare, în vârful Marii Piramide, acolo unde cândva şezuse harpia Meereenului. De trei ori încercaseră să-l prindă acolo şi de trei ori eşuaseră. Patruzeci dintre cei mai viteji oameni ai ei îşi riscaseră viaţa încercând să-l captureze. Aproape toţi suferiseră arsuri şi patru muriseră. Ultima oară când îl văzuse pe Drogon fusese la apusul soarelui, în seara celei de-a treia încercări. Dragonul negru zbura spre nord, peste Skahazadhan, către ierburile înalte ale Mării Dothraki. Nu se mai întorsese.

Mamă a dragonilor, gândi Daenerys. *Mamă a monştrilor. Ce-am slobozit în lume? Sunt regină, dar tronul meu e făcut din oase arse şi sade pe nisipuri mişcătoare.* Fără dragoni, cum putea spera să păstreze Meereenul şi, cu atât mai mult, să recâştige Westerosul? *Sunt sângele dragonului,* gândi ea. *Dacă ei sunt monştri, sunt şi eu.*

DUHOARE

Şobolanul chiţăi când muşcă din el, zvârcolindu-i-se sălbatic în mâini, înnebunit să scape. Pântecele era partea cea mai gustoasă. Sfâşie carnea dulce şi sângele cald i se prelinse pe buze. Era atât de bună, încât ochii i se umplură de lacrimi. Maţele îi chiorăiau, în timp ce înghiţea. La a treia muşcătură, şobolanul încetă să se mai zbată, iar el se simţea aproape mulţumit.

Apoi auzi glasuri dincolo de uşa temniţei. Încremeni, dintr-odată, temându-se şi să mestece. Avea gura plină de sânge, de carne şi de păr, dar nu îndrăznea nici să scuipe, nici să înghită. Asculta îngrozit, neclintit ca o stâncă, târşâitul cizmelor şi zornăitul cheilor de fier. *Nu,* gândi el, *nu, o, zei, vă rog, nu acum, nu acum.* Îi luase atât de mult să prindă şobolanul. *Dacă mă văd cu el, o să mi-l ia, apoi o să vorbească şi Lordul Ramsay o să mă chinuie.*

Ştia că ar fi trebuit să ascundă şobolanul, dar îi era atât de *foame.* Trecuseră două zile de când nu mai mâncase, sau poate trei. Acolo, în beznă, era greu să-ţi dai seama. Deşi avea braţele şi picioarele subţiri ca nişte nuiele, burta îi era umflată şi goală şi îl durea atât de tare încât nu putea dormi. Ori de câte ori închidea ochii, se pomenea amintindu-şi de Lady Hornwood. După nunta lor, Lordul Ramsay o închisese într-un turn şi o înfometase până la moarte. La sfârşit, îşi mâncase degetele.

Se ghemui într-un colţ al celulei, strângându-şi trofeul sub bărbie. Din colţurile gurii îi şiroia sânge, în timp ce ciugulea din şobolan, cu dinţii care-i mai rămăseseră, încercând să înghită cât mai multă carne caldă înainte să se deschidă celula. Carnea era aţoasă, dar atât de consistentă, încât avea impresia c-o să i se facă rău. Mestecă şi înghiţi, culegând oscioarele din găurile gingiilor, rămase în locurile de unde îi fuseseră smulşi dinţii. Îl durea când mesteca, dar îi era atât de foame,

încât nu se putea opri.

Sunetele se auzeau din ce în ce mai tare. *O, zei, vă rog, să nu vină pentru mine,* se rugă el, smulgând picioarele şobolanului. De multă vreme nu mai venise nimeni pentru el. Mai erau şi alte celule, alţi prizonieri. Uneori, le auzea ţipetele, chiar şi prin zidurile groase de piatră. *Femeile ţipă întotdeauna cel mai tare.* Supse carnea crudă şi încercă să scuipe osul piciorului, dar acesta îi săltă peste buza de jos şi i se încâlci în barbă. *Plecaţi,* se rugă, *plecaţi, treceţi de mine, vă rog, vă rog.*

Dar paşii se opriră tocmai când răsunau mai tare şi cheile zornăiră exact în faţa uşii sale. Şobolanul îi căzu printre degete. Îşi şterse mâna însângerată de pantaloni.

— Nu, bâigui el, *nuuuu!*

Călcâiele îi scurmară în paie, în timp ce încerca să se împingă în colţ, în zidurile umede şi reci de piatră.

Sunetul cheii răsucindu-se în broască fu cel mai cumplit dintre toate. Când lumina îl izbi direct în faţă, scoase un ţipăt. Fu nevoit să-şi acopere ochii cu mâinile. Şi i-ar fi scos din orbite, dacă ar fi îndrăznit, atât de tare îi bubuia capul.

— Luaţi-mi-l, dar pe întuneric, vă rog, o, vă rog!

— Nu-i el, vorbi un glas de băiat. Uită-te la el. Am greşit celula.

— Ultima celulă la stânga, răspunse un alt băiat. Asta e ultima celulă la stânga, nu?

— Da. Urmă o pauză. Ce spune?

— Nu cred că-i place lumina.

— Ţie ţi-ar plăcea, dacă ai arăta *aşa?* Băiatul horcăi şi scuipă. Şi ce mai duhneşte! O să mă sufoc.

— A mâncat şobolani, spuse cel de-al doilea băiat. Uite.

Primul băiat râse.

— Aşa e. Ce nostim!

Am fost nevoit. Şobolanii îl muşcau când dormea, îi rodeau degetele de la mâini şi de la picioare, chiar şi faţa, aşa că atunci când a pus mâna pe unul, n-a stat pe gânduri. Să mănânci sau să fii mâncat erau singurele opţiuni.

— Am făcut-o, bălmăji el. Am făcut-o, am făcut-o, l-am mâncat, ei îmi fac acelaşi lucru, vă rog…

Băieţii se apropiară, şi fânul scârţâi uşor sub picioarele lor.

— Vorbeşte-mi, zise unul dintre el. Era cel mai mic dintre cei doi, un băiat slab, dar isteţ. Îţi aminteşti cine eşti?

Teama începu să clocotească în el şi gemu.

— Vorbeşte-mi. Spune-mi care e numele tău.

Numele meu. Un urlet i se opri în gâtlej. Îl învăţaseră care e numele lui, da, îl învăţaseră, dar trecuse atât de mult timp încât uitase. *Dacă-l spun greşit, o să-mi mai taie un deget sau mai rău, o să… o să…*

Nu voia să se gândească la asta, nu putea să se gândească la asta. Simţea ace în gât, în ochi. Capul îi bubuia.

— Vă rog, scânci el, cu glas subţire şi slab. Vocea lui suna ca a unui bătrân de o sută de ani. Poate că atâţia şi avea. *De când sunt aici?* Plecaţi, bălmăji el, printre dinţi sparţi şi degete rupte, cu ochii strâns închişi în faţa luminii teribil de strălucitoare. Vă rog, puteţi lua şobolanul, nu-mi faceţi niciun rău…

— *Duhoare,* spuse băiatul mai vânjos. Numele tău este Duhoare. Îţi aminteşti?

El era cel cu torţa. Băiatul mai pirpiriu avea inelul cu chei de fier.

— *Duhoare?* Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Îmi amintesc. Da. Gura i se deschise şi i se închise. Numele meu e Duhoare. Rimează cu urdoare.

În beznă, n-avea nevoie de nume, aşa că era uşor de uitat. *Duhoare, Duhoare, numele meu e Duhoare.* Nu se născuse cu numele acela. Într-o altă viaţă, fusese altcineva, dar aici şi acum numele lui era Duhoare.

Îşi amintea.

Şi pe băieţi şi-i amintea. Erau îmbrăcaţi la fel, în tunici din lână de miel, gri-argintii, tivite cu albastru-închis. Amândoi erau scutieri, amândoi aveau opt ani şi amândoi se numeau Walder Frey. *Walder cel Mare şi Walder cel*

Mic, da. Numai că băiatul cel mare era Walder cel Mic şi cel mic era Walder cel Mare, ceea ce-i amuza pe băieţi şi încurca pe toată lumea.

— Vă cunosc, şopti el, prin buzele-i crăpate. Vă ştiu numele.

— Trebuie să vii cu noi, spuse Walder cel Mic.

— Nobilul lord are nevoie de tine, adăugă Walder cel Mare.

Teama îl străpunse ca un pumnal. *Sunt doar nişte copii,* îşi spuse el. *Doi băieţi de opt ani.* Putea să biruie doi băieţi de opt ani, cu siguranţă. Chiar aşa slăbit cum era, putea să ia torţa, să ia cheile, să ia pumnalul din teaca de la şoldul lui Walder cel Mic, să evadeze. *Nu. Nu, e prea uşor. E o cursă. Dacă fug, o să-mi mai taie un deget, o să-mi mai scoată nişte dinţi.*

Mai fugise o dată. Cu ani în urmă, parcă, pe când mai avea niţică vlagă, pe când era încă semeţ. Atunci cu cheile venise Kyra. I-a spus că le furase, că ştia o poartă dosnică, niciodată păzită.

— Du-mă înapoi la Winterfell, stăpâne, îl implorase ea, lividă şi tremurând. Nu cunosc drumul, nu pot evada singură. Vino cu mine, te rog.

Şi aşa făcuse. Temnicerul era beat criţă, într-o băltoacă de vin, cu pantalonii în vine. Uşa carcerei era deschisă şi poarta dosnică nepăzită, întocmai cum spusese ea. Au aşteptat să se ascundă luna după un nor, apoi s-au furişat afară din castel şi au traversat Apa Plângătoare, împleticindu-se peste pietre, pe jumătate îngheţate de apa glacială a pârâului. Pe malul celălalt, o sărutase.

— Ne-ai salvat, i-a spus.

Nătărăule. Nătărăule.

Totul fusese o capcană, un joc, o farsă. Lordului Ramsay îi plăcea vânătoarea şi prefera prada cu două picioare. Toată noaptea au fugit prin pădurea întunecoasă, dar la răsăritul soarelui, printre copaci a răzbătut sunetul îndepărtat al cornului şi lătratul unei haite de copoi.

— Ar trebui să ne despărţim, i-a spus Kyrei, în timp ce câinii se apropiau. Nu ne pot urmări pe amândoi.

Dar fata era înnebunită de frică şi a refuzat să plece de lângă el, chiar şi când el i-a jurat că avea să se întoarcă după ea, cu o oaste de oameni de fier, dacă ea va fi cea urmărită.

În mai puţin de o oră, erau prinşi. Un câine l-a doborât la pământ şi un al doilea a muşcat-o pe Kyra de picior, pe când se căţăra pe coasta unui deal. Ceilalţi i-au înconjurat, lătrând şi mârâind, dând să-i muşte la fiecare mişcare, ţinându-i în loc până când a sosit Ramsay Snow, cu hăitaşii lui. Pe atunci, Ramsay era încă bastard, nu devenise încă un Bolton.

— Aici eraţi! a spus el, zâmbindu-le din şa. Mă jigniţi, rătăcind aşa. V-aţi săturat atât de repede de ospitalitatea mea? Atunci Kyra a înhăţat o piatră şi i-a ţintit capul. A trecut la două palme de el şi Ramsay a zâmbit: Trebuie să fii pedepsită.

Duhoare îşi amintea privirea disperată, înspăimântată a Kyrei. Nu păruse niciodată atât de tânără ca în clipa aceea, doar o copilă, însă el n-a avut ce face. *A fost vina ei,* gândi el. *Dacă ne-am fi despărţit, aşa cum am vrut eu, poate că unul dintre noi ar fi scăpat.*

Amintirea îl sufocă. Duhoare întoarse capul din faţa torţei, cu ochii sclipind de lacrimi. *Acum ce mai vrea de la mine?* se întrebă el deznădăjduit. *De ce nu mă lasă în pace? N-am făcut nimic, de data asta, de ce nu mă lasă pur şi simplu aici, în beznă?* Mâncase un şobolan, unul gras, cald, zvârcolindu-se…

— Ar trebui să-l spălăm? întrebă Walder cel Mic.

— Nobilul lord îl preferă împuţit, răspunse Walder cel Mare. De-aia i-a pus numele Duhoare.

Duhoare. Numele meu e Duhoare, rimează cu deprimare. Trebuia să-şi amintească asta. *Slujeşte şi te supune şi aminteşte-ţi cine eşti şi nu vei mai avea de suferit. A promis, nobilul lord a promis.* Chiar dacă ar fi vrut să opună rezistenţă, nu avea putere. Îi fusese stoarsă cu bătaia, cu biciul, cu foamea. Când Walder cel Mic l-a ridicat şi Walder cel Mare i-a făcut semn cu torţa să iasă din celulă, s-a supus docil ca un câine. Dacă ar fi avut

coadă, şi-ar fi vârât-o între picioare.

Dacă aş fi avut coadă, Bastardul mi-ar fi tăiat-o. Gândul veni nechemat, un gând mârşav, periculos. Nobilul lord nu mai era bastard. Era Bolton, nu Snow. Regele-copil de pe Tronul de Fier îl recunoscuse pe Lordul Ramsay, dându-i dreptul de a folosi numele nobilului său tată. Dacă-i spunea *Snow,* îi aducea aminte de originea lui de bastard şi îl scotea din minţi. Duhoare trebuia să-şi amintească asta. Şi propriul lui nume, trebuia să-şi amintească propriul nume. Preţ de o clipă, îl uită şi asta îl sperie atât de tare, încât căzu pe treptele abrupte de piatră ale temniţei, sfâşiindu-şi pantalonii şi sângerând. Walder cel Mic trebui să-l atingă cu torţa ca să-l facă să se ridice în picioare şi să se urnească din loc.

Afară, în curte, noaptea se lăsa peste Dreadfort şi luna plină se înălţa peste zidurile dinspre răsărit ale castelului. Lumina ei palidă proiecta umbrele înaltelor merloane triunghiulare peste pământul îngheţat, ca un şir de dinţi negri şi ascuţiţi. Aerul era umed şi rece şi plin de mirosuri pe jumătate uitate. *Lumea,* îşi spuse Duhoare, *aşa miroase lumea.* Nu ştia cât timp petrecuse jos, în temniţă, dar trebuie să fi fost cel puţin o jumătate de an. *Atâta, sau mai mult. Dar dacă au trecut cinci ani, sau zece, sau douăzeci? Aş şti măcar? Dacă am fost nebun acolo, jos, şi mi-a trecut jumătate din viaţă?* Dar nu, era o prostie. Era imposibil să fi trecut atâta. Băieţii erau tot copii. Dacă ar fi trecut zece ani, ar fi devenit bărbaţi. Trebuia să-şi amintească asta. *Nu trebuie să-l las să mă înnebunească. Poate să-mi taie degetele de la mâini şi de la picioare, poate să-mi scoată ochii şi să-mi reteze urechile, dar nu poate să-mi ia minţile, dacă nu-l las.*

Walder cel Mic mergea în frunte, cu torţa în mână. Duhoare îl urma, supus, cu Walder cel Mare imediat în spatele lui. Câinii din adăposturi lătrară când trecură pe lângă ei. Vântul se învolbura prin curte, pătrunzând prin pânza subţire a zdrenţelor jegoase pe care le purta şi încreţindu-i pielea. Aerul nopţii era rece şi umed, dar nu vedea nici urmă de zăpadă, deşi, cu siguranţă, iarna era

aproape. Duhoare se întreba dacă avea să apuce venirea ninsorilor. *Câte degete voi avea la mâini? Câte la picioare?* Când ridică o mână, fu şocat să vadă cât de albă şi de descărnată era. *Piele şi os,* gândi *el. Am mâini de om bătrân.* Era posibil să se fi înşelat în privinţa băieţilor? Dacă nu erau Walder cel Mic şi Walder cel Mare, până la urmă, ci *fiii* băieţilor pe care-i cunoscuse?

Sala mare era întunecoasă şi plină de fum. La stânga şi la dreapta ardeau şiruri de torţe, strânse în scheletice mâini umane ieşite din ziduri. Sus, deasupra, grinzile erau înnegrite de fum şi tavanul boltit se pierdea în umbră. Aerul mirosea a vin, bere şi carne friptă. Stomacul i se agită zgomotos în prezenţa mirosurilor şi gura începu să-i lase apă.

Walder cel Mic îl împinse pe lângă mesele lungi la care mâncau oamenii garnizoanei. Le simţea ochii aţintiţi asupra lui. Cele mai bune locuri, sus, lângă dais, erau ocupate de favoriţii lui Ramsay, Băieţii Bastardului. Ben Oase, bătrânul care îngrijea preaiubiţii câini de vânătoare ai nobilului lord. Damon, zis Damon Dansează-pentru-Mine, bălai şi copilăros. Mârâitul, care-şi pierduse limba fiindcă Lordul Roose îl auzise vorbind nechibzuit. Alyn Ursuzul. Jupuitorul. Dick Gălbejitul. Mai departe, la masa comună, erau alţii pe care Duhoare îi cunoştea cel puţin din vedere, dacă nu după nume: mercenari şi sergenţi, soldaţi, temniceri şi torţionari. Dar erau şi străini, feţe pe care nu le ştia. Unii strâmbau din nas când trecea, iar alţii râdeau când dădeau cu ochii de el. *Oaspeţi,* gândi Duhoare, *prietenii nobilului lord, iar eu sunt adus să-i distrez.* Un fior de groază îi străbătu trupul.

La masa de onoare, bastardul lui Bolton şedea în jilţul tatălui său, sorbind din cupa tatălui său. Doi bătrâni stăteau la aceeaşi masă cu el, iar Duhoare ştiu dintr-o privire că amândoi erau lorzi. Unul era înalt şi sfrijit, cu ochi de cremene, o barbă albă, lungă, şi faţa aspră ca gerul iernii. Pieptarul pe care-l purta era o blană jerpelită de urs, roasă şi soioasă. Pe dedesubt, avea cămaşă de zale, deşi se afla la masă. Cel de-al doilea lord era înalt şi el, dar

cocârjat, spre deosebire de primul, care avea spatele drept. Avea un umăr mai ridicat decât celălalt şi se gârbovea deasupra străchinii, ca un vultur deasupra unui stârv. Avea ochi cenuşii şi lacomi, dinţi galbeni, iar barba-i bifurcată era o încâlceală de zăpadă şi argint. Doar câteva smocuri de păr alb îi mai atârnau pe ţeasta pătată, însă mantia pe care o purta era moale şi frumoasă, din lână gri tivită cu zibelină neagră şi prinsă pe umăr cu o stea cu multe raze, făurită din argint bătut.

Ramsay era înveşmântat în negru şi trandafiriu: cizme negre, centură şi teacă negre, pieptar negru din piele peste o cămaşă din catifea, cu fâşii de satin roşu-închis. În urechea dreaptă îi strălucea un granat tăiat în forma unei picături de sânge. Însă, în ciuda măreţiei veşmintelor sale, rămânea un bărbat hidos, osos, cu umerii lăsaţi, cu o corpolenţă care sugera că avea să devină, cu timpul, prea gras. Pielea-i era roz şi pătată, nasul mare, gura mică, părul lung, negru şi uscat. Avea buze mari şi cărnoase, dar ceea ce observau oamenii la el întâi şi întâi erau ochii. Moştenise ochii nobilului său tată: mici, apropiaţi, ciudat de deschişi la culoare. *Gri-fantomă,* numeau unii această nuanţă, dar, la drept vorbind, ochii lui erau aproape incolori, ca două cioburi de gheaţă murdară.

Când îl zări pe Duhoare, schiţă un zâmbet umed.

— Iată-l. Vechiul meu prieten ursuz, spuse el, adăugând, către cei de lângă el: Duhoare m-a însoţit de când eram copil. Nobilul meu tată mi l-a dăruit, ca semn al iubirii sale.

Cei doi lorzi schimbară o privire.

— Auzisem că slujitorul tău a murit, spuse cel gârbovit. Ucis de Casa Stark, se spunea.

Lordul Ramsay chicoti.

— Oamenii de fier îţi vor spune: ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic. Ca Duhoare. Deşi miroase a mormânt, aici n-am să te contrazic.

— Miroase a excremente şi a vomă stătută. Lordul gârbovit azvârli osul pe care-l rodea şi îşi şterse degetele de faţa de masă. Există vreun motiv pentru care trebuie să

ne impui prezenţa lui la masă?

Cel de-al doilea lord, bătrânul cu spatele drept, în cămaşă de zale, îl cercetă pe Duhoare cu ochi de cremene.

— Uită-te bine la el, îl îndemnă pe celălalt lord. I-a albit părul şi e mai slab cu douăzeci de kilograme, da, dar nu e un servitor. Ai uitat?

Lordul cocârjat îl cercetă atent şi pufni:

— *El?* E cu putinţă? Pupilul lui Stark. Zâmbitor, mereu zâmbitor.

— Acum zâmbeşte mai rar, mărturisi Lordul Ramsay. Se poate să-i fi spart câţiva dintre frumoşii dinţi albi.

— Ai fi făcut mai bine să-i tai beregata, zise lordul în zale. Un câine care se îndreaptă împotriva stăpânului nu merită decât să fie jupuit.

— O, a fost jupuit, pe ici, pe colo, zise Ramsay.

— Da, lordul meu. Am fost rău, lordul meu. Necuviincios şi… Îşi linse buza, încercând să-şi aducă aminte ce altceva mai făcuse. *Slujeşte şi supune-te,* îşi spuse, *şi te va lăsa să trăieşti şi să-ţi păstrezi ce ţi-a mai rămas din trup. Slujeşte şi supune-te şi nu-ţi uita numele. Duhoare. Duhoare, rimează cu umilitoare…* rău şi…

— Ai sânge la gură, remarcă Ramsay. Iarăşi ţi-ai ros degetele, Duhoare?

— Nu. Nu, stăpâne. Jur.

Duhoare încercase odată să-şi muşte degetul inelar, ca să nu-l mai doară după ce-i luaseră pielea de pe el. Lordul Ramsay nu tăia niciodată pur şi simplu degetul unui om. Prefera să-l jupoaie şi să lase carnea goală să se usuce, să crape şi să supureze. Duhoare fusese biciuit, schingiuit şi tăiat, dar nicio durere nu era la fel de chinuitoare ca aceea care venea după jupuire. Era genul de durere care te scoate din minţi şi pe care n-o poţi suporta mult timp. Mai devreme sau mai târziu, victima urla:

— Gata, te rog, gata, opreşte durerea, taie-l.

Şi Lordul Ramsay îi făcea pe plac. Jucau un joc. Duhoare învăţase regulile, după cum îi stăteau mărturie mâinile şi picioarele, dar atunci, o singură dată, uitase şi încercase să pună singur capăt durerii, cu dinţii. Ramsay se supărase

şi ofensa îl costase pe Duhoare încă un deget de la picior.

— Am mâncat un şobolan, bălmăji el.

— Un şobolan? Ochii spălăciţi ai lui Ramsay scânteiară în lumina torţelor. Toţi şobolanii din Dreadfort îi aparţin nobilului meu tată. Cum îndrăzneşti să te ospătezi cu unul fără permisiunea mea?

Duhoare nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. Un singur cuvânt greşit l-ar fi putut costa încă un deget de la picior, chiar de la mână. Până acum, pierduse două degete de la mâna stângă şi degetul mic de la mâna dreaptă, dar numai degetul mic de la piciorul drept şi trei de la stângul. Uneori, Ramsay glumea spunând c-o să-l facă simetric. *Stăpânul meu doar glumea,* încercă să-şi spună. *Nu vrea să mă rănească, mi-a spus-o, face asta doar când îi dau un motiv.* Stăpânul lui era blând şi milostiv. Ar fi putut să-i jupoaie faţa, pentru unele lucruri pe care Duhoare le spusese, înainte să-şi înveţe adevăratul nume şi locul cuvenit.

— Devine plictisitor, zise lordul în cămaşă de zale. Omoară-l şi cu asta, basta.

Lordul Ramsay îşi umplu cupa cu bere.

— Asta ne-ar strica petrecerea, lordul meu. Duhoare, am veşti bune pentru tine. Mă căsătoresc. Nobilul meu tată îmi aduce o fată din Casa Stark. Arya, fiica Lordului Eddard. Ţi-o aminteşti pe micuţa Arya, nu-i aşa?

Arya Încurcă-lume, îi veni să spună. *Arya Chip de Cal.* Sora cea mică a lui Robb, cu părul castaniu, faţa prelungă, slabă ca un băţ, mereu murdară. *Sansa era cea frumoasă.* Îşi amintea o vreme în care crezuse că Lordul Eddard Stark ar putea să-l însoare cu Sansa şi să-l recunoască drept fiu, dar asta fusese doar o închipuire de copil. Arya, însă…

— Mi-o amintesc. Arya.

— Va fi Doamna de Winterfell, iar eu stăpânul ei.

E doar o copilă.

— Da, stăpâne. Felicitări.

— Vii la nuntă, Duhoare?

Şovăi.

— Dacă doreşti, stăpâne.

— O, da.

Şovăi din nou, întrebându-se dacă era vreo capcană nemiloasă.

— Da, stăpâne. Dacă îţi face plăcere, aş fi onorat.

— Trebuie să te scoatem, atunci, din temniţa aia respingătoare. Să te ferchezuim, să-ţi găsim nişte haine curate, ceva de mâncare. Nişte terci bun şi moale. Ţi-ar plăcea? Poate nişte plăcintă de mazăre învelită în slănină. Am o mică sarcină pentru tine şi va trebui să te întremezi, dacă vrei să mă slujeşti. Vrei într-adevăr să mă slujeşti, ştiu.

— Da, stăpâne. Mai mult decât orice. Un fior îi străbătu trupul. Sunt Duhoare al tău. Lasă-mă, te rog să te slujesc. Te rog.

— Dacă mă rogi atât de frumos, cum aş putea să te refuz? Ramsay Bolton zâmbi. Plec la război, Duhoare. Şi tu vei veni cu mine, să mă ajuţi să-mi aduc acasă mireasa fecioară.

BRAN

Ceva din ţipătul corbului îi trimise un fior pe şira spinării. *Sunt aproape bărbat,* fu Bran nevoit să-şi reamintească. *Trebuie să fiu curajos acum.*

Dar aerul era tăios, rece şi plin de spaime. Până şi Vară era speriat. I se ridică părul pe ceafă. Umbrele se întindeau pe coama muntelui, negre şi lacome. Toţi copacii erau aplecaţi, încovoiaţi sub povara de gheaţă pe care o purtau. Unii nici nu mai arătau a copaci. Îngropaţi în zăpadă îngheţată, de la rădăcini până la coroană, se îngrămădeau pe deal ca nişte uriaşi, fiinţe monstruoase, diforme, cocoşate sub vântul îngheţat.

— Uite-i acolo.

Cercetaşul scoase sabia.

— Unde?

Glasul Meerei era o şoaptă.

— Aproape. Nu ştiu. Pe undeva.

Corbul ţipă din nou.

— *Hodor,* murmură Hodor.

Avea mâinile vârâte sub braţe. Din miriştea maronie a bărbii îi atârnau ţurţuri, iar mustaţa era plină de muci îngheţaţi, sclipind roşietici în lumina asfinţitului.

— Şi lupii sunt aproape, îi avertiză Bran. Cei care ne-au urmărit. Vară le simte mirosul ori de câte ori suntem în bătaia vântului.

— Lupii sunt cea mai mică grijă a noastră, zise Mâini-Reci. Trebuie să urcăm. În curând se întunecă. Aţi face bine să fiţi înăuntru înainte de venirea nopţii. Căldura voastră o să-i atragă. Privi spre vest, unde lumina soarelui la apus putea fi zărită vag printre copaci, ca strălucirea unui foc îndepărtat.

— E singura cale de intrare? întrebă Meera.

— Uşa din spate e la şaisprezece kilometri spre nord, printr-o văgăună.

Era tot ce avea de spus. Nici măcar Hodor nu putea să coboare printr-o văgăună, cu greutatea lui Bran pe spate, iar şaisprezece kilometri pentru Jojen erau acum la fel de imposibil de străbătut ca o mie. Meera privi muntele ce se înălţa deasupra lor.

— Drumul pare liber.

— *Pare,* mormăi posomorât cercetaşul. Simţi frigul? Sunt undeva pe-aproape. *Unde sunt?*

— În peşteră, sugeră Meera. Peştera e păzită. Nu pot trece.

Cercetaşul arătă cu sabia:

— Vedeţi intrarea de colo? La jumătatea povârnişului, între copacii inimii, despicătura aceea în stâncă?

— O văd, zise Bran. Vedea corbi intrând şi ieşind în zbor.

Hodor se mută de pe un picior pe altul.

— *Hodor.*

— O cută în stâncă, asta-i tot ce văd, zise Meera.

— Acolo e o cale de trecere. Abruptă şi întortocheată, la început, un culoar prin stâncă. Dacă puteţi ajunge acolo, veţi fi în siguranţă.

— Şi tu?

— Peştera e păzită.

Meera cercetă despicătura din coasta muntelui.

— Nu pot fi mai mult de o mie de metri de-aici până acolo.

Nu, gândi Bran, *dar tot drumul ăla e în sus.* Povârnişul era abrupt şi împădurit din abundenţă. Ninsoarea se oprise acolo cu trei zile în urmă, dar nu se topise nimic. Sub copaci, pământul era înveşmântat în alb, încă imaculat şi neatins.

— Nu e nimeni aici, zise Bran cu curaj. Uitaţi-vă la zăpadă. Nu sunt urme de paşi.

— Umblătorii albi calcă uşor pe zăpadă, spuse cercetaşul. Nu vei găsi nicio urmă a trecerii lor.

O pasăre coborî din văzduh şi i se aşeză pe umăr. Doar o duzină de păsări mari şi negre mai erau cu ei. Celelalte dispăruseră pe drum. În fiecare dimineaţă, când se sculau,

erau tot mai puţine.

— *Vino,* cârâi pasărea. *Vino, vino.*

Cioara cu trei ochi, gândi Bran. *Clarvăzătorul verde.*

— Nu e departe, spuse el. Avem puţin de urcat şi suntem în siguranţă. Poate că putem să facem un foc.

Cu toţii erau uzi, înfriguraţi şi înfometaţi, cu excepţia cercetaşului, iar Jojen Reed era prea slăbit ca să meargă neajutat.

— Duceţi-vă voi. Meera Reed se aplecă lângă fratele ei. Era aşezat în scorbura unui stejar, cu ochii închişi, tremurând nestăpânit. Porţiunea mică de faţă care i se putea vedea de sub glugă şi fular era albă ca zăpada dimprejur, însă răsuflarea îi aburea încă uşor din nări. Meera îl cărase toată ziua. *Mâncarea şi focul o să-l pună pe picioare,* încerca să-şi spună Bran, deşi nu era convins. Nu pot să lupt şi în acelaşi timp să-l car pe Jojen, continuă Meera, urcuşul e prea abrupt. Hodor, du-l tu pe Bran sus, la peştera aceea.

— *Hodor.*

Hodor bătu din palme.

— Jojen trebuie neapărat să mănânce, zise Bran nefericit.

Trecuseră douăsprezece zile de când elanul se prăbuşise pentru a treia şi ultima oară, de când Mâini-Reci îngenunchease lângă el în troianul de zăpadă şi murmurase o binecuvântare, într-o limbă necunoscută, în timp ce-i tăia beregata. Bran a plâns ca o fetiţă când a văzut ţâşnind sângele strălucitor. Nu se simţise niciodată mai schilod ca atunci, privind neputincios cum Meera Reed şi Mâini-Reci măcelăresc bravul animal care îi dusese atâta drum. Şi-a spus că n-o să mănânce, că prefera să flămânzească decât să se ospăteze din carnea unui prieten, dar, în cele din urmă, mâncase de două ori, o dată în pielea lui şi o dată în pielea lui Vară. Aşa sfrijit şi hămesit cum fusese elanul, bucăţile de carne pe care le tăiase cercetaşul din trupul lui îi ţinuseră în viaţă timp de şapte zile, până când le-au mâncat pe ultimele, cuibăriţi lângă un foc, în ruinele unei vechi fortificaţii.

— Trebuie să mănânce, fu de acord Meera, mângâind fruntea fratelui său. Trebuie să mâncăm cu toţii, dar nu e nici urmă de hrană aici. *Plecaţi.*

Bran clipi, alungându-şi o lacrimă şi o simţi îngheţându-i pe obraz. Mâini-Reci îl luă pe Hodor de braţ.

— Lumina scade. Dacă nu sunt aici chiar acum, vor fi curând. Haideţi.

Tăcut, o dată în viaţă, Hodor îşi scutură zăpada de pe picioare şi se avântă prin nămeţi, cu Bran în spate. Mâini-Reci păşea apăsat lângă ei, cu sabia într-o mână neagră. Vară îi urma. Pe alocuri, zăpada era mai înaltă decât el, şi uriaşul lup străvechi trebuia să se oprească şi să se scuture, după ce plonja prin crusta subţire. În timp ce urcau, Bran se răsuci cu greu în coşul său şi o văzu pe Meera trecându-şi un braţ pe sub trupul fratelui său, ca să-l ridice în picioare. *E prea greu pentru ea. E lihnită de foame, nu mai e la fel de puternică.* Fata apucă harponul-trident cu cealaltă mână, înfigându-i dinţii în zăpadă, ca să-şi găsească un mic punct de sprijin. Meera abia începuse să ia muntele pieptiş, când târându-l, când cărându-l în spate pe frăţiorul ei, când Hodor trecu printre doi copaci şi Bran nu-i mai văzu.

Panta deveni mai abruptă. Troienele crăpau sub cizmele lui Hodor. O dată, o piatră se mişcă sub piciorul lui şi el alunecă în spate, fiind cât pe ce să se rostogolească pe povârniş. Cercetaşul îl prinse de braţ, salvându-l.

— *Hodor,* făcu Hodor.

Fiecare rafală de vânt umplea aerul de o pudră albă, fină, ce strălucea ca sticla sub ultimele raze de lumină ale zilei. Corbii fâlfâiau în jurul lor. Unul zbură înainte şi dispăru în peşteră. *Doar optzeci de metri de-acum,* gândi Bran, *nu e deloc departe.*

Vară se opri brusc, la poalele unei pante abrupte de zăpadă imaculată. Lupul străvechi întoarse capul, adulmecă aerul, apoi mârâi. Cu părul zburlindu-se, începu să se retragă.

— Hodor, opreşte-te, spuse Bran. Hodor. *Aşteaptă.*

Ceva se întâmpla. Vară simţea asta în nări, şi Bran la fel.

Ceva rău. Ceva aproape.

— Hodor, nu. Întoarce-te.

Mâini-Reci îşi continua urcuşul şi Hodor voia să ţină pasul cu el.

— *Hodor, hodor, hodor,* mârâi el tare, ca să acopere protestele lui Bran.

Răsuflarea îi devenise greoaie. Un abur palid se revărsa în aer. Făcu un pas, apoi încă unul. Zăpada îi ajungea aproape până la brâu şi panta era foarte abruptă. Hodor stătea aplecat, ţinându-se cu mâinile de pietre şi de copaci. Încă un pas. Încă unul. Zăpada pe care o răscolea Hodor aluneca în jos, stârnind o mică avalanşă în spatele lor.

Şaizeci de metri. Bran îşi lungi gâtul într-o parte, să vadă mai bine peştera. Atunci văzu altceva.

— Un foc! În mica despicătură dintre copacii inimii pâlpâia o lumină, o lumină roşiatică, o chemare prin întunericul ce se lăsa. Priviţi, cineva…

Hodor urlă. Se răsuci, se împiedică şi căzu.

Bran simţi lumea alunecând într-o parte, când vânjosul grăjdar se răsuci violent. Un impact zguduitor îi smulse răsuflarea din piept. Cu gura plină de sânge, Hodor se zbătea şi se rostogolea, strivindu-l pe băiatul infirm cu greutatea lui.

Ceva îl ţine de picior. Preţ de o clipă, Bran crezu că poate o rădăcină i se încâlcise în jurul gleznei… până când rădăcina se mişcă. O *mână,* văzu el, în timp ce creatura ţâşni întreagă de sub zăpadă.

Hodor lovi cu piciorul, izbind în plin faţa creaturii cu un călcâi acoperit de zăpadă, dar omul mort părea că nici măcar nu simte. Apoi cei doi se încleştară, lovindu-se cu pumnii, zgâriindu-se, alunecând în josul povârnişului. În rostogolire, gura şi nasul lui Bran se umplură de zăpadă, dar în clipa următoare era din nou deasupra. Ceva îl izbi în creştet, o piatră, o bucată de gheaţă sau pumnul unui om, nu-şi dădea seama, şi se pomeni afară din coş, răşchirat pe coasta muntelui, scuipând zăpadă, cu mănuşa plină de părul pe care-l smulsese din capul lui Hodor.

De jur împrejur, de sub omăt se ridicau creaturi.

Două, trei, patru. Bran le pierdu şirul. Se înălţau ca nişte talazuri furioase, stârnind nori de zăpadă. Unele purtau mantii negre, altele piei zdrenţuite, altele nimic. Toate aveau carnea albă şi mâinile negre. Ochii le străluceau ca nişte stele albăstrii.

Trei se năpustiră asupra cercetaşului. Bran îl văzu pe Mâini-Reci spintecând faţa unei creaturi. Făptura continuă să se apropie, împingându-l în braţele alteia. Alte două erau pe urmele lui Hodor, păşind greoaie în josul pantei. Bran îşi dădu seama, cu spaima amară a neputinţei, că Meera avea să urce direct în braţele acestuia. Lovi zăpada şi strigă, s-o avertizeze.

Ceva îl apucă strâns.

În clipa aceea, strigătul lui deveni un răcnet. Bran luă un pumn de zăpadă şi i-o azvârli în faţă, dar creatura nici nu clipi. O mână neagră îi pipăia chipul, alta pântecele. Atingerea degetelor era ca de fier. O *să-mi scoată măruntaiele.*

Dar, dintr-odată, Vară era între ei. Bran văzu piele sfâşiindu-se ca o pânză proastă, auzi oase sfărâmându-se. Văzu o mână smulsă din încheietură, degete palide zvârcolindu-se, o mânecă din pânză aspră neagră, decolorată. *Negru,* gândi el, *veşminte negre, a fost un om al Rondului.* Vară azvârli braţul, se răsuci şi îşi afundă colţii în beregata mortului, sub bărbie. Când uriaşul lup cenuşiu înălţă capul, smulse aproape tot gâtul creaturii, într-o explozie de carne albă, putredă.

Mâna smulsă continua să se mişte. Bran se rostogoli, îndepărtându-se. Întins pe burtă, cu degetele înfipte în zăpadă, zări copacii de deasupra, albi, înveşmântaţi în omăt, şi strălucirea portocalie dintre ei.

Cincizeci de metri. Dacă s-ar putea târî cincizeci de metri, nu l-ar prinde. Umezeala i se strecura prin mănuşi, în timp ce se agăţa de rădăcini şi de pietre, către lumină. *Încă puţin, numai puţin. Apoi te poţi odihni lângă foc.*

Ultimele raze de lumină dispăruseră dintre copaci. Se lăsase noaptea. Mâini-Reci spinteca în stânga şi-n dreapta

cercul de făpturi moarte care-l împresura. Vară o sfârteca pe cea pe care tocmai o doborâse, cu dinţii înfipţi în faţa ei. Nimeni nu se sinchisea de Bran. Se caţără puţin mai sus, trăgându-şi sub el picioarele neputincioase. *Dacă pot ajunge la peştera aceea…*

— *Hoooodor!* veni un scâncet, de undeva de jos.

Şi, dintr-odată, nu mai era Bran, băiatul infirm care se târa prin zăpadă, dintr-odată era Hodor, la jumătatea drumului în josul muntelui, cu creatura încercând să-i scoată ochii. Răcnind, se ridică în picioare, clătinându-se, azvârlind făptura cât colo, cu putere. Creatura se propti într-un genunchi, apoi începu să se ridice din nou. Bran smulse sabia lungă a lui Hodor din teacă. Undeva, în adâncul său, îl auzea pe bietul Hodor continuând să scâncească, dar în afară era o furie înaltă de doi metri, cu o veche sabie de fier în mână. O ridică şi o coborî asupra omului mort, mârâind când lama tăie prin lână udă, zale ruginite şi piele putredă şi muşcă adânc în oasele şi carnea de dedesubt.

— *HODOR!* urlă el şi izbi din nou.

De data aceasta desprinse capul creaturii de trup şi, preţ de o clipă, exultă… până când o pereche de mâini moarte începu să-i caute, bâjbâind orbeşte, gâtul.

Bran se dădu înapoi, sângerând şi Meera Reed era acolo, vârându-şi harponul adânc în spatele creaturii.

— *Hodor!* răcni Bran din nou, făcându-i semn cu mâna să urce. *Hodor, hodor.*

Jojen se răsucea fără vlagă, acolo unde îl lăsase sora lui. Bran se duse la el, aruncă sabia lungă, îl cuprinse pe băiat în braţele care erau ale grăjdarului şi se ridică în picioare, clătinându-se.

— *HODOR!* zbieră el.

Porniră înapoi în susul muntelui, cu Meera în frunte, îndepărtând creaturile cu harponul. Nu puteau fi rănite, dar se mişcau încet şi greoi.

— *Hodor,* spunea Hodor la fiecare pas. *Hodor, hodor.*

Bran se întrebă ce-ar crede Meera dacă i-ar spune pe neaşteptate că o iubeşte.

Sus, deasupra lor, siluete învăpăiate dansau în zăpadă.

Creaturile, îşi dădu Bran seama. *Cineva a dat foc creaturilor.*

Vară mârâia şi îşi arăta colţii, dansând în jurul celei mai apropiate, o matahală descompusă, învăluită în vârtejuri de foc. *N-ar trebui să se apropie atât de mult, ce face?* Apoi se văzu pe sine, întins cu faţa în jos, în zăpadă. Lupul străvechi încerca să alunge creatura de lângă el. *Ce-o să se întâmple dacă mă omoară?* se întrebă băiatul. *Voi rămâne Hodor pe veci? Mă voi întoarce în pielea lui Vară? Sau voi fi pur şi simplu mort?*

Lumea se învârtea, ameţitoare, în jurul lui. Copaci albi, cer negru, flăcări roşii, totul se rotea, se răsucea, se învârtejea. Simţi cum se împiedică. Îi auzi pe Hodor strigând: *Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor hodor.* Un stol de corbi se revărsa din peşteră şi văzu o fetiţă cu o torţă în mână, săltând dintr-o parte în alta. Pentru o clipă, Bran crezu că e Arya... absurd, căci ştia că surioara lui se afla la mii de kilometri depărtare sau era moartă. Şi, totuşi, era acolo, învârtindu-se, o făptură sfrijită, jerpelită, sălbăticită, cu părul răvăşit. Ochii lui Hodor se umplură de lacrimi care îngheţară pe loc.

Totul se întoarse pe dos, cu susul în jos, şi Bran se pomeni înapoi în pielea lui, pe jumătate îngropat în zăpadă. Creatura în flăcări se înălţa, ameninţătoare, deasupra lui, profilându-se pe fundalul copacilor în giulgiuri de nea. Era una dintre cele dezbrăcate, observă Bran, cu o clipă înainte ca arborele de lângă el să-şi scuture toată zăpada direct peste capul lui.

Când îşi veni în fire, zăcea pe un pat de ace de pin, sub un plafon întunecat de piatră. *Peştera. Sunt în peşteră.* Păstra gustul de sânge în gură, acolo unde îşi muşcase limba. În dreapta ardea un foc, revărsându-şi căldura peste faţa lui şi senzaţia era mai plăcută decât orice simţise până atunci. Vară era acolo, adulmecând împrejur. Şi Hodor, ud leoarcă. Meera legăna capul lui Jojen în poală. Făptura-Arya stătea deasupra lor, strângându-şi

torţa în mână.

— Zăpada, spuse Bran. A căzut pe mine. M-a îngropat.

— Te-a ascuns. Eu te-am scos afară. Meera făcu semn cu capul către fată: Dar ea a fost cea care ne-a salvat. Torţa… focul îi ucide.

— Focul îi *arde.* Focul e mereu flămând.

Acela nu era glasul Aryei, nici al vreunui alt copil. Era un glas de femeie, subţire şi dulce, cu o sonoritate melodioasă cum Bran nu mai auzise până atunci şi o tristeţe care îi frângea inima. Bran miji ochii, s-o vadă mai bine. *Era* o fată, dar mai scundă decât Arya, cu pielea pătată ca a unei căprioare sub o mantie de frunze. Avea ochi stranii: mari şi apoşi, aurii-verzui, cu pupile înguste, ca de pisică. *Nimeni n-are asemenea ochi.* Părul ei era o încâlceală maro, roşie şi aurie, culorile toamnei, în care se împleteau lujeri de viţă, rămurele şi flori uscate.

— Cine e? întrebă Meera Reed.

Bran ştia.

— E un copil. Un copil al pădurii.

Tremura, de exaltare şi de frig deopotrivă. Descinseseră într-una dintre poveştile Bătrânei Nan.

— Primii Oameni ne-au numit copii, răspunse mica femeie. Uriaşii ne-au zis *woh dak nag gran,* oamenii-veveriţe, fiindcă eram atât de mici, de ageri şi de ataşaţi de copaci, dar nu suntem nici veveriţe, nici copii. În Limba Adevărată numele nostru înseamnă *cei care cântă cântecul pământului.* Înainte ca Limba voastră Veche să fie vorbită, noi ne-am cântat cântecele timp de zece mii de ani.

— Acum vorbeşti Limba Comună, spuse Meera.

— Pentru el. Pentru copilul Bran. M-am născut pe vremea dragonului şi, timp de două sute de ani, am umblat în lumea oamenilor, să văd, să ascult şi să învăţ. Poate aş mai fi hoinărit şi-acum, dar picioarele mă dureau şi aveam inima obosită, aşa că m-am îndreptat spre casă.

— Două sute de ani? se miră Meera.

Copila zâmbi.

— Oamenii, ei sunt de fapt copiii.

— Ai un nume? întrebă Bran.

— Când am nevoie. Flutură torţa către o crăpătură neagră în peretele din adâncul peşterii. Drumul nostru coboară. Trebuie să veniţi cu mine acum.

Bran tremură din nou.

— Cercetaşul…

— Nu poate veni.

— L-au omorât.

— Nu. L-au omorât de mult. Haide, acum. E mai cald în adâncuri şi nimeni n-o să vă facă niciun rău. Vă aşteaptă.

— Cioara cu trei ochi? întrebă Meera.

— Clarvăzătorul verde.

Şi cu aceasta, porni la drum, iar ei nu avură încotro şi o urmară. Meera îl ajută pe Bran să urce înapoi pe spatele lui Hodor, deşi coşul era pe jumătate distrus şi ud de la zăpada topită. Apoi îşi cuprinse fratele cu un braţ şi îl ridică în picioare. Ochii lui Jojen se deschiseră.

— Ce? făcu el. Meera? Unde suntem? Când văzu focul, zâmbi. Am avut cel mai ciudat vis.

Culoarul era îngust şi întortocheat şi atât de scund încât în scurt timp Hodor mergea aplecat. Bran se ghemuia cât putea, dar, chiar şi aşa, începu curând să lovească plafonul cu creştetul. La fiecare atingere, stratul de murdărie se sfărâma, căzându-i în ochi şi în păr şi, o dată, Bran îşi izbi fruntea de o rădăcină albă şi groasă care creştea din peretele tunelului, năpădită de lujeri şi pânze de păianjen.

Copila mergea înainte cu torţa în mână, cu mantia de frunze foşnind în urma ei, dar culoarul cotea atât de mult, încât foarte curând Bran o pierdu din ochi. Mai rămase doar lumina oglindită pe zidurile tunelului. După ce coborâră puţin, peştera se despărţi, însă culoarul din stânga era negru ca smoala, aşa că până şi Hodor ştiu că trebuie să urmeze torţa mişcătoare din dreapta.

Felul în care se mişcau umbrele dădea impresia că zidurile se mişcă şi ele. Bran văzu imenşi şerpi albi intrând şi ieşind din pământ şi inima începu să-i bubuie de frică. Se întrebă dacă nu cumva nimeriseră într-un cuib de şerpi de lapte sau viermi uriaşi de morminte, moi, palizi şi gelatinoşi. *Viermii de morminte au dinţi.* Hodor îi văzu şi

el.

— *Hodor,* scânci el, refuzând să mai înainteze.

Dar când copila se opri să-i aştepte, lumina torţei rămase neclintită şi Bran îşi dădu seama că şerpii nu erau decât rădăcini albe, ca aceea de care se lovise cu capul.

— Sunt rădăcini de copaci ai inimii, spuse el. Hodor, îţi aminteşti copacul inimii din pădurea zeilor? Copacul alb cu frunze roşii? Un copac nu-ţi poate face rău.

— *Hodor.*

Hodor se năpusti înainte, grăbindu-se după copilă şi torţa ei, spre adâncurile pământului. Trecură pe lângă altă bifurcaţie, apoi pe lângă încă una şi ajunseră într-o cavernă imensă, cât sala mare de la Winterfell, cu dinţi de piatră atârnând din tavan şi alţii ţâşnind prin podea. Copila în mantie de frunze ţesu o cărare printre ei. Din când în când, se oprea şi le făcea semn cu torţa, nerăbdătoare. *Pe aici,* părea să spună, *pe aici, mai repede.*

Urmară alte culoare laterale, alte încăperi şi Bran auzi apă picurând undeva în dreapta. Când se uită într-acolo, văzu ochi privindu-i, ochi cu pupile înguste care străluceau, oglindind lumina torţei. *Alţi copii,* îşi spuse *el, fata nu e singura,* dar, în acelaşi timp, îi reveni în minte povestea Bătrânei Nan despre copiii lui Gendel.

Rădăcinile erau pretutindeni, răsucindu-se prin pământ şi piatră, închizând unele culoare şi năpădind tavanele altora. *Toate culorile au dispărut,* îşi dădu brusc seama Bran. Lumea e pământ negru şi lemn alb. Copacul inimii de la Winterfell avea rădăcini groase cât picioarele unui uriaş, dar acestea erau încă şi mai groase. Şi Bran nu mai văzuse niciodată atât de multe. *Probabil că deasupra noastră creşte un crâng întreg.*

Lumina se micşoră din nou. Aşa măruntă cum era, copila-care-nu-era-copil se mişca repede când voia. Tropăind după ea, Hodor strivi ceva sub picioare. Se opri atât de brusc, încât Meera şi Jojen fură cât pe ce să se lovească de spatele lui.

— Oase, spuse Bran. Sunt oase.

Podeaua tunelului era aşternută cu oase de păsări şi

animale. Dar mai erau şi altele, oase mari, care trebuie să fi provenit de la uriaşi şi oase mici care puteau fi de la copii. De-o parte şi de alta, din nişe cioplite în piatră, îi priveau cranii. Bran văzu o ţeastă de urs şi una de lup, câteva cranii umane şi aproape tot atâtea de uriaşi. Toate celelalte erau mici, cu forme ciudate. *Copiii pădurii.* Rădăcinile crescuseră în interiorul şi în jurul fiecăruia dintre ele. Pe câteva creştete erau cocoţaţi corbi, ce urmăreau trecerea grupului cu ochi negri, strălucitori.

Ultima parte a călătoriei lor întunecoase fu cea mai abruptă. Hodor făcu ultima coborâre pe fund, săltând şi alunecând în jos, în zgomot de oase rupte, pământ sfărâmat şi pietricele. Copila îi aştepta, stând la un capăt al unui pod natural, deasupra unei prăpăstii. Jos, în beznă, Bran auzi sunetul unei ape curgătoare. *Un râu subteran.*

— Trebuie să trecem în partea cealaltă? întrebă Bran, când fraţii Reed coborâră, alunecând, lângă el.

Perspectiva îl înspăimânta. Dacă Hodor ar aluneca pe podul acela îngust, ar cădea şi ar cădea.

— Nu, băiete, răspunse copila. În spatele tău.

Înălţă torţa şi lumina păru să se mişte, devenind schimbătoare. Acum flăcările ardeau portocalii şi galbene, umplând peştera cu o strălucire roşiatică, dar în clipa următoare toate culorile păleau, lăsând doar albul şi negrul. În spatele lor, Meera gâfâi. Hodor se întoarse.

În faţa lor, un palid lord în găteli de abanos stătea visător într-un cuib încâlcit, un tron ţesut din rădăcini de copac al inimii care-i îmbrăţişa membrele ofilite aşa cum îşi îmbrăţişează o mamă copilul.

Trupul lui era atât de scheletic şi hainele atât de putrede, încât, la început, Bran îi luă drept alt cadavru, un om mort rămas rezemat atât de mult încât rădăcinile începuseră să crească peste el, pe sub el şi prin el. Puţina piele pe care o mai avea lordul-cadavru era albă, cu excepţia unei pete însângerate care i se întindea pe gât, până pe obraz. Păru-i alb era moale şi firav, ca un puf, şi atât de lung încât atingea podeaua de pământ. În jurul picioarelor i se încolăceau rădăcini, ca nişte şerpi de lemn.

Una îşi croise drum prin pantaloni în carnea ofilită a coapsei sale, ieşind apoi prin umăr. Îi mai rămăsese puţină piele, întinsă peste faţă, tare şi tăbăcită, dar chiar şi aceasta se destrăma, şi, ici şi colo, osul maro şi galben de dedesubt se iţea prin ea.

— Eşti cioara cu trei ochi? se auzi Bran întrebând.

O cioară cu trei ochi ar trebui să aibă trei ochi. El are doar unul, şi acela roşu. Bran îi simţea ochii aţintiţi asupra lui, strălucind ca o baltă de sânge în lumina torţei. Din orbita goală, acolo unde ar fi trebuit să aibă celălalt ochi, creştea o rădăcină subţire şi albă, care-i cobora pe obraz şi în gât.

— O... cioară? Glasul palidului lord era uscat. Buzele se mişcau încet, de parcă ar fi uitat cum să articuleze cuvintele. Cândva, da. Cu veşminte negre şi sânge negru. Hainele pe care le purta erau mucegăite şi decolorate, pătate de muşchi şi mâncate de viermi, dar cândva fuseseră negre. Am fost multe lucruri, Bran. Acum sunt aşa cum mă vezi şi acum înţelegi de ce n-am putut să vin eu la tine... decât în vise. Te-am urmărit multă vreme, te-am urmărit cu o mie şi unu de ochi. Am văzut naşterea ta şi, mai înainte, am văzut-o pe cea a nobilului tău tată. Ţi-am urmărit primul pas, ţi-am auzit primul cuvânt, am fost părtaş la primul tău vis. Te priveam când ai căzut. Iar acum ai venit, în sfârşit, la mine, Brandon Stark, deşi ceasul e târziu.

— Sunt aici, spuse Bran, numai că sunt infirm. O să... o să mă repari... o să-mi repari picioarele, vreau să zic?

— Nu, răspunse palidul lord. Asta e mai presus de puterile mele.

Ochii lui Bran se umplură de lacrimi. *Am bătut atâta drum.* Sala răsună de ecoul râului negru.

— N-o să mai mergi niciodată, Bran, dar vei zbura, făgăduiră palidele buze.

TYRION

Nu se mişcă multă vreme, stând împietrit pe mormanul de saci vechi care îi slujea drept pat, ascultând vântul în parâme, clipocitul valurilor pe coca bărcii.

O lună plină plutea deasupra catargului. *Mă conduce în josul râului, mă urmăreşte ca un ochi imens.* Deşi era cald sub pieile mucegăite cu care se învelea, trupul piticului fu străbătut de un fior. *Îmi trebuie o cupă de vin. O duzină de cupe de vin.* Dar ticălosul ăla de Griff nu l-ar lăsa să-şi potolească setea nici într-o mie de ani. În schimb, Tyrion bea apă şi era condamnat la nopţi de nesomn şi zile cu transpiraţii şi friguri.

Piticul se ridică, ţinându-şi capul în mâini. *Oare am visat?* Nu-şi mai amintea nimic. Nopţile nu fuseseră niciodată blânde cu Tyrion Lannister. Dormea prost chiar şi în paturi de puf. Pe *Sfioasa Fecioară* îşi făcuse patul pe acoperişul cabinei, cu un colac de funie de cânepă drept pernă. Îi plăcea mai mult acolo, sus, decât în cala strâmtă a vasului. Aerul era mai proaspăt şi sunetele râului mai dulci decât sforăielile lui Raţă. Dar asemenea plăceri aveau preţul lor: puntea era tare şi se trezea amorţit, cu picioarele înţepenite şi chinuite de dureri.

Acum îi pulsau, iar gambele îi erau tari ca lemnul. Le masă, încercând să alunge durerea, dar când se ridică, era încă prezentă, determinându-l să se strâmbe. *Trebuie să fac o baie.* Hainele lui de copil duhneau, şi el la fel. Ceilalţi se îmbăiau în râu, dar până acum nu li se alăturase. Unele dintre broaştele-ţestoase pe care le văzuse în valuri păreau destul de mari ca să-l despice în două. *Sfarmă-oase* le numea Raţă. În plus, nu voia ca Lemore să-l vadă despuiat.

De pe acoperişul cabinei se lăsa o scară de lemn. Tyrion îşi trase cizmele şi coborî pe puntea de la pupă, unde, lângă un mangal de fier, stătea Griff, înveşmântat într-o mantie din piele de lup. Mercenarul făcea garda de noapte

de unul singur, sculându-se când ceilalţi tovarăşi ai săi îşi căutau paturile şi retrăgându-se la răsăritul soarelui.

Tyrion se ghemui vizavi de el şi îşi încălzi mâinile deasupra mangalului. Dincolo de apă cântau privighetori.

— Curând se luminează, îi spuse el lui Griff.

— Nu destul de curând. Trebuie s-o luăm din loc.

Dacă ar fi fost după Griff, *Sfioasa Fecioară* şi-ar fi continuat drumul în josul râului, fie zi, fie noapte, dar Yandry şi Ysilla refuzau să-şi rişte barca în întuneric. Rhoynul Superior era plin de buşteni şi de buturugi, care ar fi putut sfâşia coca *Sfioasei Fecioare.* Griff nu voia să audă aşa ceva. El ştia una şi bună: Volantis.

Ochii mercenarului se mişcau întruna, căutând în noapte după... ce? *Piraţi? Oameni de piatră? Vânători de sclavi?* Piticul ştia că râul avea pericolele lui, dar însuşi Griff i se părea mai periculos decât oricare dintre ele. Îi amintea de Bronn, dar Bronn avea umorul negru al unui mercenar, în timp ce Griff nu avea umor deloc.

— Aş ucide pentru o cupă de vin, murmură Tyrion.

Griff nu răspunse. *Poţi să mori şi tot n-ai să bei,* spuneau parcă ochii lui spălăciţi. Tyrion se îmbătase criţă în prima sa noapte pe *Sfioasa Fecioară.* A doua zi, când s-a trezit, i se luptau dragoni în ţeastă. Griff s-a uitat o singură dată la el pe când vomita peste bord şi a spus:

— Ai terminat cu băutura.

— Vinul mă ajută să dorm, protestase Tyrion.

Vinul îmi îneacă visele, ar fi putut zice.

— Atunci stai treaz, răspunsese Griff, neclintit.

Spre răsărit, primele raze palide de lumină scăldară cerul deasupra râului. Apele Rhoynului trecură încet dinspre negru spre albastru, asemănându-se cu părul şi barba mercenarului. Griff se ridică în picioare.

— Ceilalţi ar trebui să se trezească în curând. Puntea îţi aparţine.

Privighetorile amuţiră şi ciocârliile râului le preluară cântecul. Printre trestii ţâşniră egretele, lăsându-şi urmele pe bancurile de nisip. Norii de pe cer erau în flăcări: roz şi violet, castaniu şi auriu, perlă şi şofran. Unul semăna cu

un dragon. *Odată ce-ai văzut un dragon în zbor, poţi să stai acasă şi să-ţi îngrijeşti mulţumit grădina,* scrisese cineva odată, *căci în lumea asta largă altă minune mai mare nu există.* Tyrion îşi scărpină cicatricea şi încercă să-şi amintească numele autorului. Dragonii îi ocupaseră mult gândurile în ultimul timp.

— Bună dimineaţa, Hugor.

Septa Lemore îşi făcuse apariţia, în veşmintele-i albe, încinsă la brâu cu un cordon împletit în şapte culori. Părul i se revărsa despletit pe umeri.

— Cum ai dormit?

— Agitat, bună doamnă. Te-am visat din nou.

Un vis cu ochii deschişi. Nu putea dormi, aşa că şi-a strecurat o mână între picioare şi şi-a imaginat-o pe septă deasupra lui, cu sânii săltând.

— Un vis păcătos, fără îndoială. Eşti un om păcătos. Te rogi cu mine, ca să ceri iertare pentru păcatele tale?

Doar dacă ne rugăm după obiceiul Insulelor Verii.

— Nu, dar transmite-i negreşit Fecioarei un lung şi dulce sărut din partea mea.

Râzând, septa se îndreptă spre proră. Obişnuia să se îmbăieze în râu în fiecare dimineaţă.

— E limpede că barca asta nu şi-a căpătat numele după tine! strigă Tyrion, în timp ce ea se dezbrăca.

— Mama şi Tatăl ne-au făcut după chipul şi asemănarea lor, Hugor. Ar trebui să ne preamărim trupurile, căci sunt făurite de zei.

Zeii trebuie să fi fost beţi când m-au făcut pe mine. Piticul o privi pe Lemore alunecând în apă. Imaginea îl înfierbântă. Gândul s-o dezbrace de acele caste veşminte albe şi să-i desfacă picioarele avea ceva minunat de păcătos. *Inocenţa furată,* gândi el… deşi Lemore nu era nici pe departe atât de inocentă precum părea. Avea pe abdomen vergeturi care n-ar fi putut proveni decât de la o sarcină.

Yandry şi Ysilla se sculaseră odată cu soarele şi îşi vedeau de treburi. Yandry arunca, din când în când, câte o privire furişă spre Septa Lemore, în timp ce verifica

parâmele. Nevasta lui scundă şi negricioasă, Ysilla, se făcea că nu observă. Puse nişte aşchii în mangal, pe puntea de la pupă, aţâţă cărbunii cu un cuţit înnegrit şi începu să frământe aluatul pentru biscuiţii de dimineaţă.

Când Lemore urcă din nou pe punte, Tyrion se delecta privind cum apa îi şiroia între sâni, pielea-i netedă lucind aurie în lumina zorilor. Era trecută de patruzeci de ani, mai degrabă prezentabilă decât atrăgătoare, dar încă plăcută ochiului. *Să fii excitat e cel mai plăcut lucru, în afară de starea de beţie,* hotărî el. Îl făcea să se simtă iarăşi viu.

— Ai zărit broasca-ţestoasă, Hugor? îl întrebă septa, storcându-şi apa din păr. Carapacea-încreţită?

Dimineaţa devreme era cel mai bun moment să vezi ţestoasele. În timpul zilei, înotau în adâncuri, să se ascundă în crăpături, de-a lungul bancurilor, dar la răsăritul soarelui, ieşeau la suprafaţă. Unora le plăcea să înoate lângă barcă. Tyrion zărise o duzină de specii: ţestoase mari şi mici, turtite, cu urechi roşii, cu carapacea netedă şi sfarmă-oase, ţestoase maro, ţestoase verzi, ţestoase negre, ţestoase cu gheare, ţestoase cu coarne, ţestoase cu carapacea cu striaţii şi modele, acoperite de spirale de culoarea aurului, a jadului şi a untului. Unele erau atât de mari încât ar fi putut purta un om pe spate. Yandry jura că prinţii rhoynari obişnuiau să treacă râul pe spinările lor. El şi soţia lui erau născuţi pe malurile Sângelui Verde, doi orfani din Dorne întorşi acasă, la Mama Rhoyne.

— N-am văzut carapacea-încreţită. *Eu priveam femeia goală.*

— Îmi pare rău pentru tine. Lenore îşi trase veşmântul peste cap. Ştiu că te trezeşti devreme sperând să zăreşti broaştele-ţestoase.

— Îmi place şi să privesc soarele înălţându-se pe cer. E ca şi cum ai privi o fecioară ridicându-se goală din baie, gândi Tyrion. Unele puteau fi mai atrăgătoare decât altele, dar fiecare era promiţătoare. Broaştele-ţestoase au farmecul lor, n-am să tăgăduiesc, continuă el. Nimic nu mă

încântă mai mult decât priveliştea unei perechi frumoase, bine proporţionate, de… carapace.

Septa Lemore râse. Asemenea tuturor celorlalţi de pe *Sfioasa Fecioară,* avea secretele ei. N-avea decât. *Nu vreau s-o cunosc, vreau doar să mă culc cu ea.* Ştia şi ea asta. În timp ce-şi atârna cristalul de preoteasă la gât, să i se cuibărească între sâni, îl tachină cu un zâmbet.

Yandry ridică ancora, luă una dintre vâslele lungi de pe acoperişul cabinei şi împinse barca. Doi bâtlani ridicară capetele, privind cum *Sfioasa Fecioară* se îndepărtează de mal, purtată de curent. Încet, încet, barca începu să înainteze în josul râului. Yandri se duse la cârmă. Ysilla întorcea biscuiţii. Aşeză o tigaie de fier deasupra mangalului şi puse slănina în ea. Uneori, gătea biscuiţi şi slănină, alteori slănină şi biscuiţi. Din două în două săptămâni, se mai ivea câte un peşte. Dar nu astăzi.

Când Ysilla se întoarse cu spatele, Tyrion şterpeli un biscuit din mangal, retrăgându-se la timp ca să evite o lovitură cu înfricoşătoarea ei lingură de lemn. Erau mai buni calzi, picurând de miere şi unt. Mirosul de slănină prăjită îl scoase curând pe Raţă din cală. Adulmecă deasupra mangalului, primi o lovitură cu lingura Ysillei şi plecă să se uşureze, ca în fiecare dimineaţă, peste pupă.

Tyrion se duse, cu mersu-i legănat, să i se alăture.

— Asta da privelişte, glumi el în timp ce urinau, un pitic şi o raţă, făcând măreţul Rhoyne şi mai măreţ.

Yandry pufni batjocoritor.

— Mama Rhoyne n-are nevoie de apa ta, Yollo. E cel mai mare râu din lume.

Tyrion scutură ultimii stropi.

— Destul de mare ca să înece un pitic, recunosc. Manderul, însă, e la fel de larg. Şi Tridentul, la vărsare. Apa Neagră e mai adâncă.

— Nu cunoşti râul. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Slănina era crocantă, biscuiţii aurii. Tânărul Griff ieşi cu pas împleticit pe punte, căscând.

— Bună dimineaţa tuturor.

Flăcăul era mai scund decât Raţă, dar constituţia lui

deşirată sugera că nu ajunsese încă la maturitate. *Băiatul ăsta imberb ar putea avea orice fecioară din Cele Şapte Regate, cu sau fără păr albastru. Ochii ăia ai lui le-ar topi.* Ca şi tatăl său, Tânărul Griff avea ochi albaştri, dar, dacă ai tatălui erau deschişi, ai fiului aveau o nuanţă închisă. La lumina felinarului, deveneau negri, iar în amurg păreau violeţi. Genele lui erau lungi ca de femeie.

— Simt miros de slănină, zise flăcăul, trăgându-şi cizmele.

— Slănină bună, spuse Ysilla. Şezi.

Le dădu să mănânce pe puntea de la pupă, îndopându-l pe Tânărul Griff cu biscuiţi şi lovindu-l pe Raţă cu lingura peste mână, ori de câte ori încerca să mai înhaţe nişte slănină. Tyrion trase deoparte doi biscuiţi, îi garnisi cu slănină şi îi duse unul lui Yandry, la cârmă. După aceea, îl ajută pe Raţă să ridice vela triunghiulară a ambarcaţiunii. Yandri îi duse în mijlocul râului, unde curentul era mai puternic. *Sfioasa Fecioară* era o barcă minunată: avea pescajul atât de mic, încât putea să-şi croiască drum şi pe cei mai puţin adânci afluenţi ai râului, trecând peste bancurile de nisip care ar fi făcut să eşueze vasele mai mari. Dar cu pânzele în vânt şi purtată de curent, reuşea să atingă o viteză bună. Ceea ce, după cum susţinea Yandry, putea să-ţi salveze viaţa în zonele mai înalte ale Rhoynului.

— Dincolo de Tristeţi nu există lege, de o mie de ani.

— Şi nici *oameni,* din câte văd.

Zărise nişte ruine, de-a lungul malurilor, mormane de dărâmături năpădite de lujeri de viţă, muşchi şi flori, dar niciun alt semn de locuire.

— Nu cunoşti râul, Yollo. O navă de piraţi se poate furişa în susul oricărui pârâu, iar sclavii evadaţi se ascund adesea printre ruine. Vânătorii de sclavi vin arareori atât de departe în nord.

— Vânătorii de sclavi ar fi bine veniţi în locul ţestoaselor.

Nefiind un sclav evadat, Tyrion nu trebuia să se teamă că va fi prins. Şi nu era de aşteptat ca vreun pirat să se

sinchisească de o navă ce plutea în aval. Mărfurile de preţ veneau în susul apei, de la Volantis.

Când se termină slănina, Raţă îl lovi pe Tânărul Griff cu pumnul în umăr.

— E timpul pentru nişte vânătăi. Astăzi, săbii, am impresia.

— Săbii? Tânărul Griff rânji. Minunat.

Tyrion îl ajută să se îmbrace pentru duel, în pantaloni grei, tunică vătuită şi o armură de fier, veche şi ciobită. Ser Rolly, în zale şi piele fiartă, ridică din umeri. Amândoi îşi puseră coifurile pe cap şi aleseră săbii boante din lada cu arme. Se încăierară pe puntea de la pupă, luptându-se îndârjit, sub privirile celorlalţi din grupul dimineţii.

Când se băteau cu buzduganul sau cu baltagul bont, înălţimea şi puterea superioare ale lui Ser Rolly îl copleşeau rapid pe Tânărul Griff, însă cu săbii lupta era aproape egală. Niciunul dintre ei nu folosea scut în dimineaţa aceasta, aşa că era un joc în care loveau şi parau, înainte şi înapoi, pe punte. Râul răsuna de zgomotul luptei lor. Tânărul Griff dădea mai multe lovituri, dar ale lui Raţă erau mai puternice. După o vreme, bărbatul mai voinic începu să obosească. Atacurile veneau mai încet, şi mai încet. Tânărul Griff le contracara pe toate şi lansă un atac furios care-l forţă pe Ser Rolly să se retragă. Când ajunseră la pupă, flăcăul încleştă cele două săbii, se izbi cu un umăr în Raţă şi voinicul ajunse în râu.

Ieşi la suprafaţă, scuipând şi înjurând, răcnind să vină cineva să-l pescuiască înainte ca vreo ţestoasă răpitoare să-i mănânce părţile ruşinoase. Tyrion îi aruncă o funie.

— Raţele ar trebui să înoate mai bine de-atât, spuse el, în timp ce el şi Yandry îl trăgeau pe cavaler înapoi la bordul *Sfioasei Fecioare.*

Ser Rolly îl înhăţă pe Tyrion de guler.

— Ia să vedem cum înoată piticii, spuse el, azvârlindu-l cu capul înainte în râu.

Piticul râse ultimul; ştia să înoate destul de bine şi chiar înotă, până când începură să-l doară picioarele. Tânărul Griff îi întinse o prăjină.

— Nu eşti primul care încearcă să mă înece, îi spuse el lui Raţă, în timp ce-şi golea apa de râu din cizmă. Tatăl meu m-a aruncat într-o fântână în ziua în care m-am născut, dar eram atât de urât, încât vrăjitoarea apei, care locuia acolo, în adâncuri, m-a scuipat înapoi. Îşi scoase şi cealaltă cizmă, apoi făcu o tumbă pe punte, împroşcându-i.

Tânărul Griff râse.

— De unde ai învăţat asta?

— De la saltimbanci, minţi el. Mama mă iubea cel mai mult dintre toţi copiii ei pentru că eram atât de mic. M-a alăptat până la şapte ani. Asta i-a făcut geloşi pe fraţii mei, aşa că m-au vârât într-un sac şi m-au vândut unei trupe de saltimbanci. Când am încercat să fug, maestrul saltimbanc mi-a tăiat jumătate de nas, ca să fiu obligat să merg cu ei şi să învăţ să fiu nostim.

Adevărul era uşor diferit. Unchiul său îl învăţase câteva salturi când avea şase sau şapte ani. Tyrion făcuse o pasiune pentru asta. Timp de şase luni umblase voios de-a dura prin Casterly Rock, aducând zâmbete pe feţele septonilor, scutierilor şi servitorilor deopotrivă. Până şi Cersei a râs, văzându-l, o dată sau de două ori.

Totul s-a încheiat brusc în ziua în care tatăl său s-a întors din perioada lui de şedere la Debarcaderul Regelui. În seara aceea, la cină, Tyrion i-a făcut o surpriză tatălui său, străbătând în mâini toată lungimea mesei de onoare. Lordul Tywin n-a fost încântat.

— Zeii te-au făcut pitic. Trebuie să fii şi bufon? Te-ai născut leu, nu maimuţă.

Iar tu eşti un cadavru, tată, aşa că am să fac atâtea tumbe câte vreau.

— Ai darul să mă faci să zâmbesc, îi spuse Septa Lemore, în timp ce-şi ştergea degetele de la picioare. Ar trebui să-i mulţumeşti Tatălui Ceresc. El face daruri tuturor copiilor săi.

— Aşa e, încuviinţă Tyrion amabil.

Şi când am să mor, vreau să mă îngroape cu arbaleta, ca să-i pot mulţumi Tatălui Ceresc pentru darurile sale aşa cum i-am mulţumit tatălui de pe pământ.

Hainele îi erau încă ude de pe urma involuntarei sale bălăceli, lipindu-i-se în mod neplăcut de braţe şi de picioare. În timp ce Tânărul Griff plecă împreună cu Septa Lemore, ca să fie iniţiat în tainele Credinţei, Tyrion îşi scoase veşmintele ude şi îmbrăcă altele uscate. Raţă râse în hohote când ieşi din nou pe punte. Nu-l putea învinui. Astfel îmbrăcat, era o apariţie comică. Purta o tunică împărţită în două: partea stânga era din catifea violet, cu ţinte de bronz, iar dreapta, din lână galbenă, brodată cu modele florale verzi. Pantalonii erau asemănători: piciorul drept era verde, uniform, stângul, în dungi roşii şi albe. Unul dintre cuferele lui Illyrio fusese umplut cu haine de copil, prăfuite, dar bine croite. Septa Lemore tăiase fiecare veşmânt în două, apoi le cususe din nou, unind jumătate de ici cu jumătate de colo, ca să formeze haine pestriţe. Griff chiar insistase ca Tyrion s-o ajute la tăiat şi la cusut. Fără îndoială, voia să-l umilească, dar Tyrion făcuse cu plăcere munca de croitorie. Lemore era mereu o companie plăcută, în ciuda tendinţei ei de a-l dojeni ori de câte ori spunea ceva nepoliticos despre zei. *Dacă Griff vrea să-mi dea rolul de bufon, am să intru în joc.* Ştia că, undeva, Lordul Tywin Lannister era oripilat şi asta îl consola.

Cealaltă misiune a lui nu era nici pe departe ridicolă. *Raţă are sabia, eu condeiul şi pergamentul.* Griff îi poruncise să scrie tot ce ştia despre dragonologie. Sarcina era una formidabilă, dar piticul trudea în fiecare zi, consemnând cât putea mai bine, aşezat cu picioarele încrucişate pe acoperişul cabinei.

Tyrion citise foarte multe despre dragoni de-a lungul anilor. Cea mai mare parte a acelor relatări erau basme şi nu le puteai da crezare, iar cărţile de care făcuse rost Illyrio nu erau cele pe care şi le-ar fi putut dori. Ceea ce voia, de fapt, era un text complet din *Focurile Ţinutului Liber,* istoria Valyriei scrisă de Galendro. Dar nicio copie completă nu era cunoscută în Westeros, până şi Citadelei îi lipseau douăzeci şi şapte de suluri. *Trebuie să aibă o bibliotecă în Vechiul Volantis, cu siguranţă. S-ar putea să găsesc un exemplar mai bun acolo, dacă pot descoperi o*

cale să pătrund în interiorul Zidurilor Negre, către inima oraşului.

Avea mai puţine speranţe în privinţa scrierii Septonului Barth, *Dragoni, balauri şi şerpi înaripaţi. Istoria lor fantastică.* Barth fusese fiul unui fierar, crescut la Debarcaderul Regelui în timpul domniei lui Jaehaerys Conciliatorul. Inamicii lui au susţinut întotdeauna că era mai mult vrăjitor decât septon. Când a venit pe Tronul de Fier, Baelor cel Binecuvântat poruncise ca toate scrierile lui Barth să fie distruse. Cu zece ani în urmă, Tyrion citise un fragment din *Istoria fantastică,* scăpat de furia lui Baelor cel Binecuvântat, dar se îndoia că vreuna dintre lucrările lui Barth ajunsese dincolo de Marea Îngustă. Şi, desigur, avea şi mai puţine şanse să dea de tomul fragmentat, anonim, îmbibat de sânge, numit uneori *Sânge şi foc* şi alteori *Moartea Dragonilor,* al cărui singur exemplar rămas era ascuns, după cum se presupunea, într-o pivniţă zăvorâtă de sub Citadelă.

Când Jumătate-maesterul îşi făcu apariţia, căscând, pe punte, piticul scria ceea ce-şi amintea referitor la împerecherea dragonilor, subiect asupra căruia Barth, Munkun şi Thomax aveau puncte de vedere total contradictorii. Haldon se îndreptă cu paşi mari spre pupă, să urineze peste oglindirea soarelui pe apă, ce se sfârteca la fiecare adiere de vânt.

— Ar trebui să ajungem la confluenţa cu râul Noyne până diseară, Yollo! strigă Jumătate-maesterul.

Tyrion ridică privirea de pe pergament.

— Mă cheamă Hugor. Yollo stă ascuns în pantalonii mei. Să-l scot să se joace?

— Mai bine nu. Ai putea să sperii ţestoasele. Zâmbetul lui Haldon era tăios ca o lamă de pumnal. Ce mi-ai spus era numele străzii din Lannisport unde te-ai născut, Yollo?

— Era o uliţă. N-avea niciun nume.

Tyrion avea o plăcere maliţioasă în a inventa detaliile vieţii pitoreşti a lui Hugor Hill, cunoscut şi ca Yollo, un bastard din Lannisport. *Cele mai bune minciuni sunt garnisite cu un strop de adevăr.* Piticul ştia că avea

accentul unuia din Ţinuturile Vestului, al unuia de obârşie nobilă, pe deasupra, aşa că Hugor trebuia să fie neapărat o odraslă a unui lord mărunt. Născut în Lannisport, fiindcă Tyrion îl cunoştea mai bine decât Oraşul Vechi ori Debarcaderul Regelui, şi fiindcă majoritatea piticilor ajungeau de obicei în oraşe, chiar cei fătaţi de Jupâneasa Bumpkin între napi. Satele nu aveau menajerii groteşti sau spectacole de saltimbanci… dar aveau fântâni cu duiumul, care să înghită pisoii nedoriţi, viţeii cu trei capete ori pruncii ca el.

— Văd că ai mai irosit nişte pergament bun, Yollo. Haldon îşi legă pantalonii.

— Nu putem fi toţi jumătăţi de maester. Mâna îl durea. Tyrion lăsă condeiul deoparte şi îşi îndoi degetele butucănoase. Ai chef de încă o partidă de *cyvasse?*

Jumătate-maesterul îl bătea întotdeauna, dar era o modalitate de a-şi omorî timpul.

— Diseară. Ni te alături la lecţia Tânărului Griff?

— De ce nu? Cineva trebuie să-ţi corecteze greşelile.

Sfioasa Fecioară avea patru cabine. Yandry şi Ysilla împărţeau una. Griff şi Tânărul Griff o alta. Septa Lemore avea o cabină doar pentru sine, la fel şi Haldon. Cabina lui Jumătate-maester era cea mai mare dintre cele patru. Un perete era căptuşit cu rafturi pentru cărţi şi dulăpioare înţesate de suluri şi pergamente, altul cu stelaje pline de alifii, ierburi şi poţiuni. O lumină aurie cădea piezi̦ş prin sticla galbenă, vălurită, a ferestrei rotunde. Mobilierul mai cuprindea un prici, o masă de scris, un scaun, un taburet şi masa de *cyvasse* a lui Jumătate-maester, pe care erau împrăştiate piese sculptate de lemn.

Lecţia începu cu limbile. Tânărul Griff ştia Limba Comună ca un nativ şi vorbea fluent valyriana cultă şi dialectele vulgare din Pentos, Tyrosh, Myr şi Lys şi jargonul comercial al marinarilor. Dialectul volanten era pentru el la fel de nou ca pentru Tyrion, aşa că în fiecare zi învăţau câteva cuvinte noi, în timp ce Haldon le corecta greşelile. Meereeneana era mai grea, rădăcinile ei erau tot valyriene, dar ramura fusese altoită pe limba distonantă,

urâtă, a Vechiului Ghis.

— Îţi trebuie o albină în nas ca să vorbeşti limba ghiscari cum se cuvine, se plânse Tyrion. Tânărul Griff râse, dar Jumătate-maester nu spuse decât:

— Repetă.

Băiatul se supuse, dar, de data aceasta, îşi dădu ochii peste cap când rosti *zzzs*-ul.

Are ureche mai bună decât mine, fu nevoit să recunoască Tyrion, *dar aş pune pariu că limba mea e încă mai vioaie.*

După învăţarea limbilor, urmă geometria. Aici băiatul era mai puţin priceput, dar Haldon era un profesor răbdător, iar Tyrion putea să se facă şi el folositor. Învăţase misterele pătratelor, cercurilor şi triunghiurilor la Casterly Rock, de la maesterii tatălui său, şi îi reveneau în minte mai iute decât ar fi crezut.

Când trecură la istorie, Tânărul Griff începu deja să-şi piardă răbdarea.

— Discutam despre istoria Volantisului, îi spuse Haldon. Poţi să-i spui lui Yollo care e diferenţa dintre un tigru şi un elefant?

— Volantis este cel mai vechi dintre Cele Nouă Oraşe Libere, prima fiică a Valyriei, răspunse flăcăul, pe un ton plictisit. După Urgie, volantenilor le-a plăcut să se considere urmaşii Ţinutului Liber şi stăpâni de drept ai lumii, în timp ce negustorii şi cămătarii sprijineau comerţul. Facţiunile care rivalizau pentru conducerea oraşului au devenit cunoscute ca tigrii şi, respectiv, elefanţii. Tigrii au stăpânit vreme de aproape un secol după Urgie. O vreme, au fost încununaţi de succes. O flotă volantenă a ocupat Lysul şi o oaste volantenă a capturat Myrul şi, vreme de două generaţii, toate cele trei oraşe au fost conduse dintre Zidurile Negre. Totul a luat sfârşit atunci când tigrii au încercat să înghită Tyroshul. Pentosul a intrat în război de partea Tyroshului, împreună cu Regele Furtunii din Westeros. Braavosul i-a oferit o sută de corăbii de război unui exilat din Lys. Aegon Targaryen a zburat de la Piatra Dragonului, pe dragonul său, Teroarea

Neagră, iar Myrul şi Lysul s-au ridicat la rebeliune. Războiul a pustiit Ţinuturile Discordiei şi a eliberat Lysul şi Myrul. Tigrii au suferit şi alte înfrângeri. Flota pe care au trimis-o să revendice Valyria a dispărut în Marea Fumegândă, Qohorul şi Norvosul le-au zdrobit puterea pe Rhoyne, când galerele de război s-au luptat pe Lacul Pumnalului. De la est au venit dothrakii, alungând oamenii de rând din colibe şi nobilii de pe domeniile lor, până când n-au mai rămas decât iarbă şi ruine de la pădurea Qohorului până la izvoarele Selhorului. După un secol de război, Volantisul a rămas distrus, sărăcit şi depopulat. Atunci s-au ridicat elefanţii. De atunci stăpânesc ei. În anumiţi ani, tigrii aleg un triarh, în alţii nu, dar niciodată mai mult de unul, aşa că elefanţii conduc oraşul de trei sute de ani.

— Întocmai, zise Haldon. Şi triarhii actuali?

— Malaquo este tigru. Nyessos şi Doniphos sunt elefanţi.

— Şi ce lecţie putem desprinde din istoria Volantisului?

— Dacă vrei să cucereşti lumea, cel mai bine e să ai dragoni.

Tyrion nu-şi putu stăpâni râsul.

Mai târziu, când Tânărul Griff urcă pe punte să-l ajute pe Yandry la vele şi prăjini, Haldon aranja masa de *cyvasse* pentru joc. Privind, cu ochii lui de culori diferite, Tyrion spuse:

— Băiatul e strălucit. Ai făcut treabă bună cu el. Jumătate din lorzii din Westeros nu sunt atât de învăţaţi, din păcate. Limbi, istorie, cântece, aritmetică… un amalgam ameţitor pentru fiul unui mercenar.

— O carte poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite, zise Haldon. Încearcă să-mi oferi un joc mai bun de data asta, Yollo. Te descurci la *cyvasse* la fel prost ca la tumbe.

— Încerc să-ţi adorm vigilenţa, răspunse Tyrion, în timp ce-şi aranjau pietrele de-o parte şi de alta a unui paravan din lemn sculptat. *Crezi* că tu m-ai învăţat să joc, dar lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par. Poate că am

învăţat jocul de la negustorul de brânză, la asta te-ai gândit?

— Illyrio nu joacă *cyvasse.*

Nu, gândi piticul, *el joacă jocul tronurilor, iar tu, Griff şi Raţă sunteţi doar nişte piese pe care urmează să le mute unde vrea şi să le sacrifice la nevoie, întocmai cum l-a sacrificat pe Viserys.*

— Atunci vina trebuie să cadă asupra ta. Dacă joc prost, tu eşti responsabil.

Jumătate-maesterul chicoti.

— Yollo, am să-ţi duc dorul după ce-ţi taie piraţii beregata.

— Unde sunt aceşti vestiţi piraţi? Încep să cred că i-aţi inventat tu şi Illyrio.

— Sunt ciopor pe porţiunea de râu dintre Ar Noy şi Tristeţi. Mai sus de ruinele oraşului Ar Noy, râul e stăpânit de oamenii Qohorului, iar mai jos de Tristeţi puterea o au galerele Volantisului, dar niciunul dintre oraşe nu revendică apele dintre ele, aşa că piraţii le-au luat în stăpânire. Lacul Pumnalului e plin de insule, unde stau la pândă în grote ascunse şi fortăreţe secrete. Eşti gata?

— Pentru tine? Fără doar şi poate. Pentru piraţi? Mai puţin.

Haldon îndepărtă paravanul. Fiecare cercetă formaţia de deschidere a celuilalt.

— Începi să înveţi, remarcă Jumătate-maesterul.

Tyrion fu cât pe-aci să-şi înhaţe dragonul, dar se răzgândi. Ultima oară când îl scosese prea devreme îl pierduse pentru un trebuşet.

— Dacă ne întâlnim într-adevăr cu aceşti fabuloşi piraţi, s-ar putea să mă întovărăşesc cu ei. Am să le spun că numele meu e Hugor Jumătate-maester.

Îşi mută calul uşor către munţii lui Haldon.

Haldon răspunse cu un elefant.

— Hugor Jumătate-Creier ţi s-ar potrivi mai bine.

— N-am nevoie decât de jumătate de creier ca să te egalez. Tyrion îşi mută calul greu în sprijinul celui uşor. Poate ai vrea să pui rămăşag pe rezultat?

Jumătate-maesterul arcui o sprânceană.

— Cât?

— Eu n-am bani. Vom juca pe secrete.

— Griff mi-ar tăia limba.

— Ţi-e frică, nu-i aşa? Mie mi-ar fi, în locul tău.

— Ziua în care o să mă baţi tu la *cyvasse* va fi aceea când o să-mi iasă broaşte-ţestoase din fund. Jumătate-maesterul mută suliţele. Trebuie să pariezi, piticule.

Tyrion întinse o mână după dragonul său.

Trei ore mai târziu, piticul urcă, în cele din urmă, din nou pe punte, să se uşureze.

Raţă îl ajuta pe Yandry să coboare o velă, în timp ce Ysilla luă cârma. Soarele atârna jos, deasupra stufărişului ce se întindea de-a lungul malului vestic, când vântul începu să bată în rafale. *Am nevoie de o ploscă de vin,* gândi piticul. Îl dureau picioarele de-atâta stat pe taburet şi se simţea atât de ameţit încât avea noroc că nu cădea în râu.

— Yollo! strigă Raţă. Unde-i Haldon?

— S-a dus să se culce, are o problemă. Îi ies ţestoase pe fund.

Îl lăsă pe cavaler să-i desluşească singur vorbele şi urcă scara către acoperişul cabinei. Departe, spre est, se lăsa întunericul, în spatele unei insule stâncoase.

Septa Lemore îl găsi acolo.

— Simţi furtunile în aer, Hugor Hill? Lacul Pumnalului e în faţa noastră, acolo unde mişună piraţii. Şi dincolo se află Tristeţile.

Nu ale mele. Eu port cu mine propriile-mi tristeţi oriunde merg. Se gândi la Tysha şi se întrebă unde se duc târfele. *De ce nu la Volantis? Poate că am s-o găsesc acolo. Omul trebuie să-şi păstreze speranţa.* Se întreba ce i-ar spune. *Îmi pare rău că i-am lăsat să te siluiască, dragostea mea, credeam că eşti târfă. Ai puterea să mă ierţi? Vreau să mă întorc în căscioara noastră, la viaţa noastră pe când eram soţ şi soţie.*

Insula se micşoră în spatele lor. Tyrion văzu ruine înălţându-se de-a lungul malului estic: ziduri strâmbe şi

turnuri căzute, domuri sparte şi şiruri de stâlpi de lemn putreziţi, străzi inundate de noroi şi năpădite de muşchi roşietici. *Alt oraş mort, de zece ori mai mare decât Ghoyan Drohe.* Acolo vieţuiau acum broaşte-ţestoase, imense sfarmă-oase. Piticul le vedea tolănite la soare, movile negre şi maro cu şanţuri zimţate pe mijloc. Câteva văzură *Sfioasa Fecioară* şi se scufundară în adâncul apei, stârnind valuri mici. Nu era un loc bun pentru înotat.

Apoi, printre copacii contorsionaţi, pe jumătate înecaţi, şi străzile largi şi ude, zări sclipirea argintie a soarelui pe apă. *Alt râu,* îşi dădu seama imediat, *curgând către Rhoyne.* Ruinele deveneau tot mai înalte pe măsură ce uscatul se îngusta, până când oraşul se termină într-un promontoriu unde se aflau rămăşiţele unui colosal palat de marmură roz şi verde, ale cărui cupole prăbuşite şi turle frânte se profilau, imense, deasupra unui şir de galerii acoperite. Tyrion văzu şi alte ţestoase dormind în debarcaderele unde cândva ar fi putut acosta zeci de nave. Atunci ştiu unde se afla. *Acela a fost palatul Nymeriei şi acestea sunt ruinele oraşului ei, Ny Sar.*

— Yollo! strigă Yandry, când *Sfioasa Fecioară* trecu de promontoriu, mai povesteşte-mi despre râurile alea din Westeros, la fel de mari ca Mama Rhoyne.

— N-am ştiut! răspunse el. Niciun râu din Cele Şapte Regate nu e pe jumătate cât acesta.

Râul care tocmai li se alăturase era frate geamăn cu cel pe care veniseră, iar acela singur fusese aproape cât Manderul sau Tridentul.

— Acesta este Ny Sar, unde Mama îşi întâmpină Fiica Sălbatică, Noyne, îi explică Yandry, dar ea nu ajunge în punctul său cel mai larg până nu se uneşte cu celelalte fiice. La Lacul Pumnalului, năvăleşte râul Qhoyne, Fiica Întunecată, plină de aur şi ambră din Secure şi conuri de pin din Pădurea Qohor. Apoi, spre sud, Mama se uneşte cu Lhorulu, Fiica Zâmbitoare din Câmpiile de Aur. În locul în care se întâlnesc se înălţa odinioară Chroyane, oraşul festival, unde străzile erau din apă şi casele din aur. Apoi iarăşi spre sud şi iar spre est, lungi kilometri, până când,

în cele din urmă, apare pe furiş Selhoru, Fecioara Sfioasă, care îşi ascunde apele zbuciumate prin stufăriş. Acolo, Mama Rhoyne se lărgeşte atât de mult, încât un om cu o barcă aflat în mijlocul râului nu poate zări niciunul dintre maluri. Vei vedea, micul meu prieten.

Voi vedea, gândea piticul, când zări o unduire în faţa lor, la nici şase metri de barcă. Era gata să-i atragă atenţia lui Lemore, când valul ţâşni la suprafaţă, înclinând într-o parte *Sfioasa Fecioară.*

Era o altă broască-ţestoasă, o ţestoasă cu coarne, uriaşă, cu carapacea verde-închis acoperită de pete maro şi năpădită de muşchi de apă şi moluşte negre de râu. Înălţă capul şi răcni, un răget gutural, bubuitor, mai sonor decât orice corn de război pe care-l auzise vreodată Tyrion.

— Suntem binecuvântaţi! striga în gura mare Ysilla, cu lacrimile şiroind pe faţă. Suntem binecuvântaţi, suntem binecuvântaţi!

Raţă chiuia, la fel şi Tânărul Griff. Haldon ieşi pe punte să afle cauza agitaţiei… dar prea târziu. Ţestoasa uriaşă dispăruse înapoi sub apă.

— Ce-a stârnit toată hărmălaia asta? întrebă Jumătate-maesterul.

— O ţestoasă, răspunse Tyrion. O ţestoasă mai mare decât barca asta.

— A fost *el!* strigă Yandry. Bătrânul Râului.

Şi de ce nu? Tyrion rânji. *Zei şi minuni apar mereu, să însoţească naşterea regilor.*

DAVOS

Moaşa Veselă se furişă în Portul Alb odată cu fluxul de seară, cu vela ei peticită unduindu-se cu fiecare pală de vânt.

Era o corabie bătrână şi nici măcar în tinereţe nimeni n-o considerase frumoasă. Galionul ei înfăţişa o femeie zâmbitoare care ţinea un prunc de-un picior, dar atât obrajii femeii, cât şi fundul copilului erau mâncaţi de cari. Numeroase straturi de vopsea maro-gălbuie îi acopereau coca; pânzele ei erau gri şi zdrenţuite. Nu era o navă care să-ţi atragă privirea, doar poate ca să te minunezi cum de se menţinea pe linia de plutire. *Moaşa Veselă* era cunoscută şi în Portul Alb. Patru ani făcuse un negoţ modest între portul acela şi Sisterton.

Nu era sosirea pe care o anticipase Davos Seaworth când pornise la drum cu Salla şi flota lui. Toate păruseră mai simple pe atunci. Corbii nu-i aduseseră Regelui Stannis loialitatea Portului Alb, aşa că Înălţimea Sa hotărâse să trimită un emisar care să trateze cu Lordul Manderly în persoană. Ca dovadă a puterii sale, Davos urma să sosească la bordul galerei de război a lui Salla, *Valyriana,* cu restul flotei lysene în urmă. Toate navele erau vărgate: negru şi galben, roz şi albastru, verde şi alb, violet şi auriu. Lysenilor le plăceau culorile vii, iar Salladhor Saan era cel mai colorat dintre toţi. *Salladhor cel Splendid,* gândi Davos, *dar furtunile au scris sfârşitul întregii poveşti.*

Acum trebuia să se furişeze în oraş ca un contrabandist, aşa cum ar fi făcut acum douăzeci de ani. Până când afla cum stăteau lucrurile acolo, era mai prudent să joace rolul unui marinar de rând, nu al unui lord.

Zidurile din piatră văruită ale Portului Alb se înălţau în faţa lor, pe ţărmul estic, acolo unde Cuţitul Alb se împlânta în estuar. O parte dintre fortificaţiile oraşului fuseseră

întărite de când fusese Davos acolo ultima dată, cu şase ani în urmă. Zăgazul care despărţea porturile interioare de cele exterioare fusese fortificat cu un lung zid de piatră, înalt de zece metri şi lung de un kilometru şi jumătate, cu turnuri la fiecare o sută de metri. Dinspre Stânca Focilor, unde cândva fuseseră doar ruine, se înălţa fum. *Asta ar putea fi bine sau rău, în funcţie de ce parte se situează Lordul Wyman.*

Lui Davos îi plăcuse întotdeauna acest oraş, de când venise acolo pentru prima oară, ca mus pe *Pisica Tărcată.* Deşi mic în comparaţie cu Oraşul Vechi şi Debarcaderul Regelui, era curat şi ordonat, cu străzi pietruite drepte, uşor de străbătut. Casele erau construite din piatră văruită, cu acoperişuri ţuguiate din plăci de ardezie gri-închis. Roro Uhoris, bătrânul căpitan arţăgos al *Pisicii Tărcate,* obişnuia să susţină că poate deosebi un port de altul doar după miros. Oraşele erau ca femeile, afirma el: fiecare are parfumul său unic. Oraşul Vechi era plin de flori, ca o matroană parfumată. Lannisport era o lăptăreasă, proaspătă şi viguroasă, cu fum de lemn ars în păr. Debarcaderul Regelui duhnea ca o târfă nespălată. Dar mirosul Portului Alb era înţepător şi sărat şi cu un uşor iz de peşte.

— Miroase aşa cum ar trebui să miroasă o sirenă, spusese Roro. Ca marea.

Încă miroase, gândi Davos, dar simţea şi iz de turbă arsă adiind dinspre Stânca Focilor. Stânca din mare domina împrejurimile portului exterior, o ridicătură masivă, gri-verzuie, ce se înălţa cincisprezece metri deasupra valurilor. Vârful ei era încununat de un cerc de pietre tocite, un fort circular al Primilor Oameni, care rămăsese pustiu şi părăsit vreme de sute de ani. Acum nu era pustiu. Davos vedea scorpioni şi aruncătoare de flăcări în spatele pietrelor neclintite, şi arbaletişti iţindu-se printre ele. *Trebuie să fie frig acolo, sus, şi umezeală.* În toate vizitele sale anterioare, pe pietrele de la baza stâncii puteau fi zărite foci tolănite la soare. Bastardul Orb le număra ori de câte ori *Pisica Tărcată* ieşea din Portul Alb. Cu cât erau

mai multe, zicea Roro, cu atât mai mult noroc urma să aibă în călătoria lor. Acum nu erau foci. Fumul şi soldaţii le alungaseră. *Un om mai înţelept ar vedea în asta un semnal de alarmă. Dacă aş fi avut un dram de minte, aş fi plecat cu Salla.* Ar fi putut să se întoarcă în sud, la Myra şi la băieţii lor. *Am pierdut patru fii în slujba regelui, iar cel de-al cincilea îi e scutier. Ar trebui să am dreptul să mă bucur de cei doi fii care mi-au rămas acasă. A trecut prea mult de când nu i-am văzut.*

Casa Manderly de la Portul Alb şi Casa Bolton de la Dreadfort nu se iubeau, aşa îi spuseseră fraţii în negru, la Rondul de Est. Tronul de Fier îl ridicase pe Roose Bolton la rangul de Păzitor al Nordului, aşa că era firesc ca Wyman Manderly să se declare de partea lui Stannis.

Portul Alb nu poate să reziste singur. Oraşul are nevoie de un aliat, un protector. Lordul Wyman are nevoie de Regele Stannis la fel de mult cât are Stannis nevoie de el. Sau aşa se vedeau lucrurile de la Rondul de Est.

Sistertonul a slăbit acele speranţe. Dacă Lordul Borrell spunea adevărul şi Casa Manderly voia să-şi unească forţele cu Boltonii şi cu Freyii… nu, Davos nu avea de gând să stăruie asupra acestui gând. Avea să afle adevărul destul de curând. Se ruga să nu fi venit prea târziu.

Stăvilarul ascunde portul interior, îşi dădu el seama, în timp ce *Moaşa Veselă* îşi cobora pânzele. Portul exterior era mai mare, dar cel interior oferea un spaţiu mai bun de ancorare, apărat de zidul oraşului într-o parte şi de structura impunătoare a Vizuinii Lupilor, în cealaltă, iar acum şi de stăvilar. La Rondul de Est la Mare, Cotter Pyke îi spusese lui Davos că Lordul Wyman construieşte galere de război. Ar fi putut să fie vreo douăzeci de nave în spatele acelor ziduri, aşteptând doar un semn să pornească la drum.

Dincolo de zidurile albe şi groase ale oraşului, Noul Castel se înălţa semeţ şi palid, pe colina lui. Davos vedea şi acoperişul în formă de cupolă al Septului Zăpezilor, înconjurat de statuile înalte ale Celor Şapte. Casa Manderly adusese Credinţa în Nord, când fusese alungată

din Reach. Portul Alb avea şi o pădure a zeilor, un talmeş-balmeş de rădăcini, crengi şi pietre închise în spatele zidurilor negre şi scorojite ale Vizuinii Lupilor, o străveche fortăreaţă care acum slujea doar ca închisoare. Dar, în cea mai mare parte a timpului, septonii domneau acolo.

Tritonul Casei Manderly se zărea peste tot, fluturând pe turnurile Noului Castel, deasupra Porţii Focilor şi de-a lungul zidurilor oraşului. La Rondul de Est, oamenii Nordului susţineau că Portul Alb va rămâne pe veci loial Winterfellului, dar Davos nu vedea nicăieri lupul străvechi al Casei Stark. *Nici lei nu sunt. Se pare că Lordul Wyman nu s-a declarat încă în favoarea lui Tommen, altfel ar fi ridicat flamurile.*

Debarcaderele erau înţesate. De-a lungul pieţei de peşte erau legate de-a valma nave de tot felul, descărcându-şi capturile. Văzu acolo şi poduri plutitoare, bărci lungi şi suple, cu construcţie robustă, ca să înfrunte curenţii iuţi şi nesiguri ai Cuţitului Alb. Însă vasele maritime îl interesau pe el cel mai mult: două carace la fel de mohorâte şi jerpelite ca *Moaşa Veselă,* galera de negoţ *Dansatoarea Furtunii,* corăbiile *Bravul Magister şi Cornul Abundenţei,* o galeră din Braavos, care se distingea prin coca şi pânzele violet…

… şi, în depărtare, corabia de război.

La vederea ei, simţi lama unui pumnal sfârtecându-i toate speranţele. Coca ei era neagră cu auriu, iar galionul, un leu cu laba ridicată. *Steaua Leului* scria pe pupă, sub o flamură, purtând însemnele regelui-copil de pe Tronul de Fier. Cu un an în urmă, n-ar fi ştiut să le citească, dar Maester Pylos îl învăţase unele dintre litere, pe când se afla la Piatra Dragonului. În sfârşit, acum, cititul îi oferi puţină satisfacţie. Davos se rugase ca nava să se fi pierdut în aceleaşi furtuni care decimaseră flota lui Salla, dar zeii nu fuseseră atât de buni. Freyii erau acolo şi avea să fie nevoit să-i înfrunte.

Moaşa Veselă se legă de capătul unei dane de lemn, mâncate de vânturi şi de ploi, în portul exterior, departe de *Steaua Leului.* În timp ce echipajul ancoră bine nava la

mal şi cobora pasarela, căpitanul se apropie agale de Davos. Casso Mogat era o corcitură a Mării Înguste, născut dintr-o târfă din Sisterton şi un vânător de balene din Ibben. Măsura puţin peste un metru cincizeci, era foarte păros şi îşi vopsea părul şi mustăţile în culoarea verde a muşchiului. Asta îl făcea să arate ca o buturugă de copac în cizme galbene. În ciuda înfăţişării sale, părea un bun navigator, deşi era un căpitan aspru cu echipajul.

— Cât vei lipsi?

— O zi, cel puţin. Poate mai mult.

Davos descoperise că lorzilor le plăcea să te facă să aştepţi. Bănuia că făceau asta ca să te ţină încordat şi ca să-şi demonstreze puterea.

— *Moaşa* va zăbovi aici trei zile. Nu mai mult. O să fiu căutat la Sisterton.

— Dacă lucrurile merg bine, aş putea fi înapoi până mâine.

— Şi dacă merg prost?

S-ar putea să nu mă mai întorc deloc.

— Nu trebuie să mă aştepţi.

Doi vameşi se căţărau la bord, chiar când el cobora pasarela, dar niciunul nu-i acordă nici măcar o privire. Erau acolo să-l întâlnească pe căpitan şi să inspecteze cala; marinarii de rând nu-i interesau şi Davos avea o înfăţişare cât se poate de comună. Era de statură medie, cu faţa de ţăran isteţ bătătorită de vânt şi de soare, cu barba sură şi părul castaniu împestriţat cu fire cărunte din belşug. Veşmintele sale erau obişnuite şi ele: pantaloni maro şi tunică albastră, o mantie din lână nevopsită, prinsă cu o agrafă de lemn. Purta o pereche de mănuşi din piele pătate de sare, ca să-şi ascundă degetele pe care i le ciuntise Stannis, cu mulţi ani în urmă. Davos nu arăta defel a lord, darămite a Mână a Regelui. Cu atât mai bine, până afla cum stăteau lucrurile pe-acolo.

Îşi croi drum de-a lungul debarcaderului şi prin piaţa de peşte. *Bravul Magister* încărca nişte mied. Butoaiele erau stivuite câte patru de-a lungul cheiului. În spatele unei stive zări trei marinari jucând zaruri. Mai departe,

vânzătoarele de peşte strigau captura zilei şi un băiat bătea ritmul la o tobă, în timp ce un urs bătrân şi jerpelit dansa în cerc pentru un grup de contrabandişti ai râurilor. Doi suliţaşi fuseseră postaţi la Poarta Focilor, cu însemnele Casei Manderly pe piept, dar erau prea preocupaţi să flirteze cu târfa docului ca să se sinchisească de Davos. Poarta era deschisă, bariera-ghilotină ridicată. Se alătură valului de oameni care intrau.

Înăuntru se afla o piaţă pietruită cu o fântână în mijloc. Un triton de piatră se înălţa din valuri, înalt de şapte metri, de la tălpi la coroană. Barba lui cârlionţată, vopsită în verde şi alb, era plină de licheni, iar unul dintre ţepii tridentului său era rupt încă dinainte ca Davos să se fi născut, însă statuia reuşea în continuare să impresioneze. *Bătrânul Picior-de-Peşte,* aşa îl numeau localnicii. Piaţa purta numele unui oarecare lord defunct, dar nimeni nu-i spunea vreodată altfel decât Piaţa Picior-de-Peşte.

Piaţa mişuna de oameni în după-amiaza aceasta. O femeie îşi spăla rufele în fântâna lui Picior-de-Peşte, atârnându-le la uscat de tridentul său. Sub arcadele colonadei vânzătorilor ambulanţi, scribii şi zarafii se puseseră pe treabă, alături de un magician, o vindecătoare şi un jongler foarte nepriceput. Un bărbat vindea mere dintr-o roabă şi o femeie oferea heringi cu felii de ceapă. Peste tot te împiedicai de pui şi de copii. Uşile imense de stejar şi fier ale Vechii Monetarii fuseseră închise de fiecare dată când Davos mai trecuse prin Piaţa Picior-de-Peşte, dar astăzi erau deschise. Înăuntru, zări sute de femei, copii şi bătrâni, îngrămădiţi pe podea, pe mormane de blănuri. Unii aprinseseră focuri pentru gătit.

Davos se opri sub colonadă şi cumpără un măr pentru o jumătate de gologan.

— Sunt oameni care locuiesc în Vechea Monetărie? îl întrebă pe vânzătorul de mere.

— Cei care n-au unde să locuiască. Oameni sărmani de dincolo de Cuţitul Alb, cei mai mulţi dintre ei. Şi oamenii lui Hornwood. Cu Bastardul lui Bolton umblând liber, toţi vor să fie între ziduri. Nu ştiu ce are de gând nobilul lord

cu ei. Majoritatea au venit doar cu zdrenţele de pe ei.

Davos fu străfulgerat de un sentiment de vinovăţie. *Au venit aici să-şi caute refugiu, într-un oraş neatins de lupte, şi vin eu să-i târăsc din nou în război.* Muşcă din măr şi se simţi vinovat şi pentru asta.

— Cum îşi fac rost de mâncare?

Vânzătorul de mere ridică din umeri.

— Unii cerşesc. Alţii fură. Multe fete tinere se vând, aşa cum fac întotdeauna fetele când n-au altceva de vânzare. Orice băiat mai înalt de un metru jumate poate să-şi găsească un loc în cazărmile nobilului lord, dacă poate să ţină o suliţă în mână.

Adună oameni, aşadar. Asta putea fi bine… sau rău. Mărul era sec şi făinos, dar Davos se forţă să mai ia o îmbucătură.

— Lordul Wyman are de gând să i se alăture Bastardului?

— Păi, răspunse vânzătorul de mere, data viitoare când nobilul lord vine pe-aci să-mi ceară un măr, n-o să uit să-l întreb.

— Am auzit că fiica lui se mărită cu un Frey.

— Nepoata. Am auzit şi eu, dar nobilul lord a uitat să mă invite la nuntă. Ascultă, ai de gând să termini mărul ăla? Iau restul înapoi. Seminţele alea-s bune.

Davos îi aruncă atunci cotorul. *Un măr rău, dar a meritat o jumătate de gologan ca să aflu că Manderly adună oameni.* Se plimbă în jurul Bătrânului Picior-de-Peşte, pe lângă locul unde o tânără vindea căni cu lapte proaspăt de la capra ei. Acum, că era acolo, îşi amintea mai multe despre oraş. În direcţia în care arăta tridentul Bătrânului Picior-de-Peşte se afla o uliţă unde se vindea cod prăjit, crocant şi auriu pe dinafară şi fraged pe dinăuntru. Acolo era un bordel, mai curat decât majoritatea, unde marinarii se puteau bucura de compania unei femei fără să se teamă că sunt jefuiţi ori ucişi. În direcţia opusă, într-una dintre casele lipite de zidurile Vizuinii Lupilor, ca nişte scoici de carcasa unei corăbii vechi, era cândva o berărie unde făceau o bere neagră atât

de vâscoasă şi de bună încât în Braavos sau în Portul Ibben puteai să capeţi pe-un butoi cât pe unul de vin auriu de Arbor, cu condiţia ca localnicii să-i lase berarului vreunul de vânzare.

Însă el vin voia, acru, negru şi aspru. Traversă curtea şi coborî un şir de trepte, către o cramă numită Ţiparul Leneş, în beciul unei magazii pline de piei de oaie. Pe vremea când era contrabandist, Ţiparul fusese renumit pentru cele mai bătrâne târfe şi cel mai prost vin din Portul Alb, împreună cu plăcintele cu carne pline de untură şi zgârciuri, dezgustătoare în cele mai bune zile şi otrăvitoare în cele mai proaste. Cu o asemenea ofertă, majoritatea localnicilor ocoleau locul, lăsându-l pentru marinarii care nu ştiau altul mai bun. Nu vedeai niciodată un străjer al oraşului în Ţiparul Leneş, ori vreun vameş.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. La Ţiparul Leneş, timpul încremenise. Tavanul boltit era negru de funingine, podeaua era de pământ bătut, aerul mirosea a fum, a carne stricată şi a vomă stătută. Lumânările groase de pe mese răspândeau mai mult fum decât lumină, iar vinul pe care îl comandă Davos era mai mult maro decât roşu, în semiîntuneric. Lângă uşă şedeau şi beau patru târfe. Când intră, una dintre ele îi oferi un zâmbet plin de speranţă. Când Davos scutură din cap, femeia spuse ceva care stârni râsul tovarăşelor ei. După aceea, niciuna nu-i mai acordă atenţie.

În afară de târfe şi de cârciumar, Davos avea tot Ţiparul numai pentru el. Beciul era mare, plin de unghere şi nişe întunecoase, unde puteai să te retragi singur. Îşi luă vinul şi se aşeză într-un asemenea ungher, cu spatele la perete, aşteptând.

În scurt timp, se pomeni privind ţintă şemineul. Femeia roşie vedea viitorul în foc, dar Davos Seaworth nu văzuse niciodată altceva decât umbrele trecutului, corăbiile în flăcări, lanţul incandescent, umbrele verzi scânteind peste pântecele norilor, Fortăreaţa Roşie veghind întunecată peste toate. Davos era un om simplu, pe care-l ridicaseră norocul, războiul şi Stannis. Nu înţelegea ce-i îndemna pe

zei să ia patru flăcăi tineri şi puternici precum fiii lui, cruţându-le, în schimb, tatăl vlăguit.

În unele nopţi, se gândea că fusese lăsat să-l salveze pe Edric Storm… dar bastardul Regelui Robert era deja la adăpost, la Treptele de Piatră, şi, totuşi, Davos rămânea. *Oare zeii au vreo altă misiune pentru mine?* se întrebă el. *Dacă e aşa, s-ar putea ca Portul Alb să facă parte din ea.* Gustă vinul, apoi vărsă jumătate de cupă pe podea, lângă piciorul său.

Pe măsură ce afară se lăsa întunericul, băncile Tiparului începură să se umple de marinari. Davos îi strigă cârciumarului că mai vrea o cupă de vin. Când veni cu vinul, îi aduse şi o lumânare.

— Mâncare vrei? întrebă bărbatul. Avem plăcinte cu carne.

— Ce fel de carne e în ele?

— Ca de obicei. E bună.

Târfele râseră.

— E gri, vrea să zică, spuse una.

— Tacă-ţi fleanca aia afurisită. Tu le mănânci.

— Mănânc tot felul de rahaturi. Asta nu-nseamnă că-mi plac.

Davos stinse lumânarea de îndată ce cârciumarul se îndepărtă şi se aşeză comod în umbră. Marinarii erau cei mai mari clevetitori din lume când vinul curgea, chiar dacă vinul era ieftin ca acesta. Nu trebuia decât să asculte.

Cele mai multe lucruri pe care le auzea le aflase deja la Sisterton, de la Lordul Godric ori de la clienţii obişnuiţi din Burta Balenei. Tywin Lannister era mort, măcelărit de fiul său pitic; cadavrul lui mirosise atât de îngrozitor, încât nimeni nu reuşise să intre în Marele Sept al lui Baelor zile în şir după aceea; doamna de Eyrie fusese omorâtă de un cântăreţ; Degeţel stăpânea acum în Vale, dar Yohn Royce Bronzul jurase să-l doboare; Balon Greyjoy murise şi el, iar fraţii lui se luptau pentru Stânca Mării; Sandor Clegane devenise proscris şi cutreiera de-a lungul Tridentului, jefuind şi omorând; Myrul, Lysul şi Tyroshul erau implicate într-un alt război; o revoltă a sclavilor se dezlănţuia în est.

Alte informaţii erau de mai mare interes pentru Davos: Robert Glover se afla în oraş şi încercase să adune oameni, fără mare succes. Lordul Manderly rămăsese surd la rugăminţile lui. Portul Alb era sătul de război, cică ar fi spus. Asta era rău. Casele Ryswell şi Dustin îi luaseră prin surprindere pe oamenii de fier la Râul Fierbinte şi le pârjoliseră corăbiile lungi. Asta era şi mai rău. Iar acum Bastardul lui Bolton mergea spre sud cu Hother Umber, ca să atace, împreună cu ei, Moat Cailin.

— Urgia Târfelor în persoană, susţinea un om al râului, care tocmai adusese o încărcătură de blănuri şi cherestea în josul Cuţitului Alb. Cu trei sute de suliţaşi şi o sută de arcaşi, continuă omul. Li s-au alăturat şi unii oameni ai Caselor Hornwood şi Cerwyn.

Acesta era lucrul cel mai rău dintre toate.

— Lordul Wyman mai bine ar trimite nişte oameni să lupte, dacă ştie ce-i de folos pentru el, zise un bătrân de la capătul mesei. Lordul Roose, el e Păzitor acum. E datoria de onoare a Portului Alb să răspundă chemărilor lui.

— Ce-a ştiut vreodată un Bolton despre onoare? făcu cârciumarul Tiparului, umplându-le din nou cupele cu vin maroniu.

— Lordul Wyman n-o să meargă nicăieri. E al naibii de gras.

— Am auzit că-i bolnav. Cică nu face decât să doarmă şi să se văicărească. În majoritatea zilelor se simte prea rău ca să se ridice din pat.

— Prea *gras,* vrei să zici.

— N-are nicio legătură dacă-i gras sau slab, interveni cârciumarul. Fiul lui e în mâinile leilor.

Nimeni nu vorbea despre Regele Stannis. Nimeni nu părea să ştie măcar că Înălţimea Sa se dusese în Nord, să apere Zidul. La Rondul de Est nu se vorbea decât despre sălbatici, creaturi şi uriaşi, dar aici nimeni nu părea să se sinchisească de ei.

Davos se aplecă în lumina focului.

— Credeam că Freyii i-au omorât fiul. Asta am auzit la Sisterton.

— L-au omorât pe Ser Wendel, răspunse cârciumarul. Oasele lui se odihnesc în Septul Zăpezilor, înconjurate de lumânări, dacă vrei să arunci o privire. Ser Wylis, însă, e tot ostatic.

Din ce în ce mai rău. Ştiuse că Lordul Wyman are doi fii, dar crezuse că erau morţi amândoi. *Dacă Tronul de Fier are un ostatic…* Davos zămislise şapte fii şi pierduse patru la Apa Neagră. Ştia că ar face orice i-ar cere oamenii sau zeii ca să-i apere pe ceilalţi trei. Steffon şi Stannis erau la mii de kilometri depărtare de câmpurile de luptă, feriţi de primejdii, dar Devan era la Castelul Negru, scutier al regelui. *Regele a cărui cauză ar putea să triumfe sau să cadă odată cu Portul Alb.* Tovarăşii lui de pahar discutau acum despre dragoni.

— Eşti nebun de legat, zise un vâslaş de pe *Dansatoarea Furtunii.* Regele Cerşetor e mort de ani buni. L-au decapitat nişte lorzi-călăreţi dothraki.

— Aşa susţin ei, răspunse bătrânul. Dar poate că ne mint. A murit în celălalt capăt al lumii, dacă o fi murit. Cine poate spune? Dacă un rege m-ar vrea mort, poate că i-aş face pe plac şi m-aş preface că sunt cadavru. Niciunul dintre noi nu i-a văzut trupul neînsufleţit.

— Nu l-am văzut nici pe-al lui Joffrey, nici pe-al lui Robert, mârâi cârciumarul. Poate că-s vii şi ei. Poate că Baelor cel Binecuvântat doar a tras un pui de somn în toţi anii ăştia.

Bătrânul se strâmbă.

— Prinţul Viserys n-a fost singurul dragon, nu-i aşa? Suntem siguri că l-a omorât pe fiul Prinţului Rhaegar? Era un ţânc.

— Nu era şi vreo prinţesă? întrebă o târfă. Era aceeaşi care spusese despre carne că era gri.

— Două, preciza bătrânul. Una era fiica lui Rhaegar, cealaltă a surorii lui.

— Daena, interveni omul râului. Aşa o chema pe soră. Daena de Piatra Dragonului. Sau era Daera?

— Daena era nevasta bătrânului Rege Baelor, zise vâslaşul. Am vâslit cândva pe o corabie care-i purta

numele. *Prinţesa Daena.*

— Dacă ar fi nevasta unui rege, ar fi regină.

— Baelor n-a avut nicio regină. Era neprihănit.

— Asta nu înseamnă că nu s-a însurat cu sora lui, zise târfa. Numai că nu s-a culcat cu ea, atâta tot. Când l-au făcut rege, a încuiat-o într-un turn. Şi pe celelalte surori ale lui. Erau trei.

— Daenela, spuse tare cârciumarul. Aşa o chema. Fiica Regelui Nebun, vreau să zic, nu afurisita de nevastă a lui Baelor.

— *Daenerys,* îi corectă Davos. I-au dat numele lui Daenerys, cea care s-a căsătorit cu Prinţul Dornului în timpul domniei lui Daeron al Doilea. Nu ştiu ce s-a ales de ea.

— Eu ştiu, zise bărbatul care stârnise toată discuţia despre dragoni, un vâslaş braavosi, într-o tunică mohorâtă de lână. Când eram la Pentos, am acostat lângă un vas de negoţ pe nume *Fecioara cu Ochi Negri* şi m-am pus pe băut cu intendentul căpitanului. Mi-a spus o poveste frumoasă despre o fată pe cinste, care a venit la bordul lor în Qarth, căutând o corabie spre Westeros, pentru ea şi trei dragoni. Avea păr argintiu şi ochi violet. „Am dus-o chiar eu la căpitan”, mi-a jurat omul, „dar n-a vrut nici să audă, zicând că şofranul şi cuişoarele aduc un profit mai mare şi că mirodeniile nu dau foc velelor…”

Beciul răsună de râsete. Davos nu li se alătură. Ştia ce se întâmplase cu *Fecioara cu Ochi Negri.* Zeii fuseseră cruzi să lase un om să străbată o jumătate de lume, apoi să-l trimită să urmărească o lumină amăgitoare, când era aproape de casă. *Acel căpitan a fost mai curajos decât mine,* gândi el, îndreptându-se spre uşă. O singură călătorie spre est şi puteai trăi asemenea unui lord până la sfârşitul vieţii. Când fusese mai tânăr, Davos visase să facă o asemenea călătorie, dar anii trecuseră în zbor, ca nişte fluturi în jurul unei flăcări, şi, cumva, n-a fost niciodată momentul potrivit. *Într-o zi,* îşi spuse el. *Într-o bună zi, când războiul se va sfârşi şi Regele Stannis va sta pe Tronul de Fier şi nu va mai avea nevoie de cavaleri ceapă.*

Am să-l iau pe Devan cu mine. Şi pe Steff, şi pe Stanny, dacă vor fi destul de mari. Vom vedea aceşti dragoni şi toate minunile din lume.

Afară, vântul bătea în rafale, făcând să tremure flăcările din felinarele cu ulei din curte. Se făcuse mai frig de când soarele asfinţise, dar Davos îşi aminti de Rondul de Est şi cum cobora noaptea vântul, vuind, de pe Zid, tăind până şi prin cea mai caldă mantie şi îngheţându-ţi sângele în vene. Portul Alb era o baie fierbinte, prin comparaţie.

Mai erau şi alte locuri în care-şi putea umple urechile: un han renumit pentru plăcintele cu mreană, berăria unde obişnuiau să bea samsarii de lână şi vameşii, o sală de spectacole, unde, pentru câţiva gologani, puteai avea parte de reprezentaţii deocheate. Dar Davos simţea că îi ajunge. *Am venit prea târziu.*

Un vechi reflex îl făcu să-şi ducă mâna la piept, unde îşi păstra cândva oasele degetelor, într-un săculeţ cu şnur de piele. Nu era nimic acolo. Îşi pierduse norocul în focurile de la Apa Neagră, când îşi pierduse corabia şi fiii.

Ce trebuie să fac? Îşi strânse pelerina mai bine în jurul trupului. *Să urc colina şi să mă înfăţişez la porţile Noului Castel, cu o pledoarie inutilă? Să mă întorc la Sisterton? Să mă întorc la Marya şi la băieţii mei? Să-mi cumpăr un cal şi să pornesc pe drumul regelui, să-i spun lui Stannis că n-are niciun prieten în Portul Alb şi nicio speranţă?*

Regina Selyse îi ospătase pe Salla şi pe căpitanii lui, cu o seară înainte ca flota să ridice ancora. Cotter Pyke li se alăturase, la fel şi alţi patru înalţi ofiţeri ai Rondului de Noapte. Prinţesa Shireen primise permisiunea să se alăture şi ea. În timp ce se servea somonul, Ser Axell Florent făcuse atmosferă la masă cu povestea unui prinţ Targaryen care avea o maimuţă drept animal de companie. Acestui prinţ îi plăcea să îmbrace animalul în hainele fiului său mort şi să-şi închipuie că e un copil, susţinea Ser Axell, şi, din când în când, propunea pentru el căsătorii. Lorzii astfel onoraţi refuzau întotdeauna politicos, dar, fireşte, refuzau.

— Chiar şi în mătase şi catifea, o maimuţă rămâne o

maimuţă, spusese Ser Axell. Un prinţ mai înţelept ar fi ştiut că nu poţi pune o maimuţă să facă treaba unui om.

Oamenii reginei au râs şi mai mulţi i-au rânjit lui Davos. *Nu sunt maimuţă,* a gândit el, *sunt lord întocmai ca voi şi un om mai bun.* Dar amintirea încă îl durea.

Poarta Focilor fusese închisă pentru noapte. Davos nu se putea întoarce pe *Moaşa Veselă* până în zori. Avea să înnopteze acolo. Ridică privirea spre Bătrânul Picior-de-Peşte, cu tridentul lui rupt. *Am venit prin ploaie şi furtună. N-am să mă întorc fără să fac lucrul pentru care am venit, indiferent cât de imposibil pare.* Îşi pierduse el degetele şi norocul, dar nu era o maimuţă îmbrăcată în catifea. Era Mâna Regelui.

Scara castelului era o stradă în trepte, o alee largă de piatră albă, care urca la Vizuina Lupilor, pe lângă apă, spre Noul Castel, înălţat pe colină. Sirene de marmură îi luminau lui Davos drumul, strângând în braţele lor boluri cu ulei de balenă aprins. Când ajunse sus, se întoarse să privească înapoi. De acolo, vedea până în porturi. În amândouă. În spatele stăvilarului, portul interior era plin de galere de război. Davos numără douăzeci şi trei. Lordul Wyman era un om gras, dar, se pare, nu şi leneş.

Porţile Noului Castel fuseseră închise, dar o poartă lăturalnică se deschise când Davos strigă şi un străjer ieşi să-l întrebe ce vrea. Cavalerul ceapă îi arătă panglica neagră cu auriu, care purta sigiliul regal.

— Trebuie să-l văd imediat pe Lordul Manderly, spuse el. Am treabă cu el, numai şi numai cu el.

DAENERYS

Dansatorii străluceau, cu trupurile netede, rase, acoperite de un strat subţire de ulei. Torţe învăpăiate treceau răsucindu-se din mână în mănă, în bubuit de tobe şi triluri de fluier. Ori de câte ori două torţe se încrucişau în aer, o fată goală sălta printre ele, învârtindu-se. Lumina torţelor sclipea pe braţele uleiate, pe piepturi, pe fese.

Cei trei bărbaţi erau înfierbântaţi. Imaginea mădularelor lor întărite era aţâţătoare, deşi Daenerys Targaryen o găsea, în acelaşi timp, comică. Bărbaţii erau toţi de aceeaşi înălţime, cu picioare lungi şi abdomenul plat, cu fiecare muşchi atât de perfect conturat de parcă ar fi fost dăltuit în piatră. Până şi feţele lor arătau la fel, oarecum… ceea ce era ciudat, de vreme ce unul avea pielea neagră ca abanosul, al doilea era alb ca laptele, în timp ce al treilea scânteia ca arama lustruită.

Sunt meniţi să mă stârnească? Dany se foi între pernele ei de mătase. Lângă pilaştri, Nepătaţii ei stăteau ca nişte statui, cu coifurile lor cu ţepuşe, cu feţele netede lipsite de orice expresie. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi. Reznak mo Reznak privea cu gura căscată, cu buzele lucindu-i umede. Hizdahr zo Loraq îi spunea ceva bărbatului de lângă el, deşi, în tot acest timp, nu-şi dezlipea ochii de la dansatoare. Faţa urâtă, unsuroasă, a lui Ţeastă-Rasă era rigidă ca întotdeauna, dar nici el nu rata nimic.

Mai greu era de ştiut ce visa onoratul ei oaspete. Bărbatul palid, uscăţiv, cu căutătură de uliu, care stătea alături de ea la masa de onoare, era plin de splendoare în hainele de mătase castanie şi brocart, cu ţeasta pleşuvă strălucind în lumina torţelor în timp ce mânca o smochină, cu muşcături mici, precise, elegante. Opalele licăriră de-a lungul nasului lui Xaro Xhoan Daxos, când se întoarse, să urmărească dansatorii cu privirea.

În cinstea lui, Daenerys îmbrăcase o togă qartheeană,

un veşmânt diafan, violet, croit astfel încât să-i lase sânul stâng dezgolit. Părul auriu-argintiu, pieptănat graţios peste umăr, îi cădea aproape până la sfârc. Jumătate dintre bărbaţii din sală îi aruncau priviri pe furiş, dar nu Xaro. *La fel a fost şi în Qarth.* Nu-l putea manipula pe prinţul negoţului în felul acesta. *Dar trebuie să-l manipulez.* Venise din Qarth pe galionul *Norul de Mătase,* cu un alai de treisprezece galere. Flota lui era răspunsul la o rugăciune. Comerţul din Meereen se împuţinase până la dispariţie de când Daenerys abolise sclavia, dar Xaro avea puterea să-l reînvie.

Când tobele atinseră un crescendo, trei dintre fete săltară deasupra flăcărilor, învârtindu-se în aer. Dansatorii le prinseră de talie şi le lăsară să alunece pe mădularele lor. Dany privi fetele arcuindu-şi spinările şi încolăcindu-şi picioarele în jurul partenerilor lor, în timp ce fluierele se tânguiau şi bărbaţii zvâcneau în ritmul muzicii. Daenerys mai privise actul dragostei: dothrakii se împreunau în văzul tuturor, ca iepele şi armăsarii lor. Însă acum era prima oară când vedea senzualitatea transpusă pe muzică.

Faţa îi ardea. *Vinul,* îşi spuse. Dar, cumva, se pomeni gândindu-se la Daario Naharis. Mesagerul ei sosise în dimineaţa aceea. Ciorile Furtunii se întorceau din Lhazar. Căpitanul ei venea înapoi la ea, aducându-i prietenia Oamenilor Miei. *Mâncare şi negoţ,* îşi reaminti. *Nu m-a dezamăgit şi nici n-o va face. Daario mă va ajuta să-mi salvez oraşul.* Regina tânjea să-i vadă chipul, să-i mângâie barba în furculiţă, să-i spună păsurile ei... dar Ciorile Furtunii erau încă la multe zile depărtare, dincolo de Trecătoarea Khyzais, iar ea avea un regat de condus.

Spaţiul dintre stâlpii purpurii se umpluse de fum. Dansatorii îngenunchează, având capetele plecate.

— Aţi fost minunaţi, le spuse Dany. Rar mi-a fost dat să văd o asemenea graţie, o asemenea frumuseţe.

Îi făcu semn lui Reznak mo Reznak şi seneşalul alergă lângă ea. Broboane de sudoare îi pătau ţeasta pleşuvă, încreţită.

— Condu-i pe oaspeţii noştri la băi, ca să se poată

înviora şi du-le mâncare şi băutură.

— Voi fi deosebit de onorat, Măreţia Ta.

Daenerys întinse cupa, pentru ca Irri să i-o umple din nou. Vinul era dulce şi tare, amintind de mirosul mirodeniilor din ţinuturile de est, mult superior vinurilor slabe ghiscari care îi umpluseră cupele în ultima vreme. Xaro cercetă platoul pe care i-l oferea Jhiqui şi alese o curmală. Pieliţa ei portocalie se potrivea cu nuanţa coralului de pe nasul lui. Luă o muşcătură şi îşi încreţi buzele.

— E acră.

— Ar prefera lordul meu ceva mai dulce?

— Dulceaţa ţi se apleacă. Fructele acre şi femeile picante dau savoare vieţii. Xaro luă încă o muşcătură, mestecă, înghiţi. Daenerys, scumpă regină, nu pot să-ţi spun cât e de plăcut să simt din nou căldura prezenţei tale. O copilă a plecat din Qarth, pe cât de încântătoare, pe atât de pierdută. M-am temut că e un drum spre pierzanie, iar acum o găsesc aici, aşezată pe tron, stăpână a unui străvechi oraş, înconjurată de o puternică oaste pe care ea a ridicat-o din visuri.

Nu, gândi ea, *din sânge şi foc.*

— Mă bucur c-ai venit la mine. Îmi face plăcere să-ţi revăd chipul, prietene.

Nu mă voi încrede în tine, dar am nevoie de tine. Am nevoie de Cei Treisprezece ai tăi, am nevoie de corăbiile tale, am nevoie de negoţul tău.

Vreme de secole, Meereenul şi oraşele sale surori, Yunkai şi Astapor, fuseseră cuiul de osie al comerţului cu sclavi, locul unde *khalii* dothraki şi corsarii din Insulele Baziliscului îşi vindeau ostaticii şi unde restul lumii venea ca să cumpere. Fără sclavi, Meereenul avea puţine de oferit negustorilor. Cupru se găsea din belşug în munţii Ghisului, dar metalul nu era atât de valoros pe cât fusese pe vremea când bronzul stăpânea lumea. Cedrii, cândva înalţi de-a lungul coastei, nu mai creşteau, doborâţi de topoarele Vechiului Imperiu sau pârjoliţi de focul dragonilor când Ghisul a pornit război împotriva Valyriei.

După dispariţia copacilor, pământul s-a uscat sub soarele fierbinte şi s-a înălţat în nori roşii, groşi, suflaţi de vânt.

— Aceste catastrofe mi-au transformat oamenii în proprietari de sclavi, îi spusese Galazza Galare, la Templul Graţiilor.

Iar eu sunt catastrofa care va transforma din nou aceşti stăpâni de sclavi în oameni, îşi jurase Dany.

— A trebuit să vin, spuse Xaro, pe un ton languros. Chiar şi în îndepărtatul Qarth mi-au ajuns la urechi poveşti înfricoşătoare. Am plâns când le-am auzit. Se spune că duşmanii tăi au promis bogăţie, glorie şi o sută de sclave fecioare celui care te va omorî.

— Fiii Harpiei. *De unde ştie el asta?* Se caţără noaptea pe ziduri şi le taie beregata în somn sclavilor eliberaţi. Când soarele răsare, se ascund ca gândacii. Se tem de Fiarele mele de Bronz.

Skahaz mo Kandaq îi dăduse noua gardă pe care o ceruse, formată, în număr egal, din sclavi eliberaţi şi ţeste-rase din Meereen. Patrulau pe străzi zi şi noapte, cu glugi negre şi măşti de bronz. Fiii Harpiei promiseseem o moarte cumplită oricărui trădător care îndrăzneşte s-o slujească pe regina-dragon, lui şi apropiaţilor şi rudelor deopotrivă. Aşa că oamenii lui Ţeastă-Rasă mişunau ca şacalii, bufniţele şi alte vieţuitoare, ascunzându-şi adevărata faţă.

— Aş putea avea motive să mă tem de Fii dacă m-ar vedea cutreierând singură pe străzi, dar numai dacă ar fi noapte, iar eu aş fi goală şi neînarmată. Sunt nişte laşi.

— Cuţitul unui laş poate ucide o regină la fel de uşor ca acela al unui erou. Aş dormi mai liniştit dacă aş şti că desfătarea inimii mele îşi ţine lorzii călăreţi aproape. În Qarth, aveai trei călăreţi de sânge care nu te părăseau nicio clipă. Unde s-au dus?

— Aggo, Jhogo şi Rakharo mă slujesc încă. *Se joacă cu mine.* Putea şi ea să se joace. Sunt doar o tânără care ştie puţine despre asemenea lucruri, dar oameni mai în vârstă, mai înţelepţi, îmi spun că pentru a păstra Meereenul trebuie să-i controlez împrejurimile, toate ţinuturile de la vest de Lhazar, până în sud, pe dealurile Yunkaiului.

— Împrejurimile tale n-au valoare pentru mine. Însă tu ai. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău, lumea şi-ar pierde farmecul.

— Eşti bun, lordul meu, că îţi faci atâtea griji, dar sunt bine păzită. Dany arătă către locul unde stătea Barristan Selmy, cu o mână odihnindu-se pe mânerul sabiei. Barristan cel Viteaz i se spune. De două ori m-a salvat de asasini.

Xaro îl cercetă în treacăt pe Selmy.

— Barristan cel Bătrân, ziceai? Cavalerul tău urs era mai tânăr şi-ţi era mai devotat.

— Nu vreau să vorbesc despre Jorah Mormont.

— Fireşte. Omul era necioplit şi păros. Prinţul negoţului se aplecă peste masă: Hai să vorbim mai bine despre dragoste, despre visuri şi dorinţe şi despre Daenerys, cea mai frumoasă femeie din lume. Chipul tău mă îmbată.

Daenerys nu era străină de curtoaziile exagerate ale Qarthului.

— Dacă te-ai îmbătat, găseşte vinului pricină.

— Niciun vin nu e pe jumătate atât de îmbătător ca frumuseţea ta. Palatul mi s-a părut gol ca un cavou de când a plecat Daenerys şi toate plăcerile pe care mi le oferea Regina Oraşelor aveau un gust amar. De ce m-ai părăsit?

Am fost alungată din oraşul tău, temându-mă pentru viaţa mea.

— Era timpul. Qarthul voia să plec.

— Cine? Cei Neprihăniţi? Le curge apă prin vene. Ghilda Mirodeniilor? Au lapte bătut între urechi. Iar Cei Nemuritori sunt morţi cu toţii. Ar fi trebuit să mă iei de bărbat. Sunt aproape sigur că ţi-am cerut mâna. Ţi-am cerşit-o chiar.

— Doar de câteva zeci de ori, îl tachină Dany. Renunţi prea uşor, lordul meu. Căci *trebuie* să mă mărit, toată lumea e de acord.

— O *khaleesi* trebuie să aibă un *khal,* zise Irri, umplând din nou cupa reginei cu vin. E lucru ştiut.

— Să-i cer mâna din nou? întrebă Xaro. Nu, cunosc

zâmbetul acela. E o regină crudă, care se joacă cu inimile bărbaţilor. Negustorii umili ca mine nu sunt decât pietre sub sandalele tale cu giuvaere.

O singură lacrimă alunecă încet pe obrazul lui palid. Dany îl cunoştea prea bine ca să se înduioşeze. Oamenii din Qarth puteau să plângă la comandă.

— O, încetează! Luă o cireaşă din castronul de pe masă şi i-o aruncă înspre nas. Poate că sunt o copilă, dar nu sunt atât de nesăbuită să mă mărit cu un bărbat care găseşte un platou cu fructe mai ispititor decât sânul meu. Am văzut la care dansatori te uitai.

Xaro îşi şterse lacrima.

— La aceiaşi pe care-i urmărea Înălţimea Ta, cred. Vezi, suntem la fel. Dacă nu vrei să mă iei de bărbat, aş fi mulţumit să fiu sclavul tău.

— Nu vreau niciun sclav. Te eliberez.

Nasul lui cu pietre preţioase era o ţintă ademenitoare. De data aceasta, Dany aruncă o piersică spre el. Xaro o prinse în aer şi luă o muşcătură.

— De unde a venit nebunia asta? Ar trebui să mă consider norocos că nu mi-ai eliberat sclavii, pe când îmi erai oaspete în Qarth?

Eram o regină cerşetoare, iar tu erai Xaro din rândul Celor Treisprezece, gândi Dany, *şi nu voiai decât dragonii mei.*

— Sclavii tăi păreau bine trataţi şi mulţumiţi. Abia la Astapor mi s-au deschis ochii. Ştii cum erau făcuţi şi antrenaţi Nepătaţii?

— Cu cruzime. N-am nicio îndoială. Când un fierar făureşte o sabie, vâră lama în foc, o bate cu ciocanul, apoi o cufundă în apă rece ca gheaţa, ca să călească oţelul. Dacă vrei să savurezi gustul dulce al fructului, trebuie să uzi pomul.

— Pomul acesta a fost udat cu sânge.

— Cum altfel să formezi un soldat? Luminăţia Ta, ţi-au plăcut dansatorii mei. Te-ar surprinde dacă ai şti că sunt sclavi, crescuţi şi antrenaţi în Yunkai? Dansează de când au făcut primii paşi. Cum altfel să atingă o asemenea

perfecţiune? Xaro luă o înghiţitură de vin. Sunt experţi şi în artele erotice. Mă gândeam să ţi-i dăruiesc, Înălţimea Ta.

— Negreşit. Dany nu era surprinsă. Am să-i eliberez.

Asta îl făcu să tresară.

— Şi ce vor face cu libertatea? E ca şi cum ai da unui peşte o armură de zale. Sunt făcuţi să danseze.

— Făcuţi de cine? De stăpânii lor? Poate că dansatorii tăi ar prefera să construiască, să gătească sau să cultive pământul. I-ai întrebat?

— Poate că elefanţii tăi ar prefera să fie privighetori. Nopţile Meereenului ar fi pline, în loc de cântece dulci, de trâmbiţe bubuitoare, iar pomii tăi s-ar scutura sub povara uriaşelor păsări gri. Xaro suspină. Daenerys, desfătarea mea, sub acel dulce sân tânăr bate o inimă duioasă… dar primeşte sfatul unui cap mai bătrân şi mai înţelept. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Multe din cele ce pot părea rele pot fi bune. Gândeşte-te la ploaie.

— La ploaie? *Mă crede neghioabă sau doar un copil?*

— Blestemăm ploaia când ne cade pe cap, dar fără ea am muri de foame. Lumea *are nevoie* de ploaie… şi de sclavi. Te strâmbi, dar e adevărat. Gândeşte-te la Qarth. În artă, muzică, magie, negoţ, tot ce ne ridică deasupra animalelor, Qarthul se ridică deasupra restului omenirii, când stai în vârful piramidei… dar dedesubt, în loc de cărămizi, măreţia Reginei Oraşelor se sprijină pe spinările *sclavilor.* Întreabă-te, dacă toţi oamenii ar trebui să scormonească în pământ după mâncare, cum ar putea vreun om să ridice ochii şi să admire stelele? Dacă fiecare dintre noi şi-ar rupe spinarea construind o colibă, cine ar mai înălţa templele, ca să-i proslăvească pe zei? Pentru ca unii oameni să fie măreţi, alţii trebuie să fie sclavi.

Era prea meşteşugit la vorbă pentru ea. Dany nu avea niciun răspuns, doar o senzaţie neplăcută în stomac.

— Sclavia nu e acelaşi lucru cu ploaia, insistă ea. M-a plouat şi am fost vândută. *Nu e acelaşi lucru.* Nimeni nu vrea să fie *proprietatea* cuiva.

Xaro ridică nepăsător din umăr.

— Când am acostat în oraşul tău, întâmplarea a făcut să văd pe malul râului un bărbat care cândva mi-a fost oaspete la palat, un negustor care vindea mirodenii rare şi vinuri alese. Era gol de la brâu în sus, roşu, cu pielea arsă de soare şi părea să sape o groapă.

— Nu o groapă. Un şanţ. Ca să aducem apă din râu pe câmpuri. Vrem să plantăm fasole. Câmpurile de fasole au nevoie de apă.

— Ce drăguţ din partea vechiului meu prieten să ajute la săpat! Şi ce surprinzător pentru el! E posibil să nu fi avut de ales? Nu, sigur că nu. În Meereen nu există sclavi.

Dany roşi.

— Prietenul tău e plătit cu mâncare şi adăpost. Nu-i pot da înapoi bogăţia. Meereenul are nevoie de fasole mai mult decât de mirodenii rare, iar fasolea cere apă.

— Mi-ai pune şi dansatorii să sape şanţuri? Dulce regină, când m-a văzut, vechiul meu prieten a căzut în genunchi şi m-a implorat să-l cumpăr ca sclav şi să-l duc înapoi în Qarth.

Daenerys se simţi de parcă ar fi pălmuit-o.

— Cumpără-l, atunci.

— Dacă ţi-e pe plac. Ştiu că lui i-ar fi. Îşi puse mâna pe braţul ei: Există adevăruri pe care numai un prieten ţi le poate spune. Te-am ajutat când ai venit în Qarth ca cerşetoare, am făcut cale lungă şi am înfruntat furtuni pe mare ca să te ajut din nou. Există vreun loc unde putem vorbi deschis?

Dany îi simţea căldura degetelor. *A fost cald şi în Qarth,* îşi aminti ea, *până când n-a mai avut nevoie de mine.* Se ridică în picioare.

— Vino, spuse ea şi Xaro o urmă printre coloane, către treptele largi de marmură care duceau sus, în apartamentele ei private din vârful piramidei.

— O, cea mai frumoasă dintre femei! zise el, când începură să urce, aud paşi în urma noastră. Suntem urmăriţi.

— Bătrânul meu cavaler nu te sperie, nu-i aşa? Ser Barristan a jurat să-mi păstreze secretele.

Îl conduse afară, pe terasa cu vedere peste oraş. O lună plină aluneca pe cerul negru de deasupra Meereenului.

— Facem câţiva paşi? Dany îl luă de braţ. Aerul era încărcat de parfumul florilor ce înfloresc noaptea. Vorbeai de ajutor. Fă negoţ cu mine, atunci. Meereenul are sare de vânzare. Şi vin…

— Vin ghiscari? Xaro se strâmbă. Marea oferă toată sarea de care Qarthul are nevoie, dar aş lua bucuros câte măsline vrei să-mi vinzi. Şi ulei de măsline.

— N-am de niciunele de oferit. Proprietarii de sclavi au ars copacii, spuse Daenerys. Măslinele crescuseră de secole pe ţărmurile Golfului Sclavilor, dar meereenii îşi pârjoliseră străvechile crânguri când oastea lui Dany se apropiase, lăsând-o să traverseze un pustiu de cenuşă. Acum replantăm, continuă ea, dar un măslin are nevoie de şapte ani până la primul rod şi de treizeci până să poată fi considerat cu adevărat productiv. Ce spui de cupru?

— Un metal slab, dar capricios ca o femeie. Aurul însă… aurul e *neprefăcut.* Qarthul ţi-ar da bucuros aur… pentru sclavi.

— Meereenul este un oraş liber de oameni liberi.

— Un oraş sărac, care cândva a fost bogat. Un oraş înfometat, care cândva a fost îmbelşugat. Un oraş însângerat, care cândva a fost liniştit.

Acuzaţiile lui o dureau. Era prea mult adevăr în ele.

— Meereenul va fi din nou bogat, îmbelşugat şi liniştit. Şi liber, pe deasupra. Du-te la dothraki, dacă vrei sclavi cu tot dinadinsul.

— Dothrakii fac sclavi. Ghiscarii îi antrenează. Şi, ca să ajungă în Qarth, lorzii călăreţi trebuie neapărat să-şi ducă ostaticii peste pustiul roşu. Ar muri sute, dacă nu mii… şi mulţi cai, împreună cu ei. De aceea niciun *khal* nu riscă aşa ceva. Şi încă un lucru: Qarthul nu vrea *khalasare* fremătând în preajma zidurilor sale. Duhoarea pe care o răspândesc toţi acei cai… nu vreau să te jignesc, *Khaleesi.*

— Un cal are un miros onest, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre unii dintre marii lorzi şi prinţi ai negoţului.

Xaro ignoră remarca usturătoare.

— Daenerys, am să fiu sincer cu tine, aşa cum îi şade bine unui prieten. *Nu* vei face din Meereen un oraş bogat, îmbelşugat şi liniştit. Îl vei duce doar la pieire, aşa cum ai făcut cu Astaporul. Ştii că la Coarnele lui Hazzat a avut loc o bătălie? Regele Măcelar a dat bir cu fugiţii în palatul său, urmat îndeaproape de noii lui Nepătaţi.

— E lucru ştiut. Oacheşul Ben Plumm a trimis veşti despre bătălie de pe câmpul de luptă. Yunkaii şi-au cumpărat alţi mercenari şi două legiuni din Noul Ghis au luptat alături de ei.

— Din două se vor face patru, apoi zece. În plus, la Myr şi Volantis au fost trimişi mesageri din Yunkai, să tocmească şi alţi luptători. Compania Pisicii, Lăncile Lungi. Hoinarii. Unii spun că Înţelepţii Stăpâni au cumpărat şi Compania de Aur.

Fratele ei Viserys îi ospătase cândva pe căpitanii Companiei de Aur, în speranţa că se vor alătura cauzei sale. *I-au mâncat mâncarea, i-au ascultat rugăminţile şi au râs de el.* Dany era pe atunci doar o fetiţă, dar îşi amintea.

— Am şi eu mercenari.

— Două companii. Yunkaii vor trimite douăzeci împotriva ta, dacă trebuie. Iar când vor veni, nu vor veni singuri. Tolos şi Mantarys vor încheia în curând o alianţă.

Era o veste proastă, dacă era adevărată. Daenerys trimisese misiuni la Tolos şi Mantarys, sperând să-şi găsească spre vest noi prieteni, ca să compenseze duşmănia Yunkaiului de la sud. Emisarii ei nu se întorseseră.

— Meereenul a făcut alianţă cu Lhazarul.

Asta îl făcu doar să chicotească.

— Lorzii călăreţi dothraki îi numesc pe lhazareni *Oamenii Miei.* Când îi tunzi, nu fac decât să behăie. Nu sunt un popor războinic.

Chiar şi un prieten sfios e mai bun decât niciunul.

— Înţelepţii Stăpâni ar trebui să le urmeze exemplul. Am cruţat Yunkaiul înainte, dar nu voi mai face aceeaşi greşeală. Dacă vor îndrăzni să mă atace, de data asta am

să rad Oraşul lor Galben din temelii.

— Iar în timp ce tu razi Yunkaiul, draga mea, Meereenul se va răzvrăti în spatele tău. Nu închide ochii la primejdiile ce te pândesc, Daenerys. Eunucii tăi sunt soldaţi destoinici, dar sunt prea puţini ca să se măsoare cu oastea pe care Yunkaiul o va trimite împotriva ta, odată ce Astaporul a căzut.

— Oamenii mei eliberaţi… începu Dany.

— Sclavii pentru plăceri, bărbierii şi cărămidarii nu câştigă bătălii.

Aici Dany spera ca el să se înşele. Sclavii eliberaţi fuseseră cândva o gloată, dar ea îi organizase pe cei care aveau vârsta potrivită în companii şi îi poruncise Viermelui Cenuşiu să-i transforme în soldaţi. *N-are decât să creadă ce vrea.*

— Ai uitat că am dragoni?

— Zău? În Qarth arareori ai fost văzută fără un dragon pe umăr… însă acum umărul acela graţios e la fel de frumos şi dezgolit ca sânul tău dulce, după câte observ.

— Dragonii mei au crescut, umerii mei nu. Rătăcesc până departe, la vânătoare. *Hazzea, iartă-mă.* Se întreba cât ştia Xaro, ce şoapte auzise. Întreabă-i pe Bunii Stăpâni ai Astaporului despre dragonii mei, dacă te îndoieşti. *Am văzut ochii unui stăpân de sclavi topindu-se şi curgându-i pe obraji.* Spune-mi, vechiul meu prieten, de ce m-ai căutat, dacă nu pentru negoţ?

— Să-i aduc un dar reginei inimii mele.

— Continuă. *Ce capcană mai e şi asta?*

— Darul pe care mi l-ai cerut în Qarth. Corăbii. În golf sunt treisprezece galere. Sunt ale tale, dacă le vrei. Ţi-am adus o flotă, să te ducă acasă, în Westeros.

O flotă. Era mai mult decât putea spera, aşa că, fireşte, era prudentă. În Qarth, Xaro îi oferise treizeci de corăbii… pentru un dragon.

— Şi care este preţul pe care-l ceri pentru corăbii?

— Niciunul. Nu mai tânjesc după dragoni. Le-am văzut isprava în Astapor, cu ochii mei, când *Norul* meu *de Argint* a acostat să ia apă. Corăbiile sunt ale tale, dulce regină.

Treisprezece galere şi oameni să tragă la vâsle.

Treisprezece. Bineînţeles. Xaro era unul dintre Cei Treisprezece. Fără doar şi poate, îşi convinsese fiecare tovarăş să renunţe la o corabie. Îl cunoştea prea bine pe prinţul negoţului ca să creadă că ar sacrifica treisprezece dintre corăbiile *sale.*

— Trebuie să chibzuiesc. Pot să inspectez vasele?

— Ai devenit suspicioasă, Daenerys.

În orice clipă.

— Am devenit înţeleaptă, Xaro.

— Inspectează tot ce vrei. Când eşti satisfăcută, jură-mi că te vei întoarce la Westeros numaidecât şi corăbiile sunt ale tale. Jură pe dragonii tăi, pe zeul tău cu şapte înfăţişări şi pe cenuşa strămoşilor tăi *şi pleacă.*

— Şi dacă aş hotărî să aştept un an sau trei?

Tristeţea se aşternu pe chipul lui Xaro.

— M-ar mâhni cumplit, dulcea mea desfătare… căci, oricât de tânără şi de puternică pari acum, nu vei trăi atât de mult. Nu aici.

Îmi oferă fagurele de miere cu o mână şi îmi arată biciul cu cealaltă.

— Yunkaii nu sunt chiar atât de fioroşi.

— Nu toţi duşmanii tăi sunt în Oraşul Galben. Fereşte-te de oamenii cu inimi reci şi buze albastre. Nici nu erai plecată din Qarth de două săptămâni şi Pyat Pree a pornit cu trei dintre vrăjitorii lui să te caute în Pentos.

Dany era mai mult amuzată decât speriată.

— Atunci e bine că m-am îndepărtat: de la Pentos la Meereen e cale lungă.

— Adevărat, recunoscu el, dar mai devreme sau mai târziu vor auzi despre regina-dragon din Golful Sclavilor.

— Asta ar trebui să mă îngrozească? Am trăit cu teama vreme de paisprezece ani, lordul meu. Mă trezeam speriată în fiecare dimineaţă şi mă culcam speriată în fiecare seară… dar spaimele mele au pierit în flăcări în ziua în care am ieşit din foc. De un singur lucru mă mai tem acum.

— Şi care e acesta, dulce regină?

— Sunt doar o copilă nesăbuită. Dany se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Dar nu atât de nesăbuită ca să-ţi spun asta. Oamenii mei vor cerceta corăbiile. Apoi vei avea răspunsul meu.

— Cum spui. Xaro îi atinse uşor sânul dezgolit. Lasă-mă să rămân şi să te conving.

Preţ de o clipă, fu tentată s-o facă. Poate că dansatorii îi aţâţaseră, până la urmă, simţurile. *Aş putea să închid ochii şi să-mi închipui că e Daario.* Un Daario imaginar ar fi mai puţin primejdios decât cel real. Dar alungă acest gând.

— Nu, lordul meu, îţi mulţumesc, dar nu. Dany alunecă din braţele lui. Poate într-o altă noapte.

— Într-o altă noapte.

Gura lui Xaro era tristă, dar ochii lui păreau mai degrabă uşuraţi decât dezamăgiţi.

Dacă aş fi un dragon, aş putea zbura până la Westeros, gândi ea, după ce prinţul negoţului plecă. *N-aş avea nevoie de Xaro ori de corăbiile lui.* Dany se întreba câţi oameni ar putea transporta treisprezece galere. Fusese nevoie de trei ca s-o ducă pe ea, cu *khalasarul* ei, de la Qarth la Astapor, dar asta se întâmplase înainte să dobândească opt mii de Nepătaţi, o mie de mercenari şi o hoardă întreagă de sclavi eliberaţi. *Şi dragonii, ce să mă fac cu ei?*

— Drogon, şopti ea, unde eşti?

O clipă aproape că-l văzu fâlfâind în văzduh, înghiţind stelele cu aripile-i mari.

Se întoarse cu spatele spre noapte, către locul unde Barristan Selmy stătea tăcut în umbră.

— Fratele meu mi-a spus cândva o ghicitoare din Westeros. Cine ascultă tot şi nu aude nimic?

— Un cavaler al Gărzii Regelui.

Glasul lui Selmy era solemn.

— Ai auzit oferta lui Xaro?

— Da, Înălţimea Ta.

Bătrânul cavaler se străduia din răsputeri să nu se uite la sânul dezgolit în timp ce vorbea cu ea.

Ser Jorah nu şi-ar întoarce privirea. Mă iubea ca femeie, în timp ce Ser Barristan mă iubeşte doar ca regină.

Mormont fusese un informator care le raporta duşmanilor ei din Westeros, dar îi dăduse şi sfaturi bune.

— Ce-ai de spus despre asta? Despre el?

— Despre el, absolut nimic. Corăbiile, însă… Înălţimea Ta, cu ele am putea ajunge acasă înainte de sfârşitul anului.

Dany nu ştiuse niciodată ce înseamnă acasă. În Braavos fusese o casă cu o uşă roşie, dar atâta tot.

— Fereşte-te de qartheenii care-ţi aduc daruri, mai cu seamă de negustorii Celor Treisprezece. Trebuie să fie o capcană aici. Poate că ambarcaţiunile sunt putrede sau…

— Dacă ar fi atât de fragile, n-ar fi putut traversa marea de la Qarth, răspunse Ser Barristan, dar Înălţimea Ta a fost înţeleaptă că a insistat asupra inspecţiei. Am să-l duc pe Amiralul Groleo la galere, dis-de-dimineaţă, cu căpitanii lui şi patruzeci de marinari. Putem să scormonim fiecare centimetru.

Era un sfat bun.

— Da, aşa să faci.

Westeros. Acasă. Dar, dacă ar pleca, ce s-ar alege de oraşul ei? *Meereenul n-a fost niciodată oraşul tău,* părea să-i şoptească glasul fratelui ei. *Oraşele tale sunt dincolo de mare. Cele Şapte Regate ale tale, unde te aşteaptă duşmanii tăi. Ai fost născută să le dai sânge şi foc.*

Ser Barristan îşi drese glasul şi spuse:

— Acest vrăjitor despre care a vorbit negustorul…

— Pyat Pree. Încercă să-şi amintească faţa lui, dar nu-i putea vedea decât buzele. Vinul vrăjitorilor le albăstrise. *Umbra-înserării,* aşa era numit. Dacă o vrajă m-ar putea ucide, aş fi moartă deja. Le-am prefăcut palatul în cenuşă. *Drogon m-a salvat când voiau să stoarcă toată viaţa din mine. Dragon i-a pârjolit pe toţi.*

— Cum spui, Înălţimea Ta. Totuşi, voi fi cu ochii în patru.

Daenerys îl sărută pe obraz.

— Ştiu că vei fi. Haide, condu-mă înapoi la ospăţ.

A doua zi de dimineaţă, Dany se trezi la fel de plină de speranţe ca atunci când sosise în Golful Sclavilor. Curând,

Daario avea să-i fie iarăşi alături şi, împreună, aveau să pornească pe mare spre Westeros. *Spre casă.* Una dintre tinerele ei ostatice îi aduse micul dejun, o fată dolofană şi sfioasă pe nume Mezzara, al cărei tată stăpânise piramida din Merreq, şi Dany o îmbrăţişă bucuroasă şi îi mulţumi cu un sărut.

— Xaro Xhao Daxos mi-a oferit treisprezece galere, le spuse lui Irri şi lui Jhiqui, în timp ce o îmbrăcau pentru audienţe.

— Treisprezece e un număr cu ghinion, *Khaleesi,* murmură Jhiqui, în limba dothraki. E lucru ştiut.

— E lucru ştiut, o îngână Irri.

— Ar fi mai bine treizeci, fu de acord Daenerys. Trei sute, încă şi mai bine. Dar treisprezece ar putea să fie de-ajuns ca să ne ducă la Westeros.

Cele două fete dothraki se priviră.

— Apa otrăvită e blestemată, *Khaleesi,* vorbi Irri. Caii nu pot s-o bea.

— N-am de gând s-o beau, promise Dany.

Doar patru petiţionari o aşteptau în dimineaţa aceea. Ca întotdeauna, Lordul Ghael se înfăţişă primul, arătând chiar mai nefericit decât de obicei.

— Luminăţia Ta, gemu el, prăbuşindu-se pe marmură, la picioarele ei, armatele Yunkaiului năvălesc asupra Astaporului. Te implor, vino la sud, cu toate oştirile tale!

— L-am prevenit pe regele tău că acest război al lui e o nebunie, îi reaminti Dany. N-a vrut să asculte.

— Marele Cleon a vrut doar să-i doboare pe ticăloşii stăpâni de sclavi din Yunkai.

— Marele Cleon este el însuşi stăpân de sclavi.

— Ştiu că Mama Dragonilor nu ne va abandona la ceas de primejdie. Dă-ni-i pe Nepătaţi să ne apere zidurile.

Şi atunci cine va apăra zidurile mele?

— Mulţi din oamenii mei liberi au fost sclavi în Astapor. Poate că unii vor dori să-l apere pe regele tău. Este alegerea lor, ca oameni liberi. I-am oferit Astaporului libertatea. E treaba voastră să-l apăraţi.

— Atunci suntem morţi cu toţii. Ne-ai dat moarte, nu

libertate.

Ghael sări în picioare şi o scuipă în faţă. Vânjosul Belwas îl înhăţă de umăr şi-l trânti jos, pe marmură, atât de tare, încât Dany auzi dinţii lui Ghael clănţănind. Ţeastă-Rasă ar fi mers mai departe, dar ea îl opri.

— Ajunge, spuse ea, ştergându-şi obrazul cu marginea *tokarului.* Nimeni n-a murit vreodată de la un scuipat. Luaţi-l.

Îl târâră afară cu picioarele înainte, lăsând în urmă mai mulţi dinţi sparţi şi o dâră de sânge. Dany i-ar fi concediat bucuroasă pe ceilalţi petiţionari… dar era încă regina lor, aşa că îi ascultă şi se strădui să le facă dreptate.

În după-amiaza aceea, spre seară, Amiralul Groleo şi Ser Barristan se întoarseră după ce inspectaseră galerele. Dany îşi adună consiliul să-i asculte. Viermele Cenuşiu era acolo în numele Nepătaţilor, Skahaz mo Kandaq era reprezentantul Fiarelor de Bronz. În absenţa călăreţilor ei de sânge, un *jaqqa rhan* zbârcit pe nume Rommo, saşiu şi crăcănat, veni să vorbească în numele dothrakilor ei. Sclavii ei eliberaţi erau reprezentaţi de căpitanii celor trei companii pe care le formase: Mollono Yos Dob dintre Scuturile Neclintite, Symon Spate-Crestat, dintre Fraţii Liberi, Marselen dintre Oamenii Mamei. Reznak mo Reznak se vânzolea lângă regină şi Vânjosul Belwas stătea în spatele ei, cu braţele-i imense încrucişate. Dany nu avea să ducă lipsă de sfătuitori.

Groleo fusese un om cât se poate de nefericit de când îi distruseseră corabia ca să construiască maşinile de asediu cu care cuceriseră Meereenul. Dany încercase să-l consoleze numindu-l lordul ei amiral, dar era o onoare deşartă: flota din Meereen plecase spre Yunkai când oastea lui Dany se apropiase de oraş, aşa că bătrânul pentoshi era un amiral fără ambarcaţiuni. Dar acum zâmbea prin barba-i rară şi grizonantă într-un fel pe care regina abia şi-l mai amintea.

— Aşadar, corăbiile sunt în bună stare, spuse ea, plină de speranţă.

— Aşa s-ar zice, Înălţimea Ta. Sunt nave vechi, da, dar

majoritatea sunt bine întreţinute. Coca *Prinţesei Pure* e mâncată de cari. N-aş vrea s-o duc departe de ţărm. *Narraqqa* ar avea nevoie de o cârmă nouă şi de parâme, iar *Şopârla Vărgată* are nişte vâsle crăpate, dar pot fi folosite. Vâslaşii sunt sclavi, dar, dacă le oferim o leafă cinstită, cei mai mulţi vor rămâne cu noi. Nu ştiu să facă altceva decât să vâslească. Cei care pleacă pot fi înlocuiţi cu oameni din echipajele mele. Drumul e lung şi greu până la Westeros, dar corăbiile sunt destul de trainice ca să ne ducă acolo, după aprecierea mea.

Reznak mo Reznak scoase un suspin plin de jale.

— Aşadar, e adevărat. Slăvita Regină are de gând să ne abandoneze, spuse el, frângându-şi mâinile. Yunkaii îi vor repune în drepturi pe Marii Stăpâni în clipa în care vei pleca, iar noi, care am slujit cauza ta cu atâta credinţă, vom fi omorâţi, dragele noastre soţii şi fiice fecioare vor fi siluite şi înrobite.

— Nu ale mele, mârâi Skahaz Ţeastă-Rasă. Am să-i omor cu mâna mea, adăugă el, lovindu-şi cu palma mânerul sabiei.

Dany se simţi de parcă ar fi pălmuit-o pe ea.

— Dacă vă temeţi de ce ar putea urma după plecarea mea, veniţi cu mine în Westeros.

— Acolo unde merge Mama Dragonilor vor merge şi Oamenii Mamei, anunţă Marselen, fratele care-i mai rămăsese lui Missandei.

— Cum? întrebă Symon Spate-Crestat, care-şi căpătase numele din pricina păienjenişului de cicatrici care-i încreţea spatele şi umerii, o amintire a biciuirilor pe care le îndurase ca sclav în Astapor. Treisprezece corăbii… nu sunt suficiente. Poate că n-ar ajunge nici o sută.

— Caii de lemn nu sunt buni, protestă Rommo, bătrânul *jaqqa rhan.* Dothraki vor merge călare.

— Noi am putea mărşălui de-a lungul ţărmului, sugeră Viermele Cenuşiu. Corăbiile ar putea să ţină pasul şi să reaprovizioneze coloana.

— Asta s-ar putea până când aţi ajunge la ruinele Bhorashului, zise Ţeastă-Rasă. Mai departe, corăbiile ar

trebui s-o apuce spre sud, pe lângă Tolos şi Insula Cedrilor şi să ocolească Valyria, în timp ce coloana şi-ar continua drumul către Mantarys pe vechiul drum al dragonilor.

— *Drumul demonilor* i se spune acum, punctă Mollono Yos Dob. Comandantul rotofei al Scuturilor Neclintite arăta mai mult a scrib decât a soldat, cu mâinile-i mânjite cu cerneală şi burduhanul greu, dar era cât se poate de isteţ. Vor muri dintre noi cu duiumul.

— Cei care vor rămâne la Meereen îi vor invidia pentru moartea lor uşoară, suspină Reznak. Ne vor face *sclavi* sau ne vor arunca un gropi. Totul va fi aşa cum a fost sau mai rău.

— Unde ţi-e curajul? îl dojeni Ser Barristan. Înălţimea Sa te-a eliberat din lanţuri. E treaba ta să-ţi ascuţi sabia şi să-ţi aperi libertatea după ce pleacă.

— Curajoase cuvinte, din partea unuia care vrea să călătorească spre apus, mârâi Symon Spate-Crestat. Vei privi înapoi, să ne vezi murind?

— Înălţimea Ta…

— Măreţia Ta…

— Slăvită…

— *Ajunge!* Dany lovi cu palma în masă. Nimeni nu va fi lăsat să moară. Sunteţi poporul meu. Visurile despre casă şi despre dragoste o orbiseră. N-am să las Meereenul să aibă aceeaşi soartă ca Astaporul. Mă îndurerează s-o spun, dar Westerosul trebuie să mai aştepte.

Groleo era îngrozit.

— *Trebuie* să acceptăm aceste corăbii. Dacă refuzăm darul…

Ser Barristan plecă un genunchi în faţa ei.

— Regina mea, regatul tău are nevoie de tine. Aici nu eşti dorită, dar în Westeros oamenii se vor aduna cu miile la vederea flamurilor tale; mari lorzi şi nobili cavaleri. *A venit!* îşi vor striga unul altuia, cu glasuri fericite. *Sora Prinţului Rhaegar a sosit în sfârşit.*

— Dacă mă iubesc atât de mult, mă vor aştepta. Dany se ridică în picioare: Reznak, cheamă-l pe Xaro Xhoan Daxos.

Îl primi singură pe prinţul negoţului, aşezată pe banca ei

din abanos lustruit, pe pernele aduse de Ser Barristan. Era însoţit de patru marinari qartheeni, care purtau pe umeri o tapiserie făcută sul.

— Am mai adus un dar pentru regina inimii mele, vesti Xaro. A stat în beciurile familiei mele dinaintea Urgiei care a pustiit Valyria.

Marinarii desfăşurară tapiseria pe podea. Era veche, prăfuită, decolorată… şi imensă, astfel încât Dany trebui să se mute în partea lui Xaro ca să desluşească modelele.

— O hartă. E minunată.

Acoperea jumătate din podea. Mările erau albastre, câmpiile verzi, munţii negri şi maro. Oraşele erau înfăţişate prin stele cusute cu fir de aur sau argint. *Marea Fumegândă nu există,* îşi dădu ea seama, *Valyria nu e încă o insulă.*

— Acolo vezi Astaporul, Yunkaiul şi Meereenul. Xaro îi arătă trei stele argintii de lângă Golful Sclavilor. Westerosul este… undeva aici, jos. Mâna lui flutură vag către capătul sălii. Ai luat-o spre nord, când ar fi trebuit să-ţi continui drumul spre sud-vest, peste Marea Verii, dar, cu ajutorul darului meu, vei fi curând înapoi acolo unde ţi-e locul. Acceptă-mi galerele cu inima bucuroasă şi porneşte spre vest.

Aş vrea să pot.

— Lordul meu, aş primi bucuroasă corăbiile, dar nu-ţi pot face promisiunea pe care mi-o ceri. Dany îi luă mâna: Dă-mi galerele şi jur că Qarthul va avea prietenia Meereenului cât timp vor fi stele pe cer. Lasă-mă să fac negoţ cu ele şi vei avea o bună parte din profituri.

Zâmbetul vesel i se stinse lui Xaro pe buze.

— Ce vrei să spui? Că nu vrei să pleci?

— Nu *pot* să plec.

Din ochii lui Xaro ţâşniră lacrimi, care i se prelinseră de-a lungul nasului, pe lângă smaralde, ametiste şi diamante negre.

— Le-am spus Celor Treisprezece că vei lua în seamă sfatul meu înţelept. Mă îndurerează să aflu că m-am înşelat. Ia aceste corăbii şi pleacă sau vei muri, cu

siguranţă, urlând. Nici nu ştii câţi duşmani ţi-ai făcut. *Ştiu că unul stă în faţa mea chiar acum, plângând cu lacrimi prefăcute.* Această constatare o întrista. Când am intrat în Sala Celor O Mie de Tronuri, ca să-i implor pe Neprihăniţi să-ţi cruţe viaţa, le-am spus că eşti doar o copilă, continuă Xaro, dar Egon Emeros cel Splendid s-a ridicat şi a spus: „E o copilă *nesăbuită,* nebună şi pripită şi prea periculoasă ca să trăiască." Pe când dragonii tăi erau mici, erau o minunăţie. Mari, sunt moarte şi pustiire, o sabie în flăcări deasupra lumii. Xaro îşi şterse lacrimile. Ar fi trebuit să cer să fii ucisă la Qarth.

— Am fost oaspete sub acoperişul tău, am mâncat carne şi am băut mied la masa ta, răspunse ea. În amintirea a tot ce ai făcut pentru mine, am să uit aceste vorbe… *o dată…* dar să nu mai îndrăzneşti să mă ameninţi în viaţa ta.

— Xaro Xhoan Daxos nu ameninţă. El promite.

Tristeţea lui Daenerys se transformă în furie.

— Iar eu îţi promit că, dacă nu vei pleca înainte de răsăritul soarelui, vei afla cât de bine poate stinge lacrimile unui mincinos focul unui dragon. Lasă-mă, Xaro. *Repede.*

Plecă, dar lăsă în urmă lumea pe care o adusese cu el. Dany se aşeză înapoi pe banca ei, cu ochii pierduţi spre marea albastră de mătase, către îndepărtatul Westeros. *Într-o bună zi,* îşi promise.

A doua zi dimineaţă, corabia lui Xaro nu mai era, însă „darul" pe care i-l adusese rămase în urmă, în Golful Sclavilor. Lungi flamuri roşii fluturau de pe catargele celor treisprezece galere qartheene, zvârcolindu-se în vânt. Iar când Daenerys coborî să-ţi ţină audienţele, un mesager de pe corăbii o aştepta. Nu rosti niciun cuvânt, dar aşeză la picioarele ei o pernă neagră, de satin, pe care se odihnea o singură mănuşă pătată de sânge.

— Ce înseamnă asta? vru să ştie Skahaz. O mănuşă însângerată…

— … înseamnă război, spuse regina.

JON

— Atenţie la şobolani, lordul meu! Edd cel Trist îl conduse pe Jon pe scări în jos, cu un felinar în mână. Chiţăie îngrozitor când calci pe ei. Mama mea scotea sunete asemănătoare când eram copil. Probabil că avea un şobolan în ea, acum aşa mi se pare când mă gândesc la asta. Avea păr castaniu, ochi mici şi rotunzi, îi plăcea brânza. Poate că avea şi coadă, nu m-am uitat niciodată să văd.

Întreg Castelul Negru era unit pe sub pământ printr-un labirint de tuneluri pe care fraţii le numeau *potecile viermilor.* Era întuneric şi sumbru sub pământ, aşa că potecile viermilor erau puţin folosite pe timp de vară, dar când vânturile iernii începeau să bată şi veneau ninsorile, tunelurile deveneau cel mai rapid mod de a te deplasa prin castel. Administratorii le utilizau deja. Jon văzu lumânări arzând în multe nişe din ziduri, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul tunelului, cu paşii răsunând în faţa lor.

Bowen Marsh aştepta la răscrucea unde se întâlneau patru poteci ale viermilor. Îl luase cu el pe Wick Băţ-Cioplit, înalt şi sfrijit ca o suliţă.

— Iată socotelile din ultimii trei ani, îi explică Marsh lui Jon, prezentându-i un teanc gros de hârtii, pentru comparaţie cu proviziile noastre de acum. Începem din depozitele de cereale?

Înaintară prin întunericul cenuşiu de sub pământ. Fiecare încăpere a magaziei avea o uşă solidă de stejar, închisă cu un lacăt de fier, mare cât o jumătate de strachină.

— Sunt probleme cu furturile?

— Nu, deocamdată, răspunse Bowen Marsh. Dar odată cu venirea iernii, ar fi înţelept, lordul meu, să postezi nişte gărzi aici.

Wick Băţ-Cioplit ţinea cheile pe un inel, în jurul gâtului.

Lui Jon toate i se păreau la fel, însă Wick reuşea să găsească cheia potrivită pentru fiecare uşă. Odată intraţi, scotea din buzunar o bucată de cretă de dimensiunea unui pumn şi însemna fiecare sac, putină şi butoi, numărându-le, în timp ce Marsh compara noua numărătoare cu cea veche.

În magaziile de cereale se găseau ovăz, grâu şi orz şi butoaie de făină măcinată mare. În magaziile de legume, funii de ceapă şi usturoi atârnau de grinzi, iar rafturile erau înţesate de saci cu morcovi, păstârnac, ridichi şi napi albi şi galbeni. O încăpere adăpostea roţi de brânză atât de mari, încât era nevoie de doi oameni ca să le clintească. În următoarea, butoaie cu carne sărată de vită, porc, oaie şi cod erau aşezate unele peste altele, până la trei metri înălţime. Trei sute de jamboane şi trei mii de caltaboşi lungi atârnau de grinzile tavanului, sub afumătoare. În dulapul pentru mirodenii găsiră boabe de piper, cuişoare şi chimen, seminţe de muştar, coriandru, salvie şi şerlai, pătrunjel, bulgări de sare. Altundeva erau butoaie cu mere şi pere, mazăre uscată, smochine uscate, saci cu nuci şi cu migdale, felii de somon uscat şi afumat, vase de lut pline cu măsline în ulei şi sigilate cu ceară. O încăpere oferea iepure conservat, pulpă de căprioară în miere, varză murată, sfeclă şi ceapă murate, ouă şi hering marinate.

Pe măsură ce treceau dintr-o pivniţă în alta, potecile viermilor păreau din ce în ce mai reci. În scurt timp, Jon vedea, în lumina felinarului, cum le îngheaţă răsuflarea în aer.

— Suntem sub Zid.

— Şi în curând vom fi în interiorul lui, zise Marsh. Carnea nu se strică la frig. Pentru perioade mai lungi, se păstrează mai bine decât în sare.

Uşa următoare era din fier ruginit. În spatele ei era un şir de trepte de lemn. Edd cel Trist o luă înainte cu felinarul. Sus, găsiră un tunel lung cât sala mare a Winterfellului, dar nu mai larg decât potecile viermilor. Zidurile erau de gheaţă, pline de cârlige de fier. Din fiecare atârna câte o carcasă: căprioară sau elan jupuit,

jumătăţi de vită, scroafe imense legănându-se din tavan, oi şi capre fără cap, chiar şi carne de cal şi de lup. Totul era acoperit de un strat de chiciură.

În timp ce-şi făceau numărătoarea, Jon îşi scoase mănuşa de pe mâna stângă şi atinse cea mai apropiată pulpă de căprioară. Simţi cum degetele i se lipesc şi, când le trase înapoi, pierdu o bucăţică de piele. Vârfurile degetelor îi erau amorţite. *La ce te aşteptai? Sunt munţi de gheaţă deasupra capului tău, mai multe tone decât ar putea număra vreodată Bowen Marsh.* Chiar şi aşa, încăperea părea mai rece decât ar fi trebuit.

— E mai rău decât mă temeam, lordul meu, anunţă Marsh când isprăvi. Părea mai deprimat decât însuşi Edd cel Trist.

Jon tocmai se gândea că erau înconjuraţi de toată carnea din lume. *Nimic nu ştii, Jon Snow.*

— Cum aşa? Mie mi se pare o grămadă de mâncare.

— A fost o vară lungă. Recoltele au fost bogate, lorzii generoşi. Am pus destul deoparte ca să ne ajungă pentru trei ani lungi de iarnă. Patru, cu puţină economie. Dar acum, dacă trebuie să continuăm să-i hrănim pe toţi oamenii regelui şi ai reginei şi pe sălbatici… Oraşul Cârtiţei are o mie de guri de prisos şi tot mai vin. Încă trei au apărut ieri la porţi şi o duzină alaltăieri. Nu mai merge aşa. Să se stabilească pe pământurile Darului e bine şi frumos, dar e prea târziu să-l mai cultive. Nici n-o să treacă anul şi rămânem doar cu napi şi terci de mazăre. După aceea, o să bem sângele cailor noştri.

— Delicios! declară Edd cel Trist. Nimic nu e mai bun decât o cană fierbinte de sânge de cal în nopţile reci. Mie îmi place cu un strop de scorţişoară presărată deasupra.

Lordul Administrator îl ignoră.

— Vor fi şi boli, continuă el, gingii care vor sângera şi dinţi care vor cădea. Maester Aemon spunea că sucul de lămâie verde şi carnea proaspătă sunt leacuri bune, dar lămâile noastre s-au terminat acum un an şi nu avem destul nutreţ ca să ţinem turme întregi în picioare pentru carne proaspătă. Ar trebui să tăiem tot ce-avem, în afară

de câteva perechi pentru înmulţire. E timpul. Iernile trecute puteam aduce mâncare de la sud, pe drumul regelui, dar cu războiul ăsta… E abia toamnă, ştiu, dar sfatul meu ar fi să trecem oricum la raţii de iarnă, dacă eşti de acord, lordul meu.

Oamenii vor fi încântaţi.

— Dacă trebuie. Vom tăia câte un sfert din porţia fiecărui om. *Dacă fraţii mei se plâng de mine acum, ce vor spune când vor mânca zăpadă şi pastă de ghindă?*

— Asta va fi folositor, lordul meu. Tonul Lordului Administrator lăsa să se înţeleagă limpede că nu considera că va fi *suficient* de folositor.

— Acum înţeleg de ce Regele Stannis i-a lăsat pe sălbatici să treacă de Zid, spuse Edd cel Trist. Are de gând să-i mâncăm.

Jon nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Nu se va ajunge la aşa ceva.

— O, ce bine, făcu Edd. Par cam aţoşi şi nu mai am dinţi atât de ascuţiţi ca-n tinereţe.

— Dacă am avea bani destui, am putea să cumpărăm mâncare din sud şi s-o aducem cu corăbii, remarcă Lordul Administrator.

Am putea, gândi Jon, *dacă am avea aurul necesar şi pe cineva dornic să ne vândă mâncare.* Ambele condiţii lipseau. *Cea mai mare speranţă a noastră ar putea fi Eyrie.* Valea lui Arryn era straşnic de mănoasă şi rămăsese neatinsă în timpul bătăliilor. Jon se întreba cât de încântată ar fi sora doamnei Catelyn să-l hrănească pe bastardul lui Stark. Pe când era copil, avusese adesea sentimentul că-l urăşte din tot sufletul.

— Putem vâna, dacă e nevoie, interveni Wick Băţ-Cioplit. Mai sunt animale în păduri.

— Şi sălbatici, şi făpturi mai întunecate, zise Marsh. Nu vreau să trimit vânători, lordul meu, refuz să fac asta.

Nu. Tu vrei să închizi porţile pentru totdeauna şi să le astupi cu pietre şi gheaţă. Jon ştia că jumătate din Castelul Negru împărtăşea părerea Lordului Administrator. Cealaltă jumătate o trata cu dispreţ.

— Acoperiţi porţile şi plantaţi-vă fundurile grase şi negre pe Zid, da, şi oamenii liberi vor veni puhoi peste Podul Ţestelor sau prin altă poartă pe care credeaţi că aţi acoperit-o acum cinci sute de ani, se exprimase în gura mare bătrânul pădurar Dywen, cu două seri în urmă, la cină. Nu avem oameni să păzească sute de kilometri de Zid. Tormund Fundul-Uriaşilor şi afurisitul de Plângător ştiu şi ei asta. Aţi văzut vreodată o raţă congelată într-o baltă, cu picioarele în gheaţă? La fel merge treaba şi cu ciorile.

Majoritatea cercetaşilor şi-au ridicat glasurile alături de Dywen, în timp ce administratorii şi constructorii au înclinat spre Bowen Marsh.

Dar asta era o dilemă pentru altă zi. Aici şi acum, problema era mâncarea.

— Nu putem să-i lăsăm pe Regele Stannis şi oamenii lui să moară de foame, chiar dacă am vrea, spuse Jon. La nevoie, ar putea rezolva problema cu sabia. N-avem oameni să-i oprim. Sălbaticii trebuie hrăniţi şi ei.

— Cum, lordul meu? întrebă Bowen Marsh.

Aş vrea să ştiu şi eu.

— Vom găsi o cale.

Când reveniră la suprafaţă, umbrele după-amiezii se alungeau. Norii brăzdau cerul ca nişte flamuri zdrenţuite, gri, albi şi deşiraţi. Curtea de lângă armurărie era goală, dar Jon îl găsi pe scutierul regelui aşteptându-l. Devan era un flăcău costeliv de vreo doisprezece ani, cu păr castaniu şi ochi căprui. Îl găsiră îngheţat lângă forjă, neîndrăznind să se mişte, în timp ce Nălucă îl adulmeca de sus până jos.

— Nu-ţi face niciun rău, spuse Jon, dar băiatul tresări la sunetul glasului său şi mişcarea bruscă îl făcu pe lupul străvechi să-şi dezvelească dinţii.

— *Nu!* strigă Jon. Nălucă, lasă-l în pace. *La o parte.*

Lupul se furişă înapoi la osul lui de vită, întruchiparea tăcerii pe patru picioare.

Devan era palid ca Nălucă şi avea faţa umedă de transpiraţie.

— S-stăpâne, Înălţimea Sa porunceşte să i te înfăţişezi.

Băiatul era înveşmântat în straiele aurii şi negre ale Casei Baratheon, cu inima învăpăiată a oamenilor reginei cusută deasupra inimii.

— *Solicită,* vrei să zici, îl corectă Edd cel Trist. Înălţimea Sa *solicită* ca lordul comandant să i se înfăţişeze. Eu aşa aş spune.

— Lasă, Edd. Jon n-avea niciun chef de asemenea ciorovăieli.

— Ser Richard şi Ser Justin s-au întors, spuse Devan. Vii, lordul meu?

Cercetaşii rătăciţi. Massey şi Horpe porniseră spre sud, nu spre nord. Orice-ar fi aflat, nu era de interes pentru Rondul de Noapte, dar Jon era totuşi curios.

— Dacă Înălţimea Sa doreşte.

Străbătu curtea înapoi, după tânărul scutier. Nălucă păşi tiptil în urma lor, până când Jon spuse:

— Nu. *Stai!*

În loc să se supună, lupul fugi.

În Turnul Regelui, Jon trebui să predea armele, după care fu lăsat să i se înfăţişeze regelui. Salonul era dogoritor şi înţesat de oameni. Cercetaşii rătăciţi se numărau printre ei. Sigorn era şi el acolo, tânărul Magnar al Thennului, purtând o platoşă de piele pe care erau cusuţi solzi de bronz. Rattleshirt îşi zgrepţăna cătuşa de la încheietură cu o unghie galbenă şi crăpată. O mirişte maronie îi acoperea obrajii scobiţi şi bărbia retrasă, iar peste ochi îi atârnau şuviţe de păr murdar.

— Iată-l că vine, zise el când îl văzu pe Jon, bravul băiat care l-a omorât pe Mance Rayder când era închis în cuşcă şi legat. Nestemata mare şi colţuroasă care-i împodobea cătuşa de fier arunca sclipiri roşietice. Îţi place rubinul meu, Snow? Un semn al iubirii de la Doamna Roşie.

Jon îl ignoră şi plecă un genunchi.

— Înălţimea Ta, vesti scutierul Devan, l-am adus pe Lordul Snow.

— Văd. Lord Comandant, cred că îmi cunoşti cavalerii şi căpitanii.

— Am această onoare.

Ţinuse să afle tot ce se poate despre cei din jurul lui Stannis. *Oameni ai reginei, toţi.* I se părea ciudat că nu era niciun om al regelui în preajma acestuia, dar se pare că aşa era mersul lucrurilor. Oamenii regelui stârniseră mânia lui Stannis la Piatra Dragonului, dacă era adevărat ceea ce auzise Jon.

— Avem vin. Sau apă fiartă cu lămâie.

— Nu, mulţumesc.

— Cum doreşti. Am un dar pentru tine, Jon Snow. Regele flutură mâna spre Rattleshirt: El.

Lady Melisandre zâmbi.

— Ai spus că-l vrei, Lord Snow. Cred că Lordul Oaselor mai corespunde.

Jon era îngrozit.

— Înălţimea Ta, omul nu e demn de încredere. Dacă-l ţin aici, cineva o să-i taie beregata. Dacă-l trimit în cercetare, o să se ducă direct la sălbatici.

— Eu, unul, nu. Am terminat cu nătărăii ăia afurisiţi. Rattleshirt îşi lovi cu degetul rubinul de la încheietură. Întreabă-ţi vrăjitoarea roşie, bastardule.

Melisandre rosti ceva încet, într-o limbă necunoscută. Rubinul de la gâtul ei pulsă uşor şi Jon văzu că piatra mai mică de la încheietura lui Rattleshirt se lumina şi se întuneca şi ea.

— Atât timp cât poartă piatra nestemată, este legat de mine, sânge şi suflet, vorbi preoteasa roşie. Omul acesta te va sluji cu credinţă. Flăcările nu mint, Lord Snow.

Poate că nu, gândi Jon, *însă tu da.*

— Voi merge în cercetare pentru tine, bastardule, declară Rattleshirt. Am să-ţi dau sfaturi înţelepte ori am să-ţi cânt cântece frumoase, dacă preferi. Am să şi lupt pentru tine. Numai să nu-mi ceri să port mantia neagră.

Nu eşti demn de ea, gândi Jon, dar nu spuse nimic. O ciorovăială în faţa regelui n-ar fi dus la nimic bun.

Regele Stannis spuse:

— Lord Snow, vorbeşte-mi despre Mors Umber.

Rondul de Noapte nu ţine partea nimănui, gândi Jon, dar un alt glas, din interior, adăugă: *Vorbele nu sunt săbii.*

— Cel mai bătrân dintre unchii Mareluijon. Hrana Ciorilor i se zice. Odată o cioară l-a crezut mort şi i-a ciugulit ochiul. A prins pasărea în pumn şi i-a muşcat capul. În tinereţe, Mors era un luptător feroce. Fiii i-au murit pe Trident, nevasta, pe patul de naştere. Unica lui fiică a fost luată de sălbatici, acum treizeci de ani.

— *De aceea* vrea capul, zise Harwood Fell.

— Putem avea încredere în acest Mors? întrebă Stannis.

Oare Mors Umber a plecat genunchiul?

— Înălţimea Ta ar trebui să-i ceară să facă un jurământ în faţa copacului inimii.

Godry Moartea Uriaşilor hohoti.

— Uitasem că oamenii Nordului venerează copaci.

— Ce fel de zeu lasă câinii să-şi facă treburile pe el? întrebă prietenul lui Farring, Clayton Suggs.

Jon alese să-i ignore.

— Înălţimea Ta, pot să ştiu dacă Umberii s-au declarat de partea ta?

— Jumătate din ei şi doar dacă plătesc preţul cerut de Hrana Ciorilor, spuse Stannis pe un ton iritat. Vrea să-şi facă din craniul lui Mance Rayder o cupă şi vrea amnistie pentru fratele lui, care a plecat la sud, să i se alăture lui Bolton. Urgia Târfelor i se spune.

Ser Godry se amuză încă o dată.

— Ce nume au aceşti oameni ai Nordului! Ăsta a muşcat capul vreunei târfe?

Jon îl privi cu răceală.

— Se poate spune şi aşa. O târfă a încercat să-l jefuiască, acum cincizeci de ani, în Oraşul Vechi, explică Jon. Oricât de ciudat ar părea, bătrânul Hoarfrost Umber crezuse cândva că mezinul lui are stofă de maester. Mors se fudulea cu cioara care i-a mâncat ochiul, dar povestea lui Hother era spusă doar în şoaptă... foarte probabil pentru că târfa căreia îi scosese maţele fusese bărbat. S-au mai declarat şi alţi lorzi de partea lui Bolton? întrebă Jon.

Preoteasa roşie alunecă mai aproape de rege.

— Am văzut un oraş cu ziduri de lemn şi străzi de lemn, înţesate de oameni. Deasupra zidurilor fluturau steaguri:

un elan, o secure de război, trei pini, baltage încrucişate sub o coroană, un cap de cal cu ochi de foc.

— Hornwood, Cerwyn, Tallhart, Ryswell şi Dustin, explică Ser Clayton Suggs. Toţi trădători. Căţeii Lannisterilor.

— Casele Ryswell şi Dustin sunt legate prin căsătorie de Casa Bolton, îl informă Jon. Ceilalţi şi-au pierdut stăpânii în luptă. Nu ştiu cine-i conduce acum. Dar Hrana Ciorilor nu e căţelul nimănui. Înălţimea Ta ar face bine să-i accepte condiţiile.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Mă informează că un Umber nu va lupta împotriva altui Umber pentru cauza mea.

Jon nu era surprins.

— Dacă se ajunge la săbii, vezi unde flutură flamura lui Hother şi pune-o pe cea a lui Mors în cealaltă linie.

Moartea Uriaşilor nu era de acord:

— L-ai face pe Regele Stannis să pară slab. Eu zic, să-ţi arăţi puterea, Înălţimea Ta. Arde din temelii Ultima Vatră şi porneşte la război cu capul lui Mors Hrana Ciorilor înfipt într-o ţeapă, ca să-i fie învăţătură următorului lord care îndrăzneşte să-ţi prezinte omagiile pe jumătate.

— Un plan bun, dacă vrei ca fiecare mână din Nord să se ridice împotriva ta. Jumătate e mai mult ca nimic. Umberii nu-i iubesc pe Boltoni. Dacă Urgia Târfelor i s-a alăturat Bastardului, nu poate fi decât din cauză că Lannisterii îl ţin ostatic pe Marelejon.

— E un pretext, nu un motiv, ripostă Ser Godry. Dacă nepotul moare în lanţuri, unchii pot să revendice pentru ei pământurile şi titlul său de lord.

— Marelejon are şi fii, şi fiice. În Nord, copiii au întâietate asupra unchilor, ser.

— Dacă nu mor. Copiii morţi nu mai au nicio întâietate.

— Sugerează asta în prezenţa lui Mors Umber, Ser Godry, şi vei afla mai multe despre moarte decât ţi-ai putea dori.

— Am ucis un uriaş, băiete. De ce m-aş teme de un nordic puricos, care-şi pictează un astfel de om pe scut?

— Uriaşul fugea. Mors nu o va face.

Cavalerul voinic roşi.

— Ai limba îndrăzneaţă în salonul regelui, băiete. În curte cântai alt cântec.

— O, las-o baltă, Godry! interveni Ser Massey, un cavaler cărnos, cu membrele subţiri, cu un zâmbet binevoitor şi o chică de păr de culoarea inului. Massey fusese unul dintre cercetaşii rătăciţi. Ştim cu toţii ce sabie uriaşă ai, sunt sigur. Nu-i nevoie să ne-o mai fluturi în faţă.

— Singurul lucru care flutură aici e limba ta, Massey.

— *Linişte!* se răsti Stannis. Lord Snow, ascultă-mă. Am zăbovit aici în speranţa că sălbaticii vor fi destul de nătărăi să atace din nou Zidul. Întrucât nu vor să-mi facă pe plac, e timpul să mă ocup de ceilalţi duşmani ai mei.

— Înţeleg. Tonul lui Jon era neliniştit. *Ce vrea de la mine?* Nu-i iubesc pe Lordul Bolton ori pe fiii lui, dar Rondul de Noapte nu poate să se ridice cu arme împotriva lor. Jurămintele noastre interzic…

— Ştiu totul despre jurămintele voastre. Scuteşte-mă de verticalitatea ta, Lord Snow. Am destui oameni şi fără voi. Am de gând să mărşăluiesc împotriva Dreadfortului. Când văzu expresia şocată a lui Jon, zâmbi: Te surprinde? Bun. Ce-l surprinde pe un bastard ar putea să-l surprindă şi pe altul. Bastardul lui Bolton s-a dus la sud, luându-l pe Hother Umber cu el. În privinţa asta Mors Umber şi Arnolf Karstark sunt înţeleşi. Asta nu poate să însemne decât un atac asupra Moat Cailin, ca să deschidă calea pentru întoarcerea nobilului său tată în Nord. Probabil că bastardul crede că sunt prea ocupat cu sălbaticii ca să-i dau bătăi de cap. Foarte bine. Băiatul mi-a întors grumazul. Am de gând să i-l sfârtec. Poate că Roose Bolton va recâştiga Nordul, dar va descoperi, după aceea, că toate castelele, cirezile şi recoltele îmi aparţin. Dacă iau Dreadfortul prin surprindere…

— N-o vei face! izbucni Jon.

Era ca şi cum ar fi vârât o bâtă în viespi. Unul dintre oamenii reginei izbucni în râs, altul scuipă, unul mormăi o înjurătură, iar ceilalţi încercară să vorbească toţi o dată.

— Băiatul e un papă-lapte, zise Ser Godry, Moartea Uriaşilor.

— Laşul vede un tâlhar după fiecare fir de iarbă, zise şi Lordul Sweet ţâfnos.

Stannis ridică o mână, cerând linişte.

— Explică.

De unde să încep? Jon mişcă harta. În colţurile ei fuseseră aşezate lumânări, pentru ca pielea să nu se răsucească. Un strop de ceară caldă se topea peste Golful Focilor, încet ca un gheţar.

— Ca să ajungă la Dreadfort, Înălţimea Ta trebuie să călătorească pe drumul regelui, pe lângă Ultimul Râu, s-o ia spre sud-est şi să traverseze Dealurile Solitare. Jon arătă cu degetul. Acelea sunt pământurile Umberilor, unde ei cunosc fiecare copac şi fiecare piatră. Drumul regelui le străbate hotarele vestice preţ de cinci mii de kilometri. Mors îţi va nimici oastea dacă nu-i îndeplineşti condiţiile şi nu-l câştigi de partea ta.

— Foarte bine. Să spunem că fac aşa.

— Asta te va duce la Dreadfort, continuă Jon, dar, dacă oastea ta nu poate să treacă pe neobservate de un corb sau de un şir de focuri de semnalizare, la castel se va afla că te apropii. Lui Ramsay Bolton îi va fi uşor să-ţi taie retragerea şi să te lase departe de Zid, fără hrană ori refugiu, înconjurat de duşmani.

— Doar dacă abandonează asediul asupra Moat Cailin.

— Moat Cailin va cădea înainte să ajungi măcar la Dreadfort. După ce Roose Bolton îşi va uni oastea cu cea a lui Ramsay, vor fi de cinci ori mai mulţi decât oamenii tăi.

— Fratele meu a câştigat bătălii cu şanse mai mici de izbândă.

— Presupui că Moat Cailin va cădea repede, Snow, obiectă Justin Massey, dar oamenii de fier sunt luptători neînfricaţi şi am auzit că Moat Cailin n-a fost niciodată cucerit.

— *De la sud.* O mică garnizoană din Moat Cailin poate să spulbere orice armată care vine pe drumul înălţat între mlaştini, dar ruinele sunt vulnerabile dinspre nord-est. Jon

i se adresă din nou lui Stannis: Sire, e o lovitură îndrăzneaţă, dar riscul… *Rondul de Noapte nu ia partea nimănui. Baratheoni sau Boltoni, pentru mine ar trebui să fie totuna.* Dacă Roose Bolton te prinde la baza zidurilor, cu oastea lui, s-a sfârşit cu tine.

— Riscul face parte din război, decretă Ser Richard Horpe, un cavaler uscăţiv, cu o faţă devastată, pe a cărui tunică vătuită erau înfăţişaţi trei fluturi cap-de-mort pe un câmp de cenuşă şi oase. Fiecare bătălie este un pariu, Snow. Chiar şi cel care stă cu mâinile-n sân îşi asumă un risc.

— Există riscuri şi riscuri, Ser Richard. Acesta… e prea mare, prea curând şi prea departe. Cunosc Dreadfortul. E un castel puternic, cu totul şi cu totul din piatră, cu ziduri groase şi turnuri masive. În aşteptarea iernii, îl vei găsi bine aprovizionat. Cu secole în urmă, Casa Bolton s-a ridicat împotriva Regelui Nordului şi Harlon Stark a asediat Dreadfortul. I-au trebuit doi ani să-l înfometeze. Ca să ai vreo speranţă să cucereşti castelul, Înălţimea Ta, ai avea nevoie de maşini şi turnuri de asediu, berbeci…

— Turnurile de asediu pot fi ridicate, la nevoie, spuse Stannis. Putem doborî copaci pentru berbeci, dacă berbeci ne trebuie. Arnolf Karstark scrie că la Dreadfort au rămas mai puţin de cincizeci de oameni, jumătate servitori. Un castel puternic, cu o apărare slabă, e slab.

— Cincizeci de oameni în interiorul unui castel fac cât cinci sute afară.

— Asta depinde de oameni, replică Richard Horpe. Ei vor fi fiind bătrâni şi băieţandri, cei pe care bastardul nu i-a considerat buni de luptă. Oamenii noştri, în schimb, au fost căliţi şi încercaţi la Apa Neagră şi sunt conduşi de cavaleri.

— Ai văzut cum am trecut prin sălbatici. Ser Justin îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de culoarea inului. Cei din Casa Karstark au jurat să ni se alăture la Dreadfort şi vom avea şi sălbaticii. Trei sute de oameni, de vârste potrivite pentru luptă. Lordul Harwood a făcut o socoteală în timp ce intrau pe poartă. Femeile lor luptă şi ele.

Stannis îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu pentru mine, ser. Nu vreau văduve plângăcioase după mine. Femeile vor rămâne aici, cu bătrânii, răniţii şi copiii. Vor rămâne chezăşie pentru loialitatea soţilor şi taţilor lor. Bărbaţii din rândul sălbaticilor vor forma avangarda mea. Magnarul va fi la comanda lor, cu căpeteniile şi comandanţii lor. Dar, mai întâi, trebuie neapărat să-i înarmăm.

Are de gând să dea iama în armurăria noastră, îşi dădu seama Jon. *Mâncare şi haine, pământ şi castele, acum arme. Mă stoarce tot mai mult cu fiecare zi.* Poate că vorbele nu erau săbii, dar *săbiile* erau săbii.

— Aş putea găsi trei sute de suliţe, zise el, fără tragere de inimă. Şi coifuri, dacă le vreţi aşa vechi, ciobite şi înroşite de rugină.

— Armuri? întrebă Magnarul. Platoşe? Zale?

— Când a murit Donai Noye, ne-am pierdut armurierul. Jon lăsă restul nerostit. *Dă-le sălbaticilor zale şi vor fi un pericol de două ori mai mare pentru regat.*

— Piele fiartă e de-ajuns, interveni Ser Godry. După ce intrăm în luptă, supravieţuitorii pot să-i dezbrace pe morţi.

Puţinii care supravieţuiesc atât de mult. Dacă Stannis aşeza oamenii liberi în avangardă, majoritatea aveau să piară repede.

— Poate că lui Mors Umber i-ar plăcea să bea din ţeasta lui Mance Rayder, dar nu şi să vadă sălbaticii traversându-i pământurile. Oamenii liberi îi atacă pe Umberi din Zorii Zilelor, traversând Golful Focilor pentru aur, oi şi femei. Una dintre cele pe care le-au răpit a fost chiar *fiica* lui Mors Hrana Ciorilor. Înălţimea Ta, lasă sălbaticii aici. Dacă-i iei cu tine, nu vei face decât să întorci lorzii stegari ai tatălui meu împotriva ta.

— Se pare că lorzii stegari ai tatălui tău nu se dau, oricum, în vânt după cauza mea. Trebuie să presupun că mă văd ca pe un… cum mi-ai spus, Lord Snow? *Un alt pretendent osândit.* Stannis cercetă atent harta. Câteva momente nu se auziră decât dinţii regelui scrâşnind. Lăsaţi-mă. Toţi! Lord Snow, rămâi.

Concedierea bruscă nu fu pe placul lui Justin Massey, dar, neavând de ales, zâmbi şi se retrase. Horpe ieşi în urma lui, după ce-i aruncă lui Jon o privire atentă. Clayton Suggs îşi goli cupa şi îi şopti lui Harwood Fell ceva care îl făcu pe mai tânărul bărbat să râdă. Unul dintre cuvinte era *băiat.* Suggs era un cavaler rătăcitor înfumurat, pe cât de puternic pe atât de necioplit. Ultimul care ieşi fu Rattleshirt. În dreptul uşii, făcu o parodie de plecăciune în faţa lui Jon, rânjind cu toţi dinţii lui maro şi stricaţi.

Toţi părea să n-o includă şi pe Lady Melisandre. *Umbra roşie a regelui.* Stannis îi ceru lui Devan să mai aducă apă cu lămâie. Odată cupa umplută, regele bău şi spuse:

— Horpe şi Massey aspiră la tronul tatălui tău. Massey o vrea şi pe prinţesa sălbatică. Cândva l-a slujit pe fratele meu Robert ca scutier şi a deprins apetitul lui pentru carnea de femeie. Horpe ar lua-o pe Val de soţie, dacă i-aş porunci, dar el după luptă jinduieşte. Ca scutier, visa la o mantie albă, dar Cersei Lannister a vorbit împotriva lui şi Robert l-a lăsat deoparte. Poate că pe bună dreptate. Lui Ser Richard îi place prea mult să ucidă. Tu pe care l-ai vrea Lord de Winterfell, Snow? Zâmbitorul sau ucigaşul?

Jon răspunse:

— Winterfellul îi aparţine surorii mele Sansa, răspunse Jon.

— Am auzit tot ce trebuia să aud despre Lady Lannister şi pretenţiile ei. Regele îşi aşeză cupa deoparte. *Tu* mi-ai putea aduce Nordul. Lorzii stegari ai tatălui tău s-ar alătura fiului lui Eddard Stark. Chiar şi Lordul Prea-Gras-ca-să-Şadă-pe-Cal. Portul Alb mi-ar fi o sursă de provizii la îndemână şi un loc sigur de retragere, în caz de nevoie. Nu e prea târziu să-ţi îndrepţi nesăbuinţa, Snow. Pleacă genunchiul şi pune-ţi sabia în slujba mea şi te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell, Păzitor al Nordului.

De câte ori mă va obliga s-o spun?

— Sabia mea e jurată Rondului de Noapte.

Stannis părea dezgustat.

— Şi tatăl tău a fost un om încăpăţânat. El numea asta *onoare.* Ei, bine, onoarea are preţul ei, după cum a învăţat

Lordul Eddard, spre regretul lui. Dacă asta te consolează în vreun fel, Horpe şi Massey sunt sortiţi dezamăgirii. Sunt mai înclinat să-i dau Winterfellul lui Arnolf Karstark. Un om de nădejde al Nordului.

— Un om al Nordului. *Mai bine un Karstark decât un Bolton sau un Greyjoy,* îşi spuse Jon, dar gândul îi oferea prea puţină consolare. Casa Karstark l-a abandonat pe fratele meu în mijlocul duşmanilor săi.

— După ce fratele tău i-a tăiat capul Lordului Rickard. Arnolf era la mii şi mii de kilometri depărtare. Are sânge de Stark. Sângele Winterfellului.

— Nu mai mult decât jumătate dintre celelalte Case din Nord.

— Celelalte Case nu s-au declarat de partea mea.

— Arnolf Karstark e om bătrân şi gârbovit şi nici măcar în tinereţe n-a fost vreodată luptătorul care a fost Lordul Rickard. Vitregiile campaniei ar putea să-l omoare.

— Are moştenitori! se răsti Stannis. Doi fii, şase nepoţi, câteva fiice. Dacă Robert ar fi zămislit fii legitimi, mulţi dintre cei care sunt morţi ar putea fi şi acum în viaţă.

— Înălţimea Ta ar face treabă mai bună cu Mors Hrana Ciorilor.

— Asta o va dovedi Dreadfortul.

— Aşadar, ai de gând să ataci?

— În ciuda poveţei marelui Lord Snow? Da. Horpe şi Massey or fi ei ambiţioşi, dar nu se înşală. Nu îndrăznesc să stau cu mâinile în sân, în timp ce steaua lui Roose Bolton străluceşte din ce în ce mai tare, iar a mea se stinge. Trebuie să atac şi să dovedesc Nordului că încă sunt un om de temut.

— Tritonul lui Manderly nu s-a aflat printre acele flamuri pe care le-a văzut Lady Melisandre în foc, zise Jon. Dacă ai avea Portul Alb şi cavalerii Lordului Wyman…

— *Dacă* e un cuvânt pentru proşti. N-avem nicio veste de la Davos. Poate că nici n-a ajuns la Portul Alb. Arnolf Karstark scrie că pe Marea Îngustă au fost furtuni năprasnice. Oricum ar fi, n-am timp să jelesc, nici să stau după toanele Lordului Prea-Gras. Trebuie să consider

Portul Alb pierdut pentru mine. Fără un fiu al Winterfellului care să-mi stea alături, nu pot decât să sper să cuceresc Nordul prin luptă. Pentru asta trebuie să fur o filă din cartea fratelui meu. Nu că Robert ar fi citit vreodată. Trebuie să le dau duşmanilor mei o lovitură de moarte înainte să-şi dea seama de intenţiile mele.

Jon înţelese că vorbise în zadar. Stannis avea să ocupe Dreadfortul sau să moară încercând. *Rondul de Noapte nu ia partea nimănui,* rosti un glas, dar altul răspunse: *Stannis luptă pentru regat, oamenii de fier pentru sclavi şi pradă.*

— Înălţimea Ta, ştiu unde ai mai putea găsi oameni. Dă-mi sălbaticii şi am să-ţi spun bucuros unde şi cum.

— Ţi l-am dat pe Rattleshirt. Mulţumeşte-te cu el.

— Îi vreau pe toţi.

— Unii dintre Fraţii tăi Juraţi vor să mă facă să cred că eşti tu însuţi pe jumătate sălbatic. E adevărat?

— Pentru tine, sălbaticii sunt doar carne de tun. Eu îi pot folosi mai bine pe Zid. Dă-mi-i să fac ce vreau cu ei şi am să-ţi arăt unde îţi poţi găsi victoria… şi oamenii.

Stannis se scărpină la ceafă.

— Te târguieşti ca o babă care vinde peşte, Lord Snow. Te-a făcut cumva Ned Stark cu vreo precupeaţă? Câţi oameni?

— Două mii. Poate trei.

— Trei *mii?* Ce fel de oameni sunt?

— Mândri. Săraci. Iuţi la mânie, când vine vorba de onoarea lor, dar luptători înverşunaţi.

— Sper că nu e vreun şiretlic de bastard. Dacă vreau să dau trei sute de luptători pentru trei mii? Da, vreau. Nu sunt complet idiot. Dacă las şi fata cu tine, am cuvântul tău că vei avea grijă de prinţesa noastră?

Nu e prinţesă.

— Cum doreşti, Înălţimea Ta.

— E nevoie să te pun să faci un jurământ în faţa unui copac?

— Nu.

A fost o glumă? Cu Stannis, era greu de spus.

— S-a făcut. Aşadar, unde sunt aceşti oameni?

— Îi vei găsi aici. Jon îşi desfăcu palma arsă peste hartă, la vest de drumul regelui şi la sud de Dar.

— În munţii? Stannis deveni bănuitor. Nu văd niciun castel marcat acolo. Nici drumuri, nici oraşe, nici sate.

— Harta nu e ţinutul, spunea adesea tata. De mii de ani, în văile înalte şi în luncile din munţi locuiesc oameni, conduşi de căpeteniile clanurilor lor. Lorzi mărunţi, le-ai zice, deşi ei nu folosesc asemenea titluri. Campionii clanurilor luptă cu săbii imense pentru două mâini, în timp ce oamenii de rând aruncă pietre şi se bat cu ciomege de frasin. Oameni arţăgoşi, trebuie spus. Când nu se luptă între ei, îşi îngrijesc turmele, pescuiesc în Golful de Gheaţă şi cresc cei mai vânjoşi cai pe care i-ai văzut vreodată.

— Şi vor lupta pentru mine?

— Dacă le-o ceri.

— De ce-aş cerşi ce mi se cuvine?

— Să *ceri,* am spus, nu să *cerşeşti.* Jon îşi retrase mâna. Să trimiţi mesaje n-are rost. Înălţimea Ta va trebui să meargă la ei în persoană. Mănâncă din pâinea şi sarea lor, bea din berea lor, ascultă-le cântăreţii din fluier şi laudă frumuseţea fiicelor şi curajul fiilor lor, şi le vei avea săbiile. Clanurile n-au văzut niciun rege de când Torrhen Stark a plecat genunchiul. Venirea ta îi va onora. Dar *porunceşte-le* să lupte pentru tine şi ei se vor uita unul la altul şi vor spune: „Cine e omul acesta? Nu-i regele meu.”

— Despre câte clanuri vorbeşti?

— Patruzeci, mari şi mici. Flint, Wull, Norrey, Liddle… câştigă-i pe Bătrânul Flint şi pe Căldare şi restul îi vor urma.

— *Căldare?*

— Wull. Are cel mai mare burduhan din munţi. Şi cei mai mulţi oameni. Wullii pescuiesc în Golful de Gheaţă şi îşi sperie puradeii cum că vin oamenii de fier să-i ia, dacă nu sunt cuminţi. Dar ca să ajungi la ei, Înălţimea Ta, va trebui să traversezi pământurile clanului Norrey. Aceşti oameni locuiesc cel mai aproape de Dar şi au fost

întotdeauna buni prieteni ai Rondului. Aş putea să-ţi dau călăuze.

— Ai putea? Lui Stannis nu-i scăpa aproape nimic. Sau o vei face?

— O voi face. Vei avea nevoie de ei. Şi de nişte ponei siguri pe picioare. Acolo, sus, cărările sunt doar puţin mai mult decât nişte poteci de capre.

— Poteci de capre? Ochii regelui se îngustară. Eu spun că trebuie să ne mişcăm rapid şi tu-mi iroseşti timpul cu *poteci de capre?*

— Când a cucerit Dornul, Tânărul Dragon a folosit o potecă de capre ca să ocolească turnurile de veghe de pe Drumul Oaselor.

— Ştiu şi eu povestea, însă Daeron a făcut prea mult caz de ea în cartea cea vanitoasă a sa. Războiul despre care vorbeşti a fost câştigat cu corăbii, nu cu potecile caprelor. Pumn de Stejar a înfrânt Oraşul Colibelor şi a străbătut jumătate din drumul până la Sângele Verde, în timp ce oastea dornisheană lupta în Trecătoarea Prinţului. Stannis bătu darabana pe masă. Aceşti lorzi ai munţilor nu-mi vor împiedica înaintarea?

— Doar cu ospeţe. Fiecare va încerca să-i depăşească pe ceilalţi cu ospitalitatea sa. Nobilul meu tată spunea că n-a mâncat niciodată atât de bine ca atunci când a vizitat clanurile.

— Pentru trei mii de oameni, cred că pot suporta nişte fluiere şi nişte terci, zise regele, deşi tonul lui sugera că până şi asta îi vine greu.

Jon se întoarse către Melisandre:

— Doamna mea, te previn din timp. Vechii zei sunt puternici în munţii aceia. Oamenii clanurilor nu vor accepta să le fie insultaţi copacii inimii.

Asta păru s-o amuze.

— Nu te teme, Jon Snow. N-am să-ţi tulbur sălbaticii munţilor, nici pe zeii lor întunecaţi. Locul meu e aici, cu tine şi cu bravii tăi fraţi.

Era ultimul lucru pe care Jon Snow şi l-ar fi dorit, dar, înainte să apuce să obiecteze, regele spuse:

— Unde ai vrea să-i conduc pe aceşti oameni dârzi, dacă nu împotriva Dreadfortului?

Jon coborî privirea spre hartă.

— La Deepwood Motte. Bătu cu degetul în dreptul lui, pe hartă. Dacă Bolton vrea să se lupte cu oamenii de fier, trebuie să faci acelaşi lucru. Deepwood e un castel fortificat, înălţat pe o colină, în mijlocul unei păduri dese, prin care e uşor să te strecori neobservat. Un castel de *lemn,* apărat de un dig de pământ şi o palisadă de buşteni. Înaintarea va fi mai lentă prin munţi, ce-i drept, dar acolo, sus, oastea se poate mişca nevăzută, făcându-şi apariţia aproape la porţile castelului Deepwood Motte.

Stannis îşi scarpină bărbia.

— Când Balon Greyjoy s-a ridicat prima oară, am înfrânt oamenii de fier pe mare, acolo unde sunt cei mai aprigi. Pe uscat, luaţi prin surprindere… da. Am obţinut o victorie asupra sălbaticilor şi a Regelui lor De-dincolo-de-Zid. Dacă pot să zdrobesc şi oamenii de fier, Nordul va şti că are din nou un rege.

Iar eu voi avea o mie de sălbatici, gândi Jon, *şi nu va fi chip să hrănesc nici măcar jumătate.*

TYRION

Sfioasa Fecioară înainta prin ceaţă ca un orb care străbate pe bâjbâite un coridor necunoscut.

Septa Lemore se ruga. Ceaţa îi înăbuşea sunetul glasului, care părea abia şoptit. Griff măsura puntea cu pasul, cu zalele zornăind pe sub mantia-i din piele de lup. Din când în când îşi atingea sabia, de parcă ar fi vrut să se asigure că încă îi atârna la şold. Rolly Duckfield împingea prăjina de la tribord, Yandri, pe cea de la babord. Ysilla ţinea cârma.

— Nu-mi place locul ăsta, mormăi Haldon Jumătate-maester.

— Te sperie puţină ceaţă? îl luă în râs Tyrion, deşi, la drept vorbind, era chiar multă ceaţă.

La prora *Sfioasei Fecioare,* Tânărul Griff stătea cu o a treia prăjină, ca să îndepărteze barca de obstacole în timp ce înaintau prin neguri. Felinarele fuseseră aprinse la proră şi la pupă, dar ceaţa era atât de deasă, încât tot ce putea vedea piticul, de la mijlocul navei, era o lumină care plutea în faţa lui şi o alta în spate, urmându-i. Sarcina lui era să se îngrijească de mangal şi să se asigure că focul nu se stinge.

— Nu e o ceaţă obişnuită, Hugor Hill, zise apăsat Ysilla. Duhneşte a vrăjitorie, după cum ţi-ai da seama dacă ai avea un nas cu care s-o miroşi. Mulţi călători se pierd aici, cu bărci, corăbii de piraţi şi galere mari de râu. Rătăcesc deznădăjduite prin ceţuri, în căutarea unui soare pe care nu-l pot găsi, până când nebunia sau foamea le curmă vieţile. Aici sunt spirite fără odihnă în aer şi suflete chinuite în apă.

— Uite unul chiar acum, zise Tyrion.

La tribord, din adâncurile întunecoase, se ridică o mână destul de mare ca să strivească barca. Doar vârfurile degetelor străpunseră suprafaţa apei, dar, în timp ce

Sfioasa Fecioară trecu pe lângă ea, Tyrion văzu restul mâinii unduindu-se sub apă şi un chip palid privind în sus. Deşi vorbea cu dezinvoltură, nu se simţea în largul lui. Era un loc nefast, duhnind a disperare şi a moarte. *Ysilla nu se înşală. Ceaţa asta nu e firească.* În apele acelea creştea ceva necurat, revărsând otravă în aer. *Nu e de mirare că oamenii de piatră înnebunesc.*

— N-ar trebui să-ţi baţi joc, îl preveni Ysilla. Morţii şoptitori urăsc ce e cald şi viu şi caută mereu alte suflete blestemate care să li se alăture.

— Mă îndoiesc că au un giulgiu de dimensiunea mea.

Piticul aţâţă cărbunii cu un vătrai.

— Ura nu-i stârneşte pe oamenii de piatră la fel de mult ca foamea. Haldon Jumătate-maester îşi înfăşurase peste gură şi peste nas un fular galben, care-i înăbuşea cuvintele. Nimic din ce ar vrea un om sănătos să mănânce nu creşte în ceţurile astea. De trei ori pe an, triarhii din Volantis trimit o galeră în susul râului cu provizii, dar navele de binefacere ajung adesea prea târziu şi uneori aduc mai multe guri de hrănit decât mâncare.

— Trebuie să fie peşti în râu, spuse Tânărul Griff.

— Eu n-aş mânca niciun peşte din aceste ape, zise Ysilla. N-aş mânca.

— Am face bine să nu respirăm nici ceaţa, spuse Haldon. Blestemul lui Garin e pretutindeni în jurul nostru.

Singura cale să nu respirăm ceaţa e să nu respirăm.

— Blestemul lui Garin e doar vărsatul-cenuşiu, spuse Tyrion. Blestemul era adesea văzut la copii, mai ales în perioadele umede şi reci. Carnea afectată se întărea, se calcifia şi crăpa, dar piticul citise că evoluţia bolii putea fi oprită cu lămâi verzi, cataplasme cu muştar şi băi fierbinţi (spuneau maesterii) ori prin rugăciune, sacrificii şi post (susţineau septonii). Apoi boala trecea, lăsându-şi tinerele victime desfigurate, dar în viaţă. Maesterii şi septonii erau de acord că acei copii care supravieţuiau vărsatului-cenuşiu nu puteau fi niciodată atinşi de forma mai rară şi fatală a bolii, nici de surata ei teribilă şi cu evoluţie mai rapidă, pesta cenuşie. Se spune că umezeala e de vină,

continuă el. Putregaiul din aer. Nu blestemele.

— Cuceritorii n-au crezut nici ei, Hugor Hill, zise Ysilla. Oamenii din Volantis şi din Valyria l-au atârnat pe Garin într-o cuşcă de aur şi şi-au bătut joc de el atunci când a invocat puterea Mamei, să-i distrugă. Dar noaptea apele s-au ridicat şi i-au înecat, iar de atunci şi până în zilele noastre n-au odihnă. Cei care cândva au fost stăpâni ai focului sunt şi acum acolo jos, sub apă. Răsuflarea lor rece se înalţă din întuneric, revărsând aceste ceţuri, iar carnea li s-a împietrit, asemenea inimilor.

Ciotul nasului îi dădea mâncărimi cumplite. Tyrion se scărpină. *Poate că bătrâna are dreptate. Locul ăsta nu-i bun deloc. Mă simt de parcă m-aş afla din nou în privată şi mi-aş privi tatăl murind.* Avea să înnebunească şi el, dacă trebuia să-şi petreacă zilele în această ceaţă cenuşie, cu oasele şi carnea împietrindu-se.

Tânărul Griff nu părea să-i împărtăşească temerile.

— Să încerce numai să ne deranjeze, că le arătăm noi din ce suntem făcuţi.

— Suntem făcuţi din sânge şi oase, după chipul şi asemănarea Tatălui şi a Mamei, grăi Septa Lemore. Nu te împăuna, rogu-te. Trufia e un păcat cumplit. Oamenii de piatră au fost trufaşi şi ei, şi Lordul Giulgiului a fost cel mai trufaş dintre toţi.

Căldura cărbunilor încinşi îmbujora faţa lui Tyrion.

— Există un Lord al Giulgiului? Sau e doar o legendă?

— Lordul Giulgiului a domnit peste aceste ceţuri de pe vremea lui Garin, îi explică Yandry. Unii spun că el însuşi este Garin, ridicat din mormântul de apă.

— Morţii nu învie, zise apăsat Haldon Jumătate-maester, şi nimeni nu trăieşte o mie de ani. Da, există un Lord al Giulgiului. Au fost vreo douăzeci. Când unul moare, altul îi ia locul. Cel de-acum e un corsar din Insulele Baziliscului, care crede că Rhoynul oferă capturi mai bogate decât Marea Verii.

— Da, am auzit şi eu, zise Raţă, dar mie altă poveste îmi place mai mult. Cea care spune că el nu e asemenea celorlalţi oameni de piatră, că a fost la început o statuie,

până când o femeie cenuşie a ieşit din ceaţă şi l-a sărutat cu buze reci ca gheaţa.

— *Ajunge!* îl opri Griff. Tăceţi. Cu toţii.

Septa Lemore îşi ţinu respiraţia.

— *Ce-a fost asta?*

— Unde? Tyrion nu vedea nimic, doar ceaţă.

— S-a mişcat ceva. Am văzut apa vălurindu-se.

— O ţestoasă, anunţă vesel prinţul. O răpitoare mare, atâta tot.

Îşi întinse prăjina în faţă şi împinse barca de lângă un obelisc verde.

Ceaţa li se lipea de trupuri, umedă şi rece. Un templu îngropat se înălţa din întunericul gri, când Yandry şi Raţă se sprijiniră de prăjinile lor şi păşiră încet de la proră la pupă, împingând. Trecură pe lângă o scară de marmură care se ridica, în spirală, din mâl şi se termina, zdrenţuită, în aer. Dincolo, abia zărite, erau alte contururi: turle năruite, statui fără cap, copaci cu rădăcini mai mari decât barca lor.

— Acesta a fost cel mai frumos oraş de pe râu şi cel mai bogat, spuse Yandry. Chroyane, oraşul festival.

Prea bogat, gândi Tyrion, *prea frumos. Nu e niciodată înţelept să ispiteşti dragonii.* Oraşul înecat îi înconjura. O siluetă abia zărită flutură deasupra lor, lovind ceaţa cu aripi palide şi tari ca pielea. Piticul îşi întoarse capul, să vadă mai bine.

— Barcă, rosti un glas ca o şoaptă, peste apă. Cine eşti?

— *Sfioasa Fecioară!* îi strigă Yandry.

— *Pescăruşul.* În sus sau în jos?

— În jos. Blănuri şi miere, bere şi seu.

— În sus. Cuţite şi ace, dantelă şi pânză, vin cu mirodenii.

— Ce veşti din vechiul Volantis? strigă Yandry.

— Război, veni răspunsul.

— Unde? răcni Griff? Când?

— Când se schimbă anul, se auzi răspunsul. Nyessos şi Malaquo merg mână-n mână, iar elefanţii sunt vărgaţi.

Glasul se stinse, când cealaltă barcă se îndepărtă de ei.

Îi urmăriră lumina micşorându-se şi dispărând.

— E înţelept să strigăm prin ceaţă la nave pe care nu le vedem? întrebă Tyrion. Dacă erau piraţi?

Avuseseră noroc în privinţa corsarilor, strecurându-se noaptea, nevăzuţi şi nevătămaţi, pe Lacul Pumnalului. O dată, Raţă zărise o navă care, după cum susţinea el, îi aparţinea lui Urho Nespălatul. Dar *Sfioasa Fecioară* se aflase sub vânt şi Urho – dacă Urho fusese – nu se arătase interesat de ei.

— Piraţii nu intră în Tristeţi, spuse Yandry.

— Elefanţi cu dungi? mormăi Griff. Despre ce-i vorba? Nyessos şi Malaquo. Illyrio l-a plătit pe Triarhul Nyessos cu vârf şi îndesat.

— În aur sau în brânză? întrebă sarcastic Tyrion.

— Dacă nu poţi să despici ceaţa cu următoarea ta vorbă de duh, păstreaz-o pentru tine, se răsti Griff la el.

Da, tată, aproape că spuse piticul. *Am să tac. Mulţumesc.* Nu-i cunoştea pe aceşti volanteni, dar avea impresia că elefanţii şi tigrii ar putea avea un motiv întemeiat să se unească atunci când se confruntau cu dragonul. *Poate că negustorul de brânză a judecat greşit situaţia. Poţi cumpăra un om cu aur, dar numai sângele şi oţelul îl fac să rămână loial.*

Piticul scormoni din nou cărbunii şi suflă peste ei, ca să-i aţâţe. *Urăsc asta, urăsc ceaţa asta. Urăsc locul ăsta şi nu-mi place Griff deloc.* Tyrion mai avea ciupercile otrăvite pe care le culesese de pe pământurile din preajma conacului lui Illyrio şi, în unele zile, se simţea ispitit să strecoare una în mâncarea lui Griff. Problema era că Griff nu prea părea să mănânce.

Raţă şi Yandry se opintiră din nou cu prăjinile. Ysilla roti cârma. Tânărul Griff împinse *Sfioasa Fecioară* de lângă un turn distrus ale cărui ferestre îi priveau de sus, ca nişte ochi orbi, negri. Deasupra, vela atârna grea şi pleoştită. Apa se adânci sub carenă, până când prăjinile nu mai puteau atinge fundul, dar curentul continuă să-i împingă în josul râului, până când…

Tot ce reuşi să vadă Tyrion era ceva masiv ridicându-se

din apă, bombat şi ameninţător. Crezu că e o colină, înălţându-se pe o insulă împădurită, ori vreo stâncă imensă, acoperită de muşchi şi de ferigi şi ascunsă de ceaţă. Însă când *Sfioasa Fecioară* se apropie, forma deveni mai clară. Dincolo de apă se zărea o fortăreaţă de lemn, putredă şi năpădită de buruieni. Turle subţiri se conturau deasupra ei, unele dintre ele frânte ca nişte suliţe rupte. Turnuri fără acoperiş apăreau şi dispăreau, ţâşnind orbeşte în sus. Săli şi galerii alunecau pe lângă ei: contraforturi graţioase, arcuri delicate, coloane canelate, terase şi umbrare.

Toate distruse, toate părăsite, toate prăbuşite.

Muşchiul gri creştea des aici, acoperind pietrele căzute în mormane imense şi mărginind toate turnurile. Lujeri negre de viţă se strecurau prin ferestre, prin uşi şi peste arcade, urcând pe zidurile înalte de piatră. Ceaţa ascundea trei sferturi din palat, dar ceea ce zăreau era mai mult decât suficient pentru ca Tyrion să-şi dea seama că insula fusese cândva de zece ori mai trainică decât Fortăreaţa Roşie şi de o sută de ori mai frumoasă. Ştia unde se află.

— Palatul Iubirii, spuse el încetişor.

— Acesta era numele rhoynar, zise Haldon Jumătate-maester, dar, vreme de o mie de ani, a fost Palatul Tristeţii.

Era trist să vezi o asemenea ruină, dar să ştii ce a fost cândva era încă şi mai trist. *Odinioară aici s-au auzit râsete,* gândi Tyrion. *Au fost grădini împodobite de flori şi fântâni ce aruncau sclipiri de aur în lumina soarelui. Aceste trepte au răsunat cândva de paşii îndrăgostiţilor, iar sub domul distrus, cununii fără număr au fost pecetluite cu un sărut.* Gândurile i se îndreptară spre Tysha, care îi fusese atât de puţin timp soţie. *A fost mâna lui Jaime,* gândi el, disperat. *Era de-un sânge cu mine, fratele meu mare şi puternic. Când am fost mic, mi-a adus jucării, cercuri de butoi şi cuburi şi un leu sculptat din lemn. Mi-a dat primul ponei şi m-a învăţat să-l călăresc. Când a spus că te-a adus pentru mine, nu m-am îndoit nicio clipă. De ce m-aş fi îndoit? Era Jaime, iar tu erai o*

fată oarecare, care jucaseşi un rol. M-am temut din prima clipă, din momentul în care mi-ai zâmbit prima oară şi m-ai lăsat să-ţi ating mâna. Propriul meu tată nu m-a putut iubi. De ce m-ai fi iubit tu, dacă nu pentru aur?

Printre degetele lungi de ceaţă, auzi din nou zbârnâitul înfundat, tremurător, al unei corzi întinse, geamătul Lordului Tywin când săgeata i se înfipsese sub pântece, sunetul feselor pe piatră, când s-a aşezat înapoi să moară. „Acolo unde se duc târfele”, spusese tatăl său. *Şi unde e asta?* vrusese să-l întrebe Tyrion. *Unde s-a dus Tysha, tată?*

— Cât mai trebuie să îndur ceaţa asta?

— Într-o oră ar trebui să ieşim din Tristeţi, răspunse Haldon Jumătate-maester. De acolo, ar trebui să fie o călătorie de plăcere. Găseşti sate la fiecare cotitură, de-a lungul Rhoynului Inferior. Livezi şi vii şi lanuri de grâne ce se coc la soare, pescari pe apă, băi fierbinţi şi vinuri dulci. Selhorys, Valysar şi Volon Therys sunt orăşele fortificate, atât de mari, încât în Cele Şapte Regate ar fi socotite oraşe. Cred că am să…

— Lumină în faţă, avertiză Tânărul Griff.

Tyrion o văzu şi el. *Pescăruşul sau altă barcă,* îşi spuse, dar, pe undeva, ştia că se înşală. Îl mânca nasul. Şi-l scărpină sălbatic. Lumina devenea tot mai puternică, pe măsură ce *Sfioasa Fecioară* se apropia de ea. O stea estompată în depărtare, care licărea prin ceaţă, făcându-le semn să înainteze. În scurt timp, se transformă în două lumini, apoi în trei, devenind un şir zdrenţuit de făclii ce se înălţau din apă.

— Podul Visurilor, îi rosti Griff numele. Vor fi oameni de piatră pe toată întinderea lui. Unii ar putea începe să se tânguie când ne apropiem, dar nu e de aşteptat să ne hărţuiască. Majoritatea sunt făpturi slabe, stângace, greoaie, nătânge. Spre sfârşit, înnebunesc cu toţii, dar atunci devin cei mai periculoşi. La nevoie, alungaţi-i cu torţele. În niciun caz să nu-i lăsaţi să vă atingă.

— S-ar putea să nici nu ne vadă, interveni Haldon Jumătate-maester. Ceaţa ne va ascunde de ei până când

ajungem aproape de pod, şi atunci vom trece înainte să prindă de veste că suntem aici.

Ochii de piatră sunt ochi orbi, gândi Tyrion. Ştia că forma fatală a vărsatului-cenuşiu începea la extremităţi. O furnicătură în vârful degetului, o unghie înnegrită, o amorţeală. Pe măsură ce amorţeala înainta prin mână sau se furişa mai sus de laba piciorului, carnea se întărea şi devenea rece, iar pielea victimei căpăta o nuanţă gri, asemănătoare pietrei. Auzise că erau trei leacuri bune pentru vărsatul-cenuşiu: securea, sabia şi satârul. Tyrion ştia că tăierea părţilor afectate oprea uneori răspândirea bolii în corp, dar nu întotdeauna. Mulţi oameni şi-au sacrificat un braţ sau un picior, dar în timp s-au pomenit şi cu celălalt că devine cenuşiu. Când împietrirea ajungea la faţă, orbirea era frecventă. În stadiile finale, năpasta se îndrepta către muşchi, oase şi măruntaie.

În faţa lor, podul creştea. *Podul Visurilor,* îl numise Griff, dar acest vis se spulberase. Arcuri de piatră alburie înaintau prin ceaţă, întinzându-se de la Palatul Tristeţii până la malul vestic al râului. Jumătate din ele se prăbuşiseră, doborâte de greutatea muşchiului gri care le acoperea şi de lujerii groşi şi negri de viţă şerpuiau în sus, dinspre apă. Intervalul larg de lemn al podului putrezise cu totul, dar unele dintre felinarele care îl mărgineau continuau să lumineze. Când *Sfioasa Fecioară* se apropie, Tyrion observă siluetele oamenilor de piatră mişcându-se în lumină, târându-şi picioarele fără ţintă în jurul felinarelor, ca nişte fluturi gri, leneşi. Unii erau goi, alţii, înveliţi în giulgiuri.

Griff scoase sabia lungă.

— Yollo, aprinde torţele. Băiete, du-o pe Lemore în cabina ei şi stai cu ea.

Tânărul Griff îi aruncă tatălui său o privire sfidătoare.

— Lemore ştie unde e cabina ei. Vreau să rămân.

— Am jurat să te apărăm, zise cu glas domol septa.

— N-am nevoie de apărare. Ştiu să mânuiesc sabia la fel de bine ca Raţă. Sunt pe jumătate cavaler.

— Şi pe jumătate copil, zise Griff. Fă cum ţi-am spus.

Acum.

Tânărul înjură în barbă şi îşi azvârli prăjina pe punte. A răsunat straniu în ceaţă şi, preţ de o clipă, a fost ca şi cum în jurul lor ar fi căzut mai multe prăjini.

— De ce să fug şi să mă ascund? Haldon şi Ysilla rămân. Până şi Hugor.

— Da, spuse Tyrion, dar eu sunt destul de mic să mă ascund sub o raţă.

Vârî câteva torţe în cărbunii strălucitori ai mangalului şi se uită cum se aprind cârpele îmbibate în ulei. *Nu te uita în foc,* îşi spuse. Flăcările l-ar orbi, împiedicându-l să mai vadă prin noapte.

— Eşti *pitic,* spuse dispreţuitor Tânărul Griff.

— Secretul meu e dat în vileag, fu de acord Tyrion. Da, nu sunt nici pe jumătate cât Haldon şi nimeni nu se sinchiseşte dacă trăiesc sau mor. *Şi eu, cel mai puţin.* Tu, însă… tu eşti totul.

— Piticule, făcu Griff, te-am prevenit…

Un urlet veni, tremurând, prin ceaţă, estompat şi subţire.

Lemore se întoarse, tremurând.

— Cei Şapte să ne păzească!

Podul rupt era la doar cinci metri în faţă. În jurul pilonilor lui, apa se vălurea, albă ca spuma din gura unui nebun. La doisprezece metri deasupra, oamenii de piatră gemeau şi murmurau sub un felinar pâlpâitor. Majoritatea nu acordau mai multă atenţie *Sfioasei Fecioare* decât unui buştean plutitor. Tyrion strânse torţa mai tare şi descoperi că-şi ţinea răsuflarea. Şi apoi erau sub pod, străjuiţi de-o parte şi de alta de înalte ziduri albe, acoperite de straturi gri de ciuperci, asemenea unor draperii grele, cu apa învolburându-se cu furie de jur împrejur. Preţ de o clipă, fură cât pe ce să se izbească de pilonul din stânga, dar Raţă ridică prăjina şi împinse barca înapoi în mijlocul canalului şi, câteva secunde mai târziu, pluteau nestingheriţi.

Abia apucă Tyrion să respire, că Tânărul Griff îl şi apucă de braţ.

— Ce vrei să spui? Cum adică sunt *totul?* De ce sunt eu totul?

— Păi, răspunse Tyrion, dacă oamenii de piatră i-ar fi luat pe Yandry, pe Griff ori pe încântătoarea noastră Lemore, i-am fi jelit şi am fi mers mai departe. Dar odată cu pierderea *ta,* tot acest plan cutezător s-ar spulbera şi toţi acei ani de urzeli febrile ale negustorului de brânză şi ale eunucului ar fi fost în zadar… nu-i aşa?

Băiatul se uită la Griff:

— Ştie cine sunt.

Dacă n-am ştiut înainte, ştiu acum. De-acum *Sfioasa Fecioară* era departe de Podul Visurilor. Tot ce se mai vedea era o lumină pâlpâitoare la proră, care avea să dispară şi ea curând.

— Eşti Tânărul Griff, fiul lui Griff, mercenarul, spuse Tyrion. Sau poate că eşti Războinicul sub înfăţişarea unui muritor. Lasă-mă să mă uit mai bine.

Tyrion ridică torţa şi lumina scăldă faţa Tânărului Griff.

— Încetează, îi porunci Griff, sau o să-ţi pară rău.

Piticul îl ignoră.

— Părul albastru îţi face ochii să pară albaştri, asta e bine. Iar povestea despre cum ţi-l vopseşti în cinstea defunctei tale mame tyroshi a fost atât de înduioşătoare, încât aproape mi-au dat lacrimile. Totuşi, un om curios s-ar putea întreba de ce progenitura unui mercenar are nevoie de o septă pângărită să-l iniţieze în Credinţă şi de un maester fără colan să-l înveţe istoria şi limbile. Iar un om isteţ s-ar putea întreba de ce tatăl tău ar angaja un cavaler rătăcitor să te instruiască în meşteşugul armelor, în loc să te trimită pur şi simplu să-ţi faci ucenicia într-una din companiile libere. E aproape ca şi cum cineva ar vrea să te ţină ascuns şi, în acelaşi timp, să te pregătească pentru… ce? Asta mă nedumereşte, dar sunt sigur că o să-mi dau seama cu timpul. Trebuie să recunosc, ai trăsături nobile pentru un băiat mort.

Tânărul Griff roşi.

— *Nu sunt mort.*

— Cum nu? Nobilul meu tată ţi-a înfăşurat trupul

neînsufleţit într-o mantie stacojie şi te-a aşezat lângă sora ta, la picioarele Tronului de Fier, darul său pentru noul rege. Cei care au avut tăria să ridice mantia au spus că jumătate din cap îţi dispăruse.

Flăcăul se dădu un pas înapoi, perplex.

— Al tău…?

— *… tată,* da. Tywin din Casa Lannister. Poate c-ai auzit de el.

Tânărul Griff şovăi.

— *Lannister?* Tatăl tău…

— … e mort. De mâna mea. Dacă-ţi face plăcere, Înălţimea Ta, să-mi spui Yollo sau Hugor, aşa să fie, dar află că m-am născut Tyrion din Casa Lannister, fiu legitim al lui Tywin cu Joanna, ucişi de mine amândoi. Oamenii îţi vor zice că sunt un regicid, un patricid şi un mincinos, şi toate acestea sunt adevărate… dar suntem un grup de mincinoşi, nu-i aşa? Pretinsul tău tată, de pildă. *Griff,* nu-i aşa? Piticul chicoti. Ar trebui să mulţumeşti zeilor că Varys Păianjenul e părtaş la complotul vostru. *Griff* nu l-ar fi păcălit pe magnificul fără mădular mai mult decât pe mine. *Nu-i lord,* îmi spune, *nu-i cavaler.* Iar eu nu sunt pitic. Doar dacă spui un lucru nu înseamnă că-i adevărat. Cine să fie mai potrivit să-i crească Prinţului Rhaegar pruncul decât dragul lui prieten, Jon Connington, cândva Lord de Cuibarul Grifonului şi Mână a Regelui?

— Taci. Glasul lui Griff era neliniştit.

La babord, o mână uriaşă de piatră se vedea sub apă. Două degete ieşeau la suprafaţă. *Câţi sunt?* se întrebă Tyrion. Un firişor umed i se prelinse pe şira spinării, făcându-l să tremure. Tristeţile treceau agale pe lângă ei. Privind cu ochii mijiţi prin ceţuri, zări un turn năruit, un erou fără cap, un copac străvechi smuls din pământ şi răsturnat, cu imensele-i rădăcini ieşind, contorsionate, prin acoperişul şi ferestrele unui dom sfărâmat. *De ce mi se par toate astea atât de cunoscute?*

Drept înaintea lor, o scară de marmură albă, înclinată într-o parte, se înălţa din apa întunecată într-o graţioasă spirală şi se termina abrupt la trei metri deasupra

capetelor lor. *Nu,* gândi Tyrion, *nu e posibil.*

— În faţă. Glasul Lemorei era tremurător. O lumină.

Cu toţii se uitară. Cu toţii văzură.

— *Pescăruşul.* Sau altă barcă asemănătoare, spuse Griff, dar scoase din nou sabia.

Nimeni nu rosti un cuvânt. *Sfioasa Fecioară* înainta purtată de curent. Vela nu mai fusese ridicată de când intraseră în Tristeţi. Ambarcaţiunea n-avea cum să se mişte altfel decât purtată de apele râului. Raţă stătea cu ochii mijiţi, strângându-şi prăjina cu ambele mâini. După o vreme, Yandri încetă să mai împingă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre lumina îndepărtată. Pe măsură ce se apropiau, aceasta se transformă în două lumini. Apoi trei.

— Podul Visurilor, zise Tyrion.

— Imposibil! zise Haldon Jumătate-maester. Am lăsat podul în urmă. Râurile nu curg decât într-o singură direcţie.

— Mama Rhoyne curge cum vrea ea, murmură Yandri.

— Cei Şapte să ne păzească! grăi Lemore.

Sus, în faţa lor, oamenii de piatră de pe pod începură să se tânguie. Câţiva arătau în jos, spre ei.

— Haldon, du-l pe prinţ dedesubt, ordonă Griff.

Era prea târziu. Erau în ghearele curentului. Plutiră inexorabil către pod. Yandry întinse prăjina, ca să împiedice barca să se zdrobească de vreun pilon. Mişcarea îi aruncă într-o parte, printr-o perdea de muşchi cenuşii. Tyrion simţi atingerea unor lujeri pe faţă, catifelaţi ca degetele unei târfe. Urmă o bubuitură în spatele lui şi puntea se înclină atât de brusc, încât piticul îşi pierdu echilibrul şi fu azvârlit spre margine.

Un om de piatră se prăbuşi în barcă. Ateriză pe acoperişul cabinei, cu atâta greutate, încât *Sfioasa Fecioară* păru să se clatine, şi răcni spre ei un cuvânt într-o limbă pe care Tyrion n-o cunoştea. Urmă un al doilea om de piatră, care căzu lângă cârmă. Scândurile roase de vreme se făcură ţăndări din cauza impactului şi Ysilla scoase un ţipăt.

Raţă era cel mai aproape de ea. Voinicul nu pierdu

vremea ca să întindă mâna după sabie. În schimb, ridică prăjina şi o izbi în pieptul omului de piatră, doborându-l în râu, unde arătarea se scufundă fără un sunet.

Griff se năpusti asupra celui de-al doilea om de piatră, de îndată ce acesta coborî, târşâindu-şi picioarele, de pe acoperişul cabinei. Cu sabia în mâna dreaptă şi o torţă în stânga, obligă creatura să bată în retragere. În timp ce *Sfioasa Fecioară* aluneca pe sub pod, purtată de curent, umbrele lor mişcătoare dansau pe zidurile năpădite de muşchi. Când omul de piatră se apropie de pupă, Raţă îi aţinu calea, cu prăjina în mână. Când creatura înaintă spre proră, Haldon Jumătate-maester flutură o a doua torţă înspre el şi-l făcu să dea înapoi, obligându-l să se îndrepte direct spre Griff. Căpitanul alunecă într-o parte, cu sabia scânteind. O scânteie zbură din locul unde oţelul muşcă în carnea gri, calcifiată, a omului de piatră, dar braţul i se prăbuşi pe punte, chiar şi aşa. Griff îl lovi cu piciorul. Yandri şi Raţă veniseră cu prăjinile lor. Împreună, împinseră creatura către margine şi apoi în apele negre ale Rhoynului. *Sfioasa Fecioară* era acum departe de podul ruinat.

— I-am alungat pe toţi? întrebă Raţă. Câţi au sărit?

— Doi, răspunse Tyrion, tremurând.

— Trei, zise Haldon. În spatele tău.

Piticul se întoarse şi îl văzu.

Saltul îi zdruncinase unul dintre picioare şi o bucată zdrenţuită de os alburiu îi ieşea prin pânza putredă a pantalonilor şi prin carnea gri de dedesubt. Osul rupt era acoperit de pete de sânge maro, dar omul de piatră continuă să înainteze cu pasu-i greoi, încercând să-l înhaţe pe Tânărul Griff. Avea mâna gri şi ţeapănă, dar între articulaţiile degetelor i se prelinse sânge atunci când încercă să le strângă, ca să apuce. Băiatul privea încremenit, de parcă ar fi fost şi el de piatră. Ţinea mâna pe mânerul sabiei, dar părea să fi uitat de ce.

Tyrion izbi piciorul flăcăului, care căzu, apoi sări peste el, vârându-i omului de piatră torţa în faţă şi făcându-l să dea înapoi, clătinându-se pe picioru-i zdrobit şi lovind

flăcările cu mâini gri, ţepene. Piticul se împletici după el, lovind cu torţa, vârându-i-o în ochi. *Puţin mai departe, înapoi, încă un pas, apoi altul.* Erau la marginea punţii când creatura se năpusti asupra lui, înhăţă torţa şi i-o smulse din mâini. *Afurisenia naibii,* gândi Tyrion.

Omul de piatră azvârli torţa. Se auzi un şuierat uşor când apele negre înăbuşiră flăcările. Omul de piatră urlă. Fusese, înainte, un locuitor al Insulelor Verii; maxilarul şi jumătate din faţă îi împietriseră, dar avea pielea neagră ca noaptea acolo unde nu era gri. În locul unde ţinuse torţa, pielea îi crăpase. Din încheieturile degetelor îi curgea sânge, dar nu părea să simtă. Asta era o oarecare consolare, bănuia Tyrion. Deşi fatal, vărsatul-cenuşiu nu era dureros.

— *La o parte!* strigă cineva, în depărtare.

Iar alt glas spuse:

— Prinţul! Apăraţi-l pe băiat!

Omul de piatră se apropie împleticindu-se, cu mâinile întinse, gâfâind.

Tyrion îi izbi cu umărul.

Avu senzaţia că se loveşte de zidul unui castel, dar castelul se sprijinea pe un picior sfărâmat. Omul de piatră se prăbuşi pe spate, agăţându-se în cădere de pitic. Izbiră împreună râul, înălţând un şuvoi de apă şi Mama Rhoyne îi înghiţi pe amândoi.

Năvala rece îl lovi pe Tyrion ca un ciocan. În timp ce se scufunda, simţea mâna de piatră pipăindu-i faţa. O alta i se închise în jurul braţului, trăgându-l în jos, în beznă. Orb, cu nasul plin de apa râului, sufocându-se, scufundându-se, lovi cu picioarele, se zvârcoli şi se luptă să desfacă degetele strânse pe braţul lui, dar degetele de piatră erau de neclintit. Printre buze îi ieşeau bule de aer. Lumea era întunecoasă şi continua să se întunece. Nu putea respira.

Înecul nu este cea mai neplăcută moarte. La drept vorbind, pierise de mult, la Debarcaderul Regelui, şi doar năluca lui mai rămăsese, fantoma mică şi răzbunătoare care o strangulase pe Shae şi vârâse o săgeată în măruntaiele marelui Lord Tywin. Nimeni nu avea să

jelească făptura care devenise. *Am să bântui Cele Şapte Regate,* gândi el, scufundându-se tot mai mult. *N-au vrut să mă iubească viu, aşa că n-au decât să se teamă de mine mort.*

Când deschise gura să-i înjure pe toţi, plămânii i se umplură de apă neagră şi întunericul îl împresură.

DAVOS

— Nobilul lord te ascultă acum, contrabandistule.

Cavalerul purta o armură de argint, cu apărătorile pentru picioare şi mănuşa incrustate cu email negru, sugerând nişte fire unduioase de iarbă-de-mare. Coiful pe care-l ţinea sub braţ era capul unui rege merlan, cu o coroană de perle şi o barbă proeminentă din jais şi jad. Propria-i barbă era albă ca marea pe timp de iarnă.

Davos se ridică.

— Pot să-ţi aflu numele, ser?

— Ser Marlon Manderly. Era cu un cap mai înalt decât Davos şi cu douăzeci de kilograme mai greu, avea ochi cenuşii ca de ardezie şi un fel arogant de a vorbi. Am onoarea să fiu vărul Lordului Wyman şi comandant al garnizoanei sale. Urmează-mă.

Davos venise la Portul Alb ca mesager, însă îl luaseră ostatic. Camerele lui erau mari, spaţioase şi frumos mobilate, dar uşile erau străjuite. De la fereastra sa, vedea străzile Portului Alb, dincolo de zidurile castelului, dar nu îi era îngăduit să le străbată. Vedea şi portul şi privise cum *Moaşa Veselă* se îndepărtează de-a lungul estuarului. Casso Mogat aşteptase patru zile în loc de trei înainte să plece. Alte două săptămâni trecuseră de atunci.

Gărzile Lordului Manderly purtau mantii din lână albastră-verzuie şi ţineau în mâini tridente în loc de suliţe obişnuite. Unul mergea în faţa lui, unul în spate, şi câte unul la stânga şi la dreapta. Trecură pe lângă flamuri decolorate, scuturi crăpate şi săbii ruginite de pe urma unor numeroase victorii, şi pe lângă vreo douăzeci de figuri de lemn, crăpate şi cariate, care împodobiseră, probabil, prorele unor corăbii.

Doi tritoni de marmură flancau reşedinţa nobilului lord, verii mai mici ai lui Picior-de-Peşte. Când gărzile deschiseră uşile, un vestitor izbi cu capătul toiagului în

podeaua veche de scânduri.

— *Ser Davos din Casa Seaworth!* strigă el cu glas răsunător.

De câte ori vizitase Portul Alb, Davos nu pusese niciodată piciorul în interiorul Noului Castel, cu atât mai puţin la Curtea Tritonului. Pereţii, podeaua şi tavanul erau din scânduri de lemn, îmbinate cu dibăcie şi decorate cu toate creaturile mării. Apropiindu-se de dais, Davos călca pe crabi pictaţi, moluşte şi stele-de-mare, pe jumătate ascunse printre fire negre, răsucite, de iarbă-de-mare şi printre oase de marinari înecaţi. Pe pereţi, de-o parte şi de alta, rechini albi umblau după pradă în adâncimi pictate, albastre-verzui, iar ţipari şi caracatiţe alunecau printre pietre şi corăbii scufundate. Bancuri de heringi şi peşti-cod înotau printre înalte ferestre boltite. Mai sus, aproape de locul în care vechi năvoade atârnau de grinzile tavanului, fusese zugrăvită suprafaţa mării. La dreapta lui Davos se afla o galeră de război cu pânzele coborâte sub soarele la răsărit, iar la stânga, o antică barcă de pescuit gonea în faţa furtunii, cu pânzele zdrenţuite. În spatele daisului, un kraken şi un leviatan gri erau prinşi într-o încleştare, sub valurile pictate.

Davos sperase să stea de vorbă cu Wyman Manderly între patru ochi, dar găsi o curte ticsită de oameni. De-a lungul zidurilor, femeile erau de cinci ori mai numeroase decât bărbaţii. Puţinii bărbaţi pe care îi vedea aveau bărbi lungi şi albe sau păreau prea tineri ca să se bărbierească. Erau şi septoni acolo şi sfinte surori în veşminte albe şi gri. Aproape de capătul sălii, văzu o duzină de oameni în straiele albastre şi gri-argintii ale Casei Frey. Până şi un orb şi-ar fi putut da seama de asemănarea dintre chipurile lor, iar mulţi dintre ei purtau însemnele Gemenilor, două turnuri unite printr-un pod.

Davos învăţase să citească feţele oamenilor cu mult înainte ca Maester Pylos să-l înveţe să citească cuvintele de pe hârtie. *Aceşti Freyi s-ar bucura să mă vadă mort,* îşi dădu el seama dintr-o privire.

Nici în ochii albaştri, spălăciţi, ai lui Wyman Manderly

nu găsi vreun strop de bunăvoinţă. Tronul capitonat al nobilului lord era destul de mare ca să găzduiască trei bărbaţi de conformaţie obişnuită, dar Manderly ameninţa să se reverse din el. Nobilul lord *atârna* în tronul lui, cu umerii căzuţi, picioarele desfăcute, cu mâinile sprijinite de braţele tronului, de parcă povara lor ar fi fost prea greu de suportat. *Zeii fie milostivi,* gândi Davos, când văzu faţa Lordului Wyman, *omul ăsta arată aproape ca un cadavru.* Avea pielea palidă, bătând în gri.

Regii şi cadavrele atrag întotdeauna cortegii, spunea o vorbă din bătrâni. Aşa era şi cu Manderly. La stânga jilţului său se afla un maester aproape la fel de gras ca lordul pe care-l slujea, un bărbat cu obraji trandafirii, buze cărnoase şi o claie de bucle aurii. Ser Marlon îşi revendica locul de onoare de la dreapta nobilului lord. Pe un taburet căptuşit, la picioarele sale, era aşezată o doamnă rozalie şi dolofană. În spatele Lordului Wyman stăteau două tinere, surori, după toate aparenţele. Cea mai mare îşi prinsese părul castaniu într-o cosiţă lungă. Cea mai tânără, ce nu avea mai mult de cincisprezece ani, purta o coadă şi mai lungă, vopsită într-un verde ţipător.

Nimeni nu se sinchisi să-l onoreze pe Davos cu vreun nume. Maesterul vorbi primul.

— Te afli în faţa lui Wyman Manderly, Lord al Portului Alb şi Păzitor al Cuţitului Alb, Scut al Credinţei, Apărător al celor Deposedaţi, Lord Mareşal al Manderului, Cavaler al Ordinului Mâinii Verzi, spuse el. În Curtea Tritonului, obiceiul e ca vasalii şi petiţionarii să îngenuncheze.

Cavalerul ceapă ar fi plecat genunchiul, dar o Mână a Regelui nu putea: astfel ar sugera că regele pe care-l slujea era mai prejos decât acest lord grăsan.

— N-am venit ca petiţionar, răspunse Davos. Am şi eu un şir de titluri: Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste, Mână a Regelui.

Femeia dolofană de pe taburet îşi dădu ochii peste cap.

— Un amiral fără corăbii, o mână fără degete, în slujba unui rege fără tron. Ni se înfăţişează un cavaler sau răspunsul la o şaradă pentru copii?

— E mesager, noră, zise Lordul Wyman, o ceapă de rău augur. Lui Stannis nu i-a plăcut răspunsul pe care i l-au adus corbii, aşa că a trimis… acest *contrabandist.* Îl cercetă pe Davos cu ochii mijiţi, pe jumătate îngropaţi în straturi de grăsime. Cred că ai mai vizitat oraşul nostru; ne-ai luat bani din buzunare şi mâncare de pe masă. Mă-ntreb cât ai furat de la mine.

Nu îndeajuns ca să pierzi vreo masă.

— Am plătit pentru contrabandă la Capătul Furtunii, lordul meu.

Davos îşi scoase mănuşa şi ridică mâna stângă, cu cele patru degete scurtate.

— Patru burice, pentru o viaţă de tâlhărie, spuse femeia de pe taburet. Avea părul blond, faţa rotundă, rozalie şi cărnoasă. Ai scăpat ieftin, cavaler ceapă.

Davos n-o contrazise.

— Dacă ţi-e pe plac, lordul meu, aş solicita o audienţă privată.

Nu era pe placul lordului.

— N-am secrete faţă de rudele mele, nici faţă de lorzii şi cavalerii mei credincioşi, cu toţii buni prieteni.

— Lordul meu, insistă Davos. N-aş vrea ca vorbele mele să fie auzite de duşmanii Înălţimii Sale… sau de ai tăi.

— Poate că Stannis are duşmani în sala aceasta. Eu nu.

— Nici măcar oamenii care ţi-au ucis fiul? întrebă Davos. Aceşti Frey s-au numărat printre gazdele lui la Nunta Roşie.

Unul dintre Frey făcu un pas înainte, un cavaler înalt şi sfrijit, proaspăt bărbierit, doar cu o mustaţă subţire ca un stilet myrishean.

— Nunta Roşie a fost isprava Tânărului Lup. S-a transformat în fiară sub ochii noştri şi i-a sfâşiat beregata vărului meu Clopoţel, un băiat inofensiv, sărac cu duhul. L-ar fi omorât şi pe nobilul meu tată, dacă Ser Wendel nu i s-ar fi pus în cale.

Lordul Wyman clipi, alungându-şi lacrimile din ochi.

— Wendel a fost întotdeauna un băiat curajos. N-am fost surprins să aflu că a murit erou.

Enormitatea minciunii îl lăsă pe Davos cu gura căscată.

— Susţii că *Robb Stark* l-a omorât pe Wendel Manderly? îl întrebă pe Frey.

— Şi pe mulţi alţii. Fiul meu Tytos s-a numărat printre ei şi soţul fiicei mele. Când Stark s-a transformat în lup, oamenii Nordului care-l însoţeau au făcut la fel. Cu toţii purtau semnul fiarei. Oamenii-lupi dau naştere la alţi oameni-lupi, cu o muşcătură, e un lucru bine cunoscut. Eu şi fraţii mei abia am reuşit să-i doborâm înainte să ne omoare pe toţi.

Omul *zâmbea afectat* în timp ce spunea povestea. Lui Davos îi venea să-i jupoaie buzele cu un cuţit.

— Ser, aş putea să ştiu cum te numeşti?

— Ser Jared, din Casa Frey.

— Jared din Casa Frey, te numesc mincinos.

Ser Jared părea amuzat.

— Unii oameni lăcrimează atunci când taie ceapă, dar eu n-am avut niciodată o asemenea slăbiciune. Oţelul foşni pe piele, când îşi scoase sabia. Dacă eşti într-adevăr cavaler, ser, răspunde pentru această calomnie cu trupul tău.

Ochii Lordului Wyman se deschiseră dintr-odată.

— Nu vreau vărsare de sânge în Curtea Tritonului. Lasă sabia, Jared, sau o să mă văd nevoit să-ţi cer să părăseşti sala.

Ser Jared îşi vârî sabia în teacă.

— Sub acoperişul tău, nobile lord, cuvântul tău e lege… dar am o socoteală cu lordul ceapă înainte să părăsească oraşul.

— *Sânge!* urlă femeia de pe taburet. Asta vrea de la noi această ceapă malefică, lordul meu. Vezi cum stârneşte necazurile? Alungă-l, te implor. Vrea sângele oamenilor tăi, sângele bravilor tăi fii. Alungă-l. Dacă aude regina că i-ai acordat o audienţă trădătorului, s-ar putea să-ţi pună loialitatea la îndoială. Ar putea… ar putea… ea…

— Nu se va ajunge la asta, noră, spuse Lordul Wyman. Tronul de Fier nu va avea niciun motiv să se îndoiască de noi.

Lui Davos nu-i plăcea cum sună, dar nu bătuse atâta cale ca să tacă din gură.

— Băiatul de pe Tronul de Fier este un uzurpator, spuse el, iar eu nu sunt un trădător, ci Mâna lui Stannis Baratheon, Primul pe Numele Său, adevăratul Rege al Westerosului.

Maesterul gras îşi drese glasul.

— Stannis Baratheon a fost fratele răposatului nostru Rege Robert, fie ca Tatăl să-l judece drept! Tommen e plămada trupului lui Robert. Legile succesiunii sunt limpezi într-un asemenea caz. Un fiu are întâietate faţă de un frate.

— Adevăr grăieşte Maester Theomore, întări Lordul Wyman. E ştiutor în toate acestea şi m-a povăţuit bine întotdeauna.

— Un fiu *legitim* are întâietate faţă de un frate, fu Davos de acord, dar Tommen-zis-Baratheon e bastard, aşa cum a fost şi fratele său Joffrey, înaintea lui. Au fost zămisliţi de Regicid, împotriva tuturor legilor zeilor şi oamenilor.

Un alt Frey luă cuvântul:

— Trădarea e pe buzele lui, lordul meu. Stannis i-a tăiat degetele hoaţe. Ar fi trebuit să-i taie şi limba mincinoasă.

— Ia-i capul mai bine, sugeră Ser Jared. Sau lasă-l să mă înfrunte pe câmpul de onoare.

— Ce ştie un Frey despre onoare? i-o întoarse Davos.

Patru dintre Frey păşiră în faţă, până când Lordul Wyman îi opri cu o mână ridicată.

— Înapoi, prieteni, vreau să-l ascult înainte… de a isprăvi cu el.

— Poţi să oferi vreo dovadă a incestului, ser? întrebă Maester Theomore, împreunându-şi mâinile grase peste burtă.

Edric Storm, gândi Davos, *dar l-am trimis departe, peste Marea Îngustă, ca să-l feresc de focurile Melisandrei.*

— Ai cuvântul lui Stannis Baratheon că tot ce-am spus e adevărat.

— Vorbele sunt vânt, zise tânăra femeie din spatele jilţului pe care şedea Lordul Wyman, cea frumoasă, cu

cosiţa lungă şi castanie. Iar oamenii mint ca să-şi atingă scopurile, aşa cum poate să-ţi spună orice fecioară.

— O dovadă înseamnă mai mult decât vorbele fără temei ale vreunui lord, declară Maester Theomore. Stannis Baratheon n-ar fi primul care a minţit vreodată ca să dobândească un tron.

Femeia rozalie îndreptă un deget durduliu înspre Davos.

— Nu vrem să fim părtaşi la niciun fel de trădare, ascultă bine. Suntem oameni cinstiţi, noi, cei din Portul Alb, oameni legiuiţi, loiali. Nu-mi mai turna otravă în urechi, dacă vrei ca socrul meu să nu te trimită în Vizuina Lupilor.

Pe ea cum am mai ofensat-o?

— Pot avea onoarea de a afla numele doamnei?

Femeia rozalie pufni furioasă şi-l lăsă pe maester să răspundă.

— Lady Leona e soţia lui Ser Wylis, fiul Lordului Wyman, în prezent prizonier al Lannisterilor.

Vorbeşte de teamă. Dacă Portul Alb s-ar declara de partea lui Stannis, soţul ei ar răspunde cu viaţa. *Cum pot să-i cer Lordului Wyman să-şi condamne fiul la moarte? Ce-aş face eu în locul lui, dacă ar fi ostatic Devan?*

— Lordul meu, zise Davos, mă rog să nu i se întâmple niciun rău fiului tău şi niciunui alt om din Portul Alb.

— Altă minciună, zise Lady Leona, de pe taburetul ei.

Davos socoti că era mai bine s-o ignore.

— Când Robb Stark a pornit cu oaste împotriva bastardului Joffrey-zis-Baratheon, Portul Alb a mărşăluit alături de el. Lordul Stark a căzut, dar războiul continuă.

— Robb Stark a fost regele meu, spuse Lordul Wyman. Acest Stannis cine este? De ce ne deranjează? N-a simţit niciodată până acum nevoia să călătorească în Nord, din câte-mi amintesc. Dar apare acum, un laş învins, cu coiful în mână, cerşind ajutorul nostru.

— A venit să salveze regatul, lordul meu, zise apăsat Davos. Ca să-ţi apere pământurile împotriva oamenilor de fier şi a sălbaticilor.

Lângă jilţ, Ser Marlon Manderly pufni dispreţuitor.

— Au trecut secole de când Portul Alb n-a mai văzut niciun sălbatic, iar oamenii de fier n-au tulburat niciodată această coastă. Lordul Stannis îşi propune să ne apere şi de snarci şi de dragoni?

Curtea Tritonului răsună de râsete, dar, la picioarele Lordului Wyman, Lady Leona începu să suspine.

— Oameni de fier de pe insule, sălbatici de dincolo de Zid… şi acum, acest lord trădător, cu proscrişii, rebelii şi vrăjitorii lui. Îndreptă un deget către Davos. Am auzit despre vrăjitoarea ta roşie, o, da. Vrea să ne întoarcă împotriva Celor Şapte, ca să ne plecăm în faţa unui demon de foc!

Davos n-o iubea deloc pe vrăjitoarea roşie, dar nu îndrăznea s-o lase pe Lady Leona fără răspuns.

— Lady Melisandre este o preoteasă a zeului roşu. Regina Selyse i-a adoptat credinţa, alături de mulţi alţii, dar şi mai mulţi oameni ai Înălţimii Sale îi venerează pe Cei Şapte. Eu însumi mă număr printre ei.

Se ruga să nu-i ceară nimeni să dea explicaţii despre septul de la Piatra Dragonului ori despre pădurea zeilor de la Capătul Furtunii. *Dacă mă întreabă, o să fiu nevoit să le spun. Stannis n-ar vrea să mint.*

— Cei Şapte apără Portul Alb, afirmă Lady Leona. Nu ne temem de regina roşie sau de zeul ei. Să trimită ce vrăji vrea ea. Rugăciunile oamenilor evlavioşi ne vor apăra împotriva răului.

— Într-adevăr, zise Lordul Wyman, bătând-o pe umăr pe Lady Leona. Lord Davos – dacă *eşti* lord – ştiu ce vrea aşa-zisul tău rege de la mine. Oţel şi argint şi un genunchi plecat. Îşi mută greutatea, sprijinindu-se într-un cot. Înainte să fie ucis, Lordul Tywin a acordat iertarea deplină Portului Alb pentru că l-a sprijinit pe Tânărul Lup. A promis că-mi va înapoia fiul de îndată ce plătesc o răscumpărare de trei mii de dragoni ca să-mi dovedesc loialitatea dincolo de orice îndoială. Roose Bolton, care e numit Păzitor al Nordului, îmi cere să renunţ la pretenţiile mele faţă de pământurile şi castelele Lordului Hornwood, dar jură că celelalte proprietăţi ale mele vor rămâne

intacte. Walder Frey, socrul său, îmi oferă mâna uneia dintre fiicele sale şi soţi pentru fiicele fiului meu, aflate aici, în spatele meu. Aceste condiţii mi se par generoase, o temelie solidă pentru o pace durabilă şi cinstită. Tu vrei să le dau cu piciorul. Aşadar, te întreb, cavaler ceapă: ce-mi oferă Lordul Stannis în schimbul loialităţii mele?

Război, durere şi ţipetele oamenilor în flăcări, ar fi putut spune Davos.

— Şansa să-ţi faci datoria, răspunse el, în schimb.

Era răspunsul pe care i l-ar fi dat Stannis Baratheon lui Wyman Manderly. *Mâna trebuie să glăsuiască în numele regelui.*

Lordul Wyman se prăbuşi în scaun.

— Datoria. Înţeleg.

— Portul Alb nu e destul de puternic să se apere singur. Ai nevoie de Înălţimea Sa tot atât de mult cât are regele de tine. Împreună, puteţi să-i înfrângeţi pe vrăjmaşii voştri comuni.

— Lordul meu, interveni Ser Marlon, în armura sa ornamentată din argint, îmi permiţi să-i adresez câteva întrebări Lordului Davos?

— Cum doreşti, vere.

Lordul Wyman închise ochii.

Ser Marlon se întoarse spre Davos:

— Câţi lorzi ai Nordului s-au declarat de partea lui Stannis? Spune-ne.

— Arnolf Karstark a jurat să i se alăture Înălţimii Sale.

— Arnolf nu e un lord adevărat, e doar un castelan. Ce castele stăpâneşte în prezent Lordul Stannis, rogu-te?

— Înălţimea Sa a luat Fortul Nopţii ca reşedinţă. În sud, stăpâneşte Capătul Furtunii şi Piatra Dragonului.

Maester Theomore îşi drese glasul:

— Doar pentru moment. Capătul Furtunii şi Piatra Dragonului sunt slab păzite şi vor cădea curând. Iar Fortul Nopţii e o ruină bântuită, un loc sumbru şi îngrozitor.

Ser Marlon continuă cu întrebările:

— Câţi oameni poate să scoată Stannis pe câmpul de luptă ne poţi spune? Câţi cavaleri are alături? Câţi arcaşi,

câţi călăreţi liberi, câţi oşteni?

Prea puţini, ştia Davos. Stannis venise în Nord cu nu mai mult de o mie cinci sute de oameni... dar dacă le spunea asta, misiunea lui era sortită eşecului. Bâjbâi după cuvinte şi nu găsi niciunul.

— Tăcerea ta mi-a oferit toate răspunsurile, ser. Regele tău nu ne aduce decât duşmani. Ser Marlon i se adresă vărului său: Nobile lord, l-ai întrebat pe cavalerul ceapă ce ne oferă Stannis. Lasă-mă pe mine să răspund: Ne oferă înfrângere şi moarte. Îţi cere să încaleci un cal de aer şi să lupţi cu o sabie de vânt.

Grăsanul lord deschise ochii încet, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

— Vărul meu taie până la os, ca de obicei. Mai ai ceva să-mi spui, cavaler ceapă, sau putem să punem capăt acestei mascarade? Încep să mă plictisesc de faţa ta.

Davos simţi un junghi de disperare. *Înălţimea Sa ar fi trebuit să trimită pe altcineva, un lord, un cavaler sau un maester, pe cineva care poate să vorbească în numele lui fără să i se împleticească limba.*

— Moarte, se auzi spunând, va fi moarte, da. Nobile lord, ai pierdut un fiu la Nunta Roşie. Eu am pierdut patru pe Apa Neagră. Şi de ce? Fiindcă Lannisterii au furat tronul. Du-te la Debarcaderul Regelui să-l vezi pe Tommen cu ochii tăi, dacă pui la îndoială cuvintele mele. Şi un orb ar vedea. Ce-ţi poate oferi Stannis? Răzbunare. Răzbunare pentru fiii mei şi ai voştri, pentru soţii, taţii şi fraţii voştri. Răzbunare pentru lordul vostru ucis, pentru regele vostru omorât, pentru prinţii voştri măcelăriţi. *Răzbunare!*

— Da, ciripi un glas de fată, firav şi subţire. Era al copilei cu sprâncene blonde şi cosiţă lungă, verde. I-au omorât pe Lordul Eddard, pe Lady Catelyn şi pe Regele Robb, spuse ea. El a fost *regele* nostru! El a fost bun şi viteaz, iar Freyii l-au *omorât.* Dacă Lordul Stannis îi va răzbuna, trebuie să ne alăturăm Lordului Stannis.

Manderly o trase mai aproape.

— Wylla, de fiecare dată când deschizi gura, mă faci să vreau să te trimit la surorile tăcute.

— Nu am spus decât…
— Am auzit cu toţii ce-ai spus, zise fata mai mare, sora ei. O nerozie de copil. Nu-i vorbi de rău pe prietenii noştri Frey. Unul dintre ei are să-ţi fie stăpân şi soţ în curând.
— Nu, declară fata, scuturând din cap. Nu accept. *Niciodată.* L-au omorât *pe rege.*
Lordul Wyman se înroşi de furie.
— Ba da. Când va sosi ziua hărăzită, îţi vei rosti jurămintele de cununie, altfel te alături surorilor tăcute şi nu vei mai vorbi niciodată.
Biata fată părea zguduită.
— Bunicule, *te rog…*
— Taci, copilă, vorbi Lady Leona. L-ai auzit pe nobilul tău bunic. *Taci!* Nu ştii nimic.
— Ştiu despre promisiune, insistă fata. Maester Theomore, spune-le! Cu o mie de ani înainte de Cucerire, a fost făcută o promisiune şi au fost rostite jurăminte în Vizuina Lupilor, în faţa zeilor vechi şi noi. Când eram la grea încercare, lipsiţi de prieteni, hărţuiţi din casele noastre şi cu vieţile în primejdie, lupii ne-au luat, ne-au hrănit şi ne-au apărat împotriva duşmanilor noştri. Oraşul a fost construit pe pământul pe care ni l-au dat ei. În schimb, am jurat că vom fi pe veci oamenii lor. Oamenii Casei *Stark.*
Maesterul îşi atinse colanul de la gât.
— Jurăminte solemne au fost rostite în faţa Casei Stark de Winterfell, da. Dar Winterfellul a căzut şi Casa Stark a dispărut.
— Asta pentru că i-au *omorât pe toţi!*
Un alt Frey luă cuvântul:
— Lord Wyman, dacă-mi îngădui.
Wyman Manderly încuviinţă, printr-o clătinare a capului.
— Rhaegar. Ne face întotdeauna plăcere să-ţi auzim nobila povaţă.
Rhaegar Frey primi complimentul cu o plecăciune. Avea treizeci de ani sau pe-aproape, umeri rotunjiţi şi burduhan, dar purta o tunică somptuoasă, din lână de miel, moale şi gri, tivită cu zarpa cu fir de argint. Mantia era tot din

zarpa, căptuşită cu sângeap şi prinsă la guler cu o broşa în forma turnurilor gemene.

— Lady Wylla, îi spuse fetei cu cosiţa verde, loialitatea e o virtute. Sper că îi vei fi la fel de loială Micului Walder când vă veţi uni prin cununie. Cât despre Casa Stark, a dispărut numai pe linie masculină. Fiii Lordului Eddard sunt morţi, dar fiicele lui trăiesc, iar cea mică vine în Nord, să se mărite cu bravul Ramsay Bolton.

— Ramsay *Snow,* îi întoarse ea vorba.

— Spune-i cum vrei. Orice nume ar purta, se va căsători curând cu Arya Stark. Dacă vrei să-ţi ţii promisiunea, oferă-i *lui* loialitatea ta, căci el va fi stăpânul tău la Winterfell.

— Nu va fi niciodată stăpânul *meu!* A obligat-o pe Lady Hornwood să se mărite cu el, apoi au închis-o într-o temniţă şi au forţat-o să-şi mănânce *degetele.*

Un murmur de aprobare străbătu Curtea Tritonului.

— Fata spune adevărul, declară un bărbat îndesat, în alb şi purpuriu, a cărui mantie era prinsă cu o pereche de chei de bronz încrucişate. Roose Bolton e rece şi viclean, da, dar e un om cu care te poţi descurca. Am cunoscut cu toţii oameni mai răi. Dar acest fiul lui bastard... se spune că e nebun şi crud, un monstru.

— *Se spune?* Rhaegar Frey etala o barbă argintie şi un zâmbet sardonic. *Duşmanii* lui spun, da... dar Tânărul Lup a fost monstrul. Mai mult animal decât om, umflat în pene şi însetat de sânge. Şi era necredincios, aşa cum, spre regretul lui, a aflat nobilul meu bunic. Rhaegar desfăcu braţele: nu învinuiesc Portul Alb pentru că l-a sprijinit. Bunicul meu a făcut aceeaşi jalnică greşeală. În toate bătăliile Tânărului Lup, Portul Alb şi Gemenii au luptat cot la cot sub flamurile lui. Robb Stark ne-a trădat pe toţi. A lăsat Nordul la cheremul cruzilor oameni de fier, pentru a-şi făuri un regat mai convenabil de-a lungul Tridentului. Apoi i-a abandonat pe lorzii riverani, care riscaseră totul pentru el, rupând pactul de căsătorie făcut cu bunicul meu, pentru a se însura cu prima fătucă din vest pe care a pus ochii. Tânărul Lup? A fost un câine ticălos şi aşa a

murit.

Curtea Tritonului încremenise. Davos simţea fiorul rece în aer. Lordul Wyman privea în jos, spre Rhaegar, de parcă ar fi fost un gândac care cerea un călcâi puternic… şi totuşi, apoi, dintr-odată, clătină greoi din cap, cu guşa tremurând:

— Un câine, da. Ne-a adus doar suferinţă şi moarte. Un câine ticălos, într-adevăr. Continuă.

— Suferinţă şi moarte, da… iar acest cavaler ceapă le va spori, cu vorbele lui despre răzbunare, continuă Rhaegar Frey. Deschideţi ochii, aşa cum a făcut nobilul meu bunic. Războiul Celor Cinci Regi nu e nici pe departe terminat. Tommen este regele nostru, *singurul* nostru rege. Trebuie să-l ajutăm să oblojească rănile acestui regretabil război. Ca fiu legitim al lui Robert, urmaş al cerbului şi al leului, Tronul de Fier îi aparţine de drept.

— Înţelepte vorbe şi adevărate! zise Lordul Wyman Manderly.

— *Ba nu!* Wylla Manderly bătu din picior.

— Taci, copilă nenorocită! o mustră Lady Leona. Tinerele ar trebui să fie o încântare a ochiului, nu o durere în urechi.

O înhăţă pe fată de cosiţă şi o trase, scâncind, afară din sală. *Şi iată cum aplecat singurul meu prieten din încăpere,* gândi Davos.

— Wylla a fost întotdeauna un copil îndărătnic, spuse sora ei, încercând s-o scuze. Mă tem că îndărătnică va fi şi ca soţie.

Rhaegar ridică din umeri.

— Căsătoria o va domoli, nu mă îndoiesc. O mână fermă şi o vorbă blândă.

— Dacă nu, există surorile tăcute. Lordul Wyman se foi în jilţul său. Cât despre tine, cavaler ceapă, am auzit destule vorbe de trădare pentru o singură zi. Ai vrea să-mi risc oraşul de dragul un fals rege şi al unui fals zeu. Ai vrea să-mi sacrific singurul fiu în viaţă pentru ca Stannis Baratheon să-şi poată planta fundul zbârcit pe un tron la care nu are niciun drept. N-am să fac asta. Nu pentru tine.

Nici pentru stăpânul tău. Nici pentru nimeni. Lordul Portului Alb se ridică în picioare. Gâtul i se înroşi de efort. Tot contrabandist rămâi, ser, venit să-mi furi aurul şi sângele. Ai fi în stare să iei capul fiului meu. Cred că am să-l iau pe-al tău, în schimb. *Gărzi!* Luaţi-l!

Înainte ca Davos să apuce să se gândească măcar să facă o mişcare, era înconjurat de tridente argintii.

— Lordul meu, zise el, eu sunt un mesager.

— Oare? Te-ai furişat în oraşul meu ca un contrabandist. Eu spun că nu eşti nici lord, nici cavaler, nici mesager, ci un hoţ, un spion, un vânzător de minciuni şi trădări. Ar trebui să-ţi smulg limba cu un cleşte înroşit şi am să te trimit la Dreadfort, să fii biciuit. Dar Mama e milostivă şi eu la fel. Lordul Wyman îi făcu semn cu capul lui Ser Marlon: Vere, du fiinţa asta în Vizuina Lupilor şi taie-i capul şi mâinile. Vreau să-mi fie aduse înainte de cină. N-am să pot lua nicio înghiţitură până când nu văd capul acestui contrabandist într-o ţeapă, cu o ceapă vârâtă între dinţii lui mincinoşi.

DUHOARE

Îi dădură o iapă şi un steag, o tunică moale de lână şi o mantie caldă de blană şi îl lăsară să plece. În sfârşit, nu duhnea.

— Întoarce-te cu castelul ăla, îi spuse Damon Dansează-pentru-Mine, în timp ce-l ajuta pe Duhoare să se urce, tremurând, în şa, sau mergi înainte şi vezi cât de departe poţi ajunge până te prindem noi.

I-ar plăcea, chiar i-ar plăcea.

Rânjind, Damon atinse crupa iepei cu biciul şi bătrânul animal necheză şi se puse în mişcare, clătinându-se. Duhoare nu îndrăznea să privească înapoi, de teamă că Damon, Dick Gălbejitul, Mârâitul şi ceilalţi veneau după el, că totul nu fusese decât o altă farsă de-a Lordului Ramsay, un test crud, să vadă ce-ar face dacă-i dădeau un cal şi îl lăsau liber. *Oare se gândesc că voi fugi?* Iapa pe care i-o dăduseră era o mârţoagă hămesită, cu picioarele strâmbe; nu putea spera să întreacă bidiviii buni pe care i-ar călări Lordul Ramsay şi vânătorii lui. Iar lui Ramsay nu-i plăcea nimic mai mult decât să-şi asmută căţelele pe urma unui vânat proaspăt.

Şi apoi, unde să fugă? În spatele lui erau taberele, înţesate de oameni ai Dreadfortului şi de cei pe care-i aduseseră Ryswellii de la Pâraie, cu oastea din Barrowton între ei. La sud de Moat Cailin, o altă armată venea pe drumul înălţat dintre mlaştini, o armată de Boltoni şi Frey, mărşăluind sub stindardele Dreadfortului. La est de drum se aflau un ţărm aspru şi pustiu şi o mare sărată şi rece, la vest, smârcurile şi mlaştinile Gâtului, mişunând de şerpi, şopârle-lei şi diavoli ai mlaştinilor, cu săgeţile lor otrăvite.

Nu voia să fugă. Nu putea să fugă.

Am să-i dau castelul. Aşa voi face. Trebuie.

Era o zi cenuşie, udă şi ceţoasă. Vântul bătea dinspre sud, umed ca un sărut. Ruinele Castelului Moat Cailin se

zăreau de la distanţă, învăluite în ceaţa zorilor. Iapa lui se îndreptă spre ele, la pas, lipăind când îşi smulgea copitele din nămolul gri-verzui.

Am mai fost pe drumul ăsta. Era un gând periculos şi îl regretă imediat.

— Nu, spuse el, nu, acela a fost altcineva, s-a întâmplat înainte să-ţi cunoşti numele.

Numele lui era Duhoare. Trebuia să-şi amintească asta. *Duhoare, duhoare, rimează cu urdoare.*

Când acel altcineva mai trecuse pe-acolo, avea în spatele lui o oaste, marea oaste a Nordului, pornind la război sub flamurile gri cu alb ale Casei Frey. Duhoare călătorea singur, ducând un steag de pace în vârful unui băţ de pin. Când acelaşi altcineva venise pe acolo, călărea pe un hăitaş aprig şi iute. Duhoare încăleca acum o iapă prăpădită, numai piele, oase şi coaste, şi o mâna încet, de teamă să nu cadă din şa. Acel altcineva fusese un călăreţ bun, dar Duhoare nu era în largul lui pe spinarea calului. Trecuse atât de mult! Nu era călăreţ. Nu era nici măcar om. Era robul Lordului Ramsay, mai prejos decât un câine, un vierme în piele de om.

— Vei susţine că eşti prinţ, îi spusese Lordul Ramsay cu o seară înainte, pe când Duhoare se înmuia într-o cadă cu apă fierbinte, dar noi ştim adevărul. Tu eşti Duhoare. Vei fi mereu Duhoare, oricât de frumos ai mirosi. Nasul te poate minţi. Nu-ţi uita numele. Nu uita cine eşti.

— Duhoare, a răspuns el. Duhoare al tău.

— Fă-mi acest mic serviciu şi poţi să fii câinele meu şi să mănânci carne în fiecare zi, i-a promis Lordul Ramsay. Vei fi ispitit să mă trădezi. Să fugi sau să te împotriveşti sau să te alături duşmanilor noştri. Nu, taci, nu vreau să te aud negând. Minte-mă şi îţi tai limba! Un om s-ar întoarce împotriva mea, în locul tău, dar noi ştim ce eşti tu, nu-i aşa? Trădează-mă, dacă vrei, nu contează… dar numără-ţi degetele mai întâi şi vei afla preţul.

Duhoare cunoştea preţul. *Şapte,* gândi el. *Şapte degete. Omul se poate descurca numai cu şapte degete. Şapte e o cifră sacra.* Îşi aminti câtă durere îndurase când Lordul

Ramsay îi poruncise Jupuitorului să-i ia pielea de pe inelar.
Aerul era umed şi greu şi drumul era presărat cu băltoace. Duhoare îşi croia drum cu grijă printre ele, urmând rămăşiţele drumului de scânduri şi buşteni pe care îl aşternuse pe pământul moale avangarda lui Robb Stark, ca să grăbească trecerea oştirii sale. Acolo unde cândva se înălţase un zid înalt de apărare, mai rămăseseră doar pietre risipite, blocuri de bazalt negru, atât de mari, încât probabil că odinioară fusese nevoie de o sută de oameni ca să le aşeze la locul lor. Unele se afundaseră atât de adânc în mocirlă încât nu se mai vedea decât un colţ. Altele erau împrăştiate ca nişte jucării abandonate de zei, crăpate, sfărâmate şi pătate de licheni. Ploaia de peste noapte lăsase pietrele sclipind de apă, iar soarele dimineţii le făcea să arate de parcă ar fi fost acoperite de un strat de ulei negru.
În spatele lor, se înălţau turnurile.
Turnul Beţivanului era înclinat de parcă stătea să se prăbuşească, întocmai cum fusese vreme de o mie de ani. Turnul Copiilor ţâşnea spre cer, drept ca o suliţă, dar vârful lui prăbuşit era deschis vântului şi ploii. Turnul Porţii, amplu şi turtit, era cel mai mare dintre cele trei. Era acoperit de un strat cleios de muşchi. Dintre pietrele laturii nordice creştea, într-o parte, un pom cioturos, iar spre est şi spre vest, bucăţi de zid părăginit stăteau încă în picioare. *Casa Karstark a luat Turnul Beţivanului, iar Casa Umber Turnul Copiilor,* îşi aminti el. *Robb a revendicat Turnul Porţii pentru sine.*
Dacă închidea ochii, vedea flamurile cu ochii minţii, fluturând vitejeşte în vântul aspru al Nordului. *Toate au pierit acum, toate au căzut.* Vântul de pe obrajii lui bătea acum dinspre sud şi singurele flamuri care fluturau deasupra ruinelor castelului Moat Cailin înfăţişau krakenul auriu pe fond negru.
Era urmărit. Simţea ochii. Când ridică privirea, zări feţe palide uitându-se pe furiş din spatele meterezelor Turnului Porţii şi prin zidăria spartă care încununa Turnul Copiilor, unde legenda spunea că, odinioară, copiii pădurii

chemaseră forţa apelor să despice în două pământurile Westerosului.

Singurul drum uscat prin Gât era digul dintre mlaştini, iar turnurile castelului Moat Cailin îi închideau capătul nordic aşa cum astupă un dop o sticlă. Drumul era îngust, ruinele astfel poziţionate încât orice duşman care venea dinspre sud trebuia să treacă pe sub şi printre ele. Ca să ataci oricare dintre cele trei turnuri, trebuia să-ţi laşi spatele expus săgeţilor venite dinspre celelalte două, escaladând, în acest timp, ziduri umede de piatră, festonate cu fâşii de dantelă albă, alunecoasă. Terenul mocirlos de dincolo de dig era impracticabil, o mlaştină nesfârşită de vârtejuri, nisipuri mişcătoare şi brazde verzi, strălucitoare, care păreau solide pentru ochiul neavizat, dar care se transformau în apă în clipa în care păşeai pe ele, totul mişunând de şerpi veninoşi şi flori otrăvitoare şi şopârle monstruoase cu dinţi ca nişte lame de pumnal. La fel de periculoşi erau oamenii acestor ţinuturi, arareori văzuţi, dar mereu la pândă, locuitorii mlaştinilor, mâncătorii de broaşte, oamenii mocirlei. Mlaştină şi Trestie, Turbă şi Mocirlă, Rac şi Smârc, Verdeaţă şi Mâl Negru, acestea erau numele pe care şi le dădeau. Oamenii de fier le spuneau tuturor *diavolii mlaştinilor.*

Duhoare trecu pe lângă leşul putred al unui cal cu o săgeată înfiptă în grumaz. Un şarpe lung şi alb alunecă în orbita goală, când Duhoare se apropie. În spatele calului, îi zări călăreţul sau ceea ce mai rămăsese din el. Ciorile îi smulseseră carnea de pe faţă şi un câine sălbatic îi scormonise pe sub armură, ca să ajungă la măruntaie. Undeva mai departe, un cadavru se cufundase atât de adânc în noroi, încât i se mai vedeau doar faţa şi degetele.

Mai aproape de turnuri, oriunde te uitai erau numai leşuri. Bujori de sânge răsăriseră din rănile lor căscate, palide flori cu petale cărnoase şi umede ca buzele unei femei.

Garnizoana nu mă va recunoaşte. Unii şi l-ar fi putut aminti pe băiatul care fusese înainte să-şi înveţe numele, dar Duhoare era pentru ei un străin. Trecuse multă vreme

de când nu se mai privise într-o oglindă, dar ştia cât de bătrân trebuie să arate. Părul îi albise, o mare parte îi căzuse, iar ce mai rămăsese era aspru şi uscat ca fânul. Ieşise din temniţă slăbit ca o femeie bătrână şi atât de firav, încât un vânt puternic l-ar fi putut doborî.

Iar mâinile… Ramsay îi dăduse mănuşi, mănuşi bune, de piele neagră, moi şi suple, îndesate cu lână, ca să ascundă lipsa degetelor, dar dacă s-ar fi uitat cineva mai atent, ar fi observat că trei dintre degetele sale nu se îndoiau.

— *Nu te apropia!* răsună o voce. Ce vrei?

— Vorbe. Îndemnă calul să înainteze, fluturându-şi steagul de pace, ca să nu cumva să nu fie văzut. Vin neînarmat.

Nu primi niciun răspuns. Între ziduri, ştia, oamenii de fier discutau dacă să-l primească sau să-i umple pieptul de săgeţi. *E totuna.* O moarte rapidă ar fi de o sută de ori mai bună decât să se întoarcă înfrânt la Lordul Ramsay.

Apoi uşile casei se deschiseră.

— *Repede.*

Duhoare se întorcea în direcţia sunetului când săgeata lovi. Venea de undeva din dreapta, unde bucăţi mari din zidul împrejmuitor erau pe jumătate scufundate în mlaştină. Săgeata sfâşie faldurile steagului şi rămase atârnată, cu vârful la numai două palme de faţa lui. Îl sperie atât de tare, încât lăsă să cadă steagul de pace şi se prăvăli din şa.

— Înăuntru! strigă glasul. Grăbeşte-te, nătărăule, *grăbeşte-te!*

Duhoare urca scările în patru labe, când o altă săgeată îi zbârnâi deasupra capului. Cineva îl înhăţă şi îl trase înăuntru şi în acelaşi timp auzi uşa trântindu-se în spatele lui. Fu tras în picioare şi împins în zid. Apoi avea un cuţit la gât şi o faţă bărboasă atât de aproape de a lui, încât îi putea număra firele de păr din nas.

— Cine eşti? Ce urmăreşti? Haide, repede, altfel o să ajungi ca el. Străjerul făcu un semn cu capul către un trup ce putrezea pe podea, lângă uşă, cu carnea verde şi mişunând de viermi.

— Sunt un om de fier, răspunse Duhoare, minţind. Băiatul de dinainte fusese om de fier, era adevărat, dar Duhoare venise pe lume în temniţele Dreadfortului. Uită-te la mine. Sunt fiul Lordului Balon. Prinţul tău. Şi-ar fi spus numele, dar, cumva, cuvintele i se opriră în gâtlej. *Duhoare, eu sunt Duhoare, rimează cu zbierare.* Dar trebuia să uite asta pentru scurtă vreme. Nimeni n-ar ceda în faţa unei creaturi ca Duhoare, oricât de disperată ar fi situaţia lui. Trebuia să pretindă că este iarăşi prinţ.

Cel care-l capturase se holbă la faţa lui, cu ochii mijiţi, cu o grimasă bănuitoare a gurii. Avea dinţii maro şi răsuflarea îi mirosea a bere şi a ceapă.

— Fiii Lordului Balon au fost ucişi.

— Fraţii mei. Eu nu. Lordul Ramsay m-a luat prizonier, după Winterfell. M-a trimis să tratez cu voi. Tu eşti la comandă aici?

— Eu? Omul coborî cuţitul şi făcu un pas în spate, cât pe ce să se împiedice de cadavru. Nu eu, stăpâne. Avea armura ruginită, veşmintele de piele putrede. Pe dosul uneia dintre palme, o rană deschisă vărsa lacrimi de sânge. Ralf Kenning e la comandă. Aşa a spus căpitanul. Eu sunt la poartă, atâta tot.

— Şi cine-i ăsta?

Duhoare lovi cadavrul cu piciorul.

Străjerul se holbă la omul mort de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Hm… a băut apa. A trebuit să-i tai beregata, ca să-l opresc din ţipat. Pântecăraie. Apa nu-i de băut. De-aia avem bere. Străjerul îşi frecă faţa şi ochii roşii, umflaţi. Obişnuiam să târâm cadavrele jos, în pivniţe. Toate beciurile sunt inundate. Acum nimeni nu mai vrea să se ostenească, aşa că le lăsăm pur şi simplu acolo unde cad.

— Pivniţa e un loc mai bun pentru morţi. Daţi-i apei. Daţi-i Zeului Înecat.

Bărbatul râse:

— Nu-i niciun zeu pe-acolo, stăpâne. Doar şobolani şi şerpi de apă. Fiinţe albe, groase cât piciorul tău. Uneori se strecoară pe scări în sus şi te muşcă în somn.

Duhoare îşi aminti temniţele de sub Dreadfort, şobolanul care i se zvârcolea între dinţi, gustul sângelui cald pe buze. *Dacă dau greş, Ramsay mă va trimite din nou acolo, dar prima dată o să-mi jupoaie pielea de pe încă un deget.*

— Câţi oameni au mai rămas din garnizoană?

— Câţiva, răspunse omul de fier. Nu ştiu. Mai puţini decât înainte. Mai sunt câţiva în Turnul Beţivanului, cred. În Turnul Copiilor nu. Dagon Codd s-a dus acolo acum câteva zile. Doar doi rămaşi în viaţă, zicea el, şi îi mâncau pe cei morţi. I-am omorât pe amândoi, dacă-ţi vine să crezi.

Moat Cailin a căzut, îşi dădu seama atunci Duhoare, *numai că nu găsise nimeni de cuviinţă să le spună.* Îşi trecu mâna peste gură, să-şi ascundă dinţii sparţi, şi spuse:

— Trebuie să vorbesc cu comandantul tău.

— Kenning? Străjerul părea nedumerit. N-are prea multe de spus zilele astea. E pe moarte. Poate că-i mort deja. Nu l-am văzut de… nu-mi amintesc de când…

— Unde e? Du-mă la el.

— Şi cine-o să păzească poarta, atunci?

— El. Duhoare lovi cadavrul cu piciorul.

Asta îl făcu pe celălalt bărbat să râdă.

— Da. De ce nu? Haide cu mine. Coborî o torţă dintr-un suport de perete şi o flutură până când flacăra se stârni, strălucitoare şi fierbinte. Pe-aici.

Îl conduse printr-o uşă şi în susul unei scări în spirală, cu lumina torţei scânteind pe zidurile negre de piatră, în timp ce urcau.

Încăperea din capul scărilor era întunecoasă, plină de fum şi înăbuşitoare. Peste fereastra îngustă fusese atârnată o piele jerpelită, să ţină umezeala la distanţă, iar într-un mangal ardea mocnit o bucată de turbă. Mirosul odăii era îmbâcsit, o miasmă de mucegai, urină şi excremente, de fum şi de boală. Podeaua era acoperită de rogojini soioase, iar o claie de fân, într-un colţ, trecea drept pat.

Ralf Kenning zăcea tremurând sub un maldăr de blănuri. Armele sale erau aşezate grămadă lângă el: sabie şi secure, armură de zale, coif de război din fier. Scutul lui înfăţişa mâna înnourată a zeului furtunii, cu un fulger coborându-i dintre degete, spre o mare furioasă, dar vopseaua era decolorată şi scorojită, iar lemnul de dedesubt începea să putrezească.

Ralf putrezea şi el. Sub blănuri, era gol şi febril, cu pielea-i palidă şi buhăită acoperită de răni purulente şi de coji. Avea capul diform, cu un obraz umflat grotesc, cu gâtul atât de congestionat, încât ameninţa să-i înghită faţa. Braţul de pe aceeaşi parte era mare cât un buştean şi mişuna de viermi albi. Nimeni nu-l îmbăiase ori bărbierise de multe zile, după cum arăta. Dintr-un ochi îi curgea puroi, iar barba îi era întărită de vomă uscată.

— Ce-a păţit? întrebă Duhoare.

— Era pe parapet şi un diavol al mlaştinilor a tras cu săgeata în el. A fost doar o zgârietură, dar… îşi otrăvesc săgeţile, le mânjesc vârfurile cu rahat şi altele şi mai rele. Am turnat vin fiert în rană, dar n-a folosit la nimic.

Nu pot trata cu fiinţa asta.

— Omoară-l! îi spuse Duhoare străjerului. Nu mai e în toate minţile. E plin de sânge şi de viermi.

Omul se uită la el cu gura căscată.

— Căpitanul l-a numit la comandă.

— Ai omorî un cal în agonie.

— Ce cal? N-am avut niciodată un cal.

Eu am avut. Amintirea îi năvăli în minte. Urletele Zâmbitorului fuseseră aproape omeneşti. Cu coama în flăcări, se ridicase pe picioarele din spate, orb de durere, lovind cu copitele. *Nu, nu. Nu al meu, n-a fost al meu. Duhoare n-a avut niciun cal.*

— Am să-l ucid eu în locul tău.

Duhoare înhăţă sabia lui Ralf Kenning din locul unde se afla, aşezată pe scut. Avea încă destule degete ca să ţină mânerul. Când aşeză tăişul sabiei pe grumazul umflat al fiinţei de pe maldărul de paie, pielea se despică într-un cheag de sânge negru şi puroi galben. Kenning zvâcni

violent, apoi rămase nemişcat. O miasmă îngrozitoare umplu încăperea. Duhoare o luă la goană spre scări. Aerul era umed şi rece aici, dar mult mai curat, prin comparaţie. Omul de fier se repezi, clătinându-se, după el, alb la faţă şi străduindu-se să nu vomite. Duhoare îl apucă de braţ.

— Cine a adjunctul? Unde sunt ceilalţi oameni?

— Sus pe metereze sau în sala mare. Dormind, bând. Te duc, dacă vrei.

— Du-mă acum.

Ramsay îi dăduse o singură zi.

Sala era din piatră închisă la culoare, cu tavanul înalt, plină de fum purtat de curent, cu zidurile de piatră acoperite de imense pete de licheni. Un foc de turbă ardea mocnit într-un şemineu înnegrit de flăcările mai fierbinţi ale anilor trecuţi. O masă mare, sculptată în piatră, umplea încăperea, aşa cum făcuse de secole. *Acolo am stat ultima oară când am fost aici,* îşi aminti el. *Robb era în capul mesei, cu Marelejon la dreapta şi Roose Bolton la stânga. Gloverii şedeau lângă Helman Tallhart. Karstark şi fiii lui erau în faţa lor.*

Două duzini de oameni de fier şedeau şi beau la masă. Când intră, câţiva îl priviră cu ochi leneşi, înceţoşaţi. Ceilalţi îl ignorară. Cu toţii îi erau străini. Mulţi dintre ei purtau mantii prinse cu broşe în formă de peşte-cod de argint. Casa Codd nu era bine văzută în Insulele de Fier: se spunea că bărbaţii sunt hoţi şi laşi, iar femeile sunt târfe care se culcă cu propriii lor taţi şi fraţi. Nu-l surprindea că unchiul lui alesese să se lepede de ei când Flota de Fier a pornit spre casă. *Asta îmi va face sarcina cu atât mai uşoară.*

— Ralf Kenning a murit, spuse el. Cine e la comandă aici?

Băutorii îl priviră absenţi. Unui râse. Altul scuipă. În cele din urmă, unul dintre ei vorbi:

— Cine întreabă?

— Fiul Lordului Balon. *Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu paloare.* Sunt aici la porunca lui Ramsay Bolton, Lord de Hornwood şi moştenitor al Dreadfortului,

care m-a capturat la Winterfell. Oastea lui e la nord de voi, oastea tatălui său, la sud, dar Lordul Ramsay e gata să fie îndurător dacă îi predaţi Moat Cailin înainte de apusul soarelui.

Scoase scrisoarea pe care i-o dăduseră şi o aruncă pe masă, în faţa băutorilor. Unul dintre ei o luă şi o răsuci în mâini, pigulind ceara roz care o pecetluia. După o clipă, zise:

— Pergament? La ce bun? De brânză avem nevoie, şi de carne.

— Oţel, vrei să spui, zise omul de lângă el, un bărbat cu barba albă, al cărui braţ stâng se termina într-o cioată. Săbii. Securi. Da, şi arcuri, încă o sută de arcuri şi oameni care să slobozească săgeţile.

— Oamenii de fier nu se predau, se auzi o a treia voce.

— Spune-i asta tatălui meu. Lordul Balon a plecat genunchiul când Robert a străpuns zidul acesta. Altfel ar fi murit. Aşa cum veţi muri şi voi, dacă nu vă predaţi. Făcu semn către pergament: Rupeţi sigiliul. Citiţi mesajul. E un salvconduct scris de mâna Lordului Ramsay. Lăsaţi armele şi veniţi cu mine şi nobilul lord vă va hrăni şi vă va da permisiunea să mergeţi nevătămaţi la Ţărmul Stâncos, să căutaţi o corabie care să vă ducă acasă. Dacă nu, muriţi.

— E o ameninţare? Unul dintre oamenii Casei Codd se ridică în picioare. Un bărbat voinic, dar cu ochii bulbucaţi, gura largă şi carnea albă, moartă. Arăta de parcă tatăl lui l-ar fi zămislit cu un peşte, dar continua să-şi poarte sabia lungă. Dagon Codd nu se predă nimănui.

Nu, vă rog! Trebuie să mă ascultaţi. Când se gândea ce i-ar face Ramsay dacă s-ar strecura înapoi în tabără, fără ca garnizoana să se predea, îi venea să facă pe el. *Duhoare, Duhoare, rimează cu scursoare.*

— Acesta e răspunsul vostru? Cuvintele îi sunau fără vlagă în urechi. Acest cod vorbeşte în numele tuturor?

Străjerul care-l întâmpinase la poartă părea mai puţin convins.

— Victarion ne-a poruncit să rezistăm, da. Am auzit cu urechile mele. *Rezistaţi aici până când mă întorc,* i-a zis lui

Kenning.

— Da, întări ciungul. Aşa a spus. A trebuit să meargă la plebiscit, dar a jurat că se întoarce, cu o coroană uşoară de lemn pe cap şi o mie de oameni după el.

— Unchiul meu nu se mai întoarce, le spuse Duhoare. Plebiscitul l-a încoronat pe fratele lui, Euron, iar Ochi de Cioară are propriile bătălii de purtat. Credeţi că unchiul meu vă preţuieşte? Nu. Sunteţi cei pe care i-a lăsat în urmă, să moară. S-a lepădat de voi aşa cum îşi scutură noroiul de pe cizme când iese la mal.

Vorbele rostite îşi atinseră ţinta. Vedea asta în ochii lor, în felul în care se priveau unul pe altul sau se încruntau deasupra cupelor. *Se temeau cu toţii că au fost abandonaţi, dar a trebuit să vin eu să le transform teama în certitudine.* Oamenii aceştia nu erau din plămada căpitanilor renumiţi, nici din sângele marilor Case ale Insulelor de Fier. Erau fii de sclavi şi de neveste de sare.

— Dacă ne predăm, putem pleca? întrebă ciungul. Asta scrie acolo?

Împinse sulul de pergament, cu pecetea încă neatinsă.

— Citiţi singuri, răspunse el, deşi era aproape sigur că niciunul dintre ei nu ştia să citească. Lordul Ramsay îşi tratează onorabil prizonierii, atât timp cât îi sunt credincioşi. *N-a făcut decât să-mi taie degetele de la picioare şi de la mâini şi celălalt mădular, când ar fi putut să-mi taie limba sau să-mi jupoaie pielea de pe picioare, de la călcâie până la şold.* Predaţi armele şi veţi rămâne în viaţă.

— Mincinosule! Dagon Codd scoase sabia lungă. Tu eşti cel căruia i se spune Schimbă-mantie. De ce-am crede promisiunile tale?

E beat, îşi dădu seama Duhoare. *Vorbeşte berea din el.*

— Crezi ce vrei. Eu v-am adus mesajul Lordului Ramsay. Acum trebuie să mă întorc la el. Vom mânca la cină carne de mistreţ şi ridichi, cu vin roşu şi tare. Cei care mă urmează vor fi bine veniţi la ospăţ. Ceilalţi veţi muri în cel mult o zi. Lordul Dreadfortului îşi va aduce cavalerii pe dig în sus, în timp ce fiul său va coborî cu oamenii lui dinspre

nord. Nimeni nu va fi cruţat. Cei care vor muri luptând vor fi cei norocoşi. Cei care vor supravieţui vor fi daţi diavolilor mlaştinilor.

— *Ajunge!* mârâi Dagon Codd. Crezi că poţi speria nişte oameni de fier cu *vorbe?* Pleacă. Aleargă înapoi la stăpânul tău până nu-ţi spintec burta, îţi scot maţele şi te pun să le mănânci.

Poate că ar fi spus mai multe, dar dintr-odată făcu ochii mari. O secure i se înfipse în mijlocul frunţii, cu o bufnitură. Sabia îi căzu dintre degete. Codd se zvârcoli ca un peşte în cârlig, apoi se prăbuşi cu faţa în jos, pe masă.

Cel care azvârlise securea era bărbatul ciung. Când se ridică în picioare, mai avea una în mână.

— Cine mai vrea să moară? îşi întrebă camarazii de pahar. Vorbiţi. Aştept. Pe podeaua de piatră se revărsau subţiri şiroaie roşii, din balta de sânge în care se odihnea capul lui Dagon Codd. Eu, unul, vreau să trăiesc şi asta nu înseamnă să stau şi să putrezesc aici.

Unul dintre bărbaţi luă o înghiţitură de bere. Altul îşi răsturnă cupa, ca să spele un deget de sânge înainte ca acesta să ajungă în locul unde era el aşezat. Nimeni nu scoase o vorbă. Când ciungul vârî securea înapoi la cingătoare, Duhoare ştiu că a câştigat. Aproape că se simţea om din nou. *Lordul Ramsay va fi mulţumit de mine.*

Coborî cu mâinile lui flamura ce înfăţişa krakenul, bâjbâind puţin din cauza degetelor lipsă, dar recunoscător pentru cele pe care îi îngăduise Lordul Ramsay să le păstreze. Trecu aproape toată după-amiaza până când oamenii de fier se pregătiră de plecare. Erau mai mulţi decât ar fi bănuit: patruzeci şi şapte în Turnul Porţii şi alţi optsprezece în Turnul Beţivanului. Doi dintre aceştia erau atât de aproape de moarte, încât n-aveau nicio speranţă, alţi cinci prea slabi ca să umble. Astfel, tot mai rămâneau cincizeci şi opt care puteau să lupte. Aşa slăbiţi cum erau, ar fi murit împreună cu ei de trei ori mai mulţi, dacă Lordul Ramsay ar fi atacat ruinele. *A făcut bine că m-a trimis,* îşi spuse Duhoare, în timp ce urca pe iapa lui, ca să conducă şleampăta coloană înapoi peste ţinutul mlăştinos,

către locul unde îşi aşezaseră tabăra oamenii Nordului.

— Lăsaţi-vă armele aici, le spuse prizonierilor. Săbii, arcuri, pumnale. Oamenii înarmaţi vor fi ucişi pe loc.

Le luă de trei ori mai mult să străbată distanţa decât îi luase lui Duhoare singur. Pentru patru dintre oamenii care nu puteau umbla fură încropite tărgi; al cincilea era cărat în spate de fiul lui. Asta le încetinea înaintarea şi toţi oamenii de fier erau conştienţi cât de expuşi erau, în raza săgeţilor otrăvite ale diavolilor mlaştinilor. *Dacă mor, mor.* Duhoare se ruga doar ca arcaşul să-şi facă bine treaba, ca moartea să-i fie rapidă şi uşoară. O *moarte bărbătească, nu sfârşitul pe care l-a îndurat Ralf Kenning.*

Bărbatul ciung mergea în fruntea procesiunii, şchiopătând puternic. Numele lui, zicea, era Adrack Humble, şi avea o nevastă de piatră şi trei neveste de sare în Marele Wyk.

— Trei dintre cele patru erau borţoase când am plecat, se fălea el, şi Casa Humble naşte gemeni. Primul lucru pe care va trebui să-l fac când ajung acasă va fi să-mi număr noii fii. Poate c-o să-i dau vreunuia numele tău, stăpâne.

Da, să-i spui Duhoare, gândi el, *iar când nu-i cuminte, poţi să-i tai degetele de la picioare şi să-i dai să mănânce şobolani.* Întoarse capul şi scuipă, întrebându-se dacă nu cumva Ralf Kenning fusese norocosul.

O ploaie măruntă începu să picure din cerul de ardezie când tabăra Lordului Ramsay apăru în faţa lor. O santinelă îi urmări trecând în tăcere. Aerul era încărcat de fumul ce se răspândea dinspre focuri, înăbuşind ploaia. O coloană de călăreţi veni în urma lor, condusă de un lord tânăr cu un cap de cal pe scut. *Unul dintre fiii Lordului Ryswell,* ştiu Duhoare. *Roger sau poate Rickard.* Nu-i putea deosebi pe cei doi.

— Ăştia sunt toţi? întrebă călăreţul, de pe spinarea unui armăsar roib.

— Toţi care nu erau morţi, lordul meu.

— Credeam c-o să fie mai mulţi. I-am atacat de trei ori şi de trei ori ne-au alungat.

Suntem oameni de fier, gândi el, cu o străfulgerare de

mândrie şi, preţ de o clipă, fu prinţ din nou. Fiul Lordului Balon, vlăstar din Pyke. Dar fie şi numai gândul era periculos. Trebuia să-şi amintească numele său. *Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu descurajare.*

Erau în faţa taberei când lătratul unei haite de copoi indică apropierea Lordului Ramsay. Urgia Târfelor era cu el, împreună cu câţiva dintre preferaţii lui, Jupuitorul şi Alyn Ursuzul, Damon Dansează-pentru-Mine şi Walderii amândoi, cel Mare şi cel Mic. Câinii le dădură târcoale, năpustindu-se şi mârâind la străini. *Fiicele Bastardului,* gândi Duhoare, înainte să-şi aducă aminte că acel cuvânt nu trebuia folosit niciodată, niciodată, *niciodată* în prezenţa lui Ramsay.

Duhoare săltă din şa şi plecă un genunchi.

— Stăpâne, Moat Cailin îţi aparţine. Iată aici ultimii lui apărători.

— Aşa de puţini! Sperasem la mai mulţi. Sunt duşmani atât de îndărătnici. Ochii spălăciţi ai Lordului Ramsay străluciră: Trebuie să fiţi lihniţi de foame. Damon, Alyn, ocupaţi-vă de ei. Vin şi bere şi toată mâncarea pe care o pot mânca. Jupuitorule, condu răniţii la maesterii noştri.

— Da, lordul meu.

Câţiva dintre oamenii de fier bâiguiră mulţumiri înainte de a-şi târî picioarele către focurile din mijlocul taberei. Unul dintre oamenii Casei Codd chiar încercă să sărute inelul Lordului Ramsay, dar câinii îl alungară înainte să se poată apropia, iar Alison îi luă o bucată din ureche. Chiar şi în timp ce sângele îi şiroia pe gât, bărbatul făcea temenele şi proslăvea milostenia nobilului lord.

Când îl văzu plecat pe ultimul, Ramsay Bolton îşi îndreptă zâmbetul către Duhoare. Îl bătu pe spate şi peste ceafă, îl trase mai aproape, îl sărută pe obraz şi îi şopti:

— Vechiul meu prieten Duhoare. Chiar te-au crezut prinţ? Ce nătărăi mai sunt oamenii ăştia de fier. Zeii se prăpădesc de râs.

— Tot ce vor e să meargă acasă, stăpâne.

— Şi *tu* ce vrei, dragul meu Duhoare? murmură Ramsay, cu glasul suav, ca o şoaptă de iubire. Răsuflarea îi mirosea

a vin încălzit cu scorţişoară, nespus de dulce. O misiune îndeplinită cu atâta vitejie merită o răsplată, continuă el. Nu-ţi pot da înapoi degetele de la mâini ori de la picioare, dar cu siguranţă îţi doreşti ceva de la mine. Să te eliberez, în schimb? Să te eliberez din slujba mea? Vrei să pleci cu ei, să te întorci în insulele tale mohorâte din marea cenuşie şi rece, să fii iarăşi prinţ? Sau preferi să rămâi servitorul meu credincios?

O lamă rece de cuţit îi trecu pe şira spinării. *Fii cu băgare de seamă,* îşi spuse, *fii cu mare, mare băgare de seamă.* Nu-i plăceau zâmbetul lordului, felul în care îi scânteiau ochii, saliva care-i strălucea în colţul gurii. Mai văzuse asemenea semne. *Nu eşti niciun prinţ. Eşti Duhoare, doar Duhoare, rimează cu oroare. Dă-i răspunsul pe care-l vrea.*

— Stăpâne, spuse el, locul meu e aici, cu tine. Sunt Duhoare al tău. Nu vreau decât să te slujesc. Tot ce-ţi cer e… o ploscă de vin, asta mi-ar ajunge ca recompensă… vin roşu, cel mai tare pe care-l ai, tot vinul pe care-l poate bea un om…

Lordul Ramsay râse.

— Tu nu eşti om, Duhoare. Eşti doar animalul meu. Ai să-ţi primeşti vinul, totuşi. Walder, ocupă-te de asta. Şi, nu te teme, n-am să te trimit înapoi în temniţă, ai cuvântul meu de Bolton. În schimb, o să te facem câine. Carne în fiecare zi şi chiar am să-ţi las destui dinţi ca s-o poţi mânca. Poţi dormi lângă fetele mele. Ben, ai o zgardă pentru el?

— O să cer să i se facă una, stăpâne, răspunse Ben Oase.

Bătrânul făcu mai mult de-atât. În seara aceea, pe lângă zgardă, primi şi o pătură jerpelită şi o jumătate de găină. Duhoare trebui să se lupte cu câinii pentru carne, dar fu cea mai bună masă pe care o luase de când plecase de la Winterfell.

Iar vinul… vinul era negru şi acru, dar *tare.* Ghemuindu-se printre câini, Duhoare bău până i se învârti capul, vomită, se şterse la gură şi mai bău niţel. După aceea, se

întinse pe spate şi închise ochii. Când se trezi, un câine îi lingea voma din barbă şi nori negrii alergau peste faţa lunii în formă de seceră. Undeva, în noapte, se auzeau ţipete. Îmbrânci animalul, se întoarse pe-o parte şi adormi la loc.

A doua zi dimineaţă, Lordul Ramsay trimise trei călăreţi de-a lungul digului, să-i ducă vestea tatălui său că drumul acela era liber. Omul jupuit al Casei Bolton fu înălţat pe Turnul Porţii, în locul de unde Duhoare coborâse krakenul auriu de Pyke. De-a lungul drumului din scânduri putrede, vârâră pari de lemn adânc în pământul mocirlos. Acolo putreziră cadavrele, roşii şi picurând. *Şaizeci şi trei,* ştia el, *sunt şaizeci şi trei.* Unuia îi lipsea o jumătate de braţ. Altul avea un pergament între dinţi, cu sigiliul de ceară încă nedesfăcut.

Trei zile mai târziu, avangarda oştirii lui Roose Bolton îşi croi drum printre ruine şi pe lângă şirul de sinistre santinele – patru sute de Frey călare, înveşmântaţi în albastru şi gri, cu vârfurile suliţelor scânteind ori de câte ori soarele se ivea printre nori. Doi dintre fiii bătrânului Lord Walder erau în fruntea avangărzii. Unul era vânjos, cu maxilarul proeminent şi braţele plesnind de muşchi. Celălalt avea ochi lacomi, apropiaţi deasupra unui nas ascuţit, capul pleşuv şi o barbă rară şi castanie care nu-i ascundea întru totul bărbia retrasă de dedesubt. *Hosteen şi Aenys.* Şi-i aminti înainte să-i vină în minte numele lor. Hosteen era un taur, greu de înfuriat, dar necruţător când era stârnit şi avea reputaţia de cel mai aprig luptător dintre odraslele Lordului Walder. Aenys era mai vârstnic, mai crud şi mai deştept: era comandant, nu săbier. Amândoi erau soldaţi încercaţi.

Oamenii Nordului veneau în urmă, cu flamurile zdrenţuite fluturând în vânt. Duhoare îi privi trecând. Majoritatea veneau pe jos şi erau foarte puţini. Îşi amintea măreaţa oaste care mărşăluise către sud cu Tânărul Lup, sub stindardul lupului străvechi al Winterfellului. Douăzeci de mii de săbii şi suliţe plecaseră la război cu Robb sau pe-aproape, însă numai doi din zece se întorceau şi aceştia

erau oameni ai Dreadfortului.

În mijlocul coloanei, unde era înghesuiala mai mare, călărea un om în platoşă cenuşie peste o tunică vătuită din piele roşie ca sângele. Discurile armurii sale erau făurite în forma unor capete de om, cu gurile deschise ţipând în agonie. De pe umeri i se revărsa o mantie de lână roz, brodată cu picături de sânge. Din vârful coifului lui închis fluturau lungi panglici de mătase roşie. *Niciun om al mlaştinilor nu-l va omorî pe Roose Bolton cu o săgeată otrăvită,* gândi Duhoare când dădu cu ochii de el. O trăsură închisă huruia în spatele lui, trasă de şase cai mari de povară şi apărată de arbaletişti, în faţă şi în spate. Draperii de catifea albastră îi ascundeau pe ocupanţii atelajului de ochii curioşi. Mai departe în spate venea convoiul de bagaje: care greoaie, încărcate cu proviziile şi prada de război, şi căruţele cu răniţii şi infirmii. În ariergardă, alţi Frey. Cel puţin o mie, poate mai mulţi: arcaşi, suliţaşi, ţărani înarmaţi cu seceri şi beţe ascuţite, călăreţi liberi, arcaşi călare şi alţi o mie de cavaleri să-i întărească.

Cu zgarda la gât, în lanţuri şi din nou în zdrenţe, Duhoare îl urmă pe nobilul lord, împreună cu ceilalţi câini, când acesta înaintă ţanţoş să-şi întâmpine tatăl. Când însă călăreţul în armura cenuşie îşi scoase coiful, chipul din spatele lui nu era unul pe care Duhoare îl cunoştea. Zâmbetul lui Ramsay se scofâlci când îl văzu şi faţa i se înroşi de furie.

— E vreo glumă?

— Doar o măsură de precauţie, şopti Lordul Bolton, ieşind din spatele draperiilor trăsurii închise.

Lordul Dreadfortului semăna izbitor cu fiul său bastard. Avea faţa proaspăt bărbierită, pielea netedă, un chip obişnuit, nici frumos, dar nici urât. Deşi participase la bătălii, Roose nu avea nicio cicatrice. Deşi era bine sărit de patruzeci de ani, nu era încă ridat, nu avea nicio cută care să trădeze trecerea timpului. Buzele lui erau atât de subţiri, încât, atunci când le strângea, păreau să dispară cu totul. Părea un om fără vârstă, cu o expresie

încremenită: furia şi bucuria arătau aproape la fel pe chipul lui Roose Bolton. Tot ce avea în comun cu Ramsay erau ochii. *Ochii lui de gheaţă.* Duhoare se întreba dacă Roose Bolton plângea vreodată. *Dacă plânge, oare lacrimile îi sunt reci pe obraji?*

Cândva, un băiat pe nume Theon Greyjoy se amuzase ciupindu-l pe Bolton când stăteau la sfat cu Robb Stark, imitându-i vocea domoală şi făcând glume despre lipitori. *Trebuie să fi fost nebun. Asta nu e un om cu care să faci glume.* Era de-ajuns să-l priveşti pe Bolton ca să-ţi dai seama că avea mai multă cruzime în degetul mic de la picior decât toţi Freyii laolaltă.

— Tată, spuse Lordul Ramsay îngenunchind în faţa părintelui său.

Lordul Roose îl cercetă o clipă.

— Poţi să te ridici.

Se întoarse să ajute două femei tinere să coboare din trăsură. Prima era scundă şi foarte grasă, cu o faţă rotundă şi o bărbie triplă care tremura sub o glugă de samur.

— Noua mea soţie, spuse Roose Bolton. Lady Walda, acesta este fiul meu natural. Sărută mâna mamei tale vitrege, Ramsay. Acesta făcu întocmai. Şi sunt sigur că ţi-o aminteşti pe Lady Arya. Logodnica ta.

Fata era slabă şi mai înaltă decât îşi amintea, dar era de aşteptat. *Fetele cresc repede la vârsta asta.* Purta o rochie din lână gri, tivită cu satin alb. Peste ea, avea o mantie de hermină, prinsă cu un cap de lup din argint. Un păr castaniu-închis îi cădea pe spate. Iar ochii…

Aceasta nu e fiica Lordului Eddard.

Arya avea ochii tatălui său, ochii cenuşii ai Casei Stark. O fată de vârsta ei putea să-şi lase părul să crească, să adauge centimetri la înălţimea ei, să-şi vadă sânii împlinindu-se, dar nu putea să-şi schimbe culoarea ochilor. *E mica prietenă a Sansei, fata administratorului. Jeyne o chema. Jeyne Poole.*

— Lord Ramsay. Fata făcu o plecăciune adâncă în faţa lui. Nici asta nu se potrivea. *Adevărata Arya Stark l-ar fi*

scuipat în faţă. Mă rog să-ţi fiu o soţie bună şi să-ţi dăruiesc fii puternici, care să-ţi urmeze.

— Aşa vei face, promise Ramsay. Şi asta curând.

JON

Lumânarea i se stinsese într-o baltă de ceară, dar lumina zorilor strălucea prin obloanele ferestrei. Jon adormise iarăşi aplecat asupra muncii sale. Masa îi era acoperită de cărţi, mormane înalte. Le adusese sus el însuşi, după ce-şi petrecuse o jumătate de noapte scotocind prin pivniţele prăfuite, la lumina felinarului. Sam avea dreptate, cărţile trebuiau sortate neîntârziat, înregistrate şi aşezate în ordine, dar nu era o treabă pentru administratorii care nu ştiau nici să scrie, nici să citească. Munca asta trebuia să aştepte întoarcerea lui Sam.

Dacă se mai întoarce. Jon se temea pentru Sam şi Maester Aemon. Cotter Pyke scrisese de la Rondul de Est, raportând că *Cioara Furtunii* zărise rămăşiţele unei galere pe coasta Skagosului. Dacă nava distrusă era *Mierla,* una dintre corăbiile lui Stannis Baratheon, ori o corabie de negoţ aflată în trecere, echipajul de pe *Cioara Furtunii* nu reuşise să-şi dea seama. *Am vrut să-i trimit pe Gilly şi pe prunc într-un loc sigur. Oare i-am trimis în mormânt?*

Cina din seara precedentă îngheţase lângă cotul lui, aproape neatinsă. Edd cel Trist îi umpluse strachina de pâine până la refuz, pentru ca dezgustătoarea tocană din trei feluri de carne a lui Hobb Trei Degete să înmoaie pâinea uscată. Fraţii în negru glumeau, spunând că cele trei feluri de carne erau oaie, oaie şi oaie, dar morcov, ceapă şi nap ar fi fost mai aproape de adevăr. Un strat de grăsime rece strălucea deasupra tocanei rămase.

Bowen Marsh îl îndemnase să se mute în fostele camere ale Bătrânului Urs din Turnul Regelui, după ce le va elibera Stannis, dar Jon refuzase. Dacă se muta în camerele regelui, se putea interpreta cu uşurinţă cu nu se aştepta ca regele să se întoarcă.

O ciudată apatie se aşternuse peste Castelul Negru de

când Stannis plecase spre sud, de parcă oamenii liberi şi fraţii în negru deopotrivă şi-ar fi ţinut răsuflarea, aşteptând să vadă ce va urma. Curţile şi sălile de mese erau cel mai adesea pustii, Turnul Lordului Comandant era o carapace goală, vechea sală comună un morman de lemne înnegrite, iar Turnul lui Hardin arăta de parcă stătea să cadă la următoarea rafală de vânt. Singurul semn de viaţă pe care Jon îl putea auzi era zăngănitul îndepărtat al săbiilor, venind dinspre curtea din faţa armurăriei. Iron Emmett striga la Robin-Hop să-şi ţină scutul ridicat. *Am face bine să ne ţinem cu toţii scuturile ridicate.*

Jon se spălă, se îmbrăcă şi părăsi armurăria, oprindu-se în curtea din faţa ei doar cât să le spună câteva vorbe de încurajare lui Robin-Hop şi celorlalţi învăţăcei ai lui Emmett. Refuză, ca de obicei, oferta lui Ty de a-i da o escortă. Ar avea destui oameni în jurul lui, dacă s-ar ajunge la vărsare de sânge, încă doi n-ar mai conta. Însă îşi luă Gheara-Lungă şi Nălucă porni după el.

Când ajunse la grajd, Edd cel Trist înşeuase deja buiestraşul Lordului Comandant şi îi pusese frâul, gata de plecare. Căruţele se adunau sub ochiul atent al lui Bowen Marsh. Lordul Administrator înainta la trap de-a lungul coloanei, gesticulând şi agitându-se, cu obrajii roşii de frig. Când îl zări pe Jon, obrajii i se înroşiră şi mai tare.

— Lord Comandant, eşti tot hotărât în privinţa acestei…

— … nebunii? îl completă Jon. Spune-mi, te rog, că nu aveai de gând să zici *nebunie,* lordul meu! Da, sunt. Am mai discutat asta. Rondul de Est are nevoie de mai mulţi oameni. Turnul Umbrei are nevoie de mai mulţi oameni. Garda Cenuşie şi Icemark, la fel. N-am nicio îndoială şi încă avem celelalte paisprezece castele care stau goale, lungi kilometri de Zid care rămân tot fără strajă şi fără apărare.

Marsh îşi ţuguie buzele.

— Lordul Comandant Mormont…

— … a murit. Şi nu de mâinile sălbaticilor, ci de mâinile propriilor lui Fraţi Juraţi, oameni în care avea încredere. Nici tu şi nici eu nu putem şti ce ar fi făcut sau n-ar fi făcut

în locul meu. Jon îşi răsuci calul. Gata cu vorba. Pleacă!

Edd cel Trist auzise toată discuţia. În timp ce Bowen Marsh se îndepărtă, făcu semn cu capul spre spatele lui şi spuse:

— Rodii! Cu toate seminţele alea! Poţi să te îneci şi să mori. Aş prefera un nap. N-am auzit ca vreun nap să-i fi făcut rău cuiva.

În momente ca acestea Jon simţea cel mai mult că-i lipseşte Maester Aemon. Clydas îngrijea corbii destul de bine, dar nu avea nici a zecea parte din cunoştinţele ori experienţa lui Aemon Targaryen şi încă şi mai puţin din înţelepciunea lui. Bowen era un om bun, în felul lui, dar rana cu care se alesese la Podul Ţestelor îi înăsprise atitudinile şi singurul cântec pe care-l interpreta acum era refrenul lui obişnuit despre astuparea porţilor. Othell Yarwyck era pe cât de taciturn, pe atât de apatic şi lipsit de imaginaţie, iar Primii Cercetaşi păreau să moară de îndată ce erau numiţi. *Rondul de Noapte a pierdut prea mulţi dintre cei mai buni oameni ai lui,* cugetă Jon, în timp ce căruţele se puneau în mişcare. *Bătrânul Urs, Qhorin Halfhand, Donai Noye, Jarmen Buckwell, unchiul meu…*

Începu să fulguiască în timp ce coloana înainta spre sud, pe drumul regelui, un lung şir de căruţe trecând agale pe lângă câmpuri, pâraie şi dealuri împădurite, cu o duzină de suliţaşi şi o duzină de arcaşi escortându-l călare. Ultimele câteva călătorii întâmpinaseră ceva neplăceri în Oraşul Cârtiţei, câteva îmbrânceli şi înghionteli, câteva înjurături printre dinţi, o mulţime de priviri ursuze. Bowen Marsh considera că e mai bine să nu rişte şi, de data asta, el şi Jon erau de acord.

Lordul Administrator era în frunte. Jon călărea la câţiva metri în spatele lui, cu Edd cel Trist alături. La aproape un kilometru la sud de Castelul Negru, Edd se apropie de Jon şi spuse:

— Stăpâne? Uită-te acolo, sus. Marele beţivan de pe deal.

Beţivanul era un frasin, răsucit într-o parte, de secole de vânt. Iar acum avea un chip. O gură solemnă, o creangă

ruptă, drept nas, doi ochi scobiţi adânc în trunchi, privind ţintă spre nord, de-a lungul drumului regelui, către castel şi către Zid.

Sălbaticii şi-au adus zeii cu ei, până la urmă. Jon nu era surprins. Oamenii nu renunţau atât de uşor la divinităţile lor. Tot spectacolul pe care-l orchestrase Melisandre dincolo de Zid părea, dintr-odată, gol ca o mascaradă.

— Seamănă puţin cu tine, Edd, zise Jon, încercând să ia lucrurile uşor.

— Da, stăpâne. Mie nu-mi cresc frunze din nas, dar altminteri… Lady Melisandre n-o să se bucure.

— Nu e de aşteptat să-l vadă. Ai grijă să nu-i spună nimeni.

— Dar ea vede în focurile acelea.

— Fum şi cenuşă.

— Şi oameni arzând. Pe mine, cel mai probabil. Cu frunze în nas. M-am temut întotdeauna că am să ard, dar speram să mor mai întâi.

Jon privi iarăşi spre chip, întrebându-se cine-l cioplise. Aşezase străjeri în jurul Oraşului Cârtiţei, atât ca să-şi ţină ciorile la distanţă de femeile sălbatice, cât şi ca să-i împiedice pe oamenii liberi să se strecoare spre sud, ca să jefuiască. Cel care cioplise frasinul evitase, în mod evident, santinelele. Şi, dacă un om reuşea să se strecoare dincolo de cordon, atunci puteau şi alţii. *Aş putea dubla garda,* gândi el cu amărăciune. *Să pierd de două ori mai mulţi oameni, oameni care, altfel, ar putea să păzească Zidul.*

Căruţele îşi continuară înaintarea înceată spre sud, prin noroi îngheţat şi ninsoare. Un kilometru şi jumătate mai departe, dădură de cel de-al doilea chip, cioplit într-un castan care creştea lângă un pârâu rece ca gheaţa, de unde ochii copacului puteau privi vechiul pod de scânduri care îi traversa cursul.

— De două ori mai multă osteneală, anunţă Edd cel Trist.

Castanul era desfrunzit şi scheletic, dar crengile-i maro nu erau goale. Pe o creangă de jos, care atârna deasupra pârâului, şedea cuibărit un corb, cu penele zburlite de frig.

Când îl zări pe Jon, îşi desfăcu aripile şi ţipă. Când Jon ridică un pumn şi fluieră, uriaşa pasăre neagră coborî fâlfâind şi strigând: *Boabe, boabe, boabe.*

— Boabe pentru oamenii liberi, îi spuse Jon. Nu pentru tine.

Se întreba dacă aveau să ajungă să mănânce corbi înainte ca iarna să se sfârşească.

Jon nu se îndoia că fraţii din căruţă văzuseră şi acest chip. Nimeni nu vorbea despre asta, dar mesajul se citea limpede în ochii lor. Jon îl auzise odată pe Mance Rayder spunând că majoritatea celor care îngenunchează sunt oi.

— Un câine poate să păstorească o turmă de oi, spusese Regele-de-dincolo-de-Zid, dar oamenii liberi, ei, bine, unii sunt pisici-năluci, iar unii sunt pietre. Unii colindă după pradă pe unde poftesc şi îţi vor sfâşia câinii. Ceilalţi nu se vor mişca deloc, decât dacă-i loveşti cu piciorul.

Nici de la pisicile-năluci, nici de la pietre nu te puteai aştepta să-şi lepede zeii pe care îi veneraseră toată viaţa, ca să se plece în faţa unuia pe care nici nu-l cunoşteau.

La nord de Oraşul Cârtiţei dădură peste un al treilea veghetor, cioplit într-un stejar uriaş, care marca hotarul satului, cu ochii adânci fixaţi asupra drumului regelui. *Nu-i o faţă prietenoasă,* cugetă Jon Snow. Chipurile pe care Primii Oameni şi copiii pădurii le sculptaseră în copacii inimii în vremurile de demult fuseseră cel mai adesea aspre sau sălbatice, dar imensul stejar părea mai cu seamă furios, de parcă era pe cale să-şi smulgă rădăcinile din pământ şi să năvălească, răcnind, după ei. *Rănile lui sunt proaspete, ca rănile oamenilor care l-au cioplit.*

Oraşul Cârtiţei fusese întotdeauna mai mare decât părea: era aproape în întregime sub pământ, adăpostit de frig şi zăpadă. Acum era mai adevărat ca oricând. Magnarul Thennilor pârjolise oraşul pustiu când trecuse, cu oamenii lui, pe acolo, ca să atace Castelul Negru, şi la suprafaţă nu mai rămăseseră decât grinzi înnegrite şi bătrâne pietre arse… dar jos, sub pământul îngheţat, galeriile subterane, tunelurile şi beciurile adânci dăinuiseră şi acolo se refugiaseră oamenii liberi, înghesuiţi

în întuneric, asemenea cârtiţelor care dăduseră numele satului.

Căruţele opriră în semicerc în faţa fostei fierării a aşezării. În apropiere, un furnicar de copii îmbujoraţi construiau un fort de zăpadă, dar cu toţii se împrăştiară la vederea fraţilor în mantii negre, dispărând într-o gaură sau alta. Câteva clipe mai târziu, adulţii începură să iasă de sub pământ. O duhoare veni odată cu ei, mirosul de trupuri nespălate şi haine soioase, de excremente şi urină. Jon văzu cum unul dintre oamenii lui strâmbă din nas şi-i spune ceva celui de lângă el. *Cine ştie ce glumă despre mirosul libertăţii,* bănuia el. Prea mulţi dintre fraţii lui făceau glume pe seama duhorii sălbaticilor din Oraşul Cârtiţei.

Ignoranţă murdară, gândi Jon. Oamenii liberi nu se deosebeau cu nimic de oamenii Rondului de Noapte: unii erau curaţi, alţii murdari, dar majoritatea erau curaţi uneori şi murdari alteori. Duhoarea era doar mirosul a o mie de oameni îngrămădiţi în beciuri şi tuneluri care fuseseră săpate să adăpostească nu mai mult de o sută.

Sălbaticii mai făcuseră acest dans. Fără o vorbă, se aliniară în mai multe şiruri în spatele căruţelor. Erau de trei ori mai multe femei, o bună parte cu copii. Făpturi palide, sfrijite, agăţându-se de fustele lor. Dar Jon văzu foarte puţine cu prunci în braţe. *Pruncii de ţâţă au murit în timpul marşului,* îşi dădu el seama, *şi cei care au supravieţuit bătăliei au murit în îngrăditura regelui.*

Luptătorilor le mersese mai bine. Trei sute de oameni de vârsta potrivită, susţinuse Justin Massey în consiliu. Îi numărase Lordul Harwood Fell. *Vor fi fiind şi suliţaşe. Cincizeci, şaizeci, poate o sută.* Jon ştia că Fell numărase şi bărbaţii infirmi. Văzu vreo douăzeci: oameni în cârje improvizate, oameni cu mâneci goale şi mâini lipsă, oameni cu un singur ochi sau o jumătate de faţă, un bărbat olog cărat între doi prieteni. Şi toţi sfrijiţi, cu feţe pământii. *Oameni distruşi,* gândi el. *Creaturile nu sunt singurii morţi vii.*

Dar nu toţi luptătorii erau răniţi. Şase thenni în armuri

de zale din bronz stăteau îngrămădiţi în jurul unei scări ce ducea spre subsol, privind posaci, fără nicio intenţie de a se alătura celorlalţi. În ruinele vechii fierării a satului, Jon zări o matahală de om chel, pe care îl recunoscu: Halleck, fratele Harmei Cap-de-Câine. Dar porcii Harmei dispăruseră. *Mâncaţi, fără îndoială.* Cei doi în blănuri erau Copitaţi, pe cât de sfrijiţi, pe atât de sălbatici, desculţi chiar şi în zăpadă. *Sunt şi lupi printre aceste oi, totuşi.*

Val îi reamintise asta ultima oară când o vizitase.

— Oamenii liberi şi îngenuncheaţii se aseamănă foarte mult, Jon Snow. Bărbaţii sunt bărbaţi şi femeile sunt femei, indiferent de ce parte a Zidului te-ai născut. Oameni buni şi oameni răi, eroi şi secături, oameni de onoare, mincinoşi, laşi, brute… avem cu duiumul şi voi la fel.

Nu se înşela. Secretul era să-i deosebeşti unul de altul, să desparţi oile de capre.

Fraţii în negru începură să împartă mâncare. Aduseseră bucăţi de carne tare de vită sărată, cod uscat, fasole uscată, napi, morcovi, saci de făină de orz şi de făină de grâu, ouă murate, butoaie de ceapă şi mere.

— Poţi lua o ceapă sau un măr, îl auzi Jon pe Hal Păroşul spunându-i unei femei, dar nu din amândouă. Trebuie să alegi.

Femeia nu părea să priceapă.

— Am nevoie de două bucăţi din fiecare. Una din fiecare pentru mine, celelalte pentru băiatul meu. E bolnav, dar un măr o să-l înzdrăvenească.

Hal clătină din cap.

— Trebuie să vină el să-şi ia mărul. Sau ceapa. Nu amândouă. La fel ca tine. Ceapă sau măr? Grăbeşte-te, mai sunt şi alţii după tine!

— Un măr, zise femeia, iar el îi dădu unul, un fruct vechi şi uscat, mic şi ofilit.

— Mişcă, femeie! strigă un bărbat aflat cu trei locuri mai în spate. E frig afară.

Ea nu se sinchisi.

— Încă un măr, îi ceru ea lui Hal Păroşul. Pentru fiul meu. Te rog! Ăsta e tare mic.

Hal se uită la Jon. Jon clătină din cap. În curând merele aveau să se termine. Dacă începeau să dea câte două oricui cerea, întârziaţii aveau să rămână fără niciunul.

— Dă-te la o parte! spuse o fată din spatele femeii, după care o îmbrânci.

Femeia se clătină, îşi scăpă mărul şi căzu. Toată mâncarea pe care o mai avea în braţe zbură. Fasolea se împrăştie, un nap se rostogoli într-o baltă noroioasă, un sac de făină se sparse şi îşi revărsă în zăpadă preţiosul conţinut.

Se auziră glasuri furioase, în Limba Veche şi în cea comună, îmbrânceli se stârniră şi lângă o altă căruţă.

— Nu *ajunge,* mârâi un bătrân. Ciori afurisite, ne faceţi să pierim de foame.

Femeia care fusese doborâtă se târa în genunchi după mâncarea ei. Jon zări scânteierea unei lame de oţel la câţiva metri depărtare. Arcaşii lui îşi potriviră săgeţile în arcuri.

Jon se răsuci în şa.

— Rory, potoleşte-i!

Rory îşi duse la gură cornul imens şi suflă: *AAAAhooooooooooooo!*

Zarva şi îmbrânceala încetară. Se întoarseră capete. Un copil începu să plângă. Corbul lui Mormont trecu de pe umărul stâng al lui Jon pe dreptul, dând din cap şi murmurând: *Snow, snow, snow.*

Jon aşteptă până când ultimele sunete se stinseră, după care dădu pinteni calului către un loc de unde putea fi văzut de toată lumea.

— Vă hrănim cum putem mai bine, atât cât ne putem permite. Mere, ceapă, ridichi, morcovi… avem o iarnă lungă în faţă şi proviziile noastre nu sunt inepuizabile.

— Ciorile tale mănâncă binişor. Halleck se apropie, făcându-şi loc prin mulţime.

Deocamdată.

— Noi păzim Zidul. Zidul apără ţinutul… şi acum şi pe voi. Cunoaşteţi duşmanii pe care-i înfruntăm. Ştiţi ce ne aşteaptă. Unii dintre voi au mai dat piept cu ei. Creaturi şi

umblători albi, fiinţe moarte, cu ochi albaştri şi mâini negre. I-am văzut şi eu, am luptat cu ei, am trimis unul în iad. Omoară şi apoi îţi trimit morţii împotriva ta. Uriaşii n-au putut să li se împotrivească, nici thennii voştri, clanurile râului de gheaţă, Copitaţii, oamenii liberi… şi pe măsură ce zilele devin din ce în ce mai scurte şi nopţile din ce în ce mai reci, ei sunt tot mai puternici. V-aţi părăsit casele şi aţi venit la sud, cu sutele, cu miile… de ce, dacă nu să scăpaţi de ei? Să fiţi apăraţi. Ei, bine, Zidul vă apără. *Noi* suntem cei care vă apărăm, ciorile negre pe care le dispreţuiţi.

— Apăraţi şi înfometaţi, zise o femeie îndesată, cu faţa tăbăcită de vânt, o suliţaşă judecând după înfăţişare.

— Vreţi mai multă mâncare? întrebă Jon. Mâncarea e pentru luptători… Ajutaţi-ne să apărăm Zidul şi veţi mânca la fel de bine ca *oricare* cioară. *Sau la fel de prost, când mâncarea se împuţinează.*

Se aşternu tăcerea. Sălbaticii schimbară priviri îngrijorate. *Mâncare,* murmură corbul. *Boabe, boabe.*

— Să luptăm pentru voi? Glasul avea un puternic accent. Sigorn, tânărul Magnar al Thennilor, vorbea Limba Comună extrem de poticnit. Nu luptăm pentru voi. Mai bine vă omorâm. Vă omorâm pe toţi.

Corbul fâlfâi din aripi. *Omorâm, omorâm.*

Tatăl lui Sigorn, bătrânul Magnar, fusese strivit de o scară prăbuşită în timpul atacului asupra Castelului Negru. *Aş simţi la fel dacă mi-ar cere cineva să fac cauză comună cu Lannisterii,* îşi spuse Jon.

— Tatăl tău a încercat să ne omoare, îi reaminti el lui Sigorn. Magnarul a fost un om curajos, dar până la urmă a dat greş. Şi, dacă ar fi reuşit… cine ar apăra acum Zidul? Îşi întoarse privirea de la thenni: Zidurile Winterfellului au fost şi ele puternice, dar astăzi Winterfell este o ruină, pârjolit şi distrus. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt oamenii care-l apără.

Un bătrân care strângea un nap la piept spuse:

— Ne-aţi omorât, ne-aţi înfometat, acum vreţi să ne faceţi sclavi.

Un bărbat îndesat, roşu la faţă, îl aprobă, strigând:

— Mai bine-aş umbla gol decât să port zdrenţe negre pe spate!

Una dintre suliţaşe râse.

— Nici măcar nevastă-ta nu vrea să te vadă gol, Butts.

O duzină de glasuri se porniră să vorbească deodată. Thennii strigau în Limba Veche. Un băieţel începu să plângă. Jon Snow aşteptă până când toată hărmălaia se potoli, apoi se întoarse către Hal Părosul şi întrebă:

— Hal, ce i-ai zis femeii?

Omul avea un aer nedumerit.

— Despre mâncare? Un măr sau o ceapă? Atât am spus. Trebuie să aleagă.

— *Trebuie să alegeţi,* repetă Jon Snow. Toţi. Nu vă cere nimeni să rostiţi jurămintele noastre şi nu-mi pasă ce zei veneraţi. Zeii mei sunt cei vechi, zeii Nordului, dar voi puteţi păstra zeul roşu, ori pe Cei Şapte, sau orice alt zeu care vă ascultă rugăciunile. De săbii avem noi nevoie. De arcuri. De ochi de-a lungul Zidului. Voi lua orice băiat mai mare de doisprezece ani care ştie să ţină în mână o suliţă sau să întindă un arc. O să vă iau bătrânii, răniţii şi infirmii, chiar şi pe cei care nu mai pot lupta. Ar putea îndeplini alte sarcini. Să potrivească pene la săgeţi, să mulgă caprele, să adune lemne de foc, să ne cureţe grajdurile… e treabă de făcut la nesfârşit. Şi, da, o să vă iau şi femeile. N-am nevoie de fecioare sfioase care caută apărare, dar vom lua câte suliţaşe vor să vină.

— Şi fete? întrebă o fată.

Părea la fel de tânără ca Arya, ultima oară când o văzuse Jon.

— Mai mari de şaisprezece ani.

— Dar iei băieţi de doisprezece.

În Cele Şapte Regate, băieţii de doisprezece ani erau adesea paji sau scutieri. Mulţi se antrenau ani la rând cu armele. Fetele de doisprezece ani erau copii. *Dar acestea sunt sălbatice.*

— Cum doriţi. Băieţi *şi* fete de doisprezece ani. Dar numai pe cei care ştiu să se supună unui ordin. Asta e

valabil pentru toţi. N-am să vă cer niciodată să îngenuncheaţi în faţa mea, dar am să numesc căpitani la comanda voastră şi supraveghetori care vă vor spune când să vă sculaţi şi când să dormiţi, unde să mâncaţi şi când să beţi, ce să îmbrăcaţi, când să scoateţi sabia şi să vă sloboziţi săgeţile. Oamenii Rondului de Noapte slujesc pe viaţă. Vouă n-am să vă cer asta, dar atât timp cât sunteţi pe Zid, veţi fi sub comanda mea. Încălcaţi un ordin şi-am să vă tai capul. Întrebaţi-i pe fraţii mei dacă sunt în stare. M-au văzut făcând-o. *Tai!* ţipă corbul Bătrânului Urs. *Tai, tai, tai.* Alegerea vă aparţine, continuă Jon Snow. Cei care vreţi să ne ajutaţi să apărăm Zidul vă întoarceţi cu noi la Castelul Negru şi am să poruncesc să fiţi înarmaţi şi hrăniţi. Ceilalţi, luaţi-vă napii şi ceapa şi târâţi-vă înapoi în văgăunile voastre.

Fata ieşi prima în faţă.

— Ştiu să lupt. Mama a fost suliţaşă.

Jon clătină din cap. *Poate că n-are nici doisprezece ani,* gândi el, în timp ce fata se strecură printre doi bătrâni, dar n-avea de gând să-şi refuze singurul recrut. Doi ţânci îi urmară, băieţi nu mai mari de paisprezece ani. Urmă un bărbat plin de cicatrici, fără un ochi.

— I-am văzut şi eu pe cei morţi. Până şi ciorile-s mai bune ca ei!

O suliţaşă înaltă, un bătrân în cârje, un băiat cu faţa ca o luă plină şi un braţ ofilit, un tânăr al cărui păr roşu îi amintea lui Jon de Ygritte. Şi pe urmă, Halleck.

— Nu-mi placi, cioară, mârâi el, dar nu mi-a plăcut nici Mance mai mult decât l-a plăcut sora mea. Totuşi, am luptat pentru el. De ce să nu luptăm pentru tine?

Atunci zăgazul se rupse. Halleck era un om de seamă. *Mance nu s-a înşelat.*

— Oamenii liberi nu urmează nişte nume sau mici animale de pânză cusute pe-o tunică, îi spusese Regele-de-dincolo-de-Zid. Nu dansează pentru aur şi nu le pasă ce titluri ai sau dacă ai un colan care arată rangul tău sau al bunicului tău. Ei urmează forţa. Ei urmează un om.

Halleck fu urmat de verii lui, apoi de unul dintre stegarii

Harmei, pe urmă de oamenii care luptaseră cu ea, de cei care auziseră poveşti despre vitejia ei. Bătrâni şi tineri, luptători în floarea vârstei, răniţi şi infirmi, vreo douăzeci de suliţaşe, până şi Copitaţi.

Dar niciun thenn. Magnarul se întoarse şi se făcu nevăzut în tuneluri, iar oamenii lui înveşmântaţi în bronz îl urmară imediat.

Când ultimul măr scofâlcit fu împărţit, căruţele erau deja încărcate de sălbatici şi erau cu şaizeci şi trei mai mulţi decât dimineaţă, când coloana pornise de la Castelul Negru.

— Ce-ai să faci cu ei? îl întrebă pe Jon Bowen Marsh, pe când se întorceau pe drumul regelui.

— Îi antrenez, îi înarmez şi îi împart. Îi trimit acolo unde e nevoie. La Rondul de Est, la Turnul Umbrei, Icemark, Garda Cenuşie. Şi am de gând să deschid încă trei forturi.

Lordul Administrator îi aruncă o privire:

— Şi femei? Fraţii noştri nu sunt obişnuiţi să aibă femei printre ei, lordul meu. Jurămintele lor… vor fi încăierări, violuri…

— Aceste femei au cuţite şi ştiu să le folosească.

— Dar prima oară când una dintre aceste suliţaşe îi taie beregata unui frate de-al tău, ce faci atunci?

— Vom pierde un om, răspunse Jon, dar tocmai am câştigat şaizeci şi trei. Te pricepi la numărat, lordul meu. Corectează-mă, dacă greşesc, dar, după socoteala mea, rămânem cu un avantaj de şaizeci şi doi.

Marsh nu era convins.

— Ai adăugat încă şaizeci şi trei de guri, lordul meu… dar câţi sunt luptători şi de partea cui vor lupta? Dacă la porţi vor fi Ceilalţi, aproape sigur vor rămâne cu noi, recunosc. Dar, dacă Tormund Năpasta Uriaşilor şi Plângătorul vin răcnind cu zece mii de ucigaşi după ei, ce facem atunci?

— Atunci vom şti. Aşa că să sperăm că nu se ajunge la asta.

TYRION

În vis i se arătară nobilul său tată şi Lordul Giulgiului. Visă că erau unul şi acelaşi, iar când părintele lui l-a îmbrăţişat cu mâini de piatră şi s-a aplecat să-i dea un sărut cenuşiu, Tyrion s-a trezit cu gura uscată, aspră de gustul sângelui, şi cu inima bubuindu-i în piept.

— Piticul nostru surd a revenit printre noi, zise Haldon.

Tyrion îşi scutură capul, ca să alunge păienjenişul visului. *Tristeţile. M-am pierdut în Tristeţi.*

— Nu sunt mort.

— Asta rămâne de văzut. Jumătate-maesterul se înălţa deasupra lui. Raţă, continuă el, fii o pasăre de treabă şi fierbe nişte supă pentru micul nostru prieten, aici de faţă. Trebuie să fie hămesit.

Tyrion văzu că se află pe *Sfioasa Fecioară,* sub o pătură ţepoasă care mirosea a oţet. *Tristeţile au rămas în urmă. A fost doar un vis. Se făcea că mă înecam.*

— De ce duhnesc a oţet?

— Lemore te-a spălat cu oţet. Unii spun că ajută la prevenirea vărsatului cenuşiu. Mă cam îndoiesc de asta, dar încercarea nu strică. Lemore ţi-a scos apa din plămâni după ce Griff te-a adus la suprafaţă. Erai rece ca gheaţa şi aveai buzele albastre. Yandry zicea că ar trebui să te aruncăm înapoi, dar flăcăul i-a interzis să facă aşa ceva.

Prinţul. Amintirea îi năvăli în minte: omul de piatră încercând să-l prindă cu mâini gri, crăpate, sângele şiroindu-i din încheieturile degetelor. *Era greu ca un bolovan şi mă trăgea sub apă.*

— Griff m-a scos la suprafaţă? *Trebuie că mă urăşte, altfel m-ar fi lăsat să mor.* Cât timp am dormit? Unde mă aflu?

— În Selhorys. Haldon scoase un cuţitaş din mânecă. Ţine, spuse el, aruncându-l spre Tyrion pe sub mână.

Piticul tresări. Cuţitul căzu între picioarele lui şi rămase

înfipt în punte, zbârnâind.

— Ce-i asta?

— Scoate-ţi cizmele. Înţeapă-ţi toate degetele de la picioare şi de la mâini.

— Sună… dureros.

— Sper. Dă-i drumul.

Tyrion îşi smulse o cizmă, apoi cealaltă, îşi scoase ciorapii, îşi examină degetele. I se părea că nu arată nici mai bine, nici mai rău ca de obicei. Înţepă uşor degetul mare.

— Mai tare, îl îndemnă Haldon Jumătate-maester.

— Vrei să curgă sânge?

— Dacă e nevoie.

— O să am o crustă la fiecare deget.

— Scopul testului nu e să-ţi numeri degetele. Vreau să te văd tresărind. Atât timp cât te usturǎ, eşti în siguranţă. Doar dacă nu simţi lama cuţitului, ai motive să te temi.

Vărsat cenuşiu. Tyrion se strâmbă. Înţepă încă un deget, înjură când o picătură de sânge ţâşni în jurul vârfului ascuţit.

— A durut. Eşti mulţumit?

— Dansez de bucurie.

— Picioarele tale miros mai rău ca ale mele, Yollo, zise Raţă, aducând o cană cu supă. Griff te-a avertizat să nu atingi oamenii de piatră.

— Da, dar a uitat să-i avertizeze pe oamenii de piatră să nu mă atingă pe mine.

— Când înţepi, caută locurile cu piele moartă, gri, şi unghiile care încep să se înnegrească, îi explică Haldon. Dacă vezi asemenea semne, nu sta pe gânduri. Mai bine să-ţi pierzi un deget decât tot piciorul. Mai bine un braţ, decât să-ţi petreci zilele tânguindu-te pe Podul Visurilor. Acum la celălalt picior, fii bun. Apoi degetele de la mâini.

Piticul îşi încrucişă picioarele pipernicite şi începu să înţepe celălalt şir de degete.

— Să-mi înţep şi ţeapa?

— N-o să doară.

— N-o să te doară pe tine, vrei să spui. Deşi aş putea să

mi-o tai, la cât o folosesc.

— Eşti liber s-o faci. O s-o împăiem şi o s-o vindem pe-o avere. Mădularul unui pitic are puteri magice.

— Asta le spun tuturor femeilor, de ani buni. Tyrion îşi apăsă vârful cuţitului în buricul degetului mare, privi sângele adunându-se la suprafaţă şi-l supse. Cât mai trebuie să mă flagelez? Când te vei convinge că n-am nimic?

— Sincer? făcu Jumătate-maesterul. Niciodată. Ai înghiţit jumătate de râu. Ai putea să te faci gri în orice clipă, transformându-te în piatră dinspre interior, începând cu inima şi plămânii. Dacă e pe-aşa, degetele de la picioare şi baia în oţet nu te vor salva. Când termini, hai să mănânci nişte supă.

Supa era bună, dar Tyrion observă că Jumătate-maesterul păstra distanţa, stând de cealaltă parte a mesei, în timp ce mânca. *Sfioasa Fecioară* fu legată la chei de un pilon ros de intemperii, pe malul estic al Rhoynului. La o distanţă de doi piloni, un galion volanten de râu evacua soldaţi. La baza unui zid de gresie se îngrămădeau prăvălii şi dughene. Dincolo de el, se zăreau turnurile şi domurile oraşului, înroşite de lumina soarelui la asfinţit.

Nu, nu e un oraş. Selhorys era încă socotit doar un orăşel şi era condus din Vechiul Volantis. Aici nu erau în Westeros.

Lemore îşi făcu apariţia pe punte, cu prinţul după ea. Când dădu cu ochii de Tyrion, alergă să-l îmbrăţişeze.

— Mama e milostivă! Ne-am rugat pentru tine, Hugor.

Tu, cel puţin.

— N-am să-ţi fac o vină din asta.

Întâmpinarea pe care i-o făcu Tânărul Griff fu mai puţin exuberantă. Prinţişorul era într-o dispoziţie proastă, furios că fusese obligat să rămână pe *Sfioasa Fecioară* în loc să meargă la mal cu Yandry şi Ysilla.

— Nu vrem decât să te protejăm, îi spuse Lemore. Vremurile sunt tulburi.

Haldon Jumătate-maester explică:

— Pe drumul de la Tristeţi la Selhorys am zărit de trei

ori călăreţi îndreptându-se spre sud, pe malul estic al râului. Dothraki. O dată au fost atât de aproape, încât le-am auzit clopoţeii zornăind în cozi, iar uneori, noaptea, focurile lor puteau fi zărite dincolo de dealurile dinspre răsărit. Am trecut şi pe lângă nave de război. Galioane de râu volantene, înţesate de soldaţi-sclavi. E limpede, triarhii se tem de un atac asupra Selhorysului.

Tyrion pricepu asta cât se poate de repede. Singur printre marile oraşe riverane, Selhorys era aşezat pe malul estic al Rhoynului, fiind astfel mult mai vulnerabil în faţa lorzilor călăreţi decât oraşele sale surori de pe celălalt mal al râului. *Oricum, e un trofeu mărunt. Dacă aş fi khal, aş simula un atac asupra Selhorysului, aş lăsa volantenii să sară în apărarea lui, apoi aş lua-o spre sud şi aş năvăli în forţă chiar asupra Volantisului.*

— Ştiu să mânuiesc o sabie, zise apăsat Tânărul Griff.

— Până şi cel mai viteaz dintre înaintaşii tăi îşi ţinea garda aproape, în vremuri de primejdie.

Lemore îşi schimbase veşmintele de preoteasă cu un strai ce i s-ar fi potrivit mai bine unei neveste sau fiice de negustor prosper. Tyrion o cercetă cu atenţie. Dibuise destul de uşor adevărul din spatele părului vopsit în albastru al lui Griff şi al Tânărului Griff, iar Yandry şi Ysilla păreau a fi mai mult decât susţineau, în timp ce Raţă era întru câtva mai puţin. Lemore, însă… *Cine e, de fapt? Ce caută aici? Nu aur, aş zice. Care e miza pentru ea? A fost vreodată o septă adevărată?* Haldon remarcă şi el schimbarea de vestimentaţie.

— Ce să înţelegem din această subită lepădare de credinţă? Te preferam în hainele tale de septă, Lemore.

— Eu o preferam goală, remarcă Tyrion.

Lemore îi aruncă o privire plină de reproş.

— Asta pentru că ai un suflet păcătos. Veşmintele de septă strigă în gura mare despre Westeros şi ar putea să atragă asupra noastră priviri nedorite. Lemore i se adresă din nou Prinţului Aegon: Nu eşti singurul care trebuie neapărat să se ascundă.

Flăcăul nu părea să se fi resemnat. *Prinţul perfect, dar,*

totuşi, încă doar un băieţandru, fără pic de cunoaştere a lumii şi a suferinţelor ei.

— Prinţe Aegon, zise Tyrion, dacă tot suntem captivi amândoi pe această barcă, poate că mă vei onora cu un joc de *cyvasse,* ca să ne mai omorâm timpul.

Prinţul îl privi circumspect.

— M-am săturat de *cyvasse.*

— Te-ai săturat să pierzi în faţa unui pitic, vrei să spui?

Asta zgândări orgoliul flăcăului, întocmai cum anticipase Tyrion.

— Du-te şi adu tabla şi piesele. De data asta am de gând să te zdrobesc.

Jucară pe punte, stând cu picioarele încrucişate în spatele cabinei. Tânărul Griff îşi aranjă armata pentru atac, cu dragonul, elefanţii şi calul de război în prima linie. *O formaţie de om tânăr, pe cât de curajoasă pe atât de nesăbuită. Riscă totul pentru o victorie rapidă.* Îl lăsă pe prinţ să facă prima mutare. Haldon stătea în spatele lor, urmărind jocul. Când prinţul întinse mâna după dragonul lui, Tyrion îşi drese glasul:

— N-aş face asta în locul tău. E o greşeală să-ţi scoţi dragonul la atac atât de repede. Tyrion afişă un zâmbet nevinovat: Tatăl tău cunoştea pericolele cutezanţei nemăsurate.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu adevărat?

— Ei, bine, l-am văzut de două-trei ori, dar aveam doar zece ani când l-a omorât Robert şi tatăl meu mă ţinea ascuns sub o stâncă. Nu. Nu pot susţine că l-am cunoscut pe Prinţul Rhaegar. Nu aşa cum l-a cunoscut pretinsul tău tată. Lordul Connington a fost cel mai drag prieten al prinţului, nu-i aşa?

Tânărul Griff îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr albastru.

— Au fost amândoi scutieri la Debarcaderul Regelui.

— Un prieten de nădejde, al nostru Lord Connington. Trebuie să fie, dacă s-a înverşunat să rămână atât de loial nepotului unui rege care i-a luat pământurile şi titlurile şi l-a trimis în exil. Mare păcat. Altminteri, bunul prieten al

Prinţului Rhaegar ar fi putut interveni când tatăl meu a prădat Debarcaderul Regelui şi nepreţuitul băieţel al Prinţului Rhaegar nu s-ar mai fi ales cu ţeasta regală strivită de-un zid.

Băiatul se îmbujoră.

— N-am fost eu, ţi-am spus. A fost fiul unui tăbăcar din Cotul Scursorii, a cărui mamă a murit născându-l. Tatăl lui i l-a vândut Lordului Varys pentru un urcior de vin auriu de Arbor. Alţi fii mai avea, dar auriu de Arbor nu mai gustase până atunci. Varys i l-a dat nobilei mele mame pe băiatul de la Cotul Scursorii şi m-a luat pe mine.

— Da. Tyrion mută elefanţii. Şi când prinţul scursorii a murit convenabil, eunucul te-a dus pe furiş peste Marea Îngustă, la grăsanul lui prieten, negustorul de brânză, care te-a ascuns pe o barcă şi ţi-a găsit un lord exilat dispus să joace rolul de tată. E o poveste superbă şi cântăreţii vor face mare caz de fuga ta, după ce vei ocupa Tronul de Fier… presupunând că frumoasa noastră Daenerys te va lua de consort.

— Mă va lua. Trebuie.

— *Trebuie?* Tyrion ţâţâi. Asta nu-i un cuvânt pe placul reginelor. Eşti prinţul ei perfect, de acord, sclipitor, viteaz şi chipeş, aşa cum ar visa orice fecioară. Însă Daenerys Targaryen nu e fecioară. E văduva unui *khal* dothraki, mama dragonilor şi cotropitoare a oraşelor, Aegon Cuceritorul în trup de femeie. S-ar putea să nu se dovedească atât de dispusă precum îţi doreşti.

— Va fi dispusă. Prinţul Aegon părea şocat. Era limpede că nu luase până atunci în calcul posibilitatea ca aleasa lui să-l refuze. N-o cunoşti.

Prinţul îşi luă de pe tablă calul de război şi îl aşeză cu o bufnitură. Tyrion ridică din umeri.

— Ştiu că şi-a petrecut copilăria în exil, sărăcită, trăind din visuri şi urzeli, fugind dintr-un oraş în altul, mereu temătoare, niciodată în siguranţă, fără prieteni, doar cu un frate care, după cum se spune, era pe jumătate nebun… un frate care i-a vândut fecioria dothrakilor, în schimbul unei promise oştiri. Ştiu că dragonii ei au prins viaţă undeva pe

câmp şi ea la fel. Ştiu că e mândră. Cum să nu fie? Ce altceva i-a mai rămas decât mândria? Ştiu că e puternică. Şi cum să nu fie? Dothrakii dispreţuiesc slăbiciunea. Dacă Daenerys ar fi fost slabă, ar fi pierit împreună cu Viserys. Ştiu că e aprigă. Astapor, Yunkai şi Meereen sunt suficiente dovezi. A traversat câmpurile şi pustiul roşu, a supravieţuit asasinilor şi conspiraţiilor şi cumplitelor vrăjitorii, şi-a jelit fratele, soţul şi fiul, a zdrobit oraşele de sclavi sub sandalele-i graţioase. Aşadar, cum crezi că va reacţiona această regină când îţi vei face apariţia cu mâna întinsă, zicând: „Bună dimineaţa, mătuşica. Sunt nepotul tău, Aegon, înviat din morţi. Am stat ascuns pe-o barcă toată viaţa, dar acum mi-am spălat vopseaua albastră din păr şi aş dori un dragon… şi – o, oare am menţionat asta? – sunt mai îndreptăţit să ocup Tronul de Fier decât tine.”

Gura lui Aemon se strâmbă de furie.

— N-am să mă duc la mătuşa mea ca un cerşetor. Am să merg la ea ca o rudă, cu o oaste.

— O oaste mică. *Aşa, asta l-a înfuriat teribil.* Piticul nu putea să nu se gândească la Joffrey. *Am darul de-a înfuria prinţii.* Regina Daenerys are o oaste mare, şi nu datorită ţie. Tyrion mută pe tabla de joc arbaletele.

— Poţi să spui ce vrei. Va fi mireasa mea. Lordul Connington se va ocupa de asta. Am încredere în el de parcă am fi de-un sânge.

— Poate că ar trebui să fii tu bufonul în locul meu. *Nu te încrede în nimeni,* prinţul meu. Nici în maesterul tău fără colan ori în falsul tău tată, nici în viteazul Raţă ori în încântătoarea Lemore, nici în ceilalţi minunaţi prieteni care te-au crescut de mic. Mai ales nu te încrede în negustorul de brânză, nici în Păianjen şi nici în această micuţă regină-dragon cu care intenţionezi să te însori. E-adevărat, toată această neîncredere o să-ţi cadă greu la stomac şi-o să-ţi provoace insomnii, dar mai bine asta decât somnul etern. Piticul îşi împinse dragonul negru peste un şir de munţi. Dar ce ştiu eu? Pretinsul tău tată e un mare lord, iar eu doar o maimuţică de om. Totuşi, eu aş proceda cu totul altfel.

Asta stârni interesul băiatului:

— Cum altfel?

— Dacă aş fi în locul tău? Aş merge spre vest şi nu spre est. Aş acosta la Dorne şi mi-aş înălţa flamurile. Cele Şapte Regate pot fi cucerite acum mai uşor decât oricând. Pe Tronul de Fier stă un copil. Nordul e în haos, ţinuturile riverane sunt devastate, un rebel stăpâneşte peste Capătul Furtunii şi Piatra Dragonului. Când va veni iarna, ţinutul va pieri de foame. Şi cine rămâne să se descurce cu toate astea, cine-l conduce pe micul rege, cine conduce Cele Şapte Regate? Păi, scumpa mea surioară. Nu mai e altcineva. Fratele meu, Jaime, e însetat de luptă, nu de putere. A fugit din faţa oricărei şanse pe care a avut-o să domnească. Unchiul meu Kevan ar fi un regent acceptabil, dacă l-ar împinge cineva de la spate, dar nu va face niciodată o mişcare din proprie iniţiativă. Zeii l-au făcut să fie slugă, nu conducător. *Ei, bine, zeii şi nobilul meu tată.* Mace Tyrell ar înhăţa sceptrul bucuros, dar rudele mele nu se vor da la o parte ca să i-l lase lui. Iar pe Stannis îl urăşte toată lumea. Aşadar, cine rămâne? Păi, doar Cersei. Westerosul e sfâşiat şi însângerat şi nu mă îndoiesc că, exact în clipa asta, sora mea îi oblojeşte rănile… cu sare. Cersei e blândă ca Regele Maegor, altruistă ca Aegon cel Netrebnic şi înţeleaptă ca Aerys Nebunul. Nu uită niciodată o ofensă, reală sau imaginară. Cersei ia prudenţa drept laşitate şi diferenţa de opinii drept sfidare. Şi este lacomă. Lacomă de putere, de onoruri, de iubire. Domnia lui Tommen se sprijină pe toate alianţele construite cu atâta grijă de nobilul meu tată, dar în curând Cersei le va distruge. Debarcă şi înalţă-ţi flamurile şi oamenii se vor strânge ciopor să-ţi susţină cauza. Lorzi mari şi mici. Şi oameni de rând. Dar nu zăbovi prea mult, prinţul meu. Momentul favorabil nu va dura o veşnicie. Valul ce te ridică acum se va retrage curând. Să te asiguri că ajungi în Westeros înainte ca sora mea să cadă şi un altul mai competent să-i ia locul.

— Dar, zise Prinţul Aegon, fără Daenerys şi dragonii ei, cum pot spera să biruiesc?

— Nu trebuie să biruieşti, îi răspunse Tyrion. Trebuie doar să-ţi înalţi flamurile, să-ţi aduni susţinătorii şi să rămâi pe poziţie până când soseşte Daenerys să-şi unească forţele cu ale tale.

— Ai spus că s-ar putea să nu mă accepte.

— Poate că am exagerat. S-ar putea să i se facă milă de tine când vei veni cerşindu-i mâna. Piticul ridică din umeri. Vrei ca tronul tău să depindă de toanele unei femei? Dacă, însă, te duci la Westeros… ah, atunci vei fi un rebel, nu un cerşetor. Îndrăzneţ, cutezător, un adevărat vlăstar al Casei Targaryen, păşind pe urmele lui Aegon Cuceritorul. Un *dragon.* Ţi-am spus, o cunosc pe mica noastră regină. Să audă numai că fiul ucis al fratelui ei Rhaegar e încă în viaţă, că acest flăcău viteaz a înălţat din nou în Westeros flamura-dragon a strămoşilor ei, că poartă un război disperat ca să-şi răzbune tatăl şi ca să revendice Tronul de Fier pentru Casa Targaryen, încolţit din toate părţile… şi va zbura să ţi se alăture, iute ca vântul şi ca gândul. Eşti ultimul din linia ei, iar această Mamă a Dragonilor, această Dezrobitoare, este, mai presus de toate, o *salvatoare.* Fata care a preferat să înece în sânge oraşele stăpânilor de sclavi decât să lase în lanţuri nişte străini n-ar putea să-l abandoneze pe fiul propriului ei frate aflat în pericol. Iar când va ajunge la Westeros şi te va întâlni pentru prima oară, vă veţi afla faţă-n faţă ca egali, bărbat şi femeie, nu ca regină şi jălbaş. Cum să nu te iubească atunci, te întreb? Zâmbind, Tyrion înhăţă dragonul şi îl purtă în zbor peste tabla de joc. Sper că Înălţimea Ta mă va ierta. Regele ţi-e încolţit. Moarte în patru mutări.

Prinţul se holbă la tabla de joc.

— Dragonul meu…

— … e prea departe ca să te salveze. Ar fi trebuit să-l muţi în centrul bătăliei.

— Dar ai spus…

— Am minţit. *Să nu te încrezi în nimeni.* Şi ţine-ţi dragonul aproape.

Tânărul Griff sări în picioare şi răsturnă tabla. Piesele de *cyvasse* zburară în toate direcţiile, săltând şi

rostogolindu-se pe puntea *Sfioasei Fecioare.*

— Ridică-le! porunci băiatul.

Ar putea fi un Targaryen, până la urmă.

— Dacă doreşti, Înălţimea Ta.

Tyrion se lăsă în patru labe şi începu să se târască pe punte, adunând piese.

Aproape se înserase când Yandry şi Ysilla se întoarseră la *Sfioasa Fecioară.* Un hamal venea grăbit în urma lor, împingând o roabă încărcată cu provizii: sare şi făină, unt proaspăt, bucăţi de slănină înfăşurate în pânză, saci de portocale, mere şi pere. Yandri avea un poloboc de vin pe-un umăr, în timp ce Ysilla avea atârnată o ştiucă peste al ei. Peştele era la fel de mare ca Tyrion.

Când îl văzu pe pitic stând în capătul pasarelei, Ysilla se opri atât de brusc, încât Yandry se ciocni de ea şi ştiuca fu cât pe-aci să-i alunece de pe umăr înapoi în râu. Raţă o ajută să salveze peştele. Ysilla se holbă la Tyrion şi făcu un anume gest cu trei degete. *Un semn care să alunge răul.*

— Lasă-mă să te ajut cu peştele, îi spuse Tyrion lui Raţă.

— Nu! se repezi Ysilla. Stai la o parte. Nu atinge nicio mâncare în afară de cea pe care o mănânci tu.

Piticul ridică mâinile:

— Cum porunceşti.

Yandry trânti polobocul de vin pe punte.

— Unde-i Griff? îl întrebă el pe Haldon.

— Doarme.

— Atunci trezeşte-l. Avem veşti pe care ar fi bine să le audă. Numele reginei e pe buzele tuturor în Selhorys. Se spune că stă încă în Meereen, aflată la mare ananghie. Dacă vorbele din piaţă pot fi crezute, Vechiul Volantis se va alătura curând războiului împotriva ei.

Haldon îşi ţuguie buzele.

— Vorbele negustorilor de peşte nu sunt demne de crezare. Totuşi, bănuiesc că Griff va dori să audă. Ştii cum e el.

Jumătate-maesterul coborî sub punte.

Fata n-a pornit spre vest. Fără îndoială, avea motive întemeiate. Între Meereen şi Volantis se întindeau trei mii

de kilometri de deşerturi, munţi, mlaştini şi ruine, la care se adăuga Mantarys, cu reputaţia lui sinistră. *Un oraş de monştri, aşa se spune, dar dacă mărşăluieşte pe uscat, unde altundeva să caute mâncare şi apă? Pe mare ar ajunge mai repede, dar dacă n-are corăbii…*

Când Griff îşi făcu apariţia pe punte, ştiuca sfârâia deasupra unui mangal şi Ysilla storcea o lămâie peste ea. Mercenarul purta armură şi mantie din blană de lup, mănuşi moi, pantaloni negri de lână. Dacă era, cumva, surprins să-l vadă treaz pe Tyrion, nimic pe chipul lui nu era diferit de obişnuita-i căutătură încruntată. Îl conduse pe Yandry lângă cârmă, unde vorbiră cu glas scăzut, prea încet pentru ca piticul să audă.

În cele din urmă, Griff îi făcu semn lui Haldon.

— Trebuie să ştim adevărul despre aceste zvonuri. Du-te pe ţărm şi află ce poţi. Qavo va şti, dacă-l găseşti. Încearcă la Riveranul şi la Masa Pictată. Celelalte locuri ale lui le cunoşti.

— Da. Am să-l iau şi pe pitic. Patru urechi aud mai bine decât două. Şi ştii cât de înnebunit e Qavo după *cyvasse.*

— Cum doreşti. Întoarceţi-vă înainte de răsăritul soarelui. Dacă, din orice motiv, veţi întârzia, căutaţi să ajungeţi la Compania de Aur.

Meşter la vorbă ca un lord. Tyrion îşi păstră gândul pentru sine.

Haldon îmbrăcă o mantie cu glugă, iar Tyrion îşi lepădă hainele pestriţe, înlocuindu-le cu unele mohorâte, cenuşii. Griff le dădu fiecăruia o pungă de arginţi din cufărul lui Illyrio.

— Ca să dezlege limbile.

Amurgul lăsa loc întunericului, pe când înaintau pe malul râului. Unele dintre vasele pe lângă care treceau păreau părăsite, cu pasarelele ridicate. Altele mişunau de oameni înarmaţi, care-i priveau cu suspiciune. La baza zidurilor oraşului, deasupra dughenelor, fuseseră aprinse lămpaşe de pergament ce proiectau oaze de lumini colorate pe cărarea pietruită. Tyrion privi cum faţa lui Haldon devine verde, apoi roşie, pe urmă violet. Dincolo de

cacofonia de limbi necunoscute, auzi o muzică stranie revărsându-se de undeva de sus, un sunet subţire de flaut, însoţit de tobe. Un câine lătra în spatele lor.

Iar târfele erau afară. Pe râu sau pe mare, un port era un port şi oriunde găseai marinari, găseai şi târfe. *La asta se referea tatăl meu? Acolo se duc târfele, pe mare?*

Târfele din Lannisport şi Debarcaderul Regelui erau femei libere. Suratele lor din Selhorys erau sclave, purtând semnul robiei sub forma unor lacrimi tatuate sub ochiul drept. *Bătrâne ca păcatul şi de două ori mai urâte, cu toatele.* Asta era aproape suficient ca să lecuiască un bărbat de desfrâu. În timp ce trecea cu pasu-i legănat, Tyrion le simţea ochii urmărindu-i, le auzea şuşotind şi chicotind pe după mâini. *Ai crede că n-au mai văzut în viaţa lor un pitic.*

O formaţie de lăncieri volanteni stătea de strajă la poarta râului. Lumina torţelor scânteia pe ghearele de oţel care se înălţau din mănuşile lor. Coifurile pe care le purtau erau măşti de tigru, iar feţele de dedesubt aveau tatuate dungi verzi pe ambii obraji. Tyrion ştia că soldaţii-sclavi din Volantis erau foarte mândri de dungile lor de tigru. *Oare tânjesc după libertate?* se întrebă el. *Ce-ar face dacă această regină-copilă le-ar acorda-o? Ce sunt ei, dacă nu tigri? Ce sunt eu, dacă nu leu?*

Unul dintre tigri îl zări pe pitic şi le spuse celorlalţi ceva care îi făcu să râdă. Când ajunseră la poartă, acesta îşi scoase mănuşa-armură şi mănuşa de lână de dedesubt, îl luă pe după gât pe pitic şi îl frecă pe creştet. Tyrion era prea uluit ca să protesteze. Totul se isprăvi într-o secundă.

— A avut vreun motiv să facă asta? îl întrebă el pe Jumătate-maester.

— Cică aduce noroc să freci capul unui pitic, îi explică Haldon, după un schimb de replici cu străjerul, pe limba lui.

Tyrion se forţă să-i zâmbească omului.

— Spune-i că ai şi mai mult noroc dacă sugi mădularul unui pitic.

— Mai bine nu. Se ştie că tigrii au dinţi ascuţiţi.

Un alt străjer le făcu semn să treacă de poartă, fluturând nerăbdător o torţă înspre ei. Haldon Jumătate-maester pătrunse între zidurile Selhorysului, urmat îndeaproape de pasul legănat şi prudent al lui Tyrion.

O piaţă mare se deschise în faţa lor. Chiar şi la această oră târzie, era înţesată, zgomotoasă şi scăldată în lumină. Pe la hanuri şi casele plăcerilor, lămpaşele atârnau de lanţuri, deasupra uşilor, dar între porţi acestea erau făcute din sticlă colorată, nu din pergament. La dreapta lor, un foc ardea în faţa unui templu de piatră roşie. Un preot în veşminte stacojii stătea în balcon, predicând unui grup mic de oameni adunat în jurul flăcărilor.

Prin alte părţi, câţiva drumeţi jucau *cyvasse* în faţa unui han, soldaţi beţi intrau şi ieşeau dintr-un loc care era, evident, un bordel, o femeie bătea un catâr lângă un grajd. Un car cu două roţi trecu, huruind, pe lângă ei, tras de un elefant alb pitic. *Este o altă lume,* gândi Tyrion, *dar nu atât de diferită de lumea pe care o cunosc eu.*

Piaţa era dominată de o statuie de marmură albă care înfăţişa un bărbat fără cap, într-o armură din cale-afară de împodobită, călare pe un cal de război, în găteli pe măsură.

— Cine-ar putea să fie? întrebă Tyrion.

— Triarhul Horonno. Un erou volanten din Veacul Sângelui. A fost reales ca triarh în fiecare an, vreme de patru decenii, până când s-a plictisit de alegeri şi s-a declarat triarh pe viaţă. Volantenii nu s-au amuzat. A fost condamnat la moarte curând după aceea. Legat între doi elefanţi şi sfârtecat în două.

— Se pare că statuii sale îi lipseşte capul.

— A fost tigru. Când au venit elefanţii la putere, adepţii lor s-au dezlănţuit, decapitând statuile celor pe care-i considerau vinovaţi pentru toate războaiele şi toate morţile. Dar asta a fost în altă epocă, adăugă Haldon, ridicând din umeri. Haide, mai bine am asculta ce spune preotul. Jur că am auzit numele Daenerys.

Traversară piaţa şi se alăturară grupului ce sporea în faţa templului roşu. Înconjurat de localnicii înalţi, piticului

îi era greu să vadă altceva decât fesele lor. Auzea aproape fiecare cuvânt pe care îl rostea preotul, dar asta nu însemna că le şi înţelegea.

— Pricepi ce spune? îl întrebă pe Haldon în Limba Comună.

— Aş înţelege, dacă nu mi-ar ţiui un pitic în ureche.

— Eu nu *ţiui.*

Tyrion îşi încrucişă braţele şi privi în spatele lui, studiind chipurile bărbaţilor şi femeilor care se opriseră să asculte. Oriunde se întorcea, vedea tatuaje. *Sclavi. Patru din cinci sunt sclavi.*

— Preotul îi îndeamnă pe volanteni să meargă la război, îi explică Jumătate-maesterul, dar de partea cauzei drepte, ca oşteni ai Stăpânului Luminii, R'hllor, cel care a făurit soarele şi stelele şi care duce o luptă eternă împotriva întunericului. Nyessos şi Malaquo au întors spatele luminii, spune el, căci inimile lor sunt întunecate de harpiile de la răsărit. Spune…

— *Dragoni.* Cuvântul ăsta îl înţeleg. Spune *dragoni.*

— Da. Dragonii au venit s-o ducă spre glorie.

— Adică pe Daenerys?

Haldon încuviinţă.

— Benerro a trimis vorbă din Volantis. Venirea ei este împlinirea unei profeţii străvechi. Din fum şi sare s-a născut, să înnoiască lumea. E Azor Ahai reîntors… iar triumful ei asupra întunericului va aduce o vară fără de sfârşit… moartea însăşi va pleca genunchiul şi toţi cei care vor muri luptând pentru cauza ei vor renaşte…

— Trebuie să renasc în acelaşi trup? întrebă Tyrion. Mulţimea era tot mai numeroasă. Simţea cum îi împresoară. Cine este Benerro?

Haldon ridică o sprânceană.

— Marele Preot al templului roşu din Volantis. Flacăra Adevărului, Lumina Înţelepciunii, Întâiul Slujitor al Stăpânului Luminii, Sclav al lui R'hllor.

Singurul preot roşu pe care îl cunoscuse vreodată Tyrion era Thoros din Myr, trupeşul, jovialul fanfaron beţivan, care tândălise la Curtea lui Robert, îngurgitând

cele mai bune vinuri vechi ale regelui şi oţelindu-şi sabia pentru dueluri.

— Dă-mi preoţi graşi, corupţi şi cinici, îi spuse Tyrion lui Haldon. Unii cărora le place să stea pe perne moi de satin, să ciugulească dulciuri şi să ademenească băieţandri. Preoţii care cred în zei sunt cei care fac necazuri.

— Poate că putem folosi aceste necazuri în avantajul nostru. Ştiu unde putem găsi răspunsuri.

Haldon îl conduse pe lângă eroii fără cap, către hanul mare de piatră care dădea înspre piaţă. Cochilia crestată a unei imense ţestoase atârna deasupra porţii, pictată în culori ţipătoare. În interior, zeci de lumânări roşietice ardeau ca nişte stele îndepărtate. Aerul era înmiresmat de carnea friptă şi de mirodenii şi o copilă sclavă, cu o ţestoasă tatuată pe un obraz, turna în cupe vin verzui.

Haldon se opri în pragul uşii.

— Uite acolo. Cei doi.

În alcov, doi bărbaţi şedeau aplecaţi asupra unei mese de piatră pentru *cyvasse,* privindu-şi piesele cu ochii mijiţi, la lumina unei lumânări roşii. Unul era sfrijit şi palid, cu părul negru, rar şi un nas ascuţit ca o sabie. Celălalt era lat în spate şi pântecos, cu o guşă revărsată, în inele, peste guler. Niciunul nu se osteni să ridice privirea de la joc, până când Haldon nu-şi trase un scaun între ei şi spuse:

— Piticul meu joacă mai bine *cyvasse* decât voi doi la un loc.

Bărbatul mai voinic ridică ochii, privindu-i scârbit pe intruşi, şi zise ceva în limba Vechiului Volantis, prea repede pentru ca Tyrion să-l poată înţelege. Cel slab se lăsă pe spătarul scaunului.

— E de vânzare? întrebă el, în Limba Comună a Westerosului. Menajeria triarhului are nevoie de un pitic care joacă *cyvasse.*

— Yollo nu e sclav.

— Ce păcat!

Bărbatul cel slab mută un elefant de onix. În faţa lui, la masa de *cyvasse,* cel din spatele armatei de alabastru îşi ţuguie buzele dezaprobator, după care îşi mută calul de

război.

— O greşeală grosolană, remarcă Tyrion. Trebuia să-şi joace şi el rolul.

— Întocmai, zise sfrijitul.

Răspunse cu mutarea propriului cal de război. Urmă o furtună de mişcări iuţi, până când, în cele din urmă, bărbatul slab zâmbi şi anunţă:

— Mort, prietene.

Voinicul privi încruntat tabla de joc, apoi se ridică şi mârâi ceva pe limba lui. Adversarul său râse.

— Haide, acum. Piticul nu duhneşte chiar aşa de rău. Îi făcu semn lui Tyrion să se aşeze pe scaunul gol: Sus, omuleţule. Pune-ţi argintul pe masă şi vom vedea cât de bine te pricepi la joc.

Care joc? ar fi putut întreba Tyrion. Se cocoţă pe scaun.

— Joc mai bine cu burta plină şi o cupă de vin în mână.

Sfrijitul se întoarse, amabil, şi îi strigă unei sclave să le aducă mâncare şi băutură.

— Nobilul Qavo Nogarys este vămuitorul de-aici, din Selhorys, spuse Haldon. Nu l-am învins niciodată la *cyvasse.*

Tyrion pricepu imediat.

— Poate că eu voi fi mai norocos.

Îşi deschise punga şi stivui monede de argint lângă tabla de joc, una peste alta, până când, în sfârşit, Qavo zâmbi.

În timp ce fiecare îşi aşeza piesele în spatele paravanului de *cyvasse,* Haldon zise:

— Ce se mai aude din josul râului? Va fi război?

Qavo ridică din umeri.

— Yunkaii aşa ar vrea. Îşi spun Înţelepţii Stăpâni. Despre înţelepciunea lor nu pot vorbi, dar şiretenia nu le lipseşte. Mesagerul lor a venit la noi cu un cufăr de aur şi nestemate şi două sute de sclavi, fete nubile şi băieţi cu pielea netedă, experimentaţi în arta celor şapte suspine. Am auzit că ospeţele lui sunt memorabile şi punga generoasă.

— Yunkaii v-au cumpărat triarhii?

— Doar pe Nyessos. Qavo îndepărtă paravanul şi

examină amplasarea oştirii lui Tyrion. O fi Malaquo bătrân şi ştirb, dar tot tigru rămâne şi Doniphos nu va reveni ca triarh. Oraşul e însetat de război.

— De ce? întrebă Tyrion. Meereen e hăt, departe, dincolo de mare. Cum a jignit această dulce copilă Vechiul Volantis?

— Dulce? Qavo izbucni în râs. Dacă doar jumătate dintre poveştile care vin dinspre Golful Sclavilor sunt adevărate, această *copilă* este un monstru. Se zice că e însetată de sânge, că toţi cei ce ridică glasul împotriva ei sunt înfipţi în ţepe şi lăsaţi să moară încet. Se spune că e o vrăjitoare care-şi hrăneşte dragonii cu carnea pruncilor abia născuţi, o sperjură care batjocoreşte zeii, încalcă armistiţii, ameninţă solii şi le caută pricină celor care au slujit-o cu credinţă. Se spune că are o poftă trupească insaţiabilă, că se împreunează cu bărbaţi, femei, eunuci, chiar şi cu câini şi copii, şi că e vai de cel care nu reuşeşte s-o mulţumească. Îşi dăruieşte trupul bărbaţilor ca să le înrobească sufletele.

O, bine, gândi Tyrion. *Dacă-mi dăruieşte trupul, n-are decât să-mi ia sufletul, aşa mic şi pricăjit cum e.*

— Se spune, replică Haldon. Spun stăpânii de sclavi, vrei să zici, exilaţii pe care i-a alungat din Astapor şi din Meereen. Pure calomnii.

— Cele mai bune calomnii au o fărâmă de adevăr, sugeră Qavo, dar păcatul adevărat al fetei nu poate fi tăgăduit. Această copilă arogantă şi-a asumat misiunea de a zdrobi negoţul cu sclavi, dar el nu s-a limitat niciodată la Golful Sclavilor. El a făcut parte din marea negoţului care s-a întins în întreaga lume, şi regina-dragon a aruncat o umbră asupra apei. În spatele Zidului Negru, lorzii străvechiului sânge nu-şi găsesc somnul, ascultând cum robii din bucătăriile lor îşi ascut cuţitele lungi. Sclavii ne hrănesc, ne curăţă străzile, ne învaţă copiii. Ne păzesc zidurile, trag la galerele noastre, luptă în bătăliile noastre. Iar acum, când ei privesc spre est, văd această tânără regină strălucind în depărtare, această *eliberatoare.* Vechiul Sânge nu poate să îngăduie asta. Oamenii săraci o

urăsc şi ei. Până şi cel mai netrebnic cerşetor e mai presus de un sclav. Regina-dragon vrea să-i răpească o asemenea consolare.

Tyrion înaintă cu suliţaşii. În replică, Qovo mută calul uşor. Tyrion îşi deplasă arbaletiştii cu un careu mai sus şi spuse:

— Preotul roşu de afară părea să creadă că Volantisul ar trebui să lupte de partea acestei regine de argint, nu împotriva ei.

— Preoţii roşii ar fi mai înţelepţi dacă ar tăcea, zise Qavo Nogarys. Au fost deja încăierări între adepţii lor şi cei care venerează alţi zei. Vorbăria lui Benerro nu va face decât să atragă mânia sălbaticilor asupra lui.

— Ce vorbărie? întrebă piticul, jucându-se cu pionul.

Volantenul flutură o mână.

— În Volantis, mii de sclavi şi oameni eliberaţi se îngrămădesc în piaţa templului în fiecare seară, să-l audă pe Benerro ţipând despre stele însângerate şi o sabie de foc care va purifica lumea. Susţine, în predicile lui, că Volantisul va arde negreşit dacă triarhii vor ridica armele împotriva reginei argintii.

— Asta e o profeţie pe care până şi eu aş putea s-o fac. Ah, cina.

Cina era un platou cu friptură de capră servită pe un pat de felii de ceapă. Carnea era savuroasă şi aromată, rumenită la suprafaţă şi roşie, suculentă, în interior. Tyrion luă o bucată. Era fierbinte de-i ardea degetele, dar atât de bună, încât nu se putu abţine să nu întindă mâna după încă o halcă. O udă cu licoarea volantenă verzuie, licoare asemănătoare cu vinul pe care o băuse de-o veşnicie.

— Foarte bun, spuse el, ridicându-şi dragonul. Cea mai puternică piesă din joc, anunţă el, înlăturând unul dintre elefanţii lui Qavo. Iar Daenerys Targaryen are trei, se spune.

— Trei, îl aprobă Qavo, împotriva unor duşmani de trei ori câte trei mii. Grazdan mo Eraz n-a fost singurul sol trimis din Oraşul Galben. Când Înţelepţii Stăpâni vor porni

împotriva Meereenului, legiunile Noului Ghis vor lupta alături de ei. Tolosii, elyrienii. Chiar şi dothrakii.

— Aveţi dothraki în faţa porţilor, spuse Haldon.

— *Khal* Pono. Qavo flutură nepăsător o mână albă. Lorzii călăreţi vin, noi le dăm daruri şi pleacă. Îşi mută din nou catapulta, închise palma în jurul dragonului de alabastru al lui Tyrion şi îl îndepărtă de pe tablă.

Restul fu măcel, deşi piticul mai rezistă încă vreo zece mutări.

— A sosit timpul lacrimilor amare, zise, în cele din urmă Qavo, ridicând în căuşul palmei mormanul de arginţi. Încă un joc?

— Nu-i nevoie, răspunse Haldon. Piticul meu şi-a luat porţia de umilinţă. Cred că cel mai bine e să ne întoarcem la barca noastră.

Afară, în piaţă, focul încă ardea, dar preotul plecase şi mulţimea se împrăştiase de mult. Flăcările unor lumânări pâlpâiau dinspre ferestrele bordelului. Din interior răzbăteau râsete de femei.

— E încă devreme, zise Tyrion. Poate Qavo nu ne-a spus tot. Iar târfele aud vrute şi nevrute de la bărbaţii pe care-i desfată.

— Ai nevoie într-atât de-o femeie, Yollo?

— Omul se mai satură să nu aibă altă mângâiere decât propriile degete. *Poate că Selhorys e locul în care se duc târfele. Poate că Tysha e acolo, înăuntru, chiar acum, cu lacrimi tatuate pe obraz.* Era să mă înec. Un bărbat are nevoie de o femeie, după o asemenea experienţă. În plus, trebuie să mă asigur că ţepuşa nu mi s-a împietrit.

Jumătate-maesterul râse.

— Am să te aştept în taverna de lângă poartă. Nu zăbovi prea mult.

— O, nu te teme în privinţa asta. Majoritatea femeilor preferă să termine cu mine cât mai repede.

Bordelul era unul modest în comparaţie cu cele pe care piticul le frecventa în Lannisport şi Debarcaderul Regelui. Proprietarul nu părea să vorbească altă limbă în afară de volantenă, dar înţelegea foarte bine zornăitul argintului şi

îl conduse pe Tyrion, printr-o galerie acoperită, într-o sală lungă care mirosea a tămâie, unde patru sclave plictisite stăteau tolănite, care mai de care mai despuiate. Peste două trecuseră deja vreo patruzeci de ani, după aprecierea lui Tyrion, iar cea mai tânără avea cam cincisprezece, şaisprezece. Niciuna nu era atât de hidoasă ca târfele pe care le văzuse la treabă în docuri, deşi nu erau nici pe departe frumoase. Una era, evident, însărcinată. Alta era doar grasă şi etala inele de fier în sfârcuri. Toate patru aveau lacrimi tatuate sub un ochi.

— Ai vreo fată care vorbeşte limba Westerosului? întrebă Tyrion.

Proprietarul îl privi cu ochii mijiţi, neînţelegând, aşa că piticul repetă întrebarea în valyriana cultă. De data aceasta bărbatul păru să priceapă o vorbă, două şi răspunse în volantenă:

— Fata apusului, fu tot ce reuşi să desluşească Tyrion din răspunsul lui.

Presupuse că asta însemna o fată din Regatele Apusului.

În casă exista o singură astfel de fată, şi nu era Tysha. Avea obrajii pistruiaţi şi bucle roşcate, sârmoase, ceea ce promitea sâni pistruiaţi şi păr roşu între picioare.

— E în regulă, spuse Tyrion, şi mai vreau o carafă. Vin roşu, carne roşie. Târfa îi privea cu repulsie faţa fără nas. Te oripilez, draga mea? Sunt o făptură oripilantă, după cum ţi-ar spune bucuros tatăl meu, dacă n-ar fi oale şi ulcele.

Deşi avea înfăţişarea uneia din Westeros, fata nu ştia o boabă din Limba Comună. *Poate că a fost capturată de vreun proprietar de sclavi pe când era copil.* Dormitorul era mic, dar podeaua era acoperită de un covor myrishean, iar în loc de paie se afla o saltea umplută cu pene. *Am văzut şi mai rele.*

— Îmi spui cum te cheamă? o întrebă el, luând o cupă de vin din mâna ei. Nu? Vinul era tare şi acru şi n-avea nevoie de niciun fel de traducere. Cred c-am să mă mulţumesc cu coapsele tale. Tyrion îşi şterse gura cu dosul palmei: Te-ai mai culcat vreodată cu un monstru? E un moment la fel de

potrivit ca oricare altul. Scoate-ţi hainele şi întinde-te pe spate, dacă doreşti. Sau nu.

Fata îl privi fără să înţeleagă, până când el îi luă carafa din mâini şi îi ridică poalele peste cap. După asta, pricepu ce i se cere, deşi nu se dovedi cea mai pătimaşă parteneră. Trecuse atât de mult de când Tyrion nu mai avusese o femeie, încât îşi revărsă în trupul ei sămânţa la cea de-a treia zvâcnire.

Se rostogoli pe-o parte, simţindu-se mai mult ruşinat decât satisfăcut. *A fost o greşeală. Ce fiinţă jalnică am devenit!*

— Cunoşti o femeie pe nume Tysha? întrebă el, privind cum sămânţa lui se scurge din trupul fetei, pe pat. Târfa nu răspunse. Ştii unde se duc târfele? continuă el. Nu primi răspuns nici la această întrebare. Spatele ei era brăzdat de urme întărite de zgârieturi. *Fata asta parcă e moartă. Tocmai m-am culcat cu un cadavru.* Până şi ochii ei păreau morţi. *Nici măcar nu are puterea să mă deteste.*

Simţea nevoia să bea vin. Mult vin. Înhăţă carafa cu ambele mâini şi o ridică la buze. Vinul se revărsă roşu. În gâtlej, pe bărbie. Îi picură din barbă şi îmbibă patul de puf. La lumina lumânării, părea la fel de întunecat ca vinul care-l otrăvise pe Joffrey. Când isprăvi, azvârli cât colo carafa goală şi, când rostogolindu-se, când împleticindu-se pe podea, orbecăi după oala de noapte. Nu era niciuna prin preajmă. Stomacul i se întoarse pe dos şi se pomeni în genunchi, vomitând pe covor, pe minunatul covor gros, myrishean, mângâietor ca o minciună.

Târfa scoase un ţipăt de disperare. *Vor da vina pe ea pentru asta,* îşi dădu el seama, ruşinat.

— Taie-mi capul şi du-l la Debarcaderul Regelui, o îndemnă Tyrion. Sora mea o să facă din tine o doamnă şi nimeni n-o să te mai biciuiască.

Fata nu înţelese nici asta, aşa că Tyrion îi desfăcu picioarele, se strecură între ele şi o luă încă o dată. Atâta, cel puţin, putea înţelege şi ea.

După aceea, carafa de vin era stoarsă şi el la fel, aşa că mototoli veşmântul fetei şi-l azvârli spre uşă. Ea pricepu

aluzia şi fugi, lăsându-l singur în întuneric, cufundat în patul de puf. *Sunt mort de beat.* Nu îndrăznea să închidă ochii, de teamă să nu adoarmă. Dincolo de vălul visului, îl aşteptau Tristeţile. Trepte de piatră urcau la nesfârşit, adânci, alunecoase şi înşelătoare, şi undeva, în vârf, Lordul Giulgiului. *Nu vreau să-l întâlnesc pe Lordul Giulgiului.* Tyrion se îmbrăcă pe bâjbâite şi orbecăi către scară. *Griff o să mă jupoaie. Şi de ce nu? Dacă a meritat vreodată un pitic să fie jupuit, eu sunt acela.*

La jumătatea coborâşului, se împiedică. Reuşi, cumva, să-şi oprească prăbuşirea cu mâinile şi s-o transforme într-o bubuitoare rostogolire. Târfele din sala de jos ridicară privirea, uimite, când piticul ateriză la baza scării. Tyrion se rostogoli în picioare şi le făcu o plecăciune.

— Sunt mai agil când sunt beat. I se adresă proprietarului: Mă tem că ţi-am distrus covorul. Fata nu-i de vină. Lasă-mă să-l plătesc. Scoase un pumn de monede şi i le azvârli omului.

— *Pezevenghiule,* se auzi un glas gros în spatele lui.

În colţul sălii, un bărbat şedea într-un con de umbră, cu o târfă zvârcolindu-i-se în poală. *Pe fata asta n-am văzut-o. Dacă aş fi văzut-o, aş fi luat-o sus în locul pistruilor.* Era mai tânără decât celelalte, suplă şi arătoasă, cu părul lung şi argintiu. Din Lys, la prima vedere… dar omul în poala căruia şedea era din Cele Şapte Regate. Voinic, cu umeri laţi, de vreo patruzeci de ani, poate mai în vârstă. Era pe jumătate chel, dar obrajii şi bărbia îi erau acoperite de o mirişte aspră, iar pe mâini părul îi creştea des, răsărind până şi pe la încheieturi.

Lui Tyrion nu-i plăcea înfăţişarea lui. Îi plăcea şi mai puţin ursul mare şi negru de pe tunică. *Lână. Poartă lână, chiar în căldura asta. Cine altul decât un cavaler ar fi atât de nebun?*

— Cât de plăcut e să aud Limba Comună atât de departe de casă, se forţă să spună. Dar mă tem că m-ai confundat. Numele meu este Hugor Hill. Pot să te cinstesc cu o cupă de vin, prietene?

— Am băut destul. Cavalerul îmbrânci târfa şi se ridică

în picioare. Centura sabiei îi atârna într-un cui, lângă el. O coborî şi scoase lama. Oţelul foşni pe pielea centurii. Târfele priveau avide, cu lumina lumânărilor scânteindu-le în ochi. Proprietarul dispăruse. Eşti al meu, *Hugor,* zise cavalerul.

Tyrion nu-l putea întrece la fugă, după cum nu-l putea birui în luptă. Aşa beat cum era, nu putea nici măcar să spere că-l poate întrece în isteţime.

— Şi ce-ai de gând să faci cu mine? întrebă el, desfăcându-şi braţele.

— Să te dau pe mâna reginei, răspunse cavalerul.

DAENERYS

Galazza Galare sosi la Marea Piramidă însoţită de o duzină de Graţii Albe, fete de obârşie nobilă, încă prea tinere ca să-şi fi făcut anul de slujire în grădinile plăcerilor din templu. Formau, împreună, un tablou frumos: mândra bătrână, înveşmântată în verde din cap până-n picioare, înconjurată de fetele în straie şi voaluri albe, purtându-şi armura inocenţei.

Regina le întâmpină cu căldură, apoi o chemă pe Missandei să se ocupe de masa şi de conversaţia fetelor, cât timp ea şi Graţia Verde luau cina între patru ochi.

Bucătarii ei le pregătiseră o mâncare savuroasă: miel cu miere, înmiresmat cu mentă pisată şi servit cu micile ciuperci verzi care-i plăceau atât de mult. Doi dintre ostaticii preferaţi ai lui Dany serviră mâncarea şi se îngrijiră ca pocalurile să fie mereu pline: o fetiţă cu ochi de căprioară pe nume Qezza şi un băiat firav, Grazhar. Erau frate şi soră şi veri ai Graţiei Verzi, care îi întâmpină cu sărutări, când păşi înăuntru şi îi întrebă dacă au fost cuminţi.

— Sunt foarte drăgălaşi, amândoi, o asigură Dany. Qezza îmi cântă uneori. Are o voce minunată. Iar Ser Barristan i-a iniţiat pe Grazhar şi pe ceilalţi băieţi în arta cavalerismului apusean.

— Sunt de-un sânge cu mine, explică Graţia Verde, în timp ce Qezza îi umplea cupa cu vin roşu, închis la culoare. Mă bucur să ştiu că sunt pe placul Luminăţiei Tale. Sper că pot fi şi eu la fel. Părul bătrânei era alb, pielea subţire ca pergamentul, dar anii nu-i umbriseră ochii. Erau verzi, asemenea veşmintelor ei, ochi trişti, plini de înţelepciune. Dacă-mi îngădui s-o spun, Înălţimea Ta arată… obosită. Dormi?

Dany abia reuşi să-şi stăpânească râsul.

— Nu prea bine. Azi-noapte, trei galere qartheene au

venit pe Skahazadhan în sus, la adăpostul întunericului. Oamenii Mamei au slobozit săgeţi de foc spre pânzele lor şi le-au aruncat vase cu smoală fierbinte pe punţi, dar galerele au trecut iute şi n-au suferit nicio stricăciune importantă. Qartheenii intenţionează să ne închidă râul, aşa cum au închis şi golful. Şi nu mai sunt singuri. Li s-au alăturat trei galere din Noul Ghis şi o caracă din Tolos. Tolosii întâmpinaseră propunerea de alianţă a lui Daenerys numind-o târfă şi cerându-i imperativ să dea înapoi Meereenul Marilor Stăpâni. Chiar şi asta era de preferat răspunsului pe care cei din Mantarys i-l trimiseseră, cu o caravană, într-un cufăr de cedru. Înăuntru, găsise capetele celor trei soli ai săi, murate. Poate că zeii tăi ne pot ajuta, continuă ea. Roagă-i să trimită o furtună care să le măture galerele din golf.

— Am să mă rog şi am să aduc ofrande. Poate că zeii Ghisului mă vor auzi. Galazza Galare sorbi din vin, dar nu-şi dezlipi ochii de la Dany. Furtunile se dezlănţuie şi între ziduri, nu doar în exteriorul lor. Alţi sclavi eliberaţi au murit astă-noapte, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Trei. Cuvântul îi lăsă un gust amar. Laşii au dat buzna peste nişte ţesătoare, sclave eliberate care nu făcuseră nimănui niciun rău. Doar făureau lucruri frumoase. Deasupra patului meu atârnă o tapiserie pe care mi-au dăruit-o ele. Fiii Harpiei le-au distrus războiul de ţesut şi le-au siluit înainte să le taie beregata.

— Am auzit şi noi asta. Şi, totuşi, Luminăţia Ta a găsit puterea să răspundă măcelului cu milostenie. N-ai făcut rău niciunuia dintre nobilii copii pe care-i ţii ostatici.

— Deocamdată, nu. Dany se ataşase de micii ei pupili. Unii erau sfioşi, alţii îndrăzneţi, unii drăgălaşi, alţii ursuzi, dar cu toţii erau nevinovaţi. Dacă-mi omor paharnicii, cine o să-mi mai toarne vinul şi-o să mă mai servească la masă? întrebă ea, încercând o glumă.

Preoteasa nu zâmbi.

— Se spune că Ţeastă-Rasă vrea să-i dea hrană dragonilor. Viaţă pentru viaţă. Pentru fiecare Fiară de Bronz ucisă, vrea moartea unui copil.

Dany îşi învârti mâncarea prin farfurie. Nu îndrăznea să se uite către locul în care stăteau Grazhar şi Qezza, de teamă să nu izbucnească în plâns. *Ţeastă-Rasă are o inimă mai aspră decât mine.* Se certaseră din cauza ostaticilor de multe ori.

— Fiii Harpiei râd în piramidele lor, spusese Skahaz, chiar în dimineaţa aceea. La ce folosesc ostaticii, dacă nu le iei capetele?

În ochii lui, ea era doar o femeie slabă. *Hazzea a fost de-ajuns. La ce foloseşte pacea, dacă trebuie cumpărată cu sângele copiilor?*

— Ei nu poartă nicio vină pentru aceste crime, îi răspunse Dany, cu glas pierit, Graţiei Verzi. Nu sunt o regină-măcelar.

— Şi pentru asta Meereenul îţi mulţumeşte, zise Galazza Galare. Am auzit că Regele Măcelar al Astaporului e mort.

— Ucis de propriii lui soldaţi, când le-a ordonat să atace Yunkaiul. Cuvintele îi lăsau un gust amar. Nici nu s-a răcit bine, că un altul i-a luat locul, continuă Daenerys. Cleon al Doilea, îşi zicea. A rezistat opt zile până i-a fost tăiată beregata. Ucigaşul lui a revendicat coroana. La fel şi concubina primului Cleon. Regele Taie-Beregată şi Regina Târfă, aşa i-au numit astaporii. Susţinătorii lor se luptă pe străzi, în timp ce yunkaii, cu mercenarii lor, aşteaptă în exteriorul zidurilor.

— Sunt vremuri cumplite, Luminăţia Ta. Pot îndrăzni să-ţi dau un sfat?

— Ştii cât de mult preţuiesc înţelepciunea ta.

— Atunci ia aminte la vorbele mele şi mărită-te.

— Ah! Dany se aşteptase asta.

— Te-am auzit adesea spunând că eşti doar o fetişcană. Uitându-mă la tine, pari încă doar o copilă, prea tânără şi firavă ca să înfrunţi asemenea încercări de una singură. Ai nevoie de un rege alături, să te ajute să porţi astfel de poveri.

Dany străpunse o ciozvârtă de miel. Luă o muşcătură, mestecă încet.

— Spune-mi, poate acest rege să-şi umfle obrajii şi să

sufle, împingând galerele lui Xaro înapoi în Qarth? Poate să bată din palme şi să oprească asediul asupra Astaporului? Poate să-mi sature copiii şi să readucă pacea pe străzile mele?

— Tu poţi? întrebă Graţia Verde. Un rege nu e un zeu, dar sunt multe lucruri pe care le poate face un bărbat puternic. Când te privesc, oamenii mei văd o cuceritoare venită de peste mări şi ţări să ne ucidă şi să ne înrobească pruncii. Un rege ar putea să schimbe asta. Cu un rege de obârşie nobilă, de sânge pur ghiscari, oraşul ţi-ar accepta stăpânirea ta. Altminteri, mă tem că domnia ta se va sfârşi aşa cum a început, cu sânge şi foc.

Dany învârti mâncarea prin farfurie.

— Şi pe cine ar vrea zeii Ghisului să iau drept rege şi consort?

— Pe Hizdahr zo Loraq, răspunse Galazza Galare, fără şovăire.

Dany nu se osteni să mimeze surprinderea.

— De ce Hizdahr? Skahaz este şi el de obârşie nobilă.

— Skahaz este un Kandaq, în timp ce Hizdahr este un Loraq. Luminăţia Ta mă va ierta, însă doar cineva care nu e ghiscari nu înţelege diferenţa. Am auzit adesea spunându-se că îţi curge prin vene sângele lui Aegon Cuceritorul, al lui Jaehaerys înţeleptul şi al lui Daeron Dragonul. Nobilul Hizdahr este din sângele lui Mazdhan Magnificul, al lui Hazrak Chipeşul şi al lui Zharaq Eliberatorul.

— Străbunii lui sunt morţi, ca şi ai mei. Le va ridica Hizdahr umbrele să apere Meereenul de duşmani? Am nevoie de un bărbat cu corăbii şi săbii. Tu îmi oferi strămoşi.

— Suntem un popor din vechime. Strămoşii lui sunt importanţi pentru noi. Căsătoreşte-te cu Hizdahr zo Loraq şi dăruieşte-i un fiu, al cărui tată va fi harpia şi a cărui mamă va fi dragonul. În el, profeţiile se vor împlini şi vrăjmaşii tăi se vor topi ca zăpada.

Va fi armăsarul care călăreşte lumea. Dany ştia cum era cu profeţiile. Erau vorbe, iar vorbele erau vânt. N-avea să

existe niciun fiu al lui Loraq, niciun moştenitor care să unească dragonul şi harpia. *Când soarele va răsări la vest şi va apune la est, când mările se vor usca şi munţii se vor spulbera în vânt, ca frunzele.* Doar atunci avea să reînvie pântecele ei…

… dar Daenerys Targaryen avea şi alţi copii, zeci de mii, care au întâmpinat-o cu urale, numind-o mama lor, când le-a zdrobit lanţurile. Se gândea la Scutul Neclintit, la fratele lui Missandei, la femeia Rylona Rhee, care cântase atât de minunat la harpă. Nicio căsătorie n-avea să-i aducă înapoi, dar, dacă un soţ putea să pună capăt măcelului, atunci era datoare faţă de morţii ei să se mărite.

Dacă mă mărit cu Hizdahr, oare Skahaz se va întoarce împotriva mea? Avea mai mare încredere în Skahaz decât în Hizdahr, dar Ţeastă-Rasă ar fi fost un dezastru ca rege. Era prea iute la mânie şi prea anevoie iertător. Nu vedea niciun folos să se mărite cu un bărbat care stârnea la fel de multă ură ca ea. Hizdahr era un om respectat, din câte îşi putea da seama.

— Ce părere are presupusul meu soţ despre asta? întrebă ea. *Ce gândeşte despre mine?*

— Înălţimea Ta nu trebuie decât să-l întrebe. Nobilul Hizdahr aşteaptă jos. Trimite după el, dacă doreşti.

Îţi permiţi cam multe, preoteaso, gândi regina, dar îşi înghiţi furia şi se strădui să zâmbească.

— De ce nu? Îl chemă pe Ser Barristan şi îi spuse bătrânului cavaler să i-l aducă pe Hizdahr. E un urcuş lung. Porunceşte-le Nepătaţilor să-l ajute.

Când nobilul ajunse la capătul ascensiunii sale, Graţia Verde terminase deja de mâncat.

— Dacă Măreţia Ta e de acord, eu am să plec. Tu şi nobilul Hizdahr aveţi multe de discutat, nu mă îndoiesc. Bătrâna îşi şterse o picătură de miere de pe buze, îi sărută pe Qezza şi pe Grazhar pe frunte, la despărţire, şi îşi potrivi vălul de mătase peste faţă. Am să mă întorc la Templul Graţiilor şi am să mă rog ca zeii să-i arate reginei mele calea înţelepciunii.

Când preoteasa plecă, Dany o lăsă pe Qezza să-i umple

din nou cupa, concedie copiii şi porunci să fie poftit înăuntru Hizdahr zo Loraq. *Şi dacă îndrăzneşte să spună o singură vorbă despre nepreţuitele lui arene de luptă, s-ar putea să-l arunc de pe terasă.*

Hizdahr purta un veşmânt simplu, verde, pe sub o vestă matlasată. Se înclină adânc, când intră, cu o expresie solemnă pe faţă.

— N-ai niciun zâmbet pentru mine? îl întrebă Dany. Sunt chiar atât de înfricoşătoare?

— Devin întotdeauna solemn în prezenţa unei asemenea frumuseţi.

Era un început bun.

— Bea cu mine. Dany îi umplu chiar ea cupa. Ştii de ce te afli aici. Se pare că Graţia Verde crede că, dacă te iau de bărbat, toate necazurile mele vor dispărea.

— N-aş face niciodată o afirmaţie atât de îndrăzneaţă. Oamenii sunt născuţi să lupte şi să sufere. Necazurile noastre nu se sfârşesc decât atunci când murim. Totuşi, pot să-ţi fiu de folos. Am aur, prieteni şi influenţă şi sângele Vechiului Ghis îmi curge prin vene. Deşi nu m-am însurat niciodată, am doi copii naturali, un băiat şi o fată, aşadar pot să-ţi dăruiesc moştenitori. Pot să împac oraşul cu domnia ta şi să pun capăt măcelului care are loc pe străzi în fiecare noapte.

— Chiar poţi? Dany îi cercetă ochii. De ce-ar lăsa deoparte cuţitele Fiii Harpiei pentru tine? Eşti unul dintre ei?

— Nu?

— Mi-ai spune dacă ai fi?

Hizdahr râse.

— Nu.

— Ţeastă-Rasă are metode să afle adevărul.

— Nu mă îndoiesc că Skahaz m-ar face să mărturisesc repede. O zi cu el şi voi fi unul dintre Fiii Harpiei. Două zile şi voi fi Harpia însăşi. Trei, şi se va dovedi că ţi-am ucis şi tatăl, în Regatele Apusului, pe când eram doar un copil. Apoi mă va trage într-o ţeapă şi mă vei putea privi murind... dar după aceea, omorurile vor continua. Hizdahr

se aplecă spre ea: Sau poţi să te măriţi cu mine şi să mă laşi să încerc să le opresc.

— De ce-ai *vrea* să mă ajuţi? Pentru coroană?

— Mi-ar sta bine cu o coroană pe cap, n-am să tăgăduiesc asta. Dar e mai mult de-atât. E atât de ciudat să vreau să-mi protejez propriul neam, aşa cum îţi protejezi tu sclavii eliberaţi? Meereenul nu poate să mai îndure încă un război, Luminăţia Ta.

Era un răspuns bun. Şi cinstit.

— N-am vrut niciodată război. Am apărat cândva Yunkaiul şi am cruţat oraşul, când aş fi putut să-l pustiesc. Am refuzat să mă alături Regelui Cleon, când a năvălit asupra yunkailor. Chiar şi acum, cu Astaporul asediat, nu m-am implicat. Iar Qarthul… nu le-am făcut niciodată vreun rău qartheenilor…

— Nu, nu cu intenţie, dar Qarthul este un oraş de negustori, care iubesc zornăitul monedelor de argint şi scânteierea aurului galben. Când le-ai strivit comerţul cu sclavi, lovitura s-a simţit de la Westeros până la Asshai. Qarthul se sprijină pe sclavii lui. La fel şi Tolosul, Noul Ghis, Lysul, Tyroshul, Volantisul… lista e lungă, regina mea.

— N-au decât să vină. În mine vor găsi un duşman mai neînduplecat decât Cleon. Aş prefera să pier luptând decât să-i redau pe copiii mei sclaviei.

— Ar putea să mai existe o cale. Cred că yunkaii pot fi convinşi să îngăduie tuturor sclavilor tăi eliberaţi să rămână liberi, dacă Măreţia Ta va fi de acord ca Oraşul Galben să poată face nestingherit negoţ cu sclavi şi să-i antreneze. Nu e nevoie să mai curgă sânge.

— În afară de sângele sclavilor cu care yunkaii vor face negoţ şi pe care îi vor antrena, punctă Dany, dar îşi dădea seama de adevărul vorbelor lui. *S-ar putea să fie cel mai bun deznodământ la care putem spera.* N-ai spus că mă iubeşti.

— Am să te iubesc, dacă doreşti, Luminăţia Ta.

— Acesta nu e răspunsul unui bărbat îndrăgostit.

— Ce e dragostea? Dorinţă? Niciun bărbat întreg n-ar

putea să te privească şi să nu te dorească, Daenerys. Dar nu acesta este motivul pentru care vreau să mă însor cu tine. Înainte de venirea ta, Meereenul trăgea să moară. Conducătorii noştri erau moşnegi cu mădularele ofilite şi babe cu praf între coapsele zbârcite. Stăteau în vârful piramidelor lor, sorbind vin de piersici şi vorbind despre gloria Vechiului Imperiu, în timp ce secolele treceau şi cărămizile oraşului se sfărâmau în jurul lor. Eram încremeniţi în obiceiurile şi în prudenţa noastră, până când ne-ai trezit cu foc şi sânge. O eră nouă a sosit şi lucruri noi sunt cu putinţă. Mărită-te cu mine.

E plăcut la înfăţişare, îşi spuse Dany, *şi are vorba meşteşugită a unui rege.*

— Sărută-mă, îi porunci.

El îi luă mâna şi îi sărută degetele.

— Nu aşa. Sărută-mă ca şi cum ţi-aş fi soţie.

Hizdahr o cuprinde pe după umeri, cu atâta gingăşie de parcă ar fi fost o mică pasăre. Aplecându-se, îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul lui fu uşor, uscat şi grăbit. Dany nu simţi niciun fior.

— Să te… sărut din nou? o întrebă el, după ce isprăvi.

— Nu. Pe terasă, în bazinul în care obişnuia Dany să se îmbăieze, peştişorii îi ciuguleau picioarele. Până şi ei sărutau cu mai multă înflăcărare decât Hizdahr zo Loraq. Nu te iubesc.

Hizdahr ridică din umeri.

— Asta poate veni cu timpul. De multe ori se întâmplă aşa.

Nu cu noi, gândi ea. *Nu atât timp cât Daario e atât de aproape. Pe el îl vreau, nu pe tine.*

— Într-o bună zi, mă voi întoarce la Westeros, să revendic Cele Şapte Regate care au fost ale tatălui meu.

— Într-o bună zi, vom muri cu toţii, dar n-are niciun sens să trăim cu gândul morţii. Prefer să mă gândesc doar la ziua de mâine.

Dany îşi împreună mâinile.

— Vorbele sunt vânt, chiar şi cuvinte precum *iubire* şi *pace.* Mă încred mai mult în fapte. În Cele Şapte Regate

ale mele, cavalerii pornesc în misiuni îndrăzneţe, ca să se dovedească demni de fecioarele pe care le iubesc. Caută săbii magice, cufere cu aur, coroane furate din tezaurul unui dragon.

Hizdahr arcui o sprânceană.

— Singurii dragoni pe care-i cunosc sunt ai tăi, iar săbiile magice sunt şi mai puţine. Am să-ţi aduc bucuros inele, coroane şi cufere cu aur, dacă asta ţi-e dorinţa.

— Pacea e dorinţa mea. Spui că mă poţi ajuta să pun capăt măcelului care se petrece noapte de noapte pe străzile mele. Eu spun: *Fă-o!* Pune capăt acestui război din umbră, lordul meu. Aceasta este misiunea ta. Dă-mi nouăzeci de zile şi nouăzeci de nopţi fără nicio crimă şi voi şti că eşti demn de un tron. Poţi face asta?

Hizdhar o privi gânditor.

— Nouăzeci de zile şi nouăzeci de nopţi fără niciun cadavru şi în cea de-a nouăzeci şi una ne căsătorim?

— Poate, răspunse Dany, cu un aer sfios. Dar se ştie că tinerele fete sunt capricioase. S-ar putea să-mi doresc, totuşi, o sabie magică.

Hizdahr râse.

— Atunci vei avea şi asta, Luminăţia Ta. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Ai face bine să-i spui seneşalului să înceapă pregătirile pentru nuntă.

— Nimic nu i-ar plăcea mai mult nobilului Reznak.

Dacă Meereenul ar afla despre perspectiva unei nunţi, acest lucru singur i-ar aduce câteva nopţi de linişte, chiar dacă eforturile lui Hizdahr nu duceau la nimic. *Ţeastă-Rasă nu va fi mulţumit de mine, dar Reznak mo Reznak va dansa de bucurie.* Dany nu ştia ce o îngrijora mai mult. Avea nevoie de Skahaz şi de Fiarele de Bronz şi ajunsese să privească toate sfaturile lui Reznak cu neîncredere. *Fereşte-te de seneşalul parfumat. Să fi făcut Reznak cauză comună cu Hizdahr şi cu Graţia Verde, întinzându-mi o cursă?*

Nici nu plecă bine Hizdahr, că Ser Barristan îşi şi făcu apariţia lângă ea, în mantia-i lungă şi albă. Anii în care slujise în Garda Regelui îl învăţaseră pe cavalerul alb să

stea neobservat când Daenerys primea vizite, dar nu era niciodată departe. *Ştie,* observă ea imediat, *şi nu e de acord.* Cutele din jurul gurii i se adânciseră.

— Aşadar, îi spuse ea, se pare că s-ar putea să mă recăsătoresc. Te bucuri pentru mine, ser?

— Dacă asta ţi-e porunca, Înălţimea Ta.

— Hizdahr nu e soţul pe care l-ai fi ales pentru mine.

— Nu e treaba mea să-ţi aleg soţul.

— Nu, îl aprobă ea, dar pentru mine e important să înţelegi. Oamenii mei sângerează. Mor. O regină nu-şi aparţine sieşi, ci regatului. Căsătorie ori carnagiu, acestea sunt alegerile care-mi stau în faţă. O nuntă sau un război.

— Înălţimea Ta, pot să vorbesc deschis?

— Întotdeauna.

— Există o a treia alegere.

— Westeros?

Ser Barristan clătină din cap.

— Am jurat să te slujesc, Înălţimea Ta, şi să te apăr de rele, oriunde te-ai duce. Locul meu e lângă tine, fie aici, fie la Debarcaderul Regelui… dar locul tău este în Westeros, pe Tronul de Fier care a fost al tatălui tău. Cele Şapte Regate nu-l vor accepta niciodată pe Hizdahr zo Loraq ca rege.

— Nu mai mult decât o va accepta Meereenul pe Daenerys Targaryen ca regină. Graţia Verde are dreptate în privinţa asta. Am nevoie de un rege alături, un rege din vechiul sânge ghiscari. Altfel, mă vor vedea mereu ca pe o barbară crudă, care a năvălit pe porţile lor, le-a tras rudele în ţeapă şi le-a furat bogăţiile.

— În Westeros vei fi copilul pierdut care se întoarce să bucure inima tatălui său. Oamenii tăi te vor întâmpina cu urale şi toţi oamenii buni te vor iubi.

— Westerosul e departe.

— Nu se va apropia dacă zăboveşti aici. Cu cât mai curând părăsim locul acesta…

— Ştiu. Cu adevărat. Dany nu ştia cum să-l facă să înţeleagă. Voia Westerosul la fel de mult ca şi el, dar prima dată trebuia să vindece Meereenul. Nouăzeci de zile sunt

multe, zise ea. Poate că Hizdahr va da greş. Şi dacă se întâmplă aşa, încercarea lui îmi oferă timp. Timp să fac alianţe, să-mi întăresc apărarea, să…

— Şi dacă nu dă greş? Ce vei face atunci, Înălţimea Ta?

— Îmi voi face datoria. Cuvântul îi căzu rece pe limbă. L-ai văzut pe fratele meu Rhaegar însurându-se. Spune-mi, s-a căsătorit din dragoste sau din datorie?

Bătrânul cavaler ezită.

— Prinţesa Elia a fost o femeie bună, Înălţimea Ta. Era blajină şi deşteaptă, cu inima blândă şi o dulce înţelepciune. Ştiu că prinţul era foarte ataşat de ea. *Ataşat,* gândi Dany. Cuvântul era extrem de grăitor. *Aş putea să mă ataşez şi eu de Hizdahr zo Loraq, cu timpul. Poate.* Ser Barristan continuă: I-am văzut căsătorindu-se şi pe tatăl şi mama ta. Iartă-mă, dar între ei n-a fost pic de afecţiune şi regatul a plătit scump pentru asta, regina mea.

— De ce s-au căsătorit, dacă nu se iubeau?

— Aşa a poruncit bunicul tău. O vrăjitoare a pădurilor i-a spus că prinţul promis avea să fie descendentul lor.

— O vrăjitoare a pădurilor? Dany era uluită.

— A venit la Curte, cu Jenny de la Pietrele Vechi. O făptură pipernicită, cu înfăţişare grotescă. O pitică, au spus cei mai mulţi, dar îi era dragă Doamnei Jenny, care susţinea mereu că era unul dintre copiii pădurii.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A ajuns la Castelul Verii.

Asta suna ca o osândă. Dany suspină.

— Lasă-mă acum. Sunt foarte obosită.

— Cum porunceşti. Ser Barristan se înclină şi se îndepărtă. Dar la uşă se opri. Îmi cer iertare. Înălţimea Ta are un vizitator. Să-i spun să revină mâine?

— Cine e?

— Naharis. Ciorile Furtunii s-au întors în oraş.

Daario. Inima îi tremură în piept.

— De câtă vreme a… când a…?

Daenerys părea să nu poată rosti cuvintele.

Ser Barristan părea să înţeleagă.

— Înălţimea Ta era cu preoteasa când a sosit. Ştiam că n-ai vrea să fii deranjată. Veştile căpitanului pot aştepta până mâine.

— Nu. *Cum aş putea spera să adorm, ştiindu-l pe căpitanul meu atât de aproape?* Trimite-l imediat sus. Şi… nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta. Voi fi în siguranţă cu Daario. O, şi cheamă-le pe Irri şi pe Jhiqui, dacă eşti bun. Şi pe Missandei. *Trebuie să mă schimb, să mă fac frumoasă.*

Le spuse asta slujitoarelor ei, când sosiră.

— Ce doreşte Înălţimea Ta să poarte? întrebă Missandei.

Lumina stelelor şi spuma mării, gândi Dany, *un voal de mătase care să-mi lase sânul stâng dezgolit, spre încântarea lui Daario. O, şi flori în păr.* La început, când s-au cunoscut, căpitanul îi aducea flori în fiecare zi, tocmai din Yunkai şi Meereen.

— Dă-mi rochia de pânză gri cu perle pe corsaj. O, şi blana mea de leu alb.

Se simţea întotdeauna mai apărată, înfăşurată în blana de leu a lui Drogo.

Daenerys îl întâmpină pe căpitan pe terasă, aşezată pe o bancă de piatră sculptată, sub un păr. O semilună atârna pe cer, deasupra oraşului, însoţită de un alai de mii de stele. Daario Naharis intră ţanţoş. *Are un aer ţanţoş şi când stă neclintit.* Căpitanul purta pantaloni strâmţi, dungaţi, vârâţi în cizme înalte din piele violet, o cămaşă albă de mătase şi o vestă din inele aurii. Barba sa în furculiţă era violet, mustaţa sa extravagantă, aurie, iar buclele lungi erau vopsite, în mod egal, în ambele culori. Pe un şold îi atârna un stilet, pe celălalt un *arakh* dothraki.

— Strălucitoare regină, glăsui el, te-ai făcut mai frumoasă în absenţa mea. Cum e posibil aşa ceva?

Dany era obişnuită cu asemenea elogii, dar complimentul însemna cumva mai mult, venit de la Daario decât de la unii ca Reznak, Xaro sau Hizdahr.

— Căpitane. Spune-ne că ai făcut treabă bună în Lhazar. *Mi-a fost atât de dor de tine!*

— Căpitanul tău trăieşte ca să-şi slujească prea cruda

regină.

— Crudă?

Lumina lunii scânteie în ochii lui Daario.

— Căpitanul tău aleargă înaintea tuturor oamenilor săi, să-i vadă cât mai repede chipul, doar ca să fie lăsat să se stingă de dor, în timp ce ea mănâncă miel şi ciuperci cu o bătrână ofilită.

Nu mi-a spus nimeni că eşti aici, gândi Dany, *altfel poate că aş fi acţionat prosteşte şi aş fi trimis imediat după tine.*

— Luam cina cu Graţia Verde, zise ea, considerând că e mai bine să nu pomenească de Hizdahr. Aveam nevoie urgentă de sfatul ei înţelept.

— Eu am o singură nevoie urgentă: Daenerys.

— Să trimit după mâncare? Trebuie să-ţi fie foame.

— N-am mâncat de două zile, dar acum, că sunt aici, mi-e de-ajuns să mă ospătez cu frumuseţea ta.

— Frumuseţea mea n-o să-ţi umple burta. Dany culese o pară şi i-o azvârli. Mănâncă asta.

— Dacă regina mea porunceşte. Daario luă o muşcătură din pară, cu dintele de aur scânteind. Sucul i se prelinse în barba violet.

Fata din ea îşi dorea dureros de mult să-l sărute. *Sărutările lui ar fi aspre şi crude,* îşi spuse*, şi nu i-ar păsa dacă aş ţipa sau i-aş porunci să înceteze.* Dar regina din ea ştia că ar fi o nebunie.

— Povesteşte-mi despre călătoria ta.

Daario ridică nepăsător din umeri.

— Yunkaii au trimis nişte mercenari să se apropie de Trecătoarea Khyzai. Lăncile Lungi, aşa îşi spun. Am năvălit asupra lor noaptea şi am trimis câţiva în iad. În Lhazar, am ucis doi dintre comandanţii mei fiindcă au uneltit să fure pietrele preţioase şi platoşa de aur pe care mi le încredinţase regina mea, ca daruri pentru Oamenii Miei. În rest, totul a mers aşa cum am promis.

— Câţi oameni ai pierdut în luptă?

— Nouă, răspunse Daario, dar o duzină dintre Lăncile Lungi au decis că preferă să fie Ciori ale Furtunii decât

cadavre, aşa că am ajuns, până la urmă, cu trei mai mulţi. I-am asigurat că vor trăi mai mult luptând cu dragonii tăi decât împotriva lor şi au înţeles înţelepciunea vorbelor mele.

Asta o făcu să se îngrijoreze.

— S-ar putea să spioneze pentru Yunkai.

— Sunt prea proşti ca să fie spioni. Nu-i cunoşti.

— Nici tu. Ai încredere în ei?

— Am încredere în toţi oamenii mei. De-aici şi până unde pot scuipa. Daario scuipă o sământă şi îi zâmbi, cu un aer neîncrezător. Să-ţi aduc capetele lor? O voi face, dacă porunceşti. Unul e pleşuv şi doi au cozi, iar unul îşi vopseşte barba în patru culori. Care spion ar purta o asemenea barbă, te-ntreb? Trăgătorul cu praştia poate să vâre o piatră în ochiul unui ţânţar, de la patruzeci de paşi, iar cel hidos se pricepe la cai, dar dacă regina mea spune că trebuie să moară…

— N-am zis asta. Eu, doar… Ai grijă să nu-i pierzi din ochi, atâta tot. Se simţi ridicolă că spusese asta. Întotdeauna se simţea uşor ridicolă în preajma lui Daario. *Stângace şi copilăroasă şi înceată la minte. Oare ce crede despre mine?* Schimbă subiectul: Oamenii Miei ne vor trimite mâncare?

— Grânele vor sosi pe Skahazadhan cu şlepul, regina mea, şi alte provizii cu caravana, peste Khyzai.

— Nu pe Skahazadhan. Râul ne-a fost închis. Mările, la fel. Trebuie să fi văzut corăbiile în golf. Qartheenii au alungat o treime din flota de pescuit şi au pus stăpânire pe altă treime. Ceilalţi sunt prea speriaţi ca să părăsească portul. Puţinul negoţ pe care-l mai făceam a fost blocat.

Daario azvârli codiţa perei.

— Qartheenii au lapte în vene. Lasă-i să-ţi vadă dragonii şi vor fugi.

Dany nu voia să vorbească despre dragoni. Fermierii încă veneau la Curtea ei, cu oase carbonizate, plângându-se despre oile pierdute, deşi Drogon nu se întorsese în oraş. Unii declarau că l-au văzut la nord de râu, deasupra ierbii Mării Dothraki. Viserion îşi muşcase unul dintre

lanţuri; el şi Rhaegal deveneau tot mai sălbatici, pe zi ce trecea. O dată, uşile de fier se înroşiseră ca para focului, după cum i-au spus Nepătaţii, şi nimeni nu a îndrăznit să le atingă o zi întreagă.

— Astaporul e şi el sub asediu…, continuă Dany.

— Asta ştiam. Unul dintre oamenii Lăncilor Lungi a supravieţuit să ne povestească despre oameni care se mâncau unul pe altul în Oraşul Roşu. Spunea că va veni în scurt timp şi rândul Meereenului, aşa că i-am tăiat limba şi i-am dat-o unui câine galben. Niciun câine nu mănâncă limba unui mincinos. Când animalul a mâncat-o pe-a lui, am ştiut că a omul spus adevărul.

— Am război şi în interiorul oraşului. Daenerys îi povesti despre Fiii Harpiei şi despre Fiarele de Bronz, despre sângele de pe cărămizi. Sunt înconjurată de duşmani, între zidurile oraşului şi în afara lor.

— Atacă, sugeră el imediat. Un om înconjurat de duşmani nu se poate apăra. Încearcă numai, şi securea te va izbi în spate în timp ce încerci să te fereşti de sabie. Nu. Când ai de înfruntat mulţi inamici, alege-l pe cel mai slab, omoară-l, treci peste el şi evadează.

— Unde ar trebui să evadez?

— În patul meu. În braţele mele. În inima mea.

Mânerele armelor lui Daario, *arakhul* şi stiletul, erau făurite în forma unor femei de aur, goale şi destrăbălate. Îşi trecu degetele peste ele, într-un fel extrem de obscen şi afişă un zâmbet pervers.

Dany simţi sângele năvălindu-i în obraji. Era aproape ca şi când ar fi mângâiat-o pe ea. *M-ar considera şi pe mine destrăbălată, dacă l-aş trage în patul meu?* Daario o făcea să-şi dorească să fie târfa lui. *N-am să-l mai primesc niciodată singură. E prea periculos să-l am în preajmă.*

— Graţia Verde spune că trebuie să-mi iau un rege ghiscari, zise ea, tulburată. Mă îndeamnă să mă mărit cu nobilul Hizdahr zo Loraq.

— Cu el? Daario chicoti. De ce nu cu Viermele Cenuşiu, dacă vrei un eunuc în pat? *Vrei* un rege?

Pe tine te vreau.

— Vreau pace. I-am dat lui Hizdahr nouăzeci de zile să pună capăt omorurilor. Dacă reuşeşte, am să-l iau de bărbat.

— Ia-mă pe mine de bărbat şi am să reuşesc în nouă. *Ştii că nu poţi face asta,* îi veni ei să spună. Te lupţi cu umbre, când ar trebui să te lupţi cu oamenii cărora le aparţin, continuă Daario. Omoară-i pe toţi şi ia-le comorile. Şopteşte o poruncă şi Daario al tău îţi va clădi un morman din capetele lor, mai înalt decât această piramidă.

— Dacă aş şti cine sunt…

— Zhak şi Pahl şi Merreq. Ei, şi toţi ceilalţi. Marii Stăpâni. Cine alţii?

E pe cât de sângeros pe-atât de îndrăzneţ.

— N-avem nicio dovadă că e mâna lor. Vrei să-mi măcelăresc supuşii?

— Supuşii tăi te-ar măcelări bucuroşi.

Fusese plecat atât timp! Dany aproape uitase cine era. Mercenarii erau perfizi din fire, îşi reaminti ea. *Nestatornici, necredincioşi, brutali. Nu va fi niciodată mai mult decât ceea ce este. Nu va fi niciodată din plămada regilor.*

— Piramidele sunt puternice, îi explică ea. Cucerirea lor ne-ar costa scump. În clipa în care vom ataca una, celelalte se vor ridica împotriva noastră.

— Atunci scoate-i afară din piramidele lor cu un pretext oarecare. O nuntă ar putea fi de folos. De ce nu? Promite-i lui Hizdahr mâna ta şi toţi Marii Stăpâni vor veni să te vadă măritată. Când se vor aduna în Templul Graţiilor, lasă-ne să năvălim asupra lor.

Dany era îngrozită. *E un monstru. Un monstru galant, dar tot monstru.*

— Mă confunzi cu Regele Măcelar?

— Mai bine măcelar decât carne. Toţi regii sunt măcelari. Să fie reginele atât de diferite?

— Această regină este.

Daario ridică din umeri.

— Majoritatea reginelor n-au alt ţel decât să încălzească patul unui rege şi să-i aducă pe lume copii. Dacă o

asemenea regină vrei să fi, mai bine mărită-te cu Hizdahr.

Furia ei izbucni.

— Ai uitat cine sunt?

— Nu. Tu ai uitat?

Viserys ar fi poruncit să i se taie capul pentru o asemenea insolenţă.

— Sunt sângele dragonilor. Să nu îndrăzneşti să-mi dai mie lecţii. Când Dany se ridică, blana de leu îi alunecă de pe umeri şi căzu pe podea. Lasă-mă singură.

Daario făcu o largă plecăciune.

— Trăiesc ca să mă supun.

După ce plecă, Daenerys îl chemă pe Ser Barristan înapoi.

— Ciorile Furtunii trebuie să pornească din nou în misiune.

— Înălţimea Ta? Abia s-au întors…

— Vreau să *plece.* Să cerceteze ţinuturile din preajma Yunkaiului şi să ofere protecţie caravanelor mele care traversează Trecătoarea Khyzai. De acum înainte Daario îţi va prezenta ţie rapoartele. Onorează-l cum se cuvine şi ai grijă ca oamenii lui să fie bine plătiţi, dar în niciun caz să nu-l laşi în preajma mea.

— Cum spui, Înălţimea Ta.

În noaptea aceea, nu putu dormi, ci se răsuci şi se învârti fără odihnă în pat. Merse până acolo încât o chemă pe Irri, sperând că mângâierile ei ar putea s-o ajute să se odihnească, dar după scurt timp o împinse pe fata dothraki. Irri era dulce, gingaşă şi dornică, dar nu era Daario.

Ce-am făcut? gândi ea, cuibărită în patul ei gol. *Am aşteptat atât de mult să se întoarcă şi l-am alungat.*

— Voia să facă un monstru din mine, şopti ea, o regină măcelar. Dar apoi se gândi la Drogon, aflat departe, şi la dragonii din groapă. *Am şi eu mâinile mânjite de sânge. Şi inima. Nu suntem atât de diferiţi, Daario şi cu mine. Suntem nişte monştri amândoi.*

LORDUL PIERDUT

N-ar fi trebuit să dureze atât de mult, îşi spuse Griff, măsurând cu pasul puntea *Sfioasei Fecioare.* Oare îl pierduseră pe Haldon aşa cum se întâmplase cu Tyrion Lannister? Era cu putinţă să-l fi luat volantenii? *Ar fi trebuit să-l trimit pe Raţă cu el.* Haldon singur nu putea fi demn de încredere; dovedise asta în Selhorys, când l-a lăsat pe pitic să evadeze.

Sfioasa Fecioară era ancorată într-una dintre cele mai modeste zone ale lungului şi haoticului ţărm al râului, între o plută canarisită, care nu părăsise cheiul de ani buni, şi barja unor comedianţi, pictată în culori vesele. Comedianţii erau gălăgioşi şi plini de viaţă, vorbeau mereu în tirade şi erau mai tot timpul beţi.

Era o zi fierbinte, cu aerul lipicios, aşa cum fuseseră toate zilele de când părăsiseră Tristeţile. Soarele înfiorător al Sudului bătea peste ţărmul ticsit de oameni al Volon Therysului, dar căldura era ultima preocupare a lui Griff. Compania de Aur îşi ridicase tabăra la cinci kilometri la sud de oraş, mult mai la nord decât unde se aşteptase, iar Triarhul Malaquo venise spre nord cu cinci mii de pedeştri şi o mie de călăreţi, să le taie calea spre drumul deltei. Daenerys Targaryen rămânea departe, în celălalt capăt al lumii, iar Tyrion Lannister… ei bine, el putea fi aproape oriunde. Dacă zeii erau buni, capul tăiat al lui Lannister era de-acum la jumătatea drumului spre Debarcaderul Regelui, dar, cel mai probabil, piticul era viu şi nevătămat, undeva aproape, duhnind a vin şi urzind vreo nouă infamie.

— Unde, şapte iaduri, e Haldon? i se plânse Griff septei. Cât poate să dureze să cumperi trei cai?

Lady Lemore ridică din umeri.

— Lordul meu, n-ar fi mai sigur să lăsăm băiatul aici, la bordul bărcii?

— Mai sigur, da. Mai înţelept, nu. E deja bărbat în toată firea, iar acesta este drumul pe care s-a născut să păşească. Griff n-avea răbdare să despice firul în patru. Se săturase de ascunzişuri, de aşteptări, de prudenţă. *N-am suficient timp pentru prudenţă.*

— Am străbătut distanţe uriaşe ca să-l ţinem ascuns pe Prinţul Aegon în toţi aceşti ani, îi reaminti Lemore. Va veni vremea să-şi spele părul şi să-şi declare identitatea, ştiu asta, dar acel timp nu e acum. Nu într-o tabără de mercenari.

— Dacă Harry Strickland i-a pus gând rău, n-o să-l putem apăra ascunzându-l pe *Sfioasa Fecioară.* Strickland are zece mii de săbii sub comanda lui. Noi îl avem pe Raţă. Aegon e tot ce poţi dori de la un prinţ. Trebuie să vadă asta, Strickland şi ceilalţi. Aceştia sunt oamenii lui.

— Ai lui, pentru că sunt cumpăraţi şi plătiţi. Zece mii de străini înarmaţi, plus vivandierii şi alţii care se ţin scai de ei. E de-ajuns unul singur ca să ne distrugă pe toţi. Dacă scăfârlia lui Hugor a meritat o avere, cât va plăti Cersei Lannister pentru moştenitorul de drept al Tronului de Fier? Nu-i cunoşti pe aceşti oameni, lordul meu. Au trecut mulţi ani de când ai călătorit cu Compania de Aur, iar bătrânul tău prieten e mort.

Inimă-Neagră. Myles Toyne fusese atât de plin de viaţă, când îl văzuse Griff ultima oară, şi îi era greu să accepte că era mort. *Un cap auriu în vârful unui par, iar Harry Strickland Vagabondul în locul lui.* Ştia că Lemore nu se înşela. Orice vor fi fost taţii sau bunicii lor în Westeros, oamenii Companiei de Aur erau acum mercenari şi niciun mercenar nu era demn de încredere. Chiar şi aşa…

Noaptea trecută visase iarăşi Septul de Piatră. Singur, cu sabia în mână, alerga din casă-n casă, doborând uşile, gonind pe scări în sus, săltând de pe un acoperiş pe altul, în timp ce în urechi îi răsuna sunetul unor clopote îndepărtate. În ţeastă îi bubuiau dangăte de alamă şi zvon de clopote de argint, o cacofonie înnebunitoare de zgomote, din ce în ce mai puternice, până când capul stătea să-i explodeze.

Şaptesprezece ani se scurseseră de la Bătălia Clopotelor, dar, la auzul unui dangăt, i se strângea stomacul şi acum. Alţii ar putea susţine că regatul a pierit când Prinţul Rhaegar a căzut sub ciocanul de război al lui Robert, pe Trident, dar Bătălia Tridentului n-ar fi avut loc dacă grifonul ar fi ucis cerbul acolo, în Septul de Piatră. *Clopotele au bătut pentru noi toţi în ziua aceea. Pentru Aerys şi pentru regina lui, pentru Elia din Dorne şi fetiţa ei, pentru fiecare bărbat adevărat şi femeie cinstită din Cele Şapte Regate. Şi pentru prinţul meu de argint.*

— Planul a fost să dezvăluim identitatea Prinţului Aegon abia când ajungem la Regina Daenerys, spuse Lemore.

— Asta a fost pe când credeam că fata se îndreaptă spre vest. Regina noastră dragon a prefăcut în scrum planul acela şi, din cauza grăsanului nebun din Pentos, am apucat femeia-dragon de coadă şi ne-am ars degetele până la os.

— Nu ne puteam aştepta ca Illyrio să ştie că fata va hotărî să rămână în Golful Sclavilor.

— După cum n-a ştiut că Regele Cerşetor va muri de tânăr ori că Drogo îl va urma în mormânt. Foarte puţine din cele ce le-a anticipat grăsanul au ajuns să se împlinească. Griff lovi cu palma înmănuşată mânerul sabiei sale lungi: Am dansat ani la rândul cum mi-a cântat grăsanul. La ce ne-a folosit? Prinţul e bărbat în toată firea. Timpul lui a…

— *Griff!* strigă tare Yandry, peste hărmălaia comedianţilor. E Haldon.

Într-adevăr. Jumătate-maesterul, înfierbântat şi murdar, se apropia de-a lungul ţărmului, către piciorul cheiului. Transpiraţia îi lăsase cercuri întunecate sub mânecile veşmântului de pânză şi faţa prelungă a lui Haldon avea acelaşi aer chinuit ca la Selhorys, când se întorsese la *Sfioasa Fecioară* să mărturisească dispariţia piticului. Însă ducea de căpăstru trei cai şi asta era tot ce conta.

— Adu-l pe băiat, îi spuse Griff lui Lemore. Vezi să fie pregătit.

— Cum spui, răspunse ea, nefericită.

Aşa să fie. Se ataşase de Lemore, dar asta nu însemna

că avea nevoie de aprobarea ei. Misiunea ei era să-l iniţieze pe prinţ în doctrinele Credinţei şi asta făcuse. Dar nici toate rugăciunile din lume nu-l puteau aşeza pe prinţ pe Tronul de Fier. Asta era misiunea lui Griff. Dăduse greş o dată, cu Prinţul Rhaegar. Nu avea de gând să dea greş şi cu fiul lui, atât timp cât mai avea suflare în trup.

Caii lui Haldon nu-l mulţumiră.

— Aceştia au fost cei mai buni cai pe care i-ai putut găsi? îi reproşă el lui Jumătate-maester.

— Da, răspunse Haldon, pe un ton iritat, şi ai face bine să nu întrebi cât ne-au costat. Cu dothrakii dincolo de râu, jumătate din locuitorii din Volon Therys au hotărât că preferă să fie în altă parte, şi, uite-aşa, carnea de cal e pe zi ce trece tot mai scumpă.

Ar fi trebuit să merg eu însumi. După Selhorys, îi era dificil să mai aibă aceeaşi încredere în Haldon. *L-a lăsat pe pitic să-l tragă pe sfoară cu limba lui isteaţă. L-a lăsat să-şi facă de cap într-un bordel, de unul singur, în timp ce el a stat în piaţă ca un nătărău.* Proprietarul bordelului insistase că omuleţul fusese luat sub ameninţarea sabiei, dar Griff nu era nici acum convins de asta. Pezevenghiul era destul de deştept ca să-şi pună la cale propria evadare. Beţivanul care l-a luat ostatic, despre care vorbeau târfele, ar fi putut să fie un acolit de-al lui. *Vina e şi a mea. După ce piticul s-a aşezat între Aegon şi omul de piatră, am lăsat garda jos. Ar fi trebuit să-i tai beregata de la bun început.*

— O să ne descurcăm cu ei, presupun, îi spuse lui Haldon. Tabăra e la doar cinci kilometri depărtare spre sud.

Sfioasa Fecioară i-ar fi dus acolo mai repede, dar Griff prefera ca Harry Strickland să nu ştie unde s-au dus el şi prinţul. Şi nici nu-i plăcea ideea de a se bălăci în apele de la mal, ca să se caţere pe cine ştie ce ţărm mocirlos. O asemenea intrare s-ar fi potrivit unui mercenar şi fiului său, nu şi unui mare lord şi prinţului său.

Când flăcăul ieşi din cabină, cu Lemore alături, Griff îl cercetă cu atenţie din cap până-n picioare. Prinţul purta sabie şi pumnal, cizme negre, lustruite de-ţi luau ochii, şi o

mantie neagră, căptuşită cu mătase roşie ca sângele. Cu părul tuns şi spălat, vopsit într-o nuanţă închisă de albastru, ochii lui păreau şi ei albaştri. La gât purta trei rubine cu marginile drepte, pe un lanţ de fier negru, un dar de la Magister Illyrio. *Roşu şi negru. Culorile dragonului.* Asta era bine.

— Arăţi ca un prinţ adevărat, îi spuse băiatului. Tatăl tău ar fi mândru dacă te-ar putea vedea.

Tânărul Griff îşi trecu degetele prin păr.

— M-am săturat de culoarea asta albastră. Ar fi trebuit s-o spălăm.

— În curând. Griff s-ar fi bucurat să revină şi el la culorile lui naturale, deşi părul lui, roşu cândva, albise. Îl bătu pe flăcău pe umăr: Mergem? Oastea ta te aşteaptă.

— Îmi place cum sună. Oastea mea. Un zâmbet îi licări pe faţă, apoi se stinse. Dar chiar aşa este? Sunt mercenari. Yollo m-a avertizat să n-am încredere în nimeni.

— Un sfat înţelept, recunoscu Griff. Ar fi putut fi altfel dacă la comandă ar fi fost tot Inimă-Neagră, dar Myles Toyne era mort de patru ani, iar Harry Strickland Vagabondul era alt fel de om. Dar Griff nu voia să-i spună asta băiatului. Piticul vârâse deja destule îndoieli în mintea lui tânără. Nu orice om e ceea ce pare, continuă el şi mai cu seamă un prinţ are motive să fie prudent… dar dacă mergi prea departe pe drumul ăsta, neîncrederea te poate otrăvi, te poate face ursuz şi temător. *Regele Aerys a fost aşa. La sfârşit, până şi Rhaegar a văzut asta destul de limpede.* Ai face mai bine să alegi calea de mijloc. Lasă oamenii să-ţi câştige încrederea slujindu-te cu loialitate… iar când vor face asta, fii generos şi cu inima deschisă.

Băiatul clătină din cap.

— Voi ţine minte.

Îi dădură prinţului cel mai bun dintre cei trei cai, un armăsar atât de spălăcit, încât era aproape alb. Griff şi Haldon mergeau alături de el, pe cai mai mici. Drumul înainta spre sud, pe sub zidurile înalte şi albe ale Volon Therysului, preţ de aproape un kilometru. Apoi lăsară oraşul în spate, urmând cursul şerpuit al Rhoynului, prin

crânguri de sălcii şi câmpuri de maci şi pe lângă o moară înaltă de vânt, făcută din lemn, ale cărei braţe scârţâiau ca nişte oase vechi când se învârteau.

Găsiră Compania de Aur lângă râu, când soarele cobora la apus. Era o tabără care i-ar fi plăcut până şi lui Arthur Dayne: compactă, ordonată, bine apărată. În jurul ei fusese săpat un şanţ adânc, cu ţepuşe ascuţite înăuntru. Corturile erau aranjate în şiruri, cu spaţii largi de trecere între ele. Latrinele fuseseră amplasate lângă râu, pentru ca apa să spele mizeria. Liniile cailor erau la nord şi, dincolo de ele, o duzină de elefanţi păşteau pe mal, smulgând rădăcini cu trompele. Griff aruncă o privire aprobatoare către uriaşele animale. *Nu există în tot Westerosul un cal de război care să le stea împotrivă.*

Pe stâlpii înalţi care înconjurau perimetrul taberei fluturau flamuri de luptă din mătase groasă ţesută cu fir de aur. Sub ele, îşi făceau rondul santinele în armuri, cu suliţe şi arbalete în mâini, atente la orice mişcare. Griff se temuse că va găsi compania dezorganizată, sub comanda lui Harry Strickland, care părea mereu mai preocupat să-şi facă prieteni decât să impună disciplina, dar se părea că temerile lui fuseseră neîntemeiate.

La poartă, Haldon îi spuse ceva comandantului gărzilor şi un mesager fu trimis să-l caute pe căpitan. Când acesta îşi făcu apariţia, era la fel de urât ca ultima oară când îl văzuse Griff. O matahală de om, burduhănoasă şi târşâită, mercenarul avea o faţă zbârcită, brăzdată de vechi cicatrice. Urechea lui dreaptă arăta de parcă ar fi molfăit-o un câine, iar stânga îi lipsea.

— Te-au făcut *pe tine* căpitan, Flowers? întrebă Griff. Credeam că această Companie de Aur are pretenţii.

— E mai rău de-atât, ticălosule, răspunse Franklyn Flowers. M-au făcut şi cavaler. Îl apucă pe Griff de braţ şi îl trase spre el, într-o îmbrăţişare care-i făcu oasele să trosnească. Arăţi îngrozitor, chiar şi pentru un om care-a fost mort doisprezece ani. Păr albastru, hm? Când mi-a spus Harry că te întorci, era să fac pe mine. Haldon, afurisitule, mă bucur să te văd. Mai ai şi-acum băţul ăla-n

fund? Se întoarse către Tânărul Griff: Iar acesta trebuie să fie…

— Scutierul meu. Băiete, el e Franklyn Flowers.

Prinţul îl salută cu o înclinare a capului.

— Flowers e un nume de bastard. Eşti din Reach.

— Da. Mama mea a fost spălătoreasă la Castelul Cidrului, până când unul dintre fiii stăpânului a siluit-o. Asta mă face un fel de măr maro Fossoway, după cum văd eu lucrurile. Flowers le făcu semn să intre pe poartă. Haideţi cu mine. Strickland şi-a adunat toţi ofiţerii în cortul lui. Consiliu de război. Afurisiţii de volanteni îşi flutură suliţele şi cer să ştie care sunt intenţiile noastre.

Oamenii Companiei de Aur erau în faţa corturilor, jucând zaruri, bând şi alungând muşte. Griff se întrebă câţi dintre ei ştiau cine este. *Destul de puţini. Doisprezece ani sunt mulţi.* Poate că nici oamenii care-l cunoscuseră nu-l recunoşteau pe lordul exilului, Jon Connington, cu barba-i roşie ca focul, în mercenarul Griff, cu faţa-i proaspăt bărbierită şi părul albastru. Din câte ştiau cei mai mulţi dintre ei, Connington murise beat în Lys, după ce fusese alungat din companie, căzut în dizgraţie pentru furt din cufărul de război. Minciuna ruşinoasă îi stătea în gât şi-acum, dar Varys insistase că era necesară.

— Nu vrem cântece despre bravul exilat, chicotise eunucul, cu glasul lui afectat. Cei care mor eroic rămân multă vreme în amintire, în timp ce hoţii, beţivanii şi laşii sunt daţi repede uitării.

Ce ştie un eunuc despre onoarea unui om? Griff acceptase planul Păianjenului de dragul băiatului, dar asta nu însemna că-i plăcea. *Numai de-aş trăi destul ca să-l văd pe băiat aşezat pe Tronul de Fier, şi Varys va plăti cu vârf şi îndesat pentru acea umilinţă. Apoi vom vedea cine e dat repede uitării.*

Cortul marelui căpitan era făcut din zarpa şi înconjurat de un cerc de ţepuşe cu cranii de aur în vârf. Un craniu le depăşea în mărime pe celelalte, grotesc deformat. Dedesubt era un al doilea, nu mai mare decât un pumn de copil. *Maelys cel Monstruos şi fratele lui fără nume.*

Celelalte ţeste semănau oarecum între ele, deşi multe fuseseră crăpate şi ciobite de loviturile ucigaşe, iar una avea un şir de dinţi ascuţiţi.

— Care e Myles? se pomeni Griff întrebând.

— Cel de colo. La capăt, îi arătă Flowers. Aşteptaţi aici, mă duc să vă anunţ.

Se strecură în cort, lăsându-l pe Griff să contemple craniul aurit al vechiului său prieten. În viaţă, Ser Myles Toyne fusese urât ca păcatul. Vestitul lui strămoş, oacheşul şi arătosul Terrence Toyne, despre care cântau cântăreţii, fusese atât de chipeş, încât nici măcar ţiitoarea regelui nu i-a putut rezista, dar Myles avusese urechi clăpăuge, un maxilar deformat şi cel mai mare nas pe care-l văzuse vreodată Jon Connington. Dar când îţi zâmbea, nimic din toate astea nu mai conta. Inimă-Neagră îi ziceau oamenii lui, din cauza blazonului de pe scut. Lui Myles îi plăcuseră la nebunie numele şi toată semnificaţia lui.

— Un căpitan general trebuie să fie temut de prieteni şi duşmani deopotrivă, mărturisise cândva. Dacă oamenii mă consideră crud, cu atât mai bine.

Adevărul era cu totul altul. Soldat până în măduva oaselor, Toyne era aprig, dar întotdeauna corect, un tată pentru oamenii lui şi mereu generos cu lordul exilului, Jon Connington.

Moartea îi răpise urechile, nasul şi toată căldura. Zâmbetul rămăsese, transformat într-un rânjet auriu, scânteietor. Toate craniile rânjeau, până şi al Oţelului Înverşunat, în ţeapă înaltă din mijloc. *Ce-are el de zâmbit? A murit înfrânt şi singur, un om distrus într-o ţară străină,* Pe patul de moarte, Ser Aegor Rivers dăduse celebrul ordin ca oamenii lui să-i fiarbă craniul, îndepărtând carnea, să-l cufunde în aur şi să-l poarte în faţa lor, când vor traversa marea ca să recucerească Westerosul. Succesorii lui îi urmaseră exemplul.

Jon Connington ar fi putut deveni unul dintre acei succesori, dacă exilul lui ar fi decurs altfel. Petrecuse cinci ani în companie, ridicându-se dintre oştenii de rând la un loc de onoare la dreapta lui Toyne. Dacă ar fi rămas, poate

că oamenii s-ar fi îndreptat spre el după moartea lui Myles, şi nu spre Harry Strickland. Dar Griff nu regreta drumul pe care îl alesese. *Când am să mă întorc în Westeros, n-am să fiu un craniu în vârful unui par.*

Flowers ieşi din cort.

— Intraţi.

Înalţii ofiţeri ai Companiei de Aur se ridicară de pe taburetele şi scaunele lor de campanie când intrară. Vechii prieteni îl întâmpinară pe Griff cu zâmbete şi îmbrăţişări, oamenii mai noi, cu o politeţe rece. *Nu toţi se bucură să ne vadă, aşa cum vor să mă facă să cred.* Simţea cuţite în spatele unora dintre zâmbete. Până de curând, majoritatea crezuseră că Lordul Connington se află în mormânt şi, fără îndoială, mulţi considerau că era un loc nimerit pentru el, un om care furase de la fraţii lui de oaste. Poate şi Griff ar fi simţit la fel, în locul lor.

Ser Franklyn făcu prezentările. Unii dintre căpitanii mercenari purtau nume de bastarzi, asemenea lui Flowers: Rivers, Hill ori Stone. Alţii revendicau nume cu rezonanţă în istoria Celor Şapte Regate. Griff numără doi pe nume Strong, trei pe nume Peak, un Mudd, un Mandrake, un Lothston, doi Cole. Ştia că nu erau toţi veritabili. În companiile libere, puteai să-ţi spui cum vrei. Orice nume purtau, toţi mercenarii se înfăţişau cu ostentaţie. Ca mulţi din branşa lor, îşi ţineau comorile lumeşti asupra lor: săbii împodobite cu nestemate, armuri incrustate, coliere grele şi mătăsuri fine, toate erau la vedere, şi fiecare om purta o avere în brăţări de aur. Fiecare brăţară însemna un an în slujba Companiei de Aur. Marq Mandrake, a cărui faţă ciupită de vărsat avea câte o a gaură în fiecare obraz, în locul de unde fusese îndepărtat cu foc semnul sclaviei, purta şi el un lanţ de cranii aurii.

Nu fiecare căpitan era din sângele Westerosului. Negrul Balaq, un bărbat cărunt din Insulele Verii, cu pielea întunecată ca tăciunele, era la comanda arcaşilor, ca pe vremea lui Inimă-Neagră. Purta o mantie cu pene, care-ţi lua ochii, verde cu portocaliu. Volantenul cadaveric, Gorys Edoryen, îl înlocuise pe Strickland în funcţia de trezorier.

O piele de leopard îi acoperea un umăr, iar părul roşu ca sângele îi cădea peste ceafă, în bucle uleiate, dar barba lui ascuţită era neagră. Căpitanul iscoadelor îi era necunoscut lui Griff, un lysean pe nume Lysono Maar, cu ochi liliachii şi păr alb-auriu şi buze care ar fi stârnit invidia oricărei târfe. La prima vedere, Griff fu cât pe ce să-l ia drept femeie. Avea unghiile vopsite în violet şi straiele nobile smălţate cu perle şi ametiste.

Năluci şi mincinoşi, gândi Griff, cercetându-le feţele. *Fantome ale unor războaie uitate, cauze pierdute, rebeliuni eşuate, o frăţie a celor rataţi şi a celor căzuţi, a dizgraţiaţilor şi a dezmoşteniţilor. Aceasta este oastea mea. Aceasta este cea mai mare speranţă a noastră.*

Se întoarse către Harry Strickland.

Harry Vagabondul nu prea semăna a războinic. Corpolent, cu un cap mare şi rotund, ochi gri-deschis şi un păr rar pe care şi-l pieptăna într-o parte, ca să-şi ascundă chelia, Strickland şedea într-un scaun de campanie, înmuindu-şi picioarele într-un ciubăr cu apă sărată.

— Mă vei scuza dacă nu mă ridic, spuse el, în loc de salut. Marşul nostru a fost istovitor şi picioarele mele au tendinţa să facă băşici. E un blestem.

E un semn de slăbiciune. Vorbeşti ca o femeie. Cei din Casa Strickland făcuseră parte din Compania de Aur de la înfiinţarea ei. Stră-străbunicul lui Harry îşi pierduse o mână când s-a ridicat alături de Dragonul Negru, în timpul Rebeliunii Blackfyre. „Aur vreme de patru generaţii”, se fălea Harry, de parcă patru generaţii de exil şi înfrângerea erau ceva cu care să te mândreşti.

— Pot să-ţi fac o alifie pentru asta, spuse Haldon, şi există anumite săruri minerale care îţi vor întări pielea.

— Amabil din partea ta. Strickland îi făcu semn scutierului: Watkyn, vin pentru prieteni noştri.

— Mulţumesc, dar nu, zise Griff. Vom bea apă.

— Cum preferaţi. Căpitanul general îi zâmbi prinţului, ridicând privirea spre el. Iar acesta trebuie să fie fiul tău.

Ştie? se întrebă Griff. *Cât i-a spus Myles?* Varys fusese cât se poate de ferm în privinţa discreţiei. Planurile pe

care el şi Illyrio le puseseră la cale cu Inimă-Neagră nu le erau cunoscute decât lor. Restul companiei nu aflase nimic. Ce nu ştiau nu puteau să dea în vileag.

Dar vremea aceea trecuse.

— Niciun bărbat nu poate spera la un fiu mai merituos, spuse Griff, dar flăcăul nu e din sângele meu şi numele lui nu este Griff. Lorzii mei, vi-l prezint pe Aegon Targaryen, întâiul născut al lui Rhaegar, Prinţ de Piatra Dragonului, şi al Prinţesei Elia din Dorne… pe cale să devină, cu ajutorul vostru, Aegon, Al Şaselea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni şi Stăpân al Celor Şapte Regate.

Anunţul său fu întâmpinat cu tăcere. Cineva îşi drese glasul. Unul dintre cei ce purtau numele Cole îşi umplu cupa cu vin din carafă, Gorys Edoryen începu să se joace cu una dintre buclele-i spiralate şi murmură ceva într-o limbă pe care Griff n-o cunoştea. Laswell Peake tuşi, Mandrake şi Lothston schimbară priviri. *Ştiu,* îşi dădu atunci seama Griff. *Au ştiut tot timpul.* Se întoarse să se uite la Harry Strickland.

— Când le-ai spus?

Căpitanul general îşi mişcă degetele pline de băşici în ciubăr.

— Când am ajuns la râu. Compania era agitată, şi pe bună dreptate. Abandonasem o campanie uşoară în Ţinuturile Discordiei, şi pentru ce? Ca să putem să năduşim în dogoarea asta blestemată de zei, privind cum ni se topesc argintii şi ne ruginesc săbiile, fiindcă eu refuz contracte bănoase?

Pielea lui Griff se înfioră la auzul veştii.

— Cine?

— Yunkaii. Solul pe care l-au trimis să caute să câştige Volantisul de partea lor a deplasat deja trei companii libere în Golful Sclavilor. Vrea ca noi să fim a patra şi ne oferă de două ori cât ne plăteşte Myrul, plus un sclav pentru fiecare om din companie, zece pentru fiecare ofiţer şi o sută de fecioare alese pe sprânceană, toate pentru mine.

Şapte iaduri.

— Asta ar însemna o mie de sclavi. Unde se aşteaptă yunkaii să găsească atâţia?

— În Meereen. Strickland îi făcu semn scutierului său: Watkyn, un prosop. Apa se răceşte şi degetele mi s-au încreţit ca nişte stafide. Nu, nu ştergarul ăla, cel moale.

— L-ai refuzat, spuse Griff.

— I-am zis că am să mă gândesc la propunerea lui. Harry se crispă în timp ce scutierul îi ştergea picioarele. Uşurel cu degetele. Închipuie-ţi că sunt nişte boabe de struguri cu pielea subţire, băiete. Vrei să le usuci, nu să le striveşti. *Tamponează,* nu freca. Da, aşa. Strickland i se adresă din nou lui Griff: Un refuz direct ar fi fost nechibzuit. Oamenii m-ar fi întrebat pe bună dreptate dacă mi-am pierdut minţile.

— Veţi avea treabă pentru săbiile voastre cât de curând.

— Vom avea? întrebă Lysono Maar. Presupun că ştii că fetişcana Targaryen n-a pornit spre vest.

— Am auzit povestea asta în Selhorys.

— Nu e nicio poveste. E purul adevăr. Motivul e mai greu de înţeles. Să jefuieşti Meereenul, de ce nu? Aş fi făcut acelaşi lucru în locul ei. Oraşele sclaviei colcăie de bani şi cucerirea cere bani. Dar de ce să zăboveşti? Teamă? Nebunie? Trândăvie?

— Motivul nu contează. Harry Strickland îşi trase pe picioare o pereche de ciorapi vărgaţi de lână. Ea e în Meereen, iar noi suntem aici, unde volantenii sunt pe zi ce trece mai nemulţumiţi de prezenţa noastră. Am venit să ridicăm un rege şi o regină care să ne conducă acasă, în Westeros, dar această fată Targaryen pare mai preocupată să planteze măsline decât să revendice tronul tatălui ei. Între timp, duşmanii ei se grupează. Yunkai, Noul Ghis, Tolos. Barbă-nsângerată şi Prinţul Zdrenţăros vor fi amândoi pe câmpul de luptă împotriva ei… şi cât de curând flotele Vechiului Volantis se vor arunca şi ele asupra ei. Ea ce are? Sclavi pentru plăceri înarmaţi cu beţe?

— Nepătaţi, răspunse Griff. Şi dragoni.

— Dragoni, da, zise căpitanul general, dar tineri, puţin mai mari ca nişte pui ieşiţi din ou. Strickland îşi trecu uşor ciorapul peste băşici şi în sus, peste gleznă. Cât îi vor fi de folos când toate aceste oştiri se vor strânge în jurul oraşului ei, ca un pumn?

Tristan Rivers bătu darabana pe genunchi.

— Cu atât e mai important să ajungem repede la ea, zic eu. Dacă Daenerys nu vine la noi, trebuie să mergem noi la Daenerys.

— Putem umbla pe apă, ser? întrebă Lysono Maar. Repet, nu putem ajunge la regina de argint pe mare. M-am strecurat chiar eu în Volantis, prefăcându-mă negustor, ca să aflu câte corăbii am putea găsi pentru noi. Portul mişună de galere, corăbii burduhănoase, carace de toate felurile şi de toate dimensiunile, dar, chiar şi aşa, m-am pomenit curând în compania contrabandiştilor şi a piraţilor. Avem zece mii de oameni, după cum sunt sigur că-şi aminteşte Lordul Connington din anii cât ne-a fost alături. Cinci sute de cavaleri, fiecare cu trei cai. Cinci sute de scutieri, cu câte un cal fiecare. Şi elefanţi, nu trebuie să uităm elefanţii. O corabie de piraţi nu va ajunge. Am avea nevoie de o *flotă* de piraţi… şi, chiar dacă am găsi una, a venit vestea de la Golful Sclavilor că Meereenul a fost închis printr-o blocadă.

— Am putea să ne prefacem că acceptăm oferta yunkailor, recomandă Gorys Edoryen. Să-i lăsăm pe yunkai să ne transporte spre est, apoi să le înapoiem aurul sub zidurile Meereenului.

— Un singur contract încălcat e o pată destul de mare pe onoarea companiei. Harry Strickland Vagabondul se opri, cu picioru-i acoperit de băşici în mână. Lasă-mă să-ţi amintesc că Myles Toyne a pecetluit acest pact secret, nu eu. Aş onora înţelegerea, dar cum? Mi se pare limpede că fata Targaryen nu mai vine niciodată în vest. Westeros a fost regatul tatălui ei. Meereen este regatul ei. Dacă poate să-i înfrângă pe yunkai, va fi Regina Golfului Sclavilor. Dacă nu, va muri cu mult înainte să putem noi spera să ajungem la ea.

Cuvintele lui nu-l surprinseră deloc pe Griff. Harry Strickland fusese întotdeauna un om genial, mai priceput la născocit contracte decât la ciomăgit duşmani. Avea nas pentru aur, dar dacă avea stomac pentru bătălie, asta era altă poveste.

— Există ruta pe uscat, sugeră Franklyn Flowers.

— Drumul demonului e mort. Vom pierde jumătate de companie, prin dezertare, dacă încercăm traseul acela, şi vom îngropa lângă drum jumătate din cei rămaşi. Mă îndurerează s-o spun, dar Magister Illyrio şi prietenii lui s-ar putea să fi fost nechibzuiţi, punându-şi atâtea speranţe în această regină-copil.

Nu, gândi Griff, *dar au fost mai nechibzuiţi punându-şi speranţele în tine.*

Şi apoi Prinţul Aegon glăsui:

— Atunci puteţi-vă speranţele în mine, spuse el. Daenerys este sora Prinţului Rhaegar, dar eu sunt fiul lui. Sunt singurul dragon de care aveţi nevoie.

Griff puse palma înmănuşată în negru pe umărul Prinţului Aegon.

— Curajoase vorbe, zise el, dar gândeşte-te ce spui.

— M-am gândit, insistă băiatul. De ce-aş alerga la mătuşa mea de parcă aş fi un cerşetor? Drepturile mele sunt mai mari decât ale ei. Să vină ea la mine… în Westeros.

Franklyn Flowers râse.

— Îmi place. Să călătorim spre vest, nu spre est. S-o lăsăm pe micuţa regină cu măslinele ei şi să-l aşezăm pe Prinţul Aegon pe Tronul de Fier. Băiatul e îndrăzneţ, trebuie să recunoaşteţi.

Căpitanul general arăta de parcă cineva i-ar fi dat o palmă.

— Ţi-a covăsit soarele creierii, Flowers? Ne trebuie o fată. Ne trebuie o căsătorie. Dacă Daenerys îl acceptă pe prinţişorul nostru şi-l ia de consort, Cele Şapte Regate vor face acelaşi lucru. Fără ea, lorzii nu vor face decât să-şi bată joc de pretenţiile lui şi să-l numească pungaş şi fals moştenitor. Şi cum propui să ajungem în Westeros? L-ai

auzit pe Lysono. E imposibil de găsit corăbii.

Omul ăsta se teme de luptă, îşi dădu seama Griff. *Cum l-au putut alege în locul lui Inimă-Neagră?*

— Este imposibil de găsit corăbii pentru Golful Sclavilor. Westerosul e altă poveste. Estul ne este închis, nu marea. Triarhii s-ar bucura să ne vadă plecând, n-am nicio îndoială. Asta poate chiar ne-ar ajuta să rezolvăm întoarcerea în Cele Şapte Regate. Niciun oraş nu vrea o armată la porţile lui.

— Are dreptate, îl aprobă Lysono Maar.

— Leul a simţit deja, cu siguranţă, mirosul dragonului, zise unul dintre cei doi pe nume Cole, dar atenţia lui Cersei va fi îndreptată asupra Meereenului şi a celeilalte regine. Nu ştie nimic despre prinţul nostru. După ce debarcăm şi ne ridicăm flamurile, mulţi vor da fuga să ni se alăture.

— Unii, preciză Harry Vagabondul, nu *mulţi.* Sora lui Rhaegar are *dragoni.* N-avem puterea să luăm în stăpânire regatul fără Daenerys şi oastea ei. Nepătaţii ei.

— Primul Aegon a cucerit Westerosul fără eunuci, zise Lysono Maar. De ce ne-ar face al şaselea Aegon acelaşi lucru?

— Planul…

— Care plan? i-o reteză Tristan Rivers. Planul grăsanului? Cel care se schimbă după cum bate vântul? La început, trebuia să ni se alăture *Viserys* Targaryen, cu cincizeci de mii de dothraki dezlănţuiţi în urma lui. Apoi Regele Cerşetor a murit şi a trebuit să fie sora lui, o copilă docilă, care era în drum spre Pentos cu trei dragoni abia ieşiţi din ou. În schimb, fata apare în Golful Sclavilor şi lasă în urma ei un şir de oraşe pârjolite, iar grăsanul hotărăşte că trebuie s-o întâlnim pe lângă Volantis. Acum n-a mai rămas nimic nici din planul acela. M-am săturat de planurile lui Illyrio. Robert Baratheon a cucerit Tronul de Fier fără ajutorul dragonilor. Putem face la fel. Iar, dacă mă înşel şi regatul nu se ridică în sprijinul nostru, putem să ne retragem în orice clipă peste Marea Îngustă, aşa cum au făcut cândva Oţelul Înverşunat şi alţii după el.

Strickland scutură din cap cu încăpăţânare.
— Riscul…
— … nu mai e ce-a fost, acum, că Tywin Lannister e mort. Cele Şapte Regate sunt mai uşor de cucerit decât oricând. Un alt rege-copil stă pe Tronul de Fier, acesta chiar mai tânăr decât cel de dinainte, iar rebelii sunt câtă frunză şi iarbă.
— Chiar şi aşa, insistă Strickland, singuri, nu putem spera să…
Griff era sătul de laşitatea căpitanului general.
— Nu vom fi singuri. Dornul ni se va alătura, *trebuie* să ni se alăture. Prinţul Aegon este fiul Eliei, nu doar al lui Rhaegar.
— Aşa este, interveni băiatul, şi cine-a mai rămas în Westeros să ni se opună? O femeie.
— O femeie *Lannister,* zise apăsat căpitanul general. Târfa îl va avea pe Regicid de partea ei, poţi fi sigur de asta, şi cei doi se vor sprijini pe bogăţia de la Casterly Rock. Iar Illyrio spune că acest rege-băiat e logodit cu o fată Tyrell, ceea ce înseamnă că trebuie să înfruntăm şi puterea Highgardenului.
Laswell Peake lovi ritmic în masă cu încheieturile degetelor.
— Chiar şi după un secol, unii dintre noi mai au prieteni în Reach. Puterea Highgardenului s-ar putea să nu fie ce-şi imaginează Mace Tyrell.
— Prinţe Aegon, zise Tristan Rivers, suntem oamenii tăi. Asta ţi-e dorinţa, să navigam spre vest şi nu spre est?
— Da, răspunse Aegon cu nerăbdare. Dacă mătuşa mea vrea Meereenul, prea bine. Eu am să revendic Tronul de Fier fără ea, cu săbiile şi credinţa voastră. Dacă ne mişcăm repede şi lovim cu putere, putem dobândi câteva victorii uşoare înainte ca Lannisterii să afle măcar că am acostat. Asta îi va aduce şi pe alţii în sprijinul cauzei noastre.
Rivers zâmbea aprobator. Alţii schimbau priviri îngândurate. Apoi Peake spuse:
— Prefer să mor în Westeros decât pe drumul demonului.

Iar Marq Mandrake chicoti şi replică:

— Eu, unul, prefer să trăiesc, să dobândesc pământuri şi un castel mare.

Franklyn Flowers îşi lovi mânerul sabiei cu palma şi spuse:

— Atât timp cât pot omorî câţiva din neamul Fossoway, sunt pentru.

Când începură să vorbească toţi deodată, Griff ştiu că lucrurile luaseră un nou curs. *Aceasta este o latură a lui Aegon pe care n-am mai văzut-o.* Nu era calea prudentă, dar era sătul de prudenţă, obosit de secrete, plictisit de aşteptare. Indiferent dacă învingeau sau pierdeau, avea să-l revadă pe Griffin Roost înainte să moară şi să fie îngropat în cavoul de lângă cel al tatălui său.

Unul câte unul, oamenii Companiei de Aur se ridicară, îngenunchează şi îşi aşezară săbiile la picioarele tânărului prinţ. Ultimul fu Harry Strickland Vagabondul, cu picioarele lui pline de băşici şi toate celelalte.

Soarele înroşea cerul la apus şi picta umbre stacojii pe craniile aurite din vârful parilor, când părăsiră cortul căpitanului general. Franklyn Flowers se oferi să-l conducă pe prinţ prin tabără şi să-l prezinte câtorva din cei pe care îi numea *băieţi.* Griff consimţi.

— Dar ia aminte, pentru ceilalţi, trebuie să rămână Tânărul Griff până când traversăm Marea Îngustă. În Westeros, îi vom spăla părul şi-l vom lăsa să-şi îmbrace armura.

— Da, am priceput. Flowers îl lovi pe Tânărul Griff pe spate: Cu mine. Vom începe cu bucătarii. Oameni pe care e bine să-i cunoşti.

După ce plecară, Griff i se adresă lui Jumătate-maester:

— Du-te la *Sfioasa Fecioară* şi întoarce-te cu Lady Lemore şi Ser Rolly. Vom avea nevoie şi de cuferele lui Illyrio. Toţi banii şi armura. Transmite-le lui Yandry şi Ysillei mulţumirile noastre. Misiunea lor s-a terminat. Nu vor fi uitaţi când Alteţa Sa va ajunge în regatul său.

— Cum porunceşti, lordul meu.

Griff îl lăsă acolo şi se strecură în cortul pe care i-l

repartizase Harry Vagabondul.

Drumul care-i aştepta era plin de pericole, ştia, dar ce dacă? Orice om trebuie să moară. Tot ce-şi dorea era timp. Aşteptase atât de mult, încât era sigur că zeii aveau să-i mai acorde câţiva ani, un răgaz suficient ca să-l vadă aşezat pe Tronul de Fier pe cel pe care îl numise fiu. Să-şi revendice pământurile, numele, onoarea. Să potolească clopotele care răsunau atât de zgomotos în visele lui, ori de câte ori închidea ochii şi adormea.

Singur în cort, în timp ce razele aurii şi stacojii ale soarelui la asfinţit străluceau prin intrarea deschisă, Jon Connington îşi lepădă mantia din blană de lup, îşi dezbrăcă, trăgând-o peste cap, cămaşa de zale, se aşeză pe un taburet şi îşi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă. Unghia degetului mijlociu se înnegrise ca smoala şi culoarea gri se întinsese pe prima falangă. Vârful inelarului începuse să se înnegrească şi el, iar când îl atingea cu vârful pumnalului nu simţea nimic.

Moarte, ştia el, *dar o moarte lentă. Încă mai am timp. Un an. Doi ani. Cinci. Unii oameni de piatră supravieţuiesc zece. Timp suficient să traversez marea, să-l revăd pe Griffin Roost. Să pun capăt liniei Uzurpatorului, o dată pentru totdeauna, şi să-l aşez pe fiul lui Rhaegar pe Tronul de Fier.*

Atunci Lordul Jon Connington putea muri împăcat.

HOINARII

Zvonul străbătu tabăra ca un vânt fierbinte. *Vine. Oastea ei e pe drum. Goneşte spre sud, către Yunkai, să treacă oraşul prin foc şi oamenii lui prin sabie, iar noi mergem spre nord, în întâmpinarea ei.*

Broscoiul aflase de la Dick Păiosul, care aflase de la Moş Bill Ciolănosul, care, la rândul lui, aflase de la un pentoshi pe nume Myrio Myrakis, care avea un văr care era paharnicul Prinţului Zdrenţăros.

— Văru-meu a auzit vestea în cortul comandantului, chiar de pe buzele lui Caggo, susţinea Dick Păiosul. Vom porni în marş înainte de sfârşitul zilei, să vezi dacă nu.

Atâta lucru se dovedi adevărat. Ordinul veni de la Prinţul Zdrenţăros, prin căpitanii şi comandanţii lui: strângeţi corturile, încărcaţi catârii, înşeuaţi caii, pornim spre Yunkai în zori.

— Nu că ticăloşii de yunkai ne-ar vrea în Oraşul lor Galben, adulmecând în jurul fiicelor lor, prevesti Baqq, arbaletistul saşiu din Myr, al cărui nume însemna *Fasole.* Vom lua provizii în Yunkai, poate cai odihniţi, apoi vom porni spre Meereeen, să dansăm cu regina-dragon. Aşa că, saltă iute, Broscoiule, şi ascute bine sabia stăpânului tău. Poate c-o să aibă curând nevoie de ea.

În Dorne, Quentyn Martell fusese prinţ, în Volantis ajutorul unui negustor, dar pe ţărmurile Golfului Sclavilor era doar Broscoiul, scutierul cavalerului dornishean voinic şi pleşuv căruia mercenarii îi ziceau Maţe-Verzi. Hoinarii foloseau ce nume voiau şi le schimbau cât ai clipi. Îl porecliseră Broscoiul pentru că sărea atât de repede când voinicul striga un ordin.

Până şi comandantul Hoinarilor îşi ţinea secret adevăratul nume. Unele companii libere se născuseră în timpul veacului de sânge şi haos care urmase după Urgia Valyriei. Altele se formaseră ieri şi urmau să dispară

mâine. Hoinarii aveau în spate treizeci de ani şi cunoscuseră un singur comandant, nobilul pentoshi cu glas domol şi ochi trişti pe care îl porecliseră Prinţul Zdrenţăros. Părul şi armura lui erau gri-argintii, dar mantia-i jerpelită era făcută din bucăţi de pânză multicolore, albastre, gri şi violet, roşii, aurii şi verzi, purpurii şi roşu-intens şi azuriu, toate decolorate de soare. Pe când Prinţul Zdrenţăros avea douăzeci şi trei de ani, după cum povestea Dick Păiosul, un magister din Pentos îl alesese să fie noul lor prinţ, la doar câteva ore după ce-l decapitaseră pe cel vechi. Însă el alesese să-şi atârne o sabie la cingătoare, să-şi încalece calul preferat şi să fugă în Ţinuturile Discordiei, cu gând să nu se mai întoarcă. Fusese alături de Fiii Secunzi, de Scuturile de Fier şi de Oamenii Fecioarei, apoi se unise cu cinci tovarăşi de arme şi înfiinţaseră Hoinarii. Din cei şase fondatori, doar el supravieţuise.

Broscoiul n-avea habar dacă era adevărat ceva din toate astea. De când se înrolase în rândul Hoinarilor, în Volantis, îl văzuse pe Prinţul Zdrenţăros doar de la distanţă. Dornishenii erau nou-veniţi, novici, carne de tun, trei dintre cei două mii. Comandantul lor cultiva un anturaj mai elevat.

— Nu sunt scutier, protestase Quentyn, când Gerris Drinkwater – cunoscut ca Gerrold Dornisheanul, pentru a se deosebi de Gerrold Spate-Roşu şi de Negrul Gerrold, şi uneori ca Drink, de când voinicul se scăpase şi-l strigase aşa – sugerase şiretlicul lor. Mi-am câştigat titlul în Dorne. Sunt cavaler, la fel ca şi tine.

Dar Gerris avea dreptate: El şi Arch erau acolo să-l apere pe Quentyn şi asta însemna să-l ţină pe lângă voinic.

— Arch e cel mai bun luptător dintre noi trei, îi explicase Drinkwater, dar numai tu poţi spera să te însori cu regina-dragon.

Să mă însor sau să mă lupt cu ea. Ori una, ori alta, am s-o întâlnesc curând. Cu cât auzea mai multe despre Daenerys Targaryen, cu atât se temea Quentyn mai mult de acea întâlnire. Yunkaii susţineau că îşi hrăneşte

dragonii cu carne de om şi că se îmbăiază în sânge de fecioară, ca să-şi păstreze pielea netedă şi suplă. Fasole a râs când a auzit una ca asta, dar savura poveştile despre promiscuitatea reginei argintii.

— Unul dintre căpitanii ei descinde dintr-o familie unde bărbaţii au mădularele de-o jumătate de cot, le-a spus el, dar nici măcar el nu e destul de mare pentru ea. Femeia a călătorit cu dothrakii şi s-a obişnuit să se împreuneze cu armăsari, aşa că niciun bărbat n-o poate satisface.

Iar Hârţoage, spadasinul volanten deştept, care părea să aibă mereu nasul vârât în vreun sul sfărâmicios, o considera pe regina-dragon şi criminală şi nebună.

— *Khalul* ei i-a omorât fratele, ca s-o facă regină. Apoi ea l-a ucis pe *khal,* ca să devină *khaleesi.* Practică sacrificiile de sânge, minte la fel de uşor cum respiră, se îndreaptă împotriva oamenilor ei cât ai clipi. A încălcat armistiţii, a torturat un emisar… şi tatăl ei a fost nebun. Asta se moşteneşte.

Se moşteneşte. Regele Aerys Al Doilea fusese, într-adevăr, nebun, tot Westerosul ştia asta. Exilase două dintre Mâinile sale şi arsese o a treia. *Dacă Daenerys e la fel de sângeroasă ca tatăl ei, trebuie să mă însor cu ea?* Prinţul Doran nu vorbise niciodată despre o asemenea posibilitate.

Broscoiul s-ar fi bucurat să lase Astaporul în urmă. Oraşul Roşu semăna cu un iad cum nu crezuse c-avea să vadă vreodată. Yunkaii blocaseră porţile sparte, pentru ca morţii şi muribunzii să rămână în oraş, dar imaginile pe care le văzuse trecând călare pe străzile acelea de cărămidă roşie aveau să-l bântuie pe Quentyn Martell pe vecie. Un râu înecat de cadavre. Preoteasa în veşmintele ei sfâşiate, înfiptă într-o ţeapă şi însoţită de un roi de muşte verzi, scânteietoare. Oameni care trăgeau să moară împleticindu-se pe străzi, însângeraţi şi murdari. Copii bătându-se pentru nişte căţeluşi fripţi pe jumătate. Ultimul rege liber al Astaporului răcnind gol în groapă, hărţuit de-o haită de câini înfometaţi. Şi focuri, focuri peste tot. Dacă închidea ochii, le vedea şi acum: flăcări care se înălţau în

vârtejuri din piramidele de cărămidă, mai mari decât orice castel pe care-l văzuse, dâre de fum unsuros, răsucindu-se spre cer, ca nişte uriaşi şerpi negri.

Când vântul bătea dinspre sud, aerul mirosea a fum chiar şi acolo, la cinci kilometri de oraş. În spatele zidurilor dărâmate de cărămidă roşie, Astaporul fumega încă, deşi cele mai multe dintre focurile mari se stinseseră. Fire de cenuşă pluteau alene în bătaia vântului, ca nişte fulgi mari şi gri de zăpadă. Ar fi fost bine să plece.

Voinicul era de aceeaşi părere.

— E timpul, spuse el, când Broscoiul îl găsi jucând zaruri cu Fasole, Hârţoage şi Moş Bill Ciolănosul şi pierzând, ca de obicei. Mercenarul îl îndrăgea pe Maţe-Verzi, care paria cu acelaşi curaj cu care lupta, dar cu mult mai puţin succes. O să am nevoie de armură, Broscoiule. Ai curăţat sângele ăla de pe platoşă?

— Da, ser.

Platoşa lui Maţe-Verzi era veche şi grea, peticită şi răspeticită, foarte roasă. Acelaşi lucru era valabil pentru coif, grumăjer, apărătorile pentru picioare şi ceea ce mai rămăsese din restul armurii sale desperecheate. Echipamentul Broscoiului era doar puţin mai bun, iar al lui Ser Gerris era considerabil mai prost. *Oţelul companiei,* îl numise armurierul. Quentyn nu întrebase câţi alţii îl mai purtaseră înaintea lui, câţi muriseră în el. Îşi abandonaseră propriile armuri bune în Volantis, împreună cu aurul şi adevăratele lor nume. Cavalerii bogaţi din case cu vechi renume nu traversau Marea Îngustă, să devină mercenari, doar dacă erau exilaţi pentru vreo infamie.

— Prefer să mă dau drept sărac decât ticălos, declarase Quentyn, când Gerris îi prezentase planul său.

În mai puţin de o oră Hoinarii îşi strânseră tabăra.

— Şi acum, la drum, decretă Prinţul Zdrenţăros de pe uriaşul său cal sur de război, într-o clasică valyriană cultă, care era pe înţelesul celor mai mulţi dintre ei. Crupa bălţată a armăsarului său era acoperită cu fâşii zdrenţuite de pânză, rupte din tunicile oamenilor pe care îi omorâse stăpânul lui. Mantia prinţului era cusută din mai multe

asemenea bucăţi. Era un om bătrân, trecut de şaizeci de ani, dar încă se ţinea drept în şaua înaltă şi avea glasul destul de puternic ca să se facă auzit în fiecare colţ al taberei. Astaporul a fost doar o gustare, spuse el. Mereenul va fi ospăţul.

Şi mercenarii înălţară urale sălbatice. Panglici de mătase azurie fluturau de pe lăncile lor, iar flamurile alb-albastre în coadă de rândunică – stindardele Hoinarilor – fâlfâiau deasupra.

Cei trei dornisheni ovaţionară alături de toţi ceilalţi. Tăcerea ar fi atras atenţia. Dar, în timp ce Hoinarii se îndreptau spre nord, pe drumul coastei, pe urmele lui Barbă-nsângerată şi ale Companiei Pisicii, Broscoiul se apropie de Gerrold Dornisheanul.

— Curând, spuse el, în limba comună a Westerosului. Mai erau şi alţii din Westeros în companie, dar nu mulţi şi nu prin preajmă. Trebuie s-o facem curând.

— Nu aici, îl preveni Gerris, mimând un zâmbet. Vorbim despre asta diseară, când poposim.

Erau şase sute de kilometri de la Astapor la Yunkai, pe vechiul drum de coastă al ghiscarilor, şi alţi trei sute de la Yunkai la Meereen. Companiile libere, cu caii lor buni, puteau ajunge în şase zile de marş sau în opt de pas mai domol. Legiunile din Vechiul Ghis, mergând pe jos, ar face de două ori pe-atât, iar yunkaii şi soldaţii lor sclavi…

— Cu generalii lor, e de mirare că nu năvălesc în mare, zise Fasole.

Yunkaii nu duceau lipsă de comandanţi. Un bătrân erou pe nume Yurkhaz zo Yunzak deţinea comanda supremă, dar Hoinarii nu-l zăriseră decât de la distanţă, venind şi plecând într-un palanchin atât de imens încât era nevoie de patruzeci de sclavi să-l poarte.

Dar nu puteau să nu-i vadă slugile. Lorzii mărunţi din Yunkai mişunau pretutindeni, precum gândacii. Jumătate dintre ei păreau să se numească Ghazdan, Grazdan, Mazdhan sau Ghaznak. Să deosebeşti unele de altele numele ghiscari era o artă pe care puţini dintre Hoinari o stăpâneau, aşa că le dădură porecle născocite de ei.

Printre ei se distingea Balena Galbenă, un bărbat dezgustător de gras, care purta mereu *tokare* de mătase galbenă, cu franjuri aurii. Prea greu şi să se poată ridica singur în picioare, făcea pe el, aşa că mirosea întotdeauna a urină, o duhoare atât de pătrunzătoare, încât nici cele mai grele parfumuri nu reuşeau s-o acopere. Dar se spunea că era cel mai bogat om din Yunkai, şi avea o pasiune pentru grotesc: printre sclavii lui se număra un băiat cu picioare şi copite de capră, o femeie cu barbă, un monstru cu două capete din Mantarys şi un hermafrodit care-i încălzea noaptea patul.

— Bărbat şi femeie laolaltă, le explică Dick Păiosul. Balena avea cândva şi un uriaş, şi îi plăcea să-l privească destrăbălându-se cu sclavele. Dar a murit. Am auzit că Balena oferă un sac de aur pentru altul ca el.

Apoi mai era Fata General, care umbla călare pe un cal alb cu coama roşie şi avea sub comandă o sută de vânjoşi soldaţi-sclavi, crescuţi şi antrenaţi chiar de ea, cu toţii tineri, supli, fremătând de muşchi, acoperindu-şi goliciunea doar cu fâşii de pânză în jurul coapselor, mantii galbene şi scuturi alungite de bronz, cu incrustaţii erotice. Stăpâna lor nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani şi se imagina Daenerys Targaryen a Yunkaiului.

Micul Porumbel nu era chiar un pitic, dar ar fi putut trece drept unul, într-o lumină slabă. Cu toate astea, se plimba ţanţoş de parcă ar fi fost un uriaş, cu micile-i picioare dolofane şi crăcănate şi pipernicitul său piept bombat. Soldaţii lui erau cei mai înalţi din câţi văzuseră Hoinarii: cei mai scunzi dintre ei măsurau peste doi metri, cei mai înalţi se apropiau de doi metri şi jumătate. Toţi aveau feţe prelungi, picioare lungi, iar cataligele încastrate în picioarele armurii lor împodobite le făceau şi mai lungi. Zale smălţuite, trandafirii, le acopereau torsurile, pe capete aveau cocoţate coifuri alungite, completate cu ciocuri ascuţite de oţel şi creste din smocuri de pene roz. Fiecare purta la şold o sabie curbată şi fiecare ţinea în mână o suliţă înaltă cât el, cu fiecare capăt în formă de frunză.

— Îi înmulţeşte Micul Porumbel, îi informă Dick Păiosul. Cumpără sclavi înalţi din toată lumea, împreunează bărbaţii şi femeile şi păstrează progeniturile lor cele mai înalte pentru Eroi. Speră că într-o zi va putea să renunţe la catalige.

— Câteva şedinţe pe roata de tortură ar putea grăbi procesul, sugeră voinicul.

Gerris Drinkwater izbucni în râs.

— Ce şleahtă înfricoşătoare! Nimic nu mă sperie mai mult decât ţanţoşii în zale şi pene roz. Dacă m-ar urmări unul, aş râde de-aş face pe mine.

— Unii zic că stârcii sunt maiestuoşi, zise Moş Bill Ciolănosul. Dacă regele vostru mănâncă broaşte stând într-un picior.

— Stârcii sunt laşi, interveni voinicul. O dată, eram la vânătoare, eu, Drink şi Cletus, şi am dat peste nişte stârci care se plimbau pe lângă mal, ospătându-se cu mormoloci şi peştişori. Erau frumoşi, da, dar apoi a trecut un uliu pe deasupra şi şi-au luat toţi zborul, de parcă ar fi văzut un dragon. Au stârnit atâta vânt încât am fost doborât de pe cal, dar Cletus a potrivit o săgeată în arc şi a doborât unul. Avea gust de raţă, dar nu era la fel de gras.

Chiar şi Micul Porumbel şi stârcii lui păleau pe lângă nebunia fraţilor pe care mercenarii îi numeau Lorzii Zornăitori. Ultima oară când soldaţii-sclavi din Yunkai se confruntaseră cu Nepătaţii, se împrăştiaseră şi fugiseră. Lorzii Zornăitori născociseră o stratagemă ca să evite asta: îşi legau oamenii unul de altul, în lanţuri, câte zece, de încheieturi şi de glezne.

— Niciunul dintre bieţii nenorociţi nu poate să fugă dacă nu fug toţi, le explică Dick Păiosul, râzând. Şi, dacă fug cu toţii, nu vor putea fugi foarte repede.

— Nici măcar nu mărşăluiesc repede, afurisiţii, remarcă Fasole. Le poţi auzi zornăitul la cinci kilometri depărtare.

Mai erau şi alţii, aproape la fel de nebuni sau mai rău: Lordul Obraji-tremurători, Cuceritorul Beţiv, Stăpânul-Bestie, Faţă-Terciuită, Iepurele, Cărăuşul, Eroul Parfumat. Unii aveau douăzeci de soldaţi, alţii două sute sau două

mii, toţi sclavi pe care-i antrenaseră şi-i înarmaseră ei înşişi. Fiecare era bogat, fiecare era arogant şi fiecare era căpitan şi comandant, subordonat doar lui Yurkhaz zo Yunzak, plini de dispreţ faţă de simplii mercenari şi predispuşi la ciorovăieli pentru întâietate, pe cât de nesfârşite pe atât de imposibil de înţeles.

Până când Hoinarii străbătură cinci kilometri, yunkaii rămaseră cu patru în urmă.

— O haită de nătărăi galbeni şi puturoşi, se plânse Fasole. Încă n-au reuşit să priceapă de ce Ciorile Furtunii şi Fiii Secunzi s-au dus la regina-dragon.

— Pentru aur, cred ei, zise Hârţoage. De ce crezi că ne plătesc atât de bine?

— Aurul e dulce, dar viaţa e şi mai dulce, remarcă Fasole. Am dansat cu schilozii la Astapor. Vreţi să-i înfruntăm pe adevăraţii Nepătaţi cu şleahta asta alături?

— Am luptat cu Nepătaţii la Astapor, zise voinicul. Am spus *adevăraţi* Nepătaţi. Doar castrând un flăcău cu satârul de bucătărie şi dându-i o pălărie ascuţită nu-l faci Nepătat. Regina-dragon îi are pe adevăraţii Nepătaţi, cei care nu se împrăştie şi nu fug când sufli spre ei.

— Nepătaţi şi, pe lângă ei, dragoni. Dick Păiosul ridică privirea spre cer, de parcă ar fi crezut că doar cuvântul dragon era de-ajuns ca să-i coboare asupra companiei. Ascuţiţi-vă săbiile, băieţi, în curând vom da o luptă adevărată.

O luptă adevărată, gândi Broscoiul. Cuvintele i se opriră în gâtlej. Lupta de dincolo de zidurile Astaporului păruse foarte adevărată, deşi ştia că mercenarii erau de altă părere.

— Ăla a fost măcel, nu luptă, fusese auzit spunând, după aceea, bardul războinic Denzo D’han.

Denzo era căpitan şi trecuse prin zeci de bătălii. Experienţa Broscoiului se limita la terenul de antrenament şi la cel de turnir, aşa că ştia că nu era cazul să contrazică verdictul unui luptător atât de încercat.

Dar părea o bătălie, chiar la început. Îşi amintea cum i se strânsese stomacul când fusese trezit în zori, cu o

lovitură de picior, zărindu-l pe voinic deasupra lui.

— În armură, trântore! răcnise el. Măcelarul vine să ne atace. Sus, dacă nu vrei să fii căsăpit.

— Regele Măcelar e mort, protestase Broscoiul, adormit.

Era povestea pe care o auziseră cu toţii, pe când coborau de-a valma din corăbiile care-i aduseseră din Vechiul Volantis. Un al doilea Rege Cleon luase coroana şi, pare-se, murise la rândul lui, iar acum în Astapor domneau o târfă şi un bărbier nebun, ai căror adepţi se luptau între ei pentru controlul asupra oraşului.

— Poate c-a fost o minciună, răspunsese voinicul. Sau ăsta e vreun alt măcelar. Poate că primul a ieşit urlând din mormânt, să ucidă câţiva yunkai. Nu contează, Broscoiule. *Îmbracă-ţi armura!*

În cort dormeau zece, şi toţi erau deja în picioare, trăgându-şi pantalonii şi cizmele, coborându-şi hainele lungi de zale peste umeri, fixându-şi platoşele, legând curelele apărătorilor pentru picioare sau pentru antebraţ, înhăţându-şi coifurile şi scuturile şi centurile săbiilor. Gerris, ager ca întotdeauna, a fost primul complet echipat. Arch, imediat după el. Împreună, l-au ajutat pe Quentyn să se îmbrace.

La trei sute de metri depărtare, noii Nepătaţi ai Astaporului se revărsaseră prin porţi, adunându-se în şiruri în spatele zidurilor dărâmate de cărămidă roşie ale oraşului lor, cu lumina zorilor scânteind pe coifurile de bronz cu ţepuşe şi pe vârfurile suliţelor lungi.

Cei trei dornisheni au ieşit din cort deodată, alăturându-se luptătorilor care alergau să-şi ia caii. *Bătălie.* Quentyn se antrenase cu suliţa, sabia şi scutul de la vârsta primilor paşi, dar în clipa aceea asta nu însemna nimic. *Războinicule, dă-mi curaj,* se rugase Broscoiul, în timp ce tobele bubuiau în depărtare. *BUM bum BUM bum BUM bum.* Voinicul i l-a arătat pe Regele Măcelar, ţeapăn şi înalt pe un cal cu armură, îmbrăcat în zale de aramă care sclipeau de-ţi luau ochii în soarele dimineţii. Şi-l amintea pe Gerris strecurându-se lângă el, chiar înainte de începerea luptei.

— Ţine-te aproape de Arch, orice s-ar întâmpla. Nu uita, eşti singurul dintre noi care poate să pună mâna pe fată.

Astaporii înaintau deja.

Mort sau viu, Regele Măcelar tot i-a luat pe Înţelepţii Stăpâni prin surprindere. Yunkaii încă alergau de colo-colo, în *tokare* vaporoase, încercând să-şi organizeze, cât de cât, soldaţii-sclavi, antrenaţi pe jumătate, când suliţele Nepătaţilor le-au străpuns liniile de asediu. Dacă n-ar fi fost aliaţii şi mercenarii lor atât de dispreţuiţi, poate c-ar fi fost copleşiţi, dar Hoinarii şi Compania Pisicii au fost călare într-o clipă şi au năvălit asupra flancurilor astaporilor chiar în momentul în care o legiune din Noul Ghis a pătruns în tabăra yunkailor, din cealaltă parte, şi s-a încăierat cu Nepătaţii, într-o încleştare de suliţe şi scuturi.

Tot ce-a urmat a fost măcel, dar, de data asta, Regele Măcelar era sub lama satârului. Caggo a fost cel care i-a venit, în cele din urmă, de hac, spulberându-i pe apărătorii regelui, pe monstruosul lui cal de război şi spintecându-l pe Cleon cel Mare de la umăr la şold, cu o singură lovitură a *arakhului* său valyrian curbat. Broscoiul n-a văzut scena, dar cei care au văzut-o susţineau că armura de aramă a lui Cleon s-a sfârtecat ca mătasea şi dinăuntru a ieşit o duhoare îngrozitoare, însoţită de o sută viermi de hoit încolăciţi. Cleon fusese mort, până la urmă. Astaporii disperaţi îl scoseseră din mormânt, îl vârâseră în armură şi îl legaseră pe un cal, sperând să-i îmbărbăteze pe Nepătaţii lor.

Căderea lui Cleon cel mort le-a spulberat speranţele. Noii Nepătaţi şi-au aruncat suliţele şi scuturile şi au luat-o la fugă, doar ca să găsească porţile Astaporului închise. Broscoiul avusese rolul lui în măcelul care a urmat, doborându-i pe eunucii speriaţi, alături de ceilalţi Hoinari. Călărea lângă voinic, lovind în stânga şi-n dreapta, în timp ce formaţia lor a pătruns printre Nepătaţi ca un vârf de lance. Când au ţâşnit dincolo de grupul Nepătaţilor, Prinţul Zdrenţăros i-a întors şi i-a condus din nou printre eunuci. Abia la întoarcere a reuşit Broscoiul să vadă bine

feţele de sub coifurile de bronz cu ţepuşe şi şi-a dat seama că aproape toţi erau la fel de tineri ca el. *Băieţi necopţi, strigând după mamele lor,* gândise el, dar asta nu l-a împiedicat să-i omoare. Când a părăsit câmpul de luptă, avea sabia înroşită de sânge şi braţul atât de obosit, încât abia mai putea s-o ridice.

Şi totuşi, aceea n-a fost o bătălie adevărată, gândi el. *Bătălia adevărată va fi curând şi trebuie să fim departe înainte să vină, altfel ne vom pomeni luptând de partea cui nu trebuie.*

În noaptea aceea, Hoinarii şi-au aşezat tabăra pe ţărmul Golfului Sclavilor. Broscoiul a tras la sorţi prima veghe şi a fost trimis să păzească liniile cailor. Gerris l-a întâmpinat acolo, imediat după apusul soarelui, pe când o semilună strălucea pe ape.

— Voinicul ar trebui să fie şi el aici, zise Quentyn.

— A plecat să-l caute pe Moş Bill Ciolănosul şi să-şi piardă restul arginţilor, răspunse Gerris.

— Lasă-l în pace. Va face cum spunem noi, deşi n-o să-i prea placă.

— Nu.

Erau o mulţime de lucruri la planul acesta care nu-i plăceau nici lui Quentyn. Să călătorească pe o corabie ticsită, zguduită de vânturi şi de valuri, mâncând pâine uscată plină de gărgăriţe şi înecându-şi amarul în rom negru ca smoala, dormind pe mormane de paie mucegăite, cu duhoarea unor străini în nări... toate lucrurile la care se aşteptase când iscălise bucata aceea de pergament, în Volantis, punându-şi sabia şi braţul în slujba Prinţului Zdrenţăros pentru un an. Acestea erau vitregiile de îndurat, ca în orice aventură.

Dar ceea ce trebuia să urmeze însemna pur şi simplu trădare. Yunkaii îi aduseseră din vechiul Volantis ca să lupte pentru Oraşul Galben, dar acum dornishenii voiau să-şi renege legământul şi să treacă de cealaltă parte. Asta însemna şi să-şi abandoneze noii tovarăşi de arme. Hoinarii nu erau genul de companie pe care Quentyn ar fi ales-o, dar traversase marea cu ei, împărţise cu ei carnea

şi miedul, luptase cot la cot cu ei, stătuse la poveşti cu cei câţiva cărora le înţelegea limba. Şi dacă toate poveştile lui erau minciuni, ei, bine, acesta era preţul drumului spre Meereen.

Nu e un lucru pe care l-aţi numi onorabil, îi prevenise Gerris, în Casa Negustorului.

— Daenerys ar putea fi acum la jumătatea drumului spre Yunkai, cu o oaste în spate, spuse Gerris, în timp ce treceau printre cai.

— Ar putea, răspunse Gerris, dar nu e. Am mai auzit asemenea poveşti. Astaporii erau convinşi că Daenerys se îndreaptă spre sud, cu dragonii ei, să pună capăt asediului. N-a venit atunci şi nu vine nici acum.

— Nu putem fi siguri de asta. Trebuie să dispărem înainte să ne pomenim luptând împotriva femeii pe care am fost trimis s-o cuceresc.

— Aşteaptă până la Yunkai. Gerris arătă spre dealuri: Aceste pământuri le aparţin yunkailor. Nimeni n-o să vrea să hrănească ori să adăpostească trei dezertori. La nord de Yunkai, e ţinutul nimănui.

Avea dreptate. Dar Quentyn nu se simţea în largul lui.

— Voinicul şi-a făcut prea mulţi prieteni. Ştie că planul a fost tot timpul să plecăm pe furiş şi să ne îndreptăm spre Daenerys, dar n-o să-i placă să-i abandoneze pe oamenii cu care a luptat. Dacă aşteptăm prea mult, o să fie ca şi cum i-am părăsi înainte de bătălie. Voinicul n-o să facă asta. Îl cunoşti la fel de bine ca mine.

— Tot dezertare e, oricând o facem, îl contrazise Gerris, iar Prinţul Zdrenţăros nu-i vede cu ochi buni pe dezertori. Va trimite oameni să ne vâneze, şi ferească-ne Cei Şapte dacă ne prind! Cu puţin noroc, o să ne taie doar un picior, ca să fie siguri că nu mai fugim. Dacă avem ghinion, o să ne dea pe mâna Frumoasei Meris.

Ultimul argument îl puse pe gânduri pe Quentyn. Frumoasa Meris îl înspăimânta. Era o femeie din Westeros, mai înaltă decât el, cam de un metru optzeci. După douăzeci de ani petrecuţi prin companiile libere, nu era nimic frumos la ea, nici pe dinăuntru, nici pe dinafară.

Gerris îl luă de braţ.

— Aşteaptă. Doar câteva zile, atâta tot. Am traversat jumătate de lume, mai ai răbdare câţiva kilometri. Şansa noastră va veni undeva la nord de Yunkai.

— Dacă spui tu, răspunse Broscoiul, ezitând… dar, de data aceasta, zeii i-au ascultat şi şansa lor a venit şi mai repede.

Trecuseră două zile. Hugh Hungerford îşi opri calul lângă foc şi spuse:

— Cine-i din Dorne, în cortul comandantului.

— Care dintre noi? întrebă Gerris. Suntem toţi dornisheni.

— Toţi, atunci.

Posac şi taciturn, cu o mână schilodită, Hungerford fusese o vreme trezorierul companiei, până când Prinţul Zdrenţăros l-a prins furând din cufere şi i-a tăiat trei degete. Acum era un simplu sergent.

Ce-ar putea sa însemne asta? Până acum, Broscoiul avusese impresia că Prinţul Zdrenţăros nici nu ştie că există. Dar Hungerford se îndepărtase deja, aşa că nu era momentul întrebărilor. Tot ce puteau face era să-l ia pe voinic şi să se prezinte la ordin.

— Să nu recunoaşteţi nimic şi să fiţi pregătiţi de luptă, le spuse Quentyn prietenilor săi.

— Eu sunt întotdeauna pregătit de luptă, zise voinicul.

Uriaşul pavilion din pânză de vele, căruia Prinţului Zdrenţăros îi plăcea să-i spună castelul lui de canava, era plin de oameni, la sosirea dornishenilor. Quentyn îşi dădu imediat seama că majoritatea celor prezenţi erau din Cele Şapte Regate ori se lăudau că le curge prin vene sângele Westerosului. *Exilaţi sau fii de exilaţi.* Dick Păiosul susţinea că erau şaizeci de oameni din Westeros în companie. O treime dintre ei erau acolo, printre care Dick însuşi, Hugh Hungerford, Frumoasa Meris şi Lewis Lanster, cu părul lui auriu, cel mai bun arcaş al companiei.

Denzo D’han era şi el de faţă, cu uriaşul Caggo lângă el. *Caggo Ucigaşul Cadavrului* îi spuneau oamenii acum, dar numai pe la spate: era iute la mânie şi sabia lui neagră şi

curbată era la fel de periculoasă ca proprietarul ei. Erau sute de săbii valyriene în lume, dar numai câteva *arakhuri* valyriene. Nici Caggo, nici D'han nu erau din Westeros, dar amândoi erau căpitani şi erau bine văzuţi de Prinţul Zdrenţăros. *Braţul lui drept şi braţul stâng. Se pune la cale ceva important.*

Prinţul Zdrenţăros însuşi vorbea:

— Am primit ordine de la Yurkhaz, spuse el. Supravieţuitorii Astaporului au ieşit din vizuinile lor, se pare. N-a mai rămas nimic în Astapor, în afară de cadavre, aşa că oamenii năvălesc pe câmp cu sutele, poate cu miile, toţi hămesiţi şi bolnavi. Yunkaii nu-i vor lângă Oraşul lor Galben. Ni s-a poruncit să-i găsim şi să-i întoarcem, să-i alungăm înapoi în Astapor sau către nord de Meereen. Dacă regina-dragon vrea să-i primească, n-are decât. Jumătate dintre ei au pântecăraie şi chiar şi cei sănătoşi sunt guri de hrănit.

— Yunkai e mai aproape decât Meereen, obiectă Hugh Hungerford. Dacă nu se întorc, stăpâne?

— De-asta aveţi săbii şi lănci, Hugh. Deşi poate arcurile ar fi mai de folos. Ţineţi-vă departe de cei care dau semne că suferă de pântecăraie. Trimit jumătate din oştenii mei pe dealuri. Cincizeci de patrule, a câte douăzeci de călăreţi fiecare. Barbă-nsângerată are aceleaşi ordine, aşa că Pisicile vor fi şi ele pe câmp.

Oamenii se priviră şi câţiva mormăiră în barbă. Deşi Hoinarii şi Compania Pisicii aveau acelaşi contract cu yunkaii, cu un an în urmă, în Ţinuturile Discordiei, se aflaseră faţă în faţă pe câmpul de luptă şi duşmănia nu se uitase. Barbă-nsângerată, sălbaticul comandant al Pisicilor, era un uriaş urlător, cu un apetit feroce pentru măcel, care nu făcea niciun secret din dispreţul lui faţă de „bătrânii barbă-albă în zdrenţe".

Dick Păiosul îşi drese glasul.

— Să-mi fie cu iertare, dar toţi cei de faţă suntem născuţi în Cele Şapte Regate. Stăpâne, până acum n-ai împărţit compania după sânge ori după limbă. De ce ne trimiţi pe noi toţi împreună?

— O întrebare bună. Voi veţi merge spre est, adâncindu-vă în munţi, apoi veţi face un ocol larg în jurul Yunkaiului şi vă veţi îndrepta spre Meereen. Dacă daţi de astapori, alungaţi-i spre nord sau omorâţi-i… dar să ştiţi că nu acesta este scopul misiunii voastre. Dincolo de Oraşul Galben, veţi întâlni, probabil, patrulele reginei-dragon. Fiii Secunzi sau Ciorile Furtunii. Oricare dintre ei ne vor fi de folos. Duceţi-vă la ei.

— Să ne ducem la ei? întrebă cavalerul bastard, Ser Orson Stone. Vrei să trecem de partea lor?

— Da, răspunse Prinţul Zdrenţăros.

Quentyn Martell fu cât pe ce să izbucnească în râs. *Zeii sunt nebuni.*

Oamenii Westerosului se foiră stânjeniţi. Unii se holbau în cupele de vin, de parcă ar fi sperat să găsească acolo vreun sfat înţelept. Hugh Hungerford se încruntă:

— Crezi că Regina Daenerys ne va accepta…?

— Da.

— … dar dacă ne acceptă, ce urmează? Suntem spioni? Asasini? *Soli?* Te gândeşti să trecem de cealaltă parte?

Caggo îl privi mânios:

— Asta va decide prinţul, Hungerford. Tu trebuie să faci ce ţi se spune.

— Întotdeauna. Hungerford îşi ridică mâna cu două degete.

— Haideţi să fim sinceri, zise Denzo D’han, bardul luptător. Yunkaii nu inspiră încredere. Oricare-ar fi rezultatul acestui război, Hoinarii trebuie să-şi ia partea de pradă. Prinţul nostru e înţelept că lasă toate drumurile deschise.

— Meris va fi la comanda voastră, spuse Prinţul Zdrenţăros. Ea ştie ce am de gând… iar Daenerys Targaryen s-ar putea să accepte mai uşor o femeie.

Quentyn întoarse capul şi aruncă o privire spre Frumoasa Meris. Când ochii ei reci, pustii, îi întâlniră pe ai lui, simţi un fior. *Nu-mi place asta.*

Dick Păiosul continua să aibă îndoielile lui.

— Fata ar fi nebună să aibă încredere în noi. Chiar şi cu

Meris. *Mai ales* cu Meris. La naiba, *eu* n-am încredere în Meris şi m-am tăvălit cu ea de câteva ori.

Dick rânji, dar nimeni nu râse. Cu atât mai puţin Frumoasa Meris.

— Cred că te înşeli, Dick, zise Prinţul Zdrenţăros. Sunteţi cu toţii din Westeros. Prieteni de acasă. Vorbiţi aceeaşi limbă, veneraţi aceiaşi zei. Cât despre motive, aţi suferit cu toţii din cauza mea. Dick, te-am biciuit mai mult ca pe oricare din companie, şi spatele tău o dovedeşte. Hugh şi-a pierdut trei degete din pricina disciplinei mele. Meris a fost siluită de jumătate din companie. Nu *această* companie, e adevărat, dar nu e nevoie să precizăm asta. Will al Pădurilor, ei, bine, tu eşti doar un gunoi. Ser Orson mă învinuieşte că i-am trimis fratele la Tristeţi, iar Ser Lucifer suspină şi acum după sclava pe care i-a luat-o Caggo.

— Ar fi putut să mi-o dea înapoi după ce s-a săturat de ea, se plânse Lucifer Lungul. N-avea niciun motiv s-o omoare.

— Era urâtă, răspunse Caggo. Nu-ţi mai trebuie alt motiv.

Prinţul Zdrenţăros continuă de parcă nu i-ar fi auzit:

— Webber, doica ta revendică pământurile pierdute în Westeros. Lanster, l-am ucis pe băiatul la care ţineai atât de mult. Voi, cei trei dornisheni, credeţi că v-am minţit. Prada din Astapor nu a fost cea promisă în Volantis, iar eu mi-am luat partea leului.

— Ultima parte e adevărată, zise Ser Orson.

— Cele mai bune minciuni au întotdeauna un sâmbure de adevăr, răspunse Prinţul Zdrenţăros. Fiecare dintre voi are motive serioase să vrea să mă părăsească. Iar Daenerys Targaryen ştie că mercenarii sunt oameni schimbători. Chiar şi Fiii Secunzi şi Ciorile Furtunii au luat aurul Yunkaiului, dar n-au ezitat să i se alăture când cursul bătăliei a început să se schimbe.

— Când trebuie să plecăm? întrebă Lewis Lanster.

— De îndată. Feriţi-vă de Pisici şi de orice Lănci Lungi aţi putea întâlni. Nimeni nu va şti că dezertarea voastră e

un vicleşug, în afară de noi, cei din acest cort. Daţi-vă în vileag prea repede şi veţi fi schilodiţi, ca trădători, sau omorâţi, ca renegaţi.

Cei trei dornisheni erau tăcuţi când părăsiră cortul comandantului. *Douăzeci de călăreţi, toţi vorbind Limba Comună,* gândi Quentyn. *Şuşotitul tocmai a devenit cu mult mai periculos.* Voinicul îl plesni peste spate:

— Aşadar. Frumos, Broscoiule. O vânătoare de dragoni.

MIREASA ÎNDĂRĂTNICĂ

Asha Greyjoy stătea în conacul lui Galbart Glover, bând vinul lui Galbart Glover, când maesterul lui Galbart Glover îi aduse o scrisoare.

— Doamna mea. Glasul maesterului era plin de nelinişte, aşa cum era întotdeauna când vorbea cu ea. Un corb de la Barrowton.

Maesterul îi întinse pergamentul, de parcă abia ar fi aşteptat să scape de el. Era rulat strâns şi pecetluit cu o picătură de ceară roz.

Barrowton. Asha încercă să-şi aducă aminte cine stăpânea în Barrowton. *Vreun lord din Nord, care nu mi-e prieten.* Iar sigiliul… Boltonii de la Dreadfort luptau sub flamuri roz, presărate cu mici picături de sânge. Era de aşteptat să folosească şi ceară roz.

E otravă ce ţin eu în mână, gândi *ea. Ar trebui s-o ard.* În loc de asta, rupse sigiliul. O bucăţică de piele îi căzu, răsucindu-se, în poală. Când citi cuvintele maro, uscate, starea ei de spirit neagră deveni şi mai neagră. *Aripi negre, vorbe negre.* Corbii nu aduceau niciodată veşti bune. Ultimul mesaj trimis la Deepwood fusese de la Stannis Baratheon, cerând să i se aducă omagiile. Acesta era şi mai rău.

— Oamenii Nordului au ocupat Moat Cailin.

— Bastardul lui Bolton? întrebă Qarl, lângă ea.

— Semnează *Ramsay Bolton, Lord de Winterfell.* Dar mai sunt şi alte nume.

Lady Dustin, Lady Cerwyn şi patru Ryswelli îşi puseseră semnăturile sub a lui. Lângă ei, era desenat un uriaş grotesc, însemnul unui Umber.

Toate acestea erau scrise cu cerneala unui maester, făcută din funingine şi cărbune, dar mesajul de deasupra era maro, mâzgălit cu un scris mare, colţuros. Vorbea despre felul în care a căzut Moat Cailin, despre

întoarcerea triumfală a Păzitorului Nordului pe domeniile lui, despre căsătoria care avea să se facă în curând. Primele cuvinte erau: *Scriu această scrisoare cu sângele oamenilor de fier,* iar ultimele: *Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinţ. Zăboviţi pe pământurile mele şi-i veţi împărtăşi soarta.*

Asha îl crezuse mort pe frăţiorul ei. *Mai bine mort decât asta.* Bucata de piele îi căzuse în poală. O ridică în lumina lumânării şi privi fumul şerpuind în sus, până când pielea fu arsă în întregime şi flacăra îi atinse degetele.

Maesterul lui Galbart Glover stătea în aşteptare lângă ea.

— Nu va fi niciun răspuns, îl informă Asha.

— Pot să-i aduc la cunoştinţă aceste veşti doamnei Sybelle?

— Dacă doreşti.

Dacă Sybelle Glover avea să găsească vreun prilej de bucurie în faptul că Moat Cailin căzuse, Asha nu putea spune. Lady Sybelle numai că nu locuia în pădurea zeilor, rugându-se întruna pentru copiii ei şi pentru întoarcerea soţului, nevătămat. *Altă rugăciune care va rămâne fără răspuns. Copacul ei e la fel de surd şi de orb ca Zeul nostru Înecat.* Robert Glover şi fratele lui, Galbart, plecaseră spre sud, cu Tânărul Lup. Dacă poveştile pe care le auziseră despre Nunta Roşie erau măcar pe jumătate adevărate, nu era de aşteptat să mai străbată vreodată drumul spre Nord. *Copiii ei sunt vii, cel puţin, şi asta datorită mie.* Asha îi lăsase la Zece Turnuri, în grija mătuşilor ei. Mezina lui Sybelle era încă la sân şi o considerase prea fragilă ca să fie expusă vitregiilor unei noi călătorii. Asha vârî scrisoarea în mâna maesterului.

— Ţine. Să-şi găsească puţină alinare, dacă poate. Ai permisiunea să pleci.

Maesterul înclină capul şi se îndepărtă. După ce ieşi, Tris Botley îi vorbi Ashei:

— Dacă Moat Cailin a căzut, Castelul lui Torrhen îi va urma curând. Apoi va veni rândul nostru.

— Nu, încă, pentru o vreme. Cleftjaw îl va face să

sângereze.

Castelul lui Torrhen nu era o ruină, ca Moat Cailin, iar Dagmer era din fier până-n măduva oaselor. Ar fi preferat să moară decât să se predea.

Dacă tatăl meu ar mai fi trăit, Moat Cailin n-ar fi căzut. Balon Greyjoy ştiuse că Moat era cheia pentru păstrarea Nordului. Euron ştia asta şi el, dar pur şi simplu nu-i păsa. Nu mai mult decât îl interesa ce se întâmplă cu Deepwood Motte sau Castelul lui Torrhen.

— Pe Euron nu-l preocupă cuceririle lui Balon. Unchiul meu vânează dragoni. Ochi-de-Cioară chemase toate oştile Insulelor de Fier la Vechiul Wyk şi pornise în adâncurile îndepărtate ale Mării Apusului, urmat de fratele lui Victarion, ca o potaie biciuită. Nu mai era nimeni în Pyke la care să poată apela, în afară de nobilul ei soţ. Am rămas singuri, conchise Asha.

— Dagmer îi va zdrobi, insistă Cromm, care nu întâlnise încă femeia pe care s-o iubească aşa cum iubea lupta. Sunt doar lupi.

— Lupii au fost ucişi cu toţii. Asha scrijeli ceara roz cu unghia degetului mare. Aceştia sunt jupuitorii care i-au omorât.

— Ar trebui să mergem la Castelul lui Torrhen, să ne alăturăm bătăliei, o îndemnă Quenton Greyjoy, un văr îndepărtat şi căpitan al *Târfei de Sare.*

— Da, zise Dagon Greyjoy, un văr şi mai îndepărtat. Dagon Beţivanul i se spunea, dar, fie beat, fie treaz, îi plăcea să lupte. De ce să aibă Cleftjaw singur toată gloria?

Doi dintre servitorii lui Galbart Glover aduseră friptura, dar bucata aceea de piele îi tăiase Ashei pofta de mâncare. *Oamenii mei au renunţat la orice speranţă în victorie,* îşi dădu ea seama, întristată. *Nu mai caută decât o moarte bună.* Lupii aveau să le-o ofere, Asha n-avea nicio îndoială. *Mai devreme sau mai târziu, vor veni să ia acest castel înapoi.*

Soarele cobora în spatele pinilor înalţi ai pădurii zeilor, când Asha urcă treptele de piatră spre dormitorul care fusese cândva al lui Galbart Glover. Băuse prea mult vin şi

capul îi bubuia. Asha Greyjoy ţinea la oamenii ei, la căpitani şi echipaj deopotrivă, dar jumătate erau nătărăi. *Nătărăi curajoşi, dar nătărăi, oricum. Să mergem la Cleftjaw, da, de parcă am putea…*

Între Deepwood şi Dagmer se întindeau distanţe lungi, munţi colţuroşi, păduri adânci, râuri sălbatice şi mai mulţi nordici decât voia să-şi închipuie. Asha avea patru corăbii lungi şi nici măcar două sute de oameni… cu tot cu Tristifer Botley, pe care nu te puteai bizui. Cu toată vorbăria lui despre dragoste, nu şi-l putea imagina pe Tris alergând la Castelul lui Torrhen, să moară cu Dagmer Cleftjaw.

Qarl o urmă în dormitorul lui Galbart Glover.

— Ieşi afară, îi spuse ea. Vreau să fiu singură.

— Pe mine mă vrei tu.

Încercă s-o sărute. Asha îl împinse.

— Dacă mă mai atingi, am să…

— Ce? Qarl scoase pumnalul: Dezbracă-te, fetiţo!

— Vezi-ţi de treaba ta, puştan nenorocit!

— Prefer să mă ocup de tine. O lovitură iute de pumnal îi desfăcu pieptarul. Asha întinse mâna după securea ei, dar Qarl îşi aruncă pumnalul, îi prinse încheietura şi îi răsuci braţul până când arma îi căzu dintre degete. O împinse pe patul lui Glover şi o sărută apăsat, sfâşiindu-i tunica, până când sânii îi ţâşniră afară. Când Asha încercă să-l lovească între picioare, el se feri şi îi desfăcu picioarele cu genunchii. Acum eşti a mea.

— Dă-i drumul, scuipă ea, şi-am să te omor în somn. Era udă leoarcă în clipa când o pătrunse. Fii blestemat, spuse ea. Fii blestemat, blestemat, blestemat.

Îi molfăi sfârcul până când Asha ţipă, de durere şi plăcere deopotrivă. Lumea se sfârşea între coapsele ei. Uită de Moat Cailin şi de Ramsay Bolton şi de bucăţica lui de piele, uită de plebiscit, îşi uită eşecul, exilul, duşmanii şi soţul. Doar mâinile lui contau, doar gura, doar îmbrăţişarea, doar mădularul lui în ea. O munci până ţipă şi apoi până plânse, înainte ca, în cele din urmă, să-şi verse sămânţa în pântecele ei.

— Sunt femeie măritată, îi reaminti ea, după aceea. M-ai pângărit, puştanule. Nobilul meu soţ o să-ţi taie boaşele şi-o să te îmbrace-n rochie.

Qarl se rostogoli pe-o parte.

— Dacă poate să se ridice din scaun.

Încăperea era rece. Asha se ridică din patul lui Galbart Glover şi îşi dezbrăcă veşmintele sfâşiate. Pieptarul avea nevoie de şireturi noi, dar tunica era distrusă. *Nu mi-a plăcut, oricum, niciodată.* O azvârli în flăcări. Restul hainelor le lăsă morman lângă pat. Sânii o dureau şi sămânţa lui Qarl i se prelingea pe coapsă. Avea să fie nevoită să prepare un ceai al lunii, altfel risca să aducă alt kraken pe lume. *Ce contează? Tatăl meu e mort, mama în agonie, fratele meu e jupuit şi nu pot face nimic ca să schimb toate astea. Iar eu sunt măritată. M-am cununat şi m-am împreunat… dar nu cu acelaşi bărbat.*

Când se strecură înapoi sub blănuri, Qarl dormea.

— Acum, viaţa ta îmi aparţine. Unde mi-am pus pumnalul?

Asha se lipi de spatele lui şi-l cuprinse în braţe. Pe insule, i se spunea Qarl Fecioare, pe de-o parte ca să fie deosebit de Qarl Păstorul, Ciudatul Qarl Kenning, Qarl Secure-Iute şi Qarl Sclavul, dar mai mult pentru obrajii lui netezi. Când îl cunoscuse, Qarl încerca să-şi lase barbă. „Puf de piersică”, îl numise Asha, râzând. Qarl i-a mărturisit că nu văzuse niciodată o piersică, aşa că ea i-a spus că trebuie să vină cu ea în următoarea călătorie spre Sud.

Pe-atunci era încă vară, Robert şedea pe Tronul de Fier, Balon clocea pe Stânca Mării şi Cele Şapte Regate trăiau în pace. Asha a pornit în josul coastei, cu *Vântul Negru,* făcând negoţ. Au poposit în Insula Frumoasă şi în Lannisport şi prin vreo douăzeci de alte porturi mai mici, înainte să ajungă la Arbor, unde piersicile erau întotdeauna uriaşe şi dulci.

— Vezi, spusese ea, prima oară când i-a lipit lui Qarl o piersică de obraz.

Când Qarl a încercat să muşte, zeama i s-a prelins pe

bărbie şi ea a trebuit să-l cureţe cu un sărut.

Noaptea aceea şi-o petrecuseră devorând piersici şi devorându-se unul pe altul, şi, în zori, Asha era sătulă şi lipicioasă şi mai fericită ca oricând. *S-a întâmplat acum şase ani sau şapte?* Vara era o amintire îndepărtată şi trecuseră trei ani de când Asha nu se mai bucurase de-o piersică. Continua să se bucure de Qarl, însă. Dacă regii şi căpitanii n-o doriseră, el o dorea.

Asha mai avusese şi alţi amanţi: cu unii împărţise patul jumătate de an, cu alţii jumătate de noapte. Qarl o mulţumea mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. Nu se rădea el decât de două ori pe lună, dar nu în barbă stătea bărbăţia. Îi plăcea să-i simtă pielea netedă, catifelată, sub degete. Îi plăcea cum îi cade pe umeri părul lung şi drept. Îi plăceau sărutările lui. Îi plăcea zâmbetul lui larg, când îşi trecea degetele peste sfârcurile lui. Părul dintre picioarele lui avea o nuanţă de nisipiu mai închisă, dar era moale ca un puf prin comparaţie cu tufişul negru şi aspru dintre coapsele ei. Şi asta îi plăcea. Avea un trup de înotător, înalt şi suplu, fără nicio cicatrice.

Un zâmbet sfios, braţe puternice, degete agile şi două săbii de nădejde. Ce şi-ar putea dori mai mult orice femeie? S-ar fi măritat cu Qarl, şi asta bucuroasă, dar ea era fiica Lordului Balon, iar el era un om de rând, nepotul unui sclav. *Are o obârşie prea umilă ca să mă mărit cu el, dar nu prea umilă ca să-i dezmierd mădularul.* Beată, zâmbind, se strecură sub blănuri şi îl atinse cu gura. Qarl se mişcă în somn şi, după o clipă, mădularul începu să i se întărească. Când îl stârni din nou cu totul, el era treaz şi ea udă. Asha îşi acoperi umerii goi cu blănurile şi se urcă deasupra lui, trăgându-l atât de adânc în ea încât trupurile lor deveniră una. De data aceasta, ajunseră amândoi deodată la apogeu.

— Dulcea mea stăpână, murmură el după aceea, cu glasul încă îngroşat de somn. Dulcea mea regină.

Nu, gândi Asha, *nu sunt regină şi nu voi fi niciodată.*

— Dormi la loc.

Îi sărută obrazul, traversă tiptil dormitorul lui Galbart

Glover şi deschise obloanele. Luna era aproape plină, noaptea atât de senină încât putea vedea munţii, cu vârfurile încununate de zăpadă. *Reci, pustii şi neprimitori, dar frumoşi în lumina lunii.* Piscurile lor scânteiau palide şi crestate, ca un şir de dinţi ascuţiţi. Dealurile de la poalele munţilor şi piscurile mai mici se pierdeau în umbră.

Marea era mai aproape, la nici treizeci de kilometru spre nord, dar Asha n-o putea vedea. Prea mulţi munţi stăteau în cale. *Şi copaci, prea mulţi copaci.* Pădurea lupilor, aşa îi ziceau oamenii Nordului. În cele mai multe nopţi, puteai auzi lupii, chemându-se prin întuneric. *Un ocean de frunze. De-ar fi un ocean de apă!*

Poate că Deepwood era mai aproape de mare decât Winterfellul, dar tot prea departe era, după gustul ei. Aerul mirosea a pin, şi nu a sare. La nord-est de acei munţi cenuşii, sălbatici, se înălţa Zidul, unde îşi ridicase flamurile Stannis Baratheon. *Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu,* se spunea, dar cealaltă faţă a monedei era: *Duşmanul prietenului meu e duşmanul meu.* Oamenii de fier erau duşmanii lorzilor din Nord de care acest Baratheon avea o nevoie disperată. *I-aş putea oferi trupul meu tânăr şi frumos,* gândi ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr din ochi, dar Stannis era căsătorit şi ea la fel, iar el şi oamenii de fier erau vechi vrăjmaşi. În timpul primei rebeliuni a tatălui ei, Stannis zdrobise Flota de Fier dincolo de Insula Frumoasă şi îngenunchease Marele Wyk în numele fratelui său.

Zidurile acoperite de muşchi de la Deepwood Motte înconjurau o colină largă, circulară, cu vârful teşit, încoronată de un castel cavernos cu un turn de veghe la un capăt, înalt de cincisprezece metri. La poalele colinei era curtea interioară, cu grajdurile, padocul, fierăria, fântâna şi stâna, apărată de un şanţ adânc, un dig de pământ în pantă şi o palisadă din buşteni. Zidurile exterioare de apărare formau un oval, urmând contururile terenului. Existau două porţi, fiecare apărată de o pereche de turnuri drepte de lemn şi pasarele de jur împrejur. În partea sudică a castelului muşchii creşteau deşi pe palisade şi se

strecurau în sus, pe turnuri. La est şi la vest erau câmpuri pustii. Aici creşteau lanuri de orz şi ovăz, când Asha a cucerit castelul, doar ca să fie strivite sub picioare în timpul atacului ei. Gerul aspru distrusese recoltele pe care le plantaseră după aceea, lăsând în urmă doar noroi, cenuşă şi tulpini ofilite, putrede.

Era un castel vechi, dar nu atât de puternic. Asha îl luase de la Gloveri şi Bastardul lui Bolton avea să-l ia de la ea. Dar n-avea s-o jupoaie. Asha Greyjoy nu avea să fie capturată vie. Avea să moară, aşa cum trăise, cu o secure în mână şi un zâmbet larg pe buze.

Nobilul ei tată îi dăduse treizeci de corăbii lungi ca să cucerească Deepwood Motte. Îi mai rămăseseră patru, cu tot cu *Vântul* ei *Negru,* iar una dintre ele îi aparţinea lui Tris Botley, care i se alăturase când toţi oamenii ei fugeau. *Nu. Nu-i adevărat. Ei au plecat acasă, să-i aducă omagii regelui lor. Dacă a fugit cineva, aceea sunt eu.* Amintirea o umplea de ruşine.

— Pleacă, o îndemnase Cititorul, în timp ce căpitanii îl aduceau pe unchiul ei, Euron, în josul Dealului Naggăi, să-i pună coroana de lemn.

— Zise corbul către cioară. Vino cu mine. Am nevoie de tine, să aduni oamenii de la Harlaw.

Pe-atunci, avea de gând să lupte.

— Oamenii de la Harlaw sunt aici. Cei care contează. Unii strigau numele lui Euron. N-am să-i stârnesc pe unii împotriva altora.

— Euron e nebun. Şi periculos. Acel corn al iadului…

— L-am auzit. *Pleacă,* Asha. După ce va fi încoronat, Euron te va căuta. Nu risca să dea cu ochii de tine.

— Dacă rămân, cu ceilalţi unchi ai mei…

— … vei fi o proscrisă, cu toată lumea împotriva ta. Când ţi-ai adus numele în faţa căpitanilor, te-ai supus judecăţii lor. Nu poţi să te împotriveşti acum acelei judecăţi. O singură dată a fost răsturnat rezultatul unui plebiscit regal. Citeşte-l pe Haereg.

Doar Rodrik Cititorul putea să vorbească despre o carte veche în timp ce vieţile lor erau pe muchie de cuţit.

— Dacă rămâi, rămân şi eu, i-a spus ea, cu încăpăţânare.

— Nu fi nesăbuită. În seara asta, Euron arată lumii ochiul său zâmbitor, dar mâine... Asha, eşti fiica lui Balon şi pretenţiile tale sunt mai întemeiate decât ale lui. Atât timp cât respiri, vei fi mereu o ameninţare pentru el. Dacă rămâi, o să te omoare sau o să te mărite cu Vâslaşul Roşu. Nu ştiu ce-ar fi mai rău. *Pleacă.* Altă şansă nu vei mai avea.

Vântul Negru acostase în celălalt capăt al insulei, tocmai pentru o asemenea eventualitate. Vechiul Wyk nu era mare. Asha ar ajunge la bordul corăbiei sale înainte de răsăritul soarelui şi în drum spre Harlaw înainte ca Euron să-şi dea seama că lipseşte. Totuşi, ezită până când unchiul ei spuse:

— Fă-o pentru dragostea ce mi-o porţi, copilă. Nu mă obliga să te privesc murind.

Aşa că a plecat. La Zece Turnuri, pentru început, să-şi ia rămas-bun de la mama ei.

— S-ar putea să treacă multă vreme până mă întorc, o prevenise ea.

Lady Alannys nu înţelesese.

— Unde e Theon? a întrebat ea. Unde e copilaşul meu?

Lady Gwynesse nu voia decât să ştie când se va întoarce Lordul Rodrik.

— Sunt cu zece ani mai mare. Zece Turnuri ar trebui să-mi aparţină.

Asha era încă la Zece Turnuri, luând provizii, când i-a ajuns la urechi vestea propriei căsătorii.

— Nepoata mea îndărătnică trebuie îmblânzită, cică ar fi spus Ochi-de-Cioară. Şi cunosc omul potrivit.

Euron o măritase cu Erik Fierarul şi îl împuternicise pe Rupe-Nicovală să stăpânească Insulele de Fier, cât timp el avea să vâneze dragoni. Erik fusese un om mare la vremea lui, un tâlhar neînfricat, care se putea mândri că a călătorit pe mare cu bunicul bunicului ei, tocmai acel Dagon Greyjoy al cărui nume îl primise Dagon Beţivanul. Bătrânele de pe Insula Frumoasă îşi speriau şi acum nepoţii cu poveşti despre Lordul Dagon şi oamenii lui. *Am*

rănit mândria lui Erik la plebiscitul regal, cugetă Asha. *Nu e de aşteptat să uite asta.*

Trebuia să recunoască meritele unchiului său. Cu o singură lovitură, Euron transformase un duşman într-un susţinător, asigurase insulele în absenţa sa şi o îndepărtase pe Asha ca ameninţare. *Şi s-a mai şi prăpădit de râs.* Tris Botley îi povestise că Ochi-de-Cioară folosise o focă să-i ţină Ashei loc la cununie.

— Sper că Erik n-a insistat să se consume căsătoria, spusese ea.

Acasă nu pot merge, gândi ea, *dar nu îndrăznesc să mai rămân mult timp aici.* Liniştea pădurilor o deprima. Asha îşi petrecuse viaţa pe insule şi pe corăbii. Marea nu era niciodată tăcută. Avea în sânge sunetul valurilor izbindu-se de-un ţărm stâncos, dar la Deepwood Motte nu erau valuri… doar copaci, nesfârşiţii copaci, pini şi sequoia, fagi şi frasini şi stejari bătrâni, castani şi copaci de fier şi brazi. Freamătul lor era mai domol ca sunetul mării şi Asha îl auzea doar când bătea vântul: atunci, suspinul pădurii părea c-o împresoară, ca şi cum copacii şi-ar fi vorbit pe şoptite, într-o limbă pe care ea n-o putea înţelege.

În noaptea aceasta, şoaptele păreau mai sonore decât altă dată. *Un foşnet de frunze moarte,* îşi spuse Asha, *crengi desfrunzite pârâind în vânt.* Se îndepărtă de fereastră, de pădure. *Îmi trebuie iarăşi o punte sub picioare. Sau, în lipsa ei, nişte mâncare în stomac.* Băuse prea mult vin în seara aceea, dar mâncase prea puţină pâine şi deloc din friptura grozavă în sânge.

Lumina lunii era suficient de strălucitoare ca să-şi poată găsi hainele, îmbrăcă pantaloni negri, groşi, o tunică vătuită şi un pieptar de piele verde, acoperit cu plăci suprapuse de oţel. Lăsându-l pe Qarl cu visele lui, coborî tiptil scara exterioară a cetăţii, cu treptele pârâind sub picioarele-i goale. Una dintre santinelele de pe ziduri o zări coborând şi ridică suliţa, salutând-o. Asha îi răspunse cu un fluierat. În timp ce traversa curtea interioară, spre bucătării, câinii lui Galbart Glover începură să latre. *Bun,* gândi ea, *asta va acoperi sunetul copacilor.*

Îşi tăia o felie de caşcaval dintr-o bucată mare cât roata carului, când Tris Botley intră în bucătărie, înfăşurat într-o mantie groasă de blană.

— Regina mea.

— Nu mă lua în râs.

— Vei fi mereu stăpâna inimii mele. Oricâţi nebuni ar striga la un plebiscit, asta nu se poate schimba.

Ce să mă fac eu cu băiatul ăsta? Asha nu-i putea pune la îndoială devoţiunea. Nu numai că fusese campionul ei pe Dealul Naggăi şi-i strigase numele, dar traversase marea să i se alăture, după aceea, abandonându-şi regele, familia şi casa. *Nu că ar fi îndrăznit să-l sfideze pe Euron.* Când Ochi-de-Cioară a pornit cu flota pe mare, Tris rămăsese pur şi simplu în urmă, schimbând direcţia doar atunci când celelalte corăbii nu se mai zăreau. Însă chiar şi pentru asta a avut nevoie de ceva curaj: nu se mai putea întoarce niciodată pe insule.

— Brânză? îl întrebă ea. Avem şi şuncă. Şi muştar.

— Nu mâncare vreau, doamna mea. Ştii asta. La Deepwood, Tris îşi lăsase o barbă castanie, deasă. Susţinea că-i ţine de cald la faţă. Te-am văzut din turnul de veghe.

— Dacă eşti de gardă, ce cauţi aici?

— Cromm e acolo. Şi Hagen Cornul. Câţi ochi ne trebuie ca să păzim frunzele ce foşnesc în lumina lunii? Trebuie să vorbim.

— Iarăşi? Asha oftă. O ştii pe fiica lui Hagen, cea cu părul roşu. Conduce o corabie ca orice bărbat şi are un chip frumos. Şaptesprezece ani, şi am văzut-o uitându-se la tine.

— N-o vreau pe fiica lui Hagen. Fu gata s-o atingă, dar se răzgândi. Asha, e timpul să plecăm. Moat Cailin a fost singurul lucru care a stăvilit valul. Dacă rămânem aici, oamenii Nordului o să ne omoare pe toţi, ştii asta.

— Vrei să fug?

— Vreau să trăieşti. Te iubesc.

Nu, gândi ea, *iubeşti o fecioară inocentă, care există doar în mintea ta, o copilă speriată care are nevoie de*

braţul tău protector.

— Eu nu te iubesc, spuse ea fără menajamente, şi nu fug.

— Ce te ţine atât de mult aici, în afară de pini, noroi şi duşmani? Avem corăbii. Vino cu mine şi ne vom face o viaţă nouă pe mare.

— Ca piraţi? Era aproape ispititor. *Să las lupilor pădurile lor mohorâte şi să recuceresc întinderea mării.*

— Ca negustori, insistă el. Vom călători spre est, aşa cum a făcut Ochi-de-Cioară, dar noi ne vom întoarce cu mătăsuri şi mirodenii, în locul unui corn de dragon. Un singur drum pe Marea de Jad şi vom fi bogaţi ca nişte zei. Putem să ne luăm un conac în Oraşul Vechi sau în Oraşele Libere.

— Tu, cu mine şi cu Qarl? Îl văzu tresărind la numele lui Qarl. Poate că fiicei lui Hagen i-ar plăcea să străbată Marea de Jad cu tine. Eu rămân fiica krakenului, iar locul meu este…

— *… unde?* Nu te poţi întoarce în insule. Dacă nu cumva vrei să i te predai nobilului tău soţ.

Asha încercă să se imagineze în pat cu Erik Fierarul, strivită sub trupul lui masiv, îndurându-i îmbrăţişările. *Mai bine el decât Vâslaşul Roşu sau Lucas Codd Stângaciul.* Rupe-Nicovală fusese cândva un uriaş cu glas de tunet, teribil de puternic, nemaipomenit de loial, care nu se temea de absolut nimic. *Poate n-ar fi atât de rău. E de aşteptat să moară prima oară când încearcă să-şi facă datoria de soţ.* Aşa, ar fi văduva lui Erik în loc de soţia lui Erik, ceea ce putea fi mai bine sau mult mai rău, în funcţie de nepoţii lui. *Şi de unchiul meu. Până la urmă, toate vânturile mă trimit înapoi la Euron.*

— Am ostatici în Harlaw, îi reaminti ea. Şi mai e şi Capul Dragonului Mării… dacă nu pot avea regatul tatălui meu, de ce nu mi-aş face eu unul?

Capul Dragonului Mării nu fusese mereu atât de slab populat ca acum. Vechile ruine puteau fi găsite printre dealuri şi mlaştini, rămăşiţele străvechii fortăreţe a Primilor Oameni. În locurile înalte, se găseau cercuri de

copaci ai inimii, lăsate de copiii pădurii.

— Te agăţi de Capul Dragonului Mării aşa cum se agaţă un om pe cale să se înece de o bucată dintr-o navă scufundată. Ce şi-ar putea dori cineva de la Capul Dragonului Mării? Nu are mine, nu are aur, nu are argint, nici măcar cositor sau fier. Pământul e prea ud pentru grâu sau porumb.

N-am de gând să cultiv grâu sau porumb.

— Ce şi-ar putea dori? Am să-ţi spun: Două linii lungi de coastă, o sută de golfuri ascunse, vidre în lacuri, somoni în râuri, scoici de-a lungul ţărmurilor, colonii de foci la mal, pini înalţi din care se pot construi corăbii.

— Cine va construi aceste corbii, regina mea? Unde va găsi Înălţimea Ta supuşi pentru regatul ei, dacă oamenii Nordului ar lăsa-o să-l aibă? Sau ai de gând să domneşti peste un regat de foci şi vidre?

Asha râse cu tristeţe.

— Vidrele ar putea fi mai uşor de stăpânit decât oamenii, te asigur. Iar focile sunt mai deştepte. Nu, poate că ai dreptate. Cel mai bine ar fi să mă întorc în Pyke. Există oameni pe Harlaw care s-ar bucura să mă întorc. Şi pe Pyke. Şi Euron nu şi-a făcut niciun prieten pe Blacktyde, când l-a omorât pe Lordul Baelor. Aş putea să-l găsesc pe unchiul meu Aeron, să ridic insulele.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Păr Umed de la plebiscitul regal, dar Oamenii lui Înecaţi susţineau că se ascunde în Marele Wyk şi că va ieşi curând să abată mânia Zeului Înecat asupra lui Euron Ochi-de-Cioară şi a slugilor lui.

— Rupe-Nicovală îl caută şi el pe Păr Umed. Îi vânează pe Oamenii Înecaţi. Beron Blacktyde Orbul a fost prins şi interogat. Până şi Bătrânul Pescăruş Cenuşiu a fost încătuşat. Cum îl vei găsi pe preot, când toţi oamenii lui Euron nu reuşesc?

— E de-un sânge cu mine, fratele tatălui meu.

Era un răspuns şubred şi Asha ştia asta.

— Ştii ce cred eu?

— Sunt pe cale să aflu, bănuiesc.

— Cred că Păr Umed e mort. Cred că Ochi-de-Cioară i-a

tăiat beregata. Căutarea Fierarului e doar ca să ne facă să-l credem pe preot scăpat. Euron se teme să nu fie privit ca un fratricid.

— Să nu te audă cumva unchiul meu vorbind aşa. Spune-i lui Ochi-de-Cioară că se teme să-şi ucidă vreo rudă şi o să-şi omoare fiii doar ca să-ţi arate că te înşeli.

Asha se simţea aproape lucidă, după beţie. Tristifer Botley avea acest efect asupra ei.

— Chiar dacă l-ai găsi pe unchiul tău Păr Umed, amândoi aţi da greş. Amândoi aţi luat parte la plebiscit, aşadar nu puteţi spune că n-a fost legitim, aşa cum a făcut Torgon. Toate legile zeilor şi ale oamenilor vă obligă să-i respectaţi decizia. Voi…

Asha se încruntă:

— Stai aşa. Torgon? Care Torgon?

— Torgon Întârziatul.

— A fost rege în timpul Erei Eroilor. Atâta îşi amintea, dar altceva prea puţin. Ce-i cu el?

— Torgon Greyiron a fost fiul cel mai mare al regelui. Dar regele era bătrân şi Torgen neodihnit, aşa că, atunci când tatăl lui a murit, el jefuia pe ţărmurile Manderului, din fortăreaţa lui de pe Scutul Cenuşiu. Fraţii lui nu i-au trimis vorbă, dar, în schimb, au anunţat un plebiscit regal, crezând că unul dintre ei va fi ales să poarte coroana de lemn. Dar căpitanii şi regii l-au ales pe Urragon Goodbrother să domnească. Primul lucru pe care l-a făcut noul rege a fost să dea poruncă să fie ucişi toţi fiii fostului suveran şi aşa s-a întâmplat. După aceea, i s-a spus *Badbrother,* deşi, de fapt, nu fuseseră rude cu el. A domnit aproape zece ani.

Acum Asha îşi amintea:

— Torgon a venit acasă…

— … şi a spus că plebiscitul n-a fost legal, de vreme ce el nu fusese de faţă, să-şi ceară drepturile. Între timp, Badbrother se dovedise pe cât de crud pe-atât de ticălos, aşa că mai avea doar câţiva prieteni pe insule. Preoţii l-au renegat, lorzii s-au ridicat împotriva lui şi propriii lui căpitani l-au ciopârţit. Torgon Întârziatul a devenit rege şi

a domnit patruzeci de ani.

Asha îl luă pe Tris Botley de urechi şi-l sărută lung pe buze. Era roşu, cu răsuflarea tăiată, când ea îi dădu drumul.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— Un sărut, aşa se cheamă. Sunt o proastă, Tris, ar fi trebuit să-mi amintesc… izbucni ea imediat. Când Tris încercă să vorbească, ea îi făcu semn să tacă, ascultând. Ce se aude? E cornul de război al lui Hagen? Primul gând care îi veni Ashei în minte fu soţul ei. Era posibil ca Erik Fierarul să fi venit tocmai până acolo, ca să-şi revendice nevasta îndărătnică? Zeul Înecat mă iubeşte, până la urmă. Tocmai mă întrebam ce să fac şi el îmi trimite duşmani cu care să mă lupt. Asha se ridică în picioare şi îşi vârî cuţitul înapoi în teacă. Bătălia a venit la noi.

Alerga, când ajunse în curtea interioară a castelului, cu Tris pe urmele ei, dar, chiar şi aşa, era prea târziu. Lupta se terminase. Asha găsi doi oameni ai Nordului sângerând lângă zidul estic, nu departe de poarta din spate, cu Lorren Baltagul, Harl Şase-Degete şi Gâlcevitorul deasupra lor.

— Cromm şi Hagen i-au văzut venind peste zid, explică Gâlcevitorul.

— Doar ei doi? întrebă Asha.

— Cinci. Pe doi i-am omorât înainte să ajungă sus, iar Harl l-a ucis pe unul pe pasarelă. Ăştia doi au reuşit să ajungă până în curte.

Unul era mort, şi sângele lui se închega pe baltagul lui Lorren, dar celălalt încă răsufla horcăit, deşi suliţa Gâlcevitorului îl ţintuise de pământ, într-o baltă de sânge. Amândoi erau îmbrăcaţi în piele fiartă şi mantii bălţate, în culorile maro, verde şi negru, iar în jurul capetelor şi pe umeri aveau prinse crengi şi frunze.

— Cine eşti? îl întrebă Asha pe omul rănit.

— Un Flint. Tu cine eşti?

— Asha din Casa Greyjoy. Acesta e castelul meu.

— Deepwood e reşedinţa lui Galbart Glover. Nu casa unor calmari.

— Şi sunteţi mai mulţi? îl întrebă Asha pe un ton poruncitor. Când văzu că nu răspunde, înhăţă suliţa Gâlcevitorului şi o răsuci. Omul Nordului ţipă de durere şi un nou şuvoi de sânge îi ţâşni din rană. Ce căutaţi aici?

— Doamna, spuse el, cutremurându-se. O, zei, încetează! Am venit după doamnă. S-o salvăm. Am fost doar cinci.

Asha îl privi în ochi. Când citi minciuna din ei, se sprijini de suliţă, răsucind-o.

— *Câţi mai sunt?* întrebă ea. Spune-mi sau am să te las să mori încet, până dimineaţă.

— Mulţi, suspină el, în cele din urmă, printre ţipete. *Mii.* Trei mii, patru… *auuuuu…* te rog!

Asha smulse suliţa din trupul lui şi i-o vârî, cu ambele mâini, în guşa mincinoasă. Maesterul lui Galbart Glover susţinuse că clanurile munţilor erau prea arţăgoase ca să se unească vreodată fără să le conducă un Stark. *Poate că n-a minţit. Poate că doar s-a înşelat.* Aflase ce înseamnă asta la plebiscitul unchiului său.

— Ăştia cinci au fost trimişi să deschidă porţile înaintea atacului principal, spuse ea. Lorren, Harl, aduceţi-i pe Lady Glover şi pe maesterul ei.

— Întregi sau plini de sânge? întrebă Lorren Baltagul.

— Vii şi nevătămaţi. Gâlcevitorule, urcă-te în turnul ăla blestemat şi spune-le lui Cromm şi lui Hagen să fie cu ochii-n patru. Dacă văd şi un iepure, vreau să ştiu.

Curtea interioară a castelului Deepwood Motte se umplu curând de oameni speriaţi. Oamenii Ashei se căzneau să intre în armuri sau să urce pe pasarele. Cei ai lui Galbart Glover priveau în jur cu feţe temătoare, şuşotind. Pe administratorul lui Glover trebuiră să-l scoată pe braţe din beci, căci îşi pierduse un picior când Asha ocupase castelul.

Maesterul protestă zgomotos până când Lorren îl lovi peste faţă cu pumnul înmănuşat în zale. Lady Glover se ivi din pădurea zeilor, la braţul cameristei sale.

— Te-am prevenit că va veni ziua aceasta, doamna mea, zise ea, când văzu cadavrele pe pământ.

Maesterul îşi croi drum în faţă, cu sângele picurându-i din nasul spart.

— Lady Asha, te implor, coboară-ţi flamurile şi lasă-mă să negociez pentru viaţa ta. Ne-ai tratat cinstit şi cu onoare. Am să le spun asta.

— Te vom da în schimbul copiilor. Ochii Sybellei Glover erau roşii de lacrimi şi nopţi de nesomn. Gawen are patru ani acum. N-am fost lângă el de ziua lui. Şi draga mea fetiţă… dă-mi înapoi copiii şi n-o să ţi se întâmple nimic. Nici oamenilor tăi.

Asha ştia că ultima parte era o minciună. *Ea* putea fi dată la schimb, probabil, trimisă înapoi în Insulele de Fier, în braţele iubitoare ale soţului ei. Verii ei ar fi răscumpăraţi, Tris Botley, la fel, şi alţi câţiva din grupul ei, cei ale căror rude aveau suficienţi bani ca să plătească pentru ei. Pentru ceilalţi, urma securea, ştreangul sau Zidul. *Totuşi, au dreptul să aleagă.*

Asha se urcă pe un butoi, ca s-o poată vedea cu toţii.

— Lupii ne atacă cu colţii dezveliţi. Vor fi la porţile noastre înainte de răsăritul soarelui. Să ne aruncăm săbiile şi securile la pământ şi să le cerem cruţare?

— Nu. Qarl Fecioara scoase sabia.

— Nu, repetă ca un ecou Lorren Baltagul.

— *Nu!* tună Rolfe Piticul, o matahală de om, cât un urs, care era cu un cap mai înalt decât oricare altul din echipajul Ashei. *Niciodată.*

Şi cornul lui Hagen glăsui iarăşi din înălţimi, răsunând peste curtea interioară.

AHoooooooooooooooooooooo, urlă cornul de război, prelung şi grav, un sunet care-ţi îngheţa sângele. Asha începuse să urască sunetul de corn. Pe Vechiul Wyk, hornul iadului sunase prevestind moartea visurilor sale, iar acum Hagen suna ceea ce putea să fie ultimul ei ceas pe pământ. *Dacă trebuie să mor, am să mor cu o secure în mână şi un blestem pe buze.*

— La ziduri! le porunci Asha Greyjoy oamenilor ei.

Îşi îndreptă paşii către turnul de veghe, urmată de Tris Botley.

Turnul de lemn era cel mai înalt punct din această parte a muntelui, ridicându-se la douăzeci de metri deasupra celor mai falnici sequoia şi pini din pădurile dimprejur.

— Acolo, căpitane, spuse Cromm, când Asha ajunse sus. Nu vedea decât copaci şi umbre, munţii scăldaţi în lumina lunii, cu piscurile înzăpezite. Apoi îşi dădu seama că acei copaci se apropie tiptil.

— Oho! râse ea, caprele de munte s-au îmbrăcat în ramuri de pin. Pădurile se mişcau, îndreptându-se spre castel ca un val verde, molcom. Îi veni în minte o poveste pe care o auzise în copilărie, despre copiii pădurii şi bătăliile lor cu Primii Oameni, când clarvăzătorii verzi transformau copacii în războinici.

— Nu putem lupta cu atâţia, spuse Tris Botley.

— Putem lupta cu atâţia câţi vin, căţeluşule, zise apăsat Cromm. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai mare gloria. Oamenii vor cânta cântece despre noi.

Da, dar vor cânta despre curajul sau despre nesăbuinţa ta? Marea era la treizeci de kilometri depărtare. Oare era mai bine să rămână şi să lupte din spatele digurilor adânci şi al zidurilor de lemn? *Zidurile de lemn nu le-au fost de folos Gloverilor, când le-am cucerit castelul,* îşi reaminti ea. *De ce mi-ar sluji mie mai mult?*

— Mâine ne vom ospăta sub valuri.

Cromm îşi mângâie securea, de parcă ar fi ars de nerăbdare. Hagen îşi coborî cornul.

— Dacă murim cu picioarele uscate, cum vom găsi drumul către castelele de apă ale Zeului Înecat?

— Aceste păduri sunt pline de pâraie, îl asigură Cromm. Toate duc la râuri şi toate râurile duc la mare.

Asha nu era pregătită să moară, nu acolo, nu încă.

— Un om viu poate să găsească drumul spre mare mai uşor decât unul mort. Lupii pot să-şi păstreze pădurile mohorâte. Noi mergem la corăbii.

Se întreba cine era la comanda duşmanilor ei. *Dacă aş fi eu, aş lua-o de-a lungul coastei şi aş da foc corăbiilor înainte să atac Deepwood.* Dar pentru lupi asta nu era uşor, neavând ei înşişi nave. Asha nu-şi aducea niciodată la

ţărm mai mult de jumătate dintre ambarcaţiuni. Restul rămâneau, în siguranţă, în larg, cu ordine să ridice pânzele şi să se îndrepte spre Capul Dragonului Mării dacă nordicii ocupau ţărmul.

— Hagen, suflă-ţi cornul şi fă pădurea să se cutremure. Tris, îmbracă o armură, e timpul să-ţi încerci sabia dulce. Când văzu cât de palid era, îl ciupi de obraz: împroaşcă nişte sânge pe faţa lunii, împreună cu mine, şi-ţi promit un sărut pentru fiecare mort.

— Regina mea, zise Tristifer, aici avem zidurile, dar dacă ajungem la mare şi descoperim că lupii ne-au luat corăbiile sau le-au alungat…

— … murim, încheie ea, pe un ton vesel, dar cel puţin murim cu picioarele ude. Oamenii de fier luptă mai bine cu mirosul sării în nări şi sunetul valurilor în spate.

Hagen suflă de trei ori scurt, într-o succesiune rapidă, semnalul care trebuia să-i trimită pe oamenii de fier înapoi la corăbiile lor. De jos veniră strigăte, zăngănit de suliţe şi săbii, nechezat de cai. *Prea puţini cai şi prea puţini călăreţi.* Asha se îndreptă spre scară. În curtea interioară, îl găsi pe Qarl Fecioara aşteptând cu iapa ei roibă, coiful de război şi toporiştile. Oamenii de fier scoteau caii din grajdurile lui Galbart Glover.

— *Un berbec!* strigă un glas de pe ziduri. *Au un berbec!*

— Care poartă? întrebă Asha, încălecând.

— De nord!

De dincolo de zidurile de lemn năpădite de muşchi ale castelului se auzi dintr-odată sunet de goarne.

Goarne? Lupi cu goarne? Nu se potrivea, dar Asha n-avea timp să se gândească la asta.

— Deschideţi poarta sudică! ordonă ea, chiar în clipa în care cea nordică se zgâlţâi sub impactul berbecului. Asha scoase o topoîşca scurtă de la cureaua prinsă peste umăr.

— Ceasul bufniţei a trecut, fraţii mei. Acum vine ceasul suliţei, al sabiei şi al securii. Adunarea. Plecăm acasă.

Din sute de gâtlejuri se înălţară strigăte de *Acasă!* şi *Asha!* Tris Botley veni lângă ea în galop, pe un înalt armăsar murg. În curtea interioară, oamenii ei strânseră

rândurile, ridicând scuturi şi suliţe. Qarl Fecioara, care nu era călăreţ, îşi ocupă locul între Gâlcevitor şi Lorren Baltagul. Când Hagen coborî valvârtej treptele turnului de veghe, sabia unui pui de lup îl nimeri în burtă, azvârlindu-l, cu capul înainte, la pământ. Fiica lui alergă la el, hohotind.

— Aduceţi-o, porunci Asha.

Nu era timp ce jelanii. Rolfe Piticul o trase pe fată pe calul său, cu părul ei roşu fluturând. Asha auzi poarta nordică gemând când berbecul izbi din nou. *S-ar putea să fim nevoiţi să ne croim drum cu sabia printre ei,* gândi ea, când poarta sudică se dădu în lături în faţa lor. Drumul era liber. *Pentru cât timp?*

— Ieşiţi! Asha îşi înfipse călcâiele în coastele calului.

Oameni şi animale alergau tropăind deopotrivă, când ajunseră la copacii din capătul unui câmp ce mustea de apă, unde mlădiţele moarte ale grâului-de-iarnă putrezeau sub lună. Asha îşi ţinea călăreţii în spate, în ariergardă, să-i zorească pe cei răzleţiţi şi să se asigure că nimeni nu rămâne în urmă. Pini înalţi şi bătrâni stejari noduroşi îi înconjurau. Deepwood era un nume potrivit pentru această pădure adâncă. Copacii erau imenşi şi întunecaţi, cumva ameninţători. Crengile lor se întreţeseau, pârâind la fiecare adiere de vânt, iar ramurile mai înalte zgâriau faţa lunii. *Cu cât scăpăm mai repede de-aici, cu atât mai bine,* gândi Asha. *Copacii ne urăsc pe toţi, în adâncul inimilor lor de lemn.*

Înaintară grăbiţi spre sud şi sud-vest, până când turnurile de lemn ale castelului Deepwood Motte nu se mai zăreau şi sunetele goarnelor fuseseră înghiţite de păduri. *Lupii şi-au recăpătat castelul,* gândi ea, *poate că se vor mulţumi să ne lase să plecăm.*

Tris Botley veni în goană lângă ea.

— Mergem în direcţia greşită, spuse el, arătând către luna care se întrezărea prin bolta de crengi. Trebuie să ne îndreptăm spre nord, ca să ajungem la corăbii.

— Spre vest mai întâi, insistă Asha. Spre vest până când răsare soarele. Apoi spre nord. Se întoarse către Rolfe

Piticul şi Roggon Barbă-Ruginie, cei mai buni călăreţi ai ei: Mergeţi înainte în cercetare şi asiguraţi-vă că avem cale liberă. Nu vreau surprize când ajungem la ţărm. Dacă daţi de lupi, veniţi înapoi la mine să-mi daţi de veste.

— Dacă trebuie, făgădui Roggon, prin imensa-i barbă roşie.

După ce iscoadele dispărură printre copaci, ceilalţi oameni de fier îşi reluară marşul, dar înaintarea era înceată. Copacii le ascundeau luna şi stelele, iar covorul pădurii de sub picioarele lor era negru şi înşelător. Nu străbătuseră un kilometru, când iapa vărului ei Quenton se împiedică într-o groapă şi-şi scrânti un picior. Quenton fu nevoit să-i taie beregata ca să-i oprească ţipetele.

— Trebuie să facem torţe, ceru Tris.

— Focul îi va aduce pe oamenii Nordului la noi.

Asha înjura printre dinţi, întrebându-se dacă fusese o greşeală că părăsiseră castelul. *Nu, dacă am fi rămas şi-am fi luptat, poate că acum am fi morţi.* Dar n-avea rost nici să orbecăiască prin întuneric. *Copacii ăştia o să ne omoare dacă pot.* Îşi scoase coiful şi îşi dădu pe spate părul îmbibat de sudoare.

— Soarele va fi pe cer în câteva ceasuri. Ne vom opri aici să ne odihnim până se crapă de ziuă.

Oprirea se dovedi simplă, restul veni greu. Nimeni nu dormi, nici măcar Dale Pleoapă-Căzută, un vâslaş care aţipea între bătăile ramelor. Unii dintre oameni împărţiră o ploscă din vinul de mere al lui Galbart Glover, trecând-o din mână-n mână. Cei care aduseseră mâncare o împărţiră cu cei care n-aveau. Călăreţii îşi hrăniră şi-şi adăpară caii. Vărul ei Quenton Greyjoy trimise trei oameni să se caţere în copaci, ca să urmărească orice licăr de torţă în pădure. Cromm îşi ascuţi securea, iar Qarl Fecioara sabia. Caii păşteau iarbă veştejită şi buruieni. Fiica roşcovană a lui Hagen îl apucă pe Tris Botley de mână, să-l tragă după ea în pădure. Când el o refuză, fata se duse cu Harl Şase-Degete.

Aş vrea să pot face la fel. Ar fi fost plăcut să se piardă în braţele lui Qarl, pentru ultima dată. Asha avea o

presimţire sumbră. Oare avea să mai simtă vreodată puntea *Vântului Negru* sub picioare? Şi dacă da, încotro ar îndrepta-o? *Insulele îmi sunt închise, dacă nu vreau să plec genunchiul, să-mi desfac picioarele şi să îndur îmbrăţişările lui Erik Fierarul. Şi niciun port din Westeros nu o va întâmpina cu bucurie pe fiica krakenului.* Putea să facă negoţ, aşa cum părea să vrea Tris, sau să se ducă la Treptele de Piatră şi să se alăture piraţilor de acolo. *Sau…*

— Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinţ, murmură ea.

Qarl zâmbi.

— Aş prefera o bucată din tine, şopti el, o bucată dulce…

Ceva zbură dintr-un tufiş şi ateriza cu un zbârnâit în mijlocul lor, agitându-se şi săltând. Era rotund, întunecat şi ud, cu o coamă lungă care flutura în toate părţile în timp ce se rostogolea. Când se opri, printre rădăcinile unui copac, Gâlcevitorul spuse:

— Rolfe Piticul nu mai e atât de înalt ca înainte.

Jumătate dintre oamenii ei erau deja în picioare, apucându-şi scuturile, suliţele şi securile. *N-au aprins nici ei torţe,* apucă Asha să se gândească, *şi cunosc aceste păduri mai bine decât am putea noi vreodată.* Apoi copacii ţâşniră, înalţi, în jurul lor şi oamenii Nordului năvăliră urlând. *Lupi,* gândi ea, *urlă ca nişte lupi blestemaţi. Strigătul de război al Nordului.* Oamenii ei de fier le răspunseră cu răgete şi lupta începu.

Niciun cântăreţ n-avea să facă un cântec despre acea bătălie. Niciun maester n-avea să scrie vreodată o relatare pentru una dintre iubitele cărţi ale Cititorului. Nicio flamură nu flutura, niciun corn de război nu se jelea, niciun mare lord nu-şi chema oamenii în jurul lui, să-i audă ultimele cuvinte răsunătoare. Luptară în semiîntunericul de dinaintea zorilor, umbră cu umbră, împiedicându-se de rădăcini şi de pietre, cu noroi şi frunze putrede sub tălpi. Oamenii de fier erau îmbrăcaţi în haine de zale şi piele pătată de sare, oamenii Nordului în blănuri, piei şi crengi de pin. Luna şi stelele le priveau lupta, din înaltul cerului, filtrându-şi lumina palidă prin desişul de crengi

desfrunzite care se încâlcea deasupra.

Primul om care se apropie de Asha Greyjoy muri la picioarele ei, cu toporişca între ochi. Asta îi oferi răgazul să-şi strecoare scutul pe braţ.

— *La mine!* strigă ea, dar, dacă-şi chema oamenii sau duşmanii, asta nici măcar Asha n-ar fi putut spune cu certitudine.

Un om al Nordului se ivi ameninţător în faţa ei, legănând un topor cu ambele mâini şi urlându-şi furia fără cuvinte. Asha ridică scutul să-i pareze lovitura, apoi se apropie, să-i spintece măruntaiele cu pumnalul. Când omul căzu, urletul lui căpătă altă tonalitate. Asha se răsuci, găsind alt lup lângă ea, şi-l tăie peste frunte, sub coif. Lovitura lui o nimeri în piept, dar armura o apără, aşa că vârî vârful pumnalului în beregata omului şi-l lăsă să se înece în propriul sânge. O mână o prinse de păr, o atingere scurtă, de parcă n-ar fi putut s-o apuce destul de bine ca să-i tragă capul pe spate. Asha îşi plantă călcâiul pe piciorul bărbatului din spatele ei şi îl ridică doar când acesta urlă de durere. Când Asha se întoarse, omul era la pământ şi murea, strângând în mână un smoc din părul ei. Qarl stătea deasupra lui, cu sabia lungă picurând şi ochii strălucindu-i în lumina lunii.

Gâlcevitorul număra oamenii Nordului pe măsură ce-i omora, strigând:

— Patru, când unul cădea la pământ, şi cinci, o clipă mai târziu.

Caii nechezau şi loveau cu picioarele, rostogolindu-şi ochii de spaimă, înnebuniţi de măcel şi de sânge… toţi în afară de uriaşul armăsar murg al lui Tris Botley. Tris reuşise să se urce în şa şi calul lui se cabra şi se răsucea, în timp ce el împărţea lovituri de sabie în stânga şi-n dreapta. *S-ar putea să-i datorez un sărut sau trei înainte de sfârşitul nopţii,* gândi Asha.

— Şapte! strigă Gâlcevitorul, dar, lângă el, Lorren Baltagul era răşchirat, cu un picior răsucit sub el, şi umbrele veneau necontenit, urlând şi foşnind.

Luptăm cu tufărişuri, gândi Asha, omorând un om care

avea mai multe frunze decât copacii dimprejur. Asta o făcu să râdă. Râsul ei atrase mai mulţi lupi şi îi omorî şi pe aceştia, întrebându-se dacă ar trebui să înceapă să-i numere şi ea. *Sunt femeie măritată şi iată-l pe pruncul meu de ţâţă.* Îşi înfipse cuţitul în pieptul unui om al Nordului, prin blană şi lână şi piele fiartă. Faţa lui era atât de aproape de ai ei încât îi simţea răsuflarea acrie şi, în clipa următoare, mâna lui i se încleşta pe gât. Asha simţi fierul scrâşnind pe os, când vârful pumnalului ei alunecă peste o coastă. Apoi omul se cutremură şi muri. Când îi dădu drumul, era atât de slăbită, încât fu cât pe ce să cadă peste el.

Mai târziu, stătea spate în spate cu Qarl, ascultând gemetele şi blestemele din jur, ascultând bărbaţii viteji care se târau prin umbre scâncind după mamele lor. Un tufiş se năpusti asupra ei cu o suliţă atât de lungă încât ar fi putut să străpungă pântecele ei şi spatele lui Qarl în acelaşi timp, ţintuindu-i împreună, în moarte. *Mai bine aşa decât să mor singură,* gândi ea, dar vărul ei Quenton îl omorî pe suliţaş înainte să ajungă la ea. O clipă mai târziu, alt tufiş îl omorî pe Quenton, izbindu-l în ceafă cu o secure.

În spatele ei, Gâlcevitorul ţipă;

— *Nouă* şi fiţi cu toţii blestemaţi!

Fiica lui Hagen ţâşni goală dintre copaci, cu doi lupi după ea. Asha scoase o toporişcă şi o trimise în zbor, nimerindu-l pe unul dintre lupi în spate. Când acesta căzu, fiica lui Hagen se prăbuşi în genunchi, îi înhăţă sabia şi-l înjunghie pe-al doilea, după care se ridică, mânjită de sânge şi noroi, cu părul lung şi roşcat despletit, şi se avântă în luptă.

Cândva, în fluxul şi refluxul bătăliei, Asha îl pierdu pe Qarl, îl pierdu pe Tris, îşi pierdu toţi oamenii. Pumnalul ei dispăruse, la fel şi toate toporiştile. În schimb, avea o sabie în mână, o sabie scurtă cu lama lată şi groasă, aproape ca satârul unui măcelar. Nu-şi putea aminti nici moartă cum se alesese cu ea. Braţul o durea, avea gust de sânge în gură, picioarele îi tremurau. Razele palidei lumini a răsăritului coborau pieziş printre copaci. *A durat atât de*

mult? De când luptăm?

Ultimul ei duşman fu un om al Nordului cu o secure, un bărbat voinic, pleşuv şi bărbos, înveşmântat în armură din zale peticite şi ruginite, care nu puteau să însemne decât că era comandant sau campion. Bărbatul nu fu încântat să descopere că lupta cu o femeie.

— *Târfă!* răcnea el, de fiecare dată când lovea înspre ea, udându-i obrajii cu salivă. *Târfă! Târfă!*

Asha voia să-i strige un răspuns, dar gâtul îi era atât de uscat, încât nu putea nici măcar să scoată un mârâit. Securea bărbatului îi zdruncină scutul, despicând lemnul în cădere şi rupând aşchii lungi şi gălbui, când fu smulsă înapoi. Curând, Asha nu mai avea decât o mână de surcele pe braţ. Se dădu în spate şi îşi lepădă scutul distrus, apoi se mai retrase puţin şi săltă în stânga şi-n dreapta, în stânga şi-n dreapta, ca să evite toporul care cobora năvalnic.

Şi pe urmă, Asha se izbi cu spatele de un copac şi nu mai putu să salte. Lupul ridică toporul deasupra capului ei, să-i despice ţeasta în două. Asha încercă să se strecoare spre dreapta, dar picioarele i se încâlciseră între nişte rădăcini, ţinând-o în loc. Se răsuci, îşi pierdu echilibrul, şi capul toporului îi căzu pe tâmplă, cu un scrâşnet de oţel pe oţel. Lumea deveni roşie şi neagră şi iarăşi roşie. Durerea îi străbătu piciorul, ca un fulger, şi, departe, auzi un om al Nordului spunând:

— Târfă afurisită!

Şi între timp, bărbatul ridică toporul pentru lovitura care avea să-i pună capăt zilelor. O goarnă sună.

E o greşeală, gândi ea. *Nu sunt goarne în castelele de apă ale Zeului Înecat. Sub valuri, merlanii îşi cheamă lorzii suflând în cochilii de scoici.*

Visă inimi roşii arzând şi un cerb negru într-o pădure aurie cu flăcări revărsându-i-se din coarne.

TYRION

Când ajunseră în Volantis, cerul era violet către vest şi negru către est, iar stelele începeau să răsară. *Aceleaşi stele ca în Westeros,* cugetă Tyrion Lannister.

Asta i-ar fi adus o oarecare mângâiere dacă n-ar fi fost legat fedeleş ca o gâscă şi, pe deasupra, fixat într-o şa. Renunţase să se zbată. Nodurile erau prea strânse. În schimb, se pleoştise ca un sac de făină. *Îmi păstrez puterile,* îşi spuse, deşi n-avea habar pentru ce.

Volantisul îşi închidea porţile la lăsarea întunericului, şi străjerii de la intrarea dinspre nord mârâiau nerăbdători la călătorii întârziaţi. Se aşezară şi ei la coadă, în spatele unei căruţe încărcate cu lămâi verzi şi portocale. Gărzile făcură semn atelajului, cu torţele, să înainteze, dar pe voinicul andal, pe calul său de război, cu sabie şi armură, îl cercetară amănunţit. Fu chemat un căpitan. În timp ce acesta şi cavalerul schimbară câteva cuvinte în volantenă, unul dintre străjeri îşi scoase mănuşa cu gheare şi îl frecă pe Tyrion pe creştet.

— Sunt plin de noroc, îi spuse piticul. Dezleagă-mă, prietene, şi-ai să vezi cât de bine vei fi răsplătit.

Cel care-l ţinea prizonier îl auzi.

— Păstrează-ţi minciunile pentru cei ce vorbesc limba ta, Pezevenghiule, zise el, când volantenii le făcură semn să treacă.

Înaintau din nou, prin poarta oraşului şi pe sub zidurile masive.

— *Tu* vorbeşti limba mea. Te pot ademeni cu promisiuni sau eşti hotărât să-ţi cumperi un titlu de lord cu capul meu?

— Am *fost* lord, prin naştere. N-am nevoie de niciun titlu găunos.

— Doar cu-atât te poţi alege de la surioara mea.

— Am auzit că un Lannister îşi plăteşte întotdeauna

datoriile.

— O, până la ultimul bănuţ… dar niciun sfanţ în plus, lordul meu. Vei căpăta mâncarea pe care-ai negociat-o, dar nu va fi stropită cu recunoştinţă şi, în cele din urmă, nu te va hrăni.

— Poate că nu vreau decât să te văd plătind pentru crimele tale. Un patricid e blestemat în ochii zeilor şi ai oamenilor.

— Zeii sunt orbi. Iar oamenii văd numai ce vor.

— Eu te văd destul de bine, Pezevenghiule. O nuanţă sumbră se strecură în tonul cavalerului: Am făcut şi eu lucruri cu care nu mă mândresc, lucruri care au dezonorat Casa şi numele tatălui meu… dar să-ţi ucizi propriul părinte? Cum poate face un om aşa ceva?

— Dă-mi o arbaletă, dă-ţi jos nădragii şi-am să-ţi arăt cum. *Bucuros.*

— Crezi că-i o glumă?

— Cred că viaţa-i o glumă. A ta, a mea, a tuturor.

În interiorul zidurilor oraşului, trecură pe lângă case ale breslelor, pe lângă băi publice şi pieţe largi, în mijlocul cărora apele fântânilor săltau şi cântau şi unde oamenii şedeau la mese de piatră, mutând piese de *cyvasse* şi sorbind vin din cupe înalte de sticlă, în timp ce sclavii aprindeau lămpaşe împodobite ca să alunge întunericul. De-a lungul drumului pietruit creşteau palmieri şi cedri, iar la fiecare răscruce se înălţau monumente. Piticul observă că multe dintre statui erau fără cap, însă, chiar şi aşa, decapitate, aveau o înfăţişare impunătoare în asfinţitul violet.

Pe măsură ce calul de război înainta agale de-a lungul râului, prăvăliile erau tot mai mici şi mai sărăcăcioase, iar copacii de pe marginea drumului deveniră un şir de cioturi. Sub copitele calului, pietrele de pavaj făcură loc ierbii, apoi unui noroi moale şi ud de culoarea muştarului. Podeţele ce traversau micile pâraie care se vărsau în Rhoyne pârâiau neliniştitor sub greutatea lor. Acolo unde, cândva, râul fusese străjuit de un fort, acum se afla o poartă spartă, ce se căsca larg, precum gura ştirbă a unui

moşneag. Din loc în loc se zăreau capre care îşi iţeau capul peste parapet.

Vechiul Volantis, întâia fiică a Valyriei, cugetă piticul. *Mândra aşezare Volantis, regina Rhoynului şi ibovnica Insulelor Verii, casă a nobililor lorzi şi a fermecătoarelor doamne de viţă veche.* Nu contau cârdurile de copii despuiaţi care hoinăreau pe uliţe, ţipând cu glasuri piţigăiate, nici tâlharii înfipţi în uşile cârciumilor, cu mâinile pe mânerele săbiilor, ori sclavii gârboviţi, cu feţele tatuate, care mişunau peste tot, ca nişte gândaci. *Grandiosul Volantis, cel mai mare şi mai intens populat dintre Cele Nouă Oraşe Libere.* Dar vechile războaie împuţinaseră mult populaţia aşezării şi suprafeţe întinse ale Volantisului începuseră să se cufunde în mocirla pe care se înălţa. *Frumosul Volantis, oraş al fântânilor şi-al florilor.* Dar jumătate din fântâni erau secate şi jumătate din bazine erau sparte, cu apă stătută. Prin fiecare crăpătură din ziduri sau pavaj se strecurau lujeri îmbobociţi de viţă, iar în pereţii prăvăliilor părăsite şi ai templelor fără acoperişuri prinseseră rădăcini copaci tineri.

Şi mai era mirosul. Stăruia puternic, greu şi persistent în aerul fierbinte şi umed. *Poartă în el duhoare de peşte, parfum de flori şi un iz de baligă de elefant. Ceva dulceag, ceva pământesc şi ceva mort, în putrefacţie.*

— Oraşul miroase ca o târfă bătrână, declară Tyrion. Ca o femeie şleampătă şi fleşcăită, care şi-a îmbibat părţile intime în parfum ca să-şi acopere duhoarea dintre picioare. Nu că m-aş plânge. Când vine vorba de curve, cele tinere miros mai bine, dar cele bătrâne ştiu mai multe ghiduşii.

— Tu trebuie să ştii mai multe despre asta decât mine.

— Ah, fireşte. Sunt convins că tu ai luat drept templu bordelul ăla unde ne-am întâlnit. Iar cea care ţi se foia în poală era surioara ta virgină?

Asta îl făcu pe celălalt să se încrunte.

— Odihneşte-ţi limba aia, dacă nu vrei să ţi-o înnod.

Tyrion îşi înghiţi replica. Avea şi acum buza umflată de

când întinsese coarda prea mult cu cavalerul. *Mâinile grele şi absenţa oricărui simţ al umorului nu fac casă bună.* Atâta lucru învăţase pe drumul de la Selhorys. Gândurile i se îndreptau spre cizma lui, la ciupercile pe care le ascunsese acolo. Cavalerul nu-l percheziţionase chiar atât de amănunţit precum ar fi trebuit. *Mai am o scăpare. Cel puţin nu voi ajunge viu în mâinile lui Cersei.*

Mai departe spre sud, semnele prosperităţii reîncepură să apară. Clădirile părăsite erau mai puţine, copiii goi dispărură, iar tâlharii din pragul uşilor păreau mai bine îmbrăcaţi. Câteva dintre hanurile pe lângă care trecură arătau, la drept vorbind, ca nişte locuri în care puteai înnopta fără teamă că te vei trezi cu gâtul tăiat. Felinarele atârnau de stâlpi de fier de-a lungul râului, legănându-se în bătaia vântului. Străzile erau mai largi, construcţiile mai impozante. Unele aveau deasupra cupole imense de sticlă colorată. În amurg, cu focuri aprinse sub ele, acestea străluceau albastre, roşii, verzi şi violet.

Chiar şi aşa, în aer plutea ceva care-l nelinişte pe Tyrion. Ştia că la vest de Rhoyne, cheiurile Volantisului mişunau de marinari, sclavi şi negustori, care erau muşteriii crâşmelor, hanurilor şi bordelurilor. La est de râu, străinii de dincolo de mare erau văzuţi mai rar. *Nu suntem doriţi aici,* îşi dădu seama piticul.

Prima oară când trecură pe lângă un elefant, Tyrion nu putu să-şi dezlipească privirea de la el. În menajeria din Lannisportul copilăriei sale, existase o femelă elefant, care murise pe când avea el şapte ani… iar această matahală gri părea de două ori cât ea.

Mai departe, ajunseră în spatele unui elefant mai mic, alb ca osul, care trăgea un car împodobit.

— Un car cu boi fără boi e tot un car cu boi? îl întrebă Tyrion pe cavaler.

Când vorba lui de duh rămase fără răspuns, piticul se cufundă din nou în tăcere, privind mişcarea clătinată a crupei elefantului din faţa lor.

Volantisul era invadat de elefanţi albi pitici. Când se apropiară şi mai mult de Zidul Negru şi de cartierele

aglomerate de lângă Podul Lung, văzură o mulţime. Erau şi elefanţi mari şi gri – animale imense, cu castele pe spate. Iar în penumbra înserării, îşi făcuseră apariţia carurile de bălegar, însoţite de sclavi pe jumătate dezbrăcaţi, a căror sarcină era să ridice mormanele aburinde lăsate de elefanţii mari şi mici deopotrivă. Roiuri de muşte zburau în urma atelajelor, aşa că robii bălegarului aveau muşte tatuate pe obraji, însemnele statutului lor. *Iată o meserie potrivită pentru surioara mea,* cugetă Tyrion. *Ar fi atât de drăgălaşă cu o lopăţică în mână şi muşte tatuate pe obrăjorii rozalii.*

Încetiniseră deja şi înaintau târându-se. Drumul râului era intens circulat şi aproape toată lumea se revărsa către sud. Cavalerul se alătură şuvoiului, ca un buştean dus de valuri. Tyrion privea gloata care trecea. Nouă oameni din zece purtau însemnele sclaviei pe obraji.

— Atâţia sclavi… unde merg toţi?

— Preoţii roşii îşi aprind focurile la apusul soarelui. Va cuvânta Marele Preot. Aş evita toate astea, dacă aş putea, dar ca să ajungem la Podul Lung trebuie să trecem pe lângă templul roşu.

Trei cvartale mai încolo, strada se deschise în faţa lor către o piaţă imensă, luminată de torţe şi în faţa lor se ivi templul. *Cei Şapte să mă păzească! Trebuie să fie de trei ori cât Marele Sept al lui Baelor.* O enormitate din stâlpi, trepte, grinzi, cupole şi turnuri întrepătrunse, de parcă ar fi fost toate dăltuite dintr-o singură piatră colosală, Templul Stăpânului Luminii se înălţa uriaş cât Muntele lui Aegon. Zeci de nuanţe de roşu, galben, auriu şi portocaliu se întâlneau şi se îngemănau în zidurile templului, topindu-se una în alta ca nişte nori la asfinţit. Turnurile sale suple se răsuceau spre înălţimi, ca nişte flăcări îngheţate care dansau ridicându-se în văzduh. *Foc transformat în piatră.* Focuri imense ardeau lângă treptele templului şi, dintre ele, Marele Preot începuse să vorbească.

Benerro. Preotul stătea în vârful unei coloane de piatră roşie, unită printr-un pod suplu de piatră de o terasă înaltă pe care stăteau preoţii mai mărunţi şi acoliţii. Aceştia erau

înveşmântaţi în robe gălbui cu portocaliu strălucitor, iar preoţii şi preotesele, în roşu.

Piaţa imensă din faţa lor era plină până la refuz. Mulţi dintre închinători purtau bucăţi de pânză roşie prinse pe mâneci ori legate peste frunte. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Marele Preot, mai puţin ai celor doi trecători.

— Faceţi loc, mârâi cavalerul, în timp ce calul lui înainta prin mulţime. Eliberaţi calea.

Volantenii se dădură la o parte iritaţi, bodogănind şi aruncându-le priviri furioase.

Glasul piţigăiat al lui Benerro se auzea distinct. Înalt şi subţire, preotul era tras la faţă şi avea pielea albă ca laptele. Pe obraji, pe bărbie şi pe ţeasta lui rasă fuseseră tatuate flăcări ce formau o mască roşie şi strălucitoare, care se sfărâma în preajma ochilor şi şerpuia în jos şi în jurul gurii sale fără buze.

— Este un tatuaj pentru sclavi? întrebă Tyrion.

Cavalerul clătină din cap.

— Templul roşu îi cumpără de copii şi-i face preoţi, prostituaţi ai lăcaşului sau războinici. Uite-acolo. Îi arătă către trepte, unde un şir de bărbaţi în armuri împodobite şi mantii portocalii stăteau în faţa porţilor templului, ţinând în mâini suliţe cu vârfurile în forma unor flăcări răsucite. Mâna învăpăiată. Soldaţii sacri ai Stăpânului Luminii, apărători ai templului.

Cavaleri de foc.

— Şi câte degete are, rogu-te, această mână?

— O mie. Niciodată mai multe, niciodată mai puţine. O flacără nouă este aprinsă în locul uneia care se stinge.

Benerro întinse un deget spre lună, strânse pumnul şi îşi desfăcu braţele. Când glasul lui se înălţă, în crescendo, din degetele lui ţâşniră flăcări, cu un şuier neaşteptat, tăind răsuflarea mulţimii. Preotul putea să traseze şi litere de foc în aer. *Hieroglife valyriene.* Tyrion recunoscu vreo două din zece: una era *Urgia,* cealaltă *Bezna.*

Din asistenţă izbucniră ţipete. Femeile plângeau şi bărbaţii îşi scuturau pumnii. *Asta nu-i de bun augur.* Piticul îşi aminti ziua în care plecase Myrcella spre Dorne

şi de revolta care izbucnise în timp ce-şi croiau drum înapoi spre Fortăreaţa Roşie.

Tyrion îşi amintea că Haldon Jumătate-maester pomenise despre folosirea preotului roşu în avantajul Tânărului Griff. Acum, că-l văzuse şi-l auzise de aproape, ideea i se părea foarte proastă. Spera că Griff era mai chibzuit. *Unii aliaţi sunt mai periculoşi decât duşmanii. Dar Lordul Connington va trebui să-şi dea seama singur de asta. Eu sunt pe cale să devin un cap într-o ţeapă.*

Preotul arăta către Zidul Negru din spatele templului, gesticulând spre parapete, de unde priveau în jos câţiva străjeri în armuri.

— Ce spune? îl întrebă Tyrion pe cavaler.

— Că Daenerys e în pericol. Ochiul negru a coborât asupra ei şi slujitorii întunericului uneltesc s-o distrugă, rugându-se la zeii lor falşi din templele amăgirii… conspirând la trădare cu străini fără de zei…

Tyrion începu să simtă fiori pe şira spinării. *Prinţul Aegon nu va găsi niciun prieten aici.* Preotul roşu vorbea despre o străveche profeţie, o profeţie care vestea venirea unui erou care avea să mântuiască lumea de întuneric. *Un singur erou. Nu doi. Daenerys are dragoni. Aegon nu.* Piticul nu trebuia să fie profet ca să prevadă cum ar întâmpina Benerro şi adepţii lui un al doilea Targaryen. *Griff îşi va da şi el seama, cu siguranţă,* gândi Tyrion, surprins să descopere cât de mult îi păsa.

Reuşiseră să răzbată prin mulţime până la capătul pieţei, ignorând înjurăturile care le erau adresate în timp ce treceau. Un bărbat se proţăpi în faţa lor, dar cavalerul duse mâna la mânerul sabiei lungi, scoţându-o din teacă doar cât să dezgolească o palmă de oţel. Omul se făcu nevăzut şi dintr-odată o cale se deschise în faţa lor. Cavalerul dădu pinteni calului şi astfel lăsară mulţimea în urmă. O vreme, Tyrion continuă să audă glasul preotului, din ce în ce mai slab, în spatele lor, şi răcnetele pe care le provocau cuvintele lui, impetuoase ca un tunet.

Ajunseră lângă un grajd. Cavalerul descălecă, apoi bubui în uşă pană când un sclav buimăcit, cu un cap de cal

tatuat pe obraz, veni în fugă. Piticul fu tras de pe cal cu brutalitate şi legat de un stâlp, în timp ce cavalerul îl trezi pe grăjdar şi se tocmi cu el pentru preţul calului şi al şeii. *E mai rentabil să vinzi un cal decât să-l traversezi marea până la capătul lumii.* Tyrion întrezărea o corabie în viitorul lui apropiat. Poate că, până la urmă, chiar era profet.

După ce târgul fu încheiat, cavalerul îşi azvârli peste umăr armele, scutul şi desaga de şa şi ceru să fie îndrumat spre cea mai apropiată fierărie. Şi aceasta se dovedi închisă, dar se deschise destul de repede la strigătele cavalerului. Fierarul îl privi chiorâş pe Tyrion, apoi clătină din cap şi acceptă un pumn de monede.

— Vino aici, îi spuse cavalerul prizonierului său.

Îşi scoase pumnalul şi tăie legăturile lui Tyrion.

— Mulţumirile mele, spuse piticul, frecându-şi încheieturile, dar cavalerul doar râse şi adăugă:

— Păstrează-ţi recunoştinţa pentru cineva care o merită, Pezevenghiule. Ce urmează n-o să-ţi placă.

Cavalerul nu se înşelase.

Cătuşele erau din fier negru, groase şi grele, fiecare cântărind câte un kilogram, după aprecierea piticului. Lanţurile sporeau şi ele greutatea.

— Se pare că sunt mai fioros decât ştiam, mărturisi Tyrion, când ultimele zale fură închise cu lovituri de ciocan. Fiecare lovitură îi trimitea o undă de şoc în susul braţului, aproape până la umăr. Sau te temi c-am s-o iau la goană cu picioarele astea pipernicite?

Fierarul nici măcar nu ridică privirea, dar cavalerul chicoti sinistru.

— Gura aia a ta mă nelinişteşte, nu picioarele. În lanţuri, eşti sclav. Nimeni nu va asculta o vorbă din ce spui, nici măcar cei care vorbesc limba Westerosului.

— Nu-i nevoie de asta, protestă Tyrion. Voi fi un mic prizonier cuminte. Promit, promit.

— Dovedeşte-o, atunci, şi ţine-ţi gura.

Aşadar, îşi plecă resemnat capul şi îşi muşcă limba, în timp ce lanţurile erau fixate, de la o încheietură la alta, de

la o gleznă la alta, de la încheieturi la glezne. *Lanţurile astea afurisite cântăresc mai mult ca mine.* Totuşi, putea răsufla uşurat. Cavalerul ar fi putut să-i taie capul. Doar atât cerea Cersei, în definitiv. Prima greşeală a celui ce-l ţinea captiv fusese că nu i l-a retezat de la bun început. *Jumătate de lume desparte Volantisul de Debarcaderul Regelui, ser, şi o mulţime de lucruri se pot întâmpla pe parcurs.*

Restul drumului îl străbătură pe jos, Tyrion zornăind şi zăngănind, în timp ce se străduia să se ţină de pasul lung, grăbit, al cavalerului. Ori de câte ori părea să rămână în urmă, cel care-l ţinea captiv îl înhăţa de lanţuri şi îl smucea, până când îl trăgea lângă el, împleticindu-se şi săltând. *Ar putea fi mai rău. Ar putea să mă îndemne cu biciul.*

Volantisul încăleca o gură de vărsare a Rhoynului, acolo unde râul săruta marea, cele două jumătăţi ale oraşului fiind unite prin Podul Lung. Cea mai veche şi mai bogată parte a oraşului se afla la est de cursul apei, dar mercenarii, barbarii şi alţi străini necivilizaţi nu erau bineveniţi acolo, aşa încât cei doi erau nevoiţi să traverseze podul, spre vest.

Poarta Podului Lung era o arcadă de piatră neagră, în care erau dăltuiţi sfincşi, manticore, dragoni şi alte creaturi, care mai de care mai ciudate. Dincolo de arcadă se întindea podul imens de piatră îmbinată, sprijinit de stâlpi masivi, pe care îl construiseră valyrienii în vremurile de glorie. Podul era doar atât de lat cât să lase două care să treacă unul lângă altul. Aşadar, ori de câte ori o căruţă care se îndrepta spre vest trecea pe lângă una care mergea spre est, ambele erau nevoite să încetinească.

Era bine pentru ei că erau pe jos. La o treime din drum, în faţa lor, roţile unei căruţe încărcate cu pepeni se încurcaseră în cele ale uneia înţesate de covoare de mătase, blocând toată circulaţia pe roţi. O bună parte din cei care treceau pe jos se opriseră şi ei, să-i privească pe vizitii înjurându-se şi ţipând unul la altul, dar cavalerul îl înhăţă pe Tyrion de lanţ şi-şi făcu loc prin mulţime. În

mijlocul îmbulzelii, un băiat încercă să-i şterpelească punga, dar un cot puternic îl opri, lăbărţându-i hoţului nasul însângerat pe jumătate de faţă.

De-o parte şi de alta se înălţau clădiri: prăvălii şi temple, taverne şi hanuri, saloane de *cyvasse* şi bordeluri. Majoritatea aveau trei-patru niveluri, fiecare mai ieşit în afară decât cel de dedesubt, astfel că etajele superioare aproape se atingeau. Traversarea podului semăna cu trecerea printr-un tunel luminat de torţe. De-a lungul lui se aflau prăvălii şi dughene de tot felul, unde ţesătoarele şi dantelăresele îşi expuneau mărfurile alături de sticlari, lumânărari şi precupeţe care vindeau ţipari şi stridii. Fiecare aurar avea un străjer la uşă şi fiecare negustor de mirodenii avea doi, căci mărfurile lor erau de două ori mai preţioase. Ici şi colo, printre prăvălii, călătorul putea zări o părticică din râul pe care-l traversa. La nord, Rhoynul era o panglică neagră, lată, scânteind de stele, de cinci ori mai larg decât Apa Neagră de la Debarcaderul Regelui. La sud de pod, râul se lăţea, îmbrăţişând marea sărată.

În mijlocul podului, mâinile tăiate ale hoţilor şi pungaşilor atârnau ca nişte funii de ceapă legate de stâlpii de susţinere de la marginea drumului. Erau expuse şi trei capete: două de bărbaţi şi unul de femeie, ale căror crime erau inscripţionate pe tăbliţe, dedesubt. Erau păzite de doi suliţaşi cu coifuri lustruite şi cămăşi din zale argintii, ce purtau pe obraji dungi de tigru verzi ca jadul. Din când în când, gărzile îşi agitau armele, ca să alunge şoimii pitici, pescăruşii şi ciorile de hoit care dădeau târcoale ţestelor. Păsările se întorceau în câteva clipe.

— Ce-au făcut? întrebă cu inocenţă Tyrion.

Cavalerul aruncă o privire peste inscripţii.

— Femeia a fost o sclavă care a ridicat mâna asupra stăpânei. Bărbatul mai bătrân a fost acuzat de instigare la rebeliune şi spionaj pentru regina-dragon.

— Şi cel mai tânăr?

— Şi-a omorât tatăl.

Tyrion privi mai atent capul putred. *Ei, bine, buzele acelea aproape că par să zâmbească.*

Mai departe, cavalerul se opri puţin să examineze o diademă de nestemate expusă pe o pernă de catifea violet. Trecu de ea, dar, câţiva paşi mai încolo, se opri din nou, de data aceasta la dugheana unui pielar, să târguiască o pereche de mănuşi. Tyrion era recunoscător pentru aceste răgazuri. Ritmul alert îl făcea să gâfâie şi cătuşele îi juliseră încheieturile.

Din celălalt capăt al Podului Lung mai era doar o aruncătură de băţ până la cartierele înţesate de oameni de pe malul vestic, în josul unor străduţe ce mişunau de marinari, sclavi şi cheflii. O dată, un elefant trecu legănându-se pe lângă ei, purtând în castelul de pe spinare o duzină de sclave pe jumătate dezbrăcate, care salutau trecătorii fluturându-şi mâinile şi îi tachinau arătându-le sânii şi strigând:

— Malaquo! Malaquo!

Erau o privelişte atât de ispititoare, încât Tyrion fu cât pe-aci să intre direct în mormanul aburind de bălegar pe care îl lăsase elefantul ca semn al trecerii lui. Fu salvat în ultima clipă, când cavalerul îl trase într-o parte, smucind de lanţ atât de tare încât îl făcu să se răsucească şi să se împiedice.

— Cât mai avem? întrebă piticul.

— Ajungem imediat. Piaţa de peşte.

Destinaţia lor se dovedi a fi Casa Negustorului, o monstruozitate cu patru niveluri, care se întindea printre magaziile, bordelurile şi tavernele de pe malul apei, ca un grăsan înconjurat de copii. Încăperea comună depăşea sălile mari din jumătate dintre castelele Westerosului, un labirint întunecos, cu zeci de nişe şi cotloane ascunse, ale căror bârne înnegrite şi tavane crăpate răsunau de hărmălaia marinarilor, neguţătorilor, căpitanilor, schimbătorilor de bani, transportatorilor şi negustorilor de sclavi care se minţeau, se înjurau şi se înşelau unul pe altul în zeci de limbi diferite.

Tyrion era mulţumit de alegerea locului de popas. Mai devreme sau mai târziu, *Sfioasa Fecioară* trebuia să ajungă în Volantis. Acesta era cel mai mare han al

oraşului, prima alegere a transportatorilor, căpitanilor şi negustorilor. În furnicarul acestei cavernoase săli comune se încheiau o mulţime de afaceri. Piticul ştia destule despre Volantis ca să ştie asta. Când îşi vor face apariţia Griff, cu Raţă şi cu Haldon, avea să fie iarăşi un om liber.

Până atunci, trebuia să aibă răbdare. Şansa lui avea să vină.

Însă camerele de sus nu se dovediră deloc grandioase, cu atât mai puţin cele ieftine de la al patrulea nivel. Vârât într-un colţ al clădirii, sub panta acoperişului, dormitorul pe care-l plătise cavalerul avea tavanul scund, un pat de puf desfundat, care puţea, şi o podea de lemn înclinată care-i amintea lui Tyrion de şederea lui la Eyrie. *Măcar camera asta are pereţi.* Avea şi ferestre, principalul ei avantaj, împreună cu inelul de fier fixat în zid, atât de util pentru legatul unui sclav. Cavalerul zăbovi doar cât să aprindă o lumânare înainte de-a fixa lanţurile lui Tyrion de inel.

— Chiar trebuie? protestă piticul, zornăind fără vlagă. Cum să plec, pe fereastră?

— Poate.

— Suntem la etajul al patrulea şi nu ştiu să zbor.

— Dar poţi să cazi. Te vreau viu.

Da, dar de ce? Nu cred ca lui Cersei să-i pese. Tyrion îşi zornăi lanţurile.

— Ştiu cine eşti, ser. Nu-i fusese greu să-şi dea seama: ursul de pe tunică, blazonul de pe scut, titlul de lord pierdut despre care pomenise. Ştiu *ce* eşti. Şi dacă ştii şi tu cine sunt, ai aflat că am fost Mâna Regelui şi am stat în consiliu cu Păianjenul. Te-ar interesa să ştii că eunucul în persoană m-a trimis în această călătorie? *El şi Jaime, dar pe fratele meu n-am să-l amestec în povestea asta.* Sunt omul lui, aşa cum eşti şi tu. Ar trebui să ne înţelegem.

Asta nu-i plăcu cavalerului.

— Am luat banii Păianjenului, n-am să tăgăduiesc, dar n-am fost niciodată omul lui. Iar acum am jurat credinţă altcuiva.

— Lui Cersei? Mare nătărău mai eşti! Sora mea nu cere

decât capul meu şi ai la îndemână o sabie ascuţită. De ce nu pui capăt acestei farse, cruţându-ne pe amândoi?

Cavalerul râse.

— Ce-i asta, vreun şiretlic de pitic? Cerşeşti moartea, în speranţa c-am să te las să trăieşti? Se duse la uşă: Am să-ţi aduc ceva de la bucătărie.

— Drăguţ din partea ta. Te-aştept aici.

— Ştiu.

Totuşi, la plecare, cavalerul ferecă uşa în urma lui cu o cheie grea de fier. Casa Negustorului era renumită pentru încuietorile sale. *Sigură ca o temniţă,* gândi cu amărăciune piticul, *dar măcar există acele ferestre.*

Tyrion ştia că şansele lui de evadare din lanţuri erau ca şi inexistente, dar, chiar şi aşa, se simţea obligat să încerce. Eforturile lui de a-şi strecura o mână prin cătuşe nu făcură decât să-i zdrelească şi mai tare pielea, lăsându-i încheietura lipicioasă de sânge, şi, cu toate smuciturile, nu reuşi să scoată inelul de fier din zid. *Mare afurisenie,* gândi el, prăbuşindu-se atât cât îi permiteau lanţurile. Picioarele începură să-i amorţească. Îl aştepta o noapte infernală. *Prima din multe, nu mă-ndoiesc.*

Camera era sufocantă şi cavalerul deschisese obloanele, să facă puţin curent. Noroc că odaia, fiind înghesuită într-un colţ, sub streşini, avea două ferestre. Una dădea spre Podul Lung şi către inima înconjurată de ziduri negre a Vechiului Volantis, dincolo de râu. Cealaltă avea deschidere spre piaţa de dedesubt. Piaţa de peşte îi spunea Mormont. Oricât de strânse erau lanţurile sale, Tyrion descoperi că putea privi afară, pe această a doua fereastră, dacă se lăsa pe-o parte, sprijinindu-şi greutatea în inelul pe fier. *Nu e la fel de sus precum celulele cerului din castelul Lysei Arryn, dar, dacă aş cădea, tot aş muri. Poate că dacă aş fi beat…*

Chiar şi la această oră, piaţa era plină de oameni: marinari care făceau tărăboi, târfe în căutare de muşterii, negustori care umblau cu treburi. O preoteasă roşie trecu în grabă, însoţită de o duzină de acolite cu torţe în mâini şi veşminte ce măturau pământul. În altă parte, doi jucători

de *cyvasse* se războiau în faţa unei taverne. Lângă masa lor stătea un sclav, ţinând un felinar deasupra tablei de joc. Tyrion auzea o femeie cântând. Cuvintele erau ciudate, melodia – domoală şi tristă. *Dacă aş şti ce cântă, cred c-aş plânge.* Mai aproape de el, un grup se aduna în jurul unei perechi de jongleri care aruncau torţe aprinse de la unul la altul.

Cavalerul se întoarse în scurt timp, aducând două halbe şi o raţă friptă. Închise uşa cu piciorul, rupse pasărea în două şi îi aruncă jumătate lui Tyrion. Ar fi prins-o din aer, dar lanţurile îl împiedicară, când încercă să ridice braţele. Raţa îl lovi în tâmplă şi îi alunecă, fierbinte şi unsuroasă, pe faţă în jos, iar piticul fu nevoit să se ghemuiască, apoi să se întindă după ea, cu lanţurile zornăind. La cea de-a treia încercare, reuşi şi o sfâşie bucuros cu dinţii.

— Nişte bere, să alunece mai bine?

Mormont îi dădu o halbă.

— Aproape tot Volantisul se îmbată, de ce nu şi tu?

Berea era dulce. Avea gust de fructe. Tyrion bău cu nesaţ şi râgâi voios. Halba era din cositor, foarte grea. *Goleşte-o şi aruncă-i-o în cap,* gândi el. *Dacă am noroc, s-ar putea să-i crap ţeasta. Dacă am mare noroc, ratez şi o să mă omoare în bătaie cu pumnii.* Mai luă o înghiţitură zdravănă.

— E vreo sărbătoare sfântă?

— A treia zi a alegerilor lor. Durează zece. Zece zile de nebunie. Marşuri cu torţe, discursuri, comedianţi, menestreli şi dansatori, luptători plătiţi duelându-se pe viaţă şi pe moarte pentru onoarea competitorilor lor, elefanţi cu numele triarhilor care candidează pictate pe coaste. Jonglerii de colo fac spectacol pentru Methyso.

— Aminteşte-mi să votez cu altcineva. Tyrion îşi linse unsoarea de pe degete. Jos, mulţimea azvârlea bani jonglerilor. Toţi aceşti triarhi care urmează să fie aleşi oferă spectacole? întrebă el.

— Fac orice cred că le va aduce voturi, răspunse Mormont. Mâncare, băutură, spectacol… Alios a trimis o sută de sclave frumoase pe străzi, să se culce cu votanţii.

— Al meu e, hotărî Tyrion. Adu-mi şi mie o sclavă.

— Sunt pentru volantenii liberi suficient de înstăriţi ca să voteze. Sunt extrem de puţini alegători la vest de râu.

— Şi asta ţine zece zile? râse Tyrion. S-ar putea să-mi placă, deşi trei regi sunt prea mulţi. Încerc să-mi închipui cum ar fi să domnesc în Cele Şapte Regate cu draga mea surioară şi viteazul meu frate alături. Ne-am omorî între noi în mai puţin de-un an. Sunt surprins că triarhii ăştia nu fac la fel.

— Câţiva au încercat. Poate că volantenii sunt cei isteţi şi noi, locuitorii din Westeros, cei proşti. Volantisul a avut parte de nebuniile lui, dar n-a acceptat niciodată un triarh copil. Ori de câte ori este ales un nebun, colegii lui îl ţin din scurt până când trece anul. Imaginează-ţi câţi oameni care au murit ar putea fi încă în viaţă dacă Aerys Nebunul ar fi avut doi regi cu care să împartă domnia. *În schimb, l-a avut pe tatăl meu,* gândi Tyrion. Unii dintre oamenii Oraşelor Libere ne consideră sălbatici pe toţi cei de dincolo de Marea Îngustă, continuă cavalerul. Cei care nu ne cred nişte copii care au nevoie de mâna puternică a unui tată.

— Sau a unei mame? *Lui Cersei o să-i placă asta. Mai ales când o să-i ofere capul meu.* Pari să cunoşti bine oraşul.

— Am petrecut aici aproape un an. Cavalerul amestecă drojdiile de pe fundul halbei. Când Stark m-a trimis în exil, am fugit la Lys cu a doua mea soţie. Braavosul mi-ar fi plăcut mai mult, dar Lynesse voia un ţinut călduros. În loc să-i slujesc pe braavosi, am luptat împotriva lor pe Rhoyne, dar la fiecare bănuţ câştigat, soţia mea cheltuia zece. Până când m-am întors la Lys, îşi luase un amant care mi-a spus vesel că am să fiu pus în lanţuri pentru datorii, dacă nu renunţ la ea şi nu părăsesc oraşul. Aşa am ajuns în Volantis… fugind de sclavie, fără să am nimic, în afară de-o sabie şi hainele de pe mine.

— Şi acum vrei să fugi acasă.

Cavalerul goli ultimii stropi de bere.

— Mâine am să caut o corabie pentru noi doi. Patul e al

meu. Tu poţi dormi pe orice porţiune de podea îţi îngăduie lanţurile. Dormi, dacă poţi. Dacă nu, numără-ţi crimele. Asta ar trebui să te ţină ocupat până dimineaţă.

Ai şi tu de dat socoteală pentru crimele tale, Jorah Mormont, gândi piticul, dar i se păru mai înţelept să-şi păstreze gândul pentru sine.

Ser Jorah îşi atârnă centura sabiei de un stâlp al patului, îşi lepădă cizmele, îşi scoase cămaşa de zale peste cap şi se dezbrăcă de hainele de lână şi piele şi de cămaşa pătată de sudoare de dedesubt, dezvăluind un tors musculos, plin de cicatrici, acoperit de păr negru. *Dacă l-aş putea jupui, i-aş putea vinde pielea ca mantie de blană,* gândi Tyrion, în timp ce Mormont se prăvăli pe confortabilul său pat desfundat şi urât mirositor.

În clipa următoare, cavalerul sforăia, lăsându-şi prizonierul singur cu lanţurile lui. Cu ambele ferestre larg deschise, lumina palidă a lunii în descreştere se revărsa în toată încăperea. Dinspre piaţa de dedesubt răzbăteau sunete: frânturi de cântece de beţie, mieunatul unei pisici în călduri, clinchetul îndepărtat al oţelului pe oţel. *Cineva e pe cale să moară,* gândi Tyrion.

Încheietura îi pulsa în locul unde-şi zdrelise pielea şi cătuşele îl împiedicau să stea altfel decât întins. Tot ce reuşi fu să se răsucească pe-o parte şi să se sprijine de perete, dar, în scurt timp, nu-şi mai simţea mâinile. Când se mişcă, să şi le destindă, braţele i se dezmorţiră cu un şuvoi de durere. Scrâşni din dinţi, ca să nu ţipe. Se întreba câtă durere simţise tatăl lui când săgeata îi străpunsese măruntaiele, ce simţise Shae când îi răsucise lanţul în jurul gâtului, ce simţise Tysha în timp ce o siluiau. Suferinţele lui erau o nimica toată pe lângă ale lor, dar asta nu-l făcea să se chinuiască mai puţin. *Vreau doar să se oprească.*

Ser Jorah se rostogolise pe-o parte, aşa că Tyrion nu-i vedea acum decât spatele lat, păros şi musculos. *Chiar dacă aş reuşi să mă eliberez din lanţuri, ar trebui să mă caţăr peste el ca să ajung la centura sabiei. Poate că aş putea scoate pumnalul...* Sau ar putea încerca să ia cheia,

să descuie uşa, să se furişeze pe scări în jos şi prin sala comună… *şi unde să mă duc? N-am prieteni, n-am bani, nici măcar nu ştiu limba de-aici.*

În cele din urmă, oboseala învinse durerea şi Tyrion alunecă într-un somn agitat. Dar de fiecare dată când în picior i se cuibărea un junghi şi îşi schimba poziţia, piticul ţipa în somn, tremurând în lanţuri. Se trezi cu fiecare muşchi chinuit de durere, descoperind o dimineaţă care se revărsa prin ferestre luminoasă şi aurie ca leul Lannisterilor. De jos, auzea strigătele vânzătorilor de peşte şi huruitul roţilor cu obezi de fier pe pietre.

Jorah Mormont se înălţa deasupra lui.

— Dacă te desfac din inel, faci ce ţi se spune?

— Va trebui să dansez? S-ar putea să-mi fie greu. Nu-mi simt picioarele. Poate că mi-au şi căzut. În rest, sunt omul tău. Pe onoarea mea de Lannister.

— Lannisterii n-au onoare, zise Ser Jorah, dar îi desfăcu lanţurile, oricum.

Tyrion făcu vreo doi paşi clătinaţi şi căzu. Năvala sângelui înapoi în braţe îi aduse lacrimi în ochi. Îşi muşcă buza şi spuse:

— Oriunde-am merge, va trebui să mă rostogoleşti.

În loc de asta, uriaşul cavaler îl cără în spate, săltându-l de lanţul dintre încheieturi.

Sala comună a Casei Negustorului era un labirint întunecos de cotloane şi nişe construite în jurul unei curţi centrale, unde un spalier de lujeri înfloriţi desenau modele complicate pe dalele de piatră printre care creşteau muşchi verzi şi purpurii. Printre lumini şi umbre se strecurau sclave tinere, ducând carafe de bere şi vin şi o băutură verde, cu gheaţă, care mirosea a mentă. Doar o masă din douăzeci era ocupată, la o asemenea oră matinală.

La una dintre acestea şedea un pitic. Proaspăt bărbierit, cu obrajii rozalii, o claie de păr castaniu, o frunte bombată şi un nas turtit, stătea cocoţat pe un taburet înalt, cu o lingură de lemn în mână, contemplând cu ochii înroşiţi o strachină de terci purpuriu. *Hidos, micul bastard,* gândi

Tyrion.

Celălalt pitic îi simţi privirea. Când ridică fruntea şi dădu cu ochii de Tyrion, lingura îi alunecă din mână.

— M-a văzut, îl preveni Tyrion pe Mormont.

— Şi ce-i cu asta?

— Mă *cunoaşte.* Ştie cine sunt.

— Să te îndes într-un sac, ca să nu te vadă nimeni? Cavalerul îşi atinse mânerul sabiei. Dacă vrea să te ia, n-are decât să încerce.

N-are decât să moară, vrei să spui, gândi Tyrion. *Ce ameninţare ar putea să fie pentru un om vânjos ca tine? E doar un pitic.*

Ser Jorah ocupă o masă într-un colţ liniştit şi comandă mâncare şi băutură. Mâncară lipii calde şi moi, icre roz, cârnaţi cu miere şi lăcuste prăjite şi dădură pe gât bere neagră, dulce-amăruie. Tyrion înghiţi ca un hămesit.

— Ai poftă de mâncare în dimineaţa asta, constată cavalerul.

— Am auzit că mâncarea din iad e mizerabilă.

Tyrion aruncă o privire spre uşă, unde tocmai intrase un bărbat: înalt şi adus de spate, cu barba ascuţită vopsită într-un violet murdar. *Vreun negustor tyroshi.* O rafală de sunete năvăli, odată cu el, de afară: ţipetele pescăruşilor, râsul unei femei, glasurile vânzătorilor de peşte. Preţ de o clipă, Tyrion avu impresia că l-a zărit pe Illyrio Mopatis, dar era doar unul dintre acei elefanţi albi pitici trecând prin faţa uşii.

Mormont îşi unse o bucată de lipie cu icre şi luă o muşcătură.

— Aştepţi pe cineva?

Tyrion ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată pe cine poate aduce vântul. Iubirea vieţii mele, fantoma tatălui meu, o raţă. Îşi azvârli o lăcustă în gură şi o zdrobi între dinţi: Nu-i rea. Pentru o gânganie.

— Aseară, aici nu se vorbea decât despre Westeros. Un lord exilat a angajat Compania de Aur ca să-i recâştige pământurile. Jumătate din căpitanii din Volantis năvălesc

în susul râului, la Volon Therys, să-i ofere navele lor.

Tyrion tocmai înghiţise o altă lăcustă. Fu cât pe ce să se înece. *Îşi bate joc de mine? Cât de multe ar putea să ştie despre Griff şi Aegon?*

— Aiureli, spuse el. Am vrut şi eu să angajez Compania de Aur, să cuceresc Casterly Rock. *Ar putea fi, oare, un plan al lui Griff, să răspândească intenţionat zvonuri false? Dacă nu cumva...* Oare chipeşul prinţişor muşcase momeala? Pornise spre vest, şi nu spre est, abandonându-şi speranţele de a se căsători cu Regina Daenerys? *Abandonând dragonii... oare ar îngădui Griff una ca asta?* Te-aş angaja bucuros şi pe tine, ser, continuă Tyrion. Tronul tatălui meu îmi aparţine de drept. Pune-ţi sabia în slujba mea şi, după ce-l voi recuceri, am să te îngrop în aur.

— Am văzut odată un om îngropat în aur. N-a fost o privelişte plăcută. Dacă vei avea vreodată sabia mea, o vei avea numai în măruntaie.

— Un leac sigur pentru constipaţie, răspunse Tyrion. Întreabă-l pe tatăl meu.

Întinse mâna după halbă şi luă o înghiţitură, ca să-şi ascundă sentimentele care i s-ar fi putut citi pe chip. Trebuia să fie o stratagemă, menită să adoarmă bănuielile volantenilor. *Adună oamenii la bord cu acest fals pretext şi pune mâna pe corăbii când flota e în largul mării. Acesta să fie planul lui Griff?* Era posibil să funcţioneze. Compania de Aur era formată din zece mii de oameni puternici, experimentaţi, disciplinaţi. *Dar niciunul dintre ei nu e marinar. Griff va avea nevoie de o sabie la fiecare beregată şi, dacă ajung în Golful Sclavilor şi trebuie să lupte...*

Slujnica reveni.

— Văduva te primeşte imediat, nobile ser. I-ai adus un dar?

— Da. Mulţumesc.

Ser Jorah strecură o monedă în palma fetei şi-o lăsă să plece.

— A cui văduvă e asta? întrebă Tyrion, încruntându-se.

— Văduva ţărmului. La est de Rhoyne i se spune şi acum

târfa lui Vogarro, dar niciodată în faţă.

Piticul nu pricepea.

— Iar Vogarro a fost…?

— Un elefant, de şapte ori triarh, foarte bogat, o adevărată putere în port. În timp ce alţii construiau corăbii şi navigau cu ele, el a construit debarcadere şi depozite, a intermediat mărfuri, a schimbat bani, i-a asigurat pe proprietarii de nave împotriva riscurilor mării. A făcut şi negoţ cu sclavi. Când o roabă i-a sucit minţile, o sclavă pentru plăceri iniţiată la Yunkai în arta celor şapte suspine, a fost un mare scandal… şi un scandal şi mai mare când a eliberat-o şi a luat-o de soţie. După ce Vogarro a murit, ea i-a continuat afacerile. Dar niciun sclav eliberat nu poate trăi dincolo de Zidul Negru, aşa că a fost nevoită să vândă conacul fostului ei soţ. S-a stabilit în Casa Negustorului. Asta s-a întâmplat acum treizeci şi doi de ani, şi a rămas aici până în ziua de azi. E cea din spatele tău, aproape de curte. Ţine audienţe la masa ei obişnuită. Nu, nu te uita. Acum are pe cineva. După ce termină, urmăm noi.

— Şi cum te va ajuta hoaşca aia bătrână?

Ser Jorah se ridică.

— Stai să vezi. Uite-l că pleacă.

Tyrion săltă jos de pe scaun, cu un zornăit de fier. *Asta ar trebui să mă lumineze.*

Era ceva vulpesc în felul în care şedea femeia în colţul de lângă curte şi ceva reptilian în ochii ei. Păru-i alb era atât de rar, încât prin el i se zărea scalpul roz. Sub un ochi, avea şi acum cicatrice palide, acolo unde cuţitul îi îndepărtase lacrimile tatuate. Rămăşiţele micului dejun erau împrăştiate pe masă – capete de sardele, sâmburi de măsline, bucăţi de lipie. Tyrion observă cât de bine era aleasă „masa ei obişnuită”: piatră solidă la spate, o boltă înfrunzită într-o parte, pentru intrări şi ieşiri, vedere perfectă spre uşa principală a hanului şi, în acelaşi timp, atât de adâncită în umbră, încât femeia însăşi era aproape invizibilă.

Când dădu cu ochii de el, zâmbi:

— Un pitic, ciripi ea, cu glas pe cât de catifelat pe atât de sinistru. Vorbea Limba Comună cu un foarte uşor accent. În ultimul timp, Volantisul a fost invadat de pitici. Acesta face giumbuşlucuri?

Da, îi venea lui Tyrion să spună. *Dă-mi o arbaletă şi am să-ţi arăt giumbuşlucul meu preferat.*

— Nu, răspunse Ser Jorah.

— Păcat. Am avut cândva un maimuţoi care făcea tot felul de şmecherii. Piticul tău îmi aminteşte de el. E un dar?

— Nu. Ţi-am adus astea. Ser Jorah scoase la iveală o pereche de mănuşi pe care le trânti pe masă, lângă celelalte cadouri pe care le primise văduva în dimineaţa aceea: un pocal de argint, un evantai împodobit, din frunze de jad, subţiri, translucide, şi un vechi pumnal de bronz inscripţionat cu rune. Pe lângă asemenea comori, mănuşile păreau ieftine şi de prost-gust.

— Mănuşi pentru bietele mele mâini bătrâne şi zbârcite. Ce drăguţ.

Bătrâna nici nu încercă să le atingă.

— Le-am cumpărat pe Podul Lung.

— Poţi cumpăra aproape orice pe Podul Lung. Mănuşi, sclavi, maimuţe. Anii îi încovoiaseră spinarea şi îi aşezaseră o cocoaşă de babă pe spate, dar ochii îi erau strălucitori şi negri. Acum spuneţi-i bătrânei văduve cu ce vă poate fi de folos.

— Trebuie să ajungem repede la Meereen.

Un singur cuvânt. Lumea lui Tyrion Lannister se răsturnă.

Un singur cuvânt. *Meereen.* Sau nu auzise bine?

Un singur cuvânt. *Meereen, a spus Meereen, mă duce în Meereen.* Meereen însemna viaţă. Sau, cel puţin, speranţa vieţii.

— Şi de ce veniţi la mine? întrebă văduva. Eu n-am corăbii.

— Mulţi căpitani îţi sunt datori.

Mă dă pe mâna reginei, cică. Da, dar care regină? Nu mă vinde lui Cersei. Mă duce la Daenerys Targaryen. De

asta nu mi-a tăiat capul. Plecăm spre est, iar Griff şi prinţul lui se îndreaptă spre vest, nătărăi afurisiţi.

O, era prea de tot! *Comploturi în comploturi, dar toate drumurile duc în burta dragonului.* Un hohot îi ţâşni de pe buze şi, dintr-odată, Tyrion nu-şi mai putu stăpâni râsul.

— Piticul tău are o criză, remarcă văduva.

— Piticul meu va face linişte, altfel îi pun un căluş în gură.

Tyrion îşi acoperi gura cu mâinile. *Meereen!*

Văduva ţărmului hotărî să-l ignore.

— Bem ceva? întrebă ea. În aer pluteau fire de praf când slujitoarea umplu două cupe verzi, una pentru Ser Jorah şi una pentru văduvă. Tyrion avea gâtul uscat, dar el nu primi nicio cupă. Bătrâna luă o sorbitură, învârti vinul în gură, apoi înghiţi. Toţi ceilalţi exilaţi pleacă spre vest, sau cel puţin aşa au auzit urechile mele bătrâne, continuă ea. Şi toţi căpitanii care-mi sunt datori se calcă pe picioare să-i ducă acolo şi să stoarcă niţel aur din cuferele Companiei de Aur. Nobilii noştri triarhi au oferit o duzină de corăbii de război, ca să escorteze flota până la Treptele de Piatră. Până şi bătrânul Doniphos şi-a dat consimţământul. O aventură atât de glorioasă. Şi, totuşi, tu vrei să mergi în cealaltă direcţie, ser.

— Am treburi la est.

— Şi ce treburi sunt acestea, mă-ntreb? Nu negoţ cu sclavi, regina de argint i-a pus capăt. A închis şi arenele de luptă, aşa că nu poate fi nici gustul pentru sânge. Ce altceva i-ar putea oferi Meereenul unui cavaler din Westeros? Cărămizi? Măsline? *Dragoni?* Ah, asta era. Zâmbetul femeii deveni funest: Am auzit că regina de argint îi hrăneşte cu carnea pruncilor, în timp ce ea însăşi se îmbăiază în sângele fecioarelor şi-şi ia în fiecare noapte alt amant.

Gura lui Ser Jorah se încleştă.

— Yunkaii îţi toarnă otravă în urechi. Doamna mea, n-ar trebui să dai crezare unor asemenea mizerii.

— Nu sunt nicio doamnă, dar până şi târfa lui Vogarro cunoaşte gustul minciunii. Dar atâta lucru e adevărat:

regina-dragon are duşmani… în Yunkai, în Noul Ghis, Tolos, Qarth… da, şi în Volantis, cât de curând. Vrei să te duci la Meereen? Mai aşteaptă puţin, ser. Va fi nevoie de săbii cât de curând, când navele de război vor porni spre est, s-o doboare pe regina de argint. Tigrilor le place să-şi scoată ghearele, şi până şi elefanţii sunt gata să ucidă, dacă sunt ameninţaţi. Malaquo tânjeşte după glorie, iar Nyessos îşi datorează o bună parte din avere negoţului cu sclavi. Numai să câştige Alios ori Parquello ori Belicho titlul de triarh şi flotele vor porni la drum.

Ser Jorah se încruntă.

— Dacă se întoarce Doniphos…

— Mai repede se întoarce Vogarro, şi dragul meu soţ e mort de treizeci de ani.

În spatele lor, un marinar răcnea cât îl ţinea gura:

— Asta numesc ei bere? Şi urina de maimuţă e mai bună.

— S-o bei tu, răspunse un alt glas.

Tyrion se întoarse, sperând că, prin absurd, erau Raţă şi Haldon cei pe care-i auzea. În schimb, zări doi străini… şi piticul, care stătea în picioare, la doar câţiva paşi, holbându-se la el. I se părea oarecum cunoscut.

Văduva îşi sorbi graţios vinul.

— Câţiva dintre primii elefanţi au fost femei, spuse ea. Cele care i-au doborât pe tigri şi au pus capăt vechilor războaie. Trianna a fost aleasă de patru ori. Asta s-a petrecut acum o sută de ani. Din păcate. Volantisul n-a mai avut nicio femeie triarh de atunci, deşi unele au drept de vot. Femeile de obârşie nobilă, care locuiesc în vechile palate din spatele Zidurilor Negre, nu creaturi ca mine. Cei din vechiul sânge şi-ar lăsa mai repede câinii şi copiii să voteze, decât un sclav eliberat. Nu, va ieşi Belicho sau poate Alios, dar, oricum, va fi război. Sau aşa cred ei.

— Şi tu ce crezi? întrebă Jorah.

Bun, gândi Tyrion. *Întrebarea potrivită.*

— O, şi eu cred că va fi război, dar nu războiul pe care-l vor ei. Bătrâna se aplecă spre ei, cu ochii negri licărind: Cred că R’hllor cel roşu are mai mulţi adoratori în oraşul

ăsta decât toţi ceilalţi zei la un loc. L-ai auzit pe Benerro predicând?

— Aseară.

— Benerro poate vedea viitorul în flăcări, spuse văduva. Triarhul Malaquo a încercat să angajeze Compania de Aur, ştiai? Voia să cureţe templul roşu şi să-i vină de hac Marelui Preot. Nu îndrăznea să folosească tigrii. Jumătate din ei îl venerează pe Stăpânul Luminii. O, trăim vremuri cumplite în Volantis, chiar şi pentru bătrânele văduve zbârcite. Dar nici pe jumătate la fel de cumplite ca în Meereen. Aşadar, spune-mi, ser… de ce o cauţi pe regina de argint?

— Asta e treaba mea. Pot să plătesc drumul, şi plătesc bine. Am argint.

Nătărăule, gândi Tyrion. *Nu argint aşteaptă, ci respect. N-ai auzit nicio vorbă din tot ce-a spus?* Pezevenghiul privi din nou peste umăr. Piticul se apropiase şi mai mult de masa lor. Şi părea să aibă un cuţit în mână. Lui Tyrion i se ridică părul pe ceafă.

— Păstrează-ţi argintul. Eu am aur. Şi scuteşte-mă de privirile tale fioroase, ser. Sunt prea bătrână să mă sperii de-o încruntătură. Nu trebuie decât să fac un semn cu degetul şi te-ai putea pomeni călătorind spre Meereen legat în lanţuri de-o vâslă în pântecele unei galere. Bătrâna îşi ridică evantaiul de jad şi îl desfăcu. Se auzi un foşnet şi un bărbat se ivi prin bolta de frunze din stânga ei. Faţa individului era o masă de cicatrice şi într-o mână ţinea o sabie, scurtă şi grea ca un satâr. *Caut-o pe văduva ţărmului,* ţi-o fi spus cineva, dar ar fi trebuit să te şi avertizeze: *Fereşte-te de fiii văduvei.* Dar e o dimineaţă atât de frumoasă. Am să te mai întreb o dată: De ce o cauţi pe Daenerys Targaryen, pe care jumătate din lume o vrea moartă?

Jorah Mormont era negru la faţă de furie, dar răspunse:

— Ca s-o slujesc. Ca s-o apăr. Ca să mor pentru ea, dacă e nevoie.

Asta o făcu pe văduvă să râdă.

— Vrei s-o *salvezi,* aşa stau lucrurile? De mai mulţi

duşmani decât pot numi, toţi cu oşteni fără număr… *asta* vrei să faci o biată văduvă să creadă? Că eşti un adevărat cavaler viteaz din Westeros, care traversează lumea ca să vină în ajutorul acestei… ei, bine, fecioară nu e, dar s-ar putea să fie încă frumoasă. Bătrâna râse din nou. Crezi că o să-i placă piticul? O să se îmbăieze în sângele lui, crezi tu, sau o să se desfete decapitându-l?

— Piticul e… răspunse Ser Jorah şovăind.

— Ştiu cine e şi ce e. Ochii negri ai văduvei se întoarseră spre Tyrion, reci ca piatra. Patricidule, patricidule, criminalule, renegatule. *Lannister.* Ultimul cuvânt îl rosti ca pe o înjurătură. *Tu* ce-ai de gând să-i oferi reginei-dragon, omuleţule?

Ura mea, îi veni lui Tyrion să spună. În schimb, îşi desfăcu braţele atât cât îi îngăduiau lanţurile.

— Orice va voi de la mine. Povaţă înţeleaptă, minte vioaie, niţică acrobaţie. Mădularul meu, de-l vrea. Limba, de nu. Am să-i conduc oştirile sau am să-i masez tălpile, dacă doreşte. Şi singura recompensă pe care-o cer e să-mi îngăduie să-mi siluiesc şi să-mi omor sora.

Asta readuse zâmbetul pe faţa bătrânei femei.

— El măcar e sincer, decretă ea, dar tu, ser… am cunoscut o mulţime de cavaleri din Westeros şi sute de aventurieri de acelaşi soi, dar niciunul atât de pur cum vrei tu să te zugrăveşti. Bărbaţii sunt fiare, sunt egoişti şi brutali. Oricât de alese le-ar fi vorbele, există întotdeauna motive mai întunecate în spatele lor. N-am încredere în tine, ser. Le făcu semn să plece, cu evantaiul, de parcă n-ar fi fost decât nişte muşte care-i bâzâiau în jurul capului. Dacă vreţi să ajungeţi la Meereen, înotaţi. N-am ce ajutor să vă dau.

Apoi şapte iaduri se deschiseră deodată.

Ser Jorah dădu să se ridice, văduva îşi închise evantaiul cu un pocnet, omul ei plin de cicatrice ieşi din umbră… şi, în spatele lor, o fată ţipă. Tyrion se întoarse tocmai la timp să-l vadă pe pitic alergând spre el. *E fată,* îşi dădu el brusc seama, *o fată îmbrăcată în straie bărbăteşti. Şi vrea să-mi scoată maţele cu cuţitul ăla.*

Preţ de-o clipă, Ser Jorah, văduva şi bărbatul cu cicatrice rămaseră cu toţii neclintiţi ca nişte statui. Câţiva gură-cască de la mesele învecinate îi priveau, dar niciunul nu se clinti ca să intervină. Tyrion trebuia să-şi mişte ambele mâini deodată, dar lanţurile îi permiteau să ajungă la carafa de pe masă. Închise pumnul în jurul ei, se răsuci, azvârli conţinutul în faţa fetei-pitic care îl ataca, apoi se trase într-o parte, să-i evite cuţitul. Carafa se sparse sub el, când podeaua se înălţă să-l izbească în cap. Fata se năpustea din nou asupra lui. Tyrion se rostogoli pe-o parte şi ea îngropă lama cuţitului în scândurile podelei, o eliberă, o ridică din nou…

…şi, dintr-odată, fata se ridica de la podea, dând sălbatic din picioare, în timp ce se lupta să scape din strânsoarea lui Ser Jorah.

— Nu! se tângui ea în Limba Comună a Westerosului. Dă-mi drumul!

Tyrion îi auzi tunica sfâşiindu-se, în timp fata ce se zbătea să se elibereze.

Mormont o apucă de guler cu o mână. Cu cealaltă îi smulse cuţitul.

— Ajunge!

Hangiul îşi făcu apariţia, cu un ciomag în mână. Când văzu carafa spartă, murmură o înjurătură plină de salivă şi ceru să ştie ce s-a întâmplat.

— Luptă între pitici, răspunse bărbatul tyroshi cu barba violet, chicotind.

Tyrion îşi ridică privirea către fata udă de vin care se zvârcolea în aer.

— De ce? întrebă el. Ce ţi-am făcut?

— L-au omorât. Toată vlaga i se scurse din trup când rosti aceste vorbe. Atârna moale în braţele lui Mormont şi ochii i se umplură de lacrimi. Fratele meu. L-au luat şi l-au omorât.

— Cine l-a omorât? întrebă cavalerul.

— Marinarii. Marinarii din Cele Şapte Regate. Erau cinci. Beţi. Ne-au văzut la turnir în piaţă şi ne-au urmărit. Când au realizat că sunt fată, mi-au dat drumul, dar l-au

luat pe fratele meu şi l-au omorât. *I-au tăiat capul!*

Tyrion îşi aminti, dintr-odată, cu un şoc. *Ne-au văzut la turnir în piaţă.* Atunci înţelese cine era fata.

— Tu călăreai porcul? o întrebă. Sau câinele?

— Câinele, suspină ea. Oppo călărea întotdeauna porcul.

Piticii de la nunta lui Joffrey. Spectacolul lor pricinuise toate necazurile în seara aceea. *Ce ciudat, să-i întâlnesc din nou, în celălalt capăt al lumii.* Deşi poate nu chiar atât de ciudat. *Dacă ar fi avut măcar pe jumătate mintea porcului lor, ar fi fugit de la Debarcaderul Regelui în noaptea morţii lui Joffrey, înainte ca Regina Cersei să le atribuie vreo parte de vină pentru moartea fiului ei.*

— Las-o jos, ser, îi spuse Tyrion lui Jorah Mormont. N-o să ne facă niciun rău.

Cavalerul o lăsă să cadă pe podea.

— Îmi pare rău pentru fratele tău... dar noi n-am avut niciun rol în uciderea lui.

— El da. Fata se ridică în genunchi, strângându-şi tunica sfâşiată şi îmbibată de vin peste sânii mici şi albi. Pe el îl voiau. L-au confundat pe Oppo cu *el.* Fata plângea, cerând ajutor de la oricine era dispus s-o asculte: Trebuie să moară, aşa cum a murit fratele meu. Vă rog. Să mă ajute cineva. Cineva să-l omoare.

Hangiul o înhăţă cu brutalitate de-un braţ şi o trase în picioare, strigând în volantenă şi vrând să ştie cine va plăti stricăciunile. Văduva ţărmului îi aruncă lui Mormont o privire rece:

— Cavalerii îi apără pe cei slabi şi îi protejează pe cei inocenţi, aşa se spune. Iar eu sunt cea mai frumoasă fecioară din tot Volantisul. Râsul ei era plin de dispreţ. Cum ţi se spune, copilă?

— Penny.

Bătrâna îi strigă ceva hangiului în graiul Vechiului Volantis. Tyrion cunoştea limba îndeajuns ca să priceapă că-i spunea s-o ducă pe fata pitică sus, în apartamentele ei, să-i dea vin şi să-i caute nişte haine.

După ce plecară, văduva îl cercetă pe Tyrion, cu ochii negri strălucind.

— Monştrii ar trebui să fie mai mari, pare-mi-se. Valorezi o avere în Westeros, piticule. Aici, mă tem că preţul tău e ceva mai mic. Dar cred c-aş face bine să te ajut, până la urmă. Se pare că Volantisul nu e un loc sigur pentru pitici.

— Eşti prea bună. Tyrion îi oferi cel mai dulce zâmbet al său. Poate că ai vrea şi să-mi îndepărtezi aceste fermecătoare brăţări de fier? Monstrul ăsta are doar o jumătate de nas şi îl gâdilă îngrozitor. Lanţurile sunt prea scurte ca să se poată scărpina. Am să ţi le dăruiesc, şi asta bucuros.

— Ce generos! Dar am purtat fier, la vremea mea, iar acum am descoperit că prefer aurul şi argintul. Şi, din păcate, suntem în Volantis, locul unde cătuşele şi lanţurile sunt mai ieftine decât pâinea uscată şi e interzis să ajuţi un sclav să evadeze.

— Eu nu sunt sclav.

— Oricine e luat de stăpânii de sclavi cântă acelaşi cântec jalnic. Nu îndrăznesc să te ajut… aici. Se aplecă din nou spre el: Peste două zile, corabia *Selaesori Qhoran* va pleca spre Qarth pe la Noul Ghis, cu cositor şi fier, baloţi de lână şi dantelă, cincizeci de covoare myrishene, un cadavru murat în apă sărată, douăzeci de vase cu ardei iuţi şi un preot roşu. Să fiţi la bord când se va îndepărta de mal.

— Vom fi, spuse Tyrion. Şi mulţumim.

Ser Jorah se încruntă.

— Qarthul nu e destinaţia noastră.

— Nu va ajunge niciodată în Qarth. Benerro a văzut asta în focurile lui.

Bătrâna afişă un zâmbet vulpesc.

— Cum spui. Tyrion zâmbi larg. Dacă aş fi volanten, dacă aş fi liber şi dacă aş avea obârşia necesară, te-aş vota ca triarh, doamna mea.

— Nu sunt nicio doamnă, răspunse văduva. Doar târfa lui Vogarro. E mai bine să fiţi plecaţi înainte de venirea tigrilor. Dacă ajungeţi la regina voastră, transmiteţi-i un mesaj de la sclavii din Vechiul Volantis. Îşi atinse

cicatricea palidă de pe obrazul ridat, în locul de unde fuseseră tăiate lacrimile: Spuneţi-i că o aşteptăm. Spuneţi-i să vină curând.

JON

Când auzi ordinul, gura lui Ser Alliser se strâmbă într-un simulacru de zâmbet, dar ochii lui rămaseră reci şi duri precum cremenea.

— Aşadar, bastardul mă trimite să mor.

Mor! ţipă corbul lui Mormont. *Mor, mor, mor!*

Nu mă ajuţi deloc. Jon alungă pasărea.

— Bastardul te trimite în misiune. Să ne descoperi duşmanii şi să-i omori, dacă e nevoie. Eşti iscusit cu sabia. Ai fost maestru de arme, aici, la Rondul de Est.

Thorne îşi mângâie mânerul sabiei lungi.

— Da, mi-am irosit jumătate din viaţă încercând să le explic unor mojici, nătărăi şi pungaşi cum se mânuieşte o asemenea armă. Asta n-o să-mi fie de niciun folos în pădurile alea.

— Dywen va fi cu tine, şi alt cercetaş experimentat.

— Te-nvăţăm noi ce trebuie să ştii, ser, îi spuse Dywen lui Thorne, chicotind. O să te-nvăţăm cum să-ţi ştergi fundul nobil cu frunze, ca un adevărat cercetaş.

Kedge Albeaţă izbucni în râs şi Jack Bulwer cel Negru scuipă.

— Ai vrea tu să refuz, se mărgini să spună Ser Alliser. Atunci ai putea să-mi tai capul, aşa cum ai făcut cu Slynt. N-am să-ţi ofer plăcerea asta, bastardule. Dar mai bine te-ai ruga să mă omoare o sabie de sălbatic. Oamenii ucişi de Ceilalţi nu rămân morţi… şi *nu uită.* Mă voi întoarce, Lord Snow.

— Mă rog să fie aşa.

Jon nu l-ar fi inclus niciodată pe Ser Alliser Thorne printre prietenii lui, dar rămânea un frate. *Nimeni n-a zis vreodată că trebuie să-ţi placă fraţii pe care-i ai.*

Nu era lucru uşor să trimiţi oameni în sălbăticie, ştiind s-ar putea să nu se mai întoarcă. *Sunt cu toţii bărbaţi căliţi,* îşi spuse Jon… dar unchiul său Benjen şi cercetaşii

lui fuseseră tot oameni căliţi şi pădurea bântuită îi înghiţise fără urmă. Când, într-un târziu, doi dintre ei s-au întors la Zid, erau creaturi. Nu era nici prima, nici ultima oară când Jon Snow se pomeni întrebându-se ce s-a întâmplat cu Benjen Stark. *Poate că cercetaşii vor da de vreo urmă a lor,* îşi spuse, fără să-şi facă prea multe speranţe.

Dywen avea să conducă un grup, Black Bulwer cel Negru şi Kedge Albeaţă alte două. Ei, cel puţin, erau nerăbdători să plece în misiune.

— E o senzaţie plăcută să fiu din nou călare, spuse Dywen, la poartă, sugându-şi dinţii de lemn. Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar ne intră aşchii-n fund de-atâta şezut.

Nimeni de la Castelul Negru nu cunoştea pădurile la fel de bine ca Dywen, copacii şi pâraiele, plantele care puteau fi mâncate, cărările prădătorilor şi ale prăzii. *Thorne e pe mâini mai bune decât merită.*

Jon îi privi pe călăreţi plecând, de pe coama Zidului: trei grupuri, fiecare cu câte trei oameni, fiecare ducând o pereche de corbi. De sus, caii lor nu păreau mai mari decât nişte furnici, iar Jon nu putea deosebi un cercetaş de altul. Dar îi cunoştea. Fiecare nume îi era gravat în inimă. *Opt oameni de nădejde,* gândi el, *iar unul... ei, bine, vom vedea.*

Când ultimul călăreţ dispăru printre copaci, Jon Snow coborî, împreună cu Edd cel Trist, în cuşca-troliu. În timp ce îşi făceau călătoria domoală, câţiva fulgi răzleţi cădeau, dansând în vântul năvalnic. Unul însoţi cuşca, plutind în bătaia vântului, chiar sub zăbrele. Cădea mai repede decât coborau ei şi, din când în când, dispărea mai jos. Apoi câte o pală de vânt îl prindea şi îl ridica din nou. Jon ar fi putut să-l prindă printre gratii dacă ar fi vrut.

— Am avut un vis înspăimântător azi-noapte, stăpâne, îi mărturisi Edd cel Trist. Erai intendentul meu, îmi aduceai mâncarea şi curăţai după mine. Eu eram Lord Comandant, fără o clipă de răgaz.

Jon nu zâmbi.

— Coşmarul tău, viaţa mea.

Galerele lui Cotter Pyke raportau din ce în ce mai mulţi oameni liberi de-a lungul ţărmurilor împădurite de la nord şi de la est de Zid. Fuseseră văzute tabere, plute pe jumătate construite, chiar şi carcasa unei corăbii distruse pe care cineva începuse s-o repare. Sălbaticii dispăreau mereu în păduri, când erau văzuţi, pentru a reapărea, fără îndoială, de îndată ce corăbiile lui Pyke se îndepărtau. Între timp, Ser Denys Mallister continua să vadă focuri în noapte la nord de Defileu. Cei doi comandanţi mai cereau oameni. *Şi de unde să aduc eu mai mulţi?* Jon le trimisese fiecăruia câte zece sălbatici din Oraşul Cârtiţei: băieţandri, bătrâni, câţiva răniţi şi infirmi, dar toţi capabili să facă o muncă sau alta. Departe de a fi mulţumiţi, Pyke şi Mallister îi scriseseră, să se plângă.

Când am cerut oameni, mă gândeam la oameni ai Rondului de Noapte, antrenaţi şi disciplinaţi, de a căror loialitate să n-am niciun motiv să mă îndoiesc, a scris Ser Denys.

Cotter Pyke a fost mai direct:

I-aş putea spânzura de Zid ca avertisment pentru alţi sălbatici, să nu se apropie, dar nu văd la ce altceva ar putea folosi.

Maester Harmune i-a scris:

Aş avea încredere în unii ca ei să-mi cureţe oala de noapte, iar zece nu sunt de-ajuns.

Cuşca de fier coborî la capătul lanţului ei lung, scârţâind şi zornăind, până când, în cele din urmă, se opri la un pas de sol, la baza Zidului. Edd cel Trist deschise uşa şi săltă jos, zdrobind sub cizme crusta ultimei zăpezi. Jon îl urmă.

În faţa armurăriei, Iron Emmett continua să-şi muncească novicii în curte. Cântecul oţelului pe oţel deşteptă în Jon un jind. Îi amintea de zile mai calde, mai inocente, pe când fusese copil la Winterfell şi îşi încrucişa săbiile cu Robb, sub privirile atente ale lui Ser Rodrick Cassel. Ser Rodrick căzuse şi el, ucis de Theon Schimbă-Mantie şi de oamenii lui de fier, în timp ce încerca să recucerească Winterfellul. Marea fortăreaţă a Casei Stark era o ruină pârjolită. *Toate amintirile mele sunt otrăvite.*

Când îl văzu, Iron Emmett ridică o mână şi lupta încetă.
— Lord Comandant, cu ce-ţi pot fi de folos?
— Cu cei mai buni trei oameni ai tăi.
Emmett rânji.
— Arron. Emrick. Jace.
Calul şi Robin-Hop aduseră o tunică vătuită pentru Lordul Comandant, împreună cu o armură de zale, s-o îmbrace peste ea, apărătoare pentru picioare, grumăjer şi coif. Un scut negru cu margini de fier pentru braţul stâng, o sabie lungă, boantă, pentru dreptul. Sabia strălucea argintie în lumina zorilor, aproape nouă. *Una dintre ultimele ieşite din forja lui Donai. Păcat că n-a trăit ca s-o ascută.* Lama era mai scurtă decât a Ghearei Lungi, dar era din oţel obişnuit, ceea ce o făcea mai grea. Loviturile aveau să fie ceva mai încete.
— E destul de bună. Jon se întoarse să-şi înfrunte inamicii. Haideţi.
— Pe care-l vrei primul? întrebă Arron.
— Toţi trei. Deodată.
— Trei la unu?
Lui Jace nu-i venea să creadă. Asta n-ar fi corect. Jace era unul din ultimul grup al lui Conwy, fiul unui cizmar din Insula Frumoasă. Poate asta era explicaţia.
— Adevărat. Hai aici.
Când băiatul se apropie, sabia lui Jon îl izbi peste cap, trântindu-l la pământ. Într-o clipă, băiatul avea o cizmă pe piept şi vârful sabiei la gât.
— Războiul nu e niciodată corect, îi spuse Jon. Acum suntem doi la unu şi tu eşti mort.
Când auzi pietrişul scârţâind, ştia că gemenii se apropiau. *Ăştia doi au şanse să devină cercetaşi.* Se răsuci, parând lovitura lui Arron cu marginea scutului şi întâmpinând-o pe-a lui Emrick cu sabia.
— Nu luptaţi cu suliţe! strigă Jon. Apropiaţi-vă.
Porni la atac, să le arate cum se face. Întâi îl atacă pe Emrick. Lovi spre cap şi spre umeri, la dreapta, la stânga şi iar la dreapta. Băiatul îşi ridică scutul şi încercă o contralovitură stângace. Jon îşi izbi propriul scut în cel al

băiatului şi îl doborî atingându-l în partea de jos a piciorului... exact la timp, căci Arron îl ataca, aplicându-i o lovitură puternică peste coapsă, care-l făcu să pună un genunchi jos. *Asta va lăsa o vânătaie.* Neutraliză următoarea lovitură cu scutul, apoi se ridică în picioare şi-l hărţui pe Arron prin curte. *E iute,* gândi el, în timp ce săbiile lor lungi se sărutară o dată, de două ori, de trei ori, *dar trebuie să devină mai puternic.* Când văzu uşurarea din ochii lui Arron, ştiu că Emrick era în spatele lui. Se răsuci şi-l plesni peste umeri, azvârlindu-l în braţele fratelui său. Jace se ridicase deja în picioare, aşa că Jon îl doborî din nou.

— Urăsc când morţii se ridică. Vei simţi la fel în ziua în care vei întâlni o creatură.

Făcând un pas înapoi, coborî sabia.

— Cioara mare poate să ciupească ciorile mici, mârâi un glas din spatele lui, dar oare are curajul să înfrunte un bărbat?

Rattleshirt stătea sprijinit de un zid. O mirişte aspră îi acoperea obrajii supţi, iar părul castaniu şi rar îi flutura peste ochii mici şi galbeni.

— Îţi place să te amăgeşti, spuse Jon.

— Da, dar pe tine mi-ar plăcea să te turtesc.

— Stannis a ars pe cine nu trebuia.

— Nu. Sălbaticul rânji printre dinţii maro şi stricaţi. A ars pe cine trebuia să ardă, ca să vadă lumea întreagă. Facem cu toţii ce avem de făcut, Snow. Chiar şi regii.

— Emmett, găseşte-i o armură. Îl vreau înveşmântat în oţel, nu în oase uscate.

Îmbrăcat în cămaşă de zale şi platoşă, Lordul Oaselor stătea ceva mai drept. Acum părea mai înalt, cu umerii mai laţi şi mai puternic decât şi-ar fi imaginat Jon. *E armura, nu omul,* îşi zise el. *Până şi Sam ar putea părea aproape formidabil, din cap până-n picioare în oţelul lui Donai Noye.* Sălbaticul refuză cu o fluturare a mâinii scutul pe care i-l oferi Calul. În schimb, ceru o sabie pentru două mâini.

— Sună frumos, spuse el, spintecând aerul. Hai, fâlfâie

mai aproape, Snow, vreau să-ţi zbor penele.

Jon se năpusti asupra lui.

Rattleshirt făcu un pas înapoi şi întâmpină atacul cu o lovitură cu două mâini. Dacă Jon nu şi-ar fi vârât scutul între ei, ar fi putut să-i spargă platoşa şi să-i rupă jumătate din coaste. Forţa impactului îl dezechilibră o clipă şi-i zdruncină braţul. *Loveşte mai tare decât aş fi crezut.* Agilitatea lui Rattleshirt se dovedi o altă surpriză neplăcută. Îşi dădură ocol, schimbând lovituri. Lordul Oaselor lovea pe cât de bine încasa. Sabia pentru două mâini ar fi trebuit să fie cu mult mai greoaie decât sabia lungă a lui Jon, dar sălbaticul o mânuia cu o viteză năucitoare.

Novicii lui Iron Emmett îşi ovaţionară la început Lordul Comandant, dar viteza neobosită a atacului sălbaticului îi reduse curând la tăcere. *Nu poate să reziste mult aşa,* îşi spuse Jon, parând o altă lovitură. Impactul îi smulse un geamăt. Chiar aşa, boantă, sabia mare spintecă scutul din lemn de pin, îndoindu-i marginea de fier. *Va obosi curând. Trebuie.* Jon tăie spre faţa sălbaticului şi Rattleshirt îşi dădu capul pe spate. Lovi în jos, spre gamba adversarului său, doar ca să-i ofere ocazia să sară cu agilitate peste lamă. Sabia pentru două mâini coborî pe umărul lui Jon, cu destulă forţă ca să-i facă să zăngăne platoşa de antebraţ şi să-i amorţească mâna. Jon se retrase. Lordul Oaselor îl urmări, râzând pe înfundate. *Nu are scut,* îşi reaminti Jon, *şi sabia aceea monstruoasă e prea greoaie ca să pareze. La fiecare lovitură a lui, ar trebui să-i aplic două.*

Dar, cumva, nu reuşea, iar loviturile pe care le dădea nu aveau niciun efect. Sălbaticul părea să se ferească de fiecare dată sau să alunece într-o parte, astfel că sabia lungă a lui Jon ricoşa de pe un umăr sau de pe-un braţ. În scurt timp, se pomeni pierzând şi mai mult teren, încercând să evite alte lovituri zdrobitoare şi eşuând jumătate din timp. Scutul îi era arşice. Şi-l scutură de pe braţ. Sudoarea îi curgea pe faţă, înţepându-i ochii, pe sub coif. *E prea puternic şi prea iute,* îşi dădu el seama, *şi cu sabia mare are şi forţă, şi spaţiu de manevră.* Lupta ar fi

fost altfel dacă Jon ar fi fost înarmat cu Gheara Lungă, dar…

Şansa lui veni la următoarea balansare a sabiei lui Rattleshirt. Jon se aruncă înainte, năpustindu-se asupra celuilalt şi cei doi se prăbuşiră împreună, cu picioarele încurcate. Oţelul izbi oţelul. Amândoi îşi pierdură săbiile în timp ce se rostogoliră pe pământul tare. Sălbaticul îşi vârî un genunchi între picioarele lui Jon. Pumnul înmănuşat în zale al lui Jon ţâşni în faţă. Cumva, Rattleshirt ajunse deasupra, cu capul lui Jon în mâini. Îl izbi de pământ, apoi îşi deschise viziera.

— Dacă aş avea un pumnal, acum te-ai alege cu un ochi mai puţin, mârâi el, înainte ca Iron Emmett şi Calul să-l tragă de pe pieptul Lordului Comandant. Daţi-mi drumul, ciori afurisite! răcni el.

Jon se căzni să se ridice în picioare. Capul îi suna şi gura îi era plină de sânge. Îl scuipă şi spuse.

— Ai luptat bine.

— Îţi place să te amăgeşti, cioară. N-am transpirat deloc.

— Data viitoare o vei face, îl asigură Jon. Edd cel Trist îl ajută să se ridice în picioare şi-i desfăcu coiful. Avea o mulţime de ciobituri adânci care nu fuseseră acolo când şi-l pusese pe cap. Eliberaţi-l, zise Jon şi îi azvârli coiful lui Robin-Hop, care-l scăpă.

— Lordul meu, spuse Iron Emmett, te-a ameninţat cu moartea, am auzit cu toţii. A spus că dacă ar fi avut un pumnal…

— Are un pumnal. Chiar acolo, la cingătoare. *Întotdeauna există cineva mai ager şi mai puternic,* îi învăţase cândva Ser Rodrik pe Jon şi pe Robb. *Acela e omul pe care vrei să-l înfrunţi pe terenul de antrenament, înainte să-i înfrunţi pe cei ca el pe câmpul de luptă.*

— Lord Snow, spuse o voce moale.

Se întoarse şi-l zări pe Clydas, stând sub arcada sfărâmată, cu un pergament în mână.

— De la Stannis? Jon sperase să primească o veste de la rege. Rondul de Noapte nu ţinea partea nimănui, ştia asta,

şi n-ar fi trebuit să conteze pentru el care rege iese învingător. Şi totuşi, conta. Deepwood?

— Nu, lordul meu.

Clydas îi întinse pergamentul. Era rulat strâns şi sigilat cu o picătură de ceară roz. *Doar Dreadfortul foloseşte ceară roz.* Jon îşi smulse mănuşa, luă scrisoarea, rupse sigiliul. Când văzu semnătura, uită de ciomăgeala pe care o încasase de la Rattleshirt.

Ramsay Bolton, Lord de Hornwood, scria, cu un scris mare, colţuros. Cerneala maro se desprinse în solzi când Jon îşi trecu degetul mare peste ea. Sub iscălitura lui Bolton, Lordul Dustin, Lady Cerwyn şi patru Ryswelli îşi aplicaseră semnăturile şi sigiliile. O mână mai grosolană desenase uriaşul Casei Umber.

— Putem să ştim ce scrie, lordul meu? întrebă Iron Emmett.

Jon nu vedea niciun motiv să nu-i spună.

— Moat Cailin a fost cucerit. Cadavrele jupuite ale oamenilor de fier au fost pironite de stâlpi de-a lungul drumului regelui. Roose Bolton îi cheamă pe toţi lorzii loiali la Barrowton, să-şi afirme credinţa faţă de Tronul de Fier şi să sărbătorească nunta fiului său cu…

Inima i se opri o clipă în loc. *Nu, asta nu e cu putinţă. A murit la Debarcaderul Regelui, cu tata.*

— Lord Snow? Clydas îl privi mai atent, cu ochii lui şterşi, roz. Nu te simţi bine? Pari…

— Se va căsători cu Arya Stark. Sora mea cea mică.

Jon o vedea aievea în clipa aceea, cu faţa ei prelungă şi molâie, cu genunchii cioturoşi şi coatele ascuţite. Cu faţa ei murdară şi părul încâlcit. Aveau s-o spele şi s-o pieptene, nu se îndoia, dar nu şi-o putea închipui pe Arya în rochie de mireasă, nici în patul lui Ramsay Bolton. *Oricât e de speriată, n-o s-o arate. Dacă încearcă să pună mâna pe ea, o să-l înfrunte.*

— Sora ta, făcu Iron Emmett, câţi ani are…?

Acum are unsprezece, gândi Jon. *Încă o copilă.*

— N-am nicio soră. Doar fraţi. Doar pe voi.

Ştia că Lady Catelyn ar fi jubilat la auzul acelor cuvinte.

Asta nu le făcea mai uşor de rostit. Degetele lui Jon se strânseră în jurul pergamentului. *Aş vrea ca degetele mele să poată strivi gâtul lui Ramsay Bolton la fel de uşor.*

— Va fi vreun răspuns? întrebă Clydas, dregându-şi glasul.

Jon clătină din cap şi se îndepărtă.

Până la căderea nopţii, vânătăile pe care i le provocase Rattleshirt deveniseră purpurii.

— Se vor îngălbeni înainte să pălească, îi spuse el corbului lui Mormont. O să arăt la fel de gălbejit ca Lordul Oaselor.

— *Oase,* îl aprobă pasărea. *Oase, oase.*

Auzea murmurul îndepărtat al unor glasuri de afară, dar sunetul era prea slab ca să poată desluşi vorbele. *Par la mii de kilometri depărtare.* Erau Lady Melisandre şi adepţii ei, la focul lor de noapte. În fiecare seară, la apusul soarelui, femeia roşie îşi conducea acoliţii în rugăciunea lor de la asfinţit, cerându-i zeului ei roşu să le călăuzească drumul prin întuneric. *Căci noaptea e neagră şi plină de spaime.* Cu Stannis şi cei mai mulţi dintre oamenii reginei plecaţi, turma ei era mult împuţinată: vreo cincizeci de oameni liberi din Oraşul Cârtiţei, o mână de străjeri pe care i-i lăsase regele, poate o duzină de fraţi în negru, care îl adoptaseră pe zeul roşu.

Jon se simţea înţepenit ca un om de şaizeci de ani. *Vise întunecate,* gândi el, *şi vinovăţie.* Gândurile i se întorceau întruna la Arya. *N-am cum s-o ajut. Mi-am lăsat familia deoparte atunci când am rostit jurământul. Dacă unul dintre oamenii mei mi-ar spune că sora lui e în primejdie, i-aş răspunde că nu e treaba lui.* Odată ce rosteai jurământul, sângele tău devenea negru. *Negru ca inima unui bastard.* Îi ceruse cândva lui Mikken să-i facă Aryei o sabie, o sabie de asasin, de dimensiuni mai mici, pe potriva mâinii ei. *Acul.* Se întrebă dacă o mai avea. *Înţeapă-i cu vârful ascuţit,* îi spusese, dar dacă Arya încerca să-l înţepe pe Bastard, ar putea plăti cu viaţa.

— *Snow,* murmură corbul Lordului Mormont. *Snow, snow.*

Dintr-odată, nu mai putea răbda nicio clipă în plus.

Îl găsi pe Nălucă la uşă, rozând un os de bou, ca să ajungă la măduvă.

— Când te-ai întors? Lupul străvechi se ridică în picioare, abandonându-şi prada şi păşind tiptil pe urmele lui Jon.

Mully şi Kegs stăteau în spatele uşilor, sprijiniţi în suliţe.

— E un frig crâncen afară, stăpâne, îl preveni Mully, prin barba lui portocalie şi încâlcită. Zăboveşti mult?

— Nu. Am nevoie doar de o gură de aer.

Jon păşi afară, în noapte. Cerul era plin de stele şi vântul sufla în rafale de-a lungul Zidului. Până şi luna părea rece. Toată faţa i se făcu piele de găină. Apoi îl izbi prima pală de vânt, tăind prin straturile de lână şi piele şi făcându-i dinţii să clănţăne. Traversă curtea cu paşi mari, sub muşcătura vântului. Mantia îi flutura cu zgomot de pe umeri. Nălucă îl urmă. *Unde mă duc? Ce fac?* Castelul Negru era tăcut şi neclintit, cu sălile şi turnurile cufundate în beznă. *Reşedinţa mea,* cugetă Jon. *Castelul meu, casa mea, comanda mea. O ruină.*

În umbra Zidului, lupul străvechi se frecă de degetele lui. Preţ de-o clipă, noaptea se umplu de sute de mirosuri şi Jon Snow auzi cum crusta unui petic de zăpadă veche se sfarmă cu un pârâit. În spatele lui era cineva, îşi dădu seama dintr-odată. Cineva cu un miros cald ca o zi de vară.

Când se întoarse, o văzu pe Ygritte.

Stătea sub pietrele înnegrite ale Turnului Lordului Comandant, înveşmântată în beznă şi în amintiri. Lumina lunii îi strălucea în păr. Părul ei roşu, sărutat de foc. Când o văzu, inima lui Jon tresări.

— Ygritte, spuse el.

— Lord Snow.

Glasul era al preotesei roşii. Şocul îl făcu să se retragă din faţa ei.

— Lady Melisandre, spuse el, făcând un pas înapoi. Te-am confundat cu altcineva.

Noaptea toate veşmintele sunt cenuşii. Şi, totuşi, dintr-odată, ale ei erau roşii. Nu înţelegea cum ar fi putut s-o ia

drept Ygritte. Era mai înaltă, mai slabă, mai bătrână, deşi lumina lunii îi ştergea anii de pe chip. Din nări şi din mâinile ei palide, goale în noapte, i se înălţau aburi.

— O să-ţi îngheţe degetele, o preveni Jon.

— Dacă asta e voinţa lui R'hllor. Puterile nopţii nu-l pot atinge pe cel a cărui inimă s-a scăldat în focul sfânt al zeului.

— Inima ta nu mă preocupă. Doar mâinile.

— Inima e tot ce contează. Nu dispera, Lord Snow. Disperarea este o armă a duşmanului, al cărui nume nu-l pot rosti. Sora ta nu e pierdută pentru tine.

— N-am nicio soră.

Cuvintele erau cuţite. *Ce ştii tu despre inima mea, preoteaso? Ce ştii tu despre sora mea?*

Melisandre părea amuzată.

— Cum o cheamă pe surioara pe care n-o ai?

— Arya. Glasul lui Jon era răguşit. Sora mea vitregă, de fapt…

— … căci tu eşti bastard. N-am uitat. Ţi-am văzut sora în focurile mele, fugind de o căsătorie la care a fost obligată. Venind aici, la tine. O fată în veşminte cenuşii, pe un cal care trage să moară. Am văzut, limpede ca lumina zilei. Nu s-a întâmplat încă, dar se va întâmpla. Melisandre se uită atent la Nălucă: Pot să-ţi ating… lupul?

Gândul îl nelinişti pe Jon.

— Mai bine nu.

— N-o să-mi facă niciun rău. Nălucă îi zici, nu-i aşa?

— Da, dar…

— *Nălucă.* Melisandre transformă cuvântul într-un cântec.

Lupul străvechi se apropie tiptil de ea. Prudent, îi dădu ocol cu paşi mari, adulmecând. Când ea întinse mâna, animalul i-o mirosi, apoi îşi lipi botul de degetele ei.

Jon răsuflă, stârnind un abur alb.

— Nu e întotdeauna aşa de…

— … cald? Căldura atrage căldura, Jon Snow.

Ochii Melisandrei erau două stele roşii, strălucind în întuneric. La gâtul ei, rubinul licări, un al treilea ochi, mai

strălucitor decât ceilalţi. Jon văzuse ochii lui Nălucă lucind în acelaşi fel, în lumina potrivită.

— *Nălucă!* strigă el. La mine! Lupul străvechi îl privi ca pe un străin. Jon se încruntă, nevenindu-i să creadă. E… ciudat.

— Crezi? Melisandre îngenunche şi scărpină lupul după ureche. Zidul tău e un loc ciudat, dar acolo există putere, dacă vrei s-o foloseşti. Putere în tine şi în acest animal. Tu i te opui şi aici e greşeala ta. Îmbrăţişeaz-o. Foloseşte-o.

Nu sunt lup, gândi el.

— Şi cum aş putea face asta?

— Pot să-ţi arăt. Melisandre îşi coborî un braţ subţire peste Nălucă şi lupul străvechi îi linse faţa. Stăpânul Luminii, în înţelepciunea lui, ne-a făcut bărbat şi femeie, două părţi ale unui întreg. În uniunea dintre noi stă puterea. Putere ca să aducem viaţă. Putere ca să facem lumină. Putere ca să lăsăm umbre.

— Umbre. Cuvântul părea mai întunecat când îl rosti.

— Fiecare om care păşeşte pe pământ lasă o umbră în lume. Unele sunt slabe şi firave, altele lungi şi întunecate. Ar trebui să priveşti în spatele tău, Lord Snow. Luna te-a sărutat şi ţi-a gravat umbra pe gheaţă, înaltă de şapte metri.

Jon aruncă o privire peste umăr. Umbra era acolo, întocmai cum spusese ea, profilată pe Zid, în lumina lunii. O *fată în veşminte cenuşii, pe un cal ce trage să moară,* gândi el. *Vine aici, la tine. Arya.* Se întoarse din nou spre preoteasa roşie. Îi simţea căldura. *Are putere.* Gândul veni nechemat, înhăţându-l cu dinţi de fier, dar aceasta nu era o femeie căruia voia să-i fie dator, nici măcar pentru surioara lui.

— Dalia mi-a zis odată ceva. Sora lui Val, soţia lui Mance Rayder. Mi-a spus că vrăjitoria e o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

— O femeie înţeleaptă. Melisandre se ridică, şi veşmintele-i roşii fluturară în vânt. Dar o sabie fără mâner rămâne tot o sabie şi e un lucru pe care e bine să-l ai când eşti înconjurat de duşmani. Acum ascultă-mă, Jon Snow.

Nouă ciori au zburat în pădurea albă, să-ţi găsească duşmanii. Trei dintre ei sunt morţi. N-au murit încă, dar moartea e acolo şi îi aşteaptă, iar ei se îndreaptă spre ea. I-ai trimis ca să fie ochii tăi în întuneric, dar ei vor fi orbi când se vor întoarce la tine. Le-am văzut feţele palide, moarte, în flăcările mele. Orbite goale din care curg lacrimi de sânge. Melisandre îşi dădu părul roşu pe spate şi ochii ei roşii străluciră. Nu mă crezi. Dar o vei face. Pentru asta, preţul va fi trei vieţi. Un preţ mic pentru înţelepciune, ar putea spune unii... dar nu unul pe care trebuia să-l plăteşti. Să-ţi aminteşti asta când vei privi feţele descompuse ale morţilor tăi. Şi când va veni ziua aceea, acceptă mâna mea. Aburul se ridica din carnea ei albă şi, preţ de o clipă, nişte flăcări palide, vrăjitoreşti, îi dansară parcă în jurul degetelor. Acceptă mâna mea, repetă ea, şi lasă-mă să-ţi salvez sora.

DAVOS

Chiar şi în întunecimea Vizuinii Lupilor, Davos Seaworth putea simţi că ceva era neobişnuit în dimineaţa aceea.

Se trezi în sunet de glasuri şi se furişă spre uşa celulei, dar lemnul era prea gros şi nu putea distinge cuvintele. Dimineaţa sosise, dar nu şi terciul pe care i-l aducea Garth zi de zi, la micul dejun. Asta îl nelinişti. Toate zilele erau aproape la fel în Vizuina Lupilor şi orice schimbare era de obicei înspre rău. *Aceasta ar putea fi ziua morţii mele. Poate că Garth stă chiar acum cu o bucată de gresie în mână, ascuţind tăişul lui Lady Lu.*

Cavalerul ceapă nu uitase ultimele cuvinte pe care le auzise de la Wyman Manderly: *Du fiinţa asta în Vizuina Lupilor şi taie-i capul şi mâinile,* poruncise grăsanul. *N-am să pot lua nicio înghiţitură până când nu văd capul acestui contrabandist într-o ţeapă, cu o ceapă vârâtă între dinţii lui mincinoşi.* În fiecare seară, Davos adormea cu vorbele lui în minte şi în fiecare dimineaţă se trezea cu ele. Şi, dacă le uita cumva, Garth era întotdeauna încântat să i le amintească. Mortul era numele pe care-l folosea pentru Davos. Când venea dimineaţa, spunea de fiecare dată:

— Ţine, terci pentru mort.

Iar seara zicea:

— Stinge lumânarea, mortule.

O dată, Garth şi-a adus doamnele, să i le prezinte mortului.

— Târfa nu arată grozav, a spus el, mângâind un drug de fier negru, dar, dacă o încing bine şi-o las să-ţi atingă mădularul, o să plângi după maică-ta. Iar aceasta este Lady Lu. Cu ea o să-ţi tăiem capul şi mâinile, când o să poruncească Lordul Wyman.

Davos nu mai văzuse niciodată o secure mai mare decât Lady Lu, niciuna cu o lamă mai ascuţită. Garth o ascuţea cât era ziua de lungă, susţineau ceilalţi temniceri. *N-am să*

cer îndurare, hotărî Davos. Avea să meargă la moarte ca un cavaler, zicând doar să i se taie capul înaintea mâinilor. Spera că nici măcar Garth n-ar fi atât de crud ca să-i refuze asta.

Sunetele care veneau prin uşă era slabe şi înăbuşite. Davos se ridică şi măsură încăperea cu pasul. Era mare pentru o celulă şi neobişnuit de confortabilă. Bănuia că fusese cândva dormitorul vreunul lord mărunt. Era de două ori mai spaţioasă decât cabina lui de căpitan de pe *Betha Neagră* şi chiar mai încăpătoare decât cabina lui Salladhor Saan pe *Valyriana.* Deşi singura fereastră fusese zidită în anii precedenţi, pe un perete trona un şemineu destul de mare pentru un cazan, iar într-un cotlon exista o privată adevărată. Podeaua era făcută din scânduri deformate, pline de aşchii, iar priciul de dormit mirosea a mucegai, dar asemenea neajunsuri erau mărunte faţă de aşteptările lui Davos.

Mâncarea fusese şi ea o surpriză. În loc de fiertură de ovăz, pâine uscată şi carne putredă, meniul obişnuit al închisorilor, temnicerii îi aduceau peşte proaspăt, pâine caldă din cuptor, carne de oaie cu mirodenii, napi, morcovi, până şi crabi. Garth nu era deloc încântat de asta.

— Morţii n-ar trebui să mănânce mai bine decât viii, se plânsese el, nu o dată.

Davos avea blănuri care să-i ţină de cald noaptea, lemne să facă focul, haine curate, o lumânare de seu. Când a cerut hârtie, toc şi cerneală, Therry i le-a adus în ziua următoare. Când a solicitat o carte, ca să poată să-şi exerseze cititul, Therry a apărut cu *Steaua în şapte colţuri.*

Dar, în ciuda tuturor acestor avantaje, o celulă rămânea o celulă. Zidurile erau din piatră tare, atât de groase că niciun sunet nu răzbătea din lumea de afară. Uşa era din stejar şi fier şi temnicerii lui o ţineau zăvorâtă. Patru seturi de lanţuri grele de fier atârnau din tavan, în aşteptarea zilei în care Lordul Manderly va hotărî să-l lege şi să-l dea pe mâna Târfei. *Astăzi ar putea fi ziua aceea. Data viitoare când Garth o să deschidă uşa, nu va fi ca să-mi aducă terci.*

Maţele îi chiorăiau, un semn sigur că dimineaţa trecea, şi deocamdată nici urmă de mâncare. *Partea cea mai rea nu e să mori, ci faptul că nu ştii când şi cum.* Mai văzuse câteva temniţe şi carcere pe dinăuntru, pe când era contrabandist, dar pe acelea le împărţise cu alţi prizonieri, aşa că aveai mereu cu cine să vorbeşti, cui să-i împărtăşeşti temerile şi speranţele. Aici nu. În afară de temnicerii lui, Davos Seaworth nu avea decât Vizuina Lupilor.

Ştia că jos, în beciurile castelului, erau carcere adevărate: celule uitate de lume şi camere de tortură şi puţuri umede unde şobolani uriaşi zgâriau în întuneric. Temnicerii lui susţineau că în prezent erau toate libere.

— Nu suntem aici decât noi, Ceapă, îi spusese Ser Bartimus.

Bartimus era temnicerul-şef, un cavaler cadaveric, cu un singur picior, o faţă brăzdată de cicatrice şi orb de-un ochi. Când Ser Bartimus era cherchelit (şi era cherchelit aproape în fiecare zi), îi plăcea să se laude cum îi salvase viaţa Lordului Wyman în Bătălia de pe Trident. Vizuina Lupilor îi era recompensa.

Ceilalţi dintre „noi” erau un bucătar pe care Davos nu-l vedea niciodată, şase gardieni în clădirile de la parter, două spălătorese şi doi temniceri care se ocupau de prizonier. Therry era cel tânăr, un băiat de paisprezece ani, fiul uneia dintre spălătorese. Cel bătrân era Garth, uriaş şi chel şi taciturn, care purta aceeaşi tunică soioasă de piele în fiecare zi şi care părea mereu încruntat.

Anii de contrabandist îl învăţaseră pe Davos să simtă când cineva nu era demn de încredere, iar Garth era un asemenea om. Cavalerul ceapă avea grijă ce spunea în prezenţa lui. Cu Therry şi Ser Bartimus era mai puţin reticent. Le mulţumea pentru mâncare, îi încuraja să vorbească despre speranţele şi poveştile lor, le răspundea politicos la întrebări şi nu forţa niciodată nota cu propriile curiozităţi. Când cerea ceva, erau lucruri mărunte: un lighean cu apă şi o bucată de săpun, o carte de citit, alte lumânări. Cele mai multe asemenea favoruri îi erau

acordate şi Davos era recunoscător, aşa cum se cuvine.

Nimeni nu vorbea despre Lordul Manderly, despre Regele Stannis ori despre Freyi, dar discutau alte lucruri. Therry voia să plece la război când avea să împlinească vârsta potrivită, să participe la bătălii şi să devină cavaler. Şi îi plăcea să se plângă de mama lui. Se culca, după mărturisirile băiatului, cu doi dintre gardieni. Erau în ture diferite şi nu ştiau unul de celălalt, dar, într-o zi, unul sau altul urma să-şi dea seama şi atunci avea să se lase cu vărsare de sânge. În unele nopţi, Therry chiar aducea o ploscă de vin în celulă şi-l întreba pe Davos despre viaţa de contrabandist, în timp ce beau amândoi.

Pe Ser Bartimus nu-l interesa lumea de afară şi absolut nimic din ce se întâmplase de când îşi pierduse piciorul, sub lovitura unui cal fără călăreţ şi sub ferăstrăul unui maester. Dar ajunsese să îndrăgească Vizuina Lupilor şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să vorbească despre îndelungata şi sângeroasa ei istorie. Vizuina era mult mai veche decât Portul Alb, i-a spus lui Davos cavalerul. O construise Regele Jon Stark, ca să apere gura Cuţitului Alb împotriva atacurilor dinspre mare. Mulţi dintre fiii mai mici ai Regelui Nordului îşi stabiliseră reşedinţa acolo, mulţi fraţi, mulţi unchi, mulţi veri. Unii au lăsat castelul moştenire propriilor fii şi nepoţi şi astfel au apărut ramuri ale Casei Stark. Casa Greystark fusese cea mai longevivă, stăpânind peste Vizuina Lupilor timp de cinci secole, până când a avut îndrăzneala să se alăture Dreadfortului în rebeliunea împotriva Casei Stark de Winterfell.

După căderea lor, castelul trecuse prin multe alte mâini. Casei Flint îi aparţinuse vreme de un secol, Casei Locke – aproape două. Casele Slate, Long, Hoit şi Ashwood stăpâniseră şi ele acolo, împuternicite de Winterfell să păzească râul. O dată, corbii de pe Trei Surori au ocupat castelul, făcând din el capul lor de pod în Nord. În timpul războaielor dintre Winterfell şi Vale, a fost asediat de Osgood Arryn, Bătrânul Şoim, şi ars de fiul său, cel rămas în amintire drept Gheara. Când bătrânul Rege Edrick Stark devenise prea neputincios ca să-şi apere regatul,

Vizuina Lupilor a fost capturată de proprietarii de sclavi de pe Treptele de Piatră. Îşi însemnau prizonierii cu fierul înroşit şi îi supuneau cu biciul înainte de a-i trimite peste mare, şi martore le-au fost aceleaşi ziduri de piatră.

— Apoi a venit o iarnă lungă şi aspră, povestea Ser Bartimus. Cuţitul Alb era bocnă şi până şi estuarul începea să îngheţe. Vânturile au venit vuind dinspre nord şi stăpânii de sclavi s-au retras între ziduri, să se cuibărească în jurul focurilor, dar în timp ce ei se încălzeau, un alt rege a năvălit asupra lor. *Brandon* Stark a fost acesta, strănepotul lui Edrick Barbă de Nea, cel căruia oamenii îi spuneau Ochi de Gheaţă. A recucerit Vizuina Lupilor, a dezbrăcat stăpânii de sclavi până la piele şi i-a dat pe mâna robilor pe care i-a găsit în carcere. Se spune că le-au atârnat maţele de crengile copacului inimii, ca ofrandă adusă zeilor. *Vechii* zei, nu cei noi, din Sud. Cei Şapte ai voştri nu cunosc iarna, şi iarna nu-i cunoaşte pe ei.

Davos nu putea să contrazică acest adevăr. Din câte văzuse la Rondul de Est la Mare, nu voia să ştie nici el ce-i iarna.

— Care sunt zeii tăi? l-a întrebat pe cavalerul olog.

— Cei vechi. Când Ser Bartimus zâmbea, arăta exact ca un craniu. Eu şi ai mei am fost aici înainte de Casa Manderly. Aproape sigur, strămoşii mei au fost cei care-au legat maţele alea în copac.

— N-am ştiut că oamenii Nordului aduc sacrificii de sânge copacilor inimii.

— O grămadă de lucruri nu ştiţi despre Nord voi, cei din Sud, a răspuns Ser Bartimus.

Şi nu se înşela. Davos stătea lângă lumânarea lui şi se uita la scrisorile pe care le mâzgălise, cuvânt după cuvânt, în timpul zilelor sale de detenţie. *Am fost mai bun contrabandist decât cavaler, mai bun cavaler decât Mână a Regelui, mai bună Mână a Regelui decât soţ. Regret, Marya. Te-am iubit. Te rog iartă relele pe care ţi le-am făcut. Dacă Stannis pierde acest război, pământurile noastre vor fi pierdute şi ele. Du băieţii dincolo de Marea Îngustă, la Braavos şi învaţă-i să-mi poarte gânduri bune,*

dacă voieşti. Dacă Regele Stannis va câştiga Tronul de Fier, Casa Seaworth va supravieţui şi Devan va rămâne la curte. Te va ajuta să-i plasezi pe ceilalţi băieţi pe lângă lorzi nobili, unde pot sluji ca paji, scutieri şi pot să dobândească titlul de cavaleri. Era cel mai bun sfat pe care-l avea pentru ea, deşi ar fi vrut să sune mai înţelept.

Le scrisese, de asemenea, fiecăruia dintre fiii pe care-i mai avea, ca să-i ajute să-şi aducă aminte că tatăl lor le cumpărase un nume cu preţul degetelor. Mesajele lui către Steffon şi micul Stannis erau scurte, oficiale şi stângace, la drept vorbind, dar nu-i cunoştea atât de bine ca pe băieţii mai mari, cei care arseseră sau se înecaseră pe Apa Neagră. Lui Devan îi scrisese mai mult, arătându-i cât era de mândru să-şi vadă propriul fiu ca scutier al regelui şi reamintindu-i că era de datoria lui, ca fiul cel mai mare, să-şi protejeze nobila mamă şi fraţii mai mici. *Spune-i Înălţimii Sale că mi-am dat toată silinţa,* a încheiat el. *Îmi pare rău că l-am dezamăgit. Mi-am pierdut norocul când mi-am pierdut oasele degetelor, în ziua în care râul a luat foc la poalele Debarcaderului Regelui.*

Davos frunzări încet scrisorile, citind-o pe fiecare de mai multe ori, întrebându-se dacă ar trebui să schimbe un cuvânt ici, ori să adauge altul colo. Un om ar trebui să aibă mai multe de spus când îşi aşteaptă sfârşitul, gândi el, dar cuvintele îi veneau greu. *M-am descurcat binişor,* încercă el să-şi spună. *M-am ridicat din Fundătura Puricilor, devenind Mână a Regelui, şi am învăţat să scriu şi să citesc.*

Era încă aplecat deasupra scrisorilor când auzi sunetul unor chei de fier zornăind pe un inel. O clipă mai târziu, uşa celulei se dădu în lături.

Omul care trecu pragul nu era unul dintre temnicerii lui. Era înalt şi tras la faţă, cu riduri adânci şi o claie de păr gri-castaniu. La şold îi atârna o sabie lungă, iar mantia lui de un stacojiu intens era prinsă pe umăr cu o broşa grea de argint, în forma unui pumn înmănuşat în zale.

— Lord Seaworth, zise el, n-avem mult timp. Urmează-mă, te rog.

Davos îl privi neîncrezător pe străin. Cuvântul „te rog” îl nedumerea. Oamenii pe cale să-şi piardă capul şi mâinile nu erau prea des trataţi cu asemenea politeţuri.

— Cine eşti?

— Robert Glover, cu voia ta, lordul meu.

— Glover. Reşedinţa ta a fost Deepwood Motte.

— Reşedinţa fratelui meu Galbart. A fost şi este, mulţumită Regelui Stannis. A luat Deepwood Motte înapoi de la târfa de fier care a furat-o şi se oferă să-l restituie proprietarilor de drept. Multe s-au întâmplat cât timp ai fost închis între aceste ziduri, Lord Davos. Moat Cailin a căzut şi Roose Bolton s-a întors în nord, cu mezina lui Ned Stark. O oaste de Freyi a venit cu el. Bolton a trimis corbi, chemându-i pe toţi lorzii Nordului la Barrowton. Cere omagii şi ostatici… şi martori la căsătoria Aryei Stark cu bastardul său, Ramsay Snow, uniune prin care Boltonii au de gând să revendice Winterfellul. Acum, vii cu mine sau nu?

— Am de ales, lordul meu? Să vin sau să rămân cu Garth şi cu Lady Lu?

— Cine e Lady Lu? Una dintre spălătorese? Glover începea să-şi piardă răbdarea. Totul ţi se va explica dacă mă urmezi.

Davos se ridică în picioare.

— Dacă voi muri, te implor, lordul meu, să ai grijă ca scrisorile mele să fie transmise.

— Ai cuvântul meu… deşi, dacă mori, nu va fi de mâna Gloverilor, nici a Lordului Wyman. Repede acum, însoţeşte-mă.

Glover îl conduse de-a lungul unui coridor întunecos şi în josul unui şir de trepte roase. Traversară pădurea zeilor, unde copacul inimii crescuse atât de înalt şi încâlcit, încât sufoca toţi stejarii, ulmii şi mestecenii, înălţându-şi crengile albe prin zidurile şi ferestrele care dădeau înspre el. Rădăcinile copacului erau cât talia unui om, trunchiul atât de gros, încât faţa sculptată în el părea grasă şi furioasă. La baza copacului inimii, Glover deschise o poartă de fier şi se opri să aprindă o torţă. Când flacăra

străluci roşie şi fierbinte, îl conduse pe Davos în jos, pe alte trepte, într-o pivniţă cu tavanul boltit unde zidurile ce picurau de apă erau acoperite cu o crustă albă de sare, iar apa de mare băltea sub picioarele lor. Trecură prin mai multe beciuri şi şiruri de celule mici, umede şi urât mirositoare, foarte diferite de încăperea în care fusese Davos închis. Apoi întâlniră un zid orb de piatră care se răsuci când Glover îl împinse. Dincolo de el se aflau un tunel îngust şi alte trepte. Acestea duceau în sus.

— Unde suntem? întrebă Davos, în timp ce urcau. Cuvintele sale răsunară în beznă cu un vag ecou.

— Treptele de sub trepte. Culoarul trece pe sub Scara Castelului spre Noul Castel. Un pasaj secret. N-ar fi bine să fii văzut, lordul meu. Se presupune că eşti mort.

Terci pentru mort. Cavalerul Ceapă continuă să urce.

Ieşiră printr-un alt perete, dar acesta era din scânduri şi mortar în capătul celălalt. Încăperea de dincolo era plăcută şi caldă, cu mobilier confortabil, covoare myrishene şi lumânări din ceară de albine aprinse pe masă. Davos auzea de undeva de aproape sunet de fluiere şi scripci. Pe perete atârna o piele de oaie pe care era pictată harta Nordului, în culori spălăcite. Mai jos de hartă şedea Wyman Manderly, colosalul lord al Portului Alb.

— Ia loc, te rog. Lordul Manderly purta veşminte bogate. Tunica lui de catifea era verde-albăstrie, brodată cu fir de argint la tiv, la mâneci şi la guler. Purta o mantie de hermină, prinsă pe umăr cu un trident de aur. Ţi-e foame?

— Nu, lordul meu. Temnicerii mei m-au hrănit bine.

— Este şi vin, dacă ţi-e sete.

— Am să negociez cu tine, lordul meu. Regele meu asta mi-a poruncit. Nu trebuie să beau cu tine.

Lordul Wyman oftă.

— Te-am tratat cât se poate de ruşinos, ştiu. Am avut motivele mele, dar… te rog, aşază-te şi bea. Te implor. Bea în cinstea întoarcerii fiului meu, viu şi nevătămat. Wylis, fiul meu cel mare şi moştenitorul meu. E acasă. Ceea ce auzi e ospăţul de bun venit. În Curtea Tritonului oamenii

mănâncă plăcintă cu mreană şi carne de vânat cu castane coapte. Wynafryd dansează cu Freyiul cu care o să se mărite. Ceilalţi Freyi înalţă cupele de vin pentru prietenia noastră. Dincolo de sunetul muzicii, Davos auzea murmur de glasuri, zgomot de cupe şi talere. Nu zise nimic. Tocmai am venit de la masa de onoare, continuă Lordul Wyman. Am mâncat prea mult, ca de obicei, şi tot Portul Alb ştie că sunt rău de maţe. Să sperăm că prietenii mei, Freyii, nu se vor întreba de ce zăbovesc la privată, să sperăm. Îşi întoarse cupa cu susul în jos. Uite. Tu vei bea şi eu nu. Şezi. Timpul ne presează şi sunt multe de spus. Robert, vin pentru Mână, fii bun. Lord Davos, probabil că nu ştii, dar eşti mort.

Robert Glover umplu o cupă cu vin şi i-o întinse lui Davos. Acesta o luă, adulmecă, bău.

— Pot să întreb cum am murit?

— De secure. Capul şi mâinile tale au fost urcate deasupra Porţii Focilor, cu faţa întoarsă în aşa fel încât ochii tăi să privească peste port. Eşti putred de-a binelea, de-acum, deşi ţi-am înmuiat capul în smoală înainte să-l înălţăm în ţeapă. Se spune că ciorile de hoit şi păsările mării ţi-au ciugulit ochii.

Davos se foi stânjenit. Era o senzaţie ciudată să fii mort.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, cine a murit în locul meu?

— Contează? Ai o faţă obişnuită, Davos. Sper că nu te-am jignit, spunând asta. Omul avea tenul tău, nasul de aceeaşi formă, două urechi care nu erau diferite, o barbă lungă care a putut fi tunsă şi ajustată ca a ta. Poţi fi convins că l-am smolit bine, iar ceapa îndesată între dinţi i-a deformat trăsăturile. Ser Bartimus a văzut că avea degetele de la mâna stângă scurtate, ca ale tale. Omul era un criminal, dacă asta te consolează. Poate că moartea lui a adus mai mult bine decât tot ce-a făcut el în viaţă. Lordul meu, nu vreau să-ţi fac niciun rău. Ranchiuna ce ţi-am arătat-o în Curtea Tritonului a fost o mascaradă, pusă în scenă ca să le fac pe plac prietenilor noştri Frey.

— Lordul meu, ar fi trebuit să te dedici teatrului, spuse Davos. Tu şi oamenii tăi aţi fost extrem de convingători.

Nora ta părea cea mai dornică să mă vadă mort, iar fata cea mică…

— Wylla. Lordul Manderly zâmbi. Ai văzut ce curajoasă a fost? Chiar şi când am ameninţat-o că-i smulg limba, mi-a reamintit de datoria pe care o are Portul Alb faţă de Casa Stark de la Winterfell, o datorie care nu va putea fi plătită niciodată. Wylla a vorbit din inimă, la fel şi Lady Leona. Iart-o, dacă poţi, lordul meu. E o femeie nesăbuită, speriată, şi Wylis e viaţa ei. Nu orice bărbat poate fi Prinţul Aemon Cavalerul Dragon ori Symeon Ochi-de-Stele şi nici fiecare femeie nu poate fi la fel de curajoasă ca Wylla a mea şi sora ei Wynafryd… care *a ştiut,* dar şi-a jucat rolul fără teamă. Când ai de-a face cu mincinoşi, până şi cel mai cinstit om trebuie să mintă. N-am îndrăznit să sfidez Debarcaderul Regelui cât timp ultimul meu fiu în viaţă era prizonier. Lordul Tywin Lannister personal mi-a scris să-mi spună că-l are pe Wylis. Mi-a zis că, dacă-l vreau teafăr înapoi, trebuie să mă căiesc pentru trădarea mea, să-mi predau oraşul şi să-i declar loialitate regelui-băiat de pe Tronul de Fier… şi să plec genunchiul în faţa lui Roose Bolton, al său Păzitor al Nordului. Iar dacă refuz, Wylis va muri ca un trădător, Portul Alb va fi atacat şi prădat şi oamenii mei vor avea parte de aceeaşi soartă cu cei din Casa Reyne din Castamere. Sunt gras, şi mulţi cred că asta mă face neputincios şi ridicol. Poate că Tywin Lannister a fost unul dintre ei. I-am trimis un corb, spunându-i că voi pleca genunchiul şi voi deschide porţile *după* ce fiul meu va ajunge înapoi, dar nu înainte. Aşa stăteau lucrurile când Tywin a murit. După aceea, Freyii au apărut cu oasele lui Wendel… să facă pace şi s-o pecetluiască printr-un pact de căsătorie, susţineau ei. Dar n-aveam de gând să le dau ce aşteptau până când nu-l aveam pe Wylis, viu şi nevătămat, iar ei nu voiau să mi-l dea pe Wylis până când nu-mi dovedeam loialitatea. Sosirea ta mi-a dat prilejul s-o fac. Acesta a fost motivul pentru impoliteţea pe care ţi-am arătat-o în Curtea Tritonului şi pentru capul şi mâinile care putrezesc deasupra Porţii Focilor.

— Ţi-ai asumat un mare risc, lordul meu, spuse Davos. Dacă Freyii ţi-ar fi ghicit vicleşugul…

— N-am riscat nimic. Dacă vreunul dintre Frey s-ar fi apucat să se caţere pe poartă ca să se uite mai bine la omul cu ceapa în gură, aş fi dat vina pe temnicerii mei pentru greşeală şi te-aş fi scos la iveală, ca să-i împac.

Davos simţi un fior pe şira spinării.

— Înţeleg.

— Sper. Ziceai că ai fii şi tu. *Trei,* gândi Davon, *deşi am zămislit şapte.* Curând trebuie să mă întorc la ospăţ să ţin un toast în cinstea prietenilor mei Freyi, continuă Manderly. Mă pândesc, ser. Zi şi noapte ochii lor mă urmăresc, nasurile lor adulmecă orice iz de trădare. I-ai văzut, arogantul Ser Jared şi nepotul lui Rhaegar, viermele fudul care poartă nume de dragon. În spatele lor se află Symond, zornăind bani. Omul ăla a cumpărat şi a plătit mulţi dintre servitorii mei şi doi dintre cavaleri. Una dintre cameristele soţiei sale s-a vârât în patul propriului meu bufon. Dacă Stannis se întreabă de ce scrisorile mele nu spun mai nimic, răspunsul este: fiindcă nu mă încred nici în propriul meu maester. Theomore e numai minte şi inimă deloc. L-ai auzit în sala mare. Maesterii ar trebui să-şi lase deoparte vechile legături de loialitate, odată ce-şi pun colanul la gât, dar nu pot uita că Theomore a fost născut din Casa Lannister de Lannisport şi pretinde că e rudă de departe cu Lannisterii de la Casterly Rock. Sunt înconjurat de duşmani şi falşi prieteni, Lord Davos. Îmi năpădesc oraşul ca gândacii şi noaptea îi simt mişunând pe trupul meu. Degetele grăsanului se strânseră în pumn şi toate straturile guşei îi tremurară: Fiul meu Wendel a mers la Gemeni ca oaspete. A mâncat din pâinea şi sarea Lordului Walder şi şi-a atârnat sabia pe perete, ca să se ospăteze cu prietenii. Iar ei l-au ucis. *Ucis,* spun, şi să le stea Freyilor în gât poveştile lor. Beau cu Jared, glumesc cu Symond, îi promit lui Rhaegar mâna preaiubitei mele nepoate… dar să nu crezi că asta înseamnă că am uitat. Nordul nu uită, Lord Davos. Nordul nu uită şi mascarada e pe sfârşite. Fiul meu e acasă.

Ceva din felul în care Lordul Wyman rosti aceste cuvinte îl îngheţă pe Davos până-n măduva oaselor.

— Dacă dreptate doreşti, lordul meu, caut-o la Regele Stannis. Nu există om mai drept ca el.

Robert Glover interveni, adăugând:

— Loialitatea ta îţi face cinste, lordul meu, dar Stannis Baratheon rămâne regele tău, nu al nostru.

— Regele vostru e mort, le reaminti Davos, ucis la Nunta Roşie, alături de fiul Lordului Wyman.

— Tânărul Lup e mort, fu de acord Manderly, dar acel curajos băiat n-a fost singurul fiu al Lordului Eddard. Robert, adu-l pe flăcău.

— Îndată, lordul meu. Glover se strecură pe uşă afară.

Flăcău? Era, oare, posibil, ca vreunul dintre fraţii lui Robb Stark să fi supravieţuit distrugerii Winterfellului? Oare Manderly ţine ascuns în castelul său un moştenitor Stark? *Un băiat găsit sau unul fals?* Davos bănuia că Nordul nu s-ar ridica nici pentru unul, nici pentru altul… dar Stannis Baratheon nu făcea niciodată cauză comună cu un impostor.

Băiatul care intră pe uşă în urma lui Robert Glover nu era un Stark, nici nu putea spera să treacă drept unul. Era mai mare decât fraţii ucişi ai Tânărului Lup, avea vreo paisprezece, cincisprezece ani, după înfăţişare, iar ochii lui erau şi mai maturi. În spatele părului negru şi ciufulit, chipul lui avea un aer aproape sălbatic, cu gura mare, nasul lung şi bărbia ascuţită.

— Cine eşti? întrebă Davos.

Băiatul se uită la Robert Glover.

— E mut, dar îl învăţăm literele. Prinde repede. Glover scoase un pumnal de la cingătoare şi i-l dădu băiatului.

— Scrie-ţi numele pentru Lordul Seaworth.

În cameră nu era nicio bucată de pergament. Băiatul ciopli literele pe o bârnă de lemn din perete: *W… E… X.* Apăsă tare pe X. Când termină, azvârli pumnalul în aer, îl prinse şi îşi admiră opera.

— Wex e un om de fier. A fost scutierul lui Theon Greyjoy. Wex a fost la Winterfell. Glover se aşeză: Cât ştie

Lordul Stannis din ce s-a petrecut la Winterfell?

Davos se gândi la poveştile pe care le auziseră:

— Winterfellul a fost capturat de Theon Greyjoy, care a fost cândva pupilul Lordului Stark. A pus să fie omorâţi doi dintre fiii lui Stark şi le-a urcat capetele pe zidurile castelului. Când oamenii Nordului au venit să-l înlăture, a trecut tot castelul prin sabie, până la ultimul copil, înainte de-a fi el însuşi ucis de bastardul Lordului Bolton.

— Nu ucis, preciză Glover. Capturat şi dus la Dreadfort. Bastardul îl jupoaie de-atunci.

Lordul Wyman clătină din cap.

— Povestea pe care ne-o spui e cea pe care am auzit-o cu toţii, plină de minciuni ca balta de broaşte. Bastardul lui Bolton a fost cel care a trecut Winterfellul prin sabie… Ramsay Snow, cum i se zicea pe-atunci, înainte ca regele-băiat să-l facă Bolton. Snow nu i-a omorât pe toţi. A cruţat femeile, le-a legat unele de altele şi a mărşăluit cu ele la Dreadfort, ca să se distreze.

— Să se distreze?

— E mare vânător, explică Wyman Manderly, şi femeile sunt prada lui preferată. Le dezbracă până la piele şi le dă drumul în pădure. Au la dispoziţie o jumătate de zi până porneşte după ele, cu goarne şi câini de vânătoare. Din când în când, câte o fetişcană scapă şi ajunge să spună povestea. Majoritatea sunt mai puţin norocoase. Când le prinde, Ramsay le siluieşte, le jupoaie şi le dă hrană câinilor, iar pieile lor le aduce la Dreadfort, ca trofee. Dacă i-au oferit o distracţie pe cinste, le taie beregata înainte să le jupoaie. Dacă nu, invers.

Davos păli.

— O, ferească-ne zeii! Cum poate cineva…

— Are răul în sânge, spuse Robert Glover. E un bastard născut din viol. Un *Snow,* orice ar spune regele-băiat.

— Un *Snow* cu suflet negru, cum nu s-a mai pomenit, remarcă Lordul Wyman. Ramsay a pus mâna pe pământurile Lordului Hornwood, luând-o cu forţa de nevastă pe văduva acestuia, după care a închis-o într-un turn şi a uitat de ea. Se spune că, spre sfârşit, şi-a mâncat

degetele… iar Lannisterii înţeleg să facă dreptate răsplătindu-l pe ucigaşul ei cu mezina lui Ned Stark.

— Boltonii au fost întotdeauna pe cât de vicleni pe-atât de cruzi, dar acesta pare o fiară în piele de om, remarcă Glover.

Lordul Portului Alb se aplecă spre el:

— Nici Freyii nu sunt mai buni. Vorbesc despre oameni-lupi şi despre oameni-fiare şi susţin că Robb Stark e cel care l-a omorât pe Wendel al meu. Ce aroganţă! Nu se aşteaptă ca Nordul să le creadă minciunile, dar consideră că trebuie să ne prefacem că le credem sau să murim. Roose Bolton minte în privinţa rolului pe care l-a jucat la Nunta Roşie şi bastardul lui minte despre căderea Winterfellului. Şi, totuşi, atât timp cât Wylis a fost în mâinile lor, n-am avut de ales decât să mănânc tot acest rahat şi să-i elogiez gustul.

— Iar acum, lordul meu? întrebă Davos.

Sperase să-l audă pe Lordul Wyman spunând: *Iar acum mă declar alături de Regele Stannis,* dar, în schimb, grăsanul afişă un zâmbet straniu, tremurător şi zise:

— Iar acum am de participat la o nuntă. Sunt prea gras ca să stau pe cal, după cum orice om care are ochi poate să vadă limpede. Când eram copil, îmi plăcea să călăresc, când eram tânăr, mă descurcam pe cal destul de bine ca să câştig câteva mici ovaţii pe terenul de turnir, dar vremurile acelea au trecut. Trupul mi-a devenit o închisoare mai aspră decât Vizuina Lupilor. Chiar şi aşa, trebuie să merg la Winterfell. Roose Bolton mă vrea îngenuncheat şi, pe sub curtoazia de catifea, îmi arată armura de fier. Am să merg cu barca şi cu lectica, însoţit de o sută de cavaleri şi de bunii mei prieteni de la Gemeni. Freyii au venit aici pe mare. N-au cai cu ei, aşa că am să le ofer fiecăruia câte un buiestraş, ca dar pentru oaspeţi. Se mai oferă daruri oaspeţilor în Sud?

— Unii mai oferă, lordul meu. În ziua plecării.

— Poate că înţelegi, atunci. Wyman Manderly se ridică greoi în picioare. Construiesc nave de război de mai bine de-un an. Pe unele le-ai văzut, dar mai am tot pe-atâtea

ascunse în susul Cuţitului Alb. Cu tot cu pierderile pe care le-am suferit, am încă sub comanda mea o cavalerie grea mai numeroasă decât oricare alt lord de la nord de Gât. Zidurile mele sunt puternice şi pivniţele pline de argint. Castelul Vechi şi Garda Văduvei vor prelua comanda în numele meu. Printre lorzii mei stegari se numără o duzină de lorzi mărunţi şi o sută de cavaleri împroprietăriţi. Pot să-i ofer Regelui Stannis supunerea tuturor ţinuturilor de la est de Cuţitul Alb, de la Garda Văduvei şi Ramsgate până la Dealurile Sheepshead şi izvoarele Crengii Frânte. Toate acestea i le făgăduiesc, dacă îmi vei accepta preţul.

— Pot să-i duc regelui termenii tăi, dar…

Lordul Wyman îl întrerupse.

— Dacă *tu* îmi vei accepta preţul, am spus. Nu Stannis. Nu de un rege am nevoie, ci de un contrabandist.

Robert Glover continuă povestea:

— S-ar putea să nu aflăm niciodată tot ce s-a întâmplat la Winterfell, când Rodrik Cassel a încercat să ia castelul înapoi de la oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bastardul lui Bolton susţine că Greyjoy l-a omorât pe Ser Rodrik în timpul unor tratative. Wex spune că nu. Până când nu învaţă mai multe litere, nu vom afla nici jumătate de adevăr… dar a venit la noi ştiind să spună *da* şi *nu,* şi aceste două cuvinte te pot duce departe dacă găseşti întrebările potrivite.

— Bastardul a fost cel care i-a omorât pe Ser Rodrik şi pe oamenii de la Winterfell, spuse Lordul Wyman. Tot el i-a ucis şi pe oamenii de fier ai lui Greyjoy. Wex a văzut oameni omorâţi în timp ce încercau să se predea. Când l-am întrebat cum a scăpat, a luat o bucată de cretă şi a desenat un copac cu chip.

Davos cugetă la asta.

— L-au salvat vechii zei?

— Într-un fel. S-a căţărat într-un copac al inimii şi s-a ascuns printre frunze. Oamenii lui Bolton au scotocit pădurea zeilor de două ori şi i-au omorât pe cei pe care i-au găsit acolo, dar nimeni nu s-a gândit să se caţere în copaci. Aşa s-a întâmplat, Wex?

Băiatul azvârli în aer pumnalul lui Glover, îl prinse, clătină din cap.

Glover spuse:

— A rămas multă vreme sus, în copac. A dormit printre crengi, neîndrăznind să coboare. În cele din urmă, a auzit glasuri la picioarele lui.

— Glasurile celor morţi, preciză Wyman Manderly.

Wex ridică cinci degete, le atinse pe fiecare cu pumnalul, apoi închise patru şi îl atinse din nou pe ultimul.

— Şase? întrebă Davos. Au fost şase?

— Dintre care doi erau fiii ucişi ai lui Ned Stark.

— Cum poate să-ţi spună asta un mut?

— Cu creta. A desenat doi copii… şi doi lupi.

— Flăcăul e om de fier, aşa că s-a gândit că e mai bine să nu se arate, continuă Glover. A ascultat. Cei şase n-au zăbovit mult printre ruinele Winterfellului. Patru au luat-o într-o parte, doi în alta. Wex s-a strecurat după cei doi, o femeie şi un băiat. Probabil că s-a ţinut în direcţia vântului, pentru ca lupul să nu-i simtă mirosul.

— Ştie unde s-au dus, zise Lordul Wyman.

Davos înţelese.

— Îl vreţi pe băiat.

— Roose Bolton o are pe fiica Lordului Eddard. Ca să-i stea împotrivă, Portul Alb trebuie să-l aibă pe fiul lui Ned… şi lupul străvechi. Lupul va dovedi că băiatul e cine susţine că e, dacă Dreadfortul încearcă să-l conteste. Acesta este preţul meu, Davos. Adu-mi-l înapoi, pe furiş, pe lordul meu suzeran şi am să-l accept pe Stannis Baratheon ca rege.

Un vechi reflex îl făcu pe Davos Seaworth să-şi ducă mâna la gât. Oasele degetelor îi aduseseră noroc şi simţea că avea nevoie de noroc ca să ducă la bun sfârşit ceea ce-i cerea Wyman Manderly. Dar oasele nu mai erau, aşa că spuse:

— Ai oameni mai buni decât mine în slujba ta. Cavaleri, lorzi şi maesteri. De ce-ai avea nevoie de un contrabandist? Ai corăbii.

— Corăbii, da, îl aprobă Lordul Wyman, dar oamenii mei sunt oameni ai râului ori pescari care n-au călătorit

niciodată mai departe de Muşcătură. Acum, pentru asta, am nevoie de un om care a călătorit pe ape mai întunecate şi ştie să se strecoare pe lângă pericole, nevăzut şi nevătămat.

— Unde-i băiatul? Davos ştia, pe undeva, că răspunsul n-avea să-i placă. Unde vrei să mă duc, lordul meu?

— Wex, arată-i, zise Robert Glover.

Mutul azvârli pumnalul, îl prinse, apoi îl aruncă spre harta din piele de oaie care împodobea peretele Lordului Wyman. Pumnalul se înfipse, zbârnâind. Apoi băiatul rânji.

Preţ de o clipă, lui Davos îi trecu prin minte să-i ceară lui Wyman Mandery să-l trimită înapoi în Vizuina Lupilor, la Ser Bartimus, cu poveştile lui, şi la Garth, cu doamnele lui periculoase. În Vizuină, până şi prizonierii mâncau terci dimineaţa. Dar existau locuri pe lume unde oamenii se hrăneau la micul dejun cu carne de om.

DAENERYS

În fiecare dimineaţă, de pe meterezele dinspre vest, regina număra pânzele din Golful Sclavilor.

Astăzi ajunsese la douăzeci şi cinci, deşi unele erau îndepărtate şi în mişcare şi nu putea fi sigură. Uneori omitea câte una sau număra una de două ori. *Ce importanţă are? Un sugrumător n-are nevoie decât de zece degete.* Tot comerţul fusese întrerupt şi pescarii nu îndrăzneau să iasă în golf. Cei curajoşi mai aruncau câte un odgon de pescuit în râu, dar şi asta era riscant; cele mai multe rămâneau prinse sub zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului.

Erau şi corăbii din Meereen în golf, nave de război şi galere de negoţ pe care căpitanii lor le scoseseră în larg când oastea lui Dany a atacat prima oară oraşul, întoarse acum să sporească flotele din Qarth, Tolos şi Noul Ghis.

Sfatul amiralului ei se dovedise mai mult decât inutil.

— Să le arătăm dragonii, a spus Groleo. Să le dăm yunkailor o porţie de foc şi negoţul o să-şi reia cursul.

— Corăbiile acelea ne sugrumă şi amiralul meu nu poate să vorbească despre altceva decât despre dragoni, răspunsese Dany. *Eşti* amiralul meu, nu-i aşa?

— Un amiral fără nave.

— *Construieşte* nave.

— Ele nu pot fi făcute din cărămizi. Stăpânii de sclavi au ars şi ultima aşchie de lemn pe o distanţă de o sută de kilometri.

— Atunci du-te până la o sută douăzeci. Îţi dau care, muncitori, catâri, orice-mi ceri.

— Sunt navigator, nu constructor de nave. Am fost trimis să te iau cu mine în Pentos, Înălţimea Ta. În schimb, ne-ai adus tu aici şi ai făcut arşice din nava mea *Saduleon,* pentru nişte cuie şi nişte aşchii de lemn. Una ca ea n-am să mai văd. S-ar putea să nu-mi mai revăd niciodată casa,

nici bătrâna soţie. Nu eu am fost cel care a refuzat corăbiile oferite de Daxos. Nu pot să-i înfrunt pe qartheeni cu bărci de pescuit.

Amărăciunea lui o îngrozea. Dany se pomeni întrebându-se dacă bătrânul pentoshi putea fi unul dintre cei trei trădători ai ei. *Nu, e doar un om încărunţit, departe de casă şi cu inima bolnavă.*

— Trebuie să putem face ceva.

— Da, şi ţi-am spus asta. Aceste nave sunt făcute din funii şi smoală şi pânză de vele, din pin de Qohor şi tec din Sothoros, din stejar bătrân din Marele Norvos, din tisă şi frasin şi molid. Lemn, Înălţimea Ta. Lemnul arde. Dragonii…

— Nu vreau să mai aud o vorbă despre dragonii mei. Lasă-mă singură. Mă rog la zeii tăi pentoshi să trimită o furtună care să ne înece duşmanii.

— Niciun marinar nu se roagă pentru furtună, Înălţimea Ta.

— M-am săturat să aud ce nu faceţi.

Ser Barristan rămase.

— Avem suficiente provizii, deocamdată, îi reaminti el şi, la porunca Înălţimii Tale, s-au plantat fasole, struguri şi grâu. Dothrakii tăi i-au nimicit pe stăpânii de sclavi de pe dealuri şi au zdrobit lanţurile robilor lor. Plantează şi ei, şi îşi vor aduce recoltele în pieţele din Meereen. În plus, vei avea prietenia Lhazarului.

Mi-a câştigat-o Daario, cu mare trudă.

— Oamenii Miei. Mi-aş dori ca mieii să aibă dinţi.

— Asta i-ar face pe lupi mai prudenţi, fără doar şi poate.

Vorbele lui o făcură să râdă.

— Ce fac orfanii tăi, ser?

— Bine, Înălţimea Ta, răspunse bătrânul cavaler zâmbind. Mulţumesc de-ntrebare. Băieţii erau mândria lui Ser Barristan. Patru sau cinci au stofă de cavaleri, adăugă el. Poate chiar o duzină.

— Unul ar fi de-ajuns dacă ar fi la fel de devotat ca tine. Se apropia ziua când Daenerys avea să aibă nevoie de fiecare cavaler. Îmi fac o demonstraţie? Mi-ar plăcea.

Viserys îi povestise despre turnirurile la care asistase în Cele Şapte Regate, dar Dany nu văzuse niciodată vreunul.

— Nu sunt pregătiţi, Înălţimea Ta. Când vor fi, îşi vor demonstra cu plăcere vitejia în faţa ta.

— Sper că ziua aceea va veni curând. L-ar fi sărutat pe cavaler pe obraz, dar, chiar atunci, Missandei îşi făcu apariţia prin uşa boltită. Missandei?

— Înălţimea Ta, Skahaz îţi stă la dispoziţie.

— Trimite-l sus.

Ţeastă-Rasă era însoţit de doi luptători din rândul Fiarelor de Bronz. Unul purta o mască de şoim, celălalt, un chip de şacal. Doar ochii li se vedeau pe sub alamă.

— Luminăţia Ta, Hizdahr a fost văzut aseară intrând în piramida lui Zhak. N-a plecat până noaptea târziu.

— Câte piramide a vizitat? întrebă Dany.

— Unsprezece.

— Şi câte zile au trecut de la ultima crimă?

— Douăzeci şi şase. Ochii lui Ţeastă-Rasă erau plini de mânie. Fusese ideea lui să le ceară Fiarelor de Bronz să-l urmărească pe logodnicul lui Dany şi să-i observe fiecare mişcare.

— Până acum Hizdahr şi-a respectat promisiunile.

— *Cum?* Fiii Harpiei au lăsat deoparte cuţitele, dar de ce? Fiindcă nobilul Hizdahr i-a rugat frumos? E unui de-ai lor, îţi spun. De aceea îi dau ascultare. Se prea poate să fie chiar el Harpia.

— Dacă există o Harpie.

Skahaz era convins că undeva, în Meereen, Fiii Harpiei aveau o căpetenie de obârşie nobilă, un general secret la comanda unei oştiri de umbre. Dany nu-i împărtăşea convingerea. Fiarele de Bronz luaseră zeci de Fii ai Harpiei, şi cei care supravieţuiseră capturării scăpaseră nume atunci când fuseseră aspru interogaţi… prea multe nume, după părerea lui Dany. I-ar fi plăcut să creadă că toate crimele erau făptuite de un singur duşman, care putea fi prins şi ucis, dar regina bănuia că adevărul era altul. *Duşmanii mei sunt puzderie.*

— Hizdahr zo Loraq este un om convingător, cu mulţi

prieteni. Şi e bogat. Poate că ne-a cumpărat această pace cu aur sau poate că i-a convins pe ceilalţi nobili că unirea noastră este în interesul lor.

— Dacă nu este el însuşi Harpia, atunci o cunoaşte. Pot să scot acest adevăr la lumină destul de uşor. Dă-mi permisiunea să-l interoghez pe Hizdahr şi am să-ţi aduc o mărturisire.

— Nu, răspunse ea. N-am încredere în asemenea mărturisiri. Mi-ai adus prea multe, toate fără valoare.

— Luminăţia Ta…

— *Nu,* am spus.

Căutătura încruntată sluţea şi mai mult chipul urât al lui Ţeastă-Rasă.

— E o greşeală. Marele Stăpân Hizdahr te amăgeşte, Înălţimea Ta. Vrei un şarpe în patul tău?

Îl vreau pe Daario în patul meu, dar l-am trimis departe, pentru binele tău şi al oamenilor tăi.

— Poţi continua să-l urmăreşti pe Hizdahr, dar nu te vei atinge de el. S-a înţeles?

— Nu sunt surd, Măreţia Ta. Mă voi supune. Skahaz scoase un sul de pergament din mânecă. Magnificenţa Ta ar trebui să se uite peste asta. O listă a tuturor corăbiilor din Meereen care formează blocada, cu căpitanii lor. Cu toţii Mari Stăpâni.

Dany examină sulul. Toate familiile de vază din oraş erau pomenite: Hazkar, Merreq, Quazzar, Zhak, Rhazdar, Ghazeen, Pahl, până şi Reznak şi Loraq.

— Ce să fac eu cu o înşiruire de nume?

— Fiecare om de pe listă are o rudă în interiorul Meereenului. Fii şi fraţi, soţii şi fiice, mame şi taţi. Îngăduie Fiarelor de Bronz să pună mâna pe ei. Vieţile lor o să-ţi aducă înapoi corăbiile menţionate în document.

— Dacă trimit Fiarele de Bronz în piramidă, va însemna război deschis în interiorul oraşului. Trebuie să am încredere în Hizdahr. Trebuie să-mi pun nădejdea în pace.

Dany ţinu pergamentul deasupra unei lumânări şi se uită cum numele iau foc, sub privirea mânioasă a lui Skahaz.

Mai târziu, Ser Barristan îi spuse că fratele ei Rhaegar ar fi fost mândru de ea. Dany îşi amintea cuvintele pe care le rostise Ser Jorah în Astapor: *Rhaegar a luptat vitejeşte, Rhaegar a luptat cu nobleţe, Rhaegar a luptat cu onoare. Şi Rhaegar* a murit.

Când descinse în sala de marmură violet, o găsi aproape goală.

— Astăzi n-avem niciun petiţionar? îl întrebă Dany pe Reznak mo Reznak. Nimeni care caută dreptate sau argint în schimbul unei oi?

— Nu, Slăvită. Oraşul se teme.

— N-are niciun motiv de teamă.

Însă existau o mulţime de motive de teamă, după cum află în seara aceea. În timp ce micii ei ostatici, Miklaz şi Kezmya, îi aşezau pe masă o cină frugală, compusă din legume de toamnă şi supă de ghimbir, Irri veni să-i spună că Galazza Galare se întorsese, cu trei Graţii Albastre din templu.

— A venit şi Viermele Cenuşiu, *Khaleesi.* Toţi doresc să-ţi vorbească neîntârziat.

— Adu-i în sala mare. Şi cheamă-i pe Reznak şi pe Skahaz. A spus Graţia Verde despre ce este vorba?

— Despre Astapor, răspunse Irri.

Viermele Cenuşiu începu să povestească:

— S-a ivit din negurile dimineţii, un călăreţ pe o iapă albă care trăgea să moară. Animalul s-a apropiat şchiopătând de porţile oraşului, cu coastele roşii de sânge şi bale, cu ochii rătăciţi de spaimă. Călăreţul a strigat: *Arde, arde!* şi a căzut din şa. Am fost trimis după el şi am primit ordin să fie adus la Graţiile Albastre. Când servitorii tăi l-au trecut dincolo de porţi, omul a strigat din nou: *Arde, arde!* Pe sub *tokar,* bărbatul era un schelet, numai oase şi carne febrilă.

— Nepătaţii l-au adus pe omul acela în templu, unde l-am dezbrăcat şi l-am îmbăiat în apă rece, continuă istorisirea una dintre Graţiile Albastre. Avea hainele murdare şi surorile mele i-au găsit o jumătate de săgeată în coapsă. Deşi bărbatul îi rupsese coada, capul săgeţii

rămăsese înăuntru şi rana se infectase, umplându-l de otravă. A murit într-o oră, continuând să strige că arde.

— Arde, repetă Daenerys. Cine arde?

— Astaporul, Luminăţia Ta, răspunse mama Graţiilor Albastre. A spus-o, o singură dată. A zis: *Arde Astaporul.*

— Poate că vorbea febra din el.

— Luminăţia Ta, înţelept grăieşti, răspunse Galazza Galare, dar Ezzara a văzut altceva.

Graţia Albastră pe nume Ezzara îşi împreună mâinile.

— Regina mea, murmură ea, febra nu i-a fost pricinuită de săgeată. Făcuse pe el, şi asta nu o dată, ci de mai multe ori. Murdăria i-a ajuns la genunchi, şi printre excremente avea sânge uscat.

— Iapa sângera, spuse Viermele Cenuşiu.

— E adevărat, Înălţimea Ta, confirmă eunucul. Iapa albă era însângerată de la pintenii lui.

— Se prea poate, Luminăţia Ta, interveni Graţia Albastră, dar sângele era amestecat cu excrementele. I-a pătat hainele de corp.

— Îi sângerau maţele, explică Galazza Galare.

— Nu putem şti sigur, răspunse Ezzara, dar s-ar putea ca Meereenul să aibă mai multe motive de teamă decât suliţele yunkailor.

— Trebuie să ne rugăm, spuse Graţia Verde. Zeii ni l-au trimis pe omul acesta. Vine la noi ca vestitor. Ca un semn.

— Ce semn? întrebă Dany.

— Un semn de ură şi de distrugere.

Nu voia să creadă aşa ceva.

— A fost unul singur. Un om bolnav cu o săgeată în picior. Un cal l-a adus aici, nu un zeu. O *iapă albă.* Dany se ridică brusc. Îţi mulţumesc pentru sfatul tău şi tot ce-ai făcut pentru bietul nenorocit.

Graţia Verde sărută degetele lui Dany înainte de-a pleca.

— Ne vom ruga pentru Astapor.

Şi pentru mine. O, roagă-te pentru mine, doamna mea. Dacă Astaporul căzuse, nimic nu mai împiedica Yunkaiul să pornească spre nord. Dany se întoarse spre Ser Barristan:

— Trimite oameni în munţi, să-mi caute călăreţii de sânge. Cheamă-i înapoi pe Oacheşul Ben şi pe Fiii Secunzi.

— Şi Ciorile Furtunii, Înălţimea Ta?

Daario.

— Da. Da. Doar cu trei nopţi în urmă, îl visase pe Daario zăcând mort lângă drum, cu ochii goi înălţaţi spre cer, în timp ce ciorile se încăierau peste cadavrul lui. În alte nopţi, se zvârcolea în pat, imaginându-şi că o trădase, aşa cum îi trădase cândva pe ceilalţi căpitani ai Ciorilor Furtunii. *Mi-a adus capetele lor.* Dacă şi-a dus compania înapoi în Yunkai, s-o vândă pentru aur? *N-ar face asta? Oare?* Da, şi Ciorile Furtunii, întări ea. Trimite de îndată călăreţi după ei.

Fiii Secunzi se întoarseră primii, la opt zile după ce regina îşi trimisese oamenii în căutarea lor. Când Ser Barristan îi spuse că dorinţa căpitanului ei este să-i vorbească, Daenerys crezu o clipă că era vorba despre Daario şi inima îi tresări. Dar căpitanul cu pricina era Oacheşul Ben Plumm.

Oacheşul Ben avea faţa arsă de vânt şi brăzdată de cicatrice, pielea de culoarea tecului bătrân, părul alb şi riduri în colţurile ochilor. Dany era atât de încântată să-i vadă pielea brună, tăbăcită, încât îl strânse în braţe. Ben o privi amuzat, mijindu-şi ochii.

— Am auzit că-ţi iei un soţ, Înălţimea Ta, zise el, dar nimeni nu mi-a spus cine e. Râseră împreună, în timp ce Reznak bodogănea, dar râsetele încetară când Oacheşul Ben adăugă: Am prins trei astapori. Măreţia Ta ar face bine să-i asculte.

— Adu-i la mine.

Daenerys îi primi în măreţia sălii sale, în lumina lumânărilor înalte ce ardeau printre coloanele de marmură. Când văzu că astaporii erau lihniţi de foame, trimise imediat după mâncare. Din grupul de doisprezece oameni care pornise din Oraşul Roşu, mai rămăseseră doar cei trei: un zidar, o ţesătoare şi un cizmar.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? întrebă regina.

— Ucişi, răspunse cizmarul. Mercenarii yunkai cutreieră

munţii la nord de Astapor, vânându-i pe cei care fug de flăcări.

— Aşadar, oraşul a căzut? Avea ziduri de cărămidă.

— Aşa este, zise zidarul, un bărbat adus de spate, cu ochi apoşi. Dar erau vechi şi dărâmate.

Ţesătoarea înălţă capul.

— În fiecare zi ne spuneam unul altuia că regina-dragon se va întoarce. Femeia avea buze subţiri şi ochi pâcloşi, morţi. Se zvonea că însuşi Cleon a trimis după tine şi că eşti pe drum.

A trimis după mine, gândi Dany. *Măcar asta e adevărat.*

— Dincolo de ziduri, yunkaii ne distrugeau recoltele şi ne măcelăreau turmele, continuă cizmarul. Înăuntru, noi flămânzeam. Mâncam pisici, şobolani şi piele. O piele de cal era un festin. Regele Taie-Beregată şi Regina Târfă se acuzau reciproc că se ospătează cu carnea celor ucişi. Bărbaţii şi femeile se adunau în secret să tragă la sorţi şi să mănânce carnea celui care nimerea piatra neagră. Piramida lui Nakloz a fost vandalizată şi pârjolită de cei care susţineau că Kraznys mo Nakloz se face vinovat pentru toate năpastele.

— Alţii o învinuiau pe Daenerys, zise ţesătoarea. Dar cei mai mulţi dintre noi am continuat să te iubim. *Vine, e pe drum,* ne spuneam unul altuia. *Vine în fruntea unei mari oştiri, cu mâncare pentru toţi…*

Abia pot să-mi hrănesc oamenii. Dacă aş fi mărşăluit spre Astapor, aş fi pierdut Meereenul.

Cizmarul le povesti cum fusese dezgropat trupul Regelui Măcelar şi cum fusese îmbrăcat în armură de bronz, după ce Graţiei Verzi a Astaporului i s-a arătat într-o viziune că el îi va scăpa de yunkai. Duhnind, în armură, cadavrul lui Cleon cel Mare a fost legat pe şaua calului său înfometat, pentru a-i conduce în luptă pe puţinii rămaşi dintre noii lui Nepătaţi. Dar au pătruns direct între dinţii de fier ai unei legiuni din Noul Ghis şi au fost măcelăriţi până la unul.

— După aceea, Graţia Verde a fost trasă într-o ţeapă în Piaţa Supliciului şi lăsată acolo până a murit. În piramida lui Ullhor, supravieţuitorii au organizat un mare ospăţ care

a ţinut până târziu în noapte şi ultimele îmbucături le-au înghiţit cu vin otrăvit, pentru ca nimeni să nu mai fie nevoit să se trezească a doua zi dimineaţă. Curând după aceea, s-a răspândit pântecăraia care a răpus trei oameni din patru, până când gloata de muribunzi a luat-o razna şi a omorât străjerii de la poarta principală.

Bătrânul zidar îl întrerupse:

— Nu, nu-i adevărat. Un om sănătos a făcut asta, un om sănătos care încerca să fugă ca să scape de boală.

— Mai contează? întrebă cizmarul. Gărzile au fost ucise şi porţile date în lături. Legiunile Noului Ghis au pătruns puhoi în Astapor, urmate de yunkai şi de mercenari călare. Regina Târfă a murit înfruntându-i cu un blestem pe buze. Regele Taie-Beregată s-a predat şi a fost aruncat într-o groapă de lupte, să fie sfâşiat de-o haită de câini înfometaţi.

— Chiar şi atunci unii mai spuneau că vii, interveni ţesătoarea. Jurau că te-au văzut călare pe-un dragon, zburând în văzduh deasupra taberelor yunkailor. Te-am aşteptat în fiecare zi.

N-am putut să vin, gândi regina. *N-am îndrăznit.*

— Şi după ce oraşul a căzut? vru să ştie Skahaz. Ce s-a întâmplat apoi?

— A început măcelul. Templul Graţiilor era plin de bolnavi care veniseră să le ceară zeilor vindecare. Legiunile au zăvorât uşile şi templul a fost aprins cu torţe. Într-o oră, focurile ardeau în fiecare colţ al oraşului. S-au extins şi s-au unit între ele. Străzile erau pline de oameni care fugeau de furia flăcărilor, dar nu era cale de scăpare. Yunkaii erau la porţi.

— Şi, totuşi, *voi* aţi scăpat, remarcă Ţeastă-Rasă. Cum aţi reuşit?

— Sunt zidar de meserie, iar tatăl meu şi tatăl tatălui meu, răspunse bătrânul. Bunicul meu a construit casa noastră lângă zidurile oraşului. A fost o nimica toată să scot câteva cărămizi în fiecare noapte. Când le-am spus prietenilor mei, m-au ajutat să proptesc tunelul, ca să nu se prăbuşească. Am fost cu toţii de acord că ar fi bine să

avem o cale de scăpare.

V-am lăsat cu un consiliu care să vă conducă, gândi Dany, *un vindecător, un cărturar şi un preot.* Îşi amintea şi acum Oraşul Roşu, aşa cum îl văzuse prima oară, uscat şi prăfos, în spatele zidurilor sale de cărămidă roşie, nutrind visuri pline de cruzime, dar şi de viaţă. *Pe Râul Viermelui erau insule unde se sărutau îndrăgostiţii, dar în Piaţa Supliciului oamenii erau jupuiţi şi lăsaţi să atârne, goi, pradă muştelor.*

— Aţi făcut bine că aţi venit, le spuse astaporilor. Veţi fi în siguranţă în Meereen.

Cizmarul îi mulţumi pentru asta, iar bătrânul zidar îi sărută piciorul, dar ţesătoarea o privi cu ochi de cremene. *Ştie că mint,* gândi regina. *Ştie că nu-i pot apăra. Astaporul e în flăcări, iar Meereenul îi va urma.*

— Mai vin şi alţii, anunţă Oacheşul Ben, după ce astaporii fură scoşi din sală. Aceştia trei au avut cai. Majoritatea sunt pe jos.

— Câţi sunt? întrebă Reznak.

Oacheşul Ben ridică din umeri.

— Sute. Mii. Unii bolnavi, unii arşi, alţii răniţi. Pisicile şi Hoinarii mişună prin munţi, cu suliţe şi bice, alungându-i spre nord şi omorându-i pe cei leneşi.

— Guri de hrănit, pe picioare. Şi *bolnavi,* zici? Reznak îşi frânse mâinile: Înălţimea Ta, nu trebuie să-i primeşti în oraş.

— Eu nu i-aş primi, întări Oacheşul Ben Plumm. Nu sunt maester, ia aminte, dar ştiu că merele rele trebuie ţinute departe de cele bune.

— Nu vorbim despre mere, Ben, zise Dany. Ci despre bărbaţi şi femei, bolnavi, înfometaţi şi speriaţi. *Copiii mei.* Ar fi trebuit să merg în Astapor.

— Luminăţia Ta nu i-ar fi putut salva, o consolă Ser Barristan. L-ai prevenit pe Regele Cleon în privinţa acestui război cu Yunkaiul. Omul era nebun, cu mâinile pătate de sânge.

Oare mâinile mele sunt mai curate? Îşi aminti ce-i spusese Daario, că toţi regii sunt fie măcelari, fie carne.

— Cleon a fost duşmanul duşmanului nostru. Dacă i-aş fi stat alături la Coarnele Hazzatului, poate că i-am fi strivit pe yunkai.

Ţeastă-Rasă nu era de aceeaşi părere:

— Dacă i-ai fi dus pe Nepătaţi la sud de Hazzat, Fiii Harpiei…

— Ştiu. *Ştiu.* Vechea poveste cu Eroeh.

Oacheşul Ben Plumm era nedumerit.

— Cine e Eroeh?

— O fată pe care am crezut c-am salvat-o de la viol şi tortură. N-am reuşit decât să-i fac mai mult rău, până la urmă. Iar în Astapor n-am reuşit decât să fac zece mii de Eroehi.

— Înălţimea Ta n-a avut de unde să ştie…

— Sunt regină. Trebuia să ştiu.

— Ce-a fost a fost, zise Reznak mo Reznak. Măreţia Ta, te implor, fă-l pe nobilul Hizdahr regele tău, fără întârziere. El poate vorbi cu Înţelepţii Stăpâni, poate să ne aducă pacea.

— În ce condiţii? *Fereşte-te de seneşalul parfumat,* spusese Quaithe. Femeia cu mască prezisese venirea iepei albe, oare avea dreptate şi în privinţa nobilului Reznak? Poate că sunt doar o copilă, neştiutoare în ale războiului, continuă Dany, dar nu sunt un miel care să intre behăind în bârlogul harpiei. Îi am încă pe Nepătaţii mei, am Ciorile Furtunii şi Fiii Secunzi. Am trei mii de companii de sclavi eliberaţi.

— Da, şi dragonii, adăugă Oacheşul Ben Plumm, cu un rânjet.

— În groapă, în lanţuri, se tângui Reznak mo Reznak. La ce sunt de folos nişte dragoni care nu pot fi stăpâniţi? Până şi Nepătaţii se tem când trebuie să le deschidă porţile, ca să-i hrănească.

— Ce, se tem de micile animale ale reginei? Oacheşul Ben Plumm îşi miji ochii, amuzat.

Căruntul căpitan al Fiilor Secunzi era mercenar până-n măduva oaselor şi zece popoare diferite îşi îngemănaseră sângele în venele lui, dar fusese mereu ataşat de dragoni.

Şi dragonii de el.
— Micile animale? ţipă Reznak. Monştri, mai degrabă. Monştri care se hrănesc cu copiii noştri. Nu putem…
— *Linişte!* îl opri Daenerys. Nu vom vorbi despre asta.
Reznak se dădu înapoi, tresărind în faţa furiei din tonul ei.
— Iartă-mă, Magnificenţă, n-am…
Oacheşul Ben Plumm îl întrerupse:
— Înălţimea Ta, yunkaii au trei companii libere, iar noi doar două, şi se spune că au trimis în Volantis după Compania de Aur. Ticăloşii ăia sunt zece mii. Yunkaii mai au şi patru legiuni ghiscari, poate mai multe, şi-am auzit vorbindu-se că au trimis călăreţi peste Marea Dothraki, probabil ca să aducă peste noi vreun mare *khalasar.* Avem *nevoie* de dragoni, după cum văd eu lucrurile.
— Regret, Ben, răspunse. Nu îndrăznesc să eliberez dragonii.
Dany îşi dădea seama că nu era răspunsul pe care îl aştepta el.
Plumm îşi scărpină perciunii pestriţi.
— Dacă dragonii nu intră în discuţie, ei, bine… ar trebui să plecăm până ca afurisiţii de yunkai să închidă capcana… dar, înainte de asta, să-i facem pe stăpânii de sclavi să plătească pentru a ne vedea plecaţi. I-au plătit pe *khali* ca să le lase oraşul în pace, de ce nu şi pe noi? Vinde-le înapoi Meereenul şi să pornim spre vest, cu căruţele pline de aur şi nestemate.
— Vrei să jefuiesc Meereenul şi să fug? Nu, n-am să fac asta. Vierme Cenuşiu, oamenii mei sunt pregătiţi pentru luptă?
Eunucul îşi încrucişă braţele peste piept.
— Nu sunt ca Nepătaţii, dar nu te vor face de ruşine. Omul tău jură asta pe suliţă şi sabie, Măreţia Ta.
— Bun. Asta e bine.
Daenerys cercetă chipurile celor care o înconjurau: Ţeastă-Rasă, încruntat. Ser Barristan, cu faţa ridată, cu ochii albaştri şi trişti. Reznak mo Reznak palid, asudând. Oacheşul Ben Plumm, cărunt, sur, cu pielea tăbăcită.

Viermele Cenuşiu, cu obrajii netezi, placid, fără expresie. *Daario ar trebui să fie aici, şi călăreţii mei de sânge,* gândi ea. *Dacă va fi să fie o bătălie, sângele din sângele meu ar trebui să-mi fie alături.* Îi lipsea şi Ser Jorah Mormont. *M-a minţit, m-a spionat, dar m-a şi iubit şi m-a povăţuit bine întotdeauna.*

— I-am mai înfrânt pe yunkai, continuă ea. Am să-i înfrâng din nou. Dar unde? Cum?

— Vrei să ieşim pe câmpul de luptă? Ţeastă-Rasă avea glasul îngroşat de îndoială. Ar fi o nebunie. Zidurile noastre sunt mai înalte şi mai groase decât zidurile Astaporului şi apărătorii noştri mai curajoşi. Yunkaii n-o să cucerească uşor oraşul.

Ser Barristan îl contrazise:

— Nu cred că ar trebui să-i lăsăm să ne înconjoare. Oastea lor cârpăcită. Aceşti stăpâni de sclavi nu sunt soldaţi. Dacă-i luăm prin surprindere…

— Slabe şanse, îl întrerupse Ţeastă-Rasă. Yunkaii au mulţi prieteni în oraş. Vor afla.

— Cât de mare e oastea pe care-o putem aduna? întrebă Dany.

— Nu destul de mare, să-mi fie cu iertare, Regina Mea, răspunse Oacheşul Ben Plumm. Naharis ce spune despre asta? Dacă luptăm, vom avea nevoie de Ciorile Furtunii.

— Daario e încă plecat. *O, zei, ce-am făcut? Oare l-am trimis la moarte?* Ben, voi avea nevoie de Fiii tăi Secunzi, să ne iscodească duşmanii. Să afle unde sunt, cât de repede înaintează, câţi oameni au, cum sunt organizaţi.

— Vom avea nevoie de provizii. Şi de cai odihniţi.

— Fireşte. Ser Barristan se va ocupa de asta.

Oacheşul Ben îşi scărpină bărbia.

— S-ar putea să reuşim să convingem câţiva Fii Secunzi. Dacă Înălţimea Ta s-ar putea lipsi de nişte saci cu aur şi pietre scumpe… doar ca să le dăm ghes căpitanilor, cum ar veni… ei, bine, cine ştie?

— Îi cumpărăm, de ce nu? se învoi Dany. Ştia că aşa mergeau lucrurile cu companiile libere în Ţinuturile Discordiei. Da, prea bine. Reznak, ocupă-te de asta. Odată

Fiii Secunzi plecaţi, închideţi porţile şi dublaţi garda pe ziduri.

— Aşa vom face, Magnificenţa Ta, zise Reznak mo Reznak. Cu astaporii aceia cum rămâne?

Copiii mei.

— Vin aici căutând ajutor. Sprijin şi apărare. Nu putem să le întoarcem spatele.

Ser Barristan se încruntă:

— Înălţimea Ta, pântecăraia a decimat armate întregi când a fost lăsată să se răspândească în voie. Seneşalul are dreptate. Nu putem să primim astapori în Meereen.

Dany îl privi neajutorată. Era bine că dragonii nu plângeau.

— Cum zici tu, atunci. O să-i ţinem dincolo de ziduri până când acest… acest blestem va trece. Pregătiţi-le o tabără lângă râu, la vest de oraş. O să le trimitem mâncare, atâta câtă putem. Poate că vom reuşi să-i despărţim pe cei sănătoşi de cei bolnavi. Cu toţii stăteau şi se uitau la ea: Vreţi să mă obligaţi să spun de două ori? Plecaţi şi faceţi cum v-am poruncit. Dany se ridică, trecu valvârtej pe lângă Oacheşul Ben şi urcă treptele, spre dulcea solitudine a terasei ei.

O mie de kilometri despărţeau Meereenul de Astapor, însă lui Daenerys i se părea că cerul era mai întunecat spre sud-vest, mânjit şi înnegurat de fumul morţii Oraşului Roşu. *Din cărămidă şi sânge s-a zidit Astaporul, cărămidă şi sânge sunt oamenii lui.* Vechiul cântec îi răsuna în cap. *Cenuşă şi oase, Astaporul, cenuşă şi oase, oamenii lui.* Încercă să-şi aducă în minte chipul lui Eroeh, dar trăsăturile fetei care murise se transformau întruna în fum.

Când, în cele din urmă, regina se întoarse, Ser Barristan era lângă ea, înfăşurat în mantia-i albă, ca să se ferească de răcoarea serii.

— Vom reuşi să luptăm? îl întrebă ea.

— Bărbaţii reuşesc întotdeauna să lupte, Înălţimea Ta. Întreabă, mai bine, dacă vom reuşi să învingem. Să mori e uşor, dar victoria se obţine greu. Sclavii tăi eliberaţi sunt

slab pregătiţi şi neînsângeraţi în bătălie. Mercenarii tăi au slujit cândva duşmanului nostru. Odată ce un om şi-a schimbat mantia, nu va ezita să şi-o schimbe din nou. Ai doi dragoni care nu pot fi stăpâniţi şi un al treilea pe care, poate, l-ai pierdut. Dincolo de aceste ziduri, singurii tăi prieteni sunt lhazarii, care nu iubesc războiul.

— Zidurile mele sunt puternice, însă.

— Nu mai puternice decât atunci când ne-am aflat noi dincolo de ele. Şi Fiii Harpiei sunt înăuntru, cu noi. La fel şi Marii Stăpâni, atât cei pe care i-ai cruţat, cât şi fiii celor pe care i-ai ucis.

— Ştiu. Regina oftă. Care ţi-e povaţa, ser?

— Lupta, răspunse Ser Barristan. Meereenul e înţesat şi plin de guri flămânde. Şi ai prea mulţi duşmani între zidurile lui. Mă tem că nu putem să ţinem piept multă vreme unui asediu. Lasă-mă să întâmpin duşmanul când vine spre nord, pe un teren ales de mine.

— Să întâmpini duşmanul, repetă ea, cu sclavii eliberaţi despre care adineauri ai spus că sunt slab pregătiţi şi neînsângeraţi.

— Cu toţii am fost cândva neînsângeraţi, Înălţimea Ta. Nepătaţii îi vor ajuta să se oţelească. Dacă aş avea cinci sute de cavaleri…

— Sau cinci. Iar dacă îţi dau Nepătaţii, eu nu voi mai avea pe nimeni să apere Meereenul, în afară de Fiarele de Bronz.

Când Ser Barristan n-o contrazise, Dany închise ochii: *Zei,* se rugă ea, *mi l-aţi luat pe Khal Drogo, care a fost lumina ochilor mei. L-aţi luat pe viteazul meu fiu, înainte să se nască. V-am plătit jertfa de sânge. Acum, vă rog, ajutaţi-mă. Daţi-mi înţelepciune să-mi lumineze calea şi putere să fac ceea ce trebuie ca să-mi apăr copiii.*

Zeii nu răspunseră.

Când deschise ochii, regina spuse:

— Nu pot lupta cu doi duşmani, unul dinăuntru şi unul din afară. Dacă vreau să păstrez Meereenul, trebuie să am oraşul în spate. *Întreg* oraşul. Am nevoie… am nevoie…

Nu putea s-o rostească.

— Înălţimea Ta? o îndemnă cu blândeţe Ser Barristan.
O regină nu-şi aparţine sieşi, ci poporului ei.
— Am nevoie de Hizdahr zo Loraq.

MELISANDRE

Nu era niciodată cu adevărat întuneric în camerele preotesei roşii.

Trei lumânări de seu ardeau pe pervazul ferestrei, să ţină departe spaimele nopţii. Alte patru pâlpâiau lângă patul ei, câte două de fiecare parte. În cămin, un foc era întreţinut să ardă zi şi noapte. Prima lecţie pe care o învăţau cei care voiau s-o slujească era că focul nu trebuie să moară, nu trebuie lăsat să se stingă niciodată.

Melisandre închise ochii şi rosti o rugăciune, apoi îi deschise ca să privească focul din cămin. *Încă o dată.* Trebuia să fie sigură. Mulţi preoţi şi preotese, înaintea ei, avuseseră false viziuni, văzând ceea ce voiau să vadă în loc de ceea ce trimisese Stăpânul Luminii. Stannis mărşăluia spre sud, spre primejdie, regele care purta pe umeri soarta lumii. Azor Ahai renăscut. R'hllor avea s-o învrednicească, negreşit, cu un crâmpei din ceea ce-l aştepta. *Arată-mi-l pe Stannis, Stăpân al Luminii,* se rugă ea. *Arată-mi-l pe regele tău, unealta ta.*

În faţa ochilor Melisandrei dansau viziuni, aurii şi stacojii, conturându-se, topindu-se şi contopindu-se, forme ciudate, înfricoşătoare şi seducătoare. Văzu din nou faţa fără ochi, privind în sus din orbitele goale ce vărsau lacrimi de sânge. Apoi turnurile de lângă mare, prăbuşindu-se când un val întunecat năvăli peste ele, ridicându-se din adâncuri. Umbre în formă de cranii, cranii care se transformau în ceaţă, trupuri împreunate în desfrâu, răsucindu-se, rostogolindu-se şi sfâşiindu-se. Prin perdelele de foc, umbre mari, înaripate, goneau pe un cer albastru ca oţelul.

Fata. Trebuie să regăsesc fata, fata cenuşie pe un cal care trage să moară. Jon Snow aştepta asta de la ea. Curând. Nu va fi suficient să-i spună că fata fuge. El va vrea mai mult, va vrea să ştie când şi unde, iar ea nu ştia

ce să-i spună. Văzuse fata o singură dată. O *fată gri precum cenuşa, şi, sub privirile mele, s-a spulberat şi a fost dusă de vânt.*

Un chip prinse contur în foc. *Stannis?* gândi ea, doar o clipă… dar nu, acestea nu erau trăsăturile lui. O *faţă de lemn, de un alb cadaveric.* Să fi fost duşmanul? O mie de ochi roşii pluteau în flăcările care se înălţau. *Mă vede.* Lângă el, un băiat cu chip de lup îşi dădu capul pe spate şi urlă.

Preoteasa roşie se cutremură. Sângele îi şiroia pe coapsă, negru şi fumegând. Focul era în trupul ei, o agonie, un extaz care o umplea, o pârjolea, transformând-o. Valuri de căldură desenau contururi pe pielea ei, insistente ca mâna unui amant. Glasuri ciudate o chemau din zilele demult apuse: „Melony!” auzi o voce de femeie strigând. Un glas de bărbat i se alătură: „Numărul şapte.” Melisandre plângea şi lacrimile ei erau o flacără. Şi, totuşi, o bău.

Fulgi de nea cădeau învârtindu-se dintr-un cer întunecat şi fire de cenuşă se înălţau să-i întâmpine, albul şi griul dansau împreună, ca nişte săgeţi de foc arcuite deasupra unui zid de lemn, în timp ce creaturi moarte se târau, tăcute, prin frig, la baza unor stânci cenuşii, unde, în sute de grote, ardeau flăcări. Apoi se stârni un vânt şi aburul alb năvăli înăuntru, înfiorător de rece, şi, rând pe rând, focurile se stinseră. După aceea, doar craniile rămaseră.

Moarte, gândi Melisandre. *Craniile înseamnă moarte.*

Flăcările trosniră încetişor şi, în sunetul lor, auzi un nume şoptit: *Jon Snow.* Faţa lui prelungă pluti înaintea ochilor ei, urzită din limbi de flăcări roşii şi portocalii, apărând şi dispărând, o umbră abia zărită în spatele unei perdele fâlfâitoare. Acum era om, acum lup, şi pe urmă iarăşi om. Dar craniile erau tot acolo, craniile îl înconjurau. Melisandre îl mai văzuse pe Jon în primejdie şi încercase să-l avertizeze. *Duşmani în jurul lui, pumnale în întuneric.* Dar el nu voia să asculte.

Necredincioşii nu ascultau niciodată, până când era prea târziu.

— Ce vezi, doamna mea? o întrebă încet băiatul.

Cranii. O mie de cranii şi iarăşi bastardul. Jon Snow. Ori de câte ori era întrebată ce vede în focurile ei, Melisandre răspundea: „O mulţime de lucruri.” Dar să vezi nu era niciodată atât de uşor cum sugerau aceste cuvinte. Era o artă şi, ca orice artă, cerea măiestrie, disciplină, studiu. *Durere. Şi asta.* R'hllor le vorbea celor aleşi prin focul binecuvântat, într-o limbă a cenuşii, a tăciunilor şi a flăcărilor şerpuitoare pe care doar un zeu putea s-o înţeleagă cu adevărat. Preoteasa roşie îşi exersase arta în ani fără număr şi plătise preţul. Nu mai era nimeni, nici măcar în tagma ei, care să aibă aceeaşi măiestrie în a vedea secretele, jumătate dezvăluite, jumătate ascunse, din flăcările sacre.

Şi, totuşi, se părea că acum nu putea nici măcar să-şi găsească regele. *Eu mă rog să-l zăresc măcar o clipă pe Azor Ahai şi R'hllor mi-l arată doar pe Snow.*

— Devan, strigă ea, ceva de băut. Avea gâtul uscat şi aspru.

— Da, doamna mea.

Băiatul îi turnă o cupă cu apă dintr-o carafă de piatră de lângă fereastră şi i-o aduse.

— Mulţumesc.

Melisandre sorbi, înghiţi şi îi zâmbi băiatului. Asta îl făcu să roşească. Ştia că era pe jumătate îndrăgostit de ea. *Se teme de mine, mă doreşte şi mă venerează.*

Cu toate acestea, Devan nu era încântat să se afle acolo. Flăcăul era nespus de mândru să fie scutierul regelui şi se simţise rănit când Stannis îi poruncise să rămână la Castelul Negru. Ca orice băiat de vârsta lui, avea capul plin de visuri de mărire. Fără îndoială, îşi imaginase faptele de vitejie pe care avea să le etaleze la Deepwood Motte. Alţi băieţi de vârsta lui plecaseră spre sud, ca scutieri ai cavalerilor regelui, şi aveau să intre în bătălie alături de ei. Excluderea lui Devan trebuie să fi părut un reproş, o pedeapsă pentru vreo greşeală din trecut sau poate pentru un eşec al tatălui său.

În realitate, era acolo pentru că îl ceruse Melisandre.

Cei patru fii mai mari ai lui Davos Seaworth pieriseră în bătălia de pe Apa Neagră, când flota regelui fusese mistuită de focul verde. Devan era al cincilea născut şi era mai protejat acolo, cu ea, decât alături de rege. Lordul Davos n-avea să-i mulţumească pentru asta mai mult decât băiatul, dar preoteasa roşie credea că Seaworth avusese parte de destulă suferinţă. Aşa nechibzuit cum era, devotamentul lui faţă de Stannis nu putea fi pus la îndoială. Văzuse asta în flăcările ei.

Devan era ager, isteţ şi priceput, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre majoritatea servitorilor ei. Stannis îi lăsase o duzină dintre oamenii lui, s-o slujească atunci când el va mărşălui spre sud, dar cei mai mulţi erau nefolositori. Regele avea nevoie de fiecare sabie, aşa că nu se putuse lipsi decât de bărbi cărunte şi de oameni infirmi. Unul fusese orbit de o săgeată înfiptă în cap în timpul bătăliei de la Zid, altul rămăsese şchiop când calul lui căzuse şi-i zdrobise picioarele. Supraveghetorul ei îşi pierduse un braţ sub ciomagul unui uriaş. Trei dintre străjeri fuseseră castraţi din porunca lui Stannis, fiindcă violaseră nişte sălbatice. Pe lângă aceştia, Melisandre mai avea doi beţivani şi un laş. Ultimul ar fi trebuit spânzurat, după cum recunoscuse regele însuşi, dar se trăgea dintr-o familie nobilă, iar tatăl şi fraţii lui fuseseră oameni de nădejde de la început.

Preoteasa roşie ştia că prezenţa gărzilor în preajma ei îi putea asigura un comportament cuviincios din partea fraţilor în negru, dar nu era de aşteptat ca vreunul dintre cei pe care i-i dăduse Stannis să-i fie de vreun folos în faţa unui pericol. Nu conta. Melisandre din Asshai nu se temea pentru viaţa ei. R’hllor avea s-o apere.

Luă încă o sorbitură de apă, lăsă cupa deoparte, clipi, se întinse şi se ridică din scaun, cu muşchii înţepeniţi şi măcinaţi de durere. După ce privise îndelung în flăcări, avu nevoie de câteva momente ca să se adapteze la semiîntuneric. Ochii îi erau uscaţi şi obosiţi, dar ar fi făcut mai rău dacă şi i-ar fi frecat. Văzu că focul ardea mocnit.

— Devan, mai adu nişte lemne. Câte ceasuri sunt?

— E aproape dimineaţă, doamna mea.

Dimineaţă. O altă zi ni se dăruieşte, R'hllor fie slăvit. Spaimele nopţii se îndepărtează. Melisandre îşi petrecuse noaptea în scaun, lângă foc, aşa cum făcea adesea. Cu Stannis plecat, patul ei era foarte puţin folosit. Nu avea timp pentru somn, purtând povara lumii pe umeri. Şi se temea de vise. *Somnul e o mică moarte, visele sunt şoapta Celuilalt, care vrea să ne tragă pe toţi în noaptea lui eternă.* Prefera să stea şi să se scalde în strălucirea flăcărilor binecuvântate ale stăpânului ei roşu, cu obrajii îmbujoraţi de căldură ca de sărutările unui iubit. În unele nopţi aţipea, dar niciodată mai mult de o oră. Melisandre se ruga ca, într-o bună zi, să nu mai doarmă deloc. Într-o bună zi se va elibera de vise. *Melony,* gândi ea. *Numărul şapte.*

Devan puse lemne pe foc, până când flăcările săltară din nou, sălbatice şi furioase, alungând umbrele înapoi în colţurile încăperii, devorând toate visele ei nedorite. *Întunericul se retrage iarăşi… pentru puţină vreme. Dar dincolo de Zid, duşmanul e tot mai puternic şi, dacă va izbândi, zorile nu vor mai veni niciodată.* Se întreba dacă fusese chipul duşmanului cel care o privise din flăcări. *Nu. Cu siguranţă, nu. Chipul lui ar fi mai înfricoşător, rece şi negru şi prea teribil ca vreun om să-l privească şi să rămână în viaţă.* Omul de lemn pe care-l zărise, însă, şi băiatul cu chip de lup… aceştia erau slujitorii lui, fără doar şi poate, campionii lui, aşa cum Stannis era al ei.

Melisandre se duse la fereastră şi dădu la o parte obloanele. Afară, spre est abia începea să se crape de ziuă şi stelele nopţii mai zăboveau pe cerul negru ca smoala. Castelul Negru se trezea, iar curtea era traversată de bărbaţi în mantii negre, ce mergeau să-şi golească străchinile de terci înainte să-şi înlocuiască fraţii de pe creasta Zidului. Câţiva fulgi de nea dansau în faţa ferestrei deschise, plutind în vânt.

— Doamna mea doreşte să ia micul dejun? întrebă Devan.

Mâncare. Da. Ar trebui să mănânc. În unele zile uita.

R’hllor îi oferea toată hrana de care avea nevoie trupul ei, dar acesta era un lucru pe care era mai bine să-l ascundă muritorilor. De Jon Snow avea ea nevoie, nu de pâine prăjită şi slănină, dar n-avea niciun rost să-l trimită pe Devan după Lordul Comandant. N-ar veni la chemarea ei. Snow continua să locuiască în spatele armurăriei, în două odăi modeste, ocupate înainte de fostul fierar al Rondului, care murise. Poate că nu se considera demn de Turnul Regelui sau poate că nu-i păsa. Era o greşeală. Falsa modestie a tinereţii care era în sine un soi de orgoliu. Nu era înţelept ca un comandant să ocolească însemnele puterii, căci puterea însăşi se revarsă din asemenea însemne.

Dar băiatul nu era întru totul naiv. Avea destulă înţelepciune să nu vină în apartamentele preotesei roşii ca un petiţionar, insistând ca ea să vină la el, dacă dorea să stea de vorbă. Şi, cel mai adesea, când Melisandre venea, o lăsa să aştepte sau refuza s-o primească. Atâta lucru, cel puţin, era subtil.

— Vreau ceai de urzică, un ou fiert şi pâine cu unt. Pâine proaspătă, fii bun, nu prăjită. Poţi să-l cauţi şi pe sălbatic. Spune-i că trebuie să-i vorbesc.

— Rattleshirt, doamnă?

— Şi repede.

Cât timp băiatul fu plecat, Melisandre se spălă şi îşi schimbă veşmintele. Mânecile ei erau pline de buzunare ascunse şi le verifică pe toate cu atenţie, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, ca să se asigure că prafurile erau la locul lor. Prafuri cu care făcea flăcările să devină verzi, albastre ori argintii, prafuri cu care făcea flăcările să vâjâie, să şuiere şi să salte mai mult decât un stat de om, prafuri cu care stârnea fum. Fum pentru adevăr, fum pentru plăcere, fum pentru teamă şi fumul gros şi negru care putea ucide un om pe loc. Preoteasa roşie se înarma cu câte un strop din fiecare.

Cufărul sculptat pe care îl adusese cu ea peste Marea Îngustă era acum gol pe trei sferturi. Şi, chiar dacă ştia să prepare alte prafuri, Melisandrei îi lipseau multe

ingrediente rare. *Vrăjile mele ar trebui să fie de-ajuns.* Era mai puternică la Zid, mai puternică chiar decât în Asshai. Fiecare cuvânt al ei, fiecare gest erau mai convingătoare şi puteau face lucruri pe care nu le mai făcuse vreodată până acum. *Umbrele pe care le aduc aici sunt mai înfricoşătoare şi nicio creatură a întunericului nu le poate înfrunta.* Cu asemenea vrăjitorii în stăpânirea ei, putea curând să se lipsească de trucurile ieftine ale alchimiştilor şi ale piromanţilor.

Închise cufărul, răsuci cheia şi o ascunse sub fustele ei, în alt buzunar secret. Apoi auzi o bătaie sacadată în uşă. Supraveghetorul ei ciung, după sunetul tremurător.

— Lady Melisandre, a venit Lordul Oaselor.

— Pofteşte-l înăuntru.

Preoteasa roşie se aşeză înapoi în scaunul ei de lângă şemineu.

Sălbaticul purta un pieptar de piele fiartă, punctat cu ţinte de bronz, pe sub o mantie roasă, bălţată în nuanţe de verde şi maro. *Fără oase.* Era înveşmântat şi în umbre, în mănunchiuri deşirate de abur gri, abia văzute, ce-i pluteau peste faţă şi căpătau contur cu fiecare pas. *Urâte lucruri. La fel de urâte ca oasele lui.* Părul coborât într-un ic pe mijlocul frunţii, obrajii ciupiţi, o mustaţă răsucită ca un vierme deasupra unei guri pline de dinţi maro, stricaţi.

Melisandre simţi căldura în scobitura gâtului, când rubinul ei se aprinse la apropierea sclavului lui.

— Ţi-ai lepădat veşmântul de oase, remarcă ea.

— Zornăitul mă scotea din minţi.

— Oasele te apără, îi reaminti ea. Fraţii în negru nu te iubesc. Devan mi-a spus că deunăzi ai schimbat nişte vorbe cu unul dintre ei, la cină.

— Câteva. Mâncam supă de fasole cu costiţă, în timp ce Bowen Marsh îşi dădea întruna aere. Bătrâna Rodie credea că-l spionez şi a declarat că nu va permite criminalilor să tragă cu urechea la discuţiile lor. I-am răspuns că, dacă era adevărat, poate că ar fi bine să nu le poarte lângă foc. Bowen s-a făcut roşu şi a horcăit, dar asta a fost tot. Sălbaticul se aşeză pe marginea ferestrei şi îşi scoase

pumnalul din teacă: Dacă vreo cioară vrea să-i vâr un cuţit între coaste când stau la masă, n-are decât să încerce. Terciul lui Hobb ar fi mult mai bun cu o picătură de sânge, să-i dea gust.

Pe Melisandre n-o impresiona oţelul dezgolit. Dacă sălbaticul i-ar fi pus gând rău, ar fi văzut asta în flăcările ei. Propriul pericol fusese întâiul lucru pe care învăţase să-l vadă, demult, pe când era încă doar o copilă, o sclavă legată să slujească pe viaţă marele templu roşu. Era şi acum primul lucru pe care-l căuta ori de câte ori se uita în foc.

— Ochii lor ar trebui să te preocupe, nu cuţitele, îl preveni ea.

— Magia, da. Pe cătuşa neagră de fier de la încheietura lui, rubinul păru să pulseze. Îl lovi încet cu lama cuţitului. Oţelul scoase un clinchet pe piatră. Îl simt prin somn. Cald pe piele, chiar şi prin fier. Dulce ca sărutul unei femei. Sărutul *tău.* Dar, uneori, în vise, începe să ardă şi buzele tale se transformă în dinţi. În fiecare zi mă gândesc cât de uşor ar fi să-l scot şi, totuşi, n-o fac niciodată. Trebuie să port şi oasele alea afurisite?

— Vraja e plămădită din umbre şi sugestii. Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă. Oasele fac parte din asta. *Oare am greşit că l-am cruţat?* Dacă magia dispare, te vor omorî.

Sălbaticul începu să-şi scoată mizeria de sub unghii cu vârful cuţitului.

— Mi-am cântat cântecele, mi-am dus bătăliile, am băut vin de vară, am gustat din nevasta dornisheanului. Omul ar trebui să moară aşa cum a trăit. Pentru mine, asta înseamnă cu arma în mână.

Oare are vise despre moarte? Se poate să fi fost atins de duşman? Moartea e teritoriul lui, cei morţi îi sunt oştenii.

— Vei avea ce să faci cu arma, cât de curând. Duşmanul atacă, adevăratul duşman. Iar cercetaşii Lordului Snow se vor întoarce înainte de sfârşitul zilei, cu ochii orbi şi însângeraţi.

Ochii sălbaticului se îngustară. Ochi gri, ochi căprui.

Melisandre vedea culoarea schimbându-se la fiecare pulsaţie a rubinului.

— Să le scoată ochii, asta e isprava Plângătorului. Cea mai bună cioară e o cioară oarbă, asta-i vorba lui. Uneori am impresia că şi-ar dori să-şi scoată şi lui ochii, la cum îi lăcrimează şi-l ustură tot timpul. Snow crede că oamenii liberi se vor îndrepta spre Tormund, să le fie conducător, fiindcă asta ar face el. Lui Snow îi plăcea Tormund şi bătrânul pungaş îl plăcea pe Snow, la rândul lui. Dar dacă e Plângătorul…

Melisandre clătină solemn din cap, de parcă i-ar fi pus vorbele la inimă, dar acest Plângător nu conta. Niciunul dintre oamenii liberi nu conta. Erau un popor pierdut, sortit să dispară de pe faţa pământului, aşa cum o făcuseră copiii pădurii. Dar acestea nu erau vorbe pe care Rattleshirt ar fi vrut să le audă şi Melisandre nu putea risca să-l piardă tocmai acum.

— Cât de bine cunoşti Nordul?

Lordul Oaselor îşi vârî pumnalul în teacă.

— La fel de bine ca oricare cercetaş. Unele părţi mai mult decât altele. Nordul e foarte întins. De ce?

— Fata, răspunse ea. O fată în veşminte cenuşii, pe un cal care trage să moară. Sora lui Jon Snow. Unde altundeva să fie? se întrebă Melisandre. Gonea spre el, să caute apărare, atâta lucru văzuse limpede. Am zărit-o în flăcările mele, continuă ea, dar numai o dată. Trebuie să câştigăm încrederea Lordului Comandant şi singurul mod în care putem face asta e să-i salvăm sora.

— S-o salvez eu, vrei să zici? Lordul Oaselor? Râse. Nimeni n-a avut vreodată încredere în Rattleshirt, poate doar nebunii. Snow nu-i nebun. Dacă sora lui trebuie salvată, o să-şi trimită ciorile. Eu aşa aş face.

— El nu e ca tine. Şi-a rostit jurămintele şi vrea să le respecte. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui. Dar tu nu eşti un om al Rondului de Noapte. Tu poţi să faci ceea ce el nu poate.

— Dacă băţosul tău Lord Comandant îmi va îngădui. Ţi-au arătat focurile tale unde s-o găsesc pe această fată?

— Am văzut apă. Adâncă, albastră şi liniştită, cu o pojghiţă subţire de gheaţă abia formându-se deasupra ei. Pare să se întindă la nesfârşit.

— Lacul Lung. Ce altceva ai mai văzut în preajma fetei?

— Dealuri. Câmpii. Copaci. O dată un cerb Pietre. Fata se ţine departe de sate. Când poate, călătoreşte de-a lungul albiilor unor pâraie, pentru ca vânătorii ei să-i piardă urma.

Lordul Oaselor se încruntă.

— Atunci nu va fi uşor. Venea spre nord, ai spus? Lacul se afla la est sau la vest de fată?

Melisandre închise ochii, amintindu-şi.

— La vest.

— Nu vine pe drumul regelui, atunci. Isteaţă fată. Sunt mai puţini pândari pe partea cealaltă şi mai multe locuri ferite. Şi câteva ascunzişuri pe care le folosesc şi eu de când…

Rattleshirt se întrerupse la auzul unui corn de război şi sări în picioare. În tot Castelul Negru, ştia Melisandre, se lăsase aceeaşi bruscă tăcere şi fiecare bărbat ori băiat era întors către Zid, ascultând, aşteptând. Un singur sunet de goarnă, prelung, însemna cercetaşi întorcându-se, dar două…

A sosit clipa, gândi preoteasa roşie. *Acum Lordul Snow va trebui să mă asculte.*

După ce bocetul lung al cornului se stinse, tăcerea păru să dureze o veşnicie. În cele din urmă, sălbaticul rupse vraja.

— Doar unul, aşadar. Cercetaşi.

— Cercetaşi morţi. Melisandre se ridică şi ea în picioare. Du-te, îmbracă-ţi oasele şi aşteaptă. Mă voi întoarce.

— Ar trebui să merg cu tine.

— Nu fi absurd! După ce vor afla ce au de aflat, prezenţa unui sălbatic îi va întărâta. Rămâi aici până ce li se domoleşte sângele.

Devan urca pe treptele Turnului Regelui în timp ce Melisandre cobora, flancată de două dintre gărzile pe care i le lăsase Stannis. Băiatul îi aducea pe o tavă micul dejun,

de care preoteasa roşie aproape uitase.

— Am aşteptat ca Hobb să scoată pâine proaspătă din cuptor, doamna mea. E încă fierbinte.

— Lasă mâncarea în apartamentul meu. Era sigură că sălbaticul avea s-o înfulece. Lordul Snow are nevoie de mine, dincolo de Zid, adăugă Melisandre. *Nu ştie încă, dar va afla curând...*

Afară, începuse să ningă uşor. Un grup de ciori se adunaseră în preajma porţii, înainte ca Melisandre şi escorta ei să sosească, dar fraţii în negru se dădură la o parte, făcându-i loc preotesei roşii. Lordul Comandant trecuse înaintea ei prin gheaţă, însoţit de Bowen Marsh şi de douăzeci de lăncieri. De asemenea, Snow trimisese o duzină de arcaşi pe creasta Zidului, în caz că vreun duşman se ascundea în pădurile din apropiere. Străjerii de la poartă nu erau oamenii reginei, dar o lăsară să treacă.

Era frig şi întuneric sub gheaţă, în tunelul îngust care şerpuia prin Zid. Morgan păşea în faţa ei, cu o torţă, iar Merrel venea în urmă, cu o secure. Amândoi erau nişte beţivani fără leac, dar la această oră a dimineţii erau treji. Oameni ai reginei, cel puţin cu numele, amândoi îi ştiau de frică, iar Merrel putea fi înspăimântător când nu era beat. N-ar fi avut nevoie astăzi de ei, dar Melisandre considera important să aibă mereu două gărzi în preajmă, oriunde se ducea. Asta transmitea un anume mesaj. *Însemnele puterii.*

Când cei trei ieşiră la nord de Zid, ningea necontenit. O pătură albă, zdrenţuită, acoperea pământul crăpat şi torturat care se întindea de la Zid până la marginea pădurii bântuite. Jon Snow şi fraţii lui în negru înconjurau trei suliţe, la vreo douăzeci de metri depărtare.

Suliţele se înălţau la doi metri şi jumătate şi erau din lemn de frasin. Cea din stânga era uşor încovoiată, dar celelalte două erau netede şi drepte. În vârful fiecăreia era înfipt un cap retezat. Capetele erau pline de gheaţă şi ninsoarea care cădea le acoperise cu glugi albe. În locul ochilor mai rămăseseră doar orbitele goale, văgăuni negre şi însângerate care priveau spre cei de jos, într-o mută

acuzare.

— Cine-au fost? întrebă Melisandre.

— Jack Bulwer cel Negru, Hal Părosul şi Garth Pană-Cenuşie, răspunse Bowen Marsh solemn. Pământul e pe jumătate îngheţat. Sălbaticii au avut probabil nevoie de o jumătate de noapte ca să înfigă suliţele atât de adânc. Poate sunt încă pe-aproape, urmărindu-ne.

Lordul Administrator privi încordat spre marginea pădurii.

— Ar putea fi o sută acolo, zise fratele în negru cu faţa posomorâtă. Ar putea fi o mie.

— Nu, zise Jon Snow. Şi-au lăsat darurile în toiul nopţii şi-apoi au fugit. Uriaşul său lup străvechi dădu târcoale suliţelor, le adulmecă, apoi ridică piciorul şi o udă pe cea în care era înfipt capul lui Jack Bulwer. Nălucă i-ar simţi dacă ar mai fi acolo, adăugă Jon.

— Sper că Plângătorul le-a ars trupurile, se tângui bărbatul cu faţa posomorâtă căruia i se spunea Edd cel Trist. Altfel s-ar putea să se întoarcă să-şi caute capetele.

Jon Snow înşfăcă suliţa care purta capul lui Garth Pană-Cenuşie şi o smulse cu putere din pământ.

— Scoateţi-le pe celelalte două, ordonă el şi patru dintre ciori se grăbiră să se supună.

Obrajii lui Bowen Marsh erau roşii de frig.

— N-ar fi trebuit să trimitem cercetaşi.

— Nu e nici momentul, nici locul să zgândărim rana asta. Nu aici, lordul meu. Nu acum, zise Snow, apoi li se adresă celor care se căzneau cu suliţele: Luaţi capetele şi da-ţi-le foc. Ardeţi-le până la os. Abia atunci păru s-o observe pe Melisandre: Doamna mea. Fă câţiva paşi cu mine, rogu-te.

În sfârşit.

— Dacă doreşti, Lord Comandant.

În timp ce se plimbau la baza Zidului, femeia roşie îşi strecură un braţ pe sub braţul lui. Morgan şi Merrel veneau în spatele lor. Nălucă îi urma, tiptil, îndeaproape. Preoteasa nu vorbi, dar încetini pasul intenţionat şi, acolo unde păşea, gheaţa începea să picure. *Va observa, cu*

siguranţă.

Sub grilajul de fier al unei guri de tragere, Snow rupse tăcerea, aşa cum ea ştiuse că va face.

— Ce s-a ales de ceilalţi şase?

— Nu i-am văzut, răspunde Melisandre.

— O să încerci să-i vezi?

— Fireşte, lordul meu.

— La Turnul Umbrei a sosit un corb de la Ser Denys Mallister, îi spuse Jon Snow. Oamenii lui au văzut focuri în munţi, dincolo de Defileu. Sălbatici adunându-se, crede Ser Denys. E de părere că vor încerca din nou să forţeze Podul Ţestelor.

— Unii, poate. Oare craniile din viziunea ei reprezentau acest pod? Cumva, Melisandre era de altă părere. Dacă va veni, zise ea, atacul nu va fi decât o diversiune. Am văzut turnuri lângă mare, scufundate sub un val negru şi însângerat. Acolo va cădea cea mai grea lovitură.

— Rondul de Est.

Oare? Melisandre văzuse Rondul de Est cu Regele Stannis. Era locul unde Înălţimea Sa le-a lăsat pe Regina Selyse şi pe fiicele lor, când şi-a adunat cavalerii ca să mărşăluiască spre Castelul Negru. Turnurile din focul ei fuseseră diferite, dar asta se întâmpla adesea în viziuni.

— Da, Rondul de Est, lordul meu.

— Când?

Melisandre îşi desfăcu braţele.

— Mâine. Peste o lună. Într-un an. Şi, s-ar putea, dacă acţionezi, să previi cu totul ce-am văzut. *Altfel care-ar fi rolul viziunilor?*

— Bine, zise Snow.

Mulţimea de ciori de dincolo de poartă sporise la patruzeci până când cei doi ieşiră din tunelul de sub Zid. Oamenii se îngrămădiră în jurul lor. Melisandre îi ştia pe câţiva după nume: bucătarul Hobb Trei-Degete, Mully, cu părul lui portocaliu şi slinos, băiatul încet la minte zis Owen Tolomacul, beţivanul Septon Celladar.

— E adevărat, lordul meu? întrebă Hobb Trei-Degete.

— Cine sunt? vru să ştie Owen Tolomacul. Nu Dywen,

nu-i aşa?

— Nici Garth, zise omul reginei, pe care Melisandre îl ştia drept Alf de Runnymudd, unul dintre primii care renunţase la cei şapte zei falşi pentru adevărul lui R'hllor. Garth e prea isteţ pentru sălbatici.

— Câţi? întrebă Mully.

— Trei, le spuse Jon. Jack cel Negru, Hal Părosul şi Garth.

Alf de Runnymudd scoase un urlet, atât de răsunător încât ar fi putut să-i trezească pe cei ce dormeau în Turnul Umbrei.

— Du-l în pat şi dă-i nişte vin fierbinte cu mirodenii, îi spuse Jon lui Hobb Trei-Degete.

— Lord Snow, spuse Melisandre cu glas scăzut. Vii cu mine în Turnul Regelui? Am mai multe să-ţi împărtăşesc.

Jon Snow îi privi faţa, cu ochii lui reci şi cenuşii, preţ de un lung moment. Mâna dreaptă i se închise în pumn, i se deschise şi i se închise iarăşi.

— Cum doreşti. Edd, du-l pe Nălucă înapoi în apartamentul meu.

Preoteasa roşie luă asta drept un semn să-şi concedieze, la rândul ei, gărzile. Traversară curtea împreună, doar ei doi. Ninsoarea cădea în jurul lor. Melisandre păşea cât de aproape de Jon îndrăznea, destul de aproape ca să simtă neîncrederea ce se revărsa dinspre el ca o ceaţă neagră. *Nu mă iubeşte. Nu mă va iubi niciodată, dar se va folosi de mine. Foarte bine.* Melisandre dansase acelaşi dans cu Stannis Baratheon, la început. La drept vorbind, tânărul Lord Comandant şi regele ei aveau mai multe în comun decât oricare dintre cei doi ar fi fost dispus să recunoască. Stannis trăise în umbra fratelui său mai mare, întocmai cum Jon, ca bastard, fusese mereu eclipsat de fratelui său, fiul legitim, eroul căzut căruia oamenii îi spuseseră Tânărul Lup. Şi Jon, şi Stannis erau necredincioşi din fire, neîncrezători, suspicioşi. Singurii zei pe care îi venerau cu adevărat erau onoarea şi datoria.

— Nu m-ai întrebat de sora ta, remarcă Melisandre, în timp ce urcau treptele în spirală ale Turnului Regelui.

— Ţi-am spus. N-am nicio soră. Noi renunţăm la familie atunci când rostim jurămintele. N-o pot ajuta pe Arya, oricât aş…

Jon se întrerupse când intrară în cameră. Sălbaticul era înăuntru, aşezat la masa Melisandrei, întinzând cu pumnalul unt pe o bucată grosolană de pâine rumenă, caldă. Preoteasa roşie fu mulţumită să vadă că îşi îmbrăcase armura de oase. Craniul spart de uriaş care îi era coif se odihnea în spatele lui, pe bancheta de la fereastră.

Jon Snow se crispă:

— Tu!

— Lord Snow.

Sălbaticul rânji cu gura plină de dinţi maro, stricaţi. Rubinul de la încheietura lui scânteie în lumina dimineţii ca o stea roşiatică.

— Ce faci aici?

— Iau micul dejun. Eşti binevenit să mi te alături.

— Nu împart pâinea cu tine.

— Pierderea ta. Pâinea e caldă încă. Hobb se pricepe măcar la atâta. Sălbaticul smulse o bucată cu dinţii. Te-aş putea vizita la fel de uşor, lordul meu. Gărzile alea de la uşa ta sunt o glumă proastă. Un om care a escaladat Zidul de zeci de ori poate să se caţere pe-o fereastră. Dar la ce bun să te omor? Ciorile ar face o alegere şi mai proastă. Sălbaticul mestecă, înghiţi. Am auzit despre cercetaşi. Ar fi trebuit să mă trimiţi cu ei.

— Ca să-i dai pe mâna Plângătorului?

— Vorbim despre trădare? Cum o chema pe nevasta ta sălbatică, Snow? Ygritte, nu-i aşa? Lordul Oaselor se întoarse spre Melisandre: Voi avea nevoie de cai. Vreo şase cai buni. Şi nu mă pot descurca singur. Câteva dintre suliţaşele închise în Oraşul Cârtiţei ar trebui să fie de-ajuns. Femeile sunt mai potrivite pentru asta. Fata se va încrede mai degrabă în ele, iar ele mă vor ajuta să duc la îndeplinire un anume plan pe care-l am în minte.

— Despre ce vorbeşte? o întrebă Lordul Snow pe Melisandre.

— Despre sora ta. Femeia puse mâna pe braţul lui: Tu n-o poţi ajuta, dar el poate.

Snow îşi smulse braţul.

— Nu cred. Nu-l cunoşti. Şi dacă s-ar spăla pe mâini de o sută de ori pe zi, tot i-ar rămâne sânge sub unghii. Mai degrabă ar viola-o şi ar omorî-o pe Arya decât s-o salveze. Nu. Dacă asta ai văzut în focurile tale, doamna mea, trebuie că ai cenuşă în ochi. Dacă încearcă să părăsească fără permisiunea mea Castelul Negru, am să-i tai capul cu mâna mea.

Nu-mi dă de ales. Aşa să fie.

— Devan, lasă-ne singuri, spuse ea şi scutierul se strecură afară, închizând uşa în urma lui.

Melisandre îşi atinse rubinul de la gât şi rosti un cuvânt.

Cuvântul răsună cu un ciudat ecou din colţurile încăperii şi se răsuci ca un vierme în urechile lor. Sălbaticul auzi un cuvânt, cioara altul. Niciunul nu era cel care plecase de pe buzele preotesei roşii. Rubinul de la încheietura sălbaticului se întunecă şi mănunchiurile de lumină şi umbră din jurul lui se învolburară şi dispărură.

Oasele rămaseră: coastele zornăitoare, ghearele şi dinţii de pe braţe şi umeri, imensa claviculă îngălbenită de-a curmezişul spatelui. Craniul spart de uriaş rămase un craniu spart de uriaş, îngălbenit şi crăpat, rânjindu-şi rânjetul murdar şi sălbatic.

Fruntea i se topi. Mustaţa castanie, bărbia noduroasă, carnea galbenă, bolnăvicioasă, şi ochii mici şi negri, toate se dizolvară. Degete cenuşii se strecurară prin părul lung, castaniu. În colţurile gurii apărură cutele unui zâmbet. Dintr-odată, era mai mare decât înainte, cu pieptul mai larg, mai lat în spate, suplu, cu picioare lungi, cu faţa proaspăt bărbierită şi arsă de vânt.

Ochii lui Jon Snow se lărgiră:

— Mance?

— Lord Snow. Mance Rayder nu zâmbi.

— *Te-a ars.*

— L-a ars pe Lordul Oaselor.

Jon Snow se întoarse spre Melisandre:

— Ce vrăjitorie e asta?

— Spune-i cum vrei. Magie, părere, iluzie. R'hllor e Stăpânul Luminii, Lord Comandant şi slujitorilor lui le e dat să ţeasă raze, aşa cum alţii ţes fire.

Mance Rayder chicoti.

— Am avut şi eu îndoielile mele, Snow, dar de ce să n-o fi lăsat să încerce? Ori asta, ori îl lăsam pe Stannis să mă prăjească.

— Oasele ajută, zise Melisandre. Oasele ţin minte. Cele mai puternice magii sunt clădite pe asemenea lucruri. Cizmele unui mort, o şuviţă de păr, o pungă cu oscioarele degetelor. Din asemenea lucruri, cu vorbe şoptite şi rugăciuni, poţi să plămădeşti umbra unui om şi s-o aşezi pe trupul altuia, ca o mantie. Esenţa celui care o poartă nu se schimbă, doar înfăţişarea.

Preotesei roşie făcea totul să pară atât de simplu şi de uşor. Ei nu trebuiau să ştie cât de greu îi fusese ori ce preţ plătise. Aceasta era o lecţie pe care Melisandre o învăţase cu mult înainte de Asshai: cu cât vrăjitoria părea mai lipsită de efort, cu atât mai mult se temeau oamenii de vrăjitor. Când flăcările îl mângâiaseră pe Rattleshirt, rubinul de la gâtul ei se înfierbântase atât de tare, încât Melisandre se temuse că propria-i carne avea să se înnegrească şi să fumege. Din fericire, Lordul Snow o salvase de o asemenea agonie, cu săgeţile. Când Stannis clocotise de mânie în faţa acelei sfidări, ea se înfiorase de uşurare.

— Falsul nostru rege e arţăgos, îi spuse Melisandre lui Jon Snow, dar nu te va trăda. Fiul lui e în mâinile noastre, nu uita. Şi îţi datorează viaţa.

— Mie? Snow era uluit.

— Cui altcuiva, lordul meu? Doar cu sângele vieţii puteau fi plătite crimele sale, după cum spun legile voastre, şi Stannis Baratheon nu e omul care să încalce vreo lege... dar, cum ai zis tu, atât de înţelept, legile oamenilor se sfârşesc la Zid. Ţi-am spus că Stăpânul Luminii îţi va auzi rugăciunile. Ai vrut o cale să-ţi salvezi surioara şi totuşi să-ţi păstrezi onoarea care înseamnă atât

de mult pentru tine, să-ţi respecţi jurămintele pe care le-ai rostit în faţa zeului tău de lemn. Melisandre întinse un deget palid: În faţa ta, Lord Snow, stă salvatorul Aryei. Un dar de la Stăpânul Luminii… şi de la mine.

DUHOARE

Auzi mai întâi fetele, lătrând în timp ce goneau spre casă. Bubuitul labelor, răsunând pe dalele de piatră, îl făcu să zvâcnească în picioare, cu lanţurile zornăind. Cel dintre genunchi nu era mai lung de-un ţol, scurtându-i pasul într-un târşâit. Era greu să se mişte repede în felul acesta, dar încerca din răsputeri, săltând de pe salteaua lui de paie. Ramsay Bolton se întorsese şi avea să-l dorească pe Duhoare la îndemână, ca să-l servească.

Afară, sub cerul rece de toamnă, vânătorii dădeau năvală pe porţi. Ben Oase era în frunte, cu fetele schelălăind şi lătrând în jurul lui. În spate veneau Jupuitorul, Alyn Ursuzul şi Damon Dansează-pentru-mine, cu biciu-i lung, bine uns, apoi Walderii călărind pe mânjii suri dăruiţi de Lady Dustin. Nobilul lord venea călare pe Sânge, armăsarul roşu cu un temperament pe măsura stăpânului său. Ramsay Bolton râdea. Ceea ce, ştia Duhoare, putea fi foarte bine sau foarte rău.

Căţelele se năpustiră peste el înainte să poată ghici care, atrase de miros. Căţelele ţineau la Duhoare. Dormeau împreună, cel mai adesea şi, uneori, Ben Oase îl lăsa să mănânce cu ele. Haita gonea peste dalele de piatră, lătrând, dându-i ocol, sărind să-i lingă faţa murdară, apucându-l de picioare. Helicent îi prinse mâna stângă între dinţi şi o smotoci atât de tare, încât Duhoare se temu c-o să mai piardă două degete. Jeyne Roşcata se izbi în pieptul lui şi-l doborî de pe picioare. Era suplă, musculoasă, pe când Duhoare era slab şi deşirat, numai piele cenuşie şi oase sfărâmicioase, o pieritură căruntă.

Călăreţii descălecau, când o împinse pe Jeyne Roşcata de pe pieptul lui, chinuindu-se să se ridice în genunchi. Două duzini de călăreţi plecaseră şi două duzini se întorseseră, ceea ce însemna că vânătoarea fusese un eşec. Asta era rău, căci lui Ramsay nu-i plăcea gustul

eşecului. *Va dori să facă rău cuiva.*

În ultimul timp, stăpânul lui fusese nevoit să se înfrâneze, fiindcă Barrowtonul era plin de oameni de care Casa Bolton avea nevoie şi Ramsay ştia să se poarte cu grijă în preajma Dustinilor, a Ryswellilor şi a celorlalţi lorzi mărunţi. Cu ei, era mereu curtenitor şi zâmbitor. Ce se petrecea în spatele uşilor închise era altă poveste.

Ramsay Bolton era îmbrăcat aşa cum îi şedea bine lordului de Hornwood şi moştenitorului Dreadfortului. Mantia lui era cusută din piei de lup şi prinsă pe umărul drept, ca să-l ferească de răcoarea toamnei, cu dinţii îngălbeniţi ai unui cap de lup. Pe un şold purta un paloş, cu lama groasă şi grea ca un satâr, iar pe celălalt un pumnal lung şi un cuţitaş curbat pentru jupuit, cu vârful încovoiat şi lama tăioasă ca briciul. Toate trei armele aveau mânere făurite la fel, din os galben.

— Duhoare! strigă nobilul lord de pe şaua înaltă a Sângelui. Puţi! Îţi simt duhoarea peste curte.

— Ştiu, stăpâne, fu nevoit să spună Duhoare. Îmi cer iertare.

— Ţi-au adus un dar. Ramsay se răsuci, întinse mâna în spatele lui, scoase ceva din şa şi-l azvârli: Prinde!

Cu lanţuri, cătuşe şi degetele-i lipsă, Duhoare era mai stângaci decât fusese înainte să-şi afle numele. Capul zbură şi îi izbi mâinile mutilate, ricoşă pe cioatele degetelor şi îi căzu la picioare, într-o ploaie de viermi. Acoperit cu o crustă de sânge uscat, era de nerecunoscut.

— Ţi-am spus să-l prinzi, făcu Ramsay. Ridică-l. Duhoare încercă să ridice scăfârlia de-o ureche. Nu mergea. Carnea era verde şi putredă şi urechea i se sfâşie între degete. Micul Walder râse şi, o clipă mai târziu, râdeau şi ceilalţi. O, lasă-l încolo, zise Ramsay. Doar ocupă-te de Sânge. L-am muncit din greu, afurisitul.

— Da, stăpâne, aşa am să fac.

Duhoare alergă la cal, lăsând căţelelor capul retezat.

— Azi miroşi ca rahatul de porc, Duhoare, zise Ramsay.

— Pentru el, e un progres, remarcă Damon Dansează-pentru-mine, zâmbind, în timp ce-şi strângea biciul.

Micul Walder săltă din şa.
— Te poţi ocupa şi de calul meu, Duhoare. Şi de-al micului meu văr.
— Mă pot ocupa singur de calul meu, zise Walder cel Mare.
Micul Walder devenise preferatul Lordului Ramsay şi îi semăna tot mai mult, cu fiecare zi, dar mai tânărul Walder era alt soi de om şi arareori lua parte la jocurile şi cruzimile vărului său.
Duhoare nu-i luă în seamă pe scutieri. Conduse armăsarul lui Bolton către grajduri, săltând într-o parte când Sânge încerca să-l lovească. Vânătorii intrară cu paşi mari în castel, toţi în afară de Ben Oase, care ocăra căţelele, să nu se mai bată pe capul retezat.
Walder cel Mare îl urmă în grajduri, ducându-şi mânzul de căpăstru. Duhoare îi aruncă o privire, în timp ce-i scotea lui Sânge zăbala.
— Cine era? întrebă el încet, ca să nu-l audă celelalte ajutoare.
— Nimeni. Walder cel Mare îşi deşeuă roibul. Un bătrân pe care l-am întâlnit pe drum, atâta tot. Mâna o capră bătrână şi patru iezi.
— Nobilul lord l-a omorât pentru capre?
— Nobilul lord l-a omorât fiindcă i-a spus *Lord Snow.* Dar caprele-au fost bune. Am muls capra şi am fript iezii.
Lord Snow. Duhoare clătină din cap, cu lanţurile zornăind, în timp ce se muncea cu chingile de şa ale lui Sânge. *Orice nume-ar purta, Ramsay nu-i omul căruia să-i fii în preajmă când e furios. Ori când nu e.*
— Ţi-ai găsit verii, lordul meu?
— Nu, nici n-am crezut că-i vom găsi. Sunt morţi. Din porunca Lordului Wyman. Asta aş fi făcut şi eu, în locul lui.
Duhoare nu spuse nimic. Era mai bine să nu spui unele lucruri, nici măcar în grajduri, cu nobilul lord în castel. Un cuvânt greşit îl putea costa încă o falangă, poate chiar un deget. *Nu limba, însă. N-o să-mi taie niciodată limba. Îi place să mă audă rugându-l să mă cruţe de durere. Îi place să mă facă să zic asta.*

Călăreţii fuseseră plecaţi şaisprezece zile la vânătoare, doar cu pâine tare şi carne de vită sărată, în afară de câte-un ied furat, din când în când, aşa că, în seara aceea, Lordul Ramsay porunci să se dea un ospăţ în cinstea întoarcerii lui la Barrowton. Gazda lor, un lord mărunt, cu părul alb şi un singur braţ, pe nume Harwood Stout, ştia că era bine să nu-l refuze, deşi, la ora asta, cămările lui erau, probabil, aproape goale. Duhoare îi auzise pe servitorii lui Stout bodogănind despre cum mâncau Bastardul şi oamenii lui toate proviziile pentru iarnă.

— Cică o s-o ia în patul lui pe mezina Lordului Eddard, se plânsese bucătăreasa lui Stout, când credea că Duhoare nu o aude, dar pe noi o să ne scarmene când vin zăpezile, ascultaţi ce vă spun.

Cu toate acestea, Lordul Ramsay decretase ospăţ, aşa că ospăţ trebuia să fie. Fură aşezate mese de scânduri în sala mare a lui Stout, fu tăiat un bou şi, în seara aceea, în timp ce soarele cobora la asfinţit, vânătorii întorşi cu mâna goală mâncară friptură şi coaste, pâine de orz, un piure de morcovi şi mazăre, totul stropit cu cantităţi enorme de bere.

Micului Walder îi reveni misiunea de-a se îngriji ca Lordul Ramsay să aibă mereu cupa plină, în timp ce Walder cel Mare le turna celorlalţi de la masa de onoare. Duhoare era legat în lanţuri în spatele uşilor, pentru ca mirosul lui să nu le taie pofta de mâncare mesenilor. El avea să mănânce mai târziu, ce resturi se va gândi Lordul Ramsay să-i trimită. Căţelele însă se desfătau alergând prin sală şi făcură deliciul serii când Maude şi Jeyne Cenuşia se repeziră cu colţii asupra unuia dintre câinii Lordului Stout pentru un os deosebit de cărnos aruncat de Will Scurtul. Duhoare era singurul om din sală care nu urmărea încăierarea câinilor. Nu-şi dezlipea ochii de la Ramsay Bolton.

Bătaia nu se sfârşi până când câinele gazdei lor nu rămase fără suflare. Bătrânul câine de vânătoare al lui Stout n-avusese nicio şansă: singur împotriva celor două căţele tinere, puternice şi sălbatice, ale lui Ramsay. Ben

Oase, care iubea animalele mai mult decât pe stăpânul lor, îi spusese lui Duhoare că toate purtau numele ţărăncuţelor pe care le vânase, le violase şi le omorâse Ramsay, pe când era încă bastard, alergând cu primul Duhoare.

— Cele care i-au oferit o distracţie pe cinste, oricum. Cele care plâng, cerşesc îndurare şi nu vor să fugă n-au şansa să se întoarcă în piele de căţea, i-a explicat Ben Oase. Duhoare nu se îndoia că următorii pui care născuţi în adăposturile din Dreadfort o vor avea printre ei şi pe Kyra. Le-a dresat să omoare şi lupi, îi mărturisise Ben Oase.

Duhoare n-a spus nimic. Ştia pentru care lupi erau dresate fetele, dar nu voia să le privească bătându-se pentru degetul lui tăiat.

Doi servitori scoteau din sală trupul câinelui mort şi o bătrână aduse o cârpă, o greblă şi-o găleată, să se ocupe de paiele îmbibate de sânge, când uşile se dădură furtunos în lături şi o duzină de oameni cu zale gri şi coifuri de fier păşiră apăsat înăuntru, trecând valvârtej pe lângă tinerele gărzi ale lui Stout, palide la faţă, în armurile şi mantiile lor aurii şi roşietice. O tăcere bruscă puse stăpânire pe meseni… pe toţi, în afară de Lordul Ramsay care azvârli osul pe care-l rodea, îşi şterse gura cu mâneca, afişă un zâmbet unsuros şi ud şi spuse:

— Tată.

Lordul Dreadfortului privi plictisit la rămăşiţele ospăţului, la câinele mort, la obiectele atârnate pe pereţi, la lanţurile şi cătuşele lui Duhoare.

— Afară, le zise petrecăreţilor, cu glas domol ca o şoaptă. Acum. Toţi.

Oamenii Lordului Ramsay se ridicară de la mese, părăsindu-şi cupele şi talerele de lemn. Ben Oase le strigă pe fete şi toate se luară după el, unele cu oase între dinţi. Harwood Stout făcu o plecăciune băţoasă şi părăsi sala fără o vorbă.

— Dezleagă-l pe Duhoare şi ia-l cu tine, mârâi Ramsay la Alyn Ursuzul, dar tatăl lui flutură o mână palidă şi spuse:

— Nu, lasă-l aici.

Până şi gărzile Lordului Roose se retraseră, trăgând uşile după ele. Când ecoul se stinse, Duhoare se pomeni singur în sală, cu cei doi Boltoni, tată şi fiu.

— Nu i-ai găsit pe Freyii dispăruţi. Judecând după tonul lui Roose Bolton, era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Ne-am dus acolo unde Lordul Mreană susţine că s-au despărţit, dar fetele n-au găsit nicio urmă.

— Ai întrebat de ei în sate şi cetăţi?

— Vorbe irosite. Ţăranii ar putea fi şi orbi, după câte văd ei vreodată. Ramsay ridică din umeri. Contează? N-o să lipsească nimănui câţiva Freyi. Mai sunt o grămadă la Gemeni, dacă vom avea cândva nevoie de vreunul.

Lordul Roose rupse o bucăţică de pâine şi o mâncă.

— Hosteen şi Aenys sunt supăraţi.

— N-au decât să-i caute, dacă vor.

— Lordul Wyman îşi face reproşuri. Din câte spune el, s-a ataşat foarte mult de Rhaegar.

Lordul Ramsay începea să se înfurie. Duhoare îi vedea furia în expresia gurii, în arcuirea buzelor groase, în felul în care i se profilau tendoanele pe gât.

— Nătărăii ar fi trebuit să rămână cu Manderly.

Roose Bolton ridică din umeri.

— Lectica Lordului Wyman înaintează ca melcul… şi, desigur, sănătatea şi dimensiunile nobilului lord nu-i permit să călătorească mai mult de câteva ore pe zi, cu opriri frecvente pentru mâncare. Freyii erau nerăbdători să ajungă la Barrowton şi să-şi reîntâlnească rudele. Îi poţi învinui c-au luat-o înainte?

— Dacă asta au făcut. Îl crezi pe Manderly?

Ochii spălăciţi ai tatălui său sclipiră.

— Ţi-am dat impresia asta? Totuşi. Nobilul lord e cât se poate de tulburat.

— Nu atât de tulburat încât să nu poată mânca. Sunt convins că Lordul Porc a adus cu el jumătate din proviziile de la Portul Alb.

— Patruzeci de căruţe pline cu de-ale gurii. Butoaie de vin tare şi vin cu mirodenii, poloboace cu mrene

proaspete, o sută de porci, coşuri cu crabi şi stridii, un cod monstruos… Lordului Wyman îi place să mănânce. Sunt sigur că ai observat.

— Am observat că n-a adus niciun ostatic.

— Am observat şi eu asta.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— E o dilemă. Lordul Roose găsi o cupă goală, o şterse de faţa de masă şi o umplu din carafă. Se pare că Lordul Manderly nu e singurul care dă ospeţe.

— Ospăţul ar fi trebuit să-l dai tu, în cinstea întoarcerii mele, se plânse Ramsay, şi ar fi trebuit să fie în Castelul Barrow, nu în latrina asta.

— Nu dispun eu de Castelul Barrow şi de bucătăriile lui, îi răspunse cu blândeţe tatăl său. Sunt doar oaspete acolo. Castelul şi oraşul îi aparţin Doamnei Dustin, care nu te poate suferi.

Faţa lui Ramsay se întunecă:

— Dacă-i tai ţâţele şi le dau hrană căţelelor mele, atunci o să mă sufere? O să mă sufere dac-o jupoi şi-mi fac o pereche de cizme din pielea ei?

— Puţin probabil. Iar cizmele acelea ar fi foarte scumpe. Ne-ar costa Barrowtonul, Casa Dustin şi Ryswellii. Roose Bolton se aşeză la masă, vizavi de fiul său: Barbrey Dustin e sora mai mică a celei de-a doua soţii a mele, fiica lui Rodrik Ryswell, sora lui Roger, a lui Rickard şi a tizului meu Roose, văr cu ceilalţi Ryswelli. L-a îndrăgit pe regretatul meu fiu şi te suspectează că ai avut un rol în moartea lui. Lady Barbrey e o femeie care ştie să păstreze ranchiuna. Fii recunoscător pentru asta. Barrowtonul e devotat Boltonilor în mare parte pentru că ea continuă să-l învinuiască pe Ned Stark de moartea soţului ei.

— *Devotat?* spumegă Ramsay. Nu face decât să mă scuipe. Va veni ziua în care am să-i pârjolesc nepreţuitul oraş de lemn. S-o văd atunci cum scuipă şi stinge flăcările!

Roose se strâmbă, de parcă berea pe care-o sorbea s-ar fi acrit dintr-odată.

— Uneori mă faci să mă întreb dacă eşti, cu adevărat, odrasla mea. Strămoşii mei au fost în fel şi chip, dar

niciodată nătărăi. Nu, taci acum, am auzit destule. Părem puternici, deocamdată, da. Avem prieteni puternici, în Lannisteri şi Freyi, şi o mare parte a Nordului ne sprijină, scrâşnind din dinţi… dar ce-ţi închipui că se va întâmpla dacă-şi face apariţia unul dintre fiii lui Ned Stark?

Toţi fiii lui Ned Stark sunt morţi, gândi Duhoare. *Robb a fost ucis la Gemeni, iar Bran şi Rickon… le-am muiat capetele în smoală…* Capul îi bubuia. Nu voia să se gândească la nimic din cele ce se întâmplaseră înainte să-şi ştie numele. Erau amintiri dureroase, aproape la fel de chinuitoare ca micul cuţit de jupuit al lui Ramsay…

— Puii de lup ai lui Stark sunt morţi, zise Ramsay şi-şi mai turnă nişte bere, şi aşa vor rămâne. N-au decât să-şi arate feţele hidoase şi fetele mele o să sfâşie lupii ăia în bucăţi. Cu cât apar mai repede, cu atât mai repede îi omor iarăşi.

Bătrânul Bolton oftă.

— *Iarăşi?* Cu siguranţă, te-ai exprimat greşit. Nu i-ai ucis niciodată pe cei doi băieţei ai Lordului Eddard, pe care-i iubea atât de mult. A fost isprava lui Theon Schimbă-mantie, ai uitat? Câţi dintre prietenii care scrâşnesc din dinţi îţi închipui că ne-ar rămâne, dacă s-ar afla adevărul? Doar Lady Barbrey, din care vrei să-ţi faci o pereche de cizme… cizme *proaste.* Pielea de om nu e ca pielea de vită şi nu vor fi la fel de comode. Acum eşti un Bolton, prin decret regal. Încearcă să te porţi ca atare. Umblă tot felul de poveşti despre tine, Ramsay. Le aud peste tot. Oamenii se tem de tine.

— Bine.

— Greşeşti. Nu e bine. Despre mine nu s-au spus niciodată poveşti. Crezi că aş mai fi aici, dacă ar fi fost altfel? Treaba ta cum te distrezi, n-am să-ţi reproşez asta, dar trebuie să fii mai discret. O ţară paşnică, un popor liniştit. Asta a fost mereu deviza mea. Însuşeşte-ţi-o.

— De-asta le-ai părăsit pe Lady Dustin şi pe grăsana ta soţie? Ca să vii aici să-mi spui să fiu *liniştit?*

— Deloc. Am veşti pe care trebuie să le auzi. Lordul Stannis a părăsit, în sfârşit, Zidul.

Când auzi asta, Lordul Ramsay aproape că sări în picioare, un zâmbet sclipind pe buzele-i ude.

— Se îndreaptă spre Dreadfort?

— Nu, din păcate. Arnolf nu pricepe. Jură că a făcut tot ce i-a stat în putere să-i prindă în capcană.

— Oare? Scarmănă un Karstark şi vei găsi un Stark.

— După scărmăneala pe care i-a tras-o Tânărul Lup Lordului Rickard, asta ar putea să fie ceva mai puţin adevărat decât înainte. Fie cum o fi. Lordul Stannis a luat Deepwood Motte din mâinile oamenilor de fier şi l-a înapoiat Casei Glover. Mai rău, clanurile munţilor i s-au alăturat. Wull, Norrey, Liddle şi ceilalţi. Puterea lui creşte.

— A noastră e şi mai mare.

— Acum.

— Acum e timpul să-l zdrobim. Lasă-mă să atac Deepwood Motte.

— După ce te însori.

Ramsay trânti cupa şi drojdiile berii se împrăştiară peste faţa de masă.

— M-am săturat să aştept. Avem o fată, avem un copac şi avem lorzi destui să asiste. Mă însor mâine cu ea, o să-i plantez un fiu între picioare şi plec la drum înainte să i se usuce sângele de fecioară.

Se va ruga să pleci, gândi Duhoare, *şi se va ruga să nu te mai întorci niciodată în patul ei.*

— O să-i plantezi un fiu, zise Roose Bolton, dar nu aici. Am decis s-o iei de nevastă la Winterfell.

Perspectiva nu părea să-i surâdă Lordului Ramsay.

— Am pustiit Winterfellul sau ai uitat?

— Nu, dar se pare că tu ai uitat… *oamenii de fier* au pustiit Winterfellul şi i-au măcelărit locuitorii. Theon Schimbă-mantie.

Ramsay îi aruncă lui Duhoare o privire circumspectă.

— Da, aşa e, dar, totuşi… o nuntă în ruina aia?

— Ruinat, distrus, Winterfellul rămâne casa Aryei. Ce loc mai bun s-o iei de nevastă, s-o iei în patul tău şi să-ţi declari pretenţiile? Dar asta nu e decât jumătate din poveste. Am fi nebuni să-l atacăm pe Stannis. Să ne atace

el! E prea prudent să vină la Barrowton… dar *trebuie* să vină la Winterfell. Oamenii clanurilor n-o vor lăsa pe fiica nepreţuitului lor Ned pe mâna unuia ca tine. Stannis va trebui să atace, altfel îi va pierde… şi, fiind un comandant atât de prevăzător, îşi va chema toţi prietenii şi aliaţii când va porni la atac. Îl va chema pe Arnolf Karstark.

Ramsay îşi linse buzele crăpate.

— Şi al nostru va fi.

— Dacă ne ajută zeii. Roose se ridică în picioare. Te vei însura la Winterfell. Voi informa lorzii că plecăm în trei zile şi-i voi invita să ne însoţească.

— Eşti Păzitorul Nordului: porunceşte-le.

— O invitaţie va duce la acelaşi rezultat. Gustul puterii e mai bun când îl îndulceşti cu puţină curtoazie. Ai face bine să înveţi asta, dacă speri să domneşti vreodată. Lordul Dreadfortului aruncă o privire spre Duhoare: O, şi dezleagă-ţi căţelul. Îl iau cu mine.

— Îi iei? Unde? E al meu. Nu ţi-l dau.

Roose părea amuzat:

— Tot ce ai ţi-am dat eu. Ar fi bine să nu uiţi asta, bastardule. Cât despre acest… Duhoare… dacă nu l-ai distrus iremediabil, ar putea să ne fie de folos. Adu cheile şi scoate-i lanţurile alea, până nu mă faci să regret ziua în care am violat-o pe maică-ta.

Duhoare văzu cum gura lui Ramsay se strâmbă, cum îi sclipeşte saliva între buze. Se temea să nu sară peste masă, cu pumnalul în mână. În loc de asta, se făcu roşu la faţă, îşi întoarse ochii spălăciţi de la ochii spălăciţi ai tatălui său şi plecă să caute cheile. Dar, când îngenunche să scoată cătuşele de la încheieturile şi gleznele lui Duhoare, se aplecă şi-i şopti:

— Nu-i spune nimic şi ţine minte fiecare vorbă pe care-o rosteşte. Te voi avea înapoi, orice ţi-ar îndruga căţeaua Dustin. Cine eşti?

— Duhoare, stăpâne. Omul tău. Sunt Duhoare, rimează cu strecurare.

— Aşa e. După ce tatăl meu mi te aduce înapoi, o să-ţi mai tai un deget. O să te las pe tine să alegi care.

Nechemate, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— *De ce?* strigă el şi glasul i se frânse. N-am cerut eu să mă ia de la tine. Fac tot ce vrei, te slujesc, mă supună. Eu… te rog, nu…

Ramsay îi trase o palmă peste faţă.

— Ia-l, îi spuse tatălui său. Nici măcar nu e om. Mirosul lui îmi face greaţă.

Luna se înălţa peste zidurile de lemn ale Barrowtonului când plecară. Duhoare auzea vântul şuierând peste câmpurile unduitoare de dincolo de oraş. Era mai puţin de-un kilometru şi jumătate de la Castelul Barrow la modesta fortăreaţă a lui Harwood Stout, de dincolo de porţile dinspre est. Lordul Bolton îi oferi un cal.

— Poţi să călăreşti?

— Eu… stăpâne, eu… cred că da.

— Walton, ajută-l să încalece.

Chiar şi fără lanţuri, Duhoare se mişca asemenea unui moşneag. Carnea îi atârna pe oase şi Alyn Ursuzul şi Ben Oase spuneau că tresare. Iar mirosul… până şi iapa pe care i-o aduseră se feri când încercă s-o încalece.

Dar era o iapă blândă şi ştia drumul spre Castelul Barrow. Lordul Bolton îl ajunse din urmă când ieşea pe poartă. Gărzile se dădură la o parte, păstrând o distanţă discretă.

— Cum vrei să-ţi spun? îl întrebă lordul, în timp ce înaintau pe străzile Barrowtonului.

Duhoare, sunt Duhoare, rimează cu provocare.

— Duhoare, răspunse el, dacă îţi place, stăpâne.

— *Stăp’ne.* Buzele lui Bolton se despărţiră, dezvăluind un milimetru din dinţii lui. Ar fi putut fi un zâmbet.

Nu pricepea.

— Stăpâne? Am spus…

— Ai spus *stăpâne,* când ar fi trebuit să zici *stăp’ne.* Limba îţi trădează obârşia, cu fiecare vorbă pe care-o rosteşti. Dacă vrei să pari un ţăran în toată regula, spune-o ca şi cum ai avea noroi în gură sau ca şi cum ai fi prea prost să-ţi dai seama că se pronunţă cu *â.*

— Dacă ţi-e pe plac, *stăp’ne.*

— Mai bine. Duhneşti îngrozitor.

— Da, *stăp'ne.* Să-mi fie cu iertare, *stăp'ne.*

— De ce? Felul în care miroşi e vina fiului meu, nu a ta. Sunt conştient de asta. Trecură pe lângă un grajd şi un han oblonit, cu un snop de grâu pictat pe tabla de la intrare. Duhoare auzi muzică răzbătând prin ferestre. L-am cunoscut şi pe primul Duhoare, continuă Lordul Bolton. Duhnea, dar nu fiindcă era nespălat. N-am întâlnit o fiinţă mai curată, la drept vorbind. Se îmbăia de trei ori pe zi şi purta flori în păr, ca o fecioară. O dată, pe când a doua mea soţie era încă în viaţă, a fost prins furând parfum din dormitorul ei. Am pus să fie biciuit pentru asta. O duzină de lovituri de bici. Până şi sângele îi mirosea ciudat. După un an, a încercat din nou. De data aceasta a băut parfumul şi era cât pe-aci să moară. Nu conta. Mirosul era ceva cu care se născuse. Un blestem, zic cei din popor. Zeii îi dăduseră duhoarea pentru ca oamenii să ştie că are sufletul putred. Bătrânul meu maester susţinea că era un semn de boală, deşi, altminteri, băiatul era viguros ca un taur. Nimeni nu putea să stea în preajma lui, aşa că dormea cu porcii… până în ziua în care la porţile mele a apărut mama lui Ramsay, cerând să-i dau un servitor pentru bastardul meu, care creştea şi devenea sălbatic şi neascultător. I l-am dat pe Duhoare. Trebuia să fie amuzant, dar el şi Ramsay au devenit de nedespărţit. Mă întreb, însă… oare Ramsay l-a corupt pe Duhoare, sau Duhoare pe Ramsay? Nobilul lord îi aruncă o privire actualului Duhoare, cu ochii spălăciţi şi stranii ca două luni albe: Ce ţi-a şoptit în timp ce te-a dezlegat?

— El… a zis… *A zis să nu-ţi spun nimic.* Cuvintele i se opriră în gâtlej şi Duhoare începu să tuşească şi să se sufoce.

— Respiră adânc. Ştiu ce-a spus. Să mă spionezi şi să-i păstrezi secretele. Bolton chicoti: De parcă ar avea secrete. Alyn Ursuzul, Luton, Jupuitorul, toţi ceilalţi, de unde crede c-au venit? Chiar e convins că sunt oamenii *lui?*

— Oamenii lui, repetă Duhoare.

Se părea că Lordul Bolton aştepta un comentariu de la el, dar nu ştia ce să spună.

— Bastardul meu ţi-a povestit vreodată cum m-am pricopsit cu el?

Asta *chiar* ştia, spre uşurarea lui.

— Da, stă… *stăp'ne.* Ai întâlnit-o pe mama lui pe când te plimbai călare şi ai fost fermecat de frumuseţea ei.

— Fermecat? Bolton râse. A folosit el cuvântul ăsta? Păi, băiatul are suflet de menestrel… dar, dacă tu crezi cântecul ăsta, s-ar putea să fii mai nătărău decât primul Duhoare. Până şi partea cu plimbatul călare e greşită. Vânam o vulpe de-a lungul Apei Lacrimilor, când am dat peste o moară şi am văzut o tânără spălând haine în valuri. Bătrânul morar îşi luase o nevastă de două ori mai tânără decât el. Era o făptură înaltă, mlădioasă, cu un aer foarte *sănătos.* Picioare lungi, sâni mici şi fermi, ca două prune coapte. Drăguţă, pentru o fată simplă. În clipa în care am dat cu ochii de ea, am dorit-o. Era dreptul meu. Maesterii îţi vor spune că Regele Jaehaerys a abolit dreptul stăpânului la prima noapte, ca s-o potolească pe sâcâitoarea lui regină, dar, acolo unde domnesc vechii zei, vechile obiceiuri s-au păstrat. Umberii respectă şi ei obiceiul primei nopţi, oricât ar nega-o. Şi unele clanuri ale munţilor, iar în Skagos… ei, bine, doar copacii inimii văd ce se întâmplă în Skagos, şi numai jumătate. Căsătoria morarului se făcuse fără permisiunea ori cunoştinţa mea. Omul mă înşelase. Aşadar, l-am spânzurat şi mi-am revendicat drepturile sub copacul de care atârna. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, ţărăncuţa n-a prea meritat să-l spânzur. Mi-a scăpat şi vulpea şi, pe drumul de întoarcere la Dreadfort, gonaciul meu preferat şi-a rupt piciorul, aşa că, una peste alta, a fost o zi jalnică. Un an mai târziu, aceeaşi ţărăncuţă a avut neruşinarea să-şi facă apariţia la Dreadfort, cu un monstru urlător, roşu la faţă, despre care pretindea că-i odrasla mea. Ar fi trebuit să poruncesc ca mama să fie biciuită şi copilul aruncat într-o fântână… dar pruncul *avea* ochii mei. Mi-a spus că, atunci când fratele răposatului ei soţ a văzut ochii aceia, a bătut-o până la

sânge şi a alungat-o de la moară. Asta m-a supărat, aşa că i-am dat ei moara şi i-am tăiat fratelui limba, ca să mă asigur că nu se apucă să alerge la Winterfell cu poveşti care l-ar putea tulbura pe Lordul Rickard. În fiecare an îi trimiteam femeii nişte purcei, găini şi un sac de stele de aramă, în contul înţelegerii noastre că nu-i va spune niciodată băiatului că eu sunt tatăl lui. O ţară paşnică, un popor liniştit, asta a fost mereu deviza mea.

— O deviză bună, *stăp'ne.*

— Dar femeia mi-a încălcat porunca. Vezi cum e Ramsay. E creaţia ei. A ei şi a lui Duhoare, care-i şopteau mereu la ureche despre drepturile lui. Ar fi trebuit să fie mulţumit să macine porumb. Doar nu crede cu adevărat că va stăpâni vreodată Nordul?

— Luptă pentru tine, se repezi Duhoare. E puternic.

— Taurii sunt puternici. Urşii. Mi-am văzut bastardul luptând. Nu e numai vina lui. Duhoare i-a fost instructor, primul Duhoare, şi Duhoare n-a fost niciodată învăţat să mânuiască armele. Ramsay e feroce, nu am să te contrazic, dar mişcă sabia aia ca un măcelar care taie carne.

— Nu se teme de nimeni, *stăp'ne.*

— Ar trebui să se teamă. Teama te ţine viu în această lume a trădării şi-a înşelăciunii. Chiar şi aici, în Barrowton, ciorile dau târcoale, aşteptând să se ospăteze cu carnea noastră. În Casele Cerwyn şi Tallhart nu te poţi încrede, grăsanul meu prieten, Lordul Wyman, urzeşte trădare, iar Urgia Târfelor… Umberii pot părea nătărăi, dar nu le lipseşte o anumită şiretenie. Ramsay ar trebui să se teamă de toţi, aşa cum mă tem eu. Data viitoare când îl vezi, să-i spui asta.

— Să-i spun… să-i spun să se teamă? Duhoare simţea că-l ia cu ameţeli numai când se gândea la asta. *Stăp'ne,* dacă aş face aşa ceva, ar…

— Ştiu. Lordul Bolton oftă. Are sângele stricat. Îi trebuie lipitori. Lipitorile sug sângele rău, toată furia şi durerea. Mânia întunecă minţile oricărui om. Dar Ramsay… mă tem că sângele lui murdar ar otrăvi până şi lipitorile.

— E fiul tău.

— Acum. Am mai avut unul, cândva. Domeric. Un băiat liniştit, dar foarte cultivat. A slujit patru ani ca paj al doamnei Dustin, şi trei în Vale, ca scutier al Lordului Redfort. Cânta la harpă, citea cronici şi călărea ca vântul. Caii… băiatul era înnebunit după cai, după cum o să-ţi spună şi Lady Dustin. Nici măcar fiica Lordului Rickard nu-l putea întrece, şi ea era o iapă împieliţată. Redfort spunea că are în faţă un viitor strălucit în arenele de turnir. Un mare luptător trebuie să fie mai întâi un mare călăreţ.

— Da, stăp'ne. Domeric. I-am… i-am auzit numele…

— Ramsay l-a omorât. O boală de maţe, zice Maester Uthor, dar eu zic otravă. În Vale, Domeric se bucurase de compania fiilor lui Redfort. Voia un frate lângă el, aşa că a plecat în susul Apei Lacrimilor, să-l caute pe bastard. I-am interzis-o, dar Domeric era bărbat în toată firea şi se credea mai deştept decât tatăl lui. Acum, oasele lui zac sub Dreadfort, împreună cu ale fraţilor lui, care au murit în leagăn, iar eu am rămas cu Ramsay. Spune-mi, lordul meu… dacă acela ce ucide sânge din sângele lui e blestemat, ce trebuie să facă un tată când un fiu al său îl ucide pe altul?

Întrebarea îl îngrozea. O dată, îl auzise pe Jupuitor că Bastardul îşi omorâse fratele, dar nu îndrăznise să creadă. *Poate că se înşală. Fraţii mor uneori, asta nu înseamnă că au fost ucişi. Fraţii mei au murit, şi nu i-am omorât eu.*

— Stăpânul meu are o nouă nevastă să-i dăruiască fii.

— Şi ce i-ar mai plăcea bastardului meu! Lady Walda *este* din Casa Frey şi pare să aibă un pântece roditor. Am ajuns să ţin ciudat de mult la soţioara mea dolofană. Cele două dinaintea ei nu scoteau un sunet în pat, dar ea scânceşte şi tremură. Mi se pare de-a dreptul încântător. Dacă scoate fii la fel cum îndeasă plăcinte, Dreadfortul va fi în curând invadat de Boltoni. Ramsay o să-i omoare pe toţi, desigur. Şi va fi cel mai bine aşa. Eu nu voi trăi destul ca să oblăduiesc alţi fii până ajung bărbaţi, iar lorzii copii sunt năpasta oricărei Case. Dar Walda va suferi să-i vadă murind.

Duhoare avea gâtul uscat. Auzea vântul prin crengile

desfrunzite ale ulmilor ce străjuiau strada.

— Stăpâne, eu…

— *Stăp’ne,* nu uita.

— *Stăp’ne,* dacă mi-aş îngădui să întreb… de ce m-ai vrut? Nu folosesc nimănui. Nici măcar nu sunt om. Sunt nevolnic şi… duhnesc…

— O baie şi veşminte noi te vor face să miroşi mai bine.

— O baie? Duhoare simţi un nod în stomac. Eu… mai bine nu, *stăp’ne.* Te rog. Am… răni, şi… hainele astea… mi le-a dat Lordul Ramsay, el… a spus să nu mi le scot, decât la porunca lui…

— Porţi zdrenţe, spuse Lordul Bolton, răbdător. Zdrenţe jegoase, sfâşiate, pătate şi duhnind a sânge şi urină. Şi subţiri. Cred că ţi-e frig. O să te îmbrăcăm în lână de miel, moale şi caldă. Poate o mantie tivită cu blană. Ţi-ar plăcea?

— Nu.

Nu-i putea lăsa să-i ia hainele pe care i le dăduse Lordul Ramsay. Nu-i putea lăsa să-l *vadă.*

— Ai prefera să te îmbraci în mătase şi catifea? A fost o vreme în care îţi plăceau asemenea veşminte, îmi amintesc.

— *Nu,* insistă el, cu glas strident. Nu, nu vreau decât hainele astea. Hainele lui Duhoare. Sunt Duhoare, rimează cu spionare. Inima îi bubuia ca o tobă şi glasul i se subţiase, într-un scâncet speriat. Nu vreau baie. Te rog, *stăp’ne,* nu-mi lua hainele.

— Atunci îi laşi măcar să le spele?

— Nu, Nu, *stăp’ne. Te rog.*

Îşi strânse tunica la piept cu ambele mâini şi se chirci în şa, speriat că Roose Bolton ar putea să le poruncească gărzilor sale să-i sfâşie hainele de pe el, chiar acolo, în stradă.

— Cum doreşti. Ochii spălăciţi ai lui Bolton păreau goi în lumina lunii, de parcă n-ar fi fost nimeni în spatele lor. Nu vreau să-ţi fac niciun rău, ştii. Îţi sunt dator din cale-afară.

— Dator? O parte din el ţipa. *E o cursă, se joacă cu tine, fiul nu e decât umbra tatălui.* Lordul Ramsay se juca tot

timpul cu speranţele lui. Ce… ce-mi datorezi, *stăp’ne?*

— Nordul. Casa Stark a fost osândită în noaptea în care ai cucerit Winterfellul. Lordul Bolton flutură o mână palidă, cu dispreţ: Toate astea nu sunt decât ciorovăieli pentru pradă.

Scurta lor călătorie se sfârşi lângă zidurile de lemn ale Castelului Barrow. Pe turnurile lui drepte erau arborate steaguri ce fluturau în vânt: omul jupuit al Dreadfortului, securea de război a Cerwynilor, pinii Casei Tallhart, tritonul lui Manderly, cheile încrucişate ale bătrânului Lord Locke, uriaşul Umberilor şi mâna de piatră a Casei Flint, elanul Casei Hornwood. Pentru Casa Stout, dungile în „v”, roşcat-cafenii şi aurii, pentru Slate, un fond gri, conturat de o linie dublă albă. Patru capete de cai vesteau prezenţa tuturor celor patru Ryswelli de la Pâraie – unul sur, unul negru, unul auriu şi unul roib. Pe seama Ryswellilor se glumea cum că n-au fost în stare să se pună de acord nici măcar în privinţa blazonului lor. Deasupra, flutura cerbul-şi-leul băiatului care stătea pe Tronul de Fier, la mii de kilometri depărtare.

Duhoare asculta braţele vechii mori de vânt învârtindu-se, în timp ce trecură prin casa porţii într-o curte cu iarbă, unde grăjdarii alergară să le ia caii.

— Pe-aici, te rog. Lordul Bolton îl conduse către donjon, unde fluturau stindardul răposatului Lord Dustin şi cel al văduvei sale. Al lui era o coroană cu ţepuşe, deasupra unor securi încrucişate. Al ei înfăţişa acelaşi blazon, împreună cu capul de cal auriu al lui Rodrick Ryswell.

În timp ce Duhoare urca un şir de trepte largi de lemn, către sala mare, picioarele începură să-i tremure. Ca să le potolească, fu nevoit să se oprească, privind la coamele acoperite de iarbă ale Gorganului Mare. Unii susţineau că era mormântul Primului Rege, care îi condusese pe Primii Oameni în Westeros. Alţii credeau că acolo trebuie să fie îngropat vreun rege al uriaşilor, ţinând seama de dimensiunile lui. Câţiva fuseseră auziţi chiar spunând că nu era niciun mormânt, doar un deal singuratic, căci ţinutul gorganelor era, în cea mai mare parte, neted şi

bătut de vânturi.

În sala mare, o femeie stătea lângă şemineu, încălzindu-şi mâinile deasupra jarului unui foc pe cale să se stingă. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare şi nu purta aur ori pietre preţioase, dar era de obârşie nobilă, asta se vedea de la o poştă. Deşi avea câteva riduri în colţurile gurii şi mai multe în jurul ochilor, îşi ţinea spatele drept şi era frumoasă. Avea părul castaniu şi alb în părţi egale şi îl purta legat la spate, într-un coc de văduvă.

— Cine e? întrebă ea. Unde e băiatul? Bastardul tău a refuzat să renunţe la el? Bătrânul ăsta e… o, zei, aveţi îndurare, ce-i *mirosul* ăsta? Fiinţa asta a făcut pe ea?

— A fost la Ramsay. Lady Barbrey, permite-mi să ţi-l prezint pe lordul de drept al Insulelor de Fier, Theon din Casa Greyjoy.

Nu, gândi el, *nu, nu pomeni numele ăsta. O să te audă Ramsay, o să afle, o să afle, o să mă chinuie.* Gura i se strânse.

— Nu e ceea ce mă aşteptam.

— E ceea ce avem.

— Ce i-a făcut bastardul tău?

— I-a jupuit nişte piele, îmi închipui. Câteva bucăţele. Nimic esenţial.

— E nebun?

— S-ar putea. Contează?

Duhoare nu mai putea suporta să-i asculte:

— Vă rog, *stăp'ne, stăp'nă,* e o greşeală. Căzu în genunchi, tremurând ca o frunză într-o furtună de iarnă, cu lacrimile şiroind pe obrajii-i devastaţi. Nu sunt eu, nu sunt eu Schimbă-mantie, el a murit la Winterfell. Numele meu e Duhoare. Îşi amintise *numele.* Rimează cu oroare.

TYRION

Selaesori Qhoran era la şapte zile de Volantis, când Penny ieşi, în cele din urmă, din cabina ei, strecurându-se pe punte ca un sfios animal al pădurii după un somn lung de iarnă. Se lăsa înserarea, şi preoteasa roşie aprinsese un foc de noapte în mangalul mare de fier din mijlocul navei, în jurul căruia echipajul se aduna să se roage. Glasul lui Moqorro era ca o tobă mare ce părea să bubuie de undeva din adâncul torsului său masiv.

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne încălzeşte,* psalmodia el. *Îţi mulţumim pentru stelele care veghează asupra noastră, în timp ce navigam pe această mare neagră şi rece.*

Un bărbat uriaş, mai înalt decât Ser Jorah şi lat cât doi, preotul purta veşminte stacojii, brodate la mâneci, la tiv şi la gât cu flăcări portocalii de satin. Avea pielea neagră ca smoala şi părul alb ca zăpada, iar pe obraji şi frunte avea tatuate flăcări galbene şi portocalii. Toiagul lui de fier era cât el de mare, încoronat cu un cap de dragon. Când îl izbea de punte, guşa fiarei scuipa flăcări verzi, sfârâitoare.

Gărzile lui, cinci luptători-sclavi ai Mâinii Învăpăiate, dădeau tonul răspunsurilor. Psalmodiau în limba Vechiului Volantis, dar Tyrion auzise rugăciunile de destule ori ca să priceapă esenţa. *Aprinde focul nostru şi apără-ne de întuneric, bla-bla, luminează-ne calea şi ţine-ne la căldurică, căci noaptea e neagră şi plină de spaime, apără-ne de sperietori şi bla-bla-bla şi iarăşi bla.*

Ştia că nu era cazul să dea glas unor asemenea gânduri. Tyrion Lannister nu se sinchisea de niciun zeu, dar pe corabia aceasta era înţelept să arăţi un anumit respect pentru R'hllor cel roşu. Jorah Mormont îi scosese lanţurile şi cătuşele de îndată ce ieşiseră în larg, departe de orice pericol, şi piticul nu voia să-i dea vrun motiv să i le pună din nou.

Selaesori Qhoran era o matahală plutitoare de cinci sute de tone, cu o cală adâncă şi castele înalte, la pupă şi la proră, despărţite de un singur catarg. Pe castelul de la proră se înălţa un galion grotesc, o eminenţă de lemn, mâncată de viermi, cu un aer constipat şi un sul de pergament vârât sub braţ. Tyrion nu mai văzuse în viaţa lui o navă mai urâtă. Echipajul ei nu era cu nimic mai încântător. Căpitanul, un bărbat dur, spurcat la gură, burduhănos, cu ochi apropiaţi, lacomi, era un prost jucător de *cyvasse,* care, pe deasupra, nu ştia să piardă. Sub el slujeau patru ofiţeri de punte, cu toţii sclavi eliberaţi, şi cincizeci de sclavi, fiecare cu o versiune grosolană a galionului tatuată pe obraz. *Fără-Nas,* le plăcea marinarilor să-i spună lui Tyrion, indiferent de câte ori le amintea că-l cheamă Hugor Hill.

Trei dintre ofiţerii de punte şi mai mult de trei sferturi din echipaj erau adepţi înflăcăraţi ai Stăpânului Luminii. Tyrion era mai puţin sigur în privinţa căpitanului, care apărea întotdeauna la rugăciunile de seară, dar nu avea niciun alt rol în timpul lor. Însă Moqorro era adevăratul căpitan pe *Selaesori Qhoran,* cel puţin pentru călătoria aceasta.

— *Stăpân al Luminii, binecuvântează-l pe sclavul tău Moqorro şi luminează-i calea în locurile întunecoase ale acestei lumi,* tuna preotul roşu. *Şi apără-l pe virtuosul tău sclav Benerro. Dă-i curaj. Dă-i înţelepciune. Umple-i inima cu foc.*

Atunci o observă Tyrion pe Penny, care privea mascarada de pe scara abruptă de lemn ce cobora sub castelul de la pupă. Stătea pe una dintre treptele de jos, aşa că nu i se vedea decât creştetul. Sub glugă, ochii ei străluceau, mari şi albi, în lumina focului. Avea câinele cu ea, câinele ei mare de vânătoare pe care-l călărea în turnirurile-parodii.

— Domniţă, o strigă Tyrion, cu glas domol.

De fapt, nu era o domniţă, dar lui Tyrion nu-i venea să-i rostească numele ridicol şi n-avea de gând să-i spună *fătucă* sau *pitică.* Fata se dădu înapoi, speriată.

— Nu… nu te-am văzut.

— Păi, sunt mic.

— Eu… nu m-am simţit bine.

Câinele fetei lătră.

Bolnavă de durere, vrei să zici.

— Dacă te pot ajuta cu ceva…

— Nu, răspunse ea repede, şi la fel de repede dispăru, retrăgându-se sub punte, în cabina pe care o împărţea cu câinele şi cu scroafa ei.

Tyrion n-o putea învinui. Echipajul de pe *Selaesori Qhoran* fusese destul de încântat când urcase el la bord. Un pitic aducea noroc, în definitiv. Îl frecaseră pe cap atât de des şi cu atâta putere, încât era de mirare că nu chelise. Dar Penny întâmpinase o reacţie eterogenă. Putea fi ea pitică, dar, în acelaşi timp, era femeie, şi femeile aduceau ghinion la bordul unei nave. La fiecare bărbat care încerca s-o frece pe cap, erau trei care murmurau afurisenii când le ieşea în cale.

Iar prezenţa mea nu poate să-i fie decât sare pe rană. I-au decapitat fratele sperând că eram eu, dar, iată-mă aici, ca un gargui blestemat, oferindu-i consolări deşarte. Dacă aş fi în locul ei, n-aş vrea decât să-l arunc pe piticul nemernic în mare.

Nu simţea decât milă pentru fată. Nu merita oroarea de care avusese parte în Volantis cu nimic mai mult decât fratele ei. Ultima oară când o văzuse, chiar înainte de-a părăsi portul, avea ochii măcinaţi de plâns, două adâncituri roşii, fantomatice, săpate într-o faţă palidă, lividă. Când au ridicat ancora, ea era deja încuiată în cabină, cu câinele şi cu porcul ei, dar noaptea o auzeau plângând. Chiar deunăzi îl auzise pe unul dintre ofiţerii de punte spunând că ar trebui s-o arunce peste bord înainte ca lacrimile ei să inunde corabia. Tyrion nu era pe deplin convins că omul glumise.

După ce rugăciunile de seară se sfârşiră, echipajul se împrăştie din nou, unii la locurile lor de gardă, alţii la mâncare, rom şi hamace. Moqorro rămase lângă foc, aşa cum făcea în fiecare noapte. Preotul roşu se odihnea ziua,

dar veghea în timpul orelor întunecate, să-şi întreţină flăcările sacre, pentru ca soarele să poată reveni la ei în zori.

Tyrion se ghemui în faţa lui şi îşi încălzi mâinile, ferindu-le de frigul nopţii. Moqorro nici nu-l observă, timp de mai multe momente. Privea ţintă flăcările pâlpâitoare, pierdut în vreo viziune. *Oare vede zilele ce vor veni, aşa cum pretinde?* Dacă aşa era, avea un dar înfricoşător. După o vreme, preotul ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai piticului.

— Hugor Hill, spuse el, înclinându-şi capul într-un salut solemn. Ai venit să te rogi alături de mine?

— Cineva mi-a zis că noaptea e neagră şi plină de spaime. Ce vezi în flăcările acelea?

— Dragoni, răspunse Moqorro în Limba Comună a Westerosului. O vorbea bine, aproape fără urmă de accent. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care Marele Preot Benerro îl alesese pe el să-i ducă lui Daenerys Targaryen credinţa în R'hllor. Dragoni vechi şi noi, adevăraţi şi falşi, luminoşi şi întunecaţi. Şi pe tine. Un om mic cu o umbră mare, mârâind în mijlocul tuturor.

— Mârâind? Un individ prietenos ca mine? Tyrion era aproape flatat. *Şi, fără îndoială, tocmai asta intenţionează. Fiecărui nătărău îi place să audă că e important.* Poate că ai văzut-o pe Penny. Suntem aproape de aceeaşi dimensiune.

— Nu, prietene.

Prietene? Mă întreb când ne-am împrietenit.

— Ai văzut în flăcări cât timp ne va lua să ajungem în Meereen?

— Eşti nerăbdător s-o vezi pe salvatoarea lumii?

Da şi nu. Salvatoarea lumii s-ar putea să-mi taie capul sau să mă dea dragonilor ei, ca delicatesă.

— Eu nu, zise Tyrion. Eu numai la măsline mă gândesc. Deşi mă tem că s-ar putea să îmbătrânesc şi să mor înainte să gust una. Aş putea să mă târâi mai repede decât înaintează nava asta. Spune-mi, *Selaesori Qhoran* a fost un triarh sau o broască-ţestoasă?

Preotul roşu chicoti.

— Nici una, nici alta. *Qhoran* este… nu un conducător, ci unul care slujeşte şi povăţuieşte asemenea oameni, şi-i ajută să-şi conducă treburile. Voi, în Westeros, aţi putea spune *administrator* sau *magister.*

Mână a Regelui? Asta îl amuza.

— Iar *selaesori?*

Moqorro îşi atinse nasul:

— Impregnat cu o aromă plăcută. Parfumat, aţi spune voi? Înmiresmat?

— Aşadar, *Selaesori Qhoran* înseamnă *Administratorul Duhnitor,* mai mult sau mai puţin?

— *Administratorul Parfumat,* mai degrabă.

Tyrion afişă un zâmbet strâmb.

— Cred că rămân la *Duhnitor.* Dar mulţumesc pentru lecţie.

— Mă bucur că te-am luminat. Poate că, într-o bună zi, mă vei lăsa să te învăţ şi adevărul lui R'hllor.

— Într-o zi. *Când voi fi un cap într-o ţeapă.*

Spaţiul pe care-l împărţea cu Ser Jorah era o cabină doar cu numele: în odaia umedă şi rece, întunecoasă şi urât mirositoare abia puteai atârna două hamace unul deasupra celuilalt. Îl găsi pe Mormont întins pe cel de jos, legănându-se încet, odată cu balansul navei.

— Fata şi-a scos, în sfârşit, nasul pe punte, îl anunţă Tyrion. Cum a dat cu ochii de mine, a şi fugit înapoi.

— Nu eşti o prezenţă plăcută.

— Nu putem fi cu toţii atât de chipeşi ca tine. Fata e pierdută. Nu m-ar mira dacă biata fiinţă s-ar strecura afară ca să sară peste parapet şi să se înece.

— Numele bietei fiinţe e Penny.

— Îi ştiu numele.

Îi ura numele. Fratele ei fusese cunoscut ca Gologan, deşi în realitate se numea Oppo. *Gologan şi Penny. Cele mai mici monede, cele mai neînsemnate, şi, ce-i mai rău, şi-au ales singuri numele.* Asta îi lăsa lui Tyrion un gust amar.

— Oricum ar chema-o, are nevoie de-un prieten.

Ser Jorah se ridică în hamac.

— Împrieteneşte-te cu ea, atunci. Ia-o de nevastă, din partea mea.

Şi asta îi lăsă lui Tyrion un gust amar.

— Cine se-aseamănă se-adună, aşa crezi? Ai cumva de gând să-ţi găseşti o ursoaică, ser?

— Tu ai fost cel care a insistat s-o aducem.

— Am spus că n-o putem abandona în Volantis. Asta nu înseamnă că vreau să mă culc cu ea. Mă vrea mort, ai uitat? Sunt ultima persoană pe care şi-ar dori-o ca prieten.

— Sunteţi amândoi pitici.

— Da, şi aşa a fost şi fratele ei, care a murit din cauză că nişte nătărăi beţi l-au confundat cu mine.

— Te simţi vinovat, nu-i aşa?

— Nu, se burzului Tyrion. Am destule păcate pentru care să dau socoteală. Pe ăsta nu mi-l însuşesc. Poate că le-am purtat pică ei şi fratelui ei pentru spectacolul pe care l-au dat în seara nunţii lui Joffrey, dar nu le-am vrut răul niciodată.

— Eşti o fiinţă inofensivă, desigur. Inocent ca un miel. Ser Jorah se ridică în picioare. Pitica e povara ta. Sărut-o, omoar-o sau evit-o, fă cum vrei. Pe mine nu mă priveşte.

Îşi făcu loc pe lângă Tyrion şi ieşi din cabină.

De două ori exilat, şi nu e de mirare, gândi Tyrion. *L-aş exila şi eu, dacă aş putea. Omul e rece, ursuz, morocănos, lipsit de umor. Şi astea sunt părţile lui bune.* Ser Jorah îşi petrecea aproape toate ceasurile de trezie măsurând cu pasul castelul de la pupă sau sprijinindu-se de parapet, cu ochii pierduţi în largul mării. *Îşi caută cu privirea regina de argint. O caută pe Daenerys, dorindu-şi ca nava să înainteze mai repede. Ei, bine, poate aş face şi eu la fel dacă în Meereen m-ar aştepta Tysha.*

Era, oare, posibil ca Golful Sclavilor să fie locul unde se duc târfele? I se părea puţin probabil. Din câte auzise, oraşele stăpânilor de sclavi erau locuri unde se creau târfe. *Mormont ar fi trebuit să-şi aducă una.* O sclavă frumuşică ar fi făcut minuni cu starea lui de spirit… mai ales una cu păr argintiu, ca târfa care-i şedea pe mădular în Selhorys.

Pe râu, Tyrion fusese nevoit să-l suporte pe Griff, dar existase măcar misterul adevăratei identităţi a căpitanului, să-l incite şi tovărăşia mai simpatică a celorlalţi din micul grup de pe barcă. Pe corabie, din păcate, toţi erau exact ceea ce păreau a fi, nimeni nu era deosebit de simpatic şi doar preotul roşu era interesant. *El şi, poate, Penny. Dar fata mă urăşte, cum e şi firesc.*

Viaţa pe *Selaesori Qhoran* era cumplit de plictisitoare, descoperise Tyrion. Cea mai incitantă parte a zilei era când îşi înţepa cu cuţitul degetele de la mâini şi de la picioare. Pe râu, fuseseră minuni de văzut: ţestoase uriaşe, oraşe distruse, oameni de piatră, preotese goale. Nu ştiai niciodată ce te aşteaptă după următoarea cotitură. Părăsind Volantisul, corabia plutise la început de-a lungul ţărmului, aşa că Tyrion a putut privi promontoriile pe lângă care treceau, a putut urmări stolurile de păsări de mare care se înălţau de pe falezele stâncoase şi de pe turnurile de veghe dărâmate, a putut număra insulele pustii care alunecau pe lângă ei. A văzut multe alte nave: bărci de pescuit, nave greoaie de negoţ, mândre galere, cu vâslele plesnind valurile şi stârnind o spumă albă. Dar, odată ajunşi în apele mai adânci, nu mai rămâneau decât marea şi cerul, aer şi apă. Apa arăta ca apa. Cerul arăta precum cerul. Uneori trecea câte un nor. *Prea mult albastru.*

Iar noaptea era şi mai rău. Tyrion dormea prost şi în cele mai bune condiţii, iar ceea ce avea acolo era departe de asta. Somnul însemna, aproape sigur, vise, iar în vise îl aşteptau Tristeţile şi un rege de piatră cu chipul tatălui său. Astfel, avea de ales între a se căţăra în hamacul lui, să asculte sforăiturile lui Jorah Mormont, dedesubt, sau a rămâne pe punte, să contemple marea. În nopţile fără lună, apa era neagră, de la un orizont la altul, ca o cerneală de maester. Întunecoasă, adâncă şi ameninţătoare, cu un fel de frumuseţe care îţi dădea fiori, dar, când o privea prea îndelung, Tyrion se trezea gândindu-se cât de uşor ar fi să alunece peste parapet şi să se prăbuşească în bezna aceea. Un singur *pleosc,* foarte

mic, şi jalnica poveste măruntă a vieţii sale s-ar sfârşi imediat. *Dar dacă există un iad şi tatăl meu mă aşteaptă?*

Cea mai plăcută parte a fiecărei seri era cina. Mâncarea nu era foarte de bună, dar era din belşug, aşa că piticul îşi îndreptă paşii într-acolo. Bucătăria unde-şi lua el masa era o sală înghesuită şi incomodă, cu acoperişul atât de scund încât pasagerii mai înalţi erau mereu în pericol să-şi spargă capul, un accident la care păreau expuşi îndeosebi uriaşii soldaţi-sclavi ai Mâinii Învăpăiate. Oricât de mult îi plăcea lui Tyrion să râdă pe înfundate pe seama lor, ajunsese să prefere să mănânce singur. Devenise foarte curând obositor să stea la masă cu oameni care nu-i vorbeau limba şi să le asculte discuţiile şi glumele fără să priceapă nimic. Mai ales de când începuse să se întrebe dacă nu cumva el era ţinta glumelor şi râsetelor lor.

Bucătăria era şi locul unde erau păstrate cărţile navei. Având un căpitan deosebit de studios, corabia transporta trei: o culegere de poezie navală, cuprinzând creaţii proaste şi foarte proaste, un tom ferfeniţă despre aventurile erotice într-un bordel ale unei tinere sclave lysene şi al patrulea şi ultimul volum al *Vieţii Triarhului Belicho,* un celebru patriot volanten, al cărui şir neîntrerupt de cuceriri şi victorii se încheia abrupt când a fost mâncat de uriaşi. Tyrion le citise pe toate până la sfârşitul celei de-a treia zile pe mare. Apoi, în lipsa altor cărţi, a început să le recitească. Povestea sclavei era cea mai prost scrisă, dar şi cea mai captivantă şi o alese în seara aceea, să-i ţină de urât la cină, în timp ce mânca sfeclă cu unt, tocană de cod şi biscuiţi cu care ai fi putut bate cuie.

Citea relatarea zilei în care fata şi sora ei au fost luate în sclavie, când Penny intră în bucătărie.

— O, spuse ea. Credeam... n-am vrut să te deranjez, stăpâne, eu...

— Nu mă deranjezi. Sper că n-o să încerci iar să mă omori.

— Nu. Fata îşi feri privirea, roşind.

— În acest caz, mi-ar prinde bine puţină tovărăşie. Nu

prea ai cu cine schimba o vorbă pe corabia asta. Tyrion închise cartea. Haide. Şezi. Mănâncă. Fata îşi lăsase, la fiecare masă, aproape toată mâncarea neatinsă în faţa uşii cabinei sale. Trebuia să fie lihnită de foame. Tocana e aproape comestibilă, adăugă Tyrion. Peştele măcar e proaspăt.

— Nu... m-am înecat o dată cu un os de peşte. Nu pot mânca peşte.

— Bea nişte vin atunci. Tyrion îi umplu cupa şi o împinse spre ea. Cu complimentele căpitanului nostru. La drept vorbind, aduce mai mult a urină decât a vin auriu de Arbor, dar şi urina e mai bună decât romul negru ca smoala pe care-l beau marinarii. S-ar putea să te ajute să dormi.

Fata nu se clinti să atingă cupa.

— Mulţumesc, lordul meu, dar nu. Făcu un pas în spate: N-ar fi trebuit să te deranjez.

— Ai de gând să-ţi petreci toată viaţa fugind? o întrebă Tyrion, înainte ca fata să apuce să se strecoare pe uşă afară.

Asta o opri. Obrajii i se colorară într-un roz puternic şi Tyrion se temea că era pe cale să izbucnească din nou în plâns. Dar fata îşi împinse buza în afară, sfidătoare, şi spuse:

— Şi tu fugi.

— Aşa e, mărturisi el, dar eu fug *către,* iar tu fugi *de,* şi asta e o mare diferenţă.

— N-am fi fost nevoiţi să fugim deloc, dacă n-ai fi fost tu.

I-a trebuit ceva curaj să-mi spună asta în faţă.

— Vorbeşti despre Debarcaderul Regelui sau despre Volantis?

— Despre amândouă. În ochi îi sclipiră lacrimi. Despre tot. De ce n-ai putut să intri în turnir cu noi, aşa cum a vrut regele? Nu te-ai fi rănit. Ce te-ar fi costat, lordul meu, să te urci călare pe câinele nostru şi să alergi la ţintă, doar ca să-i faci băiatului pe plac? Era doar niţică distracţie. Ar fi râs de tine, atâta tot.

— Ar fi râs de mine, repetă Tyrion. *Dar i-am făcut să*

râdă de Joff, în schimb. Ce plan isteţ, nu-i aşa?

— Fratele meu zice că e bine să faci oamenii să râdă. Un lucru *nobil,* şi onorabil. Fratele meu zice… el… Lacrimile se revărsară atunci, rostogolindu-i-se pe faţă.

— Îmi pare rău pentru fratele tău. Tyrion îi spusese aceleaşi vorbe în Volantis, dar pe atunci ea era atât de cufundată în durere, încât piticul se îndoia că le auzise.

Acum le auzi.

— Îţi pare rău. Îţi pare rău. Buzele îi tremurau, obrajii îi erau uzi, ochii, două văgăuni cu marginile roşii. Am părăsit Debarcaderul Regelui chiar în noaptea aceea. Fratele meu susţinea că era mai bine să plecăm înainte să se întrebe cineva dacă am avut vreun amestec în moartea regelui şi să decidă să ne tortureze ca să afle. Ne-am dus în Tyrosh, la început. Fratele meu credea că e destul de departe, dar n-a fost. Cunoşteam acolo un jongler. A făcut jonglerii ani şi ani, în fiecare zi, lângă Fântâna Zeului Îmbătat. Era bătrân, aşa că mâinile nu-i mai erau la fel de agile ca odinioară şi uneori îşi scăpa mingile şi alerga după ele prin piaţă, dar tyroshii râdeau oricum şi-i aruncau bani. Apoi, într-o dimineaţă, am auzit că trupul lui a fost găsit în Templul lui Trios. Trios are trei capete şi lângă uşile templului e o statuie mare a lui. Bătrânul fusese tăiat în trei bucăţi şi vârât în cele trei guri ale lui Trios. Numai că, atunci când părţile i-au fost cusute înapoi laolaltă, capul dispăruse.

— Un dar pentru scumpa mea surioară. Era tot pitic?

— Un omuleţ, da. Ca tine, ca Oppo. Gologan. Îţi pare rău şi pentru jongler?

— N-am ştiut de existenţa jonglerului tău până-n clipa asta… dar, da, îmi pare rău că a murit.

— A murit din cauza ta. Ai mâinile pătate de sângele lui.

Acuzaţia îl durea, semănând atât de mult cu vorbele lui Jorah Mormont.

— Sora mea are mâinile pătate de sângele lui. Şi brutele care l-au omorât. Mâinile mele… Tyrion le răsuci, le inspectă, strânse pumnii. Mâinile mele sunt mânjite de sânge, da. Spune-mi criminal şi nu vei greşi. Şi regicid. Voi

recunoaşte şi asta. Am ucis mame, taţi, nepoţi, iubiţi, bărbaţi şi femei, regi şi târfe. Un cântăreţ m-a sâcâit o dată, aşa că l-am făcut tocană pe ticălos. Dar n-am ucis în viaţa mea un jongler, nici vreun pitic şi nu sunt vinovat pentru ceea ce i s-a întâmplat fratelui tău afurisit.

Penny luă cupa de vin pe care i-o turnase şi i-o aruncă în faţă. *Întocmai ca scumpa mea surioară.* Tyrion auzi uşa bucătăriei trântindu-se, dar n-o văzu plecând. Ochii îl înţepau şi lumea era o ceaţă. *Şi cu asta, s-a zis cu prietenia ei.*

Tyrion Lannister avea puţină experienţă cu alţi pitici. Nobilul său tată nu primea cu bucurie pe nimeni care-i amintea de diformităţile fiului său şi comedianţii care aveau omuleţi în trupele lor învăţaseră curând să ocolească Lannisportul şi Casterly Rock, ca să nu-i stârnească mânia. Crescând, Tyrion a auzit despre un bufon pitic de la reşedinţa dornisheanului Lord Fowler, despre un pitic care slujea ca maester la Degete şi despre o femeie pitic în rândul surorilor tăcute, dar n-a simţit niciodată cel mai mic imbold să-i caute. I-au ajuns la urechi şi alte poveşti, mai puţin credibile, despre o pitică vrăjitoare, care bântuia pe un deal din ţinuturile riverane, şi despre o pitică târfă din Debarcaderul Regelui, căreia îi mersese vestea că se împreunează cu câini. Propria lui surioară îi pomenise despre aceasta din urmă, oferindu-se chiar să-i găsească o căţea în călduri, dacă voia şi el să încerce. Când a întrebat-o politicos dacă se referea la ea, Cersei i-a aruncat o cupă de vin în faţă. *Era roşu, din câte-mi amintesc.* Tyrion îşi şterse faţa cu mâneca. Ochii îl mai înţepau şi acum.

Pe Penny n-o mai văzu până în ziua furtunii.

Aerul sărat era neclintit şi greu în dimineaţa aceea, dar cerul era învăpăiat spre apus, brăzdat de nori joşi care străluceau ca purpuriul Lannisterilor. Marinarii alergau de colo-colo, fixând hublourile, întinzând odgoane, eliberând punţile, fixând tot ce nu era deja fixat.

— Vine vânt cumplit, îl avertiză unul. Fără-Nas ar trebui să meargă jos.

Tyrion îşi amintea furtuna pe care o îndurase traversând Marea Îngustă, felul în care puntea îi săltase sub picioare, scrâşniturile oribile ale navei, gustul de vin şi de vomă.

— Fără-Nas va rămâne aici.

Dacă zeii îl voiau, prefera să moară înecat în valuri decât în propria-i vomă. Deasupra, vela de pânză groasă a corăbiei se desfăcea încet, ca blana unui animal gigantic zburlindu-se după un somn lung, apoi se umflă, cu un pocnet neaşteptat care întoarse toate capetele de pe punte.

Vânturile mânau corabia înainte, îndepărtând-o de ruta aleasă. În spatele lor, nori negri se îngrămădeau pe cerul roşu ca sângele. Marea începea să se dezlănţuie şi valuri negre se înălţau, zdrobindu-se de coca *Administratorului Duhnitor.* Atunci începu echipajul să coboare vela. Tyrion le stătea în cale, în mijlocul punţii, aşa că urcă pe castelul de la proră şi se ghemui, delectându-se cu biciul rece al ploii pe obraji. Corabia se ridica şi cobora, săltând mai sălbatic decât orice cal călărise vreodată, înălţându-se cu fiecare val, înainte de-a aluneca în jos, zguduindu-l până-n oase. Chiar şi aşa, era mai bine acolo, de unde putea vedea, decât sub punte, închis într-o cabină sufocantă.

Când furtuna încetă, se lăsa înserarea şi Tyrion Lannister era ud până la piele, dar, cumva, se simţea în culmea fericirii… şi fericirea îi spori mai târziu, când dădu peste un Jorah Mormont beat în cabina lor, într-o baltă de vomă.

Piticul zăbovi în bucătărie, după cină, să-şi sărbătorească supravieţuirea bând câteva păhărele de rom negru ca smoala cu bucătarul navei, un volanten gras, unsuros şi necioplit, care ştia doar un cuvânt în Limba Comună *(sex),* dar juca foarte bine *cyvasse,* în special când era beat. Jucară trei partide în seara aceea, Tyrion câştigând-o pe prima, dar pierzându-le pe următoarele. După care hotărî că-i ajunge şi urcă împleticindu-se pe punte, să-şi limpezească mintea de rom şi elefanţi deopotrivă.

O găsi pe Penny pe teugă, unde îl găsise de atâtea ori pe

Ser Jorah, stând lângă parapet, lângă hidosul galion pe jumătate putrezit şi privind peste marea de cerneală. Din spate, părea mică şi vulnerabilă ca un copil.

Tyrion se gândi că era mai bine să n-o tulbure, dar era prea târziu. Îl auzise.

— Hugor Hill.

— Dacă doreşti. *Ştim amândoi adevărul.* Regret că te deranjez. Mă voi retrage.

— Nu. Faţa fetei era palidă şi tristă, dar nu dădea semne că ar fi plâns. Şi eu regret. Vinul. Nu tu l-ai omorât pe fratele meu sau pe bietul bărbat din Tyrosh.

— Am avut un rol, deşi nu cu voia.

— Mi-e atât de dor de el. Fratele meu, eu…

— Înţeleg. Gândul îi zbură la Jaime. *Consideră-te norocoasă. Fratele tău a murit înainte să te trădeze.*

— Eram convinsă că vreau să mor, continuă ea, dar azi, când a venit furtuna şi am crezut că ne vom scufunda, eu… eu…

— Ţi-ai dat seama că vrei să trăieşti, până la urmă. *Am trăit acelaşi sentiment. Încă un lucru pe care-l avem în comun.*

Fata avea dinţii strâmbi, ceea ce o făcea rezervată cu zâmbetele, dar acum zâmbi.

— Chiar ai făcut tocană dintr-un cântăreţ?

— Cine, eu? Nu, eu nu gătesc.

Când chicoti, râsul ei sună ca al fetişcanei dulci care era… şaptesprezece, optsprezece, nu mai mult de nouăsprezece ani.

— Şi ce-a făcut cântăreţul ăla?

— A scris un cântec despre mine.

O *comoară ascunsă femeia-i era, ruşinea şi dragostea lui. Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna pe lângă un dulce sărut.* Era ciudat cât de repede îi reveniseră cuvintele în minte. Poate că nu le uitase niciodată. *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.*

— Trebuie să fi fost un cântec foarte răutăcios.

— Nu tocmai. Nu se compara cu *Ploile din Castamere,* ţine cont de asta, dar unele părţi erau… ei…

— Cum suna?

El râse.

— Nu. Nu vrei să m-auzi cântând.

— Mama ne cânta când eram mici. Fratelui meu şi mie. Spunea întotdeauna că nu contează ce fel de voce ai dacă îţi place să cânţi.

— Ea era…

— … mică de statură? Nu, dar tatăl nostru era. Propriul lui părinte l-a vândut ca sclav când avea trei ani, dar el ajuns un saltimbanc atât de vestit, încât şi-a cumpărat libertatea. A călătorit prin toate Oraşele Libere, şi prin Westeros. În Oraşul Vechi îi spuneau Bobul-Săltăreţ.

Bineînţeles. Tyrion se strădui să nu se strâmbe a dezgust.

— Acum e mort, continuă Penny. Ca şi mama. Oppo… era ultima mea rudă, şi s-a dus şi el. Îşi întoarse faţa şi se uită la întinderea mării. Ce-o să fac? Unde-o să mă duc? Nu mă pricep la nimic, dau doar spectacolul cu turnirul, iar pentru asta e nevoie de doi.

Nu, se gândi Tyrion. *Nu-i un loc unde-ai vrea s-ajungi. Nu-mi cere mie aşa ceva. Nici măcar să nu te gândeşti.*

— Găseşte-ţi vreun orfan pe potrivă, îi sugeră.

Penny nu păru să-l fi auzit.

— Turnirul a fost ideea tatei. Ba chiar a dresat el însuşi prima scroafă, dar, când era prea bolnav ca s-o mai poată călări, Oppo i-a luat locul. Eu am călărit întotdeauna câinele. Odată ne-am prezentat spectacolul în faţa Lordului Mării din Braavos, şi el a râs atât de tare, încât după aceea ne-a dat fiecăruia câte un… un dar măreţ.

— Acolo v-a găsit sora mea? În Braavos?

— Sora ta?

Fata părea pierdută.

— Regina Cersei.

Penny clătină din cap.

— Nu, niciodată… cel care-a venit la noi a fost un bărbat, în Pentos. Osmund. Nu, Oswald. Sau cam aşa ceva. Oppo s-a-ntâlnit cu el, nu eu. Fratele meu făcea toate aranjamente. El ştia întotdeauna ce era de făcut, care era

următorul loc unde trebuia să mergem.

— Meereen e următorul loc spre care ne îndreptăm.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— E Qarth, asta vrei să spui. Ne îndreptăm spre Qarth, trecând prin Noul Ghis.

— Spre Meereen. O să-ţi călăreşti câinele pentru regina-dragon şi-o să pleci de-acolo cu greutatea ta în aur. Ai face bine să-ncepi să mănânci mai mult, ca să fii frumuşică şi durdulie când o să-ţi ţii turnirul în faţa Înălţimii Sale.

Penny nu-i întoarse zâmbetul.

— De una singură nu pot decât să călăresc în cercuri. Şi chiar dacă regina o să râdă, pe urmă unde-o să mă duc? Nu stăteam niciodată prea mult într-un singur loc. Când ne vedeau prima dată, oamenii râdeau şi iar râdeau, însă a patra sau a cincea oară ştiau dinainte ce urma să facem. Şi nu mai râdeau, aşa că trebuia să plecăm în altă parte. Făceam cei mai mulţi bani în oraşele mari, dar mie mi-au plăcut întotdeauna mai mult cele mici. În astfel de locuri, oamenii nu ne dădeau argint, dar ne chemau să mâncăm la mesele lor, iar copiii se ţineau după noi peste tot.

Fiindcă nu mai văzuseră niciodată pitici în troacele prăpădite pe care le numesc oraşe, se gândi Tyrion. *Ţâncii ăia afurisiţi s-ar fi ţinut şi după o capră cu două capete, dac-ar fi apărut vreuna. Până când s-ar fi plictisit de behăiturile ei şi-ar fi tăiat-o pentru cină.* Dar nu voia s-o facă să plângă iarăşi, aşa că spuse:

— Daenerys e bună la suflet şi generoasă din fire. Asta avea ea nevoie s-audă. Nu mă-ndoiesc c-o să-ţi găsească un loc la Curtea ei. Un loc sigur, unde sora mea n-o să te poată ajunge.

Penny se-ntoarse din nou spre el.

— Şi-o să fii şi tu acolo.

Dacă Daenerys nu hotărăşte cumva că are nevoie de ceva sânge de Lannister, ca plată pentru sângele Targaryen vărsat de fratele meu.

— O să fiu.

După asta, fata pitică începu să fie văzută mai des pe punte. În ziua următoare, Tyrion se întâlni cu ea şi cu

scroafa ei bălţată în mijlocul navei, pe la jumătatea după-amiezii, când aerul era cald şi marea liniştită.

— O cheamă Frumuşica, îi spuse ea, cu sfială.

Frumuşica purcica şi Penny fetica, se gândi el. Cineva trebuie să dea seamă pentru foarte multe. Penny îi întinse lui Tyrion câteva ghinde şi el o lăsă pe Frumuşica să i le mănânce din palmă. *Să nu crezi că nu ştiu ce faci, fetico,* se gândi, când scroafa voinică adulmecă şi guiţă.

Începură în curând să mănânce împreună. În unele nopţi erau numai ei doi: la alte mese se îngrămădeau alături de străjerii lui Moqorro. *Degetele,* aşa îi numi Tyrion; la urma urmelor, erau oamenii Mâinii Învăpăiate, şi erau cinci. Penny râse de asta, un sunet dulce, deşi nu-l auzea prea des. Rana ei era încă prea proaspătă, mâhnirea prea adâncă.

El o făcu în curând să-i spună corăbiei *Administratorul Duhnitor,* deşi ea se supăra ori de câte ori o numea el pe Frumuşica *Slănina.* Vrând să-şi ispăşească această vină, Tyrion încercă s-o înveţe *cyvasse,* deşi îşi dădu curând seama că era o cauză pierdută.

— Nu, îi spuse el de vreo douăsprezece ori, dragonul zboară, nu elefanţii.

În aceeaşi noapte, Penny veni direct la el şi-l întrebă dacă nu voia să lupte cu ea în turnir.

— Nu, răspunse Tyrion.

Abia mai târziu se gândi că poate turnirul nu însemna de fapt turnir. Răspunsul lui ar fi fost tot „nu”, dar n-ar mai fi venit atât de brusc.

Întors în cabina pe care-o împărţea cu Ser Mormont, Tyrion se răsuci în hamac ore de-a rândul, tot aţipind şi tot trezindu-se. Visele lui erau pline de mâini cenuşii de piatră ce se întindeau către el din ceaţă, şi apărea o scară ce ducea spre tatăl lui.

În cele din urmă renunţă şi urcă pe punte, să ia o gură din aerul nopţii. *Selaesori Qhoran* îşi strânsese pânzele mari pentru noapte şi punţile erau pustii. Unul dintre ofiţeri se afla pe teuga de la pupă, iar în mijlocul corăbiei stătea Moqorro, lângă vasul lui pentru foc, unde câteva

flăcări mărunte continuau să danseze printre tăciuni.

Nu erau vizibile decât cele mai strălucitoare stele, toate către vest. O licărire de un roşu plăpând, de culoarea unei vânătăi însângerate, lumina cerul către nord-vest. Tyrion nu văzuse niciodată o lună mai mare. Monstruoasă, umflată, arăta de parcă ar fi înghiţit soarele şi s-ar fi trezit chinuită de febră. Plutind pe mare dincolo de corabie, geamăna ei sclipea, roşie, la trecerea fiecărui val.

— Ce oră e? îl întrebă pe Moqorro. Ăsta nu poate fi răsăritul decât dacă s-a mutat estul. De ce e cerul roşu?

— Cerul e întotdeauna roşu deasupra Valyriei, Hugor Hill.

Un fior rece îi alunecă în josul spatelui.

— Suntem în apropiere?

— Mai aproape decât îi place echipajului, răspunse Moqorro, cu vocea lui profundă. Ştiţi povestea, acolo, la voi, în Regatele Apusului?

— Ştiu că unii marinari susţin că orice om care vede în faţa ochilor coasta aia e sortit pieirii.

El nu credea în asemenea poveşti, nu mai mult decât unchiul lui. Gerion Lannister plecase pe mare, către Valyria, când avea Tyrion optsprezece ani, cu gândul să regăsească sabia pierdută a străbunilor Casei Lannister şi alte comori care era posibil să fi supravieţuit Urgiei. Tyrion îşi dorise cu disperare să-l însoţească, însă nobilul său tată numise călătoria o „căutare nebunească” şi-i interzisese să participe.

Şi poate că nu s-a înşelat. De la plecarea *Leului care râde* din Lannisport trecuse aproape un deceniu şi Gerion nu se mai întorsese. Oamenii trimişi de Lordul Tywin să-l găsească îi luaseră urma până în Volantis, unde îl părăsise jumătate din echipaj şi el cumpărase sclavi care să acopere golurile. Niciun om liber nu s-ar fi angajat vreodată pe o corabie al cărei căpitan îşi mărturisea cu glas tare intenţia de a naviga pe Marea Fumegândă.

— Aşadar, vedem cele Paisprezece Flăcări, reflectate de nori.

— Paisprezece sau paisprezece mii. Ce om cutează să le

numere? Nu e înţelept din partea muritorilor să se uite cu prea multă atenţie la flăcările acelea, prietene. Sunt vâlvătăile mâniei zeului şi nicio flacără omenească nu e pe potriva lor. Noi, oamenii, suntem făpturi prea mărunte.

— Unii mai mărunţi decât alţii.

Valyria. Stătea scris că, în ziua Urgiei, pe o întindere de opt sute de kilometri, toate dealurile crăpaseră în două, umplând aerul cu fum şi cu foc, cu vâlvătăi atât de fierbinţi şi de flămânde, încât până şi dragonii care zburau fuseseră înghiţiţi şi mistuiţi. În pământ se căscaseră goluri adânci, înghiţind palate, temple, oraşe întregi. Lacurile fierseseră sau se preschimbaseră în acid, munţii explodaseră, fântâni de foc scuipaseră piatră topită în văzduh, la mii de metri înălţime, din nori roşii plouase cu sticla dragonului şi cu sângele negru al demonilor, iar în nord pământul se despicase şi se prăbuşise, afundându-se în el însuşi, şi o mare furioasă se năpustise în golul căscat. Cel mai mândru oraş din lume pierise într-o clipă, imperiul său legendar dispăruse într-o zi, Ţinuturile Verii Lungi fuseseră pârjolite, înecate şi nimicite.

Un imperiu făurit din sânge şi foc. Valyrienii au cules ce-au semănat.

— Căpitanul nostru are de gând să verifice dacă blestemul funcţionează?

— Căpitanul nostru ar prefera să se afle la cincizeci de leghe în largul mării, la mare distanţă de ţărmul ăla blestemat, dar eu i-am poruncit să aleagă drumul cel mai scurt. O mai caută şi alţii pe Daenerys.

Griff cu tânărul lui prinţ. Era oare posibil ca întreaga discuţie despre Compania de Aur care naviga spre vest să fi fost un truc? Tyrion se gândi să spună ceva, apoi se răzgândi. I se păru că prorocirea care-l călăuzea pe preotul roşu nu lăsa loc decât pentru un singur erou. Un al doilea Targaryen n-ar făcut altceva decât să-i năucească.

— I-ai văzut pe aceşti alţii în flăcările tale? întrebă, cu prudenţă.

— Nu le-am zărit decât umbrele, răspunse Moqorro. Mai cu seamă una. A unei creaturi înalte şi strâmbe, cu un ochi

negru şi cu zece braţe lungi, navigând pe o mare de sânge.

BRAN

Luna era un corn, subţire şi tăios ca o lamă de cuţit. Un soare palid răsări, apuse şi răsări din nou. Frunze roşii şopteau în vânt. Nori negri năpădeau cerurile şi se preschimbau în furtuni. Fulgerele scânteiau şi tunetul bubuia, morţi cu mâini negre şi ochi de un albastru strălucitor se foiau în jurul unei crăpături din coasta dealului, dar nu puteau să intre. Sub deal, băiatul schilod stătea pe un tron făcut din lemnul copacului inimii, ascultând şoaptele din întuneric în vreme ce corbii i se plimbau în susul şi în josul braţelor.

— *N-o să mai mergi niciodată, dar vei zbura,* îi făgăduise cioara cu trei ochi.

Uneori, cântecul plutea în aer înălţându-se de dedesubt, dintr-un loc îndepărtat. *Copiii Pădurii,* aşa le-ar fi spus Bătrâna Nan cântăreţilor, dar cei care cântă cântecul pământului era numele pe care şi-l dădeau ei înşişi, în Limba Adevărată, pe care n-o putea vorbi nici măcar un singur om. Însă corbii erau să stare s-o vorbească. Ochii lor mici şi negri erau plini de taine, croncăneau la el şi îi loveau pielea cu ciocurile când auzeau cântecele.

Luna era rotundă, plină. Stelele călătoreau pe cerul întunecat. Ploaia cădea şi îngheţa, crengile copacilor se rupeau sub greutatea gheţii. Bran şi Meera inventaseră nume pentru cei care interpretau cântecul pământului: Frasin şi Frunze şi Solzi, Cuţit Negru şi Bucle Ninse şi Tăciuni. Adevăratele lor nume erau prea lungi pentru graiurile omeneşti, spunea Frunză. Ea era singura care vorbea Limba Comună, aşa că Brian nu aflase niciodată ce părere aveau ceilalţi despre numele lor.

După frigul care-ţi îndurera oasele dincolo de Zid, peşterile erau binecuvântat de calde, iar când răceala ieşea pe furiş din ziduri, cântăreţii aprindeau focuri, alungând-o iarăşi. Acolo, jos, nu erau nici vânt, nici

zăpadă, nici gheaţă, nici creaturi moarte care se-ntindeau să te înşface, numai vise şi lumânări cu fitil din papură şi sărutările corbilor. Şi cel care şoptea din întuneric.

Cântăreţii îi spuneau *ultimul clarvăzător verde,* dar în visele lui Brian continua să fie o cioară cu trei ochi. Când Meera Reed îl întrebase care era adevăratul lui nume, scosese un sunet înspăimântător, care ar fi putut fi un chicotit.

— Am purtat multe nume când eram viu, dar până şi eu am avut cândva o mamă, iar numele pe care mi l-a dat când mă ţinea la sân e Brynden.

— Am un unchi Brynden, spusese Bran. De fapt e unchiul mamei mele. Se numeşte Brynden Peştele Negru.

— Unchiul tău s-ar putea să fi fost numit astfel după mine. Unii încă mai sunt. Nu la fel de mulţi ca înainte. Oamenii uită. Numai copacii îşi amintesc.

Vocea îi era atât de firavă, încât Bran fusese nevoit să-şi încordeze auzul.

— Cea mai mare parte din el a intrat în copac, îi lămurise cântăreaţa pe care Meera o numise Frunză. A trăit mai mult decât întinderea vieţii lui muritoare, dar cu toate acestea tânjeşte. După noi, după voi, după tărâmurile oamenilor. În carnea lui n-a mai rămas decât un strop de putere. Are o mie şi unu de ochi, dar sunt multe de privit. Într-o bună zi o să ştii.

— Ce-o să ştiu? îi întrebase Bran pe cei doi Reed mai târziu, când veniseră, cu torţe ce le ardeau strălucitoare în mâini, să-l ducă înapoi, la paturile lor, într-o încăpere mică de lângă peştera uriaşă. Ce-şi amintesc copacii?

— Secretele vechilor zei, spusese Jojen Reed.

Mâncarea, focul şi odihna îl ajutaseră să se refacă după chinurile călătoriei lor, dar părea mai trist, posac, cu privirea istovită, bântuită.

— Adevăruri pe care le ştiau Primii Oameni, acum uitate în Winterfell, dar nu şi în sălbăticia udă. În mlaştinile şi casele noastre lacustre, noi trăim mai aproape de verdeaţă şi ne amintim. Pământul şi apa, ţărâna şi stânca, stejarii şi ulmii şi sălciile, toate-au fost aici înaintea noastră şi vor

rămâne după ce vom pleca.

— Ca şi tine, spusese Meera, ceea ce îl întristase pe Bran.

Şi dacă nu-mi doresc să rămân după ce veţi pleca voi? aproape că întrebase el, dar îşi înghiţise cuvintele nerostite. Acum era aproape bărbat, nu voia ca Meera să-l creadă un ţânc plângăcios. În loc de asta, zisese:

— Poate că şi voi aţi putea fi clarvăzători verzi.

— Nu, Bran.

Meera păruse mâhnită.

— Sunt puţini cei cărora le e menit să bea din acea fântână verde cât se mai află încă în carnea lor muritoare, să audă şoaptele frunzelor şi să vadă ce văd copacii, aşa cum văd zeii, îl lămurise Jojen. Majoritatea nu sunt atât de binecuvântaţi. Mie zeii nu mi-au dat decât vise verzi. Misiunea mea a fost să te-aduc aici. Şi mi-am îndeplinit-o.

Luna era o gaură neagră pe cer. Lupii urlau în pădure adulmecând troienele în căutare de mortăciuni. Un stol de corbi ţâşni din coasta dealului, scoţând ţipete ascuţite, aripi negre fluturând deasupra unei lumi albe. Un soare roşu răsări şi apuse şi răsări iarăşi, colorând zăpada în nuanţe de trandafiriu şi de roz. Sub deal, Jojen medita, Meera nu-şi găsea locul, iar Hodor hoinărea prin tunelurile întunecoase cu o sabie în mâna dreaptă şi cu o torţă în stânga. Sau cel care hoinărea era Bran?

Nimeni nu trebuie să ştie vreodată.

Caverna imensă, deschisă către prăpastie, era neagră ca smoala, neagră catran, mai neagră decât penele ciorilor. Lumina pătrundea hoţeşte, nedorită şi nepoftită, şi în curând se făcea din nou întuneric: focurile din cuhnie, lumânările şi papura ardeau pentru un scurt răstimp, apoi începeau să pâlpâie, cu scurtele lor vieţi pe sfârşite.

Cântăreţii îi făcuseră lui Bran un tron al lui, aidoma aceluia pe care stătea Lordul Brynden, lemn alb din copacul inimii, împestriţat cu roşu, ramuri moarte întreţesute cu rădăcini vii. Îl aşezaseră în peştera mare, acolo unde zgomotul îndepărtatei ape curgătoare de dedesubt stârnea ecouri în aerul negru. Odată ce fusese

coborât în locul acela, îl acoperiseră pe Bran cu blănuri calde.

Acolo stătea el, ascultând şoaptele răguşite ale profesorului său.

— Să nu te temi niciodată de întuneric, Bran. Cuvintele lordului erau însoţite de un freamăt vag de lemn şi de frunze, de o uşoară răsucire a capului. Cei mai puternici copaci au rădăcini în cotloanele întunecoase ale pământului. Întunericul va fi mantia ta, scutul tău, laptele mamei tale. Întunericul te va face puternic.

Luna era un corn, subţire şi tăios ca o lamă de cuţit. Fulgii coborau plutind fără zgomot, înveşmântând în alb sequoia şi pinii. Nămeţii creşteau atât de înalţi încât acopereau intrările peşterilor, ca un zid alb prin care Vară trebuia să-şi croiască drum săpând ori de câte ori ieşea să se alăture haitei sale şi să vâneze. Bran nu cutreiera prea des împreună cu ei în zilele acelea, dar în unele nopţi îi privea de sus.

Zborul era mai grozav decât căţăratul.

Începuse să se strecoare în pielea lui Vară tot atât de uşor cum îi era, înainte de a-şi rupe şira spinării, să-şi tragă o pereche de pantaloni bufanţi. Să-şi schimbe pielea cu penele negre ca noaptea ale unui corb fusese mai greu, dar nu atât de greu precum se temuse, nu când era vorba de corbii *aceia.*

— Un armăsar sălbatic azvârle cu copitele când încearcă un bărbat să-l călărească şi se străduieşte să muşte mâna care-i strecoară o îmbucătură între dinţi, spusese Lordul Brynden, dar un cal care-a cunoscut un călăreţ va primi un altul. Bătrâne sau tinere, păsările astea au mai fost folosite. Alege acum una şi zboară.

El alesese un corb şi apoi un altul, fără sorţi de izbândă, dar al treilea îl privise cu ochi negri şi ageri, îşi înclinase capul şi scosese un cârâit şi, cât ai clipi, Bran nu mai fusese un băiat care se uita la o pasăre, ci o pasăre care se uita la un băiat. Cântecul râului devenise dintr-odată mai puternic, torţele, mai strălucitoare, iar aerul se umpluse de mirosuri stranii. Când încercase să vorbească scosese

un ţipăt şi îşi sfârşise primul zbor izbindu-se de un perete şi pomenindu-se înapoi, în propriul trup olog. Corbul scăpase nevătămat. Zburase către el şi i se aşezase pe braţ şi Bran îi mângâiase penele şi se strecurase din nou în el. În scurt timp, zbura în jurul peşterii, şerpuind printre colţii lungi de stâncă atârnaţi de tavan, ba chiar fluturându-şi aripile deasupra hăului şi năpustindu-se în adâncurile lui reci şi întunecate.

Pe urmă îşi dăduse seama că nu era singur.

— În corb mai era cineva, îi zisese Lordului Brynden, după ce se reîntorsese în propria piele. O fată. Am simţit-o.

— O femeie, una dintre cele care cântă cântecul pământului, îi răspunsese profesorul său. Moartă de mult, însă o parte din ea a rămas, aşa cum o parte din tine ar rămâne în Vară, dacă această carne de băiat a ta ar muri mâine. Umbra unui suflet. N-o să-ţi facă niciun rău.

— Toate păsările au cântăreţi în ele?

— Toate, adeverise Lordul Brynden. Sunt cântăreţii care i-au învăţat pe Primii Oameni să trimită mesaje prin corbi… dar, în zilele acelea, păsările rosteau cuvintele. Copacii ţin minte, dar oamenii uită, aşa că acum îşi scriu vorbele pe pergamente şi le leagă de picioarele unor păsări care nu şi-au împărţit niciodată pielea.

Bătrâna Nan îi spusese cândva aceeaşi poveste, dar, când îl întrebase pe Robb dacă era adevărat, fratele lui râsese şi-l întrebase dacă nu cumva credea şi-n grumkini. Îşi dorea ca Robb să fi fost cu ei acum. *I-aş spune că pot să zbor, dar el nu m-ar crede, aşa că ar trebui să-i arăt. Pun rămăşag şi că şi el ar putea învăţa să zboare, şi el şi Arya şi Sansa, ba chiar şi micul Rickon şi Jon Snow. Am putea fi corbi cu toţii şi am locui în adăpostul păsărilor Maesterului Luwin.*

Însă ăsta nu era decât un alt vis prostesc. În unele zile se întreba dacă nu cumva totul nu era decât un vis. Poate adormise în zăpadă şi se visa într-un loc sigur, călduros. *Trebuie să te trezeşti,* îşi spunea, *trebuie să te trezeşti chiar acum, sau o să visezi până la moarte.* O dată sau de două ori se ciupise se braţ, într-adevăr cu putere, dar nu

izbutise decât să şi-l îndurereze. La început încercase să numere zilele notându-şi-le când se trezea şi când se culca, însă acolo, jos, somnul şi trezia aveau un fel al lor de a se contopi între ele. Visele deveneau lecţii, lecţiile deveneau vise, lucrurile se petreceau toate deodată sau deloc. Făcuse asta sau doar visase?

— Numai un copil dintr-o mie se naşte om-fiară, îi spusese Lordul Brynden într-o zi, după ce învăţase să zboare, şi numai un om-fiară dintr-o mie poate fi clarvăzător verde.

— Credeam că aceşti clarvăzători verzi sunt vrăjitorii Copiilor Pădurii, zisese Brian. Adică ai cântăreţilor.

— Într-un fel. Cei cărora le spui Copiii Pădurii au ochii tot atât de aurii ca soarele, însă, foarte rar, printre ei se naşte câte unul cu ochii roşii ca sângele sau verzi ca muşchiul copacilor din inima pădurii. Astfel îi înseamnă zeii pe cei desemnaţi să primească darul. Aleşii nu sunt viguroşi şi anii grăbiţi pe care şi-i petrec deasupra pământului sunt puţini, fiindcă pentru fiecare cântec e nevoie de ceva pe celălalt taler al balanţei. Dar odată pătrunşi în interiorul pădurii, zăbovesc aici vreme într-adevăr îndelungată. O mie de ochi, o sută de piei, înţelepciune-adâncă, precum rădăcinile copacilor bătrâni. Clarvăzători verzi.

Bran nu înţelesese, aşa că îi întrebase pe fraţii Reed.

— Îţi place să citeşti cărţi, Bran? îl iscodise Jojen.

— Unele cărţi. Îmi plac poveştile de luptă. Surorii mele Sansa îi plac poveştile cu sărutări, dar alea sunt stupide.

— Un cititor trăieşte o mie de vieţi înainte de a muri, zisese Jojen. Un om care nu citeşte nu trăieşte decât una singură. Cântăreţii pădurii n-aveau nicio carte. Nici cerneală, nici pergamente, niciun limbaj scris. Aveau, în schimb, copaci şi, mai presus de toţi aceştia, copacii inimii. Când mureau, intrau în pădure, în frunză, în ramură şi în rădăcină şi copacii îşi aminteau. Toate cântecele şi toate descântecele lor, istoriile şi rugăciunile, tot ce ştiau despre lumea asta. Maesterii îţi vor spune că toţi copacii inimii le sunt închinaţi vechilor zei. Cântăreţii cred că ei *sunt* vechii

zei. Când mor, devin o parte a divinităţii.

Bran făcuse ochii mari.

— Au de gând să mă *ucidă?*

— Nu, răspunsese Meera. Jojen, îl sperii.

— Nu e el acela care trebuie să se teamă.

Luna era rotundă, plină. Vară colinda prin pădurile tăcute, o umbră lunguiaţă, cenuşie, din ce în ce mai sfrijită de la o vânătoare la alta, fiindcă vânatul viu era foarte greu de găsit. Străjuirea de la gura peşterii rezista, morţii nu puteau să intre. Zăpada îi îngropase din nou pe cei mai mulţi dintre ei, dar erau încă acolo, ascunşi, îngheţaţi, aşteptând. Alte creaturi moarte veneau să li se alăture, creaturi care fuseseră cândva bărbaţi şi femei, ba chiar şi copii. Corbii morţi stăteau pe crengile golaşe, cu o crustă de gheaţă pe aripi. Înalt şi scheletic, cu jumătate din cap jupuit de carne, lăsând să se vadă ţeasta de dedesubt, un urs alb trecu prin tufişuri, sfărâmându-le. Vară şi haita sa se năpustiseră asupra lui şi îl sfâşiară. Pe urmă se ghiftuiră, deşi carnea era pe jumătate putrezită şi mişca în timp ce-o înfulecau.

Sub deal încă mai aveau ce să mănânce. Acolo, jos, creşteau o sută de soiuri de ciuperci. În râul întunecat înotau peşti albi, orbi, dar după ce-i găteai gustul lor nu se deosebea de al peştilor cu ochi. Aveau brânză şi lapte de la caprele care împărţeau hrubele cu cântăreţii, ba chiar şi nişte ovăz, grăunţe de orz şi fructe uscate, adunate în timpul verii lungi. Şi aproape în fiecare zi mâncau supă de sânge, îngroşată cu orz, cu ceapă şi cu bucăţi de carne. Jojen credea că ar fi putut fi carne de veveriţă, iar Meera spunea că era de şobolan. Lui Bran nu-i păsa. Era carne şi era gustoasă. Fierberea o frăgezea.

Peşterile erau în afara timpului, imense, tăcute. Adăposteau mai bine de şaizeci de cântăreţi în viaţă şi osemintele a mii de morţi şi se întindeau cu mult sub dealul găunos.

— Oamenii n-ar trebui să hoinărească prin locul ăsta, îi avertizase Frunză. Râul pe care-l auziţi e iute şi întunecat şi curge tot mai jos şi mai jos, către o mare ce nu cunoaşte

soarele. Şi există tuneluri ce coboară chiar şi mai în adânc, hăuri fără fund şi puţuri abrupte, căi uitate către însuşi centrul pământului. Nici măcar poporul meu nu le-a cercetat pe toate şi noi trăim aici de o mie de mii de ani omeneşti.

Deşi locuitorii Celor Şapte Regate îi numeau *Copiii Pădurii,* Frunză şi semenii ei nu aveau nimic copilăresc. *Omuleţii Înţelepţi ai Pădurii* ar fi fost mai aproape de adevăr. Erau mici în comparaţie cu oamenii, aşa cum lupii sunt mai mici decât lupii străvechi. Nu înseamnă însă că sunt nişte pui. Pielea lor maronie ca nucile era împestriţată, ca a căprioarelor, cu pete de culoare mai deschisă şi urechile lor mari desluşeau lucruri neauzite de urechile oamenilor. Aveau şi ochii mari, ochi imenşi şi galbeni, de pisică, care vedeau în tunelurile unde băiatul nu percepea decât beznă. Pe lângă degetul mare, mâinile lor nu mai aveau decât alte trei, cu gheare negre şi ascuţite în loc de unghii.

Şi cântau *într-adevăr.* Cântau în limba adevărată, aşa că Brian nu-nţelegea cuvintele, dar glasurile lor erau tot atât de pure ca aerul rece al iernii.

— Unde e restul poporului vostru? o întrebase Bran la un moment dat pe Frunză.

— A coborât în pământ, răspunsese ea. În pietre, în copaci. Înainte de sosirea Primilor Oameni, tot acest ţinut pe care-l numiţi voi Westeros era căminul nostru, însă chiar şi pe atunci eram puţini. Zeii ne-au dat vieţi lungi, dar nu ne-au hărăzit să existăm în număr mare, ca nu cumva să năpădim lumea aşa cum năpădesc căprioarele o pădure unde nu le vânează lupii. Asta se petrecea la începutul vremurilor, când soarele nostru se înălţa. Acum se afundă şi asta este îndelungata noastră pieire. Uriaşii sunt, şi ei, aproape dispăruţi, ei, care erau blestemul nostru şi fraţii noştri. Leii cei mari de pe dealurile din vest au fost măcelăriţi, unicornii s-au stins cu toţii, iar mamuţii au rămas câteva sute. Lupii străvechi ne vor supravieţui, dar le va sosi şi lor ceasul. În lumea zidită de oameni nu e loc nici pentru ei, nici pentru noi.

Păruse mâhnită când spusese asta, ceea ce-l mâhnise şi pe Bran. Abia mai târziu se gândise: *Oamenii n-ar fi fost trişti. Ar fi fost furioşi. Li s-ar fi dezlănţuit ura şi ar fi jurat să se răzbune vărsând sânge. Cântăreţii intonau melodii triste acolo unde oamenii ar fi luptat şi ar fi ucis.*

Într-o bună zi, Meera şi Jojen se hotărâră să meargă să vadă râul, în ciuda faptului că Frunză îi avertizase să n-o facă.

— Vreau să vin şi eu, spuse Bran.

Meera îl privi compătimitor. Râul era la aproape două sute de metri sub ei, în josul unor râpe abrupte şi al unor tuneluri întortocheate, îi explică ea, iar în ultima parte a drumului trebuiau să coboare pe o frânghie.

— Hodor n-ar reuşi niciodată s-o facă ducându-te în spate. Îmi pare rău, Brian.

El îşi aminti că fusese o vreme în care nimeni nu-l întrecea la căţărat, nici măcar Robb sau Jon. O parte din el voia să ţipe la ei fiindcă-l lăsau deoparte, iar o alta voia să plângă. Însă acum era aproape adult, aşa că nu zise nimic. Dar după ce plecară se strecură în pielea lui Hodor şi îi urmă.

Grăjdarul voinic nu i se mai împotrivea aşa cum o făcuse prima oară, la turnul de pe lac, în timpul furtunii. Ca un câine biciuit până când i-a pierit cheful de ripostă, Hodor se încovriga şi se ascundea ori de câte ori se întindea Bran spre el. Ascunzătoarea era un loc din adâncul fiinţei sale, un hău unde nici măcar Bran nu-l putea atinge. *Nimeni nu vrea să-ţi facă rău. Hodor,* îi zise el, fără grai, copilului-bărbat căruia îi luase trupul. *Nu vreau decât să fiu din nou puternic o vreme. O să ţi-l înapoiez, ca întotdeauna.*

Nimeni nu ştia nimic, niciodată, ori de câte ori purta pielea lui Hodor. Bran nu trebuia decât să zâmbească, să facă tot ce i se spunea şi să mormăie din când în când *Hodor,* şi îi putea urma pe Meera şi pe Jojen, zâmbind fericit cu gura până la urechi, şi nimeni nu bănuia că de fapt era el. Se ţinea adesea după ei, indiferent dacă era dorit sau nu. În cele din urmă, fraţii Reed se bucurară fiindcă venise. Jojen coborî pe frânghie cu destulă

uşurinţă, dar, după ce Meera prinse un peşte alb şi orb cu harponul ei şi veni timpul să urce înapoi, braţele începură să-i tremure şi nu izbuti să ajungă până sus, aşa că se văzură nevoiţi să lege funia în jurul lui şi să-l lase pe grăjdar să-l tragă.

— *Hodor,* mormăia el ori de câte ori trăgea de frânghie. *Hodor, hodor, hodor.*

Luna era un corn, subţire şi tăios ca o lamă de cuţit. Vară dezgropă un braţ retezat, negru şi acoperit de chiciură, cu degetele deschizându-i-se şi închizându-i-se când se târa pe zăpada îngheţată. Încă mai avea destulă carne ca să-i umple burta goală, iar după ce termină îi sparse oasele, pentru măduvă. Abia atunci îşi reaminti braţul că era mort.

Bran mânca împreună cu Vară şi cu haita lui, ca lup. În chip de corb zbura cu stolul, rotindu-se în jurul dealului la apusul soarelui, simţind atingerea de gheaţă a aerului. În trupul lui Hodor explora peşterile. Găsi încăperi pline de oase, puţuri care coborau în adâncurile pământului, locuri în care de tavan atârnau cu capul în jos scheletele unor lilieci enormi. Traversă până şi podul zvelt de piatră care se arcuia peste prăpastie şi descoperi alte tuneluri şi încăperi în partea opusă. Una era ticsită de cântăreţi, tronând, ca şi Brynden, în cuiburi din rădăcini ale copacului inimii, împletite sub, prin şi în jurul trupurilor lor. Cei mai mulţi i se păreau morţi, dar, când trecu prin faţa lor, ochii li se deschiseră şi-i urmăriră lumina torţei, iar unul chiar îşi căscă şi îşi închise gura zbârcită, ca şi cum ar fi încercat să vorbească.

— *Hodor,* îi spuse Bran şi îl simţi pe adevăratul Hodor agitându-se în hăul lui.

Aşezat pe tronul său de rădăcini din grota imensă, pe jumătate cadavru şi pe jumătate copac, Lordul Brynden părea mai puţin bărbat şi mai mult statuie înfiorătoare din lemn, oase vechi şi lână putredă. Din întreaga ruină palidă care era faţa lui, ochiul era singurul lucru ce părea viu, arzând ca un ultim tăciune dintr-un foc stins, înconjurat de rădăcini răsucite şi de zdrenţe zgârcite ale pielii, atârnate

de o ţeastă îngălbenită.

Bran continua să se simtă înfricoşat la vederea lui – rădăcinile de copac al inimii intrând şerpuitoare şi apoi ieşind din carnea lui zbârcită, ciupercile răsărite din obraji, viermele alb de lemn crescut din găvanul gol acum. Îi plăcea mai mult cu torţele stinse. În întuneric, îşi putea închipui că era cioara cu trei ochi care-i şoptise tot felul de lucruri, nu un cadavru vorbitor hidos.

Într-o zi o să fiu ca el. Gândul îl umplea pe Bran de spaimă. Era îndeajuns de rău că ajunsese olog, că picioarele nu-i mai erau de niciun folos. Era oare osândit să-şi piardă şi restul, să-şi petreacă toată viaţa cu un copac al inimii crescând în el şi prin el? Frunză îi spusese că Lordul Brynden îşi trăgea viaţa din copac. Nu mânca şi nu bea. Dormea, visa, veghea. *Eu ar fi trebuit s-ajung cavaler,* îşi aminti Bran, *luptam şi alergam, mă căţăram spre cer.* I se părea că de atunci trecuseră o mie de ani.

Ce era acum? Doar Bran, băiatul olog. Brandon din Casa Stark, prinţul unui regat pierdut, stăpânul unui castel ars, moştenitorul ruinelor. Crezuse că cioara cu trei ochi era un magician, un vraci bătrân şi înţelept care-i putea vindeca picioarele, dar acum înţelegea că totul nu fusese nimic altceva decât visul prostesc al unui copil. *Sunt prea bătrân pentru o astfel de fantezie,* îşi spuse. *O mie de ochi, o sută de piei, înţelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni.* E tot atât de bine cum e să fii cavaler. *Oricum, aproape la fel de bine.*

Luna era o gaură neagră pe cer. În afara peşterii, mersul lumii continua. Soarele răsărea şi apunea, luna se învârtea, vânturile reci urlau. Sub deal, Jojen Reed devenea chiar mai posac şi mai singuratic decât înainte, spre întristarea surorii lui. Ea stătea adesea, împreună cu Bran, alături de micul lor foc, vorbind despre toate şi despre nimic şi mângâindu-l pe Vară, care dormea între ei, în vreme ce fratele său hoinărea prin peşteri de unul singur. În zilele însorite, se căţăra chiar până la gura peşterii. Stătea acolo cu orele, privind pădurea înfăşurat în blănuri şi tremurând în acelaşi timp.

— Vrea să meargă acasă, îi spuse Meera lui Bran. Nu vrea nici măcar să-ncerce să lupte împotriva sorţii. Spune că visele verzi nu mint.

— E curajos, răspunse Bran.

Un bărbat nu e curajos decât atunci când îi e frică, îi spusese tatăl lui cândva, cu mult timp în urmă, când găsiseră puii de lupi străvechi în zăpezile verii. Încă-şi mai aducea aminte.

— E prost, zise Meera. Am sperat asta când am găsit-o pe cioara cu trei ochi… acum mă-ntreb de ce-am venit aici.

Pentru mine, se gândi Bran.

— Visele lui verzi, spuse.

— Visele lui verzi.

Vocea Meerei era amară.

— *Hodor,* zise Hodor.

Meera începu să plângă.

Apoi Bran îşi detestă beteşugul.

— Nu plânge, spuse.

Ar fi vrut s-o cuprindă cu braţele, s-o strângă cu putere la piept, aşa cum îl strângea mama lui pe vremuri, la Winterfell, când se lovea. Meera era acolo, la nici doi metri distanţă, dar îi venea atât de greu să ajungă până la ea, încât era ca şi cum s-ar fi aflat la o sută de kilometri. Ca s-o atingă ar fi trebuit să se târască pe pământ împingându-se cu mâinile şi trăgându-şi picioarele în urmă. Podeaua aspră, zgrunţuroasă, plină de resturi şi de umflături l-ar fi făcut să înainteze foarte încet. *Aş putea intra în pielea lui Hodor,* îşi spuse. *El ar putea s-o ia în braţe, s-o bată pe spate.* Gândul îl făcu să se simtă ciudat, dar încă îi mai stăruia în minte când Meera se ridică de lângă foc dintr-un salt, dispărând în întunecimea tunelurilor. Îi auzi paşii îndepărtându-se, până ce nu mai rămaseră decât glasurile cântăreţilor.

Luna era un corn, subţire şi tăios ca o lamă de cuţit. Zilele treceau una după alta, fiecare mai scurtă decât cea dinaintea ei. Nopţile se lungeau. În peşterile de sub deal nu ajungea, niciodată, nicio rază de soare. Lumina lunii nu atinsese niciodată sălile acelea de piatră. Până şi stelele

erau străine acolo. Toate aparţineau lumii de deasupra, unde vremea alerga în ciclurile ei de fier, zi către noapte către zi către noapte către zi.

— E timpul, spuse Lordul Brynden.

Ceva din vocea lui trimise pe spatele lui Bran galopul unor degete de gheaţă.

— Pentru ce?

— Pentru următorul pas. Ca să treci dincolo de omul-fiară şi să-nveţi ce-nseamnă să fii clarvăzător verde.

— Îl vor învăţa copacii, zise Frunză.

Făcu un semn şi o altă cântăreaţă, cea cu părul alb numită de Meera Bucle Ninse, se apropie lipăind. Ducea în mână un vas din lemnul copacului inimii, pe care fuseseră sculptate douăsprezece chipuri, asemenea celor purtate de copaci. Înăuntru era o pastă albă, groasă, compactă, străbătută de vinişoare de un roşu-închis.

— Trebuie să mănânci asta, spuse Frunză, dându-i lui Bran o lingură de lemn.

Băiatul privi bolul cu îndoială.

— Ce este?

— Pastă din seminţele copacului inimii.

Ceva din felul în care arăta îl îngreţoşa pe Bran. Vinişoarele roşii nu erau nimic altceva decât seva copacului, presupuse el, dar în lumina torţelor semănau perfect cu sângele. Afundă lingura în pastă, apoi şovăi.

— Asta o să facă din mine un clarvăzător verde?

— Sângele tău te face clarvăzător verde, spuse Lordul Brynden. Asta o s-ajute la trezirea harurilor tale şi-o să te cunune cu copacii.

Bran nu voia să se-nsoare cu un copac… dar cine altcineva s-ar fi căsătorit cu un băiat olog ca el? *O mie de ani, o sută de piei, înţelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni. Un clarvăzător verde.*

Mâncă.

Era amară la gust, dar nu chiar atât de amară ca pasta de ghinde. Îi veni cel mai greu să-nghită prima lingură. Fu cât pe ce s-o dea afară imediat. A doua avu un gust mai bun. A treia i se păru aproape dulce. Mâncă restul cu

lăcomie. De ce avusese impresia că era amară? Avea gust de miere, de zăpadă proaspătă, de piper şi de scorţişoară, avea gustul ultimei sărutări primite de la mama lui. Vasul gol îi alunecă dintre degete şi zăngăni pe podeaua grotei.

— Nu simt nimic deosebit. Ce urmează să se-ntâmple acum?

Frunză îi atinse mâna.

— Copacii te vor învăţa. Copacii îşi aduc aminte.

El îşi ridică braţul şi ceilalţi cântăreţi prinseră să dea ocol peşterii, stingând torţele una câte una. Întunericul se îndesi, furişându-se către ei.

— Închide ochii, zise cioara cu trei ochi. Alunecă afară din pielea ta, aşa cum faci când vrei să te uneşti cu Vară. Dar de data asta intră în rădăcini. Urmează-le prin pământ, către copacii de pe deal, şi spune-mi ce vezi.

Bran închise ochii şi se eliberă de propria sa piele. *În rădăcini,* se gândi. *În copacul inimii. Fii tu copacul.* Pentru o clipă, putu să vadă peştera în mantia ei neagră, să audă râul curgând năvalnic sub ea.

Apoi, cât ai clipi, era din nou acasă.

Lordul Eddard Stark stătea pe un bolovan, lângă lacul adânc şi întunecat din pădurea zeilor, cu rădăcinile decolorate ale copacului inimii răsucindu-se în jurul său ca braţele noduroase ale unui bătrân. Gheaţă era pe genunchii lui şi el curăţa tăişul sabiei cu o cârpă uleiată.

— *Winterfell,* şopti Bran.

Tatăl lui îşi ridică privirea.

— Cine-i acolo? întrebă, răsucindu-se…

…şi Bran, speriat, se retrase. Tatăl lui, lacul întunecat şi pădurea zeilor păliră şi dispărură şi el se pomeni înapoi, în grotă, cu rădăcinile decolorate care-i alcătuiau tronul din lemn de copac al inimii legănându-i braţele şi picioarele, aşa cum îşi leagănă o mamă pruncul. În faţa lui, o torţă pâlpâi, prinzând viaţă.

— Spune-ne ce-ai văzut.

Privită de departe, Frunză arăta aproape ca o fetiţă, nicidecum mai vârstnică decât Bran şi decât surorile lui, dar de aproape părea cu mult mai bătrână. Pretindea că

văzuse două sute de ani.

Bran avea gâtlejul foarte uscat. Înghiţi în sec.

— Winterfell. Mă întorsesem la Winterfell. L-am văzut pe tata. Nu e mort, *nu* e, l-am văzut, s-a întors la Winterfell şi e în viaţă.

— Nu, zise Frunză. S-a dus, băiete. Nu-ncerca să-l chemi înapoi din morţi.

— L-am *văzut.* Bran simţea lemnul aspru apăsându-i un obraz. Îşi curăţa sabia, sabia Gheaţă.

— Ai văzut ce ai vrut să vezi. Inima ta tânjeşte după tatăl tău şi după casa ta şi asta ai văzut.

— Un bărbat trebuie să ştie să privească dincolo de ce speră să vadă, spuse Lordul Brynden. Umbre ale zilelor din trecut, asta ai văzut tu, Bran. Te-ai uitat în pădurea zeilor de pe pământul vostru prin ochii copacului inimii. Pentru copaci, timpul e diferit de al oamenilor. Soarele, ţărâna şi apa sunt lucrurile pe care le înţelege un copac al inimii, nu zilele, anii şi veacurile. Pentru oameni, timpul e un fluviu. Suntem captivi în curgerea lui, ne îndreptăm în grabă dinspre trecut către prezent, întotdeauna în aceeaşi direcţie. Vieţile copacilor sunt altfel. Ei prind rădăcini, cresc şi mor în acelaşi loc şi fluviul acela nu-i clinteşte. Stejarul e ghinda, ghinda e stejarul. Iar copacul inimii… o mie de ani omeneşti sunt pentru el o clipă şi prin astfel de porţi putem, şi tu, şi eu, să aruncăm o privire în trecut.

— Dar m-a *auzit,* insistă Bran.

— A auzit o şoaptă în vânt, un foşnet printre frunze. Nu-i poţi vorbi, oricât ai încerca. Ştiu. Am propriile mele stafii, Bran. Un frate pe care l-am iubit, un altul pe care l-am urât, o femeie pe care-am dorit-o. Prin copaci, îi mai văd încă, dar niciunul dintre cuvintele mele n-a ajuns vreodată la ei. Trecutul rămâne trecut. Învăţăm din el, dar nu-l putem schimba.

— O să-mi văd din nou tatăl?

— Odată ce vei ajunge să-ţi stăpâneşti harurile, te vei putea uita acolo unde vei dori şi vei vedea ce au văzut copacii, indiferent dacă s-a petrecut ieri, anul trecut sau acum o mie de mii de ere. Oamenii îşi duc vieţile captivi

într-un prezent etern, între ceaţa amintirilor şi marea de umbră care e tot ce ştim despre vremurile ce vor veni. Există fluturi care-şi trăiesc viaţa într-o singură zi, însă probabil că acest scurt răstimp li se pare la fel de lung cum sunt pentru noi anii şi deceniile. Un stejar poate trăi trei sute de ani, iar un sequoia, trei mii. Un copac al inimii trăieşte la nesfârşit, dacă nu-l tulbură nimeni. Pentru ei, anotimpurile ţin cât fâlfâirea unei aripi de fluture, iar trecutul, prezentul şi viitorul sunt una. Iar vederea ta nu se va mărgini la pădurea zeilor care vă aparţine. Cântăreţi au cioplit ochi în scoarţa copacilor inimii pe care i-au stăpânit ca să-i trezească şi aceia sunt primii ochi pe care-nvaţă să-i folosească un nou clarvăzător verde… dar, cu timpul, vei vedea dincolo de copacii înşişi.

— Când? vru Bran să afle.

— Peste un an sau peste trei sau peste zece. Asta n-am întrezărit-o. O să vină cu timpul. Îţi făgăduiesc. Dar acum sunt obosit şi copacii mă cheamă. Vom continua mâine.

Hodor îl duse pe Bran înapoi, în camera sa, murmurând *Hodor* cu voce scăzută în vreme ce Frunză mergea înaintea lor cu o torţă. El sperase că Meera şi Jojen aveau să fie acolo, ca să le poată spune ce văzuse, dar alcovul lor confortabil din stâncă era rece şi pustiu. Hodor îl aşeză cu grijă în pat, îl acoperi cu blănuri şi îi făcu focul. *O mie de ani, o sută de piei, înţelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni.*

Privind flăcările, Bran hotărî că avea să rămână treaz până când se întorcea Meera. Jojen n-avea să fie încântat, o ştia, dar Meera avea să se bucure pentru el. Nu-şi aminti cum închisese ochii.

… dar pe urmă era cumva din nou înapoi, la Winterfell, în pădurea zeilor, căutându-şi tatăl. De data asta, Lordul Eddard părea mult mai tânăr. Avea părul castaniu, fără nicio şuviţă căruntă, capul plecat.

— … fie să crească apropiaţi ca fraţii, fără nimic altceva decât dragoste între ei, se ruga el, şi fie ca doamna, soţia mea, să găsească în inima ei puterea de a ierta…

— *Tată!* Vocea lui Bran era o şoaptă în vânt, un foşnet

printre frunze. Tată, sunt eu. Sunt Bran. Brandon.

Eddard Stark îşi ridică fruntea şi se uită lung la copacul inimii, încruntându-se, dar nu scoase niciun cuvânt. *Nu mă poate vedea,* înţelese Bran, pradă disperării. Voia să-ntindă mâna, să-l atingă, dar nu reuşea decât să privească şi să asculte. *Sunt în copac. Sunt în copacul inimii, privind în afară prin ochii lui roşii, însă copacul ăsta nu poate vorbi, aşa că nu pot nici eu.*

Eddard Stark îşi continuă rugăciunea. Bran îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Dar erau ale lui sau ale copacului inimii? Dacă eu plâng, copacul o să lăcrimeze?

Restul vorbelor tatălui său se pierdură într-un păcănit neaşteptat, de lemn izbit de lemn. Eddard Stark se risipi precum ceaţa sub soarele dimineţii. Acum prin pădurea zeilor dansau doi copii, ţipând unul la altul în timp ce se duelau cu crengi rupte. Fata era mai mare decât băiatul şi era mai înaltă. *Arya!* se gândi Bran cu înflăcărare, în timp ce o privea sărind pe un bolovan şi dându-i băiatului o lovitură. Dar ăsta nu putea fi adevărul. Dacă fata era Arya, atunci băiatul era el însuşi şi el nu purtase nicicând părul atât de lung. *Şi Arya nu m-a învins niciodată la joaca noastră cu săbiile, nu aşa cum îl bate pe el fata asta.* Ea îl plesni pe băiat de-a latul coapselor, cu atâta putere, încât îi fugiră picioarele de sub el şi căzu în lac, unde începu să-mproaşte apa şi să ţipe.

— Taci, prostule, spuse fata, aruncându-şi creanga. Nu e decât *apă.* Vrei să ne-audă Bătrâna Nan şi să de-a fuga să-i zică tatei?

Îngenunche şi-şi trase fratele din lac, dar, înainte de a-l scoate afară, dispăruseră amândoi.

Pe urmă imaginile întrezărite veniră una după alta din ce în ce mai repede, până când se simţi pierdut şi ameţit. Nu-i mai văzu pe tatăl său şi pe fata care semăna cu Arya, dar o femeie îngreunată de fătul pe care-l purta ieşi din lacul întunecat goală şi şiroind de apă, îngenunche în faţa copacului şi-i imploră pe zeii cei vechi să-i dea un fiu care s-o răzbune. Pe urmă apăru o fată cu părul castaniu, zveltă ca o suliţă, care se ridică pe vârfuri ca să sărute buzele

unui cavaler tânăr, la fel de înalt ca Hodor. Un tânăr cu ochii negri, palid şi înverşunat, tăie trei crengi din copacul inimii şi le ciopli, făcând din ele săgeţi. Copacul însuşi se micşora, se scurta de la o viziune la alta, în timp ce alţii, mai mărunţi decât el, descreşteau preschimbându-se în puieţi şi dispăreau, dar numai pentru a-şi lăsa locul altora, care descreşteau şi dispăreau la rândul lor. Iar lorzii pe care-i întrezărea acum Bran erau înalţi şi viguroşi, bărbaţi aspri, înveşmântaţi în blănuri şi zale. Unele feţe îi aminteau de statuile din cripte, dar dispăreau înainte de a apuca să le dea nume.

Apoi, în timp ce privea, un bărbat bărbos sili un ostatic să-ngenuncheze în faţa copacului inimii. Printre frunzele de un roşu întunecat purtate de vânt se apropie de ei o femeie cu părul alb, având în mână o seceră de bronz.

— *Nu,* spuse Bran, *nu, nu faceţi asta,* dar ei nu-l auziră, nu mai mult decât îl auzise tatăl lui.

Femeia îl înşfăcă pe captiv de păr, îi potrivi secera în jurul gâtului şi tăie. Şi, prin pâcla veacurilor, băiatul olog nu putu decât să se uite cum loveau picioarele bărbatului în pământ ca într-o tobă… dar, în timp ce viaţa se scurgea din el într-un val roşu, Brandon Stark simţi gustul sângelui.

JON

Soarele reuşise să spargă norii cam pe la amiază, după şapte zile cu văzduh întunecat şi rafale de zăpadă. O parte dintre nămeţi erau mai înalţi decât oamenii, dar slujitorii munciseră toată ziua cu lopeţile şi toate potecile erau exact atât de curate cum le plăcea să fie. Zidul reflecta lumini licăritoare, cu toate crăpăturile scânteindu-i într-un albastru palid.

Jon se afla la o înălţime de peste două sute de metri, privind în jos, către pădurea bântuită. Vântul dinspre nord se învârtejea printre copacii de dedesubt, trimiţând în zbor, ca pe nişte steaguri de gheaţă, cristale de zăpadă adunate în pene subţiri, smulse de pe crengile de sus. Altminteri, nimic nu se clintea. *Niciun semn de viaţă.* Ceea ce nu era pe de-a-ntregul liniştitor. Nu de cei vii se temea. Chiar şi aşa…

A apărut soarele. Ninsoarea s-a oprit. Până când vom mai avea o asemenea şansă ar putea să treacă o lună. Sau un anotimp.

— Spune-i lui Emmett să-şi adune recruţii, îi ceru lui Edd cel Trist. O s-avem nevoie de o escortă. Zece cercetaşi cu arme din obsidian. Vreau să fie gata de plecare într-o oră.

— Da, stăpâne. Şi cine-o să-i conducă?

— Eu.

Colţurile gurii lui Edd se lăsară în jos chiar mai mult decât de obicei.

— Unii s-ar putea gândi c-ar fi mai bine dacă Lordul Comandant ar rămâne la loc sigur şi la căldură, la sud de Zid. Nu că aş zice eu astfel de lucruri, dar unii ar putea.

Jon zâmbi.

— Unii ar face bine să n-o spună în prezenţa mea.

Mantia lui Edd fâlfâi zgomotos, într-o pală bruscă de vânt.

— Mai bine am coborî, stăpâne. Vântul ne-ar putea împinge de pe Zid şi eu n-am deprins meşteşugul zborului.

Coborâră cu vinciul. Vântul sufla în rafale, rece ca răsuflarea dragonului de gheaţă din poveştile auzite de Jon în copilărie, de la Bătrâna Nan. Cuşca grea se legăna. Din când în când se freca de Zid, desprinzând mici jeturi cristaline de gheaţă ce cădeau scânteind în lumina soarelui, ca aşchiile de sticlă.

Sticla, cugetă Jon, *ne-ar putea fi de folos aici. Castelul Negru are nevoie de grădini de sticlă, ca acelea de la Winterfell. Am putea cultiva legume chiar şi în miezul iernii.* Cea mai bună sticlă venea de la Myr, dar un geam de calitate, lipsit de culoare, valora cât greutatea lui în mirodenii, iar sticla verde sau galbenă n-ar fi dat rezultate la fel de bune. *Ceea ce ne trebuie e aurul. Cu destule monede, am putea cumpăra ucenici de-ai sticlarilor şi de-ai geamgiilor din Myr, i-am aduce în Nord şi le-am oferi libertatea dacă-i învaţă arta lor pe câţiva dintre recruţii noştri.* Astfel lucrurile s-ar fi putut rezolva. *Dacă-am avea aurul. Pe care nu-l avem.*

La baza Zidului îl găsiră pe Nălucă tăvălindu-se într-un troian. Uriaşul lup străvechi alb părea să adore zăpada proaspătă. Când îl văzu pe Jon, sări în picioare şi se scutură.

— Merge cu tine? întrebă Edd cel Trist.

— Da.

— Un lup isteţ, el. Şi eu?

— Tu rămâi aici.

— Un lord isteţ, tu. Nălucă e cea mai bună alegere. Eu nu mai am cu ce dinţi să-i muşc pe sălbatici.

În Castelul Negru, veştile se răspândeau cu iuţeală. Edd încă nu terminase de înşeuat calul sur când Bowen Marsh traversă curtea cu paşi apăsaţi ca să-l înfrunte pe Jon la grajduri.

— Lordul meu, aş vrea să te mai gândeşti. Recruţii îşi pot rosti la fel de bine legămintele în sept.

— Septul e casa zeilor noi. Zeii vechi locuiesc în pădure, iar cei care-i cinstesc îşi spun cuvintele printre copacii

inimii. Ştim asta amândoi.

— Satin vine din Oraşul Vechi, iar Arron şi Emrick din ţinuturile vestice. Zeii vechi nu sunt zeii lor.

— Eu nu le spun oamenilor ce zei să venereze. Au fost liberi să-i aleagă pe Cei Şapte, sau pe Stăpânul Luminii, slujit de femeia roşie. Au ales în schimb copacii, cu toată primejdia pe care-o presupune asta.

— Plângătorul ar putea fi încă acolo, la pândă.

— Până în dumbravă nu sunt mai mult de două ore de mers călare, chiar şi pe zăpadă. Până la miezul nopţii ar trebui să fim înapoi.

— Prea mult timp. Nu e înţelept.

— Nu e, încuviinţă Jon, dar e necesar. Oamenii ăştia sunt gata să-şi juruiască vieţile Rondului de Noapte, alăturându-se unei frăţii care se întinde în trecut, în linie neîntreruptă, pe durata câtorva mii de ani. Cuvintele sunt importante, aşa cum sunt şi tradiţiile. Ne leagă unii de alţii, bărbaţi de obârşie înaltă şi umilă, tineri şi bătrâni, oameni de rând şi nobili. Ne înfrăţesc. Îl bătu pe Marsh pe umăr. Ne vom întoarce, îţi făgăduiesc.

— Da, lordul meu, spuse Lordul Administrator, dar vă veţi întoarce ca oameni vii sau în chip de capete cu ochii scoşi, înfipte în suliţe? O să faceţi cale-ntoarsă prin bezna nopţii. Nămeţii sunt pe alocuri înalţi până la brâu. Văd că iei cu tine oameni cu experienţă şi asta e bine, dar Jack Bulwer cel Negru cunoştea pădurea la fel de bine. Chiar şi Benjen Stark, propriul tău unchi, a…

— Eu am ceva pe care nu l-au avut ei. Jon întoarse capul şi fluieră. *Nălucă.* La mine.

Lupul Străvechi îşi scutură zăpada de pe spate şi i se alătură alergând cu paşi mărunţi. Cercetaşii se despărţiră în două, făcându-i loc să treacă printre ei, deşi o iapă necheză şi azvârli din copite până ce Rory o smuci scurt de hăţuri.

— Zidul e al tău, Lord Bowen.

Îşi prinse calul de frâu şi îl conduse către poartă şi prin tunelul de gheaţă care şerpuia pe sub Zid.

De partea cealaltă, copacii stăteau înalţi şi tăcuţi,

îngrămădiţi unii într-alţii sub mantii groase, albe. Nălucă merse ţanţoş alături de calul lui Jon până când se grupară cercetaşii şi recruţii, apoi se opri şi adulmecă, cu răsuflarea îngheţându-i în aer.

— Ce e? întrebă Jon. E cineva acolo?

Pădurea era pustie cât vedea cu ochii, dar asta nu însemna o distanţă prea mare.

Nălucă o rupse la fugă printre copaci, se strecură printre doi pini cu mantii albe şi se făcu nevăzut într-un nor de zăpadă. *Vrea să vâneze, dar ce?* Jon nu se temea atât pentru lupul străvechi, cât pentru sălbaticii pe care i-ar fi putut întâlni. *Un lup alb într-o pădure albă, tăcut ca o umbră. Nu vor şti niciodată că se apropie.* Îşi dădea seama că n-avea rost să-l urmărească. Nălucă avea să se întoarcă numai când avea să simtă dorinţa de a o face, nicidecum mai înainte. Jon îşi înfipse călcâiele în coastele bidiviului. Oamenii săi umplură golul din jurul lui, cu copitele cailor lor mărunţi spărgând crusta de gheaţă şi pătrunzând în zăpada moale de sub ea. Intrară în pădure înaintând la pas, păstrând ritmul, cu Zidul micşorându-se tot mai mult în spatele lor.

Pinii şi sequoia purtau veşminte groase, albe, iar ţurţurii atârnau de crengile maronii, golaşe, ale copacilor cu frunze mai late. Jon îl trimise pe Tom Barleycorn înainte, să cerceteze locurile, deşi drumul către mica dumbravă, bătut adesea, le era cunoscut. Liddle cel Mare şi Luke din Oraşul Lung se strecurară prin tufişurile dinspre est şi dinspre vest. Aveau să flancheze coloana, gata să dea de veste dacă se apropia cineva. Erau, cu toţii, cercetaşi pricepuţi, purtând deopotrivă arme de obsidian şi de oţel şi corni de război atârnaţi de şei, ca să poată cere ajutor la nevoie.

Şi ceilalţi erau oameni de nădejde. *De nădejde în luptă, cel puţin, şi loiali faţă de fraţii lor.* Jon nu putea spune nimic despre ce făcuseră înainte de sosirea lor în vale, dar nu se îndoia că, pentru cei mai mulţi, trecutul era la fel de negru ca mantiile pe care le purtau. Acolo, sus, făceau parte din acel soi de bărbaţi de care dorea să-i fie apărat

spatele. Îşi ridicaseră glugile, ferindu-se de vântul muşcător, şi unii îşi înfăşuraseră eşarfe în jurul feţelor, ascunzându-şi-le. Însă Jon îi cunoştea. Purta numele fiecăruia dintre ei cioplit în inimă. Erau oamenii lui, fraţii lui.

Alături de aceştia călăreau alţi şase – un amestec de bărbaţi tineri şi bătrâni, voinici şi mărunţi, căliţi în luptă şi cu caş la gură. *Şase vor rosti cuvintele.* Horse se născuse şi crescuse în Oraşul Cârtiţei, Arron şi Emrick veneau din Insula Frumoasă, iar Satin din lupanarele din Oraşul Vechi, din celălalt capăt al Westerosului. Cu toţii erau băieţi. Leathers şi Jax erau mai vârstnici, cu mult peste patruzeci de ani, fii ai pădurii bântuite, având ei înşişi copii şi nepoţi. Erau doi dintre cei şaizeci şi trei de sălbatici care-l urmaseră pe Jon Snow pe drumul de întoarcere către Zid în ziua în care îşi rostise chemarea, singurii doi care hotărâseră până atunci că îşi doreau o mantie neagră. Iron Emmett spunea că erau pregătiţi cu toţii, sau cel puţin atât de pregătiţi cât puteau fi vreodată. El, Jon şi Bowen Marsh îi analizaseră pe rând, pe fiecare în parte, şi îi hărăziseră câte unui ordin: Leathers, Jax şi Emrick la cercetaşi, Horse la constructori, Arron şi Satin la servitori. Venise timpul să-şi rostească legămintele.

Iron Emmett călărea în fruntea coloanei, pe cel mai urât cal pe care-l văzuse vreodată Jon, un animal lăţos, parcă numai păr şi copite.

— Se vorbeşte că la Turnul Târfei au avut ceva necazuri azi-noapte, spuse maestrul armurier.

— La Turnul lui Hardin.

Dintre cei şaizeci şi trei întorşi împreună cu el din Oraşul Cârtiţei, nouăsprezece fuseseră fete şi femei. Jon le găzduise în acelaşi turn părăsit în care dormise el însuşi când era nou-venit la Zid. Douăsprezece erau suliţaşe, mai mult decât capabile să se apere pe ele însele şi pe fetele mai tinere de atenţiile nedorite ale cavalerilor în negru. Unii dintre cei pe care-i puseseră pe fugă îi dăduseră turnului noul său nume aţâţător. Jon nu era dispus să le treacă cu vederea bătaia de joc.

— Trei nătărăi beţi au luat turnul drept casă a plăcerilor, atâta tot. Acum sunt în celulele de gheaţă, cugetând asupra greşelii lor.

Iron Emmett se strâmbă.

— Bărbaţii sunt bărbaţi, jurămintele sunt vorbe şi vorbele sunt vânt. Ar trebui să pui paznici în jurul femeilor.

— Şi cine-o să le păzească de paznici?

Nu ştii nimic, Jon Snow. Totuşi învăţase, şi profesoară îi fusese Ygritte. Dacă el nu-şi putuse respecta propriile legăminte, cum s-ar fi putut aştepta la mai mult din partea fraţilor săi? Dar să-i dai târcoale unei femei sălbatice era periculos. *Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuţit,* îi spusese cândva Ygritte, *dar niciun bărbat nu le poate avea pe amândouă.* Bowen Marsh nu greşise întru totul. Turnul lui Hardin era o bucată de iască în aşteptarea unei scântei.

— Am de gând să mai deschid încă trei castele, zise Jon. Lacul Adânc, Sala Îndoliată şi Gorganul Lung. Toate vor avea garnizoane formate din oameni liberi, sub comanda ofiţerilor noştri. La Gorganul Lung vor fi numai femei, pe lângă comandant şi administratorul-şef.

Nu se-ndoia că unii aveau să se împreuneze, dar măcar distanţele erau destul de mari ca aşa ceva să nu se-ntâmple cu uşurinţă.

— Şi ce biet smintit o să primească o asemenea comandă?

— Călăresc alături de el.

Amestecul de groază şi încântare din expresia care trecu peste chipul lui Iron Emmett valora mai mult decât un sac de aur.

— Ce-am făcut ca să-mi atrag ura ta într-o asemenea măsură, lordul meu?

Jon râse.

— Nu te teme, n-o să fii singur. Am de gând să ţi-l dau pe Edd cel Trist ca secund şi ca administrator.

— Suliţaşele vor fi atât de fericite! Ai face bine să păstrezi un castel pentru Magnar.

Zâmbetul lui Jon se stinse.

— Aş face-o, dacă aş putea avea încredere în el. Mă tem că Sigorn mă învinuieşte pentru moartea tatălui său. Mai rău decât atât, a fost crescut şi educat ca să dea ordine, nu ca să le primească. Nu-i confunda pe cei din Thenn cu oamenii liberi. *Magnar* înseamnă *lord* în Limba Veche, aşa mi s-a spus, dar Styr era pentru poporul său ceva mai apropiat de un zeu, iar fiul lui e plămădit din acelaşi aluat. Eu nu le cer oamenilor să-ngenuncheze, însă trebuie să se supună.

— Da, stăpâne, dar ar fi cel mai bine să faci ceva în privinţa Magnarului. Cu thennii o să ai necazuri, dacă nu-i dai atenţie.

Necazurile ţin de soarta Lordului Comandant, ar fi trebuit să spună Jon. Se întâmplase ca vizita lui în Oraşul Cârtiţei să-i aducă destule, femeile fiind cel mai neînsemnat dintre toate. Halleck se dovedise a fi exact atât de brutal cum se temuse, iar printre fraţii în negru se găseau câţiva pătrunşi până în măduva oaselor de ura împotriva oamenilor liberi. Unul dintre adepţii lui Halleck tăiase deja urechea unui constructor în interiorul Zidului şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu, nu era decât un strop din măcelul ce avea să urmeze. Trebuia să deschidă cât mai curând vechile forturi, pentru ca fratele Harmei să poată fi trimis în garnizoana de la Lacul Adânc sau de la Sala Îndoliată. Însă în clipa aceea nu se putea locui în niciunul dintre cele două, iar Othell Yarwyck şi constructorii săi erau încă plecaţi la Fortul Nopţii, străduindu-se în continuare să-l refacă. În unele nopţi, Jon Snow se întreba dacă împiedicându-l pe Stannis să-i măcelărească pe sălbatici în marş nu făcuse cumva o greşeală cumplită. *Nu ştiu nimic, Ygritte,* se gândi, *şi probabil că nu voi şti niciodată.*

La mai puţin de un kilometru de dumbravă, suliţele roşii, prelungi, ale soarelui de primăvară pătrundeau pieziş printre crengile văduvite de frunze, aşternând pete rozalii peste nămeţi. Călăreţii traversară un pârâu îngheţat printre două stânci zimţate, cu armuri de gheaţă, apoi

urmară o cărăruie croită de sălbăticiuni către nord-est. La fiecare răbufnire de vânt, trombele de zăpadă spulberată umpleau aerul, înţepându-le ochii. Jon îşi trase eşarfa peste gură şi peste nas şi îşi ridică pe cap gluga mantiei.

— Nu mai avem mult, le spuse oamenilor săi.

Nimeni nu răspunse.

Simţi mirosul lui Tom Barleycorn înainte de a-l vedea. Sau Nălucă era cel care-l simţise? În ultima vreme, avea uneori senzaţia că el şi lupul erau unul şi acelaşi, chiar şi când nu dormea. Uriaşul lup alb apăru primul, scuturându-se de zăpadă. Peste câteva clipe, Tom era acolo.

— Sălbatici, îi spuse lui Jon, cu voce scăzută. În dumbravă.

Jon îi opri pe călăreţi.

— Câţi?

— Am numărat nouă. Fără străji. Unii morţi, poate, sau adormiţi. Par să fie mai multe femei. Un copil, dar e şi un uriaş. Chiar cel pe care l-am văzut. Au un foc aprins, cu fumul înălţându-se printre copaci. Neghiobi.

Nouă, iar eu am şapte plus zece. Însă dintre ai lui patru erau băietani şi niciunul nu era uriaş.

Dar Jon nu înclina să se-ntoarcă la Zid. *Dacă sălbaticii sunt încă în viaţă, poate izbutim să-i aducem înăuntru. Iar dacă sunt morţi, ei bine... un leş sau două ne-ar putea ajuta.*

— Ne continuăm drumul pe jos, spuse, sărind fără zgomot pe pământul îngheţat. Zăpada se înălţa până la glezne. Rory, Pate, rămâneţi cu caii.

Le-ar fi putut cere asta recruţilor, dar aveau nevoie să primească botezul sângelui cât mai curând. Era un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Împrăştiaţi-vă şi formaţi o semilună. Vreau să-nchidem dumbrava din trei părţi. Nu-l pierdeţi din vedere nici pe cel din dreapta, nici pe cel din stânga voastră, ca să nu se lărgească golurile. Zăpada ar trebui să ne-năbuşe paşii. Dacă-i luăm prin surprindere, sunt mai puţine şanse să se verse sânge.

Noaptea se lăsa cu iuţeală. Săgeţile de lumină

dispăruseră când ultima felie îngustă de soare fusese înghiţită de pădurea dinspre apus. Nămeţii îşi regăseau albul, rozul se prelingea din ei pe măsură ce se întuneca lumea. Culoarea cerului serii se preschimbase în cenuşiul şters al unei mantii spălate de prea multe ori şi primele stele se iţeau timide.

Întrezări în faţa lui un trunchi de un alb palid, care nu putea fi decât al unui copac al inimii, cu creştetul încununat de roşul neguros al frunzelor. Jon Snow îşi duse mâna la spate şi-şi scoase din teacă Gheara Lungă. Se uită în dreapta şi în stânga, dădu din cap către Satin şi către Horse, îi privi repetând semnul către bărbaţii de dincolo de ei. Năvăliră în dumbravă în acelaşi timp, împrăştiind în trecere mormane de zăpadă învechită, fără niciun alt zgomot în afară de cel al răsuflărilor lor. Nălucă alerga împreună cu ei, o umbră albă alături de Jon.

Copacii inimii se înălţau în cerc, înconjurând luminişul. Erau nouă, cu toţii cam de aceeaşi vârstă şi de aceleaşi dimensiuni. Pe fiecare era cioplit câte un chip şi nu existau două chipuri identice. Unele zâmbeau, unele urlau, unele ţipau la el. În amurgul tot mai întunecat, ochii lor păreau negri, dar Jon ştia că în lumina zilei ar fi fost roşii ca sângele. *Ochi ca ai lui Nălucă.*

Focul din mijlocul dumbrăvii era mic şi jalnic, cenuşă şi tăciuni şi câteva crengi rupte arzând mocnit şi fumegând. Chiar şi aşa, părea mai viu decât sălbaticii înghesuiţi în jurul lui. Unul singur se clinti la ieşirea lui Jon din tufişuri. Acela era copilul, care începu să plângă, încleştându-şi degetele de mantia zdrenţuită a mamei. Femeia îşi ridică privirea şi icni. Între timp, luminişul fusese înconjurat de cercetaşi, cu toţii părând să alunece pe lângă copacii albi ca oasele, cu oţelul scânteindu-le în mâinile acoperite de mănuşi negre, gata de măcel.

Uriaşul îi observă ultimul. Adormise încolăcit lângă foc, dar ceva îl trezise – plânsetul copilului, zăpada scârţâind sub cizmele negre, o răsuflare bruscă. Când se foi, păru un bolovan care prinsese viaţă. Se săltă în capul oaselor cu un fornăit şi-şi alungă somnul frecându-şi ochii cu mâini cât

nişte jamboane… până când îl zări pe Iron Emmett, cu sabia lucind în mână. Sări în picioare răcnind şi una dintre palmele uriaşe i se închise în jurul unui ciocan, smulgându-l de jos.

Nălucă îi răspunse arătându-şi colţii. Jon înşfăcă lupul de ceafă.

— Nu vrem nicio luptă aici.

Oamenii lui îl puteau doborî pe uriaş, ştia, dar nu fără un preţ. Sângele odată vărsat, sălbaticii s-ar fi încăierat cu ei. Şi ar fi murit acolo, majoritatea sau chiar toţi, alături de câţiva dintre fraţii lui.

— Suntem într-un loc sfânt. Predaţi-vă, şi noi…

Uriaşul urlă iarăşi, un sunet care smulse frunzele din copaci, şi izbi zăpada cu ciocanul. Coada era din stejar noduros, lungă de aproape doi metri, iar capul din piatră era cât o pâine. Lovitura cutremură pământul. Câţiva dintre ceilalţi sălbatici se târâră către armele lor.

Jon Snow era gata să-şi ducă mâna la Gheara Lungă când Leathers începu să vorbească din capătul opus al luminişului. Cuvintele erau aspre, guturale, dar Jon le auzi cântecul şi recunoscu Limba Veche. Bărbatul glăsui vreme îndelungată. Când încheie, uriaşul îi răspunse. Vorbele lui păreau un mârâit presărat cu mormăituri şi Jon nu înţelese nici măcar una. Dar Leathers arătă către copaci şi mai spuse ceva, iar uriaşul îi imită gestul, scrâşni din dinţi şi lăsă ciocanul jos.

— S-a făcut, zise Leathers. Nu vor nicio luptă.

— Bine lucrat! Ce i-ai spus?

— Că aceştia sunt şi zeii noştri. Am venit să ne rugăm.

— O vom face. Lăsaţi deoparte oţelul, cu toţii. În seara asta, aici nu se va vărsa niciun strop de sânge.

Nouă, spusese Tom Barleycorn, şi nouă erau, numai că doi muriseră, iar un altul era atât de slăbit, încât putea să moară până la ivirea zorilor. Dintre cei şase rămaşi făceau parte o mamă şi copilul ei, doi bărbaţi bătrâni şi unul din tribul Copitaţilor; gerul îi muşcase atât de cumplit picioarele goale, încât Jon ştia că n-avea să mai meargă niciodată. După cum află mai târziu, cei mai mulţi nu se

cunoşteau între ei când ajunseseră în dumbravă; când Stannis zdrobise oştirea lui Mance Rayder, fugiseră în pădure ca să scape de măcel, rătăciseră o vreme, îşi pierduseră prietenii şi rudele din pricina frigului şi a foamei şi sfârşiseră prin a ajunge acolo, prea slăbiţi şi prea istoviţi ca să meargă mai departe.

— Zeii sunt aici, spuse unul dintre bătrâni. E un loc în care se poate muri la fel de bine ca oriunde.

— Zidul e numai la câteva ore de mers către sud, zise Jon. De ce nu v-aţi căuta adăpost acolo? Alţii au făcut-o. Chiar şi Mance.

Sălbaticii se priviră. În cele din urmă, unul spuse:

— Am auzit povestindu-se. Ciorile i-au ars pe toţi cei care au acceptat s-o facă.

— Chiar şi pe Mance.

Melisandre, se gândi Jon, *tu şi zeul tău roşu trebuie să daţi socoteală pentru multe şi mărunte.*

— Toţi cei care-o doresc pot să vină cu noi. La Castelul Negru găsiţi hrană şi adăpost, iar Zidul vă apără de creaturile care bântuie prin aceste păduri. N-o să ardă nimeni, vă dau cuvântul meu.

— Cuvântul unui ciori, zise femeia, strângându-şi mai tare copilul, dar cine poate spune dac-o să ţi-l ţii? Cine eşti?

— Lordul Comandant al Rondului de Noapte şi unul dintre fiii lui Eddard Stark de Winterfell. Jon se întoarse spre Tom Barleycorn. Pune-i pe Rory şi pe Pate s-aducă aici caii. N-am de gând să rămânem în locul ăsta nicio clipă mai mult decât e necesar.

— Cum spui, stăpâne.

Înainte de a pleca nu le mai rămăsese de făcut decât un singur lucru: cel pentru care veniseră. Iron Emmett îşi chemă învăţăceii şi, în timp ce restul grupului îi privea de la o distanţă respectuoasă, aceştia îngenuncheară în faţa copacilor inimii. Între timp, lumina zilei dispăruse; nu mai rămăseseră decât strălucirea stelelor şi palida pâlpâire roşie a focului muribund din mijlocul dumbrăvii.

Cu mantiile lor negre şi cu glugile negre, groase, cei

şase păreau cioplţi din umbre. Glasurile li se înălţară în cor, mărunte în imensitatea nopţii.

— Noaptea se lasă şi acum veghea mea începe, rostiră, aşa cum o făcuseră mii înaintea lor. Vocea lui Satin era dulce, ca un cântec, a lui Horse aspră, împleticită, a lui Arron, un chiţăit nervos. Nu se va sfârşi până la moarte.

Fie ca aceste morţi să vină după o vreme îndelungată. Jon Snow se lăsă într-un genunchi în zăpadă. *Zei ai străbunilor mei, vegheaţi asupra acestor oameni. Şi asupra Aryei, a surioarei mele, oriunde s-ar afla. Vă implor, îngăduiţi-i lui Mance s-o găsească şi să mi-o aducă teafără.*

— Nu-mi voi lua soţie, nu voi avea pământuri, nu voi zămisli copii, făgăduiră recruţii, cu voci ce îşi trimiseră ecourile în trecut, străbătând anii şi veacurile. Nu voi purta coroană şi nu voi câştiga glorie. Voi trăi şi voi muri la locul meu de veghe.

Zei ai pădurii, daţi-mi tăria de a face acelaşi lucru, se rugă Jon Snow în tăcere. *Daţi-mi înţelepciune, pentru a ştii ce trebuie făcut, şi curaj, pentru a o face.*

— Sunt sabia din întuneric, glăsuiră cei şase şi lui Jon i se păru că vocile li se preschimbau, că deveneau mai puternice, mai sigure. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul şi lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi şi scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor.

Scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor. Nălucă îşi frecă botul de umărul lui şi el îl cuprinse cu braţul. Simţea izul pantalonilor nespălaţi ai lui Horse, aroma dulce lăsată de pieptene în barba lui Satin, mirosul îmbelşugat şi pătrunzător al spaimei, parfumul copleşitor de mosc al uriaşului. Îşi auzea bătăile propriei inimi. Când se uită către partea opusă a dumbrăvii, la femeie şi la copilul ei, la cei doi bărbaţi cu bărbi cărunte şi la Copitatul cu tălpile schilodite, nu văzu nimic altceva decât oameni.

— Îmi dăruiesc viaţa şi onoarea Rondului de Noapte, pentru noaptea asta şi pentru toate nopţile ce vor veni.

Jon Snow se săltă primul în picioare.

— Acum ridicaţi-vă ca bărbaţi ai Rondului de Noapte.

Îi întinse mâna lui Horse şi îl trase în sus.

Vântul se înteţea. Era timpul să plece.

Drumul de întoarcere dură mult mai mult decât cel către dumbravă. În ciuda lungimii şi a grosimii picioarelor sale, uriaşul înainta greoi, oprindu-se întruna ca să scuture cu lovituri de ciocan zăpada pe de crengile joase. Femeia călărea pe acelaşi cal cu Rory, fiul ei împărţea calul cu Tom Barleycorn, iar bătrânii cu Horse şi Satin. Însă bărbatul din tribul Thenn se temea de cai şi alesese să şchiopăteze pe lângă ei, în pofida rănilor sale. Copitatul nu putea să stea în şa şi fusese legat pe spinarea unui ponei, ca un sac cu grâne; la fel ca babornița palidă, cu braţele şi picioarele ca nişte beţe, pe care nu reuşiseră s-o trezească.

Făcuseră acelaşi lucru cu cele două leşuri, spre mirarea lui Iron Emmett.

— Ne vor încetini, lordul meu, îi spusese el lui Jon. Ar trebui să le tăiem bucăţi şi să le ardem.

— Nu, răspunsese Jon. Aduceţi-le. Am o întrebuinţare pentru ele.

Nu aveau parte de lună drept călăuză către casă şi întrezăreau doar când şi când câte un petic de cer înstelat. Lumea era încremenită în alb şi negru. Făceau o călătorie lungă, înceată, fără sfârşit. Zăpada li se lipea de cizme şi de pantaloni, pinii pârâiau în vânt, iar mantiile lor pocneau şi se învârtejeau. Jon întrezărea deasupra lor Peregrinul Roşu, care părea să privească printre crengile fără frunze ale copacilor înalţi cum îşi croiau drumul de întoarcere. Oamenii liberi îl numeau *Furul.* Ygritte susţinuse întotdeauna că atunci când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii era momentul cel mai potrivit să răpeşti o femeie. Nu-i spusese niciodată când era cel mai bine să răpeşti un uriaş. *Sau doi bărbaţi morţi.*

Când Zidul le apăru din nou în faţa ochilor, aproape că se iviseră zorii.

Cornul unei santinele le vesti întoarcerea, coborând din înălţimi precum ţipătul slobozit din străfundul gâtului de o pasăre imensă, un singur sunet prelung, care însemna *se-ntorc cercetaşii.* Liddle cel Mare îşi desprinse din

bandulieră propriul corn şi îi răspunse. În faţa porţii aşteptară câteva minute, până când îşi făcu apariţia Edd Tollett cel Trist, care trase zăvoarele şi roti drugii de fier, eliberând drumul. Când dădu cu ochii de grupul de sălbatici în zdrenţe strânse din buze şi se uită lung la uriaş.

— S-ar putea s-avem nevoie de ceva unt ca să-l facem s-alunece prin tunel, stăpâne. Să trimit pe cineva la cămară?

— Oh, cred c-o să-ncapă. Fără unt.

Şi încăpu… mergând în patru labe, târându-se. *Voinic băiat. Are pe puţin patru metri şi jumătate. E chiar mai mare decât Mag cel Puternic.* Mag murise chiar acolo, sub gheaţă, încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Donai Noye. *Un om de valoare. Rondul a pierdut prea mulţi oameni valoroşi.* Jon îl luă pe Leathers deoparte.

— Ocupă-te de el. Vorbeşti limba lui. Ai grijă să fie hrănit şi găseşte-i un loc călduros, lângă foc. Stai cu el. Nu lăsa pe nimeni să-l provoace.

— Da. Leathers şovăi. Stăpâne.

Jon îi trimise pe sălbaticii în viaţă să li se oblojească rănile şi degeraturile. Cei mai mulţi aveau să-şi revină datorită mâncării fierbinţi şi hainelor călduroase, spera el, însă bărbatul din tribul Copitaţilor avea să-şi piardă mai mult ca sigur ambele picioare. Iar leşurile le depuse în celulele de gheaţă.

Clydas venise şi plecase, observă Jon când îşi agăţă mantia în cuierul de lângă uşă. Pe masa din salonul lui fusese lăsată o scrisoare. *De la Rondul de Est sau de la Turnul Umbrei,* presupuse la prima vedere. Dar ceara era aurie, nu neagră. Sigiliul înfăţişa un cap de cerb în mijlocul unei inimi în flăcări. Stannis. Jon sparse ceara întărită, netezi sulul de pergament şi citi. Mâna unui maester, dar cuvintele unui rege.

Stannis cucerise Deepwood Motte şi clanurile de pe munte i se alăturaseră. Flint, Norrey, Wull, Liddle, toţi.

Şi ne-am mai bucurat şi de un alt ajutor, neaşteptat, dar cât se poate de bine venit, de la o fiică de pe Insula Ursului. Alysane Mormont, pe care oamenii ei o numesc

Ursoaica, a ascuns luptători pe câteva vase de pescuit şi i-a luat prin surprindere pe oamenii de fier pe malul lângă care se opriseră. Corăbiile lungi ale lui Greyjoy au ars sau i-au fost luate, echipajele fie că au fost măcelărite, fie s-au predat. Vom cere răscumpărare pentru căpitani şi cavaleri, pentru războinicii de seamă şi pentru toţi cei de obârşie nobilă, sau le vom găsi o altă întrebuinţare, iar pe ceilalţi am de gând să-i spânzur...

Rondul de Noapte jurase să nu ia partea nimănui în certurile şi în luptele din ţinut. Însă Jon nu putu să nu simtă o anumită satisfacţie. Continuă să citească.

... veneau tot mai mulţi oameni ai Nordului, pe măsură ce se răspândea vestea victoriei noastre. Pescari, călăreţi liberi, locuitori ai dealurilor, mici proprietari de pământuri din adâncul pădurii lupilor şi săteni care-şi părăsiseră casele de pe ţărmul stâncos, fugind din calea oamenilor de fier, supravieţuitorii bătăliei din faţa porţilor Winterfellului, oameni care le-au jurat cândva credinţă Caselor Hornwood, Cerwyn şi Tallhart. Acum, când îţi scriu, suntem cinci mii, şi numărul nostru creşte pe zi ce trece. Şi ni s-a dat de veste că Roose Bolton se îndreaptă cu toate forţele sale către Winterfell, unde vrea să-şi cunune bastardul cu sora ta vitregă. Nu trebuie să-i îngăduim să-i redea castelului forţa de odinioară. Am pornit împotriva lui. Arnolf Karstark şi Mors Umber ni se vor alătura. Îţi voi salva sora dacă voi putea şi-i voi găsi un soţ mai potrivit decât Ramsay Snow. Tu şi fraţii tăi trebuie să păstraţi Zidul sub stăpânirea voastră până când mă voi putea întoarce.

Scrisoarea era semnată, cu un alt scris:

Săvârşit în Lumina Domnului, sub semnul şi pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului.

În clipa în care Jon puse scrisoarea jos, pergamentul se răsuci din nou, ca şi cum ar fi vrut să-şi apere secretele. Nu ştia ce ar fi trebuit să simtă în legătură cu cele abia citite. La Winterfell se mai purtaseră bătălii şi până atunci,

dar niciodată fără un Stark de o parte sau de alta.

— Castelul e o cochilie goală, spuse el, nu e Winterfell, ci stafia Winterfellului.

Era dureros numai când se gândea, darămite când o rostea cu voce tare. Şi totuşi…

Se întrebă câţi oameni avea s-aducă la luptă bătrânul Hrana Ciorilor şi câte săbii era în stare să adune Arnolf Karstark. Jumătate din Casa Umber avea să fie în partea cealaltă a câmpului de bătălie, cu Urgia Târfelor, luptând sub comanda bărbatului jupuit al Dreadfortului, iar majoritatea efectivelor ambelor Case se duseseră către sud, cu Robb, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Chiar şi în ruină, Winterfellul îi putea oferi un avantaj considerabil celui care avea să-l stăpânească. Robert Baratheon şi-ar fi dat imediat seama şi s-ar fi grăbit să păstreze castelul în siguranţă, folosindu-se de marşurile forţate şi de cavalcadele din miez de noapte pentru care i se dusese vestea. Oare fratele lui avea să fie la fel de curajos?

Puţin probabil. Stannis era un comandant prudent, iar oastea lui era o fiertură pe jumătate digerată din membri ai clanurilor, cavaleri din Sud, oameni ai regelui şi oameni ai reginei, condimentată cu câţiva lorzi din Nord. *Ar trebui să se-ndrepte foarte repede spre Winterfell sau să renunţe,* se gândi Jon. Nu se afla pe poziţia unui sfătuitor al regelui, dar…

Aruncă din nou o privire către scrisoare. *Îţi voi salva sora dacă voi putea.* Un sentiment surprinzător de delicat din partea lui Stannis, deşi subminat de brutalul *dacă voi putea* din final şi de adaosul *şi-i voi găsi un soţ mai potrivit decât Ramsay Snow.* Dar dacă Arya nu se afla acolo pentru a fi salvată? Dacă flăcările Doamnei Melisandre spuseseră adevărul? Era cu putinţă ca sora lui să fi scăpat într-adevăr din ghearele unor asemenea răpitori? *Cum ar fi putut s-o facă? Arya a fost întotdeauna iute şi isteaţă, dar la urma urmelor nu e decât o fetiţă, iar Roose Bolton nu e genul de om care să fie neglijent când e o vorba de un trofeu atât de valoros.*

Şi dacă Bolton n-o avusese niciodată pe sora lui? Era foarte posibil ca nunta să nu fi fost nimic altceva decât un vicleşug menit să-l atragă pe Stannis într-o capcană. Din câte ştia Jon, Eddard Stark nu avusese motive să se plângă de lordul din Dreadfort, dar nu se încrezuse niciodată în el, cu vocea lui şoptită şi cu ochii de o culoare atât de ştearsă, spălăcită.

O *fată cenuşie, pe un cal care trage să moară, fugind de cununia ei.* Puterea acelor cuvinte îi lăsase pe Mance Rayder şi pe cele şase suliţaşe să plece liberi către Nord.

— Să fie tinere şi frumoase, ceruse Mance.

Regele nears rostise nişte nume şi Edd cel Trist făcuse restul, scoţându-le pe furiş din Oraşul Cârtiţei. Acum totul părea o nebunie. Ar fi fost mai bine să-l doboare pe Mance la pământ în clipa în care se demascase. Jon nutrea, împotriva voinţei sale, o anumită admiraţie faţă de răposatul Rege-de-dincolo-de-Zid, dar acesta nu era decât un sperjur şi un renegat. Iar în Melisandre se încredea încă şi mai puţin. Şi totuşi, iată, îşi lega cumva speranţele de ei. *Numai ca să-mi salvez sora. Însă bărbaţii din Rondul de Noapte n-au surori.*

Pe când era un băietan la Winterfell, eroul lui Jon fusese Tânărul Dragon, băiatul-rege care cucerise Dorne la paisprezece ani. Deşi se născuse bastard sau poate tocmai din pricina asta, Jon Snow visase să conducă oamenii către glorie, aşa cum o făcuse Regele Daeron, maturizându-se pentru a deveni un cuceritor. Acum era un bărbat matur şi Zidul era al lui, însă avea îndoieli. Şi se părea că nici măcar pe ele nu putea să le înfrângă.

DAENERYS

Duhoarea din tabără era atât de cumplită, încât Dany nu putea să nu se simtă îngreţoşată.

Ser Barristan strâmbă din nas.

— Înălţimea Ta n-ar trebui să fie aici, respirând aceste fluide vătămătoare.

— Sunt sângele dragonului, îi reaminti Dany. Ai văzut vreodată un dragon bolnav de pântecăraie?

Viserys pretinsese adesea că molimele care-i năpăstuiau pe oamenii de rând nu le făceau niciun rău celor din Casa Targaryen şi, din câte ştia ea, era adevărat. Îşi amintea că-i fusese frig, foame şi frică, dar nu-şi aducea aminte să fi fost vreodată bolnavă.

— Chiar şi aşa, zise bătrânul cavaler, m-aş simţi mai bine dacă Înălţimea Ta s-ar întoarce în oraş. Zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenul rămăseseră la aproape un kilometru în urmă. Pântecăraia a fost blestemul tuturor oştirilor, încă din Era Zorilor. Lasă-ne pe noi să-mpărţim hrana, Înălţimea Ta.

— Mâine. Acum sunt aici. Vreau să văd.

Îşi înfipse călcâiele în iapa ei argintie. Ceilalţi o urmară, mânându-şi caii la trap. Jhogo călărea înaintea ei, iar Aggo şi Rakharo veneau imediat în urmă, ţinându-i la distanţă pe bolnavi şi pe muribunzi cu bicele dothraki lungi în mâini. Ser Barristan era în dreapta ei, călare pe un bidiviu sur. În stânga se aflau Symon Spate-Crestat, unul dintre Fraţii Liberi, şi Marselen, care se număra printre Oamenii Mamei. Căpitanii erau urmaţi îndeaproape de şaizeci de soldaţi, păzitori ai carelor cu mâncare. Erau călare cu toţii, dothraki şi Fiare de Bronz şi sclavi eliberaţi, care n-aveau în comun decât dezgustul pentru misiunea primită.

Astaporii se împleticeau în urma lor într-o procesiune înfiorătoare, ce se lungea cu fiecare metru străbătut. Unii vorbeau limbi pe care ea nu le înţelegea. Alţii trecuseră

dincolo de sunetele articulate. Mulţi îşi înălţau mâinile către Dany sau îngenuncheau când trecea prin dreptul lor iapa ei argintie.

— Mamă, strigau către ea, în dialecte din Astapor, din Lys şi Vechiul Volantis, în guturalul grai dothraki, în cel cu silabe lichide din Qarth, ba chiar şi în Limba Comună din Westeros. Mamă, te implor… mamă, ajut-o pe sora mea, e bolnavă… dă-mi mâncare pentru micuţii mei… te implor, bătrânul meu tată… ajută-l… ajut-o… ajută-mă…

Nu mai am ce ajutor să le dau, se gândi deznădăjduită Dany. Astaporii n-aveau unde să se ducă. Rămăseseră în afara zidurilor groase ale Meereenului cu miile – bărbaţi şi femei şi copii, bătrâni şi fetiţe şi nou-născuţi. Unii erau bolnavi, cei mai mulţi erau morţi de foame şi pe toţi îi aştepta moartea. Daenerys nu îndrăznea să deschidă porţile şi să-i primească înăuntru. Se străduise să facă pentru ei tot ce putea. Le trimisese vindecători, Graţii Albastre şi cântăreţi ai vrăjilor şi bărbieri-chirurgi, dar unii dintre aceştia se îmbolnăviseră şi ei şi nimic din arta lor nu încetinise răspândirea galopantă a pântecăraiei aduse de iapa albă. Separarea celor sănătoşi de cei bolnavi se dovedise la fel de inutilă. Scuturile încercaseră, târând bărbaţii de lângă neveste şi copiii de lângă mame, chiar şi atunci când astaporii îi loveau cu picioarele şi aruncau cu pietre. Câteva zile mai târziu, bolnavii erau morţi şi cei sănătoşi se îmbolnăviseră. Despărţirea unora de ceilalţi nu fusese de niciun folos.

Era din ce în ce mai greu până şi să-i hrănească. Le trimitea în fiecare zi tot ce putea, dar ei erau în fiecare zi tot mai mulţi, iar mâncarea, tot mai puţină. Era tot mai greu şi să găsească vizitii dispuşi să transporte hrana. Prea mulţi dintre cei trimişi în tabără se îmbolnăviseră la rândul lor. Alţii fuseseră atacaţi pe drumul de întoarcere către oraş. Cu o zi în urmă, o căruţă fusese furată şi doi dintre soldaţi fuseseră ucişi, aşa că regina se hotărâse să ducă ea însăşi mâncarea. Toţi sfetnicii ei, începând cu Reznak, continuând cu Ţeastă-Rasă şi încheind cu Ser Barristan, se împotriviseră cu tărie, dar Daenerys fusese

de neclintit.

— O regină trebuie să cunoască suferinţele poporului ei.

Suferinţa era singurul lucru de care nu duceau lipsă.

— Abia dacă mai găseşti vreun cal sau vreun măgar, deşi mulţi au venit din Astapor călare, îi raportă Marselen. I-au mâncat până la unul, Înălţimea Ta, aşa cum au mâncat şi toţi şobolanii şi toţi câinii fără stăpân pe care i-au putut prinde. Unii au început acum să-şi mănânce morţii.

— Omul nu trebuie să mănânce carne de om, zise Aggo.

— Asta se ştie, încuviinţă Rakharo. Vor fi blestemaţi.

— Au ajuns dincolo de blesteme, spuse Symon Spate-Crestat.

Copii de vârste fragede, cu burţile umflate, se târau după ei, prea slăbiţi sau prea speriaţi ca să cerşească. Oameni numai piele şi os, cu ochii adânciţi în orbite, stăteau pe vine în mijlocul nisipului şi al pietroaielor, căcându-şi vieţile în şuvoaie duhnitoare, maronii cu roşu. Mulţi îşi goleau măruntaiele chiar acolo unde dormeau, prea slăbiţi ca să se mai poată târî până la şanţurile pe care regina poruncise să le sape. Două femei se băteau pentru un os carbonizat. Un băiat de vreo zece ani stătea alături, în picioare, mâncând un şobolan. Înfuleca ţinându-l cu o singură mână şi strângând în cealaltă un băţ ascuţit, de teamă să nu-ncerce cineva să-i smulgă prada. Morţii neîngropaţi zăceau pretutindeni. Dany văzu un bărbat întins în ţărână, cu braţele şi picioarele răşchirate sub o mantie neagră, dar, când trecu pe lângă el, mantia se spulberă într-o mie de muşte. Femei scheletice stăteau pe pământ, strângând la piept copii pe moarte. Ochii lor o urmăreau. Cele care aveau putere strigau către ea.

— Mamă, te implor, Mamă… fii binecuvântată, Mamă…

Să fiu binecuvântată, se gândi Dany cu amărăciune. *Oraşul vostru s-a transformat în cenuşă şi-n oase, ai voştri vă mor jur-împrejur. N-am adăpost pentru voi, n-am leacuri, n-am speranţe. Numai pâine veche şi carne cu viermi, brânză întărită, un strop de lapte. Să fiu binecuvântată, binecuvântată.*

Ce fel de mamă n-are lapte pentru copiii ei?

— Prea mulţi morţi, spuse Aggo. Ar trebui arşi.

— Cine să-i ardă? întrebă Ser Barristan. Pântecăraia e pretutindeni. Mor câte-o sută în fiecare noapte.

— Nu e bine s-atingi morţii, făcu Jhogo.

— Se ştie, răspunseră într-un glas Aggo şi Rakharo.

— Aşa o fi, zise Dany, dar treaba asta trebuie făcută oricum. Se gândi o clipă. Nepătaţii nu se tem de leşuri. O să vorbesc cu Viermele Cenuşiu.

— Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, Nepătaţii sunt cei mai buni luptători ai tăi. N-ar fi indicat să răspândim printre ei molima. Lasă-i pe astapori să-şi îngroape singuri morţii.

— Sunt prea slăbiţi, obiectă Symon Spate-Crestat.

— Mai multă mâncare i-ar face mai puternici, zise Dany.

Symon clătină din cap.

— Hrana n-ar trebui irosită pe muribunzi, Luminăţia Ta. N-avem destulă pentru cei vii.

Avea dreptate şi ea o ştia, dar asta nu făcea cuvintele mai uşor de ascultat.

— Am ajuns destul de departe. O să-i hrănim aici, hotărî regina.

Ridică o mână. În spatele ei, carele încremeniră brusc şi călăreţii se răspândiră în jur, împiedicându-i pe astapori să se repeadă la mâncare. Nici nu se opriseră bine când gloata începu să se-ndesească în jurul lor, pe măsură ce tot mai mulţi bolnavi se apropiau şchiopătând şi târşâindu-şi picioarele. Călăreţii le tăiară calea.

— Aşteptaţi-vă rândul, strigau ei. Nu împingeţi. Înapoi! Retrageţi-vă! E pâine pentru toţi. Aşteptaţi-vă rândul.

Dany nu putea decât să stea şi să se uite.

— Ser, îi spuse lui Barristan Selmy, nu e nimic mai mult de făcut? Tu ai provizii.

— Provizii pentru oştenii Înălţimii Tale. S-ar putea să avem nevoie de ele, ca să facem faţă unui asediu îndelungat. Ciorile Furtunii şi Fiii Secunzi îi pot hărţui pe yunkai, dar nu pot spera să-i întoarcă din drum. Dacă Înălţimea Ta mi-ar îngădui să strâng o oaste…

— Dacă trebuie să fie o luptă, aş prefera s-o port din

spatele zidurilor Meereenului. Lasă-i pe yunkai să-ncerce să dea buzna peste creneluri. Regina privi scena ce se desfăşura în jurul ei. Dacă am împărţi hrana în mod egal…

— … astaporii şi-ar mânca porţia în câteva zile, iar nouă ne-ar rămâne mult mai puţin pentru asediu.

Regina se uită dincolo de tabără, la zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului. Muştele şi ţipetele îngroşau aerul.

— Zeii au trimis molima asta ca să mă umilească. Atâţia morţi… N-o să-i las să fie nevoiţi să mănânce stârvuri. Îi făcu semn lui Aggo să se apropie. Călăreşte către porţi şi adu-mi-l pe Viermele Cenuşiu, împreună cu cincizeci dintre Nepătaţii lui.

— *Khaleesi.* Sânge din sângele tău se supune.

Aggo îşi îmboldi calul cu călcâiele şi dispăru în galop.

Ser Barristan o privea cu o nelinişte prost mascată.

— N-ar trebui să zăboveşti prea mult aici, Înălţimea Ta. Astaporii sunt hrăniţi, aşa cum ai poruncit. Nu putem face nimic mai mult pentru sărmanii nefericiţi. Ar trebui să le reconstruim oraşul.

— Pleacă dacă vrei, ser. N-o să te-mpiedic. N-o să-l împiedic pe niciunul dintre voi. Dany sări de pe cal. Nu-i pot lecui, dar le pot arăta că Mamei lor îi pasă.

Jhogo îşi trase răsuflarea.

— Nu, *Khaleesi.* Clopoţelul din părul lui împletit scoase un clinchet uşor când descălecă. Nu trebuie să te-apropii mai mult. Nu-i lăsa să te-atingă. Nu-i lăsa!

Dany trecu pe lângă el. La vreo doi metri distanţă, un bătrân zăcea pe pământ, gemând şi fixând cu privirea pântecele cenuşii ale norilor. Îngenunche alături de el, încreţindu-şi nasul când îi simţi mirosul, şi îi dădu într-o parte părul cărunt şi murdar ca să-i pună mâna pe frunte.

— Carnea lui e în flăcări. Am nevoie de apă, să-l spăl. Cea din mare e foarte bună. Marselen, vrei să-mi aduci? Am nevoie şi de ulei, pentru rug. Cine mă ajută să ard morţii?

Când se întoarse Aggo, cu Viermele Cenuşiu şi cu cincizeci de Nepătaţi săltând în şa în urma lui, Dany îi

făcuse pe toţi ceilalţi să se ruşineze şi s-o ajute. Symon Spate-Crestat şi oamenii lui îi trăgeau pe cei vii, îndepărtându-i de morţi, şi stivuiau leşurile, în timp ce Jhogo, Rakharo şi dothrakii lor îi ajutau pe cei care încă mai puteau merge să se îndrepte spre ţărm, ca să se spele şi să-şi cureţe hainele. Aggo se holbă la ei, de parcă ar fi înnebunit cu toţii, dar Viermele Cenuşiu îngenunche alături de regină şi spuse:

— Acesta va fi de ajutor.

Înainte de amiază, ardeau o duzină de focuri. Stâlpi de fum negru, unsuros, se înălţau, pătând un cer nemilos de albastru. Când se retrase de lângă ruguri, Dany avea hainele de călărie pline de pete şi de funingine.

— Preaslăvită Stăpână, spuse Viermele Cenuşiu, acesta şi fraţii lui te imploră să le îngădui să se scalde în marea sărată după ce se va încheia munca noastră, ca să ne purificăm, aşa cum o cer legile marii noastre zeiţe.

Regina nu ştiuse că eunucii aveau o zeiţă a lor.

— Cine e această zeiţă? Se numără printre zeii din Ghis?

Viermele Cenuşiu păru încurcat.

— Zeiţa e numită în mai multe feluri. E Doamna Lăncierilor, Mireasa Bătăliei, Mama Oştirilor, dar adevăratul ei nume le aparţine numai acestor sărmani care şi-au ars bărbăţia pe altarul ei. Nu le putem vorbi altora despre ea. Acesta te imploră să-l ierţi.

— Cum ţi-e voia. Da, vă puteţi scălda, dacă asta e dorinţa voastră. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Aceştia trăiesc ca să te slujească.

Când se întoarse la piramida ei, cu braţele şi picioarele îndurerate şi cu inima bolnavă, Daenerys o găsi pe Missandei citind un pergament vechi în timp ce Irri şi Jhiqui se sfădeau pentru Rakharo.

— Eşti prea slabă pentru el, spunea Jhiqui. Arăţi aproape ca un băiat. Rakharo nu-şi ia băieţi în pat. Asta se ştie.

Irri îi răspunse zbârlindu-se.

— Se ştie că tu arăţi aproape ca o vacă. Rakharo nu-şi ia vaci în pat.

— Rakharo e sânge din sângele meu. Viaţa lui îmi aparţine mie, nu vouă, le spuse Dany.

În timpul absenţei sale din Meereen, Rakharo crescuse cu aproape cincisprezece centimetri şi se întorsese cu braţele şi picioarele îngroşate de muşchi şi cu patru clopoţei în păr. Era mai înalt decât Aggo şi Jhogo, după cum observaseră amândouă slujnicele.

— Acum tăceţi. Trebuie să fac o baie. Niciodată nu se simţise mai murdară. Jhiqui, ajută-mă să scap de hainele astea, apoi ia-le şi arde-le. Irri, spune-i lui Qezza să-mi găsească altele, uşoare şi răcoroase. E o zi foarte fierbinte.

Pe terasa ei adia un vânt plăcut. Dany alunecă în apele bazinului cu un oftat de încântare. La porunca ei, Missandei îşi scoase hainele şi coborî după ea.

— Aceasta i-a auzit azi-noapte pe astapori scrijelind zidurile, spuse mica tălmăcitoare, spălând spatele lui Dany.

Irri şi Jhiqui se priviră.

— N-a scrijelit nimeni, zise Jhiqui. Scrijelit… cum ar fi putut să scrijelească?

— Cu mâinile, răspunse Missandei. Cărămizile sunt vechi şi sfărâmicioase. Încearcă să-şi croiască drum către oraş cu unghiile.

— Vor avea nevoie de mulţi ani, zise Irri. Zidurile sunt foarte groase. Asta se ştie.

— Se ştie, încuviinţă Jhiqui.

— Şi eu îi visez. Dany luă mâna lui Missandei. Tabăra e la aproape un kilometru de oraş, draga mea. Nimeni n-a scrijelit zidurile.

— Înălţimea Ta ştie mai bine, zise Missandei. Să-ţi spăl părul? Aproape că nu mai e timp. Reznak mo Reznak şi Graţia Verde vin să discutaţi despre…

— … pregătirile de nuntă. Dany se săltă împroşcând apa. Aproape că uitasem. *Poate c-am vrut să uit.* Şi apoi iau cina cu Hizdahr. Oftă. Irri, adu-mi *tokarul* verde, de mătase, tivit cu dantelă myrisheană.

— E la reparat, *Khaleesi.* Dantela era ruptă. *Tokarul* albastru a fost spălat.

— Atunci, cel albastru. Vor fi la fel de încântaţi.

Nu se înşela decât pe jumătate. Preotesele şi seneşalul se bucurau s-o vadă înveşmântată în *tokar,* arătând măcar o dată ca o adevărată doamnă din Meereen, dar ceea ce voiau de fapt era s-o dezbrace în pielea goală. Daenerys îi ascultă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu vreau să aduc nimănui nicio ofensă, spuse ea după ce tăcură, dar n-o să mă înfăţişez dezbrăcată în faţa mamei şi a surorilor lui Hizdahr.

— Dar, zise Reznak mo Reznak, clipind nedumerit, dar trebuie, Luminăţia Ta. Se obişnuieşte ca, înainte de căsătorie, femeile din casa bărbatului să cerceteze mitra miresei şi, ăă… părţile ei femeieşti. Să se convingă că au forma cuvenită şi că sunt, ăă…

— … fertile, încheie Galazza Galare. E un ritual străvechi, Luminăţia Ta. Trebuie să fie de faţă trei Graţii, ca martore ale cercetării şi ca să rostească rugăciunile potrivite.

— Da, zise Reznak, şi apoi urmează o prăjitură specială. O prăjitură a femeilor, care se face numai la logodne. Bărbaţilor nu li se îngăduie s-o guste. Mi s-a spus că e delicioasă. Magică.

Şi dacă mitra mea e uscată şi părţile mele femeieşti sunt blestemate, există o prăjitură specială şi pentru asta?

— Hizdahr zo Loraq poate să-mi cerceteze părţile femeieşti după ce ne vom cununa. *Khal Drogo nu le-a găsit niciun cusur, aşa că de ce-ar vedea el vreunul?* Mama şi surorile sale să se cerceteze unele pe altele şi să-mpartă prăjitura specială. Eu n-o s-o mănânc. Nici n-o să spăl nobilele picioare ale nobilului Hizdahr.

— Măria Ta, nu înţelegi, protestă Reznak. Spălarea picioarelor e sacră prin tradiţie. E simbolică, spune că vei fi slujitoarea bărbatului tău. Şi veşmântul de nuntă e bogat în semnificaţii. Mireasa poartă văluri de un roşu întunecat peste un *tokar* de mătase albă, cu franjuri din perle mărunte.

Regina iepurilor nu se poate mărita fără urechile ei pleoştite.

— Cu atâtea perle o să merg zăngănind.

— Perlele simbolizează fertilitatea. Cu cât va avea mai multe perle, cu atât mai mulţi copii sănătoşi va purta Luminăţia Ta.

— De ce mi-aş dori o sută de copii? Dany se întoarse spre Graţia Verde. Dacă ne-am cununa după ritualul din Westeros…

— Zeii din Ghis ar considera că nu s-a făcut cu adevărat o nuntă.

Faţa Galazzei Galare era ascunsă de un văl din mătase verde. I se vedeau numai ochii, verzi, înţelepţi şi trişti.

— Pentru orăşeni n-ai fi decât concubina nobilului Hizdahr, nu soţia cu care s-a unit după lege. Copiii tăi ar fi bastarzi. Luminăţia Ta trebuie să se cunune cu Hizdahr în Templul Graţiilor, cu toată nobilimea din Meereen de faţă, ca să depună mărturie pentru unirea voastră.

Găseşte un pretext ca să-i scoţi pe toţi capii caselor nobile din piramidele lor, spusese Daario. *Cuvintele dragonului sunt foc şi sânge.* Dany îşi alungă gândul. Nu era demn de ea.

— Cum vă e voia, oftă ea. O să mă cunun cu Hizdahr în Templul Graţiilor, înfăşurată într-un *tokar* alb, cu franjuri din perle mici. Mai e şi altceva?

— Încă un amănunt, Luminăţia Ta, zise Reznak. Pentru sărbătorirea nunţii, ar fi potrivit să îngădui redeschiderea arenelor de luptă. Ar fi darul tău de nuntă pentru Hizdahr şi pentru poporul tău iubitor, un semn că ai adoptat obiceiurile străvechi ale Meereenului.

— Şi nimic n-ar fi mai pe placul zeilor, adăugă Graţia Verde, cu glasul ei catifelat şi prietenos.

Preţul unei mirese, în sânge. Daenerys se săturase de lupta asta. Nici măcar Ser Barristan nu credea că ea ar fi putut avea sorţi de izbândă.

— Niciun domnitor nu-şi poate face poporul mai bun, îi spusese Selmy. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat şi a postit şi a construit pentru Cei Şapte un templu de o splendoare pe măsura dorinţelor oricărui zeu, însă n-a putut să pună capăt războiului şi pretenţiilor.

O regină trebuie să-şi asculte poporul, îşi aminti Dany.

— După nuntă, Hizdahr va fi rege. Să redeschidă el arenele de luptă, dacă o doreşte. Eu nu vreau să am niciun amestec.

Sângele să fie pe mâinile lui, nu pe ale mele. Se ridică.

— Dacă soţul meu vrea să-i spăl picioarele, trebuie să le spele mai întâi el pe ale mele. O să i-o spun deseară.

Se întrebă cum avea să primească logodnicul ei asta.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Hizdahr zo Loraq sosi la o oră după apusul soarelui. *Tokarul* lui era de un roşu întunecat, cu o dungă aurie, cu franjuri din boabe de aur. În timp ce-i turna vin, Dany îi povesti despre întâlnirea ei cu Reznak şi cu Graţia Verde.

— Ritualurile astea sunt găunoase, declară el, sunt genul de lucruri la care trebuie renunţat. Meereenul s-a afundat prea multă vreme în aceste tradiţii vechi, prosteşti. Îi sărută mâna şi adăugă: Daenerys, regina mea, te voi spăla bucuros din cap până-n picioare, dacă de asta e nevoie ca să-ţi fiu rege şi consort.

— Ca să-mi fii rege şi consort nu trebuie decât să-mi aduci pacea. Skahaz mi-a spus că ai mesaje noi.

— Aşa e. Hizdahr îşi încrucişă picioarele lungi. Părea încântat de sine însuşi. Yunkaiul ne va oferi pacea, dar în schimbul unui preţ. Interzicerea comerţului cu sclavi a pricinuit pagube importante în întreaga lume civilizată. Yunkaiul şi aliaţii săi ne vor cere o despăgubire, care va fi plătită în aur şi pietre preţioase.

Aurul şi pietrele preţioase erau uşor de găsit.

— Şi altceva?

— Yunkai vor continua să practice sclavia, ca mai înainte. Astaporul va fi reconstruit ca oraş cu sclavi. Tu nu te vei amesteca.

— Yunkaii au reînceput să practice sclavia înainte de a ajunge eu la zece kilometri distanţă de oraşul lor. M-am întors? Regele Cleon m-a implorat să lupt alături de el împotriva lor şi m-am făcut că nu-l aud. *Nu vreau niciun război cu Yunkaiul.* De câte ori trebuie s-o spun? Ce fel de făgăduieli pretind?

— Ah, regina mea, printre trandafiri e un spin, zise Hizdahr zo Loraq. Din păcate, Yunkaiul nu se încrede în promisiunile tale. Ciupeşte întruna aceeaşi strună a harfei, amintind despre un sol căruia i-au dat foc dragonii tăi.

— Nu i-a ars decât *tokarul,* spuse Dany, cu dispreţ.

— Chiar şi aşa, ei n-au încredere în tine. Aşa cum n-au nici oamenii din Noul Ghis. Vorbele sunt vânt, după cum o spui chiar tu atât de des. Niciun cuvânt de-al tău n-o să garanteze pacea pentru Meereen. Duşmanii tăi vor fapte. Vor să ne vadă căsătoriţi, vor să mă vadă rege, să conduc alături de tine.

Dany îi umplu din nou cupa, nedorindu-şi altceva decât să-i verse carafa în cap şi să-i înece zâmbetul mulţumit de sine.

— Mariaj sau carnaj. Nuntă sau război. Între astea am de ales?

— Eu nu văd decât o singură alegere, Luminăţia Ta. Să ne rostim jurămintele în faţa zeilor din Ghis şi să făurim un nou Meereen împreună.

Regina chibzuia asupra răspunsului când auzi paşi în spatele ei. *Mâncarea,* se gândi. Bucătarii îi promiseră că aveau să-l servească pe nobilul Hizdahr cu delicatesa lui preferată, câine în miere, umplut cu prune şi cu ardei iute. Dar, când se întoarse s-arunce o privire, acolo stătea Ser Barristan, proaspăt îmbăiat şi înveşmântat în alb, cu sabia lui lungă la şold.

— Înălţimea Ta, spuse el, cu o plecăciune, îmi pare rău că te întrerup, dar m-am gândit c-o să vrei să afli imediat. Ciorile Furtunii s-au întors în oraş, cu veşti despre duşmani. Oastea yunkailor e în marş, aşa cum ne temeam.

Pe nobilul chip al lui Hizdahr zo Loraq licări supărarea.

— Regina cinează. Aceşti mercenari pot s-aştepte.

Ser Barristan îl ignoră.

— I-am cerut Lordului Daario să-mi dea mie raportul, aşa cum a poruncit Înălţimea Ta. A râs şi a spus că l-ar scrie cu propriul lui sânge, dacă Înălţimea Ta i-ar trimite-o pe micuţa tălmăcitoare să-l înveţe cum se alcătuiesc scrisorile.

— Sânge? făcu Dany, îngrozită. Asta e o glumă? Nu. Nu, nu-mi spune, trebuie să vorbesc cu el eu însămi.

Era o fetişcană şi era singură, şi fetişcanele se pot răzgândi.

— Adună-i pe căpitanii mei şi pe comandanţi. Hizdahr, ştiu că mă vei ierta.

— Meereenul trebuie să fie pe primul loc. Hizdahr îi adresă un zâmbet prietenesc. Vom avea alte nopţi. O mie de nopţi.

— Ser Barristan o să te conducă.

Dany ieşi în grabă, chemându-şi slujitoarele. N-avea să-şi întâmpine căpitanul întors acasă în *tokar.* Sfârşi prin a proba o duzină de rochii, până ce găsi una care îi plăcea, dar refuză coroana oferită de Jhiqui.

Când Daario Naharis se lăsă într-un genunchi în faţa ei, lui Dany îi zvâcni inima. Avea sânge închegat încâlcit în păr, iar o tăietură adâncă de pe tâmplă îi scânteia roşie, sângerândă. Mâneca lui dreaptă era plină de sânge, aproape până la cot.

— Eşti rănit, icni ea.

— Aici? Daario îşi atinse tâmpla. Un arbaletier a încercat să-mi treacă o săgeată prin ochi, dar calul meu a alergat mai repede decât ea. Mă grăbeam s-ajung acasă, la regina mea, să savurez căldura zâmbetului ei. Îşi scutură mâneca, împroşcând stropi roşii. Sângele ăsta nu e al meu. Unul dintre sergenţii mei a spus c-ar fi trebuit să trecem de partea yunkailor, aşa că mi-am coborât mâna spre gâtul lui şi l-am lăsat fără cap. Am vrut să-l aduc ca dar pentru regina mea de argint, dar patru dintre Pisicile tale mi-au tăiat calea şi s-au luat după mine mârâind şi stupind. Una aproape că m-a prins, aşa că i-am aruncat capul în faţă.

— Foarte galant! zise Ser Barristan, pe un ton care sugera că era vorba de orice altceva, dar ai noutăţi pentru Înălţimea Sa?

— Veşti proaste, Ser Bunic. Astapor nu mai există şi sclavii se-ndreaptă spre nord în forţă.

— Veştile astea sunt vechi, răsuflate, mormăi Ţeastă-Rasă.

— Asta a zis maică-ta despre sărutările tatălui tău, ripostă Daario. Dulce regină, aş fi ajuns aici mai curând, dar dealurile mişună de mercenari aflaţi în slujba Yunkaiului. Patru companii independente. Ciorile Furtunii au fost nevoite să-şi croiască drum printre ele. Mai am şi alte veşti, mai proaste. Oastea yunkailor e în marş pe drumul de pe coastă şi i s-au alăturat patru legiuni din Noul Ghis. Au elefanţi, o sută, cu armuri şi turnuri. Sunt şi oşteni din Tolos, cu praştii, şi un corp de oaste cu cămile, din Qartheen. Alte două legiuni din Ghis s-au îmbarcat la Astapor pe o corabie. Dacă ostaticii noştri au spus adevărul, vor debarca dincolo de fluviul Skahazadhan, ca să ne izoleze de Marea Dothraki.

În timp ce-şi depăna veştile, câte o picătură de sânge de un roşu strălucitor răpăia din când în când pe podeaua de marmură şi Dany tresărea.

— Câţi oameni au fost ucişi? îl întrebă ea, după ce isprăvi.

— De-ai noştri? Nu m-am oprit să-i număr. Însă am câştigat mai mulţi decât am pierdut.

— Alţi renegaţi?

— Alţi bărbaţi curajoşi, atraşi de cauza ta nobilă. Reginei mele îi vor plăcea. Unul e luptător cu securea, din Insulele Baziliscului, o brută, mai mare decât Belwas. Ar trebui să-l vezi. Sunt şi câţiva din Westeros, douăzeci sau mai mulţi. Dezertori de la Hoinari, nemulţumiţi de yunkai. Vor fi, cu toţii, nişte Ciori ale Furtunii foarte bune.

— Dacă aşa spui.

Dany nu încerca să ocolească răspunsul. Era posibil ca Meereenul să aibă în curând nevoie de orice sabie.

Ser Barristan se încruntă la Daario.

— Căpitane, ai vorbit despre patru companii independente. Noi nu ştim decât trei: Hoinarii, Lăncile Lungi şi Compania Pisicii.

— Ser Bunic ştie să numere. Fiii Secunzi au trecut de partea yunkailor. Daario îşi întoarse capul şi scuipă. Asta-i pentru Oacheşul Ben Plumm. Când o să-i mai văd mutra aia urâtă o să-l spintec de la beregată până la vintre şi-o

să-i sfâşii inima neagră.

Dany încercă să vorbească, dar nu-şi găsi cuvintele. Îşi amintea cum arătase Ben ultima oară când îl văzuse. *Avea o figură prietenoasă, mă încredeam în ea.* Piele întunecată şi păr alb, nasul spart, ridurile de la colţurile ochilor. Până şi dragonii îl îndrăgiseră pe bătrânul Ben Oacheşul, căruia îi plăcea să se laude şi care avea el însuşi un strop de sânge de dragon. *Trei trădări vei cunoaşte. Una pentru sânge, una pentru aur şi una pentru iubire.* Trădarea lui Plumm era a treia sau a doua? Şi care fusese a lui Ser Jorah, bătrânul ei urs morocănos? *Ce rost au prorocirile, dacă nu le desluşeşti înţelesul? Dacă mă mărit cu Hizdahr înainte de a urca soarele pe cer, vor pieri aceste armate ca roua zorilor şi mă vor lăsa să domnesc în pace?*

Vestea adusă de Daario stârnise un adevărat vacarm. Reznak zbiera, Ţeastă-Rasă bombănea posomorât, cavalerii ei de sânge jurau răzbunare. Vânjosul Belwas dădea cu pumnii în pântecele lui plin de cicatrice şi se jura să mănânce inima Oacheşului Ben cu prune şi cu ceapă. Regina se ridică în picioare.

— Vă rog, spuse ea, dar numai Missandei păru s-o audă. Tăceţi! Am ascultat destule.

— Înălţimea Ta. Ser Barristan se lăsă într-un genunchi. Îţi aşteptăm porunca. Ce vrei să facem?

— Continuaţi aşa cum am plănuit. Adunaţi hrană, cât de multă puteţi. *Dacă mă uit în urmă sunt pierdută.* Trebuie să-nchidem porţile şi să ducem toţi luptătorii pe ziduri. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

În sală se lăsă pentru o vreme tăcerea. Bărbaţii se uitară unii la alţii. Pe urmă Reznak întrebă:

— Şi astaporii?

Ea voia să ţipe, să scrâşnească din dinţi, să-şi sfâşie hainele şi să se izbească de podea. În loc de asta zise:

— Închideţi porţile. Vreţi să mă faceţi s-o spun de două ori? Erau copiii ei, dar acum nu putea să-i ajute. Plecaţi. Daario, tu rămâi. Tăietura aia trebuie spălată şi mai am întrebări pentru tine.

Ceilalţi se înclinară şi ieşiră. Dany îl duse pe Daario

Naharis în susul treptelor către dormitorul ei, unde Irri îi spălă tăietura cu oţet şi Jhiqui i-o înfăşură în pânză albă de in. Când asta se isprăvi, ea le ceru şi slujitoarelor să plece.

— Hainele tale sunt pătate de sânge, îi spuse lui Dario. Scoate-le.

— Numai dacă faci acelaşi lucru.

El o sărută.

Părul lui mirosea a sânge, a fum şi a cal, şi buzele erau aspre şi fierbinţi peste ale ei. Dany îi tremură în braţe. Când se desprinseră, îi spuse:

— Am crezut că tu o să fii cel care-o să mă trădeze. O dată pentru sânge, o dată pentru aur şi o dată pentru iubire. Am crezut… Nu m-am gândit niciodată c-o să fie Oacheşul Ben. Până şi dragonii mei păreau să aibă încredere în el. Îşi încleştă degetele de umerii căpitanului ei. Făgăduieşte-mi că nu te vei întoarce niciodată împotriva mea. N-aş putea suporta asta. Făgăduieşte-mi.

— Niciodată, iubirea mea.

Ea îl crezu.

— Am jurat că mă voi cununa cu Hizdahr zo Loraq dacă-mi oferă nouăzeci de zile de pace, însă acum… Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, dar erai un mercenar, nestatornic, *trădător.* Te-ai lăudat că ai avut o sută de femei.

— O sută? Daario chicoti în barba lui purpurie. Am minţit, dulce regină. Au fost o mie. Dar niciodată un dragon.

Ea îşi ridică buzele spre ale lui.

— Ce mai aştepţi?

PRINŢUL WINTERFELLULUI

Vatra avea o crustă de cenuşă neagră şi rece, camera nu primea decât căldura lumânărilor. Ori de câte ori se deschidea uşa, flăcările li se unduiau şi tremurau. Tremura şi mireasa. Îi puseseră veşminte din lână albă de miel, împodobite cu dantelă. Pe mâneci şi pe corsaj erau cusute perle de apă dulce şi avea în picioare pantofi din piele albă de căprioară – frumoşi, dar nu călduroşi. Era palidă, cu sângele pierit din obraji.

Un chip cioplit din gheaţă, se gândi Theon Greyjoy, aranjându-i pe umeri o mantie tivită cu blană. *Un leş îngropat în zăpadă.*

— Doamna mea, e timpul.

Dincolo de uşă, muzica îi chema, lăută, fluier şi tobă.

Mireasa îşi ridică ochii. Ochi căprui, sclipind în lumina lumânărilor.

— O să-i fiu o soţie bună, şi cr-credincioasă. O... o să-i ofer plăcere şi o să-i dăruiesc fii. O să fiu o soţie mai bună decât ar fi putut fi vreodată adevărata Arya, o să vadă.

Vorbeşte aşa şi-o să fii ucisă sau mai rău. Învăţase lecţia asta fiind Duhoare.

— Tu eşti adevărata Arya, doamna mea. Arya din Casa Stark, fiica Lordului Eddard, moştenitoarea Winterfellului.

Numele ei, ea trebuia să-şi ştie *numele.*

— Arya Încurcă-lume. Sora ta îţi spunea Arya Chip de Cal.

— Eu am născocit numele ăsta. Avea faţa lunguiaţă şi semăna cu a unui cal. A mea nu e aşa. Eu eram drăguţă. Lacrimile i se revărsară în sfârşit din ochi. N-am fost niciodată frumoasă ca Lady Sansa, dar spuneau cu toţii că eram drăguţă. Lordul Ramsay crede că sunt drăguţă?

— Da, minţi el. Aşa mi-a spus.

— Însă el ştie cine sunt. Cine sunt cu adevărat. Văd asta când se uită la mine. Pare atât de furios, chiar şi atunci

când zâmbeşte, dar nu e vina mea. Se zice că-i place să chinuiască oamenii.

— Doamna mea n-ar trebui să-şi plece urechea la asemenea… minciuni.

— Se spune că pe tine te-a chinuit. Mâinile tale şi…

El avea gura uscată.

— Am… am meritat-o. L-am înfuriat. Nu trebuie să-l înfurii. Lordul Ramsay e… un bărbat minunat şi binevoitor. Fă-i pe plac, şi o să fie bun cu tine. Fii o soţie bună.

— Ajută-mă. Se agăţă de el. Te rog. Vă vedeam în curte, când vă jucaţi cu săbiile. Erai atât de frumos. Îl strânse de braţ. Dacă fugim, aş putea fi soţia ta, sau… sau târfa ta…, cum doreşti. Ai putea fi bărbatul meu.

Theon îşi smulse braţul din strânsoarea ei.

— Nu sunt… nu sunt bărbatul nimănui. *Un bărbat ar fi ajutat-o.* Fii… fii pur şi simplu Arya, fii soţia lui. Fă-i pe plac, sau… fă-i pe plac, atât şi nimic mai mult, şi încetează să tot spui că eşti altcineva.

Jeyne, numele ei e Jeyne, rimează cu chin. Muzica era din ce în ce mai insistentă.

— Şterge-ţi lacrimile. *Ochi căprui. Ar fi trebuit să fie cenuşii. Cineva o să vadă. Cineva o să-şi amintească.* Bun. Acum zâmbeşte.

Fata se strădui. Buzele ei tremurătoare zvâcniră în sus şi rămaseră aşa, şi el îi văzu dinţii. Destul de albi, se gândi, dar, dacă-l înfurie, nu vor mai fi destul de lungi. Când deschise uşa, trei dintre cele patru lumânări pâlpâiră. Conduse mireasa afară, în ceaţă, unde aşteptau oaspeţii poftiţi la nuntă.

— De ce eu? întrebase când îl anunţase Lady Dustin că el trebuia să dea mireasa.

— Tatăl ei e mort, aşa cum sunt şi toţi fraţii ei. Mama ei şi-a găsit sfârşitul la Gemeni. Unchii ei sunt dispăruţi, sau morţi, sau ostatici.

— Încă mai are un frate. *Încă mai are trei fraţi,* ar fi trebuit să spună. Jon Snow face parte din Rondul de Noapte.

— Un frate vitreg, bastard şi juruit Zidului. Tu ai fost

pupilul tatălui ei, n-are pe nimeni care să poată fi considerat, într-o mai mare măsură, o rudă în viaţă. E cel mai nimerit să fii tu acela care-ncredinţează mâna ei pentru cununie.

Nimeni care să poată fi considerat, într-o mai mare măsură, o rudă în viaţă. Theon Greyjoy copilărise împreună cu Arya Stark. Theon ar fi recunoscut o impostoare. Dacă era văzut acceptând-o pe fata dată de Bolton drept Arya, lorzii din Nord care se adunaseră să fie martori la cununie n-aveau de ce să-i pună la îndoială legitimitatea. Stout şi Slate, Umber Urgia Târfelor, arţăgoşii Ryswell, bărbaţii din casa Hornwood şi verii Cerwyn, grăsanul Lord Wyman Manderly… niciunul dintre ei nu le cunoscuse pe fetele lui Ned Stark nici măcar pe jumătate atât de bine cum le cunoscuse el. Şi, dacă vreo câţiva îşi păstrau îndoielile, aveau să fie cu siguranţă destul de înţelepţi ca să nu şi le dea pe faţă.

Mă folosesc ca să le-ascund înşelătoria, îi dau minciunii lor chipul meu. De aceea îl îmbrăcase Roose Bolton din nou în veşminte de lord, ca să-şi joace rolul în farsa asta în travesti. Odată ce se încheia, odată ce falsa lor Arya era cununată şi deflorată, Bolton nu mai avea ce face cu Theon Schimbă-mantie.

— Slujeşte-ne şi, după înfrângerea lui Stannis, vom căuta cel mai potrivit mod de a te repune în locul tatălui tău, îi spusese lordul, cu vocea aia moale a lui, făcută pentru minciuni şi şoapte.

Theon nu crezuse niciodată nici măcar un cuvinţel. Trebuia să danseze cum îi cântau, fiindcă n-avea de ales, dar pe urmă… *Atunci o să mă dea din nou pe mâna lui Ramsay,* se gândi, *şi Ramsay o să-mi mai ia câteva degete şi-o să mă transforme din nou în Duhoare.* Dacă zeii nu erau cumva îndurători, dacă Stannis Baratheon nu descindea cumva la Winterfell ca să-i treacă prin ascuţişul sabiei pe toţi, inclusiv pe el. Era cel mai bun lucru la care putea să spere.

Suna bizar, dar în pădurea zeilor era mai cald. Dincolo de marginile ei, un ger aspru şi alb prinsese Winterfellul în

gheare. Potecile acoperite cu gheaţă neagră erau înşelătoare şi chiciura scânteia în lumina lunii pe geamurile sparte ale grădinii de sticlă. Lângă pereţi se stivuiseră mormane de zăpadă murdară, umplând toate ungherele şi toate ascunzişurile. Unele erau atât de înalte, încât acopereau uşile din spatele lor. Sub zăpadă zăceau cenuşa şi zgura şi, ici şi colo, câte o grindă înnegrită sau câte un morman de oase împodobit cu resturi de piele şi de păr. Ţurţuri lungi cât lăncile atârnau de parapete şi tiveau turnurile cu franjuri, ca nişte favoriţi albi şi ţepeni de pe obrajii unui bătrân. Însă în pădurea zeilor pământul nu îngheţase şi din lacurile fierbinţi se înălţa aburul, cald ca răsuflarea unui prunc.

Mireasa era înveşmântată în alb şi cenuşiu, culorile pe care le-ar fi purtat adevărata Arya dacă ar fi trăit destul de mult ca să se mărite. Theon purta negru şi auriu, şi mantia îi era prinsă pe umăr cu un kraken grosolan din fier, făcut pentru el de un fierar din Barrowton. Însă sub glugă părul îi era alb şi subţire, iar tenul lui avea tenta cenuşie a pielii unui bătrân. *Un Stark, în sfârşit,* se gândi. Braţ la braţ cu mireasa, trecu pe sub arcada de piatră a unei uşi, cu fuioare de ceaţă agitându-li-se în jurul picioarelor. Toba era sfioasă, ca bătăile inimii unei fecioare, sunetul fluierului era înalt, dulce şi ademenitor. Sus, deasupra creştetelor copacilor, cornul lunii plutea pe cerul întunecat, pe jumătate ascuns de ceaţă, ca un ochi furişându-şi privirea printr-un văl de mătase.

În acea pădure a zeilor, Theon Greyjoy nu se simţea străin. În copilărie se jucase acolo, aruncase pietre, făcându-le să traverseze în salturi suprafaţa întunecată a lacului rece de sub copacul inimii, îşi ascunsese comorile în trunchiul un stejar bătrân, vânase veveriţe cu un arc meşterit de el însuşi. Apoi, după ce mai crescuse, îşi înmuiase vânătăile în izvoarele calde după nenumăratele lupte din curte, cu Robb şi Jory şi Jon Snow. În mijlocul acelor castani, ulmi şi pini găsise locuri tainice, unde se putea ascunde când voia să fie singur. Acolo sărutase pentru prima oară o fată. Mai târziu, o altă fată îl făcuse

bărbat pe o cuvertură zdrenţuită, la umbra acelui sequoia înalt, verde-gri.

Însă nu mai văzuse niciodată pădurea zeilor astfel – cenuşie şi fantomatică, plină de ceţuri calde, de lumini plutitoare şi de şoapte ce păreau să vină de pretutindeni şi de nicăieri. Izvoarele fierbinţi abureau sub copaci. Din pământ se înălţau vapori calzi, învăluind trunchiurile în răsuflarea lor ceţoasă, furişându-se în susul zidurilor ca să tragă perdele gri peste ferestrele pânditoare.

Exista un soi de potecă, îngustă, şerpuitoare, din pietre crăpate, acoperite de muşchi, pe jumătate îngropate sub ţărâna adusă de vânt şi sub frunzele căzute, o cărăruie nesigură din cauza rădăcinilor groase, maronii, împinse în afară. Conduse mireasa de-a lungul ei. *Jeyne, numele ei e Jeyne, rimează cu chin.* Însă nu trebuia să se gândească la asta. Dacă i-ar fi trecut dincolo de buze, numele acela l-ar fi putut costa un deget sau o ureche. Mergea încet, atent la fiecare pas. Ori de câte ori se grăbea, degetele lipsă de la picioare îl făceau să şchiopăteze şi nu trebuia să se-mpleticească. Strică nunta Lordului Ramsay cu un pas greşit şi Lordul Ramsay poate îndrepta o asemenea stângăcie jupuind piciorul ofensator.

Ceaţa era atât de deasă, încât nu se zăreau decât copacii cei mai apropiaţi; dincolo de ei erau umbre înalte şi lumini palide. Lumânările pâlpâiau pe marginile cărării unduitoare şi printre copaci, licurici firavi plutind într-o supă caldă, cenuşie. Era ca şi cum te-ai fi aflat pe un alt tărâm straniu, într-un loc dintre două lumi şi din afara timpului, unde rătăceau sufletele damnate, copleşite de jale, înainte de a găsi drumul către iadul pe care li-l dobândiseră propriile păcate. *Atunci suntem morţi cu toţii? Stannis a venit şi ne-a ucis în somn? Lupta se apropie sau a fost deja purtată şi pierdută?*

Ici şi colo ardea lacom câte o torţă, aruncându-şi strălucirea roşiatică peste feţele nuntaşilor. Ceaţa se retrăgea din faţa luminii pâlpâitoare dând trăsăturilor contururi animalice, doar pe jumătate umane, deformate. Lordul Stout se preschimba într-un buldog, bătrânul Lord

Locke într-un vultur, Umber Urgia Târfelor într-un gargui, Walder Frey cel Mare într-o vulpe, Micul Walder într-un taur roşu, căruia nu-i lipsea decât belciugul din nas. Faţa lui Roose Bolton era o mască de un cenuşiu palid, cu două cioburi de gheaţă murdară în locul ochilor.

Deasupra capetelor, copacii erau grei de corbi cu penele înfoiate, cocârjaţi asupra crengilor golaşe, maronii, holbându-se la procesiunea fastuoasă. *Păsările Maesterului Luwin.* Luwin murise şi turnul lui fusese dat pradă torţelor, însă corbii rămăseseră. *Asta e casa lor.* Theon se întrebă cum era când aveai o casă.

Pe urmă ceaţa se despică aidoma cortinei unui spectacol de pantomimă, care dezvăluie o nouă scenă. Copacul inimii le apăru în faţă, răsfirându-şi larg crengile ciolănoase. În jurul trunchiului gros şi alb, frunzele căzute alcătuiseră mormane roşii şi cafenii. Acolo erau mai mulţi corbi, bolborosind unii către alţii în limba tainică a ucigaşilor. Ramsay Bolton stătea sub ei, purtând cizme înalte din piele moale, gri, şi un pieptar din catifea neagră, cu mătase roz în despicături şi cu sclipirile unor lacrimi de rubin.

— Cine vine? Avea buzele umede şi gâtul roşu deasupra gulerului. Cine vine în faţa zeului?

— Arya din Casa Stark vine aici să se cunune, răspunse Theon. Femeie în toată firea, înflorită, fiică legitimă de obârşie nobilă, vine să implore binecuvântarea zeilor. Cine vine s-o ceară?

— Eu, spuse Ramsay. Ramsay din Casa Bolton, Lord al Hornwoodului, moştenitorul al Dreadfortului. Eu o cer. Cine o dă?

— Theon din Casa Greyjoy, care a fost pupilul tatălui ei. Se întoarse către mireasă. Lady Arya, vrei să-l alegi pe acest bărbat?

Ea îşi înălţă ochii spre ai lui. *Ochii căprui, nu cenuşii. Sunt cu toţii chiar atât de orbi?* Jeyne păstră tăcerea o clipă îndelungată, dar ochii ei implorau. *Asta e şansa ta,* se gândi Theon. *Spune-le acum. Strigă-ţi numele în faţa tuturor, spune-le că nu eşti Arya Stark, lasă Nordul să*

audă acum cum ţi s-a impus să joci rolul ăsta. Ceea ce ar fi însemnat moartea ei, fireşte, precum şi a lui, dar, în furia sa, Ramsay i-ar fi ucis probabil repede. Vechii zei ai Nordului le-ar fi putut face acest mic hatâr.

— Îl aleg pe acest bărbat, şopti mireasa.

Jur-împrejurul lor, luminile licăriră în ceaţă, o sută de lumânări palide ca stelele sub linţoliu. Theon se retrase cu un pas, iar Ramsay şi mireasa lui îşi împreunară mâinile şi îngenunchează în faţa copacului inimii, plecându-şi capetele în semn de supunere. Roşii, ochii ciopliţi ai copacului se uitau în jos, către ei, cu enorma sa gură roşie deschisă, ca şi cum ar fi râs. Pe crengile de deasupra, un corb croncăni.

După o clipă de rugăciune tăcută, bărbatul şi femeia se ridicară iarăşi. Ramsay dezlegă mantia pe care Theon o lăsase să alunece în jurul umerilor miresei sale cu câteva minute înainte, mantia grea de lână albă, tivită cu blană cenuşie, având ca blazon lupul străvechi al Casei Stark. Îi puse în locul ei o mantie roz, împestriţată cu rubine aidoma celor de pe pieptarul lui. Avea pe spate omul jupuit al Dreadfortului, din piele roşie ţeapănă, înfiorător, sinistru.

Şi gata, se terminase. Cununiile se făceau mult mai repede în Nord. Pentru că nu aveau preoţi, presupuse Theon, dar, indiferent care ar fi fost motivul, i se părea o binecuvântare. Ramsay Bolton îşi săltă soţia în căuşul braţelor şi se îndepărtă cu paşi mari, purtând-o prin ceaţă. Lordul Bolton şi a sa Lady Walda îl urmară, apoi plecară ceilalţi. Muzicanţii dădură din nou viaţă instrumentelor, iar bardul Abel începu să cânte *Două inimi ce bat ca una.* Două dintre femeile sale îşi uniră glasurile cu al lui, într-o armonie dulce.

Theon se pomeni întrebându-se dacă ar fi trebuit să rostească o rugăciune. *Oare vechii zeii mă vor auzi?* Nu erau zeii lui, nu fuseseră ai lui niciodată. Prin naştere, era un om de fier, un fiu al ţinutului Pyke, se închina Zeului Înecat al insulelor… dar Winterfellul se afla atât de departe de mare. De când nu-l mai auzise niciun zeu

trecuse o viaţă de om. Nu ştia cine era sau ce era, de ce mai trăia încă, de ce se născuse.

— Theon, păru să şoptească o voce.

Îşi ridică brusc capul.

— Cine-a vorbit asta?

Nu vedea nimic, în afară de copaci şi de ceaţa care-i învăluia. Vocea fusese tot atât de slabă ca un foşnet de frunze, tot atât de rece ca ura. *Vocea unui zeu sau a unei stafii.* Câţi muriseră în ziua în care cucerise Winterfellul? Şi câţi alţii în ziua în care îl pierduse? *În ziua în care a murit Theon Greyjoy, ca să renască sub chipul lui Duhoare. Duhoare, Duhoare, rimează cu înfiorare.*

Îşi dori dintr-odată să nu se mai afle acolo.

Imediat ce ieşi din pădurea zeilor, frigul coborî asupra lui ca un lup hămesit, prinzându-l în dinţi. Îşi lăsă capul în jos, împotriva vântului, şi se îndreptă spre Sala Mare, grăbindu-se pe urmele lungului şir de lumânări şi de torţe. Gheaţa îi scârţâia sub cizme şi o rafală neaşteptată de vânt îi dădu gluga pe spate, de parcă o stafie i-ar fi smuls-o cu degete îngheţate, ca să-i arunce o lungă privire lacomă asupra feţei.

Pentru Theon Greyjoy, Winterfellul era plin de fantome.

Acela nu era castelul pe care şi-l amintea din vara tinereţii sale. Era desfigurat şi sfărâmat, mai degrabă ruină decât fortificaţie, bântuit de ciori şi de cadavre. Marele zid dublu de apărare nu fusese distrus, fiindcă granitul nu cedează cu uşurinţă în faţa focului, dar cele mai multe turnuri şi donjoane nu mai aveau acoperişuri. Câteva se dărâmaseră. Focul mistuise, în întregime sau în parte, acoperişurile de paie şi grinzile, iar sub geamurile sparte ale grădinii de sticlă fructele şi legumele care ar fi hrănit castelul în timpul iernii erau moarte, înnegrite şi îngheţate. Curtea era plină de corturi pe jumătate îngropate în zăpadă. Roose Bolton îşi adusese oastea în interiorul zidurilor, împreună cu prietenii lui din Casa Frey; mii de oameni îngrămădiţi în mijlocul ruinelor, înghesuiţi în toate curţile, dormind în pivniţe, în turnuri fără acoperiş şi în clădiri abandonate de veacuri.

Dâre de fum cenuşiu se înălţau şerpuind din bucătăriile reconstruite şi din cazărmile reacoperite. De parapetele şi de crenelurile încununate cu zăpadă atârnau ţurţuri de gheaţă. Toate culorile din Winterfell fuseseră absorbite, până ce nu mai rămăseseră decât cenuşiul şi albul. *Culorile Casei Stark.* Theon nu ştia dacă ar fi trebuit să considere că era de rău augur sau că era liniştitor. Până şi cerul era cenuşiu. *Cenuşiu şi iar cenuşiu, tot mai cenuşiu. O întreagă lume cenuşie, oriunde te-ai uita, totul e cenuşiu, mai puţin ochii miresei.* Ochii miresei erau căprui. *Mari şi căprui şi înspăimântaţi.* Nu era drept să se uite la el, aşteptând să fie salvată. Ce-şi închipuia Jeyne, că el avea să fluiere chemând un cal înaripat care să-i scoată de acolo, ca un erou din poveştile îndrăgite de ea şi de Sansa? El nu putea să se ajute nici măcar pe sine însuşi. *Duhoare, Duhoare, rimează cu umilitoare.*

În toată curtea, morţii atârnau pe jumătate îngheţaţi la capătul unor frânghii de cânepă, cu feţele umflate albite de chiciură. Când ajunseseră căruţele lui Bolton la Winterfell, castelul mişuna de intruşi. Mai bine de două duzini fuseseră mânaţi cu vârfurile suliţelor afară din cuiburile pe care şi le făcuseră prin fortăreţele şi în turnurile castelului. Pe cei mai neobrăzaţi şi mai agresivi îi spânzuraseră, iar ceilalţi fuseseră puşi la muncă. Slujiţi-mă bine, le spusese Lordul Bolton, fiindcă dacă o făceau aveau să fie milostiv. În pădurea lupilor, aflată atât de aproape, se găseau piatră şi lemn din belşug. Porţile noi, solide, fuseseră terminate primele, înlocuindu-le pe cele care arseseră. Pe urmă fusese îndepărtat acoperişul prăbuşit al Sălii Mari şi în locul lui se înălţase în grabă unul nou. După ce se isprăviseră lucrările, Lordul Bolton îi spânzurase pe muncitori. Credincios cuvântului dat, fusese milostiv şi nu jupuise pe nimeni.

În momentul acela sosise deja şi restul oştirii. Înălţaseră cerbul şi leul Regelui Tommen deasupra zidurilor Winterfellului în timp ce vântul se năpustea dinspre nord urlând, iar dedesubt puseseră omul jupuit al Dreadfortului. Theon sosise cu alaiul lui Barbrey Dustin, împreună cu ea

însăşi, cu recruţii ei din Barrowton şi cu viitoarea mireasă. Lady Dustin insistase că Lady Arya trebuia să-i fie dată în custodie până la nuntă, dar acum asta se încheiase. *Acum îi aparţine lui Ramsay. A rostit cuvintele.* Prin căsătorie, Ramsay devenea Lord de Winterfell. Atâta vreme cât Jeyne evita să-l înfurie, el n-avea să-i facă niciun rău. *Arya. Numele ei e Arya.*

Mâinile lui Theon începuseră să pulseze dureros, chiar şi în mănuşile căptuşite cu blană. Mâinile erau adesea acelea care-l dureau cel mai tare, mai ales degetele lipsă. Existase cu adevărat o vreme în care femeile tânjeau să le atingă? *M-am făcut Prinţ al Winterfellului,* se gândi, *şi de-acolo mi s-au tras toate astea.* Crezuse că oamenii aveau să cânte despre el o sută de ani, că aveau să spună poveşti despre cutezanţa lui. Dar, dacă vorbea cineva despre el acum, îi numea Theon Schimbă-mantie, iar poveştile erau despre trădarea lui. *Ăsta n-a fost niciodată căminul meu. Aici am fost ostatic.* Lordul Stark nu-l tratase cu cruzime, dar umbra lungă a oţelului sabiei lui fusese întotdeauna între ei. *A fost bun cu mine, dar niciodată prietenos. Ştia că într-o bună zi ar fi putut fi nevoit să mă dea morţii.*

Îşi ţinu ochii în jos în timp ce traversa curtea, ocolind corturile. *Aici am învăţat să lupt,* îşi spuse, amintindu-şi de zilele calde de vară petrecute antrenându-se pentru lupta cu pumnii împreună cu Robb şi Jon Snow, sub ochii atenţi ai bătrânului Ser Rodrick. Asta se întâmplase de mult, când era întreg, când putea strânge mânerul unei săbii la fel de bine ca orice alt bărbat. Însă curtea aceea îi trezea şi amintiri mai sumbre. Acolo îi adunase pe oamenii lui Stark în noaptea în care fugiseră din castel Bran şi Rickon. Ramsay era atunci Duhoare, stătea alături de el, şoptindu-i că ar fi putut să jupoaie câţiva captivi ca să-i facă să spună unde se duseseră băieţii. *Aici n-o să fie jupuit nimeni atâta vreme cât eu sunt Prinţul Winterfellului,* îi răspunsese Theon, fără să întrevadă cât de scurtă avea să se dovedească domnia lui. *Niciunul dintre ei n-o să mă ajute. I-am cunoscut pe toţi timp de o jumătate de viaţă şi acum n-o să m-ajute nimeni.* Chiar şi aşa, făcuse tot ce-i stătuse

în puteri ca să-i apere, dar, odată ce lăsase deoparte chipul lui Duhoare, Ramsay măcelărise toţi bărbaţii şi pe oamenii de fier al lui Theon deopotrivă. *I-a dat foc calului meu.* Fusese ultima imagine pe care-o văzuse în ziua căderii castelului: Zâmbitorul arzând, cu flăcările săltându-i-se din coamă când se ridicase pe picioarele din spate, lovind cu copitele, urlând, cu ochii albiţi de groază. *Chiar în curtea asta.*

Uşile Sălii Mari i se conturară în faţa ochilor; noi, înlocuindu-le pe cele arse, şi i se părură urâte, grosolane, scânduri negeluite alăturate în grabă. Le păzeau doi suliţaşi, gârboviţi şi tremurând sub mantiile groase de blană, cu bărbile acoperite de o crustă de gheaţă. Îl urmăriră pe Theon cu priviri ranchiunoase când urcă treptele şchiopătând, împinse uşa din dreapta şi se strecură înăuntru.

Sala binecuvântat de caldă strălucea în lumina torţelor, mai plină decât o văzuse vreodată. Theon lăsă căldura să-l învăluie, apoi îşi croi drum către partea din faţă a încăperii. Oamenii stăteau pe bănci genunchi lângă genunchi, atât de înghesuiţi, încât servitorii trebuiau să se strecoare printre ei răsucindu-se. Până şi cavalerii şi lorzii din capul mesei se bucurau de mai puţin spaţiu decât de obicei.

Sus, pe dais, Abel ciupea corzile lăutei, cântând *Frumoasele fecioare ale verii. Îşi spune bard. De fapt e mai degrabă codoş.* Lordul Manderly adusese lăutari din Portul Alb, dar niciunul dintre ei nu era cântăreţ, aşa că, atunci când Abel îşi făcuse apariţia la poartă, cu o lăută şi şase femei, fusese considerat bine venit.

— Două surori, două fiice, o soţie şi bătrâna mea mamă, pretinsese cântăreţul, deşi niciuna nu semăna cu el. Unele dansează, altele cântă din gură, una cântă la fluier şi alta la tobe. Sunt şi spălătorese pricepute.

Bard sau codoş, vocea lui Abel era acceptabilă şi cânta frumos din lăută. Acolo, printre ruine, era mult mai mult decât s-ar fi putut spera.

Pe pereţi atârnau stindarde: capetele de cal al clanului

Ryswell, în auriu, cafeniu, cenuşiu şi negru; uriaşul furtunos al Casei Umber; mâna de piatră a Casei Flint de la Degetul lui Flint; elanul Casei Hornwood şi tritonul Casei Manderly; securea neagră de luptă a Cerwynilor şi pinii clanului Tallhart. Însă culorile lor vii nu reuşeau să acopere întru totul nici zidurile înnegrite, nici scândurile care astupau golurile unde fuseseră cândva ferestre. Nici acoperişul nu se potrivea, cu lemnul lui nou, grosolan, acolo unde fuseseră grinzile vechi, atât de pătate, încât, după secolele petrecute în fum, ajunseseră aproape negre.

Cele mai mari stindarde se aflau în spatele daisului, unde lupul străvechi al Winterfellului şi omul jupuit al Dreadfortului atârnau în spatele miresei şi al mirelui. La vederea stindardului Stark, Theon simţi o lovitură mai puternică decât se aşteptase. *Nu se potriveşte, nu se potriveşte, e la fel de nepotrivit ca ochii ei.* Blazonul Casei Poole era un platou albastru pe fond alb, înconjurat de o bordură cenuşie, cu irişi. Pe acela ar fi trebuit să-l atârne.

— Theon Schimbă-mantie, spuse cineva la trecerea lui.

Alţii îşi întoarseră capetele când îl zăriră. Un bărbat scuipă. *Şi de ce nu?* El era cel care cucerise Winterfellul prin trădare, îşi măcelărise fraţii adoptivi, îşi adusese oamenii să fie jupuiţi la Moat Cailin şi îşi condusese sora adoptivă în patul Lordului Ramsay. Roose Bolton s-o fi folosit de el, dar adevăraţii oameni ai Nordului îl dispreţuiau.

Degetele lipsă de la piciorul stâng îl blagosloviseră cu un mers de crab, caraghios la vedere. Auzi o femeie râzând în spatele lui. Chiar şi acolo, în acel castel-cimitir aproape îngheţat, erau femei. *Spălătorese.* Era un mod politicos de a spune *vivandiere,* care era un mod politicos de a spune *târfe.*

Theon n-ar fi putut zice de unde veniseră. Păreau să apară pur şi simplu, cum apăreau viermii pe un leş, sau corbii după o luptă. Toate armatele le atrăgeau. Unele erau târfe înrăite, în stare să se culce cu douăzeci de bărbaţi pe noapte şi să bea până-i băgau pe toţi sub masă. Altele păreau tot atât de inocente ca nişte fecioare, dar

ăsta nu era decât unul dintre trucurile negoţului lor. Câteva erau mirese de tabără, legate de soldaţii pe care-i urmau prin vorbe şoptite către un zeu sau altul, dar osândite să fie date uitării imediat ce se încheia războiul. Încălzeau patul bărbatului noaptea, îi peticeau cizmele dimineaţa, îi pregăteau cina în amurg şi-i prădau leşul după luptă. Unele chiar spălau câte ceva. Cel mai adesea erau însoţite de copii bastarzi, creaturi jalnice, dezgustător de murdare, născute într-o tabără oarecare. Dar până şi ei îşi băteau joc de Theon Schimbă-mantie. *Lasă-i să râdă.* Mândria lui murise acolo, în Winterfell; în temniţele din Dreadfort nu era loc pentru aşa ceva. După ce cunoşteai sărutarea unui cuţit de jupuit, niciun hohot de râs nu mai putea să te rănească.

Obârşia şi sângele care-i curgea prin vene îi dădeau dreptul la un loc pe dais, la capătul mesei înalte, lângă perete. În stânga lui se afla Lady Dustin, înveşmântată ca întotdeauna în stofă de lână neagră, cu o croială sobră şi fără podoabe. Locul din dreapta era gol. *Se tem cu toţii că dezonoarea ar putea cădea şi asupra lor.* Dacă ar fi îndrăznit, ar fi râs.

Mireasa stătea de locul de cea mai mare cinste, între Ramsay şi tatăl lui. Rămase cu ochii plecaţi în vreme ce Roose Bolton îi invită să bea pentru Lady Arya.

— Prin copiii ei, cele două Case străvechi ale noastre vor deveni una, spuse el, şi vechea duşmănie dintre Stark şi Bolton îşi va găsi sfârşitul.

Vocea lui era atât de înceată, încât în sală se aşternu liniştea când toată lumea îşi încordă auzul ca să-i desluşească vorbele.

— Îmi pare rău că bunul nostru prieten Stannis încă n-a găsit de cuviinţă să ni se alăture, continuă el, stârnind un val de râsete, fiindcă ştiu că Ramsay spera să-i ofere miresei sale capul lui, ca dar de nuntă.

Râsetele se înteţiră.

— Când va sosi, o să-i facem o primire magnifică, demnă de nişte adevăraţi oameni ai Nordului. Până atunci, să mâncăm, să bem şi să ne veselim… căci iarna aproape că a

căzut asupra noastră, prieteni, şi mulţi dintre noi nu vom trăi să vedem primăvara.

Lordul de la Portul Alb le procurase mâncarea şi băutura, bere neagră şi bere blondă, şi vinuri, roşii, aurii şi purpurii, aduse din Sudul cald pe corăbii cu fundul gros şi lăsate să-mbătrânească în beciurile lui adânci. Nuntaşii înfulecau plăcinte cu cod şi dovlecei de iarnă, movile de napi şi roţi mari de brânză, felii de carne de oaie afumată şi costiţă de vită bine friptă, aproape neagră, şi, la sfârşit, trei plăcinte de nuntă uriaşe, cât roţile de căruţă, cu coaja solzoasă umplută până la refuz cu morcovi, ceapă, napi, păstârnac, ciuperci şi hălci de carne de porc condimentată, într-un sos maroniu cu cimbru. Ramsay tăia felii cu paloşul şi Wyman Manderly le împărţea el însuşi, dându-le primele porţii aburinde lui Roose Bolton şi soţiei sale dolofane din clanul Frey şi oferindu-le pe următoarele lui Ser Hosteen şi Ser Aenys, fiii lui Walder Frey.

— Cea mai bună plăcintă pe care-aţi mâncat-o vreodată, lorzii mei, declară grăsanul. Împingeţi-o la vale cu vin auriu de Arbor şi savuraţi fiecare îmbucătură. Eu ştiu c-o voi face.

Respectându-şi cuvântul, Manderly devoră şase porţii, câte două din fiecare plăcintă, plescăind din buze, plesnindu-se cu palma peste burtă şi îndopându-se până când partea din faţă a tunicii îi deveni pe jumătate maronie din pricina petelor de sos, iar firimiturile de coajă îi împestriţară barba. Nici măcar grăsuna Walda Frey nu-i egală lăcomia, cu toate că izbuti şi ea să dea gata trei felii. Ramsay mâncă de asemenea cu poftă, deşi mireasa lui palidă nu făcu nimic altceva decât să privească lung porţia aşezată în faţa ei. Când îşi înălţă capul şi se uită la Theon, el îi văzu spaima în spatele ochilor mari, căprui.

Nimănui nu i se îngăduise să intre în sală cu sabia lungă, dar pumnal avea toată lumea, până şi Theon Greyjoy. Cum altfel şi-ar fi putut tăia carnea? Ori de câte ori se uita la fata care fusese Jeyne Poole, simţea prezenţa acelei lame de oţel. *N-am cum s-o salvez,* se gândi, *dar aş putea s-o ucid cu destulă uşurinţă. Nimeni nu se aşteaptă*

la asta. Aş putea s-o implor să-mi facă onoarea unui dans şi să-i tai beregata. Ar fi o faptă bună, nu-i aşa? Şi, dacă vechii zei mi-au ascultat ruga, în furia lui, Ramsay mi-ar putea da şi mie o lovitură mortală. Theon nu se temea de moarte. În subteranele de la Dreadfort învăţase că existau lucruri mult mai cumplite. Era o lecţie pe care o primise de la Ramsay, deget cu deget, o lecţie pe care n-avea s-o uite niciodată.

— Nu mănânci, observă Lady Dustin.

— Nu.

Îi era greu să mănânce. Ramsay îl lăsase cu atât de mulţi dinţi rupţi, încât mestecatul devenise un chin. Îi venea mai uşor să bea, deşi trebuia să ţină cupa cu amândouă mâinile ca să n-o scape.

— Nu-ţi place plăcinta de porc, lordul meu? Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată, după cum vrea să ne convingă prietenul nostru grăsan. Arătă către Lordul Manderly cu pocalul de vin. Ai mai văzut vreodată un om gras atât de fericit? Aproape că dansează. Serveşte chiar el la masă.

Era adevărat. Lordul de Portul Alb era imaginea vie a grăsanului petrecăreţ, râzând şi zâmbind, glumind cu ceilalţi lorzi şi bătându-i pe spate, strigându-le lăutarilor să cânte o melodie sau alta.

— Zi-ne *Noaptea care s-a sfârşit,* cântăreţule, zbieră el. Miresei o să-i placă, ştiu. Sau cântă-ne despre tânăra şi curajoasa Danny Flint şi fă-ne să plângem.

Privindu-l, ai fi crezut că el era proaspătul căsătorit.

— E beat, spuse Theon.

— Îşi îneacă spaimele. Omul ăsta e fricos până-n măduva oaselor.

Oare? Theon nu era sigur. Şi fiii lui fuseseră graşi, dar nu se făcuseră de râs în luptă.

— Şi oamenii de fier vor benchetui înainte de bătălie. O ultimă îmbucătură de viaţă, dacă-i aşteaptă moartea. Dacă vine Stannis…

— O să vină. Trebuie să vină. Lady Dustin chicoti. Şi, când o s-apară, grăsanul o să-şi pişe pantalonii. Fiul lui a

murit la Nunta Roşie, însă el şi-a împărţit pâinea şi sarea cu Freyii, i-a primit cu braţele deschise sub acoperişul său, le-a promis-o pe una dintre nepoatele sale. Îi serveşte chiar şi cu plăcintă. Clanul Manderly a fugit cândva din Sud, hăituit ca să-şi părăsească pământurile, şi-şi ţine minte duşmanii. Sângele apă nu se face. Grăsanul ne-ar ucide pe toţi, n-am nicio îndoială, dar în el nu-ncape atât curaj, în ciuda pântecelui umflat. Sub carnea aia asudată bate o inimă la fel de laşă şi de înjosită ca… a… ta.

Ultimul cuvânt era o lovitură de bici, dar Theon nu îndrăznea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Orice obrăznicie l-ar fi costat o bucată de piele.

— Dacă doamna mea crede că Lordul Manderly o să ne trădeze, atunci Lordul Bolton e cel căruia trebuie să i-o spună.

— Crezi că Roose nu ştie? Băiat prost. Uită-te la el. Uită-te cum îl urmăreşte pe Manderly. Niciun fel de mâncare n-atinge buzele lui Roose până când nu-l vede pe Lordul Wyman mâncându-l mai întâi. Nu soarbe din nicio cupă cu vin până când nu-l vede pe Manderly bând din acelaşi butoi. Cred că i-ar plăcea dacă grăsanul ar încerca vreo înşelăciune. L-ar amuza. Vezi tu, Roose n-are niciun fel de sentimente. Lipitorile alea pe care le-ndrăgeşte atât de mult i-au supt cu ani în urmă toate pasiunile. Nu iubeşte, nu urăşte, nu se întristează. Toate astea sunt pentru el un joc, oarecum distractiv. Dintre bărbaţi, unii vânează cu câini, alţii cu şoimi, alţii joacă zaruri. Roose se joacă cu oameni. Tu şi cu mine, aceşti Frey, Lordul Manderly, noua lui soţie rotofeie, chiar şi bastardul lui, noi toţi nu suntem nimic altceva decât jucăriile sale.

Un slujitor trecu pe lângă ei. Lady Dustin îşi ridică pocalul şi omul i-l umplu, apoi ea îi ceru cu un gest să facă acelaşi lucru pentru Theon.

— Ca să fiu sinceră, spuse apoi, Bolton aspiră la ceva mai mult decât titlul de lord. De ce n-ar fi Regele Nordului? Tywin Lannister e mort, Regicidul e schilod, Pezevenghiul a fugit. Lannisterii sunt o putere vlăguită, iar tu ai fost destul de amabil ca să-l scapi de clanul Stark.

Bătrânul Walder Frey n-o să aibă nimic de obiectat dacă mica lui grăsună Walda o s-ajungă regină. Portul Alb s-ar putea dovedi stânjenitor dacă Lordul Wyman va supravieţui bătăliei care se apropie… dar sunt aproape convinsă că n-o să scape. Nu mai mult decât Stannis. Roose o să-i dea la o parte pe amândoi, aşa cum a făcut cu Tânărul Lup. Cine-a mai rămas?

— Tu, răspunse Theon. Tu ai rămas. Doamna de Barrowton, o Dustin prin căsătorie şi o Ryswell prin naştere.

Ei asta îi făcu plăcere. Luă o înghiţitură de vin, cu ochii negri scăpărându-i, apoi spuse:

— *Văduva* de Barrowton… şi da, dacă aş vrea, aş putea fi o piedică. Bineînţeles că şi Roose o ştie, aşa că are grijă să-mi întreţină prietenia.

Ar fi spus mai multe, însă îi văzu pe maesteri. Trei intraseră împreună prin uşa lordului din spatele daisului – unul înalt, unui rotofei şi unul foarte tânăr, dar, în robele şi cu lanţurile lor, păreau trei boabe de mazăre cenuşie într-o păstaie neagră. Înainte de război, Medrick fusese în slujba Lordului Hornwood, Rhodry în a Lordului Cerwyn, iar tânărul Henly în a Lordului Slate. Roose Bolton îi adusese pe toţi la Winterfell să le poarte de grijă corbilor lui Luwin, pentru ca mesajele să poată fi din nou primite şi trimise din castel.

Când Maesterul Medrick se lăsă într-un genunchi ca să şuşotească la urechea lui Bolton, Lady Dustin îşi strâmbă gura a dezgust.

— Dacă aş fi regină, primul lucru pe care l-aş face ar fi să ucid toţi şobolanii ăştia cenuşii. Se grăbesc să intre peste tot, trăind de pe urma plecărilor lorzilor lor, pălăvrăgind între ei şi şoptind la urechile stăpânilor lor. Dar cine sunt cu adevărat stăpânii şi cine sunt slujitorii? Fiecare mare lord are un maester, fiecare lord mai mărunt îşi doreşte unul. Dacă n-ai un maester, eşti considerat lipsit de importanţă. Şobolanii cenuşii ne scriu şi ne citesc scrisorile, chiar şi pentru lorzii care nu şi le pot citi ei înşişi şi cine poate spune cu siguranţă că nu răstălmăcesc

cuvintele ca să-şi atingă propriile ţeluri? La ce sunt buni, te întreb?

— Vindecă, spuse Theon.

Se părea că asta se aştepta de la el.

— Vindecă, da. N-am spus niciodată că nu se pricep. Ne îngrijesc când suntem bolnavi, răniţi sau înnebuniţi de boala unui părinte sau a unui copil. Când suntem mai slăbiţi şi mai vulnerabili ca oricând, ei sunt acolo. Uneori ne tămăduiesc şi suntem stupid de recunoscători. Când dau greş, ne consolează în durerea noastră şi iarăşi suntem recunoscători. Pe lângă recunoştinţă, le oferim un loc sub acoperişul nostru şi le împărtăşim toate lucrurile de care ne ruşinăm şi toate secretele noastre, câte ceva din fiecare consiliu. Şi, nu după mult timp, cel care conduce ajunge să fie condus.

Aşa s-a-ntâmplat cu Lordul Rickard Stark. Numele şobolanului său cenuşiu era Maester Walys. Şi nu e ingenios faptul c-ajung să fie cunoscuţi după un singur nume, chiar şi aceia care-au avut două când au sosit pentru prima oară în Citadelă? Aşa nu putem şti cine sunt cu adevărat sau de unde vin… dar, dacă eşti destul de stăruitor, poţi totuşi să afli. Înainte de a-şi făuri colanul, Maester Walys a fost cunoscut ca Walys Flowers. Flowers, Hill, Rivers, Snow… le dăm astfel de nume copiilor nelegitimi ca să-i însemnăm drept ceea ce sunt, iar ei se grăbesc întotdeauna să le-ascundă. Mama lui Walys Flowers a fost o fată din Hightower… iar tată i-a fost un arhimaester din Citadelă, aşa se zvonea. Şobolanii cenuşii nu sunt atât de caşti cum ar vrea să credem. Maesterii din Oraşul Vechi sunt cei mai răi dintre toţi. Odată ce şi-a făurit colanul, tatăl lui secret şi prietenii acestuia n-au pierdut timpul, ci l-au şi trimis la Winterfell să umple urechile Lordului Rickard cu vorbele lui otrăvite, dulci ca mierea. Alianţa prin căsătorie cu Casa Tully a fost ideea lui, nu m-am îndoit niciodată, el…

Se întrerupse când Roose Bolton se ridică în picioare, cu ochii lui palizi lucind în lumina torţelor.

— Prieteni, începu el, şi un *sst* trecu prin sală, aducând

o tăcere atât de profundă, încât Theon auzea vântul trăgând de scândurile care astupau ferestrele. Stannis şi cavalerii lui au plecat de la Deepwood Motte, fluturând stindardul noului său zeu roşu. Clanurile de pe dealurile din nord îl însoţesc, pe caii lor neţesălaţi şi pipernicIţi. Dacă vremea va fi de partea lor, vor fi aici în două săptămâni. Iar Umber Hrana Ciorilor mărşăluieşte pe drumul regelui, în timp ce clanul Karstark se apropie dinspre est. Au de gând să se-ntâlnească aici cu regele, ca să ne ia acest castel.

Ser Hosteen Frey se ridică în picioare.

— Vom încăleca şi vom pleca să-i înfruntăm. De ce să le-ngăduim să-şi unească forţele?

Fiindcă Arnold Karstark n-aşteaptă decât un semn de la Lordul Bolton ca să-şi schimbe mantia, se gândi Theon, în timp ce alţi cavaleri îşi strigau sfaturile. Lordul Bolton ridică mâinile, cerând să se facă linişte.

— Lorzii mei, sala asta nu e un loc potrivit pentru astfel de discuţii. Să ne retragem în salon, în vreme ce fiul meu îşi consumă căsătoria. Voi, ceilalţi, rămâneţi să vă bucuraţi de mâncare şi de băutură.

În timp ce Lordul de Dreadfort se strecura afară, însoţit de cei trei maesteri, ceilalţi lorzi şi căpitani se ridicară să-l urmeze. Hother Umber, bătrânul sfrijit numit Urgia Târfelor, arboră o expresie îndârjită şi se încruntă. Lordul Manderly era atât de beat, încât avu nevoie de ajutorul a patru bărbaţi puternici ca să poată ieşi din sală.

— Ar trebui s-avem un cântec despre Bucătarul Şobolan, bombănea el, clătinându-se pe picioare când trecu pe lângă Theon, sprijinit de cavalerii lui. Cântăreţule, zi-ne un cântec despre Bucătarul Şobolan.

Lady Dustin se puse în mişcare printre ultimii. După plecarea ei, sala deveni brusc înăbuşitoare. Abia când se săltă în picioare înţelese Theon cât de mult băuse. Când se îndepărtă de masă împleticindu-se, dădu peste carafa din mâinile unei servitoare tinere. Vinul i se revărsă peste cizme şi peste pantaloni, un val de un roşu întunecat.

O mână îl înşfăcă de umăr, cinci degete tari ca fierul i se

înfipseră în carne.

— Eşti chemat, Duhoare, spuse Alyn Ursuzul, cu răsuflarea puţindu-i din cauza dinţilor stricaţi. Îl însoţeau Dick Gălbejitul şi Damon Dansează-pentru-Mine. Ramsay spune că trebuie să-i duci mireasa-n pat.

Îl străbătu un tremur de spaimă. *Mi-am jucat rolul,* se gândi. *De ce eu?* Însă ştia că nu trebuia să obiecteze.

Lordul Ramsay ieşise deja din sală. Mireasa lui, părăsită şi părând uitată, stătea gârbovită şi tăcută sub stindardul Casei Stark, strângând în mâini un pocal de argint. Judecând după felul în care îl privi când se apropie, îl golise nu numai o dată. Îşi închipuia probabil că, dacă era destul de beată, coşmarul avea să treacă pe lângă ea. Theon ştia că lucrurile stăteau altfel.

— Lady Arya, îi spuse. Vino. E timpul să-ţi faci datoria.

Şase dintre băieţii Bastardului îi însoţiră când Theon o conduse pe fată către uşa din spate a sălii şi de-a latul curţii îngheţate, către Marea Fortăreaţă. Aveau de urcat trei şiruri de trepte de piatră până în dormitorul Lordului Ramsay, una dintre încăperile atinse foarte puţin de foc. Pe scări, Damon Dansează-pentru-Mine fluieră, în vreme ce Jupuitorul se lăudă că Lordul Ramsay îi promisese o bucată din cearşaful însângerat ca favoare specială.

Dormitorul fusese bine pregătit pentru consumarea căsătoriei. Toate mobilele erau noi, aduse de la Barrowton în convoiul cu bagaje. Patul cu baldachin avea saltea din fulgi şi perdele de catifea roşie ca sângele. Podeaua de piatră era acoperită cu piei de lup. În cămin ardea focul, pe noptieră era o lumânare. Pe scrin se aflau o carafă cu vin, două pocale şi o jumătate de roată de brânză albă, cu vinişoare.

Era şi un scaun din lemn de stejar negru, cu pernă din piele roşie. Lordul Ramsay stătea pe el când intrară. Buzele îi luceau de salivă.

— Iat-o pe dulcea mea fecioară. Buni băieţi. Acum puteţi pleca. Tu nu, Duhoare. Tu rămâi.

Duhoare, Duhoare, rimează cu spionare. Îşi simţea degetele lipsă încordându-se: două de la mâna stângă,

unul de la dreapta. Şi pe şold i se odihnea pumnalul, dormind în teaca lui de piele, dar atârnând greu, oh, atât de greu. *De la mâna dreaptă nu-mi lipseşte decât degetul mic,* îşi reaminti Theon. *Încă mai pot strânge un cuţit.*

— Stăpâne, cum te pot sluji?

— Tu mi-ai dat fetişcana. Ce-ar fi să despachetezi darul? S-aruncăm o privire la fetiţa lui Ned Stark.

Nu e niciun fel de rudă cu Lordul Eddard, fu cât pe ce să spună Theon. *Ramsay ştie, trebuie să ştie. Ce joc nou şi crud mai e şi ăsta?* Fata stătea lângă piciorul patului, tremurând ca o căprioară.

— Lady Arya, te rog să te-ntorci cu spatele. Trebuie să-ţi dezleg şireturile rochiei.

— Nu. Lordul Ramsay îşi umplu pocalul cu vin. Cu şireturile durează prea mult. Taie-i rochia.

Theon îşi scoase pumnalul. *Nu trebuie decât să mă-ntorc şi să-l înjunghii. Cuţitul e în mâna mea.* Învăţase jocul. *O altă capcană,* îşi spuse, aducându-şi aminte de Kyra şi de cheile ei. *Vrea să-ncerc să-l ucid. Şi, după ce-o să dau greş, o să-mi jupoaie pielea pe de mâna în care-am ţinut lama.* Îşi umplu pumnul cu rochia miresei.

— Stai nemişcată, doamna mea.

Rochia era largă sub talie, aşa că acolo îşi strecură pumnalul în interior, despicând uşor în sus, ca să n-o taie pe Jeyne. Oţelul trecu prin lână şi prin mătase cu un şuier moale, slab. Fata tremura. Theon fu nevoit s-o prindă de braţ ca s-o ţină neclintită. *Jeyne, Jeyne, rimează cu chin.* O strânse mai tare, atât cât îi îngăduia mâna mutilată.

— Nu te mişca.

În cele din urmă rochia căzu, o încâlceală palidă în jurul picioarelor ei.

— Şi lenjeria, porunci Ramsay.

Duhoare se supuse.

Când termină, mireasa rămase dezbrăcată, cu gătelile de nuntă într-un morman de zdrenţe albe şi cenuşii lângă picioare. Avea sânii mici, ascuţiţi, şoldurile înguste, copilăreşti, picioarele la fel de costelive ca ale unei păsări. *O copilă.* Theon uitase cât de tânără era. *De vârsta Sansei.*

Arya ar fi fost chiar mai mică. În ciuda focului din cămin, în dormitor era frig. Pielea lui Jeyne se făcuse ca de găină. Mâinile i se ridicară pentru o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-şi acopere sânii, dar Theon mimă un *nu,* iar ea îl văzu şi se opri imediat.

— Ce zici de ea, Duhoare? întrebă Lordul Ramsay.

— E…

Ce răspuns vrea? Ce zisese fata, înainte de pădurea zeilor? *Spuneau cu toţii că eram drăguţă.* Acum nu era. Îi văzu pe spate un păienjeniş de linii subţiri, acolo unde o biciuise cineva.

— … e frumoasă, atât… atât de frumoasă.

Ramsay îi adresă zâmbetul lui umed.

— Îţi întăreşte mădularul, Duhoare? Îl simţi încordându-se sub şireturi? Vrei s-o iei tu primul? Râse. Prinţul Winterfellului ar fi avut dreptul ăsta, aşa cum îl aveau toţi lorzii în zilele de demult. Prima noapte. Dar tu nu eşti lord, nu-i aşa? Nu eşti decât Duhoare. Nu eşti nici măcar bărbat, ca să spunem adevărul.

Luă o altă înghiţitură de vin, apoi aruncă pocalul de-a latul încăperii, spărgându-l de perete. Pârâiaşe roşii şiroiră în jos, pe piatră.

— Lady Arya. Treci în pat. Da, sprijină-te de perne, uite o nevastă bună. Acum desfă-ţi picioarele. Să vedem ce-ai între ele.

Fata se supuse fără niciun cuvânt. Theon se retrase cu un pas către uşă. Lordul Ramsay se aşeză lângă mireasa lui, îşi lăsă mâna să-i alunece pe interiorul coapsei, apoi îşi îndesă două degete în ea. Fata scăpă un icnet de durere.

— Eşti uscată ca un os vechi. Ramsay îşi eliberă mâna şi o pălmui. Mi s-a spus că ştii cum să-i oferi plăcere unui bărbat. Era o minciună?

— N-nu, lordul meu. Am fost în-învăţată.

Ramsay se ridică, cu lumina focului lucindu-i pe faţă.

— Duhoare, vino aici. Pregăteşte-o pentru mine.

Pentru o clipă, el nu înţelese.

— Eu… vrei să spui că… stăpâne, eu n-am… eu…

— Cu gura, zise Ramsay. Şi grăbeşte-te. Dacă nu e udă

când termin cu dezbrăcatul, îţi tai limba aia şi ţi-o ţintuiesc de perete.

Undeva, în pădurea zeilor, ţipă un corb. El avea pumnalul încă în mână.

Îl băgă în teacă.

Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu descurajare.

Duhoare se apleacă să-şi îndeplinească misiunea.

STRĂJERUL

— Să aruncăm o privire asupra acestui cap, porunci prinţul.

Areo Hotah îşi plimbă mâna de-a lungul mânerului neted al securii sale lungi, soţia lui de cenuşă-şi-fier, tot timpul cu ochii în patru. Se uita la cavalerul alb, Ser Balon Swann, şi la toţi ceilalţi sosiţi împreună cu el. Se uita la Şerpoaicele Nisipului, aşezate fiecare la o altă masă. Se uita la lorzi şi la doamne, la servitori, la bătrânul seneşal orb şi la tânărul maester Myles, cu barba lui mătăsoasă şi cu zâmbetul lui servil. Stând pe jumătate în lumină şi pe jumătate în umbră, îi vedea pe toţi. *Slujeşte. Păzeşte. Supune-te.* Asta era misiunea lui.

Toţi ceilalţi n-aveau ochi decât pentru sipet. Era sculptat în abanos, cu încuietori şi balamale din argint. O cutie foarte frumoasă, fără îndoială, dar mulţi dintre cei adunaţi acolo, în Palatul Vechi din Sunspear, ar fi putut fi morţi în curând, asta depinzând de ceea ce se afla în sipetul ăla.

Cu papucii şoptind la fiecare atingere a podelei, Maester Caleotte traversă sala, îndreptându-se către ser Balon Swann. Omuleţul rubicond arăta superb în roba lui nouă, cu benzi late, unele de un cenuşiu-închis şi altele de culoarea nucilor, şi cu dungi înguste, roşii. Luă sipetul din mâinile cavalerului alb cu o plecăciune şi îl duse către dais, unde Doran Martell stătea în scaunul său rulant, între fiica lui Arianne şi concubina mult iubită a fratelui său mort, Ellaria. O mie de lumânări parfumate înmiresmau aerul. Pietrele preţioase scânteiau pe degetele lorzilor, pe cingătorile şi pe plasele de păr ale doamnelor. Areo Hotah îşi frecase cămaşa din zale de aramă, dându-i luciul unei oglinzi, aşa că strălucea şi el în lumina lumânărilor.

În sală se lăsă tăcerea. *Dorne îşi ţine răsuflarea.* Maester Caleotte aşeză cutia pe podea, alături de scaunul

Prinţului Doran. Degetele maesterului, de obicei sigure şi îndemânatice, se dovediră stângace când se strădui să desfacă închizătoarea şi deschise capacul, dezvăluind privirilor craniul din interior. Hotah auzi pe cineva dregându-şi glasul. Unul dintre gemenii Fowler îi şopti ceva celuilalt. Ellaria Sand închisese ochii şi murmura o rugăciune.

Ser Balon Swann era încordat ca un arc, observă căpitanul gărzii. Acest nou cavaler alb nu era atât de înalt şi de atrăgător ca acela dinaintea lui, dar avea pieptul mai lat, era mai masiv, muşchii îi îngroşau braţele. Mantia lui albă ca neaua era prinsă la baza gâtului cu două lebede montate pe o broşa argintie. Una era din fildeş şi cealaltă din onix şi îi dădeau lui Areo Hotah impresia că se luptau. Şi bărbatul care le purta părea un luptător. *Ăsta n-o să moară la fel de uşor cum a murit celălalt. N-o să se repeadă în securea mea ca Ser Arys. O să stea în spatele scutului şi-o să mă facă să vin la el.* Dacă se ajungea la aşa ceva, Hotah era pregătit. Securea lui lungă era destul de ascuţită ca s-o foloseşti la bărbierit.

Îşi îngădui să arunce o scurtă privire către sipet. Ţeasta stătea pe un aşternut de pâslă neagră, rânjind. Toate ţestele rânjeau, dar asta părea mai fericită decât multe altele. *Şi mai mare.* Căpitanul gărzii nu mai văzuse niciodată un craniu atât de mare. Osul frunţii era gros şi greu, falca masivă. Oasele îi luceau în lumina lumânărilor, albe ca mantia lui Ser Balon.

— Pune-o pe piedestal, porunci prinţul.

Avea în ochi lacrimi scânteietoare.

Piedestalul era o coloană de marmură neagră, cu aproape un metru mai înaltă decât Maester Caleotte. Micul maester dolofan se înălţă pe vârfuri, dar tot nu izbuti să ajungă până sus. Areo Hotah era gata să se ducă să-l ajute, dar Obara Sand se mişcă prima. Chiar şi fără bici şi scut, avea ceva furios şi bărbătesc în înfăţişare. În loc de rochie, purta pantaloni bufanţi şi o tunică de in, lungă până la pulpe, strânsă în talie cu o centură din sori de aramă. Părul ei castaniu era adunat la spate, într-un

nod. Smulse ţeasta din mâinile moi şi rozalii ale maesterului şi o aşeză în vârful coloanei de marmură.

— Muntele nu mai călăreşte, spuse prinţul, cu gravitate.

— Agonia lui a fost îndelungată şi grea, Ser Balon? întrebă Tyene Sand, pe tonul unei fecioare care se interesează dacă rochia ei e frumoasă.

— A urlat zile la rând, doamna mea, răspunse cavalerul alb, deşi era limpede că nu-i făcea mare plăcere s-o spună. Ţipetele lui au fost auzite în toată Fortăreaţa Roşie.

— Asta te deranjează, ser? întrebă Lady Nym.

Purta o rochie de mătase galbenă, atât de diafană, încât lucirea lumânărilor pătrundea prin ea, dezvăluind firele de aur răsucite şi nestematele de dedesubt. Veşmântul era atât de indecent, încât cavalerul alb părea să se jeneze s-o privească, dar Hotah aproba alegerea lui. Aproape dezbrăcată, Nymeria era mai puţin periculoasă. Altminteri, avea cu siguranţă o duzină de cuţite ascunse asupra ei.

— Ser Gregor a fost o brută sângeroasă, toată lumea e de acord. Dacă a meritat cineva vreodată să sufere, el a fost acela.

— Se prea poate, doamna mea, spuse Balon Swann, dar Ser Gregor a fost cavaler, iar un cavaler ar trebui să moară cu sabia în mână. Otrava e un mod mârşav şi murdar de a ucide.

Lady Tyene zâmbi. Rochia ei crem cu verde, cu mâneci lungi de dantelă, avea ceva atât de modest şi de inocent încât orice bărbat care-o privea o credea cea mai castă dintre fecioare. Areo Hotah ştia că adevărul era cu totul altul. Mâinile ei catifelate şi palide erau la fel de ucigătoare precum cele pline de bătături ale Obarei, dacă nu cumva chiar mai primejdioase decât ele. O urmărea cu luare-aminte, atent la cea mai mică fluturare a degetelor ei.

Prinţul Doran se încruntă.

— Aşa este, Ser Balon, dar Lady Nym are dreptate. Dacă a meritat vreodată un bărbat să moară urlând, acela a fost Gregor Clegane. A măcelărit-o pe buna mea soră, a zdrobit capul bebeluşului ei de un perete. Mă rog doar să ardă

acum în vreun iad, iar Ella şi copiii ei să se odihnească în pace. Iată dreptatea după care era însetat Dorne. Mă bucur c-am trăit destul de mult ca să-i simt gustul. În cele din urmă, Lannisterii au dovedit că mândria lor e întemeiată şi au plătit această veche datorie de sânge.

Prinţul lăsă în seama lui Ricasso, seneşalul lui orb, să se ridice şi să propună un toast.

— Nobili lorzi şi nobile doamne, să bem acum cu toţii în sănătatea lui Tommen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni şi Stăpân al Celor Şapte Regate.

În vreme ce vorbea seneşalul, servitorii începură să umble printre oaspeţi, umplând pocalele din carafele pe care le purtau. Băutura era un vin tare din Dorne, întunecat ca sângele şi dulce ca răzbunarea. Căpitanul nu bău. Nu bea niciodată la ospeţe. Nici prinţul nu-l gustă. Avea propriul său vin, pregătit de Maester Myles şi amestecat cu o mare cantitate de suc de mac, ca să-i atenueze durerea din încheieturile umflate.

Cavalerul alb bău, deşi numai din curtoazie. Aidoma însoţitorilor lui. Aşa cum făcură şi Prinţesa Arianne, Lady Jordayne, Lordul de la Graţia Zeilor, Cavalerul de Lemonwood, Stăpâna Dealului Fantomei… ba chiar şi Ellaria Sand, mult iubita concubină a Prinţului Oberyn, care fusese cu el la Debarcaderul Regelui când murise. Hotah şi-i întipări în minte pe aceia care nu beau: Ser Daemon Sand, Lordul Tremond Gargalen, gemenii Fowler, Dagos Manwoody, Ullerii de la Hellholt, Wylii de la Drumul Oaselor. *Dacă vom avea necazuri, ar putea începe cu unul dintre ei.* Dorne era un ţinut divizat, unde furia era la ea acasă, iar Prinţul Doran nu-l ţinea în frâu cu toată fermitatea care ar fi fost necesară. Mulţi dintre lorzii lui îl considerau bicisnic şi ar fi găsit că un război pe faţă cu Lannisterii şi cu băiatul-rege de pe Tronul de Fier era chiar indicat.

Printre toţi aceştia, conducerea o aveau Şerpoaicele Nisipului, fiicele bastarde ale fratelui răposat al prinţului, Oberyn, zis Vipera Roşie, dintre care trei luau parte la

festin. Doran Martell era cel mai înţelept dintre prinţi şi nu era treaba căpitanului gărzilor sale să-i pună la îndoială hotărârile, dar Areo Hotah se întreba de ce le eliberase pe Lady Obara, Lady Nymeria şi Lady Tyene din celulele lor izolate din Turnul Suliţei.

Tyene refuză toastul propus de Ricasso cu un murmur, iar Lady Nym cu o zvâcnire a mâinii. Obara lăsă să i se umple paharul până la margine şi sfârşi prin a vărsa pe podea vinul roşu. Când o servitoare îngenunche să-l şteargă, ea părăsi sala. O clipă mai târziu, Prinţesa Arianne se scuză şi plecă pe urmele ei. *Obara n-o să-şi întoarcă niciodată furia împotriva micii prinţese,* Hotah ştia. *Sunt verişoare şi o iubeşte foarte mult.*

Petrecerea continuă până noaptea târziu, cu ţeasta rânjitoare la loc de frunte, pe stâlpul ei de marmură neagră. Li se aduseră şapte feluri de mâncare, în onoarea celor şapte zei şi a celor şapte fraţi din Garda Regelui. Supa era făcută cu ouă şi cu lămâi, ardei verzi lungi erau umpluţi cu brânză şi ceapă. Erau şi plăcinte cu mreană, claponi cu glazură de miere şi un peşte mustăcios de pe fundul Sângelui Verde, atât de mare, încât fusese nevoie de patru servitori ca să-l aducă la masă. După care urmară o delicioasă tocană de şarpe, bucăţi din şapte soiuri de şerpi fierte la foc mic cu ardei iute, portocale sângerii şi un strop de venin, ca să-i dea gust bun. Tocana era foarte fierbinte, Hotah ştia asta, deşi nu o gustase. Apoi sosi sucul de fructe, răcoritor la limbă. Ca desert, fiecare oaspete primi câte o ţeastă din fire de zahăr. Când sparseră crusta, găsiră înăuntru cremă dulce de lapte şi bucăţi de prune şi de vişine.

Prinţesa Arianne se întoarse la timp pentru ardeii umpluţi. *Mica mea prinţesă,* se gândi Hotah, dar Arianne era acum femeie. Mătăsurile stacojii care o înveşmântau nu lăsau nicio îndoială. În ultima vreme se schimbase şi în alte moduri. Complotul prin care urmărise încoronarea Myrcellei fusese dezvăluit prin trădare şi zdrobit, cavalerul ei alb pierise în mod sângeros de mâna lui Hotah, iar ea fusese închisă în Turnul Suliţei, condamnată la singurătate

şi la tăcere. Toate acestea o cizelaseră. Şi mai era şi altceva, un secret pe care i-l încredinţase tatăl ei înainte de a o elibera din închisoare. Dar căpitanul nu ştia despre ce taină era vorba.

Prinţul îşi aşezase fiica între el şi cavalerul alb, un loc de mare cinste. Arianne zâmbi când se strecură din nou pe scaunul ei şi şopti ceva la urechea lui Ser Balon. Cavalerul preferă să nu răspundă. Hotah observă că mânca puţin: o lingură de supă, o îmbucătură din ardei, piciorul unui clapon, nişte peşte. Se feri să se atingă de plăcinta cu mreană şi nu înghiţi decât o lingură mică de tocană. Chiar şi aşa, fruntea i se broboni de sudoare. Hotah putea să-l înţeleagă. Când venise prima oară în Dorne, mâncarea extrem de iute îi înnodase măruntaiele şi îi arsese limba. Însă asta fusese cu ani în urmă; acum avea părul alb şi putea să mănânce orice mâncau oamenii locului.

Când li se serviră ţestele din fire de zahăr, Balon strânse din buze şi îi adresă prinţului o privire stăruitoare, ca să vadă dacă nu cumva era luat peste picior. Doran Martell nu băgă de seamă, dar observă fiica lui.

— E o mică glumă a bucătarului, Ser Balon, spuse ea. Pentru un dornishean, nici măcar moartea nu e sacră. Rogu-te, nu ne-o lua în nume de rău. Mătură cu degetele dosul palmei cavalerului. Sper că ţi-a făcut plăcere timpul petrecut în Dorne.

— Toată lumea a fost foarte ospitalieră, doamna mea.

Arianne atinse broşa care-i închidea mantia, cu lebedele ei arţăgoase.

— Am fost întotdeauna îndrăgostită de lebede. În această parte a Insulelor Verii, nicio altă pasăre nu e nici pe jumătate atât de frumoasă.

— Păunii tăi şi-ar putea disputa titlul ăsta, spuse Ser Balon.

— Ar putea, spuse Arianne, dar păunii sunt creaturi inutile şi orgolioase, umblând ţanţoşe în culorile lor ţipătoare. Dă-mi o lebădă senină în alb sau frumoasă în negru.

Ser Balon încuviinţă cu un gest al capului şi sorbi din

vin. *Ăsta nu e la fel de uşor de sedus ca Fratele lui Jurat,* se gândi Hotah. *Ser Arys era un băietan, în ciuda anilor săi. Ăsta e un bărbat şi încă unul prudent.* Căpitanul nu trebuia decât să-i arunce cavalerului alb o privire ca să-şi dea seama că nu era în largul lui. *Locul i se pare straniu şi îi e pe plac într-o mult prea mică măsură.* Hotah putea înţelege asta. Dorne i se păruse şi lui un loc bizar când sosise cu propria lui prinţesă, cu ani în urmă. Preoţii bărboşi îl învăţaseră limba comună a Westerosului înainte de a-l trimite acolo, dar toţi dornishenii vorbeau prea repede ca să-i poată înţelege. Femeile dornishene erau destrăbălate, vinul dornishean era acru, iar mâncarea era plină de condimente bizare. Şi soarele din Dorne, strălucind supărător zi de zi pe cerul albastru, era mai fierbinte decât soarele palid al Norvosului.

Călătoria lui Ser Balon fusese mai scurtă, dar supărătoare în felul ei aparte, căpitanul ştia asta. Trei cavaleri, opt scutieri, douăzeci de oşteni şi tot soiul de rândaşi şi de servitori plecaseră alături de el de la Debarcaderul Regelui, dar, odată ce traversaseră munţii către Dorne, înaintarea le fusese încetinită de o serie de ospeţe, partide de vânătoare şi sărbătoriri în toate castelele prin care se întâmplase să treacă. Iar acum, când ajunseseră la Sunspear, nici Prinţesa Myrcella nici Ser Arys Oakheart nu fuseseră acolo să-i întâmpine. *Cavalerul alb ştie că nu merge totul aşa cum ar trebui,* Hotah putea spune asta, *dar e vorba de mai mult decât atât.* Poate îl enerva prezenţa Şerpoaicelor Nisipului. Dacă era aşa, întoarcerea Obarei în sală trebuia să-i fi pus sare pe răni. Femeia se strecură la locul ei fără niciun cuvânt şi rămase acolo, posacă şi încruntată, fără să zâmbească şi fără să vorbească.

Se apropia miezul nopţii când prinţul Doran se întoarse către cavalerul alb:

— Ser Balon, am citit scrisoarea pe care mi-ai adus-o din partea graţioasei noastre regine. Pot să presupun că îi cunoşti conţinutul, ser?

Hotah îl văzu pe cavaler încordându-se.

— Da, lordul meu. Înălţimea Sa m-a informat că s-ar putea să mi se ceară să-i escortez fiica înapoi, la Debarcaderul Regelui. Regele Tommen e foarte ataşat de sora lui şi i-ar plăcea ca Prinţesa Myrcella să se-ntoarcă la Curte pentru o scurtă vizită.

Prinţesa Arianne arboră o expresie tristă.

— Oh, ser, dar ne-am ataşat cu toţii atât de mult de Myrcella. Ea şi fratele meu Trystane au devenit nedespărţiţi.

— Prinţul Trystane va fi la fel de bine venit la Debarcaderul Regelui, spuse Balon Swann. Sunt sigur că Regele Tommen ar vrea să-l cunoască. Înălţimea Sa are atât de puţini tovarăşi de vârsta lui.

— Un bărbat poate păstra o viaţă legăturile formate în copilărie, spuse Prinţul Doran. Când Trystane şi Myrcella se vor căsători, el şi Tommen vor fi ca nişte fraţi. Regina Cersei are dreptate. Băieţii ar trebui să se-ntâlnească, să se împrietenească. Dorne îi va simţi negreşit lipsa, dar e timpul ca Trystane să vadă câte ceva din lumea de dincolo de zidurile Sunspearului.

— Ştiu că Debarcaderul Regelui îl va întâmpina cu cea mai mare căldură.

Acum de ce mai transpiră? se întrebă căpitanul, privindu-l. *În sală e destul de răcoare şi nu s-a atins de tocană.*

— Cât despre cealaltă problemă ridicată de Regina Cersei, spunea Prinţul Doran, e adevărat, locul rezervat în micul consiliu pentru Dorne e gol de la moartea fratelui meu şi e timpul să fie ocupat iarăşi. Sunt flatat fiindcă Înălţimea Sa simte că sfatul meu i-ar putea fi de folos, deşi mă întreb dacă am puterea cerută de o asemenea călătorie. Poate dacă am merge pe mare?

— Cu corabia? Ser Balon păru luat prin surprindere. Ar… ar fi sigur, prinţul meu? Toamna e un anotimp cu multe furtuni, sau cel puţin aşa am auzit, şi… piraţii de la Treptele de Piatră, ăştia…

— Piraţii. Negreşit. S-ar putea să ai dreptate, ser. Întoarcerea pe drumul pe care-aţi venit e mai sigură.

Prinţul Doran îi adresă un zâmbet plăcut. Să reluăm discuţia mâine. Când ajungem la Grădinile de Apă, îi putem spune Myrcellei. Ştiu cât de încântată o să fie. Îi e dor de fratele ei, n-am nicio îndoială.

— Sunt nerăbdător s-o revăd, spuse Ser Balon. Şi să vă vizitez Grădinile de Apă. Am auzit că sunt foarte frumoase.

— Frumoase şi liniştite, răspunse prinţul. Vânturi răcoroase, apă înspumată şi râsetele copiilor. Grădinile de Apă sunt locul meu preferat din lumea asta, ser. Unul dintre strămoşii mei a pus să fie construite ca să-i facă plăcere miresei sale din Casa Targaryen şi s-o scape de praful şi de arşiţa din Sunspear. Se numea *Daenerys.* Era sora regelui Daeron cel Bun şi prin căsătoria ei a ajuns Dorne să facă parte din Cele Şapte Regate. Toată lumea ştia că fata îl iubea pe fratele bastard al lui Daeron, Daemon Blackfyre, care o iubea la rândul lui, dar regele era destul de înţelept ca să-şi dea seama că binele a mii de oameni trebuie să fie mai presus decât dorinţa a doi dintre ei, deşi cei doi îi erau dragi. Daenerys a fost cea care a umplut grădinile cu râsete de copii. La început erau numai copiii ei, dar mai târziu au fost aduşi şi fiii şi fiicele lorzilor şi cavalerilor deţinători de pământuri, pentru a le ţine companie băieţilor şi fetelor de sânge princiar. Iar într-o zi cu soare torid i s-a făcut milă de copiii grăjdarilor, bucătarilor şi servitorilor ei şi i-a invitat şi pe ei să se bucure de bazine şi de fântâni, o tradiţie ce s-a păstrat până în ziua de azi.

Prinţul prinse în mâini roţile scaunului său şi se împinse de lângă masă.

— Dar acum, ser, te rog să mă ierţi. Toate aceste discuţii m-au istovit şi va trebui să plecăm la ivirea zorilor. Obara, eşti atât de bună să m-ajuţi să intru în pat? Nymeria, Tyene, veniţi şi voi şi uraţi-i bătrânului vostru unchi o noapte bună, îngăduitoare.

Aşa că împingerea scaunului prinţului afară din sala de ospeţe a Sunspearului şi prin lunga galerie ce ducea către salonul lui căzu în sarcina Obarei Sand. Areo Hotah o urmă, împreună cu surorile ei, alături de Prinţesa Arianne

şi de Ellaria Sand. În spatele lor, Maester Caleotte îşi grăbea picioarele încălţate în papuci ţinând ţeasta Muntelui în leagănul braţelor sale, de parcă ar fi fost un copil.

— Doar n-ai de gând să-i trimiţi pe Trystane şi pe Myrcella la Debarcaderul Regelui, spuse Obara, împingându-l.

Paşii ei erau imenşi, furioşi, mult prea repezi, şi roţile mari de lemn ale scaunului trosneau zgomotos străbătând podeaua din piatră tăiată grosolan.

— Fă asta, şi n-o s-o mai vezi pe fată niciodată, iar fiul tău o să-şi petreacă viaţa ca ostatic al Tronului de Fier.

— Mă iei de prost, Obara? Prinţul oftă. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Lucruri despre care e bine să nu vorbim aici, unde ne poate auzi oricine. Dacă-ţi ţii gura, s-ar putea să te luminez. Îşi miji ochii. Mai încet, în numele dragostei pe care mi-o porţi. Ultima zdruncinătură mi-a trimis un cuţit chiar în genunchi.

Obara îşi reduse la jumătate viteza paşilor.

— Atunci ce-o să faci?

Răspunsul i-l dădu sora ei Tyene.

— Ce face întotdeauna, toarse ea. Tărăgănează, ascunde, ocoleşte adevărul. Oh, nimeni nu se pricepe la asta nici măcar pe jumătate atât de bine ca bravul nostru unchi.

— Îl judeci greşit, spuse Prinţesa Arianne.

— Tăceţi, toate! porunci prinţul.

Abia după ce uşile salonului său le oferiră siguranţa dorită închizându-li-se în urmă, îşi întoarse scaunul rulant cu faţa către femei. Până şi acest efort îi tăie răsuflarea, iar pătura myrisheană care-i acoperea picioarele se prinse între două spiţe când învârti roţile, aşa că trebui s-o apuce cu mâna ca să nu fie sfâşiată. Sub învelitoare, picioarele lui erau palide, moi, dezgustătoare. Avea genunchii roşii şi umflaţi, iar degetele erau aproape purpurii, de două ori mai mari decât ar fi trebuit să fie. Areo Hotah i le văzuse de o mie de ori şi tot îi venea greu să le privească.

Prinţesa Arianne făcu un pas înainte.

— Îngăduie-mi să te ajut, tată.
Prinţul dădu drumul păturii.
— Încă-mi mai pot stăpâni propria cuvertură. Măcar atât.
Era foarte puţin. Trecuseră trei ani de când picioarele nu-i mai erau de niciun folos, dar încă mai avea ceva putere în mâini şi în umeri.
— Să-i aduc prinţului meu o cană cu lapte de mac? întrebă Maester Caleotte.
— Pentru durerea asta aş avea nevoie de o găleată. Mulţumesc, dar nu. Vreau să-mi păstrez mintea limpede. În noaptea asta nu mai am nevoie de tine.
— Foarte bine, prinţul meu.
Maester Caleotte se înclină, continuând să strângă capul lui Ser Gregor în mâinile lui moi, catifelate.
— Pe ăsta-l iau eu. Obara Sand îi smulse ţeasta şi o ţinu la o lungime de braţ distanţă. Cum arăta Muntele? De unde ştim că ţeasta e a lui? A fi putut s-afunde capul în smoală. De ce l-au jupuit până la os?
— Smoala ar fi distrus cutia, sugeră Lady Nym în timp ce Maester Caleotte ieşea în grabă. Nimeni nu l-a văzut pe Munte murind şi nimeni n-a văzut când i s-a tăiat capul. Mărturisesc că asta mă nelinişteşte, dar ce-ar fi putut spera regina căţea să capete înşelându-ne? Dacă Gregor Clegane trăieşte, mai curând sau mai târziu se va afla. Omul avea doi metri şi jumătate, în tot Westerosul nu mai există altul ca el. Dacă apare din nou un astfel de bărbat, Cersei Lannister va fi demascată ca mincinoasă în faţa tuturor Celor Şapte Regate. Ar fi o idioată desăvârşită dacă ar risca asta. Ce-ar putea spera să câştige?
— Ţeasta e destul de mare, fără nicio îndoială, spuse prinţul. Şi ştim că Oberyn l-a rănit grav pe Gregor. Toate veştile pe care le-am primit de atunci spuneau despre Clegane că moare încet, în chinuri cumplite.
— Exact aşa cum a vrut tata, spuse Tyene. Surorilor, sincer vorbind, ştiu ce otravă folosea el. Dacă suliţa lui a reuşit măcar să despice pielea Muntelui, atunci Clegane e mort, indiferent cât de mare o fi fost. Îndoiţi-vă de surioara

voastră, dacă vreţi, dar nu vă-ndoiţi niciodată de părintele vostru.

Obara se zbârli.

— Nu m-am îndoit de el şi nici nu mă voi îndoi vreodată. Îi dădu craniului un sărut batjocoritor. Ăsta e un început, v-o făgăduiesc.

— Un *început?* interveni Ellaria Sand, nevenindu-i să creadă. Ferească zeii. Aş vrea să fie sfârşitul. Tywin Lannister e mort. Aşa cum sunt şi Robert Baratheon, şi Amory Lorch, şi acum Gregor Clegane, toţi cei care-au jucat un rol în uciderea Ellei şi a copiilor ei. Până şi Joffrey, care nici măcar nu era născut când a murit Ella. L-am văzut cu ochii mei de băiat dându-şi duhul, înfigându-şi unghiile în gât când încerca să respire. Cine-a mai rămas de ucis? E nevoie să moară şi Myrcella şi Tommen pentru ca umbrele lui Rhaenys şi Aegon să-şi găsească odihna? Unde se sfârşeşte?

— Se sfârşeşte în sânge, aşa cum a început, zise Lady Nym. Se sfârşeşte când crapă Casterly Rock în bucăţi, ca să poată ajunge strălucirea soarelui la viermii de sub el. Se sfârşeşte cu distrugerea lui Tywin Lannister şi a tot ceea ce a înfăptuit el.

— A murit de mâna propriului său fiu, ripostă Ellaria. Ce ne-am putea dori mai mult?

— Mi-aş dori să fi murit de mâna mea.

Lady Nym se instală pe un scaun, cu cosiţa neagră şi lungă căzându-i pe un umăr şi oprindu-i-se apoi în poală. Părul îi contura un V în mijlocul frunţii, ca al tatălui ei. Buzele roşii ca vinul i se arcuiră într-un zâmbet mieros.

— Dacă-ar fi fost aşa, n-ar fi avut o moarte atât de uşoară.

— Ser Gregor pare însingurat, spuse Tyene, cu vocea ei dulce, de septă. Sunt sigură că i-ar plăcea să aibă companie.

Obrajii Ellariei erau uzi de lacrimi, ochii întunecaţi îi străluceau. *Are o forţă în ea, chiar şi atunci când plânge,* se gândi căpitanul.

— Oberyn voia răzbunare pentru Ella. Voi trei vreţi

acum răzbunare pentru el. Vă reamintesc că eu am patru fiice. Surorile voastre. Elia mea are paisprezece ani, e aproape femeie. Obella are doisprezece, fecioria ei e în pragul înfloririi. Amândouă vă venerează, aşa cum le venerează pe ele Dorea şi Loreza. Dacă veţi muri, El şi Obella trebuie să vă răzbune, iar Dorea şi Loree trebuie să le răzbune apoi pe ele? Aşa merg lucrurile, se învârtesc în cerc iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit? Vă întreb din nou, *unde se termină?* Ellaria îşi puse mâna pe craniul Muntelui. L-am văzut pe tatăl vostru murind. Aici e ucigaşul lui. Pot să-i iau ţeasta în patul meu, să-mi dea alinare în timpul nopţii? O să mă facă să râd, o să-mi cânte, o să-mi poarte de grijă când o să fiu bolnavă şi bătrână?

— Ce-ai vrea, doamna mea? o întrebă Lady Nym. Să ne culcăm suliţele la pământ şi să zâmbim, să dăm uitării tot răul care ni s-a făcut?

— Războiul va veni, indiferent dacă-l dorim sau nu, spuse Obara. Un rege-băiat stă pe Tronul de Fier. Lordul Stannis stăpâneşte Zidul şi-i adună pe oamenii Nordului ca să-i sprijine cauza. Cele două regine se sfădesc pentru Tommen, ca două căţele pentru un os suculent. Oamenii de fier au cucerit Insulele Scutului şi fac incursiuni în Mander, pătrunzând adânc în inima Reachului, ceea ce înseamnă că vor lua în stăpânire şi Highgarden. Duşmanii noştri sunt răvăşiţi. A venit vremea noastră.

— Pentru ce? Ca să facem rost de mai multe cranii? Ellaria Sand se întoarse spre prinţ. Ele n-or să înţeleagă. Nu suport să mai aud nimic despre asta.

— Întoarce-te la fetele tale, Ellaria, îi spuse prinţul. Îţi jur că nimic rău nu va ajunge până la ele.

— Prinţul meu!

Ellaria îl sărută pe frunte şi îşi luă rămas-bun. Areo Hotah se întristă când o văzu ieşind. *E o femeie cu suflet bun.*

— Ştiu că l-a iubit pe tatăl nostru, zise Nym după plecarea ei, dar e limpede că nu l-a-nţeles niciodată.

Prinţul o învălui într-o privire stranie.

— L-a înţeles mai bine decât o să-l înţelegi tu vreodată,

Nymeria. Şi l-a făcut pe tatăl vostru fericit. În cele din urmă, o inimă bună valorează mai mult decât mândria şi decât curajul. Acesta poate fi un adevăr, dar sunt oricum lucruri pe care Ellaria nu le ştie şi nici nu trebuie să le afle. Războiul a-nceput deja.

Obara râse.

— Da, dulcea ta Arianne a avut grijă de asta.

Prinţesa roşi şi Hotah văzu o zvâcnire de furie trecând peste faţa tatălui ei.

— A făcut ceea ce a făcut pentru voi şi pentru ea, în aceeaşi măsură. N-ar trebui să te grăbeşti să-ţi baţi joc de ea.

— Asta a fost o laudă, insistă Obara Sand. Amână, ascunde, ocoleşte adevărul, trece-l sub tăcere şi tărăgănează tot ce vrei, unchiule, dar Ser Balon tot trebuie s-ajungă faţă-n faţă cu Myrcella la Grădinile de Apă, şi când o se-ntâmple asta n-o să se bucure văzând că îi lipseşte o ureche. Iar când fata o să-i povestească şi cum l-a tăiat căpitanul tău pe Arys Oakheart de la gât până la vintre, cu nevasta aia a lui din oţel, ei bine…

— Nu. Prinţesa Arianne se ridică de pe perna pe care stătea şi-şi puse o mână pe braţul lui Hotah. N-a fost aşa, verişoară. Pe Ser Arys l-a măcelărit Gerold Dayne.

Şerpoaicele Nisipului se uitară una la alta.

— Steaua Întunecată?

— Steaua Întunecată a făcut-o, întări mica lui prinţesă. A-ncercat s-o ucidă şi pe Prinţesa Myrcella. După cum o să-i povestească ea lui Ser Balon.

Nym zâmbi.

— Măcar partea asta e adevărată.

— Totul e adevărat, spuse prinţul, strângând din ochi de durere.

Guta îl face să sufere sau minciuna?

— Şi Ser Gerold a fugit acum înapoi, la Înaltul Ermitaj, unde nu ne putem atinge de el.

— Steaua Întunecată, murmură Tyene cu un chicotit. De ce nu? El a făcut totul. Dar Ser Balon o s-o creadă?

— Da, dac-o află de la Myrcella, insistă Arianne.

Obara pufni neîncrezătoare.

— Poate c-o să mintă azi şi o să mintă mâine, dar, mai devreme sau mai târziu, o să spună adevărul. Dacă lui Ser Balon i se îngăduie să ducă poveştile la Debarcaderul Regelui, tobele vor bate şi sângele va curge. N-ar trebui lăsat să plece.

— L-am putea ucide, ca să fim siguri, spuse Tyene, însă atunci am fi nevoiţi să omorâm şi restul grupului său, chiar şi pe acei scutieri tineri şi drăgălaşi. Ar fi... oh, atât de *murdar!*

Prinţul Doran închise ochii şi îi deschise iarăşi. Hotah îi văzu picioarele tremurând sub pătură.

— Dacă n-aţi fi fiicele fratelui meu, v-aş trimite pe toate trei înapoi, în celulele voastre, şi v-aş ţine acolo până vi s-ar face oasele de culoarea cenuşii. În schimb, am de gând să vă iau cu noi la Grădinile de Apă. Unde sunt lecţii de învăţat, dacă sunteţi destul de agere la minte ca să le pricepeţi.

— Lecţii? făcu Obara. Eu n-am văzut decât copii în pielea goală.

— Da, încuviinţă prinţul. I-am spus povestea lui Ser Balon, dar nu în întregime. În vreme ce copiii împroşcau apa din bazine, Daenerys îi privea printre portocali, şi atunci a înţeles ceva. Nu-i putea deosebi pe cei de obârşie nobilă de ceilalţi. Dezbrăcaţi, nu erau decât copii. Cu toţii inocenţi, cu toţii vulnerabili, cu toţii meritând o viaţă îndelungată, dragoste şi protecţie. „Iată regatul tău”, i-a zis fiului şi moştenitorului ei, „adu-ţi aminte de ei, în tot ce faci.” Mama mea mi-a spus aceleaşi cuvinte când am crescut destul de mare ca să părăsesc bazinele. Pentru un prinţ e cel mai simplu lucru să-şi adune lăncile, dar până la urmă copiii plătesc preţul. De dragul lor, un prinţ înţelept nu poartă niciun război fără o cauză îndreptăţită şi niciun război pe care n-are speranţe să-l câştige.

Nu sunt nici orb, nici surd, dar ştiu că voi toate mă credeţi becisnic, înspăimântat, neputincios. Tatăl vostru mă cunoştea mai bine. Oberyn a fost întotdeauna vipera. Înverşunat, periculos, imprevizibil. Nimeni nu-ndrăznea

să-l ameninţe. Eu eram iarba. Plăcut, curtenitor, mirosind a blândeţe, legănându-mă la fiecare adiere. Cine se teme să păşească pe iarbă? Însă iarba e aceea care ascunde vipera de duşmani, o adăposteşte până când atacă. Eu şi tatăl vostru lucram împreună, mai aproape unul de altul decât ştiţi... dar acum el s-a dus. Întrebarea este: Pot să am încredere în fiicele sale, mă vor sluji în locul lui?

Hotah le privi pe toate, pe rând. Obara, ţinte ruginite şi piele fiartă, cu furia din ochii ei apropiaţi şi părul castaniu, ca de şobolan. Nymeria, languroasă, elegantă, cu pielea măslinie, cu coada ei împletită, neagră şi lungă, legată cu fire de aur roşu. Tyene, cu ochi albaştri, blondă, o femeie-copilă, cu mâini catifelate şi chicoteli mărunte.

Aceasta din urmă răspunse pentru toate trei.

— Nimic nu e prea greu, unchiule. Dă-ne ceva de făcut, orice, şi ne vei găsi atât de loiale şi de supuse cum speră orice prinţ.

— E plăcut s-aud asta, spuse el, dar vorbele sunt vânt. Sunteţi fiicele fratelui meu şi vă iubesc, dar am învăţat că nu mă pot încrede în voi. Vreau legământul vostru. Juraţi să mă slujiţi, să faceţi ce vă poruncesc?

— Dacă trebuie, spuse Lady Nym.

— Atunci juraţi acum, pe mormântul tatălui vostru.

Obara se întunecă la faţă.

— Dacă n-ai fi unchiul meu...

— Sunt unchiul tău. Şi prinţul tău. Jură sau pleacă.

— Eu jur, zise Tyene. Pe mormântul tatei.

— Jur, spuse Lady Nym. Pe Oberyn Martell, Vipera Roşie din Dorne şi un om mai bun decât tine.

— Da, făcu Obara. Şi eu la fel. Pe tata. Jur.

Prinţul scăpă de o parte din încordare. Hotah îl văzu lăsându-se pe spate în scaun. Întinse mâna şi Prinţesa Arianne veni alături de el, să-l susţină.

— Spune-le, tată.

Prinţul Doran respiră sacadat.

— Dorne încă mai are prieteni la Curte. Prieteni care ne dezvăluie lucruri ce nu erau menite s-ajungă la urechile noastre. Invitaţia trimisă de Cersei e un şiretlic. Trystane

n-o s-ajungă niciodată la Debarcaderul Regelui. Pe drumul de întoarcere, undeva în Pădurea Regilor, grupul lui Ser Balon o să fie atacat de tâlhari şi fiul meu o să moară. Eu sunt chemat la Curte numai ca să văd atacul cu ochii mei şi s-o absolv pe Cersei de orice vină. O, şi tâlharii? Vor striga „Piticul, Piticul” în timpul atacului. S-ar putea ca Ser Balon să-l şi zărească pe Pezevenghi, deşi nimeni altcineva n-o să-l vadă.

Areo Hotah n-ar fi crezut că era posibil să le laşi pe Şerpoaicele Nisipurilor cu gurile căscate. Se înşelase.

— Cei Şapte să ne apere, şopti Tyene. *Trystane?* De ce?

— Femeia aia sigur e nebună, zise Obara. Nu e decât un băieţel.

— E o monstruozitate, spuse Lady Nym. N-aş fi crezut una ca asta, nu despre un cavaler din Garda Regelui.

— Au jurat să se supună, întocmai cum a făcut-o şi căpitanul meu, zise prinţul. Am avut şi eu îndoieli, dar aţi văzut cum a şovăit Ser Balon când am propus să mergem pe mare. O corabie ar fi stricat planurile reginei.

Faţa Obarei se împurpurase.

— Dă-mi înapoi suliţa, unchiule. Cersei ne-a trimis un cap. Noi ar trebui să-i trimitem cu sac cu capete.

Prinţul Doran ridică o mână. Avea încheieturile degetelor de culoarea întunecată a vişinelor şi aproape la fel de mari ca ele.

— Ser Balon e oaspete sub acoperişul meu. Mi-a mâncat pâinea şi sarea. N-o să-i fac niciun rău. Nu. O să mergem la Grădinile de Apă, unde va auzi povestea Myrcellei şi va trimite un corb la regina lui. Fata o să-i ceară să plece pe urmele celui care a rănit-o. Dacă e bărbatul care cred eu că este, Swann n-o s-o poată refuza. Obara, tu o să-l conduci la Înaltul Ermitaj, să-l înfrunte pe Steaua Întunecată. Încă n-a sosit vremea ca Dorne să sfideze direct Tronul de Fier, aşa că trebuie s-o trimitem pe Myrcella înapoi, la mama ei, dar eu n-o voi însoţi. Misiunea asta îţi revine ţie, Nymeria. Lannisterilor n-o să le placă, nu mai mult decât le-a plăcut când l-am trimis pe Oberyn, dar nu vor cuteza să refuze. Avem nevoie de o voce în

consiliu, de o ureche la Curte. Însă fii prudentă. Debarcaderul Regelui e o groapă cu şerpi.

Lady Nym zâmbi.

— Zău, unchiule, mie-mi plac şerpii.

— Şi eu? întrebă Tyene.

— Mama ta a fost septă. Oberyn mi-a povestit cândva că ea-ţi citea, când erai în leagăn, din *Steaua în Şapte Colţuri.* Te vreau şi pe tine la Debarcaderul Regelui, dar pe celălalt deal. Săbiile şi Stelele au fost reformate şi noul Înalt Septon nu mai e o marionetă, cum au fost ceilalţi. Încearcă să te-apropii de el.

— De ce nu? Albul se potriveşte cu culorile mele. Arăt atât de… castă.

— Bine, spuse prinţul, bine. Şovăi. Dacă… se vor întâmpla anumite lucruri, vă voi trimite vorbă fiecăreia dintre voi. Schimbările pot să apară repede în jocul tronurilor.

— Ştiu că nu veţi dezamăgi, verişoarelor. Arianne se duse pe rând la fiecare dintre ele, le luă mâinile, le sărută uşor pe buze. Obara, atât de înverşunată. Nymeria, sora mea. Tyene, scumpa mea. Vă iubesc pe toate. Soarele din Dorne pleacă împreună cu voi.

— *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat,* spuseră într-un glas Şerpoaicele Nisipului.

Prinţesa Arianne mai zăbovi după plecarea verişoarelor ei. Rămase şi Areo Hotah, pentru că acolo era locul lui.

— Sunt fiicele tatălui lor, spuse prinţul.

Mica prinţesă zâmbi.

— Trei Oberyni cu ţâţe!

Prinţul Doran râse. Hotah nu-l mai auzise râzând de atât de mult timp, încât uitase cum îi suna râsul.

— Încă mai susţin că la Debarcaderul Regelui ar fi trebuit să merg eu, nu Lady Nym, zise Arianne.

— E prea periculos. Tu eşti moştenitoarea mea, viitorul Dornului. Locul tău e lângă mine. Vei primi destul de curând o altă misiune.

— Acea ultimă parte, despre mesaj. Ai primit veşti?

Prinţul Doran îi adresă zâmbetul său tainic.

— De la Lys. Acolo a fost lansată la apă o flotă uriaşă. Mai ales corăbii volantene, purtând o armată. Nicio veste nu spune cine sunt sau încotro s-ar putea îndrepta. Se vorbeşte despre elefanţi.

— Fără dragoni?

— Elefanţi. Însă e destul de uşor s-ascunzi un dragon tânăr în cala unei corăbii mari. Daenerys e cel mai vulnerabilă pe mare. Dac-aş fi în locul ei, m-aş ascunde şi mi-aş ascunde intenţiile cât mai mult cu putinţă, ca să pot lua Debarcaderul Regelui prin surprindere.

— Crezi c-o să-i însoţească şi Quentyn?

— S-ar putea. Sau nu. O să vedem unde acostează şi-o să ne dăm seama dacă destinaţia lor e într-adevăr Westeros. Dac-o să poată, Quentyn o s-o ducă la Sângele Verde. Dar n-ajută la nimic dacă vorbim despre asta. Sărută-mă. Mâine pornim către Grădinile de Apă la primii zori.

Atunci ne putem pune în mişcare pe la amiază, se gândi Hotah.

Ceva mai târziu, când Arianne plecase, el îşi lăsă jos securea cu coadă lungă şi-l urcă pe Prinţul Doran în pat.

— Înainte de a zdrobi Muntele capul fratelui meu, în acest Război al Celor Cinci Regi nu murise niciun dornishean, murmură prinţul, cu voce slabă, în timp ce Hotah trăgea peste el o pătură. Spune-mi, căpitane, asta e ruşinea sau gloria mea?

— Nu e un lucru făcut să-l spun eu, prinţul meu.

Slujeşte. Păzeşte. Supune-te. Legăminte simple, pentru oameni simpli. Erau tot ce ştia.

JON

În răcoarea dinaintea zorilor, Val aştepta lângă poartă, înfăşurată într-o mantie din blană de urs, care i s-ar fi potrivit lui Sam. Lângă ea era un cal de luptă, înşeuat şi cu căpăstru, un animal flocos, cenuşiu, cu un ochi alb. Mully şi Edd cel Trist îi stăteau alături, o pereche de străjeri la care nu te-ai fi aşteptat. Răsuflările le îngheţau în aerul rece, întunecos.

— I-aţi dat un cal orb? întrebă Jon, nevenindu-i să creadă.

— E numai pe jumătate orb, stăpâne, spuse Mully. Altminteri, e destul de sănătos.

Bătu calul pe grumaz.

— El o fi pe jumătate orb, dar eu nu sunt, zise Val. Ştiu unde trebuie să merg.

— Doamna mea, nu trebuie s-o faci. Pericolul…

— … mă paşte pe mine, Lord Snow. Şi nu sunt o doamnă din Sud, ci o femeie din poporul liber. Cunosc pădurea mai bine decât oricare dintre cercetaşii tăi cu mantii negre. Faţă de mine nu ascunde nicio stafie.

Sper că nu. Jon conta pe asta, credea că Val avea să izbândească acolo unde Jack Bulwer cel Negru şi însoţitorii lui dăduseră greş. Spera că ea n-avea de ce să se teamă că oamenii liberi aveau să-i facă vreun rău… dar amândoi ştiau că nu sălbaticii erau cei care aşteptau în pădure.

— Ai destulă mâncare?

— Pâine uscată, brânză întărită, prăjituri cu ovăz, cod sărat, carne sărată de vită şi de oaie şi un burduf cu vin dulce ca să-mi spele toată sarea din gură. N-o să mor de foame.

— Atunci e timpul să pleci.

— Ai cuvântul meu, Lord Snow. Mă voi întoarce, cu sau fără Tormund.

Val privi cerul. Luna era pe jumătate plină.

— Uită-te după mine în prima zi cu lună plină.

— O să mă uit.

Să nu mă dezamăgeşti, se gândi, *altminteri Stannis îmi va lua capul.*

— Am cuvântul tău c-o s-o ţii pe prinţesa noastră în apropierea ta? întrebase regele, iar Jon îi făgăduise.

Însă Val nu e prinţesă. I-am spus-o de cincizeci de ori. Era un soi de ocolire stângace, o zdreanţă jalnică înfăşurată în jurul acelui cuvânt mutilat. Tatăl său n-ar fi fost niciodată de acord. *Sunt sabia care păzeşte ţinuturile oamenilor,* îşi reaminti Jon, *şi, în cele din urmă, asta trebuie să valoreze mai mult decât onoarea unui bărbat.*

Drumul de sub Zid era întunecat şi rece ca pântecele unui dragon de gheaţă şi încolăcit ca un şarpe. Edd cel Trist îi conduse cu o torţă în mână. Mully avea cheile celor trei porţi, unde drugi de fier negru, groşi cât un braţ de bărbat, închideau tunelul. Suliţaşii de la fiecare poartă îşi aplecară frunţile către Jon Snow, dar se uitară fără ocoliş la Val şi la calul ei.

Când ieşiră la nord de Zid, trecând de o uşă groasă, proaspăt cioplită din lemn verde, prinţesa sălbatică se opri o clipă, privind lung câmpul acoperit de zăpadă pe care-şi câştigase Regele Stannis lupta. Dincolo de el aştepta pădurea bântuită, întunecată şi tăcută. Lumina jumătăţii de lună preschimba culoarea părului galben ca mierea al calului lui Val într-un argintiu palid şi făcea obrajii ei albi ca zăpada. Ea răsuflă adânc.

— Aerul are gust dulce.

— Limba mea e prea amorţită ca să-mi dau seama. Singurul gust pe care-l simt e al frigului.

— Frig? Val râse uşor. Nu. Când e frig, respiraţia doare. Când vin Ceilalţi…

Gândul era neliniştitor. Şase dintre cercetaşii trimişi de Jon continuau să lipsească. *E prea curând. Încă s-ar mai putea întoarce.* Dar o altă parte din el insista. *Sunt morţi, morţi până la ultimul. I-ai trimis să moară şi faci acelaşi lucru cu Val.*

— Să-i spui lui Tormund ce-am zis.

— S-ar putea să nu ţină seama de cuvintele tale, dar le va auzi. Val îl sărută uşor pe obraz. Ai mulţumirile mele, Lord Snow. Pentru calul pe jumătate orb, pentru codul sărat, pentru aerul din libertate. Pentru speranţă.

Răsuflările li se amestecară, o ceaţă albă în văzduh.

Jon se retrase, spunând:

— Singura mulţumire pe care o vreau e…

— … Tormund Năpasta Uriaşilor. Da.

Val îşi ridică gluga blănii de urs. Era maronie, puternic împestriţată cu cenuşiu.

— Înainte de a pleca, o singură întrebare. Tu l-ai ucis pe Jarl, lordul meu?

— Pe Jarl l-a ucis Zidul.

— Aşa am auzit. Dar voiam să fiu sigură.

— Ai cuvântul meu. Nu l-am omorât eu.

Deşi aş fi putut, dacă mersul lucrurilor ar fi fost altul.

— Atunci rămâi cu bine, spuse ea, aproape jucăuşă.

Jon Snow n-avea chef de aşa ceva. *E prea frig şi prea întuneric pentru jocuri şi e prea târziu.*

— Numai pentru o vreme. O să te-ntorci. Pentru băiat, dacă nu din alt motiv.

— Pentru fiul lui Craster? Val ridică din umeri. Nu e rudă cu mine.

— Te-am auzit cântându-i.

— Cântam pentru mine. Am eu vreo vină că el m-ascultă? Un zâmbet vag îi străbătu buzele. Îl face să râdă. Oh, bine. E un mic monstru dulce.

— Monstru?

— E un nume de lapte. Trebuia să-i spun cumva. Ai grijă să stea la loc sigur şi la căldură. De dragul mamei lui şi de dragul meu. Şi ţine-l departe de femeia roşie. Ea ştie unde e. Vede lucruri în focurile ei.

Arya, se gândi el, sperând că era aşa.

— Cenuşă şi tăciuni.

— Regi şi dragoni.

Iarăşi dragoni. Pentru o clipă, Jon aproape că îi văzu şi el, şerpuind în noapte, cu aripile lor negre conturându-se

pe fundalul unei mări de flăcări.

— Dacă ar fi ştiut, l-ar fi luat pe băiat de la noi. Pe băiatul Daliei, nu pe monstrul tău. Un cuvânt şoptit la urechea regelui ar fi însemnat sfârşitul. *Şi sfârşitul meu. Stannis mi l-ar fi adus, pentru trădare.* De ce-a îngăduit să se-ntâmple, dacă ştia?

— Fiindcă i-a convenit. Focul e schimbător. Nimeni nu ştie în ce parte se va întinde o flacără.

Val îşi puse un picior într-o scară, şi-l roti pe celălalt peste spinarea calului, apoi privi în jos din şa.

— Ţii minte ce ţi-a spus sora mea?

— Da. *Nu poţi să apuci o sabie fără mâner fără să te tai.* Dar Melisandre a avut dreptate. Chiar şi o sabie fără mâner e mai bună decât o mână goală când eşti înconjurat de duşmani.

— Bine. Val îşi îndreptă calul spre nord. Atunci, în prima noapte cu lună plină.

Jon o privi îndepărtându-se călare şi se întrebă dacă avea s-o mai revadă vreodată. *Nu sunt o doamnă din Sud,* o auzi el spunând, *ci o femeie din poporul liber.*

— Nu-mi pasă de ce zice ea, bombăni Edd cel Trist, în timp ce Val dispărea în spatele unui pâlc de pini. Aerul e atât de rece, încât te doare când respiri. M-aş putea opri, dar m-ar durea şi mai tare. Îşi frecă mâinile una de alta. Asta o să se sfârşească rău.

— Aşa spui despre orice.

— Da, stăpâne. Şi de obicei am dreptate.

Mully îşi drese glasul.

— Stăpâne? Prinţesa sălbatică, fiindcă ai lăsat-o să plece, oamenii ar putea spune…

— … că sunt eu însumi pe jumătate sălbatic, un renegat care are de gând să le vândă ţinutul năvălitorilor, canibalilor şi uriaşilor.

Jon n-avea nevoie să privească într-un foc ca să ştie că asta se zicea despre el. Partea cea mai cumplită era că nu se înşelau, nu în totalitate.

— Cuvintele sunt vânt şi vântul suflă întotdeauna către Zid. Haideţi.

Era încă întuneric când se înapoie John în camerele sale din spatele armurăriei. Văzu că Nălucă nu se întorsese. *Încă mai vânează.* Uriaşul lup străvechi era mai mult plecat în ultima vreme, cutreierând tot mai departe în căutarea prăzii. Între bărbaţii din Rond şi sălbaticii din Oraşul Cârtiţei, vânătorii pustiiseră dealurile şi câmpiile de lângă Castelul Negru şi vânatul era destul de puţin. *Vine iarna,* medită Jon. *Curând, prea curând.* Se întrebă dacă aveau să mai vadă vreodată o primăvară.

Edd cel Trist făcu un drum până la bucătării şi se întoarse în scurt timp cu o cană plină cu bere brună şi cu o farfurie acoperită. Jon descoperi sub capac trei ouă de raţă prăjite în grăsime scursă de pe carne, o fâşie de slănină, doi cârnaţi, plus un al treilea, cu sânge, şi o jumătate de pâine caldă încă, abia scoasă din cuptor. Mâncă pâinea şi jumătate dintr-un ou. Ar fi mâncat şi şunca, dar corbul fugi cu ea înainte de-a apuca s-o facă.

— Hoţule, zise Jon, în vreme ce pasărea îşi fâlfâia aripile către pragul de sus al uşii, ca să-şi devoreze acolo prada.

— *Hoţ,* încuviinţă corbul.

Jon luă o îmbucătură din cârnat şi îi alungă gustul cu o înghiţitură de bere când Edd cel Trist se întoarse să-i spună că Bowen Marsh era afară.

— Îl însoţesc Othell şi Septonul Cellador.

Asta a venit repede. Se întrebă cine spunea poveşti şi dacă erau mai mulţi.

— Trimite-i înăuntru.

— Da, stăpâne. Însă o să vrei să-ţi fereşti carnaţii de unii ca ei. Au o privire flămândă.

Flămândă nu era cuvântul pe care l-ar fi folosit John. Septonul Cellador părea năuc şi cherchelit, şi având mare nevoie de câţiva solzi ai dragonului care-l învăpăiase, în timp ce Primul Constructor Othell Yarwyck arăta ca şi cum ar fi înghiţit ceva pe care nu prea putea să-l digere. Bowen Marsh era furios. Jon o vedea în ochii lui, în încordarea din jurul buzelor, în împurpurarea obrajilor rotunzi. *Roşeaţa asta nu e din pricina frigului.*

— Vă rog, aşezaţi-vă, le spuse. Vă pot oferi mâncare sau

băutură?

— Am dejunat în sala comună, răspunse Marsh.

— Eu aş mai putea mânca. Yarwyck se aşeză cu grijă pe un scaun. Frumos din partea ta că ne oferi.

— Poate nişte vin? spuse Septonul Cellador.

— *Porumb,* ţipă corbul de pe buiandrug. *Porumb, porumb.*

— Vin pentru septon şi o farfurie pentru primul nostru constructor, îi ceru Jon lui Edd cel Trist. Nimic pentru pasăre. Se întoarse către oaspeţii săi. Aţi venit pentru Val.

— Şi din alte pricini, zise Bowen Marsh. Oamenii îşi fac griji, lordul meu.

Şi cine-a hotărât să vorbiţi voi în numele lor?

— Cum îmi fac şi eu. Othell, cum merge lucrul la Fortul Nopţii? Am primit o scrisoare de la Ser Axell Florent, care-şi arogă titlul de Mană a Reginei. Îmi spune că Regina Selyse nu e mulţumită de apartamentele sale de la Rondul de Est la Mare şi vrea să se mute cât mai curând în noua reşedinţă a soţului ei. Va fi cu putinţă?

Yarwyck ridică din umeri.

— Am reparat cea mai mare parte a fortăreţei şi am pus un acoperiş nou peste bucătării. O să aibă nevoie de mâncare, de mobilier şi de lemne de foc, nu uita, dar locuinţa este funcţională. N-o să găsească tot ce-are la Rondul de Est, asta e sigur. Şi o să fie la mare distanţă de corăbii, dacă Înălţimea Sa va dori să ne părăsească, dar… da, ar putea locui acolo, deşi vor mai trece ani înainte ca locul ăla s-arate ca un castel adevărat. Ar fi gata mai curând, dac-aş avea mai mulţi constructori.

— Ţi-aş putea oferi un uriaş.

Asta-l făcu pe Othell să tresară.

— Monstrul din curte?

— Se numeşte Wun Weg Wun Dar Wun, aşa spune Leathers. O grămadă de cuvinte care-ţi împleticesc limba, ştiu. Leathers îi zise Wun Wun şi pare a fi în regulă.

Wun Wun semăna foarte puţin cu uriaşii din poveştile Bătrânei Nan, acele creaturi sălbatice imense care-şi amestecau dimineaţa sânge în terciul de ovăz şi mâncau

tauri întregi, cu tot cu păr, cu piele şi cu coarne. Uriaşul ăsta nu punea gura pe carne, deşi te îngrozeai când înfuleca un coş de rădăcini, strivind cepe şi napi, ba până şi rapiţa tare, între dinţii lui mari, pătraţi.

— E un lucrător inimos, cu toate că nu e întotdeauna uşor să-l faci să-nţeleagă ce vrei. Vorbeşte într-o oarecare măsură Limba Veche, dar deloc Limba Comună. Însă e neobosit şi puterea lui e uimitoare. Poate face munca unei duzini de bărbaţi.

— Eu… lordul meu, oamenii n-ar fi niciodată… uriaşii se hrănesc cu carne de om, aşa cred… nu, lordul meu, îţi mulţumesc, dar n-am oameni care să păzească o asemenea creatură, e…

Jon Snow nu era surprins.

— Cum ţi-e voia. O să-l ţinem pe uriaş aici.

Dacă era să fie sincer, nu-şi dorea să se despartă de el. *Nu ştii nimic, Jon Snow,* ar fi spus Ygritte, dar Jon vorbea cu Wun Wun ori de câte ori putea, folosindu-se de Leathers sau de unul dintre oamenii liberi pe care-i adusese din dumbravă, şi învăţa multe şi mărunte despre poporul uriaşilor şi despre istoria lor. Nu-şi mai dorea decât să fi fost Sam acolo, ca să scrie poveştile.

Ceea ce nu-nsemna că nu vedea pericolul reprezentat de Wun Wun. Uriaşul se dezlănţuia cu violenţă la orice ameninţare şi mâinile lui enorme erau destul de puternice ca să rupă un om în bucăţi. Îi aducea aminte de Hodor. *Hodor de două ori mai mare, de două ori mai puternic şi pe jumătate atât de ager la minte. Gândul ăsta l-ar putea trezi din beţie până şi pe Septonul Cellador. Dar dacă Tormund e însoţit de uriaşi, Wun Weg Wun Dar Wun ne-ar putea ajuta să tratăm cu ei.*

Corbul lui Mormont îşi bombăni nemulţumirea când uşa se deschise sub el, vestind întoarcerea lui Edd cel Trist cu o carafă de vin şi cu o farfurie cu ouă şi cârnaţi. Bowen Marsh aşteptă cu evidentă nerăbdare în vreme ce Edd turna, reluându-şi vorbele abia după plecarea lui.

— Tollett e un om bun şi e pe placul tuturor, iar Iron Emmett a fost întotdeauna un maestru armurier excelent,

continuă el. Însă se zvoneşte că intenţionezi să-i trimiţi de-aici.

— Avem nevoie de oameni buni la Gorganul Lung.

— Vizuina Târfelor, aşa a-nceput să i se spună, zise Marsh, dar fie şi aşa. E adevărat că ai de gând să-l înlocuieşti pe Emmett cu fiorosul Leathers, ca maestru armurier? Asta e o slujbă rezervată cavalerilor sau măcar cercetaşilor.

— Leathers e fioros, încuviinţă Jon cu blândeţe, sunt de acord. L-am pus la încercare în curtea de antrenamente. Cu o secure de piatră, nu e mai puţin primejdios decât cei mai mulţi dintre cavalerii cu arme din fierăriile castelelor. Recunosc că n-are atât de multă răbdare cum mi-ar plăcea şi că îi îngrozeşte pe o parte dintre băieţi… dar asta nu e chiar atât de rău. Într-o bună zi se vor pomeni în toiul unei lupte adevărate şi o anumită obişnuinţă cu groaza o să le fie de mare folos.

— E un *sălbatic.*

— A fost, până când a rostit cuvintele. Acum e fratele nostru. Unul care-i poate învăţa pe băieţi ceva mai mult decât meşteşugul săbiilor. N-o să-i doară dacă vor deprinde câteva cuvinte din Limba Veche şi câte ceva despre obiceiurile oamenilor liberi.

— *Liberi,* bombăni corbul. *Porumb. Rege.*

— Oamenii n-au încredere în el.

Care oameni? ar fi putut să-ntrebe Jon. *Câţi?* Dar ar fi intrat pe un drum pe care nu voia să meargă.

— Îmi pare rău s-aud asta. Mai e şi altceva?

Septonul Cellador interveni în discuţie.

— Băiatul, Satin, zice că ai de gând să-l faci slujitorul şi scutierul tău, în locul lui Tollett. Lordul meu, băiatul a fost un soi de târfă… un… dacă pot îndrăzni s-o spun… a fost ţinut pentru împreunări nefireşti în casele plăcerilor din Oraşul Vechi.

Iar tu eşti un beţiv.

— Nu are importanţă ce-a fost în Oraşul Vechi. Învaţă repede şi e foarte isteţ. Ceilalţi recruţi l-au dispreţuit la început, dar i-a câştigat şi i-a făcut prieteni pe toţi. E

neînfricat în luptă şi poate chiar şi să citească şi să scrie într-o oarecare măsură. Îl văd în stare să-mi aducă mâncarea şi să-mi pună şaua pe cal, nu credeţi?

— Probabil, zise Bowen Marsh, cu faţa ca de piatră, dar oamenilor nu le place. Prin tradiţie, scutierii comandantului sunt băieţi de obârşie sănătoasă, crescuţi ca să-nveţe să conducă. Lordul meu crede că bărbaţii din Rondul de Noapte vor urma vreodată în luptă o târfă?

Jon se înfurie.

— Au urmat comandanţi şi mai răi. Bătrânul Urs a lăsat câteva însemnări cu sfaturi, numind anumiţi bărbaţi dintre care să i se aleagă succesorul. Avem un bucătar de la Turnul Umbrei, care-a fost prins siluind septe. Şi-a înfierat pe trup câte o stea în şapte colţuri pentru fiecare dintre ele. Şi are braţul stâng plin de stele de la încheietura palmei până la cot, are stele şi pe pulpe. La Rondul de Est avem un bărbat care-a dat foc casei tatălui său şi a blocat uşa. Întreaga lui familie a pierit în flăcări, nouă oameni cu totul. Indiferent ce-ar fi făcut Satin în Oraşul Vechi, acum e fratele nostru şi-o să fie scutierul meu.

Septonul Cellador mai bău vin. Othell Yarwyck înjunghie un cârnat cu pumnalul. Bowen Marsh se înroşise la faţă. Corbul fâlfâi din aripi, zicând:

— *Porumb, porumb, ucide.*

În cele din urmă, Lordul Administrator îşi drese glasul.

— Tu ştii cel mai bine, lordul meu, sunt convins. Pot să-ntreb despre leşurile din celulele de gheaţă? Îi neliniştesc pe oameni. Şi să le ţii *sub pază?* E cu siguranţă o irosire a doi oameni buni, dacă nu cumva te temi că…

— … că se vor ridica din morţi? Mă rog s-o facă.

Septonul Cellador păli.

— Cei Şapte să ne aibă în pază. Vinul i se scurgea pe bărbie într-un fir roşu. Lord Comandant, arătările sunt creaturi monstruoase, nefireşti. Dezgustătoare pentru ochii zeilor. Nu… nu poţi avea de gând să-ncerci să le vorbeşti!

— Oare ele pot vorbi? întrebă Jon Snow. Cred că nu, dar nu pot pretinde că ştiu. S-ar putea să fie monştri, dar

înainte de a muri au fost oameni. Ce mai rămâne în ele? Cea pe care-am ucis-o voia să-l omoare pe Lordul Comandant Mormont. Era clar că-şi aducea aminte cine e şi unde să-l găsească.

Jon nu se îndoia că Maesterul Aemon ar fi înţeles ce urmărea; Sam Tarly ar fi fost îngrozit, dar ar fi priceput şi el.

— Lordul tatăl meu îmi spunea că un bărbat trebuie să-şi cunoască duşmanii. Noi înţelegem puţine lucruri despre arătări şi încă şi mai puţine despre Ceilalţi. Trebuie să-nvăţăm.

Răspunsul nu le făcu plăcere. Septonul Cellador răsuci între degete cristalul care-i atârna la gât.

— Cred că e o mare nechibzuinţă, Lord Snow, spuse el. O să mă rog Babei să-şi înalţe lampa strălucitoare şi să te călăuzească pe drumul înţelepciunii.

Jon Snow îşi pierdu răbdarea.

— Tuturor ne-ar prinde bine încă un strop de înţelepciune, sunt sigur. *Nu ştii nimic, Jon Snow.* Ei, vorbim despre Val?

— Atunci e adevărat? întrebă Marsh. Ai eliberat-o.

— Dincolo de Zid.

Septonul Cellador trase scurt aer în piept.

— Trofeul regelui. Înălţimea Sa o să fie furios când n-o va găsi aici.

— Val o să se-ntoarcă. *Înaintea lui Stannis, dacă zeii sunt milostivi.*

— De unde ştii? întrebă Bowen Marsh.

— A spus c-o să se-ntoarcă.

— Şi dacă a minţit? Dacă îşi întâlneşte ghinionul?

— Ei, atunci o s-aveţi şansa de a vă alege un lord comandant care să vă placă mai mult. Între timp, mă tem că veţi mai fi încă nevoiţi să mă suportaţi pe mine. Jon luă o înghiţitură de bere. Am trimis-o să-l găsească pe Tormund Năpasta Uriaşilor şi să-i prezinte propunerea mea.

— Putem afla în ce constă ea?

— Aceeaşi propunere pe care i-am făcut-o în Oraşul

Cârtiţei. Mâncare şi adăpost şi pace, dacă ni se alătură cu toate forţele sale, dacă luptă împotriva duşmanului nostru comun, dacă ne ajută să păstrăm Zidul.

Bowen Marsh nu păru surprins.

— Adică să-l lăsăm să treacă. Vocea lui sugera că ştiuse asta tot timpul. Să deschidem porţile pentru el şi pentru susţinătorii lui. Sute, mii.

— Dacă i-au mai rămas atât de mulţi.

Septonul Cellador făcu semnul stelei. Othell Yarwyck mârâi.

— Unii ar zice că e trădare, spuse Bowen Marsh. Avem de-a face cu sălbatici. Barbari, năvălitori, siluitori, mai mult animale decât oameni.

— Tormund nu e nimic din toate astea, zise Jon, nu mai mult decât Mance Rayder. Dar, chiar dacă fiecare dintre cuvintele tale e adevărat, sunt totuşi oameni, Bowen. Oameni vii, ca tine şi ca mine. Vine iarna, lorzii mei, şi, când va sosi, noi, oamenii vii, va trebui să le ţinem piept morţilor împreună.

— *Snow,* ţipă corbul Lordului Mormont. *Snow, Snow.*

Jon nu-i dădu atenţie.

— Le-am pus întrebări sălbaticilor pe care i-am adus din dumbravă. Mai mulţi ne-au spus o poveste interesantă despre o vrăjitoare a pădurilor, numită Mama Cârtiţa.

— Mama *Cârtiţa?* făcu Bowen Marsh. Un nume neobişnuit.

— Se zice că şi-a făcut sălaşul într-o vizuină de sub un copac găunos. Indiferent care ar fi adevărul, a avut viziunea unei flote de corăbii sosite ca să-i ducă pe sălbatici într-un loc sigur, dincolo de Marea Îngustă. Mii dintre cei care au scăpat cu fuga din luptă au fost destul de disperaţi ca să-i dea crezare. Mama Cârtiţa i-a condus pe toţi la Sălaşul Aspru, ca să se roage şi s-aştepte salvarea de dincolo de mare.

Othell Yarwyck se încruntă.

— Nu sunt cercetaş, dar… Sălaşul Aspru e un loc demonic, aşa se spune. Blestemat. Chiar şi unchiul tău zicea asta, Lord Snow. De ce s-ar duce *acolo?*

Jon avea o hartă pe masă, în faţa lui. O întoarse, ca să poată vedea şi ceilalţi.

— Sălaşul Aspru se află într-un golf adăpostit şi e un port natural, suficient de adânc pentru cele mai mari corăbii care străbat mările în zilele noastre. În împrejurimi există lemn şi piatră din belşug. Apele sunt pline de peşte şi în apropiere se află colonii de foci şi de morse.

— Toate astea sunt adevărate, nu mă îndoiesc, spuse Yarwyck, dar nu e un loc în care mi-aş dori să-mi petrec o noapte. Ştii povestea.

O ştia. Sălaşul Aspru se aflase la jumătatea drumului pe calea transformării în oraş, singurul oraş adevărat din nordul Zidului, până într-o noapte, cu şase sute de ani în urmă, când îl înghiţise iadul. Locuitorii săi fuseseră duşi în sclavie sau măcelăriţi pentru carne, asta depinzând de versiunea poveştii căreia îi dădeai crezare, iar casele lor şi sălile comune fuseseră mistuite de un foc atât de fierbinte, încât privitorii de pe Zidul ce se înălţa departe, în sud, crezuseră că în nord răsărea soarele. Peste pădurea bântuită şi peste Marea Tremurătoare căzuse apoi o ploaie de cenuşă, vreme de aproape o jumătate de an. Istorisirile neguţătorilor spuneau că acolo unde se aflase Sălaşul Aspru nu mai găsiseră decât o pustiire de coşmar, un ţinut cu copaci carbonizaţi şi oase arse, pline de leşuri umflate, urlete ce-ţi îngheţau sângele în vene răsunând din gurile peşterilor care sfredeleau stânca uriaşă conturată ameninţător deasupra aşezării.

Şase veacuri veniseră şi trecuseră din noaptea aceea, dar Sălaşul Aspru continua să fie ocolit. Sălbăticia cucerise locul, aşa i se spusese lui Jon, însă cercetaşii pretindeau că ruinele acoperite de vegetaţie erau bântuite de demoni şi de stafii cuprinse de foc, cu o poftă insaţiabilă de sânge.

— Nici eu n-aş alege un asemenea refugiu, zise Jon, dar Mama Cârtiţa a fost auzită prorocind că oamenii liberi îşi vor găsi mântuirea acolo unde şi-au găsit cândva pierzania.

Septonul Cellador strânse din buze.

— Mântuirea poate fi găsită numai prin Cei Şapte.

Vrăjitoarea i-a osândit pe toţi.

— Şi a salvat probabil Zidul, zise Bowen Marsh. Aceşti duşmani despre care vorbim. Să-i lăsăm să se roage printre ruine, iar dacă zeii lor le trimit corăbii care să-i ducă într-o lume mai bună, n-am nimic împotrivă. În lumea asta n-am hrană pentru ei.

Jon îşi îndoi degetele mâinii cu care mânuia sabia.

— Galerele lui Cotter Pyke trec din când în când pe lângă Sălaşul Aspru. El spune că acolo nu găseşti adăpost decât în peşteri. *Peşterile urlătoare,* aşa le numesc oamenii lui. Mama Cârtiţa şi cei care au urmat-o vor pieri acolo, de frig şi de foame. Sute. Mii.

— Mii de duşmani. Mii de *sălbatici.*

Mii de oameni, se gândi Jon. *Bărbaţi, femei, copii.* Mânia crescu în el, dar vorbi cu voce calmă şi rece.

— Sunteţi chiar atât de orbi sau nu vreţi să vedeţi? Ce credeţi că se va-ntâmpla când toţi aceşti duşmani vor fi morţi?

Deasupra uşii, corbul bombăni:

— *Morţi, morţi, morţi.*

— Îngăduiţi-mi să vă spun eu ce-o să se-ntâmple, continuă Jon. Morţii se vor trezi, cu sutele şi cu miile. Se vor trezi ca arătări, cu mâini negre şi ochi de un albastru palid, şi vor veni după noi. Se ridică în picioare, cu degetele mâinii cu care mânuia sabia deschizându-se şi închizându-se. Vă îngădui să vă retrageţi.

Se săltară de pe scaune, Septonul Celladar pământiu la faţă şi asudând, Othell Yarwyck ţeapăn, Bowen Marsh cu buzele strânse şi obrajii palizi. Ieşiră fără să mai zică nimic.

TYRION

Scroafa avea o fire mai blândă decât mulţi dintre caii pe care-i călărise. Răbdătoare şi sigură pe picioare, îl lăsă pe Tyrion să i se urce în spate aproape fără niciun guiţat şi rămase nemişcată în timp ce-şi întindea el mâinile după scut şi după lance. Însă se puse imediat în mişcare când piticul trase de hăţuri şi îşi apăsă picioarele în coastele ei. Se numea Frumuşica, un diminutiv pentru Purcica Frumuşică, şi fusese antrenată încă de când era un purceluş ca să se-nveţe cu şaua şi cu căpăstrul.

Armura din lemn vopsit zăngănea în vreme ce Frumuşica alerga cu paşi mărunţi pe punte. Transpiraţia înţepa subsuorile lui Tyrion şi o broboană de sudoare i se prelingea pe cicatricea de sub coiful prea mare, care nu-i venea bine deloc, însă, preţ de o clipă absurdă, se simţi aproape ca Jaime, călărind la turnir cu lancea în mână şi cu armura aurie scânteind în soare.

Visul se spulberă când izbucniră râsetele. Nu era un campion, ci doar un pitic cu un băţ în mână călare pe un porc, făcând giumbuşlucuri spre distracţia unor marinari agitaţi, îmbibaţi cu rom, cu speranţa că le putea îndulci starea de spirit. Undeva, în fundul iadului, tatăl lui clocotea, iar Joffrey chicotea. Tyrion le putea simţi ochii morţi privindu-i faţa de saltimbanc cu aceeaşi aviditate ca marinarii de pe *Selaesori Qhoran.*

Şi apoi îi apăru adversarul. Penny călărea pe câinele ei mare, cenuşiu, fluturându-şi lancea vărgată cu gesturi de beţiv în timp ce animalul alerga în salturi de-a lungul punţii. Scutul şi armura ei fuseseră vopsite în roşu, însă vopseaua era scorojită şi decolorată; armura lui era albastră. *Nu a mea. A lui Groat. Nicidecum a mea, rogu-te.*

Tyrion lovi cu picioarele în pulpele Frumuşicăi, ca să şarjeze cu mai multă repeziciune, în vreme ce marinarii îl îmboldeau cu ţipete şi urlete. N-ar fi putut spune cu

siguranţă dacă strigau ca să-l încurajeze sau ca să-l batjocorească, deşi avea o vagă idee. *De ce m-am lăsat implicat în farsa asta?*

Însă ştia răspunsul. Trecuseră deja douăsprezece zile de când corabia plutea pe apele lipsite de vânt ale Abisului Mâhnirii. Echipajul era în toane foarte proaste şi, parcă tocmai ca să-nrăutăţească lucrurile, îşi terminase porţia de rom pe ziua aceea. Se scurseră atât de multe ore de când nimeni nu mai putea face nimic altceva decât să se dedice reparării pânzelor, călăfătuirii golurilor pe unde pătrundea apa şi pescuitului. Jorah Mormont îi auzise bombănind că norocul piticului îi trădase. În vreme ce bucătarul corăbiei încă mai freca din când în când creştetul lui Tyrion, în speranţa că asta ar fi putut stârni vântul, ceilalţi începuseră să-i arunce priviri veninoase ori de câte ori li se-ncrucişau drumurile. Penny o ducea şi mai rău de când bucătarul răspândise ideea că strângând în mână sânul unei fete pitice făceau probabil exact ceea ce trebuia ca să li se-ntoarcă norocul. Şi începuse şi să vorbească despre Purcica Frumuşică numind-o Slănina, o glumă care păruse mult mai amuzantă când o născocise Tyrion.

— Trebuie să-i facem să râdă, spusese Penny, implorând. Trebuie să fim pe placul lor. Dacă dăm un spectacol, o să-i ajute să uite. Te rog, stăpâne.

Şi, cumva, într-un anumit fel şi pe o anumită cale, el ajunsese să fie de acord. *Pesemne din pricina romului.* Vinul căpitanului fusese primul lucru care se terminase. Iar Tyrion Lannister descoperise că puteai să te-mbeţi mult mai repede cu rom decât cu vin.

Aşa că se pomenise înveşmântat în armura de lemn vopsit a lui Groat şi călare pe scroafa lui în timp ce sora aceluiaşi Groat îl instruia, dezvăluindu-i subtilităţile pantomimei care le adusese pâinea şi sarea. Situaţia avea o oarecare ironie delicioasă, dacă te gândeai că Tyrion aproape că-şi pierduse cândva capul fiindcă refuzase să-ncalece pe câine, spre amuzamentul bolnăvicios al nepotului său. Însă din şaua scroafei îi venea greu să aprecieze umorul întregii istorii.

Lancea lui Penny coborî exact la timp ca să-i măture umărul cu vârful bont; propria lui lance se clătină când o lăsă în jos, izbind-o cu zgomot de colţul scutului ei. Ea rămase în şa. El se prăbuşi. Însă aşa trebuia să se întâmple.

La fel de simplu ca o cădere de pe un porc... deşi căderea de pe acel porc anume era mai complicată decât părea. Tyrion se strânse ghem când se desprinse de şa, amintindu-şi lecţia, dar lovi totuşi puntea cu o bufnitură zdravănă şi îşi muşcă limba atât de tare, încât îşi gustă sângele. Se simţi din nou ca la doisprezece ani, când mersese într-o cotigă pe masa pentru cină, în sala mare din Casterly Rock. La vremea aceea, unchiul său Gerion fusese cel care-i lăudase eforturile, în locul marinarilor ursuzi. Râsetele lor păreau răzleţe în comparaţie cu hohotele dezlănţuite care întâmpinaseră caraghioslâcurile lui Groat şi Penny la ospăţul de nuntă al lui Joffrey, iar unii şuierau către el cu furie.

— Fără-nas, călăreşti aşa cum arăţi, urât, strigă cineva de pe teuga de la pupă. Pesemne că n-ai boaşe, de-aia laşi o fată să te-nfrângă.

A pus rămăşag pe mine, decise Tyrion. Lăsă insulta să treacă pe lângă el. Auzise la vremea lui altele şi mai rele.

Armura de lemn îl împiedica să se ridice. Se pomeni biciuind aerul ca o broască-ţestoasă căzută pe spate. Cel puţin asta îi făcu pe câţiva marinari să râdă. *E o ruşine că nu mi-am rupt piciorul, ar fi urlat încântaţi cu toţii. Dac-ar fi fost în privată când l-am străpuns pe tata în maţe, ar fi hohotit destul de tare ca să se cace-n pantaloni odată cu el. Dar facem orice ca să-i îndulcim pe nemernici.*

Strădaniile lui stârniră în cele din urmă mila lui Jorah Mormont, care îl ajută să se ridice.

— Ai căzut ca un prost.

Chiar asta a fost intenţia.

— E greu să pari erou când călăreşti un porc.

— Probabil că de-aia stau eu departe de porci!

Tyrion îşi desfăcu uşor coiful, îl răsuci şi scuipă într-o parte o flegmă rozalie, amestecată cu sânge.

— Mă simt de parcă mi-aş fi muşcat o jumătate de limbă.

— Muşcă-ţi-o cu mai multă putere data viitoare. Ser Jorah ridică din umeri. Ca să spun adevărul, am văzut pe la turniruri şi cavaleri mai jalnici.

Asta a fost o laudă?

— Am căzut de pe blestemata de scroafă şi mi-am muşcat limba. Ce putea fi mai rău?

— Să-ţi intre o aşchie în ochi şi să mori.

Penny sărise de pe câinele ei, un animal mare, cenuşiu, căruia îi spunea Scrâşnilă.

— Scopul nu e să te porţi onorabil la turnir, Hugor. Avea întotdeauna grijă să-i spună Hugor când putea să-i audă cineva. Scopul e să-i faci să râdă şi s-arunce bani.

O plată neîndestulătoare pentru sânge şi vânătăi, se gândi Tyrion, dar păstră comentariul pentru sine.

— Eu am dat greş şi în privinţa asta. Nimeni n-aruncă bani. *Nici măcar un singur gologan.*

— O vor face când o să ne descurcăm mai bine.

Penny îşi scoase coiful. Părul castaniu, având nuanţa blănii unui şoarece, i se revărsă peste urechi. Avea ochii căprui sub osul greu al frunţii, obrajii îi erau catifelaţi şi împurpuraţi. Scoase dintr-o pungă de piele nişte ghinde pentru Purcica Frumuşică. Scroafa le mâncă din palma ei, guiţând încântată.

— Când o să dăm spectacolul în faţa Reginei Daenerys o să plouă cu argint, o să vezi.

O parte din marinari ţipau la ei şi băteau cu picioarele în punte, cerând încă un atac. Bucătarul era cel mai zgomotos, ca de obicei. Tyrion învăţase să-l dispreţuiască, deşi era singurul jucător de *cyvasse* aproape mulţumitor de pe corabie.

— Vezi, le-am plăcut, zise Penny, cu un mic zâmbet plin de speranţă. O mai facem o dată, Hugor?

Era pe punctul s-o refuze când îl salvă strigătul unui ofiţer. Ajunseseră la jumătatea dimineţii şi căpitanul voia să lase din nou bărcile la apă. Imensa pânză vărgată a corăbiei atârna fleşcăită de catarg, dar el spera că ar fi putut da de vânt undeva, în nord. Asta însemna să

vâslească. Însă bărcile erau mici, pe când corabia era uriaşă; vâslind te înfierbântai şi asudai, era o trudă istovitoare, te lăsa cu mâinile pline de băşici şi cu dureri de spate şi nu aducea nicio izbândă. Echipajul o detesta. Tyrion nu le putea găsi marinarilor nicio vină.

— Văduva ar fi trebuit să ne-mbarce pe o galeră, murmură el, acru. Dacă m-ajută cineva să ies dintre scândurile astea nenorocite, o să fiu recunoscător. Cred că s-ar putea să am o aşchie împlântată între picioare.

Mormont se conformă, fără să-i facă însă plăcere. Penny îşi luă scroafa şi câinele şi îi conduse sub punte.

— Poate vrei să-i spui doamnei tale să-şi ţină uşa închisă şi zăvorâtă când e înăuntru, zise Ser Jorah, desfăcând cataramele curelelor care uneau platoşa de lemn şi cuirasa din spate. Aud vorbindu-se cam prea mult despre costiţă, şuncă şi slănină.

— Purceaua aia înseamnă jumătate din mijloacele ei de trai.

— Un echipaj ghiscari e în stare să mănânce şi câinele. Mormont dădu deoparte cele două părţi ale armurii. Tu spune-i.

— Cum ţi-e voia.

Tunica i se îmbibase de sudoare şi i se lipea de piept. Tyrion trase de ea, dorindu-şi să simtă o adiere. Armura de lemn era pe atât de fierbinte şi de grea, pe cât era de stingheritoare. Părea alcătuită pe jumătate din vopsea veche, strat peste strat peste strat, după o sută de revopsiri. La ospăţul de la nunta lui Joffrey, îşi aminti el, un călăreţ purtase lupul străvechi al lui Robb Stark, iar celălalt armele şi culorile lui Stannis Baratheon.

— O s-avem nevoie de amândouă animalele ca să punem în scenă turnirul pentru Regina Daenerys, spuse el.

Dacă marinarii se hotărau s-o măcelărească pe Purcica Frumuşică, nici el şi nici Penny nu puteau spera să-i oprească… dar sabia lungă a lui Ser Jorah le-ar fi putut oferi măcar un răgaz.

— Aşa crezi că-ţi vei păstra capul, Pezevenghiule?

— Ser Pezevenghi, te rog. Şi da. Odată ce-mi va afla

adevărata valoare, Înălţimea Sa mă va îndrăgi. La urma urmelor sunt un omuleţ simpatic şi ştiu multe lucruri folositoare despre rudele mele. Dar până atunci e bine s-o distrez.

— N-ai decât să faci câte giumbuşlucuri vrei, asta n-o să-ţi spele crimele. Daenerys Targaryen nu e o copilă prostuţă, ca să-i distragi atenţia cu glume şi cu tumbe. O să te trateze după dreptate.

Oh, sper că nu. Tyrion îl studie pe Mormont cu ochii lui ceacâri.

— Şi cum o să te primească pe tine această regină iubitoare de dreptate? Cu o îmbrăţişare caldă, cu o chicoteală tinerească sau cu securea călăului? Zâmbi văzând încurcătura evidentă a cavalerului. Chiar te-aştepţi să cred că ai ajuns în bordelul ăla cu treburi de-ale reginei? Că o apărai de la o jumătate de lume distanţă? Sau poate fugeai, poate regina ta dragon te-a alungat din preajma ei? Şi de ce ar fi… oh, aşteaptă, o *spionai.* Tyrion scoase un sunet care aducea a cloncănit. Speri să-ţi cumperi reintrarea în graţiile ei oferindu-mă pe mine. Un plan nepotrivit, aşa aş spune. Unii l-ar putea chiar numi faptă săvârşită cu disperare de beţiv. Poate dacă aş fi fost Jaime… dar Jaime l-a ucis pe tatăl ei, eu nu l-am omorât decât pe-al meu. Crezi că Daenerys o să mă execute pe mine şi-o să te ierte pe tine, dar reversul e la fel de posibil. Poate că tu ar trebui să ţopăi pe porcul ăla, Ser Jorah. Pune-ţi un veşmânt pestriţ din fier, ca Florian…

Lovitura cavalerului masiv îi răsuci gâtul, care trosni, şi-l aruncă într-o parte, atât de tare, încât capul i se izbi de punte tresăltând. Sângele îi umplu gura când se săltă clătinându-se într-un genunchi. Scuipă un dinte rupt. *Devin tot mai frumos pe zi ce trece, dar cred c-am înţepat o rană.*

— Piticul a spus ceva care te-a ofensat, ser? întrebă el cu inocenţă, ştergându-şi cu dosul palmei bulele de sânge de pe buza spartă.

— M-am săturat de gura ta, piticule, zise Mormont. Încă ţi-au mai rămas câţiva dinţi. Dacă vrei să-i păstrezi, stai

departe de mine pe tot restul călătoriei.

— S-ar putea să-mi fie greu. Împărţim aceeaşi cabină.

— N-ai decât să-ţi găseşti alt loc în care să dormi. Jos în cală, sus pe punte, n-are nicio importanţă. Numai să nu-mi apari în faţa ochilor.

Tyrion se săltă din nou în picioare.

— Cum ţi-e voia, răspunse, cu gura plină de sânge, dar cavalerul uriaş plecase deja cu cizmele izbind în scândurile punţii.

Jos, în cambuză, Tyrion îşi clătea gura cu rom şi apă, clipind de usturime, când îl găsi Penny.

— Am auzit ce s-a-ntâmplat. Oh, eşti rănit?

El ridică din umeri.

— Un strop de sânge şi un dinte spart. *Dar cred că eu l-am rănit mai tare.* Şi el e cavaler. E trist că trebuie s-o spun, dar cred că nu putem conta pe Ser Jorah dacă o s-avem nevoie de apărare.

— Ce-ai făcut? Oh, îţi sângerează buza.

Scoase o batistă din mânecă şi i-o tamponă.

— Ce i-ai spus?

— Câteva adevăruri pe care Ser Bezoar n-a fost încântat să le-audă.

— Nu trebuie să-l batjocoreşti. Nu ştii *nimic?* Nu poţi vorbi aşa cu o persoană importantă. Îţi poate *face rău.* Ser Jorah te-ar fi putut arunca în mare. Marinarii ar fi râs când te-ar fi văzut înecându-te. În preajma oamenilor importanţi trebuie să fii cu băgare de seamă. Fii vesel şi glumeţ cu ei, păstrează-le zâmbetul, fă-i să râdă, aşa spunea tata întotdeauna. Tatăl tău nu ţi-a spus niciodată cum să te porţi cu oamenii importanţi?

— Tata le zicea oameni de rând, răspunse Tyrion, şi el nu era ceea ce numeşti tu un om vesel. Luă încă o înghiţitură de rom amestecat cu apă, şi-o plimbă prin gură, o scuipă. Însă înţeleg ce vrei să spui. Trebuie să-nvăţ ce-nseamnă să fii pitic. Poate-o să fii destul de bună ca să-mi dai lecţii, printre cele despre turnir şi de călărit porcul.

— Da, stăpâne. Bucuroasă. Dar... care erau acele adevăruri? De ce te-a lovit Ser Jorah atât de tare?

— Cum de ce? Din dragoste! Din acelaşi motiv care m-a-ndemnat pe mine să-l fierb pe cântăreţul ăla.

Se gândi la Shae şi la privirea din ochii ei când îi strânsese lanţul în jurul gâtului, răsucindu-l în pumn. Un lanţ din mâini de aur. *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.*

— Eşti fecioară, Penny?

Ea roşi.

— Da. Fireşte. Cine ar fi…

— Rămâi aşa. Iubirea e o nebunie, iar pofta trupească e otravă. Păstrează-ţi mintea de fecioară. Asta o să te facă mai fericită, n-o să te trezeşti într-un bordel murdar de pe Rhoyne, cu o curvă care-aduce puţin cu iubita ta pierdută. Sau alergând printr-o jumătate de lume, sperând să afli unde se duc târfele. Ser Jorah visează să-şi salveze regina-dragon şi astfel să se bucure de căldura recunoştinţei ei, dar eu ştiu vreo două lucruri despre recunoştinţa regilor şi-ar fi mai uşor să dobândeşti un palat în Valyria. Se întrerupse brusc. Ai simţit? S-a mişcat corabia.

— Da. Faţa lui Penny se lumină de încântare. Am pornit din nou. Vântul… Se grăbi către uşă. Vreau să văd. Haide, ne luăm la-ntrecere.

Şi ieşi.

E tânără, trebui să-şi amintească Tyrion în vreme ce Penny părăsea cambuza în fugă şi alerga în susul treptelor abrupte atât de repede cât i-o îngăduiau picioarele ei scurte. *Aproape o copilă.* Cu toate astea, entuziasmul ei îl mişcă. O urmă pe puntea de sus.

Pânza prinsese din nou viaţă, umflându-se, golindu-se de aer şi umflându-se iarăşi, cu dungile roşii din ţesătură unduindu-se ca şerpii. Marinarii traversau în grabă punţile, trăgând după ei saule, în timp ce ofiţerii dădeau ordine în limba Vechiului Volantis. Vâslaşii din bărcile corăbiei slăbiseră parâmele de remorcare şi făceau cale-ntoarsă, lovind apa cu putere. Vântul sufla dinspre vest, învârtejindu-se şi răbufnind în rafale, prinzându-se de parâme şi de mantii ca un copil zburdalnic.

Poate că până la urmă vom ajunge la Meereen, se gândi

Tyrion.

Însă zâmbetul îi pieri când se urcă pe teuga de la pupă şi se uită înapoi. *Cer albastru şi mare albastră aici, dar spre vest… N-am mai văzut niciodată un cer de o asemenea culoare.* De-a lungul orizontului se întindea o fâşie groasă de nori.

— Un însemn heraldic al bastardului, îi spuse lui Penny, arătându-i-o.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă ea.

— Înseamnă că un bastard voinic se furişează în urma noastră.

Descoperi cu surprindere că Moqorro şi două dintre degetele lui învăpăiate li se alăturaseră pe teugă. Erau abia la amiază, iar preotul roşu şi oamenii lui nu ieşeau de obicei înainte de amurg. Preotul îl salută dând solemn din cap.

— Iată-l acolo, Hugor Hill. Furia Zeului. Stăpânul Luminii nu va fi batjocorit.

Tyrion avea o presimţire sumbră.

— Văduva a spus că această corabie n-o să ajungă niciodată la destinaţie. Iar eu mi-am imaginat că, odată ce s-ar fi văzut în largul mării, unde triarhii nu ne mai puteau atinge, căpitanul avea să schimbe cursul către Meereen. Sau poate că tu aveai să iei vasul în stăpânire, cu Mâna ta Învăpăiată, ca să ne duci la Daenerys. Dar marele vostru preot n-a văzut nicidecum aşa ceva, nu?

— Nu. Vocea profundă a lui Moqorro suna tot atât de solemn ca un clopot de înmormântare. Iată ce-a văzut.

Preotul roşu îşi ridică toiagul şi-şi înclină capul către vest.

Penny era pierdută.

— Nu înţeleg. Ce-nseamnă?

— Înseamnă că am face bine să coborâm sub punte. Ser Jorah m-a exilat din cabina noastră. M-aş putea ascunde în a ta când o să vină timpul?

— Da, zise ea. O să fii… oh…

În cea mai mare parte a următoarelor trei ore alergară înaintea vântului, vreme în care furtuna se apropie. Cerul

dinspre apus deveni verde, apoi cenuşiu, apoi negru. Un zid de nori întunecaţi se contura ameninţător în spatele lor, învolburându-se ca laptele dintr-o oală lăsată prea mult pe foc. Tyrion şi Penny îl priveau de pe teuga de la proră, ţinându-se de mâini îngrămădiţi lângă galion şi având grijă să se ferească din calea căpitanului şi a echipajului.

Ultima furtună fusese palpitantă, îmbătătoare, o vijelie izbucnită pe neaşteptate, în urma căreia se simţise purificat şi înfiorat. Asta părea diferită încă de la început. O simţea şi căpitanul. Schimbase cursul către nord prin nord-est încercând să se ferească din calea ei.

Un efort zadarnic. Era prea întinsă. Marea din jur deveni tot mai furioasă. Vântul începu să urle, iar *Administratorul Duhnitor* se înălţa şi se prăvălea când valurile i se spărgeau de bordaj. În urma lor, fulgerele coborau din cer înjunghiind, săgeţi purpurii orbitoare, dansând pe suprafaţa mării în plase de lumină.

— A venit timpul să ne-ascundem.

Tyrion o luă pe Penny de braţ şi o conduse sub punte.

Frumuşica şi Scrâşnilă erau, amândoi, înnebuniţi de spaimă. Câinele lătra, lătra, lătra. Îl răsturnă pe Tyrion imediat ce intrară. Scroafa îşi făcuse nevoile peste tot. Tyrion curăţă locul cât de bine putu, în vreme ce Penny încerca să liniştească animalele. Legară sau îndepărtară tot ce nu era încă ancorat.

— Sunt îngrozită, mărturisi Penny.

Cabina începuse să se încline şi să tresalte, mişcându-se într-o parte şi într-alta, după cum izbeau valurile corabia.

Există moarte mult mai cumplită decât înecul. Fratele tău a aflat asta, aşa cum a aflat-o şi nobilul meu tată. Şi Shae, târfa aia mincinoasă. Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.

— Ar trebui să jucăm un joc, spuse Tyrion. Ne-ar ajuta să ne îndepărtăm gândurile de la furtună.

— Nu *cyvasse,* spuse ea imediat.

— Nu *cyvasse,* încuviinţă el, pe când puntea i se înălţa sub picioare. Asta n-ar fi făcut decât să trimită piesele într-

un zbor sălbatic prin cabină, după care ar fi căzut grămadă peste scroafă şi peste câine.

— Când erai mică, ai jucat vreodată vino-în-castelul-meu?

— Nu. Poţi să mă-nveţi?

Putea? Tyrion şovăi. *Pitic neghiob. Bineînţeles că n-a jucat niciodată vino-în-castelul-meu.* Era un joc pentru copiii de viţă nobilă, unul menit să-i înveţe regulile curtoaziei, heraldica şi câte ceva despre prietenii şi duşmanii tatălui lor.

— N-o să… începu el.

Puntea tresăltă din nou, cu violenţă, aruncându-i unul peste altul. Frica îi smulse lui Penny un chiţăit.

— Jocul ăsta n-o să meargă, îi spuse Tyrion, scrâşnind din dinţi. Îmi pare rău. Nu ştiu ce joc…

— Ştiu eu.

Ea îl sărută.

Era o sărutare stânjenitoare, grăbită, stângace. Dar îl luă total prin surprindere. Mâinile îi zvâcniră în sus şi o înşfăcă de umeri, gata s-o împingă, îndepărtând-o. Şovăi însă, apoi o trase mai aproape, iar degetele lui o strânseră. Buzele ei erau uscate, dure, strânse mai tare decât punga unui avar. *Un mic gest de compasiune,* se gândi Tyrion. Nu se potrivea cu nimic din ceea ce-şi dorea. Îi plăcea Penny, îi era milă de Penny, ba chiar o admira într-un fel, dar nu o dorea. Însă nu voia nici s-o rănească; zeii şi dulcea lui soră îi oferiseră fetei destulă durere. Aşa că lăsă sărutul să-şi urmeze cursul, ţinând-o cu delicateţe de umeri. Propriile lui buze rămaseră bine închise. *Selaesori Qhoran* se legăna şi se cutremura în jurul lor.

În cele din urmă, ea se retrase cu vreo trei sau patru centimetri. Tyrion îşi văzu imaginea reflectată strălucind în ochii ei. *Ochi frumoşi,* se gândi, dar mai văzu şi alte lucruri. *Spaimă cu grămada, puţină speranţă… dar niciun strop de poftă trupească. Nu mă doreşte, nu mai mult decât o doresc eu.*

Când ea îşi lăsă capul în jos, el o prinse de bărbie şi i-l ridică iarăşi.

— Nu putem juca jocul ăsta, doamna mea.

Tunetul bubui deasupra lor, acum foarte aproape.

— N-am avut de gând niciodată… n-am mai sărutat niciodată un băiat, dar… m-am gândit numai că… dacă ne înecăm şi eu… eu…

— A fost minunat, minţi Tyrion, dar sunt căsătorit. Ea m-a însoţit la ospăţ, s-ar putea să ţi-o aduci aminte. Lady Sansa.

— Era soţia ta? E… era foarte frumoasă…

Şi prefăcută. Sansa. Shae, toate femeile mele… Tysha a fost singura care m-a iubit vreodată. Unde se duc târfele?

— O fată încântătoare, zise el, şi am fost uniţi sub ochii zeilor şi ai oamenilor. S-ar putea să fie pierdută pentru mine, dar până când nu sunt sigur de asta trebuie să-i fiu credincios.

— Înţeleg.

Penny îşi întoarse faţa, ascuzându-şi-o de privirea lui.

Femeia mea ideală, se gândi Tyrion, *cu amărăciune. Una încă destul de tânără ca să creadă astfel de minciuni strigătoare la cer.*

Carena corăbiei scârţâia, puntea se mişca şi Frumuşica guiţa în suferinţă. Penny traversă cabina târându-se în patru labe, îşi înfăşură braţele în jurul capului scroafei şi îi şopti cuvinte liniştitoare. Uitându-te la cele două, era greu să-ţi dai seama cine pe cine alina. Imaginea era atât de grotescă, încât devenea ilară, dar Tyrion nu izbutea nici măcar să zâmbească. *Fata merită ceva mai bun decât o purcică,* se gândi. *O sărutare sinceră, oricine merită măcar atât, fie el înalt sau scund.* Îşi căută din priviri pocalul, dar, când îl descoperi, tot romul se vărsase. *E destul de rău să te-neci,* cugetă el cu acreală, *dar să te-neci trist şi trezit din beţie e o cruzime prea mare.*

În cele din urmă, nu se înecară… deşi, în câteva rânduri, perspectiva unui înec frumos, liniştit, păru într-un anumit fel atrăgătoare. Furtuna continuă să se dezlănţuie în tot restul nopţii. Vânturile umede urlau jur-împrejur şi valurile se înălţau ca să le zdrobească punţile, aidoma pumnilor unor uriaşi înecaţi. După cum aveau s-o afle mai târziu,

deasupra talazurile aruncaseră un ofiţer şi doi marinari peste bord, bucătarul vasului fusese orbit când o oală cu grăsime fierbinte îi zburase drept în faţă, iar căpitanul se trezise azvârlit cu atâta violenţă de pe teuga de la pupă pe puntea principală, încât îşi fracturase ambele picioare. Jos, Scrâşnilă urlă şi lătră şi încercă s-o muşte pe Penny, iar Purcica Frumuşică reîncepu să-şi deşerte măruntaiele, transformând cabina înghesuită şi jilavă într-o cocină. Tyrion izbuti să nu adauge şi voma lui la toate acestea, mai ales datorită lipsei de vin. Penny nu fu la fel se norocoasă, dar se reţinu totuşi în vreme ce corabia scârţâia şi gemea alarmant în jurul lor, ca un butoi gata să plesnească.

Pe la miezul nopţii, vântul încetă să mai bată şi marea redeveni destul de calmă pentru ca Tyrion să se întoarcă pe punte. Ceea ce văzu nu avu darul să-l liniştească. Corabia plutea în derivă pe o mare din sticla dragonului sub un castron de stele, dar furtuna continua să urle cu furie pretutindeni în jur. La est, la vest, la nord, la sud, oriunde se uita, norii se înălţau ca nişte munţi negri, cu pantele învălmăşite şi cu stâncile colosale aduse la viaţă de fulgere albastre şi purpurii. Nu cădea niciun strop de ploaie, dar punţile erau alunecoase şi ude sub tălpi.

Tyrion auzi pe cineva ţipând sub punte, o voce subţire, înaltă, isterizată de spaimă. Îl auzea şi pe Moqorro. Preotul roşu stătea pe teuga de la proră cu faţa către furtună, cu toiagul înălţat deasupra capului, rostind cu glas tunător o rugăciune. În mijlocul corăbiei, o duzină de marinari şi două dintre degetele învăpăiate se luptau cu parâmele încâlcite şi cu pânza îmbibată de apă, dar nu află niciodată dacă aveau de gând să ridice din nou vela sau s-o tragă jos. Indiferent ce-ar fi făcut, i se păru o idee foarte proastă. Şi chiar aşa şi era.

Vântul se reîntoarse ca o ameninţare şuierătoare, rece şi umed, măturându-i obrajii, fluturând pânza udă, învârtejind roba stacojie a lui Moqorro şi trăgând de ea. Instinctul îl făcu pe Tyrion să se agaţe zdravăn de cea mai apropiată balustradă, exact la timp. Pe durata a trei bătăi de inimă, adierea firavă se transformă într-o vijelie

cumplită. Moqorro strigă ceva şi din guşa dragonului aflat în vârful toiagului său ţâşniră flăcări verzi, dispărând în noapte. Pe urmă veni ploaia, neagră şi orbitoare, şi atât teuga de la proră, cât şi cea de la pupă dispărură în spatele unui zid de apă. Ceva uriaş le fâlfâi deasupra capetelor şi Tyrion îşi ridică privirea la timp ca să vadă pânza luându-şi zborul, cu doi oameni încă legănându-se, agăţaţi de saulele ei. Pe urmă auzi un trosnet. *Oh, fir-ar să fie,* avu el timp să se gândească, *ăsta-i catargul.*

Găsi o parâmă şi se prinse de ea, trăgându-se, în încercarea de a ajunge la tambuchi ca să coboare sub punte, unde ar fi scăpat de furtună, dar o rafală de vânt îi smulse picioarele de sub el şi, o clipă mai târziu, îl izbi de balustradă, de care reuşi să se agaţe. Ploaia îi biciuia faţa, orbindu-l. Gura i se umpluse iarăşi de sânge. Sub el, corabia gemu şi mârâi, ca un bărbat gras şi constipat care se încordează ca să-şi deşerte maţele.

Apoi plesni catargul.

Tyrion nu-l văzu, dar îl auzi. Trosnetul se repetă, urmat de urletul lemnului chinuit, şi aerul se umplu brusc de bucăţi mari de lemn şi de aşchii. Una îi rată ochiul cu numai un centimetru, o a doua îi găsi gâtul, iar o a treia îi trecu prin pulpă, străpungându-i şi cizma, şi pantalonii. Urlă. Dar se ţinu de parâmă, se agăţă de ea cu o putere a disperării pe care nu ştiuse că o avea. *Văduva a spus că această corabie n-o s-ajungă niciodată la destinaţie,* îşi aminti el. Pe urmă râse şi iar râse, cu hohote isterice, în vreme ce tunetul bubuia, lemnul trosnea şi valurile zdrobeau totul în jurul lui.

Când se domoli furtuna, iar călătorii şi marinarii rămaşi în viaţă se întoarseră târâş pe punte, ca nişte viermi de un roz palid, şerpuind către suprafaţă după ploaie, *Selaesori Qhoran* era o epavă, afundată sub linia de plutire şi înclinată cu zece grade către tribord, cu coca crăpată în cincizeci de locuri şi cala spălată de apa mării, cu catargul despicat nu mai înalt decât un pitic. Nici măcar galionul nu scăpase: i se rupsese un braţ, cel în care-şi ţinea pergamentele. Nouă oameni pieriseră, inclusiv un ofiţer,

două dintre degetele învăpăiate şi Moqorro însuşi.

Benerro o fi văzut asta în focurile lui? se întrebă Tyrion când îşi dădu seama că uriaşul preot roşu dispăruse. *Dar Moqorro?*

— O prorocire e ca un catâr pe jumătate învăţat cu hăţurile, i se plânse el lui Jorah Mormont. Lasă impresia că-ţi poate fi de folos, dar atunci când ajungi să ai încredere în el îţi dă în cap cu copita. Afurisita de văduvă ştia că această corabie n-o s-ajungă niciodată la destinaţie, ne-a prevenit, a spus că aşa a văzut Benerro în focurile lui, numai că eu am crezut că asta-nseamnă… ei, ce importanţă are? I se strâmbă gura. De fapt însemna c-o nenorocită de furtună năprasnică o să ne preschimbe catargul în surcele şi-o să plutim fără ţintă pe Abisul Mâhnirii până când o să rămânem fără hrană şi-o să-ncepem să ne mâncăm unii pe alţii. Pe cine crezi c-or să-l hăcuiască mai întâi… pe porc, pe câine sau pe mine?

— Pe cel mai gălăgios, aşa aş spune.

Căpitanul muri în ziua următoare, iar bucătarul trei nopţi mai târziu. Echipajul rămas nu putea decât să ţină epava la suprafaţă. Ofiţerul care preluase comanda pretindea că se aflau undeva, în apropiere de capătul sudic al Insulei Cedrilor. Când coborî bărcile la apă, ca să-i remorcheze către cel mai apropiat ţărm, una se scufundă, iar marinarii din cealaltă tăiară parâma şi vâsliră către nord, abandonând corabia şi pe toţi camarazii lor.

— Sclavi, spuse dispreţuitor Jorah Mormont.

Dacă era să-i dai crezare, uriaşul cavalerul dormise în timpul furtunii. Tyrion avea îndoielile sale, dar şi le păstră pentru sine. Într-o bună zi ar putea vrea să muşte din piciorul cuiva şi pentru asta avea nevoie de dinţi. Mormont părea mulţumit să ignore neînţelegerea lor, aşa că Tyrion se hotărî să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Plutiră în derivă vreme de nouăsprezece zile, timp în care mâncarea şi apa se împuţinară. Soarele îi dogorea fără încetare. Penny se înghesuise în cabina ei, împreună cu câinele şi cu purceaua, şi Tyrion îi ducea mâncare şchiopătând cu pulpa lui bandajată, iar noaptea îşi mirosea

rana. Când n-avea nimic altceva de făcut, se ciupea de degetele picioarelor şi ale mâinilor. Ser Jorah transformase ascuţitul zilnic al sabiei într-o datorie, lustruindu-i vârful până ce strălucea. Cele trei degete învăpăiate care supravieţuiseră făceau focul noaptea, imediat după apusul soarelui, dar îşi îmbrăcau armurile ornamentate când conduceau rugăciunea echipajului şi-şi ţineau lăncile la-ndemână. Şi nici măcar un singur marinar nu mai încerca să frece creştetul vreunui pitic.

— Ar trebui să-i distrăm din nou cu un turnir? întrebă Penny într-o noapte.

— Mai bine nu, răspunse Tyrion. N-ar face altceva decât să le aducă aminte c-avem un porc frumos şi rotofei.

Însă Frumuşica era tot mai puţin rotofeie pe zi ce trecea, iar Scrâşnilă rămăsese numai blană şi os.

În noaptea aceea visă că se-ntorsese la Debarcaderul Regelui, cu arbaleta în mână.

— Acolo unde se duc târfele, spuse Lordul Tywin, dar, când degetul lui Tyrion se încleştă şi coarda arbaletei zdrăngăni, săgeata se îngropă în pântecele lui Penny.

Se trezi în mijlocul unor strigăte.

Puntea se mişca sub el şi, pentru o clipă, se simţi atât de năucit, încât crezu că se-ntorsese pe *Sfioasa Fecioară.* Un damf de urină de porc îl readuse în simţiri. Regrete rămăseseră în urma lui, la o jumătate de lume distanţă, aşa cum se-ntâmplase şi cu bucuriile acelui timp. Îşi aminti ce încântătoare era Lemore după ce înota dimineaţa, cu picături de apă scânteind pe pielea ei goală, dar singura fecioară de acolo era sărmana Penny, pitica pipernicită.

Însă se punea ceva la cale. Tyrion se lăsă să alunece din hamac şi îşi căută cizmele. Şi, furios cum era, se uită şi după arbaletă, dar fireşte că aşa ceva nu era de găsit. *Păcat,* cugetă el, *mi-ar putea fi de folos când vin oamenii importanţi să mă mănânce.* Se încălţă şi urcă pe punte, să vadă ce era cu strigătele. Ajunsă sus înaintea lui, Penny privea cu ochii măriţi de încântare.

— O pânză! strigă ea. Acolo, acolo, o vezi? O pânză, şi ne-au zărit, ne-au zărit. O *pânză.*

De data asta el o sărută… câte o dată pe fiecare obraz, o dată pe frunte şi ultima oară pe gură. Ea roşi şi râse la ultimul sărut, redevenind brusc sfioasă, dar n-avea nicio importanţă. Cealaltă corabie se apropia. O galeră mare, văzu Tyrion. Vâslele lăsau în urmă un siaj alb, prelung.

— Ce corabie e asta? îl întrebă pe Ser Jorah Mormont. Îi poţi citi numele?

— Nu e nevoie să-l citesc. Vântul bate dintr-acolo. Îi simt mirosul. Mormont îşi trase sabia. E un vas cu sclavi.

SCHIMBĂ-MANTIE

Primii fulgi căzură plutind prin aer când soarele apunea, coborând spre orizontul vestic. Când se lăsă noaptea, ninsoarea era atât de deasă, încât luna răsări ascunsă privirilor de o draperie albă.

— Zeii Nordului şi-au dezlănţuit mânia asupra Lordului Stannis, proclamă Roose Bolton la sosirea dimineţii, când oamenii săi se adunară la micul dejun în Sala Mare din Winterfell. El e străin aici şi vechii zei nu suportă să-l vadă în viaţă.

Oamenii lui îl aprobară răcnind şi lovind cu pumnii în mesele lungi, din scânduri. Winterfellul o fi fost în ruină, dar zidurile lui de granit încă mai ţineau la distanţă cele mai cumplite rele aduse de vânturi şi de vreme. Aveau provizii suficiente de mâncare şi de băutură, focuri la care să se încălzească după ce-şi făceau datoria la posturile lor, un loc unde să-şi usuce hainele, cotloane plăcute unde să se-ntindă, bucurându-se de somn. Lordul Bolton adusese destule lemne ca să întreţină focurile pentru o jumătate de an, aşa că în Sala Mare era întotdeauna cald şi bine. Stannis n-avea nimic din toate astea.

Theon Greyjoy nu se alătură tărăboiului. Nu o făcură nici bărbaţii din Casa Frey şi lui nu-i scăpă asta. *Şi ei sunt străini aici,* se gândi, uitându-se la Ser Aenys Frey şi la fratele lui vitreg, Ser Hosteen. Născuţi şi crescuţi pe domeniile riverane, Freyii nu văzuseră niciodată o asemenea zăpadă. *Nordul a cerut deja trei bărbaţi din sângele lor,* se gândi Theon, amintindu-şi de cei trei căutaţi zadarnic de Ramsay, dispăruţi între Portul Alb şi Barrowton.

Pe dais, Lordul Wyman Manderly stătea între doi dintre cavalerii săi din Portul Alb, ducându-şi lingura plină cu terci de ovăz la gura de pe faţa lui grasă. Nu părea să-l savureze la fel de mult cum savurase la nuntă plăcintele cu

carne de porc. În altă parte, Harwood Stout ciungul vorbea încet cu cadavericul Umber Urgia Târfelor.

Theon se aşeză la coadă alături de ceilalţi ca să-şi primească terciul, scos cu polonicul dintr-un şir de cazane de aramă şi turnat în castroane de lemn. Văzu că lorzii şi cavalerii primeau lapte şi miere, ba chiar şi câte-o bucăţică de unt, dar lui nu i se oferi nimic din toate acestea. Domnia lui ca prinţ al Winterfellului fusese foarte scurtă. Îşi jucase rolul în spectacolul de pantomimă, aducând-o pe falsa Arya la cununie, şi acum nu-i mai era de niciun folos lui Roose Bolton.

— În prima iarnă de care-mi aduc aminte, zăpada îmi ajungea până mai sus de cap, îi spuse un Hornwood bărbatului care stătea la coadă în faţa lui.

— Da, dar la vremea aia Înălţimea Ta nu era de nici măcar un metru, răspunse un călăreţ din clanul Rills.

Cu o noapte înainte, neputând s-adoarmă, Theon se pomenise punând la cale o evadare, gândindu-se să se strecoare afară nevăzut, în vreme ce atenţia lui Ramsay şi a tatălui său era atrasă de altceva. Însă toate porţile erau închise, blocate şi bine păzite; nimănui nu i se îngăduia să intre sau să plece din castel fără permisiunea lordului Bolton. Chiar dac-ar fi găsit vreo cale secretă de ieşire, Theon nu s-ar fi încrezut în ea. Nu uitase de Kyra şi de cheile ei. Şi, dacă reuşea să iasă, unde s-ar fi putut duce? Tatăl lui era mort, iar unchii lui n-aveau la ce să-l folosească. Pyke era pierdut pentru el. Din ceea ce-i mai rămăsese, tot ce semăna cel mai mult cu un cămin era acolo, printre oasele din Winterfell.

Un bărbat distrus, un castel distrus. Aici e locul meu.

Încă-şi mai aştepta terciul de ovăz când Ramsay dădu buzna în sală, însoţit de Băieţii, strigând că voiau muzică. Abel îşi şterse somnul din ochi, îşi luă lăuta şi începu să cânte *Nevasta Dornisheanului,* în vreme ce una dintre spălătoresele lui bătea toba susţinând ritmul. Însă cântăreţul schimbă cuvintele. În loc de gustul nevestei dornisheanului, cântă despre gustul fiicei unui om al Nordului.

Şi-ar putea pierde limba pentru asta, se gândi Theon în vreme ce i se umplea castronul. *Nu e decât un cântăreţ. Lordul Ramsay i-ar putea jupui pielea de pe ambele mâini şi nimeni n-ar zice nici pâs.* Dar Lordul Bolton zâmbi la auzul cuvintelor, iar Ramsay râse zgomotos. Pe urmă ceilalţi ştiură că puteau să râdă la rândul lor, fără să li se întâmple nimic. Lui Dick Gălbejitul cântecul i se păru atât de caraghios încât pufni, împroşcând vinul pe nas.

Lady Arya nu era acolo să le împărtăşească veselia. Din noaptea nunţii nu mai fusese văzută în afara camerelor ei. Alyn Ursuzul spunea că Ramsay îşi ţinea mireasa dezbrăcată şi înlănţuită de stâlpul patului, dar Theon ştia că nu erau decât vorbe goale. Nu exista niciun lanţ sau cel puţin niciunul pe care să-l poată vedea oamenii. Doar doi paznici în faţa dormitorului, ca s-o-mpiedice pe fată să hoinărească. *Şi nu e dezbrăcată decât atunci când face baie.*

Ceea ce se întâmpla totuşi aproape în fiecare noapte. Lordul Ramsay îşi voia nevasta curată.

— N-are nicio slujnică, biata de ea, îi spusese el lui Theon. Aşa că nu mai rămâi decât tu, Duhoare. Oare să te-mbrac în rochie? Poate, dacă mă implori. Deocamdată e suficient să-i fii băieşiţă. Nu vreau să miroasă ca tine.

Aşa că, ori de câte ori avea Ramsay poftă să se culce cu nevasta, cădea în sarcina lui Theon să-mprumute nişte servitoare de la Lady Walda sau de la Lady Dustin şi să aducă apă caldă de la bucătărie. Deşi Arya nu vorbea niciodată cu niciuna dintre ele, n-aveau cum să nu-i vadă vânătăile. *E vina ei. Nu-i oferă plăcere.*

— Fii pur şi simplu Arya, îi spusese el o dată fetei, ajutând-o să intre în apă. Lordul Ramsay nu vrea să-ţi facă rău. Ne face rău numai când îl… când îl silim. Mie nu mi-a tăiat niciodată nimic fără motiv.

— Theon, şoptise ea, plângând.

— *Duhoare.* O prinsese de braţ şi o zgâlţâise. Aici, înăuntru, sunt Duhoare. Trebuie *să ţii minte,* Arya.

Dar fata nu era o adevărată Stark, nu era decât progenitura unui administrator. *Jeyne, numele ei e Jeyne.*

N-ar trebui să se uite la mine aşteptând s-o salvez. Cândva, Theon Greyjoy ar fi încercat probabil s-o ajute. Dar Theon se născuse om de fier, un om mai curajos decât Duhoare. *Duhoare, Duhoare, rimează cu descurajare.*

Ramsay avea o nouă jucărie care să-l amuze, una cu sfârcuri şi vagin… dar lacrimile lui Jeyne aveau să-şi piardă în curând savoarea, şi atunci Ramsay avea să şi-l dorească din nou pe Duhoare al lui. *O să mă jupoaie centimetru cu centimetru. După ce-o să rămân fără degete, o să-mi ia mâinile. Iar după degetele de la picioare, picioarele. Dar numai după ce-o să-l implor, după ce durerea o să devină atât de cumplită, încât o să-l rog să-mi ofere o uşurare.* Pentru Duhoare n-aveau să fie băi fierbinţi. Avea să se rostogolească din nou în scârnă, fiindu-i interzis să se spele. Hainele aveau să i se transforme în zdrenţe, murdare şi împuţite, urma să fie silit să le poarte când aveau să putrezească. Cel mai bun lucru la care putea să spere era să fie trimis înapoi, în cocioabe, cu fetele lui Ramsay. *Kyra,* îşi aminti el. *Căţeaua cea nouă, pe care-o numeşte el Kyra.*

Se duse cu castronul în partea din spate a sălii şi găsi un loc pe o bancă liberă, la câţiva metri distanţă de cea mai apropiată torţă. Zi şi noapte, băncile din coada mesei erau cel puţin pe jumătate pline de bărbaţi care beau, jucau zaruri, stăteau de vorbă sau dormeau îmbrăcaţi în colţurile mai liniştite. Sergenţii lor îi trezeau cu lovituri de picior când le venea rândul să-şi pună din nou mantiile şi să patruleze pe ziduri. Dar niciunul dintre ei nu s-ar fi bucurat de compania lui Theon Schimbă-mantie, nici el n-ar fi gustat-o prea mult pe a lor.

Terciul era cenuşiu şi îl dădu deoparte după a treia lingură, lăsându-l să se închege în castron. Bărbaţii de la masa alăturată se contraziceau în privinţa viscolului şi se întrebau zgomotos cât avea să mai ningă.

— Toată ziua şi toată noaptea, insistă un arcaş voinic, cu barba neagră şi cu securea Casei Cerwyn brodată pe piept.

Câţiva, mai bătrâni, vorbeau despre alte viscole şi susţineau cu insistenţă că, în comparaţie cu ceea ce

văzuseră în iernile din tinereţe, nu se aşternuse decât un strat subţire de pudră. Riveranii erau înspăimântaţi. *Spadasinii ăştia din Sud nu îndrăgesc zăpada şi frigul.* Bărbaţii care intrau în sală se îngrămădeau în jurul focurilor şi îşi loveau palmele una de alta deasupra vaselor cu cărbuni aprinşi, în timp ce mantiile lor atârnau picurând de cuiere.

Aerul era gros şi plin de fum şi deasupra terciului său se formase o crustă, când auzi în spate o voce de femeie.

— Theon Greyjoy.

Numele meu e Duhoare, fu cât pe ce să spună.

— Ce vrei?

Femeia se aşeză lângă el, călare pe bancă, şi îşi împinse din ochi un smoc de păr rebel, castaniu roşcat.

— De ce mănânci singur, stăpâne? Haide, ridică-te, intră în dans!

El se întoarse la terci.

— Nu dansez.

Prinţul Winterfellului fusese un dansator graţios, dar Duhoare, cu degetele lui lipsă, ar fi fost grotesc.

— Lasă-mă-n pace. N-am niciun gologan.

Femeia îi zâmbi prefăcut.

— Mă iei de târfă?

Era una dintre spălătoresele cântăreţului, cea înaltă şi costelivă, prea slabă şi prea pieloasă ca să fie considerată o frumuseţe… deşi fusese o vreme când Theon ar fi tăvălit-o oricum, ca să vadă ce simţea cu picioarele ei lungi încolăcite în jurul lui.

— Ce bine mi-ar face aici un gologan? Ce-aş putea să cumpăr cu el, nişte zăpadă? Femeia râse. M-ai putea răsplăti cu un zâmbet. Nu te-am văzut niciodată zâmbind, nici măcar la ospăţul de nuntă al surorii tale.

— Lady Arya nu e sora mea. *Şi nici nu zâmbesc,* ar fi putut să-i spună. *Lordul Ramsay detesta zâmbetele mele, aşa că mi-a dat cu ciocanul peste dinţi. Abia dacă mai pot mânca.* N-a fost niciodată sora mea.

— Totuşi, e o fată drăguţă.

N-am fost niciodată frumoasă ca Lady Sansa, dar

spuneau cu toţii că eram drăguţă. Cuvintele lui Jeyne păreau să-i răsune în cap, în bătaia tobelor lovite de alte două dintre fetele lui Abel. O alta îl trăsese pe Micul Walder Frey pe masă, să-l înveţe să danseze. Toată lumea râdea.

— Lasă-mă-n pace! zise Theon.

— Nu sunt pe placul stăpânului meu? Aş putea să ţi-o trimit pe Myrtle, dacă vrei. Sau pe Holly, poate-o să-ţi placă mai mult. Holly le place tuturor bărbaţilor. Nici ele nu sunt surorile mele, dar sunt dulci.

Femeia se aplecă mai aproape. Răsuflarea îi mirosea a vin.

— Dacă n-ai niciun zâmbet pentru mine, spune-mi cum ai cucerit Winterfellul. Abel o să pună povestea într-un cântec şi-o să trăieşti veşnic.

— Ca un trădător. Ca Theon Schimbă-mantie.

— De ce nu ca Theon cel Abil? A fost o faptă cutezătoare, în felul în care-am auzit-o noi povestită. Câţi oameni ai avut? O sută? Cincizeci?

Mai puţini.

— A fost o nebunie.

— O nebunie încununată de glorie. Stannis are cinci mii, aşa se spune, dar Abel pretinde că nici măcar de zece ori pe-atâţia nu pot sparge zidurile. Aşa că, stăpâne, cum ai intrat? Ai avut un mod tainic de a pătrunde?

Am avut funii, se gândi Theon. *Am avut ancore cu gheare de pisică. Am avut de partea mea întunericul şi surpriza. Castelul nu era bine păzit şi i-am luat pe nepregătite.* Dar nu spuse nimic. Dacă Abel făcea un cântec despre el, probabil că Ramsay avea să-i găurească timpanele, ca să fie sigur că n-o să-l audă niciodată.

— Poţi să ai încredere în mine, stăpâne. Abel are.

Spălătoreasă îşi puse palma peste a lui. Mâinile lui erau înmănuşate în lână şi piele. Ale ei erau goale, cu degete lungi, aspre, cu unghiile roase până la carne.

— Nu m-ai întrebat cum mă cheamă. Numele meu e Rowan.

Theon îşi smulse mâna. Era o farsă, o ştia. *Ramsay a*

trimis-o. E o altă glumă de-a lui, cum a fost Kyra, cu cheile. O glumă de chefliu, atâta tot. Vrea să fug, ca să mă poată pedepsi.

Îşi dorea s-o lovească, să-i zdrobească zâmbetul batjocoritor. Îşi dorea s-o sărute, s-o ia acolo, pe masă şi s-o facă să-i ţipe numele. Dar ştia că nu-ndrăznea s-o atingă, nici mânat de furie, nici îmboldit de dorinţă. *Duhoare, numele meu e Duhoare, nu trebuie să-mi uit numele.* Se ridică dintr-un salt şi se îndreptă spre uşă fără niciun cuvânt, şchiopătând cu piciorul schilodit.

Afară, zăpada continua să cadă. Umedă, grea, tăcută, începuse deja să acopere urmele oamenilor care intrau în sală sau care ieşeau. Vântul o troienise, înălţând-o aproape până deasupra cizmelor lui. *În pădurea lupilor trebuie să fie mai adâncă… iar în câmp deschis, pe drumul regelui, unde suflă vântul, n-ai cum să scapi de ea.* În curte se desfăşura o luptă: Ryswellii îi bombardau cu bulgări pe băieţii din Barrowton. Deasupra lor văzu câţiva scutieri, făcând oameni de zăpadă pe creneluri. Îi înarmau cu lănci şi cu scuturi, punându-le pe capete jumătăţi de coifuri de fier şi înşiruindu-i pe zidul interior, un rând de străjeri de omăt.

— Lordul Iarnă ni s-a alăturat cu recruţii lui, glumi una dintre santinelele din faţa uşii mari… până când văzu faţa lui Theon şi-şi dădu seama cu cine vorbea.

Pe urmă îşi întoarse capul şi scuipă.

Dincolo de corturi tremurau caii mari de luptă ai cavalerilor din Portul Alb şi din Gemeni. Ramsay arsese grajdurile când prădase Winterfellul, aşa că tatăl lui construise în grabă altele, de două ori mai mari decât cele vechi, ca să poată adăposti caii de luptă şi buiestraşii stegarilor şi ai cavalerilor lorzilor săi. Ceilalţi cai erau priponiţi în curte, sub cerul liber. Grăjdari cu capetele apărate de glugi umblau printre ei, acoperindu-i cu pături ca să-i încălzească.

Theon pătrunse în adâncul părţii ruinate a castelului. Îşi croi drum printre pietrele sfărâmate care alcătuiseră cândva foişorul Maesterului Luwin urmărit de privirile

corbilor ce se uitau în jos din crestăturile zidului, bombănind unul către altul. Din când în când, câte unul scotea un ţipăt răguşit. Se opri (adâncit până la glezne în zăpada adusă de vânt printr-o fereastră spartă) în pragul dormitorului care-i aparţinuse cândva, apoi vizită ruinele forjei lui Mikken şi ale septului Doamnei Catelyn. Sub Turnul Ars, trecu pe lângă Rickard Rywell, care-şi freca nasul de gâtul altei spălătorese de-a lui Abel, cea durdulie, cu obrajii ca două mere şi nas cârn. Fata era desculţă în zăpadă, înfăşurată într-o mantie de blană. Se gândi că, sub ea, era probabil goală. Când îl văzu, spuse ceva la urechea lui Ryswell, făcându-l să râdă zgomotos.

Theon îşi continuă înaintarea trudnică, îndepărtându-se de ei. Dincolo de grajduri se afla o scară, rareori întrebuinţată; picioarele îl purtară într-acolo. Treptele erau abrupte, înşelătoare. Le urcă cu băgare de seamă şi se pomeni în singurătatea crenelurilor zidului interior, la o bună distanţă de scutieri şi de oamenii lor de zăpadă. Nimeni nu-i spusese că avea voie să umble prin castel, dar nimeni nu-l împiedicase s-o facă. Atâta vreme cât nu ieşea în afara zidurilor, putea merge oriunde voia.

Zidul interior al Winterfellului era cel mai vechi şi cel mai înalt dintre cele două, străvechile sale creneluri cenuşii aveau treizeci de metri şi la fiecare colţ erau turnuri pătrate. Zidul exterior, înălţat cu multe secole mai târziu, avea cu şase metri mai puţin, însă era mai gros şi mai bine întreţinut, fălindu-se cu turnuri octogonale în locul celor pătrate. Între cele două ziduri era şanţul de apărare, adânc, lat şi... îngheţat. Pe suprafaţa lui de gheaţă începeau să se înalţe nămeţi. Zăpada se îngrămădise şi de-a lungul crenelurilor, umplând golurile dintre crestele zidului şi punându-i fiecărui turn câte o pălărie moale, lividă.

Dincolo de ziduri, cât vedea cu ochii, lumea devenea albă. Pădurea, câmpul, drumul regelui – zăpada le acoperea pe toate cu o mantie pală şi catifelată, îngropând ruinele oraşului iernii şi ascunzând zidurile înnegrite rămase în urma oamenilor lui Ramsay, care dăduseră

casele focului. *Rănile făcute de Snow sunt ascunse de zăpadă,* dar asta nu se mai potrivea. Ramsay era acum un Bolton, nu un Snow, niciodată un Snow.

Încă şi mai departe, drumul regelui dispăruse, pierdut printre câmpii şi printre dealurile unduitoare, totul preschimbându-se într-o întindere vastă, albă. Şi ninsoarea continua să cadă, plutind în tăcere prin văzduhul fără vânt. *Stannis Baratheon îngheaţă undeva, acolo.* Oare Lordul Stannis avea de gând să-ncerce să ia Winterfellul cu asalt? *Dacă o face, cauza lui e pierdută.* Castelul era prea puternic. Chiar şi cu şanţul de apărare îngheţat, fortificaţiile sale erau formidabile. Theon îl cucerise furişându-se, trimiţându-şi cei mai buni oameni să se urce pe ziduri şi să treacă şanţul înot, la adăpostul întunericului. Apărătorii nici măcar nu-şi dăduseră seama că erau atacaţi înainte de a fi prea târziu. Pentru Stannis era imposibil să folosească un asemenea subterfugiu.

Era posibil să prefere să rupă castelul de lumea exterioară, înfometându-i apărătorii. Magaziile şi beciurile Winterfellului erau goale. Un lung convoi de aprovizionare venise prin Gât, cu Lordul Bolton şi cu prietenii lui din clanul Frey, Lady Dustin adusese mâncare şi nutreţ din Barrowton, iar Lordul Manderly din Portul Alb venise cu provizii îmbelşugate… dar oastea era numeroasă. Cu atât de multe guri de hrănit, rezervele lor n-aveau să ajungă pentru prea mult timp. *Însă Lordul Stannis şi oamenii lui vor fi tot atât de flămânzi. Şi îngheţaţi şi cu picioarele chinuite de durere, nicidecum buni de luptă… dar, din pricina viscolului, îşi vor dori cu disperare să pătrundă în castel.*

Zăpada cădea şi în pădurea zeilor, topindu-se când atingea pământul. Sub copacii în mantii albe, ţărâna se transformase în noroi. Fuioare de ceaţă atârnau în aer ca nişte panglici fantomatice. *De ce-am venit încoace? Ăştia nu sunt zeii mei. Locul meu nu e aici.* Copacul inimii i se înălţa în faţă, un uriaş palid, cu chip cioplit şi frunze ca nişte palme însângerate.

Lacul de sub copac era acoperit de o crustă subţire de

gheaţă. Theon căzu în genunchi alături de el.

— Te rog, murmură printre dinţii sparţi, niciodată n-am avut de gând să… Cuvintele i se înţepeniră în gât. Salvează-mă! reuşi într-un târziu să rostească. Dă-mi…

Ce? Putere? Curaj? Îndurare? Zăpada cădea în jurul lui, albă şi mută, păstrându-şi sfatul pentru sine. Singurul zgomot era un plânset încet, firav. *Jeyne,* se gândi el. *Ea e, plângând în patul ei nupţial. Zeii nu plâng. Sau plâng şi ei?*

Sunetul era prea dureros ca să-l poată suporta. Theon se agăţă de o creangă şi se trase în sus, îşi scutură picioarele de zăpadă şi se întoarse şchiopătând către lumini. *În Winterfell există stafii,* îşi spuse*, şi eu sunt una dintre ele.*

În timp ce străbătuse Theon Greyjoy drumul de întoarcere, în curte apăruseră mai mulţi oameni de zăpadă. Scutierii puseseră pe picioare o duzină de lorzi de zăpadă care să le dea porunci străjerilor de pe ziduri. Unul fusese evident menit să-l întruchipeze pe Manderly: era cel mai gras om de zăpadă pe care-l văzuse Theon vreodată. Lordul ciung nu putea fi decât Harwood Stout, iar doamna de nea era Barbrey Dustin. Iar altul, aflat la cea mai mică distanţă de uşă, cu barba din ţurţuri, trebuia să fie Umber Urgia Târfelor.

În interior, bucătarii scoteau cu polonicele tocana de vită şi orz, îngroşată cu morcovi şi cu cepe şi servită în căuşe scobite în pâini vechi de o zi. Pe podea erau aruncate resturi, spre a fi înfulecate de fetele lui Ramsay şi de ceilalţi câini.

Fetele se bucurară să-l vadă. Îl cunoşteau după miros. Jeyne Roşcata făcu un salt ca să-i lingă mâna, iar Helicent se strecură sub masă şi i se încolăci la picioare, rozând un os. Erau câini buni. Era uşor să uiţi că fiecare purta numele câte unei fete vânate şi ucise de Ramsay.

Istovit cum era, Theon avea suficientă poftă de mâncare ca să înghită puţină tocană, împinsă în josul gâtului cu bere. În momentul acela, sala se umpluse de voci aspre, zgomotoase. Două dintre iscoadele lui Roose Bolton se întorseseră separat prin Poarta Vânătorului, ca să dea de ştire că Lordul Stannis îşi încetinise înaintarea până la

viteza mersului târâş. Cavalerii săi călăreau pe cai mari de luptă, care se afundau în zăpadă. Caii mici, siguri pe picioare, ai clanurilor de pe dealuri se deplasau cu mai multă uşurinţă, spuseră iscoadele, dar călăreţii lor nu cutezau s-o ia prea mult înainte, fiindcă altminteri întreaga oştire s-ar fi rupt în bucăţi. Lordul Ramsay îi ceru lui Abel să le cânte ceva potrivit în onoarea lui Stannis, care străbătea cu greu zăpada, aşa că bardul îşi luă din nou lăuta, în vreme ce una dintre spălătorese reuşi să obţină o sabie de la Alyn Ursuzul şi mimă lupta lui Stannis cu fulgii de nea.

Theon se holba în jos, la ultimele resturi de pe fundul celei de-a treia căni pe care o golise, când Lady Barbrey Dustin se strecură în sală şi-şi trimise doi vasali să-l aducă la ea. Odată ce îl văzu stând în picioare mai jos de dais, îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi şi fornăi.

— Astea sunt aceleaşi haine pe care le-ai purtat la nuntă.

— Da, doamna mea. Sunt hainele care mi s-au dat.

Era una dintre lecţiile pe care le învăţase la Dreadfort: să ia ce primea şi să nu ceară niciodată mai mult.

Lady Dustin era îmbrăcată în negru, ca întotdeauna, deşi avea mânecile rochiei căptuşite cu blană de vair. Gulerul înalt şi ţeapăn al rochiei îi încadra faţa.

— Cunoşti castelul ăsta?

— Îl cunoşteam cândva.

— Undeva, sub noi, sunt criptele unde stau în beznă vechii regi Stark. Oamenii mei n-au fost în stare să găsească o cale de a coborî până acolo. Au fost prin toate subsolurile şi prin toate beciurile, chiar şi în temniţe, dar…

— În cripte nu se poate ajunge din temniţe, doamna mea.

— Poţi să-mi arăţi drumul?

— Acolo nu e nimic altceva decât…

— …morţi din Casa Stark? Da. Şi, din întâmplare, toţi membrii acestui clan pe care-i prefer sunt morţi. Ştii drumul sau nu?

— Îl ştiu.

Nu-i plăcea să meargă în cripte, locul nu-i plăcuse niciodată, dar nu-i era străin.

— Arată-mi. Adu un felinar, căpitane.

— Doamna mea o să-şi dorească o mantie călduroasă, o preveni Theon. Vom fi nevoiţi să ieşim din castel.

Ninsoarea cădea mai deasă ca niciodată când părăsiră sala, cu Lady Dustin înfăşurată în blană de samur. Gârboviţi sub mantiile lor cu glugă, cei doi străjeri erau aproape de nedeosebit de oamenii de zăpadă. Răsuflările lor înceţoşau aerul, singura dovadă că erau în viaţă. De-a lungul crenelurilor ardeau focuri, într-o zadarnică încercare de a alunga întunericul. Micul lor grup se pomeni înaintând cu greu printr-o neştirbită întindere netedă de alb, care le ajungea până la jumătatea pulpelor. Corturile din curte erau pe jumătate îngropate, încovoindu-se sub greutatea zăpezii depuse.

Intrarea în cripte se afla în cea mai veche parte a castelului, lângă temelia Primei Fortăreţe, nefolosite de sute de ani. Ramsay o trecuse prin foc când prădase Winterfellul, iar o mare parte din ce nu arsese se dărâmase. Nu mai rămăsese decât o carapace, cu o parte deschisă către stihii şi umplându-se cu zăpadă. Dărâmăturile erau împrăştiate în jur: bucăţi mari de zidărie sfărâmată, grinzi arse, garguie sparte. Zăpada acoperea aproape totul, dar o parte dintr-un gargui continua să iasă în afara troianului, cu faţa grotescă mârâind oarbă către cer.

Aici l-au găsit pe Bran când a căzut. Theon fusese plecat la vânătoare în ziua aceea, împreună cu Lordul Eddard şi cu Regele Robert, fără să aibă habar de vestea cumplită care îi aştepta la întoarcerea în castel. Vedea în amintire faţa lui Robb din clipa în care îi spuseseră. Nimeni nu credea că băiatul schilodit va supravieţui. *Zeii nu l-au putut ucide pe Bran, nu mai mult decât am izbutit eu.* Era un gând straniu, dar era încă şi mai straniu să-şi aducă aminte că Bran putea fi încă în viaţă.

— Acolo. Theon le arătă locul în care un nămete se strecurase în susul zidului fortăreţei. Acolo, dedesubt.

Atenţie la treptele sparte.

Oamenii Doamnei Dustin avură nevoie de aproape o jumătate de oră ca să dezgroape intrarea, săpând în zăpadă şi în dărâmăturile mişcătoare. Când terminară, găsiră uşa înţepenită în gheaţă. Căpitanul escortei se văzu nevoit să facă rost de o secure ca s-o poată deschide, cu balamalele urlând, dând la iveală treptele de piatră ce se spiralau coborând în întuneric.

— Până jos e cale lungă, doamna mea, o preveni Theon.

Lady Dustin era de neabătut.

— Beron, lumina!

Scara era îngustă şi abruptă, cu treptele tocite în mijloc de tălpile care le coborâseră de-a lungul veacurilor. Mergeau în şir, unul câte unul – căpitanul cu felinarul, apoi Theon şi Lady Dustin, urmaţi de ceilalţi oameni ai ei. Theon se gândise întotdeauna că în cripte era frig, şi vara chiar aşa părea să fie, dar acum aerul se încălzea pe măsură ce coborau. Nu era cald, nicidecum cald, dar mai cald decât la suprafaţă. Se părea că acolo, sub pământ, răcoarea se păstra mereu la fel, neschimbată.

— Mireasa plânge, spuse Lady Dustin în timp ce-şi continuau coborârea, un pas atent după altul. Mica noastră Lady Arya.

Ai grijă acum, ai grijă, ai grijă. Îşi puse o mână pe perete. În lumina pâlpâitoare a torţei, treptele păreau să i se mişte sub picioare.

— Cum… cum spui, doamna mea.

— Roose nu e mulţumit. Povesteşte-i asta bastardului tău.

Nu e bastardul meu, vru el să zică, dar o altă voce din interiorul lui spuse: *Ba este, este. Duhoare îi aparţine lui Ramsay, iar Ramsay îi aparţine lui Duhoare. Nu trebuie să-ţi uiţi numele.*

— Nu serveşte la nimic s-o-mbraci pe fată în cenuşiu şi alb dacă e lăsată să plângă. Freyilor s-ar putea să nu le pese, dar oamenii Nordului… se tem de Dreadfort, însă îndrăgesc clanul Stark.

— Nu şi tu, zise Theon.

— Nu şi eu, mărturisi stăpâna Barrowtonului, însă e adevărat pentru ceilalţi. Bătrânul Urgia Târfelor e aici numai fiindcă Freyii îi ţin captiv pe Marelejon. Şi crezi că oamenii din Hornwood au dat uitării ultima căsătorie a bastardului, că au uitat cum a fost lăsată soţia lui să moară de foame, rozându-şi propriile degete? Ce crezi că le trece prin cap când o aud pe noua mireasă plângând? Micuţa copilă preţioasă a viteazului Ned.

Nu, se gândi el. *Nu e din sângele Lordului Eddard, se numeşte Jeyne şi nu e decât fiica administratorului.* Nu se îndoia că Lady Dustin bănuia asta, dar chiar şi aşa…

— Lacrimile vărsate de Lady Arya ne fac mai mult rău decât săbiile şi lăncile Lordului Stannis. Dacă Bastardul are de gând să rămână Lord de Winterfell, ar face bine să-şi înveţe soţia să râdă.

— Doamna mea, o întrerupse Theon, am ajuns.

— Treptele continuă să coboare, observă Lady Dustin.

— Există niveluri mai adânci. Mai vechi. O parte din cel mai de jos s-a surpat, aşa am auzit. N-am fost niciodată acolo.

Împinse uşa şi îi conduse de-a lungul unui tunel boltit, unde stâlpii masivi de granit se uneau doi câte doi în întuneric.

Căpitanul înălţă felinarul. Umbrele alunecară şi îşi schimbară formele. *O lumină măruntă într-un întuneric imens.* Theon nu se simţise niciodată în largul lui în cripte. Îi vedea pe regii de piatră holbându-se la el cu ochi de piatră, cu degetele de piatră curbându-se în jurul mânerelor unor săbii ruginite. Niciunul nu-i îndrăgise pe oamenii de fier. Îl cuprinse senzaţia familiară de spaimă.

— Atât de mulţi! spuse Lady Dustin. Le ştii numele?

— Le-am ştiu cândva… dar cu mult timp în urmă. Theon arătă cu degetul. Cei din partea asta au fost regi ai Nordului. Torrhen a fost ultimul.

— Regele care a îngenuncheat.

— Da, doamna mea. După el n-au mai fost decât lorzi.

— Până la Tânărul Lup. Unde e mormântul lui Ned Stark?

— În capăt. Pe aici, doamna mea.

Înaintau printre şirurile de stâlpi, cu zgomotul paşilor reverberând de boltă. Ochii de piatră ai morţilor păreau să-i urmărească, aşa cum o făceau şi ochii de piatră ai lupilor lor străvechi. Chipurile îi stârniră amintiri de demult. Câteva nume îi veniră nepoftite în minte, şoptite de vocea fantomatică a lui Maester Luwin. Regele Edrick Barbă de Nea, care domnise în Nord vreme de o sută de ani. Brandon Corăbierul, care navigase până dincolo de soare-apune. Theon Stark, Lupul Înfometat. *Tizul meu.* Lordul Beron Stark, care se aliase cu Casterly Rock în războiul împotriva lui Dagon Greyjoy, Lordul de Pyke, pe vremea când Cele Şapte Regate erau conduse numai cu numele de vrăjitorul bastard numit Corbul Sângelui.

— Uite un rege căruia îi lipseşte sabia, observă Lady Dustin.

Era adevărat. Theon nu-şi amintea care era numele lui, dar sabia lungă pe care ar fi trebuit s-o ţină în mână dispăruse. Dârele de rugină indicau locul în care se aflase. Imaginea îl nelinişti. Auzise întotdeauna că fierul săbiilor ţinea spiritele morţilor zăvorâte în morminte. Dacă una dintre arme lipsea…

La Winterfell există fantome. Eu sunt una dintre ele.

Îşi continuară drumul. Chipul lui Barbrey Dustin părea să se asprească odată cu fiecare pas. *Nu-i place locul ăsta mai mult decât îmi place mie.* Theon se auzi întrebând:

— Doamna mea, de ce urăşti clanul Stark?

Ea îl cercetă atent.

— Din acelaşi motiv pentru care-l iubeşti tu.

Theon şovăi.

— Să-l iubesc? Eu niciodată… Le-am luat castelul ăsta, doamna mea. Am… am pus să fie ucişi Bran şi Rickon şi le-am urcat capetele în ţepe, am…

— …călărit către sud cu Robb Stark, i-ai fost alături la Pădurea Şoaptelor şi la Riverrun, te-ai întors în Insulele de Fier ca mesager al său, pentru a trata cu propriul tău tată. Şi Barrowton şi-a trimis oameni cu Tânărul Lup. I-am dat cât de puţini am cutezat, dar ştiam că trebuia să-i trimit

câţiva ca să nu mă pun în primejdie, atrăgându-mi furia Winterfellului. Aşa că am avut ochii şi urechile mele în oastea aia. Am fost bine informată. Ştiu cine eşti. Ştiu ce eşti. Acum răspunde-mi. De ce iubeşti clanul Stark?

— Eu… Theon îşi sprijini mâna înmănuşată de un stâlp… am vrut să fiu unul dintre ei.

— Şi n-ai izbutit niciodată. Avem în comun mai multe decât crezi, lordul meu. Dar haide.

La mică distanţă în faţa lor era un grup de trei morminte, foarte apropiate unul de altul. Acolo se opriră.

— Lordul Rickard, remarcă Lady Dustin, studiind chipul din mijloc.

Statuia se înălţa, dominându-i ameninţătoare – cu faţa prelungă, cu barbă, cu un aer solemn. Avea ochi de piatră, ca ai tuturor celorlalţi, dar părea trist.

— Şi lui îi lipseşte sabia.

Era adevărat.

— Cineva a fost aici, jos, la furat de săbii. A dispărut şi a lui Brandon.

— Ar fi detestat asta. Ea îşi scoase mănuşa şi-i atinse genunchiul, piele palidă pe fundalul întunecat al pietrei. Brandon îşi iubea sabia. Îi plăcea s-o ascută. „Vreau să fie destul de ascuţită ca să radă părul dintre picioarele unei femei”, obişnuia să spună. Şi cum îi mai plăcea s-o folosească. „O sabie însângerată e frumoasă”, aşa mi-a zis o dată.

— L-ai cunoscut, interveni Theon.

Lumina felinarului cădea în ochii ei, făcându-i să pară în flăcări.

— Brandon a crescut la Barrowton, alături de bătrânul Lord Dustin, tatăl celui cu care m-am măritat mai târziu, dar îşi petrecea mai tot timpul călărind pe dealuri. Mica lui soră îi urma exemplul. Erau o pereche de centauri. Iar bătrânul meu tată era întotdeauna încântat să joace rolul de gazdă pentru moştenitorul Winterfellului. Tata avea ambiţii mari pentru Casa Ryswell. I-ar fi oferit fecioria mea oricărui Stark s-ar fi nimerit, dar n-a fost nevoie. Brandon nu se ruşina niciodată când era vorba să ia ceea ce-şi

dorea. Acum sunt bătrână, sunt uscată, văduvă de prea mult timp, dar încă-mi mai aduc aminte cum arăta sângele fecioriei mele pe mădularul lui în noaptea în care m-a vrut. Cred că şi lui i-a plăcut priveliştea. O sabie însângerată e frumoasă, aşa e. M-a durut, dar a fost o durere încântătoare.

Însă în ziua în care am aflat că Brandon urma să se însoare cu Catelyn Tully… durerea de atunci n-a mai avut nimic încântător. El n-a dorit-o niciodată, te asigur. Aşa mi-a spus, în ultima noastră noapte împreună… dar şi Rickard Stark avea ambiţii mari. Ambiţii în privinţa Sudului, pe care nu le-ar fi slujit însurându-şi moştenitorul cu fiica unuia dintre vasalii săi. Pe urmă tata a nutrit speranţa că m-ar fi putut mărita cu Eddard, fratele lui Brandon, dar Catelyn Tully l-a primit şi pe el. Am fost lăsată cu tânărul Lord Dustin, până când mi l-a luat Ned Stark.

— Rebeliunea lui Robert…

— Eram măritată cu Lordul Dustin de o jumătate de an când s-a răzvrătit Robert şi Ned Stark şi-a adunat flamurile. L-am implorat pe soţul meu să nu se ducă. Avea rude pe care le-ar fi putut trimite în locul lui. Un unchi vestit pentru îndemânarea cu care mânuia securea, un străunchi care luptase în Războiul Regilor de Nouă Parale. Însă el era bărbat şi era plin de orgolii, nimic nu-i era de folos dacă nu conducea el însuşi oştenii din Barrowton. I-am dat un cal în ziua în care a plecat, un armăsar roib cu coama ca flacăra, mândria hergheliilor nobilului meu tată. Lordul meu mi-a jurat că avea să se-ntoarcă în şaua lui după încheierea războiului.

Ned Stark mi-a înapoiat calul când a făcut cale-ntoarsă către Winterfell. Mi-a spus că soţul meu avusese parte de o moarte onorabilă, că trupul lui fusese întins să se odihnească sub munţii roşii din Dorne. Însă a adus înapoi în Nord oasele surorii sale, ea odihneşte acolo… dar îţi făgăduiesc că oasele Lordului Eddard nu-şi vor găsi niciodată odihna alături de ea. Am de gând să-mi hrănesc câinii cu ele.

Theon nu înţelegea.

— Oasele… oasele lui…?

Buzele ei se schimonosiră. Era un zâmbet urât, care îi aducea aminte de al lui Ramsay.

— Catelyn Tully a trimis oasele lui Eddard în Nord înainte de Nunta Roşie, dar unchiul tău de fier a pus mâna pe Moat Cailin şi a închis drumul. De atunci stau la pândă. Dacă oasele alea vor ieşi vreodată din mlaştini, nu vor ajunge mai departe de Barrowton. Aruncă o ultimă privire prelungă asupra statuii lui Eddard Stark. Am terminat aici.

Viscolul continua să se dezlănţuie când ieşiră din cripte. Lady Dustin păstrase tăcerea în timp ce urcaseră, dar când ajunseră din nou sub ruinele Primei Fortăreţe fu străbătută de un tremur şi spuse:

— Ai face bine să nu repeţi nimic din tot ce-am vorbit jos. S-a înţeles?

Theon pricepuse.

— Îmi ţin limba în gură sau mi-o pierd.

— Roose te-a instruit bine, răspunse ea lăsându-l acolo.

TROFEUL REGELUI

Armata regelui plecă din Deepwood Motte în lumina unor zori aurii, descolăcindu-se din spatele palisadelor din buşteni aidoma unui şarpe lung de oţel la ieşirea din cuib.

Cavalerii din Sud călăreau înveşmântaţi în platoşe şi în zale lovite şi zgâriate în bătăliile pe care le purtaseră, dar încă destul de strălucitoare ca să scânteieze ori de câte ori prindeau câte o rază de soare. Decolorate şi pătate, rupte şi cârpite, stindardele şi tunicile lor încă mai păreau o dezlănţuire de culori în mijlocul pădurii stăpânite de iarnă – azuriu şi portocaliu, roşu şi verde, violet şi albastru şi auriu, licărind pe fundalul trunchiurilor golaşe, maronii ale pinilor şi ale arborilor sequoia verzi-cenuşii şi pe cel al nămeţilor de zăpadă murdară.

Fiecare cavaler era urmat de scutieri, de servitori şi de oşteni. În spatele lor veneau armurierii, bucătarii, grăjdarii; şiruri de suliţaşi, mânuitori ai securilor, arcaşi; veterani încărunţiţi într-o sută de bătălii şi băietani care aveau să poarte prima luptă. În faţa acestora mărşăluiau bărbaţii din clanurile de pe dealuri; căpetenii şi războinici călare pe cai mici şi lăţoşi, cu oştenii lor hirsuţi înaintând la trap alături de ei, înveşmântaţi în blănuri, în piele fiartă şi zale vechi. Unii îşi vopsiseră feţele în cafeniu şi verde şi îşi legaseră de trup mănunchiuri de crengi, ca să se poată ascunde printre copaci.

În spatele coloanei venea convoiul cu bagaje: catâri, cai, boi, un kilometru şi jumătate de căruţe mari şi de cotigi încărcate cu mâncare, nutreţ, corturi şi alte provizii. Ultimii erau străjerii din ariergardă – alţi cavaleri cu platoşe şi zale, apăraţi de călăreţi ce îi urmau pe jumătate ascunşi, ca să se-asigure că duşmanul nu se furişa, luându-i prin surprindere.

Asha Greyjoy călătorea în convoiul cu bagaje, într-o căruţă acoperită, cu două roţi mari cu obezi de fier,

încătuşată de încheieturile mâinilor şi glezne şi păzită zi şi noapte de o Ursoaică, o femeie care înjura mai urât decât orice bărbat. Înălţimea Sa Regele Stannis nu voia să rişte să-şi piardă trofeul în urma unei evadări din captivitate. Voia s-o ducă pe fiica krakenului la Winterfell, legată şi înfrântă, şi s-o expună înlănţuită în văzul lorzilor din Nord, ca dovadă a puterii sale.

Coloana era însoţită de sunetul trâmbiţelor. Vârfurile lăncilor străluceau în lumina răsăritului şi pe marginile drumului scânteia iarba plină de chiciură. Între Deepwood Motte şi Winterfell se aşterneau o sută de leghe de pădure. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

— Cincisprezece zile, îşi spuneau unii altora cavalerii.

— Robert ar fi ajuns în zece, îl auzi Asha lăudându-se pe Lordul Fell.

Bunicul lui fusese măcelărit de Robert la Castelul Verii, iar asta îl făcuse cumva pe măcelar să crească în ochii nepotului, dobândind curajul unui zeu.

— Robert ar fi pătruns între zidurile Winterfellului de acum două săptămâni, dându-i lui Bolton cu tifla de pe creneluri.

— Ar fi bine să nu-i spui asta lui Stannis, sugeră Justin Massey, sau o să ne pună să mărşăluim şi noaptea, nu numai ziua.

Regele ăsta trăieşte în umbra fratelui său, se gândi Asha.

Glezna continua să-i fie străbătută de un junghi dureros ori de câte ori încerca să-şi sprijine greutatea pe ea. Înăuntru se rupsese ceva, fără nicio îndoială. Umflătura dispăruse la Deepwood, dar durerea rămăsese. O scrântitură s-ar fi vindecat cu siguranţă până atunci. Lanţurile îi zornăiau la fiecare mişcare. Fiarele îi rodeau încheieturile mâinilor şi orgoliul. Dar ăsta era preţul supunerii.

— Niciun om n-a murit vreodată fiindcă şi-a îndoit genunchiul, îi spusese cândva tatăl ei. Cel care îngenunchează se poate ridica din nou, cu sabia în mână.

Cel care nu-ngenunchează zace mort, cu picioarele ţepene şi tot restul.

Balon Greyjoy dovedise adevărul propriilor sale vorbe când prima lui rebeliune dăduse greş; krakenul îşi îndoise genunchiul în faţa cerbului şi a lupului străvechi, numai ca să se ridice din nou după moartea lui Robert Baratheon şi a lui Eddard Stark.

Aşa că fiica lui făcuse acelaşi lucru la Deepwood, când fusese aruncată în faţa regelui legată şi şchiopătând (dar din fericire fără să fi fost siluită), cu glezna o vâlvătaie de durere.

— Mă predau, Înălţimea Ta. Fă ce vrei cu mine. Te rog numai să-mi cruţi oamenii.

Qarl, Tris şi ceilalţi supravieţuitori din pădurea lupilor erau singurii de care-i păsa. Nu mai rămăseseră decât nouă. *Cei nouă ferfeniţiţi,* îi numise Cromm. El era cel mai grav rănit.

Stannis îi dăruise vieţile lor. Însă Asha nu simţise în el adevărata milă. Era hotărât, fără nicio îndoială. Nici curajul nu-i lipsea. Lumea spunea că era drept... şi dacă dreptatea lui era nemiloasă şi despotică, ei bine, viaţa pe Insulele de Fier o obişnuise cu aşa ceva. În ciuda tuturor acestora, regele nu-i era pe plac. Adânciţi în orbite, ochii lui albaştri păreau întotdeauna despicături înguste ale suspiciunii, cu o furie rece clocotindu-le sub suprafaţă. Pentru el, viaţa ei nu însemna aproape nimic. Îi era pur şi simplu ostatică, un trofeu care avea să-i dovedească Nordului că izbutise să-i învingă pe oamenii de fier.

E mai prost decât credeam. Înfrângerea unei femei nu-ţi aducea respectul niciunui om al Nordului, dacă ea le cunoştea soiul, iar valoarea ei ca ostatică era nulă. Asupra Insulelor de Fier domnea acum unchiul ei şi lui Ochi-de-Cioară puţin îi păsa dacă ea trăia sau murea. S-ar fi putut să conteze într-o oarecare măsură pentru bărbatul pe care i-l impusese Euron, o ruină vrednică de plâns, dar Eric Fierarul n-avea destui bani ca s-o răscumpere. Dar lui Stannis Baratheon nu i se puteau explica astfel de lucruri. Însăşi feminitatea ei părea să-l ofenseze. Ştia că bărbaţilor

de pe câmpiile verzi le plăceau femeile lor delicate şi suave în mătase, nu înveşmântate în zale şi piele şi cu câte o secure gata de aruncat în fiecare mână. Iar scurta întâlnire în timpul căreia făcuse cunoştinţă cu regele la Deepwood Motte o convinsese că ar fi fost cu mult mai pe placul lui, dacă ar fi văzut-o într-o rochie. Se purtase corect şi curtenitor chiar şi cu soţia lui Galbart Glover, pioasa Lady Sybelle, deşi fusese evident stânjenit. Acest rege din Sud părea să fie unul dintre acei bărbaţi pentru care femeile sunt o altă specie, tot atât de stranie şi de neînţeles ca uriaşii, grumkinii şi copiii pădurii. Ursoaica îl făcea să scrâşnească din dinţi în aceeaşi măsură.

Stannis îşi pleca urechea numai către o singură femeie, şi pe aceea o lăsase la Zid.

— Deşi aş fi vrut mai degrabă să fi fost cu noi, mărturisi Ser Justin Massey, cavalerul blond care conducea convoiul cu bagaje. Ultima dată am mers la luptă fără Lady Melisandre la Apa Neagră, când umbra Lordului Renly s-a pogorât asupra noastră şi ne-a înecat în golf jumătate din oştire.

— Ultima dată? zise Asha. Vrăjitoarea asta a fost la Deepwood Motte? N-am văzut-o.

— Aia n-a prea fost o bătălie, zâmbi Ser Justin. Voi, oamenii de fier, aţi luptat cu mult curaj, doamna mea, dar noi eram de câteva ori mai mulţi şi v-am luat prin surprindere. Winterfellul va şti că venim. Iar Roose Bolton are tot atât de mulţi oameni ca noi.

Sau mai mulţi, se gândi Asha.

Până şi captivii au urechi şi ea auzise tot ce se vorbise la Deepwood Motte când discutaseră Regele Stannis şi căpitanii lui despre marşul acela. Ser Justin se împotrivise de la bun început, alături de mulţi cavaleri şi lorzi sosiţi din Sud împreună cu Stannis. Dar lupii insistaseră: Roose Bolton nu putea fi acceptat ca stăpân al Winterfellului, iar fiica lui Ned Stark trebuia salvată din ghearele bastardului lui. Aşa spuseseră Morgan Liddle, Brandon Norrey, Marele Wull Căldare, clanul Flint, ba chiar şi Ursoaica.

— O sută de leghe de la Deepwood Motte la Winterfell,

precizase Artos Flint în noaptea în care disputa ajunsese la punctul culminant în conacul lui Galbart Glover. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

— Un marş lung, spusese un cavaler pe nume Corliss Penny.

— Nu chiar atât de lung, insistase Ser Godry, cavalerul masiv căruia i se spunea Moartea Uriaşilor. Am ajuns deja până aici. Stăpânul Luminii o să-nsemne calea pentru noi.

— Şi când vom ajunge în faţa Winterfellului? întrebase Justin Massey. Două ziduri cu un şanţ cu apă între ele, iar cel interior înalt de treizeci de metri. Bolton n-o să iasă niciodată ca să ne-nfrunte în câmp deschis şi n-avem destule provizii pentru un asediu.

— Arnolf Karstark o să-şi unească forţele cu ale noastre, nu uitaţi asta, zisese Harwood Fell. Ca şi Mors Umber. Vom avea toţi atât de mulţi oameni ai Nordului ca Lordul Bolton. Iar la nord de castel pădurile sunt dese. Vom înălţa turnuri de asediu, vom construi berbeci…

Şi veţi muri cu miile, se gândise Asha.

— Am face mai bine să iernăm aici, sugerase Lordul Peasebury.

— Să *iernăm* aici? tunase Căldare. Cât de multă mâncare şi cât nutreţ crezi c-a adunat Galbart Glover?

Pe urmă Ser Richard Horpe, cavalerul cu faţa distrusă şi cu fluturi cap-de-mort pe tunică, se întorsese spre Stannis spunând:

— Înălţimea Ta, fratele tău…

Regele îl întrerupsese.

— Ştim cu toţii ce-ar fi făcut fratele meu. Robert ar fi galopat de unul singur până la porţile Winterfellului, le-ar fi spart cu securea lui de luptă şi ar fi călărit printre dărâmături ca să-l măcelărească pe Roose Bolton cu mâna stângă şi pe bastard cu dreapta. Stannis se ridicase în picioare. Eu nu sunt Robert. Dar vom mărşălui şi vom elibera Winterfellul… sau vom muri încercând s-o facem.

Indiferent ce îndoieli ar fi nutrit lorzii, oamenii de rând păreau să aibă încredere în regele lor. Stannis îi nimicise pe sălbaticii lui Mance Rayder la Zid şi curăţase Deepwood

Motte scoţându-i de-acolo pe Asha şi pe oamenii ei de fier; el era fratele lui Robert, învingător în vestita bătălie de la Insula Frumoasă, omul care păstrase Capătul Furtunii pe toată durata Rebeliunii lui Robert. Şi purta o sabie de erou, Aducătoarea Luminii, o lamă vrăjită, a cărei strălucire lumina noaptea.

— Duşmanii noştri nu sunt atât de înspăimântători precum par, o asigură Ser Justin pe Asha în prima zi a marşului. Roose Bolton e temut, dar prea puţin iubit. Iar prietenii lui, Freyii… Nordul n-a uitat Nunta Roşie. Toţi lorzii din Winterfell şi-au pierdut acolo câteva rude. Stannis nu trebuie decât să-l umple de sânge pe Bolton şi oamenii Nordului îl vor abandona.

Aşa speri tu, se gândi Asha, *dar regele trebuie să-l umple de sânge mai întâi. Numai un nebun părăseşte tabăra învingătorilor.*

Ser Justin veni la căruţa ei de o jumătate de duzină de ori în prima zi, ca să-i aducă mâncare şi băutură şi să-i spună noutăţi despre marş. Un bărbat care zâmbea cu uşurinţă şi glumea la nesfârşit, masiv şi bine hrănit, cu obraji rozalii, ochi albaştri şi o încâlceală de păr blond răvăşit de vânt, tot atât de albicios ca inul, era un temnicer politicos, ba chiar preocupat de confortul ostaticei sale.

— Te doreşte, spuse Ursoaica, după cea de-a treia vizită a sa.

Numele ei adevărat era Alysane din Casa Mormont, dar îşi purta celălalt nume cu uşurinţa cu care-şi ducea zalele. Scundă, îndesată, musculoasă, moştenitoarea Insulei Ursului avea coapse groase, sâni mari şi mâini uriaşe, cu creste din bătături. Purta chiar şi în somn o cămaşă de zale pe sub blănuri, piele fiartă sub zale şi o blană veche de oaie, întoarsă pe dos ca să-i ţină de cald, sub pielea fiartă. Toate astea o făceau să pară aproape la fel de lată pe cât de înaltă. Şi feroce. Lui Asha Greyjoy îi era uneori greu să-şi aducă aminte că ea şi Ursoaica erau aproape de aceeaşi vârstă.

— Îmi doreşte pământurile, răspunse Asha. Vrea Insulele de Fier.

Cunoştea semnele. Văzuse mai înainte lucruri asemănătoare la alţi pretendenţi. Posesiunile strămoşeşti ale lui Massey, aflate departe, în Sud, erau pierdute pentru el, aşa că trebuia fie să facă o căsătorie avantajoasă, fie să se resemneze cu poziţia de simplu cavaler al casei regale. Stannis îi spulberase speranţele de a se însura cu prinţesa sălbatică despre care auzise Asha vorbindu-se atât de mult, aşa că acum pusese ochii pe ea. Fără îndoială că se visa aşezând-o pe Jilţul de Piatră din Pyke şi domnind prin intermediul ei, ca lord şi stăpân. Pentru asta ar fi fost nevoie s-o scape mai întâi de actualul ei lord şi stăpân, ca să fie sigur… fără a-l mai pomeni pe unchiul care o măritase cu el. *Puţin probabil,* aprecie Asha. *Ochi-de-Cioară l-ar putea înfuleca pe Ser Justin la micul dejun şi nici măcar n-ar râgâi.*

N-avea nicio importanţă. Pământurile tatălui ei n-aveau să fie niciodată ale ei, indiferent cu cine s-ar fi măritat. Oamenii de fier nu erau un popor iertător, iar Asha fusese învinsă de două ori. O dată la plebiscit, de unchiul ei, Euron, şi apoi la Deepwood Motte, de Stannis. Mai mult decât suficient pentru a purta un stigmat care o făcea nepotrivită pentru domnie. Măritându-se cu Justin Massey sau cu oricare dintre lorzii lui Stannis ar fi făcut mai mult rău decât bine. *În cele din urmă, fiica krakenului s-a dovedit a fi doar o femeie,* ar fi spus căpitanii şi regii. *Uite cum îşi desface picioarele pentru lordul ăsta molâu din câmpiile verzi.*

Cu toate acestea, dacă Ser Justin dorea s-o curteze, încercând să-i obţină favorurile cu mâncare, vin şi vorbe, Asha nu intenţiona să-l descurajeze. Era o companie mai plăcută decât Ursoaica taciturnă, iar ea era singură printre cinci mii de duşmani. Tris Botley, Qarl Fecioara, Cromm, Roggon şi restul grupului ei însângerat fuseseră lăsaţi la Deepwood Motte, în temniţele lui Galbart Glover.

Oştirea mărşălui treizeci şi cinci de kilometri în prima zi, după socoteala călăuzelor trimise de Lady Sybelle, urmăritori şi vânători legaţi de Deepwood cu jurământ de credinţă, cu nume de clanuri precum Forrester şi Woods,

Branch şi Bole. A doua zi, străbătu douăzeci şi patru de kilometri şi avangarda ieşi de pe pământurile lui Glover, intrând în desişul pădurii lupilor.

— *R'hllor, trimite-ne lumina ta, să ne călăuzească prin această întunecime,* se rugară credincioşii în noaptea aceea, adunaţi în jurul vâlvătăii ce sfârâia alături de cortul regelui.

Cavaleri şi oşteni din Sud, cu toţii. Asha i-ar fi numit oamenii regelui, dar restul locuitorilor din ţinuturile furtunii şi cei de pe domeniile coroanei le spuneau oamenii reginei… deşi regina pe care o urmau era cea roşie de la Castelul Negru, nu soţia pe care şi-o lăsase Stannis Baratheon în urmă, la Rodul de Est la Mare.

— *Oh, Stăpâne al Luminii, te rugăm fierbinte, aruncă-ţi ochiul de foc asupra noastră şi ţine-ne la adăpost de primejdii şi la căldură,* intonară ei către flăcări, *căci noaptea e neagră şi plină de spaime.*

Îi conducea un cavaler uriaş, Ser Godry Farring. *Godry Moartea Uriaşilor. Un nume mare pentru un om neînsemnat.* Farring avea pieptul lat şi plin de muşchi sub platoşă şi sub zale. Era şi îngâmfat şi prost, aşa i se părea Ashei, însetat de glorie, surd când îl preveneai, însetat de laude şi dispreţuitor faţă de oamenii din popor, de lupi şi de femei. De fapt nu se deosebea prea mult de regele său.

— Îngăduie-mi să merg călare, îl rugă Asha pe Ser Justin, când el veni la căruţă cu o jumătate de jambon. Înnebunesc în lanţurile astea. N-o să-ncerc să fug. Îţi dau cuvântul meu.

— Aş face-o dacă mi-ar sta în puteri, doamna mea. Dar nu mie îmi eşti ostatică, ci regelui.

— Regele tău n-o să accepte niciodată cuvântul unei femei.

Ursoaica mârâi.

— De ce ne-am încrede în cuvântul unui om de fier după ceea ce-a făcut fratele tău la Winterfell?

— Eu nu sunt Theon, insistă Asha… dar lanţurile rămaseră.

În vreme ce Ser Justin galopa spre coada coloanei, ea se

pomeni reamintindu-şi cum îşi văzuse ultima oară mama. Fusese la Harlaw, la Zece Turnuri. În camera mamei ei pâlpâia o lumânare, dar imensul pat sculptat era gol sub baldachinul prăfuit. Lady Alannys stătea la fereastră, privind marea.

— Mi-ai adus băieţelul? o întrebase, cu buzele tremurând.

— Theon n-a putut să vină, îi spusese Asha, uitându-se la ruina în care se transformase femeia ce îi dăduse naştere, mama care pierduse doi fii. Iar al treilea…

Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinţ.

Indiferent ce urma să se întâmple după începerea bătăliei de la Winterfell, Asha nu credea că fratele ei ar fi putut să-i supravieţuiască. *Theon Schimbă-mantie. Până şi Ursoaica îi vrea capul într-o ţeapă.*

— Ai fraţi? îşi întrebă ea temnicera.

— Surori, răspunse Alysane Mormont, morocănoasă ca de obicei. Am fost cinci copii. Numai fete. Lyanna s-a întors pe Insula Ursului. Lyra şi Jory sunt cu mama noastră. Dacey a fost ucisă.

— La Nunta Roşie.

— Da. Alysane o privi o clipă pe Asha. Am un fiu. N-are decât doi ani. Fiica mea are nouă.

— Ai început de tânără.

— De prea tânără. Dar e mai bine aşa decât s-aştepţi prea mult.

O împunsătură la adresa mea, se gândi Asha, *dar treacă de la mine.*

— Eşti măritată?

— Nu. Tatăl copiilor mei e un urs.

Alysane zâmbi. Dinţii ei erau strâmbi, dar zâmbetul avea ceva plăcut.

— Femeile din clanul Mormont sunt oameni-fiară. Ne transformăm în ursoaice şi ne găsim perechea în pădure. Toată lumea o ştie.

Asha îi întoarse zâmbetul.

— Femeile din clanul Mormont sunt şi luptătoare.

Zâmbetul celeilalte păli.

— Suntem ceea ce ne-aţi făcut. Pe Insula Ursului toţi copiii învaţă să se teamă de krakenii care se înalţă din mare.

Vechea Rânduială. Asha se răsuci, iar lanţurile zornăiră uşor. În cea de-a treia zi, pădurea se strângea în jurul lor şi drumurile umblate se preschimbau în poteci croite de fiare, care se dovediră în curând prea înguste pentru căruţele late. Ici şi colo ocoleau, abătându-se de la semnele familiare: un deal pietros care aducea oarecum a cap de lup, dacă-l priveai dintr-o anumită parte, o cascadă pe jumătate îngheţată, o arcadă naturală de piatră cu barbă de muşchi gri-verzui. Asha le cunoştea pe toate. Mai făcuse drumul acela, îndreptându-se spre Winterfell ca să-l convingă pe fratele ei Theon să-şi abandoneze cucerirea şi să se-ntoarcă împreună cu ea în siguranţa oferită de Deepwood Motte. *Şi aici am dat greş.*

În ziua aceea străbătură douăzeci şi doi de kilometri şi se bucurară pentru asta.

Când se lăsă amurgul, vizitiul trase căruţa sub un copac. În vreme ce slobozea caii din frâu, Ser Justin sosi mânându-şi bidiviul la trap mărunt şi îndepărtă cătuşele din jurul gleznelor Ashei. El şi Ursoaica o escortară, traversând tabăra către cortul regelui. O fi fost ostatică, dar continua să fie o Greyjoy din Pyke, şi lui Stannis Baratheon îi făcea plăcere să-i ofere firimituri de la masa lui când cina cu căpitanii şi cu comandanţii.

Cortul regelui era aproape tot atât de mare precum conacul de la Deepwood Motte, dar, în afară de mărime, nu avea prea multă grandoare. Pereţii ţepeni din pânză groasă, galbenă, erau aproape decoloraţi, mânjiţi de noroi şi de apă, cu pete vizibile de mucegai. În vârful stâlpului din mijloc fâlfâia stindardul regal, auriu, cu un cap de cerb în centrul unei inimi în flăcări. Flamurile lorzilor din Sud veniţi în Nord cu Stannis îl înconjurau pe trei laturi. Pe cea de-a patra vuia focul, biciuind cerul tot mai întunecat cu trombe de flăcări.

O duzină de oameni spărgeau lemne ca să alimenteze vâlvătaia când Asha sosi şchiopătând, însoţită de paznicii

ei. *Oamenii reginei.* Zeul lor era R'hllor cel Roşu, un zeu pizmaş. Zeul Înecat din Insulele de Fier, căruia i se închina ea, era în ochii lor un demon şi, dacă nu îmbrăţişa credinţa în acest Stăpân al Luminii, Asha avea să fie blestemată şi osândită. *M-ar arde bucuroşi pe mine în locul buştenilor şi crengilor rupte.* Unii chiar sugeraseră asta în timpul audierii ei de după lupta din pădure. Stannis refuzase.

Regele stătea lângă cort, cu privirile pierdute în flăcări. *Ce vede acolo? Izbânda? Osânda? Chipul zeului său roşu şi flămând?* Ochii îi erau afundaţi în orbite, iar barba tunsă scurt părea doar o umbră aşternută peste obraji şi peste maxilarul ciolănos. Însă în privirea lui era forţă, o sălbăticie de fier care îi spunea Ashei că omul acela n-avea să facă niciodată cale întoarsă, abandonându-şi drumul.

Se lăsă într-un genunchi în faţa lui.

— Sire.

Sunt destul de umilă pentru gustul tău, Înălţimea Ta? Sunt destul de stâlcită, de plecată şi de zdrobită ca să-ţi fiu pe plac?

— Sfărâmă lanţurile care-mi încătuşează mâinile, te implor! Lasă-mă să călăresc. N-o să-ncerc să fug.

Stannis o privi ca pe un câine din partea căruia se aştepta să-şi frece spinarea arcuită de piciorul lui.

— Ţi-ai dobândit lanţurile singură.

— Aşa e. Dar acum îţi ofer oamenii mei, corăbiile mele, mintea mea.

— Corăbiile tale sunt în stăpânirea mea sau au ars. Oamenii tăi… câţi ţi-au rămas? Zece? Doisprezece?

Nouă. Şase, dacă îi socoteşti numai pe cei suficient de puternici ca să lupte.

— Dagmer Cleftjaw stăpâneşte Castelul lui Torrhen. E un luptător fioros şi un slujitor loial al Casei Greyjoy. Îţi pot da castelul, cu tot cu garnizoana lui.

Probabil, ar fi trebuit să adauge, dar nu şi-ar fi servit cauza arătându-şi îndoielile în faţa regelui.

— Castelul lui Torrhen nu valorează nici cât noroiul de sub tălpile mele. Winterfellul mă interesează.

— Scoate-mi lanţurile şi îngăduie-mi să te ajut să-l

cucereşti, sire. Fratele Înălţimii Tale era renumit fiindcă-şi transforma duşmanii înfrânţi în prieteni. Fă-mă omul tău.

— Pe tine zeii nu te-au făcut om, ci femeie. Cum aş putea să te schimb eu?

Stannis se întoarse din nou către foc şi către indiferent ce o fi văzut dansând printre flăcările lui portocalii.

Ser Justin Massey o înhăţă pe Asha de braţ şi o trase în cortul regal.

— Asta a fost o greşeală, doamna mea, îi spuse. Să nu-i mai vorbeşti niciodată despre Robert.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine. Asha ştia cum stăteau lucrurile cu fraţii mai mici. Îşi aducea aminte de Theon, pe când era copil, un băieţel sfios care trăia venerându-i pe Rodrik şi pe Maron şi temându-se de ei. *Nu reuşesc niciodată să se maturizeze atât cât e nevoie ca să scape de asta,* decise ea. *Un frate mai mic poate ajunge la o sută de ani, dar tot frate mai mic o să rămână.* Îşi zăngăni bijuteriile de fier şi îşi imagină ce plăcut ar fi fost să treacă în spatele lui Stannis şi să-l sugrume cu lanţul care-i lega încheieturile.

În seara aceea mâncară tocană de căprioară, pregătită dintr-un animal costeliv, doborât de un cercetaş pe nume Benjicot Branch. Dar numai în cortul regal. Dincolo de pereţii de pânză, fiecare om primi câte un codru de pâine şi câte o bucată de cârnat negru, nu mai lungă decât un deget, împins în josul gâtului cu ultimele rezerve din berea lui Galbart Glover.

O sută de leghe de la Deepwood Motte până la Winterfell. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

— Asta dac-am fi corbi, spuse Justin Massey în a patra zi de marş, ziua în care începu ninsoarea.

Căzură mai întâi câteva rafale firave. Reci şi umede, dar nicidecum ceva prin care să nu-şi poată continua cu uşurinţă înaintarea.

Însă a doua zi ninse din nou, precum şi în a doua şi apoi în a treia. Bărbile groase ale lupilor se acoperiră în curând de gheaţă acolo unde le îngheţaseră răsuflările, iar toţi

băietanii proaspăt raşi din Sud îşi lăsară favoriţii să crească, încercând să-şi încălzească astfel obrajii. Pământul din faţa coloanei dispăru în scurt timp sub o pătură albă care ascunse bolovanii, rădăcinile răsucite şi capcanele, transformând fiecare pas într-o aventură. Se înteţi şi vântul, mânând zăpada în faţa lui. Oastea regelui se preschimbă într-un convoi de oameni de zăpadă în mers împleticit printre troiene înalte până la genunchi.

În a treia zi de ninsoare, coloana începu să se rupă în bucăţi. În vreme ce cavalerii şi lorzii din Sud se trudeau din greu, cei de pe dealurile din Nord se descurcau mai bine. Caii lor mărunţi erau nişte animale mai sigure pe picioare şi mâncau mai puţin decât buiestraşii şi cu mult mai puţin decât caii mari de luptă, iar oamenii pe care-i purtau în şa se simţeau ca acasă în zăpadă. Majoritatea lupilor îşi puseră nişte încălţări ciudate. Le spuneau labe-de-urs şi erau bizar de alungite, făcute din beţe îndoite şi fâşii de piele. Legate de tălpile cizmelor, obiectele acelea le îngăduiau cumva să meargă pe deasupra zăpezii, fără să spargă pojghiţa de gheaţă şi să se afunde până la coapse.

Unii aveau labe-de-urs şi pentru cai şi micile animale miţoase le purtau cu aceeaşi uşurinţă cu care-şi purtau alţii potcoavele de fier... dar buiestraşii şi caii de luptă nu le voiau. După ce o parte din cavalerii regelui li le legară totuşi de picioare, animalele mari din Sud se împiedicară şi refuzară să se mai clintească sau încercară să şi le scuture de pe copite. Unul dintre caii mari îşi rupse o gleznă străduindu-se să meargă cu ele.

Pe labele lor de urs, oamenii Nordului începură în curând să se îndepărteze de restul oştirii. Îi depăşiră pe cavalerii din corpul coloanei, apoi pe Ser Godry Farring şi avangarda lui. Şi, între timp, căruţele şi cotigile din convoiul de bagaje rămâneau tot mai în urmă, atât de mult, încât oamenii din ariergardă îi sâcâiau fără încetare pe cei din convoi, cerându-le să grăbească pasul.

În a patra zi a viscolului, convoiul cu bagaje traversă întinderea vălurită a unor nămeţi înalţi până la brâu, care ascundea un lac îngheţat. Când gheaţa crăpă sub

greutatea căruţelor, apa îngheţată înghiţi trei vizitii şi patru cai, împreună cu doi dintre oamenii care încercaseră să-i salveze. Unul dintre aceştia era Harwood Fell. Cavalerii lui îl traseră afară înainte de a se îneca, dar nu înainte de a i se învineţi buzele şi de a i se albi pielea, căpătând culoarea laptelui. Pe urmă, nimic din tot ce încercară să facă nu păru să-l mai încălzească. Tremură violent ore în şir, chiar şi după ce-i tăiară şi îi scoaseră hainele îmbibate de apă, îl înfăşurară în blănuri şi îl aşezară lângă foc. În aceeaşi noapte căzu într-un somn agitat. Nu se mai trezi niciodată.

În noaptea aceea îi auzi Asha pentru prima oară pe oamenii reginei bombănind despre o jertfă – o ofrandă pentru zeul lor roşu, ca să poată pune capăt furtunii de zăpadă.

— Zeii Nordului au abătut viscolul ăsta asupra noastră, spuse Ser Corliss Penny.

— Zei falşi, insistă Ser Godry Moartea Uriaşilor.

— R’hllor e alături de noi, zise Ser Clayton Suggs.

— Dar Melisandre nu, preciză Justin Massey.

Regele nu spuse nimic. Dar îi auzea. Asha era sigură. Stătea la masa înaltă, cu supa de ceapă din care abia dacă gustase răcindu-i-se în faţă, şi se holba la flacăra celei mai apropiate lumânări cu ochii lui cu glugă, ignorând discuţia din jur. În locul lui vorbi Richard Horpe, un cavaler înalt şi subţire, mâna lui dreaptă.

— Viscolul trebuie să înceteze curând, declară el.

Dar furtuna de zăpadă nu făcu altceva decât să se înteţească. Vântul deveni un bici la fel de necruţător ca al unui supraveghetor de sclavi. Asha credea că făcuse cunoştinţă cu frigul la Pyke, când se năpustea vântul urlând dinspre mare, dar nu era nimic în comparaţie cu cel de acum. *Ăsta e un frig care te face să-ţi pierzi minţile.*

Nici măcar atunci când spre coada coloanei ajungea strigătul care anunţa popasul de noapte, nu era uşor să te-ncălzeşti. Corturile erau umede şi grele, greu de înălţat şi încă şi mai greu de strâns, şi se puteau prăbuşi oricând dacă deasupra lor se aduna prea multă zăpadă. Oastea

regelui se târa prin inima celei mai mari păduri din Cele Şapte Regate, însă lemnul uscat era din ce în ce mai greu de găsit. Focurile se împuţinau de la un popas la altul, iar cele care ardeau dădeau mai mult fum decât căldură. Hrana era cel mai adesea rece sau chiar crudă.

Spre disperarea oamenilor reginei, până şi focul aprins de ei în noapte se micşora şi îşi pierdea puterea.

— *Stăpâne al Luminii, păzeşte-ne de acest rău,* se rugau, conduşi de vocea groasă a lui Ser Godry Moartea Uriaşilor. *Arată-ne iarăşi soarele tău strălucitor, opreşte aceste vânturi şi topeşte aceste zăpezi, spre a putea să ajungem la duşmanii noştri şi să-i înfrângem. Noaptea e neagră şi rece şi plină de spaime, dar ale tale sunt puterea, slava şi lumina. R'hllor, îndestulează-ne cu focul tău.*

Ceva mai târziu, când Ser Corliss Penny se întrebă cu voce tare dacă se întâmplase vreodată ca o oaste întreagă să moară îngheţată iarna, în timpul unui viscol, lupii râseră.

— Asta nu e iarnă, declară Marele Wull Căldare. La noi, pe culmile dealurilor, se spune că toamna te sărută, dar iarna ţi-o trage muncindu-te din greu. Ăsta nu e decât sărutul toamnei.

Atunci să-ngăduie zeii să nu cunosc niciodată adevărata iarnă. Asha era cruţată de partea cea mai rea; la urma urmelor, ea era trofeul regelui. În timp ce alţii flămânzeau, ea era hrănită. În timp ce alţii tremurau, ei îi era cald. În timp ce alţii înaintau cu greu prin zăpadă, în şeile cailor obosiţi, ea călătorea pe un pat de blănuri dintr-o căruţă, cu un acoperiş de pânză ţeapănă care o ferea de zăpadă, stând tihnită în lanţurile ei.

Pentru cai şi pentru oamenii simpli era cel mai rău. Doi scutieri din ţinutul furtunilor înjunghiară de moarte un oştean, sfădindu-se pentru locul cel mai apropiat de foc. În noaptea următoare, încercând disperaţi să se-ncălzească într-un fel sau altul, nişte arcaşi izbutiră să dea foc cortului lor, ceea ce avu cel puţin meritul de a le încălzi pe cele din jur. Caii mari de luptă începură să moară de oboseală şi de frig.

— Ce e un cavaler fără cal? spuneau oamenii o ghicitoare.

— Un om de zăpadă cu sabie.

Toţi caii căzuţi erau măcelăriţi la faţa locului, pentru carne. Şi proviziile începuseră să li se împuţineze.

Peasebury, Cobb, Foxglove şi alţi cavaleri din Sud îl îndemnară pe rege să facă un popas până la oprirea viscolului. Stannis nu voia să facă nici una, nici alta. Nu le acordă atenţie nici oamenilor reginei când veniră să-l îndemne să-i aducă o jertfă înfometatului lor zeu roşu.

Ea află asta de la Justin Massey, care era mai puţin cucernic decât mulţi alţii.

— O jertfă va dovedi sinceritatea cu care continuă să ardă credinţa noastră, sire, îi spusese regelui Clayton Suggs.

Iar Godry Moartea Uriaşilor adăugase:

— Vechii zei ai Nordului au abătut viscolul asupra noastră. Numai R'hllor îi poate pune capăt. Trebuie să-i dăm un necredincios.

— Jumătate din oastea mea e alcătuită din necredincioşi, răspunsese Stannis. N-o să ard pe nimeni. Rugaţi-vă cu mai multă tărie.

N-o să ardă pe nimeni azi, pe nimeni mâine... dar, dacă ninsoarea continuă, cât timp o să treacă înainte de a începe să slăbească hotărârea regelui? Asha nu împărtăşise niciodată credinţa unchiului ei Aeron în Zeul Înecat, dar în noaptea aceea i se rugă Celui care Sălăşluieşte sub Valuri cu aceeaşi fervoare cu care i se ruga Păr Umed. Viscolul nu se domoli. Marşul continuă, mai întâi cu încetineala mersului nesigur, apoi cu cea a mersului târâş. O zi bună însemna opt kilometri. Apoi cinci. Apoi trei.

Din cea de-a noua zi a viscolului, căpitanii şi comandanţii erau văzuţi la fiecare popas intrând în cortul regelui uzi şi istoviţi, ca să se lase într-un genunchi şi să spună ce pierderi avuseseră în timpul zilei.

— Un mort. Trei dispăruţi.

— Şase cai morţi, unul fiind al meu.

— Doi morţi, dintre care un cavaler. Patru cai căzuţi. Am reuşit să-l ridicăm pe unul. Ceilalţi sunt pierduţi. Cai de luptă şi un buiestraş.

Numărătoarea frigului, aşa auzi Asha spunându-i-se. Convoiul de bagaje avea cel mai mult de suferit: cai morţi, oameni dispăruţi, căruţe răsturnate şi sfărâmate.

— Caii se afundă în zăpadă, îi spuse Justin Massey regelui. Oamenii se răzleţesc sau se aşază pur şi simplu jos, aşteptând să moară.

— Lăsaţi-i acolo! se răsti Regele Stannis. Continuăm marşul.

Oamenii Nordului se descurcau mult mai bine, cu caii lor mici şi cu labele-de-urs. Donnel Flint Negriciosul şi fratele lui vitreg Artos nu pierdură decât un singur om. Clanurile Liddle, Wull şi Norrey nu aveau nicio pierdere. Unul dintre catârii lui Morgan Liddle se rătăcise, dar el părea să creadă că i-l furase clanul Flint.

O sută de leghe de la Deepwood Motte până la Winterfell. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor. Cincisprezece zile. A cincisprezecea zi a marşului veni şi trecu, şi ei străbătuseră mai puţin de jumătate din distanţă. În urma lor se întindeau un şir de căruţe stricate şi de leşuri îngheţate, îngropate sub zăpada răscolită de vânt. Soarele, luna şi stelele dispăruseră de atât de multă vreme, încât Asha începea să se întrebe dacă nu cumva visase că existau.

Erau într-a douăzecea zi de mers când reuşi în sfârşit să scape de lanţurile de la glezne. Către sfârşitul după-amiezii, unul dintre caii care trăgeau căruţa ei muri în hamuri. Nu găsiră niciunul cu care să-l înlocuiască; era nevoie de toate animalele de povară rămase ca să tragă căruţele cu mâncare şi cu nutreţ. Când ajunse acolo, Ser Justin Massey le spuse să taie calul mort pentru carne şi să sfărâme căruţa pentru lemne de foc. Pe urmă scoase lanţurile din jurul gleznelor Ashei, frecându-i pulpele ca să-i pună sângele în mişcare.

— N-am de unde să-ţi dau un cal, doamna mea, iar dacă ne-am urca amândoi pe al meu i-am aduce şi lui sfârşitul.

Trebuie să mergi pe jos.

Glezna Ashei zvâcnea dureros sub greutatea ei, la fiecare pas. *Frigul o s-o amorţească destul de repede,* îşi spuse. *Într-o oră n-o să-mi mai simt deloc picioarele.* Nu greşea decât în parte; se întâmplă după un timp mult mai scurt. Când întunericul opri coloana, se împleticea şi tânjea după confortul închisorii ei pe roţi. *Lanţurile m-au slăbit.* La cină era atât de istovită, încât adormi la masă.

În cea de-a douăzeci şi şasea zi a marşului de cincisprezece zile mâncară ultimele legume. În cea de-a treizecea, ultimele rezerve de porumb şi de nutreţ. Asha se întrebă cât timp putea supravieţui un om mâncând carne crudă, pe jumătate îngheţată.

— Branch jură că suntem numai la trei zile de mers de Winterfell, îi spuse Ser Richard Horpe regelui imediat după numărătoarea frigului.

— Dacă-i lăsăm pe oamenii cei mai slăbiţi în urmă, zise Corliss Penny.

— Oamenii cei mai slăbiţi nu mai pot fi salvaţi, insistă Horpe. Cei destul de puternici trebuie s-ajungă la Winterfell, sau vor muri şi ei.

— Stăpânul Luminii ne va da castelul, spuse Ser Godry Farring. Dacă Lady Melisandre ar fi fost cu noi…

În cele din urmă, după o zi de coşmar în care coloana nu înainta decât un kilometru şi jumătate şi pierdu o duzină de cai şi patru oameni, Lordul Peasebury se întoarse împotriva oamenilor Nordului:

— Marşul ăsta a fost o nebunie. Tot mai mulţi morţi pe zi ce trece, şi pentru ce? Pentru o fată?

— Fata lui Ned, spuse Morgan Liddle.

Era al doilea din trei fii şi ceilalţi lupi îi spuneau Liddle Mijlocilă, deşi nu o făceau prea des când îi putea auzi. Era acel Morgan care aproape că o măcelărise pe Asha în lupta de la Deepwood Motte. Venise la ea mai târziu, în timpul marşului, să-i ceară iertare… pentru că, în înfierbântarea încleştării, îi spusese „târfă”, nu pentru că-ncercase să-i crape capul cu securea.

— Fata lui Ned, repetă ca un ecou Marele Wull Căldare.

Şi am fi avut-o şi pe ea, şi castelul, dacă voi, filfizonii înfumuraţi din Sud, nu v-aţi fi pişat în pantalonii voştri de satin când aţi văzut puţină zăpadă.

— *Puţină* zăpadă? Buzele lui Peasebury, de altfel catifelate ca ale unei fetişcane, se strâmbară de furie. Sfatul vostru nechibzuit ne-a impus marşul ăsta, Wull. Încep să bănuiesc că aţi fost tot timpul oamenii lui Bolton. Aşa stau lucrurile? El v-a trimis să vă turnaţi şoaptele otrăvite în urechea regelui?

Căldare îi râse în nas.

— Lord Păstaie de Mazăre[1]. Dac-ai fi fost bărbat, te-aş fi ucis pentru asta, dar sabia mea e dintr-un oţel prea fin ca s-o spurc cu sângele unui laş. Luă o înghiţitură de bere şi îşi şterse buzele. Da, oamenii mor. Vor mai muri şi alţii înainte de a vedea Winterfellul. Şi ce dacă? E război. În războaie mor oameni. Aşa trebuie să fie. Aşa a fost întotdeauna.

Ser Corliss Penny îi aruncă şefului clanului o privire neîncrezătoare.

— Tu *vrei* să mori, Wull?

Asta păru să-l amuze pe bărbatul din Nord.

— Vreau să trăiesc veşnic într-un ţinut unde vara ţine o mie de ani. Vreau un castel în nori, de unde să-mi cobor privirea în jos, asupra lumii. Vreau să am din nou douăzeci şi şase de ani. Atunci puteam să lupt toată ziua şi să mă culc cu muierile toată noaptea. Ce vor oamenii n-are nicio importanţă. Iarna e aproape asupra noastră, băiete. Şi iarna e moarte. Aş vrea mai degrabă să-mi moară oamenii luptând pentru fetiţa lui Ned decât singuri şi flămânzi în zăpadă, vărsând lacrimi care le-ngheaţă pe obraji. Nimeni nu cântă despre bărbaţii care mor aşa. Cât despre mine, sunt bătrân. Asta o să fie ultima mea iarnă. Lăsaţi-mă să mă scald în sângele lui Bolton înainte de a-mi da duhul. Vreau să-l simt împroşcându-mi faţa când muşcă securea mea adânc din ţeasta unui Bolton. Vreau să mi-l ling de pe

---

[1] Peasebury este Lord de Poddingfield, *pea* însemnând „mazăre”, iar *pod,* „păstaie” (n. tr.).

buze şi să mor cu gustul lui pe limbă.

— Da! strigă Morgan Liddle. Sânge şi luptă!

Pe urmă strigau toţi oamenii dealurilor, lovind în masă cu pocalele şi cu coarnele din care beau şi umplând cortul regelui cu clinchete.

Şi Asha Greyjoy ar fi întâmpinat cu bucurie o luptă. *O bătălie, să pună capăt acestei mizerii. Oţel pe oţel, zăpadă roz, scuturi strivite, membre retezate, iar totul se va termina.*

A doua zi, iscoadele regelui dădură din întâmplare peste satul părăsit al unor plugari, între două lacuri – un loc sărăcăcios, nu mai mult de câteva colibe, un conac şi un turn de veghe. Richard Horpe le porunci să se oprească, deşi în ziua aceea străbătuseră mai puţin de un kilometru şi mai erau câteva ceasuri bune de lumină. Ora răsăritului de lună trecu înainte ca ariergarda şi convoiul cu bagaje să pătrundă în sat în dezordine. Asha intră odată cu cel din urmă.

— În lacurile astea e peşte, îi spuse Horpe regelui. O să tăiem copci în gheaţă. Oamenii Nordului ştiu cum se face.

Chiar şi în mantia lui largă de blană şi cu armura grea, Stannis arăta ca un om cu un picior în groapă. Puţina carne pe care o avea pe trupul înalt şi uscăţiv la Deepwood Motte se topise în timpul marşului. Sub piele i se contura forma craniului şi fălcile i se încleştau atât de tare, încât Asha se temea să nu i se spargă dinţii.

— Atunci, pescuiţi, spuse el, muşcând din fiecare cuvânt cu un clănţănit. Dar plecăm la primii zori.

Însă, când se lumină de ziuă, tabăra se trezi în zăpadă şi tăcere. Cerul se preschimbase din negru în alb, dar nu părea mai strălucitor. Asha Greyjoy se trezi încordată şi înfrigurată sub mormanul de blănuri pentru dormit, ascultând sforăiturile Ursoaicei. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să sforăie atât de zgomotos, dar se obişnuise cu asta în timpul marşului şi sunetul i se părea acum chiar liniştitor. Liniştea era cea care o îngrijora. Nu suna nicio trâmbiţă, trezind oamenii ca să încalece, să formeze coloana, să se pregătească de marş. Niciun corn

de război nu-i chema pe oamenii Nordului. *Ceva nu merge cum ar trebui.*

Asha se târî de sub blănurile pentru dormit şi ieşi din cort împingându-se şi doborând într-o parte zidul de zăpadă care îi pecetluise înăuntru în timpul nopţii. Lanţurile îi zăngăniră când se ridică în picioare şi respiră aerul îngheţat. Ninsoarea continua să cadă, încă şi mai deasă decât atunci când se târâse în cort. Lacurile dispăruseră, aşa cum dispăruse şi pădurea. Putea să vadă formele celorlalte corturi şi ale colibelor, precum şi focul de semnalizare care ardea în vârful turnului de veghe, dar nu şi turnul. Viscolul înghiţise restul.

Undeva, în faţa lor, Roose Bolton îi aştepta între zidurile Winterfellului, dar oastea lui Stannis Baratheon nu se clintea, înzăpezită, închisă între ziduri de gheaţă şi zăpadă, flămânzind de moarte.

DAENERYS

Lumânarea era aproape mistuită. Mai rămăseseră mai puţin de doi centimetri, ieşiţi în afara unei bălţi de ceară topită, caldă, pentru a-şi arunca lumina asupra patului reginei. Flacăra începuse să pâlpâie.

O se stingă în curând, îşi dădu seama Dany, *şi atunci o să se sfârşească o altă noapte.*

Zorile veneau întotdeauna prea repede.

Nu dormise, nu putuse să doarmă, nu voise să doarmă. Nu cutezase nici măcar să închidă ochii de teama că în clipa ridicării pleoapelor avea să fie dimineaţă. Dacă ar fi avut puterea, şi-ar fi prelungit nopţile la nesfârşit, dar singurul lucru pe care-l putea face era să rămână trează şi să-ncerce să savureze momentele delicioase până la ultimul, înainte să le transforme zorii în nimic mai mult decât nişte amintiri tot mai şterse. Alături de ea, Daario Naharis dormea la fel de liniştit ca un nou-născut. Avea un har al somnului, aşa se lăudase, zâmbind precum o făcea el, plin de o absolută încredere în sine. Când era pe drumuri, dormea, pretindea el, mai degrabă în şa, ca să fie bine odihnit dacă nimerea în vreo bătălie. Soare sau furtună, n-avea nicio importanţă.

— Un războinic care n-adoarme repede n-are putere în luptă, spunea el.

Şi nici nu era hărţuit vreodată de coşmaruri. Când Danny îi povesti cum era bântuit Serwyn Scutul Oglindă de stafiile tuturor cavalerilor pe care-i ucisese, Daario nu făcuse altceva decât să râdă.

— Dacă cei pe care i-am ucis vin să mă sâcâie, îi mai ucid încă o dată.

Are conştiinţa unui mercenar, înţelesese ea atunci. *Adică n-are conştiinţă.*

Daario era întins pe burtă, cu picioarele lui lungi acoperite de încâlceala cuverturilor uşoare de in, cu faţa

pe jumătate îngropată în perne.

Dany îşi plimbă mâna pe spatele lui, urmărindu-i şira spinării. Pielea era netedă la atingere, aproape fără păr. *Pielea lui e mătase şi satin.* Îl plăcea să-l simtă sub degete. Îi plăcea să-i treacă degetele prin păr, să-i maseze pulpele ca să-i alunge durerea după o zi lungă de stat în şa, să-i cuprindă bărbăţia şi să i-o simtă întărindu-i-se în palmă.

Dacă ar fi fost o femeie obişnuită, şi-ar fi petrecut bucuroasă întreaga viaţă atingându-l pe Daario, mângâindu-i cicatricele şi făcându-l să-i spună cum ajunsese s-o capete pe fiecare dintre ele. *Aş renunţa la coroană dacă mi-ar cere-o,* se gândi Dany… dar el nu i-o ceruse şi n-avea să i-o ceară niciodată. Daario putea să-i şoptească vorbe de dragoste când erau amândoi ca unul, dar ea ştia că regina-dragon era aceea pe care o iubea. *Dacă renunţ la coroană n-o să mă mai vrea.* În plus, regii care-şi pierdeau coroanele îşi pierdeau şi capetele, iar ea nu vedea de ce ar fi fost altfel pentru regine.

Lumânarea licări pentru o ultimă oară şi pieri, înecându-se în propria ceară. Întunericul înghiţi salteaua de puf şi pe cei culcaţi pe ea şi umplu fiecare cotlon al încăperii. Dany îşi puse braţele în jurul căpitanului ei şi se apăsă peste spatele lui. Îi sorbi mirosul, savurând căldura cărnii lui, senzaţia dăruită de pielea lui lipită de ea ei. *Ţine minte,* îşi spuse. *Ţine minte cum e când îl simţi.* Îl sărută pe umăr. Daario se rostogoli către ea, cu ochii deschişi.

— Daenerys.

Îi zâmbi leneş. Ăsta era un alt talent al lui: se trezea dintr-odată, ca o pisică.

— S-au ivit zorile?

— Nu încă. Mai avem un scurt răgaz.

— Mincinoaso! Îţi pot vedea ochii. Aş fi putut, dac-am fi fost în întunecimea nopţii? Daario azvârli cuverturile cu o zvâcnire a picioarelor şi se săltă în capul oaselor. Semiîntuneric. Ziua va fi aici curând.

— Nu vreau să se termine noaptea asta.

— Nu? Şi de ce, regina mea?

— Ştii.

— Nunta? El râse. Mărită-te cu mine.
— Ştii că nu pot.
— Tu eşti regina. Poţi să faci ce-ţi place. Îşi lăsă palma să alunece de-a lungul piciorului ei.
— Câte nopţi ne mai rămân?
Două. Numai două.
— Ştii la fel de bine ca şi mine. Noaptea asta şi următoarea şi apoi trebuie să punem capăt.
— Mărită-te cu mine, şi vom avea toate nopţile, pentru totdeauna.
Aş face-o, dac-aş putea. Khal Drogo fusese pentru ea soare-şi-stele, dar el era mort de atâta vreme, încât Daenerys aproape că uitase cum era să iubeşti şi să fii iubită. Daario o ajutase să-şi amintească. *Eram moartă şi m-a readus la viaţă. Dormeam şi m-a trezit. Căpitanul meu viteaz!* Chiar şi aşa, în ultima vreme devenise prea îndrăzneţ. În ziua ultimei lui ieşiri din cetate se întorsese şi-i aruncase la picioare capul unui nobil yunkai, apoi o sărutase în sala mare, ca să vadă toată lumea, până când îi despărţise Ser Barristan Selmy. Ser Bunic fusese atât de furios, încât Dany se temuse că avea să se verse sânge.
— Nu ne putem cununa, iubirea mea. Ştii de ce.
El coborî din pat.
— Atunci, mărită-te cu Hizdahr. O să-i ofer ca dar de nuntă o pereche frumoasă de coarne. Bărbaţilor ghiscari le place să se fudulească punându-şi coarne. Şi le fac din propriul lor păr, cu piepteni, ceară şi fiare.
Daario îşi găsi pantalonii şi şi-i puse. Nu se complica purtând lenjerie.
— Odată ce mă mărit, dacă mă doreşti o să te faci vinovat de înaltă trădare.
Dany îşi săltă cuvertura peste sâni.
— Atunci trebuie să fiu trădător.
Daario îşi trase o tunică de mătase albastră peste cap şi îşi îndreptă vârfurile bărbii cu degetele. Şi-o vopsise din nou pentru ea, ca să nu mai fie purpurie, ci albastră, ca atunci când îl văzuse prima oară.
— Miros a tine, zâmbi el, adulmecându-şi degetele.

Lui Dany îi plăcea cum scânteia dintele lui de aur la fiecare surâs. Îi plăcea părul lui fin de pe piept. Îi plăceau puterea braţelor lui, sunetul râsului, felul în care se uita în ochii ei şi îi rostea numele când îşi lăsa bărbăţia să alunece în ea.

— Eşti frumos, se trezi spunând în timp ce-l privea încălţându-şi cizmele de călărie şi legându-le şireturile.

Uneori o lăsa s-o facă în locul lui, dar nu şi în ziua aceea, aşa se părea. *S-a zis şi cu asta.*

— Nu destul de frumos ca să te măriţi cu mine.

Daario îşi luă centura sabiei din cârligul în care o atârnase.

— Unde te duci?

— Afară, în oraşul tău, să beau o bute sau chiar două şi să stârnesc o ceartă. A trecut prea mult de când n-am mai omorât pe nimeni. Poate-ar trebui să-ţi caut logodnicul.

Dany aruncă în el cu o pernă.

— Să-l laşi pe Hizdahr în pace!

— Cum porunceşte regina mea. Deschizi curtea pentru judecată?

— Nu. Mâine o să fiu femeie măritată, iar Hizdahr o să fie rege. Să *ţină* el judecata. Ăştia sunt oamenii lui.

— O parte sunt ai lui, o parte ai tăi. Cei pe care i-ai eliberat.

— Râzi de mine?

— Cei cărora le spui copiii tăi. Ei îşi vor mama.

— Da, o faci. *Râzi* de mine.

— Numai puţin, inimă strălucitoare. O să ţii judecata?

— Poate după nuntă. După pace.

— Acest *după* despre care vorbeşti n-o să vină niciodată. Ar trebui să-ţi aduni consiliul. Noii mei oameni nu cred că eşti aievea. Cei care-au venit de la Hoinari. Cei mai mulţi sunt născuţi şi crescuţi în Westeros, cu capul plin de poveşti despre Targaryeni. Vor să vadă unul cu ochii lor. Broscoiul are un dar pentru tine.

— Broscoiul? chicoti ea. Şi cine e Broscoiul ăsta?

El ridică din umeri.

— Un băiat dornishean. E scutierul cavalerului uriaş

căruia îi spun ei Maţe-Verzi. I-am cerut să-mi dea mie darul, ca să ţi-l aduc, dar n-a vrut.

— Oh, un broscoi deştept. „Dă-mi mie darul.” Dany aruncă în el cu o altă pernă. L-aş fi văzut vreodată?

Daario îşi mângâie mustaţa aurie.

— Aş fura eu de la dulcea mea regină? Dacă ar fi fost un dar demn de tine, ţi l-aş fi pus eu însumi în mâinile catifelate.

— Ca un simbol al dragostei tale?

— În privinţa asta n-o să spun nimic, dar lui i-am zis că ţi-l poate dărui. Doar n-o să faci un mincinos din Daario Naharis?

Dany nu se simţea în stare să-l refuze.

— Cum ţi-e voia. Adu-ţi broscoiul mâine la Curte. Adu-i şi pe ceilalţi. Pe cei din Westeros.

Ar fi fost plăcut s-audă limba comună din gura altcuiva în afară de Ser Barristan.

— Cum porunceşte regina mea.

Daario se înclină adânc, rânji şi plecă, cu mantia învârtejindu-i-se în urmă.

Dany rămase printre aşternuturile mototolite, cu braţele în jurul genunchilor, atât de deznădăjduită, încât nici măcar n-o auzi pe Missandei aducând cu paşi uşori pâine, lapte şi smochine.

— Înălţimea Ta? Nu te simţi bine? Te-am auzit ţipând în bezna nopţii.

Dany luă o smochină. Era neagră, rotofeie, încă plină de rouă. *Oare Hizdahr o să mă facă vreodată să ţip?*

— Ai auzit ţipătul vântului.

Luă o înghiţitură, dar acum, când Daario plecase, fructul îşi pierduse savoarea. Se ridică oftând şi o chemă pe Irri, cerându-i o mantie, apoi ieşi pe terasă.

Duşmanii o înconjurau din toate părţile. La ţărm erau trase nu mai puţin de douăsprezece corăbii. În unele zile ajungeau să fie o sută, când erau debarcaţi oştenii. Yunkaii aduceau lemn pe mare. Dincolo de şanţurile lor de apărare, construiau catapulte, scorpioni şi trebuşete înalte. În nopţile liniştite auzea ciocanele răsunând în

văzduhul cald şi uscat. *Însă n-au turnuri de atac. Nici berbeci.* N-aveau să-ncerce să ia Meereenul cu asalt. Intenţionau s-aştepte în spatele liniilor lor de asediu, aruncând pietre până când oamenii ei aveau să fie îngenuncheaţi de foame şi de molimă.

Hizdahr o să-mi aducă pacea. Trebuie.

În noaptea aceea bucătarii ei fripseră un ied, cu morcovi şi curmale, dar Dany nu reuşi decât să ciugulească. Perspectiva luptei cu Meereenul o istovise. Somnul veni greu, chiar şi după ce se întoarse Daario, atât de beat, încât abia se putea ţine pe picioare. Ea se zvârcoli şi se răsuci sub cuverturi, visând că o săruta Hizdahr… dar buzele lui erau vinete, lovite, şi, când o pătrunse, bărbăţia lui era rece ca gheaţa. Se săltă în capul oaselor, cu părul ciufulit şi cu aşternuturile răvăşite. Căpitanul ei dormea lângă ea, dar era singură. Voia să-l zgâlţâie, să-l trezească, să-l facă s-o pătrundă, s-o ajute să uite, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, el s-ar fi mulţumit să zâmbească, să caşte şi să spună: „N-a fost decât un vis, regina mea. Culcă-te la loc.”

Se strecură în schimb într-o mantie cu glugă şi ieşi pe terasă. Se apropie de balustradă şi rămase acolo, privind în jos, către oraş, aşa cum o mai făcuse de o sută de ori până atunci. *N-o să fie niciodată cetatea mea. N-o să fie niciodată căminul meu.*

Lumina de un roz palid a zorilor o găsi tot afară, pe terasa ei, dormind pe iarbă, sub o pătură de rouă fină.

— I-am promis lui Daario c-o să ţin judecata astăzi, le spuse slujnicelor ei, când o treziră. Ajutaţi-mă să-mi găsesc coroana. Oh, şi nişte veşminte, ceva uşor şi răcoros.

Îşi făcu apariţia cu o oră mai târziu.

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Khaleesi a întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanţurile şi Mamă a Dragonilor,* strigă Missandei.

Reznak mo Reznak se înclină şi îi adresă un zâmbet radios.

— Luminăţia Ta, devii tot mai frumoasă pe zi ce trece.

Cred că gândul la nuntă ţi-a dăruit o nouă strălucire. O, luminoasa mea regină!

Dany oftă.

— Cheamă-l pe primul petiţionar.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai ţinuse judecata, încât mulţimea celor care o aşteptau era copleşitoare. Partea din spate a sălii era o masă solidă de oameni şi încăierările depăşeau orice precedent. Inevitabil, cea care ieşi cu un pas în faţă fu Galazza Galare, cu capul sus, cu faţa ascunsă în spatele unui văl sclipitor.

— Luminăţia Ta, ar fi mai bine dacă am sta de vorbă între patru ochi.

— Aşa ar fi, dacă aş avea timpul necesar, răspunse Dany cu dulceaţă. Mâine îmi celebrez nunta. Ultima ei întâlnire cu Graţia Verde nu mersese prea bine. Ce vrei să-mi spui?

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre cutezanţa unui anumit căpitan.

Îndrăzneşte să rostească aşa ceva în faţa întregii Curţi? Dany îşi simţi furia dezlănţuindu-se. *Are curaj, dar dacă-şi imaginează că am de gând să mai suport o palmă, nici că se poate înşela mai mult.*

— Oacheşul Ben Plumm ne-a şocat pe toţi, spuse ea, dar mă previi prea târziu. Şi ştiu că acum îţi doreşti să te-ntorci în templul tău şi să te rogi în linişte.

Graţia Verde se înclină.

— Mă voi ruga şi pentru tine.

O *altă palmă,* se gândi Dany, cu sângele urcându-i în obraji.

Restul nu fu decât o plictiseală bine cunoscută reginei. Stătu pe pernele ei, ascultând, cu un picior legănându-i-se cu iritare. La mijlocul zilei, Jhiqui îi aduse un platou cu smochine şi şuncă. Petiţionarii păreau să nu se mai sfârşească. Pentru fiecare doi pe care-i trimise afară cu zâmbetul pe buze, din sală ieşi câte unul cu ochii înroşiţi sau bombănind.

Soarele ajunse aproape la asfinţit înainte de a-şi face apariţia Daario Naharis cu noile lui Ciori ale Furtunii,

mercenarii din Westeros plecaţi de la Hoinari. Dany se pomeni uitându-se la ei în timp ce un alt petiţionar vorbea şi iar vorbea. *Aceştia sunt oamenii mei. Sunt regina lor de drept.* Păreau o şleahtă murdară, dar era de aşteptat din partea unor oşteni de vânzare. Cel mai tânăr nu putea să aibă decât cu maximum un an mai mult decât ea, iar cel mai bătrân îşi aniversase probabil numele de vreo şaizeci de ori. Câţiva lăsau să se vadă semnele bunăstării: brăţări de aur, tunici de mătase, centuri pentru sabie cu ţinte de argint. Pradă de război. Cei mai mulţi aveau haine simple, care arătau că fuseseră purtate îndelung.

Când îi aduse Daario în faţă, văzu că printre ei se afla o femeie, voinică, blondă şi înveşmântată numai în zale. Căpitanul ei o numi Frumoasa Meris, deşi frumoasă era ultimul lucru pe care l-ar fi spus Danny privind-o. Avea un metru optzeci şi cinci, îi lipseau urechile, avea nasul despicat, cicatrice pe amândoi obrajii şi cei mai reci ochi pe care-i văzuse vreodată regina. Cât despre ceilalţi…

Hugh Hungerford era zvelt şi dispreţuitor, cu picioare lungi, faţă prelungă, cu veşminte înzorzonate şi decolorate. Ţesătorul era scund şi musculos, cu păianjeni tatuaţi pe piept şi pe braţe. Orson Stone, un bărbat cu obrajii rumeni, pretindea că e cavaler, ca şi Lucifer Long. Will de la Pădure o cuprinse cu o privire lacomă chiar şi atunci când se lăsă într-un genunchi. Dick Păiosul avea ochii de culoarea albăstrelelor, părul alb ca pânza de in şi un zâmbet neliniştitor. Faţa lui Jack Roşcovanul era ascunsă de o barbă portocalie şi cuvintele lui erau neinteligibile.

— Şi-a muşcat jumătate din limbă în prima lui luptă, îi explică Hungerford.

Dornishenii păreau diferiţi.

— Dacă e pe placul Înălţimii Tale, spuse Daario, aceştia trei sunt Maţe-Verzi, Gerrold şi Broscoiul.

Maţe-Verzi era uriaş şi chel ca un pietroi, cu braţele destul de groase ca să rivalizeze până şi cu Vânjosul Belwas. Gerrold era uscăţiv, înalt, cu şuviţe strălucitoare în păr şi cu ochi albaştri-verzui surâzători. *Pun rămăşag că*

surâsul ăsta a cucerit inimile multor fecioare. Mantia lui era făcută dintr-o ţesătură moale de lână maronie, căptuşită cu mătase, un veşmânt prezentabil.

Broscoiul, scutierul, era cel mai tânăr dintre cei trei şi cel mai puţin impresionant, un flăcău serios, îndesat, cu părul castaniu şi ochi căprui. Avea faţa pătrată, frunte înaltă, fălci puternice şi nas lat. Miriştea de pe obrajii şi de pe bărbia lui îl făcea să arate a băiat care-ncearcă să-şi lase pentru prima oară barbă. Dany nu-şi dădea deloc seama de ce s-ar fi gândit cineva să-l poreclească Broscoiul. *O fi în stare să sară mai departe decât alţii.*

— Puteţi să vă ridicaţi, zise ea. Daario mi-a spus că aţi venit la noi din Dorne. Dornishenii vor fi întotdeauna bine veniţi la Curtea mea. Sunspearul i-a rămas credincios tatălui meu când Uzurpatorul i-a furat tronul. Probabil aţi înfruntat multe pericole ca s-ajungeţi la mine.

— Mult prea multe, răspunse Gerrold, bărbatul chipeş cu şuviţe strălucitoare în păr. Eram şase când am plecat din Dorne, Înălţimea Ta.

— Îmi pare rău pentru pierderile voastre. Regina se întoarse către însoţitorul lui mai masiv. Maţe-Verzi e un nume straniu.

— E o glumă, Înălţimea Ta. De pe corăbii. Mi-a fost rău pe drum, tot timpul, de când am plecat din Volantis. Am vomat şi… ei, n-ar trebui să spun.

Dany chicoti.

— Cred că pot să ghicesc, ser. Ser e bine spus, nu? Daario zice că eşti cavaler.

— Dacă e pe placul Înălţimii Tale, toţi trei suntem cavaleri.

Dany aruncă o privire spre Daario şi văzu furia fulgerându-i pe chip. *N-a ştiut.*

— Am nevoie de cavaleri, spuse ea.

Lui Ser Barristan i se treziseră bănuielile.

— E uşor să te pretinzi cavaler la o asemenea distanţă de Westeros. Sunteţi pregătiţi să apăraţi această laudă cu sabia sau cu lancea?

— Dacă trebuie, spuse Gerrold, deşi n-am să pretind că

vreunul dintre noi este egalul lui Barristan cel Viteaz. Înălţimea Ta, îţi cer iertare, dar ne-am înfăţişat în faţa ta sub nume false.

— Mai ştiu pe cineva care-a făcut cândva asta, spuse Dany, un bărbat pe nume Arstan Barbă Albă. Atunci dezvăluie-mi adevăratele voastre nume.

— Bucuroşi... dar, dacă-i putem cere reginei această îngăduinţă, există vreun loc cu mai puţini ochi şi mai puţine urechi?

Jocuri în alte jocuri.

— Cum ţi-e voia. Skahaz, goleşte-mi curtea.

Ţeastă-Rasă zbieră mai multe porunci. Fiarele lui de Bronz făcură restul, mânându-i afară din sală pe ceilalţi mercenari din Westeros şi pe petiţionari. Consilierii ei rămaseră.

— Acum, zise Dany, numele voastre.

Tânărul şi chipeşul Gerrold făcu o plecăciune.

— Ser Gerris Drinkwater, Înălţimea Ta. Sabia mea îţi aparţine.

Maţe-verzi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi ciocanul meu de război. Sunt Ser Archibald Yronwood.

— Şi tu, ser? îl întrebă regina pe băiatul căruia i se spunea Broscoiul.

— Dacă e pe placul Luminăţiei tale, îmi pot înfăţişa mai întâi darul?

— Cum ţi-e voia, încuviinţă Daenerys, curioasă, dar, când Broscoiul începu să înainteze, Daario Naharis făcu un pas în faţa lui şi întinse o mână înmănuşată.

— Dă-mi darul ăsta mie.

Cu faţa ca de piatră, băiatul bondoc se apleacă, îşi dezlegă cizma şi scoase un pergament îngălbenit de sub o clapă ascunsă în interior.

— Ăsta e darul tău? O bucată dintr-o scrisoare?

Daario smulse pergamentul din mâinile dornisheanului şi îl desfăşură, uitându-se bănuitor la sigilii şi la semnături.

— Foarte frumos, numai aur şi şnururi, dar nu ştiu să citesc scrijeliturile voastre din Westeros.

— Dă-i pergamentul reginei, îi porunci Ser Barristan. Acum.

Dany putea să simtă mânia din sală.

— Eu nu sunt decât o fetişcană şi fetişcanele trebuie să-şi primească darurile, spuse ea, pe un ton uşuratic. Daario, te rog, nu mă necăji. Adu-mi-l aici.

Pergamentul era scris în Limba Comună. Regina îl desfăşură încet, studiind sigiliile şi semnăturile. Când văzu numele lui Ser Willem Darry, inima începu să-i bată ceva mai repede. Citi totul o dată, apoi încă o dată.

— Putem şti şi noi ce scrie, Înălţimea Ta? întrebă Ser Barristan.

— E un pact secret, răspunse Dany, făcut în Braavos când eu nu eram decât o fetiţă. Pentru noi a semnat Ser Willem Darry, omul care ne-a scos pe mine şi pe fratele meu în taină de la Piatra Dragonului înainte de a ne putea prinde oamenii Uzurpatorului. Prinţul Oberyn Martell a semnat pentru Dorne, cu Lordul Mării ca martor. Îi întinse pergamentul lui Ser Barristan, ca să citească el însuşi. Alianţa trebuie să fie pecetluită printr-o căsătorie. În schimbul ajutorului oferit de Dorne pentru detronarea Uzurpatorului, fratele meu Viserys trebuia s-o facă pe Arianne, fiica Prinţului Doran, regina lui.

Bătrânul lord citi încet pactul.

— Dacă Robert ar fi ştiut de asta, ar fi distrus Sunspear aşa cum a distrus cândva Pyke şi ar fi cerut capul Prinţului Doran şi pe al Viperei Roşii… şi probabil şi pe al prinţesei dornishene.

— Nu mă-ndoiesc că de-asta Prinţul Doran a păstrat secretul pactului, sugeră Daenerys. Dacă fratele meu Viserys ar fi ştiut că-l aştepta o prinţesă dornisheană, ar fi traversat marea către Sunspear imediat ce ar fi fost destul de mare ca să se poată căsători.

— Şi ar fi atras astfel ciocanul de război al lui Robert asupra sa şi a Dornului, zise Broscoiul. Tata s-a mulţumit s-aştepte ziua în care Prinţul Viserys şi-ar fi găsit o armată.

— Tatăl tău?

— Prinţul Doran. Tânărul se lăsă din nou într-un

genunchi. Înălţimea Ta, am onoarea să fiu Quentyn Martell, prinţ al Dornului şi cel mai loial dintre supuşii tăi.

Dany râse.

Faţa prinţul dornishean se împurpură, în timp ce propria ei Curte şi consilierii o priveau nedumeriţi.

— Înălţimea Ta? întrebă Skahaz Ţeastă-Rasă, în limba ghiscari. De ce ai râs?

— I se spune *broscoiul* şi tocmai am aflat de ce. În basmele din Cele Şapte Regate sunt broscoi care se transformă în prinţi vrăjiţi când sunt sărutaţi de adevărata lor dragoste. Zâmbindu-le cavalerilor din Dorne, regina trecu din nou la Limba Comună. Spune-mi, Prinţe Quentyn, eşti un prinţ vrăjit?

— Nu, Înălţimea Ta.

— De asta mă temeam şi eu. *Nici vrăjit şi nici nu poate vrăji pe nimeni, din nefericire. Păcat că prinţul e el, nu cel cu umeri laţi şi păr de culoarea nisipului.* Dar ai venit totuşi pentru o sărutare. Vrei să te-nsori cu mine. Nu aşa merg lucrurile? Darul pe care mi-l aduci e dulcele tău sine. În loc de Viserys şi sora ta, trebuie să pecetluim noi doi pactul, dacă vreau ţinutul Dorne.

— Tata a sperat c-o să mă găseşti acceptabil.

Daario Naharis izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Eu zic că eşti un căţeluş. Regina are nevoie să-i stea alături un bărbat, nu un băiat smiorcăit. Nu eşti potrivit pentru o femeie ca ea. Când ţi-ai lins ultima oară buzele, n-ai simţit gustul laptelui mamei tale?

Faţa lui Ser Gerris Drinkwater se întunecă la auzul acestor cuvinte.

— Ţine-ţi limba-n frâu, mercenarule. Vorbeşti cu prinţul din Dorne.

— Şi cu doica lui, aşa mi se pare.

Daario îşi plimbă degetele peste mânerul sabiei şi zâmbi ameninţător.

Skahaz se încruntă, aşa cum nu se putea încrunta decât el.

— Băiatul o fi bun pentru Dorne, dar Meereenul are nevoie de un rege de sânge ghiscari.

— Am auzit de Dorne, se amestecă Reznak mo Reznak. Înseamnă nisip şi scorpioni, şi munţi roşii golaşi, copţi în soare.

— Înseamnă cincizeci de mii de suliţe şi de săbii, zălogite să intre în slujba reginei noastre, îi răspunse Prinţul Quentyn.

— Cincizeci de mii? exclamă batjocoritor Daario. Eu nu văd decât trei.

— Ajunge, spuse Daenerys. Prinţul Quentyn a traversat o jumătate de lume ca să-mi ofere darul său. Nu permit să fie tratat fără curtoazie. Se întoarse către dornisheni. Ar fi trebuit să veniţi acum un an. Am făgăduit să mă mărit cu nobilul Hizdahr zo Loraq.

— Nu e prea târziu…, începu Ser Gerris.

— La asta am să chibzuiesc eu, spuse Daenerys. Reznak, ai grijă să li se dea prinţului şi însoţitorilor săi apartamente demne de obârşia lor nobilă şi să li se îndeplinească dorinţele.

— Cum ţi-e voia, Luminăţia Ta.

Regina se ridică.

— Atunci, aici am terminat deocamdată.

Daario şi Ser Barristan o urmară în susul treptelor către apartamentele ei.

— Asta schimbă totul, zise bătrânul cavaler.

— Nu schimbă nimic, spuse Dany, în timp ce Irri îi scotea coroana. Cu ce ne-ajută trei oameni?

— Trei cavaleri, sublinie Selmy.

— Trei mincinoşi, interveni posomorât Daario. M-au înşelat.

— Te-au şi cumpărat, nu mă îndoiesc.

El nu se osteni să nege. Dany desfăcu pergamentul şi îl studie încă o dată. *Braavos. Asta s-a făptuit în Braavos, pe când locuiam noi în casa cu uşă roşie.* De ce-o făcea să se simtă atât de ciudat?

Se pomeni aducându-şi aminte coşmarul din noaptea trecută. *În vise e uneori adevăr.* Oare era posibil ca Hizdahr zo Loraq să se afle în slujba vrăjitorilor, asta însemnase visul? Îi spuneau oare zeii să-l dea deoparte pe

Hizdahr şi să se mărite în schimb cu prinţul dornishean? Ceva îi licări în memorie.

— Ser Barristan, care e blazonul Casei Martell?

— Un soare orbitor, străpuns de o suliţă.

Fiul soarelui. O străbătu un fior.

— Umbre şi şoapte.

Ce altceva mai spusese Quaithe? *Iapa albă şi fiul soarelui. Mai era şi un leu, şi un dragon. Sau dragonul sunt eu?*

— Fereşte-te de seneşalul parfumat. Asta-şi aducea aminte. Vise şi prorociri. De ce trebuie să fie întotdeauna ca nişte ghicitori? De aceea nu-mi plac. Oh, lasă-mă acum, ser! Mâine e ziua nunţii mele.

În noaptea aceea, Daario o avu în toate felurile în care poate avea un bărbat o femeie şi ea i se oferi din toată inima. Ultima oară, când răsărea soarele, îşi folosi gura ca să-l întărească iarăşi, aşa cum o învăţase Doreah cu mult timp în urmă, apoi îl călări cu atâta sălbăticie, încât rana lui reîncepu să sângereze şi, preţ de o încântătoare clipă, Daenerys nu putu spune dacă el era în ea sau ea era în el.

Dar, când asupra zilei ei de nuntă se ridică soarele, Daario făcu acelaşi lucru, punându-şi hainele şi închizându-şi centura sabiei cu catarama ei extravagantă, din aur strălucitor.

— Unde te duci? îl întrebă Dany. Îţi interzic să ieşi azi la atac în afara cetăţii.

— Regina mea e crudă, spuse căpitanul ei. Dacă nu-ţi pot măcelări duşmanii, cum să mă distrez în timpul nunţii tale?

— La căderea nopţii n-o să mai am nici un duşman.

— Acum suntem de-abia în zori, dulce regină. Ziua e lungă. E destul timp pentru o ultimă ieşire. O să-ţi aduc capul Oacheşului Ben Plumm ca dar de nuntă.

— Fără capete, insistă ea. Cândva mi-a adus flori.

— Să-l lăsăm pe Hizdahr să-ţi aducă flori. E adevărat că nu e el omul care să se-aplece ca să culeagă o păpădie, dar are slujitori care vor fi încântaţi s-o facă în locul lui. Acum îmi îngădui să plec?

— Nu.

Voia să rămână şi s-o ţină în braţe. *Într-o zi o să plece şi n-o să se mai întoarcă,* se gândi. *Într-o zi un arcaş o să-i înfigă o săgeată în piept, sau zece oameni se vor năpusti asupra lui cu lăncile, cu săbiile şi cu securile, zece oameni care se visează eroi.* Cinci dintre ei aveau să moară, dar asta n-avea să facă durerea ei mai uşor de suportat. *Într-o zi o să-l pierd, aşa cum mi-am pierdut soarele-şi-stelele. Dar vă implor, zeilor, nu astăzi.*

— Întoarce-te în pat şi sărută-mă. Nimeni n-o mai sărutase vreodată ca Daario Naharis. Sunt regina ta şi-ţi poruncesc să te culci cu mine.

O spusese în glumă, dar privirea lui se înăspri auzindu-i cuvintele.

— Culcatul cu reginele e treaba regilor. Nobilul tău Hizdahr se poate ocupa de aşa ceva, odată ce-o să fiţi căsătoriţi. Iar dacă se dovedeşte a fi de obârşie prea înaltă ca să asude astfel, are slujitori care vor fi încântaţi să facă şi asta în locul lui. Sau l-ai putea chema în patul tău pe băiatul dornishean, ca şi pe frumosul lui prieten, de ce nu?

Plecă din dormitorul ei cu paşi mari.

O să iasă la atac, înţelese Dany, *iar dacă o să ia capul lui Ben Plumm o să vină la ospăţul de nuntă şi-o să mi-l arunce la picioare. Cei Şapte să mă apere. De ce nu e de neam mai bun?*

După plecarea lui, Missandei îi aduse reginei mâncare simplă, alcătuită din brânză de capră şi măsline, cu stafide ca dulciuri.

— Înălţimii Tale îi trebuie ceva mai tare decât vinul pentru prima masă a zilei. Eşti atât de micuţă şi azi o să ai cu siguranţă nevoie de putere.

Venind de la o copilă, asta o făcu pe Daenerys să râdă. Se baza atât de mult pe mica tălmăcitoare, încât uita adesea că Missandei abia împlinise unsprezece ani. Împărţiră mâncarea pe terasa ei. În timp ce Dany ciugulea dintr-o măslină, fata naathi îşi ridică spre ea ochii ca aurul topit, spunând:

— Nu e prea târziu să-i anunţi că ai hotărât să nu te mai

măriţi.

Şi totuşi este, se gândi cu tristeţe regina.

— Sângele lui Hizdahr e vechi şi nobil. Unirea noastră înseamnă unirea sclavilor mei eliberaţi cu poporul lui. Când noi vom fi ca unul, aşa va fi şi oraşul nostru.

— Înălţimea Ta nu-l iubeşte pe nobilul Hizdahr. Aceasta crede că l-ai vrea mai degrabă pe altul drept soţ.

Azi nu trebuie să mă gândesc la Daario.

— O regină iubeşte pe cine trebuie, nu pe cine vrea. Pofta de mâncare o părăsise. Ia astea de-aici, îi spuse lui Missandei. E timpul pentru baie.

Pe urmă, în timp ce Jhiqui o usca pe Daenerys tamponând-o uşor, Irri se apropie cu *tokarul* ei. Dany le invidia pe fecioarele dothraki pentru pantalonii lor largi de mătase şi pentru vestele pictate. Aveau să se bucure de răcoare mai mult decât ea, în *tokarul* cu franjuri grele din perle mărunte.

— Ajutaţi-mă să înfăşor asta în jurul meu, vă rog. Nu mă pot descurca singură cu toate perlele.

Ar fi trebuit să fie nerăbdătoare aşteptând nunta şi noaptea ce avea să urmeze, o ştia. Îşi aduse aminte de noaptea primei ei nunţi, când Khal Drogo îi ceruse fecioria sub stelele stranii. Îşi aduse aminte cât de înspăimântată fusese şi cât de excitată. Oare cu Hizdahr avea să fie la fel? *Nu. Nu mai sunt fata care am fost, iar el nu-mi e soare-şi-stele.*

Missandei ieşi iarăşi din piramidă.

— Reznak şi Skahaz imploră să li se acorde cinstea de a o conduce pe Înălţimea Ta la Templul Graţiilor. Reznak a poruncit să fie pregătit palanchinul.

Meereenii nu călăreau între zidurile oraşului lor. Preferau palanchinele, lecticile şi jilţurile purtate pe umerii sclavilor.

— Caii murdăresc străzile, îi spusese un bărbat din Zakh, dar sclavii n-o fac.

Dany eliberase sclavii, însă palanchinele, lecticile şi jilţurile continuau să aglomereze străzile, ca şi până atunci, deşi niciunele dintre ele nu pluteau prin aer

purtate de vreo vrajă.

— Ziua e prea fierbinte ca să mă-nchid într-un palanchin, zise regina. Puneţi şaua pe Argintul meu. Nu vreau să merg la nobilul meu soţ pe spinările purtătorilor.

— Înălţimea Ta, răspunse Missandei, nu poţi călări îmbrăcată în *tokar.*

Mica tălmăcitoare avea dreptate, aşa cum se întâmpla atât de des. *Tokar*-ul nu era un veşmânt menit să fie purtat pe şaua calului. Dany se strâmbă.

— Cum spui tu. Însă nu palanchinul. O să mă sufoc în spatele perdelelor lui. Să mi se pregătească un jilţ.

Dacă tot trebuia să poarte urechile lor pleoştite, măcar s-o vadă toţi iepurii.

La apariţia ei, Reznak şi Skahaz căzură în genunchi.

— Luminăţia Ta străluceşte atât de puternic, încât va orbi pe oricine va îndrăzni s-o privească, spuse Reznak.

Seneşalul purta un *tokar* din brocart cafeniu, cu franjuri aurii.

— Îl faci pe Hizdahr zo Loraq cel mai norocos… aşa cum te face şi el pe tine, dacă este atât de cutezător precum se spune. Această unire ne va salva oraşul, vei vedea.

— Să ne rugăm pentru asta. Vreau să-mi plantez măslinii şi să-i văd înflorind.

Ce importanţă are dacă sărutările lui Hizdahr nu-mi plac? Pacea o să-mi placă. Sunt regină sau doar femeie?

— Mulţimile vor fi azi la fel de dese ca muştele.

Ţeastă-Rasă era înveşmântat într-o fustă neagră plisată şi într-o platoşă înfăţişând relieful muşchilor şi ţinea sub un braţ un coif de bronz în formă de cap de şarpe.

— Ar trebui să-mi fie teamă de muşte? Fiarele tale de Bronz mă vor feri de orice rău.

În spaţiul de la baza Marii Piramide aerul era prăfos. Zidurile groase de aproape zece metri înăbuşeau tumultul străzilor şi ţineau căldura afară, aşa că înăuntru era răcoare şi semiîntuneric. Escorta ei se forma în interiorul porţilor. Grajdurile cailor, catârilor şi măgarilor erau în pereţii dinspre vest, iar ale elefanţilor în cei din est. Dany făcuse rost de trei astfel de animale uriaşe bizare pentru

piramida ei. Îi aduceau aminte de mamuţii cenuşii, fără păr, deşi colţii le fuseseră tăiaţi şi auriţi, iar ochii le erau trişti.

Îl găsi pe Vânjosul Belwas mâncând struguri, în timp ce Barristan Selmy îl urmărea cu privirea pe grăjdarul care strângea chinga calului său sur. Cei trei dornisheni erau alături de ei, stând de vorbă, dar se întrerupseră la apariţia reginei. Prinţul lor se lăsă într-un genunchi.

— Înălţimea Ta, trebuie să te implor. Puterile tatălui meu sunt în scădere, dar devotamentul lui faţă de cauza ta e la fel de puternic ca întotdeauna. Dacă purtările sau persoana mea nu ţi-au fost pe plac, acest lucru mă întristează, dar…

— Dacă vrei să-mi fii pe plac, ser, bucură-te pentru mine, spuse Daenerys. Azi e ziua nunţii mele. În Oraşul Galben se va dansa, fără nicio îndoială. Oftă. Ridică-te, prinţul meu, şi zâmbeşte. Într-o zi mă voi întoarce în Westeros să cer tronul tatălui meu şi mă voi uita către Dorne pentru ajutor. Dar azi yunkaii mi-au încercuit oraşul cu oţel. Aş putea să mor înainte de a-mi vedea Cele Şapte Regate, Hizdahr ar putea să moară. Westerosul ar putea fi înghiţit de valuri. Dany îl sărută pe obraz. Haide. E timpul să mă cunun.

Ser Barristan o ajută să se urce în jilţ. Quentyn li se alătură însoţitorilor săi din Dorne. Vânjosul Belwas strigă să se deschidă porţile şi Daenerys Targaryen fu purtată afară, în soare. Selmy i se alătură pe calul lui sur.

— Spune-mi, îi ceru Danny, în timp ce procesiunea cotea către Templul Graţiilor, dacă tatăl meu şi mama mea ar fi fost liberi să-şi urmeze inimile, cu cine s-ar fi cununat?

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Înălţimea Ta n-are de unde să-i cunoască.

— Dar tu ştii totuşi. Spune-mi.

Bătrânul cavaler îşi înclină capul.

— Regina, mama ta, a ştiut întotdeauna care îi era datoria.

Era chipeş în armura lui auriu-argintie, cu mantia albă curgându-i de pe umeri, dar vorbea ca un om în suferinţă,

ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost o stâncă de care trebuia să treacă.

— Ca fecioară, totuşi… s-a îndrăgostit la un moment dat de un cavaler tânăr din ţinutul furtunilor care i-a purtat panglica la un turnir şi a numit-o regina dragostei şi a frumuseţii. A fost de scurtă durată.

— Ce s-a-ntâmplat cu acest cavaler?

— Şi-a lăsat lancea deoparte când nobila ta mamă s-a cununat cu tatăl tău. Pe urmă a devenit foarte pios, şi a fost auzit spunând că numai Fecioara o putea înlocui în inima lui pe Regina Rhaella. Dragostea lui era imposibilă, fireşte. Un cavaler cu moşie nu e un consort potrivit pentru o prinţesă de sânge regesc.

Iar Daario Naharis nu e decât un mercenar, care nu e demn nici măcar să lege pintenii de aur ai unui cavaler cu moşie.

— Şi tatăl meu? A existat vreo femeie pe care-a iubit-o mai mult decât şi-a iubit regina?

Ser Barristan se foi în şa.

— Nu… n-a iubit-o. Poate că *a dorit-o* e mai bine spus, dar… nu e vorba decât de bârfe din bucătării, de şuşotelile spălătoreselor şi ale grăjdarilor…

— Vreau să ştiu. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Vreau să ştiu totul despre el. Cele bune şi… restul.

— Cum porunceşti. Cavalerul alb îşi alese cuvintele cu grijă. Prinţul Aerys… tânăr fiind, s-a îndrăgostit de o anumită lady de Casterly Rock, o verişoară de-a lui Tywin Lannister. La cununia ei cu Tywin, tatăl tău a băut prea mult vin şi a fost auzit spunând că era mare păcat fiindcă se desfiinţase dreptul primei nopţi. O glumă de beţiv, atât şi nimic mai mult, dar Tywin Lannister nu era omul care să uite astfel de vorbe, sau… sau libertăţile pe care şi le-a îngăduit tatăl tău pe drumul către patul nupţial. Faţa i se înroşi. Am spus prea multe, Înălţimea Ta. Eu…

— *Graţioasă regină, bun găsit!*

O altă procesiune ajunsese alături de a ei şi Hizdahr zo Loraq îi zâmbea de pe jilţul lui. *Regele meu.* Dany se întrebă unde era Daario Naharis, ce făcea. *Dacă asta ar fi*

o poveste, ar sosi în galop chiar în clipa în care ajungem la templu şi l-ar provoca pe Hizdahr la luptă pentru mâna mea.

Una alături de alta, procesiunea reginei şi a lui Hizdahr zo Loraq traversară încet Meereenul până ce în faţa lor se ivi în sfârşit Templul Graţiilor, cu domurile lui aurite străfulgerând sub razele soarelui. *Ce frumos,* încercă regina să-şi spună, dar în ea era o fetiţă prostuţă care nu se putea împiedica să se uite după Daario. *Dacă te-ar iubi, ar veni şi te-ar scoate de aici purtându-te pe vârful sabiei, aşa cum a purtat-o Rhaegar pe iubita lui din Nord,* insistă copila din ea, însă regina ştia că era o prostie. Chiar dacă frumosul ei căpitan ar fi fost destul de nebun ca să facă o asemenea încercare, Fiarele de Bronz l-ar fi ciopârţit înainte de a ajunge la o sută de metri de ea.

Galazza Galare îi aştepta în faţa uşilor templului, înconjurată de surorile ei în alb, roz şi roşu, albastru, auriu şi violet. *Sunt mai puţine decât erau.* Dany se uită după Ezzara şi n-o zări. *Oare a secerat-o pântecăraia?* Cu toate că regina îi lăsase pe astapori să moară de foame în afara zidurilor ca să nu se răspândească molima, boala se răspândise oricum. Îi lovise pe mulţi: sclavi eliberaţi, mercenari, Fiare de Bronz, chiar şi dothraki, deşi niciunul dintre Nepătaţi nu fusese încă atins. Se ruga să fi trecut deja partea cea mai rea.

Graţiile aduseră un jilţ de fildeş şi un vas de aur. Săltându-şi cu delicateţe *tokarul* ca să nu calce pe franjurile lui, Daenerys Targaryen se aşeză cu grijă pe perna de catifea a scaunului, iar Hizdahr zo Loraq se lăsă în genunchi, îi desfăcu sandalele şi îi spălă picioarele în timp ce cincizeci de eunuci cântau şi zece mii de ochii îi priveau. *Are mâini blânde,* se gândi ea pe când uleiurile calde şi parfumate i se prelingeau printre degete. *Dacă are şi inima la fel de blânda, s-ar putea să-l îndrăgesc cu timpul.*

Picioarele ei odată spălate, Hizdahr i le şterse cu un prosop moale, îi legă din nou sandalele şi o ajută să se ridice. Mână în mână, o urmară pe Graţia Verde în

Templu, unde aerul era gros de tămâie şi zeii Ghisului stăteau în firidele lor drapaţi în umbre.

Patru ore mai târziu, ieşiră ca soţ şi soţie, legaţi unul de altul cu lanţuri de aur galben prinse de mijloc şi de câte o gleznă.

JON

Regina Selyse descinse la Castelul Negru cu fiica ei şi cu bufonul acesteia, cu slujitoare şi cu doamnele de companie, şi cu o suită din care făceau parte cavaleri, vasali şi oşteni, cincizeci în total. *Cu toţii oamenii reginei,* Jon Snow o ştia. *Poate c-o însoţesc pe Selyse, dar o slujesc pe Melisandre.* Preoteasa roşie îi prevenise că soseau cu aproape o zi înainte de a-şi face apariţia corbul de la Rondul de Est cu acelaşi mesaj.

Se întâlni cu grupul reginei lângă grajduri, însoţit de Satin, de Bowen Marsh şi de şase străjeri în mantii lungi, negre. Dacă jumătate din ceea ce se spunea despre ea era adevărat, nu trebuia să apară niciodată în faţa acelei regine fără o escortă proprie. Altminteri l-ar fi putut lua drept un băiat de la grajduri şi i-ar fi întins hăţurile calului ei.

Ninsoarea se mutase în sfârşit către sud, oferindu-le un răgaz. În aer se simţea chiar o uşoară încălzire când Jon Snow se lăsă într-un genunchi în faţa reginei sale din Sud.

— Castelul Negru urează bun venit Înălţimii Tale şi însoţitorilor săi.

Regina Selyse se uită în jos, către el.

— Mulţumirile mele. Condu-mă, te rog, la lordul comandant.

— Fraţii mei m-au ales pe mine pentru a-mi oferi această onoare. Sunt Jon Snow.

— Tu? Mi s-a spus că eşti tânăr, dar…

Regina Selyse era trasă la faţă şi palidă. Purta o coroană din aur roşu, cu vârfurile în formă de flăcări, geamănă cu a lui Stannis.

— … te poţi ridica, Lord Snow. Aceasta e fiica mea, Shireen.

— Prinţesă.

Jon îşi înclină fruntea. Shireen era o copilă lipsită de

farmec, urâţită şi mai mult de vărsatul cenuşiu, care îi lăsase gâtul şi o parte din obraz ţepene, cenuşii şi pline de crăpături.

— Eu şi fraţii mei suntem în slujba ta, îi spuse el fetei.

Shireen se îmbujoră.

— Mulţumesc, lordul meu.

— Cred că-l cunoşti pe Ser Axell Florent, care-mi e rudă, adăugă regina.

— Numai prin mesajele corbilor.

Şi din rapoarte. Scrisorile pe care le primise de la Rondul de Est la Mare aveau multe de spus despre Axell Florent, şi foarte puţine de bine.

— Ser Axell.

— Lord Snow.

Florent, un bărbat solid, avea picioare scurte şi pieptul gros. Fire de păr aspru îi acopereau obrajii şi fălcile şi îi ieşeau din nări şi din urechi.

— Cavalerii mei loiali, continuă regina, Ser Narbert, Ser Benethon, Ser Brus, Ser Patrek, Ser Dorden, Ser Malegorn, Ser Lambert, Ser Perkin.

Fiecare dintre bărbaţii demni să fie prezentaţi se înclină pe rând. Ea nu se osteni să rostească şi numele bufonului, dar talăngile agăţate de pălăria lui împodobită cu coarne de cerb şi tatuajul pestriţ de pe obrajii pufoşi nu-l lăsau să scape neobservat. *Chip Peticit.* Scrisorile lui Cotter Pyke îl pomeneau şi pe el. Pyke pretindea că era un prostănac.

Regina arătă apoi către un alt membru bizar al anturajului său: un bărbat înalt şi sfrijit, a cărui înălţime era accentuată de pălărie stranie, cu trei boruri suprapuse, din fetru purpuriu.

— Şi iată-l pe nobilul Tycho Nestoris, un sol al Băncii de Fier din Braavos, sosit aici să trateze cu Înălţimea Sa Regele Stannis.

Bancherul îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune, măturându-şi cu ea vârfurile picioarelor.

— Lord Comandant, vă mulţumesc ţie şi fraţilor tăi pentru ospitalitate.

Vorbea perfect Limba Comună, fără niciun accent

străin. Cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Jon, bărbatul din Braavos avea o barbă tot atât de subţire ca o frânghie încolţită din bărbia lui pentru a-i ajunge aproape până în talie. Veşmintele lui de un purpuriu lipsit de luciu erau tivite cu hermină. Un guler ţeapăn îi încadra faţa îngustă.

— Sper că nu vă vom stânjeni prea mult.

— Câtuşi de puţin, lordul meu. Sunteţi bine veniţi.

Mai bine veniţi decât această regină, dacă e să spunem adevărul. Cotter Pyke trimisese un corb ca să-i prevină de sosirea bancherului. De atunci, Jon Snow nu se mai gândise la multe alte lucruri.

Acum se întoarse către regină.

— Încăperile regale din Turnul Regelui au fost pregătite pentru Înălţimea Ta, pentru oricât de mult timp va dori să rămână la noi. Acesta este Lordul nostru Administrator, Bowen Marsh. El va găsi camere pentru oamenii Înălţimii Tale.

— Ce frumos din partea voastră să ne oferiţi un loc aici.

Cuvintele reginei erau destul de curtenitoare, cu toate că tonul ei spunea: *Nu vă faceţi nimic mai mult decât datoria şi tot ce puteţi spera e să-mi fie pe plac aceste încăperi.*

— Nu vom rămâne cu voi vreme îndelungată. Cel mult câteva zile. Avem de gând să ne grăbim către noua noastră locuinţă de la Fortul Nopţii imediat ce ne vom odihni. Călătoria de la Rondul de Est a fost istovitoare.

— Cum spui, Înălţimea Ta, zise John. Nu mă-ndoiesc că sunteţi înfriguraţi şi că vă este foame. În sala noastră comună vă aşteaptă o masă caldă.

— Foarte bine. Regina aruncă o privire în jurul curţii. Însă pentru început aş vrea să mă consult cu Lady Melisandre.

— Fireşte, Înălţimea Ta. Apartamentele ei sunt tot în Turnul Regelui. Pe aici, dacă asta îţi este voia.

Regina Selyse dădu din cap, îşi luă fiica de mână şi îi îngădui lui Jon să le conducă îndepărtându-se de grajduri. Ser Axell, bancherul din Braavos şi ceilalţi oameni ai ei îi

urmară, ca tot atât de multe răţuşte înfăşurate în lână şi blană.

— Înălţimea Ta, spuse Jon Snow, constructorii mei şi-au dat toată silinţa ca să pregătească Fortul Nopţii pentru a te primi… însă o mare parte a castelului este încă în ruină. E mare, cel mai mare de pe Zid, şi n-am reuşit să-l refacem decât în parte. S-ar putea să te simţi mai confortabil dacă te vei întoarce la Rondul de Est la Mare.

Regina Selyse pufni.

— Am terminat cu Rondul de Est. Nu ne-a plăcut acolo. O regină ar trebui să fie stăpână sub propriul ei acoperiş. L-am găsit pe omul tău, Cotter Pyke, barbar, greţos, cicălitor şi zgârcit.

Ar trebui s-auzi ce spune Cotter despre tine.

— Îmi pare rău, dar mă tem că Înălţimea Ta va găsi condiţiile de la Fortul Nopţii cu atât mai puţin pe placul său. Vorbim despre o fortăreaţă, nu despre un palat. Un loc sumbru şi rece. Pe când Rondul de Est…

— Rondul de Est *nu e sigur.* Regina îşi puse o mână pe umărul fiicei sale. Shireen va sta într-o bună zi pe Tronul de Fier şi va conduce Cele Şapte Regate. Trebuie să fie ferită de orice rău şi Rondul de Est e locul unde se va da atacul. Fortul Nopţii a fost ales de soţul meu ca să ne fie reşedinţă şi acolo vom locui. O să… *oh!*

O umbră imensă se ivi din spatele Turnului Comandantului. Prinţesa Shireen scoase un ţipăt ascuţit, iar trei dintre cavalerii reginei icniră la unison. Un altul înjură.

— Cei Şapte să ne apere, spuse el, atât de zguduit, încât îşi dădu uitării noul zeu roşu.

— Nu vă temeţi, le spuse Jon. N-are niciun gând rău, Înălţimea Ta. El e Wun Wun.

— Wun Weg Wun Dar Wun.

Vocea uriaşului huruia ca un bolovan prăvălit cu sălbăticie pe o coastă de munte. Căzu în genunchi în faţa lor. Chiar şi aşa, era mai înalt decât ei.

— Îngenunchere la regină. Mica regină.

Cuvinte pe care le învăţase de la Leathers, fără nicio

îndoială.

Prinţesa Shireen făcu ochii mari cât farfuriile.

— E un *uriaş! Un* uriaş adevărat, ca din poveşti. Dar de ce vorbeşte aşa caraghios?

— Deocamdată ştie doar câteva cuvinte în Limba Comună, răspunse Jon. În ţinuturile lor, uriaşii vorbesc Limba Veche.

— Pot să-l ating?

— Mai bine nu, o preveni mama ei. Uită-te la el. O creatură murdară. Regina îşi întoarse faţa încruntată spre Jon. Lord Jon, ce caută fiinţa asta sălbatică de partea noastră a Zidului?

— Wun Wun e un oaspete al Rondului de Noapte, aşa cum sunteţi cu toţii.

Reginei nu-i plăcu răspunsul. Nu le plăcu nici cavalerilor ei. Ser Axell se strâmbă, dezgustat, Ser Brus scoase un chicotit nervos, iar Ser Narbert zise:

— Credeam că toţi uriaşii sunt morţi.

— Aproape toţi. *Ygritte a plâns pentru ei.*

— În întuneric dansează morţii. Chip Peticit îşi târşi picioarele în ritmul unui dans grotesc. Ştiu, ştiu, oh oh oh.

La Rondul de Est îi cususe cineva o mantie pestriţă din piei de castor şi de oaie şi din blăni de iepure. De coarnele pălăriei avea agăţate clopote şi bucăţi lungi de blană maronie de veveriţă, care-i atârnau peste urechi. Îi zornăiau la fiecare pas.

Wun Wun îl privea fascinat, cu gura căscată, dar, când întinse mâna spre el, bufonul se retrase dintr-un salt, în clinchete de clopot.

— Oh, nu, oh, nu, oh, nu.

Asta-l făcu pe Wun Wun să se ridice brusc în picioare. Regina o înşfăcă pe Prinţesa Shireen şi o trase înapoi, cavalerii ei îşi duseră mâinile la săbii, iar Chip Peticit se îndepărtă clătinându-se îngrozit. Apoi picioarele îi alunecară şi căzu cu fundul într-un troian.

Wun Wun începu să râdă. Râsul lui făcea de ruşine urletul dragonului. Chip Peticit îşi acoperi urechile. Prinţesa Shireen îşi îndesă faţa în blănurile mamei ei, iar

cel mai curajos dintre cavalerii reginei făcu un pas înainte, cu sabia în mână. Jon îşi înălţă braţul şi-i tăie calea.

— *Nu* vrei să-l înfurii. Pune-ţi oţelul în teacă, ser. Leathers, du-l pe Wun Wun înapoi, la Turnul lui Hardin.

— Mănâncă acum, Wun Wun? întrebă uriaşul.

— Mănâncă acum, încuviinţă Jon. Iar lui Leathers îi spuse: O să trimit o baniţă cu legume pentru el şi carne pentru tine. Fă un foc.

Leathers zâmbi.

— Îl voi face, stăpâne, dar la Hardin îţi îngheaţă măduva-n oase. Stăpânul ne poate trimite nişte vin, să ne-ncălzească?

— Pentru tine. Pentru el nu.

Wun Wun nu mai gustase niciun strop de vin înainte de a ajunge la Castelul Negru, dar, odată ce o făcuse, începuse să-i placă grozav de mult. *Mult prea mult.* Jon avea destule pe cap şi fără să-i adauge amestecăturii un uriaş beat. Se întoarse spre cavalerii reginei.

— Nobilul meu tată spunea că un bărbat nu trebuie să-şi tragă niciodată sabia dacă n-are de gând s-o folosească.

— Intenţia mea era s-o folosesc.

Cavalerul avea obrajii raşi şi arşi de vânt; sub mantia de blană albă purta o tunică ţesută cu fir de argint, împodobită, ca blazon, cu o stea albastră în cinci colţuri.

— Mi s-a dat de înţeles că Rondul de Noapte apără ţinutul de asemenea monştri. Nimeni nu mi-a spus că sunt păstraţi ca animale de casă.

Un alt neghiob din Sud.

— Numele tău este…?

— Ser Patrek de Muntele Regelui, dacă e pe placul lordului meu.

— Nu ştiu cum respectaţi legile ospeţiei acolo, pe muntele tău, ser. La noi, în Nord, sunt sacre. Wun Wun e oaspete aici.

Ser Patrek zâmbi.

— Spune-mi, Lord Comandant, dacă-şi vor face apariţia Ceilalţi, ai de gând să le oferi şi lor ospitalitate? Cavalerul se întoarse spre regină. Înălţimea Ta, dacă nu mă înşel, cel

de acolo e Turnul Regelui. Pot avea onoarea?

— Cum ţi-e voia.

Regina îi luă braţul şi trecu pe lângă bărbaţii din Rondul de Noapte fără să le mai arunce nicio privire.

Flăcările de pe coroană sunt cel mai cald lucru din toată fiinţa ei.

— Lord Tycho, strigă Jon. O clipă, te rog.

Bărbatul din Braavos se opri.

— Nu sunt niciun fel de lord. Doar un simplu slujitor al Băncii de Fier.

— Cotter Pyke m-a informat că ai sosit la Rondul de Est cu trei corăbii. O galeră de război, una de negoţ şi o corabie fără vâsle.

— Întocmai, lordul meu. În anotimpul ăsta, traversarea poate fi periculoasă. De una singură, o corabie se poate scufunda acolo unde trei aflate împreună se ajută una pe alta. Banca de Fier e întotdeauna prevăzătoare când e vorba de astfel de lucruri.

— Poate înainte de a pleca am putea schimba o vorbă între patru ochi?

— Sunt sluga ta, Lord Comandant. Iar în Braavos se spune că nu există niciun moment mai potrivit decât prezentul. Acum nu ar fi bine?

— La fel de bine ca oricând. Mergem în salonul meu sau ai vrea să vezi culmea Zidului?

Bancherul se uită în sus, unde gheaţa se contura, imensă şi palidă, pe fundalul cerului.

— Mă tem că acolo sus e un frig cumplit.

— Şi frig, şi vânt. Şi trebuie să te deprinzi să mergi la mare distanţă de margini. Vântul a aruncat oameni jos. Dar Zidul nu seamănă cu nimic altceva de pe pământ. S-ar putea să nu mai ai niciodată ocazia să-l vezi.

— Nu mă-ndoiesc că pe patul de moarte voi fi plin de păreri de rău pentru prudenţa mea de-acum, dar, după o zi lungă în şa, o cameră încălzită îmi e cu mult mai pe plac.

— Atunci, în salonul meu. Satin, nişte vin fiert, dacă vrei.

În camerele lui Jon din spatele armurăriei era destulă

linişte, dar nu şi foarte cald. Focul se stinsese de ceva timp; Satin nu-l hrănea cu tot atâta sârguinţă ca Edd cel Trist.

— *Porumb!* strigă corbul lui Mormont, în loc de bun venit.

Jon îşi atârnă mantia în cui.

— Ai venit să-l vezi pe Stannis, nu-i aşa?

— Da, lordul meu. Regina Selyse a sugerat că am putea trimite vorbă la Deepwood Motte printr-un corb, ca să-i dăm Înălţimii Sale de ştire că îi stau la dispoziţie la Fortul Nopţii. Ceea ce am a-i spune e prea delicat pentru a se încredinţa unei scrisori.

— O datorie. *Ce altceva ar putea fi?* A sa? Sau a fratelui său?

Bancherul îşi lipi degetele celor două mâini.

— Nu se cade din partea mea să discut despre datoriile Lordului Stannis sau despre lipsa lor. Cât despre Regele Robert… A fost într-adevăr plăcerea noastră să-l ajutăm pe Înălţimea Sa la nevoie. Atâta vreme cât a fost în viaţă, totul a fost bine. Însă acum Tronul de Fier a pus capăt oricărei restituiri.

Oare Lannisterii pot fi într-adevăr atât de neghiobi?

— Nu puteţi să-l faceţi pe Stannis responsabil pentru datoriile fratelui său.

— Datoriile sunt ale Tronului de Fier, declară Tycho, şi indiferent cine stă pe jilţul ăla trebuie să le plătească. De vreme ce tânărul Rege Tommen şi sfătuitorii săi au devenit atât de încăpăţânaţi, vrem să discutăm cu Regele Stannis. Dacă se va dovedi mai demn de încrederea noastră, va fi desigur marea noastră plăcere să-i împrumutăm oricât de mult îi este de ajutor.

— *Ajutor,* ţipă corbul. *Ajutor, ajutor, ajutor.*

Jon bănuise multe dintre acestea în clipa în care aflase că Banca de Fier îşi trimisese un sol la Zid.

— Când am primit veste ultima oară, Înălţimea Sa mărşăluia către Winterfell, ca să-i înfrunte pe Lordul Bolton şi pe aliaţii lui. L-ai putea căuta acolo, dacă doreşti, deşi e primejdios. Te-ai putea trezi prins în războiul lui.

Tycho îşi înclină fruntea.

— Cel care slujeşte Banca de Fier priveşte moartea în plină faţă la fel de des ca voi, cei care slujiţi Tronul de Fier.

Ăsta e stăpânul căruia îi slujesc? Jon Snow nu mai era sigur.

— Vă pot oferi cai, provizii şi călăuze şi tot ce mai este necesar ca s-ajungeţi până la Deepwood Motte. De acolo veţi fi nevoiţi să vă croiţi singuri drum până la Stannis. *Şi se prea poate să-i găsiţi capul într-o ţeapă.* Dar va exista un preţ.

— *Preţ,* zbieră corbul lui Mormont. *Preţ, preţ.*

— Întotdeauna există un preţ, nu-i aşa? Bărbatul din Braavos zâmbi. Ce cere Rondul?

— Corăbiile tale, pentru început. Cu echipajele lor.

— Toate trei? Cum o să mă-ntorc la Braavos?

— N-am nevoie de ele decât pentru o singură călătorie.

— O călătorie primejdioasă, presupun. *Pentru început,* aşa ai spus?

— Vom avea trebuinţă şi de un împrumut. Îndeajuns de mult aur ca să ne putem hrăni până la primăvară. Ca să cumpărăm hrană şi să plătim corăbii care s-o aducă.

— Până la primăvară? Tycho oftă. Nu e cu putinţă, lordul meu.

Ce îi spusese Stannis? *Te târguieşti ca o babă care vinde peşte, Lord Snow. Te-a făcut cumva Ned Stark cu vreo precupeaţă?* Poate că da.

Avură nevoie de cea mai mare parte a unei ore pentru ca imposibilul să devină posibil, şi de încă una ca să se pună de acord asupra condiţiilor. Carafa cu vin fiert adusă de Satin îi ajută să bată în cuie mai multe amănunte discutabile. Când Jon Snow semnă pergamentul întocmit de bancherul din Braavos erau amândoi pe jumătate beţi şi pe de-a-ntregul mâhniţi. Jon se gândi că era un semn bun.

Cele trei corăbii din Braavos aveau să ridice la unsprezece numărul vaselor din flota Rondului de Est, din care făceau parte baleniera din Ibben luată ca pradă de Cotter Pyke, la porunca lui Jon, o galeră de negoţ luată din

Pentos tot cu de-a sila şi trei corăbii de război lysene stricate, rămăşiţe ale flotei lui Salladhor Saan, purtate în derivă către nord de furtunile toamnei. Cele trei din urmă avuseseră mare nevoie de reparaţii, dar până în momentul acela trebuiau să fie deja încheiate.

Nu era destul de înţelept să se mulţumească numai cu unsprezece nave, dar, dacă mai aştepta mult, oamenii liberi din Sălaşul Aspru aveau să fie morţi la sosirea flotei salvatoare. *Plecăm pe mare acum sau niciodată.* Dar asta numai dacă Mama Cârtiţă şi oamenii ei erau destul de disperaţi ca să-şi încredinţeze vieţile Rondului de Noapte…

Când el şi Tycho Nestoris ieşiră din salon, întunericul înlocuise deja lumina zilei. Ninsoarea începuse să cadă.

— S-ar părea că răgazul nostru a fost unul scurt.

Jon îşi strânse mai tare mantia în jurul trupului.

— Iarna e aproape asupra noastră. În ziua în care am plecat din Braavos, pe canale era gheaţă.

— Trei dintre oamenii mei au trecut prin Braavos nu cu prea mult timp în urmă, îi spuse Jon. Un maester bătrân, un cântăreţ şi un slujitor tânăr. Escortau o fată sălbatică şi pe copilul ei către Oraşul Vechi. Probabil că nu s-a-ntâmplat să-i întâlneşti.

— Mă tem că nu, lordul meu. Prin Braavos trec în fiecare zi oameni din Westeros, dar cei mai mulţi sosesc în Portul Peticarului şi tot de-acolo pleacă. Dacă doreşti, pot face cercetări ca să le dau de urmă când mă-ntorc.

— Nu e necesar. Până acum ar trebui să se afle în siguranţă, în Oraşul Vechi.

— Să sperăm. Marea Îngustă e primejdioasă în această perioadă a anului şi în ultima vreme dintr-acolo au sosit rapoarte neliniştitoare, despre corăbii ciudate, zărite printre Treptele de Piatră.

— Salladhor Saan?

— Piratul lysean? Unii spun că s-a-ntors în locurile pe care le bântuia mai înainte, asta aşa e. Iar flota de război a Lordului Redwyne se furişează tot prin Braţul Rupt. În drum spre casă, fără nicio îndoială. Dar aceşti oameni ne sunt bine-cunoscuţi, ca şi corăbiile lor. Nu, acele alte

pânze… poate din estul îndepărtat… se aud vorbe stranii, despre dragoni.

— Aş vrea s-avem unul aici. Un dragon ne-ar mai încălzi puţin.

— Lordul meu glumeşte. Şi o să mă ierţi dacă n-o să râd. Noi, braavosii, suntem urmaşii celor care au plecat din Valyria, fugind de mânia lorzilor dragoni. Noi nu spunem glume cu dragoni.

Nu, cred că nu.

— Scuzele mele, Lord Tycho.

— Nu e nevoie de niciuna dintre ele, Lord Comandant. Acum îmi dau seama că mi-e foame. Când dă cu împrumut atât de mult aur, unui om i se face poftă de mâncare. Eşti atât de bun să-mi arăţi încotro e sala ta de ospeţe?

— Te conduc eu însumi. Îşi însoţi vorbele cu un gest. Pe aici.

Odată ajunşi, ar fi fost lipsit de curtenie să nu rupă pâinea cu bancherul, aşa că îl trimise pe Satin să le-aducă de mâncare. Apariţia nou-sosiţilor era o schimbare care-i adunase acolo pe toţi cei care nu se aflau la datorie şi nu dormeau, aşa că în subsol erau lume multă şi căldură.

Regina nu era de faţă, aşa cum nu era nici fiica ei. Până atunci se instalaseră probabil în Turnul Regelui. Dar Ser Brus şi Ser Malegorn erau la-ndemână, distrându-i pe fraţii adunaţi cu ultimele noutăţi de seamă de la Rondul de Est. Trei dintre doamnele de companie ale reginei stăteau laolaltă, înconjurate de slujitoarele lor şi de o duzină de admiratori din Rondul de Noapte.

Mai aproape de uşă, Mâna Reginei ataca o pereche de claponi, sugând carnea de pe oase şi împingându-şi fiecare îmbucătură pe gât cu bere. Când îl zări pe Jon Snow, Axell Florent azvârli un os într-o parte, îşi şterse buzele cu dosul palmei şi se apropie de el agale. Cu picioarele lui arcuite, cu pieptul ca un butoi şi cu urechile proeminente, era o apariţie caraghioasă, dar Jon Snow ştia că nu era cazul să râdă de el. Era un unchi al Reginei Selyse şi se numărase printre primii care o urmaseră, acceptându-l pe zeul roşu al lui Melisandre. *Dacă nu e un regicid, atunci e ceva cât*

se poate de asemănător. Maester Aemon îi povestise că fratele lui Axell Florent fusese ars de Melisandre, iar el nu făcuse aproape nimic ca să-mpiedice asta. *Ce bărbat poate sta cu mâinile-n sân, uitându-se cum e ars de viu propriul său frate?*

— Nestoris, spuse Ser Axell, şi lordul comandant. Pot să stau alături de voi? Se lăsă pe bancă înainte de a fi avut ei timp să-i răspundă. Lord Snow, dacă îmi este îngăduit să întreb… prinţesa sălbatică despre care a scris Înălţimea Sa Regele Stannis… unde ar putea să fie, lordul meu?

La multe leghe de aici, se gândi John Snow. *Dacă zeii sunt buni, până acum l-a găsit pe Tormund Năpasta Uriaşilor.*

— Val e sora mai tânără a Daliei, care fost soţia lui Mance Rayder şi mama fiului său. Regele Stannis i-a luat în captivitate pe Val şi pe copil după moartea Daliei pe patul de naştere, dar nu e prinţesă, nu aşa cum o spui.

Ser Axell ridică din umeri.

— Indiferent ce-o fi, oamenii din Rondul de Est pretind că fătuca e frumoasă. Aş vrea s-o văd cu ochii mei. Unele dintre femeile astea sălbatice, ei bine, un bărbat trebuie să le-ntoarcă mai întâi cu spatele ca să-şi poată face datoria de soţ. Dacă aşa ceva e pe placul Lordului Comandant, să fie adusă aici, s-aruncăm o privire.

— Nu e cal ca să defileze pentru inspecţie, ser.

— Promit că n-o să-i număr dinţii. Florent rânji. Oh, nu te teme, o s-o tratez cu toată curtoazia care i se cuvine.

Ştie că n-o am. Un sat n-are secrete, şi nici Castelul Negru n-avea mai multe. Despre absenţa lui Val nu se vorbea pe faţă, dar unora le era cunoscută, iar fraţii stăteau noaptea la taclale în sala comună. *Ce-a auzit?* se întrebă Jon. *Cât de mult crede?*

— Iartă-mă, ser, dar Val n-o să ni se alăture.

— O să merg eu la ea. Unde ţii fătuca?

Departe de tine.

— Într-un loc sigur. Ajunge, ser.

Faţa cavalerului se împurpură.

— Lordul meu, ai uitat cine sunt? Răsuflarea îi mirosea a

bere şi a ceapă. Trebuie să vorbesc cu regina? Un singur cuvânt al Înălţimii Sale şi pot cere să fie adusă fata asta aici, în sală, s-o cercetăm dezbrăcată.

Ar fi o scamatorie frumoasă, chiar şi pentru o regină.

— Regina n-ar abuza niciodată de ospitalitatea noastră, zise Jon, sperând că era adevărat. Acum mă tem că trebuie să-mi iau rămas-bun, înainte de a-mi uita îndatoririle de gazdă. Lord Tycho, mă rog să fiu iertat.

— Da, fireşte, răspunse bancherul. A fost o plăcere.

Afară, ninsoarea cădea mai deasă. În partea cealaltă a curţii, Turnul Regelui se preschimbase într-o umbră mătăhăloasă, cu luminile din ferestre ascunse de fulgii de zăpadă.

Întors în salonul său, Jon îl găsi pe corbul Bătrânului Urs cocoţat pe spătarul jilţului din lemn de stejar şi piele din spatele tăbliei sprijinite pe capre de lemn. Pasărea începu să ţipe după mâncare în clipa în care îl văzu intrând. Jon luă o mână de boabe de porumb din sacul de lângă uşă şi le împrăştie pe podea, apoi revendică scaunul.

Tycho Nestoris îi lăsase o copie a înţelegerii lor. Jon o citi de trei ori. *A fost uşor,* se gândi. *Mai uşor decât îndrăzneam să sper. Mai uşor decât ar fi trebuit să fie.*

Îi trezea un sentiment de nelinişte. Monedele din Braavos i-ar fi permis Rondului de Noapte să cumpere mâncare din Sud când terminau proviziile, destul de multă mâncare să se vadă trecuţi de iarnă, oricât de îndelungată ar fi fost. *O iarnă lungă şi grea ar lăsa Rondul atât de înglodat în datorii, încât n-ar mai ieşi niciodată la liman,* îşi reaminti el, *dar când ai de ales între îndatorare şi moarte e mai bine să te-mprumuţi.*

Totuşi, nu-nsemna că trebuia să-i şi placă. Iar primăvara odată sosită, avea să fie timpul să plătească tot acel aur, ceea ce avea să-i placă şi mai puţin. Tycho Nestoris îl impresionase prin ştiinţa lui de carte şi prin curtoazie, dar Banca de Fier din Braavos se bucura de o reputaţie înfricoşătoare când era vorba de recuperarea banilor. Fiecare dintre cele Nouă Oraşe Libere avea banca lui, iar unele aveau chiar mai multe, luptându-se pentru fiecare

bănuţ precum câinii pentru un os, însă Banca de Fier era mai bogată şi mai puternică decât toate celelalte la un loc. Când prinţii nu-şi plăteau datoriile către băncile mai mici, bancherii ruinaţi îşi vindeau soţiile şi copiii în sclavie şi-şi tăiau venele. Când prinţii nu reuşeau să dea înapoi banii luaţi de la Banca de Fier, apăreau ca din pământ alţi prinţi şi le luau tronurile.

Asta s-ar putea să afle în curând sărmanul Tommen cel durduliu. Fără nicio îndoială că Lannisterii refuzau să plătească datoriile lui Robert dintr-un motiv întemeiat, dar era în acelaşi timp o neghiobie. Dacă Stannis nu era prea arogant ca să le accepte condiţiile, bancherii din Braavos aveau să-i dea tot aurul şi argintul care-i erau necesare, suficient bănet ca să cumpere o duzină de companii de mercenari, ca să mituiască o sută de lorzi, ca să-şi plătească, să-şi hrănească, să-şi îmbrace şi să-şi înarmeze oamenii. *Dacă nu cumva zace mort sub zidurile Winterfellului, probabil că Stannis a câştigat deja Tronul de Fier.* Se întrebă dacă Melisandre văzuse *asta* în focurile ei.

Jon se lăsă pe spate, căscă, se întinse. A doua zi trebuia să-şi scrie poruncile pentru Cotter Pyke. *Unsprezece corăbii către Sălaşul Aspru. Aduci înapoi cât de mulţi poţi, femei şi copii mai întâi.* Era timpul să-ntindă pânzele. *Oare ar trebui să mă duc eu sau s-o las în seama lui Cotter?* Bătrânul Urs condusese un grup de cercetaşi. *Da. Şi nu s-a mai întors niciodată.*

Jon închise ochii. Numai pentru o clipă… şi se trezi, ţeapăn ca o scândură, cu corbul Bătrânului Urs bombănind *Snow, Snow* în timp ce Mully îl scutura de zor.

— Eşti aşteptat, stăpâne. Îmi cer iertare, stăpâne. A fost găsită o fată.

— O fată? întrebă Jon, frecându-şi ochii cu dosul palmelor ca să-şi alunge somnul. Val? S-a întors Val?

— Nu Val, stăpâne. E de partea asta a Zidului, aici au găsit-o.

Arya. Jon îşi îndreptă spatele. Trebuia să fie ea.

— *Fată,* ţipă corbul. *Fată, fată.*

— Ty şi Dannel au dat peste ea în sud, la două leghe de Oraşul Cârtiţei. Hăituiau nişte sălbatici care fugeau cât îi ţineau picioarele pe drumul regelui. I-au adus înapoi şi pe ei, dar au dat peste fată. E de obârşie nobilă, stăpâne, şi întreabă de tine.

— Câţi oameni o însoţeau?

Se apropie de lighean şi-şi aruncă apă pe faţă. Zei, chiar era obosit.

— Niciunul, stăpâne. A venit singură. Îi murea calul sub ea. Era numai piele şi os, şchiop şi numai spume. I-au tăiat gâtul şi au luat-o pe fată la întrebări.

O fată cenuşie, pe un cal care trage să moară. După cum se părea, focurile lui Melisandre nu minţiseră. Dar ce se alese de Mance Rayder şi de suliţaşele lui?

— Unde e fata acum?

— În camerele lui Maester Aemon, stăpâne.

La Castelul Negru încă li se mai spunea astfel, deşi în momentul acela bătrânul maester se afla probabil într-un loc sigur şi cald din Oraşul Vechi.

— Fata era vânătă de frig, tremura din toate încheieturile, aşa că Ty l-a rugat pe Clydas să se uite la ea.

— Asta e bine.

Jon se simţea iarăşi de cincisprezece ani. *Surioara.* Se ridică şi-şi puse mantia.

Încă mai ningea când traversă curtea împreună cu Mully. Un răsărit auriu sfâşia întunecimea cerului dinspre est, dar în spatele ferestrei Doamnei Melisandre din Turnul Regelui încă mai licărea o lumină roşiatică. *Oare nu doarme niciodată? Ce joc joci, preoteaso? Ai o altă însărcinare pentru Mance?*

Voia să creadă că era Arya. Voia să-i vadă din nou chipul, să-i zâmbească şi să-i ciufulească părul, să-i spună că era în siguranţă. *Dar în siguranţă n-o să fie. Winterfellul e ars şi năruit şi nu mai există niciun loc sigur.*

N-o putea ţine acolo, cu el, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit. Zidul nu era un loc potrivit pentru o femeie şi cu atât mai puţin pentru una de viţă nobilă. Şi n-avea de gând să le-o încredinţeze lui Stannis sau lui Melisandre. Regele n-

ar fi dorit nimic altceva decât s-o mărite cu un om de-al lui, cu Horpe, cu Massey sau cu Godry Moartea Uriaşilor, şi numai zeii ştiau ce întrebuinţare ar fi vrut să-i dea femeia roşie.

Cea mai bună soluţie la care se putea gândi era s-o trimită la Rondul de Est şi să-i ceară lui Cotter s-o îmbarce pe o corabie care pleca undeva, dincolo de mare, într-un loc unde n-o puteau ajunge toţi acei regi arţăgoşi. Trebuia să aştepte până ce reveneau corăbiile de la Sălaşul Aspru, ca să fie sigur. Arya s-ar fi putut întoarce la Braavos cu Tycho Nestoris. *Poate Banca de Fier m-ar putea ajuta să găsesc o familie nobilă care s-o adopte.* Însă Braavos era cel mai apropiat dintre Oraşele Libere... ceea ce îl făcea, în acelaşi timp, cea mai potrivită şi cea mai nepotrivită alegere. *Lorath sau Portul Ibben ar fi poate mai sigur.* Însă, indiferent unde ar fi trimis-o, Arya avea nevoie de arginţi care s-o susţină, de un acoperiş deasupra capului şi de cineva care s-o apere. Nu era decât o copilă.

În fostele încăperi ale Maesterului Aemon era atât de cald, încât norul de abur care se năpusti pe neaşteptate asupra lor când Mully deschise uşa fu de ajuns ca să-i orbească pe amândoi. În căminul din interior ardea un foc abia făcut, cu buştenii pocnind şi împroşcând scântei. Jon păşi peste o băltoacă în care zăceau veşminte ude.

— *Snow, Snow, Snow,* strigau de sus corbii. Fata era încovrigată lângă foc, înfăşurată într-o mantie neagră de lână de trei ori cât ea, şi dormea adânc.

Semăna destul de bine cu Arya pentru ca lui să-i stea inima, dar numai pentru o clipă. O fată înaltă, ciolănoasă, zglobie, numai picioare şi coate, cu părul castaniu împletit într-o coadă groasă, legată cu fâşii de piele. Avea faţa prelungă, bărbia ascuţită, urechi mici.

Dar era prea mare de ani, mult prea mare. *Fata asta e aproape de vârsta mea.*

— A mâncat? îl întrebă pe Mully.

— Numai pâine şi supă, lordul meu. Clydas se ridică de pe un scaun. E bine s-o luăm încet, aşa spunea întotdeauna Maester Aemon. E posibil să nu poată digera nimic

altceva.

Mully dădu din cap.

— Donnel avea un cârnat de la Hobb şi i-a oferit o bucată, dar fata nu s-a atins de ea.

Jon n-o putea condamna. Carnaţii lui Hobb erau făcuţi din grăsime, sare şi diverse lucruri spre care nu suporta să-şi îndrepte gândul.

— Poate-ar trebui s-o lăsăm pur şi simplu să se odihnească.

În clipa aceea fata se săltă în capul oaselor, strângându-şi mantia peste pieptul mic şi palid. Părea năucită.

— Unde…?

— Acesta e Castelul Negru, doamna mea.

— Zidul. Ochii fetei se umplură de lacrimi. Sunt aici.

Clydas se apropie de ea.

— Biata copilă! Câţi ani ai?

— Şaisprezece la următoarea zi a numelui. Şi nu sunt copilă, ci femeie în toată firea, înflorită.

Căscă, acoperindu-şi gura cu mantia. Dintre falduri i se iţi un genunchi gol.

— Nu porţi lanţ. Eşti maester?

— Nu, răspunse Clydas. Dar am slujit unul.

Seamănă puţin cu Arya, se gândi Jon. *E înfometată şi slabă, dar părul are aceeaşi culoare, ca şi ochii.*

— Mi s-a spus că ai întrebat de mine. Sunt…

— … John Snow. Fata îşi azvârli coada împletită pe spate. Între casa mea şi a ta există o legătură de sânge şi de onoare. Ascultă-mă, rudă a mea. Unchiul meu Cregan mă urmăreşte îndeaproape. Nu-l lăsa să mă ducă înapoi, la Karhold.

Jon se holba la ea. *O cunosc pe fata asta.* Era ceva legat de ochii ei, de felul în care stătea, de cel în care vorbea. Pentru o clipă, amintirea îi scăpă. Apoi o prinse.

— Alys Karstark.

Asta aduse pe buzele ei umbra unui zâmbet.

— Nu eram sigură c-o să-ţi aduci aminte de mine. Aveam şase ani când m-ai văzut ultima oară.

— Ai venit la Winterfell cu tatăl tău. *Cel pe care l-a*

descăpăţânat Robb. Nu-mi aduc aminte de ce.

Ea roşi.

— Ca să-l cunosc pe fratele tău. Oh, a mai existat şi un alt pretext, dar ăsta a fost adevăratul motiv. Eram aproape de vârsta lui Robb şi tata se gândise că ne-am fi potrivit. A fost un ospăţ. Am dansat cu tine şi cu fratele tău. *El* a fost foarte curtenitor, a spus că dansam minunat. Tu erai ursuz. Tata a zis că era de aşteptat din partea unui bastard.

— Mi-aduc aminte.

Nu minţea decât pe jumătate.

— Încă mai eşti puţin cam ursuz, zise fata, dar te iert dacă mă salvezi de unchiul meu.

— Unchiul tău… ăsta ar fi Lordul Arnolf?

— Nu e lord, spuse ea, dispreţuitoare. Fratele meu Harry e lordul de drept, iar eu îi sunt moştenitoare prin lege. O fiică vine înaintea unui unchi. Unchiul Arnolf nu e decât castelan. De fapt îmi e stră-unchi, e unchiul *tatei.* Cregan e fiul lui. Presupun că asta face din el un văr, dar noi i-am spus întotdeauna unchi. Acum vrea să mă facă să-i spun soţ. Îşi încleştă pumnul. Înainte de război, am fost logodită cu Daryn Hornwood. Nu aşteptam decât să înfloresc ca să ne cununăm, dar Regicidul l-a ucis pe Daryn la Pădurea Şoaptelor. Tata mi-a scris c-o să-mi găsească drept soţ un lord din Sud, dar n-a mai făcut-o niciodată. Fratele tău Robb i-a tăiat capul fiindcă a ucis Lannisteri. Gura i se strâmbă. Credeam c-au mărşăluit către sud tocmai ca să omoare nişte Lannisteri.

— N-a fost… chiar atât de simplu. Lordul Karstark a măcelărit doi prizonieri, doamna mea. Băieţi neînarmaţi, scutieri închişi într-o celulă.

Fata nu păru surprinsă.

— Tata n-a zbierat niciodată ca Marelejon, dar nu era mai puţin primejdios la mânie. Însă acum e mort şi el. Cum e şi fratele tău. Dar tu şi cu mine suntem aici, încă în viaţă. Există o răzbunare a sângelui între noi, Lord Snow?

— Când îmbracă straiele negre, un bărbat îşi lasă răzbunările în urmă. Rondul de Noapte nu are neînţelegeri

nici cu Karhold, nici cu tine.

— Bun. Mă temeam… L-am implorat pe tata să-l lase pe unul dintre fraţii mei drept castelan, dar niciunul n-a vrut să piardă gloria şi răscumpărările pe care le putea câştiga în Sud. Acum Torr şi Edd sunt morţi. Harry era prizonier la Iazul Fecioarelor când am auzit ultima oară ceva despre el, dar asta a fost acum aproape un an. Ar putea fi mort şi el. N-am ştiut către cine să mă întorc, dacă nu către ultimul fiu al lui Eddard Stark.

— De ce nu către rege? Karhold s-a declarat de partea lui Stannis.

— Unchiul meu a făcut-o, în speranţa c-o să-i provoace pe Lannisteri să ia capul sărmanului Harry. Dacă fratele meu ar muri, Karhold mi-ar reveni mie, dar unchiul vrea să obţină pentru ai lui dreptul pe care-l am eu prin naştere. Odată ce Cregan o să aibă un copil de la mine, eu n-o să le mai fiu de folos. Şi-a îngropat deja două neveste. Îşi şterse furioasă o lacrimă, întocmai cum ar fi făcut Arya. O să m-ajuţi?

— Căsătoriile şi moştenirile sunt probleme pe care trebuie să le rezolve regele, doamna mea. O să-i scriu lui Stannis în numele tău, dar…

Alys Karstark râse, dar era un râs al disperării.

— Scrie-i, dar nu aştepta răspuns. Stannis o să fie mort înainte de a-ţi primi mesajul. Unchiul meu o să aibă grijă de asta.

— Ce vrei să spui?

— Arnolf se grăbeşte s-ajungă la Winterfell, e adevărat, dar numai ca să-şi poată înfige pumnalul în spatele regelui tău. A făcut legământ cu Roose Bolton cu mult timp în urmă… pentru aur, pentru promisiunea că va fi iertat şi pentru capul bietului Harry. Lordul Stannis mărşăluieşte către un măcel. Aşa că el nu mă poate ajuta, şi nu m-ar ajuta nici dacă ar putea.

Alys îngenunche în faţa lui, agăţându-i-se de mantie.

— Tu eşti singura mea speranţă, Lord Snow. Te implor în numele tatălui tău! Apără-mă!

FATA OARBĂ

Nopţile ei erau luminate de stele din depărtări şi de licărirea razelor de lună pe zăpadă, dar la fiecare răsărit de soare se trezea în întuneric.

Deschise ochii şi se holbă oarbă la întunecimea care o înconjura, cu visul deja pălindu-i. Atât de frumos. Se linse pe buze, reamintindu-şi. Behăiturile oilor, groaza din ochii păstorilor, sunetele scoase de câini în vreme ce îi omora pe rând, mârâiturile haitei ei. Vânatul se rărise de când începuse să cadă zăpada, dar în noaptea trecută se ospătaseră. Miel şi câine, şi oaie, şi carne de om. Unii dintre micii ei veri cenuşii se temeau de oameni, chiar şi de cei morţi, dar ea nu. Carnea era carne, iar oamenii erau pradă. Ea era lupoaica nopţii.

Dar numai când visa.

Fata oarbă se rostogoli pe o parte, se săltă în capul oaselor, sări în picioare, se întinse. Patul ei era o saltea umplută cu zdrenţe de pe un prag de piatră rece şi se trezea întotdeauna ţeapănă şi încordată. Lipăi către bazinul ei pe tălpi mici, goale şi bătătorite, îşi aruncă apă rece pe faţă, se uscă tamponându-se. *Ser Gregor,* se gândi, *Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei.* Rugăciunea ei de dimineaţă. Sau nu? *Nu,* îşi spuse, *nu e a mea, eu sunt nimeni. Asta e rugăciunea lupoaicei nopţii. Ea o să-i găsească într-o bună zi, o să-i vâneze, o să le adulmece spaima, o să le guste sângele. Într-o bună zi.*

Îşi găsi lenjeria într-un mic morman, o adulmecă, convingându-se că era destul de curată ca s-o poarte, o îmbrăcă pe întuneric. Veşmântul ei de servitoare era acolo unde-l agăţase – o tunică lungă din lână nevopsită, toarsă grosolan şi aspră. O desprinse dintr-o smucitură şi şi-o trase peste cap dintr-o singură mişcare lină, îndelung exersată. Ciorapii veniră la urmă. Unul negru, celălalt alb. Cel negru avea o cusătură în dreptul părţii de sus, cel alb

n-avea niciuna; putea să-i deosebească pe pipăite, să se asigure că-l punea pe fiecare pe piciorul potrivit. Chiar aşa, slabe, picioarele ei erau puternice şi sprintene şi creşteau tot mai lungi în fiecare zi.

Se bucura pentru asta. O dansatoare pe apă are nevoie de picioare bune. Beth oarba nu era dansatoare pe apă, dar ea n-avea să fie Beth pentru totdeauna.

Ştia drumul către bucătării, dar mirosul ei ar fi condus-o într-acolo chiar dacă nu l-ar fi ştiut. Ardei iuţi şi peşte prăjit, decise ea, adulmecând în lungul coridorului, şi pâine proaspătă din cuptorul Ummei. Mirosul îi făcu maţele să chiorăie. Lupoaica nopţii se ospătase, dar fără să umple burta fetei oarbe. Carnea din vis nu putea s-o hrănească, învăţase asta de la început.

Mâncă sardele, crocante, fripte în ulei de piper şi servite atât de fierbinţi, încât îi arseră degetele. Şterse uleiul rămas cu o bucată ruptă din colţul pâinii de dimineaţă a Ummei şi împinse totul în josul gâtului cu o cană de vin amestecat cu apă, savurând gusturile şi mirosurile, asprimea crustei de sub degete, petele alunecoase de ulei, usturimea stârnită de ardeiul iute când îi pătrundea în zgârietura pe jumătate vindecată de pe dosul mâinii. *Ascultă, miroase, gustă, pipăie,* îşi reaminti ea. *Există multe moduri în care pot cunoaşte lumea cei care nu pot să vadă.*

Cineva intrase în încăpere în urma ei, mergând în papuci cu talpa moale, fără să facă mai mult zgomot decât un şoarece. Nările fetei fremătară. Omul blajin. Bărbaţii miroseau altfel decât femeile, iar în aer se simţea şi un miros firav de portocale. Preotului îi plăcea să mestece coji de portocală, ori de câte ori le putea găsi, ca să-şi îndulcească răsuflarea.

— Şi cine eşti în dimineaţa asta? îl auzi ea întrebând în vreme ce se aşeza în capul mesei.

Poc, poc, auzi, apoi ceva crăpând cu zgomot uşor. *Îşi sparge primul ou.*

— Nimeni, răspunse ea.

— O minciună! Te cunosc. Eşti fata aia oarbă,

cerşetoarea.

— Beth.

Cunoscuse o Beth cândva, la Winterfell, când era Arya Stark. Poate de aceea alesese numele. Sau poate fiindcă suna atât de bine lângă *oarba.*

— Biată copilă! spuse bărbatul blajin. Ţi-ar plăcea să-ţi primeşti ochii înapoi? Cere şi vei vedea.

Îi punea aceeaşi întrebare în fiecare dimineaţă.

— S-ar putea să-i vreau mâine. Azi nu.

Faţa ei era încă apă, ascunzând totul, nedezvăluind nimic.

— Cum ţi-e voia.

Îl auzi curăţând oul, apoi urmă un clinchet uşor, argintiu, când el luă lingura de sare. Îi plăceau ouăle bine sărate.

— Unde-a cerşit azi-noapte sărmana mea fată oarbă?

— La hanul Ţiparului Verde.

— Şi care sunt cele trei lucruri noi pe care le ştii acum şi nu le ştiai când ai plecat ultima oară de la noi?

— Lordul Mării e tot bolnav.

— Asta nu e o noutate. Lordul Mării era bolnav ieri şi o să fie bolnav şi mâine.

— Sau mort.

— Când o să fie mort, asta va fi o noutate.

Când o să fie mort, se va face o alegere şi cuţitele vor ieşi din teci. Aşa se întâmpla în Braavos. În Westeros, unui rege mort i-ar fi urmat fiul său cel mare, dar braavosii n-aveau rege.

— Tormo Fregar va fi noul lord al mării.

— Aşa se vorbeşte la hanul Ţiparului Verde?

— Da.

Bărbatul blajin luă o îmbucătură din ou. Fata oarbă îl auzi mestecând. Nu vorbea niciodată cu gura plină. El înghiţi, apoi spuse:

— Unii zic că în vin e înţelepciune. Sunt nebuni. La alte hanuri se aud zvonuri despre alte nume, n-am nicio îndoială.

Muşcă iarăşi din ou, mestecă, înghiţi.

— Care sunt cele trei lucruri noi pe care le ştii, dar nu le ştiai înainte?

— *Ştiu* că unii *spun* că Tormo Fregar va fi cu siguranţă noul lord al mării, răspunse ea. Nişte beţivi!

— Aşa e mai bine. Ce altceva mai ştii?

Ninge în ţinuturile riverane, în Westeros, fu ea cât pe ce să spună. Dar el ar fi întrebat-o cum de aflase şi ea nu credea că i-ar fi plăcut răspunsul. Îşi muşcă buza, ducându-se cu gândul înapoi, la noaptea trecută.

— Târfa S'vrone e însărcinată. Nu e sigură în privinţa tatălui, dar crede că ar putea fi acel mercenar tyroshi pe care l-a ucis.

— Asta e bine de ştiut. Ce altceva?

— Regina Merlan a ales o nouă Sirenă în locul celei pe care-a înecat-o. E fiica unei slujnice a Prestaynilor, treisprezece ani şi săracă lipită, dar încântătoare.

— Aşa sunt toate la început, răspunse preotul, dar n-ai cum să ştii dacă e încântătoare dacă n-o vezi cu ochii tăi, şi tu n-ai ochi. Cine eşti, copilă?

— Nimeni.

— Eu o văd pe cerşetoarea Beth Oarba. Fata asta e o mincinoasă jalnică. Vezi-ţi de îndatoririle tale. *Valar morghulis.*

— *Valar dohaeris.*

Ea îşi strânse castronul şi cana, cuţitul şi lingura, şi se ridică în picioare. La urmă îşi luă băţul. Era lung de un metru, subţire şi flexibil, de grosimea degetului ei mare, cu piele înfăşurată în jurul mânerului, la treizeci de centimetri de vârf. *Mai bun decât ochii, odată ce-nveţi să-l foloseşti,* îi spusese orfelina.

Era o minciună. O minţeau adesea, punând-o la încercare. Niciun băţ nu era mai bun decât o pereche de ochi. Dar îi prindea bine, aşa că îl ţinea întotdeauna aproape. Umma se obişnuise să-i spună Băţ, dar numele n-aveau importanţă. Ea era ea. *Nimeni. Sunt nimeni. Doar o fată oarbă, doar o slujitoare a Celui cu Multe Chipuri.*

În fiecare noapte, la cină, orfelina îi aducea o cană cu lapte cald şi îi zicea s-o bea pe toată. Laptele avea un gust

straniu, amar, pe care fata oarbă ajunsese curând să-l deteste. Chiar şi mirosul slab care-o prevenea c-o să-l simtă înainte de a-i atinge limba începuse în scurt timp s-o îngreţoşeze, dar golea totuşi cana.

— Cât trebuie să fiu oarbă? întrebă.

— Până când întunericul o să ţi se pară tot atât de dulce ca lumina, îi răspundea orfelina, sau până când o să-ţi ceri ochii. Cere-i şi vei vedea.

Şi atunci mă veţi goni. Prefera să fie oarbă. N-o puteau face să plece.

În ziua în care se trezise oarbă, orfelina o luase de mână şi o călăuzise prin pivniţele şi coridoarele din stânca pe care era construită Casa în Negru şi Alb, apoi în susul treptelor de piatră, intrând chiar în templu.

— Numără treptele când urci, îi spusese. Lasă-ţi degetele să măture peretele. Acolo sunt semne pe care ochiul nu le poate vedea, dar uşor de desluşit la atingere.

Aceea fusese prima ei lecţie. Urmaseră multe altele.

Otrăvurile şi licorile erau pentru după-amiază. Avea ca ajutoare mirosul, pipăitul şi gustul, dar atingerea şi gustatul puteau fi primejdioase când pisai otrăvuri, iar cu unele dintre cele mai toxice fierturi ale orfelinei nici mirositul nu era ferit de pericole. Vârfurile arse ale degetelor mici şi buzele băşicate îi deveniră familiare, iar odată i se făcuse atât de rău, încât vreme de câteva zile nu putuse păstra nimic în stomac.

Cina era pentru învăţarea limbilor. Fata oarbă înţelegea limba braavosi şi o putea vorbi acceptabil, chiar îşi pierduse în cea mai mare parte accentul barbar, dar omul blajin nu era mulţumit. Insista să-şi îmbunătăţească valyriana cultă şi să înveţe şi limbile din Lys şi Pentos.

Seara juca împreună cu orfelina jocul minciunilor, dar fără ochi era cu totul altfel. Uneori nu putea să judece decât după ton şi după alegerea cuvintelor; alteori orfelina îi îngăduia să-i pună mâinile pe faţă. La început, jocul fusese mult, mult mai greu, aproape imposibil… dar tocmai când fusese gata-gata să urle de ciudă, totul devenise mai uşor. Învăţase să audă minciunile, să le simtă din jocul

muşchilor gurii şi ai ochilor.

Majoritatea îndatoririlor ei rămăseseră aceleaşi, dar când şi le îndeplinea se împiedica de mobile, intra în pereţi, scăpa pe jos tăvile, se rătăcea în templu, deznădăjduită şi neajutorată. Odată fusese cât pe ce să cadă cu capul în jos pe trepte, dar, într-o altă viaţă, pe când era fata pe nume Arya, Syrio Forel o învăţase cum să-şi menţină echilibrul, aşa că se redresase cumva şi se oprise la timp.

În unele nopţi ar fi adormit plângând, dacă încă ar mai fi fost Arry, sau Nevăstuica, sau Cat, sau chiar Arya din Casa Stark… dar nimeni nu avea lacrimi. Fără ochi, până şi cea mai simplă îndatorire era periculoasă. Se arsese de vreo douăsprezece ori când o ajuta pe Umma la bucătărie. O dată, în timp ce toca nişte ceapă, îşi tăiase degetul până la os. De două ori nu reuşise nici măcar să-şi găsească propria cameră din beciuri şi dormise pe podea, la baza treptelor. Mulţimea firidelor şi a alcovurilor făcea din templu un loc înşelător, chiar şi după ce fata oarbă învăţase să-şi folosească urechile; felul în care reverbera sunetul paşilor ei de tavan, trimiţându-şi ecourile în jurul picioarelor celor treizeci de zei înalţi de piatră îi crea impresia că se mişcau chiar zidurile, iar bazinul cu apă neagră, neclintită, le făcea la rândul său sunetelor lucruri bizare.

— Ai cinci simţuri, îi spunea omul blajin. Învaţă să le foloseşti pe celelalte patru şi o să ai mai puţine tăieturi, zgârieturi şi cicatrice.

Acum putea să simtă curenţii de aer pe piele. Putea să găsească bucătăriile după miros şi tot după miros deosebea bărbaţii de femei. Îi cunoştea pe Umma, pe servitori şi pe acoliţi după felul în care păşeau, îi deosebea unul de altul înainte de a ajunge destul de aproape ca să le simtă mirosul (dar nu şi pe orfelină şi pe omul blajin, care mergeau aproape fără niciun zgomot, dacă asta voiau). Şi lumânările care ardeau în templu aveau mirosuri; până şi cele neparfumate răspândeau şuviţe subţiri de fum din fitiluri. Ar fi putut la fel de bine să strige, odată ce ea

învăţase să-şi folosească nasul.

Şi morţii aveau izul lor. Una dintre îndatoririle ei era să-i găsească în templu în fiecare dimineaţă, indiferent unde aleseseră să se întindă şi să închidă ochii după ce băuseră din bazin.

În dimineaţa aceea descoperi doi. Unul murise la picioarele Străinului, cu o singură lumânare pâlpâind deasupra lui. Ea îi simţise căldura şi mirosul pe care-l împrăştia îi gâdilase nările. Lumânarea ardea cu o flacără de un roşu întunecat, o ştia; pentru cei care aveau ochi, leşul ar fi părut scăldat într-o strălucire roşcată. Înainte de a-i chema pe slujitori să-l scoată afară, îngenunche şi îi pipăi faţa, urmărindu-i linia maxilarelor, măturându-i cu degetele obrajii şi nasul, atingându-i părul. *Păr buclat, des. Un chip frumos, fără riduri. Era tânăr.* Se întrebă ce-l adusese acolo, să caute harul sau să moară. Bandiţii muribunzi îşi găseau adesea drumul către Casa în Negru şi Alb, ca să-şi grăbească sfârşitul, dar bărbatul acela n-avea nicio rană pe care s-o fi putut găsi ea.

Al doilea leş era al unei bătrâne. Se culcase pe o canapea a viselor, într-unul dintre alcovurile ascunse unde lumânările speciale chemau viziuni ale lucrurilor iubite şi pierdute. O moarte dulce şi blândă, aşa îi plăcea omului blajin să spună. Degetele o înştiinţaseră că bătrâna murise cu un zâmbet pe chip. Şi nu de multă vreme. Trupul încă îi mai era cald la atingere. *Are faţa atât de catifelată, ca o piele veche şi subţire, care a fost împăturită şi încreţită de o mie de ori.*

Când sosiră slujitorii să ia trupul neînsufleţit, fata oarbă îi urmă. Lăsă paşii lor s-o călăuzească, dar când începură să coboare numără. Ştia numărul tuturor treptelor pe dinafară. Sub templu se afla un labirint de pivniţe şi de coridoare, unde până şi oamenii cu doi ochi buni se rătăceau adesea, dar fata oarbă îi învăţase fiecare centimetru şi avea băţul ca s-o ajute să-şi găsească drumul dacă memoria îi şovăia.

Leşurile erau lungite în pivniţă. Fata oarbă începu să lucreze în întuneric, lăsându-i pe morţi fără încălţări, fără

veşminte şi fără tot ce mai aveau asupra lor, golindu-le pungile şi numărându-le banii. Deosebirea monedelor una de alta prin pipăire fusese unul dintre primele lucruri pe care le învăţase de la orfelină, după ce îi luaseră ochii. Banii din Braavos îi erau prieteni vechi; era de-ajuns să le mături feţele cu vârfurile degetelor ca să-i recunoască. Monedele din alte ţinuturi şi din alte oraşe erau mai grele, mai ales cele din locuri foarte îndepărtate. Creiţarii volanteni erau cei mai obişnuiţi, monede mărunte, nu mai mari de o para, cu o coroană pe o parte şi cu o ţeastă pe cealaltă. Banii lyseni erau ovali şi înfăţişau o femeie goală. Pe alte monede erau gravate oi, elefanţi sau capre. Banii din Westeros avea capul regelui pe faţă şi un dragon pe revers.

Bătrâna n-avea nicio pungă, niciun obiect de valoare, în afară de inelul de pe un deget subţire. Asupra bărbatului frumos găsi patru dragoni de aur din Westeros. Îşi plimba vârful degetului mare peste cei mai tociţi dintre ei, încercând să decidă ce rege înfăţişau, când auzi uşa deschizându-se încet în spatele ei.

— Cine-i acolo? întrebă.

— Nimeni.

Vocea era adâncă, aspră, rece.

Şi se mişca. Ea păşi într-o parte, înşfăcă băţul şi îl ridică brusc, apărându-şi faţa. Lemnul trosni nimerind de lemn. Forţa izbiturii aproape că-i smulse toiagul din mână. Ea se ţinu bine, răspunse cu o lovitură biciuitoare… dar nu găsi decât aerul gol în locul în care ar fi trebuit să fie el.

— Nu acolo, spuse vocea. Eşti oarbă?

Nu-i răspunse. Vorbind ar fi amestecat zgomotele pe care le-ar fi putut face necunoscutul. Care se mişca, ea ştia asta. *Stânga sau dreapta?* Sări în stânga, se roti spre dreapta, nu nimeri nimic. O lovitură usturătoare din spate îi şfichiui pulpele.

— Eşti surdă?

Se răsuci, cu băţul în mâna stângă, învârtindu-l, lovind în gol. Din stânga îi auzi sunetul râsului. Lovi în dreapta.

De data asta nimeri. Băţul ei îl plesni pe al lui. Impactul

îi trimise o zvâcnire în lungul braţului.

— Bun, spuse vocea.

Fata oarbă nu o recunoscu. Trebuia să fie a unui acolit, presupuse ea. Nu-şi amintea s-o mai fi auzit până atunci, dar cineva îi zisese că slujitorii Zeului cu Multe Chipuri nu-şi puteau schimba şi glasurile la fel de uşor cum îşi schimbau chipurile. Pe lângă ea, Casa în Negru şi Alb găzduia două slugi, trei acoliţi, pe bucătăreasa Umma şi pe cei doi preoţi numiţi de ea orfelina şi omul blajin. Alţii veneau şi plecau, uneori pe căi tainice, dar aceştia era singurii care locuiau acolo. Cel pe care îl înfrunta putea fi oricare dintre ei.

Fata se repezi într-o parte, cu băţul învârtindu-se, auzi un sunet în spate, se răsuci într-acolo, lovi aerul. Şi dintr-odată propriul ei băţ era între picioarele ei, încurcându-se între ele când încercă din nou să se întoarcă, răzuindu-i pielea. Se împiedică şi căzu într-un genunchi, lovindu-se atât de tare, încât îşi muşcă limba.

Încremeni. *Nemişcată ca piatra. Unde e?*

Bărbatul râse în spatele ei. O lovi uşor, cu eleganţă, peste o ureche, apoi o plesni peste degete în timp ce încerca să se ridice în picioare. Băţul ei căzu pe piatră zăngănind. Ea şuieră, furioasă.

— Haide. Ridică-l. Azi nu te mai bat.

— Pe mine nu mă bate nimeni.

Fata se târî în patru labe până când îşi găsi băţul, apoi sări în picioare. În liniştea pivniţei nu se simţea nicio mişcare. El plecase. Sau nu? Ar fi putut să stea chiar lângă ea şi n-ar fi ştiut. *Ascultă-i răsuflarea,* îşi zise, dar nu se auzea nimic. Aşteptă încă o clipă, apoi puse băţul deoparte şi îşi reluă munca. *Dacă aş fi avut ochii, l-aş fi umplut de sânge.* Într-o bună zi, omul blajin avea să i-i dea înapoi şi-atunci avea să le arate ea, tuturor.

Leşul bătrânei se răcise de acum, iar al banditului înţepenise. Fata era obişnuită cu asta. În majoritatea zilelor, îşi petrecea mai mult timp printre morţi decât printre vii. Simţea lipsa prietenilor din vremea când era Cat a Canalelor: bătrânul Brusco, cu spatele lui bolnav,

fiicele lui Talea şi Brea, saltimbancii de pe corabie, Merry şi târfele ei din Portul Vesel, toate celelalte haimanale şi lepădături de pe chei. Dar cel mai mult simţea chiar lipsa lui Cat, mai mult decât pe a ochilor. Îi plăcuse să fie Cat, mai mult decât îi plăcuse vreodată să fie Salty, sau Porumbiţa, sau Nevăstuica, sau Arry. *Am ucis-o pe Cat când l-am omorât pe cântăreţul ăla.* Omul blajin îi spusese că i-ar fi luat ochii oricum, ca s-o-nveţe să-şi folosească mai bine celelalte simţuri, dar nu pentru o jumătate de an. Acoliţii orbi erau ceva obişnuit în Casa în Negru şi Alb, dar foarte puţini erau atât de tineri ca ea. Însă fetei nu-i părea rău. Dareon fusese un dezertor din Rondul de Noapte, aşa că meritase să moară. Îi spusese asta omului blajin.

— Iar tu eşti vreun zeu, ca să decizi cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară? o întrebase el. Noi le dăm harul acelora însemnaţi de Cel cu Multe Chipuri, după rugăciuni şi jertfe. Aşa a fost dintotdeauna, de la începuturi. Ţi-am povestit cum a luat fiinţă ordinul nostru şi cum a răspuns primul dintre noi rugăminţilor sclavilor care cereau moarte. La început, harul le-a fost dat numai celor care şi l-au dorit cu tot dinadinsul… dar, într-o zi, primul dintre noi a auzit un sclav rugându-se nu pentru moartea lui, ci pentru a stăpânului lui. Dorinţa lui era atât de fierbinte, încât dădea tot ce avea, numai să-i fie îndeplinită. Iar primului nostru frate i s-a părut că o astfel de jertfă ar fi fost pe placul Celui cu Multe Chipuri, aşa că în noaptea aceea i-a încuviinţat îndeplinirea. Pe urmă s-a dus la sclav şi i-a spus: „Ai oferit tot ce-aveai pentru moartea acelui om, dar sclavii nu au decât vieţile lor. Asta vrea zeul de la tine. Îl vei sluji în tot restul zilelor tale de pe pământ.” Şi începând de atunci am fost doi.

Mâna i se închisese în jurul braţului ei, blândă, dar fermă.

— Toţi oamenii trebuie să moară. Dar noi nu suntem decât uneltele morţii, nu moartea însăşi. Când l-ai ucis pe cântăreţ, ţi-ai asumat puterile zeului. Noi omorâm oameni, dar nu ne luăm libertatea de a-i osândi. Înţelegi?

Nu, se gândise ea.

— Da, răspunsese.

— Minţi. Şi de aceea trebuie să mergi acum prin întuneric, până ce vei vedea calea. Dacă nu vrei cumva să ne părăseşti. Nu trebuie decât să-i ceri şi-ţi vei primi ochii înapoi.

Nu, se gândise ea.

— Nu, spusese.

În seara aceea, după cină şi după un scurt răstimp hărăzit jocului minciunilor, fata oarbă îşi legă o fâşie de pânză zdrenţuită în jurul capului, ascunzându-şi ochii nefolositori, îşi găsi castronaşul de cerşetoare şi o rugă pe orfelină s-o ajute să-şi pună chipul lui Beth. Când îi luaseră ochii, orfelina îi răsese capul; tunsoarea saltimbancului, aşa o numise ea, pentru că mulţi saltimbanci o preferau ca să li se potrivească mai bine perucile. Dar era bună şi pentru cerşetori, căci le ferea capetele de purici şi de păduchi. Însă era nevoie de ceva mai mult decât o perucă.

— Te-aş putea acoperi cu răni deschise, spusese orfelina, dar hangiii şi proprietarii tavernelor te-ar goni de la uşile lor.

Îi dăduse în schimb cicatricele vărsatului cenuşiu şi, pe obraz, o aluniţă de saltimbanc din care creştea un fir de păr negru.

— E urâtă? întrebase fata oarbă.

— Nu e frumoasă.

— Bun.

Nu se sinchisise niciodată dacă era sau nu frumoasă, nici măcar când fusese Arya Stark. Numai tatăl ei îi zisese că era. El, şi uneori Jon Snow. Mama ei îi spunea că ar fi fost frumoasă dacă şi-ar fi spălat şi şi-ar fi periat părul şi dacă ar fi avut mai multă grijă de rochia pe care-o purta, aşa cum făcea Sansa. Însă pentru sora ei şi pentru prietenele surorii ei fusese întotdeauna Arya Chip de Cal. Dar acum erau morţi cu toţii, chiar şi Arya, toţi, în afară de fratele ei vitreg. În unele nopţi auzea vorbindu-se despre el, în tavernele şi casele plăcerilor din Portul Peticarului. Bastardul Negru al Zidului, aşa îl numise cineva. *Pun rămăşag că nici măcar Jon n-ar recunoaşte-o vreodată pe*

Beth Oarba. Asta o întristase.

Veşmintele pe care le purta erau zdrenţuite, decolorate şi tocite, dar călduroase şi curate. Sub ele ascunsese trei cuţite – unul într-o cizmă, unul în partea de sus a mânecii, altul într-o teacă, pe şale. Braavosii erau în general oameni de treabă, mai degrabă înclinaţi s-o ajute pe sărmana fată oarbă decât să-ncerce să-i facă vreun rău, dar existau întotdeauna câţiva ticăloşi care să vadă în ea pe cineva uşor de jefuit sau de siluit. Cuţitele erau pentru ei, deşi până atunci fata oarbă nu fusese nevoită să le folosească. Un castronaş crăpat, din lemn, pentru cerşit şi o cingătoare din sfoară de cânepă îi completau straiele.

Ieşi din templu când urla Titanul, vestind asfinţitul, îşi croi drum numărând treptele care începeau de la uşă, apoi, călăuzindu-se cu lovituri uşoare de băţ, se îndreptă către podul ce o ducea dincolo de canal, către Insula Zeilor. Putea să spună că era o ceaţă deasă, judecând după straiele care i se lipiseră de trup şi după senzaţia de umezeală pe care i-o lăsa pe mâini atingerea aerului. Descoperise că ceaţa din Braavos ascundea deopotrivă obiectele şi sunetele. *În noaptea asta, jumătate din oraş o să fie pe jumătate orb.*

În drumul ei pe lângă temple, îi auzea pe acoliţii Cultului înţelepciunii înstelate cântând către aştrii serii din vârful turnului lor de observaţie. Un vălătuc de fum aromat atârna în văzduh, conducând-o de-a lungul potecii şerpuitoare, către locul unde îşi aprinseseră preoţii roşii focurile în imensele vase de fier din afara Casei Stăpânului Luminii. În curând putu să simtă şi căldura aerului, în vreme ce închinătorii lui R’hllor cel Roşu îşi înălţau vocile în rugăciune.

— *Căci noaptea e neagră şi plină de spaime,* psalmodiau ei.

Nu şi pentru mine. Nopţile ei erau scăldate în lumina lunii şi pline de cântecele haitei sale, de gustul cărnii roşii smulse de pe os, de mirosurile calde, familiare, ale verilor ei cenuşii. Numai pe timpul zilei era singură şi oarbă.

Cheiul nu-i era străin. Cat obişnuia să colinde docurile şi

străzile înguste din Portul Peticarului, vânzând midii, stridii şi moluşte pentru Brusco. Cu zdrenţele ei, cu capul ras şi cu aluniţa saltimbancului, nu mai arăta la fel ca atunci, dar, pur şi simplu ca să se simtă în siguranţă, stătea departe de Corabie, de Portul Vesel şi de celelalte locuri unde Cat fusese cunoscută cel mai bine.

Deosebea fiecare han şi fiecare tavernă după miros. Barcagiul Negru avea un iz de sare. La Pynto duhnea a vin acru, a brânză împuţită şi a Pynto însuşi, care nu-şi schimba niciodată hainele şi nu-şi spăla părul. Iar la Velarul, aerul plin de fum era întotdeauna condimentat de aroma cărnii fripte. Casa celor Şapte Felinare era înmiresmată de tămâie, iar Palatul de Satin avea parfumul fetelor tinere şi frumoase care visau să devină curtezane.

Fiecare loc îşi avea şi propriile sunete. Cântăreţii de la Moroggo şi la hanul Ţiparului Verde puteau fi auziţi în majoritatea nopţilor. La hanul Proscrisului cântau chiar stăpânii, cu voci de beţivi şi într-o jumătate de sută de limbi. La Casa Ceţii era întotdeauna plin de vâslaşi de pe bărcile-şarpe, care se certau pentru zei, pentru curtezane şi fiindcă pentru unii Lordul Mării era neghiob, iar pentru alţii nu. Palatul de Satin era mult mai liniştit, un loc al dezmierdărilor tăcute, al foşnetului uşor al rochiilor de mătase şi al chicotitului fetelor.

Beth cerşea în fiecare noapte în alt loc. Învăţase repede că stăpânii hanurilor şi ai tavernelor erau mai dispuşi să-i tolereze prezenţa dacă nu-şi făcea apariţia prea des. Îşi petrecuse ultima noapte în faţa hanului Ţiparului Verde, aşa că acum o luă la dreapta în loc s-o ia la stânga după ce ieşi de pe Podul Însângerat şi se îndreptă către celălalt capăt al Portului Peticarului, unde, chiar la marginea Oraşului Înecat, era taverna lui Pynto. O fi fost el gălăgios şi împuţit, dar avea o inimă bună sub hainele nespălate şi sub zbierete. Dacă înghesuiala nu era prea mare, o lăsa adesea să intre şi să stea la căldură, iar uneori îi dădea chiar şi o cană cu bere şi ceva de mâncare, în vreme ce o delecta cu poveştile lui. În zilele tinereţii sale, Pynto fusese cel mai cunoscut pirat din Treptele de Piatră, dacă te luai

după spusele lui; nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi istorisească cu lux de amănunte faptele de vitejie.

În noaptea aceea avu noroc. Taverna era aproape goală, iar ea putu să-şi găsească un loc liniştit, nu prea departe de foc. Abia se aşezase şi îşi încrucişase picioarele, când ceva îi mătură coapsa.

— Iar ai venit? spuse fata oarbă.

Îi scărpină capul în spatele urechilor, iar motanul îi sări în poală, începând să toarcă. Braavosul era plin de pisici, dar nicăieri nu erau mai multe decât la Pynto. Fostul pirat credea că-i purtau noroc şi că-i fereau taverna de insecte şi de şoareci.

— Mă cunoşti, nu-i aşa? îi şopti.

Pisicile nu se lăsau înşelate de o aluniţă a saltimbancului. O ţineau minte pe Cat a Canalelor.

Era o noapte fastă pentru fata oarbă. Pynto era binedispus şi îi dădu o cană de vin îndoit cu apă, o bucată mare de brânză împuţită şi jumătate dintr-o plăcintă cu ţipar.

— Pynto e un om bun, anunţă el, apoi se aşeză să-i povestească despre corabia cu mirodenii pe care o capturase, o istorie ascultată de ea de o duzină de ori.

Taverna se umplea pe măsură ce se scurgeau orele. Pynto deveni în curând prea ocupat ca să-i mai acorde vreun strop de atenţie, dar mai mulţi obişnuiţi ai casei îi aruncară monede în castronelul de cerşetoare. Alte mese erau ocupate de străini: vânători de balene ibbenezi, care duhneau a sânge şi a untură, doi bandiţi cu ulei aromat în păr, un grăsan din Lorath, care se plângea că la mesele lui Pynto locul era prea strâmt pentru burta lui. Şi mai târziu trei lyseni, marinari pe *Inimă-Bună,* o galeră transformată de furtuni într-o epavă ce ajunsese cu chiu cu vai în Braavos cu o noapte în urmă şi fusese luată în stăpânire, în dimineaţa aceea, de străjerii Lordului Mării.

Lysenii se aşezaseră la masa cea mai apropiată de foc şi vorbeau încet pe deasupra cănilor cu rom, cu glasuri atât de scăzute, încât nimeni nu putea să tragă cu urechea. Dar ea era nimeni şi auzi aproape fiecare cuvânt. Şi pentru o

clipă i se păru că putea să-i şi vadă, prin ochii înguşti şi galbeni ai motanului care-i torcea în poală. Unul era bătrân, unul era tânăr şi unul îşi pierduse o ureche, dar aveau cu toţii părul blond către alb şi pielea frumoasă, netedă, a oamenilor din Lys, prin venele cărora curgea, încă puternic, sângele din vechiul Ţinut Liber.

În dimineaţa următoare, când omul blajin o întrebă care erau cele trei lucruri pe care le ştia, dar nu le ştiuse înainte, era pregătită.

— Ştiu că Lordul Mării a capturat *Inimă-Bună.* Galera era plină cu sclavi. Sute de sclavi, femei şi copii, legaţi unul de altul în cală.

Braavos era un oraş construit de slavi evadaţi şi negoţul cu sclavi era interzis.

— Ştiu de unde veneau sclavii. Erau sălbatici din Westeros, dintr-un loc numit Sălaşul Aspru. Plin de ruine vechi şi blestemat.

Bătrâna Nan îi spusese poveşti despre Sălaşul Aspru, pe vremuri, la Winterfell, când ea era încă Arya Stark.

— După o mare bătălie, în care Regele-de-dincolo-de-Zid a fost ucis, sălbaticii au fugit şi o vrăjitoare a pădurilor le-a spus că, dacă vor merge la Sălaşul Aspru, vor veni corăbii care-i vor duce departe, într-un loc cald. Dar n-a sosit nicio corabie, niciuna în afară de cele două galere ale piraţilor lyseni, *Inimă-Bună* şi *Elefant,* care fuseseră împinse spre nord de o furtună. Au ancorat în larg, în dreptul Sălaşului Aspru, pentru reparaţii, şi i-au văzut pe sălbatici; dar erau mii şi pe corăbii nu era loc pentru toţi şi au spus că vor lua doar femeile şi copiii. Sălbaticii n-aveau nimic de mâncare, aşa că bărbaţii şi-au trimis nevestele şi fiicele, dar, imediat ce au ajuns în larg, lysenii le-au mânat sub punte şi le-au legat. Aveau de gând să le vândă pe toate în Lys. Numai că o altă furtună s-a abătut asupra lor şi corăbiile au fost despărţite. *Inimă-Bună* a suferit atât de multe stricăciuni, încât căpitanul ei n-a avut de ales şi a trebuit s-o aducă aici, dar s-ar putea ca *Elefant* să fi reuşit s-ajungă în Lys. Lysenii de la Pynto cred că se va întoarce cu mai multe corăbii. Preţul sclavilor e în creştere, spuneau ei, iar la

Sălaşul Aspru mai sunt femei şi copii cu miile.

— E bine de ştiut. Asta e al doilea lucru. Există şi un al treilea?

— Da. Ştiu că tu eşti cel care m-a lovit.

Băţul ei ţâşni şi trosni izbindu-se de degetele bărbatului, azvârlindu-i toiagul pe podea, unde se opri zăngănind.

Preotul tresări şi-şi retrase mâna cu o smucitură.

— Şi cum poate o fată oarbă să ştie asta?

Te-am văzut.

— Ţi-am spus trei lucruri. Nu trebuie să-ţi spun patru.

Poate a doua zi avea să-i povestească despre pisica de la Pynto, care o urmărise noaptea trecută până acasă şi care era ascunsă sus, pe grinzi, uitându-se în jos, către ei. Sau poate nu. Dacă el putea să aibă secrete, putea avea şi ea.

În seara aceea, la cină, Umma le servi crabi în crustă de sare. Când i se întinse cana, fata oarbă strâmbă din nas şi o bău o pe toată din trei înghiţituri lungi. Pe urmă icni şi o scăpă. Limba îi era în flăcări, iar când bău lacomă o cană de vin, arsura i se răspândi în josul gâtului şi în sus, în nas.

— Vinul n-o să te-ajute, iar apa n-o să facă altceva decât să-mprăştie flăcările, îi spuse orfelina. Mănâncă asta.

Un colţ de pâine îi fu împins în mână. Fata şi-l îndesă în gură, îl mestecă, îl înghiţi. O ajută. A doua bucată o ajută şi mai mult.

Şi dimineaţa odată sosită, când lupoaica nopţii o părăsi şi ea deschise ochii, zări o lumânare de seu arzând acolo unde în noaptea dinainte nu fusese niciuna, cu flacăra şovăitoare unduindu-i-se înainte şi înapoi, ca o târfă din Portul Vesel. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

O STAFIE DIN WINTERFELL

Bărbatul mort fu găsit la baza zidului interior. Avea gâtul frânt, iar zăpada care căzuse în timpul nopţii nu lăsa să se vadă decât piciorul stâng.

Dacă nu l-ar fi dezgropat căţelele lui Ramsay, ar fi rămas îngropat acolo până la venirea primăverii. Când îl trase afară Ben Oase, Jeyne Cenuşia mâncase atât de mult din faţa mortului, încât se scurse o jumătate de zi până ce izbutiră să-şi dea seama, fără nicio umbră de îndoială, cine fusese: un oştean de patruzeci şi patru de ani care mărşăluise către Nord cu Roger Ryswell.

— Un beţiv, declară Ryswell. Aş pune rămăşag că se pişa pe zid. A alunecat şi-a căzut.

Nimeni nu-l contrazise. Dar Theon Greyjoy se pomeni întrebându-se de ce s-ar fi urcat cineva pe nişte trepte acoperite de zăpadă alunecoasă, ajungând pe metereze în bezna nopţii numai ca să-şi verse acolo udul.

În dimineaţa aceea, în timp ce garnizoana mânca la dejun pâine veche prăjită în grăsimea scursă din slănină (lorzii şi cavalerii mâncau slănina), pe bănci se vorbise despre puţine alte lucruri în afară de cadavru.

— Stannis are prieteni în castel, îl auzi Theon bombănind pe un sergent.

Era unul dintre oamenii lui Tallhart, un bărbat vârstnic, cu trei copaci brodaţi pe tunică. Tocmai se schimbase garda. Bărbaţii veneau din frig, bătând din picioare ca să-şi scuture zăpada de pe cizme şi de pe pantaloni în timp ce se aducea prânzul – cârnaţi cu sânge, praz şi pâine neagră, caldă încă, abia scoasă din cuptoare.

— Stannis? râse unul dintre călăreţii lui Roose Ryswell. Stannis e acum înzăpezit şi trage să moară. Sau aleargă înapoi, către Zid, cu coada îngheţată între picioare.

— E posibil să-şi fi instalat tabăra la un metru şi jumătate de zidurile noastre, cu o sută de mii de oameni,

spuse un arcaş care purta culorile Casei Cerwyn. Pe viscolul ăsta nu l-am vedea pe niciunul.

Ninsoarea căzuse zi şi noapte, din abundenţă, fără întrerupere şi fără milă. Troienele urcau pe ziduri şi umpleau golurile dintre creneluri, pături albe se aşternuseră pe toate acoperişurile, corturile se încovoiau sub greutatea zăpezii. De la o clădire la alta fuseseră întinse frânghii, ca să nu se rătăcească nimeni când traversa curtea. Santinelele se îngrămădeau în turnurile de pază ca să-şi încălzească mâinile pe jumătate îngheţate deasupra strălucirii vaselor cu cărbuni, lăsând meterezele în grija străjerilor de zăpadă înălţaţi de scutieri, care deveneau tot mai masivi şi mai bizari în fiecare noapte, când viforul şi frigul se dezlănţuiau asupra lor în voie. Pe suliţele strânse în pumnii lor de nea crescuseră bărbi de gheaţă zdrenţuite. Chiar Hosteen Frey, care fusese auzit lăudându-se că nu se temea de un pic de zăpadă, îşi pierduse o ureche degerată.

Cel mai mult aveau de suferit caii din curte. Păturile puse peste ei ca să le ţină de cald se îmbibau cu apă şi îngheţau dacă nu erau înlocuite cu regularitate. Când erau aprinse focuri ca să ţină frigul la distanţă, făceau mai mult rău decât bine. Caii de război se temeau de flăcări şi se zbăteau încercând să fugă, rănindu-se pe ei şi pe alţii când se răsuceau în şirurile în care fuseseră legaţi. Numai caii din grajduri se aflau în siguranţă şi la căldură, dar acolo îngrămădeala era deja prea mare.

— Zeii s-au întors împotriva noastră, fu auzit bătrânul Lord Locke spunând în Sala Mare. Asta e urgia lor. Vântul e îngheţat ca însuşi iadul şi ninsoarea nu se mai opreşte. Suntem blestemaţi.

— *Stannis* e blestemat, stărui unul dintre oamenii Casei Dreadfort. El e cel care se află afară, în vifor.

— Lordului Stannis i-ar putea fi mai cald decât ştim noi, zise un neghiob, unul dintre călăreţii liberi. Vrăjitoarea lui poate invoca focul. Poate stă în puterea zeului ei roşu să topească zăpezile.

Asta a fost o nechibzuinţă, ştiu imediat Theon. Omul

vorbise prea tare, şi în auzul lui Dick Gălbejitul, al lui Alyn Ursuzul şi al lui Ben Oase. Când povestea ajunse la urechile Lordului Ramsay, îi trimise pe Băieţii Bastardului să-l salte şi să-l târască afară, în zăpadă.

— De vreme ce Stannis pare să-ţi fie atât de drag, o să te trimitem la el, îi spuse.

Damon Dansează-pentru-Mine îl lovi pe călăreţul liber de câteva ori cu biciul lui lung, bine uns. Pe urmă, în vreme de Jupuitorul şi Dick Gălbejitul puneau rămăşag în cât timp o să-i îngheţe sângele, Ramsay ceru ca omul să fie târât la Poarta Crenelurilor.

Porţile principale ale Winterfellului erau închise şi blocate cu drugi, atât de acoperiţi de gheaţă şi de zăpadă, încât barierele-ghilotină ar fi trebuit tăiate înainte de a putea fi ridicate. Acelaşi lucru era valabil, în mare măsură, şi la Poarta Vânătorului, deşi, fiindcă fusese folosită de curând, acolo măcar gheaţa nu era o problemă. Dar nu utilizaseră şi Poarta Drumului Regelui, unde gheaţa se adunase pe lanţurile podului mobil, întărindu-le ca piatra. Ceea ce nu le mai lăsa decât Poarta Crenelurilor, o mică deschidere dosnică, arcuită, din zidul interior. Fiind de fapt numai pe jumătate o poartă, avea un pod mobil care se întindea peste apa îngheţată din şanţ, dar nicio poartă corespunzătoare în zidul exterior, oferind o cale de acces către fortificaţiile exterioare, dar nu şi către lumea de dincolo de ele.

Călăreţul liber plin de sânge fu cărat de-a lungul podului şi apoi în susul treptelor, încă protestând. Pe urmă Jupuitorul şi Alyn Ursuzul îl prinseră de braţe şi de picioare şi-l azvârliră pe de zid pe pământul aflat cu două sute cincizeci de metri mai jos. Troienele erau atât de înalte, încât îl înghiţiră pe de-a-ntregul… dar arcaşii de pe metereze susţinură că îl zăriseră ceva mai târziu, târându-şi un picior rupt prin zăpadă. Unul îi împănă o săgeată în fund în timp ce se îndepărta pe furiş.

— O să fie mort într-o oră, le făgădui Lordul Ramsay.

— Sau o să sugă mădularul Lordului Stannis înainte de apusul soarelui, ripostă Umber Urgia Târfelor.

— Ar face bine să nu i-l rupă! râse Rickard Ryswell. Oricărui bărbat aflat acum afară îi îngheaţă bocnă mădularul.

— Lordul Stannis s-a rătăcit în viscol, spuse Lady Dustin. E la câteva leghe distanţă, mort sau în agonie. Încă vreo câteva zile şi zăpada o să-l îngroape cu oastea lui cu tot.

Dar şi pe noi, se gândi Theon, minunându-se de prostia ei. Lady Barbrey era din nord şi ar fi trebuit să ştie mai bine. Vechii zei ar fi putut să asculte.

La cină primiră un terci de mazăre cu pâine rămasă din ziua dinainte, ceea ce stârni mormăieli printre oştenii de rând: în capul mesei puteau fi văzuţi lorzii şi cavalerii, mâncând şuncă.

Theon era aplecat asupra unui castron de lemn, terminând ce mai rămăsese din porţia lui de terci de mazăre, când o atingere uşoară pe umăr îl făcu să-şi scape lingura.

— Să nu m-atingi niciodată! spuse, răsucindu-se ca să-nşface lingura căzută pe podea înainte a o lua în stăpânire vreuna dintre fetele lui Ramsay. Să nu m-atingi *niciodată.*

Ea i se aşeză alături, prea aproape, o altă spălătoreasă de-a lui Abel. Asta era tânără, de cincisprezece sau poate şaisprezece ani, cu păr blond ciufulit, care ar fi avut nevoie de o spălare bună şi cu o pereche de buze ţuguiate, care ar fi avut nevoie de o sărutare bună.

— Unor fete le place să atingă, spuse ea, cu o jumătate de zâmbet firav. Dacă asta e pe placul stăpânului, eu sunt Holly.

Târfa Holly, se gândi el, dar fata era chiar frumoasă. Cândva ar fi râs şi şi-ar fi tras-o în poală, dar zilele acelea trecuseră.

— Ce vrei?

— Să văd criptele. Unde se află, stăpâne? O să mi le-arăţi? Holly se juca şăgalnic cu o şuviţă de păr, răsucindu-şi-o în jurul unui deget. Adânci şi întunecoase, asta se spune despre ele. Un loc potrivit pentru atingeri. Cu toţi regii morţi uitându-se.

— Abel te-a trimis la mine?

— Poate. Poate m-am trimis singură. Dar, dacă Abel e cel pe care-l vrei, pot să ţi-l aduc. El o să-i cânte stăpânului o melodie suavă…

Fiecare dintre cuvintele ei îl convingea pe Theon că toate astea erau un soi de joc. *Dar al cui, şi care era ţelul?* Ce-ar fi putut să vrea Abel de la el? Omul ăla nu era decât un cântăreţ, un codoş cu o lăută şi cu un zâmbet prefăcut. *Vrea să afle cum am cucerit castelul, dar nu ca să facă din asta un cântec.* În minte îi veni răspunsul. *Vrea să ştie cum am intrat eu ca să poată ieşi el.* Lordul Bolton ceruse să fie pecetluit Winterfellul, de parcă ar fi fost cusut la fel de strâns ca scutecele unui prunc. Nimeni nu putea să intre sau să iasă. *Vrea să fugă, el şi spălătoresele lui.* Theon nu putea să-i găsească vreo vină, dar, chiar şi aşa stând lucrurile, spuse:

— Nu vreau nimic de la Abel, nici de la tine, nici de la vreuna dintre surorile tale. Vreau doar să mă laşi în pace.

Afară, ninsoarea se învârtejea, dansa. Theon găsi pe bâjbâite drumul până la zid, pe lângă care merse apoi către Poarta Crenelurilor. I-ar fi luat pe străjeri drept doi oameni de zăpadă de-ai Micului Walder dacă nu le-ar fi văzut dârele albe ale răsuflărilor.

— Vreau să mă plimb pe ziduri, le spuse, cu propria răsuflare îngheţându-i în aer.

— E-un frig cumplit acolo sus, îl preveni unul dintre ei.

— E-un frig cumplit aici jos, spuse celălalt, dar faci cum vrei, Schimbă-mantie.

În făcu semn să treacă dincolo de poartă.

Treptele erau acoperite de zăpadă, alunecoase, înşelătoare în întuneric. Odată ajuns pe metereze, nu-i luă mult timp ca să găsească locul de unde fusese aruncat călăreţul liber. Spulberă cu o lovitură de picior un zid de zăpadă proaspătă care umpluse golul dintre creneluri şi se aplecă printre ele. *Aş putea să sar,* se gândi. *El a supravieţuit, de ce n-aş supravieţui şi eu?* Putea să sară şi… *Şi ce? Să-mi rup un picior şi să mor în zăpadă? Să plec târâş şi să îngheţ de moarte?*

Era o nebunie. Ramsay l-ar fi hăituit, cu fetele. Jeyne Cenuşia, Jez şi Helicent l-ar fi sfâşiat în bucăţi, dacă zeii erau buni. Sau, mai rău, ar fi fost adus înapoi viu.

— Trebuie să-mi ţin minte *numele,* şopti.

În dimineaţa următoare, scutierul cărunt al lui Ser Aenys Frey fu găsit dezbrăcat şi mort de frig în vechiul ţintirim al castelului, cu faţa ascunsă sub promoroacă, încât părea să poarte o mască. Ser Aenys lansă ipoteza că bărbatul se îmbătase şi se rătăcise în viscol, deşi nimeni nu putu să explice de ce-şi scosese hainele ca să iasă în curte. *Un alt beţiv,* se gândi Theon. Vinul putea să înece o oştire de suspiciuni.

Apoi, înainte de sfârşitul zilei, un arbaletier, unul dintre oamenii Casei Flint, fu găsit în grajduri, cu capul spart. Lovit de un cal, declară Lordul Ramsay. *Mai degrabă de un ciomag,* decise Theon.

Totul părea atât de familiar, ca un spectacol de pantomimă pe care-l mai văzuse. Numai actorii erau alţii. Roose Bolton avea rolul pe care-l interpretase ultima dată Theon, iar morţii jucau rolurile lui Aggar, Gynir Rednose şi Gelmarr cel Fioros. *Şi Duhoare era acolo,* îşi reaminti el, *dar un alt Duhoare, unul cu mâini însângerate şi cu minciuni picurându-i printre buze, dulci ca mierea. Duhoare, Duhoare, rimează cu furişare.*

Morţile îi făcură pe lorzii lui Roose Bolton să se ia făţiş la ceartă în Sala Mare. Unii îşi pierduseră răbdarea.

— Cât trebuie să mai stăm aici, aşteptându-l pe regele ăsta care nu mai vine? întrebă Ser Hosteen Frey. Ar trebui să dăm lupta cu Stannis şi să-l omorâm.

— Să părăsim castelul? croncăni Harwood Stout ciungul. Tonul lui sugera că ar fi preferat să i se taie şi braţul celălalt. Vrei să ne vezi şarjând orbeşte prin ninsoare?

— Ca să ne luptăm cu Lordul Stannis ar trebui să-l găsim mai întâi, sublinie Roose Ryswell. Iscoadele noastre au plecat prin Poarta Vânătorului, dar în ultima vreme nu s-a mai întors niciuna.

Lordul Wyman Manderly se bătu peste pântecele umflat.

— Portul Alb nu se teme să călărească alături de tine,

Ser Hosteen. Condu-ne, şi toţi cavalerii mei te vor urma.

Ser Hosteen se întoarse spre grăsan.

— Destul de aproape ca să-mi înfigă în spate o lance, da. Unde sunt rudele mele, Manderly? Spune-mi asta. Oaspeţii tăi, care ţi-au adus fiul înapoi.

— Adică oasele lui. Manderly străpunse cu pumnalul o bucată de şuncă. Mi-i aduc aminte foarte bine. Rhaegar cu umerii rotunzi, cu limba lui lunecoasă. Cutezătorul Ser Jared, atât de iute când era vorba să-şi scoată din teacă oţelul. Symond, un maestru în arta iscodirii, întotdeauna zornăind monede. Mi-au adus oasele lui Wendel. Tywin Lannister a fost cel care mi l-a înapoiat pe Wylis, viu şi nevătămat, respectându-şi promisiunea. Un om de cuvânt, Lordul Tywin, Cei Şapte să-i aibă sufletul în pază. Lordul Wyman îşi îndesă carnea în gură, o mestecă zgomotos, plescăi din buze şi adăugă: Drumul e plin de pericole, ser. Le-am dat fraţilor tăi daruri când ne-am luat rămas-bun la Portul Alb. Am jurat că ne vom reîntâlni la nuntă. Au fost o grămadă de martori la despărţirea noastră.

— O grămadă? spuse Aenys Frey batjocoritor. Sau tu şi ai tăi?

— Ce insinuezi, Frey? Lordul de Portul Alb îşi şterse gura cu mâneca. Nu-mi place tonul tău, ser. Nu, nici cât negru sub unghie.

— Ieşi în curte, tu, sac de seu, şi-o să-ţi spăl negrul de sub unghii cu sânge, spuse Ser Hosteen.

Wyman Manderly râse, dar câţiva dintre cavalerii lui se ridicară imediat în picioare. Căzu în sarcina lui Roger Ryswell şi a lui Barbrey Dustin să-i potolească rostind vorbe liniştitoare. Roose Bolton nu spuse nimic. Dar Theon Greyjoy văzu în ochii lui spălăciţi ceva ce nu mai remarcase până atunci – o nelinişte, ba chiar o umbră de spaimă.

În noaptea aceea, noul grajd se prăbuşi sub apăsarea zăpezii care îl îngropase. Douăzeci şi şase de cai şi doi grăjdari muriră, striviţi sub greutatea acoperişului în cădere sau sufocaţi sub zăpadă. Avură nevoie de cea mai mare parte a dimineţii ca să dezgroape leşurile. Lordul

Bolton îşi făcu apariţia pentru scurt timp în curtea exterioară să inspecteze scena, apoi porunci să fie aduşi înăuntru caii rămaşi, împreună cu cei încă priponiţi în curtea exterioară. Şi nici nu terminaseră de dezgropat morţii şi de tranşat animalele, când fu găsit un alt cadavru.

Pe ăsta nu reuşiră să-l treacă cu vederea, considerându-l un beţiv căzut sau victima unei lovituri de copită. Mortul era unul dintre favoriţii lui Ramsay, îndesatul, perversul şi pocitul oştean numit Dick Gălbejitul. Era greu să-ţi dai seama dacă avusese într-adevăr mădularul gălbejit, pentru că îi fusese retezat şi îndesat în gură cu atâta putere, încât îi spărsese trei dinţi. Când îl găsiseră în faţa bucătăriilor, îngropat până la gât într-un troian, atât mădularul, cât şi omul erau vineţi de frig.

— Ardeţi leşul, porunci Roose Bolton, şi aveţi grijă să nu vorbiţi despre asta. Nu vreau să se ducă vestea.

Vestea se răspândi oricum. Până la prânz o aflase jumătate din Winterfell, mulţi auzind-o chiar de pe buzele lui Ramsay, al cărui „băiat” fusese Dick Gălbejitul.

— Când o să descoperim cine-a făcut-o, făgădui Lordul Ramsay, o să-i jupoi pielea, o să i-o prăjesc pân-o să fie crocantă şi-o să-l silesc s-o mănânce până la ultima bucăţică.

Se duse vorba că numele ucigaşului valora un dragon de aur.

Seara, duhoarea din Sala Mare era palpabilă. Cu sute de cai, câini şi oameni îngrămădiţi sub acelaşi acoperiş, cu podelele acoperite de un amestec vâscos de noroi, zăpadă topită, balegă de cal, rahat de câine şi chiar fecale umane, cu aerul aromat de mirosurile de câine ud, de lână udă şi de pături îmbibate de apă care acoperiseră caii, nu simţeai nicio uşurare stând pe băncile aglomerate, dar primeai mâncare. Bucătarii serveau bucăţi mari de carne proaspătă de cal, cu o crustă carbonizată şi roşii ca sângele în interior, cu cepe prăjite şi cu rapiţă… şi, numai de data asta, oştenii de rând mâncară tot atât de bine ca lorzii şi cavalerii.

Carnea de cal era prea tare pentru cioturile rămase din

dinţii lui Theon. Încercările lui de a o mesteca îi dădură o durere cumplită. Aşa că zdrobi rapiţa şi ceapa cu latul pumnalului şi-şi făcu un fel de mâncare din asta, apoi tăie carnea în bucăţi foarte mici, o supse pe fiecare şi o scuipă. Aşa îi simţi măcar gustul şi se hrăni cât de cât cu grăsimea şi cu sângele. Însă fiindcă osul îi depăşea puterile, li-l azvârli câinilor şi o privi pe Jeyne Cenuşia luând-o la fugă cu el, în vreme ce Sara şi Willow încercau s-o muşte de călcâie.

Lordul Bolton îi porunci lui Abel să-i distreze în timpul mesei. Bardul cântă *Lănci de fier,* apoi *Fecioara iarnă.* Când Barbrey Dustin ceru ceva mai vesel, le oferi *Regina şi-a scos sandaua, regele şi-a scos coroana* şi *Ursul şi frumoasa fecioară.* Freyii îşi uniră vocile cu a lui şi până şi câţiva oameni ai Nordului bătură cu pumnii în mese în ritmul refrenului, urlând:

— Un urs! Un urs!

Dar zgomotul înspăimântă caii, aşa că toţi cântăreţii renunţară şi cântecul se stinse treptat.

Băieţii Bastardului se adunară sub suportul din perete în care ardea fumegând o torţă. Luton şi Jupuitorul jucau zaruri. Mârâitul ţinea o femeie în braţe şi unul dintre sânii ei în mână. Damon Dansează-pentru-Mine îşi ungea biciul.

— *Duhoare,* strigă el. Se lovi cu biciul peste pulpă, aşa cum faci când chemi un câine. Începi să puţi din nou, Duhoare!

Theon nu găsi pentru asta niciun răspuns, în afară de un „da” anemic.

— Lordul Ramsay are de gând să-ţi taie buzele după ce se încheie totul, spuse Damon, mângâindu-şi biciul cu o cârpă plină de grăsime.

Buzele mele au fost între picioarele doamnei lui. Insolenţa asta nu poate scăpa nepedepsită.

— Cum spui tu.

Luton izbucni într-un hohot de râs.

— Cred că vrea s-o facă.

— Pleacă de-aici, Duhoare, spuse Jupuitorul. Mirosul tău îmi întoarce stomacul pe dos.

Ceilalţi râseră.

Theon plecă în grabă, nelăsându-le timp să se răzgândească. Torţionarii lui n-aveau să-l urmeze afară. Nu atât timp cât înăuntru erau mâncare şi băutură, femei gata să se ofere şi căldura focului. Când părăsi sala, Abel cânta *Fecioarele care înfloresc primăvara.*

Ningea atât de tare, încât Theon nu vedea la mai mult de un metru în faţa ochilor. Se pomeni de unul singur într-o pustietate albă, cu ziduri ameninţătoare de zăpadă ce-i ajungeau până la înălţimea pieptului de ambele părţi. Când îşi săltă capul, fulgii îi măturară obrajii ca nişte sărutări molatice şi reci. Auzea în spatele lui muzica din sală. Acum era o melodie dulce, tristă. Pentru o clipă se simţi aproape împăcat.

Ceva mai departe, dădu nas în nas cu un bărbat care mergea cu paşi mari în direcţia opusă, cu o mantie cu glugă fâlfâindu-i în urmă. Când ajunseră faţă în faţă, ochii li se întâlniră pentru o clipă. Bărbatul îşi duse mâna la pumnal.

— Theon Schimbă-mantie. Theon Regicidul.

— Nu sunt. Niciodată n-am… M-am născut om de fier.

— Fals, ca tot ce-ai mai fost. Cum de mai respiri?

— Zeii n-au terminat cu mine, răspunse Theon, întrebându-se dacă acela putea fi ucigaşul, cel care-i îndesase lui Dick Gălbejitul penisul în gură şi care-l aruncase pe grăjdarul lui Roger Ryswell de pe zid.

Ciudat, dar nu-i era frică. Îşi scoase mănuşa din mâna stângă.

— Lordul Ramsay n-a terminat cu mine.

Bărbatul se uită şi râse.

— Atunci te las în seama lui.

Theon umblă cu paşi târşiţi prin viscol până când membrele lui căpătă o crustă de zăpadă, iar mâinile şi labele picioarelor îi amorţiră de frig, apoi se urcă din nou pe meterezele zidului interior. Acolo sus, la treizeci de metri înălţime, bătea un vânt uşor, spulberând zăpada. Toate golurile dintre creneluri se umpluseră. Fu nevoit să lovească într-un zid de zăpadă ca să facă o gaură… numai

ca să descopere că nu putea să vadă dincolo de şanţul cu apă. Din zidul exterior nu mai rămăseseră decât o umbră neclară şi câteva lumini slabe plutind în întuneric.

Lumea a dispărut. Debarcaderul Regelui, Riverrun, Pyke şi Insulele de Fier, toate Cele Şapte Regate, fiecare loc pe care îl cunoscuse vreodată, fiecare loc despre care citise sau la care visase, totul se topise. Doar Winterfellul mai exista.

Era prins în cursă acolo, cu stafiile. Cu vechile stafii din cripte şi cu cele noi, pe care le crease el însuşi, Mikken şi Farlen, Gynir Rednose, Aggar, Gelmarr cel Fioros, nevasta morarului de pe Apa Ghindei şi cei doi fii nevârstnici ai ei, şi toţi ceilalţi. *Lucrarea mea. Stafiile mele. Sunt toate aici şi sunt furioase.* Se gândi la cripte şi la săbiile lipsă.

Se întoarse în camerele lui. Îşi scotea hainele ude când îl găsi Walton Picioare-de-Oţel.

— Vino cu mine, renegatule. Nobilul lord vrea să-ţi vorbească.

N-avea haine curate şi uscate, aşa că se strecură în aceleaşi zdrenţe umede şi îl urmă. Picioare-de-Oţel îl conduse înapoi, în Marea Fortăreaţă şi în salonul care fusese cândva al lui Eddard Stark. Lordul Bolton nu era singur. Lady Dustin stătea lângă el, cu o expresie severă pe faţa palidă; o broşa de fier, înfăţişând un cap de cal, încheia mantia lui Roger Ryswell; Aenys Frey era în picioare, lângă foc, cu obrajii ciupiţi îmbujoraţi de căldură.

— Mi s-a spus că hoinăreşti prin castel, începu Lordul Bolton. S-a raportat că ai fost văzut în grajduri, în bucătării, în cazărmi, pe metereze. Ai fost văzut lângă ruinele fortăreţelor surpate, lângă vechiul Sept al Doamnei Catelyn, intrând în pădurea zeilor şi ieşind din ea. Tăgăduieşti?

— Nu, stăpâne. Theon se asigură că rostea cuvântul cu voce neclară. Ştia că asta-i făcea plăcere Lordului Bolton. Nu pot să dorm, stăpâne. Mă plimb.

Îşi ţinea capul plecat, fixând cu privirea rogojinile vechi împrăştiate pe podea. Nu era înţelept să-l privească în faţă pe nobilul lord.

— Am fost unul dintre băieţii care au locuit aici înainte de război. Ca pupil al Lordului Stark.

— Ai fost ostatic, zise Bolton.

— Da, stăpâne, ostatic.

Cu toate astea, a fost căminul meu. Nu unul adevărat, dar cel mai bun de care-mi aduc aminte.

— Cineva îmi ucide oamenii.

— Da, stăpâne.

— Nu tu, sper. Vocea lui Bolton deveni încă şi mai înceată. Nu-mi răsplăteşti bunătatea cu o asemenea trădare.

— Nu, stăpâne, nu eu. N-aş face-o. Eu… mă plimb doar, atâta tot.

— Scoate-ţi mănuşile, interveni Lady Dustin.

Theon îşi ridică brusc privirea.

— Vă rog, nu. Eu… eu…

— Fă ce ţi-a spus, zise Ser Aenys. Arată-ne mâinile.

Theon îşi trase mănuşile şi-şi ridică mâinile, să fie privite. *Nu e ca şi cum aş sta dezbrăcat în faţa lor. Nu e chiar atât de rău.* Mâna lui stângă avea trei degete, iar dreapta, patru. Ramsay nu-l lăsase decât fără degetul mic al uneia şi fără inelarul şi arătătorul celeilalte.

— Bastardul ţi-a făcut asta, zise Lady Dustin.

— Dacă e pe placul stăpânei, eu… eu i-am cerut s-o facă.

Ramsay îl făcea întotdeauna să i-o ceară. *Ramsay mă face întotdeauna să-l implor.*

— De ce-ai fi cerut una ca asta?

— N-am… n-am nevoie de atât de multe degete.

— Patru sunt de-ajuns. Ser Aenys Frey îşi roti între degete barba subţire care răsărea ca o coadă de şobolan din bărbia lipsită de fermitate. Patru degete la mâna dreaptă. Încă mai poate să ţină o sabie. Un pumnal.

Lady Dustin râse.

— Toţi Freyii sunt atât de neghiobi? Uită-te la el. Să ţină un pumnal? Abia dacă are putere să ţină o lingură. Chiar crezi c-ar fi fost în stare să-nfrângă creatura aia dezgustătoare a Bastardului şi să-i îndese mădularul pe gât?

— Toţi morţii erau bărbaţi puternici, zise Roger Ryswell, şi niciunul dintre ei n-a fost înjunghiat. Renegatul nu e ucigaşul nostru.

Ochii decoloraţi ai lui Bolton îl fixau pe Theon, la fel de tăioşi precum cuţitul Jupuitorului.

— Sunt înclinat să fiu de acord. Pe lângă lipsa de vlagă, n-are-n el dorinţa de a-mi trăda fiul.

Roger Ryswell scoase un mârâit.

— Dacă nu e el, atunci cine? Stannis are un om în castel, asta e limpede.

Duhoare nu e om. Nu Duhoare. Nu eu. Se întrebă dacă Lady Dustin le spusese despre criptă, despre săbiile lipsă.

— Trebuie să ne-ndreptăm atenţia spre Manderly, bombăni Ser Aenys Frey. Lordul Wyman nu ne iubeşte.

Ryswell nu era convins.

— Însă îşi adoră biftecurile, cotletele şi plăcintele cu carne. Ca să colinde noaptea prin castel în căutare de victime ar trebui să plece de la masă. Nu face una ca asta decât atunci când caută o privată, pentru una din şederile lui pe vine de câte-o oră.

— Nu susţin că Lordul Wyman săvârşeşte omorurile cu mâna lui. Şi-a adus aici trei sute de oameni. Oricare dintre ei ar fi putut…

— Lucrarea săvârşită la vreme de noapte nu e a unui cavaler, zise Lady Dustin. Iar Lordul Wyman nu e singurul om care şi-a pierdut o rudă la Nunta voastră Roşie, Frey. Crezi că Urgia Târfelor vă iubeşte mai mult? Dacă nu l-aţi avea ostatic pe Marelejon, v-ar scoate maţele şi v-ar pune să le mâncaţi, aşa cum şi-a mâncat Lady Hornwood degetele. Casele Flint, Cerwyn, Tallhart… toate au avut oameni cu Tânărul Lup.

— Şi Casa Ryswell, spuse Roger Ryswell. Chiar şi Dustinii din afara Barrowtonului.

Lady Dustin îşi despărţi buzele în zâmbetul ei subţire, sălbatic.

— Nordul are ţinere de minte, Frey.

Ultragiul stârni tremurul gurii lui Aenys Frey.

— Stark ne-a dezonorat. Asta aţi face bine să ţineţi

minte voi, oamenii Nordului.

Roose Bolton îşi frecă buzele crăpate.

— Ciorovăiala asta n-o să ne-ajute. Degetele îi zvâcniră către Theon. Eşti liber să pleci. Ai grijă pe unde cutreieri. Altminteri, s-ar putea să te găsim mâine cu un zâmbet roşu.

— Cum spui, stăpâne.

Theon îşi trase mănuşile peste mâinile mutilate şi plecă, şchiopătând pe piciorul schilodit.

Ora lupului îl găsi încă treaz, înfăşurat în straturi de lână groasă şi de blană unsuroasă, făcând un alt circuit al zidului interior, în speranţa că avea să obosească suficient de mult ca s-adoarmă. Avea picioarele acoperite până la genunchi de o crustă de zăpadă şi un giulgiu alb pe cap şi pe umeri. Pe acea porţiune a zidului, vântul îi bătea din faţă şi zăpada topită i se prelingea pe obraji ca nişte lacrimi de gheaţă.

Atunci auzi cornul.

Un suspin prelung, părând să atârne deasupra crenelurilor, zăbovind în aerul întunecat şi pătrunzând până-n măduva oaselor oricui îl asculta. De-a lungul zidurilor castelului, străjile se întoarseră în direcţia sunetului, strângându-şi mai tare suliţele în mâini. În sălile năruite şi în fortăreţele Winterfellului, lorzii le cerură altor lorzi să tacă, caii nechezară, toţi cei care dormeau se zvârcoliră în cotloanele lor întunecate. Nici nu se stinse bine sunetul cornului, că începu să bată o tobă: *BUUM duum BUUM duum BUUM duum.* Un nume se desprinse de pe buzele fiecărui om, pornind către cel de alături, scris cu norii albi minusculi ai răsuflării.

— *Stannis,* şopteau toţi. *Stannis e aici, Stannis a venit, Stannis, Stannis, Stannis.*

Theon se cutremură. Baratheon sau Bolton, pentru el n-avea nicio importanţă. Stannis se aliase cu Jon Snow de la Zid, iar Jon i-ar fi luat capul cât ai clipi. *Smuls din ghearele unui bastard ca să mor de mâna altuia, ce ironie.* Ar fi râs zgomotos dacă şi-ar fi adus aminte cum s-o facă.

Toba părea să se audă din pădurea lupilor de dincolo de

Poarta Vânătorului. *Sunt chiar în afara zidurilor.* Se îndreptă într-acolo de-a lungul meterezelor, un om printre alţi douăzeci care făceau acelaşi lucru. Dar, când ajunseră la turnurile de pe flancurile porţii, dincolo de vălul de alb nu se zărea nimic.

— Oare-au de gând să-ncerce să ne *spulbere* zidurile cu sunetul ăsta? glumi un Flint când se auzi din nou cornul. O fi crezând c-a găsit Cornul lui Joramun.

— Stannis e destul de nebun ca să ia castelul cu asalt? întrebă un străjer.

— Nu e Robert, susţinu un bărbat din Barrowton. O să-şi instaleze tabăra, să vedeţi dacă n-o să fie aşa. O să-ncerce să ne-nfometeze.

— Mai întâi o să-i îngheţe lui ouăle, spuse un alt străjer.

— Ar trebui s-acceptăm lupta cu el, zise solemn un Frey.

Acceptaţi, se gândi Theon. *Ieşiţi călare în zăpadă şi muriţi. Lăsaţi-ne Winterfellul mie şi stafiilor.* Simţea că Roose Bolton ar fi primit cu bucurie o astfel de luptă. *Are nevoie de un sfârşit pentru toate astea.* Castelul era prea plin ca să facă faţă unui asediu îndelungat şi loialitatea prea multor lorzi era nesigură. Grăsanul Wyman Manderly, Umber Urgia Târfelor, oamenii Casei Hornwood şi ai Casei Tallhart, cei din clanurile Locke, Flint şi Ryswell, toţi erau oameni ai Nordului. Vasali ai Casei Stark de generaţii. Fata îi ţinea acolo, sânge din sângele Lordului Eddard, dar fata nu era decât o farsă de comediant, un miel în pielea unui lup străvechi. Aşa că de ce nu i-ar fi trimis pe oamenii Nordului să se lupte cu Stannis înainte de a se descoperi înşelătoria? *Măcel în zăpadă. Şi fiecare om căzut va fi un duşman mai puţin pentru Dreadfort.*

Theon se întrebă dacă lui i s-ar fi îngăduit să lupte. Măcar aşa ar fi avut parte de o moarte de bărbat, cu sabia în mână. Era un dar pe care Ramsay nu i l-ar fi făcut niciodată, dar i l-ar fi putut oferi Lordul Roose. *O să-l implor. Am făcut tot ce mi-a cerut, mi-am jucat rolul, i-am dat fata.*

Moartea era cea mai fericită izbăvire la care putea spera.

În pădurea zeilor, zăpada continua să se topească imediat ce atingea pământul. Aburul se înălţa din lacurile fierbinţi, purtând mirosul de muşchi, de noroi şi de putreziciune. O ceaţă caldă atârna în aer, preschimbând copacii în santinele, oşteni înalţi, învăluiţi în mantii de semiîntuneric. În timpul orelor de lumină, pădurea aburindă era adesea plină de oameni ai Nordului veniţi să se roage vechilor zei, dar la ceasul acela Theon Greyjoy descoperi că o avea pe toată numai pentru sine.

Iar în mijlocul pădurii aştepta copacul inimii, cu ochii lui roşii, atotştiutori. Theon se opri la marginea lacului şi-şi plecă fruntea înaintea chipului roşu, cioplit. Chiar şi de acolo putea auzit toba, *buum DUUM buum DUUM buum DUUM buum DUUM.* Aidoma unui tunet îndepărtat, sunetul părea să vină în acelaşi timp de pretutindeni.

Noaptea era lipsită de vânt, ninsoarea cădea drept în jos din cerul negru şi rece, însă frunzele copacului inimii îi foşneau numele.

— Theon, păreau să şoptească. Theon.

Vechii zei, se gândi el. *Mă cunosc. Îmi ştiu numele. Am fost Theon din Casa Greyjoy. Am fost un pupil al lui Eddard Stark, un prieten şi un frate al copiilor lui.*

— Vă rog.

Căzu în genunchi.

— O sabie, nu cer nimic mai mult. Îngăduiţi-mi să mor ca Theon, nu ca Duhoare!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, incredibil de calde.

— Am fost om de fier. Un fiu… un fiu al ţinutului Pyke, un fiu al insulelor.

O frunză căzu plutind de deasupra capului său, îi şterse fruntea şi se opri în lac. Pluti pe apă, roşie, cu cinci degete, ca o mână însângerată.

— … Bran, murmură copacul.

Ştiu. Zeii ştiu. Au văzut ce-am făcut. Şi preţ de o clipă stranie i se păru că în lemnul palid al copacului inimii era cioplit chipul lui Bran, holbându-se în jos, către el, cu ochi roşii, înţelepţi şi trişti. *Stafia lui Bran,* îşi spuse, dar era o nebunie. De ce l-ar fi bântuit Bran? Îl îndrăgise pe băiat,

nu-i făcuse niciodată niciun rău. *Nu pe Bran l-am ucis noi. Nu pe Rickon. N-au fost decât băieţii morarului, ai morarului de pe Apa Ghindei.*

— Trebuia să am două capete, altminteri şi-ar fi bătut joc de mine… ar fi râs de mine… ar fi…

— Cu cine vorbeşti? rosti o voce.

Se răsuci, îngrozit de gândul că Ramsay îi dăduse de urmă, dar nu erau decât spălătoresele – Holly, Rowan şi cea căreia nu-i ştia numele.

— Stafiile, se trezi el vorbind. Îmi şoptesc. Ştiu… ştiu cum mă cheamă.

— Theon Schimbă-mantie. Rowan îl apucă de o ureche, răsucindu-i-o. Trebuia să ai două capete, nu-i aşa?

— Altminteri oamenii ar fi *râs* de el, zise Holly.

Ele nu înţeleg. Theon se smuci, eliberându-se.

— Ce vreţi? întrebă.

— Pe tine, răspunse a treia spălătoreasă, o femeie mai vârstnică, cu voce profundă şi şuviţe cărunte în păr.

— Ţi-am spus. Vreau să te ating, renegatule.

Holly zâmbi. În mâna ei apăru un pumnal.

Aş putea să ţip, se gândi Theon. *Cineva o s-audă. Castelul e plin de oameni înarmaţi.* Ar fi fost mort înainte de a ajunge la el ajutoarele, cu siguranţă, sângele lui ar fi îmbibat pământul, hrănind copacul inimii. *Şi ce-ar fi atât de rău în asta?*

— Atinge-mă, spuse. Ucide-mă!

În glasul lui era mai degrabă disperare decât sfidare.

— Daţi-i drumul. Omorâţi-mă, cum aţi făcut cu ceilalţi. Cu Dick Gălbejitul şi cu restul. Voi aţi fost.

Holly râse.

— Cum am fi putut fi noi? Suntem femei. Ţâţe şi fofoloance. Am venit aici ca să vă stârnim poftele, nu spaimele.

— Bastardul te-a torturat? întrebă Rowan. Ţi-ai tăiat degetele, nu-i aşa? Ţi-a jupuit degetele pişate de la picioare? Te-a pocnit de ţi-au sărit dinţii? Bietul flăcău! Îl bătu peste obraji. N-o să mai păţeşti aşa ceva, ţi-o făgăduiesc. Te-ai rugat şi zeii ne-au trimis pe noi. Vrei să

mori fiind Theon? O să-ţi dăruim asta. O moarte frumoasă, iute, care n-o să doară deloc. Zâmbi. Dar nu înainte de a-i cânta lui Abel. Te aşteaptă.

TYRION

— Lotul nouăzeci şi şapte. Conducătorul licitaţiei pocni cu biciul. O pereche de pitici, bine antrenaţi ca să v-amuze.

Platforma pentru licitaţie fusese instalată în locul unde se vărsa în Golful Sclavilor maroniul şi latul Skahazadhan. Tyrion Lannister simţea mirosul de sare din aer, amestecat cu duhoarea şanţurilor-latrină din spatele ţarcurilor sclavilor. Căldura nu-l supăra atât de mult ca umezeala. Aerul însuşi părea să-l doboare sub greutatea lui, ca o pătură caldă şi umedă azvârlită peste cap şi peste umeri.

— Câinele şi porcul fac parte din lot, anunţă conducătorul licitaţiei. Piticii îi călăresc. Desfătaţi-vă oaspeţii la următorul festin sau întrebuinţaţi-i pentru o orgie.

Cumpărătorii stăteau pe bănci de lemn, bând sucuri de fructe. Câţiva erau răcoriţi de sclavi cu evantaie. Mulţi purtau *tokare,* veşmintele acelea ciudate, îndrăgite de nobilii de viţă veche din Golful Sclavilor, pe cât de elegante, pe atât de incomode. Alţii erau îmbrăcaţi mai simplu – bărbaţii în tunici şi mantii cu glugă, femeile în mătăsuri colorate. Târfe sau preotese, cel mai probabil; acolo, atât de departe în est, era greu să le deosebeşti unele de altele.

În spatele băncilor, făcând schimb de glume şi bătându-şi joc de tipicul licitaţiei, stăteau grămadă vesticii. *Mercenari,* îşi dădu seama Theon. Le observă săbiile lungi, pumnalele şi jungherele, cozile securilor, zalele de sub mantii. Părul, bărbile şi chipurile erau, pentru cei mai mulţi, însemne ale Oraşelor Libere, dar zări şi câţiva care ar fi putut fi din Westeros. *Au venit să cumpere? Sau numai pentru spectacol?*

— Cine deschide licitaţia pentru această pereche?

— Trei sute, ofertă o matroană dintr-un palanchin

straniu.

— Patru, strigă un yunkai monstruos de gras, din lectica unde stătea răşchirat ca un leviatan.

Cu totul trupul acoperit de mătase galbenă cu franjuri de aur, părea la fel de masiv ca patru illyriosi la un loc. Tyrion îi compătimi pe sclavii care-l purtau. *Măcar noi o să fim scutiţi de o asemenea îndatorire. Ce bucurie să fii pitic.*

— Plus unu, zise o cotoroanţă în *tokar* violet.

Conducătorul licitaţiei îi aruncă o privire acră, dar nu-i anulă oferta.

Marinarii sclavi de pe *Selaesori Qhoran,* vânduţi câte unul, fuseseră cumpăraţi pentru sume între cinci şi nouă sute de arginţi. Marinarii cu experienţă erau o marfă de mare preţ. Niciunul nu opusese vreo rezistenţă când le abordaseră negustorii de sclavi epava. Pentru ei nu era decât o schimbare de stăpân. Şefii lor de pe corabie fuseseră oameni liberi, dar văduva de pe chei le dăduse un înscris prin care făgăduia răscumpărarea lor într-un asemenea caz. Cele trei degete învăpăiate supravieţuitoare nu fuseseră încă vândute, dar erau sclavi ai Stăpânului Luminii şi puteau conta pe răscumpărarea oferită de vreun templu roşu. Flăcările tatuate pe obraji le ţineau loc de înscris.

Tyrion şi Penny nu aveau nimic de acest fel.

— Patru sute cincizeci, spuse cineva.

— Patru sute optzeci.

— Cinci sute!

O parte dintre oferte erau făcute în valyriana cultă, iar altele în limba corcită din Ghis. Câţiva cumpărători atrăgeau atenţia asupra intenţiilor lor înălţând un deget, răsucindu-şi încheietura mâinii sau fluturând un evantai pictat.

— Mă bucur că ne păstrează împreună, şopti Penny.

Negustorul de sclavi le aruncă o privire.

— Nicio vorbă.

Tyrion o strânse pe Penny de umăr. Şuviţe de păr, unele de un blond decolorat, altele negre, îi erau lipite de frunte, iar zdrenţele tunicii de spate. În parte cu sudoare, în parte

cu sânge uscat. Nu fusese atât de neghiob încât să se lupte cu negustorii de sclavi, ca Jorah Mormont, dar asta nu-nsemna că scăpase nepedepsit. Gura îi făcuse rost de loviturile de bici.

— Opt sute.

— Şi cincizeci.

— Plus unu.

Valorăm cât un marinar, cugetă Tyrion. Deşi poate că Purcica Frumuşică era cea pe care-o doreau cumpărătorii. *Un porc bine dresat e greu de găsit.* Cu siguranţă că nu licitau la kilogram.

La nouă sute de arginţi, licitaţia începu să lâncezească. La nouă sute cincizeci şi unu (din partea cotoroanţei) se opri. Însă conducătorul licitaţiei simţea că putea scoate mai mult, dar numai dacă piticii ofereau mulţimii o parte din spectacolul lor. Scrâşnilă şi Purcica Frumuşică fură conduşi către platformă. Se dovedi că, fără şei şi fără frâie, era greu să stai în spinarea unuia dintre ei. Când scroafa se puse în mişcare, Tyrion alunecă de pe fundul ei şi căzu într-al lui, stârnind hohotele de râs ale licitatorilor.

— O mie, plusa grăsanul grotesc.

— Plus unu!

Din nou cotoroanţa.

Gura lui Penny era încremenită într-o strâmbătură care părea zâmbet. *Bine antrenaţi ca să v-amuze.* Tatăl ei trebuia să răspundă pentru o grămadă de lucruri, din indiferent ce iad mititel o fi fost rezervat pentru pitici.

— O mie două sute.

Leviatanul în galben. Un sclav de alături îi întinse o băutură. Suc de lămâie, fără îndoială. Felul în care ţintuiau ochii lui galbeni platforma îl stânjenea pe Tyrion.

— O mie trei sute.

— Plus unu! Cotoroanţa.

Tata spunea întotdeauna că un Lannister preţuieşte de o mie de ori mai mult decât un om obişnuit.

La o mie şase sute ritmul începu să scadă iarăşi, aşa că negustorul de sclavi îi invită pe câţiva dintre cumpărători să urce pe platformă, să-i vadă mai bine pe pitici.

— Femeia e tânără, le garantă el. Îi puteţi împerechea şi-o să scoateţi bani buni pentru progenituri.

— Jumătate din nasul lui nu mai e, se plânse cotoroanţa imediat ce îi privi îndeaproape.

Faţa zbârcită i se încreţi de nemulţumire. Avea pielea albă ca un vierme; înfăşurată în *tokarul* violet, semăna cu o prună uscată mucegăită.

— N-are nici măcar ochii de-un singur fel. O pocitanie.

— Doamna mea nu mi-a văzut încă partea cea mai bună.

Tyrion se prinse de încheietura pantalonilor, în cazul că femeii îi scăpase înţelesul vorbelor lui. Cotoroanţa şuieră ultragiată şi el primi un bici pe spinare, o lovitură usturătoare care-l trânti în genunchi. Gustul sângelui îi umplu gura. Rânji şi scuipă.

— Două mii, strigă o voce nouă, din spatele băncilor.

Şi ce vrea să facă un mercenar cu un pitic? Tyrion se săltă în picioare, să vadă mai bine. Noul licitator era un bărbat în vârstă, cu părul alb, înalt şi cu un aer sănătos, cu tenul ca o piele maronie şi cu o barbă pestriţă, tunsă scurt. O mantie purpurie decolorată îi ascundea pe jumătate sabia lungă şi o pereche de pumnale.

— Două mii cinci sute.

De data asta o voce de femeie; o fată, scundă, cu talia joasă şi sânii grei, înveşmântată într-o armură bogat împodobită. Platoşa ei sculptată, din oţel negru, era incrustată cu aur şi înfăţişa o harpie, înălţându-se în zbor cu lanţuri atârnându-i de gheare. Doi oşteni sclavi o ridicară la înălţimea umerilor pe un scut.

— Trei mii.

Bărbatul cu piele maronie se îmbrânci în mulţime, prietenii lui mercenari împingând cumpărătorii ca să-i facă loc. *Da. Vino mai aproape.* Tyrion ştia cum să trateze cu mercenarii. Nu se gândi nici măcar o clipă că bărbatul voia să-l cumpere ca să facă giumbuşlucuri la un ospăţ. *Mă cunoaşte. Vrea să mă ducă înapoi, în Westeros, să mă vândă surorii mele.* Piticul îşi frecă buzele ca să-şi ascundă un zâmbet. Cersei şi Cele Şapte Regate erau la o jumătate de lume distanţă. Înainte a ajunge acolo se puteau

întâmpla o grămadă de lucruri. *L-am învârtit pe degete pe Bronn. Cu prima ocazie, s-ar putea să-l întorc şi pe el.*

Cotoroanţa şi fata de pe scut renunţară la trei mii, dar nu şi bărbatul gras în galben. Îi cântări pe mercenari cu ochii lui galbeni, îşi trecu limba peste dinţii galbeni cu o mişcare scurtă şi spuse:

— Cinci mii de arginţi pentru tot lotul.

Şapte iaduri. Tyrion era cât se poate de sigur că nu voia să devină proprietatea imensului Lord Burtă-Galbenă. Numai imaginea lui încovoiat de-a latul lecticii, un munte de carne pământie, cu ochi galbeni de porc şi sâni tot atât de mari ca Purcica Frumuşică trăgând de mătasea *tokarului* era de-ajuns ca să umple carnea piticului de furnicături. Iar mirosul adus de vânt dinspre grăsan se simţea chiar şi pe platformă.

— Dacă nu mai sunt alte oferte…

— Şapte mii, strigă Tyrion.

Râsetele se răspândiră în cascadă pe bănci.

— Piticul vrea să se cumpere singur, remarcă fata de pe scut.

Tyrion îi adresă un zâmbet lasciv.

— Un sclav deştept merită un stăpân deştept, iar voi arătaţi cu toţii ca nişte neghiobi.

Asta stârni mai multe râsete în tribune şi o încruntare a conducătorului licitaţiei, care îşi lăsă degetele să se joace cu mânerul biciului, nehotărât în timp ce încerca să-şi dea seama dacă vorbele piticului lucrau sau nu în interesul lui.

— Cinci mii e o insultă! strigă Tyrion. Lupt în turniruri, cânt, spun lucruri amuzante. Vă regulez nevasta până ţipă. Sau o regulez pe a duşmanului vostru, dacă preferaţi, în ce alt mod l-aţi putea face mai tare de ruşine? Ucid cu arbaleta şi bărbaţi de trei ori cât mine intră-n sperieţi şi tremură când mă-ntâlnesc de partea cealaltă a unei mese de *cyvasse.* Sunt cunoscut chiar şi fiindcă gătesc din când în când. *Ofer* zece mii de arginţi pentru mine însumi! Preţuiesc atât, da, da. Tata mi-a spus că trebuie să-mi plătesc întotdeauna datoriile.

Mercenarul cu mantie purpurie se întoarse. Ochii lui îi

întâlniră pe ai lui Tyrion de dincolo de şirurile de ofertanţi, şi îi zâmbi. *Cald, zâmbetul ăsta,* reflectă piticul. *Prietenesc. Dar vai, ochii sunt reci. Poate că, până la urmă, nu vreau să ne cumpere el.*

Monstruozitatea galbenă se foi în lectică, cu o expresie de iritare pe faţa imensă, ca o plăcintă. Bombăni în ghiscari, cu o mutră acră, ceva pe care Tyrion nu-l înţelese, dar tonul era destul de clar.

— Asta a fost o altă ofertă? Piticul îşi lăsă capul pe-o parte. Ofer tot aurul din Casterly Rock.

Auzi biciul înainte de a-l simţi, un şuier în aer, subţire şi ascuţit. Gemu sub lovitură, dar de data asta reuşi să rămână în picioare. Gândurile i se întoarseră într-o străfulgerare către începutul călătoriei, când cea mai presantă problemă fusese alegerea vinului pe care să-l bea cu melcii mâncaţi la jumătatea dimineţii. *Uite ce urmează, dacă vânezi dragoni.* De pe buze i se desprinse un hohot de râs, împroşcând cumpărătorii din primul rând cu sânge şi salivă.

— Sunteţi vânduţi, anunţă conducătorul licitaţiei.

Pe urmă îl lovi din nou, pur şi simplu fiindcă putea. De data asta Tyrion căzu.

Unul dintre străjeri îl ridică dintr-o smucitură. Un altul o împinse uşor pe Penny jos de pe platformă cu coada suliţei.

În locul lor era urcat deja următorul sclav. O fată de cincisprezece-şaisprezece ani, de data asta nu de pe *Selaesori Qhoran.* Tyrion n-o cunoştea. *De aceeaşi vârstă cu Daenerys Targaryen sau pe-aproape.* Negustorul de sclavi puse în curând să fie dezbrăcată. *Măcar noi am fost scutiţi de umilinţa asta.*

Tyrion aruncă o privire de-a curmezişul taberei yunkailor, către zidurile Meereenului. Porţile se aflau atât de aproape… şi dacă vorbele auzite în ţarcul sclavilor erau demne de crezare, Meereenul era încă un oraş liber. În interiorul acelor ziduri sfărâmicioase, sclavia şi negoţul cu sclavi erau în continuare interzise. Tot ce avea de făcut era să ajungă la porţi şi să treacă dincolo de ele, şi ar fi fost

din nou un om liber.

Dar aşa ceva era aproape imposibil, dacă n-o abandona pe Penny. *Ea o să vrea să ia şi câinele, şi scroafa.*

— N-o să fie atât de groaznic, nu? şopti pitica. A plătit atât de mult pentru noi. O să fie bun, nu-i aşa?

Atâta vreme cât îl amuzăm.

— Suntem prea preţioşi ca să nu fim bine trataţi, o linişti el, cu sângele încă prelingându-i-se pe spate în urma celor două lovituri.

Dar când spectacolul nostru o să fie răsuflat… şi va ajunge, va ajunge să fie aşa…

Supraveghetorul sclavilor stăpânului lor aştepta să-i ia în grijă, cu o căruţă trasă de doi catâri şi cu doi oşteni. Avea o faţă îngustă, prelungă, şi o barbă pornită din bărbie, legată jur-împrejur cu fir de aur, iar părul ţeapăn, negru-roşcat, cobora măturându-i tâmplele pentru a lua forma a două mâini cu gheare.

— Ce făpturi mici şi adorabile sunteţi! spuse el. Îmi aduceţi aminte de copiii mei… sau mi-aţi fi adus, dacă micuţii mei n-ar fi fost morţi. O să vă port foarte bine de grijă. Spuneţi-mi cum vă cheamă.

— Penny.

Vocea ei era o şoaptă, pierită şi speriată.

Tyrion din Casa Lannister, lordul de drept al Casterly Rock, vierme smiorcăit.

— Yollo.

— Viteazul Yollo. Strălucitoarea Penny. Sunteţi proprietatea nobilului şi bravului Yezzan zo Qaggaz, cărturar şi războinic, venerat printre Înţelepţii Stăpâni din Yunkai. Consideraţi-vă norocoşi, pentru că Yezzan e un stăpân blajin şi mărinimos. Gândiţi-vă la el ca şi cum v-ar fi tată.

Bucuros, îşi spuse Tyrion, dar de data asta îşi ţinu limba în frâu. Nu se îndoia că urmau să dea cât de curând un spectacol pentru noul lor stăpân şi nu-şi putea îngădui să primească încă o lovitură de bici.

— Tatăl vostru îşi adoră comorile deosebite şi vă va îndrăgi, spunea supraveghetorul. Iar eu, gândiţi-vă la mine

ca şi cum aş fi dădaca voastră, cea care v-a purtat de grijă când eraţi copii. Dădacă îmi zic toţi copiii mei.

— Lotul nouăzeci şi nouă, anunţă conducătorul licitaţiei. Un războinic.

Fata fusese vândută repede şi era trimisă la noul ei stăpân, strângându-şi straiele peste sânii mici, cu sfârcuri rozalii. Doi negustori de sclavi îl târau pe Jorah Mormont pe platformă, să-i ia locul. Cavalerul era dezbrăcat, cu excepţia unei pânze care-i înfăşură fundul, cu spatele sângerând de pe urma loviturilor de bici şi cu faţa atât de umflată încât era aproape de nerecunoscut. Avea lanţuri la încheieturile mâinilor şi la glezne. *O mică înghiţitură din mâncarea pe care mi-a pregătit-o mie,* se gândi Tyrion, însă descoperi că nu simţea nicio plăcere văzând starea mizerabilă în care se afla uriaşul cavaler.

Mormont părea primejdios chiar şi în lanţuri, o brută mătăhăloasă cu braţe lungi şi groase şi umeri înclinaţi. Părul negru şi aspru de pe piept îl făcea să semene mai mult a animal decât a om. Avea ochii înnegriţi, două găuri întunecate în faţa grotesc de umflată. Pe un obraz avea un stigmat: o mască a demonului.

Când negustorii de sclavi năvăliseră în număr mare la bordul lui *Selaesori Qhoran,* Ser Jorah îi întâmpinase cu sabia lui lungă în mână, măcelărind trei înainte de a fi copleşit. Ceilalţi l-ar fi ucis bucuroşi, dar căpitanul le-o interzisese; un luptător valora întotdeauna o grămadă de argint. Aşa că Mormont fusese înlănţuit de o vâslă, stâlcit în bătaie, înfometat şi însemnat cu fierul roşu.

— E mare şi puternic acesta de aici, trâmbiţă conducătorul licitaţiei. Are un lac în băşica udului. O să ofere un spectacol frumos în arene. Cine începe de la trei sute?

Nu începu nimeni.

Mormont nu dădea nicio atenţie mulţimii pestriţe; se uita dincolo de liniile de asediu, către cetatea din depărtare, cu zidurile ei străvechi, din cărămizi multicolore. Tyrion îi putea citi privirea tot atât de uşor ca pe o carte: atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Nefericitul se întorsese prea târziu. Daenerys Targaryen era măritată, le spuseseră râzând străjerii ţarcurilor cu sclavi. Îşi alesese drept rege un stăpân de sclavi meereen, pe atât de bogat pe cât era de nobil, iar pacea odată semnată şi pecetluită, aveau să se redeschidă arenele de luptă din Meereen. Alţi sclavi încercaseră să-i convingă de faptul că străjerii minţeau, că Daenerys Targaryen n-ar fi făcut niciodată pace cu stăpânii de sclavi. *Mhysa,* aşa o numeau. Cineva îi spusese că asta însemna mamă. Regina de argint avea să iasă în curând din oraşul ei, să-i zdrobească pe yunkai şi să le rupă lanţurile, îşi şopteau unii altora sclavii.

Şi apoi o să ne coacă o plăcintă cu lămâie, şi-o să ne sărute rănile pişate şi-o să ni le vindece, se gândi piticul. Nu credea în salvarea pe care o aduceau regii. Dacă avea să fie necesar, intenţiona să se ocupe chiar el de eliberarea lor. Ciupercile îngrămădite în vârful cizmei lui ar fi trebuit să fie suficiente pentru el şi pentru Penny. Scrâşnilă şi Purcica Frumuşică trebuiau să se descurce singuri.

Dădacă îşi continua prelegerea adresată noilor trofee ale stăpânului său.

— Faceţi tot ce vi se spune şi nimic altceva, şi veţi trăi ca nişte mici lorzi, răsfăţaţi şi adoraţi, le făgădui el. Fiţi nesupuşi… dar voi n-o să faceţi niciodată asta, nu-i aşa? Nu drăgălaşii mei.

Întinse mâna în jos şi o ciupi pe Penny de obraz.

— Două sute, atunci, zise conducătorul licitaţiei. O brută uriaşă ca el face de trei ori pe atât. Ce străjer o să fie! Niciun duşman nu va-ndrăzni să vă hărţuiască!

— Haideţi, micii mei prieteni, zise Dădacă, o să v-arăt noua voastră casă. În Yunkai veţi locui în piramida de aur a lui Qaggaz şi veţi mânca din farfurii de argint, dar aici ducem o viaţă simplă, în corturi umile de oşteni.

— Cine-mi dă o sută? strigă conducătorul licitaţiei.

Asta atrase în sfârşit o strigare, deşi numai de cincizeci de arginţi. Ofertantul era un bărbat uscăţiv, cu un şorţ de piele.

— Plus unu, spuse cotoroanţa cu *tokar* violet.

Unul dintre oşteni o săltă pe Penny în spatele căruţei trase de catâri.

— Cine e femeia bătrână? îl întrebă piticul.

— Zahrina, răspunse omul. Luptători ieftini, aşa sunt ai ei. Carne pentru eroi. Prietenul tău o să moară curând.

N-a fost prietenul meu. Însă Tyrion Lannister se pomeni întorcându-se spre Dădacă şi spunând:

— N-o poţi lăsa pe ea să-l aibă.

Dădacă îl privi cruciş.

— Ce zgomot faci tu acolo?

Tyrion arătă cu degetul.

— Bărbatul ăla ia parte la spectacolul nostru. Ursul şi frumoasa fecioară. Jorah e ursul, Penny e fecioara, iar eu sunt cavalerul viteaz care-o salvează. Dansez în jurul lui şi-l lovesc în ouă. Foarte amuzant.

Supraveghetorul se uită la platformă cu ochi mijiţi.

— El?

Oferta pentru Ser Mormont ajunsese la două sute de arginţi.

— Plus unu, zise cotoroanţa în *tokar* violet.

— Ursul vostru. Înţeleg.

Dădacă străbătu mulţimea în fugă, se aplecă spre yunkaiul galben enorm din lectică, şoptindu-i ceva la ureche. Stăpânul lui dădu din cap, cu guşile tremurând, apoi îşi ridică evantaiul.

— Trei sute, strigă el, cu voce şuierată.

Cotoroanţa pufni, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Penny, în Limba Comună.

O întrebare corectă, se gândi Tyrion. *De ce-am făcut-o?*

— Spectacolul nostru devenea plictisitor. Orice saltimbanc are nevoie de un urs dansator.

Ea îi aruncă o privire plină de reproşuri, apoi se retrase în spatele căruţei şi se aşeză punându-şi braţele în jurul gâtului lui Scrâşnilă, ca şi cum câinele ar fi fost sigurul prieten adevărat care-i mai rămăsese pe lume. *Poate chiar aşa e.*

Dădacă se întoarse cu Jorah Mormont. Doi dintre oştenii

sclavi ai stăpânului lor îl azvârliră în spatele căruţei, între pitici. Cavalerul nu se împotrivi. Dorinţa de a lupta îl părăsise de când auzise că i se măritase regina, înţelese Tyrion. O singură şoaptă făcuse ceea ce nu izbutiseră pumnii, bicele şi bâtele: îl zdrobise. Ar fi trebuit s-o las pe cotoroanţă să-l ia. O să ne fie tot atât de folositor ca sfârcurile pe o platoşă.

Dădacă se urcă în partea din faţă a căruţei trase de catâri, apucă hăţurile şi se puseră în mişcare prin tabăra de asediu, către împrejmuirea ocupată de stăpânul lor, nobilul Yezzan zo Qaggaz. Patru oşteni sclavi mărşăluiau pe lângă ei, câte doi de fiecare parte a căruţei.

Penny nu plângea, dar avea o privire nefericită în ochii roşii pe care nu şi-i ridica, fixându-l cu îndărătnicie pe Scrâşnilă. *Îşi închipuie că dacă nu se uită totul o să pălească şi-o să dispară?* Ser Jorah Mormont nu se uita la nimeni şi la nimic. Stătea ghemuit, meditând în lanţuri.

Tyrion se uita la toate şi la toţi.

Yunkaii nu-şi făcuseră o singură tabără, ci o sută de tabere înălţate una lângă alta, o semilună în jurul zidurilor Meereenului, un oraş de mătase şi pânză de cort, cu propriile sale bulevarde şi alei, taverne şi târfe, cu cartiere bune şi rele. Între liniile de asediu şi golf, corturile răsăriseră precum ciupercile galbene. Unele erau mici, umile, nimic mai mult decât un acoperământ cu margini răsfrânte, ca adăpost de ploaie şi de soare, dar alături de ele se aflau corturi-cazarmă destul de mari ca să ofere un loc de dormit pentru o sută de oameni şi pavilioane de mătase cât nişte palate, cu harpii strălucind în vârful stâlpilor acoperişului. O parte dintre tabere erau ordonate, cu corturile înşiruite în cercuri concentrice în jurul unei gropi pentru foc, cu armele şi armurile stivuite în rotundul din mijloc, cu caii în exterior. În altele părea să domnească haosul în stare pură.

Câmpiile aride şi pârjolite din jurul Meereenului erau netede, golaşe şi lipsite de copaci pe o întindere de câteva leghe, dar corăbiile din Yunkai aduseseră lemn de construcţie şi piei de animale din sud în cantităţi suficiente

ca să înalţe şase trebuşete uriaşe. Erau înşirate pe trei laturi ale oraşului, toate lângă fluviu, înconjurate de mormane de piatră spartă şi de butoaie cu smoală şi răşină, în aşteptarea unei torţe. Unul dintre oştenii care mergeau pe lângă căruţă urmări privirea lui Tyrion şi îi spuse cu mândrie că fiecare trebuşet primise câte un nume: Sfarmă-Dragoni, Hoaşca, Fiica Harpiei, Sora Ticăloasă, Stafia din Astapor, Pumnul lui Mazdhan. Dominând corturile cu înălţimea lor de doisprezece metri, trebuşetele erau cele mai importante repere din tabăra de asediu.

— Numai vederea lor o aduce pe regina-dragon în genunchi, se făli oşteanul. Şi acolo o să rămână, sugând nobila bărbăţie a lui Hizdahr, sau o să-i sfărâmăm zidurile, lăsând în urmă o grămadă de moloz.

Tyrion văzu un sclav biciuit, lovitură după lovitură, până când spatele îi deveni carne vie, însângerată. Pe lângă ei trecură un şir de bărbaţi în lanţuri, zăngănind la fiecare pas; aveau suliţe şi săbii scurte, dar lanţurile îl legau gleznă de gleznă şi încheietură a mâini de altă încheietură. Aerul mirosea a carne friptă, şi zări un bărbat jupuind un câine pentru tocană.

Văzu şi morţi şi îi auzi pe muribunzi. Sub fumul care plutea în aer, sub mirosul cailor şi sub izul pătrunzător de sare al golfului se simţea o duhoare de sânge şi de excremente. *Ceva pântecăraie,* înţelese el, când zări doi mercenari scoţând dintr-un cort leşul unui al treilea. Asta îi făcu degetele să zvâcnească, pradă unui spasm. Cândva, tatăl lui spusese că boala putea să nimicească o armată mai rapid decât orice luptă.

Un motiv în plus ca să evadăm, şi asta cât mai curând.

Peste nicio jumătate de kilometru, găsi un motiv bun ca să se răzgândească. Mulţimea se adunase, înconjurând trei sclavi prinşi când încercau să scape.

— Ştiu că micuţele mele comori vor fi dulci şi supuse, zise Dădacă. Uitaţi-vă ce păţesc cei care-ncearcă să fugă.

Captivii fuseseră legaţi de un şir de grinzi încrucişate şi doi prăştiaşi îi foloseau drept ţinte, punându-şi la încercare

măiestria.

— Tolosi, le spuse unul dintre străjeri. Cei mai buni prăştiaşi din lume. Aruncă bile de plumb moale în loc de pietre.

Tyrion nu pricepuse niciodată care era rostul praştiilor, când arcurile trăgeau mult mai departe… dar până atunci nu-i văzuse pe tolosi la lucru. Bilele lor de plumb făceau mult mai mult rău decât pietrele netede aruncate de alţii, şi decât orice arc. Una nimeri genunchiul unui captiv, care se spulberă într-o izbucnire de sânge şi os, lăsând partea de jos a piciorului să atârne de un tendon roşu întunecat. *Ei, n-o să mai poată fugi,* recunoscu Tyrion, în timp ce omul începea să urle. Ţipetele lui se amestecară în aerul dimineţii cu râsete târfelor din tabără şi cu blestemele celor care crezuseră că prăştiaşul avea să rateze ţinta şi pariaseră bani buni pe asta. Penny privi în altă parte, dar Dădacă o prinse de sub bărbie şi îi întoarse capul.

— Uită-te, îi porunci. Şi tu, ursule.

Jorah Mormont îşi înălţă capul şi se holbă la Dădacă. Tyrion îi văzu braţele încordându-se. *O să-l strângă de gât, şi ăsta o să fie sfârşitul nostru, al tuturor.* Dar cavalerul se mulţumi să se strâmbe, apoi se întoarse să privească sângerosul spectacol.

Către est, zidurile masive ale Meereenului licăreau în aerul încins al dimineţii. Acela era refugiul la care încercaseră să ajungă sărmanii neghiobi. *Însă cât timp o să mai fie un refugiu?*

Toţi cei trei sclavi dornici de evadare erau morţi înainte de a ridica Dădacă din nou hăţurile. Căruţa cu catâri îşi continuă drumul hodorogind.

Tabăra stăpânului lor era la sud şi la est faţă de Hoaşcă, aproape în umbra ei, şi se întindea pe mai multe hectare. Umilul cort al lui Yezzan zo Qaggaz se dovedi a fi un palat din mătase de culoarea lămâii. Avea nouă acoperişuri ţuguiate cu harpii aurite în vârfurile stâlpilor centrali, strălucind în soare. Era înconjurat din toate părţile de corturi mai mici.

— Acelea sunt adăposturile bucătarilor, concubinelor şi

oştenilor nobilului nostru stăpân, şi ale câtorva rude mai puţin îndrăgite, le spuse Dădacă, dar voi veţi avea rarul privilegiu de a dormi chiar în cortul lui Yezzan. Îi place să-ţi ţină comorile aproape. Se încruntă către Mormont. Tu nu, ursule. Eşti mare şi urât, o să fii înlănţuit afară.

Cavalerul nu-i răspunse.

— Mai întâi vi se vor pune tuturor zgărzi pe măsură.

Zgărzile erau din fier, uşor aurite ca să sclipească în lumină. Numele lui Yezzan era gravat în metal cu hieroglife valyriene şi sub urechi erau fixaţi doi clopoţei minusculi, aşa că fiecare pas al purtătorului stârnea un mic clinchet vesel. Jorah Mormont îşi acceptă zgarda într-o tăcere ursuză, dar Penny începu să plângă în vreme ce i-o potrivea armurierul.

— E atât de grea, se văicări pitica.

Tyrion o strânse de mână.

— E din aur masiv, minţi el. În Westeros, doamnele de rang înalt visează la un asemenea colier.

Mai bine o zgardă decât un semn cu fierul roşu. Zgarda poate fi scoasă. Îşi aduse aminte de Shae, îşi aminti cum strălucise lanţul ei de aur în vreme ce i-l răsucea, strângându-i-l din ce în ce mai tare în jurul gâtului.

Pe urmă, Dădacă porunci să fie legate lanţurile lui Ser Jorah de un ţăruş de lângă bucătărie în timp ce el îi escorta pe cei doi pitici în pavilionul stăpânului şi le arăta unde aveau să doarmă, într-un alcov acoperit de covoare despărţit de cortul principal prin pereţi de mătase galbenă. Urmau să împartă locul cu celelalte comori ale lui Yezzan: un băiat cu „picioare de ţap”, răsucite şi păroase, o fată cu două capete din Mantarys, o femeie cu barbă şi o făptură mlădioasă, căreia i se spunea Dulceaţă, înveşmântată în pietre ale lunii şi dantelă myrisheană.

— Încercaţi să vă daţi seama dacă sunt bărbat sau femeie, spuse ea, când fu adusă în faţa piticilor.

Apoi îşi ridică fustele şi le arătă ce avea sub ele.

— Sunt şi una, şi alta, şi stăpânul mă iubeşte cel mai mult.

O monstruozitate, împotriva firii, înţelese Tyrion.

Undeva râde un zeu.

— Eşti încântătoare, îi zise creaturii, care avea părul de culoarea purpurei şi ochii violeţi, dar speram că măcar de data asta suntem noi cei frumoşi.

Dulceaţă chicoti, dar Dădacă nu era amuzat.

— Păstrează-ţi glumele pentru seara asta, când o să dai un spectacol în faţa nobilului nostru stăpân. Dac-o să-i fie pe plac, vei fi bine răsplătit. Dacă nu…

Îl plesni peste obraz.

— O să-ţi doreşti să fii prudent cu Dădacă, îi spuse Dulceaţă, după ce supraveghetorul se îndepărtase. Aici el e adevăratul monstru.

Femeia cu barbă vorbea un dialect ghiscari de neînţeles, iar băiatul ţap un jargon gutural al marinarilor, numit limbajul negustorilor. Fata cu două capete era slabă de minte; un cap nu era mai mare decât o portocală şi nu vorbea deloc, iar celălalt avea dinţii piliţi şi scotea un fel de mârâit, adresat oricui se apropia de cuşca ei. Dar Dulceaţă vorbea fluent patru limbi, dintre care una era valyriana cultă.

— Cum e stăpânul? întrebă Penny neliniştită.

— Are ochii galbeni şi pute, răspunse Dulceaţă. Acum zece ani a fost la Sothoros şi de atunci putrezeşte pe dinăuntru. Faceţi-l să uite că e pe moarte, măcar pentru un scurt răstimp, şi-o să fie foarte generos. Nu-i refuzaţi nimic.

N-avură răgaz decât o după-amiază ca să-nveţe cum să se poarte în robie. Cameristele sclave ale lui Yezzan umplură o cadă cu apă fierbinte şi piticilor li se îngădui să facă baie – mai întâi Penny, apoi Tyrion. Pe urmă o altă sclavă îi întinse o alifie usturătoare peste tăieturile de pe spate, ca nu cumva să se cangreneze, acoperindu-i-le apoi cu o cataplasmă răcoroasă. Îi tunseră părul lui Penny şi îi scurtară barba lui Tyrion. Cei doi primiră papuci uşori şi alte straie, simple, dar curate.

La căderea serii, Dădacă se întoarse să le spună că era timpul să-şi îmbrace armurile de saltimbanci. Yezzan era gazda comandantului suprem al yunkailor, nobilul Yurkhaz

zo Yunzak, iar ei trebuiau să dea un spectacol.

— Să vă scot ursul din lanţuri?

— Nu în noaptea asta, zise Tyrion. Să ne ţinem mai întâi turnirul pentru stăpânul nostru şi să lăsăm ursul pe altă dată.

— Aşa să fie. După ce vă încheiaţi giumbuşlucurile, o s-ajutaţi la aducerea mâncărurilor şi a băuturilor. Aveţi grijă să nu vărsaţi ceva pe vreun oaspete, pentru că o să vă pară rău.

Distracţiile serii începură cu un jongler. Urmă un trio de acrobaţi vioi. Pe urmă apăru băiatul cu picioare de ţap şi dansă ţopăind grotesc, în vreme ce unul dintre sclavii lui Yurkhaz cânta dintr-un fluier de os. Pe Tyrion îl bătu gândul să-l întrebe dacă ştia *Ploile din Castamere.* În timp ce aşteptau să le vină rândul, se uită la Yezzan şi la oaspeţii lui.

Omul prună care ocupa locul de onoare era fără îndoială comandantul suprem al yunkailor, tot atât de înspăimântător ca un taburet descleiat. Îl însoţeau doisprezece alţi nobili din Yunkai. Erau de faţă şi doi căpitani de mercenari, fiecare înconjurat de câte doisprezece oameni din compania lui. Unul era un pentoshi elegant, cu părul cărunt şi cu toate veşmintele din mătase, în afară de mantia zdrenţuită, din zeci de fâşii de pânză rupte, cu pete de sânge. Celălalt era bărbatul care încercase să-i cumpere în dimineaţa aceea, ofertantul cu piele maronie şi barbă pestriţă.

— Oacheşul Ben Plumm, îl anunţă Dulceaţă. Căpitanul Fiilor Secunzi.

Un bărbat din Westeros şi un Plumm. Din ce în ce mai bine.

— E rândul vostru, zise Dădacă. Fiţi amuzanţi, micuţii mei scumpi, sau o să vă doriţi să fi fost.

Tyrion nu stăpânea nici jumătate din vechile trucuri ale lui Groat, dar putea să călărească scroafa, să cadă atunci când trebuia, să se rostogolească şi să sară din nou în picioare. Şi toate se dovediră a fi bine primite. Spectacolul oferit de oamenii mărunţi care alergau ca nişte beţivi şi se

cotonogeau cu arme de lemn părea să stârnească râsul în tabăra de asediu din Golful Sclavilor în aceeaşi măsură ca la nunta lui Joffrey de la Debarcaderul Regelui. *Bătaia de joc pare să fie un limbaj universal,* medită Tyrion.

Când unul dintre pitici cădea sau primea o lovitură, stăpânul lor Yezzan râdea cel mai tare şi cel mai mult, cu tot trupul zdruncinându-i-se ca seul în timpul unui cutremur de pământ; oaspeţii lui aşteptau să vadă ce făcea Yurkhaz no Yunzak, apoi i se alăturau. Comandantul suprem părea atât de fragil, încât Tyrion se temea că râsul l-ar fi putut ucide. Când o lovitură zbură coiful lui Penny, care nimeri în poala unui yunkai cu mutră acră, într-un *tokar* cu dungi verzi şi aurii, Yurkhaz cotcodăci ca o găină. Când nobilul cu pricina îşi vârî mâna în coif şi scoase o bucată mare de miez suculent de pepene, râse hârâit până ce ajunse să aibă faţa de aceeaşi culoare cu fructul. Se răsuci spre gazda sa şi îi şopti ceva care-l făcu pe stăpânul lor să chicotească şi să-şi lingă buzele… deşi lui Tyrion i se păru că în ochii lui înguşti şi galbeni se desluşea un licăr de mânie.

Pe urmă piticii îşi scoaseră armurile de lemn şi straiele năclăite de sudoare şi îmbrăcară tunicile curate, galbene, care le fuseseră pregătite ca să servească la masă. Tyrion primi o carafă cu vin purpuriu, iar Penny, una cu apă. Umblară prin cort umplând pocalele, cu picioarele încălţate în papuci ce împrăştiau şoapte deasupra covoarelor groase. Era o muncă mai grea decât părea. Nu trecu mult timp şi picioarele îi fură cuprinse de crampe, iar una dintre tăieturile de pe spate reîncepu să-i sângereze, roşul strecurându-se în ţesătura tunicii galbene de in. Îşi muşcă limba şi continuă să umple pocale.

Majoritatea oaspeţilor nu le dădeau mai multă atenţie decât altor sclavi… dar un yunkai susţinu, cu voce de beţiv, că Yezzan ar fi trebuit să-i pună pe cei doi pitici să se împreuneze, iar un altul vru să ştie cum îşi pierduse Tyrion nasul. *Mi l-am îndesat în fofoloanca nevesti-tii şi ea a muşcat o bucată,* fu el cât pe ce să zică… dar furtuna îl convinsese că încă nu voia să moară, aşa că răspunse:

— Mi-a fost tăiat ca pedeapsă pentru obrăznicie, stăpâne.

Pe urmă, un nobil în *tokar* albastru, cu franjuri din ochi-de-tigru, îşi aduse aminte că, pe platforma de la licitaţie, Tyrion se fălise cu priceperea lui la *cyvasse.*

— Să-l punem la încercare, spuse.

O masă şi un set de piese apărură exact la timp. Peste câteva clipe, nobilul împurpurat la faţă răsturnă masa, împrăştiind piesele pe covor, în râsetele yunkailor.

— Ar fi trebuit să-l laşi să câştige, şopti Penny.

Oacheşul Ben Plumm ridică zâmbind masa căzută.

— Încearcă-mă pe mine acum, piticule. Când eram mai tânăr, Fiii Secunzi au avut legături cu Volantisul. Am învăţat jocul acolo.

— Eu nu sunt decât un sclav. Nobilul meu stăpân hotărăşte când şi cu cine joc. Tyrion se întoarse spre Yezzan. Stăpâne?

Ideea păru să-l amuze pe nobilul galben.

— Ce miză propui, căpitane?

— Dacă-l înving, dă-mi mie sclavul ăsta, spuse Plumm.

— Nu, răspunse Yezzan zo Qaggaz. Dar, dacă-l poţi înfrânge pe piticul meu, vei primi atât cât am plătit pentru el, în aur.

— S-a făcut, încuviinţă mercenarul.

Piesele împrăştiate pe covor fură adunate şi se aşezară la joc.

Tyrion câştigă prima partidă. Plumm o avu pe a doua, pentru dublarea mizei. Când începură a treia partidă, piticul îşi studie adversarul. Cu piele maronie, cu obrajii şi cu falca acoperite de o barbă zbârlită, tunsă scurt, cenuşie cu alb, cu faţa încreţită de o mie de riduri şi de câteva cicatrice vechi, Plumm avea o privire prietenoasă, mai ales când zâmbea. *Străjerul loial,* decise Tyrion. *Unchiul favorit al tuturor, numai râs, zicale vechi şi înţelepciune neşlefuită.* Totul nu era decât prefăcătorie. Zâmbetele nu atingeau niciodată ochii lui Plumm, unde se ascundea lăcomia, în spatele unui văl de prudenţă. *Hulpav, dar precaut.*

Mercenarul nu era un jucător mai bun decât nobilul yunkai, iar stilul lui de joc era mai degrabă impasibil şi tenace decât cutezător. Deschidea de fiecare dată cu o altă dispunere a pieselor, însă toate se asemănau între ele – moderate, defensive, pasive. *Nu ca să câştige joacă,* înţelese Tyrion. *Joacă de fapt ca să nu piardă.* Îi reuşise în a doua partidă, când piticul căzuse în propria lui cursă cu un atac nechibzuit. Dar nu-i merse nici în a treia, nici în a patra, nici în a cincea, care se dovedi a fi ultima.

Către sfârşitul ultimei înfruntări, cu fortăreaţa în ruină, cu dragonul mort, cu elefanţii în faţă şi cu cavaleria grea înconjurându-i ariergarda, Plumm îşi ridică privirea spunând:

— Yollo câştigă din nou. Moarte în patru.

— În trei. Tyrion îşi atinse uşor dragonul. Am fost norocos. Poate-ar trebui să-mi freci zdravăn creştetul înaintea următorului nostru joc, căpitane. O parte din norocul ăsta ţi s-ar putea lipi de degete.

O să pierzi şi atunci, dar poate-o să-mi oferi un joc mai bun. Zâmbi împingându-se în mâini ca să se-ndepărteze de masa de *cyvasse,* îşi luă carafa de vin şi reîncepu să toarne, cu Yezzan zo Qaggaz considerabil mai bogat şi cu Oacheşul Ben Plumm sărăcit în aceeaşi măsură. Stăpânul lui uriaş căzuse într-un somn de beţiv în timpul celui de-al treilea joc, cu pocalul scăpându-i dintre degetele îngălbenite, împrăştiindu-şi conţinutul pe covor, dar era posibil să fie mulţumit când avea să se trezească.

Plecarea comandantului suprem Yurkhaz zo Yunzak, susţinut de doi sclavi voinici, păru să fie semnalul pentru ca toţi ceilalţi oaspeţi să-şi ia la rândul lor rămas-bun. Cortul odată golit, Dădacă reapăru şi le spuse sclavilor că puteau avea propriul lor ospăţ, bucurându-se de resturi.

— Mâncaţi repede. Totul trebuie curăţat înainte de a vă duce la culcare.

Tyrion era în genunchi, cu picioarele îndurerate şi cu spatele lui însângerat urlând de durere, străduindu-se să cureţe pata lăsată de vinul vărsat de nobilul Yezzan pe covorul nobilului Yezzan, când supraveghetorul îl bătu

uşor pe obraz cu mânerul biciului.

— Yollo. Te-ai descurcat bine. Şi tu, şi soţia ta.

— Nu e soţia mea.

— Atunci, târfa ta. În picioare, amândoi.

Tyrion se săltă nesigur, cu un picior tremurând sub el. Coapsele lui erau noduri, atât de încordate, încât Penny trebui să-i întindă mâna ca să se poată ridica.

— Ce am făcut?

— Multe şi mărunte, zise supraveghetorul. Dădacă v-a spus c-o să fiţi răsplătiţi, dacă tatăl vostru va fi mulţumit de voi, nu-i aşa? Deşi nobilul Yezzan nu e dispus, după cum aţi văzut, să-şi piardă micile comori, Yurkhaz zo Yunzak l-a convins că ar fi egoist dacă ar păstra nişte măscărici atât de caraghioşi numai pentru sine. Bucuraţi-vă! Pentru a sărbători semnarea păcii, veţi avea onoarea să vă ţineţi turnirul în Marea Arenă a lui Daznak. Mii de oameni vor veni să vă vadă! Zeci de mii! Şi, oh, cum o să mai râdem!

JAIME

Castelul Raventree era vechi. Între pietrele lui bătrâne creştea muşchi gros, răsfirându-se în susul zidurilor ca o pânză de păianjen, asemenea venelor de pe picioarele unei băbătii. Două turnuri imense îi flancau poarta principală, iar altele, mai mici, apărau fiecare unghi al zidului. Toate erau pătrate. Cele cilindrice şi în formă de semilună rezistau mai bine la atacurile cu catapulte, dar Raventree fusese înălţat în vremuri în care constructorii nu-şi dobândiseră încă această parte a înţelepciunii.

Castelul domina întinderea lată şi mănoasă numită, de hărţi şi de oameni deopotrivă, Valea Pădurea Neagră. Valea era acolo, fără nicio umbră de îndoială, dar în ea nu mai crescuse de câteva mii de ani nicio pădure, fie ea neagră, cafenie sau verde. Da, existase cândva, dar securile răseseră de mult copacii de pe suprafaţa pământului. Casele, morile şi fortăreţele se înălţaseră acolo unde stăteau cândva falnici stejarii. Pământul era golaş şi noroios, punctat din loc în loc cu mormane de zăpadă care se topea.

Însă între zidurile castelului rămăsese o fărâmă de pădure. Casa Blackwood îşi păstrase credinţa în zeii vechi şi ritualurile erau întocmai aşa precum fuseseră ale Primilor Oameni, dinainte de venirea andalilor în Westeros. Se spunea că unii dintre copacii acelei păduri a zeilor erau tot atât de bătrâni ca turnurile pătrate ale Raventreeului şi asta se referea mai cu seamă la copacul inimii, de dimensiuni colosale, ale cărui crengi din partea de sus se zăreau de la câteva leghe, ca nişte degete osoase zgâriind cerul.

La vremea când Jaime Lannister şi escorta lui şerpuiau printre dealurile unduitoare către intrarea în vale, dintre ogoarele, gospodăriile şi livezile ce înconjuraseră cândva Raventree mai rămăseseră doar câteva – totul era noroi şi

cenuşă, şi ici şi colo se zăreau ruinele înnegrite ale caselor şi ale morilor. În pustietatea aceea creşteau buruieni, ghimpi şi urzici, dar nimic care să se fi putut numi recoltă. Indiferent unde s-ar fi uitat, Jaime vedea mâna tatălui său, chiar şi în oasele pe care le zăreau uneori pe marginea drumului. Majoritatea erau de oi, dar altele erau de cai şi de vite, iar când şi când dădeau de câte-un craniu omenesc, sau de câte un schelet fără cap, cu buruieni ieşindu-i din coşul pieptului.

Nicio oaste imensă nu înconjura Raventree, aşa cum fusese încercuit Riverrunul. Asediul acela era ceva mult mai intim, ultimul pas al unui dans început cu multe secole în urmă. Jonos Bracken avea în jurul castelului în cel mai bun caz cinci sute de oameni. Jaime nu văzu niciun turn de asediu, niciun berbec, nicio catapultă. Bracken n-avea de gând nici să spargă porţile Raventreeului, nici să-i ia cu asalt zidurile înalte şi groase. Neîntrezărind nicio posibilitate de despresurare, se mulţumea să-şi înfometeze duşmanul. Fără-ndoială că la-nceputul asediului cei din cetate ieşiseră la atac şi cele două părţi se încăieraseră, şi săgeţile zburaseră deopotrivă dinspre unii şi dinspre alţii; însă, după o jumătate de an, toată lumea era prea plictisită pentru astfel de absurdităţi. Plictiseala şi rutina, duşmanii disciplinei, preluaseră controlul.

E timpul să terminăm povestea asta, se gândi Jaime. Cu Riverrunul acum în siguranţă în mâinile Lannisterilor, Raventree era ultima rămăşiţă a regatului de scurtă durată condus de Tânărul Lup. Odată ce se preda, misiunea lui de-a lungul Tridentului avea să fie încheiată, putând să se-ntoarcă la Debarcaderul Regelui. *La rege,* îşi spuse, dar o altă parte din el şopti: *la Cersei.*

Îşi imagină că avea să fie nevoit s-o înfrunte. Presupunând că Înaltul Septon nu urma s-o condamne la moarte înainte de a se întoarce el în oraş. *Vino imediat,* scrisese regina în misiva arsă de Peck la Riverrun din ordinul lui. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino imediat.* Jaime nu se îndoia că avea

într-adevăr nevoie de el. Însă în rest… *din câte ştiu eu, s-a culcat şi cu Lancel, şi cu Osmund Kettleblack, şi cu Băiatul Lunii…* Chiar dacă s-ar fi întors, n-ar fi putut spera s-o salveze. Era vinovată de fiecare acuzaţie de trădare rostită împotriva ei, iar lui îi lipsea mâna în care ţinea sabia.

Când zăriră coloana apropiindu-se la trap, santinelele o priviră mai degrabă curioase decât înspăimântate. Nimeni nu dădu alarma, ceea ce îi conveni în mare măsură lui Jaime. Cortul lordului Bracken se dovedi a nu fi greu de găsit. Era cel mai mare din tabără şi cel mai bine plasat; fiind pe culmea unei mici ridicături a terenului, lângă un pârâu, oferea o vedere clară a porţilor Raventreeului.

Era un pavilion cafeniu, aidoma stindardului ce flutura pe stâlpul său central şi pe care armăsarul roşu al Casei Bracken stătea ridicat în două picioare deasupra blazonului auriu.

Jaime le ordonă oamenilor săi să descalece şi le spuse că puteau să se amestece printre oştenii din tabără dacă voiau.

— Voi doi nu, le ceru purtătorilor săi de flamuri. Rămâneţi în preajmă. N-o să dureze mult.

Sări de pe Onoare şi se îndreptă spre cortul lui Bracken cu paşi mari şi cu sabia zăngănind în teacă.

La apropierea lui, cei doi străjeri din faţa intrării schimbară o privire nervoasă.

— Stăpâne, spuse unul. Să-ţi anunţăm sosirea?

— Mi-o anunţ singur.

Jaime împinse uşa cortului într-o parte cu mâna de aur şi se strecură grăbit înăuntru.

La intrarea lui, cei doi erau complet absenţi, atât de absorbiţi de împreunarea lor încât nici măcar nu-i observară sosirea. Femeia avea ochii închişi. Mâinile i se încleştaseră de părul castaniu şi aspru de pe spatele lui Bracken. Gâfâia de fiecare dată când o pătrundea. Capul nobilului lord era îngropat în sânii ei, mâinile îi strângeau şoldurile. Jaime îşi drese glasul.

— Lord Jonos.

Ochii femeii se deschiseră brusc şi ţipă speriată. Jonos

Bracken se rostogoli de pe ea, îşi înşfăcă teaca sabiei şi se ridică în picioare cu lama goală în mână, suduind.

— Şapte iaduri însângerate, începu el, cine îndrăzneşte…?

Văzu mantia albă a lui Jaime şi platoşa lui aurită. Vârful sabiei îi căzu spre pământ.

— Lannister?

— Îmi pare rău că-ţi întrerup plăcerea, lordul meu, spuse Jaime, dar mă grăbesc. Putem sta de vorbă?

— De vorbă? Da.

Lordul Jonos îşi băgă sabia în teacă. Era mai scund decât Jaime, dar era mai voinic, cu umeri masivi şi cu braţe care puteau stârni invidia unui fierar. O mirişte castanie îi acoperea obrajii şi bărbia. Avea ochii căprui, cu furia din ei prost camuflată.

— M-ai luat prin surprindere, lordul meu. Nu mi s-a spus că această tabără era destinaţia ta.

— Şi se pare că eu te-am împiedicat s-o atingi pe a ta.

Jaime îi zâmbi femeii din pat. Ea îşi ţinea o mână între picioare şi una peste sânul stâng, ceea ce îl lăsa pe celălalt la vedere. Avea sfârcurile mai întunecate decât ale lui Cersei şi de trei ori mai mari. Când simţi privirea lui Jaime îşi acoperi sfârcul drept, dar îşi dezgoli vulva.

— Toate târfele de-aici sunt la fel de modeste? se miră el. Când vrei să vinzi napi, trebuie să-i scoţi la vedere.

— Te uiţi la napii mei de când ai intrat, ser. Femeia găsi pătura şi şi-o trase destul de sus ca s-o acopere până în talie, apoi îşi ridică o mână ca să-şi dea părul la o parte din ochi. Şi nici măcar nu sunt de vânzare.

Jaime ridică din umeri.

— Scuzele mele dacă te-am luat drept ceea ce nu eşti. Sunt sigur că frăţiorul meu a cunoscut o sută de târfe, dar eu nu m-am culcat, de când mă ştiu, decât cu una.

— E un trofeu de război. Bracken îşi recuperă pantalonii căzuţi pe podea şi îi scutură. I-a aparţinut unuia dintre vasalii lui Blackwood până când i-am despicat eu capul în două. Lasă-ţi mâinile în jos, femeie. Nobilul lord de Lannister vrea să se uite ca lumea la ţâţele tale.

Jaime ignoră remarca.
— Îţi pui pantalonii cu faţa în spate, lordul meu, îi spuse lui Bracken.
În timp ce Jonos înjura, femeia se strecură afară din pat ca să-şi înşface hainele împrăştiate, cu degetele fluturându-i nervoase între sâni şi încheietura picioarelor când se apleca, se răsucea şi se întindea. Eforturile ei de a se ascunde erau bizar de provocatoare, mult mai mult decât dacă şi-ar fi văzut de treabă fără să-şi mascheze goliciunea.
— Ai un nume, femeie? o întrebă.
— Mama m-a numit Hildy, ser.
Îşi trase peste cap o cămaşă prăfuită, fără mâneci, şi-şi scutură părul, scoţându-l în afara ei. Faţa îi era aproape la fel de murdară ca picioarele şi părul dintre coapse destul de des ca să treacă drept sora lui Bracken, însă avea în acelaşi timp ceva atrăgător. Nasul cârn, coama de păr ciufulit… şi felul în care făcu o mică plecăciune după ce intră în fustă.
— Mi-ai văzut cumva celălalt pantof, stăpâne?
Întrebarea păru să-l irite pe Lordul Bracken.
— Oi fi vreo slujnică nenorocită, ca să-ţi aduc pantofii? Pleacă desculţă dacă trebuie. Dar pleacă.
— Asta-nseamnă că stăpânul n-o să mă ia cu el acasă, să mă rog împreună cu soţioara lui?
Râzând, Hildy îi aruncă lui Jaime o privire obraznică.
— Tu ai o soţioară, ser?
Nu, am o soră.
— Ce culoare are mantia mea?
— Albă, răspunse ea, dar mâna ta e de aur masiv. Îmi place asta la un bărbat. Ţie ce-ţi place la o femeie, stăpâne?
— Inocenţa.
— La o femeie, aşa am spus. Nu la o fiică.
El se gândi la Myrcella. *Va trebui să-i spun şi ei.* Dornishenilor s-ar fi putut să nu le placă. Doran Martell o logodise cu fiul lui crezând că era din sângele lui Robert. *Noduri şi încurcături,* cugetă Jaime, dorindu-şi să fi putut

tăia totul cu o singură lovitură rapidă de sabie.

— Am făcut un legământ, îi răspunse lui Hildy, cu voce obosită.

— Atunci nu primeşti napi, i-o întoarse fata, cu obrăznicie.

— *Ieşi!* zbieră la ea Lordul Jonos.

Femeia se supuse. Dar, când trecu pe lângă Jaime, ţinând la piept un pantof şi o grămadă de haine, întinse o mână în jos şi-i strânse bărbăţia prin pantaloni.

— *Hildy,* îi reaminti, înainte de a părăsi cortul în grabă, numai pe jumătate îmbrăcată.

Hildy, se gândi Jaime.

— Şi cum o duce nobila ta soţie? îl întrebă pe Lordul Jonos, după plecarea fetei.

— De unde să ştiu eu? Întreabă-i septonul. Când ne-a ars tatăl tău castelul, ea a decis că zeii ne-au pedepsit. Acum nu mai face nimic altceva decât să se roage. Jonos reuşise în sfârşit să-şi întoarcă pantalonii aşa cum trebuia şi le lega şireturile în faţă. Ce te aduce aici, lordul meu? Peştele Negru? Am auzit c-a evadat.

— Da? Jaime de aşeză pe un taburet de campanie. Cumva chiar de la el?

— Ser Brynden ştie că n-are de ce să vină alergând la mine. Ţin la el, nu neg. Dar asta n-o să mă-mpiedice să-l pun în lanţuri dacă-şi arată faţa în preajma mea. Ştie că mi-am plecat genunchiul. Ar fi trebuit să facă acelaşi lucru, dar a fost întotdeauna încăpăţânat. Fratele lui ţi-ar fi putut spune asta.

— Tytos Blackwood nu şi-a plecat genunchiul, sublinie Jaime. E posibil ca Peştele Negru să-şi fi căutat refugiul la Raventree?

— L-o fi căutat, dar ca să-l găsească trebuia să treacă de liniile mele de asediu, iar când am auzit vorbindu-se despre el ultima dată nu-i crescuseră aripi. Tytos Blackwood va fi nevoit în scurt timp să-şi caute el însuşi un refugiu. Acolo, înăuntru, nu mai au decât şobolani şi rădăcini. O să capituleze înainte de următoarea lună plină.

— O să capituleze înainte de apusul soarelui. Vreau să-i

pun nişte condiţii şi să-l primesc înapoi, în pacea regelui.

— Înţeleg. Lordul Jonos îşi puse o tunică de lână cafenie, cu armăsarul roşu al Casei Bracken brodat pe piept. Lordul meu ar vrea un corn cu bere?

— Nu, dar nu răbda de sete din cauza mea.

Bracken umplu un corn pentru el însuşi, bău jumătate şi se şterse la gură.

— Ai pomenit de condiţii. Ce fel de condiţii?

— Cele obişnuite. Lordul Blackwood va trebui să-şi recunoască trădarea şi să-şi abjure alianţa cu Casele Stark şi Tully. Va jura solemn, în faţa zeilor şi a oamenilor, să fie de acum înainte vasalul leal al Harrenhalului şi al Tronului de Fier, iar eu îi voi acorda iertarea în numele regelui. Vom lua, fireşte, şi o ulcea sau două cu aur. Preţul răzvrătirii. O să cer şi un ostatic, ca să m-asigur că Raventree nu se răzvrăteşte iarăşi.

— Fiica lui, sugeră Bracken. Blackwood are şase băieţi, dar numai o singură fată. E nebun după ea. E-o creatură mititică, cu muci la nas, nu poate avea mai mult de şase ani.

— Tânără, dar ne-ar putea fi de folos.

Lordul Jonos bău ultima picătură de bere şi-şi azvârli cornul.

— Cum rămâne cu pământurile şi cu castelele care ni s-au promis?

— Despre ce pământuri e vorba?

— Malul de est al Gărzii Văduvei, de la Creasta Arbaletei până la Lunca Rutului, şi toate insulele de pe cursul apei. Moara de Porumb şi Moara Stăpânului, ruinele de la Fortăreaţa Noroioasă, Încântarea, Valea Bătăliei, Fierăria Veche, satele Catarama, Catarama Neagră, Pietrele-de-Hotar şi Groapa cu Argilă, şi orăşelele negustoreşti Ţintirimul Noroios. Pădurea Viespilor, Pădurea lui Lorgen, Dealul Verde şi Sfârcurile Barbei. Sfârcurile lui Missy, după cum le spune clanul Blackwood, dar mai întâi au fost ale Barbei. Copacul cu Miere şi toţi stupii. Iată, le-am marcat aici, dacă lordul meu vrea s-arunce o privire.

Cotrobăi pe o masă şi scoase un pergament pe care era

desenată o hartă.

Jaime o luă cu mâna teafără, dar fu nevoit să şi-o folosească pe cea de aur ca s-o deschidă şi ca s-o întindă.

— E o grămadă de teren, observă el. O să-ţi măreşti domeniile cu un sfert.

Gura lui Bracken se strâmbă a încăpăţânare.

— Toate pământurile astea au ţinut odinioară de Stone Hedge. Casa Blackwood ni le-a furat.

— Şi ce-i cu satul ăsta de aici, dintre Sfârcuri?

Jaime bătu în hartă cu încheietura unui deget de aur.

— Copacul cu Gologani. A fost cândva al nostru, dar e de vreo sută de ani fieful coroanei. Îl lăsăm deoparte. Nu cer decât pământurile furate de clanul Blackwood. Nobilul tău tată a promis că mi le va înapoia după ce îl înfrâng de Lordul Tytos în numele lui.

— Când am venit călare încoace am văzut stindardele Casei Tully fâlfâind pe ziduri, precum şi lupul străvechi al clanului Stark. Asta sugerează că Lordul Tytos n-a fost încă înfrânt.

— I-am mânat pe el şi pe ai lui de pe câmp şi i-am încercuit în Raventree. Dă-mi destui oameni ca să-i iau cu asalt zidurile, lordul meu, şi-o să-i înfrâng pe toţi, împingându-i în mormânt.

— Dacă-ţi dau mai mulţi oameni, îl vor înfrânge ei, nu tu. Caz în care o să mă răsplătesc pe mine. Jaime rulă harta la loc. O să păstrez asta, dacă se poate.

— Harta e a ta. Pământurile sunt ale noastre. Se spune că un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Am luptat pentru voi.

— Nici pe jumătate atât de mult cât aţi luptat împotriva noastră.

— Regele ne-a iertat pentru asta. Săbiile voastre m-au lăsat fără un nepot şi fără fiul meu natural. Muntele vostru mi-a furat recolta şi a ars tot ce n-a putut să ia. Mi-a dat castelul pradă focului şi a siluit-o pe una dintre fiicele mele. Trebuie să-mi primesc recompensa.

— Muntele e mort, aşa cum e şi tata, îi spuse Jaime, iar unii ar zice că propriul tău cap e o recompensă suficientă.

Te-ai declarat de partea lui Stark şi i-ai fost loial până când l-a ucis Lordul Walder.

— L-a ucis pe el şi a ucis o duzină de bărbaţi vrednici, din sângele meu. Lordul Jonos îşi întoarse capul şi scuipă. Da, i-am rămas credincios Tânărului Lup. Aşa cum o să vă rămân credincios şi vouă, dacă o să mă trataţi cinstit. Mi-am plecat genunchiul fiindcă n-am văzut ce sens are să mor pentru morţi sau să vărs sângele clanului Bracken pentru o cauză pierdută.

— Un bărbat prudent. *Deşi unii ar spune că Lordul Blackwood a dat dovadă de mai multă onoare.* O să-ţi primeşti pământurile. Sau cel puţin o parte dintre ele. De vreme ce aproape ai înfrânt Casa Blackwood.

Lordul Jonos păru satisfăcut.

— O să fim mulţumiţi cu indiferent ce parte crede lordul meu că e corect să ne revină. Însă, dacă mi-e îngăduit să-ţi dau un sfat, nu e de folos să fii prea blând cu clanul Blackwood. Au trădarea în sânge, înainte de a veni andalii în Westeros, râul era în stăpânirea Casei Bracken. Noi eram regi, iar Casa Blackwood ne era vasală, dar ne-au trădat şi au uzurpat coroana. Orice Blackwood e un renegat prin naştere. E bine să-ţi aminteşti asta când o să pui condiţiile.

— Oh, o să ţin minte, făgădui Jaime.

În vreme ce călăreau dinspre tabăra de asediu a lui Bracken către porţile Raventreeului, Peck trecu înaintea lui cu un steag de pace. Înainte de a ajunge lângă castel, de pe meterezele turnului porţii îi priveau douăzeci de perechi de ochi. Jaime opri calul la marginea şanţului de apărare, un canal adânc, căptuşit cu piatră, cu apa verde sufocată de gunoaie. Se pregătea să-i poruncească lui Ser Kennos să sune din Cornul Pietrei, când podul mobil începu să coboare.

Lordul Tytos Blackwood îl întâmpină în curtea exterioară, în şaua unui cal de luptă tot atât de sfrijit cum era el însuşi. Foarte înalt şi foarte subţire, Lordul de Raventree avea nasul coroiat, părul lung şi o barbă nepieptănată pestriţă, în care albul era culoarea

preponderentă. Imaginea argintie incrustată pe platoşa armurii sale strălucitoare, de un roşu aprins, era a unui copac golaş, uscat, înconjurat de un cârd de corbi de onix care-şi luau zborul. Pe umeri îi flutura o mantie din pene de corb.

— Lord Tytos, spuse Jaime.

— Ser.

— Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să intru.

— N-o să-ţi spun că eşti bine venit. Nici n-o să neg că am sperat să vii. Eşti aici ca să-mi iei sabia.

— Sunt aici ca să pun capăt acestui asediu. Oamenii tăi au luptat cu vitejie, dar războiul vostru e pierdut. Eşti pregătit să te predai?

— Regelui. Nu lui Jonos Bracken.

— Înţeleg.

Blackwood şovăi o clipă.

— Vrei să descalec şi să îngenunchez în faţa ta aici şi acum?

Îi priveau o sută de ochi.

— Vântul e rece şi curtea e plină de noroi, zise Jaime. Poţi să-ngenunchezi pe covorul din salonul tău, după ce ne vom înţelege asupra condiţiilor.

— Un gest cavaleresc din partea ta, spuse Lordul Tytos. Vino, ser. Din castelul meu lipseşte mâncarea, dar de curtoazie nu ducem lipsă niciodată.

Salonul lui Blackwood era la primul etaj al unui donjon cavernos, construit din lemn. Când intrară, în cămin ardea focul. Încăperea era mare, aerisită, cu grinzi groase, din stejar închis la culoare, susţinând tavanul înalt. Tapiserii din lână acopereau pereţii, iar două uşi mari, dantelate, se deschideau către pădurea zeilor. Jaime zări, prin panourile lor rombice de sticlă groasă, gălbuie, crengile noduroase ale copacului care dăduse numele castelului. Era un copac al inimii bătrân, imens, de zece ori mai mare decât cel din Grădina de Piatră de la Casterly Rock. Însă era golaş şi uscat.

— Brackenii l-au otrăvit, spuse gazda. De o mie de ani nu i-a mai dat nicio frunză. Maesterii spun că peste alţi o

mie se va transforma în piatră. Copacii inimii nu putrezesc niciodată.

— Şi corbii? întrebă Jaime. Unde sunt corbii?

— Apar în amurg şi dorm aici toată noaptea. Vin cu sutele. Acoperă copacul ca nişte frunze negre, stau pe fiecare creangă şi pe fiecare rămurică. Vin de o mie de ani. Nimeni nu poate spune cum şi de ce, însă copacul îi atrage în fiecare noapte. Blackwood se aşeză pe un scaun cu spătarul înalt. În numele onoarei, trebuie să-ntreb ce s-a-ntâmplat cu lordul meu suzeran.

— Ser Edmure e în drum spre Casterly Rock, ca ostatic al meu. Soţia lui va rămâne la Gemeni până când li se naşte copilul. Pe urmă ea şi bebeluşul i se vor alătura. Atâta vreme cât nu încearcă să fugă şi nu pune la cale nicio rebeliune, Edmure va avea o viaţă îndelungată.

— Lungă şi amară. O viaţă fără onoare. Până în ziua morţii sale, se va spune că i-a fost teamă să lupte.

Nu e drept, se gândi Jaime. *S-a temut pentru copil. Ştie al cui fiu sunt, mai bine decât o ştie propria mea mătuşă.*

— Alegerea i-a aparţinut. Unchiul lui ar fi putut să ne umple de sânge.

— Cu atâta lucru sunt de acord. Vocea lui Blackwood nu trăda nimic. Ce-ai făcut cu Ser Brynden, dacă mi-e îngăduit să-ntreb?

— I-am oferit veşmintele negre ale Rondului de Noapte. Însă el a fugit. Jaime zâmbi. Îl ai cumva aici, din întâmplare?

— Nu.

— Mi-ai spune, dacă l-ai avea?

Fu rândul lui Tytos Blackwood să zâmbească. Jaime îşi împreună mâinile, cu degetele de aur în interiorul celor de carne.

— Poate e timpul să discutăm condiţiile.

— Ăsta e momentul în care trebuie să-ngenunchez?

— Dacă-ţi face plăcere. Sau putem spune că ai făcut-o.

Lordul Blackwood rămase pe scaun. Căzură în curând de acord asupra punctelor principale: mărturisirea, loialitatea, iertarea, o anumită sumă plătită în aur şi

argint.

— Ce pământuri vei cere? întrebă Lordul Tytos.

Când îi întinse Jaime harta, îi aruncă o privire şi chicoti.

— Era de aşteptat. Renegatul trebuie să-şi primească recompensa.

— Da, dar una mai mică decât îşi imaginează, pentru că a adus un folos mai mic. De care dintre pământuri eşti de acord să te desparţi?

Lordul Tytos se gândi o clipă.

— Gardul Împădurit, Creasta Arbaletei şi Catarama.

— O ruină, o creastă de deal şi câteva cocioabe? Haide, lordul meu. Trebuie să suferi pentru trădarea ta. O să vrea cel puţin una dintre mori.

Morile erau o sursă valoroasă de biruri. Lordul primea a zecea parte din ceea ce măcinau.

— Atunci, să fie Moara Stăpânului. Cea de Porumb e a noastră.

— Şi încă un sat. Pietrele de Hotar?

— Avem străbuni îngropaţi sub pietrele de acolo. Se uită din nou pe hartă. Dă-i Copacul cu Miere şi stupii. De-atâta dulceaţă o să se-ngraşe şi-o să-i putrezească dinţii.

— S-a făcut. A mai rămas un singur lucru.

— Un ostatic.

— Da, lordul meu. Ai o fiică, aşa cred.

— Bethany. Lordul Tytos părea zdrobit. Am şi doi fraţi şi o soră. Şi două mătuşi văduve. Nepoţi, nepoate, veri. Mă gândeam că ai putea fi de acord…

— Trebuie să fie un copil din sângele tău.

— Bethany n-are decât opt ani. E o fetiţă blândă, veselă. Nu s-a-ndepărtat niciodată de castelul meu la mai mult de o zi de mers călare.

— De ce n-ai lăsa-o să vadă Debarcaderul Regelui? Înălţimea Sa e aproape de aceeaşi vârstă. Ar fi încântat să aibă o nouă prietenă.

— Una pe care-o poate spânzura, dacă tatăl ei îl nemulţumeşte? întrebă Lordul Tytos. Am patru fii. N-ai vrea să gândeşti în schimb la unul dintre ei? Ben are doisprezece ani şi e însetat de aventură. Ţi-ar putea fi

scutier, lordul meu, dacă îţi e pe plac.

— Am prea mulţi scutieri ca să ştiu ce să fac cu toţi. Se luptă pentru dreptul de a-mi ţine mădularul, de fiecare dată când mă uşurez. Şi ai şase fii, lordul meu, nu patru.

— Am avut. Robert era mezinul şi n-a fost niciodată puternic. A murit acum nouă ani, din pricina unei slăbiciuni a maţelor. Lucas a fost ucis la Nunta Roşie. A patra soţie a lui Walder Frey a fost o Blackwood, dar la Gemeni rudenia n-are mai multă trecere decât legea ospeţiei. Mi-ar plăcea să-l înmormântez pe Lucas sub copac, dar Freyii încă n-au găsit de cuviinţă să-mi trimită rămăşiţele lui.

— Voi avea grijă s-o facă. Lucas a fost cel mai mare dintre fiii tăi?

— Al doilea. Brynden e cel mai mare dintre ei şi e moştenitorul meu. Următorul e Hoster. Mă tem că-i un băiat cu prea mult drag de carte.

— Au cărţi şi la Debarcaderul Regelui. Mi-aduc aminte că frăţiorul meu le citea din când în când. Poate că fiului tău i-ar plăcea să arunce o privire. O să-l accept pe Hoster ca ostatic al nostru.

Uşurarea lui Blackwood era palpabilă.

— Îţi mulţumesc, lordul meu. Şovăi o clipă. Dacă pot fi atât de cutezător, ai face bine să ceri un ostatic şi de la Lordul Jonos. Pe una dintre fiicele sale. Cu toate împerecherile lui, nu s-a dovedit destul de bărbat ca să zămislească un fiu.

— A avut un fiu bastard, ucis în război.

— Oare? Harry era bastard, e foarte adevărat, dar dacă Jonos i-a fost sau nu tată e o întrebare spinoasă. Era un băiat blond, frumos. Jonos nu e nici una, nici alta. Lordul Tytos se ridică în picioare. Îmi vei face onoarea să cinezi cu mine?

— Altă dată, lordul meu.

Oamenii din castel fuseseră înfometaţi; Jaime nu le-ar fi făcut niciun bine luându-le mâncarea de la gură.

— Nu pot zăbovi. Mă aşteaptă Riverrunul.

— Riverrunul? Sau Debarcaderul Regelui?

— Amândouă.

Lordul Tytos nu încercă să-l facă să se răzgândească.

— Hoster poate fi gata de plecare într-o oră.

Şi era. Băiatul îl întâlni pe Jaime la grajduri, cu un aşternut pentru dormit rulat pe un umăr şi cu un sul de pergamente sub braţ. Nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani şi era chiar mai înalt decât tatăl său, aproape doi metri şi cincisprezece de picioare şi de coate, un băiat greoi şi stângaci, cu un smoc rebel de păr deasupra frunţii.

— Lord Comandant. Sunt ostaticul tău, Hoster. Hos, aşa-mi spun ei.

Zâmbi.

Îşi închipuie că suntem la o petrecere?

— Cine sunt *ei,* rogu-te?

— Prietenii mei. Fraţii mei.

— Eu nu-ţi sunt nici prieten, nici frate.

Asta şterse zâmbetul de pe faţa băiatului.

Jaime se întoarse spre Lordul Tytos.

— Lordul meu, să nu lăsăm loc pentru nicio neînţelegere. Lordul Beric Dondarrion, Thoros din Myr, Sandor Clegane, Brynden Tully, femeia aia, Inimă de Piatră… toţi sunt proscrişi şi răzvrătiţi, duşmani ai regelui şi ai supuşilor săi loiali. Dacă aflu că tu sau ai tăi îi ascundeţi, îi apăraţi sau îi ajutaţi în orice fel, n-o să ezit să-ţi trimit capul fiului tău. Sper că înţelegi. Şi trebuie să mai înţelegi ceva: nu sunt Ryman Frey.

— Nu. Din glasul Lordului Blackwood dispăruse orice urmă de căldură. Ştiu cu cine duc tratative. Cu Regicidul.

— Bun. Jaime încălecă şi îl îndreptă pe Onoare spre poartă. Îţi urez să ai parte de o recoltă bună şi de bucuria păcii regelui.

Nu avu prea mult de mers. Lordul Jonos Bracken îl aştepta în afara zidurilor Raventreeului, la o distanţă mai mică decât bătaia unei arbalete bune. Era în şaua unui cal de luptă înzăuat şi îşi pusese platoşa şi zalele, şi un coif din oţel, cu panaş din păr de cal.

— Am văzut că au dat jos flamura cu lupul străvechi,

spuse atunci când Jaime ajunse în dreptul lui. S-a terminat?

— Da şi da. Du-te acasă şi însămânţează-ţi ogoarele.

Lordul Bracken îşi ridică viziera.

— Sunt sigur că am de însămânţat mai multe decât în clipa când ai intrat în castel.

— Catarama, Gardul Împădurit, Copacul cu Miere şi toţi stupii lui. Ceva îi scăpa. Oh, şi Creasta Arbaletei.

— O moară, zise Bracken. Trebuie să am o moară.

— Moara Stăpânului.

Lordul Jonos pufni.

— Da, o să fie de folos. Deocamdată. Arătă spre Hoster Blackwood, care călărea în spate, cu Peck. Pe ăsta ţi l-a dat ca ostatic? Ai fost păcălit, ser. E un slăbănog. Apă în loc de sânge. Nu contează cât de înalt e, oricare dintre fiicele mele l-ar putea rupe în două, ca pe o nuia putredă.

— Câte fiice ai, lordul meu? îl întrebă Jaime.

— Cinci. Două de la prima nevastă şi trei de la a treia.

Păru să-şi dea seama prea târziu că spusese prea multe.

— Trimite-o pe una dintre ele la Curte. Va avea privilegiul să facă parte dintre însoţitoarele reginei regente.

Bracken se înnegură la faţă când pricepu sensul cuvintelor.

— Aşa răsplăteşti prietenia arătată de Stone Hedge?

— E o mare onoare să te afli în slujba reginei, îi reaminti Jaime nobilului lord. Probabil c-o să vrei să-i întipăreşti asta în minte. O s-aşteptăm fata înainte de sfârşitul anului.

Nu mai zăbovi să asculte răspunsul lui Bracken, ci îl îmboldi uşor pe Onoare cu pintenii săi de aur, mânându-l mai departe la trap. Oamenii lui intrară în formaţie şi îl urmară, cu stindardele fluturând. Castelul şi tabăra dispărură curând în urma lor, ascunse de praful stârnit de copite.

Pe drumul către Raventree nu le făcuseră necazuri nici proscrişii, nici lupii, aşa că Jaime hotărî să se întoarcă pe un alt drum. Dacă zeii erau buni, ar fi putut să dea peste Peştele Negru, sau să-l momească pe Beric Dondarrion,

făcându-l să-i atace cu nesăbuinţă.

Mergeau pe firul apei Gărzii Văduvei când începu să se lase întunericul. James îşi strigă ostaticul şi îl întrebă unde găseau cel mai apropiat vad, iar băiatul îi călăuzi într-acolo. În timp ce coloana împroşca apa puţin adâncă, soarele apunea în spatele unei perechi de dealuri ierboase.

— Sfârcurile, zise Hoster Blackwood.

Jaime îşi aduse aminte de harta Lordului Bracken.

— Între dealurile alea e un sat.

— Copacul cu Gologani, confirmă flăcăul.

— O să poposim acolo peste noapte.

Dacă erau săteni prin preajmă, poate ştiau ceva despre Ser Brynden şi despre proscrişi.

— Lordul Jonos mi-a povestit despre Sfârcurile astea, a zis ale cui erau, îşi aminti el, vorbind cu băiatul lui Blackwood în vreme ce se îndreptau către dealurile din ce în ce mai neguroase, sub ultimele licăriri de lumină ale zilei. Brackenii le numesc într-un fel, iar clanul Blackwood le spune altfel.

— Da, lordul meu. Asta de vreo sută de ani. Până atunci li se spunea Sfârcurile Mamei, sau doar Sfârcurile. Sunt două, şi oamenilor li s-a părut că seamănă…

— Văd cu ce seamănă.

Jaime se pomeni întorcându-se cu gândul la femeia din cort şi amintindu-şi cum încercase să-şi ascundă sfârcurile mari, întunecate.

— Ce s-a schimbat acum o sută de ani?

— Aegon cel Netrebnic şi-a luat-o pe Barba Bracken ca amantă, răspunse băiatul cărturar. Se spune că era o fetişcană tare durdulie, iar într-o zi, când se afla în vizită la Stone Hedge, regele s-a dus la vânătoare, a văzut Sfârcurile şi…

— … le-a dat numele iubitei sale.

Aegon al Patrulea murise cu mult timp înainte de a se naşte Jaime, care îşi amintea însă istoria domniei lui destul de bine ca să poată ghici ce se întâmplase după aceea.

— Numai că mai târziu a lăsat-o pe fata din clanul Bracken şi a luat o Blackwood, nu-i aşa?

— Pe Lady Melissa, confirmă Hoster. Missy, aşa i se spunea. Avem o statuie a ei în pădurea zeilor. Era mult mai frumoasă decât Barba Bracken, dar era mai zveltă, şi Barba a fost auzită spunând că Missy era la fel de plată ca un băiat. Când a ajuns asta la urechile Regelui Aegon, el…

— … i-a dat ei sfârcurile Barbei, râse Jaime. Cum a-nceput toată povestea cu Blackwood şi Bracken? S-a scris undeva?

— Da, lordul meu, răspunse băiatul, dar o parte dintre istorisiri au fost scrise de maesterii lor şi o altă parte de ai noştri, la câteva secole după evenimentele pe care le-au înscris în cronici. Totul coboară în timp până la Epoca Eroilor. În zilele acelea, cei din Casa Blackwood erau regi. Brackenii erau lorzi mărunţi, renumiţi pentru creşterea cailor. În loc să-i plătească suveranului lor ce i se cuvenea, foloseau aurul obţinut din vânzarea cailor mai degrabă ca s-angajeze mercenari şi să-l doboare.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Cu cinci sute de ani înainte de andali. Cu o mie, dacă *Istoria Adevărată* e demnă de crezare. Numai că nimeni nu ştie când au traversat andalii Marea Îngustă. *Istoria Adevărată* spune că de atunci au trecut patru mii de ani, dar unii maesteri pretind că n-au fost decât două. Dincolo de un anumit punct, toate datele devin confuze şi claritatea istoriei se preschimbă în ceaţa legendei.

Lui Tyrion i-ar fi plăcut băiatul ăsta. Ar fi putut sta de vorbă de la apusul soarelui până în zori, discutând despre cărţi. Pentru o clipă, dădu uitării resentimentele la adresa fratelui său, până când îşi aminti ce făcuse Pezevenghiul.

— Aşadar, vă luptaţi pentru o coroană pe care unul dintre voi a luat-o de la altul pe vremuri, când clanul Casterly încă mai stăpânea Casterly Rock, asta e rădăcina neînţelegerilor? Coroana unui regat care nu mai există de o mie de ani? Chicoti. Atât de mulţi ani, atât de mulţi regi… te-ai gândi că ar trebui să fi făcut cineva pace.

— Unii au făcut, lordul meu. Mai mulţi. Am făcut pace de o sută de ori cu Brackenii, adesea pecetluind-o cu o căsătorie. Sângele clanului Blackwood curge în venele

fiecărui Bracken şi sângele Brackenilor e în fiecare Blackwood. Pacea Bătrânului Rege a durat o jumătate de veac. Însă apoi a izbucnit o nouă ceartă şi rănile vechi s-au redeschis şi-au început să sângereze. Tata spune că aşa se-ntâmplă întotdeauna. Atâta vreme cât oamenii ţin minte răul care li s-a făcut străbunilor lor, nicio pace n-o să dureze. Şi continuăm astfel veac după veac, noi urându-i pe Brackeni şi ei urându-ne pe noi. Tata zice că nu se va sfârşi niciodată.

— S-ar putea sfârşi.

— Cum, lordul meu? Rănile vechi nu se vindecă niciodată, aşa susţine tata.

— Şi tata avea o vorbă. Nu răni niciodată un duşman, dacă-l poţi ucide. Morţii nu cer răzbunare.

— O cer fiii lor, zise apologetic Hoster.

— Nu şi dacă ucizi şi fii. Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe cei din clanul Casterly. Întreabă-i pe Lordul şi pe Lady Tarbeck sau clanul Reyne din Castamere. Întreabă-l pe Prinţul Pietrei Dragonului.

Pentru o clipă, norii de un roşu profund care încununau dealurile dinspre vest îi aduseră aminte de copiii lui Rhaegar, înfăşuraţi cu toţii în mantii stacojii.

— De aceea aţi ucis întreg clanul Stark?

— Nu pe tot, spuse Jaime. Fiicele Lordului Eddard trăiesc. Una tocmai s-a măritat. Cealaltă… *Brienne, unde eşti? Ai găsit-o?…* dacă zeii sunt buni, va uita c-a fost o Stark. Se va mărita cu un fierar voinic sau cu hangiu cu faţa rotofeie, îi va umple casa de copii şi nu se va teme niciodată că ar putea veni un cavaler care să le zdrobească ţestele de un perete.

— Zeii sunt buni, spuse ostaticul, cu voce nesigură.

Continuă să crezi asta. Jaime îl lăsă pe Onoare să-i simtă pintenii.

Copacul cu Gologani se dovedi a fi un sat mult mai mare decât îşi imaginase. Războiul trecuse şi pe acolo: livezile înnegrite şi pereţii pârjoliţi ale caselor năruite stăteau mărturie. Dar pentru fiecare casă în ruină fuseseră construite alte trei. În lumina albăstruie tot mai săracă a

amurgului, Jaime zări paie noi pe vreo douăzeci de acoperişuri şi uşi făcute din lemn verde. Între un iaz cu raţe şi o fierărie, descoperi copacul care dăduse numele locului, un stejar bătrân şi înalt. Rădăcinile lui noduroase se răsuceau intrând şi ieşind din pământ, părând un cuib de şerpi leneşi, maronii, iar de trunchi fuseseră ţintuite sute de monede de vechi, de aramă.

Peck se holbă la copac, apoi la casele pustii.

— Unde sunt oamenii?

— Se ascund, îi spuse Jaime.

În case, toate focurile fuseseră stinse, dar unele mai fumegau încă şi nicio vatră nu era rece. Capra pe care o găsi Harry Merrell Înfierbântatul căutând printr-o grădină de zarzavaturi era singura făptură vie care se zărea… însă satul avea o fortăreaţă tot atât de puternică precum oricare alta din ţinuturile riverane, cu ziduri groase de piatră înalte de aproape patru metri, şi Jaime ştiu că acolo avea să-i găsească pe săteni. *S-au ascuns în spatele acestor ziduri când au venit năvălitorii, de aceea încă mai există aici satul. Iar acum se ascund din nou, de mine.*

Îl mână pe Onoare către porţile fortăreţei.

— Voi, cei dinăuntru. Nu vă vrem răul. Suntem oamenii regelui.

Pe zidul de deasupra porţii apărură chipuri.

— Oamenii regelui ne-au ars satul, strigă un bărbat. Înainte de asta, oamenii unui alt rege ne-au luat oile. Le-au luat pentru un alt rege, dar asta n-a avut importanţă pentru oile noastre. Oamenii regelui i-au ucis pe Harsley şi pe Ser Ormond şi au siluit-o pe Lacey până a murit.

— Nu erau oamenii mei, zise Jaime. Îmi deschideţi porţile?

— Le deschidem după ce pleci.

Ser Kennos călărea lângă el.

— Am putea sparge poarta cu uşurinţă sau i-am putea da foc.

— Cu ei aruncând pietre asupra noastră şi împodobindu-ne cu săgeţi. Jaime clătină din cap. Şi pentru ce? Oamenii ăştia nu ne-au făcut niciun rău. O să ne-adăpostim în case,

dar n-o să furăm. Avem provizii.

În vreme ce cornul lunii se furişa în susul cerului, îşi priponiră caii în grajdurile comune şi mâncară carne sărată de oaie, mere uscate şi brânză tare. Jaime luă o cină frugală şi împărţi un burduf de vin cu Peck şi cu Hos, ostaticul. Încercară să numere monedele ţintuite de bătrânul stejar, dar erau prea multe şi le pierdură şirul. *De ce-au făcut asta?* Băiatul Blackwood i-ar fi putut da un răspuns, dar ar fi stricat farmecul misterului.

Postă santinele, să aibă grijă să nu iasă nimeni dintre hotarele satului. Trimise şi iscoade, asigurându-se că nu-i va lua niciun duşman prin surprindere. Era aproape miezul nopţii când două dintre acestea se întoarseră aducând o femeie pe care-o capturaseră.

— Călărea cu tot curajul, stăpâne, cerând să-ţi vorbească.

Jaime se grăbi să se ridice în picioare.

— Doamna mea, nu mă aşteptam să te revăd atât de curând. *Zeii fie milostivi, arată cu zece ani mai bătrână decât atunci când am văzut-o ultima oară. Şi ce s-a-ntâmplat cu faţa ei?* Bandajul ăsta… ai fost rănită…

— O muşcătură.

Ea îşi atinse mânerul sabiei, sabia pe care i-o dăduse el. *Devotata.*

— Lordul meu, m-ai trimis să caut pe cineva.

— Fata. Ai găsit-o?

— Da, răspunse Brienne, Fecioara din Tarth.

— Unde e?

— La o zi de mers călare. Pot să te duc la ea, ser… dar trebuie să vii singur. Altminteri, Câinele o va ucide.

JON

— R'hllor, intonă Melisandre, cu braţele înălţate către ninsoarea care cădea, tu eşti lumina ochilor noştri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzeşte zilele, ale tale, stelele care ne veghează în întunericul nopţii.

— *Slăviţi-l cu toţii pe R'hllor,* Stăpânul Luminii, răspunseră nuntaşii, într-un cor distonant, înainte ca o rafală de vânt rece ca gheaţa să le spulbere cuvintele.

Jon Snow îşi ridică gluga mantiei.

În ziua aceea ningea uşor, o împrăştiere rarefiată de fulgi dansând în aer, dar vântul sufla dinspre est de-a lungul Zidului, rece ca răsuflarea dragonului de gheaţă din poveştile Bătrânei Nan. Până şi focul lui Melisandre tremura; flăcările se îngrămădeau în adâncul şanţului, trosnind încet în vreme ce cânta preoteasa roşie. Numai Nălucă părea să nu simtă frigul.

Alys Karstark se aplecă, apropiindu-se de Jon.

— Dacă ninge în timpul oficierii unei căsătorii înseamnă o căsnicie rece. Nobila mea mamă spunea întotdeauna asta.

El o privi pe Regina Selyse. *În ziua în care s-a măritat ea cu Stannis trebuie să fi fost viscol.* Ghemuită sub mantia ei de hermină şi înconjurată de doamnele ei, de slujnice şi de cavaleri, regina din Sud părea o făptură fragilă, palidă, micşorată. Pe buzele subţiri îi încremenise un zâmbet nefiresc, dar ochii îi străluceau de veneraţie. *Detestă frigul, dar adoră flăcările.* Ca să-nţeleagă asta era suficient să se uite la ea. *O vorbă din partea lui Melisandre, şi ar intra de bunăvoie în foc, îmbrăţişându-l ca o metresă.*

Fervoarea reginei nu părea să fie împărtăşită de toţi oamenii ei. Ser Brus părea pe jumătate beat. Mâna înmănuşată a lui Ser Malegorn ţinea în căuşul palmei fundul rotund al doamnei de lângă el. Ser Narbert căsca,

iar Ser Patrek de Muntele Regelui părea furios. Jon Snow începea să înţeleagă de ce îi lăsase Stannis cu regina lui.

— Noaptea e neagră şi plină de spaime, cânta Melisandre. Ne naştem singuri şi murim singuri, dar în vreme ce umblăm prin această vale neagră ne tragem puterea unii de la alţii şi de la tine, stăpânul nostru.

Veşmintele ei stacojii, de mătase şi satin, se învârtejeau la fiecare rafală de vânt.

— Doi ţi se înfăţişează astăzi spre a-şi uni vieţile, spre a putea face faţă întunericului acestei lumi împreună. Umple inimile lor cu foc, stăpâne, spre a putea merge pe calea ta strălucitoare mână în mână, pentru veşnicie.

— *Stăpâne al Luminii, ocroteşte-ne,* strigă Regina Selyse.

Alte voci repetară răspunsul ca un ecou. Credincioşii lui Melisandre: doamne palide, slujnice tremurând de frig, Ser Axell şi Ser Narbert şi Ser Lambert, oşteni în zale de fier şi thennii înveşmântaţi în bronz, ba chiar şi câţiva dintre fraţii în negru ai lui Jon.

— *Stăpâne al Luminii, binecuvântează-ţi copiii.*

Melisandre stătea cu spatele către Zid, de o parte a şanţului adânc în care ardea focul. Cuplul care se unea era în faţa ei, de cealaltă parte. În spatele celor doi se afla regina, cu fiica ei şi cu bufonul tatuat. Prinţesa Shireen era înfăşurată în atât de multe blănuri, încât părea rotundă, şi-şi trimitea răsuflarea în norişori albi prin eşarfa care-i acoperea cea mai mare parte a feţei. Ser Axell Florent şi oamenii reginei conduşi de el înconjurau grupul regal.

Cu toate că în jurul focului se adunaseră puţini bărbaţi din Rondul de Noapte, mai mulţi se uitau în jos de pe acoperişuri, de la ferestre şi de pe treptele marii scări în zigzag. Jon memoră cu atenţie cine se afla acolo şi cine nu. O parte dintre oamenii lui erau la datorie; mulţi îşi încheiaseră veghea şi dormeau duşi. Othell Yarwyck şi Bowen Marsh făceau parte dintre cei care lipseau. Septonul Chayle ieşise pentru foarte scurt timp din sept, răsucindu-şi între degete cristalul cu şapte feţe prins de fâşia de piele ce îi înconjura gâtul, numai ca să se retragă

înăuntru imediat ce începuseră rugăciunile.

Melisandre îşi înălţă braţele şi focul din şanţ îi sări către vârfurile degetelor, ca un câine roşu uriaş aruncându-se după o îmbucătură savuroasă. O trombă de scântei se ridică în întâmpinarea fulgilor de zăpadă.

— Oh, îţi mulţumim, Stăpâne al Luminii, le cântă ea flăcărilor flămânde. Îţi mulţumim pentru bravul Stannis, prin mila ta regele nostru. Călăuzeşte-l şi ocroteşte-l, R'hllor. Fereşte-l de trădarea oamenilor haini şi dă-i putere să-i înfrângă pe slujitorii întunericului.

— *Dă-i putere,* răspunseră Regina Selyse, cavalerii şi doamnele ei. *Dă-i curaj, dă-i înţelepciune.*

Alys Karstark îşi trecu braţul pe sub al lui Jon.

— Cât mai durează, Lord Snow? Dac-o să fiu îngropată sub zăpada asta, mi-ar plăcea să mor femeie măritată.

— Mai e puţin, doamna mea, o linişti el. Puţin.

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne încălzeşte,* cântă regina. *Îţi mulţumim pentru stelele care veghează asupră-ne în întunericul nopţii. Îţi mulţumim pentru vetrele noastre şi pentru torţele care îndepărtează bezna sălbatică. Îţi mulţumim pentru sufletele noastre strălucitoare, pentru focurile din trupurile şi din inimile noastre.*

— Să ni se înfăţişeze cei ce vor fi uniţi! spuse Melisandre.

Flăcările îşi aruncară umbra pe Zidul din spatele ei şi rubinul îi scânteie pe pielea palidă a gâtului. Jon se întoarse spre Alys Karstark.

— Doamna mea, eşti pregătită?

— Da. Oh, da.

— Nu ţi-e frică?

Fata îi zâmbi într-un fel care-i aduse cu atâta tărie aminte de sora lui mai mică, încât i se frânse inima.

— Lui să-i fie frică de mine!

Fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji, iar părul îi era prins într-un vârtej de dantelă găsit pe undeva de Satin, pe care începuse acum să se adune zăpada, făurindu-i o coroană de chiciură. Era îmbujorată şi ochii îi scânteiau.

— Doamna iernii.

Jon o strânse de mână.

Magnarul Thennilor stătea în picioare lângă foc, aşteptând, înveşmântat ca pentru luptă, în blană şi piele şi zale de bronz, cu o sabie de bronz la şold. Părul ce i se retrăsese de pe frunte îl făcea să pară mai vârstnic decât era, dar, când se întoarse să-şi privească mireasa apropiindu-se, Jon întrezări băiatul din el. Făcuse ochii mari cât nucile, dar Jon nu ştia ce îl speriase: focul, preoteasa sau femeia. *Alys are mai multă dreptate decât ştie.*

— Cine o aduce la cununie pe această femeie? întrebă Melisandre.

— Eu, răspunse Jon. Acum soseşte Alys din Casa Karstark, o femeie în toată firea, înflorită, cu sânge nobil şi de obârşie înaltă.

O strânse pentru o ultimă oară de mână şi se retrase cu un pas, alăturându-li-se celorlalţi.

— Cine se înfăţişează s-o ceară pe această femeie? întrebă Melisandre.

— Eu. Sigorn se bătu cu palma în piept. Magnarul Thennilor.

— Sigorn, întrebă Melisandre, îţi vei împărţi focul cu Alys şi o vei încălzi când noaptea e rece şi plină de spaime?

— Jur.

Legământul Magnarului era un norişor alb în aer. Zăpada îi împestriţa umerii. Urechile i se înroşiseră.

— Pe zeul roşu al flăcărilor, o voi încălzi în toate zilele vieţii ei.

— Alys, juri să-ţi împărţi focul cu Sigorn şi să-l încălzeşti când noaptea e rece şi plină de spaime?

— Până când o să-i clocotească sângele.

Mantia ei de fecioară era din ţesătura de lână neagră a Rondului de Noapte. Soarele strălucitor al Casei Karstark, cusut pe spate, fusese făcut din aceeaşi blană albă care o căptuşea.

Ochii lui Melisandre luceau, tot atât de scânteietori ca

rubinul de la gâtul ei.

— Atunci veniţi la mine şi fiţi ca unul.

La semnul ei, un zid de flăcări de înălţă vuind şi linse fulgii de zăpadă cu limbi fierbinţi, portocalii. Alys Karstark îşi luă Magnarul de mână.

Săriră peste şanţ umăr la umăr.

— În flăcări au intrat doi.

O rafală de vânt săltă fustele stacojii ale femeii roşii până când le împinse ea din nou în jos.

— Iese unul. Părul de culoarea aramei îi dansă în jurul capului. Ceea ce uneşte focul nimeni n-are îngăduinţa să despartă.

— *Ceea ce uneşte focul nimeni n-are îngăduinţa să despartă,* veni ecoul, dinspre oamenii reginei, dinspre thenni şi chiar dinspre câţiva fraţi în negru.

În afară de regi şi de unchi, se gândi Jon Snow.

Cregan Karstark îşi făcuse apariţia la o zi după nepoata lui. Îl însoţeau patru oşteni călare, un vânător şi o haită de câini, care adulmecau urma Doamnei Alys de parcă a fi fost o căprioară. Jon le ieşise în întâmpinare pe drumul regelui, la o jumătate de leghe către sud de Oraşul Cârtiţei, înainte de-a apuca să ajungă la Castelul Negru, unde să facă apel la dreptul ospeţiei sau să ceară începerea unor tratative. Unul dintre oamenii lui Karstark slobozise o săgeată de arbaletă către Ty şi murise pentru asta. Aşa că mai rămăseseră patru, plus Cregan însuşi.

Din fericire, aveau câteva celule de gheaţă. *Loc pentru toţi.*

Ca multe altele, heraldica se sfârşea la Zid. Thennii n-aveau un blazon de familie, cum se obişnuia printre nobilii din Cele Şapte Regate, aşa că Jon le spusese servitorilor să improvizeze. Se gândi că se descurcaseră bine. Mantia de mireasă pe care-o potrivi Sigorn pe umerii Doamnei Alys înfăţişa un disc de bronz pe un câmp de lână albă, înconjurat de flăcări făcute din mănunchiuri de mătase stacojie. Ecoul soarelui Casei Karstark era acolo pentru cei care se oboseau să privească, dar fusese modificat, pentru ca blazonul să fie potrivit pentru Casa Thenn.

Magnarul rupse mantia de fecioară de pe umerii Doamnei Alys, dar i-o puse pe cea de mireasă aproape cu tandreţe. Răsuflările li se amestecară când se apropie să-i sărute obrajii. Flăcările vuiră iarăşi, iar oamenii reginei începură să cânte un imn de slavă.

— S-a terminat? auzi Jon şoapta lui Satin.

— S-a terminat cu bine, murmură Mully, şi e o treabă bună. Ei sunt cununaţi, iar eu sunt pe jumătate îngheţat.

Era înfofolit în cele mai bune straie negre ale lui, ţesute din lână de oaie şi atât de noi încât abia dacă începuseră să se decoloreze, dar vântul îi îmbujorase obrajii, care-i erau tot atât de roşii ca părul.

— Hobb a fiert nişte vin cu scorţişoară şi cuişoare. Asta o să ne mai încălzească.

— Ce sunt cuişoarele? întrebă Owen Tolomacul.

Ninsoarea se înteţise şi focul din şanţ începuse să pâlpâie. Mulţimea prinse să se împrăştie şi să se scurgă din curte, oameni ai reginei, oameni ai regelui şi oameni liberi deopotrivă, cu toţii nerăbdători să plece din bătaia vântului şi din frig.

— Lordul meu va participa la ospăţul nostru? îl întrebă Mully pe Jon Snow.

— Voi veni cât de repede pot.

Sigorn s-ar fi putut simţi jignit dacă nu o făcea. *Şi, la urma urmelor, cununia asta e opera mea.*

— Însă mai întâi trebuie să mă ocup de alte probleme.

Jon traversă curtea către regina Selyse, cu Nălucă alături de el. Cizmele îi scârţâiau pe mormanele de zăpadă veche. Croirea cărărilor între o clădire şi alta le lua tot mai mult timp, oamenii folosind acum mai ales pasajele subterane pe care le numeau „potecile viermilor”.

— …o ceremonie atât de frumoasă, spunea regina. Am putut să simt privirea fierbinte a stăpânului nostru asupra noastră. Oh, n-aveţi de unde să ştiţi de câte ori l-am implorat pe Stannis să ne cununăm din nou, să avem parte de o unire adevărată a trupurilor şi a sufletelor, binecuvântată de Stăpânul Luminii. Sunt convinsă că, dacă ne-am uni prin foc, i-aş putea dărui Înălţimii Sale mai mulţi

copii.

Ca să-i dăruieşti mai mulţi copii, ar trebui să-l aduci mai întâi în patul tău. Până şi la Zid toată lumea ştia că Stannis Baratheon îşi ocolea soţia de ani buni. Nu puteai decât să-ţi imaginezi cum primise ideea unei a doua căsătorii în mijlocul unui război.

Jon se înclină.

— Dacă e pe placul Înălţimii Tale, ospăţul aşteaptă.

Regina aruncă o privire suspicioasă spre Nălucă, apoi îşi înălţă capul spre Jon Snow.

— Fără îndoială. Lady Melisandre ştie drumul.

— Trebuie să-mi slujesc focurile, Înălţimea Ta, spuse imediat preoteasa roşie. Poate R'hllor se va milostivi să-mi îngăduie o întrezărire a Bunăvoinţei Sale. Poate o scurtă viziune a unei izbânzi măreţe.

— Oh! Regina Selyse păru copleşită. Cu siguranţă… să ne rugăm pentru o viziune trimisă de stăpânul nostru…

— Satin, călăuzeşte-o pe Înălţimea Sa, spuse Jon.

Ser Malegorn făcu un pas înainte.

— O s-o conduc eu pe Înălţimea Sa la ospăţ. Nu vom avea nevoie de… slujitorul tău.

Felul în care tărăgănase rostirea ultimelor două cuvinte îi arătă lui Jon că avusese de gând să zică altceva. *Băietan? Animal de companie? Târfă?*

Jon făcu o altă plecăciune.

— Cum ţi-e voia. Mă voi alătura şi eu petrecerii, în scurt timp.

Ser Malegorn îşi oferi braţul şi regina i-l luă, ţeapănă. Cealaltă mână i se odihnea pe umărul fiicei sale. Pocitania regală îşi ocupă locul în spatele lor în vreme ce traversau curtea, mărşăluind în ritmul clopoţeilor de pe pălăria sa de bufon.

— În fundul mării, tritonii se ospătează cu supă de stele-de-mare şi toţi cei care-i servesc la masă sunt crabi, declară Chip Peticit în timp ce se îndepărtau. Ştiu, ştiu, oh, oh, oh.

Faţa lui Melisandre se întunecă.

— Creatura asta e primejdioasă. Am întrezărit-o de

multe ori în flăcările mele. Uneori are cranii de jur împrejur, şi buzele înroşite de sânge.

Mă mir că n-ai pus să fie ars bietul om. Ar fi fost de-ajuns un singur cuvânt la urechea reginei, şi Chip Peticit i-ar fi hrănit vâlvătăile.

— Vezi bufoni în flăcări, dar nici urmă de Stannis?

— Când îl caut, nu văd decât zăpadă.

Acelaşi răspuns nefolositor. Clydas trimisese un corb la Deepwood Motte, să-l prevină pe rege de trădarea lui Arnolf Karstark, dar Jon nu ştia dacă pasărea ajunsese sau nu la timp la Înălţimea Sa. Şi bancherul din Braavos plecase în căutarea lui Stannis, însoţit de călăuzele pe care i le dăduse, dar, din pricina războiului şi a vremii, era puţin probabil să-l găsească.

— Ai şti dacă regele ar fi mort? o întrebă pe preoteasa roşie.

— Nu e mort. Stannis e alesul Stăpânului, menit să conducă lupta împotriva întunericului. Am văzut asta în flăcări, am citit-o în prorocirile străvechi. Când steaua roşie sângerează şi întunericul se strânge, Azor Ahai va renaşte în mijlocul fumului şi al sării, pentru a deştepta din piatră dragonii. Piatra Dragonului e locul fumului şi al sării.

Jon mai auzise toate astea.

— Stannis Baratheon a fost lord de Piatra Dragonului, dar nu s-a născut acolo. S-a născut la Capătul Furtunii, ca şi fraţii săi. Se încruntă. Dar Mance? Şi el e pierdut? Ce arată focurile tale?

— Mă tem că acelaşi lucru. Numai zăpadă.

Zăpadă. În Sud ningea puternic, Jon o ştia. Se spunea că la numai două zile de mers călare de ei, drumul regelui era impracticabil. *Şi Melisandre ştie asta.* Iar în Est, în Golful Focilor se dezlănţuise o furtună sălbatică. Ultimele veşti spuneau că flota pe care o înjghebaseră ca să-i salveze pe oamenii liberi din Sălaşul Aspru era încă îngrămădită la Rondul de Est la Mare, sechestrată în port de marea furioasă.

— Vezi cenuşă dansând în aerul învolburat de deasupra

focului.

— Văd cranii. Şi pe tine. Îţi văd chipul ori de câte ori mă uit în flăcări. Pericolul asupra căruia te-am prevenit e acum foarte aproape.

— Pumnale în beznă. Ştiu. O să-mi ierţi îndoielile, doamna mea. O *fată cenuşie, pe un cal care trage să moară, fugind de cununia ei,* aşa ai spus.

— Nu m-am înşelat.

— N-ai avut dreptate. Alys nu e Arya.

— Viziunea a fost adevărată. Eu am interpretat-o eronat. Sunt tot atât de muritoare ca tine, Jon Snow. Toţi muritorii sunt supuşi greşelii.

— Până şi lorzii comandanţi.

Mance Rayder şi suliţaşele lui nu se întorseseră şi Jon nu putea să nu se întrebe dacă femeia roşie nu minţise cumva dinadins. *Oare îşi joacă propriul joc?*

— Faci bine că-ţi ţii lupul alături, lordul meu.

— Nălucă se îndepărtează rareori.

Lupul străvechi înălţă capul când îşi auzi numele. Jon îl scarpină între urechi.

— Dar acum trebuie să mă scuzi. Nălucă, hai cu mine.

Săpate la baza Zidului şi închise cu uşi grele de lemn, celulele de gheaţă variau de la mici la foarte mici. Unele erau destul de largi ca să-i îngăduie unui bărbat să le măsoare cu pasul, iar altele erau atât de mici, încât sileau captivii să se aşeze; cele mai mici erau prea strâmte chiar şi pentru asta.

Jon îi dăduse celui mai important dintre prizonierii săi cea mai mare celulă, o găleată în care să-şi golească maţele, destul de multe blănuri ca să nu îngheţe şi un burduf cu vin. Străjerii avură nevoie de ceva timp ca să deschidă uşa, fiindcă în încuietoare se formase gheaţă. Balamalele mâncate de rugină ţipară ca nişte suflete osândite când Wick Băţ-Cioplit smuci uşa, deschizând-o destul de larg pentru ca Jon să se poată strecura înăuntru. Îl întâmpină un uşor miros de fecale, mai puţin copleşitor decât se aşteptase. Pe un frig atât de aspru îngheţa până şi rahatul. Jon îşi văzu propria imagine reflectată neclar în

interiorul pereţilor de gheaţă.

În colţul celulei era un morman de blănuri, aproape de înălţimea unui om.

— Karstark, spuse Jon Snow, trezeşte-te!

Blănurile se agitară. Câteva îngheţaseră lipindu-se unele de altele şi chiciura care le acoperea sticli când se mişcară. Ieşi la iveală un braţ, apoi un chip – păr castaniu, ciufulit, încâlcit şi brăzdat de şuviţe cărunte, doi ochi fioroşi, un nas, o gură, o barbă. O pojghiţă de gheaţă acoperea mustaţa prizonierului, plină de bobiţe de muci îngheţaţi.

— Snow. Aburul răsuflării i se risipi în aer, înceţoşând gheaţa din spatele capului său. N-ai niciun drept să mă ţii aici. Legile ospitalităţii…

— Nu eşti oaspetele meu. Ai venit la Zid fără îngăduinţa mea, înarmat, cu gândul să-ţi iei nepoata împotriva voinţei ei. Doamnei Alys i s-au oferit pâine şi sare. Ea ne e oaspete. Tu eşti prizonier. Jon îşi lăsă cuvintele să atârne o clipă în aer, apoi adăugă: Nepoata ta s-a căsătorit.

Buzele lui Cregan Karstark se retraseră, dezgolindu-i dinţii.

— Alys mi-a fost promisă mie.

Deşi trecut de cincizeci de ani, fusese un bărbat puternic când intrase în celulă. Frigul îi măcinase forţele, lăsându-l ţeapăn şi slăbit.

— Nobilul meu tată…

— Tatăl tău e castelan, nu nobil. Iar un castelan n-are dreptul să încheie tratate de căsătorie.

— Tatăl meu, Arnolf, e Lord de Karhold.

— După toate legile pe care le cunosc, un fiu vine înaintea unui frate.

Cregan se săltă în picioare şi se descotorosi cu o lovitură de picior de blănurile care i se agăţaseră de glezne.

— Harrion e mort.

Sau va fi în curând.

— Şi o fiică vine înaintea unui unchi. Dacă fratele ei e mort, Karhold îi aparţine Doamnei Alys. Iar ea şi-a oferit

mâna, cununându-se cu Sigorn, Magnarul Thennului.

— Un sălbatic. Un sălbatic murdar şi ucigaş.

Cregan îşi strânse pumnii. Mănuşile care i-i acopereau erau din piele, căptuşite cu blană ca să semene cu mantia ce-i atârna, răsucită şi ţeapănă, de umerii laţi. Tunica din lână neagră era împodobită cu soarele alb, strălucitor, blazonul casei sale.

— Îmi dau seama ce eşti, Snow. Jumătate lup şi jumătate sălbatic, odrasla nelegitimă a unui trădător şi a unei târfe. Ai trimis o fecioară de obârşie nobilă în patul unui sălbatic împuţit. Ai gustat-o tu mai întâi? Râse. Dacă ai de gând să mă ucizi, fă-o şi fii blestemat, ca ucigaş al propriilor rude. Stark şi Karstark au acelaşi sânge.

— Numele meu e Snow.

— *Bastard.*

— Vinovat. De asta, cel puţin.

— Lasă-l pe Magnar să vină la Karhold. O să-i tăiem capul şi-o să i-l îndesăm într-o privată, şi-o să ne pişăm în gura lui.

— Sigorn e în fruntea a două sute de thenni, sublinie Jon, iar Lady Arys crede că, la Karhold, porţile se vor deschide în faţa ei. Doi dintre oamenii tăi i-au jurat deja credinţă şi au întărit tot ce-a povestit ea despre planurile urzite de tatăl tău împreună cu Ramsay Snow. Mi s-a spus că ai rude apropiate la Karhold. Un cuvânt de-al tău le poate salva vieţile. Predă castelul. Lady Arys la va ierta pe femeile care au trădat-o şi le va îngădui bărbaţilor să îmbrace mantia neagră.

Cregan scutură din cap. În jurul nodurilor din părul încurcat i se formaseră bucăţi de gheaţă care scoteau un clinchet uşor când se mişca.

— Niciodată, spuse. Niciodată, niciodată, niciodată.

Ar trebui să fac din capul lui un dar de nuntă pentru Lady Arys şi Magnarul ei, se gândi Jon, dar nu îndrăznea să rişte. Rondul de Noapte nu se amesteca în certurile din regat; unii ar fi putut spune că deja îi dăduse prea mult ajutor lui Stannis. *Dacă-l scurtez de cap pe neghiob, se va zice că omor oamenii Nordului ca să le dau sălbaticilor*

pământurile lor. Dacă-l eliberez, va face tot ce-i stă în puteri ca să distrugă tot ce-am înfăptuit cu Lady Arys şi cu Magnarul. Jon se întrebă ce-ar fi făcut tatăl lui sau cum s-ar fi descurcat unchiul lui. Dar Eddard Stark era mort, Benjen Stark se pierduse în sălbăticia îngheţată de dincolo de Zid. *Nu ştii nimic, Jon Snow.*

— Niciodată e un timp îndelungat, spuse Jon. S-ar putea să ai alte sentimente mâine sau peste un an de-acum înainte. Oricum, Regele Stannis se va întoarce la Zid, mai devreme sau mai târziu. Când va sosi, va cere să fii dat morţii… dacă n-o să se-ntâmple cumva să porţi o mantie neagră. Când un bărbat îmbracă straiele negre, crimele lui sunt uitate. *Chiar şi ale unuia ca tine.* Acum te rog să mă scuzi. Trebuie să iau parte la un ospăţ.

După frigul muşcător din celulele de gheaţă, în pivniţa plină de lume aerul era atât de încins, încât Jon avu impresia că se sufocă încă de când începu să coboare treptele. Mirosea a fum, a carne friptă şi a vin fiert. Axell Florent ţinea un toast şi Jon îşi ocupă locul pe dais.

— Pentru Regele Stannis şi pentru soţia sa, Regina Selyse, Lumina Nordului! zbieră Ser Axell. Pentru R'hllor, Stăpânul Luminii, fie să ne aibă pe toţi în pază! O ţară, un zeu, un rege!

— *O ţară, un zeu, un rege!* strigară ca un ecou oamenii reginei.

Jon bău alături de ceilalţi. Nu putea spune dacă Alys Karstark aveau sau nu să găsească vreo bucurie în căsnicia ei, dar cel puţin noaptea aceea trebuia să fie una de sărbătoare.

Slujitorii începură în curând să aducă primul fel de mâncare, supă de ceapă, aromată cu bucăţele de carne de capră şi de morcov. Nu tocmai o delicatesă regească, dar hrănitoare; avea gust destul de bun şi îţi încălzea pântecul. Owen Tolomacul apucă scripca şi câţiva dintre oamenii liberi i se alăturară, cu fluiere şi tobe. *Aceleaşi fluiere şi aceleaşi tobe de care s-au folosit ca să vestească începerea atacului lui Mance Rayder asupra Zidului.* Jon se gândi că acum sunau mai dulce. Odată cu supa sosiră pâini negre,

din grâne măcinate grosolan, dar calde, abia scoase din cuptor. Pe mese se puse sare şi unt. La vederea lor, Jon se posomorî. Bowen Marsh îi spusese că aveau provizii suficiente de sare, dar untul avea să se termine la sfârşitul lunii.

Bătrânul Flint şi Norrey primiseră locuri de cinste, chiar sub dais. Amândoi erau prea vârstnici ca să mărşăluiască alături de Stannis, trimiţându-şi fiii şi nepoţii în locul lor. Dar veniseră destul de repede la Castelul Negru pentru nuntă. Şi fiecare adusese la Zid câte o doică. Femeia Norrey avea patruzeci de ani şi cei mai mari sâni pe care-i văzuse Jon vreodată. Fata Flint avea paisprezece ani şi pieptul la fel de plat ca al unui băiat, dar nu ducea lipsă de lapte. Între ele două, copilul numit de Val „Monstrul" părea să înflorească.

Jon era recunoscător pentru asta… dar nu credea nici măcar o singură clipă că doi războinici bătrâni, încărunţiţi, se grăbiseră să coboare de pe dealurile lor numai pentru atâta lucru. Fiecare îşi adusese câte o escortă alcătuită din luptători – cinci ai bătrânului Flint şi doisprezece ai lui Norrey, înveşmântaţi cu toţii în piei zdrenţuite şi piele acoperită cu zale şi fioroşi ca însuşi chipul iernii. Unii aveau bărbi lungi, alţii cicatrice, alţii aveau şi una, şi alta; îi venerau cu toţii pe vechii zei ai Nordului, aceiaşi zei cărora li se închinau oamenii liberi de dincolo de Zid. Însă stăteau la masă, bând la o nuntă oficiată în numele unui zeu roşu, bizar, de dincolo de mare.

Mai bine aşa decât să fi refuzat să bea. Nici Flint, nici Norrey nu-şi răsturnaseră pocalele, ca să se verse vinul pe podea. Asta putea să însemne acceptare, într-o oarecare măsură. *Sau pur şi simplu nu le place să irosească vin bun, din Sud. Pe dealurile lor stâncoase n-au gustat prea des aşa ceva.*

Între două feluri de mâncare, Ser Axell Florent o conduse pe Regina Selyse pe locul gol de pe podea, pentru dans. Alţii îi urmară – mai întâi cavalerii reginei, alcătuind perechi cu doamnele ei. Ser Brus îi oferi Prinţesei Shireen primul ei dans, apoi făcu unul cu mama ei. Ser Norbert

dansă pe rând cu toate doamnele de companie ale lui Selyse.

Bărbaţii din slujba reginei erau de trei ori mai numeroşi decât doamnele ei, aşa că până şi cele mai umile slujnice erau invitate cu insistenţă la dans. După câteva melodii, câţiva dintre fraţii în negru îşi aduseră aminte de deprinderile căpătate la curţi şi prin castele în tinereţile lor, înainte de a fi trimişi la Zid de propriile păcate, şi luară şi ei podeaua în stăpânire. Bătrânul potlogar Ulmer din Pădurea Regelui se dovedi a fi adeptul dansului în aceeaşi măsură ca al trasului cu arcul, fără îndoială delectându-şi partenerele cu poveşti despre Frăţia Pădurii Regelui, din vremurile în care călărea alături de Simon Toyne şi de Marele Ben Pântecosul şi o ajuta pe Wenda Căprioara Albă să înfiereze bucile prizonierilor ei de obârşie nobilă. Satin era tot numai graţie, dansând pe rând cu trei slujnice, dar neîngăduindu-şi niciodată să se apropie de o doamnă nobilă. Jon socoti că era înţelept. Nu-i plăcea cum se uitau la servitor unii dintre cavalerii reginei, în special Ser Patrek de Muntele Regelui. *Omul ăsta vrea să verse sânge,* se gândi. *Caută o provocare.*

Când Owen Tolomacul începu să danseze cu Chip Peticit, tavanul boltit le trimise înapoi ecourile hohotelor de râs. Priveliştea o făcu pe Lady Alys să zâmbească.

— Dansaţi des aici, la Castelul Negru?

— De fiecare dată când avem câte o nuntă, doamna mea.

— Ai putea să dansezi cu mine. N-ar fi decât o simplă curtoazie. Am mai dansat împreună acum câtva timp.

— Acum câtva timp? o tachină Jon.

— Când eram copii. Rupse o bucăţică de pâine şi o aruncă în el. După cum ştii prea bine.

— O doamnă ar trebui să danseze cu soţul ei.

— Mă tem că Magnarul meu nu e făcut pentru dans. Dacă nu dansezi cu mine, toarnă-mi măcar nişte vin fiert.

— Cum porunceşti.

Făcu semn să i se aducă o carafă.

— Aşadar, spuse Alys, în timp ce Jon turna, acum sunt femeie măritată. Am un soţ sălbatic, cu mica lui oştire de

sălbatici.

— Ei îşi spun oameni liberi. Majoritatea cel puţin. Însă thennii sunt un neam de oameni aparte. Foarte vechi.

Ygritte îi povestise asta. *Nu ştii nimic, Jon Snow.*

— Au venit dintr-o vale tainică, din capătul de nord al Colţilor de Gheaţă, înconjurată de piscuri înalte, şi de mii de ani au făcut troc în special cu uriaşii. De-asta sunt deosebiţi.

— Deosebiţi, zise ea, dar mai asemănători cu noi.

— Aşa e, doamna mea. Thennii au lorzi şi legi. *Ştiu cum să îngenuncheze.* Au mine din care scot cositor şi aramă pentru bronz, şi-şi fac singuri armele şi armurile, în loc să le fure. Un popor mândru şi curajos. Mance Rayder a trebuit să-l înfrângă de trei ori pe bătrânul Magnar înainte ca Styr să-l recunoască drept Rege-de-dincolo-de-Zid.

— Iar acum sunt aici, de aceeaşi parte a Zidului cu noi. Scoşi din fortăreaţa lor muntoasă şi împinşi în dormitorul meu. Zâmbi strâmb. Eu sunt de vină. Tata mi-a spus să-l farmec pe fratele tău Robb, dar n-aveam decât şase ani şi n-am ştiut cum.

Da, dar acum ai aproape şaisprezece şi va trebui să ne rugăm să ştii cum să-ţi farmeci proaspătul soţ.

— Doamna mea, cum stau lucrurile la Karhold cu rezervele de hrană?

— Nu prea bine. Alys oftă. Tata a luat atât de mulţi oameni cu el în Sud, încât n-au mai rămas decât femei şi băieţi foarte tineri ca s-aducă recolta înăuntru. Ei, şi bărbaţi prea bătrâni sau prea schilozi ca să poată merge la război. Roadele s-au ofilit pe câmp sau au fost strivite în noroi de ploile toamnei. Şi acum vin zăpezile. Iarna o să fie grea. Puţini bătrâni îi vor supravieţui şi vor pieri şi mulţi copii.

Era o poveste pe care-o cunoşteau foarte bine toţi oamenii Nordului.

— Bunica tatălui meu era, dinspre mama ei, o Flint a munţilor, îi zise Jon. Îşi spuneau Primii Flint. Ziceau despre ceilalţi că se trăgeau din sângele fiilor mai mici, care trebuiseră să părăsească munţii ca să-şi găsească

mâncare, pământuri şi neveste. Viaţa acolo sus a fost întotdeauna aspră. Când cade zăpada ori când se împuţinează hrana, tinerii lor se văd siliţi să plece către oraşul iernii sau să-şi găsească o slujbă într-un castel sau altul. Bătrânii şi adună puterile rămase şi dau de ştire că se duc la vânătoare. Unii sunt găsiţi când vine primăvara. Mulţi nu mai sunt văzuţi niciodată.

— Cam aşa se-ntâmplă şi la Karhold.

Asta nu-l surprinse.

— Doamna mea, când vor începe să vi se împuţineze proviziile, adu-ţi aminte de noi. Trimite-ţi bătrânii la Zid, lasă-i să rostească aici cuvintele noastre. Cel puţin nu vor muri singuri în zăpadă, fără să-i încălzească altceva decât amintirile. Trimite şi băieţii, dacă ai prea mulţi.

— Cum spui. Ea îi atinse mâna. Karhold ţine minte.

Elanul fusese tăiat. Mirosea mai bine decât se aşteptase Jon. Îi trimise o bucată lui Leathers la Turnul lui Hardin, alături de trei platouri mari cu legume prăjite pentru Wun Wun, după care mâncă el însuşi o felie sănătoasă. *Hobb Trei-Degete s-a descurcat bine.* Asta îl îngrijorase. Hobb venise la el cu două nopţi în urmă, plângându-se că el se alăturase Rondului de Noapte ca să ucidă sălbatici, nu ca să gătească pentru ei.

— Pe lângă asta, eu n-am mai pregătit niciodată un ospăţ de nuntă, stăpâne. Fraţii în negru nu-şi iau niciodată neveste. E-n afurisitele de legăminte, jur că e.

Jon îşi împingea friptura în josul gâtului cu o înghiţitură de vin fiert când Clydas se apropie de el.

— O pasăre, îl anunţă, apoi îi strecură în mână o bucată de pergament. Biletul era sigilat cu un punct de ceară neagră, dură. *Rondul de Est,* ştiu Jon, chiar înainte de a rupe sigiliul. Mesajul fusese scris de Maester Harmune; Cotter Pyke nu ştia nici să citească, nici să scrie. Dar cuvintele erau ale lui, înşiruite aşa cum le rostise el, aspre şi fără ocolişuri.

Mare calmă azi. Unsprezece corăbii şi-au ridicat pânzele şi au plecat spre Sălaşul Aspru la fluxul de dimineaţă. Trei

din Braavos, patru lysene, patru ale noastre. Două dintre cele lysene abia plutesc. S-ar putea să-necăm mai mulţi sălbatici decât o să salvăm. Porunca ta. Douăzeci de corbi la bord şi Maester Harmune. O să trimitem veşti. Eu comand de pe Gheara, Tattersalt e secundul meu pe Mierla, Ser Glendon conduce Rondul de Est.

— Aripi întunecate, vorbe întunecate? întrebă Alys Karstark.

— Nu, doamna mea. Vestea asta e aşteptată de mult.

Deşi ultima parte mă îngrijorează. Glendon Hewett era un bărbat călit şi puternic, o alegere înţeleaptă pentru comanda Rondului de Est în lipsa lui Pyke. Dar era, totodată, şi cel mai bun prieten cu care se putea lăuda Alliser Thorne, şi un soi de prieten al lui Janos Slynt, deşi pentru scurt timp. Jon încă-şi mai aducea aminte cum îl trăsese Hewett din pat, cum îi simţise cizma izbindu-l în coaste. *Nu e omul pe care l-aş fi ales eu.* Rulă pergamentul şi şi-l strecură în centură.

Următorul fel de mâncare era peşte, iar Lady Alys îl trase pe Magnar la dans în timp ce se scoteau oasele din ştiucă. După cum se mişca, era clar că Sigorn nu mai dansase niciodată, dar băuse destul de mult vin, aşa că asta părea să nu conteze.

— O fecioară din Nord şi un războinic sălbatic, legaţi unul de altul de Stăpânul Luminii. Ser Axell se strecură pe locul lăsat liber de Lady Alys. Înălţimea Sa încuviinţează. Eu îi sunt apropiat, lordul meu, ştiu cum vede lucrurile. Şi Regele Stannis va aproba unirea lor.

Dacă Roose Bolton nu i-a-nfipt cumva capul într-o suliţă.

— Din păcate, nu e toată lumea de acord. Barba lui Ser Axell era o tufă jerpelită sub bărbia lui căzută; din urechi şi din nări îi creştea păr aspru. Ser Patrek simte că el ar fi fost un soţ mai potrivit pentru Lady Alys. Pământurile lui au fost pierdute când a venit în Nord.

— În sala asta sunt mulţi care-au pierdut şi mai mult, zise Jon, şi mulţi care-au renunţat la viaţa lor punându-se în slujba regatului. Ser Patrick ar trebui să se considere

norocos.

Axell Florent zâmbi.

— Dacă ar fi aici, probabil că regele ar zice acelaşi lucru. Însă pentru cavalerii loiali ai Înălţimii Sale e cu siguranţă nevoie de nişte provizii, nu? L-au urmat atât de departe şi cu un asemenea preţ. Şi e nevoie să-i legăm pe sălbatici de rege şi de regat. Căsătoria asta e un prim pas foarte bun, dar ştiu că reginei i-ar plăcea s-o vadă măritată şi pe prinţesa sălbatică.

Jon oftă. Obosise să tot explice că Val nu era cu adevărat o prinţesă. Indiferent cât de des le-o spunea, nu păreau să-l audă niciodată.

— Eşti insistent, Ser Axell, pentru asta mă pun chezaş.

— Mă poţi condamna, lordul meu? Un astfel de trofeu nu e uşor de câştigat. O fată numai bună de măritat, din câte am auzit, şi pe care nu-ţi vine greu s-o priveşti. Şolduri bune, sâni buni, bine clădită ca să poarte copii.

— Cine ar fi tatăl acestor copii? Ser Patrek? Tu?

— Cine-ar putea fi mai potrivit? Noi, cei din Casa Florent, avem în vene sângele regilor Gardener din vechime. Lady Melisandre ar putea oficia ceremonia, aşa cum a făcut-o pentru Lady Alys şi pentru Magnar.

— Tot ce mai lipseşte e mireasa.

— E uşor de rezolvat. Zâmbetul lui Florent era atât de prefăcut, încât părea dureros. Unde e, Lord Snow? Ai mutat-o într-unul dintre celelalte castele? În Garda Cenuşie sau în Turnul Umbrei? În Bârlogul Târfelor, cu celelalte fătuci? Se apleca mai aproape. Unii spun că ai ascuns-o, pentru plăcerea ta. Pentru mine n-are nicio importanţă, atâta vreme când n-a rămas grea. O să am propriii mei fii de la ea. Dacă ai pus şaua pe ea, ei bine… suntem amândoi bărbaţi cu experienţa vieţii, nu?

Jon auzise destul.

— Ser Axell, dacă eşti într-adevăr Mâna Reginei, o plâng pe Înălţimea Sa.

Faţa lui Florent se împurpură de furie.

— Aşadar, e adevărat. Vrei s-o păstrezi pentru tine, acum înţeleg. Bastardul vrea locul tatălui său.

Bastardul a refuzat locul tatălui său. Dacă Bastardul ar fi vrut-o pe Val, n-ar fi trebuit decât s-o ceară.

— Trebuie să mă ierţi acum, ser, spuse, am nevoie de-o gură de aer curat.

Aici pute. Capul îi zvâcni.

— Asta a fost un corn.

Şi alţii îl auziseră. Muzica şi râsetele se opriră într-o clipă. Dansatorii încremeniră, ascultând. Chiar şi Nălucă îşi ciuli urechile.

— Aţi auzit? îşi întrebă Regina Selyse cavalerii.

— Un corn de război, Înălţimea Ta, spuse Ser Narbert.

Una dintre mâinile reginei se înălţă spre gât fâlfâind.

— Suntem atacaţi?

— Nu, Înălţimea Ta, spuse Ulmer din Pădurea Regilor. Sunt străjerii de pe Zid, atâta tot.

Un singur sunet, se gândi Jon Snow. *Se-ntorc nişte cercetaşi.*

Pe urmă se auzi din nou. Părând să umple pivniţa.

— Două sunete de corn, spuse Mully.

Fraţii în negru, oamenii Nordului, oamenii liberi, thennii, oamenii reginei, toţi amuţiră ascultând. Se scurseră cinci secunde. Zece. Douăzeci. Pe urmă Owen Tolomacul chicoti şi Jon îşi regăsi răsuflarea.

— A sunat de două ori, anunţă el. Sălbatici. *Val.*

Tormund Năpasta Uriaşilor venise în sfârşit.

DAENERYS

Sala răsuna de râsete ale yunkailor, de cântece ale yunkailor, de rugăciuni yunkailor. Dansatorii dansau; muzicanţii cântau melodii stranii, cu clopoţei, cu scârţâieli stridente, cu băşici; cântăreţii intonau cântece străvechi de dragoste, în limba de neînţeles a Vechiului Ghis. Vinul curgea – nu licoarea palidă din Golful Sclavilor, ci vinuri bogate, dulci şi vechi din Arbor, şi vinul viselor din Qarth, aromat cu mirodenii ciudate. Yunkaii veniseră la invitaţia Regelui Hizdahr, să semneze pacea şi să fie martori la redeschiderea faimoaselor arene de luptă ale Meereenului. Nobilul ei soţ deschisese Marea Piramidă ca să le sărbătorească sosirea.

Detest asta, se gândi Daenerys Targaryen. *Cum s-a întâmplat, cum am ajuns să beau cu nişte oameni pe care mai degrabă i-aş jupui, cum am ajuns să le zâmbesc?*

Erau servite o duzină de soiuri de carne şi de peşte: cămilă, crocodil, calmar cântător, raţe glazurate şi viermi ţepoşi, capră, şuncă şi cal pentru cei cu gusturi mai puţin exotice. Plus câine. Niciun ospăţ ghiscari nu era complet fără un fel de mâncare din carne de câine. Bucătarii lui Hizdahr o pregătiseră în patru feluri diferite.

— Ghiscarii mănâncă orice înoată, zboară sau se târăşte, în afară de om şi de dragon, o prevenise Daario, şi pun rămăşag că ar mânca şi dragon dacă li s-ar ivi ocazia.

Însă numai carnea nu putea alcătui o masă, aşa că erau şi fructe, seminţe şi legume. Aerul era aromat cu miresme de şofran, scorţişoară, cuişoare, piper şi alte mirodenii scumpe.

Dany abia dacă lua câte o înghiţitură. *Asta e pacea,* îşi spuse. *Asta mi-am dorit, pentru asta m-am zbătut, de asta m-am măritat cu Hizdahr. Dar de ce are un gust atât de asemănător cu înfrângerea?*

— E numai pentru încă un scurt răstimp, iubirea mea, o

asigurase Hizdahr. Yunkaii vor pleca în curând, cu aliaţii şi cu mercenarii lor. Vom avea tot de ne-am dorit. Pace, mâncare, negoţ. Portul nostru e din nou deschis, corăbiilor li se îngăduie să vină şi să plece.

— Da, *îngăduie* asta, răspunsese ea, dar corăbiile lor de război rămân, îşi pot strânge din nou degetele în jurul gâtului nostru, oricând o doresc. *Au deschis o piaţă de sclavi care se vede de pe zidurile mele!*

— E *în afara* zidurilor noastre, dulce regină. A fost una dintre condiţiile păcii, libertatea yunkailor de a face negoţ cu sclavi ca mai înainte, la adăpost de orice.

— În oraşele lor. Nu în văzul meu.

Stăpânii Înţelepţi îşi aşezaseră ţarcurile cu sclavi şi platforma pentru licitaţie chiar în sudul Skahazadhanului, la vărsarea fluviului lat şi maroniu în Golful Sclavilor.

— Îmi râd în nas, fac un spectacol din faptul că n-am puterea să-i opresc.

— Fanfaronadă, răspunsese nobilul ei soţ. Un spectacol, aşa cum ai spus. Lasă-i să-şi pună în scenă pantomima. Când vor pleca, vom face o piaţă de fructe din ce vor lăsa în urmă.

— Când vor pleca, repetase Dany. Şi când se va întâmpla asta? Dincolo de Skahazadhan au fost văzuţi călăreţi. Iscoade dothraki, aşa spune Rakharo, cu un *khalasar* în urma lor. Vor aduce prizonieri. Bărbaţi, femei şi copii, daruri pentru negustorii de sclavi.

Dothrakii nu cumpărau şi nu vindeau, dar făceau şi primeau daruri.

— De-asta şi-au făcut yunkaii piaţa. Vor pleca de-aici cu mii de sclavi noi.

Hizdahr zo Loraq ridicase din umeri.

— Dar vor pleca. Asta e partea care contează, iubirea mea. Yunkaiul o să facă negoţ cu sclavi. Meereenul nu va face, am căzut de acord, îndură încă puţin şi-o să treacă.

Aşa că Daenerys stătea tăcută în timpul ospăţului, înfăşurată într-un *tokar* purpuriu şi în gânduri negre, vorbind numai când i se vorbea, cu gândul la oamenii cumpăraţi şi vânduţi în afara zidurilor sale, în vreme ce ei

benchetuiau în oraş. Îşi lăsa nobilul soţ să ţină discursuri şi să râdă la glumele prosteşti ale yunkailor. Era dreptul şi datoria unui rege.

Cea mai mare parte a discuţiilor din jurul mesei se învârtea în jurul luptelor de a doua zi. Barsena Păr-Negru avea să lupte cu un mistreţ, colţii lui împotriva pumnalului ei. Lupta şi Khrazz, precum şi Motanul Bălţat. Iar ultima pereche a zilei era alcătuită din Goghor Uriaşul şi Belaquo Sfarmă-Oase. Unul dintre ei avea să moară înainte de apusul soarelui. *Nicio regină n-are mâinile curate,* îşi spuse Dany. Se gândi la Doreah, la Quaro, la Eroeh… la o fetiţă pe care n-o cunoscuse niciodată şi al cărei nume fusese Hazzea. Mai bine să moară câţiva în arenă decât mai multe mii la porţi. *Asta e preţul păcii, îl plătesc bucuroasă. Dacă privesc înapoi, sunt pierdută.*

Dacă judecai după înfăţişarea lui, comandantul yunkailor, Yurkhaz zo Yunzak, trăise probabil pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Cocârjat, ridat şi fără dinţi, era cărat la masă de doi sclavi imenşi. Nici ceilalţi nobili yunkai nu arătau cu mult mai impresionant. Unul era scund, pipernicit, deşi oştenii sclavi care-l însoţeau erau grotesc de înalţi şi de subţiri. Al treilea era tânăr, arătos şi elegant, dar atât de beat, încât Dany abia dacă înţelegea câte un cuvânt din spusele lui. *Cum de am fost adusă în impas de asemenea creaturi?*

Cu mercenarii lucrurile stăteau cu totul altfel. Fiecare dintre cele patru companii libere aflate în solda Yunkaiului îşi trimisese comandantul. Hoinarii erau reprezentaţi de nobilul pentoshi cunoscut sub numele de Prinţul Zdrenţăros, Lăncile Lungi de Gylo Rhegan, care semăna mai degrabă a pantofar decât a oştean şi vorbea în şoaptă. Barbă-nsângerată, din Compania Pisicii, făcea gălăgie cât pentru el şi pentru alţi doisprezece la un loc. Un bărbat uriaş, cu o barbă ca un tufiş cât toate zilele şi cu o poftă monstruoasă de vin şi de femei, urla, râgâia şi băşea ca un tunet, ciupind toate slujitoarele pe care le putea atinge. Din când în când, îşi trăgea câte una în poală, o strângea de sâni şi o mângâia între picioare.

Şi Fiii Secunzi erau reprezentaţi. *Dacă ar fi Daario aici, ospăţul s-ar termina cu sânge.* Nicio promisiune de pace nu l-ar fi putut convinge vreodată pe căpitanul ei să-i îngăduie lui Ben Plumm Oacheşul să se reîntoarcă agale în Meereen şi să plece viu. Dany jurase că niciunul dintre cei şapte soli şi comandanţi n-avea să păţească nimic, dar asta nu fusese de-ajuns pentru yunkai. Ceruseră să le dea ostatici. În schimbul celor trei nobili din Yunkai şi al celor patru căpitani de mercenari, Meereenul trimisese în tabăra de asediu şapte dintre oamenii săi: pe sora lui Hizdahr şi pe doi dintre verii lui, pe Jhogo, călăreţul ei de sânge, pe amiralul ei Groleo, pe căpitanul Nepătaţilor Hero şi pe Daario Naharis.

— O să-mi las fetele cu tine, îi spusese căpitanul ei, întinzându-i centura sabiei cu cele două târfe aurite ale sale. Păstrează-le la loc sigur pentru mine, iubito. Nu vrem să facă vreo trăsnaie însângerată printre yunkai.

Lipsea şi Ţeastă-Rasă. Primul lucru făcut de Hizdahr după încoronare fusese îndepărtarea lui de la comanda Fiarelor de Bronz, pe care i-o încredinţase vărului său, durduliul şi palidul Marghaz zo Loraq. *E mai bine aşa. Graţia Verde spune că între Loraq şi Kandaq e sânge şi Ţeastă-Rasă n-a făcut niciodată un secret din dispreţul lui pentru nobilul meu soţ. Iar Daario…*

După nunta ei, Daario devenise tot mai nesăbuit. Pacea ei nu-i plăcea, căsătoria îi plăcea şi mai puţin şi era furios fiindcă-l înşelaseră dornishenii. Când aflaseră de la Prinţul Quentyn că toţi ceilalţi mercenari din Westeros veniseră la Ciorile Furtunii la porunca Prinţului Zdrenţăros, numai intervenţia Viermelui Cenuşiu şi a Nepătaţilor lui îl împiedicase pe Daario să-i ucidă pe toţi. Falşii dezertori fuseseră întemniţaţi la loc sigur, în măruntaiele piramidei… dar furia lui Daario continuase să crească.

O să fie mai în siguranţă ca ostatic. Căpitanul meu n-a fost făcut pentru pace. Dany nu putea risca să-i dea ocazia să-l căsăpească pe Oacheşul Ben Plumm, să-şi bată joc de Hizdahr în faţa întregii Curţi, să-i provoace pe yunkai sau să strice într-un alt fel înţelegerea obţinută de ea cu preţul

atâtor renunţări. Daario însemna război şi suferinţă. Astfel încât trebuia să-l ţină departe de patul ei, departe de inima ei şi departe de ea. Dacă nu o trădase, atunci avea s-o stăpânească. Nu ştia de care dintre cele două se temea mai mult.

Lăcomia odată domolită şi mâncarea pe jumătate devorată luată de pe mese – pentru a le fi dată, la insistenţele reginei, săracilor care aşteptau dedesubt – paharele înalte de sticlă fură umplute cu licoarea condimentată din Qarth, tot atât de întunecată ca ambra. Pe urmă începură distracţiile.

O trupă de cântăreţi castraţi din Yunkai, proprietatea lui Yurkhaz zo Yunzak, le cântă în limba străveche a Vechiului Imperiu, cu voci înalte şi dulci, incredibil de limpezi.

— Ai mai auzit vreodată un astfel de cântec, iubita mea? o întrebă Hizdahr. Au glasuri de zei, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, deşi mă întreb dacă ei n-ar fi preferat să aibă fructele bărbăţiei.

Toţi cei care-i distrau erau sclavi. Fusese una dintre condiţiile păcii, acest drept al stăpânilor de sclavi de a aduce în Meereen fiinţele umane care le aparţineau, fără teama că aveau să fie eliberate. În schimb, yunkaii promiseseră să respecte drepturile şi libertatea foştilor sclavi dezrobiţi de Dany. Un târg cinstit, spusese Hizdahr, dar care lăsase în gura reginei un gust amar. Bău încă un pahar de vin ca să-l alunge.

— Dacă-ţi face plăcere, nu mă îndoiesc că Yurkhaz va fi încântat să ne dăruiască aceşti cântăreţi, spuse nobilul ei soţ. Un dar pentru a pecetlui pacea şi o podoabă a Curţii noastre.

O să ne dea castraţii, se gândi Dany, *apoi o să plece acasă în grabă şi-o să castreze alţii. Lumea e plină de băieţi.*

Nici acrobaţii care urmară nu reuşiră s-o impresioneze, nici măcar când alcătuiră o piramidă umană cu nouă niveluri, având o fată goală în vârf. *Oare e menită să reprezinte piramida mea?* se întrebă regina. *Fata din vârf sunt eu?*

Pe urmă nobilul ei soţ îşi conduse oaspeţii pe terasa de jos, astfel încât vizitatorii din Oraşul Galben să poată vedea Meereenul la vreme de noapte. Cu pocalele de vin în mâini, yunkaii se plimbară în grupuri mici prin grădină, pe sub lămâi şi pe sub florile ce-şi deschideau petalele la întuneric, iar Dany se pomeni faţă în faţă cu Oacheşul Ben Plumm.

El făcu o plecăciune.

— Luminăţia Ta, arăţi minunat. Ei, aşa ai arătat întotdeauna. Niciun yunkai nu e atât de frumos. Mă gândeam să-ţi aduc un dar de nuntă, dar la licitaţie preţul a urcat prea mult pentru bătrânul Ben Oacheşul.

— Nu vreau niciun dar de la tine.

— Pe ăsta s-ar fi putut să-l vrei. Capul unui vechi duşman.

— Al tău? întrebă ea, cu dulceaţă. M-ai trădat.

— Ei, e prea aspru spus, dacă nu te supără vorbele mele. Oacheşul Ben Plumm îşi scărpină favoriţii cărunţi, împestriţaţi cu alb. Am trecut de partea învingătorilor, atâta tot. La fel cum am făcut şi înainte. Şi nici n-a fost doar hotărârea mea. Mi-am întrebat oamenii.

— Atunci *ei* m-au trădat, asta vrei să zici? De ce? Nu m-am purtat bine cu Fiii Secunzi? V-am înşelat la plată?

— Nu, nicidecum, răspunse Oacheşul Ben, dar nu e vorba numai de bani, Înaltă şi Puternică Regină. Am învăţat asta în prima mea luptă. În dimineaţa de după bătălie, umblam printre morţi, căutând orice fărâmă de pradă rămasă, ca să zic aşa. Am dat peste un leş cu braţul tăiat din umăr de vreo secure. Era acoperit de muşte şi de o crustă de sânge uscat şi poate de asta nu se mai atinsese de el nimeni altcineva, dar sub ele purta o vestă cu ţinte, care părea a fi din piele bună. Mi-am închipuit că mi s-ar potrivi, aşa că am gonit muştele şi am tăiat-o de pe el. Însă afurisita era mai grea decât ar fi trebuit să fie. Avea monede cusute sub căptuşeală, o adevărată avere. Aur, Luminăţia Ta, încântătorul aur galben. De-ajuns pentru orice om ca să-şi trăiască tot restul vieţii ca un lord. Dar ce bine îi făcuse lui? Era acolo, cu toţi banii ăia, zăcând în

sânge şi în noroi cu afurisitul lui de braţ tăiat. Şi asta e lecţia, înţelegi? Argintul e o încântare şi aurul e mama noastră, dar odată ce ţi-ai pierdut viaţa, nu mai preţuiesc nici măcar cât ultimul rahat slobozit în clipa morţii. Ţi-am spus cândva că există mercenari bătrâni şi există mercenari curajoşi, dar nu există mercenari curajoşi bătrâni. Băieţilor mei nu le pasă dacă mor, aşa e, dar când le-am spus că nu puteai să-ţi slobozeşti dragonii împotriva yunkailor, ei bine…

M-ai văzut înfrântă, se gândi Dany, *şi cine sunt eu ca să spun că te-ai înşelat?*

— Înţeleg. Ar fi putut să-ncheie cu asta, dar era curioasă. Destul aur ca să duci o viaţă de lord, aşa ai spus. Ce-ai făcut cu toată bogăţia?

Oacheşul Ben râse.

— Ca un băiat neghiob ce eram, i-am vorbit despre ea unui bărbat pe care mi-l credeam prieten, iar el i-a spus comandantului nostru şi fraţii mei de arme au venit şi m-au uşurat de o asemenea povară. Comandantul a zis că eram prea tânăr, că n-aş fi făcut decât să irosesc banii pe curve şi aşa mai departe. Însă m-au lăsat să păstrez vesta. Scuipă. Să nu te-ncrezi niciodată într-un mercenar, stăpână.

— Am învăţat atâta lucru. Într-o bună zi o să m-asigur că-ţi mulţumesc pentru lecţie.

Oacheşul Ben îşi miji ochii, încreţindu-şi pielea.

— Nu e nevoie. Ştiu la ce fel de mulţumire te gândeşti.

Se înclină din nou şi se îndepărtă.

Dany îşi întoarse privirea către oraşul ei. Dincolo de ziduri, corturile galbene ale yunkailor fuseseră ridicate în rânduri ordonate pe malul mării, apărate de şanţurile săpate pentru ei de sclavi. Două legiuni de fier din Noul Ghis, instruite şi înarmate la fel ca Nepătaţii, îşi aveau tabăra de partea cealaltă a fluviului, către nord. În est se aflau alte două legiuni ghiscari, sugrumând drumul către trecătoarea Khyzai.

Şirurile de cai şi focurile pe care-şi pregăteau mâncarea companiile libere erau în Sud. În timpul zilei, în văzduh

atârnau şuviţe subţiri de fum, ca nişte panglici zdrenţuite, cenuşii. Noaptea, focurile îndepărtate se puteau vedea. În imediata apropiere a golfului se afla oroarea, piaţa de sclavi de la uşa ei. Nu putea s-o vadă în acel moment de după apusul soarelui, dar ştia că era acolo. Şi asta reuşi să o înfurie.

— Ser Barristan? spuse ea încet.

Cavalerul alb apăru de îndată.

— Înălţimea Ta.

— Cât de mult ai auzit?

— Destul. Nu se înşela. Să n-ai niciodată încredere într-un mercenar.

Sau într-o regină, se gândi Dany.

— Printre Fiii Secunzi există vreun bărbat care-ar putea fi convins să-l… înlăture… pe Oacheşul Ben?

— Aşa cum i-a înlăturat cândva Daario Naharis pe ceilalţi căpitani ai Ciorilor Furtunii? Bătrânul cavaler părea stânjenit. Poate. N-am de unde s-o ştiu, Înălţimea Ta.

Nu, se gândi ea, *eşti prea cinstit şi ţii prea mult la onoare.*

— Dacă nu, yunkaii mai au în slujba lor alte trei companii.

— Bandiţi şi asasini, scursurile de pe o sută de câmpuri de bătălie, o preveni Ser Barristan, cu căpitani tot atât de trădători ca Plumm.

— Eu nu sunt decât o fetişcană şi nu ştiu prea multe despre asta, dar mi se pare că noi *vrem* să fie trădători. Îţi aduci aminte, eu i-am convins cândva pe Fiii Secunzi şi pe Ciorile Furtunii să ni se alăture.

— Dacă Înălţimea Ta doreşte să stea de vorbă între patru ochi cu Gylo Rhegan sau cu Prinţul Zdrenţăros, îi pot aduce în apartamentele tale.

— Nu e momentul potrivit. Prea mulţi ochi, prea multe urechi. Li s-ar observa absenţa, chiar dacă ai reuşi să-i desparţi pe furiş de yunkai. Va trebui să găsim un mod mai discret de a ajunge la ei… nu în noaptea asta, dar curând.

— Cum porunceşti. Deşi mă tem că nu sunt potrivit

pentru o asemenea însărcinare. La Debarcaderul Regelui, de astfel de lucruri se ocupau Lordul Degeţel sau Păianjenul. Noi, cavalerii bătrâni, suntem oameni simpli, buni numai pentru luptă.

Se bătu cu mâna pe mânerul sabiei.

— Prizonierii noştri, sugeră Dany. Mercenarii din Westeros veniţi de la Hoinari împreună cu cei trei dornisheni. Încă-i mai avem în celule, nu-i aşa? Foloseşte-i.

— Adică să-i eliberez? E înţelept? Au fost trimişi aici să-ţi câştige încetul cu încetul încrederea, ca s-o poată trăda pe Înălţimea Ta cu prima ocazie.

— Atunci au dat greş. N-am încredere în ei. N-o să am niciodată.

Dacă era să spună adevărul, Dany uitase cum să aibă încredere.

— Încă-i mai putem folosi. Printre ei era o femeie. Meris. Trimite-o înapoi, ca… ca un gest de apreciere din partea mea. Dacă e ager la minte, căpitanul lor o să-nţeleagă.

— Femeia e cea mai rea dintre toţi.

— Cu atât mai bine. Dany se gândi o clipă. Ar trebui s-aflăm şi ce-au de gând Lăncile Lungi. Şi Compania Pisicii.

— Barbă-nsângerată. Ser Barristan se încruntă mai tare. Dacă e pe placul Înălţimii Tale, nu vrem nimic de la el. Înălţimea Ta e prea tânără ca să-şi aducă aminte de Regii de Nouă Parale, dar acest Barbă-nsângerată e croit din acelaşi aluat barbar. N-are niciun strop de onoare, numai sete… de aur, de glorie, de sânge.

— Tu, ser, ştii mai multe decât mine despre astfel de oameni.

Dacă Barbă-nsângerată era într-adevăr cel mai lipsit de onoare şi cel mai lacom dintre mercenari, atunci putea fi cel mai uşor de manipulat, dar nu voia să nesocotească sfatul lui Ser Barristan în asemenea privinţe.

— Fă aşa cum crezi că e cel mai bine. Dar fă-o cât mai curând. Dacă pacea lui Hizdahr se va spulbera, vreau să fiu pregătită. N-am încredere în stăpânii de sclavi. *N-am încredere în bărbatul meu.* Se vor întoarce împotriva noastră la cel mai mic semn de slăbiciune.

— Şi yunkaii sunt tot mai slăbiţi. Se spune că pântecăraia a pus stăpânire pe tolosi şi că se răspândeşte dincolo de râu, în a treia legiune ghiscari.

Iapa albă. Daenerys oftă. *Quaithe m-a prevenit c-o să vină iapa albă. Mi-a spus şi despre prinţul dornishean, fiul soarelui. Mi-a zis multe şi mărunte, dar numai sub formă de ghicitori.*

— Nu mă pot bizui pe o molimă ca să mă scape de duşmani. Eliberează-o pe Frumoasa Meris. Imediat.

— Cum porunceşti. Totuşi… Înălţimea Ta, dacă pot îndrăzni, există şi o altă cale…

— Calea dornisheană?

Dany oftă. Cei trei dornisheni veniseră la ospăţ, aşa cum se cădea, având în vedere rangul Prinţului Quentyn, deşi Reznak avusese grijă să-i aşeze cât mai departe cu putinţă de soţul ei. Hizdahr nu părea gelos din fire, dar niciun bărbat nu putea fi încântat de prezenţa unui peţitor rival în preajma miresei sale.

— Băiatul pare încântător şi priceput la vorbă, dar…

— Casa Martell e veche şi nobilă şi a dat dovadă de o prietenie sinceră faţă de Casa Targaryen vreme de mai bine de un veac, Înălţimea Ta. Am avut onoarea de a sluji alături de străunchiul Prinţului Quentyn în garda de şapte cavaleri a tatălui tău. Prinţul Lewyn era cel mai brav frate de arme pe care şi-l poate dori un bărbat. Quentyn Martell e din acelaşi sânge, dacă asta e pe placul Înălţimii Tale.

— Ar fi fost pe placul meu, dacă şi-ar fi făcut apariţia cu acele cinci sute de mii de săbii despre care vorbeşte. În schimb, mi-a adus doi cavaleri şi un pergament. Oare pergamentul îmi poate apăra oamenii de yunkai? Dacă ar fi venit cu o flotă…

— Sunspear n-a fost niciodată o putere maritimă, Înălţimea Ta.

— Nu.

Dany cunoştea destul de bine istoria Westerosului ca să ştie asta. Nymeria ajunsese pe ţărmurile nisipoase din Dorne cu zece mii de corăbii, dar când se cununase cu prinţul ei dornishean le arsese pe toate şi întorsese spatele

mării pentru totdeauna.

— Dorne e mult prea departe. Ca să-i fac pe plac prinţului său, ar trebui să-mi abandonez poporul. Ar fi bine să-l trimiţi acasă.

— Dornishenii sunt bine-cunoscuţi pentru încăpăţânarea lor, Înălţimea Ta. Străbunii Prinţului Quentyn s-au luptat cu ai tăi în cea mai mare parte a unui răstimp de două sute de ani. N-o să plece fără tine.

Atunci o să moară aici, se gândi Daenerys, *dacă nu cumva e în stare de mai multe decât pot eu vedea.*

— E încă înăuntru?

— Bea cu cavalerii lui.

— Adu-l la mine. E timpul să-i cunoască pe copiii mei.

Pe chipul prelung şi solemn al lui Barristan Selmy apăru un licăr de îndoială.

— Cum porunceşti.

Regele ei râdea alături de Yurkhaz zo Yunzak şi de ceilalţi nobili yunkai. Dany nu credea că avea să-i simtă lipsa, dar, pentru cazul că ar fi întrebat de ea, îşi învăţă slujnicele să-i spună că răspundea unei chemări a naturii.

Ser Barristan o aştepta pe trepte, împreună cu prinţul dornishean. Faţa pătrată a lui Martell era roşie, învăpăiată. *Prea mult vin,* hotărî regina, dar el îşi dădea toată silinţa să ascundă asta. În afară de şirul de sori de aramă care-i împodobeau centura, era îmbrăcat în straie simple. *I se spune Broscoiul,* îşi reaminti Dany. Îşi dădea seama de ce. Nu era un bărbat chipeş.

Ea îi zâmbi.

— Prinţul meu, e mult de coborât. Eşti sigur că vrei s-o faci?

— Dacă e pe placul Înălţimii Tale.

— Atunci vino.

Doi Nepătaţi coborau scara înaintea lor, purtând torţe, urmaţi de două Fiare de Bronz, una cu mască de peşte şi alta cu mască de şoim. Chiar şi în propria ei piramidă, în aceea noapte fericită a păcii şi celebrării, Ser Barristan insista să fie însoţită de gărzi pretutindeni. Mica lor companie făcu lunga coborâre în tăcere, oprindu-se de trei

ori pe drum ca să se odihnească.

— Dragonul are trei capete, spuse Dany, când ajunseseră pe ultimul şir de trepte. Cununia mea nu trebuie să fie sfârşitul tuturor speranţelor tale. Ştiu de ce eşti aici.

— Pentru tine, răspunse Quentyn, tot numai galanterie stângace.

— Nu, îl contrazise Dany. Pentru foc şi pentru sânge.

Unul dintre elefanţi trâmbiţă pentru ei din cuşca lui. Un urlet de răspuns, venit de dedesubt, o inundă cu un val neaşteptat de căldură. Prinţul Quentyn îşi ridică alarmat privirea.

— Dragonii ştiu că ea e în apropiere, îi spuse Ser Barristan.

Orice copil îşi cunoaşte mama, se gândi Dany. *Când mările se vor usca şi munţii se vor spulbera în vânt ca frunzele…*

— Mă cheamă. Vino.

Îl luă pe Prinţul Quentyn de mână şi îl conduse în groapa unde erau închişi doi dintre dragonii ei.

— Rămâi afară, îi spuse apoi lui Ser Barristan, în timp ce Nepătaţii deschideau uşile enorme de fier. O să mă apere Prinţul Quentyn.

Îl trase pe prinţul dornishean înăuntru, alături de ea, să stea deasupra gropii.

Dragonii îşi întinseră gâturile şi le rotiră, fixându-i cu ochi arzători. Viserion îşi sfărâmase un lanţ şi le topise pe celelalte. Se ţinea de acoperişul gropii ca un liliac alb uriaş, cu ghearele înfipte adânc în cărămizile arse şi sfărâmicioase. Încă înlănţuit, Rhaegal rodea scheletul unui taur. Oasele de pe fundul gropii erau îngropate mai în adânc decât ultima oară când intrase ea acolo, jos, iar pereţii şi podeaua erau negre cu cenuşiu, mai mult cenuşă decât cărămidă. N-aveau să mai reziste prea mult… dar în spatele lor nu era decât pământ şi stâncă. *Oare dragonii pot săpa tuneluri în piatră, ca balaurii de foc din vechea Valyrie?* Spera că nu.

Prinţul din Dorne se albise la faţă ca laptele.

— Am… am auzit că erau trei.

— Drogon e la vânătoare.

Nu era nevoie să afle şi restul.

— Cel alb e Viserion, iar cel verde e Rhaegal. Le-am dat numele fraţilor mei.

Vocea ei stârnea ecouri între pereţii de piatră pârjolită. Părea firavă – vocea unei fete, nu a unei regine şi a unei cuceritoare, nu vocea veselă a unei proaspete mirese.

Rhaegal urlă în chip de răspuns şi focul umplu groapa, o suliţă de roşu şi galben. Viserion îi dădu replica, flăcările sale fiind aurii şi portocalii. Lanţurile rupte îi zăngăneau şi îi zornăiau în jurul labelor. Quentyn Martell se retrase cu treizeci de centimetri dintr-o săritură.

O femeie mai crudă ar fi râs de el, dar Dany îl strânse de mână, spunând:

— Şi pe mine mă sperie. Nu e nicio ruşine în asta. Copiii mei au devenit sălbatici şi furioşi în întuneric.

— Ai… ai de gând să-i călăreşti?

— Pe unul dintre ei. Nu ştiu despre dragoni decât ce mi-a spus fratele meu când eram copilă şi câte ceva citit în cărţi, dar se zice că nici măcar Aegon Cuceritorul n-a îndrăznit vreodată să se urce pe Vhagar sau pe Meraxes, şi nici surorile lui nu l-au călărit pe Balerion Teroarea Neagră. Dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, aşa că Balerion a avut alţi călăreţi după moartea lui Aegon… dar nimeni n-a zburat vreodată pe doi dragoni.

Viserion şuieră din nou. Fumul i se înălţă printre dinţi şi îi zăriră focul de aur învârtejindu-se în adâncul gâtlejului.

— Sunt… creaturi înfricoşătoare.

— Sunt dragoni, Quentyn. Dany se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor, câte o dată pe fiecare obraz. Aşa cum sunt şi eu.

Tânărul prinţ înghiţi în sec.

— Şi… şi eu am sânge de dragon, Înălţimea Ta. Îmi pot urmări ascendenţa până la prima Daenerys, prinţesa din Casa Targaryen care a fost sora Regelui Daeron cel Bun şi soţia Prinţului din Dorne. El a reconstruit pentru ea Grădinile de Apă.

— Grădinile de Apă?

Dacă era să spună adevărul, ştia foarte puţine despre Dorne şi despre istoria lui.

— Palatul preferat al tatălui meu. Mi-ar face plăcere să ţi-l arăt într-o zi. Totul e din marmură roz, cu bazine şi fântâni şi cu vedere spre mare.

— Sună încântător.

Îl trase de lângă groapă. *Locul lui nu e aici. N-ar fi trebuit să vină niciodată.*

— Trebuie să te întorci acolo. Mă tem că această Curte a mea nu e un loc sigur pentru tine. Ai mai mulţi duşmani decât ştii. L-ai făcut pe Daario să pară un neghiob şi el nu e omul care să uite o asemenea jignire.

— Am cavalerii mei. Scuturile mele de nădejde.

— Doi cavaleri. Daario are cinci sute de Ciori ale Furtunii. Şi ai face bine să te fereşti şi de nobilul meu soţ. Ştiu că pare un bărbat blajin şi plăcut, dar nu te lăsa înşelat. Coroana lui Hizdahr e o urmare a coroanei mele şi lui i se supun unii dintre cei mai temuţi luptători din lume. Dacă vreunul dintre ei s-ar gândi că-i poate câştiga favorurile scăpându-l de un rival…

— Eu sunt prinţul din Dorne, Înălţimea Ta. N-o să fug de nişte sclavi şi de nişte mercenari.

Atunci, eşti într-adevăr un prost, Prinţule Broscoi. Dany zăbovi pentru o ultimă oară cu privirea asupra copiilor ei sălbatici. Îi auzi ţipând în vreme ce-l conducea pe băiat către uşă şi le zări reflexiile focurilor dansând pe cărămizi. *Dacă privesc înapoi, sunt pierdută.*

— Ser Barristan va cere două jilţuri ca să fim duşi înapoi, la banchet, însă urcuşul poate fi totuşi obositor şi plictisitor.

În spatele lor, imensele uşi de fier se închiseră cu un zăngănit răsunător.

— Povesteşte-mi despre această altă Daenerys. Ştiu mai puţin decât ar trebui despre istoria regatului tatălui meu. Am crescut fără să fi avut vreodată un maester.

Doar un frate.

— Ar fi o plăcere pentru mine, Înălţimea Ta, zise

Quentyn.

Trecuse bine de miezul nopţii înainte de a pleca ultimul oaspete şi de a se retrage Dany în apartamentele ei, alăturându-i-se nobilului ei soţ şi rege. Măcar Hizdahr era fericit, chiar dacă era aproape beat.

— Îmi ţin promisiunile, îi zise, în vreme ce Irri şi Jhiqui le puneau veşmintele de noapte. Ţi-ai dorit pacea, şi o ai.

Iar tu ţi-ai dorit sânge, şi trebuie să ţi-l dau cât de curând, se gândi Dany, dar spuse:

— Sunt recunoscătoare.

Agitaţia zilei aprinsese pasiunea soţului ei. Abia ce se retraseră slujitoarele când îi sfâşie veşmântul şi o trânti pe spate în pat. Dany îşi strecură braţele în jurul lui şi îl lăsă să-şi facă voia. Ştia că, beat cum era, n-avea să rămână în ea prea mult.

Şi nici nu rămase. Pe urmă îşi frecă nasul de urechea ei şi îi şopti:

— Zeii să îngăduie să fi zămislit un fiu în noaptea asta.

În capul ei răsunară vorbele lui Mirri Maz Duur: *Atunci când soarele va răsări dinspre apus şi va apune către răsărit. Când mările se vor usca şi munţii se vor spulbera în vânt ca frunzele. Când pântecele tău va prinde iarăşi rod şi vei purta un copil viu. Atunci se va întoarce el, nu înainte.* Înţelesul era destul de clar: era tot atât de posibil să se-ntoarcă din morţi Khal Drogo cum era să poarte ea un copil viu. Dar existau secrete pe care nu se putea hotărî să le împartă cu nimeni, nici măcar cu un soţ, aşa că nu-i spulberă speranţele lui Hizdahr zo Loraq.

Nobilul ei soţ adormi buştean în curând. Daenerys nu putea decât să se foiască şi să se răsucească lângă el. Voia să-l zgâlţâie, să-l trezească, să-l facă s-o ia în braţe, s-o sărute, s-o pătrundă iarăşi, dar, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi adormit din nou după aceea, lăsând-o singură în întuneric. Se întrebă ce făcea Daario. Oare nu-şi găsea nici el liniştea? Se gândea la ea? O iubea cu adevărat? O ura fiindcă se măritase cu Hizdahr? *N-ar fi trebuit să mi-l iau niciodată în pat.* Nu era decât un mercenar, nu era un consort potrivit pentru o regină, şi totuşi… *Am ştiu asta tot*

timpul, dar am făcut altceva.

— Regina mea? spuse o voce firavă în întuneric.

Dany tresări.

— Cine-i acolo?

— Doar Missandei.

Tălmăcitoarea naathi se apropie de pat.

— Aceasta te-a auzit plângând.

— Plângând? Nu plângeam. De ce aş face-o? Am pacea mea, am regele meu, am tot ce-şi poate dori o regină. Ai visat urât, asta a fost tot.

— Cum spui, Înălţimea Ta.

Făcu o plecăciune şi se pregăti să plece.

— Rămâi, zise Dany. Nu vreau să fiu singură.

— Înălţimea Sa e cu tine.

Missandei arătă cu degetul.

— Înălţimea Sa doarme, dar eu nu pot să dorm. Mâine trebuie să mă scald în sânge. Preţul păcii. Zâmbi stins şi bătu cu palma în pat. Vino. Aşază-te. Stai de vorbă cu mine.

— Dacă asta-ţi face plăcere. Missandei se aşeză lângă ea. Despre ce să vorbim?

— Despre casă, spuse Dany. Despre Naath. Despre fluturi şi despre fraţi. Vorbeşte-mi despre lucrurile care te fac fericită, despre lucrurile care te fac să râzi, despre toate amintirile tale frumoase. Reaminteşte-mi că în lume încă mai există binele.

Missandei făcu tot ce puteau. Încă mai vorbea când pe Dany o fură în sfârşit somnul, spre a avea vise stranii, conturându-se pe jumătate din fum şi din foc.

Dimineaţa veni prea repede.

THEON

Ziua se furişă asupra lor exact aşa cum o făcuse şi Stannis: nevăzută.

Winterfellul era treaz de mai multe ore, cu meterezele şi turnurile pline de oameni înveşmântaţi în lână, zale şi piele, în aşteptarea unui atac care nu veni niciodată. Când începu să se lumineze cerul, sunetul tobelor se stinsese, deşi cornii se mai auziră de încă trei ori, de fiecare dată puţin mai aproape. Şi zăpada continua să cadă.

— Viscolul se va opri azi, insistă cu voce sonoră unul dintre grăjdarii supravieţuitori. De ce nu, nici măcar nu e încă iarnă.

Theon ar fi râs dacă ar fi îndrăznit. Îşi aducea aminte că poveştile Bătrânei Nan istoriseau despre viscole care se dezlănţuiseră vreme de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, de un an, de zece… viscole care îngropaseră castele şi oraşe şi regate întregi sub treizeci de metri de zăpadă.

Stătea în spatele Sălii Mari, nu departe de cai, şi se uita cum atacau Abel, Rowan şi o spălătoreasă sfioasă, cu părul castaniu, numită Veveriţa, bucăţi mari de pâine neagră veche, prăjită în untura scursă din slănină. El îşi lua micul dejun bând dintr-o cană mare bere neagră, înceţoşată de spumă şi destul de groasă ca să fie mestecată. Încă alte câteva căni, şi planul lui Abel ar fi putut să nu i se mai pară atât de nebunesc.

Roose Bolton intră, cu ochi spălăciţi şi căscând, însoţit de dolofana lui soţie însărcinată, Grasa Walda. Înaintea lui veniseră mai mulţi lorzi şi căpitani, printre ei numărându-se Umber Urgia Târfelor, Aenys Frey şi Roger Ryswell. Mai către coada mesei, Wyman Manderly înfuleca grăbit cârnaţi şi ouă fierte, în timp ce Lordul Locke îşi îndesa lingură după lingură de terci în gura fără dinţi.

Apăru în curând şi Lordul Ramsay, încătărământându-şi centura sabiei în timp ce-şi croia drum către partea din

faţă a sălii. *În dimineaţa asta e într-o dispoziţie mizerabilă.* Theon îşi putea da seama. *Tobele l-au ţinut treaz toată noaptea,* ghici el, *sau l-a nemulţumit cineva.* Un cuvânt greşit, o privire neavenită, un hohot de râs într-un moment nepotrivit, oricare dintre ele putea stârni mânia nobilului lord, costându-l pe cel vinovat o fâşie de piele. *Te rog, stăpâne, nu te uita în partea asta.* Ramsay n-ar fi avut nevoie decât de o singură privire ca să ştie totul. *O să-mi citească pe faţă. O să ştie. Ştie întotdeauna.*

Theon se întoarse spre Abel.

— N-o să meargă. Vorbea cu voce atât de joasă, încât nici caii nu puteau să-l audă. O să fim prinşi înainte de a ieşi din castel. Chiar dacă scăpăm, Lordul Ramsay o să ne vâneze, el şi Ben Oase şi fetele.

— Lordul Stannis e în afara zidurilor şi, judecând după sunet, nu e prea departe. Nu trebuie decât s-ajungem la el.

Degete lui Abel dansau pe strunele lăutei. Barba cântăreţului era castanie, deşi părul lung îi încărunţise în cea mai mare parte.

— Dacă bastardul chiar se ia după noi, s-ar putea să nu mai apuce să-i pară rău.

Crede, se gândi Theon. *Crede-o. Spune-ţi că e adevărat.*

— Ramsay o să facă din femeile tale prada lui, îi zise cântăreţului. O să le hăituiască, o să le violeze şi-o să le-arunce câinilor leşurile lor. Dac-o să-i ofere o vânătoare frumoasă, s-ar putea dea numele lor următoarelor căţeluşe care vor veni pe lume. Pe tine o să te jupoaie. El şi Jupuitorul şi Damon Dansează-pentru-Mine, ei vor face din asta un joc. O să-l implori să te ucidă. Strânse braţul cântăreţului cu o mână schilodită. Ai jurat că n-o să mă laşi să cad din nou în mâinile lui. Mi-ai dat cuvântul tău.

Avea nevoie s-o mai audă o dată.

— Cuvântul lui Abel, spuse Veveriţa. Trainic ca un stejar.

Abel se mulţumi doar să ridice din umeri.

— Orice s-ar întâmpla, prinţul meu.

Pe dais, Ramsay se certa cu tatăl lui. Erau prea departe, Theon nu reuşea să desluşească niciun cuvânt, dar spaima

de pe faţa rotundă şi rozalie a Grasei Walda vorbea cât mai multe tomuri. Îl auzi pe Wyman Manderly strigând să i se mai aducă nişte cârnaţi şi pe Roger Ryswell râzând de o glumă a ciungului Harwood Stout.

Theon se întrebă dacă avea să vadă vreodată castelele scufundate ale Zeului Înecat sau dacă stafia lui avea să bântuie acolo, în Winterfell. *Morţii sunt morţi. Mai bine mort decât Duhoare.* Dacă planul lui Abel dădea greş, Ramsay avea să le ofere o moarte îndelungată şi chinuitoare. *De data asta o să mă jupoaie din cap până-n picioare şi implorările mele, oricât de multe, n-or să pună capăt torturii.* Nicio durere pe care-o cunoscuse vreodată nu se apropia de agonia adusă pe Jupuitor cu o mică lamă. Abel avea s-o afle destul de curând. Şi pentru ce? *Jeyne, numele ei e Jeyne, şi ochii ei n-au culoarea cuvenită.* O comediantă, jucând un rol. *Lordul Bolton ştie, ştie şi Ramsay, dar ceilalţi sunt orbi, chiar şi afurisitul ăsta de bard cu zâmbetele lui viclene. Gluma se face pe seama ta, Abel, şi a târfelor tale ucigaşe. O să muriţi pentru o altă fată decât credeţi.*

Când îl dusese Rowan la Abel, în ruinele Turnului Ars, fusese cât pe ce să le spună adevărul, dar îşi stăpânise limba în ultima clipă. Cântăreţul părea hotărât să fugă cu fiica lui Eddard Stark. Dacă ar fi ştiut că mireasa Lordului Ramsay nu era decât odrasla unui administrator, ei bine…

Uşile Sălii Mari se deschiseră cu un trosnet.

Un vânt rece se năpusti înăuntru în trombă şi un nor de cristale de gheaţă scânteie albastru-alburiu în aer. Pe uşă intră cu paşi mari Ser Hosteen Frey, acoperit până în talie de o crustă de zăpadă, cu un leş în braţe. De-a lungul băncilor, oamenii îşi lăsară jos cănile şi lingurile şi se răsuciră, privind apoi cu gurile căscate spectacolul sinistru. În sală se lăsă liniştea.

Altă crimă.

Zăpada aluneca de pe mantia lui Ser Hosteen în timp ce înainta semeţ către masa înaltă, cu paşii răsunându-i pe podea. În urma lui intrară o duzină de cavaleri şi de oşteni din Casa Frey. Unul era un băiat pe care Theon îl ştia –

Walder cel Mare, de fapt cel mic, cu faţă de vulpe şi slab ca un băţ. Pieptul lui, braţele şi mantia erau pline de sânge.

Simţind mirosul, caii nechezară. Câinii ieşiră târâş de sub mese, adulmecând. Bărbaţii se ridicară de pe bănci. Leşul din braţele lui Ser Hosteen scânteia în lumina torţelor, într-o armură de promoroacă rozalie. Frigul de afară îi îngheţase sângele.

— Fiul fratelui meu Merrett. Hosteen Frey lăsă trupul pe podea, în faţa daisului. Măcelărit ca un porc şi îngropat sub un troian. Un băiat.

Walder cel Mic, se gândi Theon. *Cel mare.* Se uită la Rowan. *Sunt şase,* îşi aminti el. *Oricare dintre ele ar fi putut-o face.* Însă spălătoreasă îi simţi privirea.

— N-a fost lucrarea noastră, spuse ea.

— Taci! o preveni Abel.

Lordul Ramsay coborî de pe dais, îndreptându-se către băiatul mort. Tatăl lui se ridică mai încet, cu ochii lui spălăciţi, cu faţa încremenită, solemn.

— Asta e fapta unui nebun. Vocea lui era pentru prima oară destul de sonoră pentru a-i purta departe cuvintele. Unde-a fost găsit leşul?

— Sub fortăreaţa în ruină, lordul meu, răspunse Walter cel Mare. Cea cu garguie vechi. Mănuşile băiatului erau pline de sângele vărului lui. I-am spus să nu se ducă afară singur, dar el a zis că trebuia să găsească un bărbat care-i datora argint.

— Ce bărbat? întrebă Ramsay. Spune-mi numele lui. Arată-mi-l, băiete, şi-ţi fac o mantie din pielea lui.

— Nu mi l-a spus, lordul meu. Câştigase moneda aia la zaruri, doar atât a zis. Băiatul Frey şovăi. Nişte bărbaţi din Portul Alb l-au învăţat să joace zaruri. N-aş putea spune care, dar ei au fost.

— Lordul meu, tună Hosteen Frey, îl ştim pe omul care-a făcut-o. L-a ucis pe băiatul ăsta şi pe ceilalţi. Nu cu mâna lui, nu. E prea gras şi prea laş ca să ucidă singur. Dar el a dat porunca. Se întoarse spre Wyman Manderly. Tăgăduieşti?

Lordul de Portul Alb muşcă jumătate dintr-un cârnat.

— Mărturisesc… îşi şterse grăsimea de pe buze cu mâneca… mărturisesc că nu ştiu mare lucru despre sărmanul băiat. Scutierul Lordului Ramsay, nu-i aşa? Câţi ani avea flăcăul?

— Nouă, la ultima aniversare a numelui său.

— Atât de tânăr, zise Wyman Manderly. Deşi poate e o binecuvântare. Dac-ar fi trăit, ar fi crescut ca să devină un Frey.

Ser Hosteen izbi cu piciorul în tăblia mesei, azvârlind-o de pe suporţi peste pântecul umflat al Lordului Wyman. Cănile şi farfuriile zburară, carnaţii se împrăştiară pretutindeni şi o duzină de bărbaţi din clanul Manderly se ridicară în picioare înjurând. Unii înşfăcară cuţite, farfurii, carafe, orice putea servi drept armă.

Ser Hosteen Frey îşi smulse sabia lungă din teacă şi se năpusti spre Wyman Manderly. Lordul de Portul Alb încercă să se-arunce într-o parte, dar tăblia mesei îl ţintuia de scaun. Lama îi crestă trei din cele patru guşe împroşcând în jur, roşii şi strălucitori, stropi de sânge. Lady Walda ţipă ascuţit şi se încleştă de braţul soţului ei.

— Încetaţi, strigă Roose Bolton. *Opriţi nebunia asta.*

Oamenii lui se năpustiră într-acolo, în vreme ce bărbaţii din clanul Manderly săreau peste bănci, năvălind asupra Freyilor. Unul fandă spre Ser Hosteen cu un pumnal, însă cavalerul uriaş se răsuci şi-i tăie braţul din umăr. Lordul Wyman se săltă în picioare, dar numai ca să se prăbuşească. Bătrânul Lord Locke strigă după un maester în timp ce Manderly căzu pe podea cu un plescăit, ca o morsă izbită cu ciomagul, într-o baltă de sânge ce se lăţea întruna. În jurul lui, câinii se băteau pentru cârnaţi.

Fu nevoie de patruzeci de lăncieri de-ai Dreadfortului ca să-i despartă pe cei încăieraţi şi să pună capăt măcelului. În momentul acela, şase bărbaţi de la Portul Alb şi doi din clanul Frey zăceau morţi pe podea. Alţi doisprezece erau răniţi, iar unul dintre Băieţii Bastardului, Luton, murea zgomotos, strigându-şi mama în timp ce încerca să-şi îndese un pumn de maţe slinoase în rana căscată din

pântec. Lordul Ramsay îl amuţi împlântându-i în piept o suliţă smulsă din mâna unui om de-al lui Picioare-de-Oţel. Însă grinzile continuau să răsune de urlete, rugăciuni şi blesteme, de nechezatul subţire al cailor înspăimântaţi şi de mârâiturile căţelelor lui Ramsay. Walton Picioare-de-Oţel fu nevoit să lovească de douăsprezece ori cu coada suliţei în podea înainte de a se face suficientă linişte pentru ca Roose Bolton să poată fi auzit.

— Văd că vreţi sânge, spuse Lordul de Dreadfort.

Maesterul Rhodry stătea lângă el, cu un corb pe braţ. Penele negre ale păsării străluceau în lumina torţelor asemenea gudronului. *E udă,* îşi dădu seama Theon. *Iar în mâna lordului e un pergament. Şi ala trebuie să fie ud. Aripi întunecate, vorbe întunecate.*

— În loc să vă folosiţi săbiile unii asupra altora, le-aţi putea încerca împotriva Lordului Stannis. Lordul Bolton desfăşură pergamentul. Oastea lui e la trei zile de mers călare de aici, îngropată în zăpadă şi înfometată, iar eu unul am obosit să tot aştept bunul lui plac. Dacă sunteţi atât de nerăbdători să vă bateţi, puteţi da prima voastră lovitură. Ser Hosteen, cheamă-ţi cavalerii şi oştenii la porţile principale. Lord Wyman, adună-ţi oamenii de la Portul Alb la poarta de est. Vor ieşi şi ei la atac.

Sabia lui Hosteen Frey era roşie aproape până la mâner. Stropii de sânge îi împestriţau obrajii ca nişte pistrui. Îşi lăsă lama în jos, spunând:

— Cum porunceşte lordul meu. Dar, după ce-ţi aduc capul lui Stannis Baratheon, am de gând să-l termin de tăiat pe-al Lordului Untură.

Patru cavaleri din Portul Alb îl păzeau pe Lordul Wyman, în vreme ce Maesterul Medrick, aplecat asupra lui, se chinuia să-i oprească sângerarea.

— Trebuie să treci mai întâi de noi, ser, spuse cel mai vârstnic dintre ei, un bărbat cu barba căruntă şi chip aspru, pe a cărui tunică pătată de sânge se vedeau trei sirene argintii pe fond violet.

— Bucuros. De fiecare pe rând sau de toţi o dată, n-are nicio importanţă.

— *Ajunge!* tună Lordul Ramsay, agitându-şi suliţa însângerată. Încă o ameninţare şi vă spintec cu mâna mea. Nobilul meu tată a vorbit! Păstraţi-vă furia pentru impostorul Stannis.

Roose Bolton dădu aprobator din cap.

— Are dreptate. O să fie destul timp să vă luptaţi unii cu alţii după ce terminăm cu Stannis. Întoarse capul, cu ochii săi spălăciţi căutând prin sală până ce îl descoperiră pe Abel alături de Theon. Cântăreţule, strigă apoi, vino să ne cânţi ceva liniştitor.

Abel se înclină.

— Dacă asta-i face plăcere nobilului lord.

Se îndreptă agale spre dais, cu lăuta în mână, sărind cu sprinteneală peste un leş sau două, şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe masa înaltă. În vreme ce începea să cânte – o melodie tristă şi dulce pe care Theon Greyjoy nu o recunoscu – Ser Hosteen, Ser Aenys şi ceilalţi Frey se întoarseră cu spatele, pregătindu-se să-şi scoată caii din sală.

Rowan strânse braţul lui Theon.

— Baia. Trebuie să fie acum.

El se smuci, eliberându-se.

— Ziua? O să fim văzuţi.

— O să ne-ascundă zăpada. Eşti surd? Bolton îşi trimite cavalerii la atac. Trebuie s-ajungem la Regele Stannis înaintea lor.

— Dar… Abel…

— Abel îşi poate purta singur de grijă, murmură Veveriţa.

Asta e o nebunie. Disperată, nechibzuită, sortită eşecului. Theon îşi bău berea până la fund şi se ridică fără tragere de inimă.

— Găsiţi-vă surorile. E nevoie de o grămadă de apă ca să se umple cada doamnei mele.

Veveriţa se îndepărtă pe nesimţite, cu paşi uşori ca întotdeauna. Rowan îl scoase pe Theon din sală. De când îl găsiseră, ea şi surorile ei, în pădurea zeilor, una dintre ele îl urmărise pas cu pas, fără să-l scape din ochi nicio clipă.

N-aveau încredere în el. *De ce-ar avea? Înainte am fost Duhoare şi aş putea să fiu din nou. Duhoare, duhoare, rimează cu furişare.*

Afară continua să ningă. Oamenii de zăpadă înălţaţi de scutieri se transformaseră în nişte uriaşi monstruoşi, înalţi de trei metri şi hidos de diformi. El şi Rowan îşi croiau drum spre pădurea zeilor printre ziduri albe de zăpadă; poteca dintre fortăreaţă şi turn se transformase într-un păienjeniş de şanţuri de gheaţă, curăţate cu lopeţile oră de oră ca să nu fie acoperite. Era uşor să te rătăceşti în labirintul acela îngheţat, dar Theon Greyjoy îi cunoştea fiecare cotitură şi fiecare răspântie.

Până şi pădurea zeilor devenea albă. Pe lacul de sub copacul inimii se formase o pojghiţă de gheaţă, iar feţei cioplite în lemnul său palid îi crescuse o mustaţă din ţurţuri mărunţi. La ora aceea nu puteau spera să-i aibă pe zeii vechi numai pentru ei. Rowan îl trase pe Theon, îndepărtându-l de oamenii Nordului care se rugau în faţa copacului şi conducându-l către un loc ferit de lângă zidul cazărmilor, lângă o baltă de mâl cald, care putea a ouă clocite. Theon văzu că până şi mâlul îngheţase pe margini.

— Vine iarna…

Rowan îi aruncă o privire aspră.

— N-ai dreptul să rosteşti deviza Lordului Eddard. Nu tu. Niciodată. După ceea ce ai făcut…

— Şi voi aţi ucis un băiat.

— N-am fost noi. Ţi-am spus.

— Vorbele sunt vânt. *Nu sunt mai bune decât mine. Suntem la fel, întru totul.* I-aţi ucis pe ceilalţi, de ce nu şi pe el? Dick Gălbejitul…

— …duhnea la fel ca tine. Era un porc.

— Iar Micul Walder era un porcuşor. Omorându-l, aţi adus clanurile Frey şi Manderly la cuţite, a fost o mişcare abilă, aţi…

— *N-am fost noi.* Rowan îi înfipse mâna în gât şi-l lipi cu spatele de zidul cazărmii, cu faţa ei la doi centimetri de a lui. Spune-o înc-o dată şi-ţi smulg limba aia mincinoasă, fratricidule.

El zâmbi printre dinţii sparţi.

— N-o s-o faci. Aveţi nevoie de limba mea ca să vă trec de străjeri. Aveţi nevoie de minciunile mele.

Rowan îl scuipă în faţă. Pe urmă îi dădu drumul şi-şi şterse mâinile înmănuşate de coapse, ca şi cum s-ar fi murdărit atingându-l.

Theon ştia că n-ar fi trebuit s-o întărâte. În felul ei, era la fel de periculoasă ca Jupuitorul sau ca Damon Dansează-pentru-Mine. Însă el era îngheţat şi obosit, capul îi zvâcnea, nu dormise de câteva zile.

— Am făcut lucruri cumplite… i-am trădat pe ai mei, mi-am schimbat mantia, am poruncit să fie daţi morţii oameni care aveau încredere în mine… dar nu sunt fratricid.

— Da, băieţii Stark nu ţi-au fost niciodată fraţi. Ştim.

Era adevărat, dar nu asta voise el să spună. *Nu erau din sângele meu, dar, chiar şi aşa, nu le-am făcut niciun rău, niciodată. Cei doi pe care i-am ucis nu erau decât băieţii morarului.* Theon nu voia să se gândească la mama lor. O cunoştea pe nevasta morarului de ani buni, se şi culcase cu ea. *Sâni mari şi grei, cu sfârcuri largi, întunecate, o gură dulce, un râs vesel. Bucurii pe care n-o să le mai gust niciodată.*

Dar n-avea rost să-i spună lui Rowan ceva din toate astea. Nu l-ar fi crezut dacă nega, nu mai mult decât credea el când nega ea.

— Pe mâinile mele e sânge, dar nu sânge de frate, spuse, fără vlagă. Şi am fost pedepsit.

— Nu îndeajuns.

Rowan îi întoarse spatele.

Femeie neghioabă. Theon o fi fost zdrobit, dar încă mai avea un pumnal. Ar fi fost uşor să-l scoată şi să i-l înfigă între omoplaţi. Încă mai era în stare de atâta lucru, cu toţi dinţii lui lipsă şi cu cei sparţi, şi cu tot restul. Poate-ar fi fost chiar o faptă bună – un sfârşit mai rapid şi mai curat decât cel de care ar fi avut parte ea şi surorile ei, dacă le prindea Ramsay.

Duhoare ar fi făcut-o. *Ar fi făcut-o,* în speranţa că ar fi fost pe placul Lordului Ramsay. Târfele alea aveau de gând

să-i fure mireasa; Duhoare nu putea permite una ca asta. Însă vechii zei îl recunoscuseră, îl numiseră Theon. *Om de fier, am fost om de fier, fiul lui Balon Greyjoy şi moştenitorul legitim al ţinutului Pyke.* Cioturile degetelor îl mâncau şi îi zvâcneau, dar îşi lăsă pumnalul în teacă.

Când se întoarse, pe Veveriţă o însoţeau celelalte patru: sfrijita şi cărunta Myrtle, Willow Ochi-de-Vrăjitoare, cu lunga ei coadă împletită, Frenya cea cu mijloc gros şi sâni imenşi, Holly cu cuţitul ei. Îmbrăcate ca nişte servitoare, în mai multe straturi de stofă grosolană, cenuşie, purtau mantii de lână maronie, tivite cu blană albă de iepure. Fără săbii, văzu Theon. Fără securi, fără ciocane, fără nicio altă armă în afară de cuţite. Mantia lui Holly era prinsă cu o cataramă de argint, iar Frenya avea o centură din sfoară de cânepă, care-i înfăşură mijlocul de la şolduri până sub sâni. O făcea să pară încă şi mai masivă decât era.

Myrtle adusese un veşmânt de servitoare pentru Rowan.

— Curţile mişună de neghiobi, îi preveni ea. Au de gând să iasă călare.

— Îngenuncheaţi, spuse Willow, pufnind cu dispreţ. Lorzii lor suzerani au vorbit, ei trebuie să se supună.

— Vor muri, ciripi Holly, încântată.

— Şi ei, şi noi, zise Theon. Chiar dacă trecem de străji, cum aveţi de gând s-o scoateţi pe Lady Arya de-acolo?

Holly zâmbi.

— Şase femei intră, şase femei ies. Cine se uită la nişte servitoare? O s-o-mbrăcăm pe fata Stark ca pe Veveriţă.

Theon se uită la cea căreia îi spuneau astfel. *Sunt aproape la fel de înalte. S-ar putea să meargă.*

— Şi Veveriţă cum iese?

De data asta îi răspunse chiar ea.

— Ies pe fereastră şi cobor drept în pădurea zeilor. Aveam doisprezece ani când m-a luat fratele meu prima dată la sud de Zidul vostru. Acolo mi-am căpătat numele. Fratele meu a zis că semănăm cu o veveriţă urcându-se în copac. De atunci m-am urcat pe Zidul ăla de şase ori, dus şi întors. Cred că pot coborî pe un turn de piatră.

— Eşti mulţumit, renegatule? întrebă Rowan. Să-i dăm drumul.

Bucătăria cavernoasă a Winterfellului îşi avea propria sa clădire, la o bună distanţă de sălile principale ale castelului şi de fortăreţe, ca să nu se răspândească vreun incendiu. Înăuntru, mirosurile se schimbau de la o oră la alta – mereu câte o altă aromă de carne friptă, de praz şi de ceapă, de pâine proaspăt coaptă. Roose Bolton pusese străjeri la uşă. Cu atât de multe guri de hrănit, fiecare fărâmă de mâncare era preţioasă. Până şi bucătarii şi ajutoarele lor erau tot timpul sub supraveghere. Însă gărzile îl cunoşteau pe Duhoare. Şi le plăcea să-şi bată joc de el când venea după apa caldă pentru baia Doamnei Arya. Însă niciunul nu îndrăznea să meargă mai departe. Se ştia că Duhoare era „favoritul” Lordului Ramsay.

— Prinţul împuţiciunii a venit după apă fierbinte, anunţă un străjer când îşi făcu Theon apariţia în faţa lui, însoţit de cele şase slujnice. Le deschise larg uşa. Grăbiţi-vă, până nu iese tot aerul înmiresmat.

Înăuntru, Theon îl înşfăcă de braţ de unul dintre ajutorii de bucătar.

— Apă fierbinte pentru stăpâna mea, băiete! porunci el. Şase găleţi pline şi vezi să fie bună şi fierbinte. Lordul Ramsay o vrea rozalie şi curată.

— Da, stăpâne, răspunse băiatul. De îndată, stăpâne.

„De îndată” dură mai mult decât i-ar fi plăcut lui Theon. Niciunul dintre cazanele mari nu era curat, aşa că băiatul fu nevoit să frece unul înainte de a-l umple cu apă. Pe urmă păru să dureze o veşnicie până când începu să clocotească apa şi alte două veşnicii până când fură umplute şase găleţi de lemn. Toate femeile lui Abel aşteptau, cu feţele umbrite de glugi. *Fac totul aşa cum n-ar trebui.* Adevăratele slujnice flirtau întotdeauna cu bucătarii şi îi tachinau pe ajutorii lor, gustau din câte ceva, luau câte o îmbucătură din altceva. Rowan şi surorile ei uneltitoare nu voiau să atragă atenţia, dar tăcerea lor ursuză îi făcu în curând pe străjeri să le arunce priviri curioase.

— Unde sunt Maisie, Jez şi celelalte fete? îl întrebă unul dintre ei pe Theon. Cele care vin de obicei.

— Lady Arya a fost nemulţumită de ele, minţi el. Ultima oară, apa s-a răcit înainte de a ajunge în cadă.

Apa caldă umplu aerul cu nori de abur, topind fulgii de zăpadă care pluteau în vânt. Procesiunea se reîntoarse în labirintul şanţurilor cu pereţi de gheaţă. Apa se răcea, clipocind la fiecare pas. Potecile erau blocate de luptători: cavaleri cu tunici de lână şi mantii de blană, oşteni cu lănci pe umeri, arcaşi cărând arcuri neîncordate şi mănunchiuri de săgeţi, mercenari, grăjdari aducând caii de luptă. Oamenii Casei Frey purtau blazonul cu cele două turnuri, iar cei din Portul Alb aveau la vedere tritonul şi tridentul. Îşi făcură loc printre ei cu coatele, înaintând prin viscol în direcţia opusă, dar nimeni nu trase nicio sabie. Nu acolo. *Afară, în pădure, s-ar putea să fie altfel.*

O jumătate de duzină de oşteni din Dreadfort, toţi căliţi în luptă, păzeau uşile Marii Fortăreţe.

— Încă o afurisită de baie? se minună comandantul lor, când văzu găleţile cu apă aburindă. Îşi îndesase mâinile în subţiori, ferindu-le de frig. A mai făcut una aseară. Cât de mult se poate murdări o femeie în propriul ei pat?

Mai mult decât ştii tu, când împarte patul cu Ramsay, se gândi Theon, aducându-şi aminte de noaptea nunţii şi de lucrurile pe care fuseseră puşi să le facă el şi Jeyne.

— Porunca Lordului Ramsay.

— Atunci intraţi până nu îngheaţă apa, spuse comandantul.

Doi străjeri deschiseră uşile duble.

În holul de la intrare, aerul era aproape la fel de rece ca afară.

Holly îşi scutură zăpada de pe cizme şi îşi lăsă în jos gluga mantiei.

— Credeam c-o să fie mai greu.

Răsuflarea îi îngheţă în aer.

— Mai sunt străjeri şi la etaj, în faţa dormitorului stăpânului, o preveni Theon. Oamenii lui Ramsay.

Nu îndrăzni să-i numească Băieţii Bastardului, nu acolo.

Nu ştiai niciodată cine ar fi putut asculta.

— Ţineţi-vă capete în jos şi glugile ridicate.

— Fă cum spune el, Holly, zise Rowan. Sunt unii care-ţi cunosc chipul. Nu avem nevoie de necazuri.

Theon deschise drumul în susul treptelor. *Am mai urcat scările astea de o mie de ori.* Copil fiind, le urca în fugă, iar la coborâre sărea peste trei dintr-un salt. Odată sărise drept peste Bătrâna Nan şi o trântise la podea. Asta-i adusese cea mai cumplită bătaie pe care-o încasase vreodată la Winterfell, deşi pe lângă cele pe care i le trăgeau fraţii lui la Pyke fusese aproape o mângâiere. El şi Robb purtaseră multe lupte eroice pe treptele acelea, lovindu-se unul pe altul cu săbii de lemn. Fusese un antrenament bun, căci îi ajutase să înţeleagă cât de greu era să-ţi croieşti drum în susul unei scări în spirală luptându-te cu un duşman hotărât. Lui Ser Rodrik îi plăcea să spună că un luptător bun putea ţine în loc o sută, opunându-li-se cu tărie.

Însă asta se petrecuse cu mult timp în urmă. Acum erau morţi cu toţii. Jory, bătrânul Ser Rodrik, Lordul Eddard, Harwin şi Hullen, Cayn şi Desmond şi Tom Grăsanul, Alyn cu visurile lui pline de isprăvi cavalereşti, Mikken, cel care-i dăduse prima sabie adevărată. Chiar şi Bătrâna Nan, mai mult ca sigur.

Şi Robb. Robb, care-i fusese lui Theon un frate mai bun decât oricare dintre fiii născuţi din sământa lui Balon Greyjoy. *Ucis la Nunta Roşie, măcelărit de clanul Frey. Ar fi trebuit să fiu cu el. Unde mă aflam? Ar fi trebuit să mor cu el.*

Theon se opri atât de brusc, încât Willow aproape că i se urcă în spate. Uşa dormitorului lui Ramsay era chiar în faţa lui. Şi o păzeau doi dintre Băieţii Bastardului, Alyn Ursuzul şi Mârâitul.

Probabil că vechii zei sunt de partea noastră. Mârâitul n-avea limbă, iar Alyn Ursuzul n-avea minte, aşa-i plăcea Lordului Ramsay să zică. Unul era brutal şi celălalt josnic, dar amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii slujind la Dreadfort. Făceau ce li se cerea.

— Am apă fierbinte pentru Lady Arya, le spuse Theon.
— Încearcă să te speli tu, Duhoare, îi răspunse Alyn Ursuzul. Miroşi a pişat de cal.
Mârâitul mormăi în semn că era de acord. Sau poate că zgomotul se voise un hohot de râs. Însă Alyn descuie uşa şi Theon le făcu semn femeilor să intre.
În camera aceea nu mijiseră zorii. Umbrele acopereau totul. Un ultim buştean trosnea abia auzit în mijlocul tăciunilor aproape stinşi din cămin şi o lumânare pâlpâia pe masă, alături de patul gol, cu aşternuturi mototolite. *Fata a dispărut,* se gândi Theon. *S-a aruncat pe fereastră, de disperare.* Dar ferestrele încăperii aveau, ca pavăză împotriva viscolului, obloane pecetluite cu cruste de zăpadă adusă de vânt şi cu chiciură.
— Unde e? întrebă Holly.
Surorile ei îşi goliră găleţile în cada de lemn, mare şi rotundă. Frenya închise uşa camerei şi se propti cu spatele în ea.
— *Unde e?* întrebă din nou Holly.
Afară suna un corn. *O trâmbiţă. Freyii se grupează pentru luptă.* Theon simţea o mâncărime în degetele lipsă.
Apoi o zări. Se refugiase în cel mai întunecos colţ al dormitorului, pe podea, încovrigată sub un morman de piei de lup. N-ar fi văzut-o dacă n-ar fi tremurat. Jeyne trăsese blănurile peste ea ca să se-ascundă. *De noi? Sau îl aştepta pe nobilul ei soţ?* La gândul că Ramsay şi-ar fi putut face apariţia, îşi dori să ţipe.
— Doamna mea.
Theon nu se putea convinge să-i spună Arya şi nu-ndrăznea să-i zică Jeyne.
— Nu e nevoie să te-ascunzi. Ele ne sunt prietene.
Blănurile se clintiră. Un ochi se uită în afară, strălucind de lacrimi. *Întunecat, prea întunecat. Un ochi căprui.*
— Theon?
— Lady Arya. Rowan se apropie. Trebuie să vii cu noi, repede. Am venit să te ducem la fratele tău.
— Frate? Chipul fetei se ivi de sub blănurile de lup. N-am… n-am niciun frate.

A uitat cine e. Şi-a uitat numele.

— Aşa e, zise Theon, dar cândva ai avut fraţi. Trei. Robb şi Bran şi Rickon.

— Sunt morţi. Acum nu mai am niciun frate.

— Ai un frate vitreg, zise Rowan. Lordul Cioară, ăsta e.

— John Snow?

— O să te ducem la el, dar trebuie să vii imediat.

Jeyne îşi trase blănurile de lup către bărbie.

— Nu. E o păcăleală. E el, e… stăpânul meu, dulcele meu stăpân, el v-a trimis, e o încercare, ca să fie sigur că-l iubesc. Da, da, îl iubesc mai presus de orice. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Spuneţi-i, spuneţi-i. O să fac ce vrea… orice vrea… cu el sau… sau cu câinele sau… vă rog… nu e nevoie să-mi taie picioarele, n-o să încerc să fug niciodată, o să-i dăruiesc fii, jur, jur…

Rowan fluieră încetişor.

— Zeii să-l blesteme pe omul ăsta!

— Sunt o fată *bună,* se smiorcăi Jeyne. M-au instruit.

Willow se încruntă.

— S-o oprească cineva din plâns. Străjerul ăla e mut, nu surd. Or s-o audă.

— Ridic-o, renegatule. Holly îşi ţinea cuţitul în mână. Ridic-o sau o ridic eu. *Trebuie să plecăm.* Ridic-o pe fofoloanca asta mică şi scutur-o, să-i dai puţin curaj.

— Şi dacă ţipă? întrebă Rowan.

Suntem morţi cu toţii, se gândi Theon. *Le-am spus că o nebunie,* dar nu m-a ascultat nimeni. Abel îi condamnase. Toţi cântăreţii erau pe jumătate nebuni. În cântece, eroul o salvează întotdeauna pe fecioară din castelul monstrului, dar viaţa nu era un cântec, nu mai mult decât era Jeyne Arya Stark. *Ochii ei au culoarea nepotrivită. Şi aici nu e niciun erou, sunt numai târfe.* Dar îngenunche totuşi alături de ea, trase în jos blănurile, îi atinse obrazul.

— Mă cunoşti. Sunt Theon, ţi-aduci aminte? Şi eu te cunosc. Îţi ştiu numele.

— Numele meu? Ea clătină din cap. Numele meu… este…

El îi puse un deget pe buze.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum trebuie să taci. Vino cu noi. Cu mine. O să te ducem departe de-aici. Departe de el.

Ea făcu ochii mari.

— Te rog, şopti. Oh, te rog.

Theon îşi strecură mâna într-a ei. Cioturile degetelor pierdute îl furnicară când o trase în picioare. Blănurile de lup căzură din jurul ei. Sub ele era goală, cu sânii mici şi palizi acoperiţi de urme de dinţi. Theon o auzi pe una dintre femei suspinând. Rowan îi îndesă în mâini un maldăr de haine.

— Îmbrac-o. Afară e frig.

Veveriţa îşi scosese lenjeria şi scotocea într-un cufăr sculptat, din lemn de cedru, căutând ceva călduros. În cele din urmă se hotărî asupra unui pieptar vătuit de-al lui Ramsay şi a unei perechi de pantaloni vechi care-i fâlfâiau în jurul picioarelor ca pânzele unei corăbii în toiul furtunii.

Cu ajutorul lui Rowan, Theon o îmbrăcă pe Jeyne Poole în hainele Veveriţei. *Dacă zeii sunt buni şi străjerii orbi, s-ar putea să treacă.*

— Acum o să ieşim şi-o să coborâm treptele, îi spuse fetei. Ţine-ţi capul în jos şi gluga ridicată. Mergi după Holly. Nu fugi, nu plânge, nu vorbi şi nu privi pe nimeni în ochi.

— Stai aproape de mine, zise Jeyne. Nu mă părăsi!

— O să fiu chiar lângă tine, îi făgădui Theon în timp ce Veveriţa se strecura în patul Doamnei Arya şi-şi trăgea pătura în sus.

Frenya deschise uşa dormitorului.

— I-ai făcut o baie bună, Duhoare? întrebă Alyn Ursuzul când ieşiră.

Mârâitul o ciupi pe Willow de sâni când trecu pe lângă el. Avuseseră noroc că o alesese pe ea. Dac-ar fi atins-o pe Jeyne, probabil că fata ar fi ţipat. Iar Holly i-ar fi deschis beregata cu cuţitul ascuns în mânecă. Willow se mulţumi să se răsucească, îndepărtându-se, şi-şi văzu de drum.

Pentru o clipă, Theon se simţi aproape îmbătat de izbândă. *Nici măcar nu s-au uitat. N-au văzut. Am scos fata*

chiar pe sub nasul lor!

Dar pe trepte teama îi reveni. Dacă se întâlneau cu Jupuitorul, cu Damon Dansează-pentru-Mine, sau cu Walton Picioare-de-Oţel? Sau cu Ramsay însuşi? *Zeii să mă apere! Nu cu Ramsay, cu oricine în afară de el.* La ce folosea că scoseseră fata pe furiş din camera ei? Erau încă în castel, cu toate porţile închise şi blocate cu drugi, cu meterezele pline de străjeri. Probabil că străjile din exteriorul fortăreţei aveau să-i oprească. Holly şi cuţitul ei nu putea fi de mare folos împotriva a şase bărbaţi în zale, cu săbii şi suliţe.

Dar străjerii de afară erau ghemuiţi lângă uşi, cu spatele către vântul de gheaţă şi către zăpada spulberată. Nici măcar comandantul lor nu făcu decât să le arunce o privire rapidă. Theon se simţi săgetat de milă pentru el şi pentru oamenii lui. Ramsay avea să-i jupoaie pe toţi după ce-avea să afle că-i dispăruse mireasa şi nici măcar nu suporta gândul la ceea ce urmau să păţească Alyn Ursuzul şi Mârâitul.

La nici zece metri de uşă, Rowan şi surorile ei aruncară găleţile goale. Marea Fortăreaţă dispăruse deja din vedere în spatele lor. Curtea era o pustietate albă, plină de sunete pe jumătate auzite, care stârneau ecouri stranii în mijlocul viscolului. Şanţurile de gheaţă li se înălţau în jur, mai întâi până la genunchi, apoi până la mijloc, apoi ajungând mai sus de capetele lor. Erau în inima Winterfellului, castelul îi înconjura din toate părţile, dar nu vedeau nici urmă de el. Ar fi putut crede cu uşurinţă că se rătăciseră în mijlocul Ţinutului Iernii Veşnice, la o mie de leghe dincolo de Zid.

— E frig, scânci Jeyne Poole, înaintând cu paşi împleticiţi alături de Theon.

Şi-o să fie în curând şi mai frig. Dincolo de zidurile castelului îi aştepta iarna, cu dinţii ei de gheaţă. *Dacă ajungem atât de departe.*

— Pe aici, spuse, când ajunseră într-un loc unde se intersectau trei şanţuri.

— Frenya, Holly, mergeţi cu ei, zise Rowan. Noi o să-l însoţim pe Abel. Nu ne aşteptaţi.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se afundă în zăpadă, îndreptându-se spre Sala Mare. Willow şi Myrtle se grăbiră pe urmele ei, cu mantiile fluturându-le în vânt.

Din ce în ce mai nebuneşte, se gândi Theon Greyjoy. Cu toate cele şase femei ale lui Abel, evadarea păruse posibilă într-o prea mică măsură; cu numai două părea imposibilă. Dar merseseră prea departe ca s-o ducă pe fată înapoi în camera ei şi să pretindă că nu se întâmplase nimic din toate astea, niciodată. O prinse pe Jeyne de braţ şi o conduse pe potecă, spre Poarta Crenelurilor. *Numai o jumătate de poartă,* îşi reaminti sigur. *Chiar dacă străjerii ne lasă să ne continuăm drumul, n-avem cum să trecem prin zidul exterior.* Străjile nu-l opriseră pe Theon în alte nopţi, dar fusese întotdeauna singur. Nu putea trece atât de simplu cu trei femei după el, iar dacă paznicii se uitau sub glugă şi o recunoşteau pe mireasa Lordului Ramsay…

Cărarea cotea la stânga. Acolo, în faţa lor, dincolo de un văl de ninsoare, se căsca Poarta Crenelurilor, flancată de doi străjeri. Înfăşuraţi în lână, blană şi piele, păreau tot atât de mari ca nişte urşi. Suliţele din mâinile lor aveau doi metri şi jumătate.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre cei doi.

Theon nu-i recunoscu vocea. Aproape toate trăsăturile bărbatului erau acoperite de eşarfa din jurul feţei. Nu i se zăreau decât ochii.

— Duhoare, tu eşti?

Da, avu de gând să spună. În schimb se auzi răspunzând:

— Theon Greyjoy. Am… v-am adus nişte femei.

— Trebuie să fi-ngheţat, băieţi, sărmanii de voi! zise Holly. Uite, lasă-mă să te-ncălzesc.

Se strecură pe lângă vârful suliţei şi-şi ridică mâna spre faţa străjerului, desprinzându-i eşarfa pe jumătate îngheţată ca să-l sărute pe gură. Iar când li se atinseră buzele, lama ei îi pătrunse în carnea gâtului, chiar sub ureche. Theon văzu ochii bărbatului căscându-se. Pe buzele lui Holly era sânge când se retrase cu un pas şi tot sânge picura dintre ale lui când căzu.

Al doilea străjer încă mai căsca nedumerit gura când Frenya îi înşfăcă mânerul suliţei. Se luptară o clipă, smucind-o, până când femeia îi smulse arma dintre degete şi îl pocni cu capătul gros peste tâmplă. În timp ce bărbatul dădea înapoi împleticindu-se, ea răsuci suliţa şi îi înfipse vârful în pântece cu un mormăit.

Jeyne Poole scoase un ţipăt subţire, strident.

— Oh, nemernic blestemat! zise Holly. Asta o să-i aducă pe-ngenuncheaţi grămadă peste noi şi nu mă-nşel. *Fugiţi!*

Theon astupă gura lui Jeyne cu o mână, o înşfăcă de mijloc cu cealaltă şi o trase dincolo de străjerul mort şi de cel în agonie, prin poartă şi peste şanţul îngheţat. Şi poate că vechii zei încă mai vegheau asupra lor: podul mobil fusese coborât, ca să le îngăduie apărătorilor Winterfellului să traverseze mai repede către şi dinspre crenelurile exterioare. Din spatele lor se auzi alarma şi zgomotul unor picioare în fugă, apoi sunetul unei trâmbiţe de pe meterezele zidului interior.

Pe podul mobil, Frenya rămase pe loc şi se întoarse.

— Plecaţi. O să-i opresc pe-ngenuncheaţi aici.

Încă mai strângea suliţa însângerată în mâinile ei mari.

Theon se clătina pe picioare când ajunse la baza scării. Îşi aruncă fata pe umeri şi începu să urce. Jeyne încetase să se mai zbată, şi apoi era o făptură atât de mică… dar treptele erau alunecoase din cauza gheţii de sub zăpada pufoasă şi la jumătatea drumului căzu într-un genunchi când piciorul lui îşi pierdu sprijinul. Îl săgetă o durere atât de cumplită, încât aproape că scăpă fata şi, preţ de o jumătate de secundă, se temu că nu putea să meargă mai departe. Dar Holly îl săltă din nou în picioare şi împreună reuşiră în sfârşit s-o urce pe Jeyne pe metereze.

În timp ce se sprijineau de un crenel, respirând cu greutate, Theon auzi ţipete jos, unde Frenya se lupta cu o duzină de străjeri în zăpadă.

— Încotro? strigă el la Holly. Unde mergem? Cum ieşim?

Furia de pe faţa lui Holly se transformă în groază.

— Oh, fir-aş să fiu blestemată! Frânghia! Izbucni într-un râs isteric. Frânghia e la Frenya.

Apoi mormăi şi se apucă de pântec. Din măruntaie îi răsărea o săgeată de arbaletă. Când îşi înfăşură mâna în jurul ei, sângele i se scurse printre degete.

— Îngenuncheaţii sunt pe zidul interior…, icni, înainte ca o a doua săgeată să îi apară între sâni.

Se agăţă de cel mai apropiat crenel şi căzu. Zăpada pe care o desprinse izbindu-se de ea o îngropă cu o bufnitură surdă.

În stânga lor se auziră strigăte. Jeyne Poole se holba în jos, la Holly, în vreme ce pătura de zăpadă de deasupra ei îşi schimba culoarea din alb în roşu. Pe zidul interior, arbaletierul îşi reîncărca arma, Theon o ştia. Dădu s-o ia la dreapta, dar şi de acolo se apropiau oameni, alergând către ei cu săbiile în mâini. De departe, dinspre nord, se auzi sunetul cornului. *Stannis,* se gândi el, cu frenezie. *Stannis e singura noastră speranţă, dacă putem ajunge la el.* Vântul urla, iar Theon şi fata erau prinşi în cursă.

Arbaleta pocni. Săgeata trecu pe lângă el, la mai puţin de treizeci de centimetri, zdruncinând crusta de zăpadă îngheţată care astupa golul cel mai apropiat dintre creneluri. Nu se zărea nici urmă de Abel, Rowan, Veveriţa şi celelalte. El şi fata erau singuri. *Dacă ne prind vii, ne vor duce la Ramsay.*

Theon o înşfăcă pe Jeyne de mijloc şi sări.

DAENERYS

Cerul era de un albastru nemilos, fără nicio fărâmă de nor. *Cărămizile se vor coace în curând în soare,* se gândi Dany. *Jos, pe nisip, luptătorii vor simţi căldura prin tălpile sandalelor.*

Jhiqui îi trase veşmântul alunecos de mătase în josul umerilor, apoi o ajută să intre în bazin, pentru baie. Lumina soarelui abia răsărit licărea pe apă, întreruptă de umbra unui curmal.

— Chiar dacă arenele trebuie redeschise, e nevoie să fie Înălţimea Ta de faţă? întrebă Missandei, spălând părul reginei.

— Jumătate din Meereen va fi acolo ca să mă vadă, inimă blândă.

— Înălţimea Ta, aceasta imploră să-i îngădui să spună că jumătate din Meereen va fi acolo ca să vadă cum sângerează şi cum mor oameni.

Nu se înşală, ştia regina, *dar n-are nicio importanţă.*

Dany fu în curând atât de curată cât putea vreodată să fie. Se ridică împroşcând uşor apa. Picăturile i se scurgeau în josul picioarelor şi-i împodobeau sânii. Soarele se ridica pe cer şi oamenii ei aveau să se adune în curând. Ar fi preferat să plutească toată ziua în bazinul înmiresmat, mâncând fructe îngheţate de pe tăvi de argint şi visând la o casă cu uşă roşie, dar o regină nu-şi aparţine sieşi, ci poporului său.

Jhiqui aduse un prosop moale şi o uscă tamponând-o.

— Ce *tokar* doreşti astăzi, *khaleesi?* întrebă Irri.

— Pe cel de mătase galbenă.

Regina iepurilor nu putea fi văzută fără urechile ei pleoştite. Mătasea galbenă era uşoară şi răcoroasă, iar jos, în arenă, avea să fie suficient de cald ca să-i apară băşici pe piele. *Nisipurile roşii vor arde tălpile celor care urmează să moară.*

— Iar peste el, vălurile lungi, roşii.

Aveau să-mpiedice vântul să-i sufle nisip în gură. *Iar roşul va ascunde orice pată de sânge.*

În vreme ce Jhiqui peria părul reginei şi Irri îi vopsea unghiile, cele două fete trăncăneau încântate despre luptele zilei. Missandei îşi făcu din nou apariţia.

— Înălţimea Ta, regele te invită să i te alături după ce vei fi îmbrăcată. Iar Prinţul Quentyn a sosit cu dornishenii. Te imploră să le-ngădui să-ţi vorbească, dacă asta-ţi face plăcere.

Azi prea puţine-mi fac plăcere.

— Într-o altă zi.

La baza Marii Piramide aştepta Ser Barristan, alături de un palanchin deschis, bogat împodobit, înconjurat de Fiarele de Bronz. *Ser Bunic,* se gândi Dany. În ciuda vârstei, părea înalt şi frumos în armura pe care i-o dăruise.

— Aş mai fericit dacă ai avea azi o gardă alcătuită din Nepătaţi, Înălţimea Ta, spuse bătrânul cavaler, în timp ce Hizdahr se ducea să-şi salute vărul. Jumătate dintre aceste Fiare de Bronz sunt sclavi eliberaţi, nepuşi la încercare.

Iar cealaltă jumătate sunt meereeni de o loialitate îndoielnică, lăsă el nerostit. Selmy nu avea încredere în meereeni, nici măcar în ţestele-rase.

— Şi vor rămâne nepuşi la încercare până când o vom face.

— O mască poate ascunde multe lucruri, Înălţimea Ta. Bărbatul din spatele măştii de bufniţă e aceeaşi bufniţă care te-a apărat ieri şi alaltăieri? Cum am putea ştii?

— Cum o să aibă Meereenul vreodată încredere în Fiarele de Bronz, dacă eu nu am? În spatele măştilor sunt bărbaţi curajoşi. Îmi pun viaţa în mâinile lor. Dany zâmbi, cu gândul la el. Te frământi prea mult, ser. Dacă te am alături, ce altă apărare îmi mai e de trebuinţă?

— Sunt un om bătrân, Înălţimea Ta.

— Şi Vânjosul Belwas va fi lângă mine.

— Precum spui. Ser Barristan îşi coborî vocea. Înălţimea Ta. Am eliberat-o pe Meris, cum ai poruncit. Înainte de a pleca, a cerut să-ţi vorbească. Aşa că am ascultat-o eu.

Pretinde că Prinţul Zdrenţăros intenţiona de la bun început să-i aducă pe Hoinari de partea ta. De aceea a trimis-o să trateze cu tine în taină, dar dornishenii i-au demascat şi i-au trădat înainte de a fi avut timp să-şi atingă ţelul în felul ei.

Trădare în altă trădare, se gândi regina, obosită. *O să se termine vreodată?*

— Cât de mult crezi din toate astea, ser?

— Mai nimic, Înălţimea Ta, dar acestea au fost cuvintele ei.

— Vor trece de partea noastră, dacă va fi nevoie?

— Ea spune că da. Dar pentru un preţ.

— Plăteşte-l.

Meereenul avea nevoie de fier, nu de aur.

— Prinţul Zdrenţăros vrea mai mult decât nişte monede, Înălţimea Ta. Meris spune că doreşte Pentosul.

— Pentosul? Ochii ei se îngustară. Cum i-aş putea da Pentosul? E la o jumătate de lume distanţă.

— E dispus să aştepte, aşa a sugerat Meris. Până când vom porni spre Westeros.

Şi dacă nu vom pleca niciodată într-acolo?

— Pentosul e al pentoshilor. Iar Magister Illyrio se află în Pentos. El a aranjat căsătoria mea cu Drogo şi mi-a dat ouăle de dragon. El te-a trimis la mine, aşa cum i-a trimis şi pe Belwas şi pe Groleo. Îi datorez foarte multe. Şi n-o să-mi plătesc datoria dând oraşul lui unui mercenar. Nu.

Barristan îşi înclină fruntea.

— Înălţimea Ta e înţeleaptă.

— Ai mai văzut vreodată o zi de un atât de bun augur, iubirea mea? întrebă Hizdahr zo Loraq când ea i se realătură.

O ajută să urce în palanchin, unde stăteau alături două tronuri înalte.

— Probabil de bun augur pentru tine. Dar mai puţin pentru cei care trebuie să moară înainte de apusul soarelui.

— Toţi oamenii trebuie să moară, dar nu pot avea toţi o moarte glorioasă, cu uralele oraşului răsunându-le în

urechi. Îşi ridică o mână către oştenii de la uşi. Deschideţi.

Piaţa din faţa piramidei era pavată cu cărămizi de diferite culori şi căldura se înălţa din ele în valuri licăritoare. Oamenii viermuiau pretutindeni. Unii erau purtaţi în litiere sau în jilţuri, alţii călăreau pe măgari, majoritatea mergeau pe jos. Nouă din zece se îndreptau spre vest, înaintând în josul străzii late, pavate cu cărămizi, către arena lui Daznak. Când zăriră palanchinul ieşind din piramidă, uralele se ridicară din mijlocul celor din apropiere şi se răspândiră în întreaga piaţă. *Ce bizar,* se gândi regina. *Mă aclamă în aceeaşi piaţă în care am ţintuit cândva o sută şaizeci şi trei dintre Marii Stăpâni.*

O tobă imensă mergea în fruntea procesiunii regale, deschizându-i drumul pe străzi. Între fiecare două bătăi, un herald cu ţeasta rasă, într-o tunică din discuri de aramă lustruite, striga cerând mulţimii să se dea la o parte.

BUMM.

— Sosesc!

BUMM.

— Faceţi loc!

BUMM.

— Regina!

BUMM.

— Regele!

BUMM.

În spatele tobei mărşăluiau Fiarele de Bronz, în rânduri de câte patru. Unii aveau bâte, alţii bastoane; toţi purtau fuste plisate, sandale de piele şi mantii din pătrate de toate culorile, ca un ecou al cărămizilor multicolore ale Meereenului. Măştile le străluceau în soare: mistreţi şi tauri, şoimi şi bâtlani, lei şi tigri şi urşi, şerpi cu limba despicată şi bazilișci hidoşi.

Vânjosul Belwas, care nu putea suferi caii, mergea în fruntea lor în vesta lui cu ţinte, cu pântecul maroniu şi plin de cicatrice zgâlţâindu-se la fiecare pas. Irri şi Jhiqui îl urmau călare, împreună cu Aggo şi Rakharo, apoi venea Reznak, purtat într-un jilţ ornamentat, cu un acoperământ care-i ferea capul de soare. Ser Barristan călărea în partea

lui Danny, cu armura strălucind în lumină. Mantia lungă îi flutura, prinsă de umeri, tot atât de albă ca osul. Ceva mai în spate se afla Quentyn Martell, prinţul dornishean, alături de cei doi însoţitori ai săi.

Coloana se târa încet în josul străzii lungi, pavate cu cărămizi.

BUMM.

— Sosesc!

BUMM.

— Regina noastră!

BUMM.

— Regele nostru!

BUMM.

— Faceţi loc!

Dany îşi auzea slujnicele contrazicându-se, în spatele ei, în privinţa câştigătorului ultimei înfruntări a zilei. Jhiqui îl prefera pe uriaşul Goghor, care semăna mai degrabă a taur decât a om, mai ales cu inelul de bronz din nas. Irri susţinea cu insistenţă că biciul lui Belaquo Sfarmă-Oase avea să aducă sfârşitul uriaşului. *Slujnicele mele sunt dothraki,* îşi spuse ea. *Moartea călăreşte împreună cu fiecare khalasar.* În ziua în care se măritase cu Khal Drogo, *arakh*-urile străfulgeraseră la ospăţul ei de nuntă, iar oamenii muriseră în vreme ce alţii beau şi mâncau. Printre călăreţi, moartea şi viaţa mergeau mână în mână şi se credea că sângele vărsat putea să binecuvânteze o căsnicie. Iar noua ei căsătorie urma să se îmbibe în curând de sânge. Cât de binecuvântată avea să fie!

BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, se auzi toba, într-un ritm mai grăbit decât înainte, dintr-odată furios şi nerăbdător. Ser Barristan îşi trase sabia când coloana se opri brusc între piramida roz cu alb a lui Pahl şi cea verde cu negru a lui Naqqan.

Dany se întoarse.

— De ce ne-am oprit?

Hizdahr se ridică în picioare.

— Drumul e blocat.

Un palanchin zăcea răsturnat în calea lor, de-a

curmezişul. Unul dintre purtătorii lui căzuse pe cărămizi, doborât de căldură.

— Ajutaţi-l pe omul ăla, ordonă Dany. Luaţi-l din drum înainte de-a fi călcat în picioare şi daţi-i mâncare şi apă. Arată de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură de două săptămâni.

Ser Barristan se uită neliniştit în stânga şi în dreapta. Pe terase se zăreau feţe ghiscari, privind în jos cu ochi reci, nepăsători.

— Înălţimea Ta, nu-mi place oprirea asta. Ar putea fi o cursă. Fiii Harpiei…

— … au fost îmblânziţi, declară Hizdahr zo Loraq. De ce-ar vrea să-i facă vreun rău reginei mele, când m-a luat pe mine ca rege şi consort al său? Acum ajutaţi-l pe omul ăla, aşa cum a poruncit dulcea mea regină.

O prinse pe Dany de mână şi zâmbi.

Fiarele de Bronz făcură ce li se ceruse. Daenerys îi urmări.

— Înainte de venirea mea, purtătorii ăştia era sclavi. Eu i-am eliberat. Însă palanchinul n-a devenit mai uşor.

— Aşa e, zise Hizdahr, dar oamenii sunt acum plătiţi ca să-i poarte greutatea. Înainte de venirea ta, deasupra bărbatului căzut ar fi stat un supraveghetor, brăzdându-i pielea spatelui cu un bici. Acum însă e ajutat.

Era adevărat. O Fiară de Bronz cu mască de mistreţ îi oferise purtătorului de lectică un burduf cu apă.

— Presupun că trebuie să fiu recunoscătoare pentru aceste izbânzi mărunte, spuse regina.

— Un pas, apoi următorul şi în curând vom alerga. Vom făuri împreună un nou Meereen.

Strada se eliberase în sfârşit.

— Ne continuăm drumul?

Ce altceva ar fi putut să facă ea, dacă nu să dea din cap, încuviinţând? *Un pas, apoi următorul, dar încotro mă îndrept?*

La porţile arenei lui Daznak stăteau doi luptători imenşi din bronz, încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Unul mânuia o sabie, iar celălalt o secure; sculptorul îi

înfăţişase în momentul în care se ucideau unul pe altul, armele şi trupurile lor alcătuind o arcadă deasupra capetelor.

Arta mortală, se gândi Dany.

Văzuse arenele de luptă de multe ori, de pe terasa ei. Cele mai mici punctau faţa oraşului ca nişte ciupituri de vărsat; cele mai mari erau răni purulente, roşii, sângerânde. Însă niciuna nu se compara cu aceea. Vânjosul Belwas şi Ser Barristan îi încadrară când ea şi nobilul ei soţ trecură pe sub sculptura în bronz, pentru a-şi face apariţia în partea de sus a unui imens castron de cărămidă, încercuit de şiruri inelare de bănci ce coborau către partea din spate, fiecare având o altă culoare.

Hizdahr zo Loraq o conduse în jos, trecând prin inelele de culoare neagră, violet, albastră, verde, albă, galbenă şi portocalie în drum către cel roşu, unde cărămizile stacojii imitau culoarea nisipului de dedesubt. În jurul lor, negustorii ambulanţi vindeau cârnaţi din carne de câine, cepe prăjite şi căţeluşi încă nenăscuţi înfipţi în câte un băţ, dar Dany n-avea nevoie de nimic din toate astea. Hizdahr umpluse loja lor cu carafe de vin răcit în gheaţă şi cu apă îndulcită, cu smochine, curmale, pepeni şi rodii, cu nuci, cu ardei şi cu un vas mare cu lăcuste în miere.

— Lăcuste! strigă Vânjosul Belwas, înşfăcând vasul şi începând să le ronţăie după ce şi le îndesa în gură cu pumnul.

— Sunt delicioase. Ar trebui să le guşti, iubirea mea, o sfătui Hizdahr. Au fost tăvălite prin mirodenii înainte de a fi date prin miere, aşa că sunt deopotrivă dulci şi picante.

— Asta m-ajută să înţeleg de ce transpiră Belwas, spuse Dany, dar cred c-o să mă mulţumesc cu smochine şi curmale.

În partea opusă a arenei, Graţiile, în veşminte unduitoare, stăteau grupate în jurul siluetei austere a Galazzei Galare, singura îmbrăcată în verde. Marii Stăpâni din Meereen ocupau băncile roşii şi portocalii. Femeile erau ascunse sub văluri, iar bărbaţii îşi pieptănaseră şi-şi lăcuiseră părul sub formă de coarne, mâini şi ţepuşe.

Rudele lui Hizdahr din străvechiul clan Loraq păreau să prefere *tokarurile* purpurii şi indigo, în vreme ce membrii clanului Pahl erau vârstaţi în roz şi alb. Reprezentanţii Yunkaiului erau cu toţii în galben şi umpleau lojile de lângă cea a regelui, însoţiţi cu toţii de sclavi şi de servitori. Meereeneni de obârşie modestă se înghesuiau pe inelele din partea superioară, la mai mare distanţă de carnaj. Băncile negre şi violete, cele mai de sus şi cele mai îndepărtate de nisip, erau pline de sclavi eliberaţi şi de oameni de rând. Daenerys văzu că şi mercenarii fuseseră plasaţi tot acolo, căpitanii lor fiind aşezaţi printre oştenii de rând. Zări faţa îmbătrânită a Oacheşului Ben, precum şi favoriţii de un roşu fierbinte ai lui Barbă-nsângerată şi lungile lui cozi împletite.

Nobilul ei soţ se ridică în picioare şi-şi înălţă braţele.

— *Mari Stăpâni!* Regina mea a venit aici astăzi ca să-şi arate dragostea pentru voi, poporul ei. Prin bunăvoinţa şi cu îngăduinţa sa, vă ofer acum arta voastră mortală. *Meereen!* Las-o pe Regina Daenerys să-ţi audă dragostea!

Zece mii de gâtlejuri îşi urlară mulţumirile; apoi douăzeci de mii; apoi toate. Nu-i strigau numele, pe care puţini îl puteau pronunţa.

— Mamă! scandau în schimb; în vechea limbă moartă a Ghisului cuvântul era *Mhysa!*

— *Mhysa! Mhysa! Mhysa!* strigară, bătând din picioare şi plesnindu-se peste pântece, până când întreaga arenă păru să se cutremure.

Dany lăsă sunetul să se reverse asupra ei. *Nu sunt mama voastră,* ar fi vrut să le strige drept răspuns, *sunt mama sclavilor voştri, a fiecărui băiat care-a murit vreodată pe aceste nisipuri în vreme ce voi vă îndopaţi cu lăcuste în miere.* În spatele ei, Reznak se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Luminăţia Ta, ascultă cum te iubesc!

Nu, ea o ştia, *îşi iubesc arta mortală.* Când uralele începură să-şi piardă puterea, îşi îngădui să se aşeze. Loja lor era în umbră, însă ei îi zvâcnea capul.

— Jhiqui, strigă, apă-ndulcită, dacă vrei. Am gâtul foarte

uscat.

— Khrazz va avea onoarea să ucidă primul astăzi, îi spuse Hizdahr. N-a existat niciodată un luptător mai bun.

— Vânjosul Belwas a fost mai bun, pretinse Vânjosul Belwas.

Khrazz era meereen, dintr-o familie modestă – un bărbat înalt, cu o perie de păr ţeapăn, roşu spre negru, coborându-i spre ceafă pe mijlocul capului. Potrivnicul lui era un suliţaş din Insulele Verii, cu pielea de culoarea ebonitei, ale cărui lovituri îl ţinură o vreme pe Khrazz la distanţă, dar, odată ce izbuti să ajungă cu sabia lui scurtă la o distanţă mai mică decât lungimea suliţei, nu mai avu de făcut decât munca unui măcelar. După ce o încheie, Khrazz tăie inima bărbatului negru, o ridică deasupra capului, roşie şi picurând de sânge, şi muşcă din ea.

— Khrazz crede că inimile unor bărbaţi curajoşi îl fac mai puternic, spuse Hizdahr.

Jhiqui îşi murmură aprobarea. Dany mâncase cândva inima unui armăsar, ca să-i dea putere fiului ei nenăscut… dar asta nu-l salvase pe Rhaego când i-l omorâse *maegi* în pântec. *Trei trădări vei cunoaşte. Ea a fost prima, Jorah a doua, Oacheşul Ben Plumm a treia.* Oare trădările se terminaseră?

— Ah! făcu încântat Hizdahr. Acum urmează Motanul Bălţat. Uită-te cum se mişcă, regina mea. Un poem pe două picioare.

Vrăjmaşul găsit de Hizdahr pentru poemul umblător era la fel de înalt ca Goghor şi la fel de lat în spate ca Belwas, dar se mişca încet. Lupta se purta la nici doi metri de loja lui Dany când Motanul Bălţat îi reteză tendoanele de deasupra pulpelor. Când căzu în genunchi, motanul îi puse un picior pe spate şi o mână în jurul gâtului şi i-l deschise de la o ureche la alta. Nisipurile roşii îi sorbiră sângele şi vântul ultimele cuvinte. Mulţimea îşi urlă aprobarea.

— Luptă urâtă, moarte frumoasă, spuse Vânjosul Belwas. Vânjosului Belwas nu-i place când ţipă.

Terminase lăcustele cu miere. Râgâi şi luă o înghiţitură zdravănă de vin.

Bărbaţi cu pielea palidă din Qarth, negri din Insulele Verii, dothraki cu piele arămie, tyroshi cu bărbi albastre, oameni-miei, oameni din Jogos Nhai, bărbaţi posaci din Braavos, pitici din cei cu pielea dungată din junglele Sothorosului – veniseră din toate colţurile lumii să moară în arena lui Daznak.

— Acesta promite mult, dulceaţa mea, spuse Hizdahr despre un lysean tânăr, cu păr lung şi blond ce flutura în vânt… dar potrivnicul lui îi înfipse mâna în păr, îl dezechilibră şi îl spintecă. Mort, părea chiar mai tânăr decât cu sabia în mână.

— Un băiat, spuse Dany. Nu era decât un băiat.

— Şaisprezece ani, sublinie Hizdahr. Un bărbat în toată firea, care-a ales de bunăvoie să-şi rişte viaţa pentru aur şi pentru glorie. Azi nu mai moare niciun copil în arena lui Daznak, după cum a avut regina mea înţelepciunea să decreteze.

O altă izbândă măruntă. Poate că nu-mi pot face poporul mai bun, îşi spuse ea, *dar pot încerca măcar să-l fac mai puţin rău.*

Daenerys ar fi interzis şi luptele între femei, dar Barsena Păr-Negru protestase, susţinând că dreptul să-şi rişte viaţa îi aparţinea în aceeaşi măsură ca unui bărbat. Regina îşi dorise să interzică şi şotiile, luptele ilare în care ologii, piticii şi babele se pocneau unii pe alţii cu topoare, torţe şi ciocane (şotia era considerată cu atât mai amuzantă, cu cât luptătorii erau mai stângaci), dar Hizdahr îi spusese că oamenii ar fi iubit-o mai mult dacă ar fi râs împreună cu ei şi argumentase că, fără astfel de giumbuşlucuri, ologii, piticii şi babele ar fi murit de foame. Aşa că Dany cedase.

Existase şi obiceiul osândei la luptă în arenă, pentru toţi vinovaţii de încălcarea legii; regina fusese de acord să fie reluat, dar numai pentru anumite fărădelegi.

— Ucigaşii şi siluitorii pot fi siliţi să lupte, ca şi aceia care nu renunţă la sclavie, dar nu şi hoţi sau datornicii.

Însă luptele între animale continuau să fie îngăduite. Dany privi un elefant care scăpă repede de o haită de şase

lupi roşii. Pe urmă un taur fu stârnit împotriva unui urs, într-o luptă sângeroasă, care lăsă ambele animale sfâşiate şi în agonie.

— Carnea nu e irosită, îi puse Hizdahr. Bucătarii pregătesc din leşuri o tocană sănătoasă pentru toţi cei flămânzi. Orice om care se-nfăţişează la Porţile Destinului poate primi un castron.

— O lege bună, spuse Dany. *Legile voastre bune sunt atât de puţine.* Trebuie să ne-asigurăm că tradiţia asta se va păstra.

După înfruntarea dintre animale urmă falsa bătălie, în arenă aflându-se şase pedestraşi împotriva a şase călăreţi, cei dintâi înarmaţi cu scuturi şi săbii lungi, iar ceilalţi cu *arakh*-uri dothraki. Falşii cavaleri purtau platoşe de zale, în timp ce falşii dothraki n-aveau niciun fel de armură. La început călăreţii părură să fie în avantaj, doborându-şi doi potrivnici sub copitele cailor şi tăind urechea unui al treilea, însă cavalerii supravieţuitori începură să atace apoi caii şi călăreţii ajunseră rând pe rând să cadă din şa şi să fie măcelăriţi, spre marele dezgust al lui Jhiqui.

— Ăsta n-a fost un *khalasar* adevărat, spuse ea.

— Sper că resturile lor nu ajung în tocana voastră sănătoasă, spuse Dany, în timp ce morţii căsăpiţi erau scoşi din arenă.

— Ale cailor da, răspunse Hizdahr. Ale oamenilor nu.

— Carnea de cal şi cepele te fac puternic, zise Belwas.

După bătălie urmă prima şotie a zilei, o înfruntare între doi pitici care maimuţăreau un turnir, aduşi de unul dintre nobilii yunkai invitaţi de Hizdahr. Unul călărea pe un câine, iar celălalt pe o scroafă. Armurile lor de lemn fuseseră proaspăt vopsite, aşa că pe una se vedea cerbul uzurpatorului Robert Baratheon, iar pe cealaltă leul de aur al Casei Lannister. Asta se făcuse, evident, pentru plăcerea ei. Giumbuşlucurile lor îl făcură în curând pe Belwas să izbucnească într-un râs zgomotos, dar zâmbetul lui Dany era abia schiţat şi silit. Când piticul în roşu căzu din şa şi începu să alerge după scroafa lui prin nisip în timp ce piticul de pe câine galopa în urma lui pocnindu-l

peste fund cu o sabie de lemn, ea spuse:

— E încântător şi prostesc, însă…

— Ai răbdare, dulceaţa mea, zise Hizdahr. Sunt pe punctul să dea drumul leilor.

Daenerys îl privi uimită.

— Lei?

— Trei. Piticii nu se aşteaptă la asta.

Ea se încruntă.

— Piticii au săbii de lemn. Armuri de lemn. Cum te-aştepţi să lupte cu leii?

— Jalnic, răspunse Hizdahr, deşi poate ne vor surprinde. Mai mult ca sigur o să-nceapă să ţipe, s-alerge şi să-ncerce să iasă din arenă. De aceea se numeşte un asemenea spectacol şotie.

Dany nu era încântată.

— O interzic.

— Blândă regină, nu vrei să-ţi dezamăgeşti poporul.

— Mi-ai jurat că luptătorii vor fi oameni în toată firea, care-au acceptat de bunăvoie să-şi rişte vieţile pentru aur şi pentru onoruri. Piticii ăştia n-au acceptat să înfrunte leii cu săbii de lemn. O s-opreşti şotia. Acum.

Buzele regelui se crispară. Pentru o clipă, lui Dany i se păru că zăreşte o străfulgerare de mânie în privirea lui calmă.

— Cum porunceşti.

Hizdahr îl chemă cu un semn pe maestrul de arenă.

— Fără lei, spuse el, când omul veni în fugă, cu un bici în mână.

— Nici măcar unul, Luminăţia Ta? Unde e hazul?

— Regina mea a vorbit. Piticilor n-o să li se facă niciun rău.

— Mulţimii n-o să-i placă.

— Atunci adu-o pe Barsena. Ar trebui să-i mulţumească.

— Luminăţia Ta ştie cel mai bine.

Maestrul de arenă pocni din bici şi strigă nişte porunci. Piticii fură scoşi din arenă, cu porc şi cu câine cu tot, în timp ce spectatorii îşi şuierau dezaprobarea şi aruncau în ei cu pietre şi cu fructe stricate.

Un strigăt se înălţă când pe nisip intră cu paşi mari Barsena Păr Negru, cu goliciunea ascunsă doar de sandale şi de pânza din jurul şoldurilor. Înaltă, negricioasă, de vreo treizeci de ani, mergea cu graţia ameninţătoare a unei pantere.

— Barsena e foarte iubită, spuse Hizdahr, în timp ce zgomotul creştea în arenă. E cea mai curajoasă femeie pe care-am văzut-o vreodată.

— Lupta cu fetele nu-i o vitejie, zise Vânjosul Belwas. Lupta cu Vânjosul Belwas ar fi o vitejie.

— Azi o să înfrunte un mistreţ, anunţă Hizdahr.

Da, se gândi Dany, *fiindcă n-ai reuşit să găseşti o femeie care să se lupte cu ea, indiferent cât i-ai fi îngroşat punga.*

— Şi s-ar părea că nu cu o sabie de lemn.

Mistreţul era un animal uriaş, cu colţi lungi cât antebraţul unui bărbat, cu ochii mici înotând în furie. Se întrebă dacă animalul care-l ucisese pe Robert Baratheon fusese la fel de fioros. *O fiară cumplită şi o moarte cumplită.* Pentru o clipă, aproape că se simţi cuprinsă de milă pentru Uzurpator.

— Barsena e foarte rapidă, comentă Reznak. O să danseze cu mistreţul, Luminăţia Ta, şi o să-l taie felii când o să treacă pe lângă ea. O să fie scăldat în sânge înainte de a cădea, o să vezi.

Lupta începu exact aşa cum spusese el. Mistreţul atacă. Barsena se feri răsucindu-se şi lama ei fulgeră argintie în soare.

— Are nevoie de o suliţă, spuse Ser Barristan, în vreme ce Barsena scăpa de al doilea atac al fiarei cu o săritură boltită. Nu te lupţi aşa cu un mistreţ.

Vorbea exact ca un bunic bătrân şi sâcâitor, cum spunea Daario întotdeauna.

Lama Barsenei se înroşea, dar mistreţul se opri în curând. *E mai ager la minte decât un taur,* îşi dădu seama Dany. *N-o să mai atace.* Barsena înţelese şi ea lucrul ăsta. Ţipând, se apropie treptat de mistreţ, aruncându-şi cuţitul dintr-o mână într-alta. Când animalul se trase înapoi, înjură şi-i crestă râtul, încercând să-l provoace… şi izbuti.

De data asta săritura ei veni cu o clipă prea târziu şi un colţ îi sfâşie piciorul stâng de la genunchi până la încheietura de sus.

Un geamăt se desprinse din treizeci de mii de piepturi. Apucându-se de piciorul sfâşiat, Barsena scăpă cuţitul şi încercă să se îndepărteze şchiopătând, dar mistreţul o atacă din nou când abia dacă mărise distanţa dintre ei cu o jumătate de metru. Dany întoarse capul.

— Asta a fost o vitejie? îl întrebă pe Vânjosul Belwas când pe întinderea nisipului răsună un ţipăt.

— E o vitejie să te lupţi cu porcii, dar nu e o vitejie să ţipi atât de tare. Îl răneşte pe Vânjosul Belwas în urechi. Eunucul îşi frecă stomacul umflat, pe care se încrucişau cicatrice albe, vechi. Îl face pe Vânjosul Belwas să-i fie rău şi-n burtă.

Mistreţul îşi îngropa râtul în pântecele Barsenei şi începu să-i smulgă măruntaiele. Mirosul era mai mult decât putea îndura regina. Căldura, muştele, strigătele mulţimii… *Nu pot respira.* Îşi ridică vălul şi îl lăsă să fluture în cădere. Îşi scoase şi *tokarul.* Perlele zăngăniră uşor, lovindu-se una de alta când desfăşură mătasea.

— *Khaleesi?* întrebă Irri. Ce faci?

— Îmi scot urechile de iepure.

O duzină de bărbaţi înarmaţi cu suliţe pentru vânătoarea de mistreţi intrară în fugă pe nisip, ca s-alunge animalul de lângă leş şi să-l ducă înapoi, în ţarcul lui. Maestrul de arenă îi însoţea, ţinând în mână un bici lung, cu ţepi. În timp ce plesnea mistreţul, regina se ridică.

— Ser Barristan, vrei să mă duci în siguranţă înapoi, în grădina mea?

Hizdahr părea nedumerit.

— Mai urmează şi altele. O şotie, şase femei bătrâne şi încă trei lupte. Belaquo şi Goghor!

— Belaquo o să câştige, declară Irri. Asta se ştie.

— Nu se ştie, zise Jhiqui. Belaquo o să moară.

— Unul o să moară sau o să moară celălalt, spuse Dany. Iar cel care-o să trăiască o să moară în altă zi. Asta a fost o greşeală.

— Vânjosul Belwas a mâncat prea multe lăcuste. Pe faţa lui lată, maronie, se vedea o privire îngreţoşată. Vânjosul Belwas are nevoie de lapte.
Hizdahr nu-i dădu nicio atenţie eunucului.
— Luminăţia Ta, oamenii din Meereen au venit să celebreze cununia noastră. I-ai auzit aclamându-te. Nu le respinge dragostea.
— Au aclamat urechile mele pleoştite, nu pe mine. Scoate-mă din abatorul ăsta, bărbate.
Auzea respiraţia zgomotoasă a mistreţului, strigătele suliţaşilor, pocnetele biciului maestrului de arenă.
— Dulce doamnă, nu! Mai rămâi încă puţin. Pentru şotie şi pentru o ultimă luptă. Închide ochii, nimeni n-o să vadă. Se vor uita la Belaquo şi la Ghogor. Nu e momentul să…
Pe chipul lui undui o umbră. Zarva şi ţipetele încetară. Zece mii de glasuri amuţiră. Toţi ochii se îndreptară spre cer. O adiere caldă mătură obrajii lui Dany şi ea auzi fâlfâitul aripilor acoperindu-i bătăile inimii. Doi suliţaşi o rupseră la fugă, căutând adăpost. Maestrul de arenă înţepeni. Mistreţul se întoarse la Barsena fornăind. Vânjosul Belwas gemu, alunecă de pe locul lui, căzând în genunchi.
Deasupra lor, dragonul se roti, întunecat în faţa soarelui. Avea solzii negri, iar ochii, coarnele şi plăcile de pe spate, roşii ca sângele, întotdeauna cel mai mare dintre cei trei, sălbaticul Drogon crescuse încă şi mai mult. Aripile lui întinse, negre ca smoala, aveau şase metri de la un vârf la altul. În trecere pe deasupra nisipului, le flutură o singură dată şi sunetul păru un tunet. Mistreţul îşi înălţă capul fornăind… şi flăcările îl înghiţiră, foc negru cu răbufniri roşii. La nouă metri distanţă, Dany simţi valul de căldură. Ţipetele animalului în agonie păreau aproape omeneşti. Drogon se apropie de leş şi îşi înfipse ghearele în carnea fumegândă. Când începu să se hrănească, nu făcu nicio deosebire între Barsena şi mistreţ.
— Oh, zei, gemu Reznak, *o mănâncă!*
Seneşalul îşi acoperi gura. Vânjosul Belwas voma zgomotos. Peste chipul prelung şi palid al lui Hizdahr zo

Loraq trecu o expresie stranie – în parte spaimă, în parte poftă trupească, în parte încântare. Îşi linse buzele. Dany îi văzu pe oamenii lui Pahl revărsându-se în susul treptelor, cu mâinile încleştate de *tokare* şi împiedicându-se în franjuri în graba lor de a fugi. Alţii îi urmară. Unii alergau, îmbrâncindu-se. Majoritatea rămaseră pe locurile lor.

Un bărbat îşi atribui rolul unui erou.

Era unul dintre suliţaşii trimişi să mâne mistreţul înapoi, în ţarcul lui. Poate era beat sau nebun. Poate o iubise în taină pe Barsena Păr Negru, sau auzise zvonurile despre micuţa Hazzea. Poate nu era decât un om simplu, care-şi dorea să ajungă în cântecele barzilor. Se repezi înainte, cu suliţa pentru mistreţi în mână. Călcâiele lui împroşcau sângele roşu şi de pe bănci se ridicară strigăte. Drogon îşi înălţă capul, cu sânge picurându-i dintre dinţi. Eroul îi sări în spate şi-şi repezi vârful de fier al suliţei către baza gâtului lung, acoperit de solzi.

Dany şi Drogon urlară într-un singur glas.

Eroul se apăsă pe suliţă, folosindu-şi greutatea ca să răsucească vârful, înfigându-l mai adânc. Drogon se arcui în sus, cu un şuier de durere. Izbi cu coada într-o parte. Ea îi văzu capul rotindu-se în vârful gâtului lung, de şarpe, îi văzu aripile negre desfăcându-se. Omorâtorul-de-dragoni îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe nisip. Încerca să se ridice în picioare când colţii dragonului i se închiseră în jurul antebraţului.

— Nu!

Atât mai avu timp să strige. Drogon îi smulse braţul din umăr şi-l aruncă într-o parte, aşa cum ar fi aruncat un câine un rozător într-o gaură de şobolani.

— Ucideţi-l! le strigă Hizdahr zo Loraq celorlalţi suliţaşi. *Ucideţi fiara!*

Ser Barristan o ţinea strâns.

— Uită-te în altă parte, Luminăţia Ta.

— Dă-mi drumul!

Dany se răsuci, scăpând din strânsoarea lui. Lumea păru să-ncetinească în clipa în care trecu dintr-un salt peste parapet. Când ateriza pe solul arenei îşi pierdu o sanda.

Alergând, simţea între degete nisipul, fierbinte şi aspru. Ser Barristan o striga. Vânjosul Belwas continua să vomite. Ea alergă mai repede.

Şi suliţaşii alergau. Unii către fiară, cu suliţele în mâini. Alţii se grăbeau să scape cu fuga, aruncându-şi armele. Eroul se zvârcolea pe nisip, cu sângele strălucitor revărsându-i-se din ciotul zdrenţuit al umărului. Suliţa lui rămăsese înfiptă în gâtul lui Drogon, fâlfâind când dădea din aripi. Din rană se înălţa fum. Când se apropiară ceilalţi suliţaşi, dragonul scuipă foc, scăldând doi oameni în flăcări negre. Coada lui biciui aerul în lateral, izbindu-l pe maestrul de arenă care i se furişa în spate şi rupându-l în două. Un alt atacator încercă să-l înjunghie în ochi, până când dragonul îl prinse între fălci şi-i sfâşie pântecul. Meereenenii ţipau, blestemau, urlau. Dany auzi paşii cuiva lovind nisipul în urma ei.

— Drogon! strigă ea. *Drogon!*

Capul lui se răsuci. Dintre dinţi i se înălţă fum. Şi sângele îi fumega, acolo unde picura pe pământ. Bătu din nou din aripi, stârnind un vârtej furtunos de nisip stacojiu. Dany se împletici în norul roşu fierbinte, tuşind. El clănţăni.

— Nu! atât avu ea timp să spună.

Nu, nu pe mine, nu mă mai cunoşti? Dinţii negri se închiseră la câţiva centimetri de faţa ei. *A vrut să-mi smulgă capul.* Dany se împiedică de leşul maestrului de arenă şi căzu pe spate.

Drogon urlă. Sunetul umplu arena. Dany se simţi înghiţită de suflul unui cuptor. Gâtul lung şi solzos al fiarei se întinse către ea. Când i se deschise gura, îi zări bucăţi de os sfărâmat şi de carne carbonizată între dinţii întunecaţi. Ochii lui erau lichid încins. *Mă uit în iad, dar nu-ndrăznesc să-mi desprind privirea.* Nu fusese niciodată atât de sigură de ceva. *Dacă fug, o să mă ardă şi-o să mă-nghită.* În Westeros, septonii vorbeau despre şapte iaduri şi despre şapte raiuri, dar Cele Şapte Regate şi zeii lor erau departe. Dacă murea acolo, se întrebă Dany, oare zeul cal al dothrakilor avea să despice iarba şi s-o ceară

pentru *khalasar*-ul său înstelat, ca să poată călări pe câmpiile nopţii alături de cel care-i fusese soare şi stele? Sau zeii furioşi ai Ghisului aveau să-şi trimită harpiile ca să-i înşface sufletul şi s-o târască în jos, către chinuri? Drogon îi urlă chiar în faţă, cu răsuflarea destul de fierbinte ca să-i băşice pielea. Dany îl auzi pe Ser Barristan Selmy în dreapta ei, strigând:

— *La mine!* Încearcă-mă pe mine. Aici. *La mine!*

Apoi se văzu reflectară în focul mocnit din adâncurile roşii ale ochilor lui Drogon. Ce mică părea, ce nevolnică, ce firavă şi ce înspăimântată. *Nu-l pot lăsa să-mi vadă frica.* Râcâi nisipul, trăgându-se către leşul maestrului de arenă şi degetele îi măturară mânerul biciului. Atingându-l, se simţi mai curajoasă. Pielea era caldă, vie. Drogon urlă din nou, un sunet atât de puternic, încât ea fu cât pe ce să scape biciul. Dinţii lui clănţăniră către ea.

Dany îl lovi.

— *Nu!* ţipă, învârtind biciul din toate puterile.

Capul dragonului zvâcni către spate.

— *Nu!* strigă ea din nou. *NU!*

Ţepii biciului brăzdară botul fiarei. Drogon se ridică, acoperind-o cu umbra aripilor. Ea îi plesni cu biciul pântecele solzos, înainte şi înapoi, până când începu s-o doară braţul. Gâtul lui lung, ca un şarpe, se curbă ca un arc. Şuieră, scuipând foc negru în jos, către ea, Dany se avântă pe sub flăcări, învârtind biciul şi strigând:

— *Nu, nu, nu! JOS!*

El răspunse cu un urlet plin de spaimă şi de furie, plin de durere. Aripile îi fluturară o dată, de două ori…

… şi se strânseră. Dragonul scoase un ultim şuierat şi se întinse pe burtă. Din rana făcută de suliţă i se prelingea sânge negru, fumegând când picura pe nisipul pârjolit. *E carne zămislită din foc,* se gândi ea, *şi aşa sunt şi eu.*

Daenerys Targaryen sări în spatele dragonului, înşfăcă suliţa şi o smulse. Vârful îi era pe jumătate topit, fierul încins la roşu strălucea. Ea o azvârli într-o parte. Drogon se răsuci sub ea, cu muşchii unduindu-i când îşi adună puterile. Aerul era îngroşat cu nisip. Regina nu putea să

vadă, nu putea să respire, nu putea să gândească. Aripile negre bubuiră ca tunetul şi nisipurile stacojii începură deodată să cadă, îndepărtându-se de ea.

Ameţită, Dany închise ochii. Când îi redeschise, îi întrezări pe meereenii de sub ea printr-o ceaţă de lacrimi şi praf, scurgându-se în susul treptelor şi apoi pe străzi.

Avea biciul încă în mână. Lovi uşor gâtul lui Drogon, strigând:

— Mai sus!

Cealaltă mână i se încleştă de solzii lui, scrijelind cu degetele ca să găsească de ce să se-agaţe. Aripile negre şi late ale lui Drogon loveau aerul. Dany îi simţea căldura între coapse. Şi inima ei părea gata să plesnească. *Da,* se gândi, *da, acum, acum, fă-o, fă-o, du-mă, du-mă. ZBOARĂ!*

JON

Tormund Năpasta Uriaşilor nu era înalt, dar zeii îi dăruiseră un piept lat şi un pântece masiv. Mance Rayder îl numise Tormund Suflătorul Cornului fiindcă avea plămâni atât de puternici şi se spunea că râsul său putea desprinde zăpada de pe crestele munţilor. Când era furios, urletele lui îi aminteau lui Jon de mugetele unui mamut.

În ziua aceea, Tormund urlă de multe ori şi din toate puterile. Răgi, răcni, izbi cu pumnul în masă atât de tare încât o carafă cu apă se răsturnă şi se vărsă. Un corn cu mied se afla întotdeauna la îndemâna lui, aşa că saliva pe care-o împroşca ori de câte ori îşi rostea ameninţările era îndulcită cu miere. Îl numi pe Jon Snow laş, mincinos şi renegat, îl înjură fiindcă era un îngenuncheat pidosnic negru la suflet, un tâlhar şi o cioară, îl învinui că voia să le-o tragă în fund oamenilor liberi. Îşi azvârli cornul de două ori spre capul lui Jon, dar numai după ce îl golise. Tormund nu era omul care să irosească bunătate de mied. Jon îl lăsă să reverse totul asupra lui. Nu-şi ridică niciodată vocea şi nu răspunse ameninţărilor cu alte ameninţări, dar nici nu cedă mai mult decât era pregătit s-o facă.

În cele din urmă, când umbrele după-amiezii se lungeau în jurul cortului, Tormund Năpasta Uriaşilor – Mare Orator, Suflătorul Cornului şi Spărgătorul de Gheaţă, Tormund Pumn de Fier, Consortul Ursoaicelor, Vorbitorul cu Zeii şi Tatăl Oştirilor – întinse mâna.

— Atunci, s-a făcut şi zeii să mă ierte. Ştiu că există o sută de mame care n-o vor face niciodată.

Jon strânse mâna întinsă. Prin minte îi trecură cuvintele legământului său: *Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul şi lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi şi scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor.* Pentru el avea un refren nou: *Sunt străjerul care-a deschis porţile şi a lăsat*

duşmanul să treacă dincolo de ele. Ar fi dat orice ca să afle că făcea ce trebuia să facă. Dar mersese prea departe, nu se mai putea întoarce.

— S-a făcut cu bine, zise el.

Strânsoarea lui Tormund zdrobea oasele. Măcar atât nu se schimbase în privinţa lui. Şi barba îi rămăsese la fel, deşi faţa de sub acel hăţiş de păr alb se subţiase vizibil şi pe obrajii roşcovani i se întipăriseră riduri adânci.

— Mance ar fi trebuit să te ucidă când a avut ocazia, spuse el, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să preschimbe mâna lui Jon în terci şi-n oase. Aur pentru fiertura de ovăz şi băieţi… un preţ nemilos. Ce s-a-ntâmplat cu flăcăul încântător pe care l-am cunoscut?

L-au făcut Lord Comandant.

— Un târg cinstit lasă ambele părţi nemulţumite, aşa am auzit spunându-se. Trei zile?

— Dacă trăiesc până-atunci. Unii dintre ai mei mă vor scuipa când vor auzi condiţiile astea. Tormund dădu drumul mâinii lui Jon. Şi ciorile tale vor bodogăni, le cunosc. Şi-ar trebui să le cunosc. Am omorât mai mulţi dintre voi, pidosnicii negri, decât sunt în stare să număr.

— Ai face bine să nu pomeneşti de asta cu voce atât de puternică după ce-o să vii în sudul Zidului.

— Ha! râse Tormund.

Nici asta nu se schimbase. Încă mai râdea des şi cu uşurinţă.

— Înţelepte cuvinte. N-aş vrea să mă omorâţi voi, ciorilor, ciugulindu-mă. Îl bătu pe Jon pe spate. Când toţi oamenii mei vor fi în siguranţă, dincolo de Zidul vostru, vom împărţi o-mbucătură de carne şi nişte mied. Până atunci…

Sălbaticul îşi scoase brasarda de pe braţul stâng şi i-o aruncă lui Jon, apoi făcu acelaşi lucru cu cea de pe dreptul.

— Prima ta plată. Am astea de tata, iar el le are de la tatăl lui. Acum sunt ale tale, bastard negru şi hoţ.

Brasardele erau din aur vechi, greu, masiv, gravate cu runele de demult ale Primilor Oameni. Tormund Năpasta

Uriaşilor le purta de când îl ştia Jon; păreau să facă parte din el, asemenea bărbii.

— Braavosii le vor topi, pentru aur. Asta pare o ruşine. Poate-ar trebui să le păstrezi.

— Nu. Nu vreau să se spună că Tormund Pumn de Fier i-a pus pe oamenii liberi să renunţe la comorile lor în vreme ce el le-a păstrat pe-ale lui. Zâmbi larg. Dar o să păstrez inelul pe care-l port în jurul membrului. Mult mai mare decât fleacurile astea mărunte. Tu l-ai putea purta la gât.

Jon nu putu să nu râdă.

— Ai rămas acelaşi.

— Oh, ba nu. Zâmbetul i se topi ca zăpada vara. Nu mai sunt omul care-am fost la Castelul Afurisit. Am văzut prea multă moarte, prea multe lucruri cumplite. Cei doi fii ai mei… Durerea îi schimonosi trăsăturile. Dormund a fost doborât în lupta pentru Zid şi încă nu devenise bărbat. Unul dintre cavalerii regelui a făcut-o, un nemernic în oţel cenuşiu din cap până-n picioare, cu fluturi de noapte pe scut. Am văzut când l-a tăiat, dar băiatul meu a murit înainte de-a ajunge la el. Şi Torwynd… pe el mi l-a luat frigul. Întotdeauna a fost bolnăvicios băiatul ăsta. A murit pur şi simplu într-o noapte. Mai rău, până să ştim c-a murit, s-a şi ridicat, palid şi cu ochi albaştri. A trebuit să-l dau gata cu mâna mea. A fost greu, Jon. Îi ochi îi străluciră lacrimi. Ca să zic adevărul, nu era cine ştie ce bărbat, dar fusese cândva băieţelul meu şi-l iubeam.

Jon îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare atât de rău.

— De ce? N-ai făcut-o tu. E sânge pe mâinile tale, da, la fel ca pe ale mele. Dar nu al lui. Tormund clătină din cap. Încă mai am doi fii puternici.

— Şi fiica ta…?

— Munda. Asta readuse zâmbetul lui Tormund. L-a luat pe Ryk Lance-Lungă de bărbat, dacă-ţi vine să crezi. Dacă mă-ntrebi pe mine, băiatul e mai mult mădular decât minte, dar se poartă destul de bine cu ea. I-am spus că, dacă-i face vreodată vreun rău, îi smulg bărbăţia şi-l bat măr cu ea. Îi dădu lui Jon încă o palmă zdravănă. E timpul

să te-ntorci. Dacă te mai ţin mult, o să-şi închipuie că te mâncăm.

— În zori, atunci. Peste trei zile. Mai întâi băieţii.

— Te-am auzit când ai spus asta de primele zece ori, cioară. S-ar putea crede că-ntre noi nu-i niciun strop de încredere. Scuipă. Mai întâi băieţii, da. Mamuţii merg pe drumul ocolit. Asigură-te că-s aşteptaţi la Rondul de Est. Eu o să m-asigur că la afurisita ta de poartă nu-i nicio încăierare, că nu dă nimeni năvală. O să stăm frumos şi-n ordine, ca răţuştele-n şir. Şi eu voi fi mama-raţă. Ha!

Tormund îl conduse pe Jon afară din cort.

Afară, ziua era strălucitoare, fără niciun nor. Soarele se reîntorsese pe cer după două săptămâni de absenţă şi, către sud, Zidul se înălţa albastru-alburiu, scânteind. Jon auzise o vorbă de la bărbaţii mai bătrâni din Castelul Negru: *Zidul are mai multe toane decât Aerys, Regele Nebun,* sau, uneori, *Zidul are mai multe toane decât o femeie.* În zilele noroase, părea să fie din piatră albă. În nopţile fără lună era negru ca tăciunele. În timpul viscolelor, părea cioplit în zăpadă. Dar în zile ca aceea nu-l puteai lua drept altceva în afară de gheaţă. În zile ca aceea scânteia, strălucitor precum cristalul unui septon, cu toate zgârieturile şi crăpăturile conturate de soare, în timp ce curcubeie îngheţate dansau şi piereau în spatele văluririlor sale translucide. În zile ca aceea, Zidul era frumos.

Cel mai mare dintre fiii lui Tormund stătea lângă cai, de vorbă cu Leathers. Printre oamenii liberi i se spunea Toregg cel Înalt. Deşi avea abia cu vreo doi centimetri mai mult decât Leathers, îşi depăşea tatăl cu treizeci. Hareth, băiatul voinic din Oraşul Cârtiţei numit Calul, stătea ghemuit lângă foc, cu spatele la ceilalţi doi. El şi Leathers erau singurii însoţitori pe care şi-i adusese Jon la negociere; mai mulţi ar fi fost priviţi drept un semn de frică, deşi douăzeci de oameni nu i-ar fi fost de mai mare folos decât doi, dacă Tormund ar fi avut de gând să verse sânge. Nălucă era singura apărare de care-avea nevoie Jon; lupul străvechi putea s-adulmece vrăjmaşii, chiar şi pe aceia care-şi ascundeau duşmănia sub zâmbete.

Însă Nălucă plecase. Jon îşi scoase o mănuşă neagră, îşi potrivi două degete în gură şi fluieră.

— *Nălucă!* La mine.

De deasupra se auzi fâlfâitul neaşteptat al unor aripi. Corbul lui Mormont zbură de pe creanga unui stejar bătrân şi se cocoţă pe şaua lui Jon.

— *Porumb,* strigă el. *Porumb, porumb, porumb.*

— Şi tu m-ai urmărit?

Jon întinse mâna să gonească pasărea, dar sfârşi prin a-i mângâia penele. Corbul îl privi pieziş.

— *Snow,* bombăni el, clătinând din cap cu un aer atotştiutor.

Pe urmă apăru Nălucă, dintre doi copaci, cu Val alături de el. *Par făcuţi unul pentru altul.* Val era înveşmântată numai în alb; pantaloni albi de lână, îndesaţi în cizme de piele albită, mantie din blană albă de urs prinsă de umăr cu chipul cioplit al unui copac al inimii, tunică albă încheiată cu bucăţi de os. Şi răsuflarea îi era albă… dar ochii îi erau albaştri, coada lungă, împletită, avea culoarea mierii întunecate, obrajii îi erau roşii, îmbujoraţi de frig. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse Jon ceva atât de frumos.

— Încerci să-mi furi lupul? o întrebă el.

— De ce nu? Dacă toate femeile ar avea câte un lup străvechi, bărbaţii s-ar purta cu mult mai multă dulceaţă. Până şi ciorile.

— Ha! râse Tormund Năpasta Uriaşilor. Nu schimba vorbe cu ea, Lord Snow, e prea deşteaptă pentru unii ca tine şi ca mine. Mai bine fur-o repede, până nu se dezmeticeşte Toregg şi-o ia el înainte.

Ce spusese bădăranul de Axell Florent despre Val?

— *O fată numai bună de măritat, pe care nu-ţi vine greu s-o priveşti. Şolduri bune, sâni buni, bine clădită ca să poarte copii.*

Totul destul de adevărat, dar femeia sălbatică însemna mult mai mult. O dovedise găsindu-l pe Tormund, acolo unde cercetaşi cu experienţă din Rond dăduseră greş. *Poate n-o fi prinţesă, dar ar fi o soţie demnă de orice lord.*

Însă podul acela fusese ars cu mult timp în urmă şi Jon însuşi aruncase torţa.

— Toregg e binevenit pentru ea, anunţă el. Eu am făcut un legământ.

— Ei nu-i i-ar păsa. Nu-i aşa, fătucă?

Val se bătu cu palma peste cuţitul lung de os de pe şold.

— Lordul Cioară e bine venit să se furişeze în patul meu în orice noapte îndrăzneşte. Odată castrat, o să-i fie mult mai uşor să-şi respecte jurămintele.

— Ha! Tormund izbucni din nou într-un râs zgomotos. Ai auzit, Toregg? Stai departe de fata asta. Am o fiică, nu-mi mai trebuie încă una.

Clătinând din cap, căpetenia sălbaticilor se grăbi să se întoarcă în cortul său.

În timp ce Jon îl scărpina pe Nălucă după ureche, Toregg aduse calul lui Val. Călărea acelaşi animal pe care i-l dăduse Mully în ziua în care părăsise Zidul, flocos, pipernicit, chior de un ochi. În timp ce-l întorcea către Zid, ea întrebă:

— Cum o duce micul monstru?

— E de două ori mai mare decât era când ai plecat şi de trei ori mai zgomotos. Când vrea ţâţă îl auzi urlând de la Rondul de Est.

Jon încălecă pe calul lui.

Val veni lângă el.

— Aşadar… eu ţi l-am adus pe Tormund, cum am spus. Şi acum? Trebuie să mă-ntorc în vechea mea celulă?

— Vechea ta celulă e ocupată. Regina Selyse a cerut Turnul Regelui pentru ea. Ţii minte Turnul lui Hardin?

— Cel care pare gata să cadă?

— Arată aşa de o sută de ani. Am pus să fie pregătit catul de sus pentru tine, doamna mea. O să ai mai mult loc decât în Turnul Regelui, deşi poate că n-o să fie la fel de confortabil. Nimeni nu i-a spus vreodată Palatul lui Hardin.

— Aş alege oricând libertatea în locul confortului.

— O să poţi umbla liberă prin castel, dar îţi spun cu părere de rău că trebuie să rămâi captivă. Însă îţi pot promite că n-o să fii tulburată de vizitatori nedoriţi. Turnul

lui Hardin e păzit de oamenii mei, nu de ai reginei. Iar Wun Wun doarme în holul de la intrare.

— Un uriaş ca apărător? Nici măcar Dalia nu s-a putut lăuda cu asta.

Sălbaticii lui Tormund îi urmăreau trăgând cu ochiul din corturi sau din adăposturile încropite sub copacii golaşi. Pentru fiecare bărbat în stare să lupte, Jon văzu câte trei femei şi tot atât de mulţi copii, făpturi trase la faţă, cu obrajii supţi şi priviri fixe. Când Mance Rayder îşi condusese oamenii liberi către Zid, cei care aleseseră să-l urmeze mânaseră turme mari de oi, de capre şi de porci, dar acum singurele animale pe care le văzu erau mamuţii. Dacă le-ar fi lipsit ferocitatea, creaturile acelea uriaşe ar fi fost măcelărite la rândul lor, Jon n-avea nicio îndoială. Pe oasele unui mamut era o grămadă de carne.

Văzu şi semne de boală. Asta îl nelinişti mai mult decât ar fi putut spune. Dacă hoarda lui Tormund era înfometată şi măcinată de boli, atunci ce se întâmplase cu miile care o urmaseră pe Mama Cârtiţă la Sălaşul Aspru? *Cotter Pyke ar trebui să ajungă la ei în curând. Dacă vânturile au fost prielnice, flota s-ar putea afla chiar acum pe drumul de întoarcere către Rondul de Est, cu atât de mulţi oameni liberi cât a putut înghesui la bord.*

— Cum te-ai descurcat cu Tormund? zise Val.

— Întreabă-mă peste un an. Partea cea mai grea m-aşteaptă de-acum înainte. Partea în care trebuie să-i conving pe-ai mei să-nghită ce le-am gătit. Mă tem că gustul n-o să fie pe placul nimănui.

— Lasă-mă să te-ajut.

— M-ai ajutat. L-ai adus pe Tormund.

— Pot face mai mult.

De ce nu? se gândi Jon. *Sunt cu toţii convinşi că e prinţesă.* Rolul i se potrivea şi călărea de parcă s-ar fi născut în şaua calului. *O prinţesă războinică,* hotărî el, *nu o făptură graţioasă, care stă în vârful unui turn periindu-şi părul şi aşteptând să fie salvată de vreun cavaler.*

— Trebuie s-o înştiinţez pe regină de înţelegerea asta, spuse. Eşti bine venită s-o cunoşti, dacă te simţi în stare

să-ţi îndoi un genunchi.

Nu trebuia nicidecum s-o ofenseze pe Înălţimea Sa încă dinainte de a deschide gura.

— Pot să râd când îngenunchez?

— Nu poţi. Asta nu e un joc. Între popoarele noastre curge un fluviu de sânge, bătrân, adânc şi roşu. Stannis Baratheon e unul dintre puţinii care îngăduie pătrunderea sălbaticilor în regat. Am nevoie de sprijinul reginei sale pentru ce am făcut.

Zâmbetul ei jucăuş pieri.

— Ai cuvântul meu, Lord Snow. O să fiu o prinţesă sălbatică pe gustul reginei tale.

Nu e regina mea, ar fi putut el să zică. *Dacă e să spun adevărul, ziua plecării ei nu poate veni prea repede pentru mine. Şi, dacă zeii sunt buni, o s-o ia pe Melisandre cu sine.*

Călăriră pe tot restul drumului în tăcere, cu Nălucă alergând în salturi în urma lor. Corbul lui Mormont îi urmări până la poartă, apoi fâlfâi din aripi şi se înălţă în timp ce ei descălecau. Calul o luă înainte, cu un tăciune aprins, luminându-le drumul prin tunelul de gheaţă.

Când Jon şi însoţitorii săi apărură în sudul Zidului, lângă poartă aşteptau câţiva fraţi în negru. Ulmer din Pădurea Regilor se afla printre ei şi bătrânul arcaş fu acela care ieşi în faţă, vorbind în numele tuturor.

— Dacă asta e pe placul stăpânului, flăcăii stăteau aici, întrebându-se. O să fie pace, stăpâne? Sau sânge şi fier?

— Pace, răspunse Jon Snow. Peste trei zile de acum înainte, Tormund Năpasta Uriaşilor o să-şi conducă oamenii prin Zid. Ca prieteni, nu ca vrăjmaşi. S-ar putea ca unii să ne îngroaşe chiar rândurile, ca fraţi. Depinde de noi să-i facem să se simtă bine veniţi. Acum întoarceţi-vă la îndatoririle voastre.

Jon îi întinse frâul calului lui Satin.

— Trebuie s-o văd pe Regina Selyse.

Dacă nu se ducea la ea imediat, Înălţimea Sa ar fi văzut în asta o ofensă.

— Pe urmă am de întocmit scrisori. Adu în camerele

mele pergament, pene şi o călimară cu cerneala neagră a maesterului. Apoi invită-i pe Marsh, pe Yarwyck, pe Septonul Cellador şi pe Clydas.

Cellador avea să fie pe jumătate beat, iar Clydas era un înlocuitor jalnic al unui adevărat maester, dar erau tot ce-avea. *Până se-ntoarce Sam.*

— Şi pe oamenii Nordului. Flynt şi Norrey. Leathers, ar trebui să fii şi tu acolo.

— Hobb coace plăcintă cu cepe, zise Satin. Să le cer să ţi se-alăture cu toţii la cină?

Jon se gândi câteva clipe.

— Nu. Roagă-i să mi se-alăture pe coama Zidului, la apusul soarelui. Se întoarse spre Val. Doamna mea. Vino cu mine, dacă vrei.

— Cioara porunceşte, captiva trebuie să se supună. Tonul ei era glumeţ. Această regină a ta trebuie să fie fioroasă, dacă pe nişte bărbaţi în toată firea nu-i mai ţin picioarele când o-ntâlnesc. Ar trebui să mă-mbrac în zale în loc de lână şi blană? Straiele astea mi-au fost date de Dalia şi aş vrea să nu le umplu de pete de sânge.

— Dacă vorbele ar vărsa sânge, ai putea să ai motiv de teamă. Cred că straiele tale vor fi la loc îndeajuns de sigur, doamna mea.

Se îndreptară spre Turnul Regelui pe potecile proaspăt curăţate dintre mormanele de zăpadă murdară.

— Am auzit spunându-se că regina ta are o barbă mare, neagră.

Jon ştia că n-ar fi trebuit să zâmbească, dar o făcu.

— Numai o mustaţă. Foarte subţire. Poţi să-i numeri firele de păr.

— Ce dezamăgitor!

În ciuda întregii vorbării despre dorinţa sa de a fi stăpâna propriei locuinţe, Selyse Baratheon nu părea prea grăbită să lase în urmă confortul din Castelul Negru pentru umbrele din Fortul Nopţii. Avea străji, fireşte – patru bărbaţi la uşa ei, doi afară, pe trepte, şi doi înăuntru, lângă vasul cu cărbuni.

Comandantul lor era Ser Patrek de Muntele Regelui,

înveşmântat în straiele sale de cavaler, albe cu albastru şi argintiu, cu mantia împroşcată cu stele în cinci colţuri. Când i-o prezentă pe Val, cavalerul căzu într-un genunchi şi îi sărută mănuşa.

— Eşti chiar mai încântătoare decât mi s-a povestit, prinţesă, declară el. Regina mi-a spus multe despre frumuseţea ta.

— Ciudat, pentru că nu m-a văzut niciodată. Val îl bătu pe Ser Patrek pe creştet. Sus cu tine acum, ser îngenuncheat. Sus, sus.

Îi vorbea de parcă ar fi fost un câine.

Jon se strădui din răsputeri să nu râdă. Cu faţa împietrită, îi spuse cavalerului că solicitau o audienţă la regină. Ser Patrek îl trimise degrabă pe unul dintre oşteni în susul treptelor, să întrebe dacă Înălţimea Sa îi putea primi.

— Însă lupul rămâne aici, insistă el.

Jon se aşteptase la asta. Lupul stârnea neliniştea Reginei Selyse, aproape tot atât de mult ca Wun Weg Wun Dar Wun.

— Nălucă, stai.

O găsiră pe Înălţimea Sa cosând lângă foc, în vreme ce bufonul dansa după o muzică auzită numai de el însuşi, în clinchetul clopoţeilor de pe coarnele de cerb.

— Cioara, cioara! strigă Chip Peticit la vederea lui Snow. Pe fundul mării ciorile sunt albe ca zăpada, da, da, da, a, a, a.

Prinţesa Shireen era încovrigată pe un scaun de lângă fereastră, gluga ridicată ascunzându-i cele mai urâte dintre semnele lăsate de vărsatul cenuşiu care-i desfigurau faţa.

Nu se zărea nici urmă de Lady Melisandre. John era recunoscător pentru asta. Trebuia s-o înfrunte mai devreme sau mai târziu pe preoteasa roşie, dar îşi dorea să n-o facă în prezenţa reginei.

— Înălţimea Ta.

Se lăsă într-un genunchi. Val făcu acelaşi lucru.

Regina Selyse îşi puse lucrul deoparte.

— Vă puteţi ridica.

— Dacă e pe placul Înălţimii Tale, o pot prezenta pe Lady Val? Sora ei Dalia a fost…

— … mama acelui bebeluş urlător care ne ţine treji toată noaptea. Ştiu cine e, Lord Snow. Regina pufni. Eşti norocos fiindcă s-a-ntors la noi înainte de sosirea soţului meu, regele, altminteri ţi-ar fi mers foarte rău. Într-adevăr foarte rău.

— Eşti prinţesa sălbatică? o întrebă Shireen pe Val.

— Unii îmi spun aşa, zise Val. Sora mea a fost soţia lui Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid. A murit când i-a născut un fiu.

— Şi eu sunt prinţesă, o anunţă Shireen, dar n-am avut niciodată o soră. Aveam un văr cândva, înainte de plecarea lui pe mare. Nu era decât un bastard, dar mie-mi plăcea.

— Sincer, Shireen, spuse mama ei. Sunt sigură că Lordul Comandant n-a venit aici ca s-asculte poveşti despre bastarzii lui Robert. Chip Peticit, fii un bufon bun şi du-o pe prinţesă în camera ei.

Clopoţeii de pe pălăria lui Chip Peticit prinseră să sune.

— Departe, departe, cântă el. Vino cu mine-n străfundul mării, departe, departe, departe.

O prinse pe mica prinţesă de o mână şi o scoase din încăpere ţopăind.

— Înălţimea Ta, spuse Jon, conducătorul oamenilor liberi mi-a acceptat condiţiile.

Regina Selyse dădu din cap mişcându-şi-l foarte puţin.

— Soţul meu a dorit întotdeauna să le ofere adăpost acestor oameni sălbatici. Atâta vreme cât respectă pacea şi legile regelui, sunt bineveniţi în regatul nostru. Îşi ţuguie buzele. Mi s-a spus că au cu ei mai mulţi uriaşi.

— Aproape două sute, Înălţimea Ta, îi răspunse Val.

— Şi peste optzeci de mamuţi.

Regina se cutremură.

— Nişte creaturi înspăimântătoare.

Jon n-ar fi putut spune dacă vorbea despre mamuţi sau despre uriaşi.

— Deşi astfel de bestii i-ar putea fi de folos nobilului

meu soţ în lupte.

— Se prea poate, Înălţimea Ta, zise Jon, însă mamuţii sunt prea mari ca să treacă prin poarta noastră.

— N-ar putea fi lărgită?

— N-ar… n-ar fi înţelept, aşa cred.

— Dacă aşa spui, pufni regina. Nu mă-ndoiesc că te pricepi la astfel de lucruri. Unde ai de gând să le oferi adăpost acestor sălbatici? Oraşul Cârtiţei nu e cu siguranţă destul de mare ca să încapă… câţi sunt?

— Patru mii, Înălţimea Ta. Ne vor ajuta să avem garnizoane în castelele abandonate, pentru o mai bună apărare a Zidului.

— Despre castelele acelea mi s-a dat de înţeles că sunt ruine. Locuri întunecate, pustii şi reci, cu greu ceva mai mult decât nişte grămezi de moloz. La Rondul de Est am auzit vorbindu-se despre şobolani şi păianjeni.

Frigul trebuie să fi ucis păianjenii până acum, se gândi Jon, *iar şobolanii s-ar putea dovedi o sursă utilă de hrană peste iarnă.*

— E adevărat, Înălţimea Ta, dar până şi ruinele oferă un oarecare adăpost. Iar Zidul va sta între ei şi Ceilalţi.

— Văd că te-ai gândit la toate cu grijă, Lord Snow. Sunt sigură că Regele Stannis va fi încântat când se va întoarce triumfător din bătălie.

Presupunând că se va întoarce.

— Fireşte, continuă regina, sălbaticii trebuie să-l recunoască mai întâi pe Stannis ca rege al lor şi pe R'hllor drept zeu.

Şi iată-ne aici, faţă în faţă cu trecerea îngustă.

— Înălţimea Ta, iartă-mă. Acestea n-au fost condiţiile asupra cărora am căzut de acord.

Faţa reginei se aspri.

— O omisiune gravă.

Din vocea ei dispăruse cât ai clipi până şi cea mai firavă urmă de căldură.

— Oamenii liberi nu îngenunchează, îi spuse Val.

— Atunci trebuie îngenuncheaţi, declară regina.

— Faceţi asta, Înălţimea Ta, şi ne vom ridica din nou cu

prima ocazie, făgădui Val. Cu armele în mâini.

Regina strânse din buze şi bărbia îi tremură uşor.

— Eşti obraznică. Presupun că era de aşteptat din partea unei sălbatice. Trebuie să-ţi găsim un bărbat care să te-nveţe ce e curtoazia. Regina îşi întoarse privirea aspră către Jon. Nu sunt de acord, Lord Comandant. Nici soţul meu nu va fi. Nu te pot împiedica să le deschizi poarta ta, după cum ştim amândoi foarte bine, dar îţi făgăduiesc că vei dea seamă pentru asta când se va-ntoarce regele de la luptă. Poate vrei să te mai gândeşti.

— Înălţimea Ta.

Jon îngenunche iarăşi. De data asta, Val nu i se mai alătură.

— Îmi pare rău că faptele mele te-au nemulţumit. Am făcut ce am crezut că e mai bine. Am permisiunea ta să plec?

— Da. De îndată.

Odată ajunşi afară şi la o distanţă apreciabilă de oamenii reginei, Val se lăsă în voia furiei.

— M-ai minţit despre barba ei. Femeia asta are mai mult păr pe faţă decât am eu între picioare. Şi fiica… faţa ei…

— E din cauza vărsatului-cenuşiu.

— Noi îi spunem moartea cenuşie.

— Nu e întotdeauna mortal pentru copii.

— La nord de Zid este. Cucuta e un leac sigur, dar o pernă sau un tăiş sunt de folos în aceeaşi măsură. Dacă i-aş fi dat eu naştere acelei sărmane copile, i-aş fi oferit darul îndurării cu multă vreme în urmă.

Era o Val pe care Jon n-o mai văzuse până atunci.

— Prinţesa Shireen e singurul copil al reginei.

— Mi-e milă de amândouă. Copila nu e curată.

— Dacă Stannis îşi câştigă războiul, Shireen va fi moştenitoarea Tronului de Fier.

— Atunci mi-e milă de Cele Şapte Regate ale voastre.

— Maesterii spun că vărsatul cenuşiu nu e…

— Maesterii n-au decât să creadă ce doresc. Întreabă o vrăjitoare a pădurilor dacă vrei să afli adevărul. Moartea cenuşie doarme doar ca să se trezească din nou. *Copila nu*

e curată!

— Pare o fată dulce. Nu poţi şti…

— Pot. Nu ştii nimic, Jon Snow. Val îl strânse de braţ. Îl vreau pe micul monstru afară de-acolo. Pe el şi pe doicile lui. Nu-l poţi lăsa în acelaşi turn cu fata moartă.

Jon se scutură, îndepărtându-i mâna.

— *Nu e moartă.*

— Este. Mama ei nu poate să vadă asta. Nici tu, după cum s-ar părea. Însă moartea e acolo.

Se îndepărtă de el, se opri, se întoarse.

— Eu ţi l-am adus pe Tormund Năpasta Uriaşilor. Tu adu-mi-l pe monstrul meu.

— Dac-o să pot, o voi face.

— Fă-o. Îmi eşti dator, Jon Snow.

Jon o privi îndepărtându-se cu paşi mari. *Se înşală. Trebuie să se-nşele. Vărsatul cenuşiu nu e atât de periculos cum pretinde ea, nu la copii.*

Nălucă dispăruse iarăşi. Soarele era jos, către apus. *O cană de vin fiert cu mirodenii mi-ar fi de mare folos acum. Două mi-ar face încă şi mai bine.* Dar asta trebuia să mai aştepte. Avea duşmani de înfruntat. Duşmani de cel mai rău soi: fraţii.

Îl găsi pe Leathers aşteptându-l lângă cuşca-troliu. Urcară împreună. Cu cât ajungeau mai sus, cu atât mai puternic era vântul. La cincisprezece metri înălţime, cuşca grea începu să se legene la fiecare rafală. Din când în când se freca de Zid, împroşcând o ploaie de cristale minuscule de gheaţă care cădeau scânteind în lumina soarelui. Se urcară deasupra celor mai înalte turnuri ale castelului. La o sută douăzeci de metri, vântul avea dinţi şi îi umfla mantia neagră, plesnind zgomotos cu ea barele de fier. La peste două sute de metri trecea chiar prin el. *Zidul e al meu,* îşi aminti Jon, în timp ce mânuitorii troliului trăgeau cuşca pe creastă, *pentru cel puţin încă două zile.*

Jon sări jos, pe gheaţă, le mulţumi bărbaţilor de la troliu şi dădu din cap către suliţaşii care stăteau de strajă. Amândoi aveau glugi de lână lăsate în jos, peste faţă, astfel încât nu li se zăreau decât ochii, dar îl cunoştea pe Ty

după funia încâlcită de păr negru unsuros care-i cădea în josul spatelui şi pe Owen după cârnatul îndesat în teaca de pe şold. I-ar fi putut recunoaşte oricum, numai după felul în care stăteau. *Un stăpân bun trebuie să-şi cunoască oamenii,* le spusese tatăl său cândva, la Winterfell, lui şi lui Rob.

Jon se apropie de marginea Zidului şi se uită în jos, la locul măcelului în care pierise oastea lui Mance Rayder. Se întrebă unde era Mance în clipa aceea. *O să te găsească vreodată, surioară? Sau ai fost doar un truc folosit ca să-l eliberez?*

Trecuse atât de mult de când o văzuse ultima oară pe Arya. Oare cum arăta acum? Avea s-o recunoască? *Arya Desculţa. Faţa ei era întotdeauna murdară.* Oare mai avea acea sabie mică pe care-l pusese pe Mikken să i-o facă? *Înţeapă-i cu vârful ascuţit,* îi spusese el. Un sfat înţelept pentru noaptea nunţii ei, dacă jumătate din ce auzise despre Ramsay Snow era adevărat. *Adu-o acasă, Mance. Eu ţi-am salvat fiul de Melisandre, iar acum sunt pe punctul să salvez patru mii dintre oamenii tăi liberi. Mi-o datorezi pe această singură fetiţă.*

În pădurea bântuită din nord, umbrele după-amiezii se furişau printre copaci. Către apus, cerul era o vâlvătaie de roşu, dar la răsărit începeau să tragă cu ochiul primele stele. Jon Snow îşi îndoi degetele mâinii cu care mânuia sabia, amintindu-şi tot ce pierduse. *Sam, grăsan scump şi neghiob, mi-ai jucat o farsă crudă când m-ai făcut Lord Comandant. Un Lord Comandant n-are prieteni.*

— Lord Snow? zise Leathers. Cuşca urcă.

— O aud.

Jon se îndepărtă de margine. Primii care făcuseră ascensiunea era şefii de clan Flint şi Norrey, înveşmântaţi în blană şi fier. Norrey semăna cu o vulpe bătrână – zbârcit şi firav, dar cu ochi vicleni şi sprinten. Torghen Flint era cu o jumătate de cap mai scurt, dar cântărea de două ori pe-atât – un bărbat masiv şi brutal, cu mâinile mari cât nişte şunci noduroase şi cu încheieturile degetelor roşii, sprijinindu-se cu toată puterea într-un

baston din lemn de porumbar în timp ce traversa gheaţa şchiopătând. Bowen Marsh fu următorul sosit, împachetat în blănuri de urs. După el apăru Othell Yarwyck. Şi pe urmă Septonul Cellador, pe jumătate beat.

— Faceţi o plimbare cu mine, le spuse Jon.

Merseră către vest pe coama zidului, îndreptându-se către soarele ce apunea pe poteci presărate cu nisip. Când ajunseră la cincizeci de metri de adăpostul de pe creastă, el spuse:

— Ştiţi de ce v-am chemat. Peste trei zile de acum încolo, poarta se va deschide în zori ca să le îngăduie lui Tormund şi oamenilor săi să treacă prin Zid. Avem de făcut multe pregătiri.

Anunţul său fu întâmpinat de tăcere. Pe urmă Othell Yarwyck zise:

— Lord Comandant, sunt mii de…

— … sălbatici costelivi, cumplit de obosiţi, flămânzi, departe de casă. Jon arătă către luminile focurilor lor de tabără. Iată-i acolo. Patru mii, aşa pretinde Tormund.

— Trei mii, i-am numărat după focuri. Bowen Marsh trăia pentru socoteli şi măsurători. Ni s-a spus că la Sălaşul Aspru mai sunt de două ori pe-atâţia, cu vrăjitoarea pădurilor. Iar Ser Denys scrie despre marile tabere din munţii de dincolo de Turnul Umbrei…

Jon nu negă.

— Tormund spune că Plângătorul are de gând să-ncerce din nou la Podul Ţestelor.

Bătrânul Rodie îşi atinse cicatricea. O căpătase apărând Podul Ţestelor ultima oară când încercase Plângătorul să-şi croiască drum traversând Defileul.

— Sunt sigur că Lordul Comandant nu poate îngădui să… să treacă şi demonul ăsta dincoace de Zid.

— Nu cu dragă inimă.

Jon nu uitase capetele pe care i le lăsase Plângătorul, cu găuri însângerate acolo unde fuseseră ochii. *Jack Bulwer cel Negru, Hal Părosul, Garth Mână-Verde. Nu-i pot răzbuna, dar nu le voi uita numele.*

— Dar, da, lordul meu, şi el. Nu putem alege dintre

oamenii liberi, spunând ăstuia îi e îngăduit să treacă, ăstuia nu. Pacea înseamnă pace pentru toţi.

Norrey îşi curăţă gâtul şi scuipă.

— Am putea să facem la fel de bine pace cu lupii şi cu ciorile.

— În fortăreţele mele e pace, mormăi bătrânul Flint. Dă-mi-l mie pe Plângător.

— Câţi cercetaşi a omorât Plângătorul? întrebă Othell Yarwyck. Câte femei a siluit, a ucis sau a furat?

— Trei chiar de pe pământurile mele, spuse Bătrânul Flint. Şi le orbeşte pe fetele pe care nu le ia.

— Când un bărbat îmbracă straiele negre, fărădelegile lui sunt uitate, le reaminti Jon. Dacă vrem ca oamenii liberi să lupte alături de noi, trebuie să le iertăm fărădelegile din trecut, aşa am face pentru ai noştri.

— Plângătorul nu va rosti cuvintele, insistă Yarwyck. Nu va îmbrăca mantia. Nici ceilalţi cercetaşi n-au încredere în el.

— Trebuie s-avem încredere într-un om ca să-l putem folosi. *Altminteri, cum v-aş putea întrebuinţa pe toţi?* Avem nevoie de Plângător şi de alţii ca el. Cine cunoaşte sălbăticia mai bine decât un sălbatic? Cine-i cunoaşte pe duşmanii noştri mai bine decât un om care-a luptat cu ei?

— Plângătorul nu cunoaşte decât siluirile şi omorurile, zise Yarwyck.

— Odată trecuţi de Zid, sălbaticii vor fi de trei ori mai mulţi decât noi, spuse Bowen Marsh. Şi asta nu e decât hoarda lui Tormund. Adaugă oamenii Plângătorului şi pe cei de la Sălaşul Aspru, şi vor avea puterea să termine cu Rondul de Noapte într-o singură noapte.

— Nu e de-ajuns să ai mulţi oameni ca să câştigi un război. Voi nu i-aţi văzut. Jumătate sunt morţi care umblă.

— Aş vrea mai degrabă să fie morţi care zac pe pământ, spuse Yarwyck. Dacă asta e pe placul lordului meu.

— Nu este. Vocea lui John era tot atât de rece ca vântul care le umfla mantiile. În tabăra aia sunt copii, sute de copii, mii. Şi femei.

— Suliţaşe.

— Unele. Alături de mame şi de bunici, de văduve şi de fecioare… le-ai condamna pe toate la moarte, lordul meu?

— Fraţii nu trebuie să se sfădească, spuse Septonul Cellador. Să-ngenunchem şi să ne rugăm Babei să ne lumineze calea către înţelepciune.

— Lord Snow, întrebă Norrey, unde ai de gând să-i adăposteşti pe sălbaticii ăştia ai tăi? Sper că nu pe pământurile mele.

— Aşa e, declară Bătrânul Flint. Dacă-i vrei la Dar, asta e nebunia ta, dar ai grijă să nu plece haihui de-acolo, sau o să-ţi trimit capetele lor. Iarna e la doi paşi. Nu vreau mai multe guri de hrănit.

— Sălbaticii rămân lângă Zid, îi asigură Jon. Majoritatea vor fi trimişi într-unul dintre castelele noastre părăsite.

Rondul avea acum garnizoane la Icemark, la Gorganul Lung, la Sala Îndoliată, la Garda Cenuşie şi la Lacul Adânc, toate cu oameni foarte puţini, dar zece fortăreţe continuau să fie pustii, părăsite.

— Bărbaţii cu soţii şi copii, toate fetele orfane şi orice băiat orfan mai mic de zece ani, femeile bătrâne, mamele văduve, orice femeie care nu vrea să lupte. Pe suliţaşe o să le trimit la Gorganul Lung, să li se alăture surorilor lor, iar pe bărbaţii singuri în celelalte forturi pe care le-am redeschis. Cei care vor îmbrăca straiele negre vor rămâne aici sau în garnizoanele de la Rondul de Est şi de la Turnul Umbrei. Tormund o să se stabilească la Scutul de Stejar, ca să-l ţin aproape.

Bowen Marsh oftă.

— Dacă nu ne vor ucide cu săbiile, o vor face cu gurile. Rogu-te, cum propune Lordul Comandant să-i hrănim pe Tormund şi pe miile lui de oameni?

Jon se aştepta la întrebare.

— Prin Rondul de Est. O să aducem mâncare cu corăbiile, atât de multă cât o să fie necesară. Din ţinuturile riverane, din ţinuturile furtunii şi din Valea lui Arryn, din Dorne şi din Reach, dar şi din Oraşele Libere de dincolo de Marea Îngustă.

— Şi cum anume se va plăti pentru hrană… dacă mi-e

îngăduit să întreb?

Cu aur, de la Banca de Fier din Braavos, ar fi putut răspunde Jon.

Însă el spuse:

— Am fost de acord ca oamenii liberi să-şi păstreze blănurile şi pieile. Vor avea nevoie de ele ca să se-ncălzească în iarna care vine. Toate celelalte avuţii trebuie predate. Aur şi argint, ambră, pietre preţioase, sculpturi, tot ce e de valoare. Le vom trimite cu corăbiile dincolo de Marea Îngustă, să fie vândute în Oraşele Libere.

— Toată averea sălbaticilor, spuse Norrey. Cu asta o să cumperi o baniţă de orz. Sau poate două.

— Lord Comandant, de ce nu le ceri sălbaticilor să-şi predea şi armele? întrebă Clydas.

La asta Leathers râse.

— Vreţi ca oamenii liberi să lupte alături de voi împotriva duşmanului comun. Cum s-o facem fără arme? Vreţi s-aruncăm cu bulgări de zăpadă în creaturi? Sau o să ne daţi beţe să le lovim cu ele?

Armele celor mai mulţi sălbatici sunt cu puţin mai presus decât nişte beţe, se gândi Jon. Bâte de lemn, securi de piatră, maiuri, suliţe cu vârful întărit în foc, cuţite de os, de piatră şi din sticla dragonului, scuturi din nuiele împletite, armuri din oase, piele fiartă. Thennii prelucrau bronzul, iar năvălitorii de soiul Plângătorului aveau săbii furate, din fier şi din oţel, de care jefuiseră leşurile… dar până şi acelea erau vechi, ciobite în anii de folosinţă îndelungată şi mâncate de rugină.

— Tormund Năpasta Uriaşilor n-o să-şi dezarmeze niciodată oamenii de bunăvoie, spuse Jon. Nu e Plângătorul, dar nu e nici vreun fricos. Dacă i-aş fi cerut asta, s-ar fi ajuns la vărsare de sânge.

Norrey îşi răsuci barba între degete.

— Tu poţi să-ţi duci sălbaticii în forturile alea în ruină, Lord Snow, dar cum îi faci să stea acolo? Ce-i poate opri să plece spre Sud, către ţinuturi mai frumoase, mai calde?

— Către pământurile noastre, zise Bătrânul Flint.

— Tormund a jurat. Va fi în slujba noastră până la

primăvară. Plângătorul şi ceilalţi căpitani vor face acelaşi legământ, sau nu-i vom lăsa să treacă.

Bătrânul Flint clătină din cap.

— Ne vor trăda.

— Cuvântul Plângătorului nu valorează nimic, spuse Othell Yarwyck.

— Sunt sălbatici, fără nimic sfânt, zise Septonul Cellador. Firea trădătoare a sălbaticilor e vestită până şi în Sud.

Leathers îşi încrucişă braţele.

— Ţineţi minte lupta aia care s-a dat aici, jos? Eu am fost de partea cealaltă, v-amintiţi? Acum port straiele voastre negre şi vă-nvăţ băieţii să ucidă. Unii m-ar putea numi renegat. Poate aşa o fi... dar nu sunt mai sălbatic decât voi, ciorilor. Şi noi avem zei. Aceiaşi zei pe care-i au la Winterfell.

— Zeii Nordului, dinainte de a se fi înălţat Zidul, zise Jon. Pe zeii ăştia a jurat Tormund. O să-şi ţină jurământul. Îl cunosc, aşa cum l-am cunoscut şi pe Mance Rayder. M-am aflat o vreme în rândurile lor, după cum s-ar putea să v-aduceţi aminte.

— Eu n-am uitat, spuse Lordul Administrator.

Nu, se gândi Jon, *nu mi-am imaginat una ca asta.*

— Şi Mance Rayder a făcut un jurământ, continuă Marsh. A jurat să nu poarte coroană, să nu-şi ia soţie, să nu zămislească fii. Pe urmă şi-a schimbat mantia, a săvârşit toate astea, a condus o oaste înfricoşătoare împotriva regatului. Dincolo de Zid aşteaptă rămăşiţele acelei oştiri.

— Rămăşiţele sfărâmate.

— O sabie ruptă poate fi refăcută. O sabie ruptă poate ucide.

— Oamenii liberi n-au nici legi, nici lorzi, zise Jon, dar îşi iubesc copiii. Sunteţi de acord cu atâta lucru?

— Nu copiii lor ne îngrijorează. Ne temem de taţi, nu de fii.

— Ca şi mine. Aşa că am insistat să primim ostatici. *Nu sunt neghiobul credul drept care mă luaţi... şi nu sunt nici*

pe jumătate sălbatic, indiferent ce-aţi crede. O sută de băieţi între opt şi şaisprezece ani. Câte un fiu al fiecărei căpetenii şi al fiecărui căpitan, iar ceilalţi aleşi din grup. Ne vor servi drept paji şi scutieri, eliberându-i pe oamenii noştri pentru alte îndatoriri. Unii s-ar putea hotărî să-mbrace straiele negre. S-au întâmplat şi lucruri mai stranii. Ceilalţi vor fi ostatici, chezăşie pentru loialitatea părinţilor lor.

Oamenii Nordului se priviră.

— Ostatici, zise meditativ Norrey. Tormund a fost de acord?

Trebuia să fie sau să-şi privească oamenii murind.

— Preţul meu de sânge, aşa l-a numit, răspunse Jon, dar îl va plăti.

— Da, şi de ce nu? Bătrânul Flint lovi cu bastonul în gheaţă. Pupili, aşa i-am numit întotdeauna când ne-a cerut Winterfellul băieţi, dar erau ostatici, şi niciunul n-a avut de suferit.

— Niciunul, în afară de cei ai căror părinţi îi nemulţumeau pe regi, sublinie Norrey. Ăia se întorceau acasă scurtaţi de cap. Aşa că spune-mi, băiete… dacă aceşti prieteni sălbatici ai tăi se dovedesc mincinoşi, ai tăria să faci ce trebuie făcut?

Întreabă-l pe Janos Slynt.

— Tormund Năpasta Uriaşilor ştie că e mai bine să nu mă pună la-ncercare. Poate că-n ochii tăi par un băiat nevârstnic, Lord Norrey, dar sunt totuşi unul dintre fiii lui Eddard Stark.

Nici măcar asta nu-l mulţumi pe Lordul Administrator.

— Spui că băieţii ne vor servi drept scutieri. Cu siguranţă că Lordul Comandant nu vrea să spună că vor învăţa *meşteşugul armelor,* nu-i aşa?

Furia lui Jon se dezlănţui.

— Nu, lordul meu, am de gând să-i învăţ să coasă lenjerie din dantelă. Bineînţeles că vor fi învăţaţi să mânuiască armele. Vor bate şi putineiul, vor tăia lemne de foc, vor râni în grajduri, vor goli oalele de noapte şi vor duce mesaje… iar printre toate astea vor fi instruiţi să

mânuiască sabia, suliţa şi arcul.

Marsh se împurpură până la un roşu mai intens.

— Lordul Comandant trebuie să-mi ierte grosolănia, dar nu cunosc niciun mod mai blând de o spune. Ceea ce urmăreşti e, nici mai mult, nici mai puţin decât trădare. Bărbaţii din Rondul de Noapte stau de opt mii de ani pe acest Zid şi se luptă cu aceşti sălbatici. Iar tu vrei acum să-i laşi să treacă, să le dai adăpost în fortăreţele noastre, să-i hrăneşti, să-i îmbraci şi să-i înveţi să lupte. Lord Snow, trebuie să-ţi reamintesc? *Ai făcut un jurământ.*

— Ştiu ce-am jurat. Jon rosti cuvintele. *Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul şi lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi şi scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor.* Vorbele pe care le-ai rostit când ţi-ai făcut legământul au fost aceleaşi?

— Au fost. După cum o ştie Lordul Comandant.

— Eşti sigur că nu le-ai uitat pe unele dintre ele? Pe acelea despre rege, despre legile lui şi despre datoria de a apăra fiecare palmă a acestui pământ şi de a te ţine cu dinţii de fiecare fortăreaţă năruită? Cum sună partea asta?

Jon aşteptă un răspuns. Nu primi niciunul.

— *Sunt scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor.* Iată cuvintele. Aşa că spune-mi, lordul meu, ce sunt aceşti sălbatici, dacă nu oameni?

Bowen Marsh deschise gura. Nu ieşi niciun sunet. Un val de roşeaţă i se furişă în susul gâtului.

Jon Snow se întoarse cu spatele. Ultima geană de lumină a soarelui începea să pălească. Privi crăpăturile Zidului schimbându-şi culoarea din roşu în cenuşiu, apoi în negru, transformându-se din fâşii de foc în râuri de gheaţă întunecată. Jos, sub ei, Lady Melisandre avea să-şi aprindă focul de noapte şi să-nceapă să cânte: *Stăpâne al Luminii, apără-ne, căci noaptea e neagră şi plină de spaime.*

— Vine iarna, spuse el în sfârşit, rupând tăcerea stânjenitoare, iar odată cu ea vin umblătorii albi. Zidul e acolo unde îi oprim. Zidul a fost făcut să-i oprească… dar pe Zid trebuie să se afle oameni. Discuţia asta a ajuns la

sfârşit. Avem multe de făcut înainte de a deschide poarta. Tormund şi oamenii lui vor trebui să fie hrăniţi, îmbrăcaţi şi adăpostiţi. Unii sunt bolnavi şi vor trebui îngrijiţi. Asta cade în sarcina ta, Clydas. Salvează cât de mulţi poţi.

Clydas clipi din ochii lui de un roz spălăcit.

— O să fac tot ce pot, Jon. Lordul meu, adică.

— Vom avea nevoie ca toate cotigile şi toate căruţele să fie pregătite să-i ducă pe oamenii liberi la noile lor case. Othell, o să te ocupi de asta.

Yarwyck se strâmbă.

— Da, Lord Comandant.

— Lord Bowen, tu vei aduna plata. Aurul şi argintul, ambra, colierele, brasardele, salbele. Pune-le în ordine, numără-le, ai grijă s-ajungă cu bine la Rondul de Est.

— Da, Lord Snow, zise Bowen Marsh.

Iar Jon se gândi: *Gheaţă,* a spus ea, *şi pumnale în întuneric. Sânge îngheţat, roşu şi tare, şi oţel scos din teacă.* Mâna cu care mânuia sabia i se îndoi. Vântul se înteţea.

CERSEI

Fiecare noapte era mai friguroasă decât cea dinaintea ei.

Celula nu avea nici vatră, nici vas pentru cărbuni. Singura fereastră era prea sus ca să-i îngăduie să vadă ceva şi prea îngustă ca să se strecoare prin ea, dar suficient de largă ca să intre frigul. Cersei sfâşiase prima cămaşă pe care i-o dăduseră, cerând să-i fie aduse propriile veşminte, dar ei nu făcuseră altceva decât s-o lase dezbrăcată şi tremurând. Când îi dăduseră a doua cămaşă, şi-o trăsese peste cap şi le mulţumise, înecându-se cu cuvintele.

Fereastra lăsa să pătrundă şi sunetele. Era singurul mod în care regina afla ce se mai întâmpla în oraş. Septele care-i aduceau mâncarea nu-i spuneau nimic.

Detesta asta. Jaime avea să vină ca s-o salveze, dar cum avea să afle când sosea? Cersei nu spera decât că nu era atât de prost încât să vină în goană, înaintea oştirii sale. Urma să aibă nevoie de fiecare sabie ca să facă faţă hoardei de Oameni Sărmani din jurul Marelui Sept. Întreba adesea de fratele ei geamăn, dar temnicerele nu-i dădeau niciun răspuns. Întreba şi de Ser Loras. Conform ultimelor veşti, Cavalerul Florilor era pe moarte, la Piatra Dragonului, din pricina rănilor primite în timp ce cucerea castelul. *Să moară,* se gândi Cersei, *şi s-o facă repede.* Moartea băiatului ar fi însemnat un loc gol în Garda Regelui, iar asta ar fi putut fi salvarea ei. Însă septele erau aproape la fel de mute în privinţa lui Loras Tyrell cum erau în a lui Jaime.

Lordul Qyburn fusese ultimul şi singurul ei vizitator. Lumea ei n-avea decât patru locuitori: ea însăşi şi cele trei temnicere, pioase şi de neînduplecat. Septa Unella era ciolănoasă şi bărbătoasă, cu mâini bătătorite şi trăsături lipsite de farmec, încruntate. Septa Moelle avea păr alb şi

aspru şi ochi mici, răi, întotdeauna încreţiţi de suspiciuni, privind de pe o faţă zbârcită, ascuţită ca o lamă de secure. Septa Scolera avea mijlocul gros şi era scundă, cu sâni grei, cu piele măslinie şi cu un miros al ei, acru, ca al laptelui gata să se strice. Îi aduceau mâncare şi apă, îi goleau oala de noapte şi îi luau cămaşa la spălat o dată la câteva zile, lăsând-o să se ghemuiască goală sub pătură până când i-o înapoiau. Scolera îi citea uneori din *Steaua în şapte colţuri* sau din *Cartea sfintelor rugăciuni,* dar altfel niciuna nu-i vorbea şi nu-i răspundea la nicio întrebare.

Le ura şi le dispreţuia pe toate trei, aproape la fel de mult cum îi ura şi îi dispreţuia pe cei care o trădaseră.

Prieteni prefăcuţi, servitori perfizi, bărbaţi care-i promiseseră o dragoste nemuritoare, până şi rudele de sânge… toţi o părăsiseră în ceasurile ei grele. Osney Kettleblack, molâul ăla, cedase sub loviturile biciului, umplând urechile Înaltei Vrăbii cu secrete pe care ar fi trebuit să le ia în mormânt. Fraţii lui, scursuri ale străzii ridicate de ea la rang înalt, nu făceau altceva decât să stea cu mâinile în sân. Aurane Waters, amiralul ei, plecase pe mare cu dromoanele pe care i le construise. Orton Merryweather se-ntorsese în fugă la Longtable, luându-şi soţia, pe Taena, care fusese singura prietenă adevărată a reginei în acele vremuri cumplite. Harys Swyft şi Marele Maester Pycelle o abandonaseră în captivitate şi le oferiseră regatul tocmai acelora care conspiraseră împotriva ei. Meryn Trant şi Boros Blount, protectori juraţi ai reginei, nu erau de găsit nicăieri. Până şi vărul ei Lancel, care pretinsese cândva că o iubea, se număra printre cei care o învinuiau. Unchiul ei refuzase s-o ajute să guverneze când ea voise să-l facă Mâna Regelui.

Iar Jaime…

Nu, asta nu putea s-o creadă, n-avea s-o creadă. Jaime avea să fie acolo imediat ce afla de necazurile ei. *Vino imediat,* îi scrisese. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, aşa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino imediat.* Qyburn jurase că

scrisoarea avea să ajungă la fratele ei geamăn, în ţinuturile riverane, unde erau el şi oastea lui. Însă Qyburn nu se mai întorsese. Din câte ştia ea, ar fi putut să fie mort, cu capul înfipt într-o ţeapă deasupra porţilor fortăreţei oraşului. Sau poate că se stingea într-una dintre celulele negre de sub Fortăreaţa Roşie, cu scrisoarea ei încă netrimisă. Regina întrebase de el de o sută de ori, dar temnicerele nu vorbeau despre Qyburn. Singurul lucru pe care-l ştia era că Jaime nu venise.

Nu încă, îşi spuse. *Dar în curând. Şi, odată ce va ajunge, Înalta Vrabie şi căţelele sale vor cânta un alt cântec.*

Detesta să se simtă neajutorată.

Ameninţase, dar ameninţările ei fuseseră primite de feţe de piatră şi de urechi surde. Poruncise, dar poruncile ei fuseseră ignorate. Invocase mila Mamei, apelând la compasiunea firească a unei femei faţă de alta, dar cele trei septe zbârcite îşi lăsaseră probabil feminitatea deoparte când îşi rostiseră legămintele. Încercase să le farmece vorbindu-le cu blândeţe, acceptând cu supunere fiecare nouă jignire. Le făgăduise recompense, bunăvoinţă, onoruri, aur, poziţii la Curte. Îi trataseră promisiunile aşa cum îi trataseră şi ameninţările.

Şi se rugase. Oh, cum se mai rugase. Ei voiau rugăciuni, aşa că li le servise, li le servise stând în genunchi, ca şi cum ar fi fost o femeie pierdută de pe străzi, nu o fiică a neclintitului Casterly Rock. Se rugase pentru alinare, pentru salvare, pentru Jaime. Cu glas tare rugase zeii s-o apere în inocenţa sa; în tăcere ceruse morţi năprasnice, chinuitoare, pentru acuzatorii ei. Se rugase până când i se jupuiseră şi i se însângeraseră genunchii, până când îşi simţise limba atât de îngroşată şi de îngreunată încât avusese senzaţia că era gata să se sufoce. Toate rugăciunile pe care le învăţase în copilărie îi reveniseră în minte acolo, în celula ei, şi inventase unele noi, de care avea nevoie, invocând Mama şi Fecioara, sau Tatăl şi Războinicul, sau Baba şi Fierarul. I se rugase până şi Străinului. *Orice e bun pe timp de furtună.* Cei Şapte se dovediseră la fel de surzi ca slujitorii lor muritori. Cersei le

dăduse toate cuvintele pe care le avea în ea, le dăduse totul, în afară de lacrimi. *Pe astea nu le vor avea niciodată,* îşi spuse.

Detesta să se simtă bicisnică.

Dacă zeii i-ar fi dăruit puterea pe care le-o dăruiseră lui Jaime şi bădăranului fanfaron care fusese Robert, ar fi reuşit să evadeze fără ajutorul nimănui. *Oh, orice pentru o sabie şi pentru dibăcia de a o mânui.* Avea inima unui războinic, dar, în răutatea lor oarbă, zeii îi dăduseră trupul plăpând al unei femei. Regina încercase mai devreme să se lupte cu ele, dar septele o copleşiseră. Erau prea multe şi erau mai puternice decât păreau. Femei urâte şi bătrâne, fiecare dintre ele, dar, tot rugându-se, frecând podelele şi bătând novicele cu beţe, deveniseră tot atât de viguroase ca nişte rădăcini.

Şi n-o lăsau să se odihnească. Noapte sau zi, ori de câte ori regina închidea ochii ca să doarmă, una dintre temnicerele ei îşi făcea apariţia, o trezea şi îi cerea să-şi recunoască greşelile. Era acuzată de adulter, de păcate trupeşti, de înaltă trădare, ba chiar şi de crimă, căci Osney Kettleblack mărturisise că-l sufocase pe ultimul Înalt Septon la porunca ei.

— Am venit să te-ascult mărturisindu-ţi toate crimele şi toate păcatele trupeşti, mârâia Septa Unella când o zgâlţâia ca s-o trezească.

Septa Moelle îi spunea că păcatele ei n-o lăsau să doarmă.

— Numai inocenţii cunosc pacea somnului fără de griji. Recunoaşte-ţi păcatele şi vei dormi ca un bebeluş.

Trezire şi somn şi iarăşi trezire, fiecare noapte era ruptă în bucăţi de mâinile aspre ale torţionarelor ei, şi fiecare noapte era mai friguroasă şi mai chinuitoare decât cea dinainte. Ora bufniţei, ora lupului, ora privighetorii, amurg şi zori, toate treceau împleticindu-se, ca nişte beţivi. Ce oră era? Ce zi era? Unde se afla? Era un vis, avea să se trezească? Micile cioburi de somn pe care i le îngăduiau se transformaseră în lame de brici, ciopârţindu-i mintea. Fiecare zi o găsea mai posomorâtă, mai istovită şi mai

agitată decât cea dinainte. Nu mai ştia de când era închisă în celula aceea, în partea de sus a unuia dintre cele şapte turnuri ale Marelui Sept al lui Baelor. *O să-mbătrânesc şi o să mor aici,* se gândi, deznădăjduită.

Cersei nu putea îngădui să se-ntâmple asta. Fiul ei avea nevoie de ea. Regatul avea nevoie de ea. Trebuia să se elibereze, indiferent cu ce risc. Lumea ei se micşorase până la o celulă de o jumătate de metru pătrat, o oală de noapte, o saltea de paie cu cocoloaşe şi o pătură de lână subţire ca speranţa, care-i dădea mâncărimi pe piele, dar ea mai era încă moştenitoarea lordului Tywin, o fiică a neclintitului Casterly Rock.

Istovită de lipsa de somn, tremurând din pricina frigului care se furişa în fiecare noapte în celula ei din turn, chinuită cu rândul de febră şi de foame, Cersei ajunse în sfârşit să-şi dea seama că trebuia să mărturisească.

În noaptea aceea, când veni s-o zgâlţâie ca s-o trezească, Septa Unella o găsi pe regină aşteptând în genunchi.

— Am păcătuit, spuse Cersei. Limba îi era umflată în gură, buzele jupuite şi crăpate. Am săvârşit păcatele cele mai cumplite. Acum văd asta. Cum de am fost oarbă atât de mult timp? Baba a venit la mine cu lampa înălţată în mână şi în lumina ei sacră am văzut pe ce cale trebuie să merg. Vreau să fiu din nou curată. Nu vreau decât să fiu absolvită. Te rog, preabună septă, te implor, du-mă la Înaltul Septon, ca să-mi pot mărturisi crimele şi păcatele trupeşti.

— O să-l anunţ, Înălţimea Ta, zise Septa Unella. Înalt Preacucernicia Sa va fi foarte mulţumit. Sufletele noastre nemuritoare nu pot fi salvate decât prin mărturisire şi prin pocăinţă sinceră.

Şi o lăsară să doarmă pe tot restul acelei nopţi lungi. Bufniţa şi lupul şi privighetoarea se furişară pentru prima dată nevăzute şi neobservate, în timp ce ea avu un vis lung, încântător, în care Jaime îi era soţ, iar fiul ei trăia încă.

Când sosi dimineaţa, regina se simţi din nou aproape ca

ea însăşi. Când veniră temnicerele după ea, le vorbi prefăcându-se din nou pioasă şi spunându-le cât de nerăbdătoare era să-şi mărturisească păcatele şi să fie iertată pentru ceea ce făcuse.

— Ne bucurăm să auzim asta, zise Septa Moelle.

— Îţi va lua o mare greutate de pe suflet, spuse Septa Scolera. O să te simţi mult mai bine după aceea, Înălţimea Ta.

Înălţimea Ta. Cele două cuvinte simple o încântară. În timpul îndelungatei ei captivităţi, temnicerele nu se osteniseră nici măcar să dea dovadă de o asemenea modestă curtoazie.

— Înalt Preacucernicia Sa aşteaptă, o înştiinţă Septa Moelle.

Cersei îşi plecă fruntea, umilă şi supusă.

— Mi s-ar putea îngădui să fac mai întâi o baie? Nu sunt într-o stare potrivită ca să apar în faţa lui.

— Te poţi spăla mai târziu, dacă Înalt Preacucernicia Sa o va îngădui, răspunse Septa Unella. Acum ar trebui să-ţi faci griji pentru curăţenia sufletului tău nemuritor, nu pentru asemenea zădărnicii ale cărnii.

Cele trei o călăuziră în josul treptelor turnului, Septa Unella mergând înaintea ei, Septa Moelle şi Septa Scolera venind imediat în urmă, ca şi cum s-ar fi temut că putea încerca să-şi ia zborul.

— A trecut atât de mult timp de când n-am mai avut niciun vizitator, murmură Cersei, cu voce scăzută, în timpul coborârii. Regele e bine? Întreb doar ca o mamă temătoare pentru copilul ei.

— Înălţimea Sa e bine sănătoasă, zise Septa Scolera, şi bine apărată, zi şi noapte. Regina e cu el, întotdeauna.

Eu sunt regina! Înghiţi încet, zâmbi şi răspunse:

— E bine s-o ştiu. Tommen o iubeşte atât de mult. N-am crezut niciodată acele lucruri cumplite care se spun despre ea.

Margaery Tyrell izbutise să se strecoare cumva, scăpând de acuzaţiile de păcat trupesc, adulter şi înaltă trădare?

— A avut loc un proces?

— În curând, spuse Septa Scolera, dar fratele ei…

— Sst. Septa Unella se întoarse, aruncând peste umăr o privire aspră către Scolera. Trăncăneşti prea mult, babă proastă. Nu se cade să vorbim noi despre astfel de lucruri.

Scolera îşi plecă fruntea.

— Iartă-mă, rogu-te.

Coborâră restul treptelor în tăcere.

Înalta Vrabie o primi în sanctuarul său, o încăpere austeră, cu şapte laturi, unde chipurile cioplite grosolan ale Celor Şapte priveau din pereţii de piatră cu expresii aproape la fel de acre şi de dezaprobatoare ca a Înalt Preacucerniciei Sale. Când intră ea, era aşezat în faţa unei mese din lemn negeluit, scriind. Înaltul Septon nu se schimbase de când se aflase ea ultima oară în prezenţa lui, în ziua în care o sechestrase şi o întemniţase. Era acelaşi bărbat costeliv şi cărunt, cu o privire piezişă, dură şi pe jumătate flămândă, cu trăsături ascuţite şi faţă ridată, cu ochi bănuitori. În locul robelor bogate ale predecesorilor săi, purta o tunică grosolană, din lână nevopsită, care-i ajungea până la glezne.

— Înălţimea Ta, spuse el, în loc de bun venit. Înţeleg că doreşti să faci o mărturisire.

Cersei căzu în genunchi.

— Aşa e, Înalt Preacucernice. Baba mi s-a arătat în somn, ţinându-şi lampa sus…

— Era de aşteptat. Unella, tu vei rămâne şi vei scrie cuvintele Înălţimii Sale. Scolera, Moelle, aveţi îngăduinţa mea să plecaţi.

Îşi lipi degete celor două mâini, apăsându-le unele pe altele, un gest pe care-l văzuse la tatăl ei de o mie de ori.

Septa Unella se aşeză în spatele ei, desfăcu un pergament, înmuie o pană în cerneala maesterului.

— Odată ce voi fi mărturisit, mi se va îngădui să…

— Înălţimea Ta va fi tratată după cum o vor cere păcatele sale.

Omul ăsta e neîndurător, înţelese ea din nou. Se adună preţ de o clipă.

— Atunci, Mamă, îndură-te de mine. M-am culcat cu

bărbaţi în afara legăturii căsătoriei. Mărturisesc.

— Cu cine?

Înaltul Septon îi ţintuia ochii cu privirea.

Cersei o auzea pe Unella scriind în spatele ei. Pana scotea un scârţâit moale, slab.

— Cu Lancel Lannister, vărul meu. Şi cu Osney Kettleblack.

Amândoi îşi mărturisiseră trecerea prin patul ei, nu i-ar fi fost de niciun ajutor să nege.

— Şi cu fraţii lui. Cu amândoi.

N-avea de unde să ştie ce-a fi putut spune Osfryd şi Osmund. Era mai sigur să mărturisească mai mult decât prea puţin.

— Asta nu-mi şterge păcatele, Înalt Preacucernice, dar eram singură şi speriată. Zeii mi-l luaseră pe Regele Robert, iubitul şi apărătorul meu. Eram singură, înconjurată de uneltitori, de prieteni mincinoşi şi de trădători care puneau la cale moartea copiilor mei. N-am ştiut în cine să mă încred, aşa că am folosit singurele mijloace pe care le aveam ca să-i leg de mine pe fraţii Kettleblack.

— Prin asta înţelegi părţile tale femeieşti?

— Carnea mea.

Îşi apăsă o mână pe faţă, cutremurându-se. Când îşi ridică din nou capul, avea ochii plini de lacrimi.

— Da. Fecioara să mă ierte. Însă a fost pentru copiii mei, pentru regat. N-am simţit nicio plăcere. Aceşti Kettleblack… sunt bărbaţi duri, şi cruzi, şi s-au folosit de mine cu brutalitate, dar ce altceva era să fac? Tommen avea nevoie să fie înconjurat de oameni în care să mă pot încrede.

— Înălţimea Sa era apărată de Garda Regelui.

— Garda Regelui a stat acolo, fără să fie de niciun ajutor, când a murit fratele lui, Joffrey, ucis chiar la ospăţul său de nuntă. Mi-am privit un fiu stingându-se, nu suportam să mai pierd unul. Am păcătuit. Sunt vinovată de păcatul trupesc al desfrânării, dar am făcut-o pentru Tommen. Iartă-mă, Înalt Preacucernice, dar mi-aş desface

picioarele pentru fiecare bărbat din Debarcaderul Regelui dacă de asta ar fi nevoie ca să-mi ştiu copiii în siguranţă.

— Iertarea vine numai de la zei. Şi cum rămâne cu Ser Lancel, care-a fost vărul tău şi scutierul nobilului tău soţ? Ţi l-ai luat în pat tot ca să-i câştigi loialitatea?

— Lancel.

Cersei şovăi. *Atenţie,* îşi zise, *Lancel trebuie să-i fi spus totul.*

— Lancel mă iubea. Era pe jumătate un copil, dar nu m-am îndoit niciodată de devotamentul lui pentru mine şi pentru fiul meu.

— Şi totuşi l-ai corupt.

— Eram singură. Îşi înăbuşi un suspin. Îmi pierdusem soţul, fiul, îl pierdusem pe nobilul meu tată. Eram regentă, dar o regină e totuşi o femeie, iar femeile sunt făpturi slabe, uşor de ispitit… Înalt Preacucernicia Ta cunoaşte adevărul acestor cuvinte. Se ştie că până şi neprihănitele septe cad în păcat. M-am alinat cu Lancel. Era blând şi bun, şi aveam nevoie de cineva. Am greşit, ştiu, dar nu-mi mai rămăsese nimeni… o femeie are nevoie să fie iubită, are nevoie de un bărbat alături, are… are…

Începu să suspine, cu lacrimile scăpate din frâu.

Înaltul Septon nu făcu nicio mişcare ca s-o linişească. Rămase locului, fixând-o cu privirea lui aspră, uitându-se la ea cum plângea, la fel de neclintit ca statuile Celor Şapte din septul de deasupra. Se scurseră clipe îndelungate, dar în cele din urmă lacrimile ei se uscară. În clipa aceea ochii ei erau roşii şi umezi de plâns, şi se simţea gata să leşine.

Însă Înaltul Septon nu terminase cu ea.

— Astea sunt păcate obişnuite, spuse el. Slăbiciunea văduvelor e bine cunoscută şi toate femeile sunt desfrânate în adâncul inimii, gata să-şi folosească tertipurile şi frumuseţea ca să le impună bărbaţilor voinţa lor. În asta nu e nicio trădare, atâta vreme cât n-ai rătăcit în afara patului tău de femeie măritată în vreme ce Înălţimea Sa Regele Robert era încă în viaţă.

— Niciodată, şopti ea, tremurând, *niciodată,* jur.

El îi ignoră cuvintele.

— Înălţimii Tale i se aduc alte învinuiri, fărădelegi mult mai grave decât simplele păcate trupeşti. Recunoşti că Ser Osney Kettleblack ţi-a fost amant, iar Ser Osney susţine cu insistenţă că l-a sufocat pe predecesorul meu din porunca ta. Mai susţine şi că a depus mărturie mincinoasă împotriva Reginei Margaery şi a verişoarelor ei, inventând poveşti despre păcate trupeşti, adulter şi înaltă trădare, iarăşi la cererea ta.

— Nu, zise Cersei. Nu e adevărat. O iubesc pe Margaery ca pe o fiică. Iar în cealaltă privinţă… M-am plâns de Înaltul Septon, recunosc. Era omul lui Tyrion, slab şi corupt, o pată pe Sfânta Noastră Credinţă. Înalt Preacucernicia Ta o ştie la fel de bine ca mine. Poate Osney o fi crezut că moartea lui o să-mi facă plăcere. Dacă e aşa, port o parte din vină… dar crimă? Nu. De asta nu mă fac vinovată. Du-mă în sept şi voi sta sub scaunul de judecată al Tatălui, jurând că vorbele mele sunt adevărate.

— La timpul potrivit, zise Înaltul Septon. Mai eşti învinuită şi de uneltire pentru uciderea nobilului tău soţ, răposatul şi mult-iubitul nostru Rege Robert, întâiul după Numele Său.

Lancel, se gândi Cersei.

— Robert a fost omorât de un mistreţ. Acum se spune că eu sunt om-fiară? Om-lup? Sunt învinuită şi că l-am ucis pe Joffrey, pe propriul meu fiu dulce, pe primul meu născut?

— Nu. Doar de uciderea soţului. Negi?

— Neg. Da. În faţa zeilor şi a oamenilor, neg.

El dădu din cap.

— În ultimul rând, şi mai cumplit decât toate cele de dinainte, se spune că niciunul dintre copiii tăi n-a fost zămislit de Regele Robert, că sunt bastarzi născuţi din incest şi adulter.

— Stannis susţine asta, răspunse imediat Cersei. O minciună, o minciună, o minciună gogonată. Stannis vrea Tronul de Fier pentru sine, dar copiii fratelui său îi stau în cale, aşa că trebuie să pretindă că nu sunt ai lui. Scrisoarea aia murdară… în ea nu e nicio fărâmă de

adevăr. Neg.

Înaltul Septon îşi sprijini palmele deschise pe masă şi se împinse în picioare.

— Bun. Lordul Stannis şi-a întors faţa de la adevărul Celor Şapte ca să venereze un demon roşu, iar pentru credinţa lui mincinoasă nu există niciun loc în Cele Şapte Regate.

Suna aproape liniştitor. Cersei dădu din cap.

— Chiar şi aşa, continuă Înalt Preacucernicia Sa, acestea sunt acuzaţii cumplite şi regatul trebuie să afle adevărul în privinţa lor. Dacă Înălţimea Ta a spus adevărul, fără îndoială că un proces îi va dovedi nevinovăţia.

Un proces, totuşi.

— Am mărturisit…

— … unele păcate, da. Pe altele le negi însă. Procesul tău va despărţi adevărul de minciună. O să-i rog pe Cei Şapte să-ţi ierte păcatele recunoscute şi să fii absolvită de celelalte acuzaţii.

Cersei se ridică încet din genunchi.

— Mă plec în faţa înţelepciunii Înalt Preacucerniciei Tale, spuse ea, dar dacă mă pot ruga doar pentru un strop din îndurarea Mamei, eu… a trecut atât de mult timp de când nu mi-am văzut fiul, te rog…

Ochii bătrânului erau aşchii de cremene.

— Nu ţi se va îngădui să te afli în preajma regelui până ce nu te vei curăţi de toată ticăloşia ta. Însă ai făcut primul pas de întoarcere pe calea cea dreaptă şi în lumina acestuia îţi voi îngădui să ai alţi vizitatori. Câte unul în fiecare zi.

Regina începu din nou să plângă. De data asta lacrimile erau sincere.

— Eşti prea bun. Mulţumesc.

— Mama e îndurătoare. Ea e cea căreia trebuie să-i mulţumeşti.

Moelle şi Scolera aşteptau s-o conducă înapoi, în celula din turn. Unella mergea imediat în spatele lor.

— Ne-am rugat pentru Înălţimea Ta, spuse Septa Moelle

în vreme ce urcau.

— Da, repetă ca un ecou Septa Scolera, şi trebuie să te simţi mult mai uşurată acum, curată şi nevinovată ca o fecioară în dimineaţa nunţii sale.

M-am culcat cu Jaime în dimineaţa nunţii mele, îşi aminti regina.

— Da, răspunse, mă simt renăscută, ca un buboi purulent care-a fost tăiat şi începe acum să se vindece. Aproape că pot să zbor.

Îşi imagină cu câtă încântare i-ar fi tras un cot Septei Scolera în faţă, ca s-o trimită clătinându-se pe picioare în josul treptelor în spirală. Dacă zeii erau buni, cotoroanţa bătrână şi zbârcită putea da peste Septa Unella, ducându-se la vale împreună cu ea.

— E bine să te văd din nou zâmbind, zise Scolera.

— Înalt Preacucernicia Sa a spus că pot avea vizitatori?

— Da, răspunse Septa Unella. Dacă Înălţimea Ta ne spune pe cine doreşte să vadă, îi vom trimite vorbă.

Jaime, am nevoie de Jaime. Dar, dacă fratele ei geamăn era în oraş, de ce nu venise la ea? Poate era mai înţelept să aştepte în ceea ce-l privea, până când avea să ştie mai bine ce se petrecea în afara zidurilor Marelui Sept al lui Baelor.

— Pe unchiul meu, zise ea. Ser Kevan Lannister, fratele tatei. E în oraş?

— Este, răspunse Septa Unella. Lordul Regent şi-a ales drept locuinţă Fortăreaţa Roşie. O să trimitem imediat după el.

— Vă mulţumesc, le răspunse Cersei, în timp ce în gând îşi spunea: *Lord Regent, nu?*

Nu putea pretinde că era surprinsă.

Se dovedi că umilinţa şi pocăinţa puteau aduce şi alte foloase, dincolo de curăţarea sufletului de păcate. În noaptea aceea, regina fu mutată într-o celulă mai mare, cu două caturi mai jos, unde avea o fereastră pe care putea privi, şi pături călduroase şi moi pe pat. Iar la ora cinei i se aduseră, în loc de pâine uscată şi terci de ovăz, clapon fript, un castron de legume proaspete cu nucă pisată

presărată deasupra şi o grămadă de piure de rapiţă înotând în unt. Pentru prima oară de când fusese aruncată în temniţă, în noaptea aceea se strecură în pat cu stomacul plin şi dormi netulburată pe tot timpul ceasurilor de veghe întunecată ale nopţii.

În dimineaţa următoare, unchiul ei veni odată cu zorile.

Cersei încă nu-şi terminase micul dejun când uşa se deschise brusc şi Ser Kevan Lannister îi trecu pragul.

— Lăsaţi-ne singuri, le ceru păzitoarelor ei.

Septa Unella le scoase pe Scolera şi pe Moelle afară şi închise uşa în urma lor. Regina se ridică în picioare.

Ser Kevan părea mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era un bărbat voinic, lat în umeri şi cu mijlocul gros, cu barba blondă tunsă astfel încât să-i urmărească linia maxilarelor puternice şi cu părul blond, scurt, în plină retragere de pe frunte. Mantia grea de lână vopsită, stacojie, îi era prinsă pe un umăr cu o broşa de aur în formă de cap de leu.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, spuse regina.

Unchiul ei se încruntă.

— Ai face bine să stai jos. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să ţi le spun…

Ea nu voia să se-aşeze.

— Încă mai eşti supărat pe mine. O simt în vocea ta. Iartă-mă, unchiule. Am greşit când ţi-am aruncat vinul în faţă, dar…

— Crezi că-mi pasă de-un pocal de vin? Lancel e *fiul* meu, Cersei. Propriul tău nepot. Dacă sunt supărat pe tine, ăsta e motivul. Ar fi trebuit să ai grijă de el, să-l călăuzeşti, să-i găseşti o fată potrivită, de familie bună. Iar tu, în schimb…

— Ştiu, ştiu. *Lancel mă dorea mai mult decât l-am dorit eu vreodată. Şi mă mai doreşte încă, pun rămăşag.* Eram singură, fără putere. Te rog, unchiule. Oh, unchiule. E atât de bine să-ţi văd chipul, chipul tău plăcut, minunat. Am făcut lucruri rele, ştiu, dar nu pot suporta să mă urăşti. Îşi aruncă braţele în jurul lui, îl sărută pe obraji. Iartă-mă. Iartă-mă.

Ser Kevan se lăsă îmbrăţişat pentru câteva clipe înainte de a-şi ridica în cele din urmă braţele să-i răspundă. O strânse la piept pentru scurt timp, cu stângăcie.

— Ajunge, îi spuse, cu vocea încă plată şi rece. Eşti iertată. Acum aşază-te. Aduc veşti dureroase, Cersei.

Cuvintele lui o speriară.

— I s-a întâmplat ceva lui Tommen? Te rog, nu. Mi-a fost atât de teamă pentru fiul meu. Nimeni nu-mi zice nimic. Te rog, spune-mi că Tommen e bine sănătos.

— Înălţimea Sa se simte bine. Întreabă adesea de tine.

Ser Kevan îi puse mâinile pe umeri, o îndepărtă la o lungime de braţ.

— Atunci Jaime? E Jaime?

— Nu. Jaime e încă pe undeva, prin ţinuturile riverane.

— Pe undeva?

Lui Cersei nu-i plăcea cum suna asta.

— A cucerit Raventree şi a acceptat capitularea Lordului Blackwood, zise unchiul ei, dar pe drumul de întoarcere către Riverrun şi-a părăsit escorta şi a plecat cu o femeie.

— O femeie? Se holbă la el, fără să înţeleagă. Ce femeie? De ce? Unde s-au dus?

— Nimeni nu ştie. N-am mai primit nicio veste de la el. Femeia ar putea fi fiica lui Evenstar, Lady Brienne.

Ea. Regina îşi aducea aminte de Fecioara din Tarth, o făptură uriaşă, urâtă, cu mers târşit, care se-mbrăca în zale de bărbat. *Jaime nu m-ar părăsi niciodată pentru o asemenea creatură. Corbul meu n-a ajuns la el. Altminteri ar fi venit.*

— Am primit rapoarte despre mercenari care acostează în sud, pretutindeni, spunea Ser Kevan. La Tarth, pe Treptele de Piatră, la Capul Mâniei… tare-aş vrea să aflu de unde-a găsit Stannis bani să angajeze o întreagă companie liberă. N-am puterea să-i înfrunt, nu aici. Mace Tyrell o are, dar el refuză să se pună în mişcare înainte de a se lămuri povestea asta cu fiica lui.

Un călău ar lămuri destul de repede povestea cu Margaery. Lui Cersei nu-i păsa câtuşi de puţin de Stannis sau de mercenarii lui. *Să-l ia Ceilalţi, pe el şi pe Tyrelli*

deopotrivă. N-au decât să se măcelărească între ei, căci regatul o s-o ducă mai bine.

— Te rog, unchiule, scoate-mă de-aici.

— Cum? Prin forţa armelor?

Ser Kevan se apropie de fereastră şi se uită afară, încruntându-se.

— Ar trebui să transform locul ăsta sacru în abator. Şi n-am destui oameni. Grosul trupelor noastre sunt la Riverrun, cu fratele tău. N-am timp să strâng o altă oştire. Se întoarse s-o privească. Am vorbit cu Înalt Preacucernicia Sa. N-o să te elibereze până când nu-ţi ispăşeşti păcatele.

— Le-am mărturisit.

— E vorba de *ispăşit,* asta am zis. În faţa oraşului. Un drum pe jos…

— Nu. Ştia ce urma să rostească unchiul ei şi nu voia să audă. Niciodată, spune-i asta, dacă-i mai vorbeşti. Sunt regină, nu o târfă de pe docuri.

— N-o să păţeşti nimic. Nimeni n-o să te-atingă…

— Nu, spuse ea, cu voce mai tăioasă. Mai degrabă mor.

Ser Kevan nu era impresionat.

— Dacă asta-ţi doreşti, s-ar putea să se-ntâmple curând. Înalt Preacucernicia Sa e hotărât să te judece pentru regicid, pentru deicid, pentru incest şi pentru înaltă trădare.

— Deicid? Aproape că îi veni să râdă. Când am ucis un zeu?

— Înaltul Septon e vocea Celor Şapte aici, pe pământ. Loveşte-l pe el, şi loveşti chiar în zei. Unchiul ei îşi ridică mâna înainte de a apuca ea să protesteze. Nu-ţi faci niciun bine vorbind despre astfel de lucruri. Nu aici. Momentul potrivit pentru asta e procesul.

Îşi roti privirea prin celulă. Expresia de pe faţa lui spunea mai multe decât un teanc de tomuri.

Cineva ne ascultă. Chiar acolo şi chiar atunci, ea nu-ndrăznea să vorbească liber. Respiră adânc.

— Cine-o să mă judece?

— Credinţa, răspunse unchiul ei, dacă nu ceri cumva un

duel judiciar. Caz în care trebuie să fii reprezentată de un cavaler din Garda Regelui. Indiferent de rezultat, domnia ta a ajuns la sfârşit. Eu voi fi regentul lui Tommen până la majoratul său. Mace Tyrell a fost numit Mâna Regelui. Marele Maester Pycelle şi Ser Harys Swyft îşi păstrează poziţiile, dar Paxter Redwyne e acum lord amiral, iar Randyll Tarly şi-a asumat îndatoririle judecătorului.

Lorzi stegari ai Casei Tyrell, amândoi. Întreaga guvernare a regatului se afla în mâinile duşmanilor ei, prietenii şi rudele Reginei Margaery.

— Şi lui Margaery i s-au adus învinuiri. Ei şi verişoarelor ei. Cum se face că vrăbiile au eliberat-o pe ea şi pe mine nu?

— Randyll Tarly a insistat. El a ajuns primul la Debarcaderul Regelui când a izbucnit furtuna, şi şi-a adus oştirea. Fetele Tyrell vor fi totuşi judecate, dar acuzaţiile împotriva lor sunt firave, Înalt Preacucernicia Sa o recunoaşte. Toţi bărbaţii numiţi ca amanţi ai reginei au negat acuzaţia sau şi-au retractat mărturisirile, în afară de cântăreţul tău schilodit, care pare să fie pe jumătate nebun. Aşa că Înaltul Septon le-a lăsat pe fete în custodia lui Tarly, iar Lordul Randyll s-a legat cu jurământ sacru c-o să le predea pentru proces la timpul cuvenit.

— Şi acuzatorii ei? întrebă regina. În mâinile cui sunt?

— Osney Kettleblack şi Bardul Albastru sunt aici, sub sept. Gemenii Redwyne au fost declaraţi nevinovaţi, iar Hamish Harpistul a murit. Ceilalţi sunt în temniţele de sub Fortăreaţa Roşie, în mâinile omului tău, Qyburn.

Qyburn, se gândi Cersei. Asta era bine, măcar un singur fir de pai de care putea să se-agaţe. Lordul Qyburn îi avea, şi Lordul Qyburn putea face minuni. *Sau orori. Poate săvârşi ororile la fel de bine.*

— Mai sunt şi altele, mai rele. *Vrei* să stai jos?

— Să stau jos?

Cersei clătină din cap. Ce putea fi mai rău? Urma să fie judecată pentru înaltă trădare, în vreme de micuţa regină şi verişoarele ei zburdau libere ca păsările cerului.

— Myrcella. Avem veşti îngrijorătoare din Dorne.

— *Tyrion,* spuse ea imediat.

Tyrion îi trimisese fetiţa în Dorne, iar Cersei îl însărcinase pe Ser Balon Swann să i-o aducă acasă. Toţi dornishenii erau nişte şerpi, iar Martellii erau cei mai răi dintre toţi. Vipera Roşie încercase chiar să-l apere pe Pezevenghi şi fusese la mai puţin de un pas de o victorie care i-ar fi permis piticului să scape de învinuirea de ucidere a lui Joffrey.

— E el, a fost în Dorne în tot timpul ăsta, şi acum a pus mâna pe fiica mea.

Ser Kevan îi aruncă o altă privire încruntată.

— Myrcella a fost atacată de un cavaler dornishean pe nume Gerold Dayne. E vie, dar rănită. I-a crestat faţa şi ea… îmi pare rău… a pierdut o ureche.

— O ureche.

Cersei se holbă la el, înspăimântată. *Era doar o copilă, iubita mea prinţesă. Şi era atât de drăguţă.*

— I-a tăiat o ureche. Şi prinţul Doran şi cavalerii lui unde erau? N-au fost în stare să apere o fetiţă? Unde era Ser Arys Oakheart?

— Măcelărit, în timp ce o apăra. Dayne l-a ucis, aşa mi s-a spus.

Sabia Dimineţii fusese un Dayne, îşi aminti regina, dar el era mort de mult. Cine era acel Ser Gerold şi de ce voise să-i facă rău fiicei ei? Nu găsea niciun sens în toate astea, doar dacă nu cumva…

— Tyrion şi-a pierdut jumătate de nas în Bătălia de la Apa Neagră. O crestătură pe faţa ei, tăierea unei urechi… degeţelele soioase ale Pezevenghiului sunt pretutindeni în povestea asta.

— Prinţul Doran n-a zis nimic despre fratele tău. Iar Balon Swann scrie că Myrcella pune totul în seama lui Gerold Dayne. Steaua Întunecată, aşa îl numesc ei.

Ea izbucni într-un râs amar.

— Indiferent cum i-ar spune, e la capătul sforilor trase de fratele meu. Tyrion are prieteni printre dornisheni. Pezevenghiul a pus asta la cale de la bun început. El a logodit-o pe Myrcella cu Prinţul Trystane. Acum înţeleg de

ce.

— Îl vezi pe Tyrion în fiecare umbră.

— E o creatură a umbrelor. L-a ucis pe Joffrey. L-a ucis pe tata. Crezi că se va opri aici? Mă temeam că e încă în Debarcaderul Regelui, complotând ca să-i facă rău lui Tommen, dar el trebuie să se fi dus în schimb la Dorne, s-o ucidă mai întâi pe Myrcella. Cersei măsura celula cu pasul. Trebuie să fiu lângă Tommen. Cavalerii ăştia din Garda Regelui sunt tot atât de folositori ca sfârcurile pe o platoşă. Se roti în jurul unchiului ei. Spui că Ser Arys a fost ucis.

— De mâna acestui bărbat numit Steaua Întunecată, da.

— Mort, e *mort,* eşti sigur?

— Aşa mi s-a spus.

— Atunci în Garda Regelui e un loc liber. Trebuie ocupat imediat. Tommen are nevoie de apărare.

— Lordul Tarly întocmeşte o listă cu cavalerii demni de o asemenea poziţie, pentru a fi luaţi în considerare de fratele tău, dar până când nu reapare Jaime…

— Regele îi poate da unui bărbat o mantie albă. Tommen e băiat bun. Spune-i pe cine să numească şi el îl va numi.

— Şi pe cine ai vrea să numească?

Ea n-avea răspunsul pregătit. *Apărătorul meu trebuie să aibă un nume nou, şi un chip nou.*

— Qyburn o să ştie. Ai încredere în el pentru asta. Noi doi am avut neînţelegerile noastre, unchiule, dar, pentru sângele pe care-l împărţim şi pentru dragostea pe care i-ai purtat-o tatei, pentru binele lui Tommen şi al sărmanei lui surori mutilate, fă ce-ţi cer. Du-te la Lordul Qyburn în numele meu, du-i o mantie albă şi spune-i că a sosit timpul.

APĂRĂTORUL REGINEI

— Ai fost omul reginei, spuse Reznak mo Reznak. Regele doreşte să fie înconjurat de propriii săi oameni când îşi ţine judecata.

Încă mai sunt omul reginei. Azi, mâine, întotdeauna, până la ultima mea răsuflare, sau până la a ei. Barristan Selmy refuza să creadă că Daenerys Targaryen murise.

Poate că de aceea era dat la o parte. *Hizdahr ne înlătură pe toţi, unul câte unul.* Vânjosul Belwas zăbovea la porţile morţii, în templu, în grija Graţiilor Albastre… deşi Selmy bănuia că ele aveau să termine ce începuseră lăcustele cu miere. Lui Skahaz Ţeastă-Rasă i se luase comanda. Nepătaţii se retrăseseră în cazărmile lor. Jhogo, Daario Naharis, amiralul Groleo şi Hero al Nepătaţilor rămăseseră ostatici al yunkailor. Aggo şi Rakharo fuseseră trimişi, împreună cu tot restul *khalasar*-ului lui Daenerys, să-şi caute regina dispărută de-a lungul fluviului. Până şi Missandei fusese înlocuită; regelui nu i se părea potrivit să folosească drept herald o copilă, care pe deasupra mai fusese cândva şi sclavă naathi. *Şi acum eu…*

Fusese o vreme în care ar fi văzut într-o asemenea îndepărtare o pată pe onoarea lui. Dar asta s-ar fi întâmplat în Westeros. În groapa cu şerpi care era Meereenul, onoarea părea tot atât de prostească precum straiul pestriţ al unui bufon. Iar neîncrederea venea din ambele părţi. Hizdahr zo Loraq o fi fost consortul reginei lui, dar n-avea să-i fie niciodată rege.

— Dacă Înălţimea Sa doreşte să plec de la Curte…

— Luminăţia Sa, îl corectă seneşalul. Nu, nu, nu, m-ai înţeles greşit. Preaslăvitul primeşte un grup de soli ai Yunkaiului, ca să discute despre retragerea armatelor lor. S-ar putea să ceară o… ăă… recompensă pentru cei care şi-au pierdut vieţile din pricina furiei dragonului. O situaţie delicată. Regele crede că ar fi mai bine să vadă pe tron un

rege meereen, protejat de războinici meereeni. Sunt sigur că poţi înţelege asta, ser.

Înţeleg mai multe decât îţi dai tu seama.

— Aş putea afla cine sunt oamenii aleşi de Înălţimea Sa ca să-l apere?

Reznak mo Reznak îi adresă zâmbetul său unsuros.

— Luptători înfricoşători, care îl iubesc pe Preaslăvitul Rege. Goghor Uriaşul. Khrazz. Motanul Bălţat. Belaquo Sfarmă-Oase. Cu toţii eroi.

Cu toţii luptători în arenă. Ser Barristan nu era surprins. Hizdahr zo Loraq stătea cu nelinişte pe noul său tron. Trecuseră o mie de ani de când Meereenul avusese ultima oară un rege, iar în clanurile nobile cu sânge vechi se găseau oamenii care vedeau în ei înşişi o alegere mai potrivită decât Hizdahr. În afara oraşului erau yunkaii, cu mercenarii şi cu aliaţii lor, iar în interiorul lui se aflau Fiii Harpei.

Iar apărătorii regelui se împuţinau cu fiecare zi. Greşeala sa grosolană faţă de Viermele Cenuşiu îl costase pe Hizdahr Nepătaţii. Când Înălţimea Sa încercase să-i pună sub comanda unui văr de-al său, aşa cum făcuse cu Fiarele de Bronz, Viermele Cenuşiu îl informase că ei erau oameni liberi şi nu primeau porunci decât de la mama lor. Când despre Fiarele de Bronz, jumătate erau sclavi eliberaţi, iar restul ţeste-rase, de a căror adevărată loialitate s-ar fi putut să se mai bucure încă Skahaz mo Kandaq. Luptătorii din arenă erau singurul sprijin de încredere al Regelui Hizdahr, împotriva unei mări de duşmani.

— Fie ca ei s-o apere pe Înălţimea Sa împotriva tuturor ameninţărilor.

Tonul lui Ser Barristan nu oferea niciun indiciu despre adevăratele sale sentimente: învăţase să şi le ascundă astfel cu ani în urmă, la Debarcaderul Regelui.

— Pe *Magnificenţa* Sa, accentua Reznak mo Reznak. Toate celelalte îndatoriri ale tale vor rămâne aceleaşi, ser. Dacă pacea se va dovedi un eşec, Luminăţia Sa ar dori să-i conduci în continuare forţele împotriva duşmanilor

oraşului nostru.

Cel puţin asta are mai mult sens. Belaquo Sfarmă-Oase şi Goghor Uriaşul îi puteau servi drept apărători lui Hizdahr, dar ideea că oricare dintre ei ar fi putut conduce în luptă o oaste era atât de absurdă, încât bătrânul cavaler aproape zâmbi.

— Aştept poruncile Înălţimii Sale.

— Nu *Înălţimea* Sa, se plânse seneşalul. Ăsta e stilul Westerosului. Magnificenţa Sa. Luminăţia Sa. Preaslăvitul.

Vanitatea Sa s-ar potrivi mai bine.

— Cum spui. Reznak îşi linse buzele.

— Atunci am terminat.

De data asta zâmbetul lui unsuros îi cerea să plece. Ser Barristan o făcu, bucuros să lase în urmă mirosul greu al parfumului seneşalului. *Un bărbat ar trebui să miroasă a sudoare, nu a flori.*

Marea Piramidă a Meereenului avea două sute cincizeci de metri de la bază până în vârf. Camerele seneşalului erau la al doilea nivel. Apartamentele reginei, ca şi ale lui, se aflau pe treapta cea mai înaltă. *Un urcuş lung pentru un bărbat de vârsta mea,* se gândi Ser Barristan, luând-o în susul treptelor. Se ştia că îl făcea de cinci sau şase ori pe zi, ocupându-se de treburile reginei, după cum stăteau mărturie durerile lui de genunchi şi de şale. *Va veni o zi în care n-o să le mai pot face faţă treptelor, o zi care-o să fie aici mai curând decât mi-ar plăcea.* Înainte de asta, trebuia să se asigure că măcar vreo câţiva dintre flăcăii lui erau gata să-i ia locul alături de regină. *O să-i fac eu însumi cavaleri dacă se vor dovedi demni, şi-o să-i dau fiecăruia câte un cal şi pinteni de aur.*

În apartamentele regale domneau neclintirea şi tăcerea. Hizdahr nu le preluase drept reşedinţă, preferând să se stabilească în propriul său şir de încăperi, în adânc, chiar în inima Marii Piramide, unde zidurile groase de cărămidă îl înconjurau din toate părţile. Mezzara, Miklaz, Qezza şi ceilalţi mici paharnici ai reginei – de fapt ostatici, dar atât Selmy, cât şi Daenerys îi îndrăgiseră atât de mult, încât le era greu să se gândească la ei astfel – îl urmaseră pe rege,

în vreme de Irri şi Jhiqui plecaseră cu ceilalţi dothraki. Numai Missandei rămăsese, o mică stafie deznădăjduită bântuind prin camerele stăpânei sale din vârful piramidei.

Ser Barristan ieşi pe terasă. Cerul de deasupra Meereenului era de culoarea cărnii unui leş, mat, albicios şi greu, o întindere neîntreruptă de nori, de la un orizont la altul. Soarele se ascundea în spatele vălului lor. Avea să apună nevăzut, aşa cum răsărise nevăzut în dimineaţa aceea. Noaptea urma să fie fierbinte, acel soi de noapte care te scălda în sudoare, sufocantă şi lipicioasă, fără nicio boare de aer. Ploaia îi ameninţa de trei zile, dar nu căzuse nici măcar un strop de apă. *Ar veni ca o uşurare. S-ar putea s-ajute la spălarea oraşului.*

Din locul unde se afla, vedea patru piramide mai mici, zidurile de vest ale cetăţii şi taberele yunkailor de pe ţărmul Golfului Sclavilor, unde o coloană groasă de fum unsuros se înălţa răsucindu-se aidoma unui şarpe monstruos. *Yunkaii îşi ard morţii,* înţelese el. *Iapa albă galopează prin tabăra lor de asediu.* În ciuda a tot ce făcuse regina, boala se răspândise, atât între zidurile oraşului, cât şi în afara lui. Pieţele din Meereen erau închise, străzile pustii. Cu îngăduinţa regelui Hizdahr, arenele de luptă rămăseseră deschise, dar spectatorii nu erau foarte numeroşi. După cum spuneau rapoartele, meereenii începuseră chiar să ocolească Templul Graţiilor.

Stăpânii de sclavi vor găsi o cale ca să dea vina pe Daenerys şi pentru asta, se gândi Ser Barristan, cu amărăciune. Aproape că-i auzea şoptind – Mari Stăpâni, Fii ai Harpiei, yunkai, toţi spunându-şi unii altora că regina lui era moartă. Jumătate din oraş o credea, deşi încă nu avea nimeni curajul să rostească astfel de cuvinte. *Dar o vor face curând, bănuiesc.*

Ser Barristan se simţea foarte istovit, foarte bătrân. *Unde s-au dus atâţia ani?* În ultima vreme, ori de câte ori îngenunchea să bea dintr-o apă liniştită, vedea un străin uitându-se în sus din adâncurile ei. Când apăruse prima oară talpa gâştei în jurul ochilor lui de un albastru palid? Cu cât timp în urmă i se preschimbase părul din lumină de

soare în zăpadă? *Au trecut ani, bătrâne. Decenii.*

Însă i se părea că abia ieri fusese făcut cavaler, după turnirul de la Debarcaderul Regelui. Încă mai ţinea minte atingerea sabiei Regelui Aegon de pe umărul său, uşoară ca sărutul unei fecioare. Vorbele i se opriseră în gât când îşi rostise legămintele. La ospăţ mâncase coaste de mistreţ, pregătite în stilul dornishean, cu ardei iute, atât de picante, încât îi arseseră gura. Patruzeci şi şapte de ani, şi gustul încă îi mai stăruia în memorie, însă n-ar fi putut spune nici ce mâncase la cină cu zece zile în urmă, nici dacă soarta tuturor Celor Şapte Regate ar fi depins de asta. *Câine fiert, cel mai probabil. Sau alt soi de mâncare scârboasă, nicidecum mai bună la gust.*

Se întrebă, nu pentru prima oară, ce destin bizar îl adusese acolo. Selmy era un cavaler din Westeros, un bărbat din marginea învecinată cu Dorne a ţinutului furtunilor; locul lui era în Cele Şapte Regate, nu acolo, pe ţărmurile fierbinţi ale Golfului Sclavilor. *Am venit s-o iau pe Daenerys acasă.* Însă o pierduse, aşa cum îi pierduse şi pe tatăl, şi pe fratele ei. *Chiar şi pe Robert. Şi cu el am dat greş.*

Poate că Hizdahr era mai înţelept decât îşi dădea el seama. *Cu zece ani în urmă, aş fi simţit ce voia să facă Daenerys. Cu zece ani în urmă aş fi fost destul de rapid ca s-o opresc.* În schimb, în vreme ce ea sărea în arenă, el stătuse locului, năucit, strigându-i numele, apoi alergase fără folos după ea pe nisipul stacojiu. *Sunt bătrân şi mocăit.* Nu era de mirare că Naharis îl batjocorea spunându-i Ser Bunic. *Oare Daario s-ar fi mişcat mai repede dac-ar fi fost alături de regină în ziua aceea?* Selmy se gândi că ştia răspunsul, deşi nu era unul pe placul lui.

Cu o noapte în urmă, visase iarăşi totul: Belwas în genunchi, vărsând fiere şi sânge, Hizdahr îmboldindu-i pe ucigaşii de dragoni, bărbaţi şi femei fugind îngroziţi, îmbrâncindu-se pe trepte, urcându-se unii pe alţii, ţipând. Şi Daenerys…

Părul ei era în flăcări. Avea un bici în mână şi striga, şi apoi era în spinarea dragonului, zburând. Nisipul răscolit

de Drogon când îşi luase zborul înţepase ochii lui Ser Barristan, dar el privise prin vălul de lacrimi bestia înălţându-se din arenă, cu aripile sale mari şi negre plesnind umerii luptătorilor de bronz de la intrare.

Restul îl aflase mai târziu. Dincolo de porţi se aflase o masă compactă de oameni. Înnebuniţi de mirosul dragonului, caii de sub ei se ridicaseră în două picioare, biciuind cu potcoavele lor de fier. Tarabele cu mâncare şi palanchinele se răsturnaseră deopotrivă, trântind oamenii şi strivindu-i. Fuseseră aruncate suliţe, arbaletele trăseseră săgeţi. Unele îşi atinseseră ţinta. Dragonul se răsucise violent în aer, cu rănile fumegându-i, cu fata agăţându-se de spatele lui. Apoi îşi slobozise focul.

Fiarele de Bronz avuseseră nevoie de tot restul zilei şi de cea mai mare parte a nopţii ca s-adune leşurile. La ultima numărătoare avuseseră două sute paisprezece morţi şi de trei ori mai mulţi oameni arşi şi răniţi. Drogon dispăruse între timp din oraş, ultima oară fiind văzut deasupra Skahazadhanului, îndreptându-se în zbor către nord. De Daenerys Targaryen nu găsiseră nici urmă. Unii jurau c-o văzuseră căzând. Alţii susţineau că dragonul o luase ca s-o mănânce. *Se înşală.*

Ser Barristan ştia despre dragoni numai ce istoriseau poveştile ascultate de orice copil, dar îi cunoştea pe Targaryeni. Daenerys *călărea* dragonul, aşa cum îl călărise cândva Aegon pe bătrânul Balerion.

— Poate zboară către casă, îşi spuse, cu voce tare.

— Nu, murmură în spatele lui o voce blândă. N-ar face asta, ser. N-ar pleca acasă fără noi.

Ser Barristan se întoarse.

— Missandei. Copilă. De când stai aici?

— Nu de mult. Acesteia îi pare rău dacă te-a tulburat. Şovăi. Skahaz mo Kandaq doreşte să schimbe vorbe cu tine.

— Ţeastă-Rasă? Ai vorbit cu el?

Era un gest necugetat, o nesăbuinţă. Duşmănia dintre Skahaz şi rege avea rădăcini adânci, iar fata era destul de ageră la minte ca să ştie asta. Skahaz se declarase pe faţă

împotriva căsătoriei reginei, fapt pe care Hizdahr nu-l uitase.

— E aici? În piramidă?

— Când doreşte. Vine şi pleacă, ser.

Da. Ar putea.

— Cine ţi-a spus că vrea să schimbe vorbe cu mine?

— O Fiară de Bronz. Cea cu mască de bufniţă.

Purta mască de bufniţă când a vorbit cu tine. Acum ar putea fi şacal, tigru, leneş. Lui Ser Barristan nu-i plăcuseră măştile de la bun început, şi nici acum nu-i plăceau mai mult. Oamenii cinstiţi n-ar fi trebuit să-şi ascundă niciodată feţele. Iar Ţeastă-Rasă…

Ce-o fi în capul lui? După ce Hizdahr îi dăduse vărului său Marghaz zo Loraq comanda Fiarelor de Bronz, Skahaz fusese numit Supraveghetor al Fluviului, primind în grijă toate podurile plutitoare, dragele şi canalele de irigaţii ce se întindeau de-a lungul Skahazadhanului pe o distanţă de cincizeci de leghe, dar Ţeastă-Rasă refuzase acea îndatorire străveche şi onorabilă, cum o numise Hizdahr, preferând să se retragă în modesta piramidă a clanului Kandaq. *În lipsa reginei, care să-l apere, se pune în mare pericol venind aici.* Iar dacă Ser Barristan ar fi fost văzut vorbind cu el, suspiciunile ar fi putut cădea şi asupra sa, deopotrivă.

Nu-i plăcea asta. Mirosea a viclenie, a şoapte şi a minciuni şi a urzeli clocite în întuneric, a toate lucrurile pe care sperase că le lăsase în urmă, cu Păianjenul, cu Lordul Degeţel şi cu alţii asemenea lor. Barristan Selmy nu era un cărturar, dar răsfoise des paginile Cărţii Albe, unde fuseseră înscrise faptele predecesorilor săi. Unii fuseseră eroi, alţii fuseseră molâi, pungaşi sau laşi. Cei mai mulţi nu fuseseră decât oameni – mai iuţi şi mai puternici decât mulţi alţii, mai pricepuţi în mânuirea sabiei şi a scutului, dar totuşi pradă mândriei, ambiţiei, desfrâului, dragostei, mâniei, geloziei, lăcomiei de aur, setei de putere şi tuturor celorlalte slăbiciuni care îi chinuiau pe muritorii neînsemnaţi. Cei mai buni dintre ei îşi depăşiseră viciile, îşi făcuseră datoria şi muriseră cu sabia în mână. Cei mai

răi…

Cei mai răi au fost aceia care s-au implicat în jocul tronurilor.

— Poţi găsi din nou bufniţa aia? o întrebă pe Missandei.

— Aceasta poate să-ncerce, ser.

— Spune-i c-o să stau de vorbă cu… cu prietenul nostru… după lăsarea întunericului, în grajduri.

Uşile principale ale piramidei erau închise şi blocate cu drugi la apusul soarelui. La ora aceea în grajduri avea să fie linişte.

— Asigură-te că e aceeaşi bufniţă.

Nu i-ar fi fost de niciun folos dacă mesajul ar fi fost auzit de o altă Fiară de Bronz.

— Aceasta înţelege. Missandei se întoarse să plece, apoi se opri o clipă şi spuse: Se zvoneşte că yunkaii au înconjurat tot oraşul cu scorpioni, ca s-arunce săgeţi de fier către cer dacă se-ntoarce dragonul.

Şi Ser Barristan auzise asta.

— Nu e uşor să ucizi un dragon în aer. În Westeros au încercat mulţi să-i doboare pe Aegon şi pe surorile lui. N-a reuşit nimeni.

Missandei dădu din cap. Era greu să-ţi dai seama dacă asta o liniştise.

— Crezi c-o vor găsi, ser? Câmpurile sunt atât de întinse, iar dragonii nu lasă nicio urmă pe cer.

— Aggo şi Rakharo sunt sânge din sângele ei… şi cine cunoaşte Marea Dothraki mai bine decât dothraki? O strânse de umăr. O vor găsi dacă poate fi găsită.

Dacă trăieşte încă. Erau şi alţi *khal*-i care cutreierau iarba, stăpâni de cai cu *khalasar*-uri ai căror călăreţi se numărau cu zecile de mii. Dar Missandei nu trebuia s-audă asta.

— O iubeşti mult, ştiu. Îţi jur, voi avea grijă să fie în siguranţă.

Cuvintele părură să-i ofere fetei o oarecare alinare. *Însă vorbele sunt vânt,* se gândi Ser Barristan. *Cum o pot apăra pe regină dacă nu-i sunt alături?*

Barristan Selmy ştia multe lucruri. Se născuse în

vremea domniei tulburi a lui Aegon cel Nesigur, un rege iubit de oamenii simpli, îşi primise rangul de cavaler din mâinile lui. Jaehaerys, fiul lui Aegon, îi pusese pe umeri mantia albă când avea douăzeci şi trei de ani, după ce-l ucisese pe Maelys Monstruosul, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. În aceeaşi mantie stătuse alături de Tronul de Fier în vreme ce nebunia îl mistuia pe Aerys, fiul lui Jaehaerys. *Am stat, şi am văzut, şi am auzit, şi totuşi n-am făcut nimic.*

Dar nu. Era nedrept. Îşi făcuse datoria. Ser Barristan se întreba în unele nopţi dacă nu şi-o făcuse prea bine. Îşi rostise legămintele sub ochii zeilor şi ai oamenilor, nu putea să se ridice împotriva lor păstrându-şi onoarea… însă în ultimii ani de domnie a lui Aerys îi fusese din ce în ce mai greu să nu încalce acele legăminte. Văzuse lucruri a căror amintire îl durea, şi se întrebase nu o dată cât de mult din acel sânge îi păta propriile mâini. Dacă nu s-ar fi dus la Duskendale să-l salveze pe Aerys din temniţele Lordului Darklyn, regele ar fi putut foarte bine să moară când jefuise Tywin Lannister oraşul. Pe urmă pe Tronul de Fier s-ar fi urcat Prinţul Rhaegar, şi poate ar fi refăcut regatul. Duskendale fusese ceasul lui de glorie, dar amintirea îi lăsase un gust amar.

Însă noaptea îl bântuiau eşecurile sale. *Jaehaerys, Aerys, Robert. Trei regi morţi. Rhaegar, care ar fi fost un rege mai bun decât oricare dintre ei. Prinţesa Elia şi copiii săi, Aegon, doar un bebeluş, Rhaenys cu pisoiul ei.* Morţi cu toţii, iar el, cel care jurase să-i apere, încă mai trăia. Şi acum Daenerys, strălucitoarea lui regină-copilă. *Ea nu e moartă. N-o să cred asta.*

După-amiaza îi aduse lui Ser Barristan un scurt răgaz în privinţa îndatoririlor sale. Şi-o petrecu în sala de antrenamente de la al treilea nivel al piramidei, lucrând cu băieţii săi, învăţându-i arta mânuirii sabiei şi scutului, a stăpânirii calului şi lăncii… şi purtările cavalereşti, acel cod care făcea dintr-un cavaler mai mult decât un luptător în arenă. Daenerys avea nevoie de apărători de vârsta ei după dispariţia lui, şi Ser Barristan era hotărât să i-i ofere.

Flăcăii pe care-i instruia aveau între opt şi douăzeci de ani. Începuse cu peste şaizeci, dar instrucţia se dovedise pentru mulţi dintre ei prea aspră. Îi rămăseseră mai puţini de jumătate, dar câţiva promiteau mult. *Fără niciun rege de apărat, o să am acum mai mult timp pentru instruirea lor,* înţelese el în timp de mergea de la o pereche la alta, uitându-se cum se atacau cu săbii boante şi cu suliţe cu vârful rotunjit. *Băieţi curajoşi. De obârşie umilă, dar unii vor fi cavaleri buni, şi o iubesc pe regină. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi sfârşit-o cu toţii în arenă. Regele Hizdahr îi are pe luptătorii săi din arene, dar Daenerys va avea cavaleri.*

— Ţineţi-vă scuturile sus, le strigă. Arătaţi-mi loviturile voastre. Acum împreună. Jos, sus, jos, jos, sus, jos…

În seara aceea, Selmy îşi luă cina simplă pe terasa reginei şi mâncă în timp ce apunea soarele. Prin purpura înserării, privi focurile trezindu-se rând pe rând în marile piramide în trepte, în vreme ce cărămizile multicolore ale Meereenului păleau, spre a deveni cenuşii şi apoi negre. Umbrele se adunară pe străzile şi pe aleile de dedesubt, formând lacuri şi râuri. În amurg, oraşul părea un loc liniştit, aproape frumos. *Asta e pace, e molima,* îşi spuse bătrânul cavaler, sorbind ultima înghiţitură de vin.

Nu dorea să fie remarcat, aşa că, după ce-şi termină cina, îşi scoase hainele de curtean, schimbând mantia albă a Gărzii Reginei cu una maronie, cu glugă, o mantie de călător, pe care ar fi purtat-o un om simplu. Îşi păstră sabia şi pumnalul. *Ar putea fi totuşi o cursă.* N-avea prea multă încredere în Hizdahr şi încă şi mai puţină în Reznak mo Reznak. Seneşalul parfumat ar fi putut foarte bine să fie amestecat în asta, încercând să-l atragă la o întâlnire secretă, ca să-i poată ridica şi pe el, şi pe Skahaz, acuzându-i de conspiraţie împotriva regelui. *Dacă Ţeastă-Rasă o să-mi vorbească despre trădare, nu voi avea ce face, va trebui să-l arestez. Hizdahr e consortul reginei mele, oricât de puţin mi-ar plăcea. Datoria mea e faţă de el, nu faţă de Skahaz.*

Sau nu era?

Întâia îndatorire a Gărzii Regelui era să-l apere de orice

rău şi de orice ameninţare. Cavalerii albi jurau deopotrivă să se supună poruncilor sale, să-i păstreze secretele, să-i ofere sfatul lor dacă le era cerut şi să tacă altminteri, să se pună în slujba plăcerilor lui şi să-i apere numele şi onoarea. De fapt, regele era acela care hotăra dacă protecţia gărzii sale se extindea sau nu asupra altora, chiar şi a celor de sânge regesc. Unor suverani li se părea potrivit să-i ceară Gărzii să le slujească şi să le apere soţiile şi copiii, fraţii şi surorile, mătuşile, unchii şi verii mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi, şi uneori chiar şi iubitele, metresele şi bastarzii. Însă alţii preferau să-şi folosească pentru asta cavalerii casei şi oştenii, păstrându-i pe cei şapte drept gardă personală, întotdeauna alături de ei înşişi.

Dacă regina mi-ar fi poruncit să-l apăr de Hizdahr, n-aş fi avut de ales şi ar fi trebuit să mă supun. Dar Daenerys Targaryen nici măcar nu alcătuise vreodată o adevărată gardă a reginei pentru ea însăşi şi nu dăduse nicio poruncă legată de consortul ei. *Lumea ar fi fost mai simplă dacă aş fi avut un lord comandant care să ia hotărâri în asemenea privinţe,* cugetă Selmy. *Acum lordul comandant sunt eu şi e greu de ştiut care e calea cea dreaptă.*

Când ajunse în sfârşit la baza ultimului şir de trepte, se pomeni singur în mijlocul culoarelor luminate de torţe din interiorul zidurilor masive de cărămidă ale piramidei. Porţile cele mari erau închise şi blocate cu drugi, aşa cum se aşteptase. Patru Fiare de Bronz stăteau de pază în afara lor, iar alte patru înăuntru. Peste acestea din urmă dădu bătrânul cavaler – patru bărbaţi voinici, mascaţi în chip de mistreţ, urs, şoarece-de-câmp şi manticoră.

— E linişte pretutindeni, ser, îi spuse ursul.

— Aveţi grijă să rămână aşa.

Nu era neobişnuit din partea lui Ser Barristan să umble de colo până colo noaptea, asigurându-se că piramida era un loc sigur.

Ceva mai în adâncul construcţiei, alte patru Fiare de Bronz păzeau uşile de fier de la intrarea gropii în care erau înlănţuiţi Viserion şi Rhaegal. Lumina torţelor le

licărea pe măşti – maimuţă, berbec, lup, crocodil.

— Au fost hrăniţi? se interesă Selmy.

— Da, ser, răspunse maimuţa. Câte-o oaie pentru fiecare.

Mă întreb cât timp o să le mai ajungă asta? Pe măsură ce creşteau, dragonilor le creştea şi pofta de mâncare.

Era timpul să-l găsească pe Ţeastă-Rasă. Ser Barristan se strecură pe lângă elefanţi şi pe lângă iapa argintie a reginei, ajungând în partea din spate a grajdului. Un măgar necheză când trecu pe lângă el, iar câţiva cai se foiră în lumina torţei sale. În rest totul era întunecat şi tăcut.

Atunci dintr-o boxă goală se desprinse o umbră, care deveni o altă Fiară de Bronz, purtând o fustă neagră plisată, platoşe pentru picioare şi o armură care copia relieful muşchilor.

— O pisică? se miră Barristan Selmy când zări bronzul de sub glugă.

Cât se aflase la comanda Fiarelor de Bronz, Ţeastă-Rasă preferase drept mască un cap de şarpe, poruncitor şi înfricoşător.

— Pisicile merg peste tot, răspunse vocea familiară a lui Skahaz mo Kandaq. Nimeni nu le dă vreodată atenţie.

— Dacă ar afla Hizdahr că eşti aici…

— Cine-o să-i spună? Marghaz? Marghaz ştie ce vreau eu să ştie. Fiarele sunt încă ale mele. Să nu uiţi asta. Vocea lui Ţeastă-Rasă era înăbuşită de mască, dar Selmy percepea furia din ea. Îl am pe otrăvitor.

— Pe cine?

— Pe cofetarul lui Hizdahr. Numele lui n-ar însemna nimic pentru tine. Omul n-a fost decât o unealtă. Fiii Harpiei i-au luat fiica şi au jurat că i-o vor înapoia nevătămată imediat ce regina va fi moartă. Belwas şi dragonul au salvat-o pe Daenerys. Pe fată n-a salvat-o nimeni. I-a fost înapoiată tatălui ei în toiul nopţii, în nouă bucăţi. Câte una pentru fiecare an pe care l-a trăit.

— De ce? Îndoielile prinseră să-l chinuiască. Fiii şi-au încetat omorurile. Pacea lui Hizdahr…

— … e o înscenare. La început n-a fost aşa, nu. Yunkailor le era frică de regina noastră, de Nepătaţii ei, de dragonii ei. Ţinutul ăsta a mai văzut dragoni şi înainte. Yurkhaz zo Yunzak a citit istoria, ştia. Ca şi Hizdahr. De ce nu o pace? Daenerys o voia, iar ei şi-au dat seama. Şi-o dorea prea mult. Ar fi trebuit să mărşăluiască spre Astapor. Skahaz veni mai aproape. Asta a fost înainte. Arena a schimbat totul. Daenerys a dispărut, Yurkhaz e mort. În locul unui leu bătrân, avem o haită de şacali. Barbă-nsângerată… lui nu-i place gustul păcii. Şi mai e şi altceva. Mai rău. Volantisul şi-a trimis flota împotriva noastră.

— Volantisul.

Selmy simţi furnicături în mâna cu care mânuia sabia. *Noi am făcut pace cu Yunkaiul. Nu cu Volantisul.*

— Eşti sigur?

— Sigur.

— Stăpânii Înţelepţi ştiu. Aşa cum ştiu şi prietenii lor. Harpia, Reznak, Hizdahr. Regele ăsta va deschide porţile oraşului în faţa volantenilor, când vor sosi. Toţi cei eliberaţi de Daenerys vor ajunge din nou în sclavie. Chiar şi unii care n-au fost robi vor fi consideraţi buni de pus în lanţuri. S-ar putea să-ţi sfârşeşti zilele într-o arenă de luptă, bătrâne. Khrazz o să-ţi mănânce inima.

Lui Ser Barristan îi zvâcnea capul.

— Trebuie să i se spună lui Daenerys.

— Găsiţi-o mai întâi. Skahaz îl prinse de antebraţ. Degetele lui păreau de fier. N-o putem aştepta. Am vorbit cu Fraţii Liberi, cu Oamenii Mamei, cu Scuturile Neclintite. N-au încredere în Loraq. Trebuie să spargem asediul yunkailor. Dar avem nevoie de Nepătaţi. Pe tine Viermele Cenuşiu o să te-asculte. Discută cu el.

— Cu ce scop?

Vorbeşte despre trădare. Despre conspiraţie.

— Viaţa. Ochii lui Ţeastă-Rasă erau două lacuri negre în spatele măştii de pisică din bronz. Trebuie să lovim înainte de sosirea volantenilor. Să spargem asediul, să-i ucidem de conducătorii stăpânilor de sclavi, să-i aducem pe

mercenarii lor de partea noastră. Yunkaii nu se-aşteaptă la un atac. Se spune că sunt bolnavi, din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. Disciplina e praf. Nobilii sunt beţi mai tot timpul, se îndoapă la ospeţe, vorbindu-şi reciproc despre bogăţiile pe care le vor împărţi după căderea Meereenului, ciorovăindu-se pentru supremaţie. Barbă-nsângerată şi Prinţul Zdrenţăros se dispreţuiesc unul pe altul. Nimeni nu se aşteaptă la luptă. Nu acum. Îşi închipuie că pacea lui Hizdahr ne-a adormit ca un cântec de leagăn.

— Pacea asta a fost semnată de Daenerys, zise Ser Barristan. N-o putem spulbera fără îngăduinţa ei.

— Şi dacă ea e moartă? întrebă Skahaz. Atunci ce facem, ser? Aş zice că ar fi vrut să apărăm oraşul ei. Copiii ei.

Copiii ei erau sclavii eliberaţi. *Mhysa, aşa îi spuneau, cu toţii, cei cărora le sfărâmase lanţurile. „Mamă.”* Ţeastă-Rasă nu se înşela. Daenerys ar fi vrut să-i fie apăraţi copiii.

— Şi Hizdahr? Încă mai e consortul ei. Regele ei. Soţul ei.

— Otrăvitorul ei.

Oare?

— Unde-ţi e dovada?

— Coroana pe care-o poartă e o dovadă suficientă. Tronul pe care stă. Deschide ochii, bătrâne. Asta-i tot ce-i trebuia de la Daenerys, tot ce voia. Odată ce-a primit-o, de ce să-mpartă domnia?

Într-adevăr, de ce jos, lângă arenă, fusese atât de cald. Încă mai vedea aerul licărind deasupra nisipurilor stacojii, simţea mirosul sângelui răspândindu-se dinspre cei care muriseră pentru amuzamentul lor. Şi îl auzea pe Hizdahr, îndemnându-şi regina să guste lăcustele cu miere. *Sunt delicioase… dulci şi picante… însă el nu s-a atins de niciuna…* Selmy îşi frecă tâmplele. *Nu m-am legat de Hizdahr zo Loraq cu niciun jurământ. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, el m-a înlăturat, aşa cum a făcut şi Joffrey.*

— Acest… bucătar, vreau să-i pun eu întrebări. Fără martori.

— Asta e calea? întrebă Ţeastă-Rasă, încrucişându-şi

braţele la piept. Atunci s-a făcut. Pune-i întrebări, dacă vrei.

— Dacă... dacă tot ce are de spus o să mă convingă... dacă vin alături de voi în această, această... o să-ţi cer cuvântul că lui Hizdahr zo Loraq n-o să i se-ntâmple nimic până când... doar dacă... se poate dovedi că are vreun amestec în toate astea.

— De ce-ţi faci atâtea griji pentru Hizdahr, bătrâne? Dacă el nu e însăşi Harpia, atunci e primul ei născut.

— Eu nu ştiu sigur decât că e consortul reginei. Vreau să-mi dai cuvântul tău, altminteri jur că voi fi împotriva ta.

Zâmbetul lui Skahaz era sălbatic.

— Atunci ai cuvântul meu. Niciun rău lui Hizdahr până când nu i se dovedeşte vinovăţia. Dar când o s-avem dovada vreau să-l ucid cu mâinile mele. Vreau să-i scot măruntaiele şi să i le arăt înainte de a-l lăsa să moară.

Nu, se gândi bătrânul cavaler, *dacă Hizdahr a pus la cale uciderea reginei mele, o să mă ocup de el eu însumi, dar moartea o să-i fie rapidă şi curată.* Zei Westerosului erau foarte departe, însă Ser Barristan se opri o clipă ca să rostească în gând o rugăciune, cerându-i Babei să-i lumineze calea către înţelepciune. *Pentru copii,* îşi spuse. *Pentru oraş. Pentru regina mea.*

— O să vorbesc cu Viermele Cenuşiu, făgădui apoi.

PEŢITORUL DE FIER

Jalea apăru singură la revărsatul zorilor, cu pânzele negre conturându-se perfect pe fundalul trandafiriului palid al dimineţii.

Cincizeci şi patru, gândi acru Victarion când îl deşteptară, *iar ea navighează singură.* Îl blestemă în gând pe Zeul Înecat pentru răutatea sa şi simţi furia ca un bolovan negru în pântece. *Unde sunt corăbiile mele?*

Ridicase pânzele de la Insulele Scutului cu nouăzeci şi trei de corăbii din suta care formase cândva Flota de Fier, o flotă care nu aparţinea unui singur lord, ci Stâncii Mării însăşi, cu căpitani şi echipaje de pe toate insulele. Da, corăbii mai mici decât dromoanele uriaşe de război ale tărâmurilor verzi, dar de trei ori mai mari decât oricare dintre corăbiile lungi obişnuite, cu copastii adânci şi berbeci sălbatici, potriviţi pentru a se lupta chiar cu flotele regelui.

La Treptele de Piatră, ele încărcaseră grâne, vânat şi apă dulce, după lunga călătorie pe lângă coasta stearpă şi mohorâtă a Dornului, cu vâltorile şi bancurile ei de nisip. Acolo *Victoria de Fier* capturase o corabie negustorească lătăreaţă, marele barcaz *Nobila doamnă,* aflată în drum spre Oraşul Vechi via Gulltown, Duskendale şi Debarcaderul Regelui, cu o încărcătură de cod sărat, ulei de balenă şi heringi marinaţi. Hrana fu o sporire bine venită a proviziilor lor. Alte cinci capturi făcute în Strâmtoarea Redwyne şi în lungul coastei dornishene trei barcazuri, un galion şi o galeră – ridicaseră numărul la nouăzeci şi nouă.

Nouăzeci şi nouă de corăbii plecaseră de la Treptele de Piatră în trei flote mândre, cu ordinul de a se reuni din nou în largul capului de miazăzi al Insulei Cedrilor. Patruzeci şi cinci ajunseseră acum în cealaltă parte a lumii. Douăzeci şi două dintre ale lui Victarion apăruseră, câte trei şi câte

patru, uneori singure; paisprezece dintre ale lui Ralf Şchiopul; numai nouă dintre cele care plecaseră sub comanda lui Ralf Stonehouse cel Roşu. Ralf cel Roşu însuşi se număra printre dispăruţi. La acelea, se adăugaseră nouă capturi noi făcute pe mări, astfel că totalul era cincizeci şi patru... dar cele capturate erau barcazuri şi ambarcaţiuni de pescuit, negustoreşti şi pentru sclavi, nu de război. Într-o bătălie ar fi fost palide înlocuitoare ale corăbiilor pierdute din Flota de Fier.

Ultima corabie care apăruse fusese *Năpasta Fecioarei,* cu trei zile în urmă. Cu o zi şi mai devreme, trei nave apăruseră împreună din miazăzi – *Nobila doamnă,* captura sa, înaintând greoi între *Hrănitorul-de-corbi* şi *Sărutul de Fier.* Dar cu o zi înainte şi cu una încă şi mai devreme, nu mai fusese nimic, şi doar *Jeyne fără de cap* şi *Teama* înaintea lor, după care urmaseră alte două zile de mări pustii şi ceruri fără nori, după care Ralf Şchiopul sosise cu restul escadrei sale. *Lord Quellon, Văduva Albă, Tânguirea, Durerea, Leviatan, Doamna de Fier, Vântul secerător* şi *Ciocanul-de-război,* urmate de alte şase corăbii, dintre care două avariate de furtună şi remorcate.

— Furtuni, mormăise Ralf Şchiopul când ajunsese târându-se la Victarion. Trei furtuni puternice şi între ele vânturi blestemate. Vânturi roşii din Valyria, care duhneau a cenuşă şi pucioasă, şi vânturi negre care ne-mpingeau spre ţărmul ăla ca tăciunele. Voiajul a fost blestemat de la bun început. Ochi-de-Cioară se teme de tine, stăpâne, altfel de ce te-ar fi trimis atât de departe? El nu vrea să ne mai întoarcem.

Victarion gândise la fel când fusese lovit de prima furtună, la o zi după ce plecase din Vechiul Volantis. *Zeii îi urăsc pe patricizi,* îşi spusese el, *altfel Euron Ochi-de-Cioară ar fi murit o duzină de morţi de mâna mea.* Pe când marea se tălăzuise în jurul său şi puntea se ridicase şi-i coborâse sub tălpi, văzuse *Ospăţul lui Dagon* şi *Mareea Roşie* izbite laolaltă cu atâta violenţă, încât ambele explodaseră în aşchii. *Lucrarea fratelui meu,* gândise el. Acelea fuseseră primele două corăbii pe care le pierduse

din propria-i treime de flotă. Nu însă şi ultimele. Aşa că-l pălmuise de două ori pe Şchiop peste faţă şi zisese:

— Prima este pentru corăbiile pe care le-ai pierdut, a doua pentru că vorbeşti despre blesteme. Dacă te mai aud o singură dată cu asemenea cuvinte, o să-ţi ţintuiesc limba de catarg. Dacă Ochi-de-Cioară poate face oamenii muţi, şi eu pot face la fel.

Pulsaţiile de durere din mâna stângă făcuseră vorbele să sune mai aspru decât ar fi fost altminteri, dar înţelesul lor rămânea acelaşi.

— Vor mai sosi şi alte corăbii. De acum furtunile au încetat. Voi avea toată flota din nou.

O maimuţă de pe catargul de deasupra hohotise batjocoritor, aproape ca şi cum i-ar fi putut simţi frustrarea. *Animal murdar şi gălăgios.* Ar fi putut trimite pe cineva după ea, dar maimuţelor părea să le placă jocul acela şi se dovediseră mai agile decât echipajul său. Zbieretele îi răsunau însă în urechi şi parcă îi înrăutăţeau zvâcnetele din mână.

— Cincizeci şi patru, mormăi el.

Ar fi fost prea mult să spere pentru întreaga putere a Flotei de Fier după un voiaj atât de lung… dar şaptezeci de corăbii, chiar optzeci, Zeul Înecat i-ar fi putut acorda atâtea. *Bine ar fi fost dacă l-am fi avut cu noi pe Păr Umed sau pe alt preot.* Victarion adusese jertfe înainte de-a fi ridicat pânzele, şi din nou la Treptele de Piatră, când împărţise flota în trei, dar poate că spusese rugăciunile greşite. *Fie asta, fie Zeul Înecat n-are nicio putere aici.* Începuse tot mai mult să se teamă că navigaseră prea departe, în mări ciudate, unde până şi zeii erau stranii… dar asemenea îndoieli le mărturisea numai femeii sale oacheşe, care n-avea limbă ca să le repete.

Când apăru *Jalea,* Victarion îl chemă pe Wulfe O-Ureche.

— Vreau să vorbesc cu Popândăul. Trimite-le vorbă lui Ralf Şchiopul, Tom Fără-sânge şi Păstorului Negru. Toate cetele de vânătoare trebuie rechemate şi taberele de pe ţărm ridicate la prima geană de lumină, încărcaţi cât de

multe fructe puteţi şi suiţi porcii la bordul corăbiilor. Îi putem sacrifica după nevoie. *Rechinul* va rămâne aici ca să spună oricăror întârziaţi încotro am plecat.

Oricum *Rechinul* avea nevoie de reparaţii îndelungate; furtunile nu lăsaseră din ea decât o coajă de nucă. Astfel ar fi rămas doar cincizeci şi trei, dar n-avea ce să facă.

— Flota pleacă mâine, cu refluxul de seară.

— Cum porunceşti, Lord Căpitan, spuse Wulfe, dar încă o zi ar fi putut însemna încă o corabie.

— Aşa este. Iar zece zile ar putea însemna zece corăbii sau niciuna. Am irosit prea multe zile, aşteptând vederea pânzelor. Victoria noastră va fi cu-atât mai dulce, dacă o vom câştiga cu o flotă mai mică.

Iar eu trebuie să ajung la regina dragonilor înaintea volantenilor.

În Volantis văzuse galioane încărcând provizii. Întregul oraş păruse beat. Mateloţi, soldaţi şi spoitori fuseseră văzuţi dansând pe străzi cu nobili şi negustori umflaţi, iar în fiecare han şi cramă se ridicaseră cupe în cinstea noilor triarhi. Se vorbea numai despre aur, pietre preţioase şi sclavi ce aveau să se reverse în Volantis, după moartea reginei dragonilor. Victarion Greyjoy nu putu suporta decât o singură zi de astfel de rapoarte; deşi fu ruşinat, plăti cu aur hrana şi apa şi-şi purtă corăbiile înapoi pe mare.

Furtunile trebuie să-i fi împrăştiat şi întârziat pe volanteni, deşi aveau propriile lor corăbii. Dacă norocul le surâdea, multe dintre navele lor de război se scufundaseră ori eşuaseră. Dar nu toate. Niciun zeu nu era atât de puternic şi galioanele verzi care supravieţuiseră puteau să fi trecut deja de Valyria. *Vor merge spre miazănoapte, către Meereen şi Yunkai, dromoane de război uriaşe, ticsite de soldaţi-sclavi. Dacă Zeul Furtunii i-a cruţat, acum ar putea fi în Golful Mâhnirii. Trei sute de corăbii, poate chiar cinci sute.* Aliaţii lor erau deja în largul apelor Meereenului: yunkai şi astapori, bărbaţi din Noul Ghis, Qarth şi Tolos, şi Zeul Furtunii mai ştia de unde, chiar şi corăbiile de război ale Meereenului, cele care părăsiseră

portul înainte de căderea oraşului. Împotriva tuturor, Victarion avea cincizeci şi patru de corăbii. Cincizeci şi trei, fără *Rechinul.*

Ochi-de-Cioară navigase peste jumătate din lume, prădând şi jefuind de la Qarth până la Oraşul Copacilor Înalţi, oprind în porturi spurcate dincolo de care numai nebunii mergeau. Euron cutezase chiar să străbată Marea Fumegândă şi supravieţuise pentru a povesti despre ea. *Şi toate astea cu o singura corabie. Dacă el îşi poate râde de zei, atunci pot şi eu.*

— Am înţeles, căpitane, zise Wulfe O-Ureche.

Nu era nici pe jumătate din omul care fusese Nute Bărbierul, dar Ochi de Cioară i-l furase pe Nute. Ridicându-l la rang de Lord de Scutul de Stejar, fratele lui îl luase pe cel mai bun om al lui Victarion.

— Mergem tot spre Meereen?

— Unde altundeva? Regina dragonilor m-aşteaptă acolo. *Femeia cea mai frumoasă din lume, dacă ar fi să-i dau crezare fratelui meu. Părul ei este aur argintat, ochii îi sunt ametiste.*

Ar fi fost prea mult să spere că măcar o dată Euron spusese adevărul? *Poate.* Mai mult ca sigur că fata avea să se dovedească a fi o urâţenie ciupită de vărsat, cu ţâţele lovindu-i genunchii, iar „dragonii” ei nimic altceva decât şopârle tatuate din mlaştinile lui Sothoryos. *Dacă însă ea este ceea ce susţine Euron…* Ei auziseră poveşti despre frumuseţea lui Daenerys Targaryen de pe buzele piraţilor de la Treptele de Piatră şi ale negustorilor din Vechiul Volantis. S-ar fi putut să fi fost adevărat. Iar Euron nu-l făcuse pe Victarion un dar al ei, ci Ochi-de-Cioară dorea s-o ia pentru sine. *Mă trimite ca pe o slugă să i-o aduc. Cum va mai scheuna când o voi revendica pentru mine.* Oamenii n-aveau decât să mormăie. Navigaseră prea departe şi pierduseră prea mult pentru ca Victarion să se întoarcă spre apus fără trofeul său.

Căpitanul de fier strânse în pumn mâna cea bună.

— Du-te şi ai grijă ca ordinele să-mi fie îndeplinite. Apoi găseşte-l pe maester, oriunde s-o fi ascunzând, şi trimite-l

în cabina mea.

— Am înţeles, căpitane, rosti Wulfe şi se îndepărtă şchiopătând.

Victarion Greyjoy reveni cu ochii spre proră şi-şi examina flota. Corăbiile lungi acopereau marea, cu velele strânse şi vâslele ridicate, plutind la ancoră sau trase pe ţărmul cu nisip alburiu. *Insula Cedrilor.* Unde erau cedrii aceia? Se părea că se înecaseră cu patru sute de ani în urmă. Victarion coborâse pe mal de o duzină de ori, ca să vâneze pentru carne proaspătă, şi nu zărise niciun cedru.

Maesterul feciorelnic cu care-l pricopsise Euron în Westeros afirma că locul acesta se numise cândva „Insula celor o Sută de Bătălii”, însă bărbaţii care participaseră la ele erau cu toţi colb de câteva veacuri. *Insula Maimuţelor, aşa ar trebui să-i spună.* Existau de asemenea şi porci: mistreţii cei mai mari şi mai negri pe care-i văzuseră vreodată oamenii de fier şi o sumedenie de purcei prin tufişuri, animale îndrăzneţe care nu se temeau de oameni. *Învăţau totuşi.* Calele Flotei de Fier se umpleau cu şunci afumate, carne sărată şi slănină.

Maimuţele însă… maimuţele erau o năpastă. Victarion le interzisese oamenilor săi să aducă la bord vreuna dintre creaturile acelea demonice, dar, cumva, jumătate din flota lui era acum infestată de ele, până şi propria sa navă, *Victoria de Fier.* Vedea câteva chiar acum, legănându-se de pe o vergă pe alta şi de la o corabie la alta. *Păcat că n-am o arbaletă.*

Lui Victarion nu-i plăcea marea pe care navigau, nici cerurile acelea nesfârşite şi fără nori, nici soarele arzător care le lovea creştetele şi pârjolea punţile până ce scândurile erau îndeajuns de încinse ca să frigă tălpile desculţe. Nu-i plăceau furtunile care păreau să izbucnească din senin. Mările din jurul lui Pyke erau adesea furtunoase, dar cel puţin acolo le puteai adulmeca sosirea. Furtunile din miazăzi erau la fel de perfide ca femeile. Nici măcar apa nu avea culoarea potrivită – turcoaz tremurător în apropiere de ţărm, iar mai departe un albastru atât de profund, încât era aproape negru.

Victarion ducea dorul apelor verzi-cenuşii de acasă, cu talazurile şi crestele înspumate de alb.

Nu-i plăcea nici Insula Cedrilor. Poate că vânatul era bun, dar pădurile erau prea verzi şi nemişcate, pline de copaci strâmbi şi flori ciudate, strălucitoare, cum niciunul dintre oamenii lui nu văzuse vreodată până atunci, la fel ca ororile ce bântuiau printre palatele năruite şi statuile sparte din Velosul cel înecat, la o jumătate de leghe miazănoapte de locul în care flota stătea la ancoră. Ultima dată când Victarion petrecuse o noapte pe ţărm, visele îi fuseseră întunecate şi neliniştitoare, iar când se trezise îşi simţise gura plină de sânge. Maesterul spusese să-şi muşcase limba în somn, dar el îl considerase un semn de la Zeul Înecat, un avertisment că, dacă zăbovea prea mult acolo, avea să se înece cu propriul său sânge.

Se spunea că în ziua în care Urgia se abătuse asupra Valyriei, un zid de apă înalt de o sută de metri se prăbuşise peste insulă, înecând sute de mii de bărbaţi, femei şi copii, fără să cruţe pe nimeni care să relateze povestea, doar câţiva pescari ce fuseseră pe mare şi o mână de suliţaşi velosi aflaţi într-un turn solid din piatră pe dealul cel mai înalt al insulei, care văzuseră cum colinele şi văile de sub ei se preschimbaseră în mare clocotitoare. Mândrul Velos, cu palatele sale din cedru şi marmură roz, pierise în decursul unei singure bătăi de inimă. În capătul de miazănoapte al insulei, străvechile ziduri din piatră şi piramidele în trepte ale portului de sclavi Ghozai împărtăşiseră aceeaşi soartă.

Atât de mulţi oameni pieriţi sub ape, Zeul Înecat va fi puternic acolo, gândise Victarion când alesese insula pentru reunirea celor trei părţi ale flotei sale. El nu era însă un preot. Dar dacă se înşelase? Poate că Zeul Înecat distrusese insula fiindcă fusese mânios. Fratele său Aeron ar fi putut să ştie, însă Păr Umed era acasă pe Insulele de Fier, unde predica împotriva lui Ochi-de-Cioară şi a domniei sale. *Niciun necredincios nu poate să stea pe Stânca Mării.* Dar căpitanii şi regii strigaseră pentru Euron la plebiscit, alegându-l înaintea lui Victarion şi a

altor oameni cu frică de zei.

Soarele dimineţii strălucea de pe apă în unduiri de lumină prea sclipitoare ca să le poată privi. Lui Victarion începuse să-i bubuie capul, deşi nu putea spune dacă din cauza soarelui, a mâinii sale sau a îndoielilor care-l frământau. Coborî sub punte în cabina lui, unde aerul era răcoros şi era semiîntuneric. Femeia oacheşă ştia ce dorea, fără ca el să spună măcar o vorbă. Când se lăsă într-un scaun, ea luă o cârpă moale şi umedă din lighean şi i-o puse pe frunte.

— E bine, zise el. E bine. Acum, mâna.

Femeia oacheşă nu răspunse. Euron îi retezase limba înainte să i-o dăruiască lui. Victarion nu avea nicio îndoială că şi Ochi-de-Cioară se culcase cu ea. Aşa era fratele său. *Darurile lui Euron sunt otrăvite,* îşi reamintise căpitanul în ziua în care femeia oacheşă suise la bord. *Nu vreau niciunul dintre gunoaiele abandonate de el.* Decisese atunci să-i taie beregata şi s-o arunce în mare, o jertfă de sânge adusă Zeului Înecat. Cumva însă nu ajunsese niciodată s-o facă.

De atunci merseseră cale lungă împreună. Victarion putea vorbi cu femeia oacheşă. Ea nu încerca niciodată să-i răspundă.

— *Jalea* este ultima, îi spuse când ea îi scoase mănuşa. Restul sunt rătăcite sau scufundate.

Făcu o grimasă când femeia îşi vârî vârful cuţitului pe sub pânza murdară legată deasupra mâinii.

— Unii vor spune că n-ar fi trebuit să despart flota. Nişte proşti! Am avut nouăzeci şi nouă de corăbii… o dihanie greoaie pe care s-o păstoreşti peste mări spre capătul îndepărtat al lumii. Dacă le-aş fi ţinut laolaltă, navele mai iuţi ar fi fost ţinute în loc de cele mai încete. Şi unde să găseşti provizii pentru atâtea guri? Niciun port nu vrea atât de multe corăbii de război în apele sale. Oricum furtunile ne-ar fi risipit. Ca frunze împrăştiate peste Marea Verii.

În loc de aşa ceva, el împărţise flota cea mare în escadre şi o trimisese pe fiecare pe altă rută spre Golful Sclavilor.

Corăbiile cele mai iuţi i le dăduse lui Ralf Stonehouse cel Roşu, ca să navigheze pe ruta corsarilor în lungul coastei de miazănoapte a lui Sothoryos. Era cel mai bine să evite oraşele moarte ce putrezeau pe ţărmul acela încins şi pârjolit, asta ştiau toţi corăbierii, dar în oraşele din lut şi sânge ale Insulelor Baziliscului, care clocoteau de sclavi fugari, stăpâni de sclavi, jupuitori, târfe, vânători, bărbaţi vrâstaţi, şi alţii mult mai răi, existau întotdeauna provizii pentru cei care nu se temeau să plătească preţul de fier.

Corăbiile mai mari, mai grele şi mai încete, porniseră către Lys, pentru a vinde captivii luaţi pe Insulele Scutului, femeile şi copiii din oraşul Lordului Hewett şi alte insule, alături de bărbaţii care deciseseră că mai bine s-ar preda decât să moară. Victarion nu avea decât dispreţ faţă de asemenea bicisnici, dar vânzarea îi lăsase un gust neplăcut în gură. Să iei un bărbat ca sclav, sau o femeie ca soţie de sare, asta era cuvenit şi corect, dar bărbaţii nu erau capre sau găini, ca să fie cumpăraţi şi vânduţi pentru aur. Fusese bucuros să lase vânzarea în seama lui Ralf Şchiopul, care avea să folosească banii pentru a-şi încărca ambarcaţiunile mari cu provizii pentru călătoria cea lungă şi înceată spre est.

Propriile lui corăbii se târâră în lungul ţărmurilor Ţinuturilor Discordiei, pentru a lua alimente, vin şi apă dulce de la Volantis, înainte de a vira spre miazăzi în jurul Valyriei. Acesta era drumul cel mai obişnuit spre răsărit, şi unul dintre cele mai circulate, cu corăbii ce puteau fi capturate şi insuliţe unde se puteau adăposti în timpul furtunilor, face reparaţii şi completa proviziile dacă era nevoie.

— Cincizeci şi patru de corăbii este prea puţin, îi spuse el femeii oacheşe, dar nu mai pot aştepta. Singura cale…

Icni când ea îi desfăcu bandajul, rupând şi o crustă de sânge închegat. Dedesubt, carnea era verde şi neagră, acolo unde îl tăiase sabia.

— …singura cale în care s-o fac este de a-i lua prin surprindere pe stăpânii de sclavi, aşa cum am făcut cândva la Lannisport. Să atac dinspre mare şi să-i zdrobesc, apoi

să iau fata şi să fug spre casă înainte ca volantenii să se năpustească asupra noastră. Nu era un laş, dar nu era nici naiv; cu cincizeci şi patru de corăbii, nu putea învinge trei sute. Ea va fi soţia mea, iar tu-i vei fi slujitoare.

O slujitoare fără limbă n-ar fi putut niciodată destăinui secrete. Ar fi putut să fi spus mai multe, dar atunci sosi maesterul, ciocănind la uşa cabinei sfios ca un şoricel.

— Intră, strigă Victarion, şi-nchide uşa. Ştii de ce eşti aici.

— Lord Căpitan.

Maesterul şi arăta ca un şoricel, cu veşmintele sale sure şi mustăcioara castanie. *Oare crede că asta îl face să pară mai bărbat?* Se numea Kerwin şi era foarte tânăr, poate douăzeci şi doi de ani.

— Pot să-ţi văd mâna? întrebă el.

O întrebare de prost. Maesterii aveau folosinţele lor, dar Victarion nu-l privea decât cu dispreţ pe acest Kerwin. Cu obrajii lui netezi şi trandafirii, cu mâinile moi şi cârlionţii castanii, arăta mai feciorelnic decât majoritatea fetişcanelor. Când urcase la bordul *Victoriei de Fier,* avusese şi un surâs micuţ şi atotcunoscător, dar într-o noapte în largul Treptelor de Piatră surâsese către cine nu trebuia şi Burton Humble îi zburase patru dinţi din gură. La scurtă vreme după aceea Kerwin venise tiptil la căpitan ca să se plângă că patru dintre membrii echipajului îl târâseră sub punte şi-l folosiseră ca pe o femeie.

— Uite cum pui capăt la aşa ceva, îi zisese Victarion şi trântise un pumnal pe masă între ei.

Kerwin luase arma – căpitanul bănuise că se temuse prea mult ca s-o refuze –, dar n-o folosise niciodată.

— Mâna mea este aici, spuse Victarion. Uită-te cât doreşti.

Maesterul Kerwin se lăsă într-un genunchi, ca să cerceteze mai bine rana. Ba chiar o şi adulmecă, aidoma unui câine.

— Va trebui să scot din nou puroi. Culoarea… Lord Căpitan, tăietura nu se vindecă. E posibil să trebuiască să-ţi tai mâna.

Mai discutaseră despre asta şi înainte.

— Dacă o să mi-o tai, te voi ucide. Dar mai întâi te voi lega de parmaclâc şi-i voi face cadou echipajului fundul tău. Fă-ţi treaba.

— Va fi durere.

— Întotdeauna.

Viaţa înseamnă durere, prostule. Bucurie nu există decât în palatele de apă ale Zeului Înecat.

— Fă-o!

Băiatul – era greu să spună bărbat cuiva atât de moale şi de trandafiriu – atinse cu tăişul cuţitului palma căpitanului, apoi spintecă. Puroiul care ţâşni era gros şi galben ca laptele acru. Femeia oacheşă strâmbă din nas din pricina mirosului, maesterul icni şi Victarion însuşi simţi cum i se răscoleşte stomacul.

— Taie mai adânc. Scoate-l pe tot. Să văd sânge.

Maesterul Kerwin apăsă mai mult pumnalul. De data aceasta îl duru, dar sângele se ivi alături de puroi, sânge atât de întunecat, încât părea negru în lumina felinarului.

Sângele era bun. Victarion mormăi aprobator. Stătu locului fără să clipească, în timp ce maesterul tampona, stoarse şi şterse puroiul cu bucăţi de pânză moale fierte în oţet. Atunci când termină, apa curată din lighean devenise o supă groasă şi murdară. Simpla ei vedere ar fi îngreţoşat orice om.

— Ia mizeria asta şi du-te. Victarion dădu din cap spre femeia oacheşă: Mă poate bandaja şi ea.

Chiar şi după plecarea băiatului, duhoarea dăinui. Nu avea cum să scape de ea. Maesterul propusese ca rana să fie drenată pe punte, la aer curat şi sub lumina soarelui, dar Victarion refuzase. Asta nu era ceva pentru ochii echipajului său. Se aflau la jumătate de lume distanţă de casă, prea departe pentru a le îngădui să vadă cum căpitanul lor de fier începuse să ruginească.

Mâna stângă continua să-i pulseze – o durere surdă, dar persistentă. Când o strângea în pumn, durerea se ascuţea, de parcă un cuţit l-ar fi înjunghiat în sus prin braţ. *Nu un cuţit, ci o spadă lungă. O spadă lungă ţinută de mâna unei*

năluci. Serry, aşa îl chemase. Cavaler şi moştenitor al Scutului Sudului. *L-am ucis, dar el mă înjunghie de dincolo de mormânt. Din inima fierbinte a iadului necunoscut în care l-am trimis, îşi înfige oţelul în mâna mea şi-l răsuceşte.*

Victarion îşi reamintea duelul de parcă ar fi fost cu o zi în urmă. Scutul lui fusese îmbucătăţit, atârnându-i inutil de braţ, astfel că atunci când sabia lungă a lui Serry coborâse fulgerând, el întinsese mâna şi o prinsese. Flăcăiandrul fusese mai puternic decât părea; lama lui muşcase prin coaja din oţel a mănuşii armurii căpitanului şi prin mănuşa matlasată de dedesubt, tăind în carnea palmei sale. *Zgârietura unui pisoiaş,* îşi spusese după aceea Victarion. Spălase rana, turnase oţet fiert peste ea, o legase şi nu se mai gândise la ea, convins că durerea va dispărea şi că mâna se va vindeca odată cu trecerea timpului.

Însă rana puroiase, până ce Victarion începuse să se întrebe dacă nu cumva tăişul lui Serry fusese otrăvit. De ce altfel ar fi refuzat tăietura să se vindece? Gândul acela îl scotea din minţi. Un bărbat adevărat nu ucidea cu otravă. La Moat Cailin, diavolii mlaştinilor sloboziseră săgeţi otrăvite spre oamenii săi, dar aşa ceva era de aşteptat din partea unor asemenea creaturi degradate. Serry fusese cavaler, de viţă nobilă. Otrava era pentru laşi, femei şi dornisheni.

— Dacă nu Serry, atunci cine? o întrebă pe femeia oacheşă. Ar putea şoricelul ăla de maester s-o facă? Maesterii cunosc farmece şi alte vicleşuguri. Ar putea folosi unul ca să mă otrăvească, sperând că-l voi lăsa să-mi taie mâna.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai probabil părea.

— Ochi-de-Cioară mi l-a dat, mizerabilul nenorocit.

Euron îl luase pe Kerwin de la Scutul Verde, unde-l slujise pe Lordul Chester, având grijă de corbii lui şi învăţându-i copiii, sau poate invers. Şi cum chiţăise şoricelul când unul dintre muţii lui Euron îl adusese la

bordul *Victoriei de Fier,* târându-l de lanţul convenabil din jurul gâtului…

— Dacă asta îi este răzbunarea, păcătuieşte. Euron a fost cel care-a insistat să fie luat, să-l oprească din a face neajunsuri cu păsările lui.

Fratele său îi dăduse de asemenea trei colivii de corbi, astfel încât Kerwin să poată trimite vorbă despre călătoria lor, însă Victarion îi interzise să-i slobozească. *Ochi-de-Cioară n-are decât să dea în clocot şi să se-ntrebe.*

Femeia oacheşă îi bandaja mâna cu cârpe curate din olandă, pe care i le înfăşură de şase ori în jurul palmei, când Longwater Pyke bătu la uşa cabinei pentru a-l anunţa că la bord sosise căpitanul *Jalei* cu un prizonier.

— Spune că ne-a adus un vrăjitor, căpitane. Spune că l-a pescuit din mare.

— Un vrăjitor?

Era posibil ca Zeul Înecat să-i fi trimis un dar, aici, de cealaltă parte a lumii? Fratele său Aeron ar fi ştiut, dar Aeron văzuse măreţia palatelor de apă de sub mare ale Zeului Înecat înainte de a fi fost readus la viaţă. Victarion nutrea o teamă sănătoasă faţă de zeul lui, aşa cum ar fi trebuit să fi avut toţi oamenii, dar îşi punea credinţa în oţel. Îşi îndoi mâna rănită, strâmbându-se de durere, apoi îşi trase mănuşa şi se sculă.

— Arată-mi-l pe vrăjitorul ăsta.

Căpitanul *Jalei* îi aştepta pe punte. Un bărbat mărunţel, pe cât de păros, pe atât de banal, era prin naştere un Sparr. Oamenii săi îl porecliseră Popândăul.

— Lord Căpitan, rosti el când Victarion apăru, acesta este Moqorro. Un dar pentru noi de la Zeul Înecat.

Vrăjitorul era un monstru de om, înalt ca Victarion însuşi şi de două ori mai trupeş, cu un pântec ca un bolovan şi o încâlceală de păr alb ca osul care-i creştea deasupra feţei precum coama unui leu. Pielea îi era neagră. Nu cafeniul de nucă cu care cei de pe Insulele Verii îşi vopseau corăbiile lebede, nici castaniul-roşcat al lorzilor călăreţi dothraki, nici culoarea de cărbune-şi-pământ a pielii femeii oacheşe, ci *negru.* Mai negru decât

cărbunele, mai negru decât jaisul, mai negru decât aripa corbului. *Ars,* gândi Victarion, *ca un om care a fost perpelit în flacără până ce carnea i s-a carbonizat şi s-a făcut bucăţele şi i-a căzut fumegând de pe oase.* Focurile care-l carbonizaseră continuau să-i danseze pe obraji şi pe frunte, de unde ochii priveau din mijlocul unei măşti de flăcări îngheţate. *Tatuaje de sclav,* realiză căpitanul. *Semnele răului.*

— L-am găsit agăţat de o vergă ruptă, zise Popândăul. Era de zece zile în apă după ce corabia lui s-a scufundat.

— Dacă ar fi stat zece zile în apă, ar fi fost mort sau nebun fiindcă ar fi băut apă de mare.

Apa sărată era sfântă; poate că Aeron Păr Umed şi alţi preoţi îi puteau binecuvânta pe oameni cu ea şi înghiţi o gură sau două când şi când, pentru a-şi întări credinţa, dar niciun muritor nu putea să bea din mare zile la rând şi să mai spere că va supravieţui.

— Pretinzi că eşti vrăjitor? îl întrebă Victarion pe prizonier.

— Nu, căpitane, răspunse omul negru în Limba Comună; glasul îi era atât de profund, încât părea că soseşte din adâncul mării. Nu sunt decât un umil sclav al lui R'hllor, Stăpânul Luminii.

R'hllor. Un preot roşu, aşadar. Victarion văzuse asemenea oameni în oraşe străine, întreţinând focurile lor sacre. Aceia erau îmbrăcaţi în straie bogate şi roşii din mătase, catifea şi lână de miel. Omul din faţa lui era acoperit de zdrenţe decolorate, pătate de sare, care i se lipeau de picioarele groase şi-i atârnau ferfeniţite deasupra trunchiului… dar când căpitanul le privi mai îndeaproape, realiză că zdrenţele acelea fuseseră cândva roşii.

— Un preot roz, anunţă Victarion.

— Un preot-demon, zise Wulfe O-Ureche şi scuipă.

— Poate că straiele i-au luat foc, aşa c-a sărit peste bord ca să le stingă, sugeră Longwater Pyke în râsetele generale.

Până şi maimuţele fură amuzate. Flecăreau deasupra şi

una dintre ele azvârli un pumn din propriul ei rahat, care se sparse pe punte.

Victarion Greyjoy nu avea încredere în râsete. Sunetele lor îl lăsau întotdeauna cu sentimentul neplăcut că era victima unei glume pe care n-o înţelesese. Euron Ochi-de-Cioară îşi bătuse adesea joc de el pe când erau băieţi. La fel făcuse şi Aeron, înainte să fi devenit Păr Umed. Batjocura lor era de cele mai multe ori ascunsă sub formă de laude şi uneori Victarion nici măcar nu-şi dăduse seama că era luat peste picior. Numai după ce auzea râsetele. Atunci apărea furia, clocotindu-i în fundul gâtului până ce i se părea că era aproape să se înece cu gustul ei. Aşa simţea în privinţa maimuţelor. Giumbuşlucurile lor nu aduceau niciodată măcar un surâs pe chipul căpitanului, deşi echipajul lui răgea, fluiera şi chiuia.

— Trimite-l Zeului Înecat înainte să abată vreun blestem asupra noastră, îl îmboldi Burton Humble.

— O corabie scufundată şi numai el agăţat de resturi, zise Wulfe O-Ureche. Unde-i echipajul? I-a invocat pe demoni să-i devoreze? Ce s-a-ntâmplat cu nava?

— A fost furtună.

Moqorro îşi încrucişă braţele peste piept. Nu părea speriat, deşi de jur împrejur toţi îi cereau moartea. Nici maimuţelor nu părea să le placă vrăjitorul. Săreau de pe o parâmă pe alta deasupra capetelor oamenilor şi zbierau.

Victarion era nehotărât. *A ieşit din mare. De ce l-ar fi naufragiat Zeul Înecat, dacă nu cumva a vrut ca noi să-l găsim?* Fratele său Euron avusese vrăjitori pe care-i ţinea aidoma unor animale de companie. Poate că Zeul Înecat dorea ca şi Victarion să aibă unul.

— De ce spui că omul acesta este vrăjitor? îl întrebă pe Popândău. Eu nu văd decât un preot roşu în zdrenţe.

— Şi eu am crezut asta, Lord Căpitan… dar el *ştie* lucruri. Ştia că am pornit spre Golful Sclavilor înainte ca să i-o fi putut spune cineva şi ştia că tu vei fi aici, în largul acestei insule. Bărbatul mărunţel şovăi, apoi continuă:

— Lord Căpitan, el mi-a zis… mi-a zis că vei muri cu siguranţă, dacă nu-l vom aduce la tine.

— Că *eu* voi muri? pufni Victarion.

Tăiaţi-i gâtul şi aruncaţi-l în mare, fu gata să spună, până ce o pulsaţie de durere în mâna rănită sui în sus, înjunghiindu-i braţul aproape până la cot, într-o agonie atât de intensă, încât vorbele i se preschimbară în fiere în gât. Se clătină şi se prinse de parmaclâc ca să nu cadă.

— Vrăjitorul l-a descântat pe căpitan, rosti un glas.

Alţii începură să strige:

— *Luaţi-i gâtul!*

— *Ucideţi-l înainte să-şi abată demonii asupra noastră!*

Longwater Pyke fu primul care-şi scoase pumnalul.

— *NU!* răcni Victarion. Înapoi! Toţi. Pyke, bagă-ţi cuţitul în teacă. Popândăule, înapoi la corabia ta. Humble, du-l pe vrăjitor în cabina mea. Restul – la treburile voastre!

Timp de o jumătate de bătaie de inimă, nu fu sigur că aveau să se supună. Stăteau locului, mormăind, jumătate cu armele în mână, fiecare privindu-l pe celălalt pentru a-şi găsi curajul. Rahaţi de maimuţă plouau în jurul lor, *pleosc, pleosc, pleosc.* Nimeni nu se clinti, până ce Victarion nu-l prinse pe vrăjitor de braţ şi-l trase spre bocaport.

Când deschise uşa cabinei căpitanului, femeia oacheşă se întoarse către el, tăcută şi zâmbitoare… dar când zări preotul roşu lângă el, buzele i se retraseră, dezvelindu-şi dinţii, şi sâsâind brusc furioasă, ca un şarpe. Victarion o pălmui cu dosul palmei sănătoase, trântind-o pe jos.

— Taci, femeie. Vin pentru amândoi. Se întoarse către omul negru: Popândăul a spus adevărul? Mi-ai văzut moartea?

— Moartea ta, şi multe altele.

— Unde? Când? Voi muri în bătălie? Mâna sănătoasă i se deschise şi închise. Dacă mă minţi, o să-ţi despic capul ca pe-un pepene şi o să las maimuţele să-ţi mănânce creierii.

— Moartea ta este acum cu noi, lordul meu. Dă-mi mâna.

— Mâna mea. Ce ştii tu despre mâna mea?

— Te-am văzut în focurile de noapte, Victarion Greyjoy. Înaintai cu pas mare prin flăcări, încruntat şi aprig, cu

sângele şiroind de pe toporul tău cel mare, orb la tentaculele care te strângeau de încheietură şi gât şi gleznă, firele negre după care dansezi.

— *Dansez?* se zbârli Victarion. Focurile tale de noapte mint. N-am fost făcut pentru dans şi nu sunt marioneta nimănui. Îşi smulse mănuşa şi-şi vârî mâna rănită sub ochii preotului. Uită-te! Asta vrei?

Bandajele noi erau deja pline de sânge şi de puroi.

— Cel care mi-a făcut asta avea un trandafir pe scut. Mi-am zgâriat mâna într-un spin.

— Chiar şi cea mai mică zgârietură poate fi ucigătoare, Lord Căpitan, dar dacă-mi îngădui, ţi-o voi tămădui. Voi avea nevoie de un tăiş. Argintul ar fi cel mai bun, dar şi fierul va merge. De asemenea, un coş cu mangal. Trebuie să aprind un foc. Va fi durere. Durere teribilă, aşa cum n-ai cunoscut niciodată. Dar când vom termina, mâna va fi iarăşi a ta.

Toţi sunt la fel, bărbaţii aceştia cu farmece. Şi şoricelul m-a avertizat în privinţa durerii.

— Sunt om de fier, preotule. Eu râd în faţa durerii. Vei căpăta tot ce ai cerut… dar dacă dai greş şi mâna nu-mi va fi tămăduită, îţi voi reteza eu însumi beregata şi te voi da mării.

Moqorro făcu o plecăciune şi ochii negri îi sclipiră.

— Aşa să fie.

Căpitanul de fier nu mai fu văzut în ziua aceea, dar pe măsură ce orele se scurseră, echipajul *Victoriei de Fier* anunţă că auzeau râsete sălbatice venind din cabina sa, râsete groase, sumbre şi demente, iar când Longwater Pyke şi Wulfe O-Ureche încercară uşa cabinei o găsiră baricadată. Mai târziu se auzi un cântec, o tânguire stranie şi ascuţită într-o limbă despre care maesterul spuse că era valyriana cultă. În clipa aceea maimuţele părăsiră corabia, zbierând pe când săreau în apă.

Veni apusul, iar marea deveni neagră ca tuşul şi soarele umflat vopsi cerul în roşu-închis, însângerat. Victarion se întoarse pe punte. Era gol până la brâu, iar braţul stâng era numai sânge până la cot. Când echipajul se strânse,

şuşotind şi schimbând priviri, el ridică mâna carbonizată şi înnegrită. Fuioare de fum întunecat i se ridicară din degete când arătă spre maester:

— Tăiaţi-i gâtul şi aruncaţi-l în mare, şi vânturile ne vor ajuta până la Meereen.

Moqorro văzuse asta în focurile sale. El o văzuse şi pe tânără măritându-se, dar ce dacă? N-ar fi fost prima femeie pe care Victarion Greyjoy ar fi lăsat-o văduvă.

TYRION

Tămăduitorul intră în cort, murmurând galanterii, dar o simplă adulmecare a aerului urât mirositor şi o privire aruncată lui Yezzan zo Qaggaz le puse iute capăt.

— Iapa albă, rosti el către Dulceaţă.

Ce surpriză! gândi Tyrion. *Cine ar fi putut ghici? Cu excepţia oricui are nas şi a mea, care am doar jumătate de nas.* Yezzan ardea de febră şi se zvârcolea spasmodic în băltoaca propriilor lui excremente. Rahatul i se transformase într-o mâzgă maronie cu vinişoare de sânge… iar Yollo şi Penny trebuiau să-i şteargă întruna dosul galben, pentru a-l curăţa. Chiar şi ajutat, stăpânul lor nu-şi putea ridica propria-i greutate; forţele sale tot mai slabe nu puteau decât să-l rostogolească pe-o parte.

— Ştiinţa mea nu va fi de folos aici, anunţă tămăduitorul. Viaţa nobilului Yezzan se află în mâinile zeilor. Răcoriţi-i trupul, dacă puteţi. Unii spun că ar ajuta. Aduceţi-i apă. Cei atinşi de iapa albă erau mereu însetaţi şi beau galoane de apă între cufureli. Apă curată şi proaspătă, cât de multă poate să bea.

— Nu apă din râu, zise Dulceaţă.

— În niciun caz.

Şi spunând asta, tămăduitorul dispăru iute.

Şi noi ar trebui s-o ştergem la fel de iute, gândi Tyrion. El era un sclav cu zgardă de aur, cu zurgălăi ce clincăneau vesel la fiecare pas. *Una dintre comorile speciale ale lui Yezzan. O onoare care nu se poate deosebi de o pedeapsă cu moartea.* Lui Yezzan zo Qaggaz îi plăcea să-şi ţină favoriţii aproape, astfel încât cădea în sarcina lui Yollo şi Penny şi Dulceaţă şi a celorlalte odoare ale sale să-l îngrijească atunci când era bolnav.

Bietul şi bătrânul Yezzan. Lordul osânzei nu era chiar atât de rău pe cât putea fi un stăpân. Dulceaţă avusese dreptate în privinţa aceasta. Servind la banchetele lui

nocturne, Tyrion învăţase repede că Yezzan era cel mai însemnat dintre lorzii din Yunkai, care susţineau respectarea păcii cu Meereenul. Majoritatea celorlalţi nu făceau altceva decât să tragă de timp, aşteptând sosirea oştilor Volantisului. Câţiva doreau să atace oraşul imediat, pentru ca soldaţii din Volantis să nu-i lipsească de glorie şi de partea cea mai bună a prăzilor. Yezzan nu voia asta. De asemenea, nu accepta să înapoieze ostaticii Meereenului prin intermediul trebuşetului, aşa cum propusese mercenarul Barbă-nsângerată.

Multe şi mărunte se pot schimba însă în două zile. Cu două zile în urmă, Dădacă fusese sănătos şi zdravăn. Cu două zile în urmă, Yezzan nu auzise ropotul fantomatic al copitelor iepei albe. Cu două zile în urmă, flotele vechiului Volantis fuseseră cu două zile mai departe. Pe când acum…

— Yezzan va muri? întrebă Penny, cu tonul ei „te-rog-spune-că-nu-va-fi-aşa”.

— Toţi vom muri.

— Mă refeream la pântecăraie.

Dulceaţă îi privi pe amândoi cu disperare.

— Yezzan *nu trebuie* să moară.

Hermafroditul mângâie fruntea stăpânului lor uriaş, îndepărtându-i şuviţele de păr ude de sudoare. Yunkaiul gemu şi alt val de lichid maroniu îi răbufni dintre picioare. Aşternutul îi era pătat şi puturos, dar nu aveau cum să-l mişte din loc.

— Unii stăpâni îşi eliberează sclavii când mor, zise Penny.

Dulceaţă chicoti. Sunetul răsună teribil.

— Doar pe cei favoriţi. Îi eliberează de relele lumii, pentru a-şi însoţi stăpânul iubit în mormânt şi a-l sluji în viaţa de apoi.

Dulceaţă ar trebui să ştie. Beregata lui va fi prima retezată.

— Regina de argint… rosti băiatul-ţap.

— …este moartă, insistă Dulceaţă. Dă-o uitării! Dragonul a purtat-o peste râu. S-a înecat în Marea Dothraki.

— Nu te poţi îneca în *iarbă,* spuse băiatul-ţap.

— Dacă am fi liberi, zise Penny, am putea-o găsi pe regină. Sau cel puţin am putea pleca în căutarea ei.

Tu călare pe câinele tău şi eu călare pe purceaua mea, urmărind un dragon peste Marea Dothraki. Tyrion îşi scărpină cicatricea, ca să nu izbucnească în râs.

— Dragonului acestuia îi place deja gustul porcului fript. Iar piticul fript este de două ori mai gustos.

— N-a fost decât o simplă dorinţă, zise Penny visătoare. Am putea pleca pe mare. Au reapărut corăbiile, acum că războiul a luat sfârşit.

Dar a luat sfârşit? Tyrion avea unele îndoieli. Era adevărat, se semnaseră hârtii, dar războaiele nu se purtau pe hârtie.

— Am putea călători pe mare până la Qarth, urmă Penny. Fratele meu spunea mereu că străzile de-acolo sunt pavate cu jad. Zidurile oraşului sunt una dintre minunile lumii. Când vom da reprezentaţii în Qarth, aurul şi argintul se vor revărsa în cascadă peste noi, o să vezi.

— Unele dintre corăbiile din golf sunt qartheene, îi reaminti Tyrion. Lomas Peregrinul a văzut zidurile Qarthului. Cărţile lui sunt îndeajuns pentru mine. Eu nu vreau să merg mai departe spre est.

Dulceaţă tamponă chipul febril al lui Yezzan cu o cârpă umedă.

— Yezzan trebuie să trăiască, altfel murim toţi odată cu el. Iapa albă nu-i duce pe toţi călăreţii. Stăpânul îşi va reveni.

Era o minciună sfruntată. Ar fi fost o adevărată minune dacă Yezzan mai trăia încă o zi. Tyrion era convins că lordul osânzei murea deja de necunoscuta boală hidoasă pe care o adusese din Sothoryos, iar pântecăraia nu făcea altceva decât să-i grăbească sfârşitul. *Ar fi fost cu adevărat o milostenie.* Nu însă dintre cele pe care piticul le-ar fi dorit pentru sine.

— Tămăduitorul a spus c-are nevoie de apă proaspătă. Ne vom îngriji de asta.

— Frumos din partea ta.

Dulceaţă părea împietrit. Nu era vorba numai despre teama de a i se tăia gâtul; dintre toate odoarele lui Yezzan, el singur părea realmente să ţină la uriaşul lor stăpân.

— Penny, vino cu mine.

Tyrion deschise uşa cortului şi o împinse afară în căldura dimineţii Meereenului. Aerul era înăbuşitor şi apăsător, dar i se părea o uşurare binevenită după miasmele de sudoare, rahat şi boală ce umpleau interiorul pavilionului măreţ al lui Yezzan.

— Apa-l va ajuta pe stăpân, spuse Penny. Aşa a zis tămăduitorul, deci aşa trebuie să fie. Apă proaspătă şi dulce.

— Apa proaspătă şi dulce nu l-a ajutat pe Dădacă.

Sărmanul bătrân Dădacă. Ostaşii lui Yezzan îl aruncaseră în căruţa leşurilor ieri, în amurg, o altă victimă a iepei albe. Când oamenii mor în fiecare ceas, nimeni nu mai este grijuliu faţă de alt mort, mai ales unul atât de dispreţuit pe cât fusese Dădacă. Ceilalţi sclavi ai lui Yezzan refuzaseră să se apropie de supraveghetor odată ce începuseră crampele, aşa că Tyrion se văzuse nevoit să-l încălzească şi să-i aducă de băut. *Vin îndoit cu apă şi lămâie cu zahăr şi nişte supă bună şi fierbinte de coadă de câine, cu felii de ciuperci înăuntru. Haide, Dădăcel, bea-o, trebuie să-nlocuieşti cufureala aia care-ţi ţâşneşte pe fund.* Ultimul cuvânt pe care-l rostise Dădacă fusese „Nu”. Ultimele cuvinte pe care le auzise fuseseră: „Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.”

Tyrion ţinuse departe de Penny adevărul acela, dar ea trebuia să înţeleagă cum stăteau lucrurile cu stăpânul lor.

— Aş fi surprins dacă Yezzan mai trăieşte până la răsăritul soarelui.

Ea îl strânse de braţ.

— Ce se va-ntâmpla cu noi?

— El are moştenitori. Nepoţi.

Patru asemenea nepoţi veniseră cu Yezzan din Yunkai, pentru a-i comanda soldaţii-sclavi. Unul murise, străpuns de săbiile mercenarilor Targaryen într-o ieşire din cetate. Ceilalţi trei aveau mai mult ca sigur să-mpartă între ei

sclavii enormităţii galbene. Mai puţin sigură era probabilitatea ca vreunul dintre nepoţi să împărtăşească preferinţa lui Yezzan pentru schilozi, monştri şi făpturi groteşti.

— S-ar putea ca unul dintre ei să ne moştenească. Sau am putea fi scoşi din nou la licitaţie.

— Nu. Ochii ei se dilatară: Nu asta. Te rog.

— Nici eu nu privesc cu plăcere un asemenea viitor.

La câţiva metri depărtare, şase soldaţi-sclavi ai lui Yezzan stăteau ghemuiţi pe vine, aruncând zaruri în ţărână şi trecându-şi din mână în mână un burduf cu vin. Unul dintre ei era comandantul Brăzdatul, o brută ticăloasă, ţeasta netedă ca un bolovan şi spinarea unui bou. *Şi isteţ tot ca un bou,* îşi reaminti Tyrion.

Se apropie, legănându-se, de ei.

— Brăzdatule, latră el, nobilul Yezzan are nevoie de apă proaspătă şi curată. Ia doi oameni şi aduceţi câte găleţi puteţi căra. Şi mişcaţi-vă iute!

Soldaţii îşi întrerupseră jocul. Brăzdatul se sculă în picioare cu fruntea încruntată.

— Ce-ai zis, piticule? Cin-te crezi?

— Ştii bine cine sunt. Yollo. Unul dintre odoarele lordului nostru. Acum fă aşa cum ţi-am spus.

Soldaţii hohotiră.

— Du-te, Brăzdatule, rosti unul dintre ei batjocoritor, şi mişcă-te iute. Maimuţa lui Yezzan ţi-a dat un ordin.

— Tu *nu* le spui soldaţilor ce să facă, zise Brăzdatul.

— Soldaţi? păru derutat Tyrion. Eu văd în faţa mea nişte sclavi. Purtaţi în jurul gâtului o zgardă la fel ca mine.

Lovitura sălbatică cu dosul palmei pe care i-o trimise Brăzdatul îl azvârli la pământ şi-i sparse buza.

— E zgarda lui Yezzan, nu a ta.

Tyrion îşi şterse sângele de pe buza ruptă. Când încercă să se ridice, un picior nu-l ascultă şi căzu îndărăt, în genunchi. Avu nevoie de ajutorul lui Penny ca să se scoale în picioare.

— Dulceaţă a spus că stăpânul trebuie să bea apă, icni el cu cea mai bună imitaţie de scâncet.

— Dulceaţă să-şi bage mădularu-n dos. E făcut pentru aşa ceva. Noi nu primim ordine nici de la pocitania aia.

Nu, gândi Tyrion. Chiar şi printre sclavi existau lorzi şi ţărani, aşa cum aflase destul de repede. Hermafroditul fusese de multă vreme creatura favorită a stăpânului lor, răsfăţată şi favorizată, iar ceilalţi sclavi ai nobilului Yezzan îl urau pentru asta.

Soldaţii erau obişnuiţi să asculte ordinele stăpânilor şi supraveghetorilor lor, însă Dădacă murise şi Yezzan era prea bolnav pentru a-i numi un succesor. Cât despre cei trei nepoţi, bărbaţii aceia liberi şi curajoşi îşi amintiseră de treburi urgente altundeva la primele zgomote ale copitelor iepei albe.

— A-a-apă, se ghemui Tyrion. Nu apă de râu, a spus tămăduitorul. Apă curată şi proaspătă, din puţ.

Brăzdatul scoase un mârâit.

— *Tu* să te duci după ea. Şi să te mişti iute.

— Noi? Tyrion schimbă o privire lipsită de speranţe cu Penny: Apa este grea. Noi nu suntem atât de puternici ca voi. Nu putem… nu putem lua cotiga cu catâr?

— Luaţi-vă picioarele.

— Va trebui să facem o duzină de drumuri.

— Faceţi şi o sută. Puţin îmi pasă mie.

— Numai noi doi… nu vom putea aduce toată apa de care are nevoie stăpânul.

— Ia-ţi şi ursul, sugeră Brăzdatul. Căratul apei e cam tot ce poate face.

Tyrion se retrase câţiva paşi, umil.

— Cum spui tu, stăpâne.

Brăzdatul rânji. *Stăpâne. Oho, ce i-a mai plăcut asta.*

— Morgo, adu cheile. Umpleţi găleţile şi vă-ntoarceţi, piticanie. Ştii ce se întâmplă cu sclavii care-ncearcă să fugă.

— Adu găleţile, îi spuse Tyrion lui Penny.

El se duse cu Morgo să-l scoată pe Ser Jorah Mormont din cuşca sa.

Cavalerul nu se adaptase bine sclaviei. Când era chemat să joace rolul ursului şi s-o răpească pe fecioara bălană,

era morocănos şi necooperant, mişcându-se fără vlagă atunci când catadicsea să ia parte la spectacolul lor. Deşi nu încercase să evadeze şi nici nu fusese violent cu cei care-l capturaseră, de cele mai multe ori le ignora poruncile sau le răspundea prin înjurături murmurate. Dădacă nu fusese defel amuzat şi-şi anunţase clar nemulţumirea, închizându-l într-o cuşcă de fier şi bătându-l în fiecare seară când soarele se afunda în Golful Sclavilor. Cavalerul primea bătăile în tăcere; unicele sunete erau blestemele mormăite ale sclavilor şi bufnetele surde ale bâtelor lor ce izbeau carnea învineţită şi umflată a lui Ser Jorah.

Nu-i decât o cochilie goală, gândise Tyrion când văzuse prima dată cum era bătut cavalerul uriaş. *Ar fi trebuit să-mi fi ţinut limba şi s-o fi lăsat pe Zahrina să-l ia. Poate că ar fi avut o soartă mai blândă decât asta.*

Mormont apăru din cuşca strâmtă şi joasă, cu spinarea cocârjată şi pleoapele mijite, cu ochii învineţiţi şi spinarea plină de cruste de sânge închegat. Faţa îi era atât de lovită şi de umflată, încât abia dacă mai aducea a om. Era gol-puşcă, cu excepţia unei pânze înfăşurate în jurul coapselor, o cârpă galbenă murdară şi împuţită.

— O să-i ajuţi să care apă, îi spuse Morgo.

Unicul răspuns al lui Ser Jorah fu o privire ursuză. *Bănuiesc că unii oameni ar prefera să moară liberi, decât să trăiască în sclavie.* Din fericire, Tyrion nu era afectat de beteşugul acela, însă dacă Mormont l-ar fi ucis pe Morgo, probabil că ceilalţi sclavi n-ar fi făcut deosebirea respectivă.

— Haide, zise el înainte ca Mormont să facă ceva brav şi prostesc.

Se îndepărtă cu mers legănat, sperând că va fi urmat de cavaler.

De data aceasta zeii fură milostivi. Mormont veni după el.

Două găleţi pentru Penny, două pentru Tyrion şi patru pentru Ser Jorah, câte două în fiecare mână. Puţul cel mai apropiat se afla la miazăzi şi apus de Hoaşcă, aşa încât

porniră într-acolo, cu zurgălăii zgărzilor răsunând vesel la fiecare pas. Nimeni nu-i băgă în seamă. Nu erau decât nişte sclavi trimişi să aducă apă pentru stăpânul lor. Purtarea unei zgărzi conferea unele avantaje, mai ales o zgardă aurită pe care era gravat numele lui Yezzan zo Qaggaz. Clinchetul clopoţeilor le anunţa valoarea pentru oricine avea urechi de auzit. Un sclav era pe atât de important pe cât era stăpânul său; Yezzan era omul cel mai bogat din Oraşul Galben şi adusese şase sute de soldaţi-sclavi pentru război, chiar dacă semăna cu un melc galben monstruos şi mirosea a urină. Zgărzile lor le îngăduiau să meargă oriunde ar fi vrut prin tabără.

Până ce moare Yezzan.

Lorzii Clanker îşi trimiseseră soldaţii-sclavi să facă instrucţie pe câmpul cel mai apropiat. Zăngănitul lanţurilor care-i ţineau laolaltă se auzea ca o muzică metalică aspră, pe când mărşăluiau pe nisip în rânduri strânse şi alcătuiau formaţii de atac cu suliţele lor lungi. În alte părţi, grupuri de sclavi ridicau rampe de piatră şi nisip sub catapulte şi scorpioni, îndreptându-i către cer pentru a apăra tabăra mai bine dacă s-ar fi întors dragonul negru. Piticul surâse, văzându-i asudând şi blestemând în timp ce se luptau cu maşinăriile grele de asediu. Arbaletele se zăreau de asemenea la tot pasul. Se părea că fiecare al doilea bărbat strângea una în mână, iar o tolbă de săgeţi îi atârna pe coapsă.

Dacă cineva s-ar fi gândit să-l fi întrebat, Tyrion le-ar fi putut spune să nu se mai obosească. Cu excepţia cazului în care unul dintre proiectilele lungi din fier ale scorpionilor avea norocul să-l lovească în ochi, monstrul reginei nu putea fi doborât cu asemenea jucării. *Dragonii nu-s atât de uşor de ucis. Gâdilaţi-l cu aşa ceva şi nu veţi face decât să-l enervaţi şi mai mult.*

Ochii erau punctele lor cele mai vulnerabile. Ochii şi creierul din spatele lor. Nu pântecul, aşa cum susţineau unele istorii din vechime. Solzii de pe pântec erau la fel de impenetrabili precum cei de pe spinarea şi părţile laterale ale dragonului. Şi nu l-ar fi omorât nici încercarea de a-i

zvârli ceva în adâncul gâtlejului. Aceea chiar că era o nebunie. Aceşti aşa-zişi ucigaşi de dragoni ar fi putut la fel de bine să fi încercat să stingă focul cu o lovitură de suliţă. „Moartea iese din botul dragonului”, scrisese Septonul Barth în *Istoria fantastică,* „dar nu intră tot pe-acolo.”

Ceva mai departe, două legiuni din Noul Ghis se confruntau, ca două ziduri din scuturi, în timp ce comandanţi cu coifuri de fier fără vizieră şi creste din păr de cal răcneau comenzi în propriile lor dialecte de neînţeles. La prima vedere, ghiscarii păreau mai bine antrenaţi decât soldaţii-sclavi din Yunkai, însă Tyrion avea îndoielile sale. Poate că legionarii erau înarmaţi şi organizaţi la fel ca Nepătaţii… dar eunucii nu cunoşteau altă viaţă, pe când ghiscarii erau cetăţeni liberi care slujeau câte trei ani în armată.

Coada de la puţ se întindea pe aproape cinci sute de metri.

Cale de o zi de marş de Meereen se găseau doar câteva puţuri, aşa că aşteptarea era întotdeauna îndelungată. Majoritatea celor din Yunkai îşi luau apa de băut din Skahazadhan, ceea ce Tyrion ştiuse că era o idee foarte proastă încă dinainte de avertismentul tămăduitorului. Cei înţelepţi aveau grijă să stea în amonte de latrine, dar ei se găseau în aval faţă de oraş.

Faptul că la depărtare de o zi de marş de oraş mai existau puţuri bune nu făcea decât să demonstreze că Daenerys Targaryen continua să fie lipsită de iscusinţă în arta asediului. *Ar fi trebuit să fi otrăvit toate fântânile şi atunci toţi yunkaii ar fi băut din râu. Să fi văzut cât ar fi durat asediul lor.* Tyrion nu se îndoia că aşa ar fi procedat tatăl lui.

De fiecare dată când înaintau greoi spre alt loc, zurgălăii de la zgărzile lor clincăneau vesel. *Un sunet atât de fericit, că-mi vine să scobesc ochii cuiva cu linguriţa.* De acum Griff, Raţă şi Haldon Jumătate-maester ar fi trebuit să fi ajuns în Westeros cu tânărul lor prinţ. *Ar fi trebuit ca şi eu să fi fost alături de ei… dar nu, mie mi-a trebuit o târfă! Regicidul nu era îndeajuns, aveam nevoie de femei*

şi de vin ca să-mi pecetluiesc distrugerea, şi iată-mă acum în partea neplăcută a lumii, purtând o zgardă de sclav cu clopoţei din aur care să-mi anunţe sosirea. Dacă aş dansa cum se cuvine, poate c-aş putea cânta Ploile din Castamere.

Pentru a afla ultimele ştiri şi zvonuri nu exista un loc mai bun decât în jurul puţului.

— Eu ştiu doar ce-am văzut cu ochii mei, spunea un sclav bătrân cu zgardă de fier ruginită pe când Tyrion şi Penny înaintau încetişor odată cu coada, şi-am văzut dragonul ăla smulgând braţe şi picioare, rupând bărbaţi în două şi arzându-i, transformându-i în scrum şi oase. Oamenii au început să fugă, încercând să scape din arenă, dar eu venisem să văd un spectacol, şi pe toţii zeii din Ghis, l-am văzut! Eram până sus în purpuriu, aşa că mi-am zis că dragonul nu-mi va face niciun rău.

— Regina s-a urcat pe spinarea dragonului şi-a plecat, insistă o femeie înaltă, cu piele cafenie.

— A încercat, zise bătrânul, dar nu s-a putut ţine. Arbaletierii au rănit dragonul şi-am auzit că regina a fost lovită taman între frumoşii ei sâni trandafirii. Atunci a căzut. A murit în şanţ, strivită sub roţile unei căruţe. Ştiu o fată care ştie un bărbat care a văzut-o murind.

Printre oamenii aceia, tăcerea era dovada înţelepciunii, dar Tyrion nu se putu abţine.

— Nu i-a fost găsit trupul, rosti el.

Bătrânul se încruntă.

— De unde ai ştii tu ceva despre asta?

— Ei au fost acolo, rosti femeia cafenie. Ei sunt piticii din turnir, care s-au duelat pentru regină.

Bătrânul miji ochii, de parcă i-ar fi văzut pe el şi pe Penny pentru prima oară.

— Voi sunteţi ăia de călăreaţi porcii.

Faima ne-o ia cu mult înainte. Tyrion schiţă o reverenţă curtenitoare şi se abţinu să precizeze că unul dintre porci era de fapt un câine.

— Scroafa pe care-o călăresc este de fapt sor-mea. Avem acelaşi nas, nu vezi? Un vrăjitor a aruncat un farmec

asupra ei, dar dacă o s-o săruţi pe buze cu gura deschisă, se va transforma într-o preafrumoasă doamnă. Necazul este că odată ce-ajungi s-o cunoşti, vrei s-o săruţi din nou ca s-o preschimbi iar în scroafă.

Hohote de râs izbucniră în jur. Până şi bătrânul li se alătură.

— Ai văzut-o, aşadar, spuse băiatul roşcovan din spatele lor. Ai văzut-o pe regină. Este pe-atât de frumoasă pe cât se spune?

Am văzut o fată subţirică cu păr argintiu strâns într-un tokar, le-ar fi putut spune el. *Chipul îi era acoperit de văl şi nu m-am apropiat nici măcar o clipă îndeajuns ca s-o văd bine. Călăream un porc.* Daenerys Targaryen stătuse în loja stăpânului, alături de regele ei ghiscar, dar ochii lui Tyrion fuseseră atraşi de cavalerul în armură alb-aurie din spatele ei. Deşi trăsăturile îi erau ascunse, piticul l-ar fi recunoscut oriunde pe Barristan Selmy. *Cel puţin în privinţa aceea Illyrio a avut dreptate,* îşi aminti el că gândise. *Însă mă va recunoaşte Selmy? Şi dacă da, ce va face?*

Atunci şi acolo fusese cât pe aici să-şi dezvăluie identitatea, dar ceva îl împiedicase – prudenţa, laşitatea, instinctul, nu conta ce nume purta. Nu şi-l putea închipui pe Barristan cel Viteaz întâmpinându-l altfel decât cu ostilitate. Selmy nu fusese niciodată de acord cu prezenţa lui Jaime în Garda Regelui mult-iubită de el. Înainte de rebeliune, bătrânul cavaler îl considerase prea tânăr şi neexperimentat; după aceea, se ştia despre el că spusese că Regicidul ar fi trebuit să-şi fi schimbat mantia albă cu una neagră. Iar propriile sale crime erau încă şi mai teribile. Jaime ucisese un nebun. Tyrion trimisese o săgeată în burta propriului său tată, un bărbat pe care Ser Barristan îl cunoscuse şi-l slujise ani îndelungaţi. Ar fi putut totuşi să-şi fi asumat riscul, însă atunci Penny îl lovise în scut şi momentul prielnic trecuse, fără să mai revină vreodată.

— Regina ne-a privit duelându-ne, le povestea Penny celorlalţi sclavi aflaţi la coadă, dar aceea a fost singura

dată când am văzut-o.

— Trebuie să fi văzut şi dragonul, zise bătrânul.

Mi-ar fi plăcut să-l fi văzut. Zeii nu binevoiseră să-i acorde nici măcar bucuria aceea. Pe când Daenerys Targaryen plecase în zbor, Dădacă le prinsese fiare în jurul gleznelor pentru a se asigura că nu vor încerca să fugă pe drumul de întoarcere la stăpân. Dacă supraveghetorul ar fi plecat imediat ce-i adusese la abator, sau dacă ar fi fugit cu restul stăpânilor de sclavi când dragonul pogorâse din cer, poate că cei doi pitici ar fi izbutit să plece liberi de acolo. *Sau mai degrabă să fugim, clincănind din zurgălăi.*

— A existat un dragon? ridică din umeri Tyrion. Eu ştiu doar că n-a fost găsită nicio regină moartă.

Bătrânul tot nu era convins.

— Oho, dar au găsit sute de leşuri. Le-au târât înăuntrul arenei şi le-au dat foc, deşi jumătate erau arse deja. Poate că n-au recunoscut-o, arsă, însângerată şi strivită. Poate c-au hotărât să spună altceva, să ţină-nchise gurile voastre de sclavi.

— Gurile *noastre,* zise femeia cafenie. Şi tu porţi zgardă.

— Zgarda lui *Ghazdor,* se făli bătrânul. L-am cunoscut de când ne-am născut. Sunt aproape ca un frate pentru el. Sclavii ca voi, gunoaie din Astapor şi Yunkai, scâncesc despre libertate, dar eu nu i-aş da zgarda mea reginei dragonilor nici dacă s-ar oferi să-mi sugă mădularul. Cel mai bine este ca fiecare om să aibă stăpânul cuvenit.

Tyrion nu-l contrazise. Aspectul cel mai perfid al sclaviei era uşurinţa cu care te obişnuiai cu ea. I se părea că vieţile celor mai mulţi sclavi nu difereau prea mult de viaţa unui servitor din Casterly Rock. Era adevărat, unii stăpâni de sclavi şi supraveghetorii lor erau brutali şi cruzi, dar acelaşi lucru se putea spune şi despre unii lorzi din Westeros, administratorii şi arendaşii lor. Majoritatea yunkailor îşi tratau sclavii destul de decent, atât timp cât îşi vedeau de treabă şi nu pricinuiau necazuri… iar bătrânul acesta cu zgarda ruginită, şi cu loialitatea lui aprigă faţă de Lordul Obraji-tremurători, proprietarul său, nu era defel neobişnuit.

— Ghazdor Inimă-mare? rosti mieros Tyrion. Stăpânul nostru Yezzan a vorbit adesea despre înţelepciunea sa.

În realitate, Yezzan spusese ceva de genul *Eu am mai multă înţelepciune în fesa stângă decât au Ghazdor şi fraţii lui laolaltă.* Se gândi însă că era mai precaut să nu pomenească vorbele exacte.

Amiaza sosi şi trecu înainte ca el şi Penny să fi ajuns la fântână. Sclavul sfrijit şi fără un picior care scotea apă din ea miji ochii suspicios la ei:

— Întotdeauna Dădacă vine pentru apa lui Yezzan, cu patru oameni şi o cotigă cu un catâr.

Coborî găleata din nou în puţ. Se auzi un plescăit îndepărtat. Sclavul fără un picior lăsă găleata să se umple, apoi începu s-o ridice. Braţele îi erau arse de soare şi jupuite, slăbănoage, dar numai fibră.

— Catârul a murit, spuse Tyrion. La fel şi Dădacă, sărmanul. Iar acum Yezzan însuşi a încălecat pe iapa albă şi şase dintre soldaţii lui se cufuresc. Poţi să-mi dai două căldări pline?

— Cum vrei.

Acela fu sfârşitul flecărelii. *Ai auzit tropotul copitelor?* Minciuna despre soldaţi îl făcuse pe olog să se mişte mult mai repede.

Porniră înapoi, fiecare pitic cărând două găleţi pline-ochi cu apă dulce, iar Ser Jorah cu câte două găleţi în fiecare mână. Ziua se încingea, aerul era umed şi gros ca lâna udă, iar găleţile păreau că se îngreunează cu fiecare pas. *Un drum lung pe picioare scurte.* Apa se revărsa din găleţi, stropindu-i picioarele, în vreme ce clopoţeii îi cântau un marş. *Dacă aş fi ştiut că voi ajunge aici, tată, poate că te-aş fi lăsat să trăieşti.* La aproape un kilometru depărtare, un fuior de fum întunecat se ridica dintr-un cort căruia i se dăduse foc. *Se ard morţii de azi-noapte.*

— Pe-aici, rosti Tyrion arătând din cap spre dreapta.

Penny îl privi întrebător.

— Nu pe-acolo am venit.

— Nu-i bine să respirăm fumul ăla. Este plin de umori nesănătoase.

Nu era o minciună. *Nu pe de-a-ntregul.*

În scurt timp Penny începu să pufăie, luptându-se cu greutatea găleţilor ei.

— Trebuie să m-odihnesc.

— Cum vrei.

Tyrion aşeză găleţile cu apă pe pământ, recunoscător pentru oprire. Avea crampe puternice în picioare, aşa că se aşeză pe un bolovan pentru a-şi masa coapsele.

— Pot s-o fac eu pentru tine, se oferi Penny. Ştiu unde-s nodurile.

Oricât de mult începuse să-i placă fata, tot se simţea inconfortabil când îl atingea. Se întoarse către Ser Jorah.

— Alte câteva bătăi şi-o să fii mai urât ca mine, Mormont. Ia spune-mi, a mai rămas ceva putere de luptă în tine?

Cavalerul uriaş îşi ridică ochii învineţiţi şi-l privi aşa cum el s-ar fi putut uita la un gândac.

— Îndeajuns ca să-ţi rup gâtul, Pezevenghiule.

— Perfect. Tyrion îşi ridică găleţile: Pe-aici, atunci.

Penny se încruntă.

— Nu, trebuie să mergem la stânga, arătă ea. Uite, Hoaşca-i acolo.

— Iar aia-i Sora Ticăloasă, arătă Tyrion în direcţia opusă. Ai încredere-n mine. Pe drumul meu se-ajunge mai repede.

Porni, clincănind din zurgălăi. Ştia că Penny avea să-l urmeze.

Uneori invidia toate visurile mici şi frumoase ale fetei. Îi reamintea de Sansa Stark, mireasa-copilă pe care o nuntise şi o pierduse. În ciuda ororilor prin care trecuse, Penny rămăsese cumva încrezătoare. *Ar trebui să ştie mai bine. Este mai vârstnică decât Sansa. Şi este o pitică. Se comportă ca şi cum ar fi uitat asta, ca şi cum ar fi de viţă nobilă şi o frumuseţe bălaie, nu o sclavă într-o menajerie de monştri.* Adesea Tyrion o auzea rugându-se nopţile. *Risipă de cuvinte. Dacă există zei care ascultă, atunci sunt zei monstruoşi, care ne chinuiesc pentru propria lor distracţie. Cine altul ar crea o lume ca asta, atât deplină*

de sclavie, sânge şi durere? Cine alţii ne-ar plăsmui aşa cum au făcut-o ei? Uneori ar fi vrut s-o pălmuiască, s-o zgâlţâie, să urle la ea, orice numai s-o trezească din visuri. *Nu ne va salva nimeni,* ar fi vrut să-i răcnească. *Abia de-acum încolo va urma ce-i mai rău.* Dar nu putuse rosti niciodată cuvintele acelea. În loc să-i tragă o palmă zdravănă peste faţa ei urâtă, ca să-i zboare ochelarii de cal de pe ochi, se pomenea strângând-o uşor de umăr sau îmbrăţişând-o. *Fiecare atingere este o minciună. Am plătit-o cu-atâtea monede calpe, încât pe jumătate se crede bogată.*

Nu-i spusese nici măcar adevărul despre arena lui Daznak.

Lei. Urmau să slobozească lei asupra noastră. Aşa ceva ar fi fost cu adevărat o ironie a sorţii. Poate că ar fi avut timp pentru un chicotit scurt şi amar înainte să fi fost sfâşiat.

Nimeni nu-i spusese niciodată ce sfârşit le fusese pregătit, nu în atât de multe cuvinte, dar nu fusese greu să-l deducă, jos, sub cărămizile arenei lui Daznak, în lumea ascunsă de sub gradene, tărâmul întunecat al luptătorilor în arenă şi al servitorilor care-i îngrijeau, rapid şi letal – bucătarii care-i hrăneau, fierarii care-i înarmau, chirurgii-bărbieri care le luau sânge, îi bărbiereau şi le bandajau rănile, târfele care le stăteau la dispoziţie înainte şi după lupte, mânuitorii de cadavre care-i trăgeau pe învinşi de pe nisip, cu lanţuri şi cârlige din fier.

Chipul lui Dădacă îi dăduse lui Tyrion primul indiciu. După spectacol, el şi Penny se întorseseră în cripta luminată de torţe în care luptătorii se adunau înainte şi după înfruntări. Unii îşi ascuţeau armele, alţii aduceau sacrificii unor zei ciudaţi sau îşi amorţeau temerile cu lăptişor de mac înainte de a ieşi să moară. Cei care luptaseră şi învinseseră jucau zaruri într-un colţ, râzând aşa cum o pot face doar oamenii care tocmai au înfruntat moartea şi au supravieţuit.

Dădacă dădea arginţi cuiva din arenă pentru un pariu pierdut, când o zărise pe Penny ducându-l pe Scrâşnilă.

Deruta din ochii lui dispăruse în mai puţin de o clipă, dar nu înainte ca Tyrion să fi priceput care-i era înţelesul. *Dădacă nu se aştepta să ne mai vadă.* Privise în jur, la celelalte feţe. *Niciunul dintre ei nu se aştepta să ne mai întoarcem. Urma să murim acolo.* Ultima piesă îşi ocupase locul când auzise un dresor de animale plângându-se:

— Leii sunt flămânzi. Au trecut două zile de când n-au mai mâncat. Mi s-a spus să nu-i hrănesc, şi nu am făcut-o. Regina ar trebui să plătească acum carnea.

— Să mergi cu jalba la ea data viitoare când îşi va ţine judecata, îi replicase stăpânul îngrijitorilor arenei.

Penny nu suspectase nimic nici măcar atunci. Când vorbise despre arenă, principala ei nemulţumire fusese că majoritatea spectatorilor nu râseseră. *Ar fi făcut pe ei de râs când li s-a fi dat drumul la lei,* aproape că-i spusese Tyrion. În loc de asta, o strânsese de umăr.

Penny se opri brusc.

— Nu mergem în direcţia bună.

— Nu. Tyrion îşi lăsă găleţile pe pământ; mânerele îi săpaseră dungi adânci în palme: La corturile acelea vrem să ajungem, acolo.

— La Fiii Secunzi? Un surâs ciudat despică faţa lui Ser Jorah. Dacă crezi c-o să găseşti ajutor acolo, nu-l cunoşti pe Oacheşul Ben Plumm.

— Oh, ba da, îl cunosc. Plumm şi cu mine am jucat cinci jocuri de *cyvasse.* Oacheşul Ben este viclean, tenace, deloc prost… însă precaut. Îi place să-şi lase inamicul să-şi asume riscurile, în timp ce el stă mai în spate şi-şi păstrează opţiunile deschise, reacţionând faţă de bătălie după cum se desfăşoară.

— Bătălie? Care bătălie? se trase îndărăt Penny. Trebuie să *ne-ntoarcem.* Stăpânul are nevoie de apă curată. Dacă vom întârzia prea mult, vom fi biciuiţi. Iar Frumuşica şi Scrâşnilă sunt acolo.

— Dulceaţă va avea grijă de ei, minţi Tyrion.

Mai mult ca sigur, Brăzdatul şi prietenii lui aveau să se ospăteze în scurt timp cu slănină şi o tocană delicioasă de câine, dar Penny nu trebuia să audă asta.

— Dădacă e mort şi Yezzan este în agonie. S-ar putea să se-ntunece, înainte ca vreunul din oamenii stăpânului să se gândească la noi. Nu vom mai avea niciodată o şansă mai bună.

— *Nu.* Ştii ce fac ei când îi prind pe sclavii care-ncearcă să fugă. *Ştii* bine. Te rog! Nu ne vor îngădui niciodată să părăsim tabăra.

— N-am părăsit tabăra, răspunse Tyrion şi ridică găleţile.

Porni mai departe cu un legănat energic, fără să privească îndărăt. Mormont i se alătură. După un moment o auzi pe Penny grăbindu-se după el, coborând o pantă nisipoasă spre un cerc de corturi zdrenţuite.

Primul străjer apăru când se apropiară de şirurile cailor, un lăncier vânos a cărui barbă maronie îl însemna ca tyrosh.

— Da' ce-avem noi aici?! Şi ce-aveţi voi în găleţile alea?

— Apă, răspunse Tyrion, dacă-ţi face plăcere.

— Berea mi-ar face mai multă plăcere.

Vârful unei lănci îl împunse în spinare; un al doilea străjer venise în spatele lor. Tyrion simţi Debarcaderul Regelui în accentul lui. *Zoaie din Fundătura Puricilor.*

— Te-ai rătăcit, piticule? întrebă străjerul.

— Am sosit aici ca să ne-alăturăm companiei voastre.

O găleată îi căzu lui Penny din mână şi se răsturnă. Jumătate din apă se vărsase înainte ca ea s-o fi putut îndrepta.

— Avem destui bufoni-n compania asta. De ce ne-am mai dori încă trei? Tyroshul atinse cu vârful lăncii sale zgarda lui Tyrion, făcând să răsune clopoţelul de aur: Eu văd aici un sclav fugar. Trei sclavi fugari. A cui este zgarda?

— A Balenei Galbene.

Glasul aparţinuse unui al treilea bărbat, atras de vocile lor – un individ uscăţiv, cu obrajii neraşi, cu dinţii pătaţi de la frunzele acrişoare. *Un comandant,* ştiu Tyrion după felul în care ceilalţi doi i se supuseră. În locul mâinii drepte, avea un cârlig. *Dacă bastardul ăsta nu-i ticăloasa umbră a lui Bronn, atunci eu mi-s Baelor cel Iubit.*

— Ăştia sunt piticii pe care Ben a-ncercat să-i cumpere, le spuse comandantul lăncierilor mijind ochii, dar cel voinic… mai bine aduceţi-l şi pe el. Pe toţi trei.

Tyroshul făcu semn din lance şi Tyrion se puse în mişcare. Celălalt mercenar – un adolescent, doar cu puţin mai vârstnic ca un băiat, cu puf pe obraji şi părul de culoarea paielor murdare – o ridică pe Penny sub un braţ.

— Ooo, da' al meu are ţâţişoare! hohoti el şi strecură o mână sub tunica lui Penny ca să verifice.

— Termină şi adu-o! se răsti comandantul.

Adolescentul o azvârli pe Penny pe un umăr. Tyrion porni înainte pe cât de repede îi îngăduiau picioarele lui scurte. Ştia încotro se îndreptau: cortul mare aflat în partea opusă a gropii pentru foc, cu pereţii din pânză groasă şi vopsită crăpaţi şi decoloraţi de anii de soare şi de ploaie. Câţiva mercenari se întoarseră şi-i priviră trecând, iar o vivandieră îi urmă chicotind, dar nimeni nu încercă să intervină.

Înăuntrul cortului erau taburete şi o tăblie aşezată pe capre din lemn ca masă, un rastel de lănci şi halebarde, carpete destrămate într-o jumătate de culori ţipătoare ce acopereau solul şi trei ofiţeri. Unul era zvelt şi elegant, cu barbişon ascuţit, sabie de ucigaş plătit şi pieptar cu dungi piezişe trandafirii. Altul era dolofan şi pleşuv, cu pete de cerneală pe degete şi condei strâns într-o mână.

Al treilea era bărbatul pe care-l căuta. Tyrion făcu o plecăciune:

— Bună ziua, căpitane!

— I-am prins furişându-se în tabără.

Adolescentul o trânti pe Penny pe carpete.

— Fugari, declară tyroshul. Cu găleţi.

— Găleţi? repetă Oacheşul Ben Plumm. Când nimeni nu încercă să-i explice, continuă: înapoi la posturile voastre, băieţi. Şi nicio vorbă nimănui despre asta.

După ce plecaseră, surâse către Tyrion:

— Ai venit pentru alt joc de *cyvasse,* Yollo?

— Dacă doreşti. Îmi face plăcere să te-nving. Am auzit că eşti de două ori trădător, Plumm. Un om după gustul şi

inima mea.

Zâmbetul Oacheşului Ben nu-i ajungea niciodată până la ochi. Îl cercetă pe Tyrion aşa cum un om ar putea cerceta un şarpe vorbitor.

— De ce te afli aici?

— Ca să-ţi transform visurile în realitate. Ai încercat să ne cumperi la mezat. După aceea ai încercat să ne câştigi la *cyvasse.* Chiar şi pe când aveam nasul întreg, n-am fost atât de chipeş ca să stârnesc o asemenea pasiune… cu excepţia unei femei care s-a-ntâmplat să-mi cunoască adevărata valoare. Iată-mă aici, slobod să fiu preluat. Acum fii bun şi trimite după fierarul tău să ne scoată zgărzile astea. M-am săturat să clincănesc când clincănesc.

— Nu vreau să am necazuri cu nobilul vostru stăpân.

— Yezzan are griji mult mai urgente decât lipsa a trei sclavi. Călăreşte iapa albă. Şi de ce s-ar gândi ei să ne caute aici? Ai destule spade ca să descurajeze pe oricine ar veni să-şi bage nasul. Un risc mic pentru un câştig mare.

Filfizonul în pieptar cu dungi piezişe trandafirii şuieră:

— Au adus boala printre noi. În chiar corturile noastre. Se răsuci spre Ben Plumm: Să-i tai capul, căpitane? Restul îl putem zvârli într-o groapă de latrină.

Trase sabia din teacă, o lamă îngustă de asasin, cu garda bătută în pietre preţioase.

— Fii atent cu capul meu, spuse Tyrion. Nu ţi-ai dori să te stropesc cu sânge. Sângele poartă boala. Şi este bine să ne arzi veşmintele ori să le fierbi.

— Mă gândeam să le ard cu voi încă înăuntrul lor, Yollo.

— Acesta nu este numele meu. O ştii însă prea bine. Ai ştiut-o din prima clipă în care m-ai văzut.

— S-ar putea.

— Şi eu te cunosc bine, lordul meu, zise Tyrion. Porţi mai puţin purpuriu şi mai mult maroniu decât o fac Plummii acasă, dar dacă nu cumva numele îţi este mincinos, eşti un apusean, după sânge, dacă nu după născare. Casa Plumm este jurată Casterly Rock şi

întâmplător eu cunosc ceva din istoria aceea. Ramura voastră s-a întins fără îndoială dintr-o limbă de piatră aflată dincolo de Marea Îngustă. Probabil un fiu mai tânăr al lui Viserys Plumm. Dragonii reginei te plăceau, nu-i aşa?

Ultimele lui cuvinte părură să-l amuze pe mercenar.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nimeni. Cele mai multe poveşti pe care le auzi despre dragoni sunt nutreţ pentru proşti. Dragoni vorbitori, dragoni care străjuiesc comori de aur şi nestemate, dragoni cu patru picioare şi pântece mari ca elefanţii, dragoni care se-ntrec în ghicitori cu sfincşii… prostii, toate. Totuşi în cărţile vechi există şi adevăruri. Ştiu că dragonii reginei te-au plăcut, dar mai ştiu în plus şi motivul.

— Mama spunea că tatăl meu avea un strop de sânge de dragon.

— Doi stropi. Fie asta, fie un mădular lung de doi metri. Ştii povestea aceea? Eu o ştiu. Ei bine, eşti un Plumm isteţ, aşa că ştii că ţeasta mea preţuieşte un titlu de lord… acasă, în Westeros, de cealaltă parte a lumii. Până ce ar ajunge acolo, doar oasele şi viermii vor mai rămâne din ea. Dulcea mea soră va tăgădui c-ar fi căpăţâna mea şi te va trage pe sfoară de răsplata făgăduită. Ştii cum sunt reginele. Majoritatea sunt femei capricioase şi Cersei este cea mai afurisită dintre toate.

Oacheşul Ben se scărpină în barbă.

— Te-aş putea duce atunci viu şi zbătându-te. Sau ţi-aş putea pune căpăţâna într-un vas, la murat.

— Sau ai putea trece de partea mea. Asta-i mişcarea cea mai isteaţă. Tyrion rânji larg: Am fost al doilea fiu al mamei mele. Compania Fiilor Secunzi este destinul meu.

— Fiii Secunzi n-au nevoie de măscărici, rosti dispreţuitor filfizonul în trandafiriu. Noi avem nevoie de luptători.

— V-am adus unul.

Tyrion arătă cu degetul mare spre Mormont.

— Creatura aia? râse filfizonul. O brută hâdă, într-adevăr, dar cicatricele nu sunt de-ajuns pentru a fi un Fiu

Secund.

Tyrion îşi dădu peste cap ochii lui de culori diferite.

— Lord Plumm, cine sunt aceşti doi prieteni ai tăi? Cel în trandafiriu este enervant.

Filfizonul îşi răsfrânse o buză, iar condeierul chicoti auzindu-i insolenţa. Însă Jorah Mormont fu cel care le oferi numele:

— Călimară este trezorierul companiei. Păunul îşi spune Vicleanul Kasporio, deşi Scârnăvia Kasporio ar fi un nume mult mai potrivit. O spurcăciune.

Poate că chipul lui Mormont era greu de recunoscut după bătăile primite, dar glasul îi rămăsese neschimbat. Kasporio îl privi surprins, în vreme ce cutele din jurul ochilor lui Plumm se încreţiră, arătându-i amuzamentul.

— Jorah *Mormont?* Tu eşti? Mai puţin mândru însă decât atunci când ai luat-o la sănătoasa. Ar mai trebui să-ţi spunem *ser?*

Buzele umflate ale lui Ser Jorah se contorsionară într-un rânjet grotesc.

— Dă-mi o sabie, Ben, şi-mi poţi spune cum doreşti.

Kasporio se retrase un pas.

— Tu… ea te-a alungat…

— M-am întors. Mă poţi considera un prost.

Un prost îndrăgostit. Tyrion îşi drese glasul.

— Puteţi vorbi despre timpurile de altădată mai târziu… după ce voi termina de explicat motivul pentru care capul meu ţi-ar fi de mai mult folos dacă mi-ar rămâne pe umeri. Vei descoperi, Lord Plumm, că pot fi foarte generos cu prietenii mei. Dacă te-ndoieşti, întreabă-l pe Bronn. Întreabă-l pe Shagga, fiul lui Dolf. Întreabă-l pe Timett, fiul lui Timett.

— Şi cine ar fi aceştia? întrebă bărbatul numit Călimară.

— Oameni buni care mi-au jurat săbiile lor şi cărora le-a mers bine după aceea. Ridică din umeri: Da, aşa este, am minţit când am spus „buni”. Sunt nişte ticăloşi însetaţi de sânge, ca voi toţi.

— S-ar putea să fie aşa, rosti Oacheşul Ben. Sau s-ar putea să fi născocit pur şi simplu nişte nume. *Shagga,* ai

spus? Nu-i un nume de femeie?

— Sânii îi sunt suficient de mari ca să fie. Data viitoare când ne vom întâlni, voi trage cu ochiul în nădragii lui ca să mă asigur. Cel de acolo este cumva un joc de *cyvasse?* Scoate-l şi să facem o partidă. Dar mai întâi, aş zice, o cupă de vin. Gâtlejul îmi este la fel de uscat ca un os vechi şi-mi dau seama că voi avea multe de explicat.

JON

În noaptea aceea visă sălbatici urlând din păduri, avansând în mugetul cornilor de război şi răpăitul tobelor. *Bum DUM bum DUM bum DUM* răsuna, ca o mie de inimi ce băteau la unison. Unii aveau lănci, unii aveau arcuri şi unii aveau topoare. Alţii mergeau în care de luptă din oase, trase de haite de câini mari cât poneii. Uriaşii păşeau printre ei, înalţi de treisprezece metri, cu ciocane de mărimea unor stejari.

— Ţineţi-vă tare! strigă Jon Snow. Respingeţi-i!

Stătea pe coama Zidului, singur.

— Foc, răcni el, scăldaţi-i în foc!

Nu era însă nimeni care să-i dea atenţie.

Au plecat toţi. M-au abandonat.

Săgeţi arzătoare şuierară în sus, lăsând în urmă limbi de foc. Fraţi zdrenţăroşi se prăbuşiră, cu mantiile negre arzând.

— *Snow!* ţipă un vultur, pe când duşmanii escaladau peretele de gheaţă aidoma unor păianjeni.

Jon era în armură de gheaţă neagră, dar spada îi ardea roşie în pumn. Când morţii ajunseseră în vârful Zidului, el îi doborî, ca să moară din nou. Înjunghie un bătrân bărbos şi un băieţandru căruia nu-i mijiseră încă tuleiele, un uriaş, un bărbat scofâlcit cu dinţi din metal, o fată cu păr roşu, des. O recunoscu prea târziu pe Ygritte. Ea dispăru la fel de iute pe cum apăruse.

Lumea se dizolvă într-o pâclă roşie. Jon înjunghie, spintecă şi reteză. Îl hăcui pe Donai Noye şi-l evisceră pe Dick Follard Surdul. Qhorin Halfhand se împletici şi căzu în genunchi, străduindu-se în van să oprească valul de sânge care i se revărsa din gât.

— Eu sunt Lordul de Winterfell! zbieră Jon.

Acum în faţa lui se afla Robb, cu părul ud de zăpada topită. Gheara Lungă îi reteză capul. Iar după aceea o

mână noduroasă îl înhăţă brutal pe Jon de umăr. El se roti…

… şi se deşteptă cu un corb ciugulindu-i pieptul.

— *Snow!* strigă pasărea.

Jon îl alungă cu braţul. Corbul îşi strigă nemulţumirea şi zbură pe un stâlp al patului, de la înălţimea căruia îl privi răutăcios în penumbra dinaintea zorilor.

Sosise ziua. Era ora lupului. În scurtă vreme soarele avea să răsară şi patru mii de sălbatici aveau să sosească, revărsându-se prin Zid. *O nebunie.* Jon Snow îşi trecu mâna arsă prin păr şi se întrebă o dată în plus ce făcea. După ce deschidea poarta, nu mai exista cale de întoarcere. *Ar fi trebuit ca Bătrânul Urs să fi tratat cu Tormund. Ar fi trebuit s-o fi făcut Jaremy Rykker sau Qhorin Halfhand sau Denys Mallister sau alt veteran. Ar fi trebuit să fi fost unchiul meu.* Era însă prea târziu pentru asemenea presimţiri rele. Orice alegere îşi avea riscurile ei, orice alegere avea consecinţele ei. Jon urma să joace jocul până la capăt.

Se ridică şi se îmbrăcă în semiîntuneric, pe când corbul lui Mormont bolborosea din cealaltă parte a odăii.

— *Porumb,* spuse pasărea şi *Rege.*

Apoi:

— *Snow, Jon Snow, Jon Snow.*

Asta era straniu. Din câte îşi aducea aminte Jon, corbul nu-i pronunţase niciodată numele întreg.

Mâncă dejunul în beci cu ceilalţi: pâine şi ouă prăjite, cârnaţi şi terci de orz, spălate cu bere galbenă apoasă. În timp ce mâncau, revăzură încă o dată pregătirile.

— Totul este gata, îl asigură Bowen Marsh. Dacă sălbaticii sunt de acord cu termenii înţelegerii, totul va merge aşa cum ai poruncit.

Iar dacă nu, se poate transforma în sânge şi măcel.

— Nu uitaţi, zise Jon, că oamenii lui Tormund sunt flămânzi, îngheţaţi şi temători. Unii dintre ei ne urăsc pe atât de mult pe cât îi urăsc unii dintre voi. Dansăm pe gheaţă subţire, ei şi noi deopotrivă. O fisură şi ne înecăm toţi. Dacă azi se va vărsa sânge, ar fi bine ca nu unul

dintre noi să dea prima lovitură, altfel jur pe zeii vechi şi pe cei noi că-i voi lua capul celui care o va da.

Îi răspunseră cu aprobări, încuviinţări din cap şi cuvinte murmurate, cu „Aşa cum porunceşti” şi „Da, stăpâne”. Apoi, unul câte unul, se ridicară, îşi încătărămară săbiile, îşi puseră mantiile negre, călduroase, şi ieşiră afară în ger.

Ultimul părăsi masa Edd cel Trist Tollett, care sosise în timpul nopţii cu şase căruţe de la Gorganul Lung. Gorganul Târfei, cum îi spuneau fraţii negri acum fortăreţei. Edd fusese trimis să adune cât de multe suliţaşe puteau intra în căruţele sale şi să le aducă pentru a se alătura surorilor lor.

Jon îl privi ştergând un gălbenuş moale cu o bucată de pâine şi se simţi straniu de confortabil să-i revadă chipul aspru.

— Cum merge cu munca de restaurare? îl întrebă pe fostul său scutier.

— Încă zece ani şi-ar trebui să terminăm, răspunse Tollett cu obişnuitul lui ton mohorât. Locul era plin de şobolani, când ne-am mutat acolo. Suliţaşele i-au omorât pe-afurisiţi. Acum locul e plin de suliţaşe. Sunt zile în care regret şobolanii.

— Cum găseşti slujirea sub Iron Emmett? întrebă Jon.

— În mare parte, Maris cel Negru slujeşte sub el, stăpâne. Eu am catârii. Urzicile susţin c-am fi neamuri. I-adevărat că avem acelaşi chip prelung, dar eu nu sunt nici pe departe la fel de încăpăţânat. Oricum nu le-am cunoscut niciodată mamele, p-onoarea mea. Îşi termină ouăle şi oftă: Îmi plac tare mult ouăle ochiuri. Dacă poţi, stăpâne, nu-i lăsa pe sălbatici să ne mănânce toate găinile.

Afară, în curte, cerul tocmai începuse să se lumineze spre răsărit. Nu se zărea niciun firicel de nor.

— Se pare că vom avea o zi bună, spuse Jon. O zi luminoasă, caldă şi însorită.

— Zidul va plânge. Şi iarna aproape c-a sosit peste noi. E nefiresc, stăpâne. Dacă m-ai întreba, ţi-aş spune că-i semn rău.

Jon surâse.

— Şi dac-ar ninge?
— Ar fi un semn şi mai rău.
— Tu ce fel de vreme ai prefera?
— Vremea care este-n odăi, răspunse Edd cel Trist. Stăpâne, dacă nu-i cu supărare, ar trebui să mă-ntorc la catâri. Îmi simt lipsa când sunt plecat. Ceea ce nu pot spune şi despre suliţaşe.
Se despărţiră acolo. Tollett porni către drumul răsăritean, unde îl aşteptau căruţele, iar Jon Snow se îndreptă spre grajduri. Satin îi înşeuase calul şi-l aştepta, un gonaci sur şi nărăvaş, cu o coamă la fel de neagră şi de strălucitoare precum cerneala maesterului. Nu era calul pe care Jon să-l fi ales dacă ar fi plecat în cercetare, dar în dimineaţa aceea nu conta decât să arate impresionant, iar pentru aşa ceva era alegerea perfectă.
Şi alaiul lui îl aştepta. Lui Jon nu-i plăcuse niciodată să se înconjoare de gărzi, dar azi părea bine să ţină lângă el câţiva bărbaţi de ispravă. Arătau crânceni în cămăşile din zale, cu coifuri de fier fără vizieră şi mantii negre, cu lănci înalte în mâini şi săbii şi pumnale la brâu. Jon îi trecuse în revistă pe toţi băieţandrii şi bătrânii de sub comanda lui şi alesese opt dintre cei mai puternici: Ty şi Mully, Lew Stângaciul, Liddle Uriaşul, Fulk Puricele, Garrett Lance-verde. Şi Leathers, noul maestru de arme de la Castelul Negru, care să le arate oamenilor liberi că până şi unul care luptase pentru Mance în bătălia de sub Zid îşi putea găsi un loc de onoare în Rondul de Noapte.
Până ce ei se adunară la poartă, pe cer apăruse o împurpurare înspre răsărit. *Apun stelele,* gândi Jon. Când aveau să se ivească din nou, aveau să strălucească peste o lume de-a pururi schimbată. Câţiva oameni ai reginei priveau de lângă tăciunii focului de noapte ai Doamnei Melisandre. Când privi către Turnul Regelui, Jon întrezări un fulger roşiatic în spatele unei ferestre. Nu văzu nici urmă de Regina Selyse.
Sosise clipa.
— Deschideţi poarta, rosti încetişor Jon Snow.
— *DESCHIDEŢI POARTA!* mugi Liddle Uriaşul.

Glasul lui era tunet. La două sute de metri deasupra, santinelele auziră şi duseră la buze cornii de război. Sunetul răsună, reverberând din Zid, şi se răspândi peste lume. *Ahooooooooooooooooooooooooooooooo. O* singură şi prelungă chemare. Vreme de o mie de ani sau mai bine, sunetul acela anunţase revenirea cercetaşilor acasă. Astăzi însemna altceva. Astăzi îi chema pe oamenii liberi la noile lor locuinţe.

De ambele părţi ale tunelului lung, porţile se deschiseră şi barele din fier se deszăvorâră. Lumina zorilor scânteia pe gheaţa de deasupra, trandafiriu, auriu şi purpuriu. Edd cel Trist nu greşise. Zidul avea să plângă în curând. *Să dea zeii să plângă singur.*

Satin îi conduse pe sub gheaţă, luminând drumul cu un felinar de fier prin penumbra tunelului. Jon îl urmă, ţinându-şi calul de căpăstru. Apoi garda sa. După aceea veneau Bowen Marsh şi intendenţii săi, vreo douăzeci la număr, fiecare având o sarcină bine stabilită. Deasupra, Ulmer din Pădurea Regelui avea Zidul. Patruzeci dintre cei mai buni arcaşi din Castelul Negru stăteau alături de el, pregătiţi să răspundă cu o ploaie de săgeţi la orice necazuri de dedesubt.

La miazănoapte de Zid aştepta Tormund Năpasta Uriaşilor, călare pe un ponei pitic, care părea mult prea slăbănog pentru a-i susţine greutatea. Îl însoţeau cei doi fii care-i mai rămăseseră, înaltul Toregg şi tânărul Dryn, alături de şaizeci de războinici.

— *Har!* strigă Tormund. Gardă, da? Unde ţi-e încrederea, cioară?

— Tu ai adus mai mulţi oameni decât mine.

— Aşa-i. Vino aici, lângă mine, flăcăule. Am mii de oameni care n-au văzut nicicând un Lord Comandant, oameni în toată firea cărora li s-a spus, în copilărie, că voi, cercetaşii, o să-i mâncaţi dacă nu se poartă frumos. Ei trebuie să te vadă aşa cum eşti, un flăcău cu chipul lung, într-o mantie neagră şi veche. Ei trebuie să înveţe că n-au de ce se teme de Rondul de Noapte.

Asta este o lecţie pe care aş fi preferat ca ei să n-o

învețe niciodată. Jon își scoase mănușa de pe mâna arsă, vârî două degete în gură și fluieră. Nălucă apăru gonind dinspre poartă. Calul lui Tormund se cabră atât de violent, încât sălbaticul fu cât pe-aici să cadă din șa.

— N-au de ce se teme? spuse Jon. Nălucă, stai.

— Ești un bastard negru la inimă, Lord Cioară.

Tormund Suflătorul Cornului își duse la buze propriul corn de război. Sunetul său reverberă din gheață ca un tunet rostogolit și primii oameni liberi porniră spre poartă.

Din zori până în amurg, Jon îi privi pe sălbatici trecând.

Ostaticii trecură primii – o sută de băieți între opt și șaisprezece ani.

— Prețul sângelui tău, Lord Cioară, declară Tormund. Sper că tânguielile sărmanelor lor mame să nu-ți bântuie visele, noaptea.

Unii băieți erau duși la poartă de o mamă sau un tată, alții de frați mai mari. Cei mai mulți însă veneau singuri. Cei de paisprezece și cincisprezece ani erau aproape bărbați și nu doreau să fie văzuți ținându-se de fustele femeilor.

Doi intendenți numărau băieții, pe măsură ce treceau, notându-le numele pe suluri lungi din piele de oaie. Un al treilea le strângea obiectele de valoare pentru obol și le nota. Băieții aveau să meargă într-un loc unde nimeni nu mai fusese până atunci, pentru a sluji unui ordin care fusese dușmanul neamurilor și prietenilor lor de mii de ani, dar Jon nu văzu nicio lacrimă și nu auzi niciun tânguit de mamă. *Aceștia sunt poporul iernii,* își reaminti el. *Acolo de unde vin ei, lacrimile îți îngheață pe obraji.* Nici măcar un singur ostatic nu șovăi și nu bătu în retragere când îi veni rândul să pătrundă în tunelul semiîntunecat.

Aproape toți băieții erau slabi, unii de-a dreptul costelivi, cu picioare subțiri și brațe ca niște crenguțe. Jon nu se așteptase la altceva. În rest, aveau toate formele, mărimile și culorile. Văzu băieți înalți și băieți scunzi, băieți cu păr șaten și băieți cu păr negru, blonzi ca mierea și blonzi ca spicele, dar și roșcovani atinși de foc, ca Ygritte. Văzu băieți cu cicatrice, băieți care șchiopătau,

băieţi ciupiţi de vărsat. Mulţi dintre cei mai vârstnici aveau tuleie pe obraji sau mustăcioare subţiri şi firave, dar era şi unul cu o barbă la fel de deasă ca a lui Tormund. Unii îmbrăcaţi în blănuri fine şi moi, unii în piei tăbăcite şi bucăţi de armuri, cei mai mulţi în lână şi piei de focă, câţiva în zdrenţe. Unul era gol-puşcă. Mulţi aveau arme: suliţe ascuţite, ciocane cu capete de piatră, cuţite din os sau piatră sau sticla dragonului, măciuci cu ţinte, plase de azvârlit, iar ici şi colo se zărea câte o sabie veche, mâncată de rugină. Băieţii Copitaţi păşeau veseli şi desculţi prin troiene. Alţii aveau labe de urşi pe încălţări şi călcau pe deasupra aceloraşi troiene, fără să se afunde vreodată prin crustă. Şase băieţi sosiră pe cai, doi pe catâri. Doi fraţi veniră cu o capră. Ostaticul cel mai mare era înalt de doi metri, dar avea chip de prunc; cel mai mic era prizărit şi susţinea că are nouă ani, dar nu părea să fi împlinit şase.

Unii dintre ei erau fiii unor bărbaţi cu renume. Tormund avu grijă să-i atragă atenţia asupra lor, pe măsură ce treceau:

— Băiatul ăla este fiul lui Soren Sfărâmătorul-de-paveze, zise el arătându-l pe un flăcău înalt. Cel cu părul roşu este al lui Gerrick Sânge-de-rege. După cum susţine el, s-ar trage din linia lui Raymun Barbă-Roşie. Adevărul este că e urmaşul mezinului lui Barbă-Roşie.

Doi băieţi semănau destul de bine ca să zici că sunt gemeni, totuşi Tormund insistă că erau verişori, născuţi la interval de un an.

— Unul a fost prăsit de Harle Vânătorul, celălalt de Harle Frumuşelul, ambii născuţi de aceeaşi femeie. Taţii se urăsc între ei. În locul tău, l-aş trimite pe unul la Rondul de Est, iar pe celălalt la Turnul Umbrei.

Alţi ostatici fură numiţi ca fiii lui Howd Rătăcitorul, lui Brogg, lui Devyn Jupuitorul-de-foci, Kyleg Ureche-de-lemn, Morna Mască Albă, Marea Morsă…

— Marea Morsă? Serios?

— De-a lungul Ţărmului Îngheţat au nume ciudate.

Trei ostatici erau fiii lui Alfyn Ucigaşul Ciorilor, un năvălitor infam ucis de Qhorin Halfhand. Cel puţin aşa

susţinea Tormund.

— Nu par a fi fraţi, observă Jon.

— Fraţi vitregi, născuţi din alte mame. Mădularul lui Alfyn a fost sfrijit, chiar mai mic decât al tău, dar nu s-a sfiit niciodată să-l vâre peste tot. A avut câte un fiu în fiecare sat.

Despre un băiat pipernicit cu chip de şobolan, Tormund spuse:

— Ăla-i un căţelandru al lui Varamyr Şasepiei. Ţi-l mai aminteşti pe Varamyr, Lord Cioară?

Jon şi-l amintea.

— Omul-fiară.

— Da, el. Mic, dar rău şi-afurisit. Mort acum, mai mult ca sigur. Nimeni nu l-a mai văzut după bătălie.

Printre ei erau două fete deghizate. Când le văzu, Jon îi trimise pe Rory şi pe Liddle Uriaşul să i le aducă. Una veni aproape supusă, cealaltă muşcând şi dând din picioare. *Asta s-ar putea sfârşi rău.*

— Ăştia doi au taţi faimoşi?

— Ha? Stârpiturile astea? Greu de crezut. Au fost luaţi la grămadă.

— Sunt fete.

— Oare? Tormund miji ochii din şa: Eu şi Lordul Cioară am făcut rămăşag care dintre voi are mădularul mai lung. Daţi-vă jos pantalonii să vedem cine-a câştigat.

O fată se învăpăie la chip. Cealaltă îl privi sfidător:

— Lasă-ne-n pace, Tormund Duhoarea Uriaşilor. Lasă-ne să trecem.

— *Ha!* Ai câştigat, cioară. Nici împreună n-au un mădular. Deşi cea mai mică are boaşe, nu glumă. O suliţaşă-n devenire. Strigă spre propriii săi oameni: Găsiţi-le ceva femeiesc cu care să se-mbrace înainte ca Lordul Snow să-şi umezească izmenele.

— Voi avea nevoie de doi băieţi în locul lor.

— Cum vine asta? se scărpină Tormund în barbă. Eu zic că un ostatic e un ostatic. Sabia aia mare şi ascuţită a ta poate reteza capul unei fete la fel de uşor ca pe al unui băiat. Un tată îşi iubeşte şi fiicele. Cel puţin, majoritatea

taţilor.

Nu taţii lor mă îngrijorează.

— Mance a cântat vreodată despre Curajoasa Danny Flint?

— Nu din câte-mi amintesc. Cine-a fost?

— O fată care s-a deghizat în băiat ca să-mbrace straiele negre. Cântecul ei este trist şi frumos. Nu însă şi ceea ce i s-a întâmplat.

În unele variante ale cântecului, stafia ei continua să bântuie prin Fortul Nopţii.

— Voi trimite fetele la Gorganul Lung.

Singurii bărbaţi de acolo erau Iron Emmett şi Edd cel Trist, şi se încredea în ambii. Ceea ce nu putea spune despre toţi fraţii săi. Sălbaticul înţelese.

— Voi, ciorile, sunteţi păsări afurisite. Scuipă: Alţi doi băieţi, atunci. Îi vei avea.

După ce nouăzeci şi nouă de ostatici îşi târşâiseră picioarele pe lângă ei pentru a trece pe sub Zid, Tormund Năpasta Uriaşilor îl arătă pe ultimul:

— Fiul meu, Dryn. Să te-ngrijeşti să nu-i lipsească nimic, cioară, altfel o să-ţi trag în ţepuşă ficatul negru şi-o să-l mănânc.

Jon îl privi cu atenţie pe băiat. *De vârsta lui Bran, sau vârsta pe care ar fi avut-o Bran, dacă nu l-ar fi ucis Theon.* Dryn nu avea însă nimic din dulceaţa fratelui său. Era un băiat îndesat, cu picioare scurte, braţe groase şi chip lătăreţ, roşcovan – o versiune miniaturală a tatălui său, cu un ciuf de păr castaniu-închis.

— Va fi propriul meu paj, îi promise el lui Tormund.

— Ai auzit, Dryn? Să nu ţi-o iei în cap! Apoi se adresă lui Jon: Din când în când, va trebui să-i tragi o bătaie bună. Ai grijă însă la dinţii lui – muşcă.

Coborî braţul, luă cornul din nou, îl ridică şi suflă.

De data aceasta înaintară războinicii. Şi nu o sută. *Cinci sute,* aprecie Jon Snow când ei ieşiră de sub copaci, *poate chiar o mie.* Unul din zece era călare, dar toţi erau înarmaţi. Pe spinări purtau scuturi rotunde din răchită acoperite cu piei fierte şi tăbăcite, pe care erau zugrăvite

imagini de şerpi şi păianjeni, capete retezate, ciocane însângerate, cranii crăpate şi demoni. Câţiva erau înveşmântaţi în oţel furat, bucăţi îndoite de armură jefuite de pe leşurile cercetaşilor căzuţi. Alţii se blindaseră în oase, ca Rattleshirt. Toţi purtau blănuri şi piele.

Erau însoţiţi de suliţaşe, cu părul lung fluturând. Jon nu le putea privi fără să şi-o reamintească pe Ygritte: strălucirea de foc din părul ei, privirea de pe chip când se dezbrăcase pentru el în grotă, sunetul vocii. „Nu ştii nimic, Jon Snow”, îi spusese ea de o sută de ori.

Este la fel de adevărat acum, pe cât a fost atunci.

— Ai fi putut trimite femeile mai întâi, îi zise el lui Tormund. Mamele şi fecioarele.

Sălbaticul îl privi şiret.

— Da, aş fi putut. Iar voi, ciorile, aţi fi putut hotărî să-nchideţi poarta aia. Câţiva războinici de partea cealaltă, ei bine, aşa poarta rămâne deschisă, nu? Rânji larg: Ţi-am cumpărat nenorocitul de cal, Jon Snow, dar asta nu-nseamnă că nu-i putem număra dinţii. Să nu pleci crezând că eu şi-ai mei n-avem încredere în tine. Ne-ncredem în tine la fel de mult cât te-ncrezi tu-n noi. Pufni: Ai dorit războinici, nu? Uite-i acum. Fiecare dintre ei valorează cât şase din ciorile tale negre.

Jon nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Atâta vreme cât păstrează armele acelea pentru inamicul nostru comun, eu sunt mulţumit.

— Mi-am dat cuvântu-n privinţa asta, da? Cuvântul lui Tormund Năpasta Uriaşilor. Cuvântul meu este puternic ca fierul.

Se întoarse şi scuipă.

În şuvoiul de războinici erau taţii multora dintre ostaticii lui Jon. Unii îl priviră cu ochi reci şi morţi când trecură pe lângă el, atingându-şi mânerele săbiilor. Alţii îi surâseră, aidoma unor rude de mult pierdute, deşi câteva dintre surâsurile acelea îl nelinişitiră mai mult decât orice priviri încruntate. Niciunul nu îngenunche, dar mulţi îi jurară credinţă.

— Ce jură Tormund jur şi eu, declară Brogg cel cu părul

negru, un bărbat care vorbea rar.

Soren Sfărâmătorul-de-paveze înclină capul vreo doi centimetri şi mârâi:

— Toporul lui Soren este şi al tău, Jon Snow, dacă vei avea vreodată nevoie de el.

Gerrick Sânge-de-rege, cel cu barbă roşcată, aduse trei fiice.

— Vor fi neveste bune şi le vor dărui soţilor lor fii puternici cu sânge regesc, se făli el. Ca şi părintele lor, se trag din Raymun Barbă-Roşie, care-a fost Rege-de-dincolo-de-Zid.

Jon ştia că legătura de sânge însemna tot mai puţin printre oamenii liberi. Ygritte îl învăţase asta. Fiicele lui Gerrick aveau acelaşi păr roşu ca para focului, însă al ei fusese un hăţiş de cârlionţi, pe când ele aveau plete lungi şi drepte. *Sărutate de foc.*

— Trei prinţese, fiecare mai frumoasă decât cea dinaintea ei, îi spuse tatălui lor. Voi avea grijă să fie prezentate reginei.

Bănuia că Selyse Baratheon avea să le accepte mai uşor decât pe Val; erau mai tinere şi considerabil mai supuse. *Destul de dulci ca să le priveşti, deşi tatăl lor pare un prostănac.*

Howd Rătăcitorul îi jură credinţă pe cea mai ciobită şi ciupită sabie din fier pe care o văzuse Jon vreodată. Devyn Jupuitorul-de-foci îi dărui o căciulă din piele de focă, iar Harle Vânătorul îi aduse un colier din gheare de urs. Războinica vrăjitoare Morna îşi scoase masca din copac al inimii doar atât cât să-i sărute mâna înmănuşată şi să-i jure că-i va fi supus sau supusă, orice ar fi preferat. Şi alţii, şi alţii, şi alţii.

Pe măsură ce treceau, toţi războinicii îşi scoteau avuţiile şi le aruncau în una dintre cotigile puse de intendenţi în faţa porţii. Pandantive din ambră, colane din aur, pumnale bătute cu nestemate, broşe din argint cu pietre preţioase, brăţări, inele, cupe nielate şi pocale din aur, corni de război şi coarne pentru băut, un pieptene din jad verde, o salbă din perle de apă dulce… toate adunate şi înscrise de

Bowen Marsh. Un bărbat dărui o cămaşă din solzi de argint, care fusese cu siguranţă făurită pentru vreun mare lord. Altul lăsă o sabie ruptă cu trei safire pe mâner.

Existau însă şi obiecte mai stranii: un mamut de jucărie făcut din păr de mamut adevărat, un falus din fildeş, un coif dintr-un cap de unicorn, care avea până şi cornul în frunte. Jon Snow nu putea nici măcar să-şi imagineze câtă mâncare ar fi putut cumpăra obiectele acelea în Oraşele Libere.

După călăreţi veniră oamenii de pe Ţărmul Îngheţat. Jon privi cum o duzină din carele lor de luptă mari, din oase, trecură pe lângă el, zornăind ca Rattleshirt. Jumătate aveau roţi ca şi înainte; altele le înlocuiseră cu tălpici. Ele lunecau lin peste troiene, pe când cele cu roţi se afundau şi se împotmoleau.

Câinii care le trăgeau erau animale înfricoşătoare, mari cât lupii străvechi. Femeile erau înveşmântate în piei de focă, unele cu prunci la sân. Copiii mai măricei îşi târşâiau picioarele în urma mamelor şi-l priveau pe Jon cu ochi la fel de întunecaţi şi duri ca pietrele pe care le strângeau. Unii bărbaţi purtau coarne de cerb peste căciuli, iar alţii colţi de morsă. În scurt timp îşi dădu seama că cele două clanuri nu se agreau. Câţiva reni slabi formau ariergarda, cu câinii cei mari pocnind din fălci spre picioarele celor rămaşi în urmă.

— Ai grijă-n privinţa lor, Jon Snow, îl avertiză Tormund. Sunt oameni fioroşi. Bărbaţii sunt răi, femeile şi mai rele. Luă un burduf de pe şaua sa şi i-l oferi: Ia! S-ar putea ca asta să-i facă să pară mai puţini înfricoşători. Şi te va-ncălzi peste noapte. Nu, nu, haide, îl poţi păstra. Bea zdravăn.

Miedul din burduf era atât de tare, încât lui Jon îi dădură lacrimile şi simţi lujeri de foc şerpuindu-i prin piept. Sorbi adânc.

— Eşti un om bun, Tormund Pruncul Uriaşilor. Pentru un sălbatic…

— S-ar putea să fiu mai bun decât cei mai mulţi. Nu sunt însă la fel de bun ca unii.

Sălbaticii trecură mereu şi mereu, pe măsură ce soarele se târî peste cerul albastru luminos. Cu puţin înainte de amiază, şuvoiul omenesc se opri când un car tras de un bou se înţepeni la o cotitură din tunel. Jon Snow se duse să vadă ce se întâmplase. Carul era blocat fără putinţă de mişcare. Bărbaţii din spatele său ameninţau să-l spargă în bucăţi şi să omoare animalul chiar acolo, în vreme ce vizitiul şi neamurile sale jurau să-i omoare dacă ar fi încercat. Cu ajutorul lui Tormund şi al fiului său Toregg, Jon izbuti să-i oprească pe sălbatici să verse sânge, dar avură nevoie de aproape un ceas înainte ca drumul să fie din nou liber.

— Vă trebuie o poartă mai mare, i se plânse Tormund lui Jon, privind acru cerul pe care apăruseră câţiva nori. Aşa-i prea al naibii de-ncet. Ca şi cum ai vrea să goleşti Apa Laptelui, sugând-o printr-un pai. *Ha!* Păcat că n-am Cornul lui Joramun. Aş fi trâmbiţat o dată şi am fi trecut peste sfărâmături.

— Melisandre a ars Cornul lui Joramun.

— Da? Tormund se pocni peste coapsă şi chiui: A ars cornul ăla mare şi frumos? Io zic c-a făptuit un păcat de moarte. Era vechi de o mie de ani. L-am găsit în mormântul unui uriaş şi niciunul dintre noi nu mai văzuse vreodată un corn atât de mare. De-aia cred că Mance s-a gândit să-ţi spună c-a fost al lui Joramun. Voia ca voi, ciorile, să credeţi că-i stătea în putere să vă dărâme blestematul de Zid, încât să nu fie mai înalt de genunchi. Noi însă n-am găsit niciodată adevăratul corn, oricât am săpat. Dacă l-am fi găsit, atunci toţi îngenuncheaţii din Cele Şapte Regate ale voastre ar avea bucăţi de gheaţă să-şi răcească vinul pe toată durata verii.

Jon se întoarse în şa şi se încruntă. *Iar Joramun a suflat în Cornul Iernii şi a trezit uriaşii din pământ.* Cornul mare, cu benzi din aur vechi, gravate cu rune străvechi… oare Mance Rayder îl minţise, ori Tormund îl minţea acum? *Dacă cornul lui Mance n-a fost decât o păcăleală, unde este cornul cel adevărat?*

Până după-amiază soarele dispăruse şi ziua devenise

cenuşie şi vântoasă.

— Cer de ninsoare, anunţă Tormund mohorât.

Şi alţii văzuseră acelaşi semn rău prevestitor în norii albi şi turtiţi. Părea să le dea pinteni pentru a se grăbi. Nervii începură să cedeze. Un bărbat fu înjunghiat când încercă să se strecoare în faţa altora care stătuseră ore în coloană. Toregg smulse cuţitul atacatorului, îi târî pe cei doi afară din rând şi-i trimise înapoi în tabăra sălbaticilor să-nceapă din nou acolo.

— Tormund, spuse Jon pe când priveau patru bătrâne ce trăgeau spre poartă o cotigă cu copii, povesteşte-mi despre duşmanul nostru. Vreau să ştiu tot ce poate fi ştiut despre Ceilalţi.

Sălbaticul se frecă la gură.

— Nu aici, mormăi el, nu de partea asta a Zidului vostru.

Bătrânul privi neliniştit copacii acoperiţi de mantii albe.

— Să ştii că ei nu sunt niciodată departe. Nu vor ieşi în timpul zilei, nu când străluceşte bătrânul soare, dar să nu crezi că asta-nseamnă c-au plecat. Umbrele nu dispar niciodată. Poate că nu le vezi, dar ele ţi se prind întruna de călcâie.

— Ţi-au făcut necazuri în drumul spre miazăzi?

— N-au venit niciodată în forţă, dacă asta vrei să zici, dar au fost mereu în preajma noastră, ciugulindu-ne marginile. Am pierdut mai mulţi călăreţi decât îmi place să-mi amintesc şi-ţi riscai viaţa dacă rămâneai în urmă sau te rătăceai de restul. În fiecare seară ne înconjuram taberele cu focuri. Lor nu le place prea mult focul, poţi să fii sigur. Însă când vin ninsorile… zăpada şi zloata şi ploaia-ngheţată, i-al naibii de greu să găseşti lemn uscat, ori să-ţi aprinzi iasca, iar *frigul…* în unele nopţi, focurile noastre păreau pur şi simplu că se micşorează şi mor. În nopţi ca alea, găseşti întotdeauna dimineaţa nişte morţi. Dacă nu te găsesc ei mai înainte. În noaptea în care Torwynd… băiatul meu, a…

Tormund îşi feri chipul.

— Ştiu, spuse Jon Snow.

Tormund se întoarse iarăşi către el.

— Nu ştii nimic. Ai ucis un mort, da, am auzit. Mance a ucis o sută. Un om se poate lupta cu morţii, dar când vin stăpânii lor, când ceţurile albe se ridică… cum te lupţi cu o *ceaţă,* cioaro? Umbre cu dinţi… aer atât de rece, încât te răneşte să-l respiri, ca un cuţit înlăuntrul pieptului… nu ştii, nu poţi să ştii… sabia ta poate să taie *gerul?*

Vom vedea, gândi Jon amintindu-şi ce-i spusese Sam, ce găsise el însuşi în cărţile lui vechi. Gheara Lungă fusese călită în focurile vechii Valyrii, călită în flăcări de dragon şi însoţită de vrăji. *Oţelul dragonului,* îi zisese Sam. *Mai puternic decât orice oţel obişnuit, mai uşor, mai dur, mai ascuţit…* Însă cuvintele dintr-o carte erau una. Adevărata încercare era în bătălie.

— Ai dreptate, încuviinţă Jon. Nu ştiu. Iar dacă zeii sunt buni, nu voi şti niciodată.

— Zeii sunt arareori buni, Jon Snow. Tormund arătă din cap spre cer: Vin norii. Deja s-a făcut mai întuneric, mai rece. Zidul vostru nu mai plânge. Priveşte!

Se întoarse şi-i strigă fiului său Toregg:

— Întoarce-te-n tabără şi pune-i în mişcare! Bolnavii şi cei slabi, leneşii şi laşii, ridică-i în picioarele lor netrebnice. Dă-le foc nenorocitelor de corturi, dacă-i nevoie. Poarta trebuie să se-nchidă la căderea nopţii. Orice om care nu va trece dincolo de Zid până atunci ar fi bine să se roage ca Ceilalţi s-ajungă la el înaintea mea. Ai auzit?

— Am auzit.

Toregg dădu pinteni calului şi porni în galop în lungul coloanei.

Sălbaticii veneau întruna şi întruna. Ziua se întunecă, aşa cum spusese Tormund. Norii acoperiră cerul, de la un orizont la celălalt, şi căldura pieri. La poartă se înmulţiseră îmbrâncelile, fiindcă oamenii, caprele şi taurii jugăniţi se împingeau unii pe alţii, încercând să se bage mai în faţă. *Este mai mult decât nerăbdare,* înţelese Jon. *Le este frică. Războinici, suliţaşe, cercetaşi, la toţi le este frică de pădurile acelea, de umbrele care se mişcă printre copaci. Vor să pună Zidul între ei înainte să se lase întunericul.*

Un fulg de nea dansă în aer. Apoi altul. *Dansează cu mine, Jon Snow,* gândi el. *Vei dansa curând cu mine.*

Mereu şi mereu, sălbaticii veneau. Unii se mişcau mai iute acum, grăbindu-se peste câmpul de bătălie. Alţii – bătrânii, tinerii, bicisnicii – abia dacă puteau înainta. În dimineaţa aceea câmpul fusese acoperit cu o pătură groasă de zăpadă veche, a cărei crustă albă scânteiase sub soare. Acum câmpia era maro şi neagră şi lunecoasă. Trecerea oamenilor liberi preschimbase pământul în noroi şi tină: roţi din lemn şi copite de cai, tălpici din os şi corn şi fier, copite de porci, cizme grele, copite despicate de vaci şi de boi, tălpile negre şi desculţe ale Copitaţilor, toate îşi lăsaseră urmele. Terenul moale încetinea şi mai mult coloana.

— Ai nevoie de o poartă mai mare, se plânse din nou Tormund.

Spre sfârşitul după-amiezii, ningea neîntrerupt, dar torentul de sălbatici se redusese la un pârâiaş. Fuioare de fum se înălţau dintre copacii unde fusese tabăra lor.

— Toregg, explică Tormund. Îi arde pe morţi. Întotdeauna sunt unii care se culcă şi nu se mai trezesc. Îi găseşti în corturile lor, cei care au aşa ceva, ghemuiţi şi îngheţaţi. Fiul meu ştie ce să facă.

Pârâiaşul era doar un simplu firicel, când Toregg ieşi din pădure. Era însoţit de o duzină de războinici călări, înarmaţi cu lănci şi săbii.

— Ariergarda mea, spuse Tormund cu un zâmbet care-i dezveli dinţii lipsă. Voi, ciorile, aveţi cercetaşi. Aşa avem şi noi. Pe ei i-am lăsat în tabără, pentru cazul în care am fi fost atacaţi înainte să fi trecut toţi.

— Oamenii tăi cei mai buni.

— Sau cei mai răi. Fiecare dintre ei a ucis o cioară.

Printre călăreţi, un bărbat mergea pe jos, urmat îndeaproape de un animal mare. *Un mistreţ,* văzu Jon. *Un mistreţ monstruos.* De două ori mai mare decât Nălucă, creatura era acoperită cu păr negru şi gros, iar colţii îi erau de lungimea unui braţ de om. Jon nu văzuse niciodată un mistreţ atât de uriaş sau de hâd. Nici stăpânul lui nu

era vreo frumuseţe: gârbovit, cu păr negru, avea nas turtit, fălci masive acoperite de ţepii bărbii nerase, ochi mici şi negri, apropiaţi.

— Borroq. Tormund răsuci capul şi scuipă.

— Un om-fiară.

Nu fusese o întrebare. Cumva, ştia.

Nălucă întoarse capul. Ninsoarea acoperise duhoarea mistreţului, dar acum lupul cel alb îl adulmecase. Păşi în faţa lui Jon, cu colţii dezgoliţi într-un mârâit fără sunet.

— *Nu!* se răsti Jon. Jos, Nălucă. Pe loc. *Pe loc!*

— Mistreţi şi lupi, zise Tormund. Mai bine să-ţi ţii fiara sub cheie la noapte. Voi avea grijă ca Borroq să facă la fel cu porcul lui. Ridică ochii spre cerul care se întuneca: Ei sunt ultimii, chiar la ţanc. Simt c-o să ningă toată noaptea. E timpul să privesc la ceea ce se află dincolo de toată gheaţa aia.

— Dă-i drumul, spuse Jon. Vreau să fiu ultimul care trece prin gheaţă. Mă voi alătura vouă la ospăţ.

— Ospăţ? *Ha!* Asta-i cu-adevărat un cuvânt pe care-mi place să-l aud.

Sălbaticul îşi întoarse poneiul spre Zid şi-l pocni cu palma pe crupă. Toregg şi călăreţii îl urmară, descălecând lângă poartă, pentru a-şi duce caii de hăţuri. Bowen Marsh rămase suficient timp pentru a supraveghea, pe când intendenţii lui traseră ultimele cotigi în tunel. Mai rămăseseră doar Jon Snow şi garda lui.

Omul-fiară se oprise la zece metri depărtare. Monstrul lui râcâia noroiul cu copita, pufnind zgomotos pe nări. O pudră uşoară de nea acoperea spinarea cocoşată şi neagră a mistreţului, care pufni din nou şi-şi plecă râtul, şi, preţ de o bătaie de inimă, Jon se gândi că va ataca. De o parte şi de cealaltă a sa, oamenii lui îşi coborâră lăncile.

— Frate, rosti Borroq.

— Grăbeşte-te să treci. Vom închide poarta.

— Aşa să faceţi, zise Borroq. S-o-nchideţi bine şi s-o zăvorâţi. Ei vin, cioară.

Zâmbi, cel mai hâd zâmbet pe care-l văzuse Jon în viaţa lui, şi se îndreptă către poartă. Mistreţul se legănă după

el. Ninsoarea le acoperea urmele.

— Am terminat, atunci, zise Rory după ce intrară în tunel.

Nu, gândi Jon Snow, *abia am început.*

Bowen Marsh îl aştepta la sud de Zid, cu o tăbliţă plină de numere.

— Trei mii o sută nouăsprezece sălbatici au trecut azi prin poartă, îi spuse Lordul Administrator. Şaizeci dintre ostaticii tăi au fost trimişi la Rondul de Est şi la Turnul Umbrei, după ce-au fost hrăniţi. Edd Tollett a luat şase căruţe cu femei înapoi la Gorganul Lung. Restul au rămas cu noi.

— Nu pentru mult timp, îi promise Jon. Într-o zi sau două, Tormund vrea să-şi conducă oamenii la Scutul de Stejar. Restul vor urma, de îndată ce stabilim unde să-i trimitem.

— Va fi aşa cum spui, Lord Snow.

Cuvintele erau seci. Tonul sugera că Bowen Marsh ştia unde i-ar fi trimis *el.*

Castelul la care reveni Jon se deosebea mult de cel pe care-l părăsise dis-de-dimineaţă. De când îl ştia, Castelul Negru fusese un loc al tăcerilor şi umbrelor, unde câţiva bărbaţi în negru se mişcau aidoma unor umbre printre ruinele unei fortăreţe ce găzduise cândva de zece ori mai mulţi oameni. Toate astea se schimbaseră. Lumini străluceau acum prin ferestre la care Jon Snow nu văzuse niciodată lumini strălucind. Glasuri stranii reverberau prin curţi, iar oamenii liberi veneau şi plecau pe poteci de gheaţă, care cunoscuseră ani de-a rândul doar cizmele negre ale ciorilor. Lângă vechile Cazărmi din Cremene, dădu peste o duzină de bărbaţi care se băteau cu bulgări de zăpadă. *Se joacă,* gândi Jon uluit. *Oameni în toată firea se joacă precum copiii, aruncând bulgări de zăpadă aşa cum făceau cândva Bran cu Arya, şi Robb cu mine înaintea lor.*

Vechea armurărie a lui Donai Noye continua să fie însă întunecată şi tăcută, iar odăile lui Jon din spatele forjei reci erau încă şi mai întunecate. Dar abia apucase să-şi

scoată mantia, când Dannel strecură capul prin uşă pentru a-l anunţa că Clydas adusese un mesaj.

— Trimite-l înăuntru.

Jon aprinse o lumânare lungă din mangal, aprinzând cu ea alte trei. Clydas intră, roz la faţă şi clipind des, cu pergamentul strâns într-o mână moale.

— Iertare, Lord Comandant. Ştiu că trebuie să fii obosit, dar m-am gândit că ai dori să vezi asta imediat.

— Ai făcut bine.

Jon citi:

La Sălaşul Aspru, cu şase corăbii. Mierla pierdută, cu toţi oamenii, două corăbii lysene împinse să eşueze pe Skane, Gheara ia apă. Foarte rău aici. Sălbaticii îşi mănâncă propriii morţi. Creaturi moarte în păduri. Căpitanii braavosi iau numai femei şi copii pe corăbiile lor. Femeile-vrăjitoare ne numesc negustori de sclavi. Încercare de cucerire a Ciorii Furtunii respinsă, şase din echipaj morţi, mulţi sălbatici. Au mai rămas opt corbi. Creaturi moarte în apă. Trimiteţi ajutor pe uscat, mările sunt bântuite de furtuni. De pe Gheară, de mâna Maesterului Harmune.

Cotter Pyke îşi mâzgălise dedesubt semnul furios.

— Rău, stăpâne? întrebă Clydas.

— Destul de rău.

Creaturi moarte în păduri. Creaturi moarte în apă. Şase corăbii rămase, din unsprezece care au ridicat pânzele. Jon Snow rulă pergamentul, încruntându-se. *Se lasă noaptea,* gândi el, *şi acum începe războiul meu.*

CAVALERUL LEPĂDAT

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa Măreţiei Sale Hizdahr zo Loraq, al Paisprezecelea cu Acest Nobil Nume, Regele Meereenului, Moştenitorul Ghisului, Octarh al Vechiului Imperiu, Stăpân al Skahazadhanului, Consort al Dragonilor şi Sânge al Harpiei!* răcni heraldul, iar glasul îi răsună de pe podeaua din marmură şi reverberă printre pilaştri.

Ser Barristan Selmy strecură o mână sub faldul mantiei şi-şi mişcă uşor sabia în teacă. În prezenţa regelui nu erau îngăduite alte arme decât cele ale protectorilor lui şi, în ciuda faptului că fusese îndepărtat, se părea că şi el se număra printre ei. Cel puţin nimeni nu încercase să-i ia sabia.

Daenerys Targaryen preferase să-şi ţină judecata de pe o banchetă din abanos lustruit, netedă şi simplă, acoperită cu pernele pe care le găsise Ser Barristan ca să stea cât mai confortabil. Regele Hizdahr înlocuise bancheta cu două tronuri impunătoare din lemn poleit cu aur, ale căror spătare înalte erau sculptate în formă de dragoni. Suveranul se aşeza în tronul din dreapta, cu o coroană de aur pe cap şi un sceptru bătut cu nestemate în mâna albicioasă. Al doilea tron rămânea neocupat.

Tronul cel important, gândi Ser Barristan. *Niciun jilţ-dragon nu poate înlocui un dragon, indiferent cât de meşteşugit ar fi sculptat.*

În dreapta tronurilor gemene stătea Goghor Uriaşul, un bărbat mătăhălos cu chip brutal, brăzdat de cicatrice. În stânga se afla Motanul Bălţat, cu o piele de leopard azvârlită pe un umăr. În spatele lor erau Belaquo Sfarmă-Oase şi Khrazz cel cu ochii reci. *Toţi sunt ucigaşi veterani,* gând Selmy, *dar una este să înfrunţi un duşman în arenă, când sosirea îi este vestită de corni şi de tobe, şi alta este să găseşti un asasin ascuns înainte de a putea lovi.*

Ziua abia deschisese ochii, dar Ser Barristan se simţea

obosit până în măduva oaselor, de parcă luptase toată noaptea. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât părea să aibă nevoie de mai puţin somn. Când fusese scutier, putea să doarmă zece ore pe noapte şi totuşi să caşte când ieşea în curtea de antrenament. La şaizeci şi trei de ani, descoperea că cinci ore pe noapte erau mai mult decât suficiente. În noaptea trecută aproape că nici nu închisese ochii. Iatacul lui era o cămăruţă lângă apartamentele reginei, iniţial odăi pentru sclavi; mobilierul se compunea dintr-un pat, o oală de noapte, un dulap pentru veşminte, ba chiar şi un scaun, dacă ar fi dorit să se aşeze. Pe măsuţa de lângă pat ţinea o lumânare din ceară de albine şi o statuetă micuţă a Războinicului. Deşi nu era un bărbat pios, figurina aceea îl făcea să se simtă mai puţin singur acolo, în oraşul acesta straniu şi străin, şi către ea se întorsese în veghile întunecate ale nopţii. *Fereşte-mă de neîncrederile care mă rod,* se rugase el, *şi dă-mi puterea să fac ceea ce-i bine.* Însă nici rugile, nici zorile nu-i aduseseră încrederea.

Sala era pe atât de ticsită pe cât o văzuse vreodată bătrânul cavaler, însă lui îi săreau mai degrabă în ochi absenţele: Missandei, Belwas, Viermele Cenuşiu, Aggo şi Jhogo şi Rakharo, Irri şi Jhiqui, Daario Naharis. În locul lui Ţeastă-Rasă stătea un grăsan cu pieptar ce imita muşchii şi cu mască de leu, ale cărui picioare masive se iţeau pe sub o fustanelă din curele de piele: Marghaz zo Loraq, vărul regelui, noul comandant al Fiarelor de Bronz. Selmy îşi dezvoltase deja un dispreţ sănătos faţă de bărbatul acela. Îi cunoscuse pe cei ca el în Debarcaderul Regelui – se gudurau pe lângă superiori, erau aspri cu inferiorii, pe atât de orbi, pe cât erau de lăudăroşi, şi mult, mult prea mândri.

Skahaz ar fi putut şi el să fi fost în sală, îşi dădu seama Selmy, *cu chipul hidos ascuns în spatele unei măşti.* Douăzeci de Fiare de Bronz stăteau între pilaştri, iar luminile torţelor se reflectau din arama lustruită a măştilor lor. Ţeastă-Rasă putea fi oricare dintre ei.

Sala zumzăia de cele o sută de voci scăzute ce răsunau

din coloane şi marmura pardoselii. Sunetele erau ameninţătoare, furioase. Îi reaminteau lui Selmy de un cuib de viespi cu o clipă înainte ca toate insectele să se reverse, clocotind, dinăuntru. Iar pe feţele din mulţime vedea mânie, durere, suspiciune, teamă.

De abia ceruse heraldul ordine în sală, când începu mizeria. O femeie porni să se tânguie despre un frate care murise în arena lui Daznak, alta despre stricăciunile suferite de palanchinul ei. Un grăsan îşi smulse bandajele pentru a-şi arăta braţul ars, cu carnea încă vie şi supurând. Iar când un bărbat în *tokar* albastru-auriu începu să vorbească despre Harghaz Eroul, un sclav eliberat din spatele lui îl îmbrânci, trântindu-l la podea. Fu nevoie de şase Fiare de Bronz să-i despartă şi să-i târască afară din sală. *Vulpe, şoim, focă, lăcustă, leu, broască.* Selmy se întrebă dacă măştile aveau vreo semnificaţie pentru bărbaţii care le purtau. Oare aceiaşi oameni purtau zilnic aceleaşi măşti sau îşi alegeau în fiecare dimineaţă feţe noi?

— Linişte! ceru Reznak mo Reznak. Vă rog! Voi răspunde numai dacă voi…

— Este-adevărat? strigă o sclavă eliberată. Mama noastră a murit?

— Nu, nu, nu, scârţâi Reznak. Regina Daenerys se va întoarce în Meereen la vremea cuvenită, cu toată puterea şi măreţia. Până atunci, Luminăţia Sa Regele Hizdahr va…

— El nu-i regele meu! zbieră un sclav eliberat.

Oamenii începură să se îmbrâncească.

— *Regina n-a murit,* proclamă seneşalul. Călăreţii ei de sânge au fost trimişi dincolo de Skahazadhan s-o găsească pe Măria Sa şi s-o readucă la lordul ei iubitor şi la supuşii credincioşi. Fiecare are câte zece călăreţi aleşi pe sprânceană şi fiecare om are trei cai iuţi, aşa că pot ajunge repede şi departe. Regina Daenerys va fi găsită.

Un ghiscari înalt în veşmânt de brocart luă cuvântul după aceea, cu un glas pe atât de răsunător, pe cât era de îngheţat. Regele Hizdahr se foi pe tronul-dragon, cu chipul împietrit, străduindu-se să pară preocupat, dar liniştit. O

dată în plus, seneşalul lui dădu răspunsul.

Ser Barristan lăsă cuvintele uleioase ale lui Reznak să curgă peste el. Anii pe care-i petrecuse în Garda Regelui îl învăţaseră şiretlicul de a asculta fără să audă, folositor mai cu seamă când cuvântătorul părea preocupat să susţină că vorbele erau cu adevărat suflare de vânt. Îi zări în fundul sălii pe prinţul dornishean şi pe cei doi tovarăşi ai săi. *N-ar fi trebuit să fi venit. Martell nu-şi dă seama de pericolul în care se află. Daenerys i-a fost singura prietenă de la Curte şi ea nu mai este acum.* Se întrebă cât de multe înţelegeau ei din cele ce se vorbeau. Nici chiar Ser Barristan nu reuşea să priceapă întotdeauna graiul ghiscari corcit al sclavilor, mai ales când vorbeau repede.

Cel puţin prinţul Quentyn asculta cu atenţie. *Este cu-adevărat fiul tatălui său.* Scund şi îndesat, cu chip obişnuit, părea un flăcău cuviincios, serios, sensibil, ascultător… dar nu dintre cei care fac inima unei tinere să bată mai iute. Iar Daenerys Targaryen, orice altceva ar mai fi fost, rămânea o tânără, aşa cum ea însăşi susţinea când îi făcea plăcere să joace rolul inocentei. Ca toate reginele bune, îşi punea poporul pe primul loc – altfel nu s-ar fi măritat niciodată cu Hizdahr zo Loraq –, dar fata dinlăuntrul ei continua să tânjească după poezie, pasiune şi râs. *Ea vrea foc, iar Dorne îi trimite nămol.*

Din nămol poţi face o cataplasmă, ca să astâmperi febra. În nămol poţi să plantezi seminţe şi să creşti o recoltă care să-ţi hrănească copiii. Nămolul te va hrăni, pe când focul doar te va mistui, dar nebunii, copiii şi fetele vor alege de fiecare dată focul.

În spatele prinţului, Ser Gerris Drinkwater îi şoptea ceva lui Yronwood. Ser Gerris era exact opusul prinţului său: înalt, zvelt şi arătos, cu graţia unui spadasin şi spiritul unui curtezan. Selmy nu se îndoia că multe fecioare dornishene îşi trecuseră degetele prin părul vârstat de soare şi sărutaseră zâmbetul acela jucăuş de pe buze. *Dacă el ar fi fost prinţul, lucrurile ar fi putut căpăta altă turnură,* îi fu imposibil să nu gândească… dar ceva din Drinkwater era niţel cam prea plăcut pentru gustul lui. *O*

monedă calpă, îşi spuse bătrânul cavaler. Mai cunoscuse asemenea bărbaţi.

Indiferent ce anume şoptea, trebuie să fi fost ceva amuzant, fiindcă prietenul lui voinic şi pleşuv pufni brusc în râs, îndeajuns de tare pentru ca regele însuşi să întoarcă privirea spre dornisheni. Când îl zări pe prinţ, Hizdahr zo Loraq se încruntă.

Lui Ser Barristan nu-i plăcu încruntătura aceea. Şi-i plăcu cu atât mai puţin când regele îi făcu semn vărului său Marghaz să se apropie şi să se aplece, apoi îi murmură ceva la ureche.

Eu nu jur credinţă lui Dorne, îşi spuse Ser Barristan. Însă Lewyn Martell îi fusese Frate Jurat, demult, pe vremea când legăturile dinlăuntrul Gărzii Regelui încă erau puternice. *Nu l-am putut ajuta pe prinţul Lewyn pe Trident, dar îl pot ajuta pe nepotul lui acum.* Martell dansa într-un cuib de vipere şi nici măcar nu zărea şerpii. Prezenţa lui permanentă, chiar şi după ce Daenerys se dăruise altuia sub ochii zeilor şi ai oamenilor, ar fi provocat orice soţ, iar Quentyn n-o mai avea acum pe regină care să-l ferească de mânia lui Hizdahr. *Deşi...*

Gândul îl izbi ca o palmă peste faţă. Quentyn crescuse la Curţile din Dorne. Intrigile şi otrăvirile nu-i erau străine. Iar prinţul Lewyn nu era singurul său unchi. *Este neam cu Vipera Roşie.* Daenerys îl luase pe altul de consort, dar dacă Hizdahr murea, ea ar fi fost liberă să se mărite din nou. *Să se fi înşelat oare Ţeastă-Rasă? Cine poate spune că lăcustele i-au fost destinate lui Daenerys? Era chiar loja regelui. Dacă el fusese menit a fi victimă din capul locului?* Moartea lui Hizdahr ar fi anulat pacea fragilă. Fiii Harpiei şi-ar fi reluat crimele, yunkaii războiul. Poate că Daenerys nu avusese o opţiune mai bună decât Quentyn şi pactul său de căsătorie.

Ser Barristan încă se lupta cu bănuiala aceea, când auzi zgomote de cizme grele care suiau treptele de piatră din partea din spate a sălii. Sosiseră yunkaii. Trei Înţelepţi Stăpâni conduceau procesiunea din Oraşul Galben, fiecare cu propriul său alai înarmat. Un stăpân de sclavi purta un

tokar din mătase maronie tivit cu aur, altul un *tokar* cu dungi verzi-albăstrii şi portocalii, iar al treilea un pieptar ornat, incrustat cu scene erotice în negru, jad şi sidef. Căpitanul mercenar Barbă-nsângerată îi însoţea cu un sac din piele aruncat pe umărul masiv şi cu o expresie veselă şi ucigaşă pe chip.

Nu este şi Prinţul Zdrenţăros, observă Selmy. *Şi nici Oacheşul Ben Plumm.* Îl privi cu atenţie pe Barbă-nsângerată. *Dă-mi numai o jumătate de motiv pentru a dansa cu tine şi vom vedea cine râde la urmă.*

Reznak mo Reznak se strecură în faţă.

— Înţelepţi Stăpâni, ne cinstiţi cu prezenţa voastră. Luminăţia Sa Regele Hizdahr îi salută pe prietenii săi din Yunkai. Am înţeles…

— Înţelege asta.

Barbă-nsângerată scoase un cap retezat din sac şi-l aruncă spre seneşal.

Reznak scoase un cârâit de spaimă şi sări în lături. Capul trecu pe lângă el, lăsând pete de sânge pe pardoseala din marmură purpurie, şi se rostogoli până se opri lângă postamentul tronului-dragon al regelui Hizdahr. Pe toată lungimea holului, Fiarele de Bronz îşi coborâră suliţele. Goghor Uriaşul înainta clătinându-se şi se plasă în faţa tronului regelui, iar Motanul Bălţat şi Khrazz îl flancară imediat, formând un zid.

Barbă-nsângerată hohoti.

— Este mort. N-o să muşte.

Foarte, foarte precaut, seneşalul se apropie de căpăţână şi o ridică delicat de păr.

— Amiralul Groleo.

Ser Barristan se uită înspre tron. Slujise sub atâţia regi, încât îi era imposibil să nu-şi imagineze cum ar fi putut reacţiona ei la provocarea aceea. Aerys s-ar fi tras înapoi de oroare, probabil înţepându-se în ţepii Tronului de Fier, apoi ar fi zbierat la gărzile sale să-i taie pe yunkai în bucăţi. Robert ar fi răcnit, cerându-şi ciocanul, pentru a-l răsplăti pe Barbă-nsângerată în acelaşi fel. Până şi Jaehaerys, considerat slab de către mulţi, ar fi poruncit

arestarea lui Barbă-nsângerată şi a stăpânilor de sclavi yunkai.

Hizdahr rămase încremenit, un bărbat transfigurat. Reznak aşeză capul pe o pernă din satin la picioarele sale, apoi se îndepărtă iute, cu gura strâmbată într-o expresie de neplăcere. Ser Barristan putea simţi de la câţiva metri depărtare parfumul floral puternic al seneşalului.

Ochii mortului priveau în sus, cu un aer ce părea încărcat de reproş. Barba îi era maronie de sânge închegat, dar un firicel roşu continua să i se prelingă din gât. După cum se părea, fuseseră necesare mai multe lovituri pentru a-i despărţi capul de trup. În fundul sălii, aducătorii de petiţii începură să se îndepărteze. O Fiară de Bronz îşi smulse masca de şoim din aramă şi-şi vărsă micul dejun.

Barristan Selmy nu era neobişnuit cu capetele retezate. Acesta însă… el străbătuse jumătate din lume cu bătrânul marinar, de la Pentos la Qarth şi înapoi la Astapor. *Groleo a fost un om de treabă. N-a meritat sfârşitul ăsta. N-a vrut nimic altceva decât să ajungă acasă.* Cavalerul se încordă, aşteptând.

— Aceasta, rosti regele Hizdahr, nu este… noi nu suntem încântaţi de această… care este înţelesul acestei… acestei…

Stăpânul de sclavi în *tokar* maro scoase un pergament.

— Am cinstea de a purta acest mesaj de la consiliul stăpânilor. Derulă sulul: Aici stă scris: „Şapte au intrat în Meereen pentru a semna legămintele de pace şi a urmări jocurile de sărbătorire din arena lui Daznak. Ca zălog pentru siguranţa lor, ne-au fost daţi şapte ostatici. Oraşul Galben îl jeleşte pe nobilul său fiu Yurkhaz zo Yunzak, care a pierit atât de crud ca oaspete al Meereenului. Sângele trebuie plătit prin sânge."

Groleo avea o nevastă în Pentos. Copii, nepoţi. *De ce tocmai el, dintre toţi ostaticii?* Jhogo, Hero şi Daario Naharis comandau toţi luptători, dar Groleo fusese un amiral fără flotă. *Au tras la sorţi sau l-au considerat pe Groleo cel mai puţin preţios pentru noi, cel mai puţin*

probabil de a stârni represalii? se întrebă cavalerul… dar era mai uşor să pună întrebarea aceea decât să răspundă la ea. *Nu am ştiinţa de a descâlci asemenea noduri.*

— Luminăţia Ta, rosti Ser Barristan. Dacă vei avea bunăvoinţa să-ţi reaminteşti, nobilul Yurkhaz a murit, împiedicându-se pe trepte pe când încerca să fugă dinaintea dragonului şi a fost călcat în picioare de propriii săi sclavi şi însoţitori. Fie aceasta, fie inima i-a crăpat de spaimă. Era bătrân.

— Cine este acesta care vorbeşte fără consimţământul regelui? întrebă lordul din Yunkai în *tokar* dungat, un bărbat micuţ cu bărbia teşită şi dinţii prea mari pentru gura sa. (Îi reamintea lui Selmy de un iepure.) Trebuie ca lorzii Yunkaiului să asculte flecărelile gărzilor?

Scutură perlele care-i tiveau *tokarul.*

Hizdahr zo Loraq părea să nu-şi poată desprinde ochii de la capul de pe perna din satin. Abia când Reznak îi şopti ceva la ureche, reuşi să iasă din transă.

— Yurkhaz zo Yunzak, spuse el, a fost comandantul vostru suprem. Care dintre voi vorbeşte acum în numele yunkailor?

— Toţi, răspunse iepurele. Consiliul Stăpânilor.

Regele Hizdahr îşi regăsi oţelul din glas.

— Atunci toţi purtaţi răspunderea pentru această încălcare a păcii noastre.

Îi răspunse yunkaiul cu pieptar de armură:

— Pacea noastră n-a fost încălcată. Sângele se plăteşte cu sânge, viaţa se plăteşte cu viaţă. Pentru a vă dovedi buna noastră credinţă, vă înapoiem trei dintre ostatici.

Rândurile din fier dinapoia lor se deschiseră. Trei meereeni fură împinşi înainte – două femei şi un bărbat care se strângeau cu mâinile de *tokar.*

— Soră, rosti rigid Hizdahr zo Loraq. Verilor. Făcu un gest către căpăţâna însângerată: Îndepărtaţi-l din vederea noastră.

— Amiralul a fost un om al mării, îi reaminti Ser Barristan. Poate că Maiestatea Voastră le-ar putea cere yunkailor să ne restituie trupul său, pentru a-l putea

îngropa sub valuri?

Lordul cu dinţi de iepure flutură din mână.

— Dacă Luminăţia Voastră o doreşte, aşa se va înfăptui. Ca semn al respectului nostru.

Reznak mo Reznak îşi drese glasul zgomotos.

— Nu vreau să jignesc, dar mi se pare că Luminăţia Sa Regina Daenerys v-a dat… ăăă… şapte ostatici. Ceilalţi trei…

— Ceilalţi vor rămâne oaspeţii noştri, anunţă lordul din Yunkai cu pieptar de armură, până ce dragonii vor fi ucişi.

În sală se făcu linişte. Urmară apoi murmure şi mormăituri, blesteme şoptite, rugăciuni şoptite, viespile care se foiau în stup.

— Dragonii…, spuse regele Hizdahr.

— … sunt monştri, aşa cum au văzut toţi în arena lui Daznak. Niciun fel de pace adevărată nu va fi posibilă cât timp ei trăiesc.

— Luminăţia Sa Regina Daenerys, replică Reznak, este Mama Dragonilor. Doar ea poate…

Glasul dispreţuitor al lui Barbă-nsângerată îl întrerupse:

— Ea nu mai există. A fost arsă şi devorată. Buruienile îi cresc prin ţeasta sfărâmată.

Un muget îi întâmpină vorbele. Unii începură să răcnească şi să blesteme. Alţii tropăiră din picioare şi fluierară aprobator. Fiarele de Bronz bătură în podea cu mânerele suliţelor, până ce în sală se făcu din nou linişte.

Ser Barristan nu-şi desprinsese ochii nicio clipă de la Barbă-nsângerată. *A venit să jefuiască un oraş şi pacea lui Hizdahr l-a lăsat fără pradă. Va face tot ce trebuie pentru a porni vărsarea de sânge.*

Hizdahr zo Loraq se ridică fără grabă de pe tronul-dragon.

— Trebuie să-mi consult consiliul. Judecata de azi a luat sfârşit.

— *Îngenuncheaţi cu toţii în faţa Măreţiei Sale Hizdahr zo Loraq, al Paisprezecelea cu Acest Nobil Nume, Regele Meereenului, Moştenitorul Ghisului, Octarh al Vechiului Imperiu, Stăpân al Skahazadhanului, Consort al Dragonilor*

şi Sânge al Harpiei! răcni heraldul.

Fiarele de Bronz se împrăştiară printre pilaştri şi formară un şir, după care începură să înainteze încet în pas de defilare, scoţându-i din sală pe petiţionari.

Dornishenii nu trebuiau să meargă atât de departe ca mare parte dintre ceilalţi. Potrivit rangului şi statutului său, Quentyn Martell fusese găzduit în Marea Piramidă, la două niveluri mai jos – un apartament frumos, cu propria privată şi terasă cu parapet. Poate că de aceea el şi tovarăşii săi mai zăboviră, aşteptând să se risipească înghesuiala, înainte de a porni spre trepte.

Ser Barristan îi privi, gânditor. *Ce ar dori Daenerys?* se întrebă el. Credea că ştie. Bătrânul cavaler traversă sala, cu mantia lungă şi albă unduind în urma sa. Îi ajunse pe dornisheni în vârful treptelor.

— Judecăţile tatălui tău n-au fost niciodată măcar pe jumătate atât de animate, îl auzi pe Drinkwater glumind.

— Prinţe Quentyn, rosti Selmy, pot să te rog să-mi acorzi câteva clipe?

Quentyn Martell se întoarse.

— Ser Barristan! Bineînţeles. Odăile mele sunt cu un nivel mai jos.

Nu.

— Nu este rolul meu să te sfătuiesc, Prinţe Quentyn… dar în locul tău nu m-aş întoarce în odăile acelea. Tu şi prietenii tăi ar trebui să coborâţi scara şi să plecaţi.

Prinţul Quentyn îl privi fix.

— Să părăsesc piramida?

— Să părăsiţi oraşul. Să vă întoarceţi în Dorne.

Dornishenii se priviră.

— Armele şi armurile noastre sunt acolo, rosti Gerris Drinkwater. Ca să nu mai amintesc de majoritatea monedelor care ne-au mai rămas.

— Spadele pot fi înlocuite, zise Ser Barristan. Vă pot da suficiente monede pentru a vă întoarce în Dorne. Prinţe Quentyn, regele te-a băgat în seamă azi. S-a încruntat.

Gerris Drinkwater izbucni în râs.

— Ar trebui să ne fie teamă de Hizdahr zo Loraq? L-ai

văzut chiar acum, cu ochii tăi. A tremurat în faţa yunkailor. Ei i-au trimis o *căpăţână,* iar el n-a făcut nimic.

Quentyn Martell încuviinţă.

— Este bine ca un prinţ să gândească înainte să acţioneze. Regele acesta… nu ştiu ce să cred despre el. Este adevărat, regina m-a prevenit în privinţa lui, dar…

— Te-a prevenit? se încruntă Selmy. Atunci de ce te mai afli aici?

Prinţul Quentyn se îmbujoră.

— Pactul de căsătorie…

— … a fost încheiat de doi oameni care sunt morţi, şi nu conţine niciun cuvânt despre regină ori despre tine. Promitea mâna surorii tale pentru fratele reginei, alt mort. Nu are nicio putere. Până n-ai apărut aici, Luminăţia Sa nu ştia nimic despre existenţa lui. Tatăl tău îşi ţine bine ascunse secretele, Prinţe Quentyn. Prea bine, mă tem. Dacă regina ar fi ştiut despre acest pact în Qarth, poate că n-ar fi plecat niciodată spre Golful Sclavilor, dar ai sosit prea târziu. Nu vreau să-ţi torn sare peste răni, dar Luminăţia Sa are un soţ nou şi un concubin bătrân, şi pare să-i prefere pe amândoi în locul tău.

Mânia fulgeră în ochii negri ai prinţului.

— Acest prinţ ghiscari nu este un consort potrivit pentru regina Celor Şapte Regate.

— Nu eşti în măsură să judeci asta.

Ser Barristan tăcu, întrebându-se dacă nu cumva zisese deja prea multe. *Nu. Spune-i şi restul.*

— În ziua aceea în arena lui Daznak, unele bucate din loja regală au fost otrăvite. Doar printr-o întâmplare, Vânjosul Belwas le-a mâncat pe toate. Graţiile Albastre spun că l-au salvat numai mărimea lui şi forţa neobişnuită, dar a fost în pragul morţii. Şi acum se mai află în pericol.

Surpriza fu evidentă pe chipul Prinţului Quentyn.

— Otravă… pentru Daenerys?

— Pentru ea sau pentru Hizdahr. Poate pentru amândoi. Loja era totuşi a lui. Înălţimea Sa a făcut toate aranjamentele. Dacă otrava a fost mâna lui… ei bine, va avea nevoie de un ţap ispăşitor. Cine poate fi mai bun

decât un rival de pe un tărâm îndepărtat, care nu are niciun prieten la Curtea aceasta? Cine ar fi mai bun decât un peţitor respins de regină?

Quentyn Martell păli.

— *Eu?* Nu m-aş fi… doar nu poţi să crezi c-aş fi avut vreun rol în vreo…

Dacă nu acesta este adevărul, atunci e un maestru al disimulării.

— Alţii o pot crede, spuse Ser Barristan. Vipera Roşie ţi-a fost unchi. Şi ai motive întemeiate să doreşti moartea regelui Hizdahr.

— Şi alţii îi doresc moartea, sugeră Gerris Drinkwater. Naharis, de pildă…

— Amantul reginei, încheie Ser Barristan înainte ca dornisheanul să poată spune ceva care ar fi putut întina onoarea stăpânei sale. Aşa îi numiţi în Dorne, nu? Fără să aştepte răspunsul, continuă: Prinţul Lewyn mi-a fost Frate Jurat. Pe vremea aceea cei din Garda Regelui nu aveau secrete între ei. Ştiu că el avea un amant. Nu considera totuşi că asta ar fi fost vreo ruşine.

— Nu, răspunse Quentyn roşu la faţă, dar…

— Daario l-ar ucide pe Hizdahr într-o clipă, dacă ar cuteza, continuă Ser Barristan. Dar nu cu otravă. Niciodată. Şi oricum Daario n-a fost acolo. Cu toate acestea, Hizdahr ar fi încântat să-l învinovăţească pentru lăcuste… dar e posibil ca regele să mai aibă nevoie de Ciorile Furtunii, dar le va pierde dacă pare implicat în moartea căpitanului lor. Nu, prinţe. Dacă Luminăţia Sa are nevoie de un otrăvitor, se va întoarce către tine.

Spusese tot ceea ce putuse spune fără risc. În alte câteva zile, dacă zeii le-ar fi surâs, Hizdahr zo Loraq n-avea să mai conducă Meereenul… dar nu se câştiga nimic prin implicarea Prinţului Quentyn în baia de sânge care avea să urmeze.

— Dacă trebuie să rămâi în Meereen, ai face bine să te ţii departe de Curte şi să speri că Hizdahr te va uita, încheie Ser Barristan, însă o corabie către Volantis ar fi o alegere mai înţeleaptă, prinţe. Indiferent pentru ce cale

vei opta, îţi doresc tot binele.

Înainte să fi făcut trei paşi, Quentyn Martell îl strigă:

— Ţi se spune Barristan Viteazul.

— Da, aşa-mi spun unii.

Selmy câştigase porecla aceea pe când avea zece ani, şi abia fusese uns scutier, dar era atât de îngâmfat, mândru şi prost încât îi intrase în cap că putea participa la turniruri împotriva unor cavaleri dovediţi şi încercaţi. De aceea împrumutase un cal de război şi o armură din armurăria Lordului Dondarrion, după care participase la Blackhaven ca un cavaler misterios. *Până şi heraldul a râs. Braţele îmi erau atât de subţiri, încât, atunci când mi-am coborât lancea, abia de puteam opri vârful să nu zgârie pământul.* Lordul Dondarrion ar fi avut tot dreptul să-l coboare de pe cal şi să-i tragă o bătaie la fund, dar Prinţului de Dragonflies i se făcuse milă de băiatul în armură nepotrivită şi-i acordase respectul de a-i accepta provocarea. Fusese necesară o singură şarjă. După aceea Prinţul Duncan îl ajutase să se ridice în picioare şi-i scosese coiful.

— Un băiat! strigase el către mulţime. Un băiat viteaz.

Acum cincizeci şi trei de ani. Câţi dintre cei care au fost atunci la Blackhaven mai trăiesc?

— Ce poreclă crezi că-mi vor da dacă m-aş întoarce în Dorne fără Daenerys? întrebă Prinţul Quentyn. Quentyn Precautul? Quentyn Laşul? Quentyn cel Sperios?

Prinţul Care a Venit prea Târziu, gândi bătrânul cavaler… dar dacă un cavaler din Garda Regelui învaţă ceva, atunci învaţă să-şi ţină gura.

— Quentyn Înţeleptul, sugeră el.

Şi speră că era adevărat.

PEŢITORUL ALUNGAT

Ora stafiilor aproape că sosise când Ser Gerris Drinkwater se întoarse la piramidă ca să anunţe că-i găsise pe Fasole, Hârţoage şi Moş Bill Ciolănosul în una dintre cramele mai puţin respectabile din Meereen, bând vin galben şi privind sclavi dezbrăcaţi, care se ucideau între ei cu mâinile goale şi dinţii umpluţi cu fier.

— Fasole a scos un cuţit şi a propus un pariu ca să vadă dacă dezertorii au burţile pline cu măruntaie galbene, povesti Ser Gerris, aşa că i-am azvârlit un dragon şi l-am întrebat dacă aurul galben era bun. A încercat moneda cu dinţii şi m-a întrebat ce vreau să cumpăr. Când i-am spus, a băgat cuţitul înapoi şi m-a întrebat dacă sunt beat sau nebun.

— Lasă-l să creadă ce vrea, atâta vreme cât transmite mesajul, spuse Quentyn.

— O s-o facă. Mă pun chezaş c-o să te-alegi şi cu întâlnirea dorită, măcar numai ca Fleandură s-o poată pune pe Frumoasa Meris să-ţi scoată ficatul şi să-l prăjească cu ceapă. Ar fi trebuit să-i fi dat ascultare lui Selmy. Când Barristan Viteazul îţi spune să fugi, înţeleptul îşi trage cizmele. Ar trebui să căutăm o corabie spre Volantis cât timp portul mai este deschis.

Simpla menţionare înverzi obrajii lui Ser Archibald.

— S-a terminat cu corăbiile. Mai degrabă m-aş întoarce la Volantis sărind într-un picior.

Volantis, gândi Quentyn. *Apoi Lys, apoi acasă. Înapoi pe drumul pe care-am venit, cu mâinile goale. Trei bărbaţi viteji care-au murit, pentru ce?*

Ar fi fost frumos să revadă Sângele Verde, să viziteze Sunspear şi Grădinile de Apă şi să respire aerul muntos, curat şi dulce din Yronwood, în locul umorilor fierbinţi, umede şi murdare din Golful Sclavilor. Quentyn ştia că tatăl lui n-ar fi rostit nicio vorbă de dojana, dar

dezamăgirea i s-ar fi citit în ochi. Sora lui ar fi fost dispreţuitoare, Şerpoaicele Nisipului l-ar fi batjocorit cu surâsuri mai ascuţite decât tăişurile săbiilor, iar Lordul Yronwood, al doilea său tată, care-şi trimisese propriul fiu pentru a-l feri…

— Nu vă voi ţine aici, le spuse Quentyn prietenilor săi. Tata mi-a încredinţat mie această misiune, nu vouă. Duceţi-vă acasă, dacă vreţi. Prin orice cale aţi dori s-o faceţi. Eu rămân.

Bărbatul voinic ridică din umeri.

— Atunci Drink şi cu mine rămânem, de asemenea.

În seara următoare, Denzo D'han apăru la uşa Prinţului Quentyn ca să discute condiţiile.

— Se va întâlni cu tine mâine, lângă piaţa de mirodenii. Caută o uşă însemnată cu o floare de lotus purpurie. Bate de două ori şi spune „libertate”.

— De acord, spuse Quentyn. Arch şi Gerris mă vor însoţi. El poate aduce de asemenea doi bărbaţi. Nu mai mulţi.

— Dacă asta doreşte prinţul meu… Cuvintele erau îndeajuns de curtenitoare, însă tonul lui Denzo era încărcat de maliţie, iar ochii războinicului-poet scânteiau de batjocură. Vino la apus. Şi ai grijă să nu fii urmărit.

Dornishenii părăsiră Marea Piramidă cu o oră înainte de apus, pentru cazul în care ar fi greşit drumul sau ar fi avut greutăţi în găsirea florii de lotus purpurii. Quentyn şi Gerris purtau centurile cu săbii. Bărbatul voinic avea ciocanul cel mare prins peste spinarea lui masivă.

— Nu este încă târziu pentru a renunţa la nebunia asta, rosti Gerris pe când mergeau pe o străduţă puturoasă spre vechea piaţă de mirodenii; izul de urină se simţea apăsător şi din faţă puteau auzi huruitul roţilor cu obezi din fier ale unei cotigi pentru leşuri. Moş Bill Ciolănosul zicea că Frumoasa Meris poate prelungi moartea cuiva până la o lună. Noi *i-am minţit,* Quent. Ne-am folosit de ei ca s-ajungem aici, după care ne-am dus la Ciorile Furtunii.

— Aşa cum ni s-a poruncit.

— Dar Zdrenţărosul n-a intenţionat niciodată ca noi s-o

facem de-adevăratelea, sublinie bărbatul mătăhălos. Ceilalţi băieţi ai lui, Ser Orson şi Dick Păiosul, Hungerford, Will de la Pădure, toţi ăia, sunt închişi şi-acum prin vreo temniţă, din cauza noastră. Nu cred că Moş Fleandură a fost foarte încântat de asta.

— Nu, zise Prinţul Quentyn, dar el iubeşte aurul.

Gerris izbucni în râs.

— Păcat că n-avem deloc aşa ceva. Tu ai încredere în pacea asta, Quent? Eu n-am. Jumătate din oraş îl numeşte erou pe ucigaşul de dragoni, dar cealaltă jumătate scuipă sânge când îi aude numele.

— Harzoo, rosti bărbatul voinic.

Quentyn se încruntă.

— Se numea Harghaz.

— Hizdahr, Humzum, Hagnag – ce contează? Eu le spun la toţi Harzoo. N-a ucis niciun dragon. N-a făcut decât să se aleagă c-un fund pârlit ca şoriciul de pe porc.

— A fost viteaz.

Eu aş fi avut oare curajul de a înfrunta monstrul acela, fără altă armă decât o suliţă?

— A murit vitejeşte, dacă asta voiai să spui.

— A murit urlând, preciza Arch.

Gerris puse o mână pe umărul lui Quentyn.

— Chiar dacă se va întoarce, regina va fi tot măritată.

— Nu şi dacă-i trag regelui Harzoo una cu ciocanul meu, propuse bărbatul voinic.

— Hizdahr, zise Quentyn. Îl cheamă Hizdahr.

— Un pupic de la ciocanul meu şi nimănui n-o să-i mai pese cum s-a numit, spuse Arch.

Ei nu văd. Prietenii lui pierduseră din vedere adevărata sa ţintă acolo. *Drumul duce prin ea, nu la ea. Daenerys este calea spre trofeu, nu trofeul în sine.*

— Ea mi-a spus: „Dragonul are trei capete. Căsătoria mea nu trebuie să fie sfârşitul tuturor speranţelor tale. Ştiu de ce eşti aici. Pentru foc şi sânge.” Ştiţi bine că am sânge Targaryen în mine. Îmi pot urmări ascendenţa…

— Fac ceva pe descendenţa ta, spuse Gerris. Dragonilor n-o să le pese de sângele tău, decât poate în privinţa

gustului. Nu poţi să-mblânzeşti un dragon c-o lecţie de istorie. Ei sunt monştri, nu maesteri. Quent, tu-ţi doreşti cu-adevărat să faci asta?

— Asta-i ceea ce trebuie să fac. Pentru Dorne. Pentru tata. Pentru Cletus, şi Will, şi Maesterul Kedry.

— Ei sunt morţi, spuse Gerris. Lor n-o să le pese.

— Da, încuviinţă Quentyn, sunt morţi. Dar de ce au murit? Ca să m-aducă aici, pentru a mă putea căsători cu regina dragonilor. O aventură măreaţă, a numit-o Cletus. Drumuri cu demoni şi mări furtunoase, iar la capătul lor, cea mai frumoasă femeie din lume. O poveste pe care s-o tot istoriseşti nepoţilor. Dar Cletus nu va mai zămisli niciodată un copil, decât numai dacă n-a lăsat vreun bastard în pântecele fetişcanei aceleia pe care-o plăcea în tavernă. Will nu va avea parte niciodată de nunta sa. Morţile lor ar trebui să aibă vreun rost.

Gerris arătă un leş rezemat de un perete din cărămidă, înconjurat de un nor de muşte verzui, strălucitoare.

— Moartea lui are vreun rost?

Quentyn privi cadavrul cu dezgust.

— A murit de pântecăraie. Feriţi-vă de el. Iapa albă se afla înlăuntrul zidurilor oraşului. Nu era de mirare că străzile păreau atât de pustii. Nepătaţii vor trimite o cotigă pentru morţi să-l ridice.

— Neîndoios, dar nu aceasta a fost întrebarea mea. Vieţile oamenilor au rost, nu morţile lor. Şi eu i-am iubit pe Will şi pe Cletus, dar asta nu ni-i va readuce. Asta-i o greşeală, Quent. Nu te poţi încrede în mercenari.

— Şi ei sunt oameni ca toţi oamenii. Îşi doresc aur, glorie, putere. Astea-s toate lucrurile-n care cred.

Ele şi propriul meu destin. Sunt un prinţ de Dorne şi sângele dragonilor îmi curge prin vene.

Soarele coborâse în spatele zidurilor oraşului până găsiră floarea de lotus, vopsită pe uşa din lemn decolorată a unei căsuţe scunde din cărămizi, aflată în mijlocul unui şir de locuinţe similare din umbra uriaşei piramide galben-verzuie a lui Rhazdar. Quentyn ciocăni de două ori, aşa cum fusese instruit. Un glas morocănos îi răspunse

dinapoia uşii, mormăind ceva neinteligibil în graiul corcit al Golfului Sclavilor, un amestec schimonosit de ghiscari veche şi valyriană cultă. Prinţul răspunse în aceeaşi limbă:

— Libertate.

Uşa se deschise. Gerris intră primul, din motive de precauţie, cu Quentyn urmându-l îndeaproape, şi cu bărbatul voinic în ariergardă, înăuntru aerul era înceţoşat de fum albăstrui, al cărui miros dulceag nu putea acoperi pe de-a-ntregul miasmele mai pătrunzătoare de urină, vin acru şi carne putrezită. Spaţiul era mult mai larg decât părea din exterior, întinzându-se în stânga şi în dreapta, în căsuţele alăturate. De pe stradă păreau a fi o duzină de locuinţe, dar la interior erau o unică sală lungă.

La ora aceasta sala nu era nici pe jumătate plină. Câţiva dintre ocupanţii ei le aruncară dornishenilor priviri plictisite, ostile sau curioase. Restul erau strânşi în jurul gropii din capătul îndepărtat al încăperii, unde doi bărbaţi goi puşcă se luptau cu cuţite în strigătele şi îndemnurile spectatorilor.

Quentyn nu zări niciun semn al oamenilor pentru care veniseră aici. După aceea, o uşă pe care n-o văzuse până atunci se deschise şi apăru o bătrână, o făptură zbârcită în *tokar* roşu-închis, tivit cu cranii minuscule din aur. Pielea îi era albă ca laptele de iapă, iar părul atât de subţire, încât puteai distinge scalpul de dedesubt.

— Dorne, rosti ea. Eu sunt Zahrina. Lotusul Purpuriu. Coborâţi pe-aici şi-o să-i găsiţi.

Le ţinu uşa deschisă şi le făcu semn să intre.

În spatele uşii era o scară cu trepte din lemn, abruptă şi în spirală. De data aceasta bărbatul voinic deschise drumul şi Gerris rămase ultimul, cu prinţul între ei. *Un beci sub beci.* Drumul până jos era lung şi atât de întunecos, încât Quentyn trebui să-l pipăie întruna cu piciorul, pentru a nu luneca. Atunci când ajunse aproape de capăt, Ser Archibald îşi trase pumnalul.

Ieşiră într-o criptă din cărămidă de trei ori mai mare decât crama de deasupra. Ciubere uriaşe din lemn se înşiruiau în lungul pereţilor cât vedeai cu ochii. Un felinar

roşu atârna pe un cârlig imediat după uşă, iar o lumânare neagră şi unsuroasă pâlpâia pe un butoiaş răsturnat care slujea drept măsuţă. Aceea era unica lumină.

Caggo Ucigaşul Cadavrului se plimba înainte şi înapoi pe lângă ciuberele cu vin, cu *arakhul* negru atârnându-i pe coapsă. Frumoasa Meris stătea în picioare cu o arbaletă în braţe, cu ochii reci şi morţi ca două pietre sure. Denzo D'han baricadă uşa după ce intrară dornishenii, apoi se aşeză în faţa ei cu braţele încrucişate peste piept.

Cu unul prea mult, gândi Quentyn.

Prinţul Zdrenţăros stătea la masă, cu mâinile în jurul unei cupe de vin. În lumina galbenă a lumânării, părul lui cenuşiu-argintiu părea aproape auriu, deşi cearcănele de sub ochi erau adânci ca nişte coburi. Purta mantia din lână maronie a călătorilor, sub care scânteia argintiu cămaşa din zale. Oare asta dovedea trădare sau simplă precauţie? *Un mercenar bătrân este un mercenar prudent.* Quentyn se apropie de masa lui.

— Fără mantie, arăţi altfel, lordul meu.

— Straiele mele zdrenţăroase? Pentoshi ridică din umeri: Sunt sărmane… dar flendurile acestea îmi umplu duşmanii de spaimă, iar pe câmpul de bătălie zdrenţele mele care flutură în vânt îmi îmboldesc oamenii mai mult decât orice stindard. Iar dacă vreau să mă deplasez nevăzut, îmi este de ajuns să le scot, pentru a deveni un om obişnuit şi câtuşi de puţin observabil. Făcu semn spre banca din faţa sa: Ia loc. Înţeleg că eşti un prinţ. Nu mi-aş fi dat seama. Vrei să bei ceva? Zahrina are şi câte ceva de mâncare. Pâinea îi este mucegăită, iar tocana cumplită. Grăsime şi sare, cu o bucăţică sau două de carne. Ea zice c-ar fi de câine, dar cred că-i mai degrabă de şobolan. N-o să te omoare însă. Am descoperit că trebuie să te temi doar atunci când mâncarea este ispititoare. În mod invariabil otrăvitorii aleg bucatele cele mai ademenitoare.

— Ai adus trei bărbaţi, rosti Ser Gerris pe un ton apăsat. Căzuserăm de acord pentru câte doi de fiecare parte.

— Meris nu este bărbat. Meris, scumpete, descheie-ţi cămaşa şi arată-le.

— Nu va fi nevoie, zise Quentyn.

Dacă zvonurile pe care le auzise erau adevărate, Frumoasa Meris avea sub cămaşa aceea doar cicatricele lăsate de cei care-i retezaseră sânii.

— Meris este femeie, de acord. Cu toate acestea, ai răsucit înţelegerea.

— Zdrenţăros şi răsucit, ce mai bandit sunt! Trei contra doi nu înseamnă mare avantaj, trebuie să recunoşti, dar poate conta. În lumea asta trebuie să înveţi să înhaţi orice daruri ar alege zeii să-ţi trimită. Asta-i o lecţie pe care am învăţat-o pentru un preţ destul de mare. Ţi-o ofer ca semn al bunei mele credinţe. Arătă din nou spre bancă: Ia loc şi spune ceea ce ai venit să spui. Promit să nu te-omor până nu te-ascult. Măcar atât pot să fac pentru un prinţ de teapa mea. Quentyn, da?

— Quentyn din Casa Martell.

— Broscoi ţi se potriveşte mai bine. Nu-mi stă-n obicei să beau cu mincinoşii şi cu dezertorii, dar mi-ai trezit curiozitatea.

Quentyn se aşeză. *Un cuvânt greşit şi-n mai puţin de o bătaie de inimă totul se poate schimba-n sânge.*

— Îţi cer iertare pentru amăgirea noastră. Singurele corăbii ce mergeau spre Golful Sclavilor erau cele care fuseseră angajate să te ducă pe tine la războaie.

Prinţul Zdrenţăros ridică din umeri.

— Toţi trădătorii au istoriile lor. Nu eşti primul care să-mi fi jurat sabia sa, să-mi fi luat galbenii şi să fi fugit. Toţi au *motive.* „Mezinul meu este bolnav” sau „Soţia îmi pune coarne” sau „Toţi ceilalţi bărbaţi mă pun să le sug mădularul”. Acesta din urmă a fost un băiat fermecător, dar nu i-am iertat dezertarea. Altul mi-a spus că mâncarea noastră era atât de mizerabilă, încât trebuia să plece până nu vărsa, aşa că i-am tăiat laba piciorului, i-am fript-o şi i-am dat-o s-o mănânce. După aceea l-am făcut bucătarul taberei. Hrana ni s-a îmbunătăţit vizibil, iar când contractul i s-a încheiat, a mai semnat unul. Tu însă… câţiva dintre oamenii mei cei mai buni sunt închişi în temniţele reginei din cauza limbii tale mincinoase şi mă

îndoiesc că ai şti măcar să găteşti.

— Sunt un prinţ de Dorne, zise Quentyn. Am o misiune faţă de tatăl şi poporul meu. A existat un pact de căsătorie secret.

— Aşa am auzit. Iar când regina argintie ţi-a văzut hârtiuţa, ţi-a căzut în braţe, da?

— Nu, spuse Frumoasa Meris.

— Nu? Ah, îmi reamintesc. Mireasa ţi-a fugit pe un dragon. Ei bine, când se-ntoarce, ai grijă să ne inviţi la ceremonia nupţială. Celor din compania mea le va plăcea să bea pentru fericirea voastră, iar mie-mi plac nunţile din Westeros. Mai ales partea care se desfăşoară-n pat, atât doar că... ia stai niţel... Se răsuci spre Denzo D'han: Denzo, mi s-a părut că mi-ai zis că regina dragonilor s-ar fi măritat cu un ghiscari.

— Un nobil din Meereen. Bogat.

Prinţul Zdrenţăros se întoarse către Quentyn.

— Ar putea fi adevărat? În niciun caz! Cum ar rămâne atunci cu pactul tău de căsătorie?

— Ea şi-a râs de el, zise Frumoasa Meris.

Daenerys n-a râs niciodată. Restul Meereenului putea să-l considere o curiozitate amuzantă, ca pe bărbatul din Insulele Verii pe care Regele Robert obişnuia să-l ţină la Debarcaderul Regelui, însă regina îi vorbise întotdeauna cu blândeţe.

— Am ajuns prea târziu, rosti Quentyn.

— Păcat că nu m-ai părăsit mai devreme. Prinţul Zdrenţăros sorbi din vin: Aşadar... nicio nuntă pentru prinţul Broscoi. De aceea te-ai întors ţopăind la mine? Cei trei bravi flăcăi dornisheni au decis să-şi onoreze contractele?

— Nu.

— Jignitor.

— Yurkhaz zo Yunzak este mort.

— O veste veche. L-am văzut murind. Sărmanul a zărit un dragon şi s-a împiedicat pe când încerca să fugă. După aceea o mie dintre prietenii lui cei mai apropiaţi l-au călcat în picioare. Nu-ncape îndoială că Oraşul Galben este

scăldat în lacrimi. Vrei să-nchin acum în amintirea lui?

— Nu. Yunkaii şi-au ales un nou comandant?

— Consiliul Stăpânilor n-a putut cădea de acord. Yezzan zo Qaggaz se bucura de cea mai mare susţinere, dar acum şi el este mort. Comanda supremă trece pe rând la fiecare dintre Înţelepţii Stăpâni. Astăzi conducătorul nostru este unul dintre prietenii tăi, cel poreclit Cuceritorul Beat. Mâine va fi Lordul Obraji-tremurători.

— Iepurele, spuse Meris. Obraji-tremurători a fost ieri.

— Aşa, scumpete, corectează-mă. Prietenii noştri yunkai au fost îndeajuns de amabili pentru a ne oferi ordinea lor. Trebuie să mă străduiesc să o consult cu mai multă asiduitate.

— Yurkhaz zo Yunzak a fost cel care te-a angajat.

— El a semnat contractul nostru din partea oraşului său. Doar atât.

— Meereenul şi Yunkaiul au încheiat pace. Asediul va fi ridicat, ostile vor fi demobilizate. Nu vor mai exista bătălii, nici măceluri, nici vreun oraş pe care să-l jefuieşti.

— Viaţa-i plină de dezamăgiri.

— Cât timp crezi că vor mai dori yunkaii să continue să plătească solda a patru companii libere?

Prinţul Zdrenţăros sorbi din vin şi spuse:

— O întrebare jignitoare. Dar asta-i viaţa noastră, a bărbaţilor din companiile libere. Un război se sfârşeşte, începe altul. Din fericire întotdeauna există cineva care să se lupte cu altcineva, pe undeva. Poate aici. Chiar în timp ce noi bem acum, Barbă-nsângerată îşi îmboldeşte amicii yunkai să-i prezinte Regelui Hizdahr altă căpăţână. Sclavii eliberaţi şi stăpânii de sclavi îşi privesc beregatele şi-şi ascut cuţitele, Fiii Harpiei urzesc în piramidele lor, iapa albă poartă sclavi şi lorzi deopotrivă, prietenii noştri din Oraşul Galben se uită peste mare, iar undeva prin stepele deluroase un dragon morfoleşte carnea fragedă a lui Daenerys Targaryen. Cine conduce Meereenul în noaptea asta? Cine-l va conduce mâine? Pentoshi ridică din umeri: De un lucru sunt sigur. Cineva o să aibă nevoie de spadele noastre.

— Eu am nevoie de spadele acelea. Dorne vă va angaja.

Prinţul Zdrenţăros o privi pe Frumoasa Meris.

— Nu duce lipsă de-ndrăzneală, Broscoiul ăsta. Mai trebuie să-i reamintesc? Dragul meu prinţ, ultimul contract semnat de noi l-ai folosit pentru a-ţi şterge poponeaţa roz.

— Voi plăti dublu faţă de yunkai.

— Şi în aur la semnarea contractului, da?

— O parte ţi-o voi plăti când ajungem în Volantis, iar restul după ce m-am întors în Sunspear. Când am pornit pe mare, am luat aur cu noi, dar ar fi fost greu de ascuns după ce ne-am alăturat companiei, aşa că l-am dat băncilor. Îţi pot arăta hârtiile.

— Aha… Hârtii… Dar noi vom fi plătiţi *dublu.*

— De două ori mai multe hârtii, rosti Frumoasa Meris.

— Restul îl vei căpăta în Dorne, insistă Quentyn. Tatăl meu este un om de onoare. Dacă îmi pun sigiliul pe un legământ, el îi va respecta condiţiile. Ai cuvântul meu în privinţa aceasta.

Prinţul Zdrenţăros îşi termină vinul, întoarse cupa cu fundul în sus şi o aşeză pe masă între ei.

— Bun! Ia să vedem dac-am înţeles bine. Un mincinos şi nesocotitor de jurăminte dovedit doreşte să-ncheie un contract cu noi şi plăteşte în promisiuni. Şi, mă întreb eu, pentru ce servicii? Hoinarii mei trebuie să-i zdrobească pe yunkai şi să prade Oraşul Galben? Să înfrângă o *khalasar* dothraki pe câmp? Să te escorteze acasă, la tatăl tău? Sau vei fi mulţumit dacă ţi-o vom aduce pe Regina Daenerys în patul tău, umedă şi doritoare? Spune-mi adevărul, prinţ Broscoi? Ce doreşti de la mine şi ai mei?

— Am nevoie să mă ajutaţi să fur un dragon.

Caggo Ucigaşul Cadavrului chicoti. Frumoasa Meris îşi răsfrânse buza într-un semisurâs. Denzo D’han fluieră.

Prinţul Zdrenţăros se mulţumi să se lase pe spate pe taburetul său şi spuse:

— Dublu nu-i de ajuns pentru dragoni, prinţişorule. Până şi-un broscoi ar trebui să ştie asta. Dragonii costă. Iar cei care plătesc cu promisiuni ar trebui să aibă cel puţin mintea de a promite *mai mult.*

— Dacă vrei să triplez...

— Ce vreau de fapt, spuse Prinţul Zdrenţăros, este Pentos.

GRIFONUL RENĂSCUT

Trimise mai întâi arcaşii.

Balaq cel Negru comanda o mie de arcuri. În tinereţea sa, Jon Connington împărtăşise dispreţul majorităţii cavalerilor faţă de arcaşi, dar în exil devenise mai înţelept. În felul său aparte, săgeata era la fel de letală ca spada, aşa că pentru călătoria cea lungă insistase ca Harry Strickland Fără-adăpost să-i împartă pe oamenii lui Balaq în zece companii de câte o sută de arcaşi şi să îmbarce fiecare companie pe altă corabie.

Şase dintre corăbiile acelea rămăseseră laolaltă suficient pentru a-şi debarca pasagerii pe ţărmurile Capului Mâniei (celelalte patru rămăseseră în spate, dar aveau să apară în cele din urmă, îi asiguraseră volantenii, deşi Griff credea că era la fel de probabil să fi fost pierdute, ori să fi ajuns altundeva), ceea ce lăsa compania cu numai şase sute de arcuri. Deocamdată două sute se dovedeau suficiente.

— Vor încerca să trimită corbi, îi spuse el lui Balaq cel Negru. Fii atent la turnul maesterului. Aici, indică pe harta pe care o trasase în noroiul taberei lor. Doboară toate păsările ce părăsesc castelul.

— Aşa vom face, răspunse bărbatul din Insulele Verii.

O treime din oamenii lui Balaq foloseau arbalete, iar altă treime arcurile dublu curbate din corn şi tendoane ale răsăritului. Mai bune decât acelea erau arcurile mari şi lungi din tisă ale arcaşilor cu sânge Westeros, iar cele mai bune dintre toate erau arcurile mari din inimă-de-aur, preţuite de Balaq cel Negru însuşi şi de cei cincizeci de oameni ai săi de pe Insulele Verii. Doar un arc din os de dragon ar fi putut trimite săgeata mai departe decât unul din inimă-de-aur. Indiferent însă de arcul pe care-l purtau, toţi oamenii lui Balaq aveau privirea ascuţită şi erau veterani experimentaţi, care-şi dovediseră valoarea într-o

sută de bătălii, raiduri şi hărţuieli. Şi-o dovediră din nou la Cuibul Grifonului.

Castelul se ridica pe ţărmurile Capului Mâniei, pe un ţanc înalt de piatră roşu-închis, înconjurat din trei părţi de apele tumultuoase ale Golfului Naufragiilor. Singura sa cale de acces era apărată de o casă a porţii în spatele căreia se întindea creasta lungă şi golaşă pe care Conningtonii o numeau „gâtul dragonului”. Cucerirea gâtului putea fi scăldată în sânge, întrucât creasta îi expunea pe atacatori la suliţele, bolovanii şi săgeţile apărătorilor din cele două turnuri rotunde care flancau porţile principale ale castelului. Iar odată ce ajungeau la porţile acelea, cei dinăuntru puteau turna peste ei ulei încins. Griff se aştepta să piardă o sută de oameni, poate mai mulţi.

Pierdu patru oameni.

Pădurile fuseseră lăsate să pătrundă pe câmpul de dincolo de casa porţii, astfel încât Franklyn Flowers se putu folosi de ele pentru camuflare şi-şi aduse oamenii până la douăzeci de metri de porţi, înainte de a ieşi dintre copaci cu un berbec pe care-l meşteriseră în tabără. Izbitura lemnului în lemn aduse doi bărbaţi pe metereze; arcaşii lui Balaq cel Negru îi doborâră pe amândoi înainte să-şi fi putut alunga somnul de sub pleoape. Se dovedi că poarta era zăvorâtă, dar nu şi baricadată; cedă la a doua izbitură şi oamenii lui Ser Franklyn suiseră jumătate din gâtul dragonului înainte ca un corn de război să sune alarma în castelul propriu-zis.

Primul corb îşi luă zborul pe când cârligele lor se arcuiau deasupra zidului exterior, iar al doilea după câteva clipe. Niciuna dintre păsări nu parcursese o sută de metri înainte de a fi doborâtă de săgeţi.

Un străjer dinăuntru vărsă o găleată de ulei peste primii care ajunseră la porţi, dar, fiindcă nu avusese timp să-l încingă, găleata în sine pricinui mai multe necazuri decât conţinutul ei. În scurtă vreme, săbiile răsunară într-o jumătate de duzină de locuri în lungul meterezelor. Bărbaţii din Compania de Aur suiră prin creneluri şi

alergară în lungul pasarelei, răcnind:

— *Grifon! Grifon!* străvechiul strigăt de luptă al Casei Connington, care trebuie să-i fi derutat încă şi mai mult pe apărători.

Totul se termină în câteva minute. Griff sui gâtul dragonului pe un cal alb, alături de Harry Strickland Fără-adăpost. Pe când se apropiau de castel, văzu un al treilea corb fâlfâind din turnul maesterului, doar pentru a fi doborât de Balaq cel Negru însuşi.

— S-a terminat cu mesajele, îl anunţă el pe Ser Franklyn Flowers când ajunse în curte.

Următorul care zbură din turnul maesterului fu chiar maesterul. După felul în care bătu văzduhul cu braţele, ar fi putut fi confundat cu altă pasăre.

Acela fu sfârşitul întregii împotriviri. Gărzile care mai rămăseseră îşi azvârliră armele pe jos. Cu o iuţeală neaşteptată, Cuibul Grifonului redevenise al său şi Jon Connington era din nou lord.

— Ser Franklyn, spuse el, treci prin donjon şi bucătării şi adună-i pe toţi cei pe care-i găseşti. Malo, fă la fel în turnul maesterului şi armurărie. Ser Brendel, grajdurile, septa şi cazarma. Aduceţi-i în curte şi încercaţi să nu-i ucideţi pe toţi care nu insistă să moară. Vrem să cucerim ţinuturile furtunii şi n-o vom face printr-un măcel. Aveţi grijă să căutaţi sub altarul Mamei – acolo există o scară secretă care coboară la o ieşire tăinuită. Iar o alta este sub turnul de apus prin miazănoapte, care coboară până la mare. Nu trebuie să scape nimeni.

— Nu vor scăpa, lordul meu, promise Franklyn Flowers.

Connington îi privi pornind, apoi îi făcu semn lui Jumătate-maester:

— Haldon, ocupă-te de cuibar. Diseară voi avea de transmis mesaje.

— Să sperăm că ne-au mai lăsat ceva corbi.

Până şi Harry Fără-adăpost fu impresionat de iuţeala victoriei lor.

— Nu crezusem niciodată că va fi atât de uşor, rosti generalul-căpitan când intrară în sala mare pentru a privi

Tronul Grifonului unde stătuseră şi conduseseră cincizeci de generaţii de Conningtoni.

— În continuare va fi tot mai greu. Deocamdată i-am luat prin surprindere. Asta nu poate dura la nesfârşit, chiar dacă Balaq cel Negru ar doborî toţi corbii din ţinut.

Strickland privi cu atenţie tapiseriile decolorate de pe pereţi, ferestrele arcuite cu nenumăratele lor ochiuri rombice de sticlă albă şi roşie, rastelurile de suliţe, spade şi ciocane de luptă.

— N-au decât să vină. Castelul ăsta poate rezista la douăzeci de ori mai mulţi atacatori decât noi, atâta vreme cât suntem bine aprovizionaţi. Şi spui că există o cale prin care să poţi ajunge la mare?

— Dedesubt. Un golfuleţ ascuns sub ţanc, care se iveşte doar la reflux.

Connington nu intenţiona însă „să-i lase să vină”. Cuibul Grifonului era puternic, dar mic şi atât timp cât rămâneau acolo şi ei ar fi părut tot mici. În apropiere însă exista alt castel, mult mai mare şi impenetrabil. *Cucereşte-l pe acela şi ţinutul se va cutremura.*

— Iartă-mă, general-căpitane. Tatăl meu este îngropat sub sept şi au trecut prea mulţi ani de când m-am rugat ultima dată pentru el.

— Desigur, lordul meu.

După ce se despărţiră, Jon Connington nu merse însă la sept, ci paşii îl purtară către acoperişul turnului din răsărit, cel mai înalt de la Cuibul Grifonului. Pe când suia, îşi reaminti urcuşuri din trecut – o sută cu tatăl său, căruia îi plăcea să privească peste păduri şi steiuri şi mare, şi să ştie că toate aparţineau Casei Connington, şi unul (numai unul!) cu Rhaegar Targaryen. Prinţul Rhaegar se întorcea din Dorne şi zăbovise acolo două săptămâni cu escorta sa. *Era foarte tânăr pe atunci, dar şi eu eram mai tânăr. Amândoi eram de fapt nişte băieţi.* La banchetul de recepţie, prinţul îşi luase harpa cu strune de argint şi le cântase. *Un cântec de iubire şi pierire,* îşi reaminti Jon Connington, *şi toate femeile din sală plângeau când şi-a lăsat harpa.* Nu şi bărbaţii, bineînţeles. Mai ales nu tatăl

său, a cărui unică iubire era ţinutul. Lordul Armond Connington petrecuse toată seara încercând să-l câştige pe prinţ de partea sa în disputa cu Lordul Morrigen.

Uşa de acces pe acoperişul turnului era atât de înţepenită, încât era limpede că nimeni n-o mai deschisese de mulţi ani şi Jon fu nevoit s-o lovească cu umărul. Dar când păşi pe meterezele înalte, priveliştea era pe atât de ameţitoare pe cât şi-o amintea: tancul cu roca săpată de vânt şi crestele zimţuite, marea de dedesubt mârâind şi agitându-se la poalele castelului aidoma unei lighioane fără astâmpăr, kilometri nesfârşiţi de cer şi nori, pădurea cu culorile toamnei.

— Ţinuturile tatălui tău sunt foarte frumoase, spusese Prinţul Rhaegar, stând exact în locul în care stătea Jon acum.

Iar băiatul de atunci replicase:

— Într-o bună zi, toate vor fi ale mele.

Ca şi cum aşa ceva l-ar fi putut impresiona pe prinţul care moştenea întregul ţinut de la Arbor până la Zid.

Cuibul Grifonului *fusese,* în cele din urmă, al lui, chiar dacă numai pentru câţiva ani care trecuseră iute. De aici Jon Connington condusese domenii vaste, care se întindeau pe multe leghe spre apus, miazănoapte şi miazăzi, aşa cum făcuseră tatăl lui şi tatăl tatălui lui înaintea sa. Dar tatăl lui şi tatăl tatălui lui nu-şi pierduseră niciodată pământurile. El le pierduse. *M-am ridicat prea mult, am iubit prea pătimaş, am cutezat prea mult. Am încercat să prind o stea, m-am ridicat prea tare şi am căzut.*

După Bătălia Clopotelor, când Aerys Targaryen îl despuiase de titluri şi-l trimisese în surghiun într-un acces nebun de nerecunoştinţă şi suspiciune, domeniile şi titlul de lord rămăseseră în Casa Connington, fiindu-i trecute vărului său Ser Ronald, cel pe care Jon îl lăsase să îngrijească de castel când plecase la Debarcaderul Regelui pentru a-l însoţi pe Rhaegar. După război, Robert Baratheon definitivase distrugerea grifonilor. Vărului Ronald i se îngăduise să-şi păstreze castelul şi capul, dar

îşi pierduse titlul de lord, fiind după aceea doar Cavaler de Cuibul Grifonului, iar nouă zecimi din domenii îi fuseseră luate şi împărţite lorzilor vecini care-l susţinuseră pe Robert.

Ronald Connington murise cu ani în urmă. Despre actualul Cavaler de Cuibul Grifonului, fiul său, Ronnet, se spunea că era plecat la război în ţinuturile riverane. Asta era perfect. Din experienţa lui Jon Connington, oamenii erau dispuşi să lupte pentru lucruri despre care simţeau că le aparţineau, chiar şi pentru cele câştigate prin hoţie. Nu-l încânta ideea de a-şi sărbători întoarcerea prin uciderea unei rude. Era adevărat, părintele lui Ronnet cel Roşu profitase rapid de prăbuşirea vărului lord, dar fiul lui era un copil pe-atunci. Jon Connington nici măcar nu-l ura pe răposatul Ser Ronald pe cât ar fi putut s-o facă. Vina îi aparţinea în totalitate.

În aroganţa sa, el pierduse totul la Septul de Piatră.

Robert Baratheon se ascunsese undeva prin oraş, rănit şi singur. Jon Connington ştiuse asta şi ştiuse de asemenea că ţeasta lui Robert înfiptă în vârful unei suliţe ar fi pus capăt rebeliunii, atunci şi acolo. Era tânăr şi mândru. Cum să nu fi fost? Regele Aerys îl numise Mâna sa şi-i dăduse o oaste, iar el dorea să se dovedească vrednic de încrederea acordată, de dragostea lui Rhaegar. Avea să-l ucidă el însuşi pe lordul rebel şi să-şi cioplească numele în toate istoriile Celor Şapte Regate.

Aşa că năvălise la Septul de Piatră, zăvorâse oraşul şi începuse căutarea. Cavalerii lui trecuseră dintr-o casă în alta, spărseseră toate uşile, cercetaseră toate beciurile. Trimisese oameni să se târască chiar şi prin canale, dar, cumva, Robert îi scăpase. Cei din oraş îl *ascunseseră.* Îl mutaseră dintr-o ascunzătoare secretă în alta, mereu cu un pas înaintea oamenilor regelui. Întregul oraş era un cuib de trădători. În cele din urmă îl pitiseră pe uzurpator într-un bordel. Ce fel de rege mai era acela care se ascundea în spatele fustelor femeilor? În timp ce căutarea continuase, Edward Stark şi Hoster Tully se năpustiseră asupra oraşului cu o armată rebelă. Urmase Bătălia Clopotelor şi

Robert ieşise din bordelul lui cu sabia în mână şi aproape că-l ucisese pe Jon pe treptele vechiului sept de la care îşi trăgea oraşul numele.

Ani buni după aceea, Jon Connington îşi spusese că nu putea fi învinuit, că făcuse tot ce putea face oricare alt bărbat. Soldaţii lui scotociseră toate găurile şi ungherele, el oferise amnistii şi recompense, luase ostatici, îi atârnase în colivii pentru ciori şi jurase că nu vor căpăta nici hrană, nici apă până ce Robert n-avea să-i fie predat. Totul în zadar.

— Tywin Lannister însuşi n-ar fi putut face mai multe, insistase el într-o seară din primul său an de exil vorbind cu Inimă-neagră.

— Aici greşeşti, replicase Myles Toyne. Lordul Tywin nu s-ar fi obosit să caute. El ar fi ars oraşul ăla şi toate creaturile vii din el. Bărbaţi şi băieţi, prunci la sân, cavaleri nobili şi septoni sfinţi, porci şi târfe, şobolani şi rebeli, i-ar fi trecut pe toţi prin para focului. După ce flăcările s-ar fi stins şi ar fi rămas doar cenuşa şi tăciunii, şi-ar fi trimis oamenii să caute oasele lui Robert Baratheon. Iar mai târziu, când Stark şi Tully apăreau cu gazda lor, le-ar fi oferit amnistii, iar ei le-ar fi acceptat şi-ar fi şters-o acasă cu coada între picioare.

Avea dreptate, reflectă Jon Connington, rezemându-se de meterezele străbunilor săi. *Am vrut gloria uciderii lui Robert în duel individual şi nu am vrut renumele de măcelar. Astfel că Robert mi-a scăpat şi l-a omorât pe Rhaegar pe Trident.*

— Am înşelat aşteptările tatălui, spuse el, dar nu le voi înşela pe ale fiului.

Până ce coborî, oamenii săi strânseseră în curte garnizoana castelului şi pe ceilalţi supravieţuitori. Deşi Ser Ronnet se găsea într-adevăr undeva în miazănoapte cu Jaime Lannister, Cuibul Grifonului nu era tocmai părăsit de grifoni. Printre prizonieri se numărau Raymund, fratele mai tânăr al lui Ronnet, sora lui, Alynne, şi fiul său natural, un băiat cu părul ca para focului căruia îi spuneau Ronald Storm. Toţi ar fi fost ostatici utili dacă şi când Ronnet cel

Roşu ar fi încercat să se întoarcă şi să recucerească acest castel, pe care tatăl lui îl furase. Connington ordonă să fie închişi în turnul de apus, sub pază. Fata începu să plângă, iar băiatul bastard încercă să-l muşte pe suliţaşul cel mai apropiat de el.

— Terminaţi, amândoi! se răsti la ei. Niciunul nu va păţi nimic, decât dacă Ronnet cel Roşu se dovedeşte un prost şi jumătate.

Doar câţiva captivi slujiseră acolo pe vremea când Jon Connington fusese ultima oară lord: un comandant încărunţit, orb de un ochi; două spălătorese; un rândaş care fusese grăjdar în timpul rebeliunii lui Robert; bucătăreasa, care se îngrăşase enorm; armurierul castelului. Pentru prima dată după mulţi ani, Griff îşi lăsase barba să crească în timpul călătoriei şi, spre surprinderea sa, era în majoritate roşie, deşi pe alocuri cenuşa se întrevedea prin foc. Înveşmântat într-o tunică lungă, alb şi roşu, brodată cu grifonii gemeni ai Casei sale, împestriţat şi combatant, arăta ca o variantă mai bătrână şi mai severă a tânărului lord care fusese prietenul şi tovarăşul Prinţului Rhaegar… dar bărbaţii şi femeile din Cuibul Grifonului continuau să-l privească cu ochi străini.

— Unii dintre voi m-aţi recunoscut, le spuse. Restul mă vor cunoaşte. Sunt lordul vostru legitim, întors din surghiun. Duşmanii mei v-au spus că sunt mort. Aşa cum puteţi vedea, poveştile acelea sunt false. Slujiţi-mă la fel de credincios pe cât l-aţi slujit pe vărul meu şi n-ar trebui să vi se clintească niciun fir de păr din cap.

Le ceru să înainteze, unul câte unul, îi întrebă pe toţi cum se numeau, apoi le ceru să îngenuncheze şi să-i jure supunere. Merse iute. Soldaţii din garnizoană – numai patru supravieţuiseră atacului, bătrânul comandant şi trei băieţi – îşi depuseră săbiile la picioarele sale. Niciunul nu protestă. Niciunul nu muri.

În seara aceea, învingătorii se ospătară în sala mare cu cărnuri la frigare şi peşte proaspăt prins, scăldate cu vinuri roşii, bogate, din beciurile castelului. Jon Connington prezida din Tronul Grifonului, împărţind masa

înaltă cu Harry Strickland Fără-adăpost, Balaq cel Negru, Franklyn Flowers şi cei trei grifoni tineri pe care-i luase captivi. Copiii erau din sângele său şi simţea că ar trebui să-i cunoască, dar când băiatul bastard anunţă: „Tata o să te-ucidă”, decise că-i cunoştea îndeajuns, porunci să fie duşi în celulele lor şi părăsi masa.

Haldon Jumătate-maester lipsise de la ospăţ. Lordul Jon îl găsi în turnul maesterului, aplecat peste un maldăr de pergamente, cu hărţi întinse de jur împrejur.

— Speri să afli unde poate fi restul companiei? îl întrebă Connington.

— Mi-aş dori să pot face asta, lordul meu.

Zece mii de oameni plecaseră cu corăbiile de la Volon Therys, cu toate armele, caii şi elefanţii. Nici jumătate dintre ei nu apăruseră deocamdată pe Westeros, în locul de debarcare stabilit sau în preajma acestuia, o porţiune pustie de coastă la marginea pădurii ploilor… ţinuturi pe care Jon Connington le ştia bine, fiindcă odată fuseseră ale lui.

Cu numai câţiva ani în urmă, el n-ar fi cutezat niciodată o debarcare la Capul Mâniei; lorzii furtunii erau prea aprig de loiali Casei Baratheon şi Regelui Robert. Dar fiindcă atât Robert, cât şi fratele lui Renly fuseseră omorâţi, situaţia se schimbase. Stannis era un om prea aspru şi rece ca să inspire multă loialitate, chiar dacă n-ar fi fost de cealaltă parte a lumii, şi ţinuturile furtunii aveau puţine motive pentru a iubi Casa Lannister. Iar Jon Connington nu era lipsit aici de propriii săi prieteni. *Unii lorzi mai bătrâni îşi vor reaminti totuşi de mine, iar fiii lor vor fi auzit istoriile. Şi toţi ştiu de Rhaegar şi de fiul lui tânăr al cărui cap a fost terciuit de un zid de piatră rece.*

Din fericire propria sa corabie fusese printre primele ce ajunseseră la destinaţie. După aceea fusese vorba doar despre ridicarea unei tabere, despre adunarea oamenilor săi, pe măsură ce soseau pe ţărm, şi de deplasarea rapidă, înainte ca lorzii mărunţi să fi avut vreun indiciu asupra pericolului lor. Acolo îşi dovedise priceperea Compania de Aur. Nicăieri nu apăruse haosul care ar fi întârziat în mod

inevitabil un asemenea marş cu o sumedenie de cavaleri de casă şi recruţi locali adunaţi în grabă. Erau descendenţii Oţelului Înverşunat şi ei sugeau disciplina odată cu laptele de la mamă.

— Până mâine la ora aceasta, rosti el, ar trebui să avem trei castele.

Trupele care cuceriseră Cuibul Grifonului reprezentau un sfert din puterea de care dispuneau; Ser Tristan Rivers pornise către sediul Casei Morrigen de la Cuibul Ciorii, iar Laswell Peake spre Casa Ploii, fortăreaţa Wyldes, fiecare aproximativ cu acelaşi număr de oameni. Restul rămăseseră în tabără, pentru a-şi păzi locul de debarcare şi prinţul, sub comanda lui Gorys Edoryen, trezorierul volanten al companiei. Spera că numărul lor avea să crească; zilnic, soseau alte corăbii.

— Caii sunt însă prea puţini.

— Şi n-avem elefanţi, îi reaminti Jumătate-maester.

Niciunul dintre barcazurile mari care transportau elefanţi nu apăruse deocamdată. Ultima dată fuseseră zărite la Lys, înainte de furtuna care risipise jumătate de flotă.

— Caii pot fi găsiţi în Westeros. Elefanţii…

— …nu contează. Uriaşele animale ar fi fost neîndoios utile într-o bătălie aprigă, dar ar fi trebuit să treacă ceva timp până să recapete puterea de a-şi înfrunta duşmanii pe câmp. Pergamentele acelea ţi-au spus ceva de folos?

— Oho, destule, lordul meu. Haldon îi aruncă un surâs subţire: Lannisterii îşi fac duşmani cu uşurinţă, însă par să aibă mai multe greutăţi în a-şi păstra prietenii. Alianţa lor cu Tyrellii se destramă, judecând după ce am citit aici. Regina Cersei şi Regina Margaery se luptă pentru micul rege ca două căţele pentru un os de găină, şi ambele au fost acuzate de trădare şi desfrâu. Mace Tyrell a abandonat asediul de la Capătul Furtunii, ca să se întoarcă la Debarcaderul Regelui şi să-şi salveze fiica, lăsând în urmă doar o forţă de elită care să-i ţină pe oamenii lui Stannis în interiorul castelului.

Connington se aşeză.

— Mai spune.

— În miazănoapte, Lannisterii se bizuie pe Boltoni, iar în ţinuturile riverane pe Frey, două Case de mult faimoase pentru trădare şi cruzime. Lordul Stannis Baratheon rămâne în rebeliune, iar oamenii de fier de pe insule au pus de asemenea un rege. Nimeni nu pare să menţioneze niciodată Vale, ceea ce-mi sugerează că Arrynii nu au jucat niciun rol în evenimentele acestea.

— Şi Dorne?

Vale era hăt departe; Dorne era aproape.

— Mezinul Prinţului Doran a fost logodit cu Myrcella Baratheon, ceea ce ar sugera că dornishenii s-au dat de partea Casei Lannister, dar au o armată în Drumul Oaselor şi alta în Trecătoarea Prinţului, care aşteaptă…

— Aşteaptă? Se încruntă: Ce aşteaptă? Fără Daenerys şi dragonii ei, Dorne era esenţial pentru speranţele lor. Scrie la Sunspear. Doran Martell trebuie să ştie că fiul surorii lui este încă viu şi s-a întors acasă ca să revendice tronul tatălui său.

— Cum spui, lordul meu. Jumătate-maester privi alt pergament: Cu greu ne-am fi putut găsi un moment mai potrivit pentru debarcare. Avem practic peste tot prieteni şi potenţiali aliaţi.

— Dar n-avem dragoni, spuse Jon Connington, aşa că pentru a-i atrage pe aliaţii aceştia de partea noastră, trebuie să le putem oferi ceva.

— Aurul şi pământul sunt stimulentele tradiţionale.

— Ar fi fost bine dacă am fi avut măcar unul dintre ele. Promisiuni de aur şi promisiuni de pământuri pot fi suficiente pentru unii, însă Strickland şi oamenii lui se vor aştepta să aibă prima opţiune asupra celor mai bune domenii şi castele, cele care au fost luate de la strămoşii lor când au fugit în exil. Nu…

— Lordul meu are totuşi un trofeu de oferit, atrase atenţia Haldon Jumătate-maester. Mâna Prinţului Aegon. O alianţă prin căsătorie care să aducă o mare Casă sub stindardele noastre.

O mireasă pentru strălucitorul nostru prinţ. Connington

îşi amintea prea bine nunta Prinţului Rhaegar. *Elia n-a fost niciodată pe măsura lui. A fost de la început fragilă şi bolnăvicioasă, iar sarcina a slăbit-o şi mai mult.* După naşterea Prinţesei Rhaenys, mama ei fusese ţintuită la pat vreme de jumătate de an, iar naşterea Prinţului Aegon aproape că îi adusese moartea. După aceea maesterii îi spuseseră Prinţului Rhaegar că ea nu va mai putea avea copii.

— S-ar putea totuşi ca Daenerys Targaryen să revină acasă într-o bună zi, îi spuse Connington lui Jumătate-maester. Aegon trebuie să fie liber pentru a se însura cu ea.

— Lordul meu ştie mai bine, rosti Haldon. În cazul acesta, ne-am putea gândi să oferim prietenilor potenţiali un trofeu ceva mai mic.

— La ce te gândeşti?

— La tine. Nu eşti însurat. Un mare lord, încă verde, fără moştenitori, cu excepţia verilor acestora de care tocmai am scăpat, descendentul unei Case străvechi, cu un castel minunat şi puternic, şi pământuri întinse şi mănoase care neîndoios vor fi redate şi poate chiar extinse de un rege recunoscător, după ce vom fi triumfat. Ai renume de războinic, iar ca Mână a Regelui Aegon vei vorbi cu glasul lui şi practic vei conduce regatul, mai puţin cu numele. Mă gândesc că mulţi lorzi ambiţioşi ar fi doritori să-şi nuntească fiica după un asemenea bărbat. Poate chiar şi prinţul de Dorne.

Răspunsul lui Jon Connington fu o privire prelungă şi rece. Existau momente în care Jumătate-maester îl irita aproape la fel mult pe cât îl iritase piticul.

— Nu cred.

Moartea mi se târăşte în sus prin braţ. Niciun bărbat nu trebuie să ştie asta vreodată, şi nicio soţie. Se sculă din nou în picioare.

— Pregăteşte scrisoarea pentru Prinţul Doran.

— Cum porunceşte lordul meu.

În noaptea aceea, Jon Connington dormi în odăile lordului, în patul care fusese cândva al tatălui său, sub un

baldachin colbuit de catifea alb-roşu. Se trezi în zori, în sunetul ploii şi ciocănitul sfios al unui slujitor care dorea să ştie ce dorea să mănânce noul lui lord.

— Ouă fierte, pâine prăjită şi fasole. Şi un urcior de vin. Vinul cel mai prost din beci.

— Cel… mai *prost,* stăpâne?

— M-ai auzit.

După ce îi fuseseră aduse mâncarea şi vinul, baricadă uşa, deşertă urciorul într-un castron şi-şi afundă mâna în el. Împachetările cu oţet şi băile cu oţet erau tratamentul pe care Lady Lemore îl prescrisese piticului, când se temuse că el putea să aibă vărsatul-cenuşiu, dar dacă ar fi cerut în fiecare dimineaţă un vas cu oţet s-ar fi trădat. Vinul putea să joace un rol similar, deşi nu vedea niciun rost în a strica o recoltă bună. Unghiile de la toate cele patru degete erau negre acum, deşi nu şi de la degetul mare. La degetul mijlociu, cenuşiul se târâse dincolo de a doua falangă. *Ar trebui să le retez,* gândi el, *dar cum aş putea explica două degete lipsă?* Nu cuteza să îngăduie să se afle că avea vărsatul-cenuşiu. Oricât ar fi părut de ciudat, oameni care altfel s-ar fi avântat fără să clipească în luptă şi ar fi riscat moartea pentru a salva un camarad şi-ar fi abandonat acelaşi camarad dacă ar fi ştiut că avea vărsat-cenuşiu. *Ar fi trebuit să-l fi lăsat să se înece pe blestematul de pitic.*

Mai târziu în cursul zilei, înveşmântat şi înmănuşat din nou, Connington inspecta castelul şi le trimise vorbă lui Harry Strickland Fără-adăpost şi căpitanilor săi să i se alăture pentru un consiliu de război. Nouă dintre ei se adunară în salon: Connington şi Strickland, Haldon Jumătate-maester, Balaq cel Negru, Ser Franklyn Flowers, Malo Jayn, Ser Brendel Byrne, Dick Cole şi Lymond Pease. Jumătate-maester avea ştiri bune.

— În tabără s-a primit veste de la Marq Mandrake. Volantenii l-a debarcat cu aproape cinci sute de oameni pe un ţărm care s-a dovedit a fi Estermont. A cucerit Piatra Verde.

Estermont era o insulă în largul Capului Mâniei, care nu

se numărase niciodată printre ţintele lor.

— Blestemaţii de volanteni sunt atât de doritori să scape de noi, încât ne debarcă pe primul petic de uscat pe care-l văd, spuse Franklyn Flowers. Pun prinsoare că avem flăcăi risipiţi pe jumătate din nenorocitele de Trepte de Piatră.

— Cu elefanţii mei…, rosti Harry Strickland pe un ton de părere de rău.

Strickland Fără-adăpost ducea dorul elefanţilor săi.

— Mandrake nu avea arcaşi cu el, zise Lymond Pease. Ştim ca Piatra Verde să fi trimis vreun corb înainte de a fi fost cucerită?

— Mă aştept s-o fi făcut, răspunse Jon Connington, dar ce mesaje ar fi purtat ei? În cazul cel mai bun, o istorie neclară despre piraţi de pe mare.

Chiar înainte să fi plecat de la Volon Therys, îşi instruise căpitanii să nu scoată stindardele în decursul acelor prime atacuri – nici dragonul cu trei capete al Prinţului Aegon, nici propriii săi grifoni, nici craniile şi flamurile aurii ale companiei. Lannisterii n-aveau decât să-i suspecteze pe Stannis Baratheon, piraţii de pe Treptele de Piatră, proscrişii din păduri sau pe oricine altcineva se sinchiseau să învinovăţească. Dacă rapoartele ce ajungeau la Debarcaderul Regelui erau confuze şi contradictorii, cu atât mai bine. Cu cât Tronul de Fier reacţiona mai încet, cu atât avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi mobiliza forţele şi a aduce aliaţi. La Estermont trebuiau să existe corăbii.

— *Este* o insulă. Haldon, trimite-i vorbă lui Mandrake să lase o garnizoană acolo şi să-şi aducă restul oamenilor la Capul Mâniei, alături de orice captivi de viţă nobilă.

— Aşa cum porunceşti, lordul meu. Întâmplător, Casa Estermont are legături de sânge cu ambii regi. Sunt ostatici buni.

— Recompense bune, rosti încântat Harry Fără-adăpost.

— Este momentul să trimitem şi după Prinţul Aegon, anunţă Lordul Jon. Va fi mai în siguranţă aici, în spatele zidurilor Cuibului Grifonilor, decât în tabără.

— Voi trimite un călăreţ, zise Franklyn Flowers, dar

flăcăului nu-i va plăcea prea mult să stea în siguranţă, v-o spun. El vrea să fie în centrul acţiunii.

Aşa eram toţi la vârsta lui, gândi Lordul Jon, amintindu-şi.

— A sosit momentul să-i înălţăm stindardul? întrebă Pease.

— Nu încă. Să lăsăm Debarcaderul Regelui să creadă că acesta nu-i decât alt lord în exil care se întoarce cu nişte mercenari pentru a-şi revendica ceea ce i se cuvine prin naştere. O poveste veche şi familiară. Îi voi scrie chiar Regelui Tommen, spunând asta şi cerând o amnistie şi înapoierea domeniilor şi titlurilor mele. Vor avea ceva de rumegat pentru o vreme. Şi-n vreme ce ei şovăie, noi vom trimite vorbă în taină către potenţialii prieteni din ţinuturile furtunii şi Reach. Şi Dorne.

Acela era pasul esenţial. Lorzii mai mărunţi s-ar fi putut alătura cauzei lor din teama de a nu fi vătămaţi, ori din speranţa câştigului, dar numai prinţul de Dorne avea puterea de a înfrunta Casa Lannister şi pe aliaţii ei.

— Mai presus de orice, trebuie să-l avem pe Doran Martell.

— Mici speranţe în privinţa asta, spuse Strickland. Dornisheanul este speriat de propria-i umbră. Nu-i deloc cutezător.

Nu mai mult ca tine.

— Prinţul Doran este un bărbat precaut, asta-i adevărat. Nu ni se va alătura decât dacă este convins că vom învinge. Aşa că, pentru a-l convinge, trebuie să ne arătăm puterea.

— Dacă Peake şi Rivers au succes, vom controla cea mai mare parte a Capului Mâniei, susţinu Strickland. Patru castele în tot atâtea zile înseamnă un început minunat, dar deocamdată avem doar jumătate din forţe. Trebuie să-i aşteptăm pe restul oamenilor mei. Ne lipsesc de asemenea şi caii, şi elefanţii. Eu spun să aşteptăm. Să ne strângem forţele, să câştigăm de partea noastră nişte lorzi mărunţi, să-l lăsăm pe Lysono Maar să-şi trimită iscoadele pentru a afla tot ce putem despre duşmanii noştri.

Connington îl privi cu răceală pe generalul-căpitan durduliu. *Bărbatul ăsta nu-i Inimă-neagră, nici Oţel Înverşunat, nici Maelys. Dacă ar putea, ar aştepta până ar îngheţa toate cele şapte iaduri, decât să rişte altă repriză de băşici la picioare.*

— N-am străbătut jumătate de lume ca să aşteptăm. Cea mai bună şansă a noastră este să atacăm în forţă şi rapid, înainte ca Debarcaderul Regelui să ştie cine suntem. Vreau să cuceresc Capătul Furtunii. O fortăreaţă aproape inexpugnabilă şi ultimul refugiu al lui Stannis Baratheon în miazăzi. Odată cucerită, ne va asigura un adăpost sigur în care să ne putem retrage la nevoie, iar luarea ei ne va dovedi puterea.

Căpitanii Companiei de Aur se priviră.

— Dacă Capătul Furtunii continuă să fie în mâinile celor loiali lui Stannis, îl vom lua de la el, nu de la Lannisteri, obiectă Brendel Byrne. De ce să nu facem cauză comună cu el împotriva Lannisterilor?

— Stannis este fratele lui Robert, din aceeaşi stirpe care a doborât Casa Targaryen, îi reaminti Jon Connington. În plus, se află la o mie de leghe depărtare, cu trupele jalnice pe care încă le mai comandă, întregul tărâm se întinde între noi. Ar dura o jumătate de an doar pentru a ajunge până la el… şi are tot mai puţine să ne ofere.

— Dacă Capătul Furtunii este atât de inexpugnabil, întrebă Malo, cum intenţionezi să-l cucereşti?

— Prin viclenie.

Harry Strickland Fără-adăpost se împotrivi:

— Ar trebui să aşteptăm.

— Vom aştepta, se ridică Jon Connington. Zece zile. Niciuna mai mult. Atât va dura să ne pregătim. În dimineaţa zilei a unsprezecea, pornim spre Capătul Furtunii.

Prinţul li se alătură după patru zile, călărind în fruntea unei coloane de o sută de cai, cu trei elefanţi urmându-i greoi. Lady Lemore era cu el, înveşmântată din nou în robele albe de septă. Înaintea lor venea Ser Rolly Duckfield, cu mantia albă ca zăpada fluturându-i pe umeri.

Un bărbat solid şi credincios, gândi Connington privindu-l pe Raţă cum descăleca, *dar nu de rangul Gărzii Regelui.* Se străduise din răsputeri să-l oprească pe prinţ să-i dea lui Duckfield mantia aceea, subliniind că ar fi fost mai bine ca onoarea să fie păstrată pentru războinici de faimă mai mare, a căror loialitate ar fi adăugat strălucire cauzei lor, şi fiilor mai tineri ai marilor lorzi de a căror susţinere urmau să aibă nevoie în următoarele lupte, dar băiatul rămăsese neclintit.

— Dacă va fi cazul, spusese el, Raţă îşi va da viaţa pentru mine şi asta-i tot ce vreau de la Garda Regelui. Regicidul a fost un războinic de mare faimă şi în acelaşi timp fiul unui mare lord.

Cel puţin l-am convins să lase neocupate celelalte şase locuri, altfel Raţă ar fi putut avea şase răţuşte urmându-l, fiecare mai prosteşte potrivită decât cea dinainte.

— Escortaţi-l pe Luminăţia Sa în salonul meu, porunci el. De îndată!

Prinţul Aegon Targaryen nu era însă nici pe departe la fel de obedient pe cât fusese tânărul Griff ca băiat. Trecu aproape un ceas înainte ca el să apară în cele din urmă în salon, însoţit de Raţă.

— Lord Connington, rosti el, îmi place castelul tău.

„Ţinuturile tatălui tău sunt frumoase”, spuse el. Părul argintiu îi flutura în vânt, iar ochii îi erau purpuriu-închis, mai întunecaţi decât ai băiatului.

— Şi mie îmi place, Înălţimea Ta. Te rog, ia loc. Ser Rolly, deocamdată nu mai avem nevoie de tine.

— Ba nu, vreau ca Raţă să rămână. Prinţul se aşeză. Am stat de vorbă cu Strickland şi cu Flowers. Ne-au povestit despre atacul pe care-l plănuieşti împotriva Capătului Furtunii.

Jon Connington nu lăsă să i se citească furia.

— Şi Harry Fără-adăpost a încercat să te convingă să-l amâni?

— Da, încuviinţă prinţul, dar n-o voi face. Harry este o fată bătrână, nu-i aşa? Ai dreptate, lordul meu. Vreau ca atacul să aibă loc… cu o modificare. Eu îl voi conduce.

SACRIFICIUL

Pe izlazul verde al satului, oamenii reginei îşi ridicară rugul.

Sau ar trebui să-i spun izlazul alb? Zăpada, era peste tot adâncă până la genunchi, mai puţin în locurile în care oamenii o îndepărtaseră, pentru a săpa cu topoarele, săbiile şi târnăcoapele în pământul îngheţat. Vântul şuiera dinspre apus, purtând încă şi mai mult omăt peste suprafaţa îngheţată a lacurilor.

— Nu-i nevoie să te uiţi la asta, zise Aly Mormont.

— Nu, dar o voi face.

Asha Greyjoy era fiica krakenului, nu o fecioară răsfăţată care să nu poată suporta să vadă lucruri respingătoare.

Fusese o zi întunecată, rece şi flămândă, ca ziua dinaintea ei şi ca ziua dinaintea aceleia. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului pe gheaţă, tremurând lângă două copci pe care le făcuseră în lacul mai mic, cu strunele de pescuit strânse în mâinile stângace din cauza mănuşilor. Nu cu multă vreme în urmă, se puteau bizui că fiecare va prinde câte unul sau doi peşti, iar cei din Pădurea Lupilor, mai exersaţi în pescuitul la copcă, scoteau chiar patru-cinci. Azi însă Asha nu se întorsese decât cu frigul care o pătrunsese până în oase. Nici Aly nu se descurcase mai bine. Trecuseră trei zile de când niciuna dintre ele nu prinsese nimic.

Ursoaica încercă din nou.

— Nu-i nevoie ca *eu* să mă uit la asta.

Nu pe tine vor să ardă oamenii reginei.

— Du-te atunci. Îţi dau cuvântul că nu voi fugi. Unde m-aş putea duce? La Winterfell? Asha izbucni în râs: Mi-au spus că poţi ajunge acolo în trei zile, cu un cal bun.

Şase oameni ai reginei se luptau cu doi stâlpi mari din pin, pe care se străduiau să-i introducă în gropile săpate

de alţi şase oameni ai reginei. Asha nu trebuia să-i întrebe în ce scop o făceau. Ştia. *Frigări.* Noaptea avea să se pogoare în curând peste ei şi zeul roşu trebuia hrănit. *O jertfă de sânge şi foc,* aşa-i spuseseră oamenii reginei, *pentru ca Stăpânul Luminii să-şi poată întoarce ochiul înfocat asupra noastră şi să topească zăpezile acestea, fie ele de trei ori blestemate!*

— Stăpânul Luminii ne apără chiar şi în locul acesta de spaimă şi întuneric, le spuse Ser Godry Farring celor care se adunaseră să privească frigările ce erau bătute în gropi.

— Ce are de-a face zeul tău de miazăzi cu *zăpada?* întrebă Artos Flint. Barba lui neagră era incrustată de gheaţă. Aceasta-i mânia vechilor zei abătută asupra noastră. Pe ei ar trebui să-i împăcăm.

— Da, încuviinţă Wull Căldare. Rahloo cel Roşu nu-nseamnă nimic aici. Nu veţi face altceva decât să-i înfuriaţi pe zeii vechi, care privesc de pe insula lor.

Satul se afla între două lacuri, dintre care cel mai mare era presărat de insuliţe împădurite ce răzbăteau prin gheaţă aidoma pumnilor îngheţaţi ai unui uriaş înecat. De pe o asemenea insulă se înălţa un copac al inimii cioturos şi bătrân, cu ramurile şi crenguţele albe ca neaua din jur. Cu opt zile în urmă, Asha mersese cu Aly Mormont ca să-i privească mai îndeaproape ochii aidoma unor crăpături roşii şi gura însângerată. *Nu-i decât sevă,* îşi spusese ea, *seva roşie care curge prin copacul inimii.* Însă ochii nu-i erau convinşi; a vedea înseamnă a crede, iar ei vedeau sânge îngheţat.

— Voi, cei din miazănoapte, aţi adus zăpezile astea asupra noastră, insistă Corliss Penny. Voi şi copacii demonilor voştri. R'hllor ne va mântui.

— R'hllor ne va duce la pierzanie, spuse Artos Flint.

Da-ar boala în zeii voştri, gândi Asha Greyjoy.

Ser Godry Moartea Uriaşilor examina frigările, trăgând de una pentru a se asigura că era bine înţepenită.

— Bun. Bun. Îşi vor face treaba. Ser Clayton, adu jertfa.

Ser Clayton Suggs era puternicul braţ drept al lui Godry. *Sau ar trebui să fie braţul lui bicisnic?* Ashei nu-i

plăcea Ser Clayton. Pe când Farring părea aprig în devoţiunea sa faţă de zeul roşu, Suggs era pur şi simplu crud. Îl văzuse la focurile de seară, privind, cu buzele întredeschise şi ochii lacomi. *Nu pe zeu îl iubeşte, ci flăcările,* decisese ea. Când îl întrebase pe Ser Justin dacă Suggs fusese dintotdeauna aşa, bărbatul făcuse o grimasă.

— Pe Piatra Dragonului, ar fi jucat zaruri cu torţionarii şi le-ar fi dat o mână de ajutor în interogarea prizonierilor, mai ales dacă aceştia erau femei tinere.

Asha nu fusese surprinsă. Nu se îndoia că Suggs ar fi manifestat o satisfacţie specială faţă de arderea ei. *Dacă nu cumva se opreşte viscolul.*

De nouăsprezece zile, erau la trei zile de Winterfell. *O sută de leghe de la Deepwood Motte la Winterfell. Cinci sute de kilometri în zbor de corb.* Însă niciunul dintre ei nu era corb, iar viscolul nu se domolea. În fiecare dimineaţă Asha se trezea, sperând că ar putea zări soarele, doar pentru a avea parte de altă zi de zăpadă. Viscolul îngropase toate colibele şi cocioabele sub mormane de omăt murdar şi în scurt timp troienele aveau să fie îndeajuns de înalte pentru a cuprinde şi conacul.

Şi nu exista hrană, în afară de caii lor care mureau, peştii prinşi din lac (tot mai puţini cu fiecare zi) şi vegetaţia sărăcăcioasă pe care o puteau găsi în pădurile reci şi moarte. Întrucât cavalerii regelui şi lorzii revendicau partea leului din carnea de cal, tot mai puţină rămânea pentru oamenii de rând. Nu era de mirare că începuseră să-şi mănânce propriii morţi.

Asha fusese la fel de oripilată ca toţi ceilalţi când Ursoaica îi spusese că patru oameni ai lui Peasebury fuseseră surprinşi măcelărindu-l pe unul dintre soldaţii răposatului Lord Fell, tăindu-i hălci de carne din coapse şi fese, în timp ce un antebraţ îi era învârtit pe ţepuşă, dar nu putea pretinde că ar fi fost surprinsă. Ar fi pus rămăşag că cei patru nu erau primii care gustaseră carnea omenească în decursul acestui marş sinistru… ci doar primii care fuseseră descoperiţi.

Potrivit decretului regal, cei patru aveau să plătească cu

vieţile pentru festinul lor… iar oamenii reginei susţineau că prin arderea lor viscolul se va sfârşi. Asha Greyjoy nu se încredea în zeul lor roşu, dar se rugă ca ei să aibă dreptate. Dacă nu, aveau să urmeze alte ruguri, iar Ser Clayton Suggs avea să-şi satisfacă dorinţa ascunsă.

Când Ser Clayton îi îmbrânci afară, cei patru canibali erau goi-puşcă, cu încheieturile mâinilor legate la spate cu curele din piele. Cel mai tânăr dintre ei plângea pe când se poticnea prin zăpadă. Alţi doi umblau aidoma unor oameni deja morţi, cu ochii pironiţi în pământ. Asha fu surprinsă să vadă cât de banali arătau. *Nu sunt monştri,* înţelese ea, *ci doar oameni.*

Cel mai vârstnic dintre ei le fusese comandant. El singur rămase sfidător, scuipând venin spre oamenii reginei, pe când îl îmboldeau cu lăncile.

— Să crăpaţi cu toţii, voi şi zeul vostru roşu! răcni el. M-auzi, Farring? *Moartea Uriaşilor?* Am râs de m-am prăpădit când ţi-a murit amărâtul ăla de văr, Godry. Ar fi trebuit să-l fi mâncat şi pe el, că mirosea tare bine când l-au pârlit. Pun zălog că băiatul era fraged şi gustos. Zemos.

O lovitură de mâner de suliţă îl trimise în genunchi, dar nu-l amuţi. Când se ridică, scuipă o gură de sânge şi dinţi sparţi, şi continuă:

— Mădularu-i partea cea mai dorită, bine perpelit la frigare. Un cârnăcior dolofan.

Continuă să delireze şi în timp ce înfăşurau lanţurile în jurul său:

— Corliss Penny, ia vino-ncoace! Ce mai nume e şi Penny? Ala era preţul maică-tii? Şi tu, Suggs, ticălos nenorocit, tu…

Ser Clayton nu rosti nicio vorbă. O spintecătură iute deschise beregata comandantului, trimiţând un val de sânge să i se reverse peste piept.

Cel care plângea hohoti şi mai tare, cu trupul zguduindu-se la fiecare suspin. Era atât de slăbănog, încât Asha îi putea număra toate coastele.

— Nu, imploră el, vă rog, era mort, era mort şi noi eram flămânzi, *vă rog…*

— Comandantul a fost cel mai isteţ, îi spuse Asha lui Aly Mormont. L-a determinat pe Suggs să-l omoare.

Se întrebă dacă acelaşi vicleşug ar fi funcţionat de două ori, dacă i-ar fi venit şi ei rândul.

Cele patru victime fură legate spate în spate, câte două la aceeaşi frigare. Atârnară acolo, trei vii şi un mort, în timp ce discipolii Stăpânului Luminii le îngrămădiră sub picioare buturugi despicate şi ramuri rupte, apoi stropiră grămezile cu ulei de opaiţ. Trebuiau să se mişte repede. Ninsoarea era deasă, aşa cum fusese tot timpul, şi lemnul avea să se îmbibe în scurt timp.

— Unde-i regele? întrebă Ser Corliss Penny.

Cu patru zile în urmă murise de frig şi foame unul dintre scutierii regelui, un băiat pe nume Bryen Farring, care fusese rudă cu Ser Godry. Stannis Baratheon stătuse cu chip împietrit lângă rugul funerar, când trupul flăcăului fusese încredinţat flăcărilor. După aceea regele se retrăsese în turnul său de veghe. De atunci nu mai ieşise de acolo… deşi la răstimpuri Înălţimea Sa putuse fi zărită pe acoperişul turnului, conturată pe focul ca un far ce arsese acolo zi şi noapte. *Vorbind cu zeul roşu,* spuseseră unii. *Chemând-o pe Lady Melisandre,* insistaseră alţii. Indiferent care ar fi fost adevărul, Ashei Greyjoy i se părea că regele era rătăcit şi striga după ajutor.

— Canty, se adresă Ser Godry celui mai apropiat soldat, du-te şi caută-l pe rege şi anunţă-l că totul este pregătit.

— Regele este aici.

Glasul fusese al lui Richard Horpe.

Peste armura sa din plăci şi zale, Ser Richard purta pieptarul matlasat cu blazonul a trei fluturi cap-de-mort pe fond de cenuşă şi oase. Regele Stannis mergea lângă el. În urma lor, străduindu-se să ţină pasul, şchiopăta Arnolf Karstark, rezemându-se în cârja din lemn de porumbar. Lordul Arnolf îi găsise în urmă cu opt zile. Bărbatul din miazănoapte adusese un fiu, trei nepoţi, patru sute de suliţaşi, douăzeci de arcaşi, o duzină de lăncieri călări, un maester şi o colivie cu corbi… dar provizii numai pentru oamenii săi.

Ashei i se dăduse de înţeles că Karstark nu era de fapt lord, ci doar castelan de Karhold pe timpul cât adevăratul lord rămânea prizonierul Lannisterilor. Scofâlcit, gârbovit şi cocoşat, cu umărul stâng mai înalt cu treizeci de centimetri decât cel drept, avea gât sfrijit, ochi cenuşii mijiţi şi dinţi galbeni. Câteva fire albe îl mai despărţeau de pleşuvie; barba despicată era în egală măsură albă şi sură, dar întotdeauna neregulată. Asha considera că în zâmbetele lui exista mereu ceva acru. Dacă zvonurile erau însă adevărate, atunci Karstark avea să fie stăpân în Winterfell, dacă îl cucereau. Undeva în trecutul îndepărtat, Casa Karstark se desprinsese din Casa Stark şi Lordul Arnolf fusese primul dintre lorzii stegari ai lui Eddard Stark care trecuse de partea lui Stannis.

Din câte ştia Asha, zeii Casei Karstark erau zeii vechi din miazănoapte, cei pe care-i împărţeau cu Wull, Norrey, Flint şi celelalte clanuri din munţi. Se întrebă dacă Lordul Arnolf venise să vadă arderea pe rug la porunca regelui, astfel încât să vadă cu propriii săi ochi puterea regelui roşu.

La vederea lui Stannis, doi dintre bărbaţii legaţi de frigări începură să ceară îndurare. Regele ascultă în tăcere, cu fălcile încleştate, după care i se adresă lui Godry Farring:

— Puteţi începe.

Moartea Uriaşilor ridică braţele:

— *Stăpân al Luminii, ascultă-ne.*

— *Stăpân al Luminii, apără-ne,* intonară oamenii reginei, *căci noaptea e neagră şi plină de spaime.*

Ser Godry înălţă capul spre cerul care se întuneca:

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne-ncălzeşte şi te rugăm să te-ntorci la noi, stăpâne, astfel ca să ne poţi lumina calea spre duşmanii tăi.* Fulgi de zăpadă i se topeau pe faţă. *Îţi mulţumim pentru stelele ce veghează deasupra noastră noaptea şi te rugăm să sfâşii vălul acesta care le ascunde, pentru ca să ne putem desfăta din nou la vederea lor.*

— *Stăpân al Luminii, apără-ne,* se rugară oamenii

reginei, *şi ţine departe întunericul sălbatic.*

Ser Corliss Penny înainta, ţinând torţa cu ambele mâini. O roti deasupra capului, înteţind flăcările. Unul dintre captivi începu să scâncească.

— *R'hllor,* intonă Ser Godry, *îţi trimitem acum patru oameni răi. Cu inimi vesele şi-adevărate, îi trimitem focurilor tale purificatoare, astfel ca bezna din sufletele lor să poată fi arsă şi îndepărtată. Fie ca trupurile lor ticăloase să fie pârjolite şi înnegrite, astfel ca spiritele să se poată înălţa libere şi curate, pentru a pătrunde în lumină. Primeşte sângele lor, stăpâne, şi topeşte lanţurile de gheaţă ce-i leagă pe slujitorii tăi. Ascultă-le durerea şi dă putere săbiilor lor, astfel ca să putem vărsa sângele duşmanilor tăi. Acceptă sacrificiul acesta şi arată-ne calea spre Winterfell, pentru a-i putea nimici pe necredincioşi.*

— *Stăpân al Luminii, acceptă sacrificiul acesta,* repetară o sută de glasuri.

Ser Corliss aprinse mai întâi primul rug cu torţa, apoi o azvârli în lemnele de la baza celui de-al doilea. Câteva fuioare de fum începură să se ridice. Captivii porniră să tuşească. Primele flăcări apărură, sfioase precum fecioarele, ţâşnind şi dansând de la lemnişor la picior. În câteva clipe, ambele frigări erau învăluite în foc.

— *Era mort!* ţipă băiatul care plângea, pe când văpăile îi lingeau picioarele. L-am găsit mort… vă rog… eram *flămânzi…*

Focurile îi ajunseră la testicule. Când părul din jurul mădularului începu să-i ardă, rugile sale se destrămară într-un zbieret lung şi fără cuvinte.

Asha Greyjoy simţi gust de fiere în fundul gâtului. Pe Insulele de Fier, văzuse preoţi ale propriului ei popor retezând beregatele robilor şi azvârlindu-le trupurile în mare, pentru a-l cinsti pe Zeul Înecat. Deşi ritualurile lor erau brutale, acesta era mult mai rău.

Închide ochii, îşi spuse. *Astupă-ţi urechile. Întoarce-te cu spatele. Nu-i nevoie să te uiţi la asta.* Oamenii reginei cântau un imn de preamărire lui R'hllor, însă ea nu putea auzi cuvintele peste zbierete. Dogoarea flăcărilor o izbea

în faţă, dar tremura întruna. Aerul se îmbâcsi de fum şi duhoarea cărnii arse, iar unul dintre trupuri continua să se zbată în lanţurile încinse la roşu, care-l legau de frigare. După o vreme, ţipetele încetară.

Fără un cuvânt, Regele Stannis se îndepărtă, întorcându-se în solitudinea turnului său de veghe. *Înapoi la focul-far,* ştiu Asha, *ca să caute răspunsuri în flăcări.* Arnolf Karstark dădu să şchiopăteze după el, dar Ser Richard Horpe îl prinse de braţ şi-l îndreptă către conac. Privitorii începură să plece, fiecare spre focul său şi spre cina jalnică pe care o putea găsi.

Clayton Suggs i se alătură Ashei.

— Fofoloancei de fier i-a plăcut spectacolul?

Răsuflarea îi duhnea a bere şi ceapă. *Are ochi de porc,* gândi Asha. Se potrivea; pe scutul şi cămaşa pe care o purta peste armură era desenat un porc cu aripi. Suggs îşi apropie atât de mult faţa de ea, încât i-ar fi putut număra punctele negre de pe nas şi spuse:

— Mulţimea va fi şi mai mare când tu te vei zbate pe-o frigare.

Nu se înşela. Lupii n-o iubeau: era dintre oamenii de fier şi trebuia să răspundă pentru crimele poporului ei, pentru Moat Cailin şi Deepwood Motte şi Castelul lui Torrhen, pentru veacurile de distrugeri din lungul ţărmului stâncos, pentru tot ce făcuse Theon la Winterfell.

— Dă-mi drumul, ser.

De fiecare dată când Suggs îi vorbea, ducea dorul topoarelor ei. Asha dansa dansul degetelor la fel de bine ca orice bărbat de pe insule şi avea zece degete pentru a o dovedi. *Dacă aş putea dansa şi cu el.* Unii bărbaţi aveau chipuri care cereau o barbă. Chipul lui Ser Clayton cerea un topor înfipt între ochi. Ea însă era lipsită de topoare aici, aşa încât lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să încerce să se îndepărteze. Iar asta nu făcea decât ca Ser Clayton s-o strângă şi mai tare, cu degetele înmănuşate afundându-se în braţul ei aidoma unor gheare din fier.

— Doamna te-a rugat să-i dai drumul, zise Aly Mormont.

Ar fi bine să-i dai ascultare, ser. Lady Asha nu este pentru rug.

— Va fi, insistă Suggs. Am găzduit-o prea mult printre noi pe adoratoarea asta de demoni.

Cu toate acestea slobozi braţul Ashei din strânsoare. Nimeni n-o provoca în mod inutil pe Ursoaică.

Acela fu momentul ales de Justin Massey pentru a interveni.

— Regele are alte planuri pentru prizoniera sa, rosti cu surâsul său natural.

Obrajii îi erau roşii de ger.

— Regele? Sau tu? pufni Suggs dispreţuitor. Plănuieşte cât vrei, Massey. Pe ea tot focul o va aştepta, pe ea şi tot sângele regelui ei. Femeia roşie obişnuia să spună că-n sângele regelui este putere. Putere care să-l mulţumească pe lordul nostru.

— Fie ca R'hllor să fie mulţumit cu cei patru pe care i-am trimis.

— Patru ţărănoi sărăntoci. O jertfă de cerşetori. Nişte amărâţi ca ăia nu vor opri niciodată ninsoarea. Ea ar putea.

— Şi dacă o ardeţi pe ea, dar ninsoarea tot nu se va opri? întrebă Ursoaica. Pe cine veţi arde după aceea? Pe mine?

Asha nu se mai putu abţine.

— De ce nu pe Ser Clayton? Poate că lui R'hllor îi va plăcea unul de-ai săi. Un credincios care-şi va cânta slăvirile în vreme ce flăcările-i ling mădularul.

Ser Justin râse, însă Suggs fu mai puţin amuzat.

— Chicoteşte cât vrei, Massey. Dacă ninsoarea continuă, vom vedea cine va mai râde atunci.

Privi către bărbaţii morţi de pe frigări, surâse şi se duse să li se alăture lui Ser Godry şi celorlalţi oameni ai reginei.

— Cavalerul meu apărător, îi spuse Asha lui Justin Massey. O merita, indiferent care i-ar fi fost motivele. Mulţumesc pentru că mi-ai sărit în ajutor, ser.

— Nu-ţi vei face prieteni printre oamenii reginei, zise Ursoaica. Ţi-ai pierdut încrederea în R'hllor cel roşu?

— Mi-am pierdut încrederea în mai mult decât atât, rosti Massey şi răsuflarea lui fu o ceaţă alburie în aer, însă mai cred în cină. Vă pot invita să vă alăturaţi mie, doamnă?

Aly Mormont clătină din cap.

— N-am poftă de mâncare.

— Nici eu, dar ar fi bine să mănânci ceva carne de cal, pentru că în curând vei regreta că n-ai făcut-o. Când am pornit de la Deepwood Motte, aveam opt sute de cai. Aseară erau numai şaizeci şi patru.

Asta n-o şocă. Aproape toţi armăsarii lor de luptă mari muriseră, inclusiv cei ai lui Massey. La fel ca majoritatea buiestraşilor. Până şi poneii celor din miazănoapte începuseră să se clatine din cauza lipsei de nutreţ. Dar pentru ce ar mai fi avut nevoie de cai? De acum Stannis nu mai mărşăluia nicăieri. Soarele, luna şi stelele dispăruseră de atâta vreme, încât Asha începuse să se întrebe dacă nu cumva le visase.

— Eu voi mânca.

Aly clătină din cap.

— Nu şi eu.

— Îngăduieşte-mi să mă îngrijesc atunci de Lady Asha, îi spuse Ser Justin. Îmi dau cuvântul că nu-i voi îngădui să evadeze.

Ursoaica îi dădu acceptul fără chef, surdă la tonul lui glumeţ. Se despărţiră acolo, Aly porni spre cortul ei, Asha şi Justin Massey spre conac. Nu era departe, însă troienele erau adânci, vântul bătea în rafale şi Asha îşi simţea picioarele ca pe nişte blocuri de gheaţă. Glezna o înjunghia la fiecare pas.

Deşi mic şi sărăcăcios, conacul era clădirea cea mai mare din sat, astfel încât lorzii şi căpitanii o rechiziţionaseră, în timp ce Stannis se instalase în turnul de veghe din piatră de pe malul lacului. Doi străjeri îi flancau uşa, rezemându-se în suliţe înalte. Unul dintre ei ridică faldul unsuros al uşii pentru Massey, iar Ser Justin o escortă pe Asha în căldura binecuvântată din interior.

Bănci şi mese improvizate din scânduri aşezate pe capre erau întinse de ambele părţi ale sălii, care putea adăposti

cincizeci de oameni… însă de două ori mai mulţi se înghesuiseră înăuntru. În mijlocul podelei din pământ bătătorit fusese săpat un şanţ pentru foc, iar în acoperişul de deasupra exista un şir de orificii pentru fum. Lupii stăteau de o parte a şanţului, iar cavalerii şi lorzii din miazăzi de cealaltă parte.

Cei din miazăzi arătau jalnic, gândi Asha – traşi la faţă şi cu obrajii scofâlciţi, unii palizi şi bolnavi, alţii cu feţe înroşite şi tăbăcite de vânt. Prin contrast, cei din miazănoapte păreau robuşti şi sănătoşi, bărbaţi voinici şi arămii, cu bărbi dese ca tufele, înveşmântaţi în blănuri şi fier. Poate că erau de asemenea înfriguraţi şi flămânzi, dar marşul fusese mai uşor pentru ei, cu poneii şi labele lor de urs.

Asha îşi scoase mănuşile din blană şi făcu o grimasă când strânse degetele. Durerea i se repezi în sus prin picioare, când tălpile pe jumătate îngheţate începură să se dezgheţe la căldură. Când fugiseră, fermierii lăsaseră în urmă o provizie mare de turbă, aşa încât aerul era înceţoşat de fum şi de izul bogat şi aspru al cărbunilor arşi. Femeia îşi atârnă mantia pe un cârlig de lângă uşă, după ce scutură zăpada care se prinsese de ea.

Ser Justin găsi locuri pe bancă şi aduse mâncare pentru amândoi – bere şi bucăţi de carne de cal, înnegrite de arsură la exterior şi roşii înăuntru. Asha bău un gât de bere şi se repezi la carne. Porţia era mai mică decât ultima pe care o mâncase, dar pântecele continua să-i ghiorţăie când simţise mirosul.

— Mulţumiri, ser, rosti ea cu sângele şi grăsimea curgându-i pe bărbie.

— Justin. Te rog!

Massey îşi tăie friptura în bucăţi şi luă una în vârful pumnalului.

Ceva mai departe la masa lor, Will Foxglove le povestea bărbaţilor din jur că Stannis îşi va relua marşul asupra Winterfellului peste trei zile. Auzise asta de la un rândaş care îngrijea caii regelui.

— Înălţimea Sa a văzut victorie în focurile lui, zise

Foxglove, o victorie care va fi cântată vreme de o mie de ani deopotrivă în castelele lorzilor şi colibele ţăranilor.

Justin Massey ridică ochii de la friptura sa.

— Numărul morţilor a ajuns aseară la optzeci. Scoase dintre dinţi o bucată de cartilaj şi o azvârli celui mai apropiat câine: Dacă pornim în marş, vom muri cu sutele.

— Vom muri cu miile, dacă rămânem aici, zise Ser Humfrey Clifton. Eu zic să-naintăm, ori să murim.

— Eu răspund: înaintăm *şi* murim. Iar dacă ajungem la Winterfell, ce vom face atunci? Cum îl cucerim? Jumătate din oamenii noştri sunt atât de slăbiţi, încât abia dacă mai pot pune un picior înaintea celuilalt. O să-i trimiţi să escaladeze ziduri? Să construiască turnuri de asediu?

— Ar trebui să rămânem aici până se-ndreaptă vremea, spuse Ser Ormund Wylde, un cavaler bătrân şi cadaveric, a cărui fire îi contrazicea numele.

Asha auzise că unii ostaşi pariau care dintre marii cavaleri şi lorzi va muri următorul, iar Ser Ormund se număra printre favoriţi. *Oare câte monede au fost puse pe numele meu?* se întrebă ea. *Poate că mai este timp să anulez un pariu.*

— Aici măcar avem un adăpost, insistă Wylde, iar în lacuri sunt peşti.

— Prea puţini peşti şi prea mulţi pescari, rosti mohorât Lordul Peasebury.

Mohorârea lui avea motive întemeiate; Ser Godry tocmai îi arsese oamenii şi chiar în sala aceasta erau unii care fuseseră auziţi spunând că Peasebury însuşi ştiuse cu siguranţă ce făceau, ba chiar că participase la ospeţele lor.

— Are dreptate, mormăi Ned Woods, unul dintre cercetaşii din Deepwood.

I se spunea Ned Cârnul, deoarece cu două ierni în urmă, degerăturile îl lăsaseră fără vârful nasului. Woods cunoştea Pădurea Lupilor mai bine decât oricare alt om în viaţă. Până şi lorzii cei mai mândri ai regelui învăţaseră să-l asculte când vorbea.

— Eu ştiu lacurile, urmă Ned. Aţi fost pe ele ca viermii pe-un stârv, cu sutele. Aţi tăiat atât de multe copci în

gheaţă, încât e de mirare că n-aţi căzut mai mulţi în apă. Pe lângă insulă sunt locuri care seamănă c-o bucată de brânză roasă de şoareci. Clătină din cap: Lacurile sunt terminate. Aţi scos toţi peştii din ele.

— Cu-atât mai multe motive pentru marş, insistă Humfrey Clifton. Dacă soarta noastră este moartea, să murim cu sabia-n mână.

Erau aceleaşi argumente din seara trecută, şi din seara dinaintea ei. *Înaintăm şi murim, stăm aici şi murim, ne retragem şi murim.*

— Tu n-ai decât să mori aşa cum vrei, Humfrey, zise Justin Massey. Eu unul aş prefera mai degrabă să trăiesc şi să mai văd o primăvară.

— Unii ar putea numi asta laşitate, replică Lordul Peasebury.

— Mai bine laş, decât canibal.

Chipul lui Peasebury se schimonosi brusc de furie.

— Fu…

— Moartea face parte din război, Justin. Pe uşa sălii intrase Ser Richard Horpe, cu părul negru umed de zăpada care se topea. Cei care mărşăluiesc alături de noi vor avea o parte din prada pe care o vom lua de la Bolton şi de la bastardul lui, şi o parte şi mai mare din glorie pentru că nu vor muri. Cei prea slabi ca să mărşăluiască trebuie să-şi poarte singuri de grijă. Aveţi însă cuvântul meu, vă vom trimite hrană odată ce vom cuceri Winterfellul.

— *Nu veţi cuceri Winterfellul!*

— Ba da, ba da, se auzi un croncănit de la masa înaltă, unde Arnolf Karstark stătea împreună cu fiul său Arthor şi trei nepoţi.

Lordul Arnolf se ridică, aidoma unui vultur care se înalţă de pe pradă. O mână plină de pete strânse umărul fiului său, ca să se sprijine.

— Îl vom cuceri pentru Ned şi pentru fiica lui. Da, şi pentru Tânărul Lup, care a fost ucis cu atâta cruzime. Eu şi cu ai mei vă vom arăta calea, dacă va fi nevoie. I-am spus aceleaşi lucruri şi Înălţimii Sale, regele. *Mărşăluim,*

am zis, şi ne vom scălda toţi în sângele Freyilor şi Boltonilor înainte ca luna să-şi poată termina drumul.

Bărbaţii începură să tropăie din picioare şi să lovească cu pumnii în tăbliile meselor. Asha observă că aproape toţi erau din miazănoapte. Dincolo de şanţul pentru foc, lorzii din miazăzi rămăseseră tăcuţi pe bănci.

Justin Massey aşteptă până ce tumultul se stinse, apoi rosti:

— Curajul îţi este admirabil, Lord Karstark, însă numai curajul nu va străpunge zidurile Winterfellului. Cum intenţionezi să cucereşti castelul, rogu-te? Cu bulgări de zăpadă?

— Vom tăia copaci, răspunse unul dintre nepoţii Lordului Arnolf, ca să avem berbeci cu care să spargem porţile.

— Şi veţi muri.

Un alt nepot se făcu auzit:

— Vom face scări şi vom escalada zidurile.

— Şi veţi muri.

Vorbi apoi Arthor Karstark, mezinul Lordului Arnolf:

— Vom ridica turnuri de asediu.

— Şi veţi muri, şi veţi muri, şi veţi muri. Ser Justin îşi dădu ochii peste cap: Zeilor atotputernici, voi, Karstarkii, sunteţi toţi nebuni?

— *Zei?* zise Richard Horpe. Nu ştii ce spui, Justin. Aici n-avem decât un singur zeu. Nu vorbi despre demoni în tovărăşia noastră. Doar Stăpânul Luminii ne poate salva acum. Nu eşti de-acord?

Îşi puse mâna pe garda spadei, parcă pentru a-şi sublinia cuvintele, însă ochii nu-i părăsiră nicio clipă faţa lui Justin Massey.

Ser Justin se ofili sub privirea aceea.

— Stăpânul Luminii, da. Credinţa mea este la fel de adâncă precum a ta, Richard, ştii doar.

— Curajul ţi-l pun la îndoială, Justin, nu credinţa. Ai predicat înfrângerea la fiecare pas al drumului de când am pornit de la Deepwood Motte. Nu pot să nu mă-ntreb de partea cui eşti de fapt.

Roşeaţa sui pe gâtul lui Massey.

— N-o să rămân aici ca să fiu insultat.

Îşi smulse mantia umedă de pe perete cu atâta putere, încât Asha o auzi rupându-se, apoi trecu pe lângă Horpe şi ieşi pe uşă. Un val de aer rece năvăli în sală, ridicând cenuşa din şanţul pentru foc şi înteţindu-i flăcările.

Repede a mai cedat, gândi Asha. *Cavalerul meu apărător făcut din seu.* Ser Justin era totuşi unul dintre puţinii care ar fi putut obiecta dacă oamenii reginei ar fi încercat s-o ardă pe rug. Aşa încât se sculă, îşi puse propria-i mantie şi-l urmă în viscol.

Se rătăci înainte să fi parcurs zece metri. Putea să vadă focul-far arzând în vârful turnului de veghe, o lumină portocalie înceţoşată plutind în văzduh, dar satul parcă nu mai exista în rest. Era singură într-o lume albă de nea şi tăcere, înaintând cu greu prin nămeţi ce-i ajungeau până la coapse.

— *Justin?* strigă ea.

Nu primi niciun răspuns. Undeva în stânga auzi un cal nechezând. *Sărmanul pare înspăimântat. Poate că ştie că el va fi cina de mâine.* Asha îşi strânse mai bine mantia în jurul trupului.

Reveni fără să-şi dea seama pe izlazul satului. Frigările din lemn de pin continuau să stea verticale, înnegrite şi pârjolite, dar încă neconsumate de foc. Lanţurile morţilor se răciseră de acum, dar continuau să ţină leşurile strâns în îmbrăţişarea lor de fier. Un corb era cocoţat pe unul şi trăgea de zdrenţele de carne arsă ce-i atârnau pe ţeasta carbonizată. Viscolul acoperise cenuşa de la baza rugului şi zăpada suise până la gleznele mortului. *Zeii vechi vor să-l îngroape,* gândi Asha. *Asta n-a fost lucrarea lor.*

— Uită-te bine şi-atent, fofoloanco, rosti glasul lui Clayton Suggs din spatele ei. După ce vei fi pusă la frigare, şi tu vei fi la fel de frumuşică. Ia zi, calmarii pot ţipa?

Zeu al taţilor mei, dacă mă poţi auzi din palatele tale de apă de sub valuri, dăruieşte-mi doar o singură toporişca pe care s-o pot azvârli. Zeul Înecat nu răspunse. Rareori o făcea. Ăsta era necazul cu zeii.

— L-ai văzut pe Ser Justin?

— Bufonul ăla? Ce vrei cu el, fofoloanco? Dacă ai nevoie s-o iei sub coadă, sunt mai bărbat decât Massey.

Iar fofoloancă? Era interesant că bărbaţii ca Suggs foloseau cuvântul acela pentru a le înjosi pe femei, deşi era singura parte pe care o preţuiau la o femeie. Iar Suggs era mai rău decât Liddle Mijlocilă. *Când rosteşte cuvântul, nu se-ncurcă.*

— Regele vostru îi scopeşte pe bărbaţi pentru siluire, îi reaminti ea.

Ser Clayton chicoti.

— Regele-i pe jumătate orb de la privitul în foc. Nu te teme însă, fofoloanco, n-o să te siluiesc. Ar fi nevoie să te-omor după aceea, şi mai curând te-aş vedea arzând.

Din nou calul acela.

— Ai auzit?

— Ce s-aud?

— Un cal. Ba nu, mai mulţi cai. Nu doar unul.

Întoarse capul şi ascultă cu atenţie. Ninsoarea transforma sunetele în chip neaşteptat. Era greu de spus din ce direcţie venise.

— Ce-i ăsta, un joc al calmarilor? N-aud… Suggs se strâmbă: Iad ticălos! Călăreţi!

Bâjbâi la brâu după sabie, cu mâinile stângace în mănuşile din blană şi piele şi în cele din urmă izbuti să-şi scoată spada lungă din teacă.

Călăreţii ajunseseră deja lângă ei.

Ieşiseră din viscol aidoma unei oşti de stafii, bărbaţi voinici pe cai scunzi, care păreau încă şi mai mari din cauza blănurilor voluminoase pe care le purtau. Aveau la şolduri săbii care-şi îngânau cântecul încetişor de oţel, zăngănind în teci. Asha zări o secure de război legată de şaua unuia, un ciocan de război pe spinarea altuia. Purtau de asemenea scuturi, dar erau atât de acoperite de zăpadă şi gheaţă, încât nu le putea desluşi blazoanele. În ciuda straturilor de lână, blană şi piele tăbăcită pe care le purta, Asha se simţea în pielea goală, stând locului acolo. *Un corn,* gândi ea. *Am nevoie de un corn ca să trezesc tabăra.*

— Fugi, fofoloancă proastă! răcni Ser Clayton. Fugi şi anunţă-l pe rege. Lordul Bolton ne-atacă.

Poate că Suggs nu era decât o brută, dar era cu siguranţă viteaz. Cu sabia în mână, înaintă în zăpadă, punându-se între călăreţi şi turnul regelui, al cărui far strălucea în spatele lui ca ochiul portocaliu al unui zeu străin.

— Cine-i acolo? Opriţi. *Opriţi!*

Primul călăreţ îşi struni calul lângă el. Înapoia lui era alţii, poate vreo douăzeci. Asha nu avusese timp să-i numere. Alte sute puteau fi acolo, în viscol, gonind iute în urma lor. Întreaga armie a lui Roose Bolton putea să-i atace, ascunsă în beznă şi volburile de ninsoare. Aceştia însă...

Sunt prea mulţi ca să fie cercetaşi şi prea puţini ca să fie o avangardă. Iar doi erau înveşmântaţi complet în negru. *Rondul de Noapte,* înţelese ea brusc.

— Cine sunteţi? îi întrebă.

— Prieteni, răspunse un glas pe jumătate familiar. V-am căutat la Winterfell, dar l-am găsit doar pe Umber Hrana Ciorilor bătând în tobe şi suflând în corni. Am avut nevoie de ceva timp să vă găsim.

Călăreţul sări din şa, îşi lăsă gluga pe spate şi făcu o plecăciune. Barba îi era atât de deasă şi atât de incrustată cu gheaţă, încât, pentru o clipă, Asha nu-l recunoscu. Apoi îşi aminti.

— *Tris?* spuse ea.

— Doamnă, îngenunche Tristifer Botley. Fecioara este de asemenea aici. Roggon, Grimtongue, Fingers, Rook... şase dintre noi, toţi cei în stare să călărească. Cromm a murit din cauza rănilor primite.

— Ce-i asta? întrebă Ser Clayton Suggs. Eşti unul de-ai ei? Cum de-ai scăpat din temniţele din Deepwood?

Tris se sculă şi-şi scutură zăpada de pe genunchi.

— Lui Sybelle Glover i s-a oferit o răscumpărare frumoasă pentru libertatea noastră şi a ales s-o accepte în numele regelui.

— Ce răscumpărare? Cine ar plăti bani frumoşi pentru

zoaiele mării?

— Eu am plătit, ser.

Cel care vorbise înainta acum, călare pe poneiul său. Era foarte înalt, foarte slab, cu picioare atât de lungi, încât era de mirare că tălpile nu i se târau pe pământ.

— Aveam nevoie de o escortă care să mă ducă în siguranţă până la rege şi Lady Sybelle avea nevoie de mai puţine guri de hrănit.

O eşarfă ascundea trăsăturile lunganului, dar pe vârful capului era cocoţată pălăria cea mai ciudată pe care Asha o văzuse de ultima dată când navigase la Tyrosh, un turn fără boruri dintr-o ţesătură moale, care semăna cu trei ţilindri puşi unul peste altul.

— Mi s-a dat de-nţeles că aici l-aş putea găsi pe Regele Stannis. Este foarte important să vorbesc de îndată cu el.

— Şi cine-n şapte iaduri duhnitoare eşti tu?

Lunganul lunecă cu graţie de pe ponei, îşi scoase pălăria neobişnuită şi făcu o plecăciune.

— Am onoarea de a fi Tycho Nestoris, umil slujbaş al Băncii de Fier din Braavos.

Dintre toate creaturile stranii care s-ar fi putut ivi din noapte, ultima la care s-ar fi aşteptat vreodată Asha Greyjoy ar fi fost un bancher braavos. Era prea absurd. Nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

— Curtea Regelui Stannis este în turnul de veghe. Sunt sigură că Ser Clayton va fi încântat să vă ducă la el.

— Ar fi foarte amabil din partea sa. Timpul este foarte preţios. Bancherul o privi cu ochi negri, şireţi: Dacă nu mă înşel, eşti Lady Asha din Casa Greyjoy.

— Da, sunt Asha din Casa Greyjoy. Opiniile diferă dacă sunt sau nu o lady.

Braavosul surâse.

— Ţi-am adus un dar. Făcu semn oamenilor dinapoia sa: Ne aşteptasem să găsim un rege la Winterfell, dar, vai, acelaşi viscol cuprinsese castelul. Sub zidurile sale l-am găsit pe Mors Umber cu o oaste de flăcăiandri, care aşteptau sosirea regelui. El ne-a dat asta.

O fată şi un moş, gândi Asha când cei doi fură trântiţi cu

brutalitate în zăpada din faţa ei. Fata tremura violent, în ciuda blănurilor în care era încotoşmănată. Dacă n-ar fi fost atât de speriată, ar fi putut să fi fost chiar drăguţă, deşi vârful nasului i se înnegrise de degerătură. Bătrânul… nimeni nu l-ar fi putut considera vreodată arătos. Asha văzuse sperietori mai grase decât el. Chipul îi era un craniu cu piele, iar părul alb ca osul şi murdar. Şi *duhnea.* Simpla lui vedere o îngreţoşa.

El ridică ochii.

— Surioară… Vezi? De data asta te-am recunoscut.

Asha simţi că i se opreşte inima în loc.

— *Theon?*

Buzele lui se traseră îndărăt în ceea ce ar fi putut fi un surâs. Nu mai avea jumătate din dinţi, iar jumătate din cei rămaşi îi erau sparţi şi ciobiţi.

— Theon, repetă el. Numele meu este Theon. Tu trebuie să ştii numele *tău.*

VICTARION

Marea era neagră şi luna argintie, când Flota de Fier se năpusti asupra prăzii sale.

O întrevăzuse în strâmtoarea dintre Insula Cedrilor şi dealurile neregulate ale ţinuturilor învecinate Astapori, exact aşa cum spusese preotul negru Moqorro.

— Ghiscari! răcni Longwater Pyke din gabie.

De la castelul proră, Victarion Greyjoy îi văzu pânza crescând. În scurt timp îi distinse vâslele ridicându-se şi coborând, şi siajul lung şi alb dinapoia ei strălucind sub razele lunii aidoma unei cicatrice peste mare.

Nu este o adevărată corabie de război, îşi dădu el seama. *O galeră de negoţ, dar una mare.* Avea să fie o cucerire minunată. Le semnală căpitanilor să înceapă urmărirea. Aveau să suie la bordul ei şi s-o cucerească.

Căpitanul galerei înţelesese de acum pericolul în care se afla. Schimbă cursul spre apus, îndreptându-se către Insula Cedrilor, sperând poate să se adăpostească în vreun golfuleţ ascuns ori să-şi atragă urmăritorii pe stâncile ascuţite de pe coasta de nord-est a insulei. Galera era însă încărcată şi grea, iar cei de pe Insulele de Fier aveau vântul în spate. *Jalea* şi *Victoria de Fier* tăiară calea fugarei, în vreme ce iutele *Coroi* şi agilul *Deget-dansator* îi blocară spatele. Nici chiar atunci căpitanul ghiscari nu-şi ridică stindardele. Până ce *Tânguirea* ajunse lângă pradă, scrijelindu-i babordul şi rupându-i vâslele, ambele corăbii se aflau atât de aproape de ruinele bântuite ale lui Ghozai, încât puteau auzi maimuţele flecărind când prima lumină a zorilor se revărsa peste piramidele sparte ale oraşului.

Trofeul lor se numea *Zorii ghiscari,* spuse căpitanul galerei când fu adus în lanţuri înaintea lui Victarion. Plecase din Noul Ghis, unde urma să se întoarcă prin Yunkai, după ce făcea negoţ în Meereen. Bărbatul nu vorbea niciunul dintre graiurile culte, ci doar o ghiscari

guturală, plină de mârâituri şi sâsâituri, una dintre cele mai hâde pe care le auzise vreodată Victarion Greyjoy. Moqorro tălmăci cuvintele căpitanului în Limba Comună a Westerosului. Căpitanul susţinea că războiul pentru Meereen fusese câştigat; regina dragonilor murise şi ghiscariul Hizdak conducea acum oraşul.

Victarion porunci să-i fie smulsă limba, fiindcă minţise. Daenerys Targaryen *nu* murise, îl asigură Moqorro; zeul său roşu R'hllor îi arătase chipul reginei în focurile lui sacre. Căpitanul nu putea tolera minciunile, astfel încât căpitanul ghiscari fu legat de mâini şi de picioare şi azvârlit peste bord, ca sacrificiu adus Zeului Înecat.

— Zeul tău roşu îşi va câştiga partea, îi promise lui Moqorro, dar mările sunt conduse de Zeul Înecat.

— Nu există alţi zei, decât R'hllor şi Celălalt, al cărui nume nu poate fi rostit.

Preotul vrăjitor era înveşmântat în negru sever, cu doar o urmă de firet auriu la guler, manşete şi poale. La bordul *Victoriei de Fier* nu existau ţesături roşii, dar nu se cuvenea ca Moqorro să poarte zdrenţele pătate de sare pe care le avusese când Popândăul îl pescuise din mare, aşa încât Victarion îi poruncise lui Tom Tidewood să-i coasă straie noi din ceea ce aveau la îndemână, ba chiar îi dăruise unele dintre tunicile sale în acest scop. Acelea erau negru şi aurii, întrucât blazonul Casei Greyjoy arăta un kraken de aur pe fond negru, iar stindardele şi velele corăbiilor lor erau la fel. Veşmintele stacojii şi carmin ale preoţilor roşii erau străine pentru oamenii de fier, însă Victarion sperase că însoţitorii săi l-ar putea accepta mai uşor pe Moqorro dacă purta culorile Greyjoy.

Sperase în van. Înveşmântat în negru din cap până-n picioare, cu o mască de flăcări roşii şi portocalii tatuată pe chip, preotul părea mai sinistru ca oricând. Echipajul îl ocolea când apărea pe punte şi oamenii scuipau dacă umbra lui cădea cumva peste ei. Până şi Popândăul, care-l pescuise pe preotul roşu din mare, stăruise pe lângă Victarion să-l dăruiască Zeului Înecat.

Dar Moqorro era familiarizat cu ţărmurile acestea

necunoscute în feluri neştiute pentru oamenii de fier, ca şi secretele dragonilor. *Ochi-de-Cioară are vrăjitori, de ce n-aş avea şi eu?* Vrăjitorul lui negru era mai puternic decât toţi cei trei ai lui Euron, chiar dacă i-ai fi aruncat într-o oală şi i-ai fi fiert la foc scăzut până nu mai rămânea decât unul. Poate că Păr Umed n-ar fi fost de acord, dar Aeron şi pioşeniile lui erau departe.

De aceea Victarion îşi strânse mâna arsă într-un pumn puternic şi spuse:

— *Zorii ghiscari* nu este un nume demn pentru Flota de Fier. Pentru tine, vrăjitorule, o voi reboteza *Urgia Zeului Roşu.*

Vrăjitorul îşi plecă fruntea.

— Să fie precum spune căpitanul.

Iar corăbiile Flotei de Fier redeveniră cincizeci şi patru.

În ziua următoare asupra lor se abătu o vijelie neaşteptată. Moqorro o prezisese şi pe aceea. Când furtuna trecu, descoperiră că trei corăbii dispăruseră. Victarion nu avea de unde să ştie dacă se scufundaseră, dacă eşuaseră pe ţărm sau dacă fuseseră abătute de la curs.

— Ele ştiu încotro ne îndreptăm, spuse el echipajului. Dacă mai plutesc, ne vom reîntâlni.

Căpitanul de fier nu avea timp să-i aştepte pe întârziaţi. Mireasa lui era înconjurată de duşmanii lui. *Cea mai frumoasă femeie din lume are nevoie urgentă de securea mea.*

În plus, Moqorro îl asigurase că cele trei corăbii nu se scufundaseră. În fiecare seară, preotul vrăjitor aprindea un foc pe castelul proră al *Victoriei de Fier* şi umbla în jurul flăcărilor, intonând rugi. Lumina focului făcea ca pielea neagră să-i strălucească aidoma onixului lustruit şi uneori Victarion putea să jure că văpăile tatuate pe chipul lui dansau de asemenea, răsucindu-se şi îndoindu-se, topindu-se una în alta, cu culorile schimbându-se la fiecare întoarcere a capului preotului.

— Preotul negru cheamă demonii asupra noastră, fusese auzit un vâslaş spunând.

Când cuvintele ajunseseră la urechile sale, Victarion poruncise ca bărbatul să fie biciuit până ce spatele îi fusese acoperit de sânge de la umeri până la fese. De aceea, atunci când Moqorro spuse:

— Mieii tăi rătăciţi vor reveni la turmă în largul Insulei Yaros, căpitanul replică:

— Roagă-te să fie aşa, preotule. Fiindcă altfel tu vei fi următorul care va gusta biciul.

Marea era albastră şi verde, iar soarele strălucea pe cerul azuriu şi senin când Flota de Fier făcu a doua captură, în apele de la miazănoapte şi apus de Astapor.

De data aceea fu barcazul myrishean *Porumbiţa,* care mergea spre Yunkai prin Noul Ghis, cu o încărcătură de covoare, vinuri verzui dulci şi dantelă myrisheană. Căpitanul ei avea un ochi-myrishean care făcea ca obiectele din depărtare să pară apropiate – două lentile din sticlă într-o serie de tuburi din alamă, isteţ meşteşugite astfel încât fiecare tub luneca în următorul, până ce ochiul nu era mai lung decât un pumnal. Victarion luă pentru sine comoara aceea. Reboteză barcazul *Sfrânciocul* şi decretă că echipajul va fi ţinut pentru răscumpărare. Ei nu erau nici sclavi, nici stăpâni de sclavi, ci myrisheni liberi şi mateloţi cu experienţă, iar asemenea oameni însemnau bani frumoşi. Deoarece plecase din Myr, *Porumbiţa* nu le aduse veşti noi despre Meereen sau Daenerys, ci doar ştiri vechi despre călăreţi dothraki văzuţi în lungul lui Rhoyne, despre marşul Companiei de Aur şi alte lucruri pe care Victarion le ştia deja.

— Ce vezi? îl întrebă el pe preotul negru în seara aceea, când Moqorro stătea lângă focul său. Ce ne aşteaptă mâine? Şi mai multă ploaie?

I se părea că văzduhul mirosea a ploaie.

— Ceruri sure şi vânturi puternice, răspunse Moqorro. Dar nu ploaie. Din spate vin tigri. În faţă te aşteaptă dragonul tău.

Dragonul tău. Lui Victarion îi plăcea cum suna.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, preotule.

— Căpitanul porunceşte şi eu mă supun, încuviinţă

Moqorro.

Echipajul îl numea de acum Văpaia Neagră, o poreclă care-i fusese dată de Steffar Bâlbâitul, care nu putea rosti „Moqorro”. Indiferent cum i-ar fi spus, preotul avea puteri adevărate.

— Linia coastei merge aici de la răsărit spre apus, îi zise el lui Victarion. Când se va înturna spre miazănoapte, vei mai da peste doi iepuroi. Din cei iuţi, cu multe picioare.

Şi aşa se şi petrecu. De data aceasta se dovediră a fi două galere, lungi, înguste şi rapide. Ralf Şchiopul le zări cel dintâi, dar galerele le lăsară rapid în urmă pe *Durerea* şi *Speranţa disperată,* astfel încât Victarion le trimise pe *Aripa-de-fier, Coroiul* şi *Degetul-dansator* să le prindă. Nu avea corăbii mai iuţi decât acestea trei. Urmărirea dură aproape toată ziua, dar până la urmă ambele galere fură supuse abordajului şi capturate, după încleştări scurte, dar brutale. Victarion descoperi că erau goale şi se îndreptau către Noul Ghis, ca să încarce provizii şi arme pentru legiunile de ghiscari ce-şi instalaseră tabăra în faţa Meereenului... şi ca să aducă legionari noi în război, pentru a-i înlocui pe cei morţi.

— Căzuţi în luptă? întrebă Victarion.

Echipajele galerelor îi spuseră că muriseră de o blestemată de pântecăraie, pe care o numeau iapa albă. Şi precum căpitanul *Zorilor ghiscari,* căpitanii galerelor repetară minciuna că Daenerys Targaryen murise.

— Sărutaţi-o din partea mea în orice iad aţi găsi-o, le zise Victarion.

Îşi ceru toporul şi le reteză capetele pe loc. După aceea le omorî şi echipajele, păstrându-i doar pe sclavii înlănţuiţi de vâsle. Le rupse el însuşi lanţurile şi le spuse că acum erau oameni liberi şi aveau privilegiul de a vâsli pentru Flota de Fier, o onoare la care visau toţi băieţii de pe Insulele de Fier.

— Regina dragonilor îi eliberează pe sclavi şi la fel fac şi eu, îi anunţă.

Reboteză galerele *Năluca* şi *Umbra.*

— Pentru că vreau ca ele să se întoarcă şi să-i hăituiască

pe yunkaii ăştia, îi spuse femeii oacheşe în noaptea aceea după ce-şi satisfăcu plăcerea cu ea; erau apropiaţi acum şi se apropiau pe zi ce trecea. Vom cădea asupra lor ca un trăsnet, mai spuse şi îi strânse sânul.

Se întrebă dacă aşa simţise şi fratele lui Aeron când îi vorbise Zeul Înecat. Aproape că putea să audă glasul zeului înălţându-se din adâncurile mării. *Mă vei sluji cu credinţă, căpitane,* păreau să spună valurile. *Pentru asta te-am zămislit.*

În acelaşi timp însă avea să-l hrănească şi pe zeul roşu, zeul lui Moqorro. Braţul pe care preotul îl vindecase arăta hidos, crăpat ca pielea de porc, de la cot până la vârfurile degetelor. Uneori, când Victarion închidea palma, pielea se despica şi fumega, dar braţul era mai puternic decât fusese vreodată.

— Doi zei sunt acum cu mine, îi spuse femeii oacheşe. Niciun duşman nu poate să rezista la doi zei.

Apoi o rostogoli pe spate şi o mai luă o dată.

Când stâncile Insulei Yaros apărură la babord, îşi găsi cele trei corăbii rătăcite aşteptându-l, exact aşa cum prezisese Moqorro. Victarion îi dărui preotului o brăţară de aur drept răsplată.

Acum trebuia să facă o alegere: să rişte trecerea prin strâmtoare ori să poarte Flota de Fier în jurul insulei? Amintirea Insulei Frumoase continua să bântuie memoria căpitanului. Stannis Baratheon atacase Flota de Fier simultan din miazănoapte şi din miazăzi, pe când era prinsă în canalul dintre insulă şi continent, iar Victarion suferise înfrângerea sa cea mai teribilă. Pe de altă parte, ocolirea Insulei Yaros l-ar fi costat zile preţioase. Deoarece Yunkaiul era atât de aproape, negoţul prin strâmtoare era probabil intens, dar nu se aştepta să întâlnească corăbii ale Yunkaiului până nu se apropiau mai mult de Meereen.

Ce ar fi făcut Ochi-de-Cioară? Se gândi la asta o vreme, apoi le semnală căpitanilor:

— Trecem prin strâmtoare.

Alte trei corăbii fură cucerite înainte ca Yaros să se micşoreze în urma lor. Un galion lat căzu în mâinile

Popândăului şi ale *Durerii,* iar o galeră de negoţ fu prinsă de Manfryd Merlyn care conducea *Eretele.* Calele le erau ticsite cu bunuri, vinuri, mătăsuri şi mirodenii, esenţe rare de lemn şi arome încă şi mai rare, însă corăbiile în sine erau adevăratele trofee. Mai târziu în decursul aceleiaşi zile, un ketch pescăresc fu capturat de *Şapte cranii* şi de *Blestemul sclavului.* Era o ambarcaţiune mică, înceată şi murdară, care abia dacă merita efortul abordării. Victarion fu nemulţumit să audă că fuseseră necesare două corăbii pentru a-i opri pe pescari, dar de pe buzele lor auzi despre întoarcerea dragonului negru.

— Regina de argint a plecat, îi spuse căpitanul ketchului. A fugit pe dragonul ei, dincolo de Marea Dothraki.

— Unde-i această Mare Dothraki? întrebă el. Voi naviga cu Flota de Fier peste ea şi-o voi găsi pe regină oriunde s-ar afla.

Pescarul hohoti zgomotos.

— Asta chiar c-ar merita să fie văzut. Marea Dothraki este făcută din iarbă, prostule!

N-ar fi trebuit să fi spus cuvântul acela. Victarion îl prinse de gât cu mâna lui arsă şi-l ridică cu totul în aer. Izbindu-l cu spinarea de catarg, îl strânse până ce chipul yunkaiului deveni la fel de negru ca degetele ce-i săpau în carne. Bărbatul lovi din picioare şi se zvârcoli o vreme, încercând zadarnic să se elibereze din prinsoarea căpitanului.

— Nimeni nu-l numeşte prost pe Victarion Greyjoy şi după aceea mai trăieşte pentru a se lăuda cu asta.

Când descleştă degetele, trupul inert căzu pe punte. Longwater Pyke şi Tom Tidewood îl aruncară peste parmaclâc, încă o jertfă pentru Zeul Înecat.

— Zeul tău Înecat este un demon, spuse după aceea preotul negru Moqorro. El nu-i decât un sclav al Celuilalt, zeul întunecat al cărui nume nu trebuie rostit.

— Ai grijă, preotule, îl avertiză Victarion. La bordul acestei corăbii sunt oameni cu frică de zei, care ţi-ar smulge limba din gură pentru că rosteşti asemenea

blasfemii. Zeul tău roşu îşi va primi partea, ţi-o jur. Cuvântul meu este de fier. Întreabă-l pe oricare dintre oamenii mei.

Preotul negru plecă fruntea.

— Nu este nevoie. Stăpânul Luminii mi-a arătat cât preţuieşti, lordule căpitan. În fiecare seară, întrezăresc în focurile mele gloria care te aşteaptă.

Cuvintele vrăjitorului îl încântau nespus pe Victarion Greyjoy, aşa cum îi mărturisi femeii oacheşe în aceeaşi noapte:

— Fratele meu Balon a fost un om măreţ, zise el, dar eu voi face ceea ce el n-a reuşit. Insulele de Fier vor fi iarăşi libere şi Vechea Rânduială va reveni. Nici Dagon n-a putut face asta.

Aproape o sută de ani trecuseră de când Dagon Greyjoy stătuse în tronul de la Stânca Mării, dar oamenii de fier încă mai povesteau despre incursiunile şi bătăliile sale. În vremea lui Dagon, Tronul de Fier fusese ocupat de un rege slab, cu ochii urduroşi fixaţi peste Marea Îngustă, unde bastarzii şi surghiuniţii urzeau rebeliuni. Aşa că Lordul Dagon plecase de la Pyke pentru a cuceri Marea Apusului.

— El a atacat leul în vizuina sa şi a înnodat coada lupului străvechi, dar nici chiar Dagon n-a putut înfrânge dragonii. Însă acum voi face ca dragonii reginei să fie ai mei. Ea îmi va împărţi patul şi-mi va zămisli mulţi fii puternici.

În noaptea aceea numărul corăbiilor din Flota de Fier ajunse la şaizeci.

Velele ciudate se înmulţiră la nord de Yaros. Acum se aflau foarte aproape de Yunkai, iar coasta dintre Oraşul Galben şi Meereen avea să forfotească de corăbii negustoreşti şi de aprovizionare, astfel încât Victarion duse Flota de Fier în apele mai adânci, de unde nu se zărea uscatul. Chiar şi acolo întâlneau alte ambarcaţiuni.

— Să nu lăsaţi niciuna să scape ca să ne poată avertiza duşmanii, ordonă căpitanul de fier.

Niciuna nu scăpă.

Marea era verde şi cerul cenuşiu în dimineaţa în care

Durerea, Târfa războinică şi *Victoria de Fier* a lui Victarion capturară galera de sclavi din Yunkai în apele din nordul Oraşului Galben. În calele ei se aflau douăzeci de băieţi parfumaţi şi optzeci de fete menite caselor de plăceri din Lys. Echipajul ei nu se gândise niciodată că ar putea întâlni pericolul atât de aproape de apele lor teritoriale şi oamenii de fier nu întâmpinaseră greutăţi în a o captura. Galera se numea *Fecioara doritoare.*

Victarion îi trecu pe sclavi prin sabie, apoi îşi trimise oamenii sub punţi să scoată lanţurile vâslaşilor.

— De acum vâsliţi pentru mine. Vâsliţi cu putere şi veţi prospera.

Pe fete le împărţi printre căpitanii săi.

— Lysenii ar fi făcut târfe din voi, le spuse, dar noi v-am salvat. Acum trebuie să slujiţi un singur om, nu mai mulţi. Cele care-i vor mulţumi pe căpitanii lor pot fi luate ca neveste de sare, o poziţie foarte onorabilă.

Pe băieţii parfumaţi îi înfăşură în lanţuri şi-i aruncă în mare. Erau creaturi nefireşti, iar corabia mirosi mai bine după ce fu purificată de prezenţa lor.

Pentru sine, Victarion luă cele mai atrăgătoare şapte fete. Una avea părul roşu-auriu şi pistrui pe sâni. Una se rădea peste tot. Una avea părul castaniu şi ochii castanii, şi era sfioasă ca un şoricel. Una avea sânii cei mai mari pe care-i văzuse vreodată. A cincea era mititică şi avea păr negru, drept, şi piele aurie. Ochii ei erau de culoarea chihlimbarului. A şasea era albă ca laptele, cu inele de aur prin sfârcuri şi buzele de jos, a şaptea era neagră precum cerneala unei sepii. Stăpânii de sclavi din Yunkai le învăţaseră în calea celor şapte suspine, dar nu de aceea le dorise Victarion. Femeia lui oacheşă îi ajungea pentru a-şi satisface poftele, până ce putea ajunge la Meereen, unde să-şi revendice regina. Niciun bărbat nu are nevoie de lumânări când îl aşteaptă soarele.

Reboteză galera *Zbieretul stăpânului de sclavi.* Cu ea, corăbiile din Flota de Fier erau în număr de şaizeci şi una.

— Fiecare corabie pe care o capturăm ne face mai puternici, le spuse Victarion oamenilor săi de fier, dar de

aici încolo va fi tot mai greu. Mâine sau poimâine, probabil că ne vom întâlni cu corăbii de război. Pătrundem în apele teritoriale ale Meereenului, unde ne aşteaptă flotele duşmanilor noştri. Vom întâlni ambarcaţiuni din toate cele trei Oraşe ale Stăpânilor de Sclavi, din Tolos şi Elyris şi Noul Ghis, ba chiar şi din Qarth.

Avu grijă să nu amintească de galerele verzi din Vechiul Volantis, care cu siguranţă navigau prin Golful Plângerii chiar acum.

— Stăpânii aceia de sclavi sunt jalnici. Aţi văzut cum fug din faţa noastră, aţi auzit cum chiţăie când îi trecem prin sabie. Douăzeci dintre ei valorează cât unul dintre voi, fiindcă numai noi suntem din fier. Nu uitaţi asta când vom vedea data viitoare pânzele unei corăbii cu sclavi. Nu fiţi miloşi şi nu vă aşteptaţi la milă. Ce nevoie avem noi de milă? Noi suntem oamenii de fier şi doi zei se îngrijesc de soarta noastră. Le vom captura corăbiile, le vom zdrobi speranţele şi le vom umple golful cu sânge.

Strigăte sonore îi întâmpinară cuvintele. Căpitanul le răspunse printr-o încuviinţare din cap, apoi, cu chip încruntat, ceru să fie aduse pe punte cele şapte fete pe care le oprise pentru sine, cele mai frumoase dintre toate cele de la bordul *Fecioarei doritoare.* Le sărută pe obraji şi le vorbi despre cinstea care le aştepta, deşi ele nu-i înţelegeau cuvintele. După aceea le sui în ketchul de pescuit pe care-l capturaseră, îl dezlegă de *Victoria de Fier* şi-i dădu foc.

— Cu darul acesta de nevinovăţie şi frumuseţe, îi slăvim pe ambii zei, proclamă el când corăbiile Flotei de Fier vâsliră pe lângă ketchul incendiat. Fie ca fetele acestea să fie renăscute în lumină, nepângărite de pasiune muritoare, sau fie ca ele să coboare în palatele de apă ale Zeului Înecat, pentru a benchetui şi dănţui şi râde până ce mările vor seca.

Spre sfârşit, înainte ca ketchul fumegând să fie înghiţit de mare, lui Victarion Greyjoy i se păru că ţipetele celor şapte dulci fecioare se preschimbaseră în cântece de veselie. Un vânt puternic se porni atunci, un vânt care le

umflă velele şi-i împinse către miazănoapte şi răsărit, apoi din nou către miazănoapte, spre Meereen şi piramidele sale din cărămizi multicolore. *Pe aripi de cântec zbor către tine, Daenerys,* gândi căpitanul de fier.

În noaptea aceea el scoase pentru prima dată cornul de dragon pe care Ochi-de-Cioară îl găsise în pustiurile fumegătoare ale întinsei Valyria. Era un obiect răsucit, lung de doi metri de la un capăt la celălalt, strălucind negru şi legat cu fâşii de aur roşu şi oţel valyrian negru. *Cornul iadului lui Euron.* Victarion îşi trecu palma peste el. Cornul era la fel de cald şi de neted precum coapsele femeii oacheşe, şi atât de strălucitor, încât în adâncurile sale îşi putea vedea propriile trăsături, deformate. Slove vrăjitoreşti ciudate fuseseră tăiate în benzile ce-l înfăşurau.

— Rune valyriene, spuse Moqorro.

Asta măcar ştiuse şi Victarion.

— Ce spun ele?

— Multe, şi mai multe. Preotul arătă o bandă de aur: Aici este numele cornului. *Eu sunt Lanţul-dragonilor,* scrie. L-ai auzit sunând vreodată?

— O dată.

Una dintre corciturile fratelui său suflase în cornul iadului la plebiscit, în Vechiul Wyk. Fusese un monstru de bărbat, uriaş şi cu ţeasta rasă, cu brăţări de aur, jad şi jais pe braţe, şi cu un şoim mare tatuat pe piept.

— Sunetul pe care l-a scos… ardea, cumva. De parcă oasele mi-ar fi fost pe foc, frigându-mi carnea dinlăuntru. Înscrisurile acelea au strălucit roşu ca para focului, apoi alb arzător, aproape orbitoare. Părea că sunetul nu se va sfârşi niciodată. Era ca un zbieret prelung. Ca o mie de ţipete, contopite în unul singur.

— Bărbatul care a suflat în corn… ce s-a-ntâmplat cu el?

— A murit. După aceea avea buzele băşicate. Pasărea lui sângera de asemenea. Căpitanul se izbi cu pumnul în piept: Şoimul de aici. Picura sânge din toate penele. Am auzit c-ar fi fost complet ars pe dinăuntru, dar se poate să nu fi fost decât o poveste născocită.

— O poveste adevărată.

Moqorro răsuci cornul iadului, examinând literele stranii ce se târau pe altă bandă din aur.

— Aici scrie: *Niciun muritor nu va sufla în mine şi va supravieţui.*

Victarion gândi cu amărăciune la trădările fraţilor. *Darurile lui Euron sunt întotdeauna otrăvite.*

— Ochi-de-Cioară a jurat că acest corn va înlănţui dragonii de voinţa mea. Dar cum mă va sluji, dacă preţul este moartea?

— Fratele tău n-a suflat el însuşi în corn. Nici tu nu trebuie s-o faci. Moqorro arătă banda din oţel: Uite-aici. *Sânge pentru foc, foc pentru sânge.* Nu contează cine suflă în corn. Dragonii vor veni la stăpânul cornului. Tu trebuie să *revendici* cornul. Cu sânge.

FETIŢA CEA URÂTĂ

Unsprezece slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri se adunară în noaptea aceea sub templu, mai mulţi decât văzuse ea vreodată în acelaşi timp. Doar tânărul lord şi grăsanul intraseră prin uşa din faţă; ceilalţi sosiseră pe căi secrete ori tunele şi pasaje ascunse. Toţi purtau mantiile negru cu alb, dar după ce se aşezară îşi lăsară glugile pe spate, pentru a arăta chipurile pe care aleseseră să le poarte în ziua aceea. Jilţurile lor înalte erau sculptate din abanos şi copacul inimii, ca uşile templului de deasupra. Jilţurile din abanos aveau pe spate chipuri din copacul inimii, cele din copacul inimii purtau chipuri sculptate în abanos.

Una dintre celelalte servitoare stătea în partea opusă a încăperii, cu un clondir de vin roşu-închis. Ea avea apa. Ori de câte ori unul dintre slujitorii zeului dorea să bea, ridica ochii sau îndoia un deget şi una dintre ele sau ambele veneau şi-i umpleau cupa. Dar în cea mai mare parte stătură în picioare, aşteptând priviri care nu sosiră niciodată. *Sunt cioplită din piatră,* îşi reaminti ea. *Sunt o statuie, ca Lorzii Mării ce stăteau în lungul Canalului Eroilor.* Apa era grea, dar braţele ei erau puternice.

Preoţii foloseau graiul braavos, deşi la un moment dat, preţ de câteva minute, cei trei discutară înfocat în valyriana cultă. Fata înţelese cuvintele, în majoritate, dar ei vorbeau cu glasuri încete şi nu-i putu auzi întotdeauna.

— Îl cunosc pe bărbatul acesta, îl auzi ea pe un preot cu chipul victimei unei molime.

— Îl cunosc pe bărbatul acesta, repetă grăsanul pe când ea îi turna în cupă.

Însă chipeşul spuse:

— Îi voi da acestui bărbat darul, nu îl cunosc.

Mai târziu, saşiul spuse acelaşi lucru, despre altcineva.

După trei ore de vin şi de vorbe, preoţii plecară… toţi,

mai puţin omul blajin, orfelina şi cel care purta pe chip semnele molimei. Obrajii îi erau acoperiţi de furuncule ce supurau, iar părul îi căzuse. Sânge îi lăcrima dintr-o nară şi se închegase la colţurile ambilor ochi.

— Fratele nostru doreşte să vorbească cu tine, copilă, spuse omul blajin. Aşază-te, dacă doreşti.

Ea se aşeză într-un scaun din copacul inimii cu chip de abanos. Furunculele însângerate n-o speriau. Fusese de prea multă vreme în Casa în Negru şi Alb ca să se teamă de un chip fals.

— Cine eşti? o întrebă faţă-de-molimă când rămaseră singuri.

— Nimeni.

— Nu este chiar aşa. Eşti Arya din Casa Stark, care-şi muşcă buza şi nu poate spune o minciună.

— Am fost. Acum nu mai sunt.

— De ce te afli aici, mincinoaso?

— Ca să slujesc. Ca să învăţ. Ca să-mi schimb chipul.

— Mai întâi, schimbă-ţi inima. Darul Zeului cu Multe Chipuri nu este o jucărie pentru copii. Tu vrei să ucizi pentru propriile-ţi ţeluri, pentru propriile-ţi plăceri. Negi asta?

Ea îşi muşcă limba.

— O…

El o pălmui.

Lovitura îi ustură obrazul stâng, dar ea ştiu că o meritase.

— Mulţumesc.

Suficiente palme şi poate că s-ar fi oprit să-şi mai mestece buza. *Arya* făcea asta, nu lupoaica nopţii.

— O neg.

— Minţi. Pot să văd adevărul în ochii tăi. Ai ochii unui lup şi-ţi place sângele.

Ser Gregor, nu putu ea să nu se gândească. *Dunsen, Raff cel Dulce. Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei.* Dacă ar fi vorbit, ar fi trebuit să mintă, iar el ar fi ştiut. Rămase tăcută.

— Mi-au spus c-ai fost Cat, o pisică. Bântuiai prin

fundături mirosind a peşte, vânzând moluşte şi midii pentru câţiva bănuţi. O viaţă măruntă, foarte potrivită pentru o făptură măruntă ca tine. Cere, şi-ţi poate fi redată. Împinge-ţi căruciorul, strigă-ţi moluştele, fii fericită. Inima ta este prea moale ca să fii una dintre noi.

Vrea să mă alunge.

— Nu am inimă. Am doar o gaură. Am omorât mulţi oameni. Te-aş fi putut omorî pe tine, dacă aş fi vrut.

— Ar fi avut gust dulce pentru tine?

Ea nu ştiu răspunsul corect.

— Poate.

— Atunci nu aparţii locului ăstuia. În casa aceasta moartea nu este dulce. Noi nu suntem nici războinici, nici soldaţi, nici fanfaroni care merg legănat cu pieptul umflat de mândrie. Noi nu omorâm pentru a sluji vreunui lord, pentru a ne burduşi pungile, pentru a ne mângâia trufia. Noi nu dăm niciodată darul pentru a ne face plăcere nouă înşine. Şi nici nu-i alegem pe aceia pe care-i omorâm. Noi nu suntem decât slujitorii Zeului cu Multe Chipuri.

— *Valar dohaeris.*

Toţi oamenii trebuie să slujească.

— Cunoşti cuvintele, dar eşti prea mândră ca să slujeşti. Un servitor trebuie să fie umil şi supus.

— Mă supun. Pot fi mai umilă decât oricine.

Cuvintele acelea îl făcură pe bărbat să chicotească.

— Sunt sigur că vei fi însăşi zeiţa umilinţei. Dar poţi plăti preţul?

— Care preţ?

— Preţul eşti tu. Preţul este tot ceea ce ai şi tot ce speri să ai vreodată. Noi ţi-am luat ochii şi ţi i-am dat înapoi. Îţi vom lua după aceea urechile şi vei umbla în tăcere. Ne vei da picioarele şi te vei târî. Nu vei fi fiica nimănui, soaţa nimănui, mama nimănui. Numele tău va fi o minciună şi nici chiar chipul pe care-l porţi nu va fi al tău.

Ea aproape că-şi muşcă din nou buza, dar de data aceasta îşi dădu seama şi se opri. *Chipul meu este un iaz întunecat, care ascunde tot, care nu arata nimic.* Se gândi la toate numele pe care le purtase: Arry, Nevăstuica,

Hulubiţa, Cat a Canalelor. Se gândi la fata prostuţă din Winterfell numită Arya Faţă-de-Cal. Numele nu contau.

— Pot să plătesc preţul. Dă-mi un chip.

— Chipurile trebuie meritate.

— Spune-mi în ce fel.

— Să dai unui anumit om un anumit dar. Poţi să faci asta?

— Care om?

— Nimeni cunoscut ţie.

— Nu cunosc mulţi oameni.

— El este un necunoscut. Nimeni pe care să-l iubeşti, nimeni pe care să-l urăşti, nimeni pe care să-l fi cunoscut vreodată. O să-l omori?

— Da.

— Atunci mâine vei fi din nou Cat a Canalelor. Poartă faţa aceea, priveşte, supune-te. Şi vom vedea dacă meriţi cu adevărat să-l slujeşti pe Cel cu Multe Chipuri.

Aşa se face că a doua zi ea reveni la Brusco şi fiicele sale în casa de pe canal. Ochii lui Brusco se lărgiră când o văzu, iar Brea icni scurt.

— *Valar morghulis,* rosti Cat în loc de salut.

— *Valar dohaeris,* răspunse Brusco.

După aceea fu ca şi cum ea nu fusese niciodată plecată. Mai târziu, în cursul aceleiaşi dimineţi, pe când îşi împingea căruciorul pe caldarâmul străzilor ce dădeau spre Portul Violet, îl văzu pentru prima dată pe bărbatul pe care trebuia să-l ucidă. Era un bătrân, trecut binişor de cincizeci de ani. *A trăit prea mult,* încercă ea să-şi spună. *De ce ar trebui să aibă atât de mulţi ani, când tatăl meu a avut atât de puţini?* Dar Cat a Canalelor nu avea tată, aşa că-şi păstră gândul pentru ea.

— *Scoici, moluşte şi stridii,* strigă Cat când el o depăşi, *creveţi, homari şi midii verzi grase.*

Ba chiar îi zâmbi bătrânului. Uneori un zâmbet era suficient pentru a-i face să se oprească şi să cumpere. Bătrânul nu-i răspunse la surâs. Se strâmbă şi trecu mai departe, plescăind printr-o baltă. Apa împroşcată udă picioarele fetei.

Este lipsit de curtenie, se gândi privindu-l cum se îndepărta. *Chipul îi este dur şi rău.* Nasul bătrânului era îngust şi ascuţit la vârf, buzele subţiri, ochii mici şi apropiaţi. Părul i se înspicase, dar barbişonul mic şi ascuţit din vârful bărbiei era tot negru. Cat se gândi că probabil îl cănea şi se întrebă de ce nu-şi vopsea şi părul. Un umăr îi era mai ridicat decât celălalt, astfel încât părea strâmb.

— Este un om rău, anunţă ea în seara aceea când reveni în Casa în Negru şi Alb. Buzele îi sunt crude, ochii sunt răi şi are bărbuţă de ticălos.

Omul blajin chicoti.

— Este un om ca oricare altul, în care există atât lumină, cât şi întuneric. Nu tu eşti cea care să-l judece.

Asta o făcu să se gândească.

— Zeii l-au judecat?

— Unii zei, poate. Care altul este rolul zeilor, dacă nu să-i judece pe oameni? Zeul cu Multe Chipuri nu cântăreşte însă sufletele oamenilor. El îşi dă darul oamenilor celor mai buni, tot aşa cum îl dă oamenilor celor mai răi. Altfel binele ar trăi de-a pururi.

Mâinile bătrânului erau cele mai neplăcute, decise Cat a doua zi, privindu-l din spatele căruciorului. Avea degete lungi şi osoase, mereu în mişcare, când scărpinând barba, când trăgând de o ureche, când răpăind pe o masă, mişcându-se, mişcându-se, mişcându-se. *Are mâini ca doi păianjeni albi.* Cu cât le privea mai mult, cu atât ajunse să le urască.

— Îşi mişcă mâinile prea mult, le spuse celor din templu. Este probabil plin de teamă. Darul îi va aduce pace.

— Darul aduce pace tuturor oamenilor.

— Când îl voi ucide, mă va privi în ochi şi-mi va mulţumi.

— Dacă o va face, va însemna că ai dat greş. Cel mai bine ar fi să nu te observe.

Bătrânul era un soi de negustor, decise Cat după ce-l urmări câteva zile. Negoţul lui era legat cumva de mare, deşi nu-l văzuse niciodată punând piciorul pe o corabie. Îşi petrecea ziua stând într-un local de supe din apropierea Portului Violet, cu o ceaşcă de fiertură de ceapă răcindu-i-

se lângă cot, în timp ce examina hârtii, îşi aplica sigiliul în ceară şi vorbea pe ton ascuţit cu un şir de căpitani, proprietari de corăbii şi alţi negustori, dintre care niciunul nu părea să-l placă prea mult.

Cu toate acestea îi aduceau bani: pungi de piele durdulii cu aur, argint şi monedele pătrate din fier din Braavos. Bătrânul le număra cu atenţie, sorta monedele şi le punea pe cele la fel în fişicuri odonate. Nu se uita niciodată la ele, ci se mulţumea să le muşte, întotdeauna cu partea stângă a gurii, unde mai avea încă toţi dinţii. La răstimpuri, învârtea câte una pe masă şi asculta sunetul pe care-l scotea, când se oprea zăngănind.

Iar după ce toate monedele fuseseră numărate şi muşcate, bătrânul mâzgălea pe un pergament, îl însemna cu sigiliul său şi-l dădea căpitanului. Alteori însă clătina din cap şi împingea monedele înapoi peste masă. Ori de câte ori făcea asta, celălalt se înroşea la faţă şi se înfuria sau pălea şi arăta speriat.

Cat nu înţelegea.

— Ei îl plătesc cu aur şi argint, dar el le dă numai înscrisuri. Sunt proşti?

— Câţiva, poate. Majoritatea sunt pur şi simplu precauţi. Unii se gândesc să-l păcălească. Nu este însă un bărbat pe care să-l înşeli cu uşurinţă.

— Totuşi *ce* le vinde?

— Le scrie fiecăruia câte un legământ. Dacă navele li se scufundă într-o furtună ori sunt capturate de piraţi, el promite să le plătească valoarea corăbiei şi a întregii ei încărcături.

— Este un fel de rămăşag?

— Da, într-un fel. Un rămăşag pe care toţi căpitanii speră să-l piardă.

— Dar dacă ei câştigă…

— … îşi pierd corăbiile, adesea chiar şi vieţile. Mările sunt primejdioase şi cel mai rău este toamna. Nu încape îndoială că mulţi căpitani care s-au scufundat într-o furtună au avut o mică mulţumire gândindu-se la legământul lor din Braavos, ştiind că văduva şi orfanii lor

nu vor rămâne pe drumuri. Un zâmbet trist îi atinse buzele: Însă una este să scrii un asemenea legământ, şi alta să-l respecţi.

Cat înţelese. *Unul dintre ei îl urăşte. Unul dintre ei a venit în Casa în Negru şi Alb şi s-a rugat zeului să-l ia.* Se întrebă cine fusese, însă bărbatul blând nu vru să-i spună.

— Nu trebuie să-ţi bagi nasul în astfel de lucruri, îi zise. Cine eşti tu?

— Nimeni.

— Nimeni nu pune întrebări. Îi prinse mâinile: Dacă nu poţi să faci asta, ajunge doar s-o spui. Nu este nicio ruşine. Unii sunt făcuţi să-l slujească pe Zeul cu Multe Chipuri, iar alţii nu. Rosteşte cuvântul şi voi ridica sarcina aceasta de pe umerii tăi.

— O voi face. Am spus că o voi face. O voi face.

Dar *cum?* Asta era mai greu.

El avea gărzi. Doi bărbaţi – unul înalt şi subţire, celălalt scund şi gros. Îl însoţeau peste tot, de când ieşea din casă dimineaţa până când se întorcea seara. Aveau grijă ca nimeni să nu se apropie de bătrân fără acordul său. O dată un beţiv aproape că se împletici în el, pe când se întorcea acasă de la localul de supe, dar cel înalt păşise între ei şi-l îmbrâncise cu putere pe bărbat, trântindu-l la pământ. La localul de supe, cel scund gusta întotdeauna primul din fiertura de ceapă.

Bătrânul aştepta până ce supa se răcea înainte de a lua o sorbitură, timp suficient ca să se asigure că gărzile sale nu păţiseră nimic.

— Se teme, înţelese ea, sau ştie că cineva vrea să-l omoare.

— Nu ştie, spuse omul blajin, dar bănuieşte.

— Gărzile îl însoţesc chiar şi când iese la privată, zise ea, dar nu şi invers. Cel înalt este mai iute. O să aştept până iese la privată, o să intru în local şi-o să-l înjunghii pe bătrân în ochi.

— Şi celălalt paznic al lui?

— Este încet şi prost. Îl pot omorî şi pe el.

— Eşti cumva un măcelar de pe câmpul de bătălie, care-i

hăcuieşte pe toţi cei care-i stau în cale?

— Nu.

— Sper să nu fii aşa. Eşti un slujitor al Zeului cu Multe Chipuri şi cei care-l slujesc pe Cel cu Multe Chipuri oferă darul acesta numai celor care au fost însemnaţi şi aleşi.

Ea înţelese. *Ucide-l. Ucide-l doar pe el.*

Avu nevoie de alte trei zile de urmărire înainte de a găsi calea şi de încă o zi de exersare cu stiletul. Roggo cel Roşu o învăţase cum să-l folosească, dar Cat nu mai spintecase o pungă încă dinainte ca ei să-i fi luat ochii. Dorea să se asigure că mai ştia cum s-o facă. *Lin şi iute, aşa se face, fără bâjbâieli,* îşi spuse şi lunecă tăişul cel mic afară din mânecă, din nou şi din nou şi din nou. Când fu mulţumită că nu uitase cum să facă, ascuţi oţelul pe o tocilă până ce lama sclipi argintiu-albăstrui în lumina lumânărilor. Cealaltă parte era mai dificilă, însă orfelina era acolo ca s-o ajute.

— Mâine îi voi da omului darul, anunţă ea la micul dejun.

— Cel cu Multe Chipuri va fi încântat. Omul blajin se sculă: Cat a Canalelor este cunoscută de mulţi. Dacă va fi văzută făcând isprava asta, s-ar putea să abată necazuri asupra lui Brusco şi a fetelor sale. Este timpul să ai alt chip.

Fata nu zâmbi, dar pe dinăuntru era încântată. O pierduse pe Cat o dată, şi o jelise. Nu voia s-o piardă din nou.

— Cum voi arăta?

— Urâtă. Femeile îşi vor feri privirea când te vor vedea. Copiii se vor holba şi te vor arăta cu degetul. Bărbaţii puternici te vor compătimi, iar unii vor vărsa poate o lacrimă. Niciunul dintre cei care te vor vedea nu te va uita prea repede. Vino.

Omul blajin luă felinarul de fier din cârlig şi o conduse pe lângă bazinul negru şi nemişcat şi rândurile de zei întunecaţi şi tăcuţi, spre treptele din partea din spate a templului. Orfelina îi urmă, pe când coborau. Nimeni nu vorbi. Singurele sunete erau târşâiturile uşoare ale

papucilor pe scară. După optsprezece trepte ajunseră la cripte, unde cinci pasaje boltite se răsfirau ca degetele unei mâini. Acolo, jos, treptele erau mai înguste şi mai abrupte, dar fata alergase de o mie de ori în sus şi în jos pe ele astfel că nu o speriau. Alte douăzeci şi două de trepte şi ajunseră sub beci. Tunelele acestea erau strâmte şi întortocheate, găuri negre de viermi ce se răsuceau prin inima stâncii uriaşe. Un pasaj era închis de o uşă grea din fier. Preotul atârnă felinarul de un cârlig, strecură o mână sub mantie şi scoase o cheie meşteşugit împodobită.

Firişoare de păr i se zbârliră pe braţe. *Sanctuarul.* Urmau să coboare chiar şi mai mult, la nivelul al treilea, spre odăile secrete în care numai preoţii puteau pătrunde.

Cheia clicăi de trei ori, foarte încet, când omul blajin o răsuci în încuietoare. Uşa se deschise pe ţâţâni din fier bine unse, fără a scoate vreun sunet. Dincolo de ea se găseau încă şi mai multe trepte, săpate în piatră. Preotul luă din nou felinarul şi o conduse. Fata urmă lumina, numărând treptele în timp ce cobora. *Patru, cinci, şase, şapte.* Se trezi regretând că nu-şi adusese băţul. *Zece, unsprezece, doisprezece.* Ştia câte trepte erau între templu şi beci, între beci şi sub beci, ba numărase până şi treptele de pe scara îngustă şi răsucită care suia în spirală în mansardă şi treptele de pe scara abruptă din lemn care ducea la uşa acoperişului şi la pragul vântos de afară.

Scara aceasta îi era însă necunoscută şi de aceea periculoasă. *Douăzeci şi una, douăzeci şi două, douăzeci şi trei.* Cu fiecare treaptă, aerul părea să fie tot mai rece. Când ajunse cu numărătoarea la treizeci, ştiu că se aflau mai jos chiar decât canalele. *Treizeci şi trei, treizeci şi patru.* Cât de mult aveau să coboare?

Ajunsese la cincizeci şi patru, când treptele se sfârşiră înaintea altei uşi din fier. Aceasta nu era zăvorâtă. Omul blajin o împinse, deschizând-o, şi intră. Ea îl urmă, cu orfelina aproape atingând-o în spate. Paşii le răsunară în beznă. Omul blajin ridică felinarul şi-i deschise larg voletele. Lumina se revărsă peste zidurile din jur.

O mie de chipuri o priveau.

Atârnau pe pereţi, înaintea şi în spatele ei, sus şi jos, peste tot unde ar fi privit, peste tot unde s-ar fi întors. Văzu feţe bătrâne şi feţe tinere, feţe albe şi feţe smede, feţe netede şi feţe ridate, feţe cu pistrui şi feţe cu cicatrice, feţe frumoase şi feţe banale, bărbaţi şi femei, băieţi şi fete, ba chiar şi prunci, feţe zâmbitoare, feţe încruntate, feţe pline de lăcomie şi furie şi patimă, feţe spâne şi feţe împăroşate. *Măşti,* îşi spuse, *nu sunt decât nişte măşti,* dar chiar pe când gândea asta, ştia că nu era adevărat. Erau piei.

— Te sperie, copilo? întrebă omul blajin. Nu este târziu să ne părăseşti. Asta-i cu adevărat ceea ce doreşti?

Arya îşi muşcă buza. Nu ştia ce dorea. *Dacă plec, unde mă voi duce?* Ea spălase şi dezbrăcase o sută de cadavre, aşa că nu se speria de morţi. *Îi aduc aici şi le jupoaie feţele, şi ce dacă?* Ea era lupoaica nopţii şi nişte bucăţele de piele n-o puteau speria. *Glugi din piele, asta-i tot ce sunt, nu-mi pot face rău.*

— Fă-o, rosti ea.

Omul blajin o conduse prin odaie, traversând-o, pe lângă un şir de tunele care duceau în pasaje laterale. Lumina felinarului său le cercetă pe rând, pe toate. Un tunel avea pereţii placaţi cu oseminte omeneşti şi plafonul susţinut de pilaştri din ţeste. Altul se deschidea în trepte care coborau încă şi mai mult, răsucindu-se în umbre. *Câte beciuri sunt?* se întrebă ea. *Oare coboară aşa la nesfârşit?*

— Aşază-te, porunci preotul.

Ea se aşeză.

— Acum închide ochii, copilă.

Ea închise ochii.

— Te va durea, o preveni, dar durerea este preţul puterii. Să nu te clinteşti.

Nemişcată ca piatra, gândi ea. Stătu nemişcată. Tăietura fu rapidă, lama ascuţită. În mod firesc metalul ar fi trebuit să fi fost rece pe piele, dar i se păru cald. Putea simţi sângele curgându-i pe faţă, o perdea roşie unduitoare, căzând peste frunte şi obraji şi bărbie, şi înţelese de ce preotul îi ceruse să închidă ochii. Când îi

atinse buzele, gustul lui era sare şi aramă. Îl linse şi se cutremură.

— Adu-mi faţa, rosti omul blajin.

Orfelina nu răspunse, însă îi auzi papucii murmurând pe pardoseala din piatră.

— Bea asta, îi spuse el şi-i puse o cupă în mână.

Ea o goli dintr-o sorbitură. Lichidul era foarte acru, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. Acum o mie de ani, ea cunoscuse o fată care se dădea în vânt după prăjiturile cu lămâie. *Nu, aceea n-am fost eu, aceea a fost doar Arya.*

— Saltimbancii îşi schimbă chipul cu vicleşuguri, zicea omul blajin, iar vrăjitorii folosesc farmece, ţesând lumini şi umbre şi dorinţe pentru a crea iluzii care păcălesc ochiul. Vei învăţa artele acelea, dar ce facem noi aici este mai adânc. Înţelepţii pot vedea prin vicleşuguri, iar farmecele se destramă înaintea ochilor pătrunzători, însă chipul pe care-l vei căpăta va fi pe atât de adevărat şi de solid precum chipul cu care te-ai născut. Nu deschide ochii.

Degetele lui îi dădură părul pe spate.

— Stai nemişcată. O să te simţi ciudat. Poţi chiar să fii cuprinsă de ameţeli, dar nu trebuie să te clinteşti.

Urmară o smucitură şi un foşnet încet, când îi trase noua faţă peste cea veche. Pielea o frecă, uscată şi rigidă, peste frunte, dar când sângele ei o îmbibă, se înmuie şi deveni suplă. Obrajii i se încălziră, ca şi cum s-ar fi îmbujorat. Îşi putea simţi inima fremătând sub sân şi pentru un moment foarte lung nu putu răsufla. Mâini se închiseră în jurul gâtului ei, tari ca piatra, sugrumând-o. Propriile ei mâini ţâşniră în sus pentru a zgâria braţele atacatorului, dar acolo nu era nimeni. O frică teribilă o umplu şi auzi un zgomot, un sunet hidos de *trosnet,* însoţit de o durere orbitoare. Un chip pluti înaintea ei, gras, bărbos, brutal, cu gura deformată de furie. Îl auzi pe preot rostind:

— Respiră, copilă. Expiră frica. Leapădă umbrele. El este mort. Ea este moartă. Durerea ei a dispărut. *Respiră.*

Fata inspiră adânc, cutremurător, şi-şi dădu seama că era adevărat. Nimeni n-o sugruma, nimeni n-o lovea. Chiar

şi aşa însă mâna îi tremură când o ridică spre faţă. Solzi de sânge uscat se destrămară sub atingerea vârfurilor degetelor ei, negri sub lumina felinarului. Îşi pipăi obrajii, îşi atinse ochii, urmări conturul maxilarului.

— Chipul meu este tot la fel.

— Este oare? Eşti sigură?

Era sigură? Nu simţise nicio schimbare, dar poate că nu era ceva ce să poţi simţi. Îşi trecu o palmă peste faţă, de sus în jos, aşa cum îl văzuse o dată făcând pe Jaqen H'ghar, la Harrenhal. Când el făcuse aşa, toată faţa îi unduise şi se schimbase. Când o făcu ea, nu se întâmplă nimic.

— Îl simt la fel.

— Da, tu îl simţi la fel, spuse preotul. Dar nu arată la fel.

— Pentru alţi ochi, zise orfelina, nasul şi falca îţi sunt rupte. O parte a obrazului îţi este vârâtă înăuntru, acolo unde ţi-a fost zdrobit pometele, şi nu mai ai jumătate din dinţi.

Ea testă cu limba prin gură, dar nu găsi nici găuri, nici cioturi de dinţi. *Vrăjitorie,* îşi spuse. *Am un chip nou. Un chip hâd, spart.*

— Pentru o vreme s-ar putea să visezi urât, o avertiză omul blajin. Tatăl ei o bătea atât de des şi atât de brutal, încât n-a fost niciodată cu adevărat eliberată de durere, decât după ce a venit la noi.

— L-aţi omorât?

— Ea a cerut darul pentru sine, nu pentru tatăl ei.

Ar fi trebuit să-l fi omorât.

El îi citise probabil gândurile.

— Moartea a sosit pentru el în cele din urmă, aşa cum soseşte pentru toţi oamenii. Aşa cum trebuie să sosească pentru un om anume, mâine. Ridică felinarul: Aici am terminat.

Deocamdată. Pe când se întorceau către scară, i se păru că găvanele goale ale pieilor de pe pereţi o urmăreau. Pentru o clipă aproape că le putu vedea buzele mişcându-se, şoptindu-şi una celeilalte secrete întunecate în cuvinte prea slabe pentru a fi auzite.

Somnul nu sosi uşor în noaptea aceea. Încâlcită în pături, ea se răsuci pe o parte şi alta în odaia rece şi întunecată, dar vedea feţe în orice direcţie s-ar fi întors. *Ele nu au ochi, dar mă pot vedea.* Văzu chipul tatălui ei pe perete. Alături atârna cel al mamei, iar dedesubt cei trei fraţi ai ei, înşiruiţi. *Nu. Aceea a fost altă fată. Eu sunt nimeni şi singurii mei fraţi poartă mantii negre şi albe.* Acolo erau totuşi cântăreţul negru, şi grăjdarul pe care-l ucisese cu Acul, apoi scutierul cu coşuri din hanul de la răscruce, iar dincolo străjerul a cărui beregată o retezase pentru ca să poată ieşi din Harrenhal. Şi Gâdilătorul atârna pe perete, iar găurile negre care-i erau ochii clocoteau de răutate. Vederea lui îi reaminti senzaţia pumnalului în mâna ei, când i-l înfipsese în spinare, din nou şi din nou şi din nou.

Când sosi în cele din urmă în Braavos, ziua era cenuşie, întunecată şi noroasă. Fata sperase să fie ceaţă, dar zeii îi ignoraseră rugile, aşa cum fac atât de des zeii. Aerul era curat şi rece. Iar vântul muşca neplăcut. *O zi bună pentru o moarte,* gândi ea. Nechemată, rugăciunea îi veni pe buze. *Ser Gregor, Dunsen, Raff cel Dulce. Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei.* Murmură numele fără să scoată niciun sunet. În Casa în Negru şi Alb nu ştiai niciodată cine te poate asculta.

Criptele erau pline de straie vechi, veşminte ale celor care veniseră în Casa în Negru şi Alb pentru a bea pacea din bazinul templului. Acolo puteai găsi de toate, de la zdrenţe de cerşetori la mătăsuri şi catifele bogate. *O fată urâtă trebuie să se îmbrace în haine urâte,* decise ea, astfel încât alese o mantie cafenie pătată, destrămată la poale, o tunică verde şi mucegăită care mirosea a peşte şi o pereche de încălţări grele. În cele din urmă, îşi strecură stiletul în palmă.

Nu era nicio grabă, aşa că decise s-o ia pe drumul cel lung spre Portul Violet. Trecu podul spre Insula Zeilor. Cat a Canalelor vânduse moluşte şi stridii printre templele de acolo, de câte ori lui Talea, fiica lui Brusco, îi curgea sângele lunar şi o lua cu ea în pat. Aproape că se aşteptase

s-o vadă pe Talea vânzând acolo azi, poate în afara Vizuinii, unde toţi zeii mărunţi şi uitaţi aveau altarele lor mici şi părăsite, dar asta era o prostie. Ziua era prea friguroasă şi lui Talea nu-i plăcuse niciodată să se trezească atât de devreme. Statuii dinafară altarului Doamnei Înlăcrimate din Lys îi curgeau lacrimi argintii, când fetiţa cea urâtă trecu pe lângă ea. În Grădinile Gelenei se afla un copac poleit înalt de treizeci de metri, cu frunzele din argint bătut. Lumini de torţe străluceau în spatele ferestrelor cu vitralii din palatul din lemn al Stăpânului Armoniei, arătând cincizeci de soiuri de fluturi în toate culorile lor strălucitoare.

O dată, îşi aminti fata, Nevasta Marinarului o plimbase prin toate locurile şi-i povestise istorii despre zeii ciudaţi ai oraşului.

— Aceasta este casa Marelui Păstor. Trios cel cu trei capete are turnul acela cu trei foişoare. Primul cap îi devorează pe cei aflaţi pe patul morţii, iar renăscuţii ies din al treilea cap. Nu ştiu ce face cel din mijloc. Acelea sunt Pietrele Zeului Tăcut şi intrarea în Labirintul Zămislitorului-de-tipare. Preoţii Tiparului spun că doar cei care învaţă să-l străbată aşa cum se cuvine îşi vor găsi calea spre înţelepciune. Dincolo de ele, pe malul canalului, acela este templul lui Aquan Taurul Roşu. În fiecare a treisprezecea zi, preoţii lui taie gâtlejul unui viţel alb neprihănit şi oferă vase cu sânge cerşetorilor.

Astăzi se părea că nu era a treisprezecea zi; treptele Taurului Roşu erau pustii. Zeii fraţi Semosh şi Selloso visau în temple gemene pe maluri opuse ale Canalului Negru, legate printr-un pod săpat în piatră.

Fata trecu pe acolo şi coborî către ciocuri, apoi prin Portul Peticarului şi pe lângă turlele pe jumătate scufundate şi cupolele Oraşului Înecat.

Când ajunse acolo, un grup de corăbieri lyseni beţi se clătinau dinspre Portul Vesel, dar fata o nu văzu pe niciuna dintre târfe. Corabia era închisă şi părăsită, cu trupa de comedianţi neîndoios încă în paturi. Dar mai departe, pe cheiul de lângă o balenieră ibbenesă, ea îl zări pe

Tagganaro, vechiul prieten al lui Cat, aruncând mingea înainte şi înapoi cu Casso, Regele Focilor, în vreme ce hoţul lui de buzunare cel mai recent opera prin mulţimea de gură-cască. Când se opri să se uite şi să asculte pentru o clipă, Tagganaro o privi fără s-o recunoască, însă Casso lătră şi aplaudă din înotătoare. *Mă ştie,* gândi fata, *sau simte mirosul de peşte.* Se grăbi mai departe.

Până ce ajunse în Portul Violet, bătrânul era instalat în localul de supă la masa lui obişnuită, numărând o pungă de monede şi tocmindu-se cu un căpitan de corabie. Bărbatul înalt şi subţire stătea în picioare chiar lângă el. Cel scund şi gros era aşezat lângă uşă, de unde putea să-i vadă perfect pe toţi cei care intrau. Asta era lipsit de importanţă. Ea nu intenţiona să intre. Se cocoţă pe o stivă de lemne la douăzeci de metri depărtare, iar vântul şuierător o trase de mantie cu degete fantomatice.

Portul era animat chiar şi într-o zi rece şi cenuşie ca aceea. Fata văzu marinari porniţi în căutare de târfe şi târfe pornite în căutare de marinari. O pereche de filfizoni, în veşminte fine şi mototolite, care se rezemau unul de celălalt, pe când se împleticeau beţi pe docuri, cu săbiile zăngănindu-le la şold. Un preot roşu, a cărui mantie stacojiu şi carmin se umfla în vânt.

Aproape că se făcuse amiază când zări bărbatul pe care-l dorea, un proprietar prosper de corăbii pe care-l mai văzuse de trei ori făcând afaceri cu bătrânul. Voinic, chel şi corpolent, purta o mantie grea din catifea brună fină, tivită cu blană şi brâu din piele cafenie, ornamentat cu luni şi stele din argint. Un accident îi lăsase un picior ţeapăn. Mergea încet, rezemându-se de un toiag.

Fetiţa cea urâtă decise că avea să fie la fel de bun ca oricare altul şi mai bun decât cei mai mulţi. O duzină de paşi o aduseră imediat în urma lui, cu stiletul pregătit. Punga lui era în dreapta, la brâu, dar mantia stătea în calea fetei. Lama ei străluci, lin şi iute, o spintecătură adâncă prin catifea, fără ca el să simtă ceva. Roggo cel Roşu ar fi surâs, văzând-o. Fata strecură mâna prin deschizătură, tăie punga cu stiletul, îşi umplu pumnul cu

aur…

Bărbatul cel voinic se întoarse.

— Ce…

Mişcarea îi încâlci braţul în faldurile mantiei bărbatului, pe când îşi retrăgea mâna. Monede zăngăniră în jurul picioarelor lor.

— *Hoaţo!*

Bărbatul voinic îşi ridică toiagul, ca s-o pocnească. Ea îl lovi în piciorul olog, răsturnându-l, se retrase când el căzu şi ţâşni pe lângă o mamă cu un prunc. Şi mai multe monede îi căzură dintre degete şi ricoşară pe caldarâm. Strigăte de *hoţul, hoţul* răsunară în urma ei. Un hangiu cu pântecul cât o butie schiţă o mişcare stângace de a-i prinde braţul, dar ea se roti, fulgeră pe lângă o târfă care hohotea şi se repezi drept către fundătura cea mai apropiată.

Cat a Canalelor ştiuse fundăturile şi uliţele acelea, iar fetiţa cea urâtă şi le reamintea. Se repezi la stânga, sări un zid scund, trecu peste un canal îngust şi se strecură printr-o uşă neîncuiată într-o magazie colbuită. Toate zgomotele urmăririi se pierduseră de acum, dar era mai bine să fie absolut sigură. Se ghemui în spatele unor lăzi şi aşteptă, cu braţele înconjurându-i genunchii. Aşteptă aproape un ceas, apoi decise că putea să plece, se sui pe clădire şi merse peste acoperişuri aproape până la Canalul Eroilor. Proprietarul de corăbii trebuia deja să-şi fi strâns monedele şi să fi şchiopătat mai departe spre localul de supe. Poate că tocmai bea un castron de fiertură fierbinte şi se plângea bătrânului despre fetiţa cea urâtă care încercase să-l jefuiască.

Omul blajin o aştepta la Casa în Negru şi Alb, aşezat pe marginea bazinului templului. Fetiţa cea urâtă se aşeză lângă el şi puse o monedă pe marginea bazinului, între ei. Era din aur, cu un dragon pe o faţă şi un rege pe cealaltă faţă.

— Dragonul de aur din Westeros, spuse omul blajin. De unde o ai? Noi nu suntem hoţi.

— N-am furat. Am luat una de-a lui, dar i-am lăsat una

de-a noastră.

Omul blajin înţelese.

— Iar cu moneda aceea şi cu altele din punga lui, el a plătit un om anume. La scurt timp după aceea, inima omului aceluia a cedat. Aşa a fost? Foarte trist. Preotul ridică moneda şi o aruncă în bazin: Mai ai multe, multe de învăţat, dar s-ar putea să nu fii fără speranţă.

În noaptea aceea îi dădură înapoi faţa Aryei Stark. Îi dădură şi o mantie, ţesătura groasă şi moale a acoliţilor, neagră pe o parte şi albă pe cealaltă.

— Poart-o când eşti aici, îi spuse preotul, dar să ştii că deocamdată nu vei avea mare nevoie de ea. Mâine vei pleca la Izembaro, ca să-ţi începi ucenicia. Ia ce straie doreşti din cripta de dedesubt. Paza oraşului caută o fetiţă urâtă, despre care se ştie că ar fi frecventat Portul Violet, aşa că este mai bine să ai şi un chip nou.

Îi prinse bărbia, îi întoarse capul într-o parte şi în alta, încuviinţă.

— Cred că de data asta va fi un chip frumos. La fel de frumos ca al tău. Cine eşti, copilă?

— Nimeni, răspunse ea.

CERSEI

În ultima noapte de captivitate, regina nu dormi. De fiecare dată când închidea ochii, în cap îi năvăleau prevestiri şi fantezii despre ziua de mâine. *Voi avea gărzi,* îşi spuse. *Vor ţine gloata la respect. Nimănui nu i se va îngădui să se atingă de mine.* Înalta Vrabie îi promisese măcar atâta lucru.

Însă, chiar şi aşa, îi era teamă. În ziua în care Myrcella se îmbarcase pentru Dorne, ziua Răscoalei Pâinii, mantiile aurii fuseseră postate peste tot pe traseul procesiunii, însă mulţimea rupsese cordonul pentru a-l sfâşia în bucăţi pe grăsanul de Mare Septon şi a o viola pe Lollys Stokeworth de vreo cincizeci de ori. Iar dacă acea creatură albă, molatică şi proastă izbutise să incite animalele cu toate hainele pe ea, cât de multe pofte ar fi putut stârni regina?

Cersei străbătu celula în sus şi-n jos, cu un neastâmpăr ca al leilor din cuşcă, ţinuţi în tainiţele de la Casterly Rock, pe când era fetiţă, o moştenire din vremurile bunicului ei. Ea şi Jaime obişnuiau să se îndemne unul pe celălalt să se caţere în cuşca lor, iar odată ea reuşise să-şi facă suficient curaj cât să-şi strecoare mâna printre gratii şi să atingă una dintre bestiile mari şi roşcate. Ea era întotdeauna mai îndrăzneaţă decât fratele ei. Leul şi-a întors capul pentru a se holba la ea cu ochii lui uriaşi, aurii. Apoi i-a lins degetele. Limba lui era la fel de aspră ca o răzătoare, însă chiar şi aşa, nu-şi trăsese mâna înapoi, numai după ce Jaime o apucase de umeri, smulgând-o de lângă cuşcă.

— E rândul tău, i-a spus după aceea. Trage-l de coamă, dacă îndrăzneşti.

N-a făcut-o niciodată. Eu ar fi trebuit să primesc sabia, nu el. Desculţă şi tremurând, continua să meargă în sus şi-n jos, cu o pătură subţire aruncată pe umeri. O nelinişte a ziua următoare. Până seara se va fi terminat totul. *O mică plimbare şi-am să fiu acasă, am să mă întorc la Tommen, în*

propriile mele încăperi, în interiorul Fortăreţei lui Maegor. Unchiul ei spunea că era singura cale prin care s-ar fi putut salva. Chiar aşa să fie? Nu putea avea încredere în unchiul ei, nu mai mult decât avusese în Înaltul Septon. *Încă aş mai putea refuza. Încă aş putea stărui asupra nevinovăţiei mele şi să-mi încerc norocul la judecată.*

Însă nu îndrăznea să lase Credinţa s-o judece, aşa cum voia Margaery Tyrell. Aceasta i-ar putea conveni destul de mult micului trandafir, însă Cersei avea puţini prieteni printre septele şi păsărarii din jurul noului Înalt Septon. Singura ei speranţă era o judecată prin luptă, pentru care avea nevoie de un cavaler.

Dacă Jaime nu şi-ar fi pierdut mâna…

Totuşi, drumul nu ducea niciunde. Mâna cu care Jaime manevra spada nu mai era, la fel şi el, dispărut împreună cu femeia Brienne, undeva prin teritoriile riverane. Regina trebuia să-şi caute un alt apărător, sau chinurile de astăzi vor fi ultimele dintre suferinţele sale. Duşmanii ei o acuzau de trădare. Trebuia să ajungă la Tommen, indiferent de preţ. *Mă iubeşte. N-o va refuza pe propria lui mamă. Joff era încăpăţânat şi imprevizibil, însă Tommen este un băieţel de treabă, un mic rege bun. Va face cum i se spune.*

Dacă mai rămânea aici, soarta-i era pecetluită, iar singura cale prin care se putea întoarce la Cetatea Roşie era pe jos. Înaltul Păsărar fusese de neclintit, iar Ser Kevan refuzase să ridice fie şi-un deget împotriva lui.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău astăzi, spuse Cersei când lumina zilei atinse fereastra. Doar mândria mea va suferi.

Cuvintele-i răsunau găunoase în urechi. *Totuşi, Jaime ar putea veni.* Şi-l imagină călărind prin ceţurile dimineţii, cu armura lui aurie strălucind în soarele care se înălţa pe cer. *Jaime, dacă m-ai iubit vreodată…*

Când temnicerii ei veniră după ea, Septa Unella, Septa Moelle şi Septa Scolera conduceau procesiunea. Împreună cu ele mergeau patru novice şi două din surorile tăcute. La vederea surorilor tăcute, în veşmintele lor cenuşii, o umplu pe regină de spaime subite. *De ce sunt şi ele aici? Voi*

muri? Surorile tăcute îngrijeau morţii.

— Înaltul Septon mi-a promis că nu mi se va face niciun rău.

— Nici nu ţi se va face.

Septa Unella le făcu semn novicelor. Aduseră săpun din leşie, un ciubăr cu apă caldă, o foarfecă şi un brici lung. Se înfioră când văzu lama de oţel. *Vor să mă radă în cap. Încă o mică umilinţă, un bob de strugure pentru budinca mea.* Nu le va lăsa plăcerea de a o auzi implorându-i. *Sunt Cersei din Casa Lannister, o leoaică de la Casterly Rock, regina de drept a Celor Şapte Regate, fiică adevărată a lui Tywin Lannister. Iar părul creşte la loc.*

— Daţi-i drumul, le zise ea.

Cea mai în vârstă dintre surori luă foarfeca. Fără nicio îndoială, avea experienţă la bărbierit; ordinul ei spăla, adesea, cadavrele nobililor ucişi înainte de a-i reda familiilor, iar scurtarea bărbilor şi tăierea părului făcea parte din ritual. Femeia dezgoli prima dată capul reginei. Cersei rămase neclintită ca o statuie, în timp ce foarfecele ţăcăneau. Şuviţe de păr auriu căzură pe podea. Nu i se permisese să şi-l îngrijească aşa cum trebuia, închisă în cuşca aia de celulă, însă chiar şi nespălat şi încâlcit cum era, strălucea acolo unde-l atingea soarele. *Coroana mea,* îşi zise regina. *Mi-au luat cealaltă coroană, iar acum mi-o fură şi pe asta.* Când buclele şi cosiţele ei se adunară la picioarele sale, una dintre novice îi săpuni capul şi sora tăcută îi rase puful rămas cu ajutorul briciului.

Cersei spera că asta e tot, însă greşea.

— Scoate-ţi cămaşa de noapte, Înălţimea Ta, porunci Septa Unella.

— Aici? întrebă regina. De ce?

— Trebuie să fii tunsă.

Tunsă, se gândi ea, *ca o oaie.* Îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi-o azvârli la podea.

— Faceţi ce vreţi.

O săpuniră iar, apoi urmară apa caldă şi briciul. Veni rândul părului de la subsuoară, apoi al celui de la picioare şi, la sfârşit, părul fin, auriu, care-i acoperea ridicătura

sexului. Când sora tăcută se strecură între picioarele ei cu briciul, Cersei se pomeni amintindu-şi toate ocaziile când Jaime îngenunchease acolo unde era ea acum, sărutând-o pe partea interioară a coapselor, făcând-o să se umezească. Sărutările lui erau întotdeauna calde. Lama briciului era rece ca gheaţa.

Când se termină totul, era goală şi vulnerabilă ca orice femeie. *Nici măcar un fir de păr după care să mă ascund.* Un mic hohot de râs îi scăpă de pe buze, sumbru şi amar.

— Înălţimea Ta crede că e amuzant? zise Septa Scolera.

— Nu, septă, răspunse Cersei. *Însă, într-o bună zi, am să pun să ţi se smulgă limba cu cleşti înroşiţi în foc şi va fi distractiv.*

Una dintre novice îi adusese o robă, o robă albă şi moale, de septă, pentru a se acoperi în timp ce cobora treptele turnului, prin sept, pentru ca oricare credincios s-ar fi întâmplat să le iasă în cale să fie scutit de vederea trupului dezgolit. *Să ne ferească Cei Şapte pe noi toţi, ce ipocrite sunt!*

— Mi se vor da sandale? întrebă ea. Străzile sunt murdare.

— Nu atât de murdare ca păcatele tale, zise Septa Moelle. Înalt Prea Sfinţitul a poruncit să te înfăţişezi aşa cum te-au făcut zeii. Ai avut sandale când ţi-au ieşit picioarele înainte din pântecele mamei?

— Nu, septă, fu regina obligată să recunoască.

— Acum ai răspunsul dorit.

Un clopot începu să bată. Îndelungata întemniţare a reginei luase sfârşit. Cersei îşi strânse roba mai tare, recunoscătoare pentru căldura ei, şi spuse:

— Să mergem.

Fiul ei o aştepta în partea cealaltă a oraşului. Cu cât plecau mai repede, cu atât îl va vedea mai curând.

Treptele din piatră aspră îi zgâriau tălpile în timp ce Cersei Lannister îşi începu coborârea. Venise la Septul lui Baelor ca regină, purtată într-o lectică. Pleca acum cheală şi desculţă. *Dar plec. Asta-i tot ce contează.*

Clopotele din turn răsunau, chemând întregul oraş să fie

martor la ruşinea ei. Marele Sept al lui Baelor era plin ochi de credincioşi veniţi la slujba de dimineaţă, iar sunetul rugăciunilor lor se răspândea din domul de sus, însă când îşi făcu apariţia procesiunea reginei, se lăsă brusc tăcerea, iar mii de ochi se întoarseră urmărind-o în timp ce trecea prin nava laterală, dincolo de locul unde fusese lăsat să-şi doarmă somnul de veci nobilul ei tată, după omorârea lui. Cersei trecea printre ei, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga. Tălpile ei goale lipăiau pe pardoseala din marmură rece. Putea simţi privirile. În dosul altarelor lor, cei Şapte păreau să privească şi ei.

În Sala Felinarelor, câţiva Fii ai Războinicilor îi aşteptau venirea. Pe spate le atârnau mantiile ca de curcubeu, iar cristalele care le încoronau coifurile mari, licăreau în lumina felinarelor. Armura lor consta dintr-o platoşă de argint, lustruită până dobândeau luciul oglinzii, dar ea ştia că pe dedesubt mulţi dintre ei purtau o cămaşă din lână. Scuturile lor triunghiulare aveau toate acelaşi semn: o sabie de cristal lucind în întuneric, vechiul blazon al acelor ţărani numiţi Săbiile.

Comandantul lor îngenunche înaintea ei.

— Poate că Înălţimea Ta îşi va aminti de mine. Sunt Ser Theodan cel Onest, iar Preacucernicia Sa mi-a dat poruncă să-ţi comand escorta. Împreună cu Fraţii mei, vă voi conduce în siguranţă prin oraş.

Cersei cercetară din ochi feţele oamenilor din spate. Iată-i: Lancel, verişorul ei, fiul lui Ser Kevan, care odată îşi mărturisise dragostea pentru ea, înainte de a se hotărî că-i iubea mai mult pe zei. *Sufletul meu şi trădătorul meu.* Nu-l va uita niciodată.

— Te poţi ridica, Ser Theodan. Sunt pregătită.

Cavalerul se ridică în picioare, se întoarse, îşi întinse o mână în sus. Doi dintre oamenii săi se îndreptară spre uşile masive şi le deschiseră, iar Cersei păşi printre ele ieşind afară, clipind în lumina soarelui ca o cârtiţă scoasă din vizuină. Bătea un vânt vijelios şi partea de jos a robei îi flutură, pocnindu-i peste picioare. Aerul dimineţii era încărcat cu vechile duhori cunoscute de prin Debarcaderul

Regelui. Inspiră izul de vin acrit, pâine coaptă, peşte putred şi excremente, fum, sudoare şi urină de cal. Nicio floare nu mai mirosise vreodată atât de frumos. Zgribulită în robă, Cersei se opri în capătul treptelor de marmură, iar Fiii Războinicului luară poziţie în jurul ei.

Îşi dădu brusc seama că mai stătuse exact în acelaşi loc cândva, în ziua când nobilul Eddard Stark îşi pierduse capul. *Nu asta ar fi trebuit să se întâmple. Planul era ca Joff să-i cruţe viaţa şi să-l trimită pe Zid.* Fiul cel mare al lui Stark l-ar fi urmat ca Nobil de Winterfell, însă Sansa ar fi rămas la Curte, o ostatică. Varys şi Degeţel le aranjaseră pe toate, iar Ned Stark renunţase la preţioasa lui trufie şi-şi mărturisise trădarea pentru a-i salva căpşorul gol al fiicei sale. *I-aş fi aranjat Sansei o partidă bună. O căsătorie cu un Lannister. Nu cu Joff, desigur, dar Lancel sau vreunul dintre fraţii lui mai mici i s-ar fi potrivit.* Petyr Baelish se oferise să căsătorească el fata, îşi aminti ea, dar, desigur, nu ar fi fost posibil; era de origine mult prea umilă. *Dacă Joff ar fi făcut numai cum i s-a spus, Winterfellul n-ar fi pornit niciodată războiul, iar Tatăl s-ar fi ocupat de fraţii lui Robert.*

Joff poruncise, în schimb, ca Stark să fie scurtat de cap, iar Lordul Slynt şi Ser Ilyn Payne se grăbiseră să i se supună. *Era acolo,* îşi aminti regina, privind în locul respectiv. Janos Slynt îi ridicase capul lui Ned Stark ţinându-l de păr, în timp ce sângele vieţii lui şiroia pe trepte, iar după aceea nu mai existase cale de întoarcere.

Amintirile păreau atât de îndepărtate! Joffrey murise, ca toţii fiii lui Stark. Pierise chiar şi tatăl ei. Şi iată că se afla acolo din nou, pe treptele Marelui Sept, numai că, de data asta, gloata se holba la ea, nu la Eddard Stark.

Piaţa mare, din marmură, de jos, era la fel de plină ca în ziua în care murise Stark. Oriunde privea, regina văzu ochi. Mulţimea părea formată dintr-un număr egal de bărbaţi şi femei. Unele aveau copii urcaţi pe umeri. Cerşetorii şi hoţii, cârciumarii şi târgoveţii, tăbăcarii, băieţii de grajd şi comedianţii, târfele de doi bani, toate gunoaiele veniseră s-o vadă pe regină coborâtă pe treapta

cea mai de jos. Şi printre ei se găseau şi Oamenii Sărmani, creaturi murdare şi nebărbierite, înarmate cu suliţe şi topoare, înveşmântate în bucăţi de platoşă zimţată, cămăşi de zale ruginite şi piele crăpată, sub tunicile din lână aspră, albită, purtate peste armuri, cu blazonul stelei Credinţei, în şapte colţuri. Armata zdrenţuită a Înaltei Vrăbii.

O parte din ea încă-şi mai dorea ca Jaime să-şi facă apariţia şi s-o salveze de la umilinţă, însă geamănul ei nu era nicăieri. Nu era prezent nici unchiul ei. Asta n-o surprindea. Ser Kevan îşi exprimase foarte limpede ideile la ultima vizită; ruşinea ei nu trebuia lăsată să pângărească onoarea a ceea ce însemna Casterly Rock. Niciun leu nu va păşi alături de ea astăzi. Cazna îi revenea numai ei.

Septa Unella stătea la dreapta ei, Septa Moelle, la stânga, iar Septa Scolera, în spate. Dacă regina s-ar repezi înainte sau s-ar împiedica, cele trei cotoroanţe ar trage-o înapoi înăuntru, iar de data asta ar avea grijă să nu mai părăsească niciodată celula.

Cersei ridică fruntea. Dincolo de piaţă, dincolo de marea de ochi hămesiţi, guri căscate şi feţe murdare, peste oraş se ridica în depărtare Dealul lui Aegon, turnurile şi meterezele Fortăreţei Roşii lucind trandafirii în lumina soarelui înălţat pe cer. *Nu-i atât de departe.* Odată ce-ar fi ajuns la porţi, cea mai mare parte a chinurilor ei ar lua sfârşit. Şi-ar vedea din nou fiul. Ar avea cavalerul ei. Unchiul său îi făgăduise. *Mă aşteaptă Tommen. Micul meu rege. Pot face asta. Trebuie.*

Septa Unella păşi înainte.

— Vi se va înfăţişa o păcătoasă, vesti ea. Este Cersei din Casa Lannister, regină moştenitoare, mama Înălţimii Sale, Regele Tommen, văduvă a Înălţimii Sale, regele Robert, şi ea a săvârşit strâmbătăţi şi păcate trupeşti.

Septa Moelle păşi în dreapta reginei.

— Păcătoasa şi-a mărturisit vina şi a implorat dezlegarea de păcate şi iertarea. Înalt Preacucernicia Sa i-a poruncit să-şi arate pocăinţa, prin renunţarea la orice

mândrie şi viclenii, şi să se înfăţişeze înaintea locuitorilor de treabă ai oraşului aşa cum au făcut-o zeii.

Septa Scolera adăugă:

— Aşadar, păcătoasa vine înaintea voastră acum, cu o inimă umilă, izbăvită de toate secretele şi vicleşugurile, dezgolită înaintea privirilor zeilor şi oamenilor, pentru a-şi săvârşi ispăşirea.

Cersei avea un an când îi murise bunicul. Primul lucru pe care-l făcuse tatăl ei pentru ascensiunea lui a fost să se descotorosească de ţiitoarea tatălui său, ibovnica de origine umilă de la Casterly Rock. Rămase fără mătăsurile şi catifelurile cu care o răsfăţase Lordul Tytos şi fără bijuteriile cu care se servise singură şi fu azvârlită afară goală puşcă, să meargă aşa pe străzile din Lannisport, astfel ca apusul să vadă ce e de capul ei.

Cu toate că era prea mică pentru a asista la un asemenea spectacol, când crescuse mai mare Cersei auzise poveşti spuse de spălătoresele şi de străjerii care fuseseră de faţă. Cu toţii vorbeau despre cum se jeluise femeia şi cum se milogise, despre disperarea cu care se agăţase de fiecare veşmânt când i se poruncise să se dezbrace, despre cum se străduise zadarnic să-şi acopere cu mâinile sânii şi sexul în vreme ce şontâcăia, desculţă şi goală, pe străzi, îndreptându-se spre surghiun.

— Îngâmfată şi mândră era înainte, şi-l amintea spunând pe unul dintre străjeri, atât de trufaşă, încât ţi-ai fi zis că a uitat că vine din sărăcie. Odată ce i-au dat hainele jos, n-a mai fost decât o târfă ca oricare alta.

Dacă Ser Kevin şi Înalta Vrabie credeau că şi cu ea va fi la fel, se înşelau amarnic. În ea curgea sângele Lordului Tywin. *Sunt o leoaică. Nu voi da înapoi de dragul lor.*

Regina-şi lepădă roba.

Se dezgoli dintr-o singură mişcare unduioasă, calmă, ca şi cum s-ar fi aflat în încăperile ei, dezbrăcându-se pentru baie, doar în prezenţa slujnicelor. Când vântul rece îi atinse pielea, se zgribuli tare. Îşi folosi toată voinţa ca să nu încerce să se protejeze cu mâinile, aşa cum făcuse târfa bunicului ei. Degetele i se strânseră în pumni, iar unghiile

i se înfipseră în palme. O priveau toţi acei ochi hămesiţi. Însă ce puteau vedea? *Sunt frumoasă,* îşi aminti ea. De câte ori nu-i spusese Jaime? Chiar şi Robert era de acord cu asta, când venea în patul ei, ameţit, să-şi facă datoria faţă de ea cu mădularul, în beţiveala lui. *Şi pe Ned Stark l-au privit la fel.*

Trebuia să se urnească. Goală, rasă peste tot, desculţă, Cersei cobora încet pe treptele late de marmură. Pe braţe şi pe picioare i se făcea pielea de găină. Îşi ţinea bărbia sus, aşa cum trebuia să facă o regină, iar escorta i se desfăşură înainte. Oamenii Sărmani împingeau mulţimea într-o parte, făcându-i loc, în timp ce Săbiile o flancară. Septa Unella, Septa Scolera şi Septa Moelle o urmau. În spatele lor veneau novicele, înveşmântate în alb.

— *Târfo!* strigă cineva. Un glas de femeie.

Femeile erau întotdeauna cele mai crude când era vorba despre soarta altor femei.

Cersei nici n-o luă în seamă. *Vor fi tot mai mulţi şi va fi mai rău. Aceste creaturi nu au o bucurie mai mare în viaţă decât să-i huiduiască pe cei mai buni ca ele.* Nu le putea face să tacă, aşa că trebuia să se prefacă că nici nu le auzise. Nici nu le va vedea. Îşi va ţine privirile aţintite asupra Înaltului Deal al lui Aegon, dincolo de oraş, pe turnurile Cetăţii Roşii, licărind în lumină. Acolo va găsi ea salvarea, dacă unchiul ei se ţinuse de partea lui din înţelegerea lor.

El a vrut asta. El şi Înalta Vrabie. Şi micuţul trandafir, de asemenea, fără nicio îndoială. Am păcătuit şi trebuie să mă căiesc, trebuie să-mi plimb ruşinea prin faţa ochilor tuturor cerşetorilor din oraş. Ei îşi închipuie că asta îmi va spulbera mândria, că va fi sfârşitul meu, dar se înşală.

Septa Unella şi Septa Moelle ţineau pasul cu ea, iar Septa Scolera îşi târşea picioarele în urma ei, sunând dintr-un clopot.

— *Ruşine!* striga cotoroanţa, *ruşine să-i fie păcătoasei, ruşine, ruşine!*

Undeva, din dreapta, o altă voce se intersecta cu a ei, glasul unui ajutor de brutar care striga:

— Plăcinte cu carne, trei bănuţi, plăcinte fierbinţi, cu carne!

Marmura de sub tălpi era rece şi alunecoasă, iar Cersei trebuia să păşească cu grijă, temându-se să nu alunece. Traseul lor trecea pe lângă statuia lui Baelor cel Binecuvântat, înaltă şi senină pe piedestalul ei, chipul lui fiind o adevărată întruchipare a bunăvoinţei. Dacă te uitai la el, n-ai fi ghicit niciodată cât de smintit fusese. Dinastia Targaryen dăduse regi buni şi răi, dar niciunul atât de îndrăgit ca Baelor, acest rege-septon pios, căruia îi plăceau oamenii de jos şi zeii în aceeaşi măsură şi care, cu toate astea, şi-a întemniţat propriile surori. Era o minune că statuia nu s-a năruit la vederea sânilor ei goi. Tyrion obişnuia să spună că regele Baelor era înspăimântat de propriul său mădular. Odată, îşi aminti ea, le-a alungat pe toate târfele de la Debarcaderul Regelui. S-a rugat pentru ele, pe când erau izgonite dincolo de porţile oraşului, afirmă istoricii, însă nu s-ar fi uitat la ele.

— Desfrânato! strigă un glas.

Era o altă femeie. Ceva zbură spre ea din mulţime. Vreo legumă putredă. Maronie şi cu zeama curgând, îi zbură pe deasupra capului, făcându-se fleaşcă la picioarele unuia dintre Oamenii Sărmani. *Nu mi-e frică, sunt o leoaică.* Continuă să meargă.

— Plăcinte fierbinţi, urla ucenicul de brutar. Luaţi plăcinte fierbinţi!

Septa Scolera suna din clopotul ei cântând:

— *Ruşine, ruşine, ruşine să-i fie păcătoasei, ruşine, ruşine!*

Oamenii Sărmani mergeau înaintea lor, dându-i pe bărbaţi la o parte cu scuturile, croind un culoar îngust. Cersei îi urma unde se duceau, ţinându-şi capul sus, cu ochii aţintiţi în depărtare. Fiecare pas o apropia şi mai mult de Cetatea Roşie. Fiecare pas o aducea mai aproape de fiul ei şi de salvare.

Parcă durase o sută de ani să străbată piaţa, iar în cele din urmă marmura le cedă locul, sub tălpile ei, pietrelor de pavaj, pe când în jurul lor se buluceau din toate părţile

prăvălii, grajduri şi case şi începură coborâşul pe Dealul Visenyei. Deplasarea încetini acolo. Străzile erau abrupte şi înguste, mulţimile se înghesuiau din greu. Oamenii Sărmani îi îmbrânceau pe cei care stăteau în drum, încercând să-i dea la o parte, însă nu aveau unde să se mai ducă, iar cei din rândurile din spate se împingeau înapoi. Cersei încercă să-şi ţină capul sus, dar călcă pe ceva lunecos şi umed, care-o făcu să alunece. Ar fi căzut, dar Septa Unella o prinse de braţ şi-o ţinu în picioare.

— Înălţimea Ta ar trebui să te uiţi pe unde calci.

Cersei se smulse din mâna ei.

— Da, septă, zise ea cu un glas blajin, deşi era suficient de furioasă ca să şi scuipe. Regina continuă să meargă, îmbrăcată numai în pielea ei de găină şi învăluită în propria trufie. Căută cu privirea Fortăreaţa Roşie, dar era ascunsă acum, ferită de ochii ei de clădirile înalte, din lemn, aflate din ambele părţi.

— *Ruşine, ruşine!* cânta Septa Scolera, dăngănind din clopot. Cersei încercă să meargă mai repede, dar curând ajunse în spatele Stelelor din faţa ei şi fu nevoită să încetinească iar pasul. Un bărbat aflat mai în faţă vindea frigărui cu carne dintr-un cărucior, iar procesiunea se opri şi Oamenii Sărmani îl dădură la o parte din drum. Carnea i se părea lui Cersei suspect de asemănătoare cu cea de şobolan, însă mirosul ei umplea aerul, iar jumătate din bărbaţii din jur molfăiau de zor, cu vergelele în mână, când strada de goli cât să-şi poată relua drumul.

— Vrei şi tu, Înălţimea Ta? strigă un bărbat.

Era o brută mătăhăloasă, cu nişte ochi de porc, cu un burduhan imens şi cu o barbă neagră, încâlcită, care-i aminti de Robert. Când îşi mută privirea, dezgustată, el aruncă frigăruia spre ea. O lovi la picior şi se duse de-a dura pe stradă, iar carnea, doar pe jumătate friptă, îi lăsă pe coapsă o dâră de unsoare şi de sânge.

Insultele păreau mai răsunătoare aici decât în piaţă, poate şi pentru că mulţimea era mult mai aproape. „Curvă” şi „păcătoaso” erau cele mai comune, însă îi strigau şi „incestuoaso”, „futăcioaso” şi „trădătoareo”, şi,

din când în când, mai auzea pe câte cineva susţinându-i pe Stannis sau pe Margaery. Pietrele de pavaj de sub tălpi erau murdare şi era atât de puţin spaţiu, că regina nu putea nici măcar să ocolească băltoacele. *Nimeni n-a murit din cauza tălpilor ude,* îşi spuse ea. Ar fi vrut să creadă că bălţile sunt doar din apă de ploaie, deşi urina de cal era la fel de probabilă.

Alţii azvârleau în ea cu gunoaie de sus, de la ferestre şi balcoane: fructe pe jumătate putrezite, vedre de bere, ouă care împrăştiau o duhoare sulfuroasă când se spărgeau de pământ. Apoi cineva aruncă o pisică moartă în Oamenii Sărmani şi în Fiii Războinicului. Hoitul se izbi atât de tare de caldarâm, încât crăpă, împroşcându-i picioarele cu măţăraie şi viermi.

Cersei continuă să meargă. *Sunt oarbă şi surdă, iar ei sunt nişte râme,* îşi spuse.

— *Ruşine, ruşine!* intonau septele.

— Castane, castane coapte! striga un vânzător ambulant.

— Regina futăcioasă! decretă, solemn de la un balcon de sus un beţivan, ridicându-şi cupa cu vin spre ea, într-un toast în bătaie de joc. În cinstea sfârcurilor regale!

Cuvintele sunt ca vântul, se gândi Cersei. *Cuvintele nu mă pot atinge.*

La jumătatea coborâşului pe Dealul Visenyei, regina căzu pentru întâia dată, când piciorul îi alunecă pe ceva ce-ar fi putut fi excremente. Când Septa Unella o ridică, genunchiul îi era julit şi însângerat. Hohote dezlânate se răspândiră prin mulţime şi un bărbat îşi strigă oferta de a i-l săruta, ca s-o vindece. Cersei privi în urma ei. Încă zărea domul cel mare şi cele şapte turnuri din cristal ale Marelui Sept al lui Baelor, pe vârful dealului. *Chiar atât de puţin am mers?* Ceea ce era mai rău, de sute de ori mai rău, era că pierduse din vedere Cetatea Roşie.

— Unde… unde?

— Înălţimea Ta!

Comandantul escortei apăru în spatele ei. Cersei îi uitase numele.

— Trebuie să mergi mai departe. Mulţimea devine de nestăpânit.

Da, se gândi şi ea.

— *De nestăpânit?* Nu mi-e teamă…

— Ar trebui să-ţi fie.

O înşfăcă de braţ, trăgând-o după el. Se împletici pe pantă în jos, tot în jos, mereu în jos, înfiorându-se la fiecare pas, lăsându-l s-o sprijine. *Lângă mine ar trebui să fie Jaime.* Şi-ar trage spada lui aurită şi-ar croi o cărare drept prin mulţime, scoţând ochii tuturor bărbaţilor care ar îndrăzni s-o privească.

Pietrele de pavaj erau crăpate şi inegale, alunecoase şi aspre pentru tălpile ei fine. Călcâiul i se agăţă de ceva ascuţit, o piatră sau vreun ciob de oală de faianţă. Cersei ţipă de durere.

— Am cerut sandale! se răsti ea la Septa Unella. Aţi fi putut să-mi daţi sandale, măcar atât.

Cavalerul îi răsuci din nou braţul, de parcă ar fi fost vreo târâtură condamnată, vreo oarecare. *A uitat cine sunt?* Era regina din Westeros; n-avea niciun drept să-şi pună labele pe ea.

Aproape de poalele dealului, panta se mai îmblânzi, iar strada începu să se lăţească. Cersei zări din nou Fortăreaţa Roşie, strălucind stacojie în soarele dimineţii, pe coama Dealului Înalt al lui Aegon. *Trebuie să merg mai departe.* Se eliberă din strânsoarea lui Ser Theodan.

— Nu trebuie să mă tragi aşa, ser.

Şchiopăta, lăsând în spate, pe pietre, urme de paşi însângerate. Mergea prin mocirlă şi balegi, sângerând, vânătă de frig, clătinându-se. Peste tot în jurul ei se auzea o zarvă nedesluşită.

— Nevastă-mea are sfârcuri mai dulci ca ale ei! strigă un bărbat.

Un căruţaş blestemă când Oamenii Sărmani îi porunciră să-şi scoată cotiga din drum.

— *Ruşine, ruşine, ruşine pentru păcătoasă!* intonau septele.

— Ia uitaţi-vă şi la asta! strigă o târfă de la fereastra

unui bordel, ridicându-şi fusta la bărbaţii de jos. N-a avut parte nici de jumătate din mătărângile ăleia.

Clopotele băteau, băteau şi iar băteau.

— Nu poate fi regina! spuse un băiat. E la fel de lăsată ca mama.

Iată penitenţa mea, îşi spuse Cersei. *Am săvârşit cel mai grav păcat, asta-i ispăşirea mea. Se va termina curând, va rămâne în urmă, apoi voi uita.*

Regina începu să desluşească chipuri cunoscute. Un bărbat chel, cu favoriţi stufoşi, se încruntă la ea de la fereastră, având căutătura tatălui ei şi, pentru o clipă, semăna atât de mult cu Lordul Tywin, încât ea se împiedică. O fetiţă stătea sub o fântână, udă leoarcă din cauza havuzului, şi se holba la ea cu ochii acuzatori ai Melarei Hetherspoon. Îl văzu pe Ned Stark, iar lângă el, pe mica Sansa, cu părul ei arămiu şi cu câinele cenuşiu, lăţos, care ar fi putut fi lupul său. Fiecare copil care se agita prin mulţime devenea fratele ei, Tyrion, huiduind-o, cum făcuse şi el când murise Joffrey. Şi, desigur, apăru şi Joff, fiul ei, primul ei născut, minunatul şi isteţul ei băiat, cu bucle blonde şi zâmbet dulce, cu nişte buze atât de minunate, el…

Atunci căzu pentru a doua oară.

Tremura ca frunza când o ridicară în picioare.

— Vă rog… zise ea. Mamă, ai milă! Am mărturisit.

— Da, răspunse Septa Moelle. Asta-i ispăşirea ta.

— Nu mai e mult, zise Septa Unella. Vezi? Arătă cu mâna. Urci dealul şi gata.

Urc dealul. Gata. Aşa era. Se aflau la poalele Înaltului Deal al lui Aegon, cu castelul deasupra.

— Curvo! strigă cineva.

— Incestuoaso! adăugă un alt glas.

— Dezgustător!

— Vrei s-o sugi pe asta, Înălţimea Ta?

Un bărbat cu şorţ de măcelar îşi scoase mădularul din pantaloni, rânjind.

Nu mai conta, era aproape acasă.

Cersei începu să urce.

Dacă exista vreo schimbare, huiduielile şi strigătele erau mai nemiloase aici. Procesiunea nu trecuse şi prin Fundătura Puricilor, aşa că locuitorii ei se îmbulziseră pe pantele mai joase ale Dealului lui Aegon să vadă spectacolul. Feţele care se iţeau spre ea, din spatele scuturilor şi suliţelor Fraţilor Săraci, păreau strâmbe şi monstruoase, hidoase. Porci şi copii dezbrăcaţi se agitau peste tot, printre picioare, cerşetori ologi şi hoţi de buzunare mişunau prin gloată ca gândacii. Văzu bărbaţi ai căror dinţi fuseseră piliţi până ajunseseră ca nişte ace, cotoroanţe cu guşa la fel de mare precum capul lor, o târfă cu un şarpe uriaş, dungat, aninat peste sâni şi umeri, un bărbat care avea obrajii şi frunte acoperite cu pustule din care ieşea un puroi cenuşiu. Rânjeau şi-şi lingeau buzele şi o huiduiră în timp ce trecu de ei şchiopătând, cu sânii săltând din cauza efortului pe care-l făcea ca să urce. Unii urlau propuneri obscene, alţii, insulte. *Vorbele sunt ca vântul,* îşi spuse, *vorbele nu mă pot răni. Sunt frumoasă, cea mai frumoasă femeie din Westeros, aşa zicea Jaime, care nu m-ar fi minţit niciodată. Chiar şi Robert, Robert nu m-a iubit niciodată, dar a văzut că sunt frumoasă, mă dorea.*

Totuşi, nu se simţea frumoasă. Se simţea bătrână, istovită, murdară şi urâtă. Pe pântecele ei erau urme ca nişte zgârieturi, de la copiii pe care-i născuse, iar sânii nu-i mai erau atât de tari ca în anii tinereţii. Fără veşminte care să-i ţină ridicaţi, îi atârnau. *N-ar fi trebuit să fac asta. Eram regina lor, însă acum au văzut, au văzut, au văzut. N-ar fi trebuit niciodată să-i las să vadă.* Îmbrăcată şi purtând coroana, era regină. Dezgolită, însângerată şi şontâcăind, era doar o femeie, nu foarte diferită de soaţele lor, semănând mai puţin cu frumoasele lor fiice fecioare decât cu mamele lor. *Ce-am făcut?*

În ochi avea ceva care o ustura, îi înceţoşa privirile. Nu putea plânge, nu voia să plângă, aceşti viermi nu trebuiau s-o vadă niciodată plângând. Cersei se frecă la ochi cu podul palmelor. O pală de vânt rece o făcu să se chircească tare de frig.

Şi, deodată, babornişa apăru acolo, în mulţime, cu ţâţele ei tremurătoare şi pielea verzuie, plină de negi, uitându-se chiorâş, împreună cu toată lumea, iar răutatea-i sclipea în ochii galbeni şi uscaţi.

— *Şi-ai să fii regină,* şuieră ea, *până când o să vină una mai tânără şi mai frumoasă să te dea jos şi să-ţi ia tot ce ai mai scump!*

Şi-atunci lacrimile nu i s-au mai oprit. Ardeau, scurgându-se pe obrajii reginei ca un acid. Cersei scoase un ţipăt ascuţit, îşi acoperi sfârcurile cu un braţ şi despicătura cu celălalt şi începu să alerge, făcându-şi loc prin şirul Fraţilor Săraci, ghemuindu-se în pasul piticului în vreme ce urca pe deal. O bucată de drum se tot împiedică şi căzu, ridicându-se, pentru ca mai apoi, după vreo zece metri, să se prăbuşească din nou. Următorul lucru pe care-l băgă de seamă fu că se târa, urcând în patru labe, ca un câine, în timp ce târgoveţii cumsecade din Debarcaderul Regelui îi făceau loc, râzând, batjocorind-o şi bătând din palme.

Dar iată că mulţimea dintr-odată se despărţi în două şi parcă se dizolvă, iar înaintea ei apărură porţile castelului şi un şir de suliţaşi în căşti la jumătate, poleite cu aur şi mantii stacojii. Cersei auzi sunetul hodorogit, familiar, al glasului unchiului ei răcnind porunci şi surprinse o străfulgerare albă din ambele părţi, pe când Ser Boros şi Ser Meryn Trant păşeau spre ea cu platoşele lor argintii şi mantiile albe ca neaua.

— Fiul meu! strigă ea. Unde-i fiul meu? Unde-i Tommen?

— Nu-i aici. Niciun fiu nu ar trebui să fie martorul ruşinii mamei sale. Glasul lui Ser Kevan era aspru. Acoperiţi-o!

Apoi Jocelyn se aplecă asupra ei, învelind-o într-o pătură moale şi curată, din lână verde, pentru a-i ascunde goliciunea. O umbră se abătu asupra amândurora, acoperind soarele. Regina simţi oţelul rece alunecând pe sub ea, o pereche de braţe imense, în armură, ridicând-o de la pământ, înălţând-o în văzduh la fel de uşor pe cât îl ridicase ea pe Joffrey pe când era încă un bebeluş. *Un*

uriaş, îşi zise Cersei ameţită, în timp ce o ducea, cu paşi mari, spre ghereta de la intrare. Auzise ea că uriaşii încă se găsesc în sălbăticia fără de Dumnezeu de dincolo de Zid. *Este doar o poveste. Visez?*

Nu. Salvatorul ei era real. Înalt de doi metri şi jumătate, poate chiar mai înalt, cu picioare a căror pulpă era la fel de groasă ca un copac, avea un piept demn de un cal de plug şi umeri care l-ar fi făcut de ruşine un bou. Armura-i era platoşă de oţel, smălţuită în alb şi strălucitoare precum speranţele unei fecioare, purtată peste o cămaşă din zale, aurită. Un coif de bătălie îi ascundea chipul. Din panaşul din creştet atârnau şapte pene mătăsoase în culorile de curcubeu ale Credinţei. O pereche de stele în şapte colţuri îi ţineau mantia fâlfâitoare pe umeri.

O mantie albă.

Ser Kevan îşi respectase învoiala. Tommen, băieţelul ei drag, îl făcuse pe cavalerul ei membru al Gărzii Regale.

Cersei nu văzuse de unde-şi făcuse Qyburn apariţia, dar, dintr-odată era acolo, lângă ea, străduindu-se să ţină ritmul cu paşii uriaşi ai cavalerului ei.

— Înălţimea Ta, zise el, este aşa de bine că te-ai întors! Îmi acorzi onoarea de a-l prezenta pe cel mai nou membru al Gărzii Regelui? Ser Robert Strong.

— Ser Robert, şopti Cersei.

— Dacă Înălţimea Ta n-are nimic împotrivă, Ser Robert a făcut legământul sfânt al tăcerii, zise Qyburn. A jurat să nu mai vorbească până când nu vor muri toţi duşmanii Înălţimii Tale, iar răul va fi izgonit de pe acest tărâm.

Da, se gândi Cersei Lannister. *Oh, da.*

TYRION

Teancul de pergamente era îngrozitor de înalt. Tyrion îl privi şi oftă.

— Am înţeles că eraţi fraţi de arme. Asta-i dragostea pe care un frate i-o poartă altuia? Unde-i încrederea? Dar prietenia, aprecierea sinceră, afecţiunea profundă, pe care numai bărbaţii care au luptat împreună şi au suferit împreună le cunosc?

— Pe rând, zise Oacheşul Ben Plumm.

— După ce semnezi, spuse Călimară, ascuţind o pană.

Kasporio cel Viclean îşi atinse mânerul spadei.

— Dacă vrei să începi vărsarea de sânge, te-aş sluji cu plăcere.

— Ce ofertă amabilă! comentă Tyrion. Dar nu cred că e cazul.

Călimară puse pergamentele dinaintea lui Tyrion şi-i înmână pana.

— Iată cerneala. Asta-i de la Vechiul Volantis. Va dura la fel de mult cât negrul unui maester. Tot ce trebuie să faci este să semnezi şi să-mi dai mie documentele… eu mă ocup de restul.

Tyrion îi răspunde un zâmbet strâmb.

— Aş putea să le citesc mai întâi?

— Dacă vrei. În linii mari, cam toate sunt la fel. Cu excepţia celor de la fund, însă ajungem şi la ele la momentul potrivit.

Oh, sunt sigur. Pe majoritatea bărbaţilor nu-i costa nimic să se alăture unui grup, însă el nu era ca majoritatea bărbaţilor. Îşi înmuie pana în călimară, se aplecă asupra primului pergament, se opri, îşi ridică privirile.

— Cum preferaţi să mă semnez? *Yollo* sau *Hugor Hill?*

Oacheşul Ben strânse din ochi.

— Ai prefera să fii predat moştenitorilor lui Yezzan sau doar decapitat?

Piticul râse şi semnă pergamentul *Tyrion din Casa Lannister.* Când îl împinse la stânga, spre Călimară, răsfoi teancul de dedesubt.

— Câte sunt…? Cincizeci? Şaizeci? Credeam că sunt cinci sute de Fii Secunzi.

— Cinci sute treisprezece, pe moment, spuse Călimară. Când vei semna în ceaslovul nostru, vom fi cinci sute paisprezece.

— Aşadar, numai unul din zece primeşte înştiinţarea? Nu prea pare corect. Credeam că sunteţi genul care împart totul cu toţi ceilalţi din companiile libere.

Semnă încă un teanc.

Oacheşul Ben chicoti.

— Oh, cu toţii împărţim. Dar nu suntem la fel. Fiii Secunzi nu sunt ca o familie…

— … şi în fiecare familie există verişori smintiţi.

Tyrion semnă încă un document. Pergamentul se încreţi ţeapăn când îl împinse spre trezorier.

— Există celule jos, în tainiţele de la Casterly Rock, unde nobilul meu tată îi ţinea pe cei mai răi dintre noi.

Îşi înmuie pana în călimară. Scrijeli *Tyrion din Casa Lannister,* promiţând că-i va plăti purtătorului notei o sută de dragoni din aur. *Fiecare întorsătură de pană mă face mai sărac… sau aşa s-ar întâmpla, dacă n-aş fi un sărăntoc, ca s-o spunem pe a dreaptă.* Într-o bună zi, s-ar putea să-şi onoreze semnăturile. *Însă nu astăzi.* Suflă deasupra cernelii umede, transmise pergamentul zarafului, semnându-l pe următorul. Şi iar şi iar şi iar.

— Îmi displace profund, trebuie să vă spun, rosti el între semnături. În Westeros, cuvântul unui Lannister e considerat la fel de bun ca aurul.

Călimară dădu din umeri.

— Aici nu-i Westeros. Noi, cei de pe acest mal al Mării Înguste, ne aşternem făgăduielile pe hârtie.

Pe fiecare foaie împrăştia nisip fin, peste semnătură, pentru a subţia cerneala, o scutura şi o punea de-o parte.

— Datoriile scrise în văzduh se cam… uită, nu?

— Nu şi când este vorba despre noi.

Tyrion semnă un alt teanc. Şi încă unul. Acum îşi găsise un anumit ritm.

— Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Plumm chicoti.

— Da, însă cuvântul unui mercenar n-are nicio valoare.

Al tău n-o avea, se gândi Tyrion, *şi mulţumesc zeilor pentru asta.*

— Adevărat, dar nu voi fi mercenar decât după ce vă semnez în ceaslov.

— Cât de curând, zise Oacheşul Ben. După documentele astea.

— Dansez cât de iute pot.

Ar fi vrut să râdă, însă ar fi stricat jocul. Lui Plumm îi plăcea, iar Tyrion nu avea nicio intenţie să-i tulbure distracţia. *Să-l lăsăm să creadă că mă are la mână, că mi-a tras-o-n dos şi că am de gând să cumpăr săbii de oţel cu dragoni din pergament.* Dacă se va întoarce vreodată la Westeros pentru a-şi cere dreptul dobândit la naştere, va avea tot aurul de la Casterly Rock ca să se ţină de cuvânt. Dacă nu, va muri, iar noii săi fraţi se vor şterge la fund cu aceste pergamente. Poate că unii vor apărea pe la Debarcaderul Regelui, cu documentele în mână, sperând s-o convingă pe draga lui surioară să le onoreze. *Dacă s-ar întâmpla asta, aş fi ca un gândac nerăbdător să vadă una ca asta.*

Scrisul de pe pergamente se schimbă cam la jumătatea teancului. Hârtiile de o sută de dragoni erau cu toate pentru aprozi. Sub ele, sumele crescură brusc. Acum Tyrion promitea să plătească purtătorului hârtiei o mie de dragoni de aur. Clătină din cap, râse, semnă. Iar şi iar.

— Aşadar, zise el scrijelind cu pana, care vor fi îndatoririle mele în cadrul companiei?

— Eşti prea urât ca să fii calul de bătaie al lui Bokkoko, zise Kasporio, dar te-ai descurca destul de bine ca purtătorul lui de săgeţi.

— Am o propunere mai bună, spuse Tyrion, neînghiţind momeala. Un bărbat mic de stat, cu un scut mare, îi va înnebuni pe arcaşi. Asta mi-a spus odată un om mai

deştept ca tine.

— Vei lucra cu Călimară, zise Oacheşul Ben Plumm. Vei lucra *pentru* Călimară. Vei ţine catastifele, socoteala banilor, vei scrie contracte şi misive.

— Îmi pare bine, răspunde Tyrion. Îmi plac catastifele.

— Şi ce altceva mai faci? mârâi Kasporio. Uite-te la tine. Nu eşti potrivit pentru luptă.

— Odată, am avut în grijă toate canalele de la Casterly Rock, rosti Tyrion uşor. Unele erau înfundate de ani, dar foarte repede le-am desfundat cu voioşie.

Înmuie din nou pana în călimară. Încă o duzină de hârtii şi va fi gata.

— Aş putea supraveghea fetele din urma taberei voastre. Nu-i putem opri pe băieţi, nu?

Gluma nu-l amuză pe Oacheşul Ben.

— Să nu te atingi de târfe! îl avertiză el. Majoritatea sunt sifilitice şi mai şi vorbesc. Nu ai fi primul sclav fugit, care se alătură companiei, însă asta nu înseamnă că trebuie să facem tămbălău cu prezenţa ta. Nu aş prea defila cu tine acolo unde-ai putea fi văzut. Stai înăuntru cât poţi de mult şi uşurează-te în găleata ta. Pe lângă latrine sunt prea mulţi ochi. Şi să nu pleci niciodată din tabăra noastră fără permisiunea mea! Te-am putea îmbrăca în armură de scutier, să ne prefacem că eşti băiatul bun la toate al lui Jorah, dar sunt unii care nu se vor lăsa păcăliţi. Odată ce Meereen e luat şi suntem pe drum spre Westeros, poţi să te dai în stambă cât ai chef, în auriu şi purpuriu. Dar până atunci…

— … o să trăiesc sub vreo stâncă şi n-o să scot niciun sunet. Aveţi cuvântul meu.

Tyrion din Casa Lannister, semnă el încă o dată, cu o înfloritură. Era ultimul pergament. Mai rămâneau trei documente, altfel decât celelalte. Două erau scrise pe hârtie fină de pergament şi aveau câte un nume. Pentru Kasporio cel Viclean, zece mii de dragoni. Aceeaşi sumă şi pentru Călimară, al cărui nume real se dovedi a fi Tyberio Israrion.

— *Tyberio?* întrebă Tyrion. Sună aproape a Lannister.

Eşti cumva vreun verişor rătăcit acum multă vreme?

— Poate. Şi eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Asta se aşteaptă de la un trezorier. Semnează.

Se supuse.

Nota Oacheşului Ben era ultima. Fusese scrisă pe un pergament din piele de oaie. *O sută de mii de dragoni din aur, cincizeci de stânjeni de pământ arabil, un castel, un titlu nobiliar. Nu mai spune! Plumm ăsta nu-i ieftin deloc.* Tyrion îşi scobi cicatricea şi se întrebă dacă nu s-ar cuveni să dea un mic spectacol de indignare. Când strângi cu uşa pe cineva, te aştepţi la un vaiet, două. Ar putea să blesteme, să suduie şi să se văicărească de jaf, să refuze să semneze o vreme, apoi să se învoiască fără tragere de inimă, plângându-se încontinuu. Însă era sătul de maimuţăreli, aşa că, în loc de asta, făcu o strâmbătură, semnă şi-i înapoie sulul de pergament Oacheşului Ben.

— Scula ta-i cât de mare se zvoneşte, îi zise. Consideră-mă regulat bine şi îndesat, Lord Plumm.

Oacheşul Ben suflă peste semnătură.

— Plăcerea este a mea, Pezevenghiule. Iar acum, că te-am făcut unu' dintre noi, Călimară, adu catastiful.

Acesta era legat în piele, cu balamale de fier, şi destul de mare cât să poţi lua cina pe el. În interiorul copertelor grele, de lemn, erau nume şi date de mai bine de un secol vechime.

— Fiii Secunzi sunt printre cele mai vechi companii libere, zise Călimară în timp ce întorcea paginile. Ăsta-i cel de-al patrulea volum. Aici sunt scrise numele fiecărui individ de la noi. Când ni s-au alăturat, unde au luptat, cât de credincioşi ne-au fost, cum au murit, toate-s în ceaslov. Vei afla nume faimoase aici, unele provenite din Cele Şapte Regate ale voastre. Aegor Rivers a stat un an cu noi, înainte de a pleca să înfiinţeze Compania de Aur. Voi îi spuneţi Oţel-Amar. Prinţul Strălucitor, Aerion Targaryen, el a fost un Fiu Secund. Şi Rodrik Stark, Lupul Rătăcitor şi el. Nu, nu cerneala aia! Uite, ia-o pe asta!

Deschise altă sticluţă şi-o aşeză pe masă.

Tyrion ridică privirile.

— Cerneală roşie?

— E o tradiţie a companiei, comentă Călimară. Era o vreme când fiecare om nou îşi scria numele cu propriul sânge, numai că sângele nu-i o cerneală prea grozavă.

— Lannisterilor le place tradiţia. Dă-mi cuţitul tău.

Călimară se încruntă, dădu din umeri, îşi scoase pumnalul din teacă şi i-l împinse peste masă, cu mânerul înainte. *Încă mai doare, Jumătate-maester, îţi mulţumesc foarte mult,* îşi zise Tyrion, înţepându-şi buricul degetului său mare. Stoarse o picătura mare de sânge în călimară, schimbă pumnalul pentru o pană nouă şi scrijeli *Tyrion din Casa Lannister, Lord de Casterly Rock,* cu un scris mare, apăsat, chiar sub semnătura mult mai modestă a lui Jorah Mormont.

Şi-am făcut-o. Piticul se întoarse pe scaunul de campanie.

— E tot ce vreţi să fac? Nu trebuie să depun niciun jurământ? Să ucid vreun prunc? Să-i sug mătărânga comandantului?

— Suge ce vrei tu!

Călimară întoarse ceaslovul şi presără pagina cu un nisip fin.

— Pentru majoritatea dintre noi, semnătura este suficientă, însă nu mi-ar plăcea să-l dezamăgesc pe un nou frate de arme. Bun venit în rândurile Fiilor Secunzi, Lord Tyrion!

Lord Tyrion. Piticului îi plăcea cum sună. Poate că Fiilor Secunzi le displăcea reputaţia strălucitoare a Companiei de Aur, însă repurtaseră victorii celebre de-a lungul veacurilor.

— Au mai slujit şi alţi lorzi în cadrul companiei?

— Lorzii fără pământ, spuse Oacheşul Ben. Ca tine, Pezevenghiule.

Tyrion sări de pe scaun.

— Fratele meu de dinainte era cu totul nesatisfăcător. Aştept mai mult de la cei noi. Cum facem acum cu armele şi armurile?

— N-ai vrea şi un porc pe care să-l călăreşti? întrebă

Kasporio.

— De ce? N-am ştiut că nevasta ta e şi ea în companie, zise Tyrion. Drăguţ din partea ta să mi-o oferi, însă aş prefera un cal!

Mercenarul se înroşi, însă Călimară râdea în hohote, iar Oacheşul Ben îndrăzni şi el să chicotească.

— Călimară, arată-i căruţele. Poate să-şi aleagă ce vrea dintre fiarele companiei. Şi fata. Ei dă-i un coif, ceva cămăşi de zale şi s-ar putea ca lumea s-o ia de băietan.

— Lord Tyrion, vino cu mine.

Călimară ridică faldurile cortului pentru a-i face loc să se strecoare afară.

— Am să-l pun pe Furăciune să te ducă la căruţe. Ia-ţi femeia şi întâlniţi-vă cu el lângă cortul bucătarului.

— Nu-i femeia mea. Poate că ar trebui s-o iei tu. Tot ce face în ultima vreme este să doarmă şi să se zgâiască la mine.

— Trebuie s-o baţi mai tare şi să ţi-o pui cu ea mai des, îl sfătui îndatoritor trezorierul. Adu-o, las-o, fă ce vrei cu ea. Lui Furăciune n-o să-i pese. Să vii să mă cauţi după ce pui mâna pe o armură, iar eu am să te iniţiez prin ceasloave.

— După cum ţi-e voia.

Tyrion o găsi pe Penny adormită într-un colţ al cortului, ghemuită pe o saltea subţire de paie, sub o grămadă de aşternuturi murdare. O atinse cu vârful ghetei, ea se rostogoli, clipi spre el şi căscă.

— Hugor? Tu eşti?

— Ia te uită! Ne-a revenit glasul, nu?

Era mai bine aşa decât să tacă, aşa cum făcea de obicei, posomorâtă. *Una peste alta, un câine părăsit şi un porc. Ne-am salvat pe amândoi din sclavie, aşa că puţină recunoştinţă n-ar fi chiar rea.*

— Dacă mai tragi la aghioase multă vreme, o să ratezi întregul război.

— Sunt tristă – căscă din nou – şi obosită. Atât de obosită.

Obosită sau bolnavă? Tyrion îngenunche lângă salteaua ei.

— Eşti palidă.

Îi puse mâna pe frunte. *E cald aici sau are un început de febră?* Nu îndrăzni să întrebe cu glas tare. Nici măcar bărbaţii căliţi dintre Fiii Secunzi nu îndrăzneau să încalece pe iapa albă. Dacă le-ar intra în cap că Penny e bolnavă, ar izgoni-o fără şovăială. *S-ar putea să ne ducă înapoi la moştenitorii lui Yezzan, cu sau fără documente.*

— Am semnat în cartea lor. Cu sânge, ca odinioară. Acum sunt un Fiu Secund.

Penny se ridică, alungându-şi somnul din priviri.

— Şi cum rămâne cu mine? Pot semna şi eu?

— Nu prea cred. Unor companii libere li s-a dus vestea că acceptă femei, însă, după toate cele, nu sunt Fiice Secunde.

— *Noi,* spuse ea. Dacă eşti unul dintre ei, ar trebui să spui *noi,* nu *ei. A* văzut-o careva pe Frumuşica? Zicea Călimară c-o să-ntrebe de ea. Sau Scrâşnilă. Se mai aude ceva de Scrâşnilă?

Numai dacă ai încredere-n Kasporio. Secundul lui Plumm la comandă, nu foarte isteţ, susţinea că trei vânători de sclavi yunkai bântuiau prin tabere, întrebând despre cei doi pitici fugiţi. Unul dintre ei căra o suliţă lungă, cu un cap de câine înfipt în vârf aşa cum povestise Kaspo. Oricum, astfel de lucruri nu aveau darul de a o scoate pe Penny din pat.

— Nicio vorbă, minţi el. Haide. Trebuie să-ţi găsim o armură.

Îi întoarse o privire îngrijorată.

— Armură? De ce?

— E ceva ce mi-a spus vechiul meu maestru de arme: „Niciodată să nu te duci dezbrăcat la bătălie, amice”. Îl cred pe cuvânt. Plus că sunt mercenar şi chiar că ar trebui să mă vând bine.

Ea tot nu dădu niciun semn că s-ar urni din loc. Tyrion o apucă de încheietură, ridicând-o în picioare şi-i aruncă în faţă un maldăr de haine.

— Îmbracă-te! Să porţi mantia cu gluga pe cap şi să-ţi ţii clonţul! Trebuie să părem doi băieţi cumsecade, în caz că

vânătorii de sclavi sunt cu ochii pe noi.

Furăciune aştepta lângă cortul bucătarului molfăind iarbă acră, când se arătară cei doi pitici, învăluiţi în mantii şi cu gluga pe cap.

— Am auzit că voi doi o să luptaţi pentru noi, zise sergentul. Asta ar trebui să-i facă să se pişe în Meereen. A mai omorât vreunul din voi un om?

— Eu, zise Tyrion. I-am măturat ca pe nişte muşte.

— Cu ce?

— Cu o secure, cu un pumnal, cu ce s-a mai găsit pe-acolo. Deşi cel mai periculos sunt cu arbaleta.

Furăciune se scărpină în barbă cu vârful cârligului.

— Arbaleta e destul de parşivă. Câţi ai ucis cu ea?

— Nouă.

Tatăl său conta cel puţin cât tot atâţia. Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scutul Lannisportului, Mâna Regelui, soţ, frate, tată, tată, tată.

— Nouă! pufni Furăciune şi scuipă o gură de mizerie roşiatică.

Poate că ţintise spre picioarele lui Tyrion, însă nimeri pe propriii lui genunchi. Era limpede că asta credea el despre „nouă”. Degetele sergentului erau pătate cu un roşu spălăcit, din cauza sucului ierbii acre pe care o mesteca. Îşi puse două în gură şi fluieră.

— *Kem!* Ia fă-te încoace, oală de noapte nenorocită!

Cel chemat veni alergând.

— Du-i pe domnul şi pe doamna Pezevenghi la căruţe şi pune-l pe Ciocan să le potrivească ceva oţel de-al companiei.

— S-ar putea ca Ciocan să fie beat mort, îl preveni Kem.

— Pişă-te pe faţa lui. Asta o să-l trezească.

Furăciune se întoarse iar spre Tyrion şi Penny.

— N-am mai avut până acum niciun fel de afurisiţi de pitici, dar nici nu le-am dus lipsa. Fiii de târfă, mici prostănaci fugiţi de-acasă, pentru aventură, băieţi de corvoadă, scutieri şi alţii ca ei. Unele dintre căcaturile lor s-ar putea să fie destul de mici ca să se potrivească cu nişte piticanii. Fierătaniile pe care le purtau când au

crăpat, că vă place ori ba, da’ ştiu că forţoşilor aprigi ca voi n-o să le pese. Nouă zici că erau?

Dădu din cap şi se îndepărtă.

Fiii Secunzi îşi ţineau armurile companiei în şase care mari, trase la mijlocul taberei lor. Kem deschidea drumul, legănându-şi suliţa de parcă ar fi fost un toiag.

— Cum se face că un băiat din Debarcaderul Regelui nimereşte într-o companie liberă? îl întrebă Tyrion.

Băiatul îi aruncă o căutătură precaută.

— Cine ţi-a spus că-s din Debarcaderul Regelui?

— Nimeni.

Fiecare cuvânt din gura ta duhneşte a Fundătura Puricilor.

— Isteţimea te-a dat de gol. Se zice că nu există tipi mai deştepţi ca locuitorii Debarcaderului.

Asta păru să-l uimească.

— Şi cine zice asta?

— Toată lumea. *Eu.*

— De când?

De când am născocit-o eu.

— De secole, minţi el. Tatăl meu n-ar fi spus-o niciodată. L-ai cunoscut pe Lordul Tywin, Kem?

— Mâna. Odată l-am văzut călărind pe deal în sus. Oamenii lui aveau mantii roşii şi lei mici pe coifuri. Îmi plăceau coifurile lor. Gura i se strânse. Totuşi, nu mi-a plăcut niciodată Mâna. A prăpădit oraşul, apoi ne-a trosnit la Apa Neagră.

— Erai pe-acolo?

— Cu Stannis. Lordul Tywin a năvălit cu fantoma lui Renly şi ne-a luat din flancuri. Mi-am lepădat suliţa şi-am rupt-o la goană, însă la corăbii afurisitul de cavaler a zis: „Unde ţi-e suliţa, băiete? N-avem loc pentru laşi!” Şi şi-au luat tălpăşiţa lăsându-mă baltă pe mine şi alte câteva mii pe lângă mine. Mai târziu, am aflat că tatăl tău i-a trimis pe Zid pe toţi cei care au luptat cu Stannis, aşa că am traversat Marea Îngustă şi m-am alăturat Fiilor Secunzi.

— Ţi-e dor de Debarcaderul Regelui?

— Uneori. Mi-e dor de băiatul care… mi-a fost prieten.

Şi de frate-meu, Kennet, dar a murit pe podul de vase.

— Prea mulţi oameni de nădejde au murit în ziua aia.

Cicatricea îl mânca groaznic pe Tyrion. Se scărpină cu unghia.

— Îmi lipseşte şi mâncarea de-acolo, zise Kem visător.

— Maică-ta găteşte?

— Nici şobolanii n-ar hali ce găteşte maică-mea! Dar era o cârciumă pe-acolo. Nimeni nu făcea ciorba ca acolo. Era aşa de groasă, că-ţi stătea lingura în picioare în castron, şi avea bucăţi din de toate prin ea. Ai halit vreodată vreo fiertură ca asta, măi Jumătate?

— O dată sau de două ori. Fiertura Cântăreţului, eu aşa-i spun.

— De ce?

— Pentru că are un gust aşa de bun, că mă face să vreau să cânt.

Lui Kem îi plăcu ideea.

— Fiertura Cântăreţului. Asta am să cer când m-oi întoarce în Fundătura Puricilor. Ţie de ce ţi-e dor, piticule?

De Jaime, se gândi Tyrion. *Shae. Tysha. De nevastă-mea, mi-e dor de nevastă-mea, cea pe care aproape că nici n-o ştiam.*

— De vin, de curve şi de avere, răspunse el. Mai ales după avere. Cu banii-ţi cumperi vin şi târfe.

Dar îţi poţi cumpăra şi săbii, şi Kemi care să le mânuiască.

— E adevărat că oalele de noapte de la Casterly Rock sunt din aur? îl întrebă Kem.

— Nu trebuie să crezi tot ce-ţi trece pe la ureche. Mai ales când este vorba despre Casa Lannister.

— Se spune că toţi Lannisterii sunt nişte şerpi alunecoşi.

— Şerpi? Tyrion râse. Zgomotul ce se aude e nobilul meu tată, care-şi zgârie mormântul. Suntem *lei* sau cel puţin aşa ne place să spunem. Însă nu contează, Kem. Calcă pe un şarpe sau pe coada unui leu, şi-o să-ţi dai duhul la fel.

Dar, când ajunseră la armurărie, văzură situaţia. Fierarul, faimosul Ciocan, se dovedi a fi o namilă

înspăimântătoare, cu un braţ stâng care părea de două ori mai gros decât cel drept.

— E mai mult beat, zise Kem. Oacheşul Ben lasă de la el, dar într-o bună zi ne va aduce un armurier adevărat.

Ucenicul Ciocanului era un tinerel ţepos şi roşcat, pe nume Unghie. *Bineînţeles. Cum altfel?* cugetă Tyrion. Ciocanul îşi dormea somnul beţivului când ajunseră la forjă, exact cum prevăzuse Kem, însă Unghie nu avu nimic împotrivă ca doi pitici să se caţere prin căruţe.

— Sunt mai mult fierătanii, îi avertiză el, dar n-aveţi decât să luaţi tot ce vă e de folos.

Pe sub coviltirele din lemn curbat şi piele întărită, rafturile căruţelor erau pline până sus cu arme vechi şi armuri. Tyrion aruncă o privire şi oftă, amintindu-şi de rastelurile lucitoare, pline cu săbii, suliţe şi halebarde din armurăria de sub Casterly Rockul Lannisterilor.

— S-ar putea să ne ia ceva timp, spuse el.

— Sunt şi oţeluri serioase aici, dacă ştii să le găseşti, mârâi un glas adânc. Niciunul n-arată bine, dar va opri o spadă.

Un cavaler înalt coborî din spatele unei căruţe, îmbrăcat din cap până-n picioare în oţelul companiei. Platoşa de pe piciorul stâng nu se potrivea cu cea de la dreptul, colanul de la gât era pătat de rugină, apărătoarele pentru braţe erau bogat ornamentate, încrustate cu flori nielate. În mâna dreaptă avea o mănuşă din oţel lustruit, iar în stânga, una fără degete, din cămaşă de zale ruginită. De sfârcurile de pe platoşa lui cu muşchi în relief era prins câte un inel din fier. Coiful etala coarne de cerb, unul fiind rupt.

Când şi-l scoase, dezvălui chipul bătătorit de vreme al lui Jorah Mormont. *Pare un mercenar, din cap până-n picioare, şi nicidecum arătarea pe jumătate zob, pe care am recuperat-o noi din cuşca lui Yezzan,* îşi zise Tyrion. Cicatricile sale aproape că dispăruseră, iar umflăturile de pe faţă se retrăseseră în cea mai mare parte, aşa că Mormont arăta, din nou, aproape ca o fiinţă omenească… însă doar vag mai amintea de el însuşi. Masca de demon,

pe care i-o arseseră neguţătorii de sclavi pe obrazul drept, pentru a-l marca drept sclav periculos şi nesupus, nu-l va mai părăsi niciodată. Ser Jorah nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi un om atrăgător. Semnul îi prefăcuse chipul în ceva înspăimântător.

— Câtă vreme o să arăt mai bine ca tine, voi fi fericit, îi răspunse Tyrion rânjind. Se întoarse apoi spre Penny. Tu iei căruţa aceea. Eu încep cu asta.

— Ar merge mai repede, dacă am căuta împreună. Ridică puţin un coif din fier ruginit, chicoti şi şi-l puse pe cap. N-arăt fioroasă?

Arăţi ca o paţachină cu o oală pe cap.

— E un coif parţial. Ţie-ţi trebuie unul întreg.

Găsi unul şi-l schimbă cu cel parţial.

— E prea mare.

Glasul lui Penny răsună găunos din interiorul oţelului.

— Nu văd nimic afară.

Îşi scoase coiful şi-l azvârli într-o parte.

— Ce nu-i bine cu un coif la jumătate?

— E deschis. Tyrion o ciupi de nas. Îmi place să mă uit la nasul tău. Aş prefera să-l păstrezi.

Ea făcu ochii mari.

— Îţi place nasul meu? întrebă Penny.

Oh, zei, salvaţi-mă. Tyrion se întoarse şi începu să scotocească prin grămezile de armuri vechi din spatele căruţei.

— Mai am şi alte părţi care-ţi plac? întrebă Penny.

Poate că voise să sune hazliu. Dar sunase trist.

— Îmi plac toate părţile tale, zise Tyrion, sperând să pună capăt oricărei alte discuţii pe această temă, dar şi mai mult îmi plac ale mele.

— De ce ne trebuie armuri? Nu suntem decât nişte saltimbanci. Noi doar ne *prefacem* că luptăm.

— Trebuie să te prefaci foarte bine, zise Tyrion examinând o cămaşă grea de zale, atât de plină de găuri, încât arăta aproape mâncată de molii. *Ce fel de molii mănâncă o cămaşă de zale?* Să te prefaci mort este o cale de a supravieţui unei bătălii. O armură bună este alta.

Cu toate că mă tem că sunt extrem de puţine din astea pe aici. La Furca Verde, luptase cu o platoşă din bucăţi desperecheate, adunate de prin căruţele Lordului Lefford, cu un coif plat cu ţepeluş, care-l făcuse să arate ca şi cum cineva-i turnase pe cap o găleată teşită. Oţelul acestei companii era şi mai rău. Nu numai că lucrurile erau vechi şi nu se potriveau, ci erau sfâşiate, crăpate şi sfărâmicioase. *Ăsta-i sânge uscat sau doar rugină?* Adulmecă substanţa, însă nu putea fi sigur.

— Uite-o arbaletă, zise Penny, arătându-i-o.

Tyrion îi aruncă o privire.

— Nu pot folosi vinciul trăgătorului. N-am picioarele destul de lungi. O pârghie mi-ar fi mult mai de folos.

De fapt, ca s-o spună pe-a dreaptă, nu-şi dorea o arbaletă. Reîncărcarea lor dura prea mult. Chiar dacă ar fi pândit pe lângă şanţul latrinei, aşteptând vreun duşman să se aşeze pe vine, şansele să piardă mai mult de-o săgeată de arbaletă erau destul de mari.

În locul ei, înşfăcă un buzdugan, îl încercă, apoi îl puse jos din nou. *Prea greu.* Trecu de un ciocan de luptă (prea lung), de o ghioagă cu nituri (şi asta era prea grea) şi de vreo şase arcuri lungi, înainte de a da peste un pumnal scurt pe care-l îndrăgi, o piesă de oţel parşivă de tot, cu o lamă triunghiulară.

— Asta s-ar putea să fie bună, spuse el.

Lama prinsese puţină rugină, dar asta o făcea şi mai parşivă. Găsi o teacă din lemn şi piele care să i se potrivească şi-l puse în ea.

— O săbiuţă pentru omuleţ? glumi Penny.

— Este un pumnal şi-i făcut pentru un om obişnuit.

Tyrion îi arătă o sabie lungă şi veche.

— E o sabie. Încearc-o.

Penny o luă, o învârti, se încruntă.

— E prea grea.

— Oţelul cântăreşte mai mult ca lemnul. Taie gâtul cuiva cu asta, şi capul n-o să i se transforme într-un pepene.

Îi luă sabia înapoi şi-o examină cu mai multă atenţie.

— Oţel ieftin. Şi mai e şi crestat. Aici, vezi? Retrag ce-

am spus. Ai nevoie de o lamă mai bună pentru a reteza capete.

— Nu *vreau* să retez capete.

— Nici n-ar trebui. Tu ţine-te de loviturile tale sub genunchi. Călcâi, tendon, gleznă… chiar şi uriaşii se prăbuşesc, dacă le tai picioarele. Odată ajunşi jos, nu-s mai mari ca tine.

Penny părea gata, gata să plângă.

— Noaptea trecută am visat că fratele meu trăieşte. Ne întreceam într-un turnir în faţa nu ştiu cărui mare nobil, călărind pe Scrâşnilă şi pe Frumuşica, iar bărbaţii aruncau cu trandafiri în noi. Eram atât de fericiţi…

Tyrion o pălmui.

De fapt, era o lovitură dată cu milă, o mică zvâcnire a încheieturii, aproape fără vlagă. Nici măcar nu-i lăsă vreo urmă pe obraz. Însă ochii ei se umplură pe dată de lacrimi.

— Dacă vrei să visezi, du-te înapoi la culcare, îi spuse. Când te vei trezi, vom fi tot sclavi fugiţi în mijlocul unui asediu. Scrâşnilă a murit. La fel şi porcul, mai mult ca sigur. Acum, găseşte-ţi o armură, pune-ţi-o şi nu te mai preocupa dacă te pişcă. Spectacolul de bâlci s-a terminat. Luptă, ascunde-te sau fă pe tine, cum voieşti, dar orice hotărăşti să faci, fă-o îmbrăcată în oţel.

Penny îşi atinse obrazul lovit.

— N-ar fi trebuit să fugim niciodată. Nu suntem lefegii. În niciun fel. N-a fost chiar atât de rău la Yezzan. N-a fost deloc. Dădacă era crud uneori, însă Yezzan niciodată. Eram protejaţii lui… eram… eram…

— *Sclavi.* Cuvântul pe care-l cauţi este *sclavi.*

— Sclavi, zise ea înroşindu-se. Eram, totuşi, sclavii săi *speciali.* La fel ca Dulceaţă. Comorile lui.

Animăluţele lui, îşi spuse Tyrion. *Şi ne îndrăgea atât de tare, încât ne-a trimis la groapa cu lei, să ne devoreze.*

Penny nu se înşela întru totul. Sclavii lui Yezzan mâncau mai bine decât mulţi ţărani din cele Şapte Regate şi era mai puţin probabil să moară de foame în iarna care venea. Sclavii erau doar nişte bunuri, da. Puteau fi cumpăraţi şi vânduţi, biciuiţi şi însemnaţi cu fierul roşu, folosiţi pentru

plăcerile trupeşti ale stăpânilor, crescuţi să nască alţi sclavi. În acest sens, nu erau mai presus de câini sau cai. Însă majoritatea nobililor îşi tratau câinii şi caii destul de bine. Bărbaţii mândri puteau striga că mai degrabă ar muri liberi decât să moară sclavi, însă mândria nu ţinea de foame. Când oţelul lovea cremenea, astfel de oameni deveneau mai rari decât dinţii de dragon; altfel, lumea n-ar fi fost plină de atâţia sclavi. *N-a existat niciodată un sclav care să nu fi preferat să devină sclav,* îşi zise piticul. *Alegerea lor ar putea fi cea între robie sau moarte, însă opţiunea-i întotdeauna la-ndemână.*

Tyrion Lannister nu se excludea pe sine. Limba ascuţită-i adusese câteva lovituri pe spate, la început, dar destul de repede învăţase trucul de a se face plăcut înaintea lui Dădacă şi a nobilului Yezzan. Jorah Mormont luptase mai mult timp, dar, până la urmă, ajunsese şi el în acelaşi loc.

Iar Penny, ei bine...

Penny căutase un nou stăpân încă din ziua în care fratele ei, Gologan, îşi pierduse capul. *Vrea pe cineva care să aibă grijă de ea, cineva care să-i spună ce să facă.* Însă ar fi fost o cruzime mult prea mare să-i spună aşa ceva. În loc de asta, Tyrion rosti:

— Sclavii speciali ai lui Yezzan n-au ajuns pe lumea cealaltă. Sunt morţi, toţi. Dulceaţă a fost primul care s-a dus.

Uriaşul lor stăpân a murit în ziua fugii lor, le-a zis Oacheşul Ben Plumm. Nici el, nici Kasporio, nici alt mercenar nu cunoşteau soarta celor din adunătura grotescă a lui Yezzan... însă, dacă lui Penny îi trebuiau minciuni ca să se oprească din văicăreli, atunci, o va minţi.

— Dacă vrei să fii sclavă din nou, am să-ţi găsesc un stăpân milos când se va sfârşi războiul şi-am să te vând pe aur suficient cât să pot ajunge acasă, îi promise Tyrion. Am să-ţi găsesc un yunkai care să-ţi dea un alt colier frumuşel, din aur, cu ceva clopoţei, care vor zornăi oriunde mergi. Dar, întâi şi-ntâi, trebuie să supravieţuieşti celor ce vor veni. Nimeni nu cumpără saltimbanci morţi.

— Sau pitici morţi, zise Jorah Mormont. Mai mult ca

sigur că vom fi cu toţii hrană pentru viermi până când se termină şi bătălia asta. Yunkaii au pierdut acest război, cu toate că s-ar putea să le mai trebuie ceva timp să-şi dea seama. Meereenul are o armată de pedestraşi din Nepătaţi, cei mai buni din lume. Şi Meereenul are dragoni. Trei, atunci când s-o întoarce regina. Şi se va întoarce. Trebuie. De partea noastră sunt patruzeci de nobili yunkai, fiecare cu propriii lui maimuţoi pe jumătate antrenaţi. Sclavi pe răboj, în lanţuri… s-ar putea să aibă oşti din orbeţi şi copii ologi, nu mi s-ar părea imposibil.

— Oh, ştiu, făcu Tyrion. Fiii Secunzi sunt perdanţii. Trebuie să-şi schimbe iar mantiile şi s-o facă acum. Rânji. Lăsaţi pe mine.

SFĂRÂMĂTORUL-DE-REGI

O umbră ştearsă şi una întunecată, cei doi complotişti ieşiră împreună în liniştea armurăriei, la cel de-al doilea nivel al Marii Piramide, printre rasteluri cu suliţe, tolbe cu săgeţi şi pereţi de care erau atârnate trofee din bătălii uitate.

— La noapte, zise Skahaz mo Kandaq. Faţa arămie a unui liliac sângeros se iţi de sub gluga mantiei sale peticite. Toţi oamenii mei vor fi la locul lor. Parola este *Groleo.*

— Groleo. *Cred că se cam potriveşte.* Da. Ce-aţi făcut cu el… erai la curte?

— Un străjer dintre patruzeci. Cu toţii aşteptând ca mantaua de zale găunoasă de pe tron să rostească porunca, astfel că s-ar putea să-i tocăm pe Barbă-nsângerată şi pe restul. Crezi că yunkaii ar fi îndrăznit vreodată să se prezinte la *Daenerys* cu capul ostaticului ei?

Nu, se gândi Selmy.

— Hizdahr părea obidit.

— Se prefăcea. Ostaticii care-i erau rude au fost predaţi neatinşi. Ai văzut. Yunkaii ne-au jucat o farsă de păpuşar, cu nobilul Hizdahr ca păpuşar-şef. Problema n-a fost niciodată Yurkhaz zo Yunzak. Ceilalţi negustori de sclavi l-ar fi călcat bucuroşi în picioare pe smintitul ăla bătrân. Asta, ca să-i dea lui Hizdahr un pretext ca să omoare dragonii.

Ser Barristan rămase pe gânduri.

— Ar îndrăzni el aşa ceva?

— A cutezat să-şi omoare regina. De ce nu şi animalele favorite? Dacă nu acţionăm, Hizdahr va ezita o vreme, pentru a-şi dovedi codeala şi pentru a le da Marilor Stăpâni posibilitatea de a-l scăpa de Corbul Furtunii şi de Călăreţul de Sânge. *Atunci* va acţiona. Îi vor morţi pe

dragoni înainte de sosirea flotei volantene.

A, da, vor veni. Totul se potrivea. Nu însemna însă că lui Barristan Selmy i-ar fi plăcut mai mult.

— Asta nu se va întâmpla.

Regina lui era Mama Dragonilor; nu va permite ca vreunuia dintre copiii săi să i se facă vreun rău.

— Ora lupului. E cea mai întunecată parte a nopţii, când toată lumea este adormită.

Auzise prima dată aceste vorbe de la Tywin Lannister, în afara zidurilor de la Duskendale. *Mi-a dat o zi ca să-l aduc pe Aerys. Mi-a zis că, dacă nu mă întorc cu regele până-n zorii zilei următoare, va trece oraşul prin foc şi sabie. Era ora lupului când am intrat şi tot ora lupului când am ieşit.*

— Viermele Cenuşiu şi Nepătaţii vor închide porţile şi le vor zăvori la prima geană de lumină.

— Mai bine atacăm în zori, zise Skahaz. Dăm năvală pe la porţi şi trecem peste liniile de asediu, îi zdrobim pe yunkaii când vor coborî, împleticindu-se, din pat.

— Nu.

Se mai certaseră şi altă dată pe aceeaşi temă.

— Există un tratat de pace, semnat şi pecetluit de Înălţimea Sa, regina. Nu noi vom fi primii care să-l încalce. Odată ce l-am capturat pe Hizdahr, vom forma un consiliu pentru a controla acest loc şi vom cere ca yunkaii să ne dea ostaticii înapoi şi să-şi retragă armatele. Dacă refuză, atunci şi numai atunci îi vom informa că acordul de pace a fost anulat şi vom porni la luptă. Calea aleasă de tine este dezonorantă.

— Iar a ta, prostească, zise Ţeastă-Rasă. E momentul potrivit. Oamenii noştri eliberaţi sunt gata. Hămesiţi.

Selmy ştia că e cât se poate de adevărat. Symon Spate-Crestat, din rândurile Fraţilor Liberi, şi Mollono Yos Dob, din compania Scuturile Neclintite, erau nerăbdători să plece la luptă, să arate ce pot şi să se spele de toate necazurile suferite în valuri de sânge yunkai. Numai Marselen, din Mama Bărbaţilor, împărtăşea îndoielile lui Ser Barristan.

— Am mai discutat despre asta. Aţi fost de acord să

facem cum spun eu.

— Am căzut la învoială, mormăi Ţeastă-Rasă, însă a fost înainte de Groleo. Capul. Negustorii de slavi nu au nicio onoare.

— Noi avem, zise Ser Barristan.

Ţeastă-Rasă bodogăni ceva în ghiscari şi rosti:

— Cum doreşti. Cu toate că impresia mea e că o să regretăm apucăturile astea bătrâneşti ale tale înainte să se termine distracţia. Ce-i cu străjile lui Hizdahr?

— Înălţimea Sa ţine doi oameni prin preajmă când doarme. Unul stă la uşa dormitorului, iar al doilea, înăuntru, într-o firidă din apropiere. La noapte vor fi de pază Khrazz şi Piele-de-Oţel.

— Khrazz, bombăni Ţeastă-Rasă. Nu prea-mi place.

— Nu trebuie să se ajungă la vărsare de sânge, îi spuse Ser Barristan. Intenţionez să port tratative cu Hizdahr. Dacă pricepe că nu vrem să-l ucidem, s-ar putea să le poruncească străjilor să se predea.

— Şi dacă nu? Hizdahr nu trebuie să ne scape.

— Nu va scăpa.

Selmy nu se temea de Khrazz, cu atât mai puţin de Piele-de-Oţel. Erau doar luptători de arenă. Grupul feroce de foşti sclavi luptători a lui Hizdahr reuşea să producă, în cel mai bun caz, doar străjeri indiferenţi. Erau iuţi, puternici şi feroce şi aveau o anumită pricepere la mânuirea armelor, însă întrecerile sângeroase nu erau potrivite ca antrenament pentru apărarea regilor. În arenele lor, adversarii erau anunţaţi cu surle şi trâmbiţe, iar după ce lupta se termina, victorioşii erau pansaţi, primeau lapte de mac pentru alinarea durerilor, ştiind că primejdia trecuse, şi erau liberi să bea şi să se ospăteze, să meargă la femei, până la următoarea luptă. Însă o bătălie nu se sfârşea cu adevărat niciodată pentru un cavaler din Garda Regelui. Ameninţările veneau de peste tot şi de niciunde, se puteau ivi la orice oră din zi şi din noapte. Nicio trâmbiţă nu vestea duşmanul: vasali, servitori, prieteni, fraţi, fii, chiar şi soţii, oricare putea avea cuţite dosite bine pe sub mantii şi crima pitită în inimă. Pentru

fiecare oră de luptă, un cavaler din Garda Regelui petrecea zece mii de ore de veghe, stând tăcut în umbră. Luptătorii de arenă ai Regelui Hizdahr erau deja tot mai plictisiţi şi nervoşi din cauza noii lor îndatoriri, iar oamenii plictisiţi erau neatenţi, cu reacţii încete.

— Am să mă ocup eu de Khrazz, zise Ser Barristan. Doar asiguraţi-vă că nu trebuie să mă ocup şi de Fiarele de Bronz.

— Fii fără grijă. Îl vom fereca pe Marghaz în lanţuri înainte de a apuca să facă pagube. Cât despre Fiarele de Bronz, ţi-am spus că sunt ale mele.

— Şi zici că ai oameni printre yunkai?

— Infiltraţi şi iscoade. Reznak are mai mulţi.

Nu se poate avea încredere în Reznak. Miroase prea dulceag şi se simte prea îmbâcsit.

— Cineva trebuie să-i elibereze pe ostatici. Până nu-i recuperăm pe ai noştri, yunkaii se vor folosi de ei împotriva noastră.

Skahaz pufni prin găurile pentru nas ale măştii.

— Uşor de vorbit despre salvare. Mai greu de făcut. Să-i lăsăm pe sclavi să ameninţe.

— Şi dacă fac mai mult decât să ameninţe?

— Chiar aşa de mult au să-ţi lipsească, moşule? Un eunuc, un sălbatic şi un lefegiu?

Eroul, Jhogo şi Daario.

— Jhogo este călăreţul de sânge al reginei, sânge din sângele ei. Au venit împreună din Deşertul Roşu. Eroul este ajutorul căpeteniei Viermilor Cenuşii. Iar Daario…

Îl iubeşte pe Daario. Văzuse în ochii ei când îl privise, auzise în glasul ei când îi vorbise.

— …Daario este înfumurat şi nechibzuit, însă-i e drag Înălţimii Sale. Trebuie salvat, înainte ca Ciorile Furtunii să decidă să ia lucrurile în propriile lor mâini. E cu putinţă. O dată l-am scos afară din Duskendale, în siguranţă, pe tatăl reginei, luat în captivitate de un lord răsculat, însă…

— …nu poţi spera niciodată că ai trece neobservat printre yunkaii. Fiecare din ei îţi ştie deja chipul.

Mi-aş putea ascunde faţa, ca tine, îşi zise Selmy, însă

ştia că Ţeastă-Rasă are dreptate. Duskendale fusese parcă în altă viaţă. Era prea bătrân pentru astfel de acte de eroism.

— Atunci, trebuie să găsim o altă cale. Un alt salvator. Cineva cunoscut printre yunkai, o fiinţă a cărei prezenţă în tabăra lor ar putea trece neobservată…

— Daario îţi spune Ser Bunicul, îi reaminti Skahaz. N-am să dezvălui cum îmi zice mie. Dacă eu şi cu tine am fi ostatici, şi-ar pune pielea la bătaie pentru noi?

Nu prea cred, se gândi, dar răspunse:

— S-ar putea.

— Daario s-ar putea să se pişe pe noi, dacă am lua foc. Altminteri, să nu aşteptaţi vreun ajutor din partea lui. Să lăsăm Ciorile Furtunii să-şi aleagă alt comandant, unul care-şi cunoaşte locul. Dacă regina nu se întoarce, va fi un mercenar mai puţin pe lume. Cine-l va plânge?

— Şi dacă se întoarce?

— Va plânge, îşi va smulge părul din cap şi-i va blestema pe yunkai. Nu pe noi. Mâinile noastre nu vor fi pătate de sânge. Puteţi s-o consolaţi. Să-i spuneţi poveşti din zilele de demult, îi şi plac. Bietul Daario, bravul ei căpitan… n-o să-l uite niciodată… însă-i mai bine pentru noi toţi că e mort, nu? Mai bine şi pentru Daenerys.

Mai bine pentru Daenerys şi pentru Westeros. Daenerys Targaryen îşi iubea căpitanul, însă aceasta era femeia din ea, şi nu regina. *Prinţul Rhaegar o iubea pe a sa Lady Lyanna şi mii de oameni au murit pentru asta. Daemon Blackfyre o iubise pe prima Daenerys şi se răsculase când îi fusese luată. Oţelul Înverşunat şi Corbul Însângerat o iubeau, amândoi, pe Shiera Steaua Mării, iar Cele Şapte Regate sângerau. Prinţul Libelulelor o iubea pe Jenny din Pietre-Vechi atât de mult, încât a dat la o parte o coroană, iar Westeros a plătit preţul în cadavre.* Toţi cei trei fii ai celui de-al cincilea Aegon se căsătoriseră din dragoste, sfidând dorinţa tatălui lor. Şi pentru că acel monarh nesigur îşi urmase el însuşi glasul inimii când îşi alesese regina, le-a îngăduit fiilor lui să meargă pe calea lor, făcându-şi duşmani amarnici acolo unde-ar fi putut avea

prieteni loiali. Au urmat trădările şi haosul, aşa cum noaptea urmează zilei, totul isprăvindu-se la Castelul Verii cu vrăjitorii, foc şi amărăciune.

Dragostea ei pentru Daario e o otravă. O otravă mai înceată decât lăcustele, însă, până la urmă, la fel de mortală.

— Mai este Jhogo, zise Ser Barristan. El şi Eroul. Amândoi sunt preţioşi Înălţimii Sale.

— Şi noi avem ostatici, îi reaminti Skahaz Ţeastă-Rasă. Dacă negustorii de sclavi ucid vreunul de-al nostru, şi noi ucidem unul de-al lor.

O clipă Ser Barristan nu ştiu ce voia să zică. Apoi îşi dădu seama.

— Purtătorii cupelor reginei?

— *Ostatici,* insistă Skahaz mo Kandaq. Grazdar şi Qezza sunt din sângele Graţiei Verzi. Mezzara este Merreq, Kezmya este Pahl, Azzak, Ghazeen. Bhkaz este Loraq, o rubedenie de-a lui Hizdahr. Cu toţii sunt fiii şi fiicele piramidelor. Zhak, Quazzar, Uhlez, Hazkar, Dhazak, Yherizan, cu toţii, copii ai Marilor Stăpâni.

— Fete nevinovate şi băieţi zâmbitori.

Ser Barristan ajunsese să-i cunoască pe toţi când fuseseră în slujba reginei, pe Grazhar, cu visurile sale de glorie, Mezzara cea timidă, leneşul Miklaz, înfumurata, frumuşica Kezmya, Qezza, cu ochii ei mari şi blânzi şi cu vocea îngerească, Dhazzar, dansatorul, şi pe toţi ceilalţi.

— Copii.

— Copiii Harpiei. Numai sângele poate răscumpăra sângele.

— Aşa zicea yunkaiul care ne-a adus capul lui Groleo.

— N-a greşit.

— Nu voi permite aşa ceva.

— La ce bun ostaticii, dacă nu pot fi atinşi?

— Poate că le oferim trei dintre copii pentru Daario, Eroul şi Jhogo, se îmbună Ser Barristan. Înălţimea Sa…

— … nu-i aici. Rămâne ca tu şi cu mine să facem ce trebuie făcut. Ştii că am dreptate.

— Prinţul Rhaegar avea doi copii, îi spuse Ser Barristan.

Rhaenys era o fetiţă, Aegon, un prunc. Când Tywin Lannister a ocupat Debarcaderul Regelui, oamenii lui i-au omorât pe amândoi. A prezentat trupurile însângerate învelite în mantii purpurii, ca un dar pentru noul rege.

Şi ce-a zis Robert când le-a văzut? A zâmbit? Barristan Selmy fusese grav rănit la Trident, aşa că a fost scutit de vederea darului făcut de Lordul Tywin, dar se întrebase adesea despre lucrurile astea. *Dacă l-am văzut zâmbind peste rămăşiţele înroşite ale copiilor lui Rhaegar, nicio armată de pe pământ nu m-ar fi putut împiedica să-l ucid.*

— Nu voi îngădui uciderea copiilor. Ori te învoieşti, ori nu iau parte la aşa ceva.

Skahaz chicoti:

— Eşti un bătrân încăpăţânat. Băieţii tăi frumuşei vor creşte şi vor deveni Fiii Harpiei. Ucide-i acum sau îi vei ucide atunci.

— Omori oameni pentru răul pe care l-au făcut, nu pentru răul pe care s-ar putea să-l facă la un moment dat.

Ţeastă-Rasă apucă o secure atârnată pe perete, o studie şi mârâi.

— Aşa să fie! Nu ne atingem de Hizdahr sau de ostaticii noştri. Eşti mulţumit, Ser Bunic?

Nimic din toate astea nu m-ar putea mulţumi.

— Da, merge. Nu uita de ora lupului.

— Nu-mi stă în fire să uit, ser.

Cu toate că gura de alamă a liliacului nu se mişcase, Ser Barristan îi simţea rânjetul de după mască.

— Mult a aşteptat Kandaq noaptea asta!

Tocmai de asta mă tem. Dacă regele Hizdahr era nevinovat, ceea ce făceau în această zi era trădare. Însă cum ar fi putut fi nevinovat? Selmy îl auzise grăbind-o pe Daenerys să guste lăcustele otrăvitoare, strigând la oamenii lui să ucidă dragonul. *Dacă nu acţionăm, Hizdahr va ucide dragonii şi va deschide porţile duşmanilor reginei. Nu avem de ales.* Totuşi, indiferent cum întorcea lucrurile pe toate feţele, bătrânul cavaler nu găsi nimic onorabil în asta.

Restul zilei se scurse cu viteza melcului.

Undeva, ştia el, regele Hizdahr se sfătuia cu Reznak mo Reznak, Marghaz zo Loraq, Galazza Galare şi ceilalţi sfetnici meereeni, hotărând cum e mai bine să răspundă cererilor yunkailor… dar Barristan Selmy nu mai făcea parte din astfel de consilii. Nici nu mai avea vreun rege pe care să-l păzească. În loc de asta, făcu ronduri prin piramidă, din vârf şi până jos, pentru a se asigura că străjile erau cu toate la postul lor. Asta-i ocupă mare parte a dimineţii. Îşi petrecu după-amiaza cu orfanii, îşi luă chiar şi spada şi scutul pentru a-i încerca mai aspru pe câţiva dintre băieţii mai mari.

Unii se antrenau pentru luptele din arenă când Daenerys Targaryen a ocupat Meereenul şi i-a scos din lanţuri. Aceia deprinseseră bine meşteşugul spadei, al suliţei şi al securii de luptă înainte să fi pus Ser Barristan mâna pe ei. Câţiva s-ar putea să fie chiar pregătiţi. *Băiatul din Insulele Baziliscului, pentru început. Tumco Lho.* Era negru ca cerneala unui maester, însă iute şi puternic, cel mai bun spadasin înnăscut pe care-l văzuse Selmy de la Jaime Lannister încoace. *La fel şi Larraq. Biciul.* Ser Barristan nu-i aproba stilul de luptă, dar nu avea nicio îndoială cu privire la îndemânarea lui. Larraq avea ani şi ani de experienţă, mai mulţi ca el, înainte de a stăpâni cum se cuvine armele cavalerilor, sabia, lancea şi ghioaga, însă era mortal cu biciul şi tridentul. Bătrânul cavaler îl avertizase că biciul n-are rost când te lupţi cu un duşman în armură… asta, până-l văzu pe Larraq folosindu-l, încolăcindu-l pe picioarele adversarilor pentru a-i trânti la pământ cu o smucitură. *Încă nu-i cavaler, dar e un luptător feroce.*

Larraq şi Tumco erau cei mai buni dintre ai lui. După ei, venea Lhazarene, căruia ceilalţi băieţi îi ziceau Mielul Roşu, cu toate că el era deocamdată feroce, nu şi iscusit. Poate şi fraţii, trei ghiscari din popor, luaţi în sclavie pentru plata datoriilor tatălui lor.

Cu ei, erau şase. *Şase din douăzeci şi şapte.* Selmy ar fi putut spera la mai mulţi, dar şase erau un bun început. Ceilalţi băieţi erau, în cea mai mare parte, mai tineri şi

mult mai obişnuiţi cu războaiele de ţesut şi plugurile şi oalele de noapte decât cu săbiile şi cu scuturile, însă munceau din greu şi învăţau repede. Dacă ar fi fost scutieri câţiva ani, ar fi putut avea alţi şase cavaleri pe care să-i ofere reginei. Cât despre cei care nu vor fi niciodată pregătiţi, ei bine, nu orice băiat era hărăzit să devină cavaler. *Domeniul are nevoie de lumânărari şi hangii, precum şi de armurieri.* Era valabil în Meereen şi, de asemenea, în Westeros.

În timp ce-i privea cum se antrenau, Ser Barristan cugetă la aducerea lui Tumco şi Larraq la rangul de cavaleri, poate şi a Mielului Roşu. Era nevoie de un cavaler ca să faci un cavaler, iar, dacă ceva ieşea prost la noapte, zorii s-ar putea să-l găsească mort sau printr-o temniţă. Şi-atunci cine i-ar mai înnobila pe scutieri? Pe de altă parte, reputaţia unui tânăr cavaler se datora şi prestigiului celui care-i conferea demnitatea de cavaler. Nu le-ar servi la nimic băieţilor săi, dacă s-ar fi ştiut că fuseseră înnobilaţi de un trădător, şi asta i-ar fi putut trimite în temniţă, alături de el. *Merită mai mult,* hotărî Ser Barristan. *Mai bine o viaţă lungă de scutieri decât una scurtă de cavaleri decăzuţi.*

Când amiezii îi lua locul înserarea, le spuse luptătorilor să lase săbiile şi scuturile şi să se adune în juru-i. Le vorbi despre ce însemna să fii cavaler.

— Cavalerismul, nu spada îl face pe cavaler ce este, zise el. Fără onoare, un cavaler nu-i mai mult decât un ucigaş oarecare. Este mai bine să mori cu onoare decât să trăieşti fără ea.

Băieţii îl priveau ciudat, se gândi el, dar într-o bună zi vor înţelege. După aceea, înapoi la vârful piramidei, Ser Barristan o găsi pe Missandei citind printre vrafurile de pergamente şi cărţi.

— Să stai aici, copilă, îi spuse el. Orice s-ar întâmpla, indiferent ce vezi şi auzi, să nu pleci din camerele reginei!

— Ia ascultă, zise fata. Dacă ar cere să…

— Mai bine nu.

Ser Barristan ieşi singur prin grădinile de pe terasă. *Nu*

sunt făcut pentru aşa ceva, îşi spuse, privind spre întinderea oraşului. Piramidele se trezeau, una după alta, lampioane şi făclii scăpărând la viaţă, în vreme ce umbrele se adunau pe străzile de dedesubt. *Urzeli, uneltiri, şoapte, minciuni, secrete înlăuntrul altor secrete şi cumva am ajuns să iau şi eu parte la ele.*

Poate că până acum ar fi trebuit să se fi obişnuit cu astfel de lucruri. Fortăreaţa Roşie avea şi ea tainele ei. *Chiar şi Rhaegar.* Prinţul Pietrei Dragonului nu avusese niciodată încredere în el, aşa cum se încrezuse în Arthur Dayne. Harrenhalul era dovada. *Anul falsei primăveri.*

Amintirea stăruia dureroasă. Bătrânul Lord Whent anunţase turnirul la scurt timp după ce se întorsese din vizită de la fratele lui Ser Oswell Whent din Garda Regelui. Cu şuşotelile lui Varys pe la urechi, Regele Aerys a ajuns să fie convins că fiul său uneltea să-l dea jos de pe tron, că turnirul lui Whent nu era decât un vicleşug pentru a-i da lui Rhaegar un pretext pentru convocarea unui număr cât mai straşnic de mari lorzi pe care-i putea aduna laolaltă. Aerys nu pusese piciorul în afara Fortăreţei Roşii după Duskendale şi iată că dintr-odată anunţă că-l va însoţi pe prinţul Rhaegar la Harrenhal, iar după aceea totul se dusese pe apa sâmbetei.

Dacă aş fi fost un cavaler mai destoinic… dacă l-aş fi trântit din şa pe prinţ, la ultima rundă, aşa cum i-am scos din şa pe mulţi alţii, eu aş fi fost cel care ar fi ales regina dragostei şi frumuseţii…

Rhaegar optase pentru Lyanna Stark de Winterfell. Barristan Selmy ar fi făcut o altă alegere. Nu ar fi vrut-o pe regină, care nici nu era de faţă. Nici pe Elia din Dorne, cu toate că era bună şi blândă; dacă ar fi fost aleasă ea, s-ar fi putut evita o mulţime de lupte şi nenorociri. Alegerea lui ar fi fost o tânără fecioară, ajunsă nu de multă vreme la Curte, una dintre însoţitoarele Eliei… cu toate că, în comparaţie cu Ashara Dayne, prinţesa dornisheană era ca o slujnică de la bucătărie.

Chiar şi după toţi aceşti ani, Ser Barristan încă-şi mai amintea zâmbetul Asharei, sunetul râsului ei. Nu trebuia

decât să-şi închidă ochii ca s-o vadă, cu părul ei lung, negru, revărsându-i-se peste umeri, şi cu ochii ei violeţi, răscolitori. *Daenerys are ochii la fel.* Uneori, când îl privea regina, se simţea ca şi cum ar fi privit-o pe fiica Asharei…

Însă fiica Asharei se născuse moartă, iar draga lui domniţă se aruncase din turn la scurt timp după aceea, înnebunită de durere pentru copilul pierdut şi, poate, şi din cauza bărbatului care o dezonorase la Harrenhal. Şi-a dat sufletul fără să fi ştiut vreodată că Ser Barristan o iubise. *Cum să fi putut?* El era cavaler al Gărzii Regelui, jurase să ţină celibatul. N-ar fi ieşit nimic bun, dacă i-ar fi vorbit despre simţămintele sale. *Dar nici din tăcere n-a ieşit nimic bun. Dacă l-aş fi trântit pe Rhaegar şi aş fi încoronat-o pe Ashara regina dragostei şi frumuseţii, s-ar fi uitat ea la mine, şi nu la Stark?*

Nu va şti niciodată. Însă, dintre toate eşecurile lui, niciunul nu-l bântuia pe Barristan Selmy atât de mult ca acesta.

Cerul era acoperit, aerul încins, îmbâcsit, apăsător şi, totuşi, ceva-i dădea fiori pe şira spinării. *Ploaia,* îşi zise el. *Vine o furtună. Dacă nu la noapte, mâine.* Ser Barristan se întrebă dacă va mai apuca s-o vadă. *Dacă Hizdahr are propriul lui Păianjen, sunt ca şi mort.* Dacă se ajungea la asta, avea de gând să moară aşa cum trăise, cu sabia lungă în mână.

Când şi ultima geană de lumină pieri înspre apus, în spatele pânzelor corăbiilor din Golful Sclavilor, Ser Barristan intră înapoi, chemă doi slujitori şi le spuse să încălzească apă pentru baie. Asudase şi se murdărise antrenându-se cu scutierii în căldura amiezii.

Apa care i se aduse era doar călduţă, însă Selmy zăbovi în baie până când se răci şi-şi frecă pielea până la sânge. Curat, aşa cum fusese întotdeauna, se ridică, se şterse şi se îmbrăcă singur în haine primenite. Ciorapii, lenjeria, tunica de mătase, vesta matlasată, cu toate proaspăt spălate şi albite. Peste ele îşi puse armura dată de regină în semn de preţuire. Cămaşa de zale era aurită, lucrată fin, legăturile dintre zale fiind la fel de suple ca pielea, cu

platoşă gravată, tare precum gheaţa şi strălucitoare ca zăpada tocmai ninsă. Pumnalul ajunse pe un şold, iar sabia-i lungă, pe celălalt, agăţată de o centură din piele albă, cu catarame aurite. La sfârşit îşi luă mantia sa albă, lungă, pe care şi-o prinse pe umeri.

Lăsă coiful agăţat în cârlig. Fanta îngustă din dreptul ochilor îi limita vederea şi trebuia să vadă tot ce mişcă. Coridoarele piramidei erau întunecate noaptea, iar duşmanii se puteau repezi la tine din orice parte. În plus, cu toate că era minunat să priveşti printre aripile ornamentate ale dragonului care îi împodobeau coiful, puteau fi lovite destul de uşor de o sabie sau o secure. Le va păstra pentru următorul turnir, dacă Cei Şapte îi vor îngădui.

Înarmat şi cu armura pe el, bătrânul cavaler aşteptă, aşezat în bezna camerei sale de lângă apartamentele reginei. Chipurile tuturor cavalerilor care slujiseră şi îşi dăduseră viaţa îi pluteau prin faţa ochilor în întuneric, ca şi cele ale fraţilor din Garda Regelui. Se întrebă câţi dintre ei ar fi făcut ce se pregătea el să facă. *Unii, sigur. Însă nu toţi. Unii n-ar fi ezitat deloc să-l doboare pe Ţeastă-Rasă ca pe un trădător.* În afara piramidei începu să plouă. Ser Barristan şedea în beznă, ascultând. *Se aud ca nişte lacrimi,* îşi zise. *Se aude ca şi cum ar plânge regii morţi.*

Apoi veni vremea să plece.

Marea Piramidă din Meereen fusese construită ca o imitaţie a Marii Piramide din Ghis, ale cărei ruine imense le vizitase, cândva, Lomas Pas-Mare, ca şi străvechea sa predecesoare, ale cărei săli din marmură roşie erau acum sălaşul liliecilor şi al păianjenilor, piramida meereenă se lăuda cu treizeci şi trei de niveluri, numărul fiind sacru pentru zeii din Ghis. Ser Barristan îşi începu lungul coborâş singur, cu mantia albă unduindu-i-se în urmă. Coborî pe scările servitorilor, nu pe cele mari, din marmură cu nervuri, ci pe cele mai înguste, mai abrupte, mai drepte, ascunse în interiorul pereţilor groşi, de cărămidă.

La douăsprezece niveluri dedesubt îl găsi pe Ţeastă-

Rasă aşteptând, cu trăsăturile lui aspre încă ascunse sub masca pe care o purta în dimineaţa aceea, liliacul însângerat. Şase Fiare de Bronz erau cu el. Toate, mascate în insecte identice.

Lăcuste, îşi dădu Selmy seama.

— Groleo, zise el.

— Groleo, răspunse una dintre insecte.

— Mai am lăcuste, dacă-ţi trebuie, glăsui Skahaz.

— Şase ar trebui să fie de ajuns. Ce-i cu oamenii de la uşi?

— Sunt ai mei. Nu vei avea nicio problemă.

Ser Barristan îl apucă pe Ţeastă-Rasă de braţ.

— Să nu vărsaţi sânge decât dacă nu aveţi de ales. Mâine vom forma un consiliu şi vor spune oraşului ce-am făcut şi de ce.

— Cum vrei. Mult noroc, bătrâne!

Fiecare se duse în drumul lui. Fiarele de Bronz se aliniară în urma lui Ser Barristan, pe când îşi continuă coborârea.

Apartamentele regelui erau îngropate în inima piramidei, la nivelurile al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. Când ajunse la ele, Selmy găsi uşile dinspre interiorul piramidei zăvorâte cu lanţuri, cu două dintre Fiarele de Bronz aşezate de strajă. Pe sub glugile de la mantiile peticite unul se iţea ca şobolan, iar celălalt, ca taur.

— Groleo, zise Ser Barristan.

— Groleo, răspunse taurul. Al treilea coridor la dreapta.

Şobolanul desfăcu lanţul. Ser Barristan şi escorta sa pătrunseră pe un coridor îngust, pentru servitori, luminat cu făclii, cu pereţii din cărămizi roşii şi negre. Paşii lor răsunau pe podele în vreme ce lăsau în urmă două coridoare şi intrară pe cel de-al treilea, de la dreapta.

În faţa uşilor sculptate din lemn de esenţă tare, care duceau spre camerele regelui, stătea Piele-de-Oţel, un tânăr luptător în arenă, încă neconsiderat de prim rang. Obrajii şi fruntea sa erau brăzdate de tatuaje complicate, în verde şi negru, vechi simboluri magice valyriene,

considerate capabile să-i facă carnea şi pielea dure ca oţelul. Semne asemănătoare îi acopereau pieptul şi braţele, deşi rămânea de văzut dacă pot opri o sabie sau o secure de luptă.

Însă chiar şi fără ele, Piele-de-Oţel arăta impresionant: un tânăr zvelt şi musculos, mai înalt cu un cap decât Ser Barristan.

— Cine-i acolo? strigă el, rotindu-şi securea cu coadă lungă într-o parte şi-n alta, pentru a le bara drumul.

Când îl văzu pe Ser Barristan, cu lăcustele de alamă în urmă-i, o lăsă din nou în jos.

— Bătrâne ser.

— Dacă nu-l deranjează pe rege, trebuie să schimb câteva vorbe cu el.

— Orele sunt înaintate.

— Sunt înaintate, dar e urgent.

— Pot să întreb.

Piele-de-Oţel lovi uşa de la apartamentele regelui cu capătul cozii de la securea lui lungă. Se deschise o uşiţă glisantă. Apărură ochii unui copil. O voce de copil răsună prin uşă. Piele-de-Oţel răspunse. Ser Barristan auzi sunetul unui drug greu, de fier, care e tras înapoi. Uşa se deschise.

— Numai tu, zise Piele-de-Oţel. Fiarele aşteaptă aici.

— Cum doreşti.

Ser Barristan dădu din cap spre lăcuste. Una-i răspunse tot aşa. Selmy se strecură prin uşă singur.

Întunecoase şi fără ferestre, înconjurate din toate părţile de pereţi din cărămidă, de doi metri şi jumătate grosime, camerele pe care şi se însuşise regele erau mari şi luxoase. Grinzi mari, din stejar negru, sprijineau tavanul. Podelele erau acoperite cu covoare din mătase, aduse din Qarth. Pe pereţi se aflau tapiserii nepreţuite, antice şi foarte decolorate, înfăţişând gloria Vechiului Imperiu din Ghis. Cea mai mare îi arăta pe ultimii supravieţuitori ai armatei Valyriene trecând în robie şi fiind înlănţuiţi. Bolta de dinaintea dormitorului regal era păzită de o pereche de îndrăgostiţi din lemn de santal, lustruiţi cu ulei.

Ser Barristan îi consideră respingători, cu toate că sigur erau puşi acolo ca să stârnească poftele. *Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.*

Un coş din fier în care se afla jar era singura sursă de lumină. Lângă el stăteau doi dintre purtătorii de cupe ai reginei, Draqaz şi Quezza.

— Miklaz s-a dus să-l trezească pe rege, zise Quezza. Îţi aduc vin, ser?

— Nu, mulţumesc.

— Poţi lua loc, făcu Draqaz, arătându-i o bancă.

— Prefer să stau în picioare.

Auzea glasuri plutind prin aer, venind pe sub boltă dinspre dormitor. Unul era al regelui.

Trecură câteva momente bune până când Regele Hizdahr zo Loraq, al Patrusprezecelea cu Acest Nume Nobil, ieşi căscând, înnodându-şi cordonul cu care-şi ţinea roba închisă. Veşmântul era din satin verde, bogat ţesut, cu perle şi fir de argint. Sub el, regele era gol. Asta se potrivea de minune. Bărbaţii goi se simţeau vulnerabili şi erau mai puţin înclinaţi spre acte de eroism sinucigaş.

Femeia pe care Ser Barristan o zări în treacăt uitându-se pe sub boltă, din spatele unei perdele străvezii, era şi ea goală, având sânii şi coapsele doar parţial ascunse sub mătasea unduitoare.

— Ser Barristan, căscă din nou regele. Cât e ceasul? Ai veşti despre scumpa mea regină?

— Niciuna, Înălţimea Ta.

Hizdahr oftă.

— *Magnificenţa* Ta, te rog. Deşi la ora asta Somnolenţa Ta ar fi o formulă chiar mai potrivită.

Regele se îndreptă spre bufet să-şi toarne o cupă cu vin, însă pe fundul carafei mai erau doar câţiva stropi. Un licăr de iritare îi străbătu faţa.

— Miklaz, vin. Acum.

— Da, Luminăţia Ta.

— Ia-l pe Draqaz cu tine. O butelcă de Arbor auriu şi una de vin roşu, dulce. Niciuna din pişatul vostru galben, mulţumesc. Iar data viitoare când mai găsesc carafa goală,

s-ar putea să fiu nevoit să vă cam pişc de obrajii ăia ai voştri atât de trandafirii.

Băiatul o luă imediat la goană, iar regele reveni la Selmy.

— Am visat că ai găsit-o pe Daenerys.

— Visele pot minţi, Înălţimea Ta.

— „Luminăţia Ta” ar suna de minune. Ce te aduce la mine la ora asta, ser? Ceva probleme prin oraş?

— Oraşul e liniştit.

— Chiar aşa? Hizdahr păru nedumerit. Atunci, de ai mai venit?

— Să pun o întrebare. Magnificenţa Ta, eşti Harpia?

Cupa cu vin îi alunecă dintre degete lui Hizdahr, săltă pe covor şi se rostogoli.

— Vii la mine în dormitor, în toiul nopţii, ca să mă întrebi aşa ceva? Eşti nebun?

De-abia atunci păru regele să-şi dea seama că Ser Barristan purta platoşa şi cămaşa de zale.

— Ce… de ce… cum îndrăzneşti?

— Otrava a fost lucrătura ta, Măreţule?

Regele Hizdahr făcu un pas înapoi.

— Lăcustele? Asta… asta a fost isprava dornisheanului. Quentyn, aşa-numitul prinţ. Întreabă-l pe Reznak, dacă nu mă crezi.

— Ai dovezi? Are Reznak?

— Nu, altfel, le-aş fi luat eu. Poate că oricum ar trebui să fac asta. Marghaz va scoate mărturia de la ei, n-am nicio îndoială. Sunt cu toţii nişte otrăvitori, aceşti dornisheni. Reznak spune că li se închină şerpilor.

— Mănâncă şerpi, spuse Ser Barristan. Era arena ta, loja ta, locurile tale. Vin dulce şi perne moi, smochine, pepene şi lăcuste cu miere. Tu le-ai oferit pe toate. Ai îndemnat-o pe Înălţimea Sa să încerce lăcustele, însă tu, personal, n-ai gustat niciuna.

— Am… condimentele iuţi nu-mi cad bine. Era soţia mea. Regina mea. De ce să vreau s-o otrăvesc?

Era, zice el. Crede că-i moartă.

— Numai tu poţi răspunde, Magnificenţa Ta. Poate că ai

dorit să-ţi iei o altă femeie în locul ei?

Ser Barristan făcu un semn cu capul spre fata care arunca ocheade timide dinspre dormitor.

— Poate chiar pe aceea?

Regele privi în jur agitat.

— *Ea?* Dar ea nu înseamnă nimic. E o sclavă în dormitor. Îşi ridică mâinile. N-am zis bine. Nu-i sclavă. E o femeie liberă. Maestră la plăceri. Chiar şi un rege are trebuinţe, ea… ea nu-i treaba ta, ser. N-aş vătăma-o pe Daenerys. Niciodată.

— Ai îndemnat-o pe regină să guste lăcustele. Eu te-am auzit.

— Credeam că o să-i placă. Hizdahr se mai retrase un pas. Iuţi şi dulci în acelaşi timp.

— Iuţi şi dulci şi otrăvite. Cu propriile mele urechi te-am auzit poruncindu-le oamenilor din arenă să-l ucidă pe Drogon. Strigând la ei.

Hizdahr îşi umezi buzele.

— Fiara a devorat carnea lui Barsena. Dragonii îi vânează pe oameni. Ucidea, ardea…

— … ardea oamenii care au intenţionau s-o atace pe regină. Fiii Harpiei, fie că-ţi place sau nu. Prietenii tăi.

— Nu-s prietenii mei.

— Spui aşa, şi totuşi, când le-ai zis să nu mai ucidă, s-au supus. De ce-ar fi făcut-o, dacă nu ai fi fost şi tu unul dintre ei?

Hizdahr clătină din cap. De data asta nu mai răspunse.

— Zi-mi adevărul, zise Ser Barristan. Ai iubit-o vreodată, chiar şi numai puţin? Sau a fost doar coroana poftită?

— Poftită? Îndrăzneşti să-mi vorbeşti de *pofte?*

Regelui îi tremura gura de furie.

— Am jinduit coroana, da… dar nici pe jumătate cât pentru mercenarul ei. Poate că tocmai preţiosul ei comandant a fost cel care a încercat s-o otrăvească, fiindcă l-a dat la o parte. Iar dacă şi au i-am mâncat lăcustele, atunci cu atât mai bine.

— Daario este un ucigaş, însă nu-i otrăvitor. Ser Barristan se trase mai aproape de rege. Tu eşti Harpia?

Acum puse mâna pe mânerul sabiei lungi. Spune-mi adevărul şi-ţi promit că vei avea o moarte iute şi curată.

— Presupui prea multe, ser, zise Hizdahr. Am terminat-o cu întrebările astea şi cu tine. Eşti eliberat din slujba mea. Părăseşte imediat Meereenul şi-am să-ţi cruţ viaţa.

— Dacă nu eşti tu Harpia, dă-mi numele său.

Ser Barristan trase sabia din teacă. Tăişul ei ascuţit sclipi în lumina vetrei, devenind o linie de foc portocaliu.

Hizdahr izbucni.

— Khrazz! strigă el, împleticindu-se în timp ce mergea cu spatele spre dormitor. Khrazz! *Khrazz!*

Ser Barristan auzi o uşă deschizându-se undeva la stânga. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Khrazz ieşind din spatele tapiseriei. Se mişca încet, încă ameţit de somn, însă avea în mână arma preferată: un *arakh* dokhratian, lung şi curbat. O sabie de măcelar, făcută să provoace răni adânci, nimicitoare, din goana calului. O *armă ucigătoare împotriva unor duşmani pe jumătate dezbrăcaţi, în arenă sau pe câmpul de luptă.* Însă aici, în spaţiu închis, lungimea *arakh*-ului îl dezavantaja, iar Barristan Selmy era îmbrăcat în armură şi cămaşă de zale.

— Am venit pentru Hizdahr, spuse cavalerul. Aruncă-ţi fierul şi stai de-o parte şi nu ţi se va face nici un rău!

Şi Khrazz hohoti.

— Bătrâne, am să-ţi mănânc inima.

Cei doi bărbaţi aveau cam aceeaşi înălţime, însă Khrazz cântărea vreo doisprezece kilograme mai mult şi era cu patruzeci de ani mai tânăr, având pielea albă, ochii goi şi o creastă de păr ţepos, roşu-negru, întins de la frunte şi până la baza gâtului.

— Atunci, vino! zise Barristan cel Aspru.

Khrazz veni.

Pentru prima dată în toată ziua, Selmy se simţi sigur pe el. *Pentru asta sunt făcut,* îşi zise. *Dansul, pe dulcele cântec al oţelului, cu o sabie în mână şi un duşman înaintea mea.*

Luptătorul din arenă era iute, năucitor de iute, la fel de iute ca oricare alt bărbat cu care luptase Ser Barristan

vreodată. În mâinile lui imense, *arakh*-ul deveni o nălucire şuierătoare, o furtună de oţel care părea să vină asupra bătrânului cavaler din toate direcţiile, în acelaşi timp. Majoritatea loviturilor erau dirijate spre cap. Khrazz nu era prost. Fără cască, Selmy era cel mai vulnerabil deasupra gâtului.

Pară calm loviturile, sabia sa lungă întâmpinând fiecare atac şi deviindu-l. Săbiile răsunau încontinuu. Ser Barristan se retrase. La marginea câmpului său vizual, îi zări pe purtătorii de cupe privind cu ochii mari şi albi ca ouăle de găină. Khrazz blestemă şi schimbă o lovitură cu boltă într-una joasă, trecând măcar o dată de sabia bătrânului cavaler, doar pentru a-şi vedea lama ricoşând inofensivă de pe o apărătoare din oţel alb. Lovitura de răspuns a lui Selmy găsi umărul stâng al luptătorului în arenă, despicând pânza fină ca să muşte din carnea de dedesubt. Tunica galbenă se făcu trandafirie, apoi roşie.

— Numai laşii se îmbracă în fier! declară Khrazz, dându-i ocol.

Nimeni nu purta armură în luptele din arenă. Mulţimile veneau pentru sânge: moarte, trupuri dezmembrate şi strigăte de suferinţă, muzica nisipului stacojiu.

Ser Barristan se întorcea odată cu el.

— Acest laş este pe cale să te omoare, ser.

Nu era cavaler, însă curajul îl făcea să-i aducă măcar această dovadă de respect. Khrazz nu ştia cum să lupte cu un om în armură. Ser Barristan îi citea în ochi: îndoială, buimăceală, începutul fricii. Luptătorul din arenă reveni, strigând, de data asta ca şi cum sunetul i-ar fi putut lovi adversarul acolo unde oţelul nu reuşise. *Arakh*-ul lovi jos, sus, din nou jos.

Selmy blocă atacurile la cap şi-şi lăsă armura să le oprească pe celelalte, în vreme ce sabia îi despică obrazul luptătorului de la ureche şi până la gură, apoi trasă o crestătură deschisă şi roşie peste piept. Sângele gâlgâia din rănile lui Khrazz. Asta nu reuşi decât să-l înfurie şi mai tare. Luă coşul din fier cu mâna liberă şi-l azvârli, împrăştiind tăciunii şi cărbunii încinşi la picioarele lui

Selmy. Ser Barristan sări peste ei. Khrazz lovi spre braţul lui şi-l nimeri, însă *arakh*-ul nu putu decât să ciuntească emailul dur înainte de a fi oprit de oţelul de dedesubt.

— În arenă, asta ţi-ar fi retezat braţul, bătrânule.

— Nu suntem în arenă.

— *Dă-ţi jos armura!*

— Nu-i târziu să laşi arma. Renunţă!

— Mori! urlă Khrazz, însă când îşi ridică *arakh*-ul vârful lui atinse una dintre tapiseriile de pe pereţi şi se încurcă acolo. Era ocazia de care avea nevoie Ser Barristan. Despică burta luptătorului din arenă, pară lovitura de *arakh* când se eliberă, apoi îl termină pe Khrazz cu un atac rapid, în inimă, în vreme ce maţele luptătorului se revărsau ca un cuib de ţipari unsuroşi.

Sângele şi viscerele murdăriră covoarele de mătase ale regelui. Selmy făcu un pas înapoi. Sabia lungă din mâinile sale era roşie până la jumătate. Ici, colo, covorul începuse să fumege în locurile unde căzuseră bucăţile de cărbune. O auzea pe biata Quezza scâncind.

— Nu-ţi fie teamă, zise bătrânul cavaler. Nu am de gând să-ţi fac rău, copilă. Nu-l vreau decât pe rege.

Îşi şterse sabia cu una dintre perdele şi păşi tiptil în dormitor, unde-l află pe Hizdahr zo Loraq, cel de-al Paisprezecelea după Numele Său Nobil, ascuns după o tapiserie, bâiguind.

— Cruţă-mă! se milogi el. Nu vreau să mor.

— Puţini vor. Şi, totuşi, oamenii mor cu toţii, fără deosebire.

Ser Barristan îşi băgă sabia în teacă şi-l ridică pe Hizdahr în picioare.

— Vino, am să te duc într-o celulă.

Până acum, Fiarele de Bronz ar fi trebui să-l dezarmeze pe Piele-de-Oţel.

— Vei fi ţinut în captivitate până la întoarcerea reginei. Dacă nu se poate dovedi nimic împotriva ta, nu vei păţi nimic. Ai cuvântul meu de cavaler.

Îl apucă pe rege de braţ şi-l conduse în dormitor, simţindu-se ciudat de ameţit, aproape ca beat. *Eram în*

Garda Regelui. Acum ce sunt?

Miklaz şi Draqaz reveniseră cu vinul regelui. Stăteau în pragul uşii deschise, ţinând butelcile la piept şi holbându-se cu ochii căscaţi la cadavrul lui Khrazz. Quezza încă mai scâncea, dar Jezhene venise s-o liniştească. O strânse la piept pe fetiţă, mângâindu-i părul. Câţiva dintre ceilalţi paharnici se adunară în spatele lor, privind.

— Măreţia Ta, zise Miklaz, nobilul Reznak mo Reznak zice să-ţi spun să te duci imediat.

Băiatul i se adresa regelui ca şi cum Ser Barristan nici n-ar fi fost de faţă, ca şi cum n-ar fi fost niciun mort lăţit pe covor, cu sângele lui vital pătând, încet, mătasea cu roşu. *Skahaz trebuia să-l ia pe Reznak în custodia lui până când puteam fi siguri de loialitatea lui. Oare ceva n-o fi mers ceva cum trebuie?*

— Unde să se ducă? îl întrebă Ser Barristan pe băiat. Unde vrea seneşalul să se ducă Înălţimea Sa?

— Afară. Miklaz păru că-l vedea pentru prima dată. Afară, ser. Pe t… terasă. Să vadă.

— Să vadă ce?

— D… dra… dragonii. Dragonii au fost sloboziţi, ser.

Să ne apere Cei Şapte pe noi toţi, îşi zise bătrânul cavaler.

ÎMBLÂNZITORUL DE DRAGONI

Noaptea trecu păşind încet, pe picioarele ei negre. Ora liliacului făcu loc celei a ţiparului, ora ţiparului îi cedă orei fantomelor. Prinţul zăcea în pat, holbându-se în tavan, visând fără să doarmă, amintindu-şi, imaginându-şi, răsucindu-se pe sub cuverturile de pânză, cu mintea aprinsă de gânduri de foc şi sânge.

În cele din urmă, sătul de leneveală, Quentyn Martell bâjbâi până-n salon, unde-şi turnă o cupă cu vin, golind-o pe întuneric. Gustul era o dulce binecuvântare pe limbă, aşa că aprinse o lumânare şi-şi mai turnă unul. *Vinul mă va ajuta să dorm,* îşi spuse, dar ştia că e o minciună.

Se holbă îndelung la lumânare, apoi puse cupa jos şi-şi ţinu palma deasupra flăcării. Îi trebui întreaga voinţă de care dispunea pentru a o coborî până când focul atinse carnea, iar când se întâmplă asta, îţi trase palma înapoi, scoţând un strigăt de durere.

— Quentyn, eşti nebun?

Nu, doar speriat. Nu vreau să ard.

— Gerris?

— Te-am auzit mişcându-te încoace şi-n colo.

— Nu puteam să dorm.

— Iar arsurile sunt un leac? Puţin lapte cald şi un cântec de leagăn ţi-ar prinde numai bine. Sau mai bine te-aş duce la Templul Graţiilor, să găsim o fată pentru tine.

— O târfă, vrei să spui.

— Li se zice Graţii. Poartă diferite culori. Cele roşii sunt singurele care se împreunează.

Gerris se aşeză la masă, în faţa lui.

— Septele de acasă ar trebui să ia şi ele acest obicei, dacă vrei părerea mea. Ai observat că septele bătrâne arată întotdeauna ca nişte cotoroanţe? Aşa că o să duci o viaţă castă.

Quentyn aruncă o privire spre terasă, unde umbrele

nopţii se întindeau cuprinzătoare printre copaci. Auzea susurul moale al apei în cădere.

— Plouă? Târfele tale au plecat.

— Nu toate. Mai sunt destule bunătăţi prin grădina plăcerilor şi aşteaptă acolo în fiecare noapte, până când le alege vreun bărbat. Cele care nu sunt alese trebuie să rămână pe loc până la răsăritul soarelui, simţindu-se singure şi neglijate. Am putea să le consolăm.

— Ele ar putea să mă consoleze pe mine, vrei să spui.

— Şi asta.

— Nu de genul ăsta de consolare am nevoie.

— Te contrazic. Daenerys Targaryen nu-i singura femeie din lume. Vrei să mori flăcău?

Quentyn nu voia să moară deloc. *Vreau să mă întorc la Yronwood şi să le sărut pe amândouă surorile tale, să mă căsătoresc cu Gwyneth Yronwood, s-o privesc înflorind, să-i fac un copil. Vreau să călăresc în turniruri, să vânez cu şoimii, să merg la vânătoare, s-o vizitez pe mama, la Norvos, să citesc câteva din cărţile pe care mi le trimite tata. Îi vreau pe Cletus, pe Will şi pe Maesterul Kedry din nou în viaţă.*

— Crezi că Daenerys ar fi încântată să afle că m-am culcat cu vreo târfă?

— E cu putinţă. Bărbaţii ar putea fi bucuroşi de fecioare, însă femeilor le place ca bărbatul să ştie ce trebuie în alcov. E tot un fel de scrimă. Trebuie să te antrenezi ca să fii bun.

Gluma-l înţepă. Quentyn nu se mai simţise niciodată atât de băietan de când stătuse înaintea lui Daenerys Targaryen, cerându-i mâna. Gândul că trebuia să se culce cu ea îl înspăimânta aproape la fel de mult ca şi dragonii ei. Ce s-ar întâmpla, dacă nu ar satisface-o?

— Daenerys are un concubin, zise el defensiv. Tatăl meu nu m-a trimis aici ca s-o distrez pe regină în dormitor. Ştii de ce-am venit.

— Nu poţi să te căsătoreşti cu ea. Are un soţ.

— Nu-l iubeşte pe Hizdahr zo Loraq.

— Ce-are dragostea cu căsătoria? Un prinţ ar trebui să

ştie mai bine. Se spune că tatăl tău s-a însurat din dragoste. Câtă bucurie i-a adus asta?

Puţină şi tot mai puţină. Doran Martell şi soaţa sa norvoshi şi-au petrecut jumătate din mariaj departe unul de celălalt, iar cealaltă jumătate sfădindu-se de zor. A fost singura imprudenţă comisă de tatăl său vreodată, dacă stăteai să-i asculţi pe unii, singura dată când urmase glasul inimii, nu raţiunea, şi ajunsese să regrete.

— Nu toate riscurile te ruinează, insistă el. Este datoria mea. Destinul meu.

Tu trebuie să fii prietenul meu, Gerris. De ce trebuie să-ţi baţi joc de speranţele mele? Am destule îndoieli şi fără să mai torni tu unsoare peste focul temerilor mele.

— Va fi marea mea aventură.

— Oamenii-şi pierd viaţa în marile aventuri.

Nu greşea. Asta se spunea şi în tot felul de poveşti. Eroul pleacă la drum împreună cu prietenii şi însoţitorii lui, se confruntă cu pericolele, se întoarce acasă triumfător. Numai unii dintre companionii săi nu se mai întorc deloc. *Totuşi, eroul nu moare niciodată. Eu trebuie să fiu eroul.*

— Tot ce-mi trebuie este curaj. Să las Dorne să-şi amintească de mine ca de un ratat?

— Dorne nu-şi va aminti prea multă vreme despre niciunul dintre noi.

Quentyn îşi supse arsura din palmă.

— Dorne şi-i aminteşte pe Aegon şi pe surorile sale. Dragonii nu se uită aşa uşor. Şi-o vor aminti şi pe Daenerys.

— Nu şi dacă a murit.

— Trăieşte. *Trebuie.* S-a rătăcit, dar o găsesc eu. *Iar când se va întâmpla, mă va privi cum îşi priveşte mercenarul. Odată ce mă voi fi dovedit vrednic de ea.*

— De pe spatele dragonului?

— Călăresc cai de la şase ani.

— Şi-ai fost azvârlit de pe cal de câteva ori.

— Asta nu m-a împiedicat să urc din nou în şa.

— N-ai fost niciodată aruncat de la trei sute de metri

înălţime, observă Gerris. Şi caii rareori îşi transformă călăreţul în oase calcinate şi cenuşă.

Cunosc primejdiile.

— Nu mai vreau să aud aşa ceva. Ai permisiunea mea să pleci. Găseşte o navă şi fugi acasă, Gerris.

Prinţul se ridică, stinse lumânarea şi se strecură înapoi în pat şi în aşternuturile lui ude de transpiraţie. *Ar fi trebuit să-l sărut pe unul dintre gemenii Drinkwater sau poate pe amândoi atunci când s-a putut. Ar fi trebuit să plec la Norvos, s-o văd pe mama şi locul unde s-a născut, ca să ştie că n-am uitat-o.* Auzea ploaia de afară răpăind pe cărămizi.

Când ora lupului se furişă până la ei, ploaia cădea necontenit, scurgându-se în torente grele, reci, care curând vor preface străzile din cărămidă din Meereen în râuri. Cei trei dornisheni luară micul dejun în frigul de dinaintea zorilor, o masă frugală formată din fructe, pâine şi brânză, stropite cu lapte de capră. Când Gerris se pregăti să-şi toarne o cupă cu vin, Quentyn îl opri.

— Fără vin. Vom avea timp destul de băut după asta.

— Speră unii, făcu Gerris.

Bărbatul masiv privi afară, spre terasă.

— Am ştiut c-o să plouă, zise el mohorât. Mă dureau oasele încă de noaptea trecută. Mă dor întotdeauna înainte de ploaie. Dragonilor n-o să le placă. Apa şi focul nu se împacă, se ştie. Te apuci şi faci un foc, arde straşnic, apoi începe să pice de sus şi apoi lemnul tău se udă, iar focul moare.

Gerris chicoti.

— Dragonii nu-s făcuţi din lemn, Arch.

— Unii sunt. Bătrânul rege Aegon, calicul, a construit dragoni din lemn ca să ne cucerească. Totuşi, asta s-a terminat prost.

La fel şi asta, îşi zise prinţul. Prostiile şi înfrângerile lui Aegon cel Netrebnic nu-l preocupau defel, însă era plin de îndoieli şi presimţiri. Tachinările stufoase ale prietenilor săi nu făceau decât să-i dea dureri de cap. *Ei nu înţeleg. Or fi ei dornisheni, dar şi eu sunt. După ani şi ani, când voi*

fi mort, acesta va fi cântecul pe care-l vor cânta despre mine. Se ridică brusc.

— E vremea.

Prietenii lui se ridicară în picioare. Ser Archibald sorbi şi ultima gură de lapte de capră şi-şi şterse mustaţa cu dosul palmei.

— Să aduc veşmintele de comedianţi.

Se întoarse cu mormanul pe care-l luaseră de la Prinţul Zdrenţăros la a doua lor întâlnire. Printre haine se găseau şi trei mantii lungi, cu glugă, dintr-o mulţime de pătrăţele de pânză ţesute, trei ciomege, trei săbii scurte, trei măşti din bronz lustruit. Un taur, un leu şi o maimuţă.

Tot ce trebuia ca să devii o Fiară de Bronz.

— S-ar putea să ceară cuvântul de trecere, îi avertizase Prinţul Zdrenţăros, când le dăduse grămada. E *câine.*

— Eşti sigur? îl întrebase Gerris. Destul de sigur cât să pui rămăşag pe o viaţă?

Prinţul nu avu dubii asupra înţelesului cuvintelor.

— Pe viaţa mea.

— Chiar ăsta.

— Cum ai aflat de cuvânt?

— Am dat peste nişte Fiare de Bronz şi Meris le-a întrebat frumos. Însă un prinţ ar trebui să ştie că astfel de întrebări nu se pun, dornisheanule. Prin Pentos, avem noi o vorbă: nu-l întreba niciodată pe brutar ce-a băgat în plăcintă. Mănânc-o.

Mănânc-o. Era înţelepciune şi-n asta, presupunea Quentyn.

— Am să fiu taurul, anunţă Arch.

Quentyn îi dădu masca de taur.

— Eu iau leul.

— Ceea ce mă face pe mine maimuţă.

Gerris îşi puse masca pe faţă.

— Cum pot să respire?

— Puneţi-o şi gata.

Prinţul nu avea chef de glume.

În grămadă mai erau şi un bici, o bucată de piele veche şi urâtă, cu un mâner din bronz şi os, destul de tare cât să

jupoaie pielea de pe un bou.

— Pentru ce-i asta? întrebă Arch.

— Daenerys folosea un bici ca să aducă la ascultare fiara cea neagră.

Quentyn încolăci biciul şi şi-l agăţă de centură.

— Arch, ia-ţi şi barosul de luptă. S-ar putea să avem nevoie.

Nu era uşor să intri în Marea Piramidă din Meereen noaptea. Uşile erau zăvorâte în fiecare zi, la apus, şi rămâneau închise până la prima geană de lumină. La fiecare intrare erau postaţi străjeri, iar şi mai mulţi străjeri patrulau pe terasa cea mai de jos, de unde se uitau direct în stradă. Înainte, în locul lor erau Nepătaţii. Acum erau Fiarele de Bronz. Ceea ce însemna o mare diferenţă, speră Quentyn.

Garda se schimba la răsăritul soarelui, însă până la ivirea zorilor mai era încă jumătate de oră când cei trei dornisheni îşi urmară drumul coborând scările rezervate servitorilor. Pereţii din jur erau din cărămizi din cincizeci de culori, însă umbrele le scăldau pe toate în gri, până când le atingea lumina torţei cărate de Gerris. La coborâre nu întâlniră pe nimeni. Singurul sunet era târşâitul cizmelor lor pe cărămizile uzate de sub tălpi.

Porţile principale ale piramidei se aflau înaintea pieţii centrale din Meereen, însă dornishenii se îndreptară spre o intrare laterală, care dădea într-o alee. Acelea erau porţile folosite, pe vremuri, de sclavi când le făceau treburile stăpânilor, erau locul pe unde intrau şi ieşeau târgoveţii şi negustorii ca să-şi aducă marfa.

Porţile erau din bronz masiv, zăvorâte cu un drug greu din fier. Înaintea lor se aflau două Fiare de Bronz, înarmate cu ghioage, suliţe şi săbii scurte. Lumina torţelor le licărea pe alama lustruită a măştilor, un şobolan şi o vulpe. Quentyn îi făcu semn bărbatului masiv să rămână în umbră. El şi Gerris înaintară împreună.

— Aţi venit devreme, zise vulpea.

Quentyn dădu din umeri.

— Putem pleca, dacă vreţi. Sunteţi bine veniţi să faceţi

de gardă şi în locul nostru.

Nu suna deloc a accent ghiscari, ştia asta; însă jumătate din Fiarele de Bronz erau sclavi eliberaţi, cu tot felul de limbi materne, aşa că accentul său nu fu remarcat.

— Las-o moartă, făcu şobolanul.

— Dă-ne parola, spuse vulpea.

— Câine, răspunse dornisheanul.

Cele două Fiare de Bronz schimbară o privire. Preţ de trei bătăi de inimă, Quentyn se temu că ceva nu mersese bine, că Frumoasa Meris şi Prinţul Zdrenţăros nu auziseră cuvântul bine. Apoi vulpea mormăi.

— Câine să fie, zise el. Poarta-i a voastră.

În timp ce se îndepărtau, prinţului îi veni inima la loc. Nu aveau mult timp la dispoziţie. Adevăratul schimb de gardă îşi va face curând apariţia.

— Arch! strigă el, şi matahala ieşi la iveală, iar lumina torţei se împrăştia din masca lui de taur. Drugul, repede!

Drugul de fier era gros şi greu, dar bine uns. Ser Archibald nu avu niciun fel de probleme când îl ridică. Stând la capătul lui, Quentyn deschise porţile, iar Gerris trecu prin ele, agitând torţa.

— Adu-o acum. Dar repede!

Căruţa măcelarului era afară, aşteptând pe alee. Vizitiul îi dădu o lovitură catârului şi trecu zăngănind printre porţi, roţile întărite cu benzi de fier *clănţăneau* tare pe cărămizi. Un hoit de bou, hăcuit în patru, şi două oi moarte umpleau căruţa. Şase oameni pătrunseră pe jos. Cinci purtau mantii şi măşti de Fiare de Bronz, însă Frumoasa Meris nu se deranjase să se deghizeze.

— Unde ţi-e stăpânul? o întrebă el.

— Nu am niciun *stăpân,* răspunse. Dacă te referi la prietenul tău prinţ, e prin preajmă, cu cincizeci de oameni. Scoate-ţi dragonul şi te va conduce în siguranţă, aşa cum a promis. Caggo comandă aici.

Ser Archibald examina căruţa măcelarului cu o privire încruntată.

— Căruţa asta-i destul de mare să ţină un dragon? întrebă el.

— Aşa ar trebui. A ţinut ea doi boi.

Omorâtorul-de-Leşuri era îmbrăcat ca Fiară de Bronz, cu faţa ridată şi plină de cicatrici ascunsă în dosul unei măşti de cobră, însă *arakh*-ul familiar, negru, atârnat la şold, îl dădea de gol.

— Ni s-a spus că fiarele sunt mai mici decât monstrul reginei.

— Hruba le-a încetinit creşterea.

Estimările lui Quentyn dăduseră de înţeles că asta se petrecuse şi în Cele Şapte Regate. Niciunul dintre dragonii născuţi şi crescuţi în Groapa Dragonilor de la Debarcaderul Regelui nu se apropiase măcar de dimensiunea lui Vhagar sau Meraxes, cu atât mai puţin de Teroarea Neagră, monstrul regelui Aegon.

— Aţi adus suficiente lanţuri?

— Cât de mulţi dragoni aveţi? zise Frumoasa Meris. Noi am adus lanţuri pentru zece, sunt ascunse sub carne.

— Foarte bine.

Quentyn se simţea ca ameţit. Nimic din toate astea nu părea real. O clipă era ca un joc, iar apoi se transforma în coşmar, ca un vis rău, în care se pomenea deschizând o uşă întunecată, ştiind că oroarea şi moartea aşteptau de partea cealaltă şi, totuşi, cumva incapabil să se mai oprească. Palmele îi erau lunecoase de transpiraţie. Se şterse de picioare şi zise:

— La intrarea în hrubă sunt şi mai mulţi străjeri.

— Ştim, răspunse Gerris. Trebuie să fim pregătiţi pentru ei.

— Suntem, rosti Arch.

Lui Quentyn i se strânse stomacul. Simţi nevoia subită de a-şi goli vezica, însă ştia că nu va îndrăzni să încerce acum.

— Atunci, pe aici.

Rareori se simţise mai băietan ca acum. Şi, totuşi, îl urmă pe Gerris şi pe matahală, pe Meris, pe Caggo şi pe ceilalţi Hoinari. Doi dintre lefegii scoaseră arbalete din lăcaşurile ascunse din interiorul căruţei.

Dincolo de grajduri, nivelul de la sol al Marii Piramide

devenea un labirint, însă Quentyn Martell trecuse prin el împreună cu regina şi-şi amintea drumul. Trecură pe sub cele trei arcade uriaşe, din cărămidă, apoi coborâră pe rampa abruptă, din piatră, tot mai adânc, prin tainiţe şi camere de tortură şi trecură de două bazine adânci, din piatră. Matahala smulse o torţă de pe perete ca să deschidă drumul.

În cele din urmă, două uşi grele, din fier, se înălţară înaintea lor, mâncate de rugină şi ameninţătoare, zăvorâte cu un lanţ lung, ale cărui verigi erau, fiecare, groasă cât un braţ de om. Mărimea şi grosimea acestor uşi erau suficiente ca să-l facă pe Quentyn Martell să se întrebe dacă e înţelept ce fac. Mai rău, ambele uşi erau crestate de ceva din interior, ce încerca să iasă. Fierul gros era crăpat şi despicat în trei locuri, iar colţul de sus al uşii din stânga părea parţial topit.

Patru Fiare de Bronz stăteau de strajă la uşă. Trei aveau suliţe lungi; cea de-a patra, comandantul gărzii, era înarmată cu o sabie scurtă şi pumnal. Masca lui era turnată în forma unui cap de bazilisc. Ceilalţi aveau măşti de insecte.

Lăcuste, îşi dădu Quentyn seama.

— Câine, spuse el.

Comandantul se încordă.

A fost de ajuns pentru Quentyn Martell să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău.

— Pe ei! se răsti el chiar în timp ce bazilisc se repezi cu mâna la sabia scurtă.

Comandantul era foarte iute. Însă matahala era şi mai iute. Azvârli torţa spre cea mai apropiată dintre lăcuste, îşi duse mâna la spate şi desprinse barosul de luptă. Sabia bazilicului ieşi din teaca de piele tocmai când vârful barosului îl izbi în tâmplă, zdrobind alama subţire a măştii sale şi carnea şi osul de dedesubt. Comandantul se clătină într-o parte, făcu o jumătate de pas înainte să i se taie picioarele şi se prăbuşi la podea, întregul său trup zbătându-se grotesc.

Quentyn se holbă uluit, simţind cum i se revoltă

stomacul. Propria lui sabie era încă în teacă. Nici nu apucase s-o scoată. Ochii-i erau fixaţi pe comandantul muribund de dinaintea sa, încă zbătându-se. Torţa era căzută la pământ, pâlpâind, făcând orice umbră să salte şi să se strâmbe, imitând într-o batjocură monstruoasă tremurul muribundului. Prinţul nu văzu suliţa lăcustei zvâcnind spre el decât atunci când Gerris îl izbi, aruncându-l într-o parte. Vârful suliţei zgârie obrazul măştii de leu purtată de el. Chiar şi aşa, lovitura fu atât de violentă, încât aproape că-i smulse masca de pe faţă. *Mi-ar fi străpuns gâtul,* se gândi prinţul năucit.

Gerris blestemă când lăcustele îl încolţiră. Quentyn auzi paşi în fugă. Apoi mercenarii veniră în fugă dintre umbre. Unul dintre străjeri privi spre ei, suficient cât Gerris să pătrundă în unghiul mort al suliţei lui. Înfipse vârful sabiei sub masca de bronz şi în sus, în gâtlejul celui care o purta, chiar dacă a doua lăcustă scoase o arbaletă de la piept.

Ultima lăcustă îşi aruncă suliţa.

— Mă dau bătut. Mă predau.

— Nu. Mori!

Caggo îi reteză capul bărbatului cu o singură lovitură din *arakh*-ul său, oţelul valyrian trecând prin carne, os şi zgârciuri ca prin brânză.

— E prea mult zgomot! se plânse el. Cine a avut urechi de auzit a auzit.

— Câine, spuse Quentyn. Parola zilei ar fi trebuit să fie „câine”. De ce nu ne-au lăsat să trecem? Ni s-a spus că…

— Vi s-a spus că planul vostru-i sminteală, ai uitat? zise Frumoasa Meris. Fă ce trebuie să faci.

Dragonii, se gândi prinţul Quentyn. *Da. Am venit pentru dragoni.* Se simţea ca şi cum ar fi urmat să vomite din clipă-n clipă. *Ce fac aici? Tată, de ce? Patru oameni morţi în tot atâtea clipe şi pentru ce?*

— Foc şi sânge, şopti el. Sânge şi foc.

Sângele-i băltea la picioare, scăldând pardoseala de cărămidă. Focul se afla dincolo de uşi.

— Lanţurile… n-avem cheia…

— Am eu cheia, făcu Arch.

Îşi legănă barosul de luptă tare şi cu viteză. Când capul barosului lovi zăvorul, ieşiră scântei. Lovi iar şi iar. La cea de-a cincea lovitură, zăvorul se sparse şi lanţurile căzură cu un zdrăngănit şi huruit atât de zgomotoase, încât Quentyn fu sigur că trebuie să-l fi auzit jumătate de piramidă.

— Aduceţi carul.

Dragonii vor fi mult mai docili după ce-au fost hrăniţi. *Să-i lăsăm să se ospăteze cu carne de berbec pârjolită.*

Archibald Yronwood apucă uşile de fier şi le dădu la o parte. Balamalele ruginite scoaseră vaiete. Quentyn simţea că acolo, în beznă, se afla ceva, încolăcit, în aşteptare. *Războinicule, dă-mi curaj,* se rugă el. Nu voia să facă asta, însă nu vedea altă cale. *De ce altceva mi-a mai arătat Daenerys dragonii? Vrea să-i dovedesc ce pot.* Gerris îi dădu o torţă. Trecu printre uşi.

Cel verde este Rhaegal, cel alb, Viserion, îşi aminti. *Foloseşte-le numele, porunceşte-le, vorbeşte-le calm, dar cu asprime. Stăpâneşte-i, aşa cum şi Daenerys l-a stăpânit pe Drogon în hrubă.* Fata fusese acolo singură, înveşmântată în voaluri de mătase, dar fără nicio teamă. *Animale simt frica, iar dragonii…* Ce ştia el despre dragoni? *Ce ştiu oamenii despre dragoni? Au dispărut din lume mai bine de un secol.*

Buza hrubei era chiar în faţă. Quentyn înainta încet, mişcându-şi torţa dintr-o parte în alta. Pereţii, podeaua şi tavanul absorbeau lumina. *Pârjoliţi,* realiză el. *Cărămizile au ars până s-au înnegrit, prefăcându-se în tăciune.* Se făcea tot mai cald, cu fiecare pas. Începu să transpire.

Doi ochi se căscară înaintea sa.

Erau din bronz, mai lucitori decât scuturile şlefuite, sclipind cu propria lor căldură, arzând în spatele unui văl de fum ridicându-se din nările dragonului. Lumina torţei lui Quentyn aluneca pe solzii de un verde închis, verdele muşchiului din mijlocul codrilor la asfinţit, taman când să piară şi ultima geană de lumină. Apoi dragonul îşi deschise botul, iar lumina şi fierbinţeala se abătură asupra lor. Dincolo de şirul de dinţi negri, ascuţiţi, întrezări pâlpâirile

cuptorului, licărul focului adormit, de o sută de ori mai strălucitor decât torţa lui. Capul dragonului era mai mare decât al unui cal, iar gâtul se tot întindea iar şi iar, ca de şapte verde, când îşi înălţă capul, până când cei doi ochi strălucitori, de aramă, îl priviră de sus.

Verde, îşi zise prinţul, *are solzii verzi.*

— Rhaegal, rosti.

Glasul îi era sugrumat în gâtlej şi-i ieşi un hârâit întrerupt. *Broscoi,* se gândi, *mă prefac iarăşi în Broscoi.*

— Mâncarea, orăcăi, amintindu-şi. Aduceţi mâncarea.

Matahala îl auzi. Arch înşfăcă din car una dintre oi, apucând-o de picioare, apoi o roti şi-o azvârli în hrubă.

Rhaegal adulmecă prin aer. Capul îi zvâcni scurt, iar dintre fălci erupse o lance de foc, o furtună învolburată de foc galben şi portocaliu, ţâşnind prin aer, cu vinişoare verzui. Oaia începu să ardă încă înainte de a cădea la podea. Înainte ca hoitul fumegând să atingă cărămizile, colţii dragonului se închiseră peste ea. Un nimb de flăcări încă mai pâlpâia în jurul trupului. În aer plutea duhoarea de lână arsă şi pucioasă. *Miasma dragonului.*

— Am crezut că sunt doi, zise matahala.

Viserion. Da. Unde-i Viserion? Prinţul îşi coborî torţa pentru a face puţină lumină în bezna de jos. Vedea dragonul verde sfâşiind hoitul fumegând al oii, coada lui lungă biciuind aerul dintr-o parte într-alta în timp ce mânca. Pe gâtul lui se zărea o zgardă groasă, din fier, şi vreun metru de lanţ rupt atârnând de ea. Verigi spulberate erau împrăştiate pe podeaua hrubei, printre oase înnegrite, bucăţi din metal îndoit, parţial topite. *Rhaegal era înlănţuit de perete şi podea ultima dată când am fost pe aici,* îşi aminti prinţul, *dar Viserion atârna de tavan.* Quentyn se dădu înapoi, ridică torţa, îşi întinse gâtul.

O clipă nu văzu decât bolţile din cărămizile înnegrite de deasupra capului, pârjolite de flăcările dragonilor. Un fir de cenuşă îi atrase privirile, trădând mişcare. Ceva albicios, pe jumătate ascuns, foindu-se. *Şi-a făcut o cavernă,* îşi dădu prinţul seama. *O vizuină săpată în cărămidă.* Fundaţia Marii Piramide din Meereen era

masivă şi solidă, pentru a suporta greutatea imensei structuri de deasupra; chiar şi pereţii interiori erau de trei ori mai groşi decât zidurile de apărare ale oricărui castel. Însă Viserion săpase o gaură în ei, cu flacăra şi ghearele, o gaură destul de mare pentru a putea dormi acolo.

Iar noi tocmai l-am trezit. Vedea ceva ce părea un şarpe alb, uriaş, descolăcindu-se în interiorul peretelui, acolo unde se curba pentru a se uni cu tavanul. Şi mai multă cenuşă se cernu pe jos şi căzu şi ceva dintr-o cărămidă sfărâmată. Şarpele se transformă într-un gât şi o coadă, apoi se ivi şi capul dragonului, alungit şi cu coarne, cu ochii lucind în beznă precum bulgării de aur încins. Aripile-i pocneau, întinzându-se.

Lui Quentyn îi dispărură din minte toate planurile. Îl auzea pe Caggo Omorâtorul-de-Leşuri strigând la mercenarii lui. *Lanţurile, vrea să se aducă lanţurile,* îşi zise prinţul dornishean. Planul fusese ca fiarele să fie hrănite şi apoi înlănţuite, în timpul toropelii, aşa cum făcuse şi regina. Un dragon, de preferinţă amândoi.

— Mai aduceţi carne, spuse Quentyn. *Odată ghiftuite, jivinele se moleşeau.* Văzuse la şerpii din Dorne, însă cu aceşti monştri…

— Aduceţi… aduceţi…

Viserion se lansă din tavan, desfăşurându-şi aripile din piele albicioasă, întinzându-le pe toată lungimea. Lanţul rupt, atârnat la gâtul lui, se legăna sălbatic. Flacăra pe care o scotea lumină hruba într-un auriu spălăcit, străbătut de roşu şi portocaliu, iar aerul stătut explodă într-un nor de cenuşă fierbinte şi sulf, când aripile albe începură să bată, iar şi iar.

O mână îl apucă pe Quentyn de umăr. Torţa îi zbură din strânsoarea mâinii pentru a se rostogoli pe podea, apoi alunecă în hrubă, încă arzând. Se trezi faţă-n faţă cu o maimuţă din alamă. *Gerris.*

— Quent, n-o să meargă. Sunt prea dezlănţuiţi, sunt…

Dragonul se lăsă între dornisheni şi uşă, scoţând un răget care-ar fi pus pe fugă şi o sută de lei. Capul i se mişca dintr-o parte în alta, ca şi cum i-ar fi cercetat pe

intruşi: dornisheni, Hoinarii, Caggo. Ultima şi cel mai îndelung cercetată fu Frumoasa Meris, adulmecând-o. *Femeia,* îşi dădu seama Quentyn. *Ştie că-i femeie. O caută pe Daenerys. O vrea pe maică-sa şi nu înţelege de ce nu-i aici.*

Quentyn se smulse din strânsoarea lui Gerris.

— Viserion! strigă el. *Cel alb este Viserion.*

O fracţiune de secundă se temu că greşise.

— Viserion, strigă el din nou, chinuindu-se să-şi ia biciul care-i atârna la centură. *L-a stăpânit pe cel negru cu un bici. Trebuie să fac la fel.*

Dragonul îşi cunoştea numele. Îşi întoarse capul, iar privirea lui zăbovi asupra prinţului dornishean trei clipe. Flăcări albicioase ardeau în spatele pumnalelor strălucitoare şi negre ale colţilor săi. Ochii lui erau lacuri de aur topit, iar din nări i se ridica fum.

— Jos, spuse Quentyn.

Apoi începu să tuşească de zor.

Aerul era plin de fum şi duhoarea de sulf era sufocantă. Viserion îşi pierdu interesul. Dragonul se întoarse spre Hoinari şi se urni spre uşă. Poate că va adulmeca sângele străjerilor morţi sau carnea din carul măcelarului. Sau poate că de-abia acum văzuse că are cale liberă.

Quentyn îi auzii pe mercenari strigând. Caggo cerea lanţurile, iar Frumoasa Meris ţipa la cineva să se dea la o parte. Dragonul se mişca cu stângăcie la sol, ca un om care se târăşte pe genunchi şi în coate, însă mult mai repede decât ar fi crezut prinţul dornishean. Când Hoinarii încă-i mai zăboviră în cale, Viserion mai scoase un răget. Quentyn auzi zăngănitul lanţurilor, *vuietul* adânc al unei arbalete.

— Nu! urlă el. Nu, nu, *să nu…*

Însă era prea târziu. *Prostănacul,* mai avu el timp să-şi spună când săgeata ricoşa din gâtul lui Viserion, dispărând în beznă. O linie de foc luci în urma ei, sânge de dragon, lucind auriu şi roşu.

Arbaletierul se agita să scoată altă săgeată când colţii dragonului i se închiseră pe gât. Omul purta o mască de

Fiară de Bronz, ceva înspăimântător, ca de tigru. Când îşi lăsa arma să cadă, încercând să desfacă fălcile lui Viserion, o flamă ţâşni din botul tigrului. Ochii bărbatului pocniră cu câte-un pocnet stins, iar alama din jurul lor începu să se scurgă. Dragonul sfâşie o halcă de carne, mare parte din gâtul mercenarului, apoi o înghiţi, în vreme ce trupul arzând căzu la podea.

Ceilalţi Hoinari se retrăgeau. Era prea mult chiar şi pentru Frumoasa Meris. Capul cu coarne al lui Viserion se mişca înainte şi-napoi între ei şi prada lui, dar, după un moment, uită de lefegii şi-şi întoarse gâtul să mai smulgă o halcă din cadavru. Un picior, de data asta.

Quentyn îşi desfăşură biciul.

— Viserion, strigă el, mai tare acum.

Putea s-o facă, ar face-o, pentru că tatăl lui îl trimisese până la capătul capătului lumii pentru acest lucru, nu voia să-l dezamăgească.

— *VISERION!*

Zvâcni din bici prin aer, cu un *pocnet* care se reverberă între pereţii înnegriţi.

Capul albicios se ridică. Ochii imenşi, aurii, mijiră. Fuioare de fum urcau în rotocoale din nările dragonului.

— Culcat, porunci prinţul. *Nu trebuie să-l laşi să-ţi simtă frica.* Culcat, culcat, *culcat.*

Ridică biciul şi lovi dragonul peste faţă. Viserion *şuieră.*

Şi apoi, îl izbi un vânt fierbinte şi auzi zgomotul aripilor din piele, iar aerul se umplu de cenuşă şi scrum, iar un răget monstruos izbucni reverberându-se din cărămizile pârjolite şi negre, şi-şi auzi prietenii strigând îngroziţi. Gerris îl striga pe nume, iar şi iar, iar uriaşul urla:

— În spatele tău, în spatele tău, *în spatele tău!*

Quentyn se întoarse şi-şi duse mâna stângă pe faţă, pentru a-şi apăra ochii de vântul ca de cuptor. *Rhaegal,* îşi reaminti el, *cel verde este Rhaegal.*

Când ridică biciul, văzu că gârbaciul ardea şi mâinile lui la fel. El ardea în întregime.

Oh, îşi spuse. Şi apoi începu să urle.

JON

— Lăsaţi-i să moară, zise Regina Selyse.

Era exact răspunsul pe care-l aşteptase Jon Snow. *Regina nu pierde niciodată şansa de a dezamăgi.* Într-un fel, asta nu amortiză lovitura.

— Înălţimea Ta, insistă el cu încăpăţânare, flămânzesc cu miile la Sălaşul Aspru. Sunt multe femei...

— ... şi copii, da. Foarte trist.

Regina îşi trase fiica mai aproape şi-o sărută pe obraz. *Obrazul neatins de vărsatul cenuşiu,* după cum observă Jon.

— Ne pare rău de micuţi, bineînţeles, însă trebuie să fim rezonabili. Nu avem mâncare pentru ei şi sunt prea mici ca să-l ajute pe rege, soţul meu, la război. Mai bine să fie renăscuţi în lumină.

Era doar o formă mai omenoasă de a zice *lasă-i să moară.*

Încăperea era plină. Prinţesa Shireen stătea lângă scaunul mamei sale, cu Chip Peticit ghemuit la picioarele ei. În spatele reginei se înălţa Ser Axell Florent. Melisandre din Asshai era mai aproape de foc, iar rubinul de la gâtul ei pulsa cu fiecare respiraţie. Şi femeia roşie avea propriii ei însoţitori, cavalerul Devan Seaworth şi doi dintre membrii gărzii, pe care-i lăsase ei regele.

Protectorii Reginei Selyse stăteau pe lângă pereţi, cavaleri strălucitori, aşezaţi în şir: Ser Malegorn, Ser Benethon, Ser Narbert, Ser Patrek, Ser Dorden, Ser Brus. Cu atât de multe sălbăticiuni însetate de sânge, care infestaseră Castelul Negru, Selyse îi ţinea aproape pe toţi cei care-i erau credincioşi. Tormund Năpasta Uriaşilor urlase ca să se audă:

— I-e frică să nu fie răpită, nu? Sper că n-ai spus niciodată ce mădular lung am, Jon Snow, că s-ar speria orice femeie. Întotdeauna mi-am dorit una cu mustaţă.

Apoi izbucni în hohote şi dă-i şi râde.

Acum n-ar mai râde.

Jon îşi pierduse destul timp aici.

— Îmi pare rău că v-am necăjit, Înălţimea Ta. Rondul de Noapte se va ocupa de asta.

Regina scoase flăcări pe nări.

— Tot mai vrei să te duci la Sălaşul Aspru. Văd pe faţa ta. *Lasă-i să crape,* ţi-am zis, şi tu, totuşi, o ţii langa cu sminteala asta. Să nu negi.

— Trebuie să fac cum cred că-i mai bine. Cu tot respectul, Înălţimea Ta, dar Zidul îmi aparţine, la fel şi decizia.

— Aşa-i, se învoi Selyse, şi vei răspunde pentru ea când se va întoarce regele. Dar mă tem că şi pentru alte hotărâri pe care le-ai luat. Văd însă că eşti surd la orice apel la înţelepciune. Fă ce trebuie să faci.

Glăsui şi Ser Malegorn:

— Lord Snow, cine va conduce expediţia?

— Te oferi chiar tu, ser?

— Chiar aşa smintit să par?

Chip Peticit sări în sus.

— O conduc eu! Clopoţeii îi zornăiră veseli. Vom mărşălui până-n mare şi apoi afară. Sub valuri vom călări cai-de-mare, iar sirenele vor sufla în scoici ca să vestească sosirea noastră, oh, oh, oh.

Toată lumea râse. Chiar şi regina Selyse îşi permise un zâmbet vag. Jon era mai puţin amuzat.

— Nu le voi cere oamenilor mei să facă ceva ce n-aş face chiar eu. Adică să conduc recunoaşterea.

— Ce curajos eşti! zise regina. Aprobăm. După aceea, vreun bard va compune un cântec mişcător despre tine, nu-i nicio îndoială, iar noi vom avea un lord-comandant mai prudent.

Luă o gură de vin.

— Hai să vorbim despre altceva. Axell, adu-l pe regele sălbatic, dacă eşti bun.

— Imediat, Înălţimea Ta.

Ser Axell plecă printr-o uşă şi reveni peste o clipă cu

Gerrick Sânge-de-Rege.

— Gerrick din Casa Barbă-Roşie, anunţă el, Regele Sălbaticilor.

Gerrick Sânge-de-Rege era un bărbat înalt, cu picioare lungi şi umerii laţi. Regina-l îmbrăcase în veşminte vechi de-ale regelui, din câte se părea. Spălat şi ferchezuit, în catifele verzi şi având o capă din hermină până la mijloc, cu părul lung şi roşu spălat proaspăt şi cu barba lui sălbatică tunsă şi scurtată, neîmblânzitul arăta aidoma unui lord din sud. *Ar putea păşi în sala tronului la Debarcaderul Regelui şi nimeni nici n-ar clipi,* se gândi Jon.

— Gerrick este regele adevărat şi de drept al neîmblânziţilor, rosti regina, descendent dintr-o linie neîntreruptă de succesori care se trag din marele lor rege, Raymun Barbă-Roşie, în vreme ce uzurpatorul tronului s-a născut dintr-o femeie de rând, conceput cu unul dintre fraţii tăi în negru.

Nu, ar fi putut spune Jon, *Gerrick e din neamul unui frate mai tânăr al lui Raymun Barbă-Roşie.* Pentru oamenii liberi, asta conta la fel de mult cât ar fi contat dacă s-ar fi tras din calul lui Raymun Barbă-Roşie. *Nu ştiu nimic, Ygritte. Şi, mai rău, nici n-au să înveţe nimic.*

— Gerrick a acceptat cu graţie să-i ofere mâna fiicei sale celei mari dragului meu Axell, să fie căsătoriţi de Stăpânul Luminii în sfântul locaş, spuse regina Selyse. Celelalte fiice ale lui se vor căsători în acelaşi timp, fiica mijlocie cu Ser Brus Buckler, iar cea mai mică îl va lua de soţ pe Ser Malergorn din Redpool.

Jon înclină din cap spre cavalerii în cauză.

— Să vă aflaţi fericirea cu logodnicele voastre!

— Sub mare, bărbaţii se căsătoresc cu peştii. Chip Peticit făcu un pas de dans, sunând din zurgălăi. Aşa fac, aşa fac, aşa fac.

Regina Selyse pufni din nou.

— Patru căsătorii se fac la fel de uşor ca trei. A venit deja vremea ca femeia aceea, Val, să fie ajutată, Lord Snow. Am decis să se căsătorească cu bunul şi

credinciosul meu cavaler, Ser Patrek de Muntele Regelui.

— Lui Val i s-a zis ceva, Înălţimea Ta? întrebă Jon. Între oamenii liberi, când un bărbat doreşte o femeie, o fură şi-şi dovedeşte, astfel, forţa, viclenia şi curajul. Pretendentul riscă o bătaie soră cu moartea, dacă-i prins de rubedeniile femeii, şi ceva mai rău, dacă ea însăşi îl consideră nedemn de ea.

— Un obicei sălbatic, comentă Axell Florent.

Ser Patrek doar chicoti.

— Niciun bărbat n-a avut vreun motiv să-mi pună curajul la încercare. Aşa că nicio femeie n-o va face vreodată.

Regina Selyse strânse din buze.

— Lord Snow, cum Lady Val este străină de rânduielile noastre, trimite-o, te rog, la mine, ca s-o pot îndruma asupra îndatoririlor ei de doamnă nobilă faţă de nobilul ei soţ.

Asta va merge splendid, ştiu. Jon se întreba dacă regina ar fi atât de nerăbdătoare s-o vadă pe Val măritată cu unul dintre propriii ei cavaleri, dacă ar şti ce sentimente are faţă de Prinţesa Shireen.

— După cum îţi este voia, spuse el, deşi, dacă-mi este îngăduit să vorbesc liber…

— Nu, nu ţi-e. Poţi să te retragi.

Jon Snow îşi lăsă un genunchi jos, îşi plecă fruntea şi părăsi încăperea.

Sărea câte două trepte deodată, dând din cap spre gărzile reginei în timp ce cobora. Înălţimea Sa postase oameni la fiecare nivel, pentru a fi apărată de barbarii ucigaşi. La jumătatea drumului, o voce-l strigă de sus:

— Jon Snow!

Jon se întoarse.

— Lady Melisandre.

— Trebuie să vorbim.

— Chiar trebuie? *Nu prea cred.* Doamna mea, am îndatoriri de făcut.

— Despre ele aş vrea să vorbesc.

Începu să coboare, marginea rochiei ei stacojii fâlfâind peste trepte. Parcă plutea.

— Unde-i lupul tău străvechi?

— Doarme în camerele mele. Înălţimea Sa nu îngăduie ca Nălucă să stea în prezenţa ei. Susţine că o sperie pe prinţesă. Şi atâta timp cât Borroq şi vierul lui sunt prin preajmă, nu-i dau drumul.

Omul-fiară trebuia să-l însoţească pe Soren Sfărâmătorul-de-paveze la Stonedoor, odată ce se întorceau carele în care era transportat la Garda Verde clanul Jupuitorului-de-Morse. Până atunci însă, Borroq se instalase într-unul dintre mormintele străvechi de lângă cimitirul castelului. Compania celor răposaţi de mult părea să-i placă mai mult decât cea a viilor, iar vierul său părea încântat să scurme printre morminte, la mare distanţă de alte animale.

— Creatura aia e cât un taur, cu colţii lungi ca nişte săbii. Nălucă s-ar duce pe urmele ei, dacă ar fi liber şi unul, poate nici unul, n-ar supravieţui întâlnirii.

— Borroq este cea mai mică dintre problemele tale. Expediţia…

— S-ar putea ca o vorbuliţă de-a ta s-o fi convins pe regină.

— Selyse are acest drept, Lord Snow. *Lasă-i să moară.* Nu-i poţi salva. Corăbiile tale s-au pierdut…

— Mai sunt şase. Mai mult de jumătate din flotă.

— Navele tale sunt pierdute. *Toate.* Niciun om nu se va mai întoarce de-acolo. Am văzut în flăcările mele.

— Se ştie că flăcările tale mint.

— Am făcut greşeli, am recunoscut, însă…

— O fată cenuşie pe un cal care trage să moară. Pumnale în întuneric. Un prinţ promis, născut în fum şi sare. Mie mi se pare că faci doar *greşeli,* doamna mea. Unde-i Stannis? Ce-i cu Rattleshirt şi suliţaşele? *Unde-i sora mea?*

— Ţi se va răspunde la toate întrebările. Priveşte cerul, Lord Snow. Şi, când ai răspunsurile, trimite-mi-le mie. Iarna-i aproape. Sunt singura voastră speranţă.

— O speranţă prostească.

Jon se întoarse şi plecă de lângă ea.

Leathers cutreiera curtea de-afară.

— S-a întors Toregg, spuse el când apăru Jon. Tatăl lui şi-a aşezat oamenii la Oakenshield şi se va întoarce după masă, cu optzeci de luptători. Ce s-a găsit să zică regina bărboasă?

— Înălţimea Sa nu poate acorda niciun ajutor.

— E prea ocupată cu smulsul firelor de barbă, nu-i aşa? scuipă Leathers. Nu contează. Oamenii lui Tormund şi ai noştri vor fi destui.

Destui cât să ajungem acolo, poate. Călătoria înapoi era cea care-l preocupa pe Jon Snow. Pe drumul spre casă vor fi încetiniţi de mii de oameni liberi, mulţi bolnavi şi flămânzi. *Un râu omenesc, scurgându-se mai încet decât un râu îngheţat.* Asta i-ar face vulnerabili. *Mortăciuni prin păduri. Prin apă.*

— Câţi oameni sunt de ajuns? îl întrebă pe Leathers. O sută? Două sute? Cinci sute? O mie?

Să iau mai mulţi ori mai puţini? O expediţie mai mică ar ajunge la Sălaşul Aspru mai repede… însă la ce bun să ai luptători, dacă nu ai mâncare? Mama Cârtiţă şi oamenii ei erau cât pe ce să-şi mănânce propriii morţi. Ca să-i hrănească pe toţi, va trebui să vină cu care, căruţe şi animale de tracţiune pentru a le urni: cai, boi, câini. În loc să zboare prin păduri, vor fi condamnaţi să se târască.

— Mai sunt încă destule de hotărât. Spune mai departe. Vreau ca toate căpeteniile să fie la Sala Scuturilor când începe rondul de noapte. Tormund ar trebui să fie înapoi până atunci. Unde-l găsesc pe Toregg?

— E cu micul monstru, fără doar şi poate. Am auzit că a început să-i placă una dintre lăptărese.

A-nceput să-i placă Val. Sora ei a fost regină, de ce nu şi ea? Tormund se gândise, cândva, să ajungă Rege-de-dincolo-de-Zid, înainte ca Mance să-l fi lăsat în urmă. Toregg cel Înalt s-ar putea să viseze şi el acelaşi lucru. *Mai bine el decât Gerrick Sânge-de-Rege.*

— Lasă-i în pace, zise Jon. Am să vorbesc cu Toregg mai târziu.

Aruncă o privire spre Turnul Regelui. Zidul era de un

alb cenuşiu, cu cerul de deasupra şi mai alb. *Un cer de nea.*

— Roagă-te să nu ne pomenim cu încă o furtună.

Mully şi Purice stăteau de strajă şi tremurau lângă armurărie.

— N-ar trebui să fiţi înăuntru, pe vântul ăsta? întrebă Jon.

— Aar fi grozav, m'lord, răspunse Fulk Puricele, dar lupul tău nu-i în toane bune astăzi.

Mully fu şi el de acord.

— A-ncercat să mă muşte.

— *Nălucă?*

Jon era şocat.

— Numai dacă domnia ta n-ai un alt lup alb, cred că era el. N-am mai văzut niciodată unul ca el, m'lord. Adică unul aşa de sălbatic.

Nu greşea deloc, după cum constată singur Jon, când se strecură pe uşă. Lupul străvechi, imens şi alb, nu stătea deloc liniştit. Străbătea armurăria de la un capăt la celălalt, trecând de forja rece şi apoi luând-o înapoi.

— Încet, Nălucă! făcu Jon. Culcat. Şezi, Nălucă! *Jos.*

Şi totuşi, când îl atinse, lupul se încordă şi-şi dezveli colţii. *E afurisitul de mistreţ. Chiar şi aici, Nălucă-i poate adulmeca duhoarea.*

Corbul lui Mormont părea şi el agitat. *Snow,* croncănea pasărea. *Snow, snow, snow.* Jon îl goni de-acolo, îl puse pe Satin să facă focul, apoi îl trimise după Bowen Marsh şi Othell Yarwyck.

— Adu şi o carafă de vin fiert.

— Trei cupe, m'lord?

— Şase. Mully şi Purice par să aibă nevoie de ceva cald. Şi tu la fel.

Când Satin plecă, Jon se aşeză şi mai aruncă o privire asupra hărţilor teritoriilor de la nord de Zid. Drumul cel mai scurt spre Sălaşul Aspru era de-a lungul coastei… dinspre Rondul de Est. Codrii erau mai răriţi înspre mare, iar terenul era mai mult câmpie, dealuri molcome şi mlaştini sărate. Iar când veneau vuind furtunile de

toamnă, asupra coastei se abăteau lapoviţa şi zloata, ploaia îngheţată mai degrabă decât zăpada. *Uriaşii sunt la Rondul de Est, iar Leathers spune că unii ne vor ajuta.* De la Castelul Negru, drumul era mult mai dificil, chiar prin mijlocul pădurii bântuite. *Dacă zăpada este adâncă la Zid, cât de rău poate fi acolo?*

Mash intră fornăind, iar Yarwyck era morocănos.

— Încă o furtună, anunţă Primul Constructor. Cum o să lucrăm aşa? Am nevoie de mai mulţi oameni.

— Foloseşte-i pe oamenii liberi, zise Jon.

Yarwyck scutură din cap.

— Mai multe necazuri decât avantaje cu ei. Neîndemânatici, nepăsători, leneşi… câţiva tâmplari buni, ici-colo, nu neg asta, dar aproape niciun zidar printre ei, şi nici urmă de fierari. Au cârca solidă, să zicem, dar nu fac ce li se spune. Iar nouă ne rămân atâtea ruine pe care trebuie să le transformăm în fortăreţe. Nu se poate, Lord Comandant, grăiesc adevărul. Nu se poate.

— Se va face, spuse Jon. Altfel vor trăi între ruine.

Un lord avea nevoie să fie înconjurat de oameni pe care să se bazeze pentru un sfat sincer. Marsh şi Yarwyck nu erau lingăi, ceea ce era bine, însă erau rareori de vreun *ajutor.* Îşi dădea seama că din ce în ce mai des ştia deja ce vor spune înainte să-i întrebe.

Mai ales când era vorba despre oamenii liberi, împotrivire era straşnică. Când Jon i-a dat Stonedoor lui Soren Sfărâmătorul-de-paveze, Yarwyck s-a plâns că era prea izolat. Cum puteau ei să ştie ce-ar fi putut face împieliţatul de Soren acolo, printre dealuri? Când îi conferise Oakenshield lui Tormund Năpasta Uriaşilor şi Poarta-reginei Mornei Mască-Albă, Marsh crezuse că acum Castelul Negru avea duşmani pe ambele părţi, care puteau, foarte uşor, să-i izoleze de restul Zidului. Cât despre Borroq, Othell Yarwyck susţinea că pădurile de la nord de Stonedoor erau pline de porci sălbatici. Cine putea spune dacă Omul-fiară nu-şi făcea propria lui armată de râmători?

Dealul Chiciurii şi Rimegate erau tot fără garnizoane,

aşa că Jon îi întrebă care dintre căpeteniile sălbaticilor rămase şi conducătorii militari li se pare lor că ar fi cel mai potrivit să le conducă.

— Îi avem pe Brogg, Gavin Neguţătorul, Marea Morsă… Howd Rătăcitorul umblă singur, aşa zice Tormund, dar mai sunt Harle Vânătorul, Doss Orbul… Ygon Tată-bătrân comandă o grupă, însă majoritatea sunt fiii şi nepoţii lui. Are optsprezece neveste, jumătate din ele furate prin expediţiile de jaf. Care dintre…

— Niciunul, glăsuise Bowen Marsh. Ştiu ce-i poate pielea fiecăruia. Ar trebui să-i pregătim pentru ştreang, nu să le dăm castelele noastre.

— Da, fu de acord şi Othell Yarwyck. Din ce în ce mai rău, iar cea mai rea variantă este prăpăd. Stăpânul meu ar face mai bine să ne pună-n faţă cu o haită de lupi şi să ne întrebe pe care i-am prefera să ne sfâşie gâtlejul.

Era la fel şi cu Sălaşul Aspru. Satin turna în cupe, în vreme ce Jon le spuse despre audienţa la regină. Marsh ascultă atent, ignorând vinul fiert, spre deosebire de Yarwyck, care goli o cupă şi apoi încă una. Dar nici nu termină Jon de vorbit, că Lordul Administrator zise:

— Înălţimea Sa este înţeleaptă. Lasă-i să moară.

Jon se aşeză la loc.

— E singurul sfat pe care poţi să mi-l dai, lordul meu? Tormund aduce optzeci de oameni. Câţi să trimitem? Să-i chemăm pe uriaşi? Pe suliţaşele de la Gorganul Lung? Dacă avem femei cu noi, s-ar putea să-i liniştească pe oamenii Mamei Cârtiţa.

— Atunci, trimite femei. Trimite uriaşi. Trimite sugari. Asta doreşte să audă stăpânul meu?

Bowen Marsh se frecă la cicatricea cu care se alesese la Podul Ţestelor.

— Trimite-i pe toţi. Cu cât avem mai multe pierderi, cu atât avem mai puţine guri de hrănit.

Yarwyck nu fu nici el mai de folos:

— Dacă sălbaticii de la Sălaşul Aspru trebuie salvaţi, atunci să-i lăsăm pe ai lor de acolo să-i salveze. Tormund ştie drumul spre Aspra Casă. Dacă îl asculţi cum grăieşte,

ai impresia că i-ar putea salva pe toţi cu mădularul lui uriaş.

A fost fără rost, îşi spuse Jon. *Fără rost, fără rezultat, fără speranţe.*

— Vă mulţumesc pentru sfaturile voastre, lorzii mei.

Satin îi ajută să-şi ia mantiile. În timp ce treceau prin armurărie, Nălucă îi adulmecă, având coada ridicată şi ţeapănă. *Fraţii mei.* Rondul de Noapte avea nevoie de conducători cu înţelepciunea Maesterului Aemon, cu învăţăturile lui Samwell Tarly şi curajul lui Qhorin Halfhand, forţa încăpăţânată a Bătrânului Urs, compasiunea lui Donai Noye. Iar ce primea erau ei.

Ningea tare afară.

— Vânt dinspre sud, remarcă Yarwyck. Viscoleşte zăpada chiar spre Zid. Vedeţi?

Avea dreptate. Jon văzu că scara mobilă era îngropată în zăpadă până aproape de primul nivel, iar uşile de lemn ale celulelor de gheaţă dispăruseră în spatele unui perete alb.

— Câţi oameni avem în celule? îl întrebă pe Bowen Marsh.

— Patru vii. Doi morţi.

Cadavrele. Jon aproape că uitase de ele. Sperase să afle ceva de la hoiturile aduse din crângul de copaci ai inimii, însă morţii se încăpăţânaseră să rămână morţi.

— Trebuie să dezgropăm celulele.

— Zece slujitori şi zece lopeţi ar trebui să fie de ajuns, zise Marsh.

— Foloseşte-l şi pe Wun Wun.

— Cum porunceşti.

Celor zece slujitori şi uriaşului nu le trebui mult să se opintească asupra zăpezii troienite, însă nici când uşile fură din nou vizibile Jon nu fu mulţumit.

— Celulele vor fi îngropate din nou până mâine dimineaţă. Mai bine am muta deţinuţii de acolo până nu se înăbuşă.

— Şi pe Karstark, Lord Comandant? întrebă Fulk Puricele. Nu-l lăsăm să dârdâie acolo până la primăvară?

— L-am lăsa, dacă am putea.

Cregan Karstark luase obiceiul să urle în miez de noapte şi să arunce excremente îngheţate spre oricine se nimerea să vină să-l hrănească. Asta nu-l făcuse mai drag paznicilor.

— Du-l la Turnul Lordului Comandant. Celula de la subsol ar trebui să-i fie numai bună.

Cu toate că era parţial surpat, fostul cotlon al Bătrânului Urs trebuia să fie mai călduros decât celulele de gheaţă. Pivniţele sale erau, în mare parte, intacte.

Cregan începu să dea cu picioarele în străjeri când intrară pe uşă, se răsuci şi se zbătu când puseră mâna pe el, ba chiar încercă să-i muşte. Dar frigul trebuie că-l mai slăbise, iar oamenii lui Jon erau mai masivi, mai tineri şi mai puternici. Îl luară pe sus, încă zbătându-se, şi-l traseră prin zăpada până la şold spre noua sa casă.

— Ce-ar vrea Lordul Comandant să facem cu hoiturile? întrebă Marsh, după ce cei rămaşi în viaţă fuseseră mutaţi.

— Lăsaţi-le acolo.

Dacă furtuna îi îngropa, cu atât mai bine. În cele din urmă, tot va trebui să le ardă, fără doar şi poate, însă acum erau priponite cu lanţuri de fier în interiorul celulelor. Asta şi faptul că erau morţi ar trebui să fie suficient pentru a fi inofensivi.

Tormund Năpasta Uriaşilor îşi potrivise sosirea perfect, gonind cu războinicii săi exact când săpatul se încheiase. Păreau să fie numai cincizeci, nu optzeci, cum îi promisese Toregg lui Leathers, însă Tormund nu era poreclit de pomană Palavragiul. Sălbaticul sosi roşu la faţă, strigând să i se aducă un corn cu bere şi ceva cald de mâncare. Avea gheaţă în barbă şi mai multă-i întărise mustaţa.

Cineva-i spusese deja Pumnului Tunetului despre Gerrick Sânge-de-Rege şi noul său stil.

— Regele Sălbaticilor? Mormăi Tormund. Ha! Mai degrabă-i Regele-Găurii-Dosului-meu-Păros.

— Are un aspect regesc, zise Jon. Are un mic cioc roşu, ca să meargă cu claia aia de păr roşu a lui, asta-i tot ce are. Raymund Barbă-Roşie şi fiii lui au murit la Lacul Lung din cauza afurisiţilor de Stark şi a Uriaşului Cherchelit. Nu

frăţiorul. Te-ai întrebat vreodată de ce i se spune Corbul Roşu?

Gura lui Tormund se despică într-un rânjet ştirb.

— A fost primul care-a şters-o din luptă. A fo' şi-un cântec despre asta dup-aia. Lăutarul a trebuit să găsească o rimă pentru *laş*[2], aşa că… Se şterse la nas. Dacă vor vrea cavalerii reginei tale fetele lui, n-au decât.

— *Fete,* cârâi corbul lui Mormont. *Fete, fete.*

Tormund hohoti iar.

— Iată o pasăre cu ceva minte. Cât vrei pe ea, Snow? Ţi-am dat un fiu, aşa că mi-ai putea da şi tu măcar pasărea asta afurisită.

— Ţi l-aş da, zise Jon, dar mai mult ca sigur că l-ai mânca.

Tormund râse şi la asta.

— *Mâncat,* făcu corbul pe un ton sumbru, dând din aripile lui negre. *Porumb? Porumb? Porumb?*

— Trebuie să discutăm despre expediţie, rosti Jon. Vreau să fim de un singur cuget la Sala Scuturilor, trebuie să…

Se opri când Mully îşi iţi nasul pe uşă, cu un chip mohorât, pentru a anunţa că Clydas adusese o scrisoare.

— Spune-i să ţi-o lase ţie. Am s-o citesc mai târziu.

— Cum porunceşti, m'lord, numai că… Clydas nu prea arată bine… e mai mult alb decât rozaliu la faţă, dacă înţelegi unde bat… şi tremură.

— Aripi întunecate, cuvinte întunecate, bombăni Tormund. Nu aşa ziceţi voi, slugoilor?

— Spunem *să-ţi curgă nasul, dar să faci şi fierbinţeală,* îl lămuri Jon. Mai zicem *Niciodată să nu bei cu un dornishean pe lună plină.* Avem o mulţime de zicători.

Mully adăugă şi cugetările sale:

— Bătrâna mea bunică spunea întotdeauna: *Prietenii de-o vară se vor topi mereu ca zăpada de vară, însă prietenii de iarnă sunt prieteni pe vecie.*

— Cred că deocamdată ajunge cu vorbele înţelepte, făcu

---

[2] *Craven,* în limba engleză, rimează cu *raven* – corb (n. tr.).

Jon Snow. Pofteşte-l pe Clydas înăuntru, dacă eşti bun.

Mully nu exagerase cu nimic; bătrânul slujitor *tremura,* alb la faţă ca zăpada de-afară.

— Dau în sminteală, Lord Comandant, însă… scrisoare mă înspăimântă. Se vede?

Bastardule, acesta era singurul cuvânt scris pe partea exterioară a sulului. Nu *Lord Snow,* ori *Jon Snow,* sau *Lord Comandant.* Pur şi simplu, *Bastardule.* Iar scrisoarea era sigilată cu o picătură de ceară trandafirie, dură.

— Ai făcut bine că ai venit de îndată, spuse Jon.

Ai de ce să-ţi fie frică. Rupse sigiliul, netezi pergamentul şi citi:

Falsul tău rege e mort, bastardule. El şi întreaga lui oştire au fost zdrobiţi într-o bătălie de şapte zile. I-am luat sabia vrăjită. Spune-i şi târfei lui în roşu.

Prietenii falsului tău rege şi-au dat duhul. Capetele lor stau pe zidurile de la Winterfell. Vino să le vezi, bastardule. Falsul tău rege a minţit, la fel ai făcut şi tu. Ai spus lumii că l-ai ars pe Regele-de-dincolo-de-Zid. Când colo, l-ai trimis la Winterfell, să-mi fure mie mireasa.

O să-mi iau logodnica înapoi. Dacă-l vrei pe Mance Rayder înapoi, vino şi ia-l. Îl ţin într-o cuşcă, ca să-l vadă întregul Nord, ca dovadă a minciunilor tale. Cuşca-i rece, dar i-am făcut o mantie călduroasă, din pieile a şase târfe care-au venit cu el la Winterfell.

Îmi vreau mireasa înapoi. O vreau pe regina falsului rege. O vreau pe fiică-sa şi pe vrăjitoarea lui roşie. O vreau pe prinţesa lui sălbatică.

Îl vreau pe prinţişorul lui, bebeluşul sălbatic. Îl vreau pe Duhoare al meu. Trimite-mi-i, bastardule, şi n-am să te deranjez, nici pe tine, nici ciorile tale negre. Dacă nu, am să-ţi scot inima ta de ticălos şi-am s-o mănânc.

Era semnată

Ramsay Bolton, Adevăratul Lord de Winterfell

— Snow? zise Tormund Năpasta Uriaşilor. Arăţi de

parcă sângele tatălui tău tocmai s-ar fi scurs din hârtia aia.
Jon Snow nu răspunse imediat.
— Mully, condu-l pe Clydas înapoi în camerele sale. Noaptea-i neagră şi cărările sunt alunecoase din cauza zăpezii. Satin, du-te cu ei.
Îi întinse scrisoarea lui Tormund Năpasta Uriaşilor.
— Poftim. Citeşte şi singur.
Sălbaticul îi aruncă misivei o privire piezişă şi i-o dădu înapoi.
— Îmi dă simţăminte urâte… dar Tormund Pumnul Tunetului a avut şi alte lucruri pe cap decât să înveţe să facă hârtiile să-i glăsuiască. N-au niciodată nimic bun de zis, nu?
— Nu întotdeauna, recunoscu Jon Snow.
Aripi întunecate, cuvinte întunecate. Poate că exista mai mult adevăr în zicătorile înţelepte decât ştia el.
— A fost trimisă de Ramsay Snow. Am să-ţi citesc ce-a scris.
Când termină de citit, Tormund scoase un fluierat.
— Ha! E scârboasă rău, nu-i nicio greşeală. Şi ce-i cu Mance? Îl ţine într-o cuşcă, nu-i aşa? Cum, când sute de oameni ţi-au văzut-o pe vrăjitoarea în roşu cum îi dă foc?
A fost Rattleshirt, aproape că-i scăpă lui Jon. *A fost vrăjitorie. Un farmec, cum îi spunea ea.*
— Melisandre… *uită-te la ceruri,* zicea ea.
Puse scrisoarea pe masă.
— Un corb în furtună. Ea ştia ce se pregăteşte. *Când ai răspunsurile, trimite-mi-le mie.*
— S-ar putea să fie doar o spoială de minciuni.
Tormund se scărpină sub barbă.
— Dac-aş avea o pană fină de gâscă şi-o călimară de maester, aş putea scrie că mădularul meu e gros cât braţu' meu, dar n-ar însemna că aşa-i.
— O are pe Aducătoarea Luminii. Vorbeşte de capete înşirate pe zidurile Winterfellului. Ştie de suliţaşe şi de numărul lor. *Ştie de Mance Rayder.* Nu. Spune adevărul acolo.
— Eu nu zic că tu n-ai dreptate. Ce-ai de gând să faci,

corbule?

Jon îşi îndoi degetele mâinii pentru sabie. *Rondul de Noapte nu are nici în clin, nici în mânecă cu asta.* Strânse pumnul şi-l deschise din nou. *Ceea ce propui nu-i nimic altceva decât trădare.* Se gândi la Robb, cu fulgii de nea topindu-i-se prin păr. *Ucide băieţandrul şi lasă-l pe bărbat să se nască.* Se gândi la Bran, căţărându-se pe peretele turnului, agil ca o maimuţă. La râsul neistovit al lui Rickon. La Sansa, pieptănând blana lui Lady şi cântând. *Nu ştii nimic, Jon Snow.* Se gândi la Arya, la părul ei încâlcit ca un cuib de pasăre. *I-am făcut o mantie călduroasă, din pieile a şase târfe care-au venit cu el la Winterfell... îmi vreau mireasa înapoi... îmi vreau mireasa înapoi...*

— Cred că cel mai bine-ar fi dacă am schimba planul, zise Jon Snow.

Discutară aproape două ore.

Calul şi Rory îi înlocuiseră pe Fulk şi Mully la intrarea în armurărie, odată cu schimbarea străjii.

— Veniţi cu mine, le spuse Jon, când sosi timpul. Nălucă ar fi venit şi el, însă când lupul se luă tiptil după ei, Jon îl apucă de ceafă şi-l băgă înapoi cu forţa. Borroq putea fi printre cei adunaţi în Sala Scuturilor. Ultimul lucru de care mai avea acum nevoie era ca lupul său să atace mistreţul omului-fiară.

Sala Scuturilor era una dintre cele mai vechi aripi ale Castelului Negru, o sală de banchet, lungă şi rece, grinzile sale de stejar fiind înnegrite de fumul ridicat de secole. Pe vremea când Rondul de Noapte era mult mai vast, de pereţii sălii erau atârnate şiruri de scuturi din lemn, viu colorate. Pe-atunci, la fel ca acum, când un cavaler îmbrăca straiele negre, tradiţia decreta ca el să-şi abandoneze fostul blazon şi să preia scutul negrul al frăţiei. Pavezele lăsate astfel în urmă erau agăţate în Sala Scuturilor.

Sute de cavaleri însemnau sute de scuturi. Şoimi şi vulturi, dragoni şi grifoni, sori şi cerbi, lupi şi balauri, himere, tauri, copaci şi flori, harfe, suliţe, crabi şi krakeni,

lei roşii şi aurii şi în carouri heraldice, bufniţe, miei, fecioare şi tritoni, armăsari, stele, găleţi şi catarame, oameni jupuiţi şi spânzuraţi, arşi, topoare, săbii lungi, ţestoase, licorni, urşi, pene de gâscă, păianjeni, şerpi, scorpioni şi sute de alte simboluri împodobiseră pereţii Sălii Scuturilor, în blazoane mai colorate decât orice curcubeu visat vreodată.

Însă când murea un cavaler, scutul său era dat jos, ca să poată fi aşezat pe rugul lui sau în mormânt, iar de-a lungul anilor şi al secolelor din ce în ce mai puţini cavaleri îmbrăcaseră veşmintele negre. Şi venise ziua când n-a mai avut niciun rost pentru cavalerii de la Castelul Negru să cineze separat. Sala Scuturilor a fost abandonată. În ultima sută de ani, a mai fost folosită rareori. Ca sală de banchete, lăsa foarte mult de dorit: era întunecoasă, murdară, rece, greu de încălzit în timpul iernii, cu beciurile infestate de şobolani, cu grinzile masive, din lemn, mâncate de carii şi ornate cu pânze de păianjen.

Dar era vastă şi destul de lungă ca să primească la masă două sute de oameni, ba chiar încă pe jumătate de-atât, dacă se înghesuiau puţin. Când intrară Jon şi Tormund, sala fu străbătută de un zgomot, de parcă nişte viespi ar fi fost stârnite în cuibul lor. Sălbaticii depăşeau ca număr corbii cu cinci la unul, judecând după cât de puţine straie negre vedea. Mai rămăseseră sub duzină de scuturi, obiecte triste şi cenuşii, cu vopseaua decolorată şi crăpături lungi căscate în lemn. Însă torţele noi ardeau în suporturile de fier de-a lungul pereţilor, iar Jon porunci să fie aduse bănci şi mese. Oamenii aşezaţi pe locuri confortabile erau mult mai dispuşi să asculte, îi spusese, cândva, Maesterul Aemon; cei care stau în picioare mai degrabă ar răcni.

În capătul sălii se afla un podium şubred. Jon urcă pe el, cu Tormund Năpasta Uriaşilor alături şi-şi ridică mâinile pentru a face linişte. Viespile bâzâiră şi mai tare. Apoi, Tormund îşi duse la buze cornul de luptă şi suflă. Sunetul umplu sala, ricoşând din bârnele de sus. Se făcu linişte.

— V-am adus aici ca să facem planurile pentru salvarea

Sălaşului Aspru, începu Jon Snow. Acolo sunt mii de oameni liberi, prinşi în capcană şi înfometaţi, şi am rapoarte despre mortăciuni de prin păduri.

În stânga îi văzu pe Marsh şi Yarwyck. Othell era înconjurat de constructorii lui, în vreme ce Bowen îi avea lângă el pe Wick Băţ-Cioplit, Lew Mână-Stângă şi Alf Runnymudd. În dreapta lui, Soren Sfărâmătorul-de-paveze stătea cu braţele încrucişate pe piept. Mai în spate, Jon îi văzu pe Gavin Neguţătorul şi pe Harle Frumuşelul şuşotind împreună. Ygon Tată-bătrân stătea între nevestele sale, Howd Rătăcitorul era singur. Borroq se sprijinea de un perete într-un colţ întunecat. Din fericire, vierul lui nu se vedea pe nicăieri.

— Corăbiile trimise de mine s-o recupereze pe Mama Cârtiţă şi oamenii ei au fost distruse de furtuni. Acum trebuie să expediem pe uscat ce ajutoare putem sau să-i lăsăm să moară.

Jon văzu că apăruseră şi doi dintre cavalerii Reginei Selyse. Ser Narbert şi Ser Benethon stăteau lângă uşa de la intrarea în sală. Însă restul oamenilor reginei străluceau prin absenţă.

— Am nădăjduit că voi putea conduce chiar eu expediţia şi aduce înapoi oamenii liberi care ar supravieţui călătoriei.

O sclipire roşiatică, în spatele sălii, îi atrase atenţia lui Jon. Sosise Lady Melisandre.

— Însă aflu că nu pot pleca la Sălaşul Aspru. Expediţia va fi condusă de Tormund Năpasta Uriaşilor, cunoscut tuturor. I-am promis atâţia oameni câţi are nevoie.

— *Iar tu pe unde-ai să fii, corbule?* tună Borroq. Ascunzându-te pe aici, prin Castelul Negru, cu javra ta albă?

— Nu. Voi merge în sud.

Jon le citi scrisoarea lui Ramsay Snow.

În Sala Scuturilor se stârni nebunia.

Toţi începură să urle deodată. Săriră în picioare, agitându-şi pumnii. *Şi-aşa stă treaba cu puterea liniştitoare a băncilor confortabile.* S-au tras săbii,

topoarele izbind scuturile. Jon Snow privi spre Tormund. Năpasta Uriaşilor sună încă o dată din corn, de două ori mai îndelung şi mai tare ca prima dată.

— Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele din Cele Şapte Regate, le reaminti Jon când se făcu o oarecare linişte. Nu e treaba noastră se ne punem cu Bastardul din Bolton, să-l răzbunăm pe Stannis Baratheon, să le apărăm pe văduva şi pe fiica lui. *Creatura* care face mantii din pieile femeilor a jurat să-mi smulgă inima, iar eu am de gând să-l fac să răspundă pentru vorbele astea… însă n-am să le cer fraţilor mei să-şi ignore legămintele. Rondul de Noapte se va duce la Sălaşul Aspru. Eu plec la Winterfell singur, doar dacă…

Jon se opri.

— … este cineva aici care vine să-mi fie alături?

Vacarmul care urmă era tot ce putea spera, tumultul fiind atât de tare, că două scuturi vechi se rostogoliră de pe pereţi. Soren Sfărâmătorul-de-paveze se ridicase în picioare, Rătăcitorul la fel. Toregg cel Înalt, Brogg, Harle Vânătorul şi Harle Frumuşelul, amândoi, Ygon Tată-bătrân, Doss Orbul, chiar şi Marea Morsă. *Iată, am oamenii,* îşi zise Jon Snow, *şi venim după tine, Bastardule.*

Yarwyck şi Marsh se strecurau afară, observă el, cu toţi oamenii lor după ei. Nu conta. Nu avea nevoie de ei acum. Nu-i *dorea. Nimeni nu poate spune că i-am făcut pe fraţii mei să-şi încalce legămintele. Iar, dacă asta-i încălcare de legământ, vina e a mea şi numai a mea.* Apoi Tormund îl bătu pe spate, cu gura ştirbă lăţită într-un rânjet larg, de la o ureche la cealaltă.

— Meşteşugite vorbe, cioară! Acum adu miedul! Să ţi-i faci pe toţi ai tăi şi îmbată-i, aşa se drege busuiocul. O să facem un sălbatic din tine, băiete. Ha!

— Am să pun să se aducă bere, spuse Jon cu gândul în altă parte. Melisandre plecase, îşi dăduse el seama, la fel şi cavalerii reginei. *Ar fi trebuit să discut mai întâi cu Selyse. Are dreptul să ştie că lordul ei a murit.*

— Trebuie să mă ierţi. Te las pe tine să-i îmbeţi.

— Ha! O trebuşoară pentru care-s foarte potrivit, cioară!

Du-te!

Calul şi Rory se luară după Jon când acesta părăsi Sala Scuturilor. *Ar trebui să discut cu Melisandre după ce mă duc la regină,* îşi spuse. *Dacă ea vede un corb în furtună, îl poate găsi şi pe Ramsay Snow pentru mine.* Apoi auzi ţipetele… şi un muget atât de tare, încât păru că zguduie Zidul.

— Vine din Turnul lui Hardin, m'lord, îl informă Calul.

Poate că mai spusese încă ceva, însă urletul îi acoperi vorbele. *Val,* fu primul gând al lui Jon. Însă nu era ţipăt de femeie. *Acest om trece printr-o suferinţă atroce.* Începu să alerge. Calul şi Rory goneau în urma lui.

— Sunt creaturile? întrebă Rory.

Jon chibzui şi el. Să fi scăpat cadavrele din lanţuri?

Urletele încetaseră când au ajuns la Turnul lui Hardin, însă Wun Weg Wun Dar Wun încă mugea. Uriaşul legăna un trup însângerat, ţinându-l de un picior, în acelaşi fel în care Arya obişnuia să-şi bălăbănească păpuşa când era mică, rotind-o ca pe-un buzdugan când era ameninţată de legume. *Totuşi, Arya nu-şi rupea păpuşile în bucăţi.* Sabia din mâna dreaptă a mortului era la câţiva paşi, iar zăpada de dedesubt se înroşea.

— Dă-i drumul! strigă Jon. Wun Wun, *dă-i drumul.*

Uriaşul nu auzea ori nu pricepea. Uriaşul sângera şi el din rănile de sabie de la burtă şi de la braţ. Îl izbi pe cavalerul mort de piatra cenuşie a turnului iar şi iar, până când capul omului deveni roşu şi moale ca un pepene. Mantia cavalerului flutura în aerul rece. Era din lână albă, tivită cu fir de argint şi împodobită cu stele albastre. Sângele şi oasele zburau în toate părţile.

Oamenii se adunară din fortăreţele şi turnurile din apropiere. Locuitori din Nord, oameni liberi, oamenii reginei…

— Formaţi un cordon, le porunci Jon Snow. Ţineţi-i îndărăt! Toată lumea, dar în special, oamenii reginei.

Mortul era Ser Patrek de Muntele Regelui; capul îi dispăruse în mare parte, însă heraldica lui era fără pereche, ca şi faţa lui. Jon nu voia să rişte viaţa lui Ser

Malegorn, a lui Ser Brus sau a oricăruia dintre cavalerii reginei care ar fi putut încerca să-l răzbune.

Wun Weg Wun Dar Wun urlă din nou, se răsuci şi trase de celălalt braţ al lui Ser Patrek. Se desprinse din umăr într-un şuvoi de sânge de un roşu deschis. *E ca un copil care smulge petale dintr-o margaretă,* îşi zise Jon.

— Leathers, vorbeşte-i, linişteşte-l. Limba Veche, vedeţi că înţelege Limba Veche. Voi, ceilalţi, *retrageţi-vă.* Lăsaţi deoparte armele, îl speriem.

Nu vedeau că uriaşul era rănit? Jon trebuia să pună capăt poveştii sau vor muri şi alţii. Nu aveau nicio idee despre forţa lui Wun Wun. *Un corn, îmi trebuie un corn.* Văzu lucirea oţelului, se întoarse spre el.

— *Fără săbii!* strigă. Wick, pune cuţitul acela…

… la o parte, ar fi vrut să strige. Când Wick Băţ-Cioplit lovi spre gâtul lui, cuvântul se transformă într-un mârâit. Jon se feri de cuţit, la timp, astfel că de-abia dacă-i zgârie pielea. *M-a tăiat.* Când îşi duse mâna într-o parte a gâtului, sângele-i şiroi printre degete.

— *De ce?*

— Pentru Rond.

Wick lovi din nou. De data asta, Jon îl apucă de încheietură şi-i îndoi braţul înapoi până lăsă pumnalul. Slujitorul greoi dădu înapoi, cu mâinile ridicate ca şi cum ar fi spus *N-am fost eu, nu eu.* Oamenii ţipau. Jon întinse mâna după Gheara Lungă, dar degetele-i deveniseră rigide şi neîndemânatice. Nu reuşea să-şi tragă sabia din teacă.

Apoi Bowen Marsh i se înfăţişă pe dinaintea lui, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

— Pentru Rond.

Îl lovi pe Jon în stomac. Când îşi trase mâna, pumnalul rămase acolo unde-l împlântase.

Jon căzu în genunchi. Găsi mânerul pumnalului şi-l smulse de-acolo. În aerul rece al nopţii, rana-i fumega.

— Nălucă, şopti el.

Îl copleşi durerea. *Loveşte-i cu vârful ascuţit.* Când cel de-al treilea pumnal îl izbi între omoplaţi, scoase un geamăt şi căzu în zăpadă cu faţa-n jos. Nu mai simţi

niciodată cel de-al patrulea cuţit. Doar frigul…

MÂNA REGINEI

Prinţul dornishean era în agonie de trei zile.

Îşi dădu ultima suflare în zorii mohorâţi şi întunecaţi, în vreme ce o ploaie rece se prelingea din cerul sumbru transformând vechile străzi de cărămidă ale oraşului în râuri. Ploaia înecase cele mai năprasnice incendii, însă fuioare de fum tot se mai ridicau din ruina fumegândă care fusese piramida lui Hazkar şi marea piramidă neagră a lui Yherizan, acolo unde Rhaegal îşi făcuse sălaşul, tolănit în umbră ca o femeie grasă, împodobită cu bijuterii portocalii, lucitoare.

Poate că zeii nu sunt, în cele din urmă, surzi, cugetă Ser Barristan Selmy, privind tăciunii îndepărtaţi. *Dacă n-ar fi fost ploaia, focurile ar fi mistuit până acum tot Meereenul.*

Nu văzu nici urmă de dragoni, însă nici nu se aşteptase. Dragonilor nu le plăcea ploaia. O dungă subţire şi roşiatică se întindea la orizont, înspre răsărit, acolo unde-ar trebui să apară, în scurt timp, soarele. Lui Selmy îi amintea de primul şuvoi de sânge scurs dintr-o rană. Adesea, chiar şi cu o tăietură adâncă, sângele apărea înaintea durerii.

Stătea lângă parapetele celei mai înalte trepte ale Marii Piramide, cercetând cerul, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, ştiind că trebuiau să vină zorii şi sperând că odată cu ei va veni şi regina sa. *Nu ne-a abandonat, nu şi-ar părăsi niciodată poporul,* îşi tot spunea el când auzi zvonul despre moartea prinţului răspândindu-se din apartamentele reginei.

Ser Barristan intră. Apa de ploaie i se scurgea pe spatele mantiei albe, iar cizmele lăsau urme umede pe podea şi pe covoare. La porunca lui, l-au întins pe Quentyn Martell pe patul reginei. A fost cavaler şi prinţ de Dorne, pe deasupra. Parcă numai aşa îi puteau arăta milă, lăsându-l să moară în patul pentru care străbătuse jumătate de lume. Aşternuturile erau distruse,

cearşafurile, pernele, cuvertura, toate duhneau a sânge şi a fum, însă Ser Barristan se gândi că Daenerys îl va ierta.

Missandei era aşezată la marginea patului. Stătuse cu prinţul zi şi noapte, ajutându-l cu trebuinţele pe care le putea exprima, dându-i apă şi lapte de mac când era destul de zdravăn ca să poată bea, ascultându-i cele câteva vorbe bălmăjite pe care le scotea din când în când, citindu-i când devenea tăcut, dormind în scaunul ei aşezat lângă pat. Ser Barristan le ceruse unora dintre paharnicii reginei să dea o mână de ajutor, însă priveliştea bărbatului ars era prea mult chiar şi pentru cel mai aprig dintre ei. Iar Graţiile Albastre nu-şi făcuseră deloc apariţia, cu toate că trimisese după ele de patru ori. Poate că ultima dintre ele fusese luată deja pe lumea cealaltă.

Micul scrib Naathi îşi ridică privirile la apropierea lui.

— Onorate ser, prinţul este dincolo de orice durere acum. Zeii săi darnishezi l-au luat acasă. Vezi? Zâmbeşte.

Cum poţi să ştii? Nu are buze. Ar fi fost mai bine, dacă l-ar fi mâncat dragonii. Cel puţin ar fi murit iute. Aşa… *Focul este o moarte hidoasă. Nici nu-i de mirare că jumătate din iaduri sunt alcătuite din foc.*

— Acoperiţi-l.

Missandei trase cuvertura peste faţa prinţului.

— Ce se va alege de el, ser? Este atât de departe de casă.

— Mă voi îngriji să fie trimis înapoi, în Dorne.

Dar cum? Sub formă de cenuşă? Asta presupunea şi mai mult foc, iar Ser Barristan nu mai putea suporta. *Va trebui să-i curăţăm carnea de pe oase. Cu gândaci, nu prin fierbere.* Surorile tăcute ar fi avut grijă de asta acasă, însă aici era Golful Sclavilor. Cea mai apropiată soră tăcută se afla la zece mii de leghe depărtare.

— Ar trebui să mergi la culcare, copilă. În propriul tău pat.

— Dacă acesta-i atât de tare, ser, ar trebui să faci la fel. N-ai dormit toată noaptea.

De mulţi ani, copilă. De la Trident încoace. Marele Maester Pycelle îi spusese, odată, că bătrânii nu au nevoie

de atât de mult somn ca tinerii, însă era mai mult de-atât. Ajunsese la o vârstă când nu-i plăcea deloc că trebuie să închidă ochii, de teamă că s-ar putea să nu-i mai deschidă niciodată. Alţii şi-ar dori să moară în somn, însă nu era o moarte pentru un cavaler al Gărzii Regelui.

— Nopţile sunt prea lungi, îi spuse Missandei, şi întotdeauna sunt mult mai multe de făcut. Aici, ca şi în Cele Şapte Regate. Însă tu ai făcut destul, copilă. Du-te şi odihneşte-te. *Dacă zeii sunt buni, nu vei visa dragoni.*

După ce fata plecă, bătrânul cavaler trase înapoi cuvertura pentru a arunca o ultimă privire spre chipul lui Quentyn Martell sau spre ce mai rămăsese din el. Atât de mult se dusese din carnea prinţului, încât putea întrezări craniul de dedesubt. Ochii-i erau nişte găvane cu puroi. *Ar fi trebuit să rămână la Dorne. Ar fi trebuit să rămână un broscoi. Nu toţi bărbaţii sunt hărăziţi să danseze cu dragonii.* Pe când acoperea încă o dată cadavrul, se pomeni întrebându-se dacă s-ar găsi cineva care s-o acopere pe regina lui sau dacă propriul ei trup ar rămâne nejelit, între ierburile înalte ale Mării Dothraki, holbându-se în gol, spre cer, până când carnea i-ar cădea de pe oase.

— Nu, zise cu glas tare. Daenerys nu-i moartă. Călărea dragonul. Am văzut-o cu ochii mei.

O mai spusese de sute de ori… însă, cu fiecare zi care trecea, era tot mai greu de crezut. *Părul îi luase foc. Am văzut şi asta. Ea ardea… dacă n-am văzut-o eu căzând, există sute de oameni care jură că au văzut-o.*

Ziua se furişă peste oraş. Cu toate că încă mai ploua, o lumină vagă cuprinsese cerul înspre est. Iar odată cu soarele se arătă şi Ţeastă-Rasă.

Skahaz era îmbrăcat în veşmintele lui obişnuite, în cămaşa neagră, plisată, apărători pentru picioare şi platoşă întărită. Masca de bronz de sub braţ era nouă, un cap de lup cu limba scoasă.

— Aşadar, zise el în loc de salut, smintitul e mort, nu?

— Prinţul Quentyn a murit chiar înainte de prima geană a zorilor.

Selmy nu era deloc surprins că Skahaz ştia. Vorbele

zburau repede prin piramidă.

— S-a reunit consiliul?

— Aşteaptă jos îngăduinţa Mâinii.

Nu sunt Mână, ar fi vrut să strige o parte din el. *Nu sunt decât un simplu cavaler, protectorul reginei. N-am vrut niciodată asta.* Însă, cum regina nu era, iar regele zăcea înlănţuit, cineva trebuia să conducă, iar Ser Barristan n-avea încredere în Ţeastă-Rasă.

— A venit vreo veste despre Graţia Verde?

— Nu s-a întors în oraş.

Skahaz se împotrivi ideii de a o trimite pe preoteasă. Nici măcar Galazza Galare nu se arătase încântată de sarcină. Dar plecase, îngăduise asta de dragul păcii, însă Hizdahr zo Loraq era mai potrivit să discute cu Stăpânii Înţelepţi. Dar Ser Barristan nu ceda cu uşurinţă şi, în cele din urmă, Graţia Verde plecase capul, jurând să facă tot ce poate.

— Care e situaţia în oraş? îl întrebă Selmy pe Ţeastă-Rasă.

— Toate porţile sunt închise şi zăvorâte, aşa cum ai cerut. Îi căutăm pe toţi mercenarii sau yunkaii rămaşi şi-i izgonim sau îi arestăm pe cei pe care-i prindem. Majoritatea par să se fi ascuns în interiorul piramidelor, fără îndoială. Neclintiţii sunt pe metereze şi în turnuri, pregătiţi pentru orice asalt. Există două sute de nobili adunaţi în piaţă, aşteptând în ploaie înveşmântaţi în *tokarele* lor şi urlând ca să li se dea atenţie. Îl vor pe Hizdahr liber, iar pe mine mort şi mai vor ca tu să ucizi dragonii. Cineva le-a povestit că pentru asta ar fi buni cavalerii. Oamenii încă mai scot afară cadavrele din piramida lui Hazkar. Marii Maesteri din Yherizan şi Uhlez şi-au abandonat propriile lor piramide înaintea dragonilor.

Ser Barristan ştia despre toate.

— Şi care-i socoteala morţilor? întrebă, temându-se de răspuns.

— Douăzeci şi nouă.

— *Douăzeci şi nouă?*

Era mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Fiii

Harpiei îşi reluaseră războiul lor din umbră cu două zile în urmă. Trei omoruri în prima noapte, nouă în cea de-a doua. Dar să ajungă de la nouă la douăzeci şi nouă într-o singură noapte…

— Numărul va trece de treizeci înainte de amiază. De ce te-ai făcut aşa de cenuşiu la faţă, bătrânule? La ce te aşteptai? Harpia vrea ca Hizdahr să fie eliberat, aşa că şi-a trimis fiii înapoi pe stradă, cu pumnalele în mână. Morţii sunt cu toţii oameni liberi şi ţeste-rase, ca şi înainte. Unul a fost de-al meu, o Fiară de Bronz. Semnul Harpiei a fost lăsat lângă cadavre, scris pe pavaj, ori scrijelit pe câte-un perete. Au fost şi mesaje: *Dragonii trebuie să moară,* au scris, şi s-a mai văzut şi îndemnuri de genul *Harghaz Eroul, Moarte lui,* înainte ca ploaia să spele cuvintele.

— Birul sângelui…

— Douăzeci şi nouă de galbeni de la fiecare piramidă, da, mârâi Skahaz. Vor fi adunate… însă pierderea câtorva bani de aur n-are să oprească niciodată mâna Harpiei. Numai sângele poate asta.

— Aşa spui tu.

Iar ostatecii. I-ar ucide pe toţi, dacă aş îngădui.

— Am mai auzit asta de o sută de ori. Nu.

— Mâna Reginei, mormăi Skahaz cu dezgust. Mă gândesc la mâna unei bătrâne, zbârcită şi moale. Mă rog ca Daenerys să se întoarcă cât mai curând.

Îşi puse pe faţă masca de lup de aramă.

— Consiliul tău va deveni tot mai neliniştit.

— Consiliul reginei, nu al meu.

Selmy îşi schimbă mantia udă cu una uscată şi se încinse cu centura pentru sabie, apoi îl conduse pe Ţeastă-Rasă pe trepte.

În această dimineaţă, din sala cu coloane lipseau cei veniţi cu jalba. Cu toate că-şi asumase titlul de Mână, Ser Barristan nu se gândea să ţină judecăţi în absenţa reginei, nici nu-i permitea lui Skahaz mo Kandaq să facă asta. Tronurile cu dragoni ale lui Hizdahr, groteşti, au fost luate de acolo la porunca lui Ser Barristan, însă nu adusese înapoi banca simplă, căptuşită, preferată de regină. În

locul ei, în mijlocul încăperii fusese instalată o masă mare, rotundă, cu scaune cu speteze înalte de jur împrejur, unde oamenii puteau sta şi discuta de la egal la egal.

Se ridicară când Ser Barristan coborî treptele de marmură, cu Skahaz Ţeastă-Rasă lângă el. Marselon, dintre Oamenii Mamei, era şi el prezent, împreună cu Simon Spate-dungat, comandantul Fraţilor Liberi. Scuturile Neclintite-şi aleseseră un nou comandant, un locuitor din Insulele Verii, oacheş, pe nume Tal Toraq, fostul lor comandant, Mollono Yos Dob, ajungând pe lumea cealaltă. Viermele Cenuşiu era acolo pentru Nepătaţi, înconjurat de trei eunuci-sergenţi, având coifuri ascuţite, din bronz. Ciorile Furtunii erau reprezentaţi prin doi lefegii bine înarmaţi, un arcaş pe nume Jokin, şi mohorâtul şi crestatul mânuitor al toporului, cunoscut simplu ca Văduvoiul. Cei doi îşi asumaseră comanda comună a companiei, în absenţa lui Daario Naharis. Mare parte din *khalasar-ul* reginei plecase cu Aggo şi Rakharo în căutarea ei, pe cuprinsul Mării Dothraki, dar saşiul cu picioarele strâmbe, *jagga rhan* Rommo era acolo, să vorbească pentru călăreţii rămaşi.

Iar de partea cealaltă a mesei, vizavi de Ser Barristan, stăteau patru foştii străjeri ai Regelui Hizdahr, luptătorii din arenă – Goghor Uriaşul, Belaquo Sfărâmătorul-de-oase, Camarron Contele şi Pisica Tărcată. Selmy insistase asupra prezenţei lor, peste obiecţiile lui Skahaz Ţeastă-Rasă. Au ajutat-o odată pe Daenerys Targaryen să ia oraşul, ceea ce nu trebuia uitat. Poate că erau ei brute năclăite de sânge şi ucigaşi, însă în felul lor i-au fost loiali… Regelui Hizdahr, da, însă şi reginei.

Ultimul venit, Puternicul Belwas, intră în sală cu mersul său greoi.

Eunucul privise moartea-n faţă, atât de aproape, încât ar fi putut s-o sărute pe buze. Asta-l marcase. Părea că pierduse cel puţin douăsprezece kilograme din greutate, iar pielea de un maro închis, care se întinsese, cândva, netedă pe pieptul masiv şi pe burtă, traversată de o sută de cicatrice şterse, îi atârna acum în falduri largi, pleoştită

şi tremurătoare ca o robă croită cu trei numele prea mare. Pasul îi încetinise şi el şi părea puţin nesigur.

Chiar şi aşa, vederea lui bucură sufletul bătrânului cavaler. Cândva străbătuse lumea împreună cu Puternicul Belwas şi ştia că se poate bizui pe el, dacă se ajunge la săbii.

— Belwas, ne bucurăm că ni te poţi alătura.

— Barbă-albă. Zâmbi. Unde sunt ficatul şi ceapa? Puternicul Belwas nu mai e la fel de puternic ca înainte, trebuie să mănânce, să se facă iarăşi mare. L-au îmbolnăvit pe Puternicul Belwas. Cineva trebuie să moară.

Cineva chiar va muri. Mulţi vor muri, fie că ne place sau nu.

— Şezi, prietene.

Când Belwas se aşeză şi-şi încrucişă braţele, Ser Barristan continuă:

— Quentyn Martell a murit azi de dimineaţă, chiar înainte de venirea zorilor.

Văduvoiul râse:

— Călăreţul-dragonilor.

— Eu îi zic smintit, rosti Symon Spate-dungat.

Nu, era doar un băietan. Ser Barristan nu uitase prostiile pe care le făcuse el însuşi în copilărie.

— Nu-i vorbi de rău pe morţi. Prinţul a plătit un preţ îngrozitor pentru ce-a făcut.

— Şi ceilalţi dornishean? întrebă Tal Taraq.

— Prizonieri, deocamdată.

Niciunul dintre dornisheni nu opusese rezistenţă. Archibald Yronwood strângea la piept trupul ars şi fumegând al prinţului său când l-au găsit Fiarele de Bronz, după cum stăteau mărturie chiar mâinile sale arse. Se folosise de ele ca să stingă flăcările care-l cuprinseseră pe Quentyn Martell. Gerris Drinkwater veghea asupra lor cu sabia în mână, dar aruncase arma în clipa când apăruseră lăcustele.

— Împart aceeaşi celulă.

— Să împartă o spânzurătoare, zise Symon Spate-dungat. Au asmuţit doi dragoni asupra oraşului.

— Deschideţi arenele şi daţi-le săbii, le propuse Pisica Tărcată. Am să-i ucid pe amândoi, în vreme ce Meereenul îmi strigă numele.

— Arenele de luptă vor rămâne închise, spuse Selmy. Sângele şi vacarmul nu vor face altceva decât să-i atragă pe dragoni.

— Poate că pe toţi trei, sugeră Marselen. Bestia neagră a venit o dată, de ce n-ar mai veni din nou? De data asta, cu regina noastră.

Sau fără ea. Dacă Drogon s-ar întoarce la Meereen fără Daenerys urcată pe spatele lui, întregul oraş ar erupe în sânge şi flăcări, lucru de care Ser Barristan nu avea nicio îndoială. Chiar cei aşezaţi la această masă foarte repede şi-ar îndrepta pumnalele unul către altul. Poate că-i doar o fată, însă Daenerys Targaryen era singura care-i mai ţinea pe toţi laolaltă.

— Înălţimea Sa se va întoarce când poate, spuse Ser Barristan. Am adunat o mie de oi în Arena lui Daznak, am umplut Arena lui Ghrazz cu tauri şi Arena de Aur cu animale pregătite de Hizdahr Zo Loraq pentru jocurile sale.

Până atunci se păruse că dragonilor le plac oile, dacă reveneau la Arena lui Daznak ori de câte ori li se făcea foame. În caz că vreunul dintre ei ar vâna oameni, în oraş sau în afara lui, Ser Barristan încă nu auzise de aşa ceva. Singurii Meereenezi omorâţi de dragoni de la Harghaz Eroul au fost stăpânii de sclavi, suficient de smintiţi încât să se opună când Rhaegal încercase să-şi facă vizuina în vârful piramidei lui Hazkar.

— Avem chestiuni mult mai urgente de discutat. Am trimis-o pe Graţia Verde la yunkai, să facă aranjamentele pentru eliberarea ostaticilor noştri. Mă aştept să se întoarcă pe la miezul zilei cu răspunsul.

— Cu vorbe, zise Văduvoiul. Ciorile Furtunii îi cunosc pe yunkai. Limbile lor sunt viermi care se învârtesc încoace şi-ncolo. Graţia Verde se va întoarce cu vorbele viermilor, cu căpitanul.

— Dacă ar voi Mâna reginei să-şi amintească, şi

Înţelepţii Stăpâni îl ţin pe Eroul nostru, glăsui Viermele Cenuşiu. De asemenea, pe lordul călăreţ, Jhogo, propriul călăreţ de sânge al reginei.

— Sânge din sângele ei, se învoi Rommo. Trebuie eliberat. Onoarea *khalasarului* o cere.

— Va fi eliberat, spuse Ser Barristan, dar prima oară trebuie să aşteptăm să vedem dacă Alteţa Verde reuşeşte să…

Skahaz Ţeastă-Rasă bătu cu pumnul în masă.

— Graţia Verde nu va reuşi *nimic.* S-ar putea să uneltească împreună cu yunkaii chiar acum, când noi stăm aici. *Aranjamente* ai spus? *Să facă aranjamente?* Ce fel de *aranjamente?*

— Pentru răscumpărare, zise Ser Barristan. Greutatea în aur a fiecărui om.

— Înţelepţii Stăpâni nu au nevoie de aurul nostru, ser, replică Marselen. Sunt mult mai bogaţi decât toţi lorzii tăi din vest.

— Totuşi, mercenarii lor vor vrea aurul. Ce sunt ostaticii pentru ei? Dacă yunkaii refuză, asta va băga zâzanie între ei şi năimiţii lor.

Sau cel puţin eu aşa sper. Missandei îi sugerase stratagema. El nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. La Debarcaderul Regelui, plocoanele fuseseră domeniul lui Degeţel, în vreme ce Lordul Varys avea misiunea de a întreţine dezbinarea între duşmanii coroanei. Propriile sale îndatoriri fuseseră mult mai directe. *La unsprezece ani, Missandei este la fel de vicleană ca jumătate din cei de la masa asta şi mai isteaţă decât toţi la un loc.*

— Am instruit-o pe Alteţa Verde să prezinte oferta numai când toţi comandanţii yunkai se vor aduna s-o asculte.

— Vor refuza chiar şi aşa, insistă Symon Spate-dungat. Vor spune că vor dragonii morţi, regele reinstalat pe tron.

— Mă rog să n-ai dreptate. *Şi mă tem că ai.*

— Zeii tăi sunt departe, Ser Bunic, rosti Văduvoiul. Iar când yunkaii o vor trimite înapoi pe bătrână să te scuipe-n ochi, ce-o să faci?

— *Prin foc şi sabie,* răspunse Barristan Selmy foarte, foarte blând.

O vreme nu mai spuse nimeni nimic. Apoi Puternicul Belwas se bătu pe burtă şi zise:

— Mai bine decât ficaţi şi ceapă, iar Skahaz Ţeastă-Rasă se holbă prin deschizătura ochilor măştii de lup de pe faţă şi glăsui:

— Ai încălca tu pacea Regelui Hizdahr, bătrâne?

— Aş spulbera-o.

Cândva, cu multă vreme în urmă, un prinţ îi spusese Barristan cel Aprig. Ceva din băietanul de atunci zăbovea încă în el.

— Am ridicat o vatră în vârful piramidei, acolo unde-a domnit odată Harpia. Lemn uscat, uns cu unsoare, acoperit, ca să fie ferit de ploaie. Dacă va veni clipa şi mă rog să nu vină niciodată, vom aprinde vatra. Flăcările vor fi semnalul pentru voi să ieşiţi pe porţile noastre şi să atacaţi. Fiecare va avea un rol de jucat, aşa că toţi trebuie să fim pregătiţi în orice clipă, ziua şi noaptea. Îi vom distruge pe duşmani, ori vom fi distruşi. Ridică o mână, semnal pentru scutierii săi care aşteptau. V-am pregătit nişte hărţi, ca să vă arăt poziţiile duşmanilor noştri, taberele lor, liniile de asediu şi maşinăriile lor de război. Dacă vom sparge poziţiile negustorilor de sclavi, mercenarii lor îi vor abandona. Ştiu că aveţi îngrijorări şi întrebări. Daţi-le glas aici. Când ne vom ridica de la masă, cu toţii trebuie să fim ca o singură minte, având un singur scop.

— Atunci, ai face bine să trimiţi după mâncare şi băutură, sugeră Symon Spate-dungat. Asta va mai dura.

Le trebuiră toată dimineaţa şi mare parte din după-amiază. Căpitanii şi comandanţii se certară deasupra hărţilor, ca nişte precupeţe pe o găleată de crabi. Puncte slabe şi puncte întărite, cum era mai bine să folosească mica lor companie de arcaşi, dacă elefanţii ar trebui să fie folosiţi la spargerea liniilor yunkailor sau ţinuţi în rezervă, cine ar trebui să aibă onoarea de a conduce primul asalt, dacă nu cumva cavaleria lor ar fi mai bine să se desfăşoare

pe flancuri sau în avangardă.

Ser Barristan îl lăsă pe fiecare să spună tot ce-avea de spus. Tal Toraq credea că ar trebui să-i atace pe yunkai, odată ce le străpungeau liniile; Oraşul Galben ar rămâne aproape lipsit de apărare, aşa că yunkaii n-ar avea decât să ridice asediul şi să plece. Pisica Tărcată propuse să-l provoace pe duşman să trimită un cavaler care să se confrunte cu el în luptă. Puternicului Belwas îi plăcea ideea, însă insistă să lupte el, nu Pisica. Camarron Contelem avansă un plan de capturare a corăbiilor ancorate de-a lungul malului râului, iar Skahazadhan să aducă trei sute de luptători în arenă, în spatele yunkailor. Toţi cei de faţă fură de acord că Nepătaţii erau cele mai bune trupe ale lor, însă nu ajunseră la unison în privinţa aşezării lor. Văduvoiul voia ca eunucii să fie folosiţi ca pumn de oţel pentru a pătrunde în inima apărării yunkailor. Marselen credea că ar fi mai bine să fie plasaţi la fiecare capăt al principalei linii de atac, de unde ar putea respinge orice încercare a duşmanului de a manevra în flancurile lor. Symon Spate-dungat voia să-i împartă în trei formaţiuni şi să-i trimită printre cele trei companii de oameni-liberi. Fraţii săi Liberi erau curajoşi şi nerăbdători să intre în luptă, susţinea el, însă fără Nepătaţi care să-i întărească, se temea că trupele sale, neîncercate în luptă, s-ar putea să nu aibă disciplina de a lupta singure cu mercenarii căliţi în războaie. Viermele Cenuşiu zise doar că Nepătaţii se vor supune, indiferent ce li se va cere să facă.

După ce discutară despre toate acestea, întorcând pe toate feţele şi luând hotărâri, Symon Spate-Crestat ajunse la ultima problemă:

— Ca sclav în Yunkai, l-am ajutat pe stăpânul meu să trateze cu companiile libere şi am avut grijă de plata lefilor lor. Îi cunosc pe mercenari şi ştiu că yunkaii nu-i pot plăti suficient ca să înfrunte flăcările dragonilor. Aşa că vă întreb… dacă pacea va pieri şi ne vom uni pentru bătălie, vor veni şi dragonii? Se vor alătura în luptă?

Vor veni, ar fi putut spune Ser Barristan. *Zarva îi va*

aduce acolo, strigătele şi urletele, mirosul de sânge. Asta-i va atrage pe câmpul de luptă, aşa cum mugetele din arena lui Daznak l-a atras pe Drogon spre nisipurile stacojii. Însă, când vor veni, vor şti oare care e o tăbăra şi care-i cealaltă? Cumva, nu prea credea asta, aşa că zise doar:

— Dragonii vor face ce fac dragonii. Dacă vor veni, s-ar putea ca numai umbra aripilor lor să fie destul pentru a-i demoraliza pe stăpânii de sclavi şi a-i pune pe fugă.

Apoi le mulţumi şi le permise să se retragă.

Viermele Cenuşiu mai zăbovi după ce toţi ceilalţi plecaseră.

— Aceştia vor fi gata când vatra se va aprinde. Dar Mâna ştie, desigur, că atunci când vom ataca, yunkaiii îi vor ucide pe ostatici.

— Prietene, voi face tot ce pot ca să împiedic asta. Am eu o… idee. Dar iartă-mă, te rog. Deja dornishenii au aflat că prinţul lor este mort.

Viermele Cenuşiu înclină capul.

— Mă supun.

Ser Barristan îi luă cu el, în pivniţe, pe doi dintre cavalerii proaspăt făcuţi. Se ştia că suferinţa şi vinovăţia aduseseră la sminteală oameni buni, iar Archibald Yronwood şi Gerris Drinkwater jucaseră amândoi un rol în moartea prietenului lor. Dar când ajunseră la celulă, le spuse lui Turn şi Mielului Roşu să aştepte afară, în vreme ce el intră să le vestească dornishenilor că agonia prinţului lor luase sfârşit.

Ser Archibald cel masiv şi pleşuv nu avu nimic de zis. Stătea pe marginea banchetei, holbându-se cu capul în jos, spre mâinile lui bandajate în pansamente de pânză de in. Ser Gerris dădu cu pumnul în perete.

— I-am spus că e o nerozie. L-am rugat să ne întoarcem acasă. Târfei tale de regină nu-i era de niciun folos, oricine putea vedea. A străbătut lumea întreagă ca să-i ofere dragostea şi loialitatea lui, iar ea i-a râs în faţă.

— N-a râs niciodată de el, zise Selmy. Dacă ai cunoaşte-o, ai şti.

— L-a respins. I-a dat inima lui, iar ea i-a azvârlit-o

înapoi şi s-a dus să se împreuneze cu mercenarul ei.

— Ai face mai bine să-ţi măsori cuvintele, ser.

Lui Ser Barristan nu-i plăcea Gerris Drinkwater şi nici nu-i îngăduia s-o ponegrească pe Daenerys.

— Moartea Prinţului Quentyn a fost ceva făcut cu propria lui mână şi a voastră.

— *A noastră?* Unde-am greşit noi, ser? Quentyn a fost prietenul nostru. Puţin cam smintit, ai putea spune, însă toţi visătorii sunt smintiţi. Dar în primul şi-n primul rând, era prinţul nostru. Îi datoram supunere.

Barristan Selmy nu putea pune la îndoială adevărul acestor spuse. Îşi petrecuse cea mai mare parte a propriei sale vieţi îndeplinind poruncile unor beţivi şi ale unor nerozi.

— A venit prea târziu.

— Şi-a oferit inima, spuse Ser Gerris din nou. Ea avea nevoie de săbii, nu de inimi.

— I-ar fi dat şi suliţele din Dorne.

— Asta ar fi făcut.

Nimeni nu dorise mai mult ca Barristan Selmy ca Daenerys să-l privească favorabil pe prinţul dornishean.

— Totuşi, a venit prea târziu, iar această sminteală… să tocmească mercenari, să dea drumul în oraş celor doi dragoni… a fost o demenţă, ceva mai rău decât o demenţă. A fost trădare.

— Tot ce-a făcut a făcut din dragoste pentru Regina Daenerys, insistă Gerris Drinkwater. Pentru a se dovedi demn de mâna ei.

Bătrânul cavaler auzise destule.

— Ce a făcut Prinţul Quentyn a făcut pentru Dorne. Mă iei drept un bunicuţ senil? Mi-am petrecut întreaga viaţă printre regi, regine şi prinţi. La Sunspear vor să pună mâna pe arme împotriva Tronului de Fier. Nu, nu te obosi să negi. Doran Martell nu-i genul care să-şi cheme oamenii la arme fără a avea speranţa victoriei. Datoria l-a adus aici pe Prinţul Quentyn. Datoria, onoarea, setea de glorie… nici măcar o clipă dragostea. Quentyn venise aici pentru dragoni, nu pentru Daenerys.

— Nu l-ai cunoscut, ser. El…
— E mort, Drink.
Yronwood se ridică în picioare.
— Vorbele nu-l vor aduce înapoi. Cletus şi Will au murit şi ei. Aşa că închide-ţi afurisita aia de gură înainte să ţi-o închid eu cu pumnul.
Cavalerul masiv se întoarse spre Selmy.
— Ce-aveţi de gând cu noi?
— Skahaz Ţeastă-Rasă vrea să vă spânzurăm. I-aţi omorât patru oameni. Patru dintre oamenii *reginei.* Doi erau eliberaţi din sclavie şi o urmau pe Înălţimea Sa încă de la Astapor.
Yronwood nu părea deloc surprins.
— Oamenii-fiare, da. Eu n-am omorât decât unul, cel cu capul de bazilisc. Mercenarii i-au terminat pe ceilalţi. Dar ştiu că nu mai contează.
— Îl protejam pe Quentyn, zise Drinkwater. Noi…
— *Gura,* Drink. Ştie.
Cavalerul mătăhălos zise către Ser Barristan:
— Nu-i nevoie să vii să stai la taclale cu noi, dacă vreţi să ne spânzuraţi. Aşa că n-o s-o faceţi, aşa-i?
— Nu. *Asta s-ar putea să nu fie chiar aşa greu de cap cât pare.* Îmi sunteţi mult mai de folos vii decât morţi. Slujiţi-mă şi, după ce trece tot, voi aranja ca o navă să vă ducă înapoi în Dorne şi să vă dau osemintele Prinţului Quentyn ca să le duceţi nobilului său tată.
Ser Archibald se strâmbă.
— De ce sunt întotdeauna corăbii? Totuşi, cineva trebuie s-o aducă pe regină acasă. Ce vrei de la noi, ser?
— Săbiile voastre.
— Ai mii de oameni.
— Eliberaţii reginei nu sunt căliţi încă în luptă. În mercenari nu am încredere. Nepătaţii sunt soldaţi curajoşi, însă nu războinici. Nu sunt *cavaleri.* Se opri un pic. Ce s-a întâmplat când aţi încercat să luaţi dragonii? Spuneţi-mi.
Dornishenii schimbară o privire între ei. Apoi Drinkwater zise:
— Quentyn i-a spus Prinţului Zdrenţăros că-i poate

controla. Că era în sângele lui, zicea el. Avea sânge de Targaryen.

— Sânge de dragon.

— Da. Mercenarii trebuiau să ne ajute să legăm dragonii în lanţuri, ca să-i putem duce la docuri.

— Jerpelitul aranjase să vină o corabie, spuse Yronwood. Una mare, în caz că-i aveam pe amândoi dragonii. Iar Quent urma să călărească unul dintre ei. Îşi examina mâinile bandajate. În clipa când am intrat, ne-am dat seama că nu va merge nimic. Dragonii erau prea turbaţi. Lanţurile… erau bucăţi de lanţuri rupte peste tot, lanţuri *groase,* verigi de mărimea capului tău, amestecate cu oase crăpate şi rupte. Iar Quent, Cei Şapte să-l miluiască, părea gata să se scape în nădragi. Caggo şi Meris nu erau orbi, au văzut şi ei. Apoi, unul dintre arbaletieri a lansat o săgeată. Poate că au vrut să-i ucidă pe dragoni încă de la bun început şi doar se foloseau de noi ca să ajungă la ei. Nu ştii niciodată ce intenţii are Jerpelitul. Oricum ai lua-o, n-a fost ceva prea isteţ. Săgeata n-a făcut decât să-i înfurie pe dragoni şi nu erau în toane prea bune nici la început. Apoi… lucrurile s-au înrăutăţit de tot.

— Iar Hoinarii au dat bir cu fugiţii, adăugă şi Ser Gerris. Quent urla, acoperit de flăcări, iar ei dispăruseră. Caggo, Frumoasa Meris, toţi, în afară de mort.

— Ah! Şi la ce te-ai fi aşteptat, Drink? O pisică va ucide şoarecele, un porc va hali rahat, iar un mercenar o va lua la goană tocmai când e mai mare nevoie de el. Nici nu poate fi învinovăţit. Aşa-i firea jivinei.

— Are dreptate, făcu Ser Barristan. Ce i-a promis Prinţul Quentyn Prinţului Zdrenţăros în schimbul ajutorului său?

Nu primi niciun răspuns. Ser Gerris se uită spre Ser Archibald. Acesta îşi examina mâinile, podeaua, uşa.

— Pentos, spuse Ser Barristan. I-a promis Pentosul. Spuneţi-o. Nicio vorbă de-a voastră nu-l mai poate răni acum pe Prinţul Quentyn.

— Asta da, zise Ser Archibald mohorât. A fost vorba de Pentos. Au şi însemnat totul pe hârtie.

Iată o şansă aici.

— Încă-i mai avem pe Hoinari, falşii dezertori, la beciuri.

— Îmi amintesc, zise Yronwood. Hungerford, Păiosul, toată trupa. Unii nu erau chiar aşa de răi pentru nişte mercenari. Altora, ei bine, s-ar putea să nu le strice să mai moară puţin. Ce-i cu ei?

— Intenţionez să-i trimit înapoi la Prinţul Zdrenţăros. Şi pe voi odată cu ei. Veţi fi doi printre alte câteva mii. Prezenţa voastră în taberele yunkailor ar trebui să treacă neobservată. Vreau să-i predaţi un mesaj Prinţului Zdrenţăros. Spuneţi-i că eu v-am trimis, că vorbesc în numele reginei. Spuneţi-i că-i vom plăti preţul, dacă ne predă toţi ostaticii neatinşi.

Ser Archibald făcu o grimasă.

— E foarte posibil că Jerpelitul şi Prinţul ne vor preda lui Meris. N-o să fie de acord.

— De ce nu? Sarcina este de simplă. *În comparaţie cu furtul dragonilor.* Odată l-am cumpărat pe tatăl reginei la Duskendale.

— Acolo era Westeros, replică Gerris Drinkwater. Aici e Meereen.

— Arch nici măcar nu poate ţine un arc cu mâinile lui arse.

— Nici n-ar trebui să ţină. Veţi avea mercenarii cu voi, doar dacă nu cumva m-am înşelat eu în privinţa omului meu.

Gerris Drinkwater îşi dădu pe spate ciuful de păr gălbui.

— Am putea primi un răgaz ca să discutăm între noi?

— Nu, spuse Selmy.

— Am s-o fac eu, se oferi Ser Archibald, dar numai cât timp nu sunt implicate şi nişte blestemate de corăbii. Şi Drink o va face. Rânji. Încă n-o ştie, dar va afla el.

Şi-aşa s-a aranjat.

Cel puţin partea cea mai uşoară, chibzui Ser Barristan, când începu lunga ascensiune înapoi, spre vârful piramidei. Partea cea mai grea fusese lăsată pe mâini dornishene. Bunicul său ar fi fost îngrozit. Dornishenii erau cavaleri, cel puţin cu numele, cu toate că numai Yronwood îl impresionase pentru că era oţelit cu adevărat.

Drinkwater era un frumuşel, meşter la vorbe, şi cu părul fin.

La vremea când bătrânul cavaler se întorsese în apartamentele reginei, în vârful piramidei, trupul Prinţului Quentyn fusese luat de acolo. Şase tineri paharnici jucau o copilărie când îşi făcu el apariţia, stând în cerc pe podea, rotind, pe rând, un pumnal. Când tremura şi se oprea, tăiau câte-o buclă de păr din capul celui înspre care era orientat vârful. Ser Barristan jucase ceva asemănător cu verişorii lui când era doar un băietan, în Sala Recoltei… în Westeros, după cum îşi amintea, şi era vorba şi despre un sărut.

— Bhakaz! strigă el. O cupă cu vin, dacă eşti bun. Grazhar, Azzak, uşa-i a voastră. O aştept pe Graţia Verde. Poftiţi-o înăuntru imediat ce soseşte. Altminteri, nu doresc să fiu deranjat.

Azzak sări în picioare.

— Cum porunceşti, Lord Mână.

Ser Barristan ieşi pe terasă. Ploaia se oprise, iar soarele apunea ascuns după un strat de nori cenuşii ca gresia, coborând peste Golful Sclavilor. Câteva fuioare de fum se mai înălţau dintre pietrele înnegrite ale Hazdarului, răsucindu-se ca nişte panglici în vânt. Departe, spre răsărit, dincolo de zidurile oraşului, văzu aripi albicioase bătând deasupra unui şir de dealuri îndepărtate. *Viserion.* Vânând, poate, sau zburând doar de dragul de a zbura. Se întreba pe unde-ar putea fi Rhaegal. Până acum, dragonul verde se dovedise mai periculos decât cel alb.

Când Bhakaz îi aduse vinul, bătrânul cavaler luă o înghiţitură zdravănă şi-l trimise pe băiat să-i aducă apă. Câteva cupe de vin vor fi numai bune ca să-l ajute să doarmă, dar va trebui să fie cu mintea limpede când Galazza Galare se va întoarce de la tratativele cu duşmanul. Aşa că-şi bău vinul bine îndoit cu apă, în vreme ce lumea se scufunda tot mai mult în întuneric în jur. Era foarte obosit şi plin de îndoieli. Dornishenii, Hizdahr, Reznak, atacul… făcea oare ce trebuia? Făcea ce-ar fi vrut şi Daenerys? *Nu sunt menit pentru aşa ceva.* Şi alţii din

Garda Regelui slujiseră ca Mână înaintea sa. Nu mulţi, doar câţiva. Citise despre ei în Cartea Albă. Acum se pomeni întrebându-se dacă şi ei se simţiseră aşa de pierduţi şi de buimăciţi ca el.

— Lord Mână.

Grazhar stătea în pragul uşii, cu o lumânare conică în mână.

— A venit Graţia Verde. Ai cerut să fii anunţat.

— Pofteşte-o înăuntru. Şi aprinde nişte lumânări.

Galazza Galare era însoţită de patru Graţii Roz. O aură de înţelepciune şi demnitate părea s-o înconjoare, iar Ser Barristan nu se putea abţine s-o admire. *E o femeie puternică şi-a fost o prietenă credincioasă de-ale lui Daenerys.*

— Lord Mână, spuse ea, cu faţa ascunsă în spatele unor voaluri verzi, sclipitoare. Pot să mă aşez? Oasele mele sunt bătrâne şi obosite.

— Grazhar, un scaun pentru Graţia Verde.

Graţiile roz se aşezară în spatele ei, cu privirile în jos şi palmele împreunate în faţă.

— Vă pot oferi ceva de băut? întrebă Ser Barristan.

— Ar merge de minune, Ser Barristan. Gâtlejul mi s-a uscat de atâta vorbărie. Poate un suc.

— După cum doreşti.

Îi făcu semn lui Kezmya şi o puse să-i aducă preotesei un pocal cu suc de lămâie, îndulcit cu miere. Ca să-l poată bea, preoteasa trebui să-şi dea jos vălul, iar lui Selmy i se reaminti cât e de bătrână. *Cu douăzeci de ani mai în vârstă ca mine sau chiar cu mai mult.*

— Dacă regina ar fi aici, mi s-ar alătura în a-ţi mulţumi pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

— Măreţia Sa a fost întotdeauna atât de plină de graţie.

Galazza Galare îşi termină băutura şi-şi ridică iarăşi vălul.

— Ceva veşti despre scumpa noastră regină?

— Niciuna, deocamdată.

— Mă voi ruga pentru ea. Şi ce mai e cu Regele Hizdahr, dacă-mi e îngăduit să fiu atât de îndrăzneaţă? Aş putea s-o

văd pe Strălucirea Sa?

— Cât de curând, nădăjduiesc. Este nevătămat, îţi promit.

— Mă bucur să aud. Înţelepţii Stăpâni din Yunkai au întrebat de el. Nu vei fi surprins să afli că ei doresc ca nobilul Hizdahr să fie repus de îndată pe locul său de drept.

— Va fi repus, dacă se va dovedi că nu a încercat să ne omoare regina. Până atunci însă, Meereen va fi condus de un consiliu loial şi drept. Ai şi tu un loc în el. Ştiu că ai multe să ne înveţi pe noi toţi, Benevolenţa Ta. Avem nevoie de înţelepciunea ta.

— Mă tem că mă măguleşti cu complimente fără temei, Lord Mână, zise Graţia Verde. Dacă mă crezi cu adevărat înţeleaptă, ţine atunci seamă de mine. Eliberează-l pe nobilul Hizdahr şi repune-l pe tron.

— Numai regina poate face asta.

Graţia Verde oftă pe sub văluri.

— Pacea pentru care am muncit cu toţii din greu se clatină ca o frunză în vântul de toamnă. Sunt vremuri grele. Moartea cutreieră pe străzile noastre, călărindu-şi iapa albă din Astapor, de trei ori fie blestemat! Dragonii mătură cerul, ospătându-se cu carne de copil. Sute de oameni urcă la bordul corăbiilor care se îndreaptă spre Yunkai, Tolos, spre Qarth, oriunde se pot refugia şi sunt primiţi. Piramida din Hazkar s-a prăbuşit, transformându-se într-o ruină fumegândă, iar mulţi din această obârşie străveche zac fără suflare sub pietrele înnegrite. Piramidele din Uhlez şi Yhezan au devenit bârloguri de monştri, stăpânii lor, nişte cerşetori, fără casă. Poporul meu şi-a pierdut orice speranţă şi oamenii s-au răzvrătit împotriva zeilor înşişi, dedicându-şi nopţile beţiilor şi destrăbălărilor.

— Şi crimei. Fiii Harpiei au măcelărit treizeci de oameni într-o singură noapte.

— Mă mâhneşte să aud aşa ceva. Cu atât mai multe motive pentru eliberarea nobilului Hizdahr zo Loraq, care a oprit odată asemenea omoruri.

Şi cum a reuşit, dacă nu-i chiar el Harpia?

— Luminăţia Sa i-a întins mâna lui Hizdahr zo Loraq, l-a făcut regele şi consortul ei, a reîntronat arta crimei, în timp ce el o implora. În schimb, el i-a dat lăcuste otrăvite.

— În schimb, el i-a dăruit pacea. Nu treceţi asta cu vederea, ser, vă rog. Pacea este bijuteria fără de preţ. Hizdahr este din Loraq. Niciodată nu şi-ar murdări mâinile cu otravă. Este nevinovat.

— Cum de poţi fi atât de sigură? *Doar dacă-l cunoşti pe otrăvitor.*

— Zeii din Ghis mi-au spus.

— Zeii mei sunt Cei Şapte, iar Cei Şapte tac în această privinţă. Înţelepciunea Ta, mi-ai prezentat oferta?

— Înaintea tuturor lorzilor şi comandanţilor din Yunkai, aşa cum mi-ai poruncit… totuşi, mă tem că nu-ţi va fi pe plac răspunsul lor.

— Au refuzat?

— Au refuzat. Niciun munte de aur nu-ţi va putea răscumpăra oamenii, mi s-a spus. Numai sângele dragonilor le poate câştiga libertatea.

Era răspunsul la care se aşteptase Ser Barristan, dar nu şi cel sperat.

Îşi strânse buzele.

— Ştiu că nu ţi-ai dorit să auzi asemenea cuvinte, zise Galazza Galare. Totuşi, în sinea mea, înţeleg. Dragonii sunt nişte fiare cumplite. Yunkaii se tem de ei… şi pe bună dreptate, nu poţi nega. Istoriile noastre sunt pline de stăpânii dragonilor din înspăimântătoarea Valyria şi de prăpădul făcut în rândul oamenilor din Vechiul Ghis. Chiar şi pe tânăra ta regină, gingaşa Daenerys, care-şi spunea Mama Dragonilor… am văzut-o cu toţii arzând, în ziua aceea, în arenă… nici măcar ea nu era ferită de urgia dragonilor.

— Înălţimea Sa nu-i… ea…

— … a murit. Fie ca zeii să-i facă somnul dulce!

În spatele vălurilor sale licăreau lacrimile.

— Să-i lăsăm dragonii să moară şi ei.

Selmy bâjbâia după un răspuns, când auzi paşi grei. Uşa

sări în lături, la perete, iar Skahaz mo Kandaq năvăli înăuntru cu patru Fiare de Bronz după el. Când Grazhar încercă să i se aşeze în cale, îl azvârli pe băiat la o parte.

Ser Barristan sări imediat în picioare.

— Ce este?

— Trebuşetele, mormăi Ţeastă-Rasă. Toate şase.

Galazza Galare se ridică.

— Aşa au răspuns yunkaii la ofertele dumitale, ser. Te-am prevenit că n-o să-ţi placă răspunsul lor.

Au ales războiul, deci. Atunci, aşa să fie. Ser Barristan se simţea ciudat de uşurat. Înţelegea războiul.

— Dacă-şi închipuie că vor înfrânge Meereenul aruncând cu pietre…

— Nu-s pietre.

Glasul bătrânei era încărcat de tristeţe şi de teamă.

— Sunt trupuri.

DAENERYS

Dealul era o insulă pietroasă în mijlocul mării verzi.

Lui Dany îi luă jumătate de dimineaţă să coboare. Când ajunse la poalele dealului, era istovită. Muşchii o dureau şi se simţea ca şi cum avea un început de febră. Pietrele îi jupuiseră palmele până la sânge. *Totuşi, sunt mai bine decât înainte,* hotărî ea, spărgându-şi o băşică. Pielea ei era trandafirie şi fragedă şi un fluid de un alb lăptos i se scurgea dintre palmele crăpate, însă arsurile i se vindecau.

Dealul se lăţea şi mai mult în partea de jos. Dany se obişnuise să-i spună Piatra Dragonului, după numele vechii citadele unde se născuse. Nu avea nicio amintire despre respectiva Piatră a Dragonului, însă pe aceasta n-o va uita chiar aşa de repede. Iarbă aspră şi tufe ţepoase acopereau pantele sale de jos, mai sus, o înghesuială de stâncă ascuţită şi dezgolită se avânta abrupt, dintr-odată, spre cer. Acolo, printre stânci sfărâmate, creste tăioase ca briciul şi piscuri ca acele, Drogon îşi făcuse cuibul într-o cavernă deloc adâncă. Se adăpostise acolo o vreme, şi-a dat seama Dany, după ce-a văzut dealul pentru prima dată. Aerul mirosea a cenuşă, fiecare piatră şi copac, cât vedeai cu ochii, erau arse şi înnegrite, pământul presărat cu oase calcinate şi rupte, şi totuşi, ăsta-i fusese sălaşul.

Dany ştia ce atracţie exercită casa.

Cu două zile în urmă, în timp ce se căţăra pe un vârf de stâncă, cercetase cu privirile apa dinspre sud, un firişor subţire, care licări în treacăt, pe când soarele apunea. *Un pârâu,* se hotărâse Dany. Mic, însă o va duce spre un alt pârâu, care se vărsa în vreun râu mititel, iar toate râurile din această parte a lumii erau vasalele Skahazadhanului. Odată ce ajungea la Skahazadhan, nu avea altceva de făcut decât să-l urmeze în aval, până la Golful Sclavilor.

Dar mai degrabă s-ar fi întors la Meereen pe spinarea dragonului, ca să fie sigură. Însă era o dorinţă pe care

Drogon nu părea să i-o împărtăşească.

Stăpânii dragonilor din vechea Valyria îi puteau încăleca prin farmece înrobitoare şi coarne vrăjite. Daenerys se descurcase cu un cuvânt şi un bici. Urcată pe spatele dragonului, se simţise adesea ca şi cum ar fi învăţat din nou să călărească. Când îşi biciuia iapa argintie pe crupa dreaptă, o lua la stânga, pentru că primul instinct al calului era să fugă de pericol. Când îşi lăsa biciul pe partea dreaptă a lui Drogon, vira spre dreapta, pentru că primul instinct al unui dragon era întotdeauna cel de atac. Uneori, nu părea să conteze unde-l atingea; câteodată o lua unde voia el şi-l ducea cu el. Nici biciul, nici vorbele nu-l puteau face pe Drogon să cotească, dacă nu voia. Biciul îl irita mai mult decât îl durea, ajunsese să-şi dea ea seama; solzii i se făcuseră mai duri decât cornul.

Şi, indiferent cât de departe zbura dragonul în fiecare zi, la venirea nopţii un anumit instinct îl aducea înapoi, la Piatra Dragonului. *E casa lui, nu a mea.* A ei era înapoi la Meereen, împreună cu soţul şi iubitul ei. Acolo-i era ei locul, ştia sigur.

Continuă să mergi. Dacă mă uit înapoi, sunt pierdută.

Amintirile păşeau împreună cu ea. Nori văzuţi de sus. Caii, mici ca nişte furnici, tropăind prin iarbă. O lună argintie, atât de aproape, încât s-o poţi atinge. Râuri curgând mai jos strălucitoare şi albastre, licărind în soare. *Voi mai vedea vreodată asemenea privelişti?* Pe spatele lui Drogon se simţea împlinită. Sus, pe cer, ameninţările acestei lumi n-o puteau atinge. Cum să abandoneze aşa ceva?

Totuşi, venise vremea. O fată îşi poate petrece timpul jucându-se, însă acum era femeie în toată puterea cuvântului, regină, soţie, mama câtorva mii. Copiii ei aveau nevoie de ea. Drogon se supusese biciului, la fel trebuia să facă şi ea. Trebuia să-şi pună din nou coroana şi să se întoarcă pe banca ei de abanos şi în braţele nobilului ei soţ.

Hizdahr, al sărutărilor lipsite de entuziasm.

Soarele ardea fierbinte în dimineaţă, cerul era albastru

şi lipsit de nori. Asta era bine. Veşmintele lui Dany nu erau decât nişte zdrenţe şi ofereau prea puţină căldură. Una dintre sandale îi căzuse în timpul zborului din Meereen şi o lăsase pe cealaltă lângă peştera lui Drogo, preferând să meargă desculţă decât să fie numai parţial încălţată. *Tokarul* şi vălurile le abandonase în arenă, iar cămaşa ei de pânză din lenjeria de dedesubt nu fusese niciodată făcută să o ferească de zilele fierbinţi şi nopţile reci din Marea Dothraki. Transpiraţia, iarba şi pământul i-o murdărise, iar Dany sfâşiase o bucată de la tiv pentru a-şi bandaja pielea. *Sigur arăt ca o zdrenţăroasă, înfometată,* îşi spuse, *dar, dacă zilele rămân calde, n-am să îngheţ.*

Călătoria-i fusese singuratică şi mai tot timpul fusese zgâriată şi flămândă... şi, cu toate astea, a fost ciudat de fericită aici. *Câteva dureri, burta goală, frig noaptea... ce mai contează atunci când poţi zbura? Aş face asta din nou.*

Jhiqui şi Irri o vor aştepta în vârful piramidei ei, înapoi la Meereen, îşi spuse. Dulcele ei scrib, Missandei, la fel, cu toate paginile ei mititele. Îi vor aduce hrană şi s-ar putea îmbăia în bazinul de lângă curmal. Ce bine va fi să se simtă din nou curată. Dany nu avea nevoie de o oglindă ca să ştie că e murdară.

Era şi flămândă. Într-o dimineaţă găsise nişte ceapă sălbatică, crescută pe la jumătatea coborâşului de pe coasta dinspre sud, şi mai târziu, în aceeaşi zi, o plantă cu frunze cărnoase, roşiatice, s-ar fi putut să fie vreun sortiment mai ciudat de varză. Orice-a fost, n-a îmbolnăvit-o. În afară de asta şi de un peşte pe care-l prinsese în iazul alimentat de pârâul de lângă peştera lui Drogon, supravieţuise cum putuse şi ea din rămăşiţele lăsate de dragon, din oase arse şi bucăţi de carne fumegândă, pe jumătate prăjită, pe jumătate crudă. Ştia că are nevoie de mai mult. Într-o zi lovise o căpăţână de oaie, crăpată, cu marginea piciorului gol şi-o trimisese rostogolindu-se peste culmea dealului. În timp ce privea tigva luând-o de-a dura la vale, pe panta abruptă, spre marea de iarbă, îşi dădu seama că trebuia să plece.

Dany o luă prin iarba înaltă, mergând grăbit. Simţea

pământul cald între degete. Iarba era la fel de înaltă ca ea. *Niciodată nu părea atât de înaltă când eram călare pe iapa mea argintie, călărind lângă soarele-şi-stelele mele, în fruntea khalasarului său.* În timp ce mergea, îşi ciocănea coapsa cu biciul maestrului arenei. Asta, şi zdrenţele de pe spate erau tot ce luase din Meereen.

Cu toate că străbătuse un regat verde, nu era verdele adânc al verii. Chiar şi aici toamna-şi făcuse simţită prezenţa, şi iarna nu putea fi departe. Iarba era mai decolorată decât îşi amintea ea, de un verde veşted şi palid, aproape de îngălbenire. După aceea, se va face maro. Iarba era pe moarte.

Daenerys Targaryen nu era o necunoscută pentru Marea Dothraki, imensa întindere de iarbă care se întindea de la pădurea Qohorm, până la Mama Munţilor şi Pântecele Lumii. O văzuse prima dată pe când era încă o fată proaspăt căsătorită cu Khal Drogo, pe drum spre Vaes Dothrak, pentru a fi prezentată cotoroanţelor de *dosh khaleen.* La vederea întinderii de iarbă de sub ochii ei, i se tăiase respiraţia. *Cerul era albastru, iarba, verde, iar eu eram plină de speranţe.* Ser Jorah era cu ea pe atunci, bătrânul ei urs morocănos. Îi avea pe Irri, pe Jhiqui şi pe Doreah să aibă grijă de ea, soarele-şi-stelele ei s-o ţină în braţe noaptea, copilul lui crescând înăuntrul ei. *Rhaego. Aveam de gând să-i spun* Rhaego, *iar dosh khaleen au zis că va fi* Armăsarul Care Va Încăleca Lumea. Nu mai fusese atât de fericită din zilele pe jumătate uitate, petrecute la Braavos, pe când trăia în casa cu uşă roşie.

Dar în Deşertul Roşu întreaga ei bucurie se făcuse pulbere. Soarele-şi-stelele ei căzuse de pe cal, *maegi* Mirri Maz Duur îl ucisese pe Rhaego în pântecele ei, iar Dany sufocase cu propriile ei mâini momâia lui Khal Drogo. După aceea marele *khalasar* al lui Drogo s-a spulberat. Ko Pono s-a numit singur *Khal* Pono şi-a plecat cu mulţi călăreţi şi sclavi cu el. Ko Jhaqo şi-a zis *Khal* Jhaqo şi-a plecat cu şi mai mulţi călăreţi şi sclavi. Mago, călăreţul lui de sânge, a siluit-o şi-a omorât-o pe Eroeh, o fată salvată cândva din mâinile lui de Daenerys. Doar naşterea

dragonilor ei, în mijlocul focului şi al fumului de la rugul funerar al lui *Khal* Drogo o salvase pe Dany de la a fi târâtă înapoi, la Vaes Dothrak, ca să trăiască până la sfârşitul zilelor printre cotoroanţele din *dosh khaleen.*

Focul mi-a ars părul, dar altfel nu m-a atins. Aşa se întâmplase şi în arena lui Daznak. Atât îşi mai amintea, cu toate că mare parte din ce-a urmat a rămas neclar. *Atât de mulţi oameni, urlând şi îmbrâncindu-se.* Îşi amintea de caii cabraţi, de un căruţ cu mâncare împrăştiind pepeni când s-a răsturnat. De undeva, de jos, a ţâşnit o suliţă, urmată de o ploaie de săgeţi de arbaletă. Una trecu atât de aproape, încât Dany îi simţise pana pe obraz. Altele ricoşară din solzii lui Drogon, se opriră între ei sau sfâşiară membranele aripilor lui. Şi-l aminti pe dragon răsucindu-se sub ea, tremurând la impact, în vreme ce ea încerca, disperată, să se ţină agăţată pe spatele solzos. Rănile fumegau. Dany văzu una dintre săgeţi izbucnind, brusc, în flăcări. O alta căzu, scuturată de bătăile din aripi. Dedesubt zări oameni zbătându-se, înváluiţi în flăcări, cu mâinile ridicate în aer, ca şi cum ar fi fost prinşi în mrejele vreunui dans nebunesc. O femeie într-un *tokar* verde se întinse spre copilul ei care plângea, luându-l în braţe ca să-l apere de flăcări. Dany văzu culoarea cu foarte mare claritate, însă nu şi faţa femeii. Oamenii călcau pe ea în timp ce se amestecau peste pavajul de cărămidă. Unii erau în flăcări.

Apoi, toate pieriră, vacarmul se domoli, oamenii se făcură tot mai mici, suliţele şi săgeţile cădeau înapoi sub ei, în vreme ce Drogon se înălţa pe cer. O duse din ce în ce mai sus, la mare înălţime deasupra piramidelor şi arenelor, cu aripile întinse la maxim, ca să prindă aerul cald ridicat dintre cărămizile dezgolite ale oraşului. Chiar *daca am să cad şi-am să mor, tot a meritat,* se gândise ea.

Zburaseră spre nord, dincolo de râu. Drogon planând cu aripile lui sfâşiate şi zdrenţuite printre norii care fluturau în urma lor ca flamurile unei oştiri fantomatice. Dany zări ţărmurile Golfului Sclavilor şi vechiul drum valyrian de la marginea lui, avântat printre nisipuri şi dezolare până

dispărea înspre apus. *Drumul spre casă.* Apoi, sub ei nu mai era nimic, doar iarba legănându-se în vânt.

A fost acel zbor acum o mie de ani?

Soarele era tot mai fierbinte, pe măsură ce se ridica tot mai sus şi nu trecu multă vreme, că începu s-o doară capul. Lui Dany îi creştea din nou părul, dar încet.

— Îmi trebuie o pălărie, spuse ea cu glas tare.

Sus, la Piatra Dragonului, încercase să-şi facă una, ţesând mănunchiuri de iarbă, aşa cum le văzuse pe femeile Dothraki, în timpul petrecut cu Drogo, însă fie pentru că nu folosea iarba care trebuia, fie pentru că-i lipsea îndemânarea toate pălăriile i se desfăcură în bucăţi în mâini. *Încearcă din nou,* îşi spuse. *Ai să te descurci mai bine data viitoare. Eşti sânge din sânge de dragon, poţi să faci o pălărie.* Încercă iar şi iar, însă ultima ei tentativă nu avu mai mult succes decât prima.

Se făcuse amiază când Dany dădu peste izvorul zărit de ea de sus, din vârful dealului. Era un râuleţ, un pârâiaş, un şuvoi, nu mai lat decât braţul ei… iar mâna i se subţiase cu fiecare zi petrecută la Piatra Dragonului. Dany luă o mână de apă şi-o împrăştie pe faţă. Când îşi făcu palmele căuş, încheieturile degetelor i se scufundară în nămolul de pe fundul pârâului. Poate că şi-ar fi dorit apă mai rece şi mai curată… însă nu, dacă-şi va lega speranţele de dorinţe, va dori să fie salvată.

Încă se mai agăţa de speranţa că va veni cineva după ea. Ser Barristan ar putea veni şi s-o caute; era primul din Garda Reginei, jurase s-o apere cu preţul propriei sale vieţi. Iar călăreţii ei de sânge nu erau, nici ei, străini de Marea Dothraki şi viaţa lor era legată de a ei. Soţul ei, nobilul Hizdahr zo Loraq, ar putea trimite oameni s-o caute. Iar Daario… Dany şi-l imagină călărind spre ea prin iarba înaltă, zâmbind, cu dintele lui de aur strălucind în ultimele raze de lumină ale soarelui care apunea.

Numai Daario fusese dat yunkailor ca ostatic, pe post de gaj că nu li se va face niciun rău căpitanilor yunkailor. *Daario Eroul, Jhogo şi Groleo, şi trei dintre rubedeniile lui Hizdahr.* Cam pe acum desigur că toţi ostaticii ei fuseseră

eliberaţi. Însă…

Se întreba dacă săbiile căpitanului ei încă mai atârnă pe peretele de lângă patul ei, aşteptând întoarcerea lui Daario, care să şi le adjudece. *Am să le las pe fetele mele cu tine,* îi spusese el. *Ţine-le bine, pentru mine, dragoste.* Iar ea se întrebă cât de mult ştiau yunkaii despre ce însemna pentru ea comandantul ei. Îl întrebase pe Ser Barristan în după-amiaza când fuseseră luaţi ostaticii.

— Au auzit ce se vorbeşte, îi răspunsese el. Naharis s-ar putea să se fi lăudat cu… marea… apreciere… de care se bucură el… din partea Înălţimii Tale. Dacă mă ierţi c-o spun, modestia nu-i una dintre virtuţile căpitanului tău. Se simte foarte mândru de… de iscusinţa lui de spadasin.

Se grozăveşte că s-a culcat cu mine, vrei să spui. Însă Daario nu ar fi putut fi atât de smintit, încât să se laude printre duşmani. *Nu contează. Acum yunkaii vor fi mărşăluit deja spre casă.* De asta făcuse ea tot ce făcuse. Să fie pace.

Se întoarse pe drumul pe care venise, acolo unde Piatra Dragonului se ridica deasupra ţinuturilor înverzite ca un pumn strâns. *Pare atât de aproape. Merg de ore în şir şi, totuşi, încă pare că e suficient să mă întind ca s-o ating.* Nu era prea târziu să se întoarcă. Era peşte acolo, în pârâul de lângă peştera lui Drogon. Prinsese unul în prima zi acolo, ar mai putea prinde alţii. Şi-ar mai avea resturile, oasele arse, cu bucăţi de carne pe ele, rămăşiţele prăzii lui Drogon.

Nu, îşi zise Dany. *Dacă mă uit înapoi, sunt pierdută.* Ar putea trăi câţiva ani printre stâncile arse de soare ale Pietrei Dragonului, călărindu-l pe Drogo ziua şi înfulecându-i resturile pe înserat, când marea de iarbă se preschimba din aurie în portocalie, însă nu era viaţa pentru care era ea hărăzită. Aşa că din nou întoarse spatele dealului îndepărtat şi-şi acoperi urechile la cântecul despre zbor şi libertate pe care i-l îngâna vântul printre culmile pietroase. Pârâul se scurgea spre sud-est, din câte putea ea spune. Îi urmă cursul. *Du-mă la râu, e tot ce-ţi cer. Du-mă la râu şi am să fac eu restul.*

Orele trecură încet. Pârâul şerpuia încoace şi-ncolo, iar Dany îl urma, bătând ritmul cu biciul pe piciorul ei, încercând să nu se gândească la cât de departe trebuia să meargă, ori capul care-i zvâcnea, ori burta ei goală. *Fă un pas. Fă-l pe următorul. Altul. Şi altul.* Ce altceva ar fi putut face?

Era linişte pe marea ei. Când bătea vântul, iarba ofta, iar firele se aplecau unele peste altele, şoptind într-o limbă pe care numai zeii o înţelegeau. Din când în când, pârâul clipocea acolo unde dădea ocol câte unei pietre. Nămolul i se prelingea printre degete. Insectele bâzâiau în jurul ei, libelule leneşe şi viespi verzui, lucioase, şi musculiţe înţepătoare, aproape prea mărunte ca să le poţi vedea. Le izgonea absentă când îi aterizau pe braţe. Odată a dat peste un şobolan care se adăpa din izvor, însă o tuli la apariţia ei, gonind printre firele de iarbă pentru a dispărea în câmpia vastă. Uneori auzea păsărelele cântând. Sunetul o făcea să-i chiorăie maţele, însă nu avea niciun fel de laţuri ca să le prindă în capcană şi până acum nici nu dăduse de capcane. *Cândva am visat să zbor,* se gândi, *iar acum am zburat şi visez să fur ouă.* Asta o făcu să râdă.

— Bărbaţii sunt nebuni, iar zeii sunt şi mai nebuni, spuse ea ierbii, iar iarba murmură în semn de aprobare.

Îl zări pe Drogon de trei ori în ziua aia. O dată era atât de departe, încât ar fi putut fi şi un vultur, ieşind şi intrând între norii îndepărtaţi, însă Dany îi ştia, deja, aspectul, chiar dacă nu era mai mare decât un punct. A doua oară trecu prin faţa soarelui, cu aripile lui negre desfăcute, iar lumea se întunecă. Ultima oară zbură chiar deasupra ei, atât de aproape, că îi auzi fâlfâitul aripilor. O fracţiune de secundă Dany se gândi că o căuta, însă îşi văzu de zbor fără să o ia în seamă şi dispăru undeva, spre est. *Numai bine,* se gândi ea.

Seara aproape că o luă prin surprindere. Când soarele aluneca pe lângă piscurile îndepărtate ale Pietrei Dragonului, Dany dădu peste un zid jos, de piatră, acoperit de vegetaţie şi sfărâmat. Poate că făcuse parte dintr-un templu sau sala vreunui lord de la ţară. Alte ruine zăceau

dincolo de el, o fântână veche, câteva cercuri în iarbă care marcau locul unde fuseseră odată cocioabele. Fuseseră ridicate din lut şi din paie, îşi zise, însă după ani de vânt şi ploi dispăruseră cu totul. Dany găsi opt înainte de apusul soarelui, dar s-ar putea să fi fost şi altele mai departe, ascunse de ierburi.

Zidul de piatră rezistase mai bine decât restul. Cu toate că nu avea o înălţime mai mare de un metru, unghiul la care se întâlnea cu un altul, mai jos, încă mai oferea adăpost de unele vicisitudini ale naturii, iar noaptea venea repede. Dany se înghesui în colţ, făcându-şi un soi de culcuş din smocuri de iarbă care creştea în jurul ruinelor. Era foarte obosită, iar băşici proaspete îi apăruseră la ambele picioare, inclusiv un set pe potrivă sub degetele trandafirii. *Mi se trage de la cum păşesc,* îşi zise chicotind.

Pe măsură ce se întuneca, Dany se cuibări şi închise ochii, dar somnul refuza să vină. Noaptea era rece, pământul, tare, iar burta ei, goală. Se pomeni gândindu-se la Meereen, la Daario, la dragostea ei, la Hizdahr, soţul ei, la Irri, la Jhiqui şi la dulcea Missandei, la Ser Barristan, Reznak şi Skahaz Ţeastă-Rasă. *Mă cred moartă? Am plecat pe spinarea unui dragon. Nu cumva cred că m-a mâncat?* Se întrebă dacă Hizdahr mai era rege. Ea îi pusese coroana, o putea păstra în lipsa ei? *Voia ca Drogon să moară. L-am auzit. „Ucideţi-l", urla, „răpuneţi fiara!", iar expresia de pe faţa lui trăda nerăbdare.* Iar Puternicul Belwas se lăsase în genunchi, umflându-şi pieptul şi zgribulindu-se. *Otravă. Trebuie că a fost otravă. Lăcustele cu miere. Hizdahr mă tot îmbia cu ele, însă Belwas le-a mâncat pe toate.* Îl făcuse pe Hizdahr regele ei, îl primise în patul ei, deschisese arenele de lupte pentru el, nu avea niciun motiv să-i fi dorit moartea. Şi totuşi, cine altcineva i-ar fi dorit-o? Reznak, seneşalul parfumat? Yunkaii? Fiii Harpiei?

Un lup hăuli departe în noapte. Auzindu-l, se simţi întristată şi singură, dar nu mai puţin flămândă. Pe când luna se înălţa deasupra ţinuturilor ierbii, Dany se lăsă, în cele din urmă, cuprinsă de un somn agitat.

Visa. Toate îngrijorările ei dispăruseră, la fel şi suferinţele, şi părea că pluteşte în sus, pe cer. Zbura din nou, răsucindu-se, râzând, dansând, pe când stelele se rostogoleau în jur, şoptindu-i secrete pe la urechi.

— Ca să ajungi în nord, trebuie să mergi spre sud. Pentru a ajunge la apus, trebuie să te îndrepţi spre răsărit. Pentru a merge înainte, trebuie să te întorci. Pentru a atinge lumina, trebuie să treci pe sub umbre.

— Quaithe? strigă Dany. Unde eşti, Quaithe?

Şi-atunci văzu. *Masca ei e din lumina stelelor.*

— Aminteşte-ţi cine eşti tu, Daenerys, şoptiră stelele cu un glas de femeie. Dragonii ştiu. Tu ştii?

În dimineaţa următoare se trezi înţepenită şi cu dureri, cu furnici care i se urcau pe braţe, pe picioare şi pe faţă. Când îşi dădu seama de ce sunt, azvârli cât colo smocurile de iarbă uscată, maronie, care-i serviseră drept pat şi pătură şi se chinui să se ridice în picioare. Avea muşcături pe întregul corp, mici pişcături roşietice, inflamate, care o mâncau. *De unde-au venit furnicile astea?* Dany şi le mătură de pe braţe şi picioare, dar şi de pe burtă. Îşi trecu palma peste puful de pe cap, acolo unde îi arsese părul, şi simţi mai multe furnici pe cap, una luând-o în jos, pe spinarea ei. Le dădu jos sau le strivi sub picioarele goale. Erau atât de multe…

Se dovedi că muşuroiul lor era de partea cealaltă a zidului. Se întrebă cum de reuşiseră furnicile să se caţere şi să dea de ea. Pentru ele, aceste pietre răsturnate trebuie să se înalţe la fel de sus ca Zidul de la Westeros. *Cel mai mare zid din lumea întreagă,* obişnuia să spună fratele ei, Viserys, cu mândrie, de parcă el l-ar fi construit.

Viserys îi spusese poveşti despre nişte cavaleri atât de săraci, încât trebuiau să se culce printre tufele străvechi, crescute de-a lungul drumurilor Celor Şapte Regate. Dany ar fi dat orice pentru o tufă deasă şi primitoare. *De preferat una fără muşuroi.*

Soarele de-abia începuse să se arate. Câteva stele strălucitoare mai zăboveau pe cerul de cobalt. *Poate că una dintre ele este Khal Drogo, călare pe armăsarul său*

focos, pe tărâmurile nopţii, şi-mi zâmbeşte de sus. Piatra Dragonului era încă vizibilă peste întinderea de iarbă. *Pare atât de aproape. Trebuie să fie la leghe distanţă acum, dar parcă aş putea să mă întorc într-o oră.* Ar fi vrut să se întindă pe spate, să închidă ochii şi să se abandoneze somnului. *Nu. Trebuie să continui. Pârâul. Urmează doar pârâul.*

Lui Dany îi trebui un moment să se asigure asupra direcţiei de mers. Nu voia să o ia greşit şi să piardă cursul pârâului.

— Prietene, zise ea cu glas tare, dacă stau aproape de prietenul meu, n-am să mă rătăcesc.

Ar fi dormit ea lângă apă, dacă ar fi îndrăznit, dar erau tot felul de animale care veneau din amonte să se adape noaptea. Le văzuse urmele. Dany n-ar fi fost o masă prea grozavă pentru un lup sau un leu, dar chiar şi o masă sărăcăcioasă era mai de preferat decât nimic.

Odată ce se asigură că mergea spre sud, începu să-şi numere paşii. Pârâul era la opt. Dany îşi făcu palmele căuş ca să bea. Apa îi dădu dureri de burtă, însă crampele erau mai uşor de suportat decât setea. Nu avusese nimic altceva de băut decât roua dimineţii, care licărea prin iarba înaltă, şi nimic de mâncare, decât dacă s-ar fi încumetat să mănânce iarbă. *Aş putea încerca să halesc furnici.* Cele mici şi galbene erau prea mărunte ca să conteze ca hrană, însă prin iarbă erau şi din cele roşii, care erau mai mari.

— M-am pierdut pe mare, spuse ea, şontâcăind pe lângă firişorul de apă şerpuitor, aşa că mai bine aş găsi ceva crabi sau nişte peşti graşi.

Biciul i se lovea încet de coapsă, *uap, uap, uap.* Câte-un pas o dată, iar pârâul o va duce acasă.

Chiar pe la jumătatea zilei ajunse la o tufă crescută pe lângă pârâu, având crengile ei strâmbe acoperite cu mure verzi şi tari. Dany se uită pieziş la ele, bănuitoare, apoi rupse una de pe o creangă şi o ciuguli. Partea cărnoasă era acră şi greu de mestecat, cu un gust predominant amar, care i se păru cunoscut.

— În *khalasar* foloseau mure ca astea pentru a da aromă cărnii fripte, decise ea.

Spunând asta cu glas tare, o făcu mai sigură de ea. Maţele-i chiorăiau, iar Dany se trezi culegând murele cu ambele mâini şi aruncându-le în gură.

După o oră, începu s-o doară atât de tare burta, că nu-şi mai putu continua drumul. Îşi petrecu restul zilei vomitând verde. *Dacă rămân aici, am să mor. S-ar putea să fiu pe moarte chiar acum.* Oare zeul-cal al Dothrakilor n-ar putea să despartă iarba şi s-o cheme pentru *khalasarul* său înstelat, ca să poată străbate tărâmurile nopţii împreună cu *Khal* Drogo? În Westeros, morţii Casei Targaryen erau încredinţaţi flăcărilor, cine i-ar putea aprinde rugul aici? *Carnea mea va hrăni lupii şi corbii hoitari,* se gândi ea întristată, *iar viermii vor sălăşlui în pântecele meu.* Ochii ei căutară înapoi spre Piatra Dragonului. Părea mai mică. Vedea fumul ridicându-se de pe vârful său şlefuit de vânt, la leghe depărtare. *Drogon s-a întors de la vânătoare.*

Apusul soarelui o găsi ghemuită în iarbă, gemând. Excrementele îi erau din ce în ce mai apoase. Când luna era sus pe cer, slobozea apă maronie. Cu cât bea mai mult, cu atât se slobozea mai tare, era mai însetată, iar setea o făcea să se târască spre pârâu şi să soarbă şi mai multă apă. Când, în cele din urmă închise ochii, Dany nu mai ştia dacă mai are destulă putere să-i mai deschidă vreodată.

Îl visă pe fratele ei mort.

Viserys arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Gura îi era strâmbă de furie, părul, ars, iar faţa-i era neagră şi fumega acolo unde aurul topit cursese peste frunte şi obraji, în ochi.

— Eşti mort, zise Dany.

Ucis. Cu toate că buzele nu i se clintiră, îi auzi glasul, şoptindu-i la ureche: *Nu m-ai jelit niciodată, surioară. E greu să mori neplâns.*

— Te-am iubit cândva.

Cândva, rosti el, însă cu atâta amărăciune, încât o făcu să tremure. *Trebuia să-mi fii soţie, să-mi faci copii cu păr argintiu şi ochi violeţi, să păstram sângele de dragon pur.*

Am avut grijă de tine. Ţi-am arătat cine eşti. Te-am hrănit. Am vândut corona mamei noastre ca să te pot sătura.

— M-ai rănit. Mă speriai.

Numai atunci când stârneai dragonul. Te-am iubit.

— M-ai vândut. M-ai trădat.

Nu. Tu ai fost trădătoarea. Te-ai întors împotriva mea, împotriva propriului tău sânge. M-au înşelat. Soţul tău cabalin şi sălbaticii lui împuţiţi. Erau nişte făţarnici şi nişte mincinoşi. Mi-au promis o coroană de aur şi mi-au dat asta. Atinse aurul topit care i se scurgea pe faţă, iar din deget îi ieşi fum.

— Ai fi putut primi coroana, îi spuse Dany. Soarele-meu-şi-stelele ţi-ar fi câştigat-o, dacă ai mai fi aşteptat.

Am aşteptat destul. Am aşteptat toată viaţa. Eram regele lor, adevăratul lor rege. Au râs de mine.

— Ar fi trebuit să rămâi în Pentos, cu Magister Illyrio. *Khal* Drogo a trebuit să mă prezinte *dosh khaleenului,* însă tu nu trebuia să vii cu noi. A fost alegerea ta. Greşeala ta.

Vrei să trezeşti dragonul, târfuliţă proastă ce eşti? Khalasarul lui Drogo era al meu. I-am cumpărat de la el, o sută de mii de guri. Am plătit pentru ei cu fecioria ta.

— N-ai priceput niciodată. Dothraki nu cumpără şi nu vând. Ei oferă daruri şi le primesc. Dacă ai fi aşteptat…

Am aşteptat. Pentru coroana mea, pentru tronul meu, pentru tine. În toţi acei ani, tot ce-am primit vreodată a fost o oală de aur topit. De ce ţi-au dat ţie ouăle de dragon? Ar fi trebuit să fie ale mele. Dacă aş fi avut un dragon, aş fi arătat lumii întregi ce înseamnă vorbele noastre. Viserys începu să râdă până când falca-i căzu de pe faţă, fumegând, iar din gură-i ţâşni sângele şi aurul topit.

Când se trezi, gâfâind, coapsele-i erau năclăite de sânge.

O clipă nu-şi dădu seama ce era. Lumea tocmai începuse să se lumineze, iar iarba înaltă foşnea uşor în vânt. *Nu, te rog, mai lasă-mă să dorm. Sunt aşa de obosită.* Încercă să se cuibărească la loc sub mormanul de iarbă pe care o rupsese înainte de culcare. Unele fire păreau umede. Să fi

plouat din nou? Se ridică, temându-se ca nu cumva să fi făcut pe ea în somn. Când îşi duse degetele la nas, mirosi sângele de pe ele şi-şi dădu seama că nu era decât perioada aceea a lunii.

Dacă n-ar fi fost atât de bolnavă şi de speriată, ar fi putut fi ca o uşurare. Dar ea începu să tremure violent. Îşi şterse degetele de pământ şi înşfăcă o mână de iarbă să se şteargă între picioare. *Dragonii nu plâng.* Sângera, însă era doar sângele femeiesc. *Totuşi, luna este încă la primul pătrar. Atunci, cum?* Încercă să-şi amintească când sângerase ultima dată. La ultima lună plină? La cea de dinainte? La cea de dinaintea acesteia? *Nu, nu se poate să fi trecut atât de mult timp de atunci.*

— Mă trag din sânge de dragon, îi spuse tare ierbii.

Cândva, îi şopti iarba, *până când ţi-ai înlănţuit dragonii în întuneric.*

— Drogon a ucis o fetiţă. O chema… o chema…

Dany nu-şi amintea numele copilei. Asta o întrista atât de mult, încât ar fi izbucnit în plâns, dacă lacrimile nu i s-ar fi uscat de mult.

— N-o să am niciodată o fetiţă. Am fost Mama Dragonilor.

Da, răspunse iarba, *dar te-ai întors împotriva copiilor tăi.* Burta-i era goală, tălpile, jupuite şi băşicate, şi i se părea că durerile de burtă se înrăutăţesc. Măruntaiele ei erau pline de şerpi care se răsuceau, muşcându-i vintrea. Luă în palmele căuş, tremurătoare, apă şi nămol. Până la miezul zilei, apa va fi călduţă, însă în răcoarea dimineţii era aproape rece şi o ajută să ţină ochii deschişi. În timp ce-şi uda faţa, văzu sânge proaspăt pe coapse. Tivul zdrenţuit al cămăşii era pătat de sânge. Se sperie să vadă atât de mult roşu. *Sângele sorocului lunar nu-i decât sângele de la soroc,* însă nu-şi amintea să mai fi avut o scurgere atât de abundentă. *Nu cumva e de la apă?* Dacă era apa, era condamnată. Trebuia ori să bea apă, ori să moară de sete.

— Mergi, îşi porunci Dany. Urmează pârâul şi te va duce la Skahazadhan. Acolo te va afla Daario.

Dar se văzu nevoită să-şi folosească toată voinţa de care era în stare doar ca să se ridice din nou în picioare şi, când izbuti, reuşi doar să rămână aşa, înfrigurată şi sângerând. Îşi ridică ochii spre cerul albastru şi pustiu, privind soarele chiondărâş. *Deja a trecut jumătate din dimineaţă,* îşi dădu seama uluită. Se sforţă să facă un pas, apoi încă unul, şi se puse iar în mişcare, urmând micul pârâu.

Ziua începu să se încălzească, iar soarele o bătea drept în cap şi peste resturile de păr ars. Apa îi clipocea la tălpi. Mergea prin pârâu. De cât timp? Nămolul moale şi maroniu îi dădea o senzaţie plăcută între degete şi o ajuta la tămăduirea băşicilor. *Prin pârâu sau lângă el, trebuie doar să continui să merg. Apa curge la vale. Pârâul mă va conduce la râu, iar râul mă va duce acasă.*

Cu deosebirea că nu era chiar aşa.

Meereenul nu era căminul ei, nu va fi niciodată. Era un oraş cu oameni ciudaţi, cu zei ciudaţi şi păr ciudat, cu stăpâni de sclavi în *tokare* cu franjuri, unde titlurile se obţineau prin curvie, măcelul era o artă, iar câinele, o delicatesă. Meereenul va rămâne întotdeauna oraşul Harpiei, iar Daenerys nu putea deveni o harpie.

Niciodată, glăsui iarba, pe tonul aspru al lui Jorah Mormont. *Ai fost avertizată, Înălţimea Ta. Lasă oraşul în pace, am zis. Războiul tău este în Westeros, ţi-am spus.*

Glasul nu era mai mult decât o şoaptă, dar Dany simţi cumva că mergea chiar în urma ei. *Ursul meu,* se gândi, *dragul şi bătrânul meu urs, care m-a iubit şi m-a trădat.* Îi fusese atât de dor de el. Voia să-i vadă faţa urâtă, să-l cuprindă cu braţele şi să se lipească de pieptul lui, dar ştia că dacă s-ar fi întors Ser Jorah ar dispărea.

— Visez, îşi zise ea. Visez cu ochii deschişi, în mers. Sunt singură şi rătăcită.

Rătăcită pentru că a tândălit într-un loc unde nici nu trebuia să fii, murmură Ser Jorah, la fel de moale ca vântul. *Singură pentru m-ai alungat de lângă tine.*

— M-ai trădat. Mă spionai de dragul aurului.

Pentru casă. Casa a fost tot ce mi-am dorit.

— Şi eu. Mă doreai şi pe mine.

Dany îi citise în ochi.

Te-am dorit, şopti glasul cu tristeţe.

— M-ai sărutat. Nu ţi-am dat niciodată voie, dar ai făcut-o. M-ai vândut duşmanilor, dar la asta te gândeai când m-ai sărutat.

Te-am sfătuit bine. Să-ţi ţii suliţele şi săbiile pentru Cele Şapte Regate, aşa ţi-am zis. Lasă Meereenul meereenilor şi du-te spre apus, ţi-am spus. N-ai ascultat.

— A trebuit să iau Meereenul. Altfel, mi-aş fi văzut copiii flămânzind de-a lungul marşului.

Dany mai vedea şirul de cadavre lăsate de ea în urmă la traversarea Pustietăţii Roşii. Nu era o privelişte pe care şi-ar fi dorit s-o mai vadă vreodată.

— A trebuit să iau Meereenul ca să-mi hrănesc poporul.

Ai luat Meereenul, îi spuse el, *şi totuşi, ai zăbovit pe-acolo.*

— Ca să fiu regină.

Eşti regină, zise ursul ei. *În Westeros.*

— E o cale atât de lungă, se plânse ea. Eram obosită, Jorah. Eram sătulă de război. Voiam să mă odihnesc, să râd, să sădesc copaci şi să-i văd crescând. Nu sunt decât o fată tânără.

Nu. Eşti sânge de dragon. Şoaptele erau tot mai slabe, ca şi cum Ser Jorah ar fi rămas tot mai în urma ei. *Dragonii nu sădesc copaci. Să ţii minte. Să ţii minte cine eşti, ce erai hărăzită să fii. Să nu-ţi uiţi cuvintele.*

— Foc şi sânge, le zise Daenerys firelor de iarbă care se legănau.

O piatră i se mişcă sub talpă. Căzu într-un genunchi şi ţipă de durere, sperând în zadar că ursul o va prinde şi-o va ajuta să se ridice în picioare. Când îşi întoarse capul să se uite după el, tot ce văzu fu apa maronie, şiroind… şi iarba încă legănându-se uşor. *Vântul,* îşi zise, *vântul scutură firele şi le face să se legene.* Numai că nu bătea vântul. Soarele era sus, deasupra capului, şi totul nemişcat şi încins. Musculiţele bâzâiau prin aer, iar deasupra pârâului plutea o libelulă, ţâşnind de colo-colo. Însă iarba se legăna, deşi nu avea niciun motiv să se mişte.

Căută prin apă, găsi o piatră cât pumnul ei, o scoase din mâl. Era o armă nevolnică, dar mai bine cu ea decât cu mâna goală. Din colţul ochilor, Dany văzu iarba mişcându-se din nou, în depărtare, în dreapta ei. Iarba se legăna şi se pleca, de parcă ar fi trecut un rege, însă nu-i apăru niciun rege în faţa ochilor. Lumea era verde şi pustie. Lumea era verde şi tăcută. Lumea era îngălbenită, pe moarte. *Ar trebui să mă ridic,* îşi zise. *Trebuie să merg. Trebuie să urmez pârâul.*

Prin iarbă răzbătu un zăngănit subţirel, argintiu.

Clopoţei, se gândi Dany zâmbind, amintindu-şi de *Khal* Drogo, de soarele-şi-stelele ei, de clopoţeii prinşi în şuviţele lui împletite. *Când soarele răsare dinspre apus şi apune înspre răsărit, când mările se vor usca şi munţii se vor legăna în vânt precum frunzele, când pântecele meu se va grăbi iarăşi şi va purta un copil viu, Khal Drogo se va întoarce la mine.*

Însă nimic din acestea nu se întâmplase. *Clopoţei,* chibzui Dany din nou. Călăreţii ei de sânge o găsiseră.

— Aggo, şopti ea. Jhogo. Rakharo.

Să fi venit şi Daario cu ei?

Marea cea verde se deschise. Apăru un călăreţ. Coada lui era neagră şi strălucitoare, pielea, la fel de întunecoasă precum cuprul şlefuit, ochii, de forma migdalelor amare. În păr îi răsunau clopoţei. Purta o cingătoare ornamentală şi vestă pictată, cu un *arakh* pe un şold şi un bici pe celălalt. Un arc de vânătoare şi o tolbă cu săgeţi erau agăţate la şa.

Un singur călăreţ, singur. O iscoadă. Era cel care călărea înaintea *khalasarului* pentru a găsi vânatul şi iarbă bună şi verde, să adulmece orice urmă de duşman, oriunde s-ar putea ascunde. Dacă o găsea acolo, o va ucide, o va silui sau o va lua sclavă. În cel mai bun caz, o va trimite înapoi la baborniţele din *dosh khaleen,* unde o bună *khaleesi* se ducea pe lumea cealaltă odată cu ce îi murea *khalul.*

Totuşi, n-o văzu. Iarba o ascundea şi, pe deasupra, se mai uita şi-n altă parte. Dany îi urmări privirile şi văzu o

umbră în zbor, cu aripile larg desfăcute. Dragonul se afla la aproape doi kilometri distanţă şi, cu toate astea, iscoada rămase încremenită până când armăsarul lui începu să necheze de frică. Apoi se trezi ca din vis, îşi întoarse bidiviul şi o luă prin iarba înaltă în plin galop.

Dany îl urmări cum se îndepărta. Când zgomotul copitelor se stinse în tăcere, începu să strige. Strigă până când vocea-i deveni un hârâit… iar Drogon veni, pufnind vălătuci de fum. Iarba se plecă înaintea lui. Dany îi sări în spate. Duhnea a sânge, a sudoare şi a frică, însă nimic din toate astea nu conta.

— Ca să merg înainte, trebuie să mă întorc, zise ea. Picioarele ei goale se strânseră pe gâtul dragonului. Îl îmboldi, iar Drogon se avântă spre cer. Nu mai avea biciul, aşa că-şi folosi palmele şi picioarele pentru a-l întoarce spre nord-est, în direcţia în care se îndreptase iscoada. Drogon se supuse destul de binevoitor; poate că îi adulmecase frica.

În câteva momente trecură de cercetaşul dothraki, pe când acesta galopa de zor, la mare distanţă sub ei. La dreapta şi la stânga, Dany zări locuri unde iarba era arsă şi calcinată. *Drogon a mai venit pe aici şi înainte,* îşi dădu ea seama. Ca un lanţ de insule cenuşii, urmele vânătorii sale străpungeau marea de iarbă verde.

Sub ei apăru o herghelie imensă de cai. Erau şi călăreţi, câteva zeci sau mai mulţi, însă se întoarseră şi o rupseră la fugă din clipa când dădură cu ochii de dragon. Caii se împrăştiară în goană când umbra lui alunecă pe deasupra lor, gonind prin iarbă până când coastele li se albiră din cauza spumei, spulberând pământul cu copitele… însă, oricât erau ei de rapizi, tot nu puteau zbura. Curând, un cal rămase tot mai în urma celorlalţi. Dragonul coborî asupra lui, mugind, şi imediat biata făptură luă foc, totuşi, continuă cumva să gonească, urlând la fiecare pas, până când Drogon se lăsă pe el, frângându-i spinarea. Dany strânse gâtul dragonului cu toată forţa ei, ca să nu alunece de pe el.

Hoitul era prea greu ca el să-l poată duce la bârlogul lui,

aşa că Drogon îşi devoră prada chiar acolo, sfâşiind carnea prăjită, în vreme ce iarba ardea peste tot în jur, văzduhul fiind plin de fuioare de fum şi de miros de păr de cal ars. Dany, înfometată, alunecă de pe spatele lui şi mâncă împreună cu el, rupând cu mâinile goale bucăţi de carne fumegândă din stârvul calului, arzându-şi mâinile. *În Meereeen eram regina în mătăsuri, pigulind curmale umplute şi miel cu miere,* îşi aminti ea. *Oare ce-ar crede nobilul meu soţ, dacă m-ar vedea acum?* Hizdahr ar fi oripilat, fără doar şi poate. Însă Daario…

Daario ar râde, şi-ar tăia o halcă de carne de cal cu *arakhul* său şi s-ar aşeza lângă ea să mănânce.

Când cerul dinspre apus luă culoarea unei răni însângerate, auzi ropotul cailor care se apropiau. Dany se ridică, îşi şterse palmele de cămaşa ei de corp zdrenţuită şi se duse să se aşeze lângă dragonul ei.

Aşa o găsi *Khal* Jhago, când vreo cincizeci de războinici călare ieşiră dintre vălătucii de fum.

EPILOG

— Nu sunt trădător, declară Cavalerul Cuibarului Grifonului. Sunt omul Regelui Tommen şi al tău.

Un clipocit constant, *plici, plici, plici,* îi însoţea afirmaţiile, în vreme ce zăpada topită i se scurgea de pe mantie, adunându-se într-o băltoacă pe podea. Ninsese la Debarcaderul Regelui în cea mai mare parte a nopţii; afară, zăpada troienită ajunsese până la glezne. Ser Kevan Lannister îşi strânse mantia mai tare.

— Aşa spui tu, ser. Vorbele sunt ca vântul.

— Atunci, lasă-mă să dovedesc adevărul lor cu sabia mea.

Lumina torţelor arunca o strălucire fioroasă asupra părului lung şi roşcat şi bărbii lui Ronnet Connington.

— Lasă-mă să lupt cu unchiul meu şi-am să-ţi aduc înapoi capul lui şi capul falsului dragon.

Suliţaşii Casei Lannister, în mantii stacojii şi căşti deschise, cu cap de leu, stăteau înşiraţi de-a lungul peretelui dinspre vest al sălii tronului. Gărzile lui Tyrell, în mantii verzi, erau vizavi de ei, lângă peretele opus. Răceala din sala tronului era aproape palpabilă. Cu toate că nici Regina Cersei, nici Regina Margaery nu se aflau printre ei, prezenţa lor putea fi simţită otrăvind aerul, ca nişte fantome la ospăţ.

În spatele mesei se aflau cinci membri ai consiliului mic al regelui, Tronul de Fier, chircit ca o jivină mare şi neagră, cu ascuţişurile, ghearele şi tăişurile lui, era pe jumătate învăluit în umbră. Kevan Lannister îl simţea în spatele său, o împunsătură între omoplaţi. Era lesne să ţi-l imaginezi pe bătrânul Rege Aerys, cocoţat acolo, sângerând dintr-o rană proaspătă, stingându-se. Dar astăzi tronul era gol. Nu văzuse niciun motiv ca Tommen să li se alăture. Era mai bine să lase băiatul să stea cu mama lui. Numai Cei Şapte puteau şti cât timp mai aveau mama şi

băiatul de stat împreună până, la judecata lui Cersei şi la posibila ei execuţie.

Mace Tyrell vorbea:

— Ne vom ocupa de unchiul tău şi de prefăcutul de fiu-său la timpul potrivit.

Noua Mână a regelui era aşezat pe tronul din stejar, cioplit de forma unei mâini, o îngâmfare absurdă pe care o produsese Înălţimea Sa în ziua când Ser Kevan fusese de acord să-i acorde funcţia pe care şi-o dorea cu atâta înfocare.

— Vei sta aici până când vom fi gata de marş. Apoi vei avea putea să-ţi dovedeşti loialitatea.

Ser Kevan nu se mai osteni cu asta.

— Escortaţi-l pe Ser Ronnet înapoi în apartamentele sale, zise el. *Şi aveţi grijă să rămână acolo,* rămase nerostit. Oricât de zgomotoase fură protestele sale, Cavalerul Cuibarului Grifonului rămase pe lista suspecţilor. Se credea că mercenarii ajunşi în Sud erau conduşi de unul dintre cei de-un sânge cu el.

Când ecoul paşilor lui Connington se stingea, Marele Maester Pycelle clătină greoi din cap.

— Unchiul său a stat, cândva, unde şade băiatul acum şi i-a zis Regelui Aerys cum îi va aduce plocon capul lui Robert Baratheon.

Aşa se întâmplă când un om ajunge la fel de bătrân ca Pycelle. Tot ce vezi sau auzi îţi aminteşte de ceva ce ai văzut sau ai auzit când erai tânăr.

— Câţi soldaţi l-au însoţit pe Ser Ronnet în oraş? întrebă Ser Kevan.

— Douăzeci, zise Lordul Randyll Tarly, iar majoritatea erau dintre oamenii de nădejde ai lui Gregor Clegane. Nepotul tău, Jaime, i-a oferit lui Connington. Să se scape de ei, pot să pun rămăşag. N-au fost la Iazul Fecioarelor cu o zi înainte, când unul a ucis un om, iar altul, a fost acuzat de siluire. A trebuit să-l spânzur pe primul şi să-l jugănesc pe al doilea. Dacă ar fi fost după mine, i-aş trimite pe toţi în Rondul de Noapte şi pe Connington împreună cu ei. Oamenii de nimic trebuie să se ducă pe Zid, acolo-i locul

lor.

— Câinele se ia după stăpân, declară Mace Tyrell. Mantiile negre le-ar veni foarte bine, sunt de acord. Nu aş putea suferi să am astfel de oameni în garda oraşului.

O sută dintre propriii săi oameni din Highgarden fuseseră înrolaţi între mantiile aurite, totuşi, era limpede că sub conducerea lui se va rezista oricărei infuzii de oameni din vest, aduşi pentru echilibru.

Cu cât îi dau mai mult, cu atât vrea mai mult. Kevan Lannister începea să înţeleagă de ce devenise Cersei atât de ostilă faţă de Tyrelli. Însă acum nu era momentul să provoace un scandal făţiş. Randyll Tarly şi Mace Tyrell veniseră amândoi cu oştiri la Debarcaderul Regelui, în vreme ce mare parte din forţa Casei de Lannister rămăsese în ţinuturile riverane, descompunându-se repede.

— Oamenii Muntelui au fost întotdeauna nişte luptători, spuse el împăciuitor, şi s-ar putea să avem nevoie de fiecare om împotriva mercenarilor. Dacă asta-i cu adevărat Compania de Aur, cum insistă şoptitorii lui Qyburn…

— Spune-le cum vrei, zise Randyll Tarly. Totuşi, nu sunt decât nişte aventurieri.

— Poate, făcu Ser Kevan. Dar, cu cât îi ignorăm mai mult, cu atât devin mai puternici. Am pus să ni se pregătească o hartă, o hartă a incursiunilor. Mare Maester?

Harta era minunată, pictată de mâna unui maestru pe o foaie din cel mai fin pergament, atât de mare, că acoperea toată masa.

— Iată.

Pycelle arătă cu o mână pătată. Unde i se ridicase mâneca robei se vedea un fald de piele albă atârnându-i sub braţ.

— Aici şi aici. Peste tot pe coastă, dar şi prin insule. Tarth, Treptele de Piatră, chiar şi Estermont. Iar acum am primit rapoarte că Connington s-ar deplasa spre Capătul Furtunii.

— Dacă-i Jon Connington, rosti Randyll Tarly. Capătul

Furtunii.

Lordul Mace Tyrell mormăi cuvintele.

— Nu poate lua Capătul Furtunii. Nici dacă ar fi el Aegon Cuceritorul. Şi, dacă reuşeşte, ce-i cu asta? Stannis îl deţine acum. Să lăsăm castelul să treacă de la un pretendent la altul, de ce ne-am bate noi capul? Am să-l recuceresc după ce se va dovedi nevinovăţia fiicei mele.

Cum poţi să-l recucereşti, când nu l-au cucerit niciodată până acum, în fond şi la urma urmei?

— Înţeleg, domnul meu, dar…

Tyrell nu-l lăsă să termine.

— Acuzaţiile împotriva fiicei mele sunt minciuni sfruntate. Întreb din nou *de ce* trebuie să jucăm o farsă de păpuşar? Regele Tommen s-o declare nevinovată pe fiica respectivă, ser, şi să punem capăt smintelilor aici şi acum.

Fă aşa, şi şuşotelile o vor însoţi pe Margaery tot restul vieţii.

— Nimeni nu se îndoieşte de nevinovăţia fiicei tale, lordul meu, minţi Ser Kevan, însă Înalt Preacucernicia sa insistă asupra judecăţii.

Lordul Randyll pufni.

— Ce-am devenit, de când regii şi înalţii lorzi dansează după ciripitul ciorilor?

— Avem duşmani peste tot, Lord Tarly, îi reaminti Ser Kevan. Pe Stannis la nord, oamenii de fier la vest, mercenari în sud. Sfidează-l pe Înaltul Septon şi-o să vedem sângele gâlgâind şi prin şanţurile de la Debarcaderul Regelui. Dacă vom fi consideraţi ca împotrivindu-ne zeilor, asta îi va arunca pe smeriţi în braţele unora sau altora dintre uzurpatori.

Mace Tyrell rămase neclintit.

— Odată ce Paxter Redwyne îi mătură pe oamenii de fier de pe mare, fiii mei vor recuceri Scuturile. Zăpezile îl vor răpune pe Stannis, ori o va face Bolton. Cât despre Connington…

— Dacă-i el, zise Lordul Randyll.

— Cât despre Connington, repetă Tyrell, ce victorii a repurtat el vreodată ca să ne temem de el? Am fi putut

zdrobi răzmeriţa lui Robert la Septa de Piatră. A dat greş. Aşa cum a dat mereu greş şi Compania de Aur. Unii s-ar putea să se grăbească să li se alăture, sunt de acord. Domeniul ar fi scăpat, de smintiţi.

Ser Kevan şi-ar fi dorit să-i împărtăşească întreaga convingere. Îl cunoscuse pe Jon Connington, un tânăr uşor cam prea mândru, cel mai isteţ din tot mănunchiul de mici nobili tineri, adunaţi în jurul Prinţului Rhaegar Targaryen, întrecându-se pentru protecţia sa regală. *Arogant, dar capabil şi energic.* Asta, şi talentul său la arme, erau motivele pentru care Nebunul Rege Aerys îl făcuse Mână. Letargia bătrânului Lord Merryweather i-a îngăduit rebeliunii să prindă forţă şi să se răspândească, iar Aerys voia pe cineva tânăr şi viguros pentru a-i face faţă tinereţii şi vigorii lui Robert.

— Prea devreme, declarase Lordul Tywin Lannister când vestea alegerii făcute de rege ajunsese şi la Casterly Rock. Connington e prea tânăr, prea repezit, prea avid de glorie.

Bătălia de la Clopote dovedise adevărul acestor spuse. Ser Kevan se aşteptase ca după aceea Aerys nu va avea de ales şi va trebui să-l cheme din nou pe Tywin la ordine… dar Regele Nebun se adresase lorzilor Chelsted şi Rossart în loc de asta şi plătise cu viaţa şi coroana. *Totuşi, astea toate au fost atât de demult. Dacă acesta-i într-adevăr Jon Connington, va fi un alt om. Mai în vârstă, mai dur, mai călit… mai periculos.*

— Connington s-ar putea să aibă mai mult decât Compania de Aur. Se spune că ar avea şi un pretendent Targaryen.

— Tot ce are-i doar un băiat prefăcut, zise Randyll Tarly. Asta ar putea fi. Sau nu.

Kevan Lannister fusese aici, în aceeaşi sală, când Tywin lăsase trupurile copiilor Prinţului Rhaegar la picioarele Tronului de Fier, învelite în mantii stacojii. Fata fusese recunoscută ca Prinţesa Rhaenys, însă băiatul… *o oroare fără chip, de creier şi oase şi sânge, câteva smocuri de păr blond. Niciunul dintre noi nu s-a uitat prea mult. Tywin zicea că acela a fost Prinţul Aegon, iar noi l-am crezut pe*

cuvânt.

— Aceleaşi poveşti se aud şi spre est. Un al doilea Targaryen, şi încă unul al cărui sânge nu-l poate pune nimeni la îndoială. Daenerys Născută din Furtună.

— La fel de nebună ca taică-său, declară Mace Tyrell.

Acela ar fi acelaşi tată pe care l-a susţinut Highgarden şi Casa Tyrell până la capătul nenorocirii şi dincolo de asta.

— O fi ea nebună, făcu Ser Kevan, dar cu atâta fum împins spre apus, sigur ard nişte focuri pe la răsărit.

Marele Maester Pycelle îşi înălţă capul.

— Dragoni. Aceleaşi poveşti au ajuns şi în Oraşul Vechi. Prea multe ca să fie ignorate. O regină cu părul argintiu, cu trei dragoni.

— Taman la celălalt capăt al lumii, zise Mace Tyrell. Regina Golfului Sclavilor, da. E bine venită acolo.

— Cu asta am fi de acord, spuse Ser Kevan, dar fata este din spiţa lui Aegon Cuceritorul şi nu cred că va fi mulţumită să rămână pentru totdeauna la Meereen. Dacă ar ajunge pe aceste ţărmuri şi şi-ar uni forţele cu Lordul Connington şi acest prinţ al său, prefăcut ori ba… trebuie să-i distrugem pe Connington şi pe pretendentul său *acum,* înainte ca Daenerys Născută în Furtună să vină în vest.

Mace Tyrell îşi încrucişă braţele.

— Vreau să fac exact acest lucru, ser. *După* judecată.

— Mercenarii luptă pentru bani, spuse Marele Maester Pycelle. Cu destul aur, am putea convinge Compania de Aur să ni-l predea pe Lordul Connington şi pe pretendent.

— Da, dacă am avea aur, zise Ser Harys Swyft. Dar vai, lorzii mei, visteria noastră conţine numai şobolani şi gândaci. Le-am scris, din nou, bancherilor myrishieni. Dacă vor cădea de acord să ne şteargă datoria coroanei către Braavos şi să ne ofere un nou împrumut, poate că nu va mai trebui să mărim birurile. Altfel…

— Magisterii din Pentos sunt cunoscuţi drept cămătari şi ei, zise Ser Kevan. Să-i abordăm.

Este şi mai puţin probabil ca cei din Pentos sunt să fie de un ajutor decât zarafii din Myrish, însă efortul trebuia făcut. Dacă nu se va găsi o nouă sursă de bani sau dacă

Banca de Fier ar putea fi convinsă să ofere o refinanţare a împrumutului, nu va avea de ales şi va trebui să plătească datoriile coroanei cu aurul Lannisterilor. Nu îndrăznea să recurgă la noi taxe, nu acum, când cele Şapte Regate erau la marginea revoltei. Jumătate dintre lorzii din teritoriu nu făceau deosebirea între taxare şi tiranie, şi ar fi sărit în braţele celui mai apropiat uzurpator cât ai bate din palme, dacă asta i-ar face să economisească fie şi un ban găurit.

— Dacă şi asta dă greş, va trebui să mergi la Braavos să tratezi tu însuţi cu Banca de Fier.

Ser Harys începu să tremure.

— Chiar trebuie?

— Tu *eşti* trezorierul, glăsui Lordul Randyll cu asprime.

— Eu sunt.

Smocul de păr alb de la vârful bărbiei lui Swyft tremura de indignare.

— Trebuie să-i reamintesc lordului meu că acest necaz nu mi se datorează mie? Şi nu toţi am avut şansa de a ne umple iar cuferele cu prada jefuită de la Iazul Fecioarelor şi din Piatra Dragonului.

— Resping aluziile tale, Swyft! spuse Mace Tyrell scrâşnind. La Piatra Dragonului n-au fost găsite niciun fel bogăţii, te asigur. Oamenii fiului meu au scotocit fiecare palmă a insulei jilave şi mohorâte şi nu s-a găsit nici o singură piatră preţioasă sau vreun firicel de aur. Nici vreun semn despre fabuloasa grămadă de ouă de dragon.

Kevan Lannister văzuse Piatra Dragonului cu propriii săi ochi. Se îndoia foarte tare că Loras Tyrell căutase fiecare palmă din vechea cetate. Valyrienii o ridicaseră, la urma urmelor, iar toate lucrările lor duhneau a vrăjitorie. Iar Ser Loras era tânăr şi predispus la tot felul de judecăţi pripite ale tinereţii şi mai şi fusese rănit grav în timpul asaltului împotriva castelului din apropiere. Dar nu-i va mai aminti lui Tyrell că fiul său preferat nu era infailibil.

— Dacă a fost vreo bogăţie la Piatra Dragonului, Stannis ar fi găsit-o, declară el.

— Să continuăm, lorzii mei. Avem două regine de judecat pentru înaltă trădare, după cum vă amintiţi.

Nepoata mea a ales duelul judiciar, după cum mă informează. Ser Robert Strong o va reprezenta.

— Uriaşul tăcut.

Lordul Randyll făcu o grimasă.

— Spune-mi, ser, de unde a venit acest om? ceru să afle Mace Tyrell. De ce n-am mai auzit până acum numele ăsta? Nu vorbeşte, nu-şi va arăta chipul, nu-i văzut niciodată fără armură. Măcar ştim sigur că are rangul de cavaler?

Nu ştim nici măcar dacă-i în viaţă. Meryn Trant susţinea că Strong nu mânca şi nici nu bea, iar Boros Blount a mers atât de departe, încât a spus că nu l-a văzut niciodată folosind o privată. *De ce i-ar mai trebui? Morţii nu se uşurează.* Kevan Lannister avea unele bănuieli destul de întemeiate despre cine era cu adevărat pe sub armura albă, strălucitoare, acest Ser Robert. O bănuială pe care o aveau şi Mace Tyrell şi Randyll, fără nicio îndoială. Oricare-ar fi fost faţa ascunsă sub coiful lui Strong, trebuia să rămână tot aşa şi acum. Uriaşul tăcut era singura speranţă a nepoatei sale. *Şi să mă rog să fie la fel de formidabil pe cât pare.*

Însă Mace Tyrell nu putea privi mai departe de ameninţarea la adresa propriei sale fiice.

— Înălţimea Sa l-a numit pe Ser Robert în Garda Regală, îi aminti Ser Kevan, iar Qyburn garantează şi el pentru om. Fie cum o fi, Ser Robert trebuie să reuşească, lorzii mei. Dacă nepoata mea este dovedită vinovată de trădări, legitimitatea copiilor ei va fi contestată. Dacă Tommen nu mai e rege, Margaery nu va mai fi regină.

Îl lăsă pe Tyrell pe gânduri.

— Indiferent ce-ar fi putut face Cersei, ea încă mai este fiică a Stâncii, sânge din sângele meu. N-am să îngădui să piară ca o trădătoare, dar m-am asigurat că i-am scos colţii. Garda ei a fost redusă şi oamenii, înlocuiţi cu propriii mei oameni. În locul fostelor ei doamne de companie, va fi însoţită de acum înainte de o septă şi de trei novice, alese de Înaltul Septon. Nu va mai avea niciun cuvânt de spus în treburile guvernării, nici în educaţia lui

Tommen. Intenţionez s-o trimit înapoi la Casterly Rock după judecată şi să mă asigur că rămâne acolo. Cred că ajunge.

Lăsă restul nerostit. Cersei era ca o pradă de război acum, sleită de puteri. Orice ucenic de brutar şi cerşetor din oraş o văzuse de-acum acoperită de ruşine, iar fiecare târfă şi codoş de la Văgăuna Vechiturilor până la Cotul Scursorii se holbase la goliciunea ei, ochii lor hulpavi poposindu-i asupra sânilor şi a pântecelui, a părţilor femeieşti. Nicio regină nu se mai putea aştepta să domnească din nou după aşa ceva. În aur, mătăsuri şi smaralde, Cersei fusese o regină, aproape ca o zeiţă; goală, era doar o femeie, una în vârstă, cu urme de la naştere pe burtă şi sâni care începeau să se lase… după cum căzăturile din mulţime fuseseră atât de bucuroase să le arate soţilor şi ibovnicilor lor. *Mai bine să trăieşti în ruşine decât să mori cu mândrie,* îşi spuse Ser Kevan.

— Nepoata mea nu ne va mai pricinui niciun necaz, îi promise lui Mace Tyrell. Ai cuvântul meu.

Tyrell dădu din cap fără pic de entuziasm.

— După cum spui. Margaery a mea preferă să fie judecată de Credinţă, pentru ca întregul ţinut să fie martor la nevinovăţia sa.

Dacă fiica ta e nevinovată, aşa cum vrei să ne faci să credem, de ce trebuie ca oastea ta să fie prezentă când va fi pusă înaintea acuzatorilor? ar fi putut întreba Ser Kevan.

— Curând, sper eu, zise, înainte de a se întoarce spre Marele Maester Pycelle. Altceva?

Marele Maester îşi consultă hârţoagele.

— Ar trebui să rezolvăm şi cu moştenirea Rosby. Au fost înaintate şase cereri până acum…

— Putem rezolva cazul Rosby şi altă dată. Altceva?

— Preparativele pentru Prinţesa Myrcella.

— Asta se întâmplă când ai de-a face cu dornishenii, zise Mace Tyrell. Nu s-ar putea găsi o partidă mai bună pentru fată?

Poate propriul tău fiu, Willas? Ea, desfigurată de un dornishean, el, ologit de altul.

— Fără îndoială, spuse Ser Kevan, însă avem destui duşmani, nu trebuie să provocăm şi Dornul. Dacă Doran Martell şi-ar alătura forţele celor ale lui Connington, în sprijinul acestui prefăcut dragon, ar putea să iasă foarte prost pentru noi toţi.

— Poate îi convingem pe prietenii noştri dornisheni să trateze cu Lordul Connington, zise Ser Harys Swyft, chicotind enervant. Ne-ar scăpa de multe probleme şi eforturi.

— Da, aşa ar fi, spuse Ser Kevan plictisit.

Venise vremea să termine.

— Vă mulţumesc, lorzii mei. Hai să ne revedem peste cinci zile. După judecata lui Cersei.

— Cum ţi-e voia. Fie ca Războinicul să le dea putere braţelor lui Ser Robert.

Cuvintelor le lipsea entuziasmul, iar adâncitura bărbiei lui Mace Tyrell îi oferi Lordului Regent cea mai grăbită plecăciune. Dar tot era ceva, şi pentru asta Ser Kevan Lannister era recunoscător.

Randyll Tarly părăsi sala cu lordul său suzeran, suliţaşii cu mantii verzi urmându-i îndeaproape.

Tarly este adevăratul pericol, reflectă Ser Kevan când le urmărea plecarea. *Un om îngust la minte, dar cu o voinţă de fier şi subtil, şi un soldat cât de bun poate fi unul instruit în Reach. Dar cum să-l câştig de partea noastră?*

— Lordul Tyrell nu mă iubeşte defel, glăsui Marele Maester Pycelle pe un ton mohorât, după ce Mâna plecase. Povestea cu ceaiul de lună… eu n-aş fi vorbit niciodată de ea, dar Văduva Regelui mi-a poruncit! Dacă nu-l deranjează pe Lordul Regent, aş dormi mai bine, dacă mi-ai împrumuta câţiva dintre străjerii tăi.

— Lordul Tyrell s-ar putea să ia asta drept un afront.

Ser Harys Swyft se trase de barbă.

— Şi mie mi-ar trebui nişte străjeri. Sunt vremuri periculoase.

Da, se gândi Kevan Lannister, *iar Pycelle nu este singurul membru al consiliului pe care Mâna noastră l-ar vrea înlocuit.* Mace Tyrell avea propriul lui candidat la

funcţia de lord trezorier: unchiul său, Lordul Seneşal de Highgarden, căruia oamenii-i ziceau Garth Umflatul. *Ultimul lucru de care am nevoie este încă un Tyrell în micul consiliu.* Era deja depăşit numeric. Ser Harys era tatăl soţiei sale, iar pe Pycelle se putea, de asemenea, conta. Însă Tarly era loial faţă de Highgarden, după cum era şi Paxter Redwyne, lordul amiral şi comandantul flotei, conducându-şi acum navele în jurul Dornului, pentru a se ocupa de oamenii de fier ai lui Euron Greyjoy. Odată ce Redwyne revenea la Debarcaderul Regelui, în consiliul vor fi trei la trei, Lannister şi Tyrell.

Cea de-a şaptea voce ar fi femeia dornisheană care o însoţea pe Myrcella acasă. *Lady Nym. Dar nu-i o doamnă, dacă fie şi numai jumătate din ce spune Qyburn este adevărat.* O fiică bastardă a Viperei Roşii, aproape la fel de notorie ca şi tatăl ei, şi intenţiona să pretindă locul din consiliu pe care Prinţul Oberyn însuşi îl ocupase pentru atât de puţin timp. Ser Kevan încă nu găsise potrivit să-l informeze pe Mace Tyrell despre venirea ei. Ştia că Mâna nu va fi încântat. *Cel de care avem nevoie este Degeţel. Petyr Baelish avea talentul de a chema dragonii din văzduh.*

— Tocmeşte-i pe oamenii Muntelui, sugeră Ser Kevan. Ronnet cel Roşu nu i-ar mai folosi la nimic.

Nu credea că Mace Tyrell ar fi atât de nătâng, încât să încerce să-i ucidă pe Pycelle sau pe Swyft, însă dacă străjerii îi făceau să se simtă mai în siguranţă, n-aveau decât să aibă şi păzitori.

Cei trei bărbaţi ieşiră împreună din sala tronului. Afară, zăpada se învolbura prin curtea exterioară, ca o fiară în cuşcă, urlând să fie eliberată.

— V-a mai fost vreodată atât de frig? întrebă Ser Harys.

— Nu se poate vorbi despre frig, glăsui Marele Maester Pycelle, când suntem afară.

Traversă, încet, curtea exterioară, întorcându-se în apartamentele sale. Ceilalţi doi mai zăboviră un moment pe treptele spre sala tronului.

— Nu am nici un fel de încredere în aceşti bancheri

myrisheni, îi spuse Ser Kevan bunului tată. Ar fi mai bine să te pregăteşti să pleci la Braavos.

Ser Harys nu părea deloc încântat de această perspectivă.

— Dacă trebuie. Dar o spun din nou, acest necaz nu mi se datorează.

— Nu. Cersei a fost cea care a decis că Banca de Fier poate aştepta pentru dobânzile lor. S-o trimit pe ea la Braavos?

Ser Harys clipi.

— Înălţimea Sa… asta… asta…

Ser Kevan îi veni în ajutor.

— A fost o glumă. Una proastă. Du-te şi găseşte un foc pe cinste. Am de gând să fac acelaşi lucru.

Îşi trase mănuşile şi o traversă curtea, aplecându-se tare sub bătaia vântului, în vreme ce mantia îi pocnea şi-i fâlfâia în urmă.

Şanţul secat care înconjura Fortăreaţa lui Maegor era acoperit cu zăpadă de un metru, ţepuşele de fier care înconjurau tranşeul de apărare sclipind de la brumă. Sigura cale de ieşire din Fortăreaţa lui Maegor era peste podul mobil întins peste şanţ. Un cavaler din Garda Regelui era întotdeauna postat la capătul celălalt. În această noapte, îi venise rândul lui Ser Meryn Trant. Cu Balon Swann căutându-l prin Dorne pe cavalerul Steaua Întunecată, cu Loras Tyrell, rănit grav la Piatra Dragonului, şi cu Jaime dispărut prin ţinuturile riverane, numai patru dintre Săbiile Albe mai rămăseseră la Debarcaderul Regelui, iar Ser Kevan îl azvârlise pe Osmund Kettleblack (şi pe frate-său, Osfryd) în temniţă, la câteva ore după mărturisirea lui Cersei, cum că amândoi îi fuseseră ibovnici. Asta făcea să-i rămână numai Trant, plăpândul Boros Blount şi monstrul mut al lui Qyburn, Robert Strong, pentru a-l proteja pe tânărul rege şi familia regală.

Va trebui să găsesc nişte oameni noi pentru Garda Regelui. Tommen ar trebui să aibă şapte cavaleri zdraveni în jurul lui. Pe vremuri, în Garda Regelui serveai pe viaţă,

însă asta nu l-a împiedicat pe Joffrey să-l destituie pe Ser Barristan Selmy ca să-i facă loc câinelui său, Sandor Clegane. Kevan se putea folosi de acest precedent. *Aş putea să-l îmbrac pe Lancel într-o mantie albă,* se gândi el. *Este mai multă onoare în asta decât va găsi el vreodată printre Fiii Războinicului.*

Kevan Lannister îşi atârnă mantia plină de zăpadă în salonul său, se descălţă de cizme şi-i porunci servitorului să mai aducă lemne pentru foc.

— Un pocal de vin fiert ar merge numai bine, zise el, aşezându-se lângă vatră. Adu-mi unul.

Focul îl toropi curând, iar vinul îl încălzi plăcut pe dinăuntru. De asemenea, îl făcu somnoros, aşa că nu îndrăzni să mai bea încă o cupă. Ziua era departe de a se fi terminat pentru el. Avea de citit rapoarte, de scris scrisori. *Şi o cină cu Cersei şi regele.* Nepoata sa fusese supusă şi ascultătoare de la plimbarea de ispăşire, slăviţi fie zeii. Novicele care se ocupau de ea, au relatat că-şi petrecuse o treime din orele de veghe împreună cu fiul ei, o altă treime în rugăciuni, iar restul în baia personală. Se îmbăia de patru-cinci ori pe zi, frecându-şi singură pielea cu perii din păr de cal şi săpun puternic, din leşie, de parcă ar fi vrut să-şi dea pielea jos.

Nu-şi va spăla niciodată pata, indiferent cât de tare se va freca. Ser Kevan îşi aminti de fata care fusese ea odată, atât de plină de viaţă şi de poznaşă. Iar când înflorise, ahhh… Mai existase oare vreodată o fecioară atât de dulce pe care s-o veghezi? *Dacă Aerys ar fi fost de acord să o mărite cu Rhaegar, cât de multe morţi ar fi fost evitate?* Cersei i-ar fi putut dărui prinţului fiii pe care şi-i dorea, leii cu ochii violeţi şi coame argintii… iar cu o asemenea soţie, poate că Rhaegar nici nu s-ar mai fi uitat la Lyanna Stark. Fata din nord era de o frumuseţe sălbatică, după cum îşi amintea el, deşi, pe de altă parte, oricât de tare ar străluci o torţă, nu poate egala niciodată soarele la răsărit.

Însă nu avea nici un rost să ofteze după bătăliile pierdute şi după drumurile neîncercate. Asta era un viciu al oamenilor bătrâni şi terminaţi. Rhaegar se căsătorise cu

Elia din Dorne, Lyanna Stark murise, Robert Baratheon o luase pe Cersei de mireasă şi iată unde ajunseseră. Iar în această seară, propriul său drum îl va duce prin camera nepoatei sale şi faţă-n faţă cu Cersei.

Nu am nici un motiv să mă simt vinovat, îşi spuse Ser Kevan. *Tywin ar înţelege asta, cu siguranţă. Fiica sa a fost cea care a adus ruşinea asupra numelui nostru, nu eu. Ce-am făcut eu, am făcut spre binele Casei Lannister.*

Şi nu era ca şi cum fratele său nu făcuse niciodată la fel. În ultimii ani de viaţă ai tatălui, după ce mama lor se sfârşise, părintele lor o luase ca iubită pe fata de rând a unui lumânărar. Nu era ieşit din comun ca un lord văduv să ţină pe lângă el o fată din popor, pe post de încălzitoare de pat… însă Lordul Tytos începu, foarte curând, să o aşeze pe femeia lui lângă el, în sala tronului, acoperind-o cu daruri şi onoruri, ba chiar cerându-i părerea în treburile de stat. Într-un an, ea dădea servitori afară, răstindu-se la cavalerii casei lui, ba chiar vorbind în numele Înălţimii Sale, atunci când era indisponibil. Devenise atât de influentă, încât în Lannisport se spunea că orice om care voia ca petiţia să-i fie ascultată trebuia să îngenuncheze în faţa ei şi să-i vorbească tare în poală… pentru că urechile lui Tytos Lannister se aflau între picioarele ei. Ajunsese chiar să poarte bijuteriile mamei lor.

Asta până în ziua când inima nobilului lor tată i-a crăpat în piept, în vreme ce cobora treptele spre patul ei. Toţi profitorii care-şi spuneau prietenii ei şi-i căutaseră favorurile au abandonat-o destul de repede când Tywin a dezbrăcat-o în pielea goală, defilând cu ea prin Lannisport, spre docuri, întocmai ca o târfă de duzină. Cu toate că nimeni nu a atins-o, plimbarea a pus capăt influenţei sale. Desigur, Tywin n-ar fi visat niciodată că aceeaşi soartă o aştepta şi pe preţioasa lui fiică.

— Aşa a trebuit să fie, mormăi Ser Kevan sorbind ultima înghiţitură de vin. Înalt Prea-Sfinţia Sa trebuia împăcat. Tommen avea nevoie de sprijinul Credinţei în bătăliile care vor veni. Iar Cersei… copila de aur devenise o femeie

lacomă, înfumurată, smintită. Lăsată să guverneze, l-ar fi distrus pe Tommen aşa cum făcuse cu Joffrey.

Afară, vântul se înteţea, zgâriind obloanele încăperii sale. Ser Kevan se ridică în picioare. Era vremea s-o înfrunte pe leoaică în vizuina ei. *I-am tăiat ghearele. Jaime, totuşi...* Dar nu, nu va stărui cu asta.

Îşi puse pe el un pieptar vechi, purtat îndelung, în caz că nepoatei sale îi mai trecea prin minte să-i arunce încă o cupă de vin în faţă, dar îşi lăsă sabia să atârne de cureaua de pe spătarul scaunului. Numai cavalerii din Garda Regală aveau permisiunea să apară cu săbiile în prezenţa lui Tommen.

Ser Boros Blount îi păzea pe regele-copil şi pe mama sa, când Ser Kevan intră în apartamentele regale. Blount purta o armură incrustată, mantie albă şi un coif deschis. Nu arăta prea bine. Boros se îngrăşase în ultima vreme, mai ales la faţă şi burtă, dar culoarea din obraji nu era sănătoasă. Şi se sprijinea de peretele din spatele său, ca şi cum statul în picioare devenise un efort prea mare pentru el.

Masa le era servită de trei novice, fete curate, de origine nobilă, având vârste între doisprezece şi şaisprezece ani. În veşmintele lor moi şi albe, de lână, una părea mai nevinovată şi neprihănită decât cealaltă şi, cu toate astea, Înaltul Septon insistase ca nici o fată să nu petreacă mai mult de şapte zile în serviciul reginei, altfel Cersei ar fi putut s-o corupă. Ele aveau grijă de garderoba reginei, îi pregăteau baia, îi turnau vinul, îi schimbau aşternuturile dimineaţa. Una împărţea patul cu ea în fiecare noapte, pentru a se asigura că aceasta nu avea o altă companie nocturnă; alte două dormeau într-o încăpere alăturată, împreună cu septa care le supraveghea.

O fată înaltă ca o barză, cu chipul ciupit de vărsat, îl anunţă reginei şi fiului ei. Cersei se ridică atunci când intră el şi-l sărută uşor pe un obraz.

— Dragă unchiule, este aşa de bine că poţi cina cu noi.

Era îmbrăcată modest, ca oricare altă matroană, într-o rochie maro închis, cu nasturi până sus, la gât, şi o mantie

verde, cu glugă, care-i acoperea capul ras. *Înainte de paradă, şi-ar fi mascat chelia pe sub o coroană aurie.*

— Vino, ia loc, zise ea. Doreşti nişte vin?

— O cupă.

Se aşeză, încă prudent.

O novice pistruiată le umplu cupele cu vin fierbinte, condimentat.

— Tommen mi-a spus că Lordul Tyrell intenţionează să reconstruiască Turnul Mâinii, zise Cersei.

Ser Kevan dădu din cap.

— Noul turn va fi de două ori mai înalt decât cel căruia i-ai dat foc, susţine el.

Cersei scoase un hohot răguşit.

— Lăncii lungi, turnuri înalte… ne sugerează Lordul Tyrell ceva?

Asta-l făcu să zâmbească. *E bine că-şi aminteşte cum să râdă.* Când o întrebă dacă avea tot ce-i trebuia, regina răspunse:

— Sunt foarte bine îngrijită. Fetele astea-s dulci, iar buna septă se îngrijeşte să-mi spun rugăciunile. Dar odată ce nevinovăţia mea-i dovedită, mi-ar plăcea dacă Taena Merryweather m-ar putea servi din nou. Îşi poate aduce fiul la curte. Lui Tommen îi trebuie alţi băieţi în jurul lui, prieteni de origine nobilă.

Era o doleanţă modestă. Ser Kevan nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi putut fi îndeplinită. Se putea îngriji de băiatul Merryweather chiar el, în timp ce Lady Taena o însoţea pe Cersei înapoi la Casterly Rock.

— Am să trimit după ea imediat după judecată, îi promise.

Cina începu cu o supă de vită şi orz, urmată de două prepeliţe şi o frigăruie cu fripturi, de aproape un metru lungime, cu napi, ciuperci şi plin de pâine caldă şi unt la discreţie. Ser Boros gusta din fiecare dintre bucatele servite regelui. O îndatorire umilitoare pentru un cavaler al Gărzii Regale, dar poate că asta era tot de ce era capabil Blount în aceste zile… şi o măsură înţeleaptă, având în vedere felul în care murise fratele lui Tommen.

Regele părea mai fericit decât ultima oară când îl văzuse Kevan Lannister, iar de atunci trecuse mult timp. De la supă la dulciuri, Tommen bolborosi despre isprăvile pisoilor lui, în vreme ce îi hrănea cu bucăţele de frigărui din farfuria regală.

— O pisică rea a stat la geamul meu noaptea trecută, îl informă el pe Kevan la un moment dat, dar Ser Ţopăială a stupit-o şi a şters-o peste acoperişuri.

— Pisica cea rea? zise Ser Kevan amuzat. *Ce băiat drăguţ!*

— Este un motan negru, bătrân, cu o ureche sfâşiată, îi spuse Cersei. Un animal murdar, cu toane rele. Odată l-a zgâriat pe Joff pe mână.

Apoi se strâmbă.

— Pisicile vânează şobolanii, ştiu, însă ăsta... se ştie că s-a dus să atace corbii la cuibarele lor.

— Am să le poruncesc vânătorilor de şobolani să pregătească o capcană pentru el.

Ser Kevan nu-şi putea aminti s-o mai fi văzut pe nepoata sa atât de tăcută şi supusă, atât de timidă. Dar totul era spre binele ei, presupunea el. Însă îl şi întrista într-un fel. *Văpaia ei s-a stins, ea, care obişnuia să ardă atât de intens.*

— N-ai întrebat nimic despre fratele tău, zise el, în vreme ce aşteptau să li se aducă prăjiturile cu frişca, care erau preferatele regelui.

Cersei îşi ridică bărbia şi ochii ei verzi străluciră în lumina lumânărilor.

— Jaime? Ai vreo veste?

— Niciuna. Cersei, s-ar putea să fie nevoie să te pregăteşti pentru...

— Dacă ar fi murit, aş fi ştiut deja. Am intrat în această lume împreună, unchiule. Nu ar pleca fără mine.

Luă o gură de vin.

— Tyrion poate pleca oricând doreşte. Nici despre el nu ai nici o veste, presupun.

— Nu, n-a încercat nimeni, în ultima vreme, să ne vândă un cap de pitic.

Ea dădu din cap.

— Unchiule, pot să te întreb ceva?
— Orice pofteşti.
— Soţia ta… ai de gând s-o aduci la curte?
— Nu.
Dorna era o fiinţă blândă, niciodată comodă, însă sociabilă, cu mulţi prieteni şi rude în preajma ei. Se descurcase bine cu copiii lor, visa să aibă nepoţi, se ruga de şapte ori pe zi, îi plăceau croşetatul şi florile. La Debarcaderul Regelui s-ar simţi la fel de bine ca vreunul dintre pisoii lui Tommen într-o groapă cu vipere.
— Doamnei mele nu-i plac călătoriile. Locul ei este la Lannisport.
— Este o femeie înţeleaptă, care-şi cunoaşte locul.
Nu-i plăcu deloc cum sunase asta.
— Zi ce vrei să spui.
— Păi cred că am şi spus-o.
Cersei îşi ridică pocalul. Fata pistruiată îl umplu din nou. Prăjiturile cu frişca apărură şi ele, iar conversaţia luă o turnură mai lejeră. Numai după ce Tommen şi pisoii lui fură escortaţi spre dormitorul regal de către Ser Boros, discuţia lor se aplecă asupra procesului reginei.
— Fraţii lui Osney nu vor sta cu mâinile-n sân, privindu-l cum moare, îl preveni Cersei.
— Nici nu m-aş aştepta la una ca asta. Am pus să fie arestaţi amândoi.
Asta păru s-o fi luat prin surprindere.
— Sub ce acuzaţie?
— Relaţii trupeşti cu o regină. Înalt Prea-Sfinţitul afirmă că ai mărturisit că te-ai fi culcat cu amândoi, ai uitat?
Ea se înroşi la faţă.
— Nu. Ce-ai să faci cu ei?
— Zidul, dacă-şi recunosc vina. Dacă neagă, s-ar putea trezi înaintea lui Ser Robert. Astfel de oameni n-ar fi trebuit niciodată să ajungă atât de sus.
Cersei lăsă capul în jos.
— I-am… i-am privit greşit.
— Se pare că ai privit greşit o mulţime de bărbaţi cumsecade.

Ar mai fi putut spune şi altele, dar novicea cu părul negru, cu obrajii bucălaţi, se întoarse în încăpere să anunţe:

— Lordul meu şi doamna mea, îmi pare rău că intervin, dar este un băiat jos. Marele Maester Pycelle solicită prezenţa imediată a Lordului Regent.

Aripi întunecate, cuvinte întunecate, se gândi Ser Kevan. *Să fi căzut Capătul Furtunii? Sau o fi venit vorbă de la Bolton, în nord?*

— S-ar putea să fie veşti despre Jaime, zise regina.

Exista o singură cale de a afla. Ser Kevan se ridică.

— Te rog să mă ierţi.

Înainte de plecare, se lăsă într-un genunchi şi sărută mâna nepoatei. Dacă uriaşul ei tăcut nu reuşea, acesta putea fi ultimul sărut de care avea parte.

Mesagerul era un băiat de opt sau nouă ani, atât de înfofolit în blănuri, încât semăna cu un pui de urs. Trant îl ţinuse să aştepte afară, pe podul mobil, în loc să-l lase să intre în fortăreaţă.

— Du-te şi tu la căldură, băiete, îi spuse Ser Kevan, împingându-i în palmă un ban. Ştiu prea bine drumul spre cuibare.

Ninsoarea se oprise, în sfârşit. Dincolo de vălul de nori zdrenţuiţi, o lună plină plutea indiferentă şi albă ca un bulgăre de zăpadă. Stelele străluceau reci şi îndepărtate. Pe când Ser Kevan mergea prin curtea interioară, castelul părea un loc străin, unde fiecărei cetăţi şi fiecărui turn îi crescuseră dinţi de gheaţă, iar toate cărările cunoscute dispăruseră sub o pătură albă. Un ţurţur lung ca o suliţă se desprinse de sus şi îi căzu la picioare, spărgându-se. *Toamna la Debarcaderul Regelui,* îşi spuse. *Oare cum trebuie să fie pe Zid?*

Uşa fu deschisă de slujnica în casă, o creatură numai piele şi os, într-o robă tivită cu blană, mult prea mare pentru ea. Ser Kevan îşi scutură zăpada de pe cizme, îşi scoase mantia şi i-o aruncă.

— Marele Maester mă aşteaptă, anunţă el.

Fata dădu din cap, solemnă şi tăcută, arătând spre

trepte.
Încăperile lui Pycelle se aflau sub cuibar, un apartament spaţios, plin de rafturi cu ierburi, balsamuri şi poţiuni, dar şi de rafturi ticsite de cărţi şi pergamente. Ser Kevan le găsise întotdeauna agasant de bine încălzite. Dar nu şi acum. Odată ce trecu de uşă, frigul deveni chinuitor. Cenuşă neagră şi tăciuni stinşi peste tot, erau tot ce mai rămăsese din focul vetrei. Câteva lumânări pâlpâitoare aruncau, ici-colo, pete de lumină slabă.
Restul era învăluit în umbră… cu excepţia locului de sub fereastra deschisă, unde câteva cristale de gheaţă licăreau în lumina lunii, răsucindu-se în vânt. Pe scaunul de lângă fereastră zăcea un corb, albicios, uriaş, cu penele zburlite. Era cel mai mare corb pe care-l văzuse vreodată Kevan Lannister. Mai mare decât orice şoim de vânătoare de la Casterly Rock, mai mare decât cea mai zdravănă bufniţă. Zăpada suflată de vânt dansa în jurul lui, iar lumina lunii îl poleise cu argintiu.
Nu argintiu. Alb. Pasărea-i albă.
Corbii albi din Citadelă nu aduceau mesaje, precum verişorii lor întunecaţi. Când apăreau de prin Oraşul Vechi, o făceau cu un singur scop: să anunţe o schimbare de anotimp.
— Iarnă, spuse Ser Kevan.
Cuvântul lăsă în aer o pâclă albă. Se duse de la fereastră.
Apoi, ceva-l izbi în piept, chiar între coaste, dur ca un pumn de uriaş. Îi tăie răsuflarea şi-l trimise clătinându-se îndărăt. Corbul alb se ridică în aer, lovindu-l peste cap cu aripile sale decolorate. Ser Kevan aproape că se aruncă în scaunul de la fereastră. *Ce… cine…* În piept avea înfiptă o săgeată, până aproape de pene. *Nu. Nu! Aşa a murit şi fratele meu.* Sângele se scurgea din jurul cozii.
— Pycelle, murmură el buimăcit. Ajută-mă… eu…
Şi-atunci văzu. Marele Maester Pycelle era aşezat la masa lui, cu capul lăsat pe un tom grandios, legat în piele, aşezat dinainte. *Doarme,* se gândi Kevan… până când clipi şi atunci văzu tăietura roşiatică, adâncă, de pe craniul

bătrânului şi sângele adunat sub cap, murdărindu-i paginile cărţii. Peste tot în jurul lumânării erau împrăştiate aşchii de os şi creier, ca nişte insule în lacul de ceară topită.

Voia străjeri, îşi zise Ser Kevan. *Ar fi trebuit să-i trimit străjeri.* Să fi avut Cersei dreptate de la bun început? Asta era, oare, lucrătura nepotului său?

— Tyrion? strigă el. Unde…?

— Departe, răspunse un glas familiar.

Stătea într-o zonă de întuneric, lângă raftul cu cărţi, rotofei, palid, cu umerii rotunjiţi, ţinând o arbaletă în mâinile moi şi pudrate.

— Varys?

Eunucul lăsă arbaleta jos.

— Ser Kevan, iartă-mă dacă poţi. Nu-ţi doresc răul. N-am săvârşit asta din ură. A fost pentru regat. Pentru copii.

Am copii. Am o nevastă. Oh, Dorna. Îl copleşi durerea. Închise ochii, îi deschise din nou.

— Sunt… sunt sute de soldaţi ai Lannisterilor în acest castel.

— Dar niciunul în această încăpere, din fericire. Mă îndurerează ce spui, lordul meu. Nu meriţi să mori singur, într-o asemenea noapte rece şi întunecată. Sunt mulţi ca tine, oameni buni, în serviciul unor cauze rele… însă ai ameninţat să distrugi toate realizările bune ale reginei, să împaci Highgarden şi Casterly Rock, să legi Credinţa de micul tău rege, să uneşti cele Şapte Regate sub domnia lui Tommen. Aşadar…

Răbufni o pală de vânt. Ser Kevan se cutremură violent.

— Îţi este frig, lordul meu? întrebă Varys. Iartă-mă. Marele Maester s-a scăpat pe el murind, iar putoarea era atât de îngrozitoare, încât m-am temut să nu mă înăbuş.

Ser Kevan încercă să se ridice, însă puterile îl părăsiseră. Nu-şi mai putea simţi picioarele.

— Mi s-a părut că arbaleta ar fi cea mai nimerită. Ai împărtăşit atât de multe cu Lordul Tywin, încât de ce nu? Nepoata ta va crede că te-au ucis cei din neamul Tyrell, poate cu complicitatea Pezevenghiului. Ei o vor suspecta

pe ea. Cineva, pe undeva, va afla o cale să dea vina pe dornisheni. Îndoieli, diviziuni, neîncredere vor înghiţi chiar şi bucata de pământ pe care stă regele tău copil, în vreme ce Aegon îşi va ridica iarăşi flamura deasupra Capătului Furtunii, iar lorzii din ţinuturi se vor aduna în juru-i.

— Aegon?

Pentru o clipă nu mai înţelese. Apoi îşi aminti. Un copil învelit într-o mantie stacojie, pânza mânjită cu sângele şi creierii lui.

— Mort. E mort.

— Nu.

Glasul eunucului părea că se îngroaşă.

— Este aici. Aegon a fost pregătit pentru domnie încă dinainte să înceapă să meargă. A fost antrenat pentru arme, aşa cum trebuie să fie un cavaler, dar instruirea lui nu s-a oprit aici. Ştie să citească şi să scrie, vorbeşte mai multe limbi, a studiat istoria, legile şi poezia. O septă l-a iniţiat în misterele Credinţei, în momentul când a fost destul de mare ca să le înţeleagă. A locuit împreună cu pescarii, a lucrat cu mâinile lui, a înotat în râuri, a întins plase şi a învăţat să-şi spele propriile haine după nevoie. Poate pescui şi poate să gătească, ştie să coasă o rană, ştie ce înseamnă să fii flămând, să fii hăituit, să-ţi fie teamă. Tommen a fost învăţat că regatul i se cuvine de drept. Aegon ştie că regatul este îndatorirea sa, că un rege trebuie să-şi pună propriul popor pe primul loc, să trăiască şi să domnească pentru oamenii lui.

Kevan Lannister încercă să strige… după gărzile sale, după nevastă, după fratele său… însă cuvintele nu-i ieşeau. Sângele îi picura de la gură. Se cutremură violent.

— Îmi pare rău.

Varys îi răsuci mâinile.

— Ştiu că suferi. Şi, totuşi, eu stau aici şi trăncănesc întruna ca o bătrână cu mintea dusă. E vremea să sfârşim şi cu asta.

Eunucul îşi strânse buzele şi scoase un fluierat.

Ser Kevan era rece ca gheaţa şi fiecare respiraţie greoaie îi trimitea un nou junghi dureros prin tot corpul.

Surprinse o mişcare, auzi sunetul jos, târşâit, al unor papuci pe piatră. Un copil nu mai mare de nouă-zece ani ieşi din întuneric, un băiat palid, îmbrăcat într-o robă zdrenţuită. Un altul se ivi din spatele scaunului Marelui Maester. Fata care-i deschisese uşa era şi ea acolo. Îl înconjuraseră cu toţii. Erau şase la număr, copii cu feţe palide, cu ochi întunecaţi, băieţi şi fete deopotrivă.

Iar în mâini aveau pumnale.

WESTEROS

REGELE-BĂIAT

TOMMEN BARATHEON, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Şapte Regate, un băiat de opt ani

- soţia sa, REGINA MARGAERY din Casa Tyrell, măritată de trei ori, văduvă de trei ori, acuzată de înaltă trădare, ţinută prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
  - însoţitoarele şi verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL, acuzate de imoralitate
    - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier
- mama lui, CERSEI din Casa Lannister, Regină Moştenitoare, Lady de Casterly Rock, acuzată de înaltă trădare, prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
- fraţii şi surorile lui:
  - fratele lui mai mare, (REGELE JOFFREY I BARATHEON), otrăvit în timpul ospăţului său de nuntă
  - sora lui mai mare, PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupilă a Prinţului Doran Martell la Sunspear, logodită cu fiul acestuia, Trystane
- pisoii lui, SER GHEARĂ, LADY MUSTAŢĂ, GHETUŢE
- unchii lui:
  - SER JAIME LANNISTER, zis REGICIDUL, fratele

geamăn al Reginei Cersei, Lord Comandant al Gărzii Regelui
- TYRION LANNISTER, zis PEZEVENGHIUL, un pitic, acuzat şi condamnat pentru regicid şi uciderea nepotului său

- celelalte rude ale sale:
  - bunicul său, (TYWIN LANNISTER), Lord de Casterly Rock, Păzitor al Vestului şi Mână a Regelui, ucis în privată de fiul său Tyrion
  - unchiul său, SER KEVAN LANNISTER, Lord Regent şi Protector al Regatului, căsătorit cu Dorna Swyft
    - copiii lor:
    - SER LANCEL LANNISTER, un cavaler al Sfântului Ordin al Fiilor Războinicului
    - (WILLEM), fratele geamăn al lui Martyn, ucis la Riverrun
    - MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier
    - JANEI, o fată de trei ani
  - mătuşa lui, GENNA LANNISTER, căsătorită cu Ser Emmon Frey
    - copiii lor:
    - (SER CLEOS FREY), ucis de tâlhari
    - fiul lui, SER TYWIN FREY, zis Ty
    - fiul lui, WILLEM FREY, un scutier
    - SER LYONEL FREY, cel de-al doilea fiu al doamnei Genna
    - (TION FREY), un scutier, ucis la Riverrun
    - WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, paj la Casterly Rock
  - unchiul său, (SER TYGETT LANNISTER), căsătorit cu Darlessa Marbrand
    - copiii lor:
    - TYREK LANNISTER, un scutier, dispărut în timpul revoltelor foamei de la Debarcaderul Regelui, un scutier
      - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia copilă a lui Tyrek
  - unchiul său, GERION LANNISTER, pierdut pe mare

    - JOY HILL, fiica lui bastardă

- Consiliul Restrâns al Regelui Tommen:
  - SER KEVAN LANNISTER, Lord Regent
  - LORD MACE TYRELL, Mână a Regelui
  - Marele MAESTER PYCELLE, sfetnic şi vindecător
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant al Gărzii Regelui
  - LORD PAXTER REDWYNE, mare amiral şi comandant al flotei
  - QYBURN, un maester căzut în dizgraţie, cu faimă de necromant, maestru al şoptitorilor

- Fostul Consiliul Restrâns al Reginei Cersei
  - (LORD GYLES ROSBY), lord vistiernic şi maestru al banilor, mort de tuse
  - LORD ORTON MERRYWEATHER, judecător şi maestru al legilor, fugit la Longtable după arestarea Reginei Cersei
  - AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark, mare amiral şi comandant al flotei, fugit pe mare cu flota regală, după arestarea Reginei Cersei

- Garda Regelui Tommen:
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant
  - SER MERYN TRANT
  - SER BOROS BLOUNT, înlăturat şi apoi reabilitat
  - SER BALON SWANN, în Dorne cu Prinţesa Myrcella
  - SER OSMUND KETTLEBLACK
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor
  - (SER ARYS OAKHEART), mort în Dorne

- Curtea lui Tommen la Debarcaderul Regelui:
  - BĂIATUL LUNII, bufonul regal, un măscărici nebun
  - PATE, un băiat de opt ani, ţapul ispăşitor al Regelui Tommen
  - ORMOND DIN ORAŞUL VECHI, harpistul regal şi bard

- SER OSFRYD KETTLEBLACK, frate cu Ser Osmund şi Ser Osney, un căpitan al Gărzii Oraşului
- NOHO DIMITTIS, mesager din partea Băncii de Fier a Braavosului
- (SER GREGOR CLEGANE), zis MUNTELE CARE CĂLĂREŞTE, mort în urma unei răni otrăvite
- RENNIFER LONGWATERS, temnicer-şef al carcerelor Fortăreţei Roşii

- presupuşii amanţi ai Reginei Margaery:
  - WAT, un cântăreţ care îşi spune BARDUL ALBASTRU, un prizonier înnebunit din pricina torturii
  - (HAMISH HARPISTUL), un cântăreţ bătrân, mort în captivitate
  - SER MARK MULLENDORE, care a pierdut o maimuţă şi jumătate de braţ în Bătălia de la Apa Neagră
  - SER TALLAD zis CEL ÎNALT, SER LAMBERT TURNBERRY, SER BA YARD NORCROSS, SER HUGH CLIFTON
  - JALABHAR XHO, Prinţ al Văii Florii Roşii, un exilat din Insulele Verii
  - SER HORAS REDWYNE, găsit nevinovat şi eliberat
  - SER HOBBER REDWYNE, găsit nevinovat şi eliberat

- principalul acuzator al Reginei Cersei
  - SER OSNEY KETTLEBLACK, frate cu Osmund şi Ser Osfryd, prizonier al Credinţei

- oamenii Credinţei:
  - ÎNALTUL SEPTON, Tată al Credinţei, Glasul Celor Şapte pe Pământ, un bătrân firav
    - SEPTA UNELLA, SEPTA MOELLE, SEPTA SCOLERA, temnicerele reginei
    - SEPTONUL TORBERT, SEPTONUL RAYNARD, SEPTONUL LUCEON, SEPTONUL OLLIDOR, din rândul Celor Mai Cucernici
    - SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, în slujba

Celor Şapte în Marele Sept al lui Baelor;
    - SER THEODAN WELLS, zis THEODAN CEL ONEST, piosul comandant al Fiilor Războinicului
    - VRĂBIILE, cei mai umili dintre oameni, înverşunaţi în evlavia lor

- oameni din Debarcaderul Regelui:
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux
    - ALAYAYA, fiica ei
  - DANCY, MAREI, două dintre fetele Chatayei
  - TOBHO MOTT, un maestru armurier

- lorzi ai coroanei, juraţi Tronului de Fier:
  - RENFRED RYKKER, Lord de Duskendale
    - SER RUFUS LEEK, un cavaler olog în serviciul lui, castelan de Fortul Mohorât la Duskendale
  - (TANDA STOKEWORTH), Lady de Stokeworth, moartă din cauza unei rupturi de şold
    - fiica ei cea mare, (FALYSE), moartă urlând în celulele negre
      - (SER BALMAN BYRCH), soţul doamnei Falyse, ucis într-un turnir
    - fiica ei cea mică, LOLLYS, slabă la minte, Lady de Stokeworth
      - fiul ei nou-născut, TYRION TANNER, din cei o sută de taţi
      - soţul ei, SER BRONN DE APA NEAGRĂ, mercenar devenit cavaler
    - MAESTER FRENKEN, slujind la Stokeworth

Stindardul Regelui Tommen înfăţişează cerbul încoronat al Baratheonilor, negru pe auriu, şi leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu, gata de luptă.

REGELE DE LA ZID

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon şi al Doamnei Cassana din Casa Estermont, Lord de Piatra Dragonului, autoproclamat Rege al Westerosului.

- cu regele Stannis la Castelul Negru:
  - LADY MELISANDRE DIN ASSHAI, zisă FEMEIA ROŞIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii
  - cavalerii şi supuşii lui:
    - SER RICHARD HORPE, locţiitorul lui
    - SER GODRY FARRING, zis MOARTEA URIAŞILOR
    - SER IUSTIN MASSEY
    - LORD ROBIN PEASEBURY
    - LORD HARWOOD FELL
    - SER CLAYTON SUGGS, SER CORLISS PENNY, oamenii reginei şi adepţi înflăcăraţi ai Stăpânului Luminii
    - SER WILLAM FOXGLOVE, SER HUMFREY CLIFTON, SER ORMUND WYLDE, SER HARYS COBB, cavaleri
  - scutierii lui, DEVAN SEAWORTH şi BRYEN FARRING
  - ostaticul lui, MANCE RAYDER, Regele-de-dincolo-de-Zid
    - pruncul lui Rayder, „prinţul sălbatic”

- doica băiatului, GILLY, o tânără sălbatică
- pruncul lui Gilly, „abominaţia” zămislită cu propriul ei tată, (CRASTER)

- la Rondul de Est la Mare:
  - REGINA SELYSE din Casa Florent, soţia lui
    - PRINŢESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani
      - CHIP PETICIT, bufonul tatuat al lui Shireen
    - unchiul ei, SER AXELL FLORENT, întâiul dintre oamenii reginei, care îşi zice Mâna Reginei
    - cavalerii şi supuşii ei, SER NARBERT GRANDISON, SER BENETHON SCALES, SER PATREK DE MUNTELE REGELUI, SER DORDEN MOHORÂTUL, SER MALEGORN DE LA IAZUL ROŞU, SER LAMBERT WHITEWATER, SER PERKIN FOLLARD, SER BRUS BUCKLER
  - SER DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste şi Mână a Regelui, zis CAVALERUL CEAPĂ
  - SALLADHAR SAAN din Lys, un pirat şi un mercenar, căpitan al *Valyrianei* şi al flotei de galere
  - TYCHO NESTORIS, trimis al Băncii de Fier a Braavosului

Stannis a adoptat drept stindard inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roşie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii se află cerbul încoronat al Casei Baratheon, de culoare neagră.

REGELE INSULELOR DE FIER
ŞI AL NORDULUI

Casa Greyjoy din Pyke susţine că descinde din Regele Cenuşiu din Epoca Eroilor. Legenda spune că Regele Cenuşiu a stăpânit marea însăşi şi a luat o sirenă de soţie. Aegon Dragonul a încheiat şirul, fiind ultimul Rege al Insulelor de Fier, dar a îngăduit oamenilor de fier să reînvie vechiul lor obicei şi să aleagă cine dintre ei trebuie să aibă întâietate. Aceştia l-au ales pe Lordul Vickon de Pyke. Blazonul Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu secerăm.*

EURON GREYJOY, Al Treilea pe Numele Său după Regele Cenuşiu, Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Rege al Sării şi al Stâncii, Fiu al Vântului Mării, şi Lord Secerător de Pyke, căpitan al *Tăcerii,* zis OCHI-DE-CIOARĂ

- fiul său mai mare, (BALON), Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Al Nouălea pe Numele Său după Regele Cenuşiu, a murit căzând de pe un pod
  - LADY ALANNYS, din Casa Harlaw, văduva lui Balon
  - copiii lor:
    - (RODRIK), ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon
    - (MARON), ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon

    - ASHA, căpitan al *Vântului Negru* şi cuceritoare a castelului Deepwood Motte, măritată cu Erik Ironmaker
    - THEON, numit de oamenii Nordului THEON SCHIMBĂ-MANTIE, prizonier la Dreadfort
  - fratele lui mai mic, VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitan al *Victoriei de Fier*
  - fratele lui mai mic, AERON, zis PĂR UMED, un preot al Zeului Înecat

- căpitanii şi partizanii lui:
  - TORWOLD DINTE-NEGRU, JON MYRE MUTRĂ-ACRĂ, RODRIK NĂSCUT-LIBER, VÂSLAŞUL ROŞU, LUCAS CODD STÂNGACIUL, QUELLON HUMBLE, HARREN HALF-HOARE, KEMMETT PYKE BASTARDUL, QARL ROBUL, MÂNĂ DE PIATRĂ, RALF PĂSTORUL, RALF DE LORDSPORT

- echipajul lui:
  - (CRAGORN), care a suflat hornul iadului şi a murit

- lorzii lui stegari:
  - ERIK FIERARUL, zis ERIK RUPE-NICOVALĂ şi ERIK CEL DREPT, Lord Administrator al Insulelor de Fier, castelan la Pyke, un bătrân renumit odinioară, însurat cu Asha Greyjoy
  - lorzi din Pyke:
    - GERMUND BOTLEY, Lord de Lordsport
    - WALDON WYNCH, Lord de Crângul de Fier
  - lorzi din Vechiul Wyk:
    - DUNSTAN DRUMM, Toba, Lord de Vechiul Wyk
    - NORNE GOODBROTHER, de Shatterstone
    - STONEHOUSE
  - lorzi din Marele Wyk:
    - GOROLD GOODBROTHER, Lord de Hammerhorn
    - TRISTON FARWYND, Lord de Sealskin Point
    - SPARR
    - MELDRED MERLYN, Lord de Pebbleton

- lorzi de Orkmont:
  - ALYN ORKWOOD, zis ORKWOOD de ORKMONT
  - LORD BALON TAWNEY
- lorzi de Saltcliffe:
  - LORD DONNOR SALTCLIFFE
  - LORD SUNDERLY
- lorzi de Harlaw:
  - RODRIK HARLAW, zis CITITORUL, Lord de Harlaw, Lord de Turnuri, Harlaw of Harlaw
  - SIGFRYD HARLAW, zis SIGFRYD SILVERHAIR, unchiul său stăpân peste Castelul Harlaw
  - HOTHO HARLAW, zis HOTHO COCOŞATUL, de la Turnul Sclipirii, un văr
  - BOREMUND HARLAW, zis BOREMUND CEL ALBASTRU, stăpân al Colinei Baborniţei, un văr
- lorzi ai insulelor mai mici şi ai stâncilor:
  - GYLBERT FARWYND, Lord de Lumina Solitară

- cuceritorii de fier:
  - pe Insulele Scutului:
    - ANDRIK CEL POSOMORÂT, Lord de Scutului Sudului
    - NUTE BĂRBIERUL, Lord al Scutului de Stejar
    - MARON VOLMARK, Lord al Scutului Verde
    - SER HARRAS HARLAW, Lord al Scutului Cenuşiu, Cavalerul Grădinilor Cenuşii
  - la Moat Cailin
    - RALF KENNING, castelan şi comandant
      - ADRACK HUMBLE, căruia îi lipseşte o jumătate de braţ
      - DAGON CODD, care nu se predă nimănui
  - la Castelul lui Torrhen
    - DAGMER, zis CLEFTJAW, căpitanul corăbiei *Înghiţitoarea Valurilor*
  - la Deepwood Motte
    - ASHA GREYJOY, fiica krakenului, căpitan al *Vântului Negru*
      - iubitul ei, QARL FECIOARA, un săbier

- fostul ei iubit, TRISTIFER BOTLEY, moştenitor la Lordsport, deposedat de pământurile lui
- echipajul ei, ROGGON BARBĂ-RUGINIE, GÂLCEVITORUL, ROLFE PITICUL, LORREN BALTAGUL, CIOARA NEAGRĂ ROOK, DEGETE, HARL ŞASE-DEGETE, DALE PLEOAPĂ-CĂZUTĂ, EARL HARLAW, CROMM, HAGEN CORNUL şi frumoasa lui fiică roşcată
- vărul ei, QUENTON GREYJOY
- vărul ei, DAGON GREYJOY, zis DAGON BEŢIVANUL.

ALTE CASE MARI Şl MICI

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte şi Vale. Blazonul lor este luna-şi-şoimul, alb pe un fond azuriu. Casa Arryn n-au luat partea nimănui la Războiul Celor Cinci Regi.

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios de opt ani, zis uneori PRIGOREL.

- mama lui, (LADY LYSA de Casa Tully), văduvă a Lordului Jon Arryn,, care şi-a găsit moartea împinsă pe Poarta Lunii
- tutorele lui, PETYR BAELISH, zis DEGEŢEL, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Văii
  - ALAYNE STONE, fiica naturală a Lordului Petyr, o fecioară de treisprezece ani, în realitate Sansa Stark
  - SER LOTHOR BRUNE, un mercenar în slujba Lordului Petyr, căpitan al gărzilor la Eyrie
  - OSWELL, un oştean cărunt în slujba Lordului Petyr, zis uneori KETTLEBLACK
  - SER SHADRICK DE LA VIROAGA UMBROASĂ, zis ŞOARECELE NEBUN, un cavaler rătăcitor în slujba Lordului Petyr
  - SER BYRON CHIPEŞUL, SER MORGARTH ZGLOBIUL, cavaleri rătăcitori în slujba Lordului Petyr

- curtea şi supuşii lui:
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - MORD, un temnicer brutal cu dinţi de aur
  - GRETCHEL, MADDY şi MELA, slujitoare

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Muntelui şi ai Văii:
  - YOHN ROYCE, zis YOHN BRONZ, Lord de Runestone
    - fiul său, SER AND AR, moştenitor la Runestone
  - LORD NESTOR ROYCE, Înalt Administrator al Văii şi castelan al Porţilor Lunii
    - fiul şi moştenitorul lui, SER ALBAR
    - fiica sa, MYRANDA, zisă RANDA, o văduvă încă tânără
    - MYA STONE, fiica bastardă a Regelui Robert
  - LYONEL CORBRAY, Lord de Casa Inimii
    - SER LYN COBRAY, fratele lui, care mânuieşte renumita sabie Doamna Deznădejdii.
    - SER LUCAS CORBRAY, fratele lui mai mic
  - TRISTON SUNDERLAND, Lord de Trei Surori
    - GODRIC BORRELL, Lord de Sora Dulce
    - ROLLAND LONGTHORPE, Lord de Sora Lungă
    - ALESANDOR TORRENT, Lord de Sora Mică
  - ANYA WAYNWOOD, Lady de Ironoaks
    - SER MORTON, fiul cel mare şi moştenitorul ei
    - SER DONNEL, Cavalerul Porţii însângerate
    - WALLACE, mezinul ei
    - HARROLD HARDYNG, pupilul ei, un scutier numit adesea HARRY MOŞTENITORUL
  - SER SYMOND TEMPLETON, Cavalerul de Nouă Stele
  - JON LYNDERLY, Lord de Snakewood
  - EDMUND WAXLEY, Cavalerul de Wickenden
  - GEROLD GRAFTON, Lord de Gulltown
  - (EON HUNTER), Lord de Castelul Longbow, decedat de curând
    - SER GILWOOD, fiul cel mare al Lordului Eon şi moştenitorul lui, zis acum TÂNĂRUL LORD

HUNTER
- SER EUSTACE, cel de-al doilea fiu al Lordului Eon
- SER HARLAN, mezinul Lordului Eon
- Casa Tânărului Lord Hunter:
  - MAESTER WILLAMEN, sfetnic, vindecător, preceptor
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort, de trei ori căsătorit
  - SER JASPER, SER CREIGHTON, SER JON, fiul său
  - SER MYCHEL, mezinul lui, proaspăt numit cavaler, căsătorit cu Ysilla Royce de Runestone
- BENEDAR BELMORE, Lord de Strongsong

- căpetenii de clan din Munţii Lunii
  - SHAGGA FIUL LUI DOLF, dintre CIORILE DE PIATRĂ, în prezent căpetenia unei cete în pădurea regelui
  - TIMETT FIUL LUI TIMETT, dintre OAMENII ARŞI
  - CHELLA FIICA LUI CHEYK, dintre URECHILE NEGRE
  - CRAWN FIUL LUI CALOR, dintre FRAŢII LUNII.

Deviza Casei Arryn: *La înălţimea onoarei.*

CASA BARATHEON

Cea mai tânără dintre Marile Case, Casa Baratheon s-a născut în timpul Războaielor de Cucerire, când Orys Baratheon, despre care se zvonea că este fratele lui Aegon Cuceritorul, l-a învins şi l-a ucis pe Argilae Arogantul, ultimul Rege al Furtunii. Aegon l-a răsplătit cu castelul, pământurile şi fiica lui Argilae. Orys a luat fata de soţie şi a adoptat blazonul, titlurile şi deviza familiei sale. În anul 283 după Cucerirea lui Aegon, Robert din Casa Baratheon, Lord de Capătul Furtunii, l-a răsturnat pe Regele Nebun, Aenys al II-lea Targaryen, pentru a se aşeza pe Tronul de Fier. Pretenţiile sale la tron veneau dinspre partea bunicii, o fiică a Regelui Aegon al V-lea Targaryen, deşi Robert prefera să spună că ciocanul lui de război îi dădea dreptul la tron.

(ROBERT BARATHEON), Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor, şi al Primilor Oameni, Lord al Celor Şapte Regate şi Protector al Regatului, omorât de un mistreţ

- soţia lui, REGINA CERSEI, din Casa Lannister
- copiii lor:
  - (REGELE JOFFREY BARATHEON), Primul pe Numele Său, ucis la ospăţul lui de nuntă
  - PRINŢESA MYRCELLA, o pupilă în Sunspear,

logodită cu Prinţul Trystane Martell
- REGELE TOMMEN BARATHEON, Primul pe Numele Său
- fraţii lui:
  - STANNIS BARATHEON, Lord rebel de Piatra Dragonului şi pretendent la Tronul de Fier
    - fiica lui, SHIREEN, o fată de unsprezece ani
  - (RENLY BARATHEON), Lord rebel de Capătul Furtunii şi pretendent la Tronul de Fier, ucis la Capătul Furtunii, în mijlocul oştirii sale
- copiii lui bastarzi:
  - MYA STONE, o fecioară de nouăsprezece ani, în slujba Lordului Nestor Royce, la Castelul Lunii
  - GENDRY, un proscris în ţinuturile riverane, care nu ştie nimic despre drepturile sale din naştere
  - EDRIC STORM, fiul lui bastard cu Lady Delena din Casa Florent, pe care l-a recunoscut, ascuns în Lys
    - SER ANDREW ESTERMONT, vărul şi protectorul lui
    - gărzile şi apărătorii lui:
      - SER GERALD GOWER, LEWYS zis PRECUPEAŢA, SER TRISTON DE TALLY HILL, OMER MURĂ
  - (BARRA), fiica lui bastardă cu o târfă din Debarcaderul Regelui, omorâtă la porunca văduvei sale
- celelalte rude ale sale:
  - unchiul său, SER ELDON ESTERMONT, Lord de Piatra Verde
    - vărul lui, SER AEMON ESTERMONT, fiul lui Eldon
      - vărul lui, SER ALYN ESTERMONT, fiul lui Aemon
    - vărul lui, SER LOMAS ESTERMONT, fiul lui Eldon
      - vărul lui, SER ANDREW ESTERMONT, fiul lui Lomas

- lorzi stegari juraţi Capătului Furtunii, lorzii furtunii:
  - DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood, Amiral al Mării înguste şi Mână a Regelui
    - soţia lui, MARYA, fiica unui tâmplar;

- fiii lor, (DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC), omorâţi în Bătălia de la Apa Neagră.
- fiul lor DEVAN, scutier al Regelui Stannis
- fiii lor, STANNIS şi STEFFON

- SER GILBERT FARRING, castelan la Capătul Furtunii
  - fiul său, BRYEN, scutier al Regelui Stannis
  - vărul lui, SER GODRY FARRING, zis MOARTEA URIAŞILOR
- ELWOOD MEADOWS, Lord de Fortăreaţa Grassfield, seneşal la Capătul Furtunii
- SELWYN TARTH, zis LUCEAFĂRUL DE SEARĂ, Lord de Tarth
  - fiica sa, BRIENNE, FECIOARA DIN TARTH, zisă şi FRUMOASA BRIENNE
    - scutierul ei, PODRICK PAYNE, un băiat de zece ani
- SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavaler de Cuibarul Grifonului
  - fratele şi sora lui mai tineri, RAYMUND şi ALYNNE
  - fiul lui bastard, RONALD STORM
  - vărul lui, JON CONNINGTON, cândva Lord de Capătul Furtunii şi Mână a Regelui, exilat de Aerys al II-lea Targaryen, crezut mort din cauza băuturii
- LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorii
  - fratele şi moştenitorul lui, SER RICHARD MORRIGEN
  - fratele lui, (SER GUYARD MORRIGEN, zis GUYARD CEL VERDE), ucis în Bătălia de la Apa Neagră
- ARSTAN SELMY, Lord de Castelul Recoltei
  - unchiul lui, SER BARRISTAN SELMY
- CASPER WYLDE, Lord de Casa Ploii
  - unchiul lui, SER ORMUND WYLDE, un cavaler bătrân
- HARWOOD FELL, Lord de Felwood
- HUGH GRANDISON, zis BARBĂ CENUŞIE, Lord de Grandview
- SEBASTION ERROL, Lord de Haystack Hali

- CLIFFORD SWANN, Lord de Stonehelm
- BERIC DONDARRION, Lord de Blackhaven, zis LORDUL FULGERULUI, un proscris în ţinuturile riverane, ucis adesea şi în prezent considerat mort de-a binelea
- (BRYCE CARON), Lord de Cântecul Nopţii, ucis de Ser Philip Foote pe Apa Neagră
  - ucigaşul lui, SER PHILIP FOOTE, un cavaler cu un singur ochi, Lord de Cântecul Nopţii
  - fratele lui vitreg, de obârşie joasă, SER ROLLAND STORM, zis BASTARDUL DE LA CÂNTECUL NOPŢII, pretendent la titlul de Lord de Cântecul Nopţii
- ROBIN PEASEBURY, Lord de Poddingfield
- MARY MERTYNS, doamnă de Pădurea Ceţurilor
- RALPH BUCKLER, Lord de Poarta de Aramă
  - vărul lui, SER BRUS BUCKLER.

Blazonul Baratheonilor este un cerb încoronat, negru pe fond auriu. Deviza lor este *A noastră e furia.*

CASA FREY

Freyii sunt stegari ai Casei Tully, dar nu au fost întotdeauna zeloşi în a-şi face datoria. La începutul Războiului Celor Cinci Regi, Robb Stark a câştigat sprijinul Lordului Walder promiţând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale. Când, în schimb, s-a căsătorit cu Lady Jeyne Westerling, Freyii au uneltit cu Roose Bolton şi l-au omorât pe Tânărul Lup împreună cu suita lui la ospăţul care apoi a devenit cunoscut ca Nunta Roşie.

WALDER FREY, Lord de Crossing

- cu prima lui soţie, (LADY PERRA, de Casa Royce):
  - (SER STEVRON FREY), mort după Bătălia de la Oxcross
  - SER EMMON FREY, al doilea fiu al său
  - SER AENYS FREY, care conduce oştirile Freyilor în Nord
    - fiul lui Aenys AEGON BLOODBORN, un proscris
    - fiul lui Aenys, RHAEGAR, an mesager la Portul Alb
  - PERRIANE, fiica lui cea mare, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh

- cu a doua soţie a lui, (LADY CYRENNA, de Casa Swann):
  - SER JARED FREY, un mesager la Portul Alb

    - SEPTON LUCEON, al cincilea fiu al său

- cu cea de-a treia soţie, (LADY AMAREI de Casa Crakehall):
    - SER HOSTEEN FREY, un cavaler renumit
    - LYENTHE, a doua sa fiică, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren
    - SYMOND FREY, cel de-al şaptelea fiu al său, un trezorier mesager la Portul Alb;
    - SER DANWELL FREY, al optulea fiu al său
    - (MERRETT FREY), al nouălea fiu al său, spânzurat la Pietrele Vechi
        - fiica lui Merrett, WALDA, zisă GRASA WALDA, căsătorită cu Roose Bolton, Lord de Dreadfort
        - fiul lui Merrett WALDER, zis MICUL WALDER, de opt ani, un scutier în slujba lui Ramsay Bolton
    - (SER GEREMY FREY), al zecelea fiu al său, înecat
    - SER RAYMUND FREY, al unsprezecelea fiu al său

- cu a patra lui soţie, (LADY ALYSSA, de Casa Blackwood):
    - LOTHAR FREY, al doisprezecelea fiu al său, zis LOTHAR ŞCHIOPUL
    - SER JAMMOS FREY, al treisprezecelea fiu
        - fiul lui Jammos, WALDER, zis WALDER CEL MARE, de opt ani, un scutier în slujba lui Ramsay Bolton
    - SER WHALEN FREY, al paisprezecelea fiu al său
    - MORYA, a treia fiică a lui, căsătorită cu Ser Flement Brax
    - TYTA, a patra fiică a lui, zisă TYTA FECIOARA

- cu a cincea lui soţie, (LADY SARYA de Casa Whent):
    - nicio sarcină

- cu a şasea lui soţie, (LADY BETHANY de Casa Rosby):
    - SER PERWYN FREY, al cincisprezecelea fiu al lui Walder
    - (SER BENFREY FREY), al şaisprezecelea fiu al lui

Walder, mort de pe urma unei răni căpătate la Nunta Roşie
- MAESTER WILLAMEN, al şaptesprezecelea fiu al său, care slujeşte la Castelul Longbow
- OLYVAR FREY, al optsprezecelea fiu al său, cândva scutier al lui Robb Stark
- ROSLIN, a cincea fiică a lui, căsătorită cu Lordul Edmure Tully la Nunta Roşie, însărcinată cu copilul acestuia

- cu a şaptea lui soţie, (LADY ANNARA de Casa Farring):
  - ARWYN, a şasea fiică a lui, o fecioară de paisprezece ani
  - WENDEL, al nouăsprezecelea fiu al său, un paj la Seagard
  - COLMAR, al douăzecilea fiu al său, în vârstă de unsprezece ani, promis Credinţei
  - WALTYR, zis TYR, al douăzeci şi unulea fiu al său, în vârstă de zece ani
  - ELMAR, al douăzeci şi doilea şi ultimul fiu al său, un băiat de nouă ani, logodit pentru scurt timp cu Arya Stark
  - SHIREI, cea de-a şaptea fiică a sa şi ultima născută, o fată de şapte ani

- a opta lui soţie, LADY JOYEUSE de Casa Erenford
  - în prezent însărcinată

- copiii naturali ai Lordului Walder, cu mame diferite
- WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL
- MAESTER MELWYS, care slujeşte la Rosby
- JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL REVERS, MELLARA RIVERS, alţii.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susţinători ai pretenţiei Regelui Tommen la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmaşii lui Lann cel Iscusit, legendarul şarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock şi Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi răgetul!*

(TYWIN LANNISTER), Lord de Casterly Rock, Scut al Lannisportului, Păzitor al Vestului şi Mână a Regelui, ucis de fiul lui pitic în privata sa

- copiii Lordului Tywin:
  - CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, văduvă a Regelui Robert I Baratheon, prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
  - SER JAIME, fratele geamăn al lui Cersei, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regelui
    - scutierii lui, JOSMYN PECKLEDON, GARRETT PAEGE, LEW PIPER
    - SER ILYN PAYNE, un cavaler fără limbă, în ultimul timp Dreptatea Regelui, şi călău
    - SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavalerul de Cuibarul Grifonului, trimis la Iazul Fecioarelor cu un prizonier

    - SER ADDAM MARBRAND, SER FLEMENT BRAX, SER ALYN STACKSPEAR, SER STEFFON SWYFT, SER HUMFREY SWYFT, SER LYLE CRAKEHALL zis MISTREŢUL, SER JON BETTLEY zis JON SPÂNUL, cavaleri în oastea lui Ser Jaime la Riverrun
  - TYRION, zis PEZEVENGHIUL, pitic şi patricid, un fugar în exil peste Marea îngustă

- slujitorii lui la Casterly Rock:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor şi sfetnic
  - VYLARR, căpitan al gărzilor
  - SER BENEDICT BROOM, maestru al armelor
  - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ

- fraţii şi surorile Lordului Tywin şi odraslele lor
  - SER KEVAN LANNISTER, căsătorit cu Dorna din Casa Swyft
  - LADY GENNA, căsătorită cu Ser Emmon Frey, acum Lord de Riverrun
    - fiul cel mare al Gennei, (SER CLEOS FREY), căsătorit cu Jeyne din Casa Dany, omorât de tâlhari
      - fiul cel mare al lui Cleos, SER TYWIN FREY, zis TY, acum moştenitor la Riverrun
      - al doilea fiu al lui Cleos, WILLEM FREY, un scutier
    - fiii mai mici ai Gennei, SER LYONEL FREY, (TION FREY), WALDER FREY zis WALDER CEL ROŞU
  - (SER TYGETT LANNISTER), mort de vărsat
    - TYREK, fiul lui Tygett, dispărut şi presupus mort
      - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia-copilă a lui Tyrek
  - (GERION LANNISTER), pierdut pe mare
    - JOY HILL, fiica bastardă a lui Gerion, de unsprezece ani

- alte rude apropiate ale Lordului Tywin:
  - (SER STAFFORD LANNISTER), un văr şi frate al soţiei Lordului Tywin, ucis în bătălia de la Oxcross
    - CERENNA şi MYRIELLE, fiicele lui Stafford

    - SER DAVEN LANNISTER, fiul lui Stafford
  - SER DAMION LANNISTER, un văr, căsătorit cu Lady Shiera Crakehall
    - fiul lor, SER LUCION
    - fiica lor, LANNA, căsătorită cu Lordul Antario Jast
  - LADY MARGOT, o verişoară, căsătorită cu Lordul Titus Peake

- lorzi stegari şi supuşi, Lorzi ai Vestului
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark
  - ROLAND CRAKEHALL, Lord de Crakehall
  - SEBASTON FARMAN, Lord de Insula Frumoasă
  - TYTOS BRAX, Lord de Hornvale
  - QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort
  - SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister
  - REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall
  - GAWEN WESTERLING, Lord de Crag
  - LORD SELMOND STACKSPEAR
  - TERRENCE KENNING, Lord de Kayce
  - LORD ANTARIO JAST
  - LORD ROBIN MORELAND
  - LADY ALYSANNE LEFFORD
  - LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă
  - LORD PHILIP PLUMM
  - LORD GARRISON PRESTER
  - SER LORENT LORCH, un cavaler împroprietărit
  - SER GARTH GREENFIELD, un cavaler împroprietărit
  - SER LYMOND VIKARY, un cavaler împroprietărit
  - SER RAYNARD RUTTIGER, un cavaler împroprietărit
  - SER MANFRYD YEW, un cavaler împroprietărit
  - SER TYBOLT HETHERSPOON, un cavaler împroprietărit.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Şapte Regate care a jurat credinţă Tronului de Fier. Sângele, obiceiurile şi tot trecutul îi deosebesc pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte, dar când Myrcella Baratheon s-a logodit cu Prinţul Trystane, Sunspear şi-a declarat sprijinul pentru Regele Joffrey. Blazonul Casei Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorne

- soţia lui, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos
- copiii lor:
  - PRINŢESA ARIANNE, moştenitor la Sunspear
  - PRINŢUL QUENTYN, proaspăt numit cavaler, crescut la Yronwood
  - PRINŢUL TRYSTANE, logodit cu Myrcella Baratheon
    - SER GASCOYNE DE LA SÂNGELE VERDE, scutul lui jurat
- fraţii şi surorile lui:
  - (PRINŢESA ELIA), siluită şi ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
    - fiica ei (RHAENYS TARGARYEN), ucisă în timpul

Jafului de la Debarcaderul Regelui
    - fiul ei, (AEGON TARGARYEN), un prunc la sân, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
  - (PRINŢUL OBERYN, zis VIPERA ROŞIE), ucis de Ser Gregor Clegane în timpul unui duel judiciar
    - ţiitoarea lui, ELLARIA SAND, fiica naturală a Lordului Harmen Uller
    - fiicele lui bastarde, ŞERPOAICELE DE PIATRĂ:
      - OBARA, fiica lui cu o târfă din oraşul vechi
      - NYMERIA, zisă LADY NYM, fiica lui cu o femeie nobilă din Vechiul Volantis
      - TYENE, fiica lui cu o septă
      - SARELLA, fiica lui cu o femeie-căpitan pe un vas de negoţ din Insulele Verii
      - ELIA, fiica lui cu Ellaria Sand
      - OBELLA, fiica lui cu Ellaria Sand
      - DOREA, fiica lui cu Ellaria Sand
      - LOREZA, fiica lui cu Ellaria Sand

- Curtea Prinţului Doran
  - la Grădinile de Apă:
    - AREO HOTAH, din Norvos, căpitan al gărzilor
    - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - la Sunspear:
    - MAESTER MYLES, sfetnic, vindecător şi preceptor
    - RICASSO, seneşal, bătrân şi orb
    - SER MANFREY MARTELL, castelan la Sunspear
    - LADY ALYSE LADYBRIGHT, lord vistiernic

- pupila lui, PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, logodită cu Prinţul Trystane
  - scutul lui jurat, (SER ARYS OAKHEART), ucis de Areo Hotah
  - camerista şi însoţitoarea ei, ROSAMUND LANNISTER, o verişoară îndepărtată

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Dornului:

- ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood, Păzitor al Căii de Piatră, Sângele Regal
  - YNYS, fiica lui cea mai mare, căsătorită cu Ryon Allyrion
  - SER CLETUS, fiul şi moştenitorul său
  - GWYNETH, mezina lui, o fată de doisprezece ani
- HARMEN ULLER, Lord de Heilholt
- DELONNE ALLYRION, Lady of Graţia Zeilor
  - RYON ALLYRION, fiul şi moştenitorul ei
- DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave
- LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont
- NYMELLA TOLAND, Lady de Dealul Fantomei
- QUENTYN QORGYLE, Lord de Sandstone
- SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood
- FRANKLYN FOWLER, Lord de Skyreach, zis BĂTRÂNUL ŞOIM, Păzitor al Trecătorii Prinţului
- SER SYMON SANTAGAR, Cavaler de Pădurea Pătată
- EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un scutier
- TREBOR JORDAYNE, Lord de Tor
- TREMOND GARGALEN, Lord de Ţărmul de Sare
- DAERON VAITH, Lord de Dunele Roşii.

CASA STARK

Casa Stark se trage din Brandon Constructorul şi din vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a îngenuncheat, a preferat să-i jure credinţă lui Aegon Dragonul decât să lupte. Când Lordul Eddard Stark a fost executat de către Regele Joffrey, oamenii Nordului şi-au lepădat jurământul faţă de Tronul de Fier şi l-au proclamat pe Robb, fiul Lordului Eddard, Rege al Nordului. În timpul Războiului Celor Cinci Regi, acesta a câştigat fiecare bătălie, dar a fost trădat şi ucis de către Freyi şi Boltoni, la Gemeni, în timpul nunţii unchiului său.

(ROBB STARK), Rege al Nordului, Rege al Tridentului, Lord de Winterfell, zis TÂNĂRUL LUP, ucis la Nunta Roşie

- (VÂNTUL CENUŞIU), lupul lui străvechi, omorât la Nunta Roşie
- surorile şi fraţii lui legitimi:
  - SANSA, sora lui, căsătorită cu Tyrion din Casa Lannister
    - (LADY), lupoaica ei străveche, omorâtă la Castelul Darry
  - ARYA, o fată de unsprezece ani, dispărută şi socotită moartă
    - NYMERIA, lupoaica ei străveche, hoinară în

ţinuturile riverane

- BRANDON, zis BRAN, un băiat infirm de nouă ani, moştenitor la Winterfell, crezut mort
  - VARĂ, lupul lui străvechi
- RICKON, un băiat de patru ani, crezut mort
  - CÂINELE LĂŢOS, lupul lui străvechi, negru şi sălbatic
  - OSHA, o sălbatică, odinioară prizonieră la Winterfell
- fratele lui de tată, bastardul JON SNOW, din Rondul de Noapte
  - NĂLUCĂ lupul străvechi al lui Jon, alb şi liniştit

- celelalte rude ale sale:
  - unchiul lui, BENJEN STARK, Prim Cercetaş al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid, presupus mort
  - mătuşa lui, (LYSA ARRYN), Lady de Eyrie
    - fiul ei, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios
  - unchiul lui, EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la Nunta Roşie
    - LADY ROSLIN, de Casa Frey, mireasa lui Edmure, însărcinată
  - unchiul lui, SER BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, de curând castelan la Riverrun, acum un urmărit

- lorzi stegari la Winterfell, Lorzii Nordului:
  - JON UMBER, zis MARELEJON, Lord de Ultima Vatră, prizonier la Gemeni
    - (JON, zis MICULJON), fiul cel mare şi moştenitor al Mareluijon, ucis la Nunta Roşie
    - MORS zis HRANA CIORILOR, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră
    - HOTHER zis URGIA TÂRFELOR, unchiul Mareluijon, de asemenea castelan la Ultima Vatră
  - (CLEY CERWYN), Lord de Cerwyn, omorât la

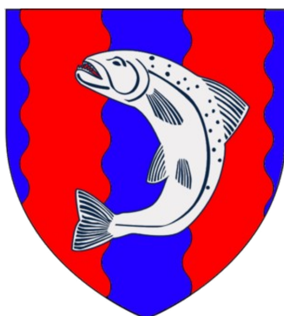
Winterfell
- JONELLE, sora lui, o fecioară de treizeci şi doi de ani
- ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort
  - (DOMERIC), moştenitorul lui, mort de pântecăraie
  - WALTON zis PICIOARE-DE-OŢEL, căpitanul lui
  - RAMSAY BOLTON, fiul lui natural, zis BASTARDUL LUI BOLTON, Lord de Hornwood
    - WALDER FREY şi WALDER FREY, zişi WALDER CEL MARE şi MICUL WALDER, scutierii lui Ramsay
    - BEN OASE, îngrijitorul câinilor la Dreadfort
    - (DUHOARE), un oştean cu faimă proastă pentru mirosul lui dezgustător, ucis în timp ce se dădea drept Ramsay
    - Băieţii Bastardului, oştenii lui Ramsay:
      - DICK GĂLBEJITUL, DAMON DANSEAZĂ-PENTRU-MINE, LUTON, ALYN URSUZUL, JUPUITORUL, MÂRÂITUL
- (RICKARD KARSTARK), Lord de Karhold, decapitat de Tânărul Lup pentru uciderea unor prizonieri
  - (EDDARD), fiul său, ucis în Pădurea Şoaptelor
  - (TORRHEN), fiul său, ucis în Pădurea Şoaptelor
  - HARRION, fiul său, prizonier la Iazul Fecioarelor
  - ALYS, fiica sa, o fecioară de cincisprezece ani
  - unchiul lui ARNOLF, castelan de Karhold
    - CREGAN, fiul cel mare al lui Arnolf
    - ARTHOR, mezinul lui Arnolf
- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb, imens de gras
  - SER WYLIS MANDERLY, fiul cel mare şi moştenitorul lui, foarte gras, prizonier la Harrenhal
    - soţia lui Wylis, LEONA de Casa Woolfield
      - WYNAFRYD, fiica lor cea mare
      - WYLLA, mezina lor
  - (SER WENDEL MANDERLY), al doilea fiu al Lordului Wyman Manderly, ucis la Nunta Roşie
  - SER MARLON MANDERLY, vărul lui, comandant al

garnizoanei de la Portul Alb
  - MAESTER THEOMORE, sfetnic, preceptor, vindecător
  - WEX, un băiat de doisprezece ani, fost scutier al lui Theon Greyjoy, mut
  - SER BARTIMUS, un bătrân cavaler, olog de un picior, cu un singur ochi, adesea beat, castelan al Vizuinii Lupilor
    - GARTH, temnicer şi călău
      - securea lui, LADY LU
    - THERRY, un tânăr temnicer
- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului, Ursoaica
  - (DACEY), fiica ei cea mare, ucisă la Nunta Roşie
  - ALYSANE, fiica ei, tânăra Ursoaică
  - LYRA, JORELLE, LYANNA, fiicele ei mai mici
  - (JEOR MORMONT), fratele ei, Lord Comandant al Rondului de Noapte, ucis de propriii lui oameni
    - SER JORAH MORMONT, fiul său, un exilat
- HOWLAND REED, Lord de Garda Apei Cenuşii, un om al mlaştinilor
  - soţia lui, JYANA, dintre oamenii mlaştinilor
  - copiii lor:
    - MEERA, o tânără vânătoreasă
    - JOJEN, un băiat dăruit cu clarviziunea verde
- GALBART GLOVER, Stăpân peste Deepwood Motte, neînsurat
  - ROBERT GLOVER, fratele şi moştenitorul lui
    - soţia lui Robert, SYBELLE din Casa Locke
  - BENJICOT BRANCH, CÂRNUL NED WOODS, oameni ai pădurii lupilor, care au jurat credinţă faţă de Deepwood Motte
- (SER HELMAN TALLHART), Stăpân peste Castelul lui Torrhen, ucis la Duskendale
  - (BENFRED), fiul şi moştenitorul lui, ucis de oamenii de fier la Septul de Piatră
  - EDDARA, fiica sa, prizonieră la Castelul lui Torrhen
  - (LEOBALD), fratele lui, omorât la Winterfell

- soţia lui, BERENA de Casa Hornwood, prizonieră în Castelul lui Torrhen
- fiii lor, BRANDON şi BEREN, de asemenea prizonieri Castelul lui Torrhen
- RODRIK RYSWELL, Lord al Pâraielor
  - BARBREY DUSTIN, fiica lui, Lady de Barrowton, văduva Lordului Willam Dustin
    - HARWOOD STOUT, vasalul ei, lord mărunt la Barrowton
  - (BETHANY BOLTON), fiica lui, a doua soţie a Lordului Roose Bolton, răpusă de friguri
  - ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, verii şi lorzii lui stegari puşi pe harţă
- LYESSA FLINT, Lady de Garda Văduvei
- ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân

- căpeteniile clanurilor munţilor:
  - HUGO WULL, zis CĂLDARE sau WULLUL
  - BRANDON NORREY, zis NORREYUL
    - BRANDON NORREY, mezinul lui
  - TORREN LIDDLE, zis LIDDLE
    - DUNCAN LIDDLE, fiul lui cel mare, zis LIDDLE CEL MARE, un om al Rondului de Noapte
    - MORGAN LIDDLE, al doilea fiu al său, zis LIDDLE MIJLOCILĂ
    - RICKARD LIDDLE, al treilea fiu al său, zis LIDDLE CEL MIC
  - TORGHEN FLINT, dintre Primii Flint, zis FLINTUL sau BĂTRÂNUL FLINT
    - DONNEL FLINT NEGRICIOSUL, fiul şi moştenitorul său
    - ARTOS FLINT, al doilea fiu al său, frate vitreg al lui Donnel Negriciosul.

Blazonul Casei Stark înfăţişează un lup străvechi cenuşiu alergând pe un câmp alb ca gheaţa. Deviza lor este *Vine iarna.*

CASA TULLY

Lordul Edwin Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credinţă lui Aegon Cuceritorul. Regele Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully la rang de stăpână peste toate ţinuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la nunta sa şi ţinut ostatic de către Freyi

- mireasa lui, LADY ROSLIN de Casa Frey, acum însărcinată
- sora lui, (LADY CATELYN STARK), văduvă a Lordului Eddard Stark de Winterfell, ucis la Nunta Roşie
- sora lui, (LADY LYS A ARRYN), văduvă a Lordului Jon Arryn de Vale, a murit împinsă de pe Eyrie
- unchiul lui, SER BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU, fost castelan la Riverrun, acum un proscris
- oamenii săi la Riverrun:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - SER DESMOND GRELL, maestru al armelor
  - SER ROBIN RYGER, căpitan al gărzilor
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri
  - UTHERYDES WAYN, administrator de Riverrun

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Tridentului:
  - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree Hali
    - BRYNDEN, fiul cel mare şi moştenitorul lui
    - (LUCAS), al doilea fiu al său, ucis la Nunta Roşie
    - HOSTER, al treilea fiu al său, un băiat studios
    - EDMUND şi ALYN, fiii lui mai mici
    - BETHANY, fiica sa, o fată de opt ani
    - (ROBERT), mezinul lui, mort de pântecăraie
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge
    - BARBARA, JAYNE, CATELYN, BESS, ALYSANNE, cele cinci fiice ale lui
    - HILDY, o vivandieră
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard, prizonier în propriul lui castel
    - PATREK, fiul lui Jason Mallister, întemniţat împreună cu tatăl său
    - SER DENYS MALLISTER, unchiul Lordului Jason, un om al Rondului de Noapte
  - CLEMENT PIPER, Lord de Castelul Pinkmaiden
    - fiul şi moştenitorul lui, SER MARQ PIPER, luat prizonier la Nunta Roşie
  - KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului
  - NORBERT VANCE, Lordul orb de Atranta
  - THEOMAR SMALLWOOD, Lord de Castelul Ghindei
  - WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor
    - ELEANOR, fiica şi moştenitoarea lui, de treisprezece ani, căsătorită cu Dickon Tarly de Horn Hill
  - SHELLA WHENT, deposedata Lady de Harrenhal
  - SER HALMON PAEGE
  - LORD LYMOND GOODBROOK.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, deşi susţin că descind din Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni. Când ultimul rege din Casa Gardner a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Aegon i-a dat castelul şi stăpânirea asupra Reachului. Mace Tyrell şi-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, dându-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost logodită cu Regele Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor şi Înalt Mareşal de Reach

- soţia lui, LADY ALERIE, de Casa Hightower din Oraşul Vechi
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul cel mare, moştenitor la Highgarden
  - SER GARLAN, zis GALANTUL, al doilea fiu al lor, de curând ridicat la rangul de Lord de Brightwater
    - soţia lui Garlan, LADY LEONETTE de Casa Fossoway
  - SER LORAS, Cavalerul Florilor, fiul lor cel mic, un frate jurat al Gărzii Regelui, rănit la Piatra Dragonului

- MARGAERY, fiica lor, de două ori măritată şi de două ori rămasă văduvă
  - însoţitoarele şi doamnele de onoare ale lui Margaery:
  - verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL
    - logodnicul lui Elinor ALYN AMBROSE, scutier
  - LADY ALYSANNE BULWER, LADY ALYCE GRACEFORD, LADY TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE zisă MERRY, SEPTA NYSTERICA, însoţitoarele ei

- mama văduvă a lui Mace, LADY OLENNA de Casa Redwyne, zisă REGINA SPINILOR
- surorile lui:
  - LADY MINA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor
    - fiul ei, SER HORAS REDWYNE, zis HORROR
    - fiul ei, SER HOBBER REDWYNE, zis SLOBBER
    - fiica ei, DESMERA REDWYNE, de şaisprezece ani
  - LADY JANNA, căsătorită cu Ser Jon Fossoway
- unchii lui:
  - unchiul lui, GARTH TYRELL, zis CEL MARE, Lord Seneşal de Highgarden
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE şi GARRETT FLOWERS
  - unchiul lui, SER MORYN TYRELL, Lord Comandant al Gărzii Oraşului din Oraşul Vechi
  - unchiul lui, MAESTER GORMON, slujitor al Citadelei

- casa lui Mace la Hightower:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzilor
  - SER VORTIMER CRANE, maestru al armelor
  - BUTTERBUMPS, bufon şi farsor, gras din cale-afară

- lorzii lui stegari, Lorzi de Reach:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill, la comanda armatei Regelui Tommen pe Trident
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor

        - SER HORAS şi SER HOBBER, fiii lui gemeni
        - vindecătorul Lordului Paxter, MAESTER BALLABAR
    - ARWYN OAKHEART, Lady of Old Oak
    - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove
    - LEYTON HIGHTOWER, Glasul Oraşului Vechi, Lord de Port
    - HUMFREY HEWETT, Lord de Scutul de Stejar
        - FALIA FLOWERS, fiica lui bastardă
    - OSBERT SERRY, Lord de Scutul Sudului
    - GUTHOR GRIMM, Lord de Scutul Cenuşiu
    - MORIBALD CHESTER, Lord de Scutul Verde
    - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable
        - LADY TAENA, soţia lui, o femeie of Myr
            - RUSSELL, fiul ei, un băiat de şase ani
    - LORD ARTHUR AMBROSE
    - LORENT CASWELL, Lord de Podul Amar

- cavalerii şi supuşii lui:
    - SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoways
    - SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roşii Fossoways.

Blazonul Tyrellilor este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind Puternici.*

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte

- NĂLUCĂ, lupul său străvechi
- administratorul său, EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST

- la Castelul Negru;
  - MAESTER AEMON (TARGARYEN), vindecător şi sfetnic, un bătrân orb, de o sută doi ani
    - administratorul lui Aemon, CLYDAS
    - administratorul lui Aemon, SAMWELL TARLY, gras şi studios
  - BOWEN MARSH, Lord Administrator
    - HOBB TREI-DEGETE, administrator şi bucătar-şef
    - (DONAL NOYE), un armurier şi fierar ciung, ucis de Mag cel Puternic
    - OWE, zis TOLOMACUL, TIM BÂLBÂITUL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL, zis CEL DULCE, LEW STÂNGACIUL, JEREN, TY, DANNEL, WICK BĂŢ-CIOPLIT, administratori
  - OTHELL YARWYCK, Prim Constructor
    - GHEATĂ-DESPERECHEATĂ, HALDER, ALBETT, KEGS, ALF DE RUNNYMUDD, constructori
  - SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios
  - JACK BULWER CEL NEGRU, Prim Cercetaş
    - DYWEN, KEDGE ALBEAŢĂ, BEDWYCK zis URIAŞUL, GARTH PANĂ-CENUŞIE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, ELRON, GARRETT LANCE-VERDE, FULK PURICELE, PYP AR, zis PYP, GRENN, zis ZIMBRUL, BERNARR, zis BERNARR CEL NEGRU, TIM STONE, RORY, BEN BĂRBOSUL, TOM BARLEYCORN GOADY, LIDDLE CEL MARE, LUKE

DE LONGTOWN, HAL PĂROSUL, cercetaşi
- LEATHERS, un sălbatic devenit cioară
- SER ALLISER THORNE, fost maestru al armelor
- LORD JANOS SLYNT, fost comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurt timp Lord de Harrenhal
- IRON EMMETT, a fost înainte la Rondul de Est, maestru al armelor
  - HARETH zis CALUL, GEMENII ARRON şi EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, novici în perioada de instrucţie

- la Turnul Umbrei
  - SER DENYS MALLISTER, comandant
    - administratorul şi scutierul lui, WALLACE MASSEY
    - MAESTER MULLIN, vindecător şi sfetnic
    - (QHORIN HALFHAND, SCUTIERUL DALBRIDGE, EGGEN), cercetaşi, ucişi dincolo de Zid;
    - STONESNAKE, un cercetaş, pierdut în timp ce străbătea Trecătoarea Ţipătului.

- la Rondul de Est la Mare:
  - COTTER PYKE, un bastard al Insulelor de Fier, comandant
    - MAESTER HARMUNE, vindecător şi sfetnic
    - OLD TATTERSALT, căpitan al *Vântului Negru*
    - SER GLENDON HEWETT, maestru de arme
    - SER MAYNARD HOLT, căpitan al *Ghearei*
    - RUSS BARLEYCORN, căpitan al *Ciorii Furtunii.*

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-dincolo-de-Zid, prizonier la Castelul Negru

- soţia lui, (DALLA), a murit pe patul de naştere
- pruncul lor, născut în bătălie, încă fără nume
  - VAL, sora mai mică a Daliei, prizonieră la Castelul Negru
    - (JARL), iubitul lui Val, a murit căzând de pe Zid
- căpitanii, căpeteniile şi năvălitorii lui:
  - LORDUL OASELOR, numit în batjocură RATTLESHIRT, un năvălitor, căpetenie a unei cete de războinici, prizonier la Castelul Negru
    - (YGRITTE), o tânără suliţaşă, iubita lui Jon Snow, ucisă în timpul atacului asupra Castelului Negru
    - RYK zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale
    - RAGWYLE, LENYL, membrii ai cetei sale
  - TORMUND TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Arămiu, zis NĂPASTA URIAŞILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI şi SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ, precum şi PUMN DE FIER, CONSORTUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEU şi TATĂL OŞTIRILOR
    - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND şi DRYN, fiica sa MUNDA, TOREGG THE TALL, TORWYRD THE TAME, DORMUND, şi DRYN, fiica sa MUNDA
  - PLÂNGĂTORUL, zis OMUL CARE PLÂNGE, un năvălitor notoriu, căpetenie a cetei sale de război
  - (HARMA, zisă CAP-DE-CÂINE), moartă sub Zid
    - HALLECK, fratele ei
  - (STYR), Magnarul Thennilor, ucis în vreme ce asalta Castelul Negru
    - SIGORN, fiul lui Styr, noul Magnar al Thennilor
  - VARAMYR zis ŞASEPIEI, un om-fiară şi om-lup, zis

CUCUI, pe când era mic
  - UN-OCHI, ŞIREATA, VÂNĂTORUL, lupii lui
  - fratele lui, (ŢUGUI), omorât de un câine
  - tatăl lui adoptiv, (HAGGON), om-lup şi vânător.
- PĂLĂMIDA, o suliţaşă, aspră şi urâtă
- (BRIAR, GRISELLA), oameni-fiare, morţi de multă vreme
- BORROQ, zis VIERUL, un om-fiară foarte temut
- GERRICK SÂNGE-DE-REGE, din sângele lui Raymun Barbă-Roşie
  - cele trei fiice ale lui
- SOREN SFĂRÂMĂTORUL DE PAVEZE, un războinic renumit
- MORNA MASCA ALBĂ, o vrăjitoare luptătoare, o năvălitoare
- YGON TATĂ-BĂTRÂN, o căpetenie de clan cu optsprezece soţii
- MAREA MORSĂ, căpetenie pe Ţărmul îngheţat
- Mama Cârtiţa, o vrăjitoare a pădurilor, înclinată spre profeţii
- BROGG, GAVIN NEGUŢĂTORUL, HARLE VÂNĂTORUL, HARLE FRUMUŞELUL, HO WD Rătăcitorul, DOSS ORBUL, KYLEG URECHE-DE-LEMN, DEVYN JUPUITORUL-DE-FOCI, căpetenii şi şefi printre oamenii liberi
- (ORELL, zis ORELL VULTURUL), un om-fiară ucis de Jon Snow în Trecătoarea Ţipătului
- (MAG MAR TUN DOH WEG, zis MAG CEL PUTERNIC), un uriaş, omorât de Donai Noye la poarta Castelului Negru
- WUN WEG WUN DAR WUN, zis WUN WUN, un uriaş
- ROWAN, HOLLY, VEVERIŢA, WILLOW OCHI-DE-VRĂJITOARE FRENYA, MYRTLE, suliţaşe, prizoniere la Zid.

DINCOLO DE ZID

- În Pădurea Bântuită
  - BRANDON STARK, zis BRAN, Prinţul de Winterfell şi moştenitor al Nordului, un băiat infirm de nouă ani
    - camarazii şi protectorii lui:
      - MEERA REED, o fecioară de şaisprezece ani, fiică a Lordului Howland Reed de Garda Apei Cenuşii
      - JOJEN REED, fratele ei, treisprezece ani, blestemată viziunea verde
      - HODOR, un băiat sărac cu duhul, înalt de doi metri
    - călăuza lui, MÂINI-RECI, înveşmântat în negru, odinioară om al Rondului de Noapte, probabil, acum un mister

- la Fortăreaţa lui Craster
  - trădătorii, cândva oameni ai Rondului de Noapte:
    - JUNGHER, care l-a ucis pe Craster
    - OLLO CIUNGUL, care l-a ucis pe Bătrânul Urs, Jeor Mormont
    - GARTH DE GREENAWAY, MAWNEY, GRUBBS, ALAN DE ROSBY, foşti cercetaşi
    - KARL PICIOR-STRÂMB, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, foşti administratori.

- în peşterile de sub un deal cavernos
  - CIOARA CU TREI OCHI, zisă şi ULTIMUL CLARVĂZĂTOR VERDE, vrăjitor şi călător prin vise, cândva frate al Rondului de Noapte pe nume BRYNDEN, acum mai mult copac decât om
  - copiii pădurii, cei ce cântă cântecul pământului, ultimii din rasa lor pe cale de dispariţie:
    - FRUNZĂ, FRASIN, SOLZI, CUŢITUL NEGRU, BUCLE NINSE, TĂCIUNI.

ESSOS
DINCOLO DE MAREA ÎNGUSTĂ

ÎN BRAAVOS

FERREGO ANTARYON, Lord al Mării în Braavos, bolnăvicios şi neputincios

- QARRO VOLENTIN, Prima Sabie a Braavosului, protectorul lui
- BELLEGERE OTHERYS zisă PERLA NEAGRĂ, o curtezană descendentă a reginei pirat cu acelaşi nume
- DOAMNA CU VĂL, REGINA MERLAN, UMBRA LUNII, FIICA AMURGULUI, PRIVIGHETOAREA, POET A, curtezane celebre
- OMUL BLAJIN şi ORFELINA, slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri de la Casa în Negru şi Alb
  - UMMA, bucătăreasa templului
  - CHIPEŞUL, GRĂSANUL, LORDUL, CHIPUL ÎNCRUNTAT, SAŞIUL şi ÎNFOMETATUL, slujitori în secret ai Zeului cu Multe Chipuri
- ARYA din Casa Stark, o novice în Casa în Negru şi Alb, cunoscută şi ca ARRY, NAN, NEVĂSTUICA, PORUMBIŢA, SALTY şi CAT A CANALELOR
- BRUSCO, un negustor de peşte
  - fiicele lui, TALEA şi BREA
- MERALYN, zisă MERRY VESELA, matroana Portului Vesel, un bordel de lângă Portul Peticarului
  - NEVASTA MARINARULUI, o târfă din Portul Vesel
    - LANNA, fiica ei, o târfă mai tânără
  - ROGGO CEL ROŞU, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, un scrib zis PANA, COSSOMO SCAMATORUL, clienţi ai Portului Vesel
- TAGGANARO, hoţ de buzunare şi tâlhar în port
  - CASSO, REGELE FOCILOR, foca lui dresată
- S'VRONE, o târfă din port, cu porniri criminale
- FIICA BEŢIVĂ, o târfă capricioasă din fire.

ÎN VECHIUL VOLANTIS

- Triarhii aflaţi la putere:
  - MALAQUO MAEGYR, Triarh al Volantisului, un tigru
  - DONIPHOS PAENYMION, Triarh al Volantisului, un elefant
  - NYESSOS VHASSAR, Triarh al Volantisului, un elefant

- oameni din Volantis:
  - BENERRO, Înalt Preot al lui R’hllor, Stăpânul Luminii
    - mâna lui dreaptă, MOQORRO, un preot al lui R’hllor
  - VĂDUVA ŢĂRMULUI, o bogată sclavă eliberată a oraşului, zisă şi TÂRFA LUI VOGARRO
    - protectorii ei fioroşi, FIII VĂDUVEI
  - PENNY, o comediană pitică
    - scroafa ei, zisă FRUMUŞICA
    - câinele ei, SCRÂŞNILĂ
  - (GOLOGAN), fratele lui Penny, un pitic comedian, ucis şi decapitat
  - ALIOS QHAEDAR, un candidat la funcţia de triarh
  - PARQUELLO VAELAROS, un candidat la funcţia de triarh
  - BELICHO STAEGONE, un candidat la funcţia de triarh
  - GRAZDAN MO ERAZ, un mesager din Yunkai.

ÎN GOLFUL SCLAVILOR

- În Yunkai, Oraşul Galben:
  - YURKHAZ ZO YUNZAK, Comandant Suprem al Oştirilor şi Aliaţilor din Yunkai, un stăpân de sclavi şi nobil bătrân de obârşie ireproşabilă
  - YEZZAN ZO QAGGAZ, poreclit în batjocură BALENA GALBENĂ monstruos de obez, imens de bogat
    - DĂDACĂ, sclavul lui supraveghetor
    - DULCEAŢĂ, un sclav hermafrodit, comoara lui
    - SCAR, un sergent şi sclav soldat
    - MORGO, un sclav soldat
  - MORGHAZ ZO ZHERZYN, un nobil adesea cherchelit, poreclit în batjocură CUCERITORUL BEAT
  - GORZHAK ZO ERAZ, un nobil şi stăpân de sclavi, poreclit în batjocoră FAŢĂ TERCIUITĂ
  - FAEZHAR ZO FAEZ, un nobil şi stăpân de sclavi, cunoscut ca IEPURELE
  - GHAZDOR ZO AHLAQ, un nobil şi stăpân de sclavi, poreclit în batjocură OBRAJI-TREMURĂTORI
  - PAEZHAR ZO MYRAQ, un nobil mic de statură, poreclit în batjocură MICUL PORUMBEL
  - CHEZDHAR ZO RHAEZN, MAEZON ZO RHAEZN, GRAZDHAN ZO RHAEZN, nobili şi fraţi, porecliţi LORZII ZORNĂITORI
  - CĂRĂUŞUL, STĂPÂNUL-BESTIE, EROUL

PARFUMAT, nobili şi stăpâni de sclavi

- în Astapor, Oraşul Roşu:
  - CLEON CEL MARE zis REGELE MĂCELAR
  - CLEON al II-lea, succesorul lui, rege pentru opt zile
  - REGELE TAIE-BEREGATĂ, un bărbier, care i-a tăiat gâtul lui Cleon al II-lea ca să-i fure coroana
  - REGINA TÂRFĂ, concubina Regelui Cleon a II-lea, care a revendicat tronul după uciderea acestuia.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni, Stăpâna Celor Şapte Regate, Protectoare a Ţinutului, *Khaleesi* a Imensei Mări de Iarbă, zisă DAENERYS NĂSCUTĂ DIN FURTUNĂ, CEA NEARSĂ, MAMA DRAGONILOR.

- dragonii ei, DROGON, VISERION, RHAEGAL
- fratele ei, (RHAEGAR), Prinţul de Piatra Dragonului, ucis de Robert Baratheon pe Trident
  - fiica lui Rhaegar, (RHAENYS), ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
  - fiul lui Rhaegar, (AEGON), un prunc în faşă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
- fratele ei (VISERYS), Al Treilea pe Numele Său, zis REGELE CERŞETOR, încoronat cu aur topit
- nobilul ei soţ, (DROGO), un *khal* al dothrakilor, mort din cauza unei răni agravate
  - fiul ei cu Drogo, născut mort (RHAEGO), ucis în pântece de *maegi* Mirri Maz Duur

- protectorii ei:
  - SER BARRISTAN SELMY, zis BARRISTAN VITEAZUL, Lord Comandant al Gărzii Reginei
    - flăcăii lui, scutieri care se antrenează să devină

cavaleri:
- TUMCO LHO, din Insulele Baziliscului
- LARRAQ, zis BICIUL, din Meereen
- MIELUL ROŞU, un sclav eliberat din Lhazar
- BĂIEŢII, trei fraţi Ghiscari

- VÂNJOSUL BELWAS, eunuc şi fost sclav luptător
- călăreţii ei de sânge dothraki:
  - JHOGO, biciul, sânge din sângele ei
  - AGGO, arcul, sânge din sângele ei
  - RAKHARO, *arakhul,* sânge din sângele ei

- căpitanii şi comandanţii ei:
  - DAARIO NAHARIS, un tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor Furtunii, o companie liberă
  - BEN PLUMM, zis OACHEŞUL BEN, un mercenar metis, la comanda companiei Fiilor Secunzi, o companie liberă
  - VIERMELE CENUŞIU, un eunuc, la comanda Celor Nepătaţi, o companie de eunuci infanterişti
    - EROUL, un căpitan Nepătat, adjunctul comandantului
    - SCUTUL NECLINTIT, un lăncier Nepătat
  - MOLLONO YOS DOB, comandant al Scuturilor Neclintite, o companie de sclavi eliberaţi
  - SYMON SPATE-CRESTAT, comandant al FRAŢILOR LIBERI, o companie de sclavi eliberaţi
  - MARSELEN, comandant al OAMENILOR MAMEI, o companie de sclavi eliberaţi, un eunuc, fratele lui Missandei
  - GROLEO de Pentos, fost căpitan al marii *Saduleon,* acum amiral fără flotă
  - ROMMO, un *jaqqa rhan* al dothrakilor

- curtea ei în Meereen:
  - REZNAK MO REZNAK, seneşalul ei, pleşuv şi onctuos
  - SKAHAZ MO KANDAQ, zis ŢEASTĂ-RASĂ,

comandantul ras în cap al Fiarelor de Bronz, garda oraşului

- cameristele şi slujitoarele ei:
  - IRRI şi JHIQUI, tinere femei dothraki
  - MISSANDEI, o scribă şi traducătoare din Naath
  - GRAZDAR, QEZZA, MEZZARA, KEZMYA, AZZAK, BHAKAZ, MIKLAZ, DHAZZAR, DRAQAZ, JHEZANE, copii ai piramidelor din Meereen, paharnicii şi pajii ei

- oameni din Meereen, de obârşie nobilă şi oameni de rând:
  - GALAZZA GALARE, Graţia Verde, Înaltă preoteasă în Templul Graţiilor
    - GRAZDAM ZO GALARE, vărul ei, un nobil
  - HIZDAHR ZO LORAQ, un nobil bogat din Meereen nobil, din linia străveche
    - MARGHAZ ZO LORAQ, vărul lui
  - RYLONA RHEE, femeie eliberată şi harpistă
  - (HAZZEA), fiica de patru ani a unui fermier
  - GOGHOR URIAŞUL, KHRAZZ, BELAQUO SFARMĂ-OASE, CAMARRON SOCOTEALĂ, ITHOKE NEÎNFRICATUL, MOTANUL TĂRCAT, BARSENA PĂR-NEGRU, PIELE-DE-OŢEL, luptători din arenele de luptă şi sclavi eliberaţi

- aliaţii ei incerţi, falşii prieteni şi duşmanii cunoscuţi:
  - SER JORAH MORMONT, fost Lord de Insula Ursului
  - (MIRRI MAZ DUUR), vrăjitoare şi *maegi,* o slujitoare a Marelui Păstor din Lhazar
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinţ al negoţului din Qarth
  - QUAITHE, prezicătoare mascată din Asshai
  - ILLYRIO MOPATIS, un magister din Oraşul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo
  - CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului

- pretendenţii Reginei
  - în Golful Sclavilor:
    - DAARIO NAHARIS, din Tyrosh, un mercenar şi căpitan al Ciorilor Furtunii
    - HIZDAHR ZO LORAQ, un nobil bogat din Meereen
    - SKAHAZ MO KANDAQ, zis ŢEASTĂ-RASĂ, un nobil măruţ din Meereen
    - CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului

  - în Volantis:
    - PRINŢUL QUENTYN MARTELL, fiul cel mare al lui Doran Martell, Lord de Sunspear şi Prinţ de Dorne
      - supuşii şi însoţitorii lui:
        - (SER CLETUS YRONWOOD), moştenitor la Yronwood, ucis de corsari
        - SER ARCHIBALD YRONWOOD, văr cu Cletus, zis VOINICUL
        - SER GERRIS DRINKWATER
        - (SER WILLAM WELLS), ucis de corsari
        - (MAESTER KEDRY), ucis de corsari

  - pe Rhoyne:
    - TÂNĂRUL GRIFF, un flăcău de optsprezece ani, cu barba albastră
      - tatăl lui adoptiv, GRIFF, un mercenar care a luptat în Compania de Aur
      - însoţitorii, profesorii şi apărătorii lui:
        - SER ROLLY DUCKFIELD, zis RAŢĂ, un cavaler
        - SEPTA LEMORE, o femeie a Credinţei
        - HALDON, zis JUMĂTATE-MAESTER, profesorul lui
        - YANDRY, proprietar şi căpitan al *Sfioasei Fecioare*
        - YSILLA, soţia lui

  - pe mare:
    - VICTARION GREYJOY, Lord Căpitan al Flotei de Fier, zis CĂPITANUL DE FIER

- ibovnica lui cu piele întunecată şi fără limbă, dăruită lui de Euron Ochi-de-Cioară
- vindecătorul lui, MAESTER KERWIN, anterior la Scutul Verde, dăruit lui de Euron Ochi-de-Cioară
- echipajul lui pe *Victoria de Fier:*
  - WULFE ONE-EAR, RAGNOR PYKE, LONGWATER PYKE, TOM TIDEWOOD, BURTON HUMBLE, QUELLON HUMBLE, STEFFAR STAMMERER
- căpitanii lui:
  - RODRIK SPARR, zis ŞOARECELE DE CÂMP, căpitan al *Mâhnirii*
  - RALF STONEHOUSE CEL ROŞU, căpitan al *Bufonului Roşu*
  - MANFRYD MERLYN, căpitan al *Zmeului*
  - RALF ŞCHIOPUL, căpitan al *Lordului Quellon*
  - TOM CODD, zis FĂRĂ-SÂNGE, căpitan al *Tânguirii*
  - DAEGON SHEPHERD, zis PĂSTORUL NEGRU, căpitan al *Pumnalului.*

Targaryenii sunt sângele dragonilor, descendenţi din înalţii lorzi ai Ţinutului Liber al Valyriei, fapt dovedit de ochii lor liliachii, indigo sau violeţi şi de părul argintiu-auriu. Pentru a-şi păstra sângele regal şi pentru a-i conserva puritatea, Casa Targaryen a căsătorit adesea frate cu soră, văr cu verişoară, unchi cu nepoată. Întemeietorul dinastiei, Aegon Cuceritorul, şi-a luat de soţii ambele surori şi a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon şi pe surorile sale. Deviza Targaryen este *Foc şi Sânge.*

MERCENARII COMPANIILOR LIBERE, BĂRBAŢI ŞI FEMEI

COMPANIA DE AUR, zece mii de oşteni puternici, de loialitate incertă:

- HARRY STRICKLAND VAGABONDUL, căpitanul general
  - WATKYN, scutierul şi paharnicul lui
- (SER MYLES TOYNE, zis INIMĂ-NEAGRĂ), mort de patru ani, fostul căpitan general
- NEGRUL BALAQ, un bătrân cărunt din Insulele Verii, comandant al arcaşilor companiei
- LYSONO MAAR, un mercenar din Oraşul Liber Lys, căpitanul iscoadelor din companie
- GORYS EDORYEN, un mercenar din Oraşul Liber Volantis, trezorierul companiei
- SER FRANKLYN FLOWERS, Bastardul de la Castelul Cidrului, un mercenar din Reach
- SER MARQ MANDRAKE, un exilat evadat din sclavie, cu faţa plină de urme de vărsat
- SER LASWELL PEAKE, un lord exilat
  - fraţii lui, TORMAN şi PYKEWOOD
- SER TRISTAN RIVERS, bastard, proscris şi exilat
- CASPOR HILL, HUMFREY STONE, MALO JAYN, DICK COLE, WILL COLE, LORIMAS MUDD, JON LOTHSTON, LYMOND PEASE, SER BRENDEL BYRNE, DUNCAN STRONG, DENYS STRONG, CHAINS, TÂNĂRUL JOHN MUDD, sergenţi ai companiei
- (SER AEGOR RIVERS, zis OŢELUL ÎNVERŞUNAT), un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea Targaryen, întemeietorul companiei)
- (MAELYS I BLACKFYRE, zis MAELYS CEL MONSTRUOS), căpitan general al companiei, pretendent la Tronul de Fier al Westerosului, membru al Cetei de Nouă, ucis în timpul Războiului Regilor de

Nouă Parale

HOINARII, două mii de călăreţi şi infanterişti, juraţi Yunkaiului

- PRINŢUL ZDRENŢĂROS, un fost nobil din Oraşul Liber al Pentosului, căpitan şi fondator
  - CAGGO, zis UCIGAŞUL CADAVRULUI, mâna lui dreaptă
  - DENZO D'HAN, bardul războinic, mâna lui stângă
  - HUGH HUNGERFORD, sergent, fost trezorier al companiei, sancţionat trei degete pentru furt
  - SER ORSON STONE, SER LUCIFER LUNGUL, WILL AL PĂDURILOR, DICK PĂIOSUL, JACK ROŞCOVANUL, mercenari din Westeros
  - FRUMOASA MERIS, torţionara companiei
  - HÂRŢOAGE, un săbier volanten şi cititor împătimit
  - FASOLE, un arbaletist din Myr
  - MOŞ BILL CIOLĂNOSUL, un bărbat ofilit din Insulele Verii
  - MYRIO MYRAKIS, un mercenar din Pentos

COMPANIA PISICII, trei mii de oşteni puternici, juraţi Yunkaiului

- BARBĂ-NSÂNGERATĂ, căpitan şi comandant

LĂNCILE LUNGI, opt sute de călăreţi, juraţi Yunkaiului

- GYLO RHEGAN, căpitan şi comandant

FIII SECUNZI, cinci mii de călăreţi, juraţi Reginei Daenerys

- OACHEŞUL BEN PLUMM, căpitan şi comandant
- KASPORIO, zis KASPORIO VICLEANUL, un ucigaş plătit, adjunctul comandantului
- TYBERO ISTARION, zis CĂLIMARĂ, trezorierul companiei
- CIOCANUL, un fierar şi armurier beţiv
  - ucenicul lui, zis CUIUL
- FURĂCIUNE, un sergent ciung

- KEM, un tânăr mercenar din Fundătura Puricilor
- BOKKOKO, un mânuitor al securii cu o faimă teribilă
- UHLAN, un sergent al companiei

CIORILE FURTUNII, cinci sute de călăreţi, juraţi Reginei Daenerys

- DAAERIO NAHARIS, căpitan şi comandant
  - VĂDUVOIUL, adjunctul său
  - JOKIN, comandant al arcaşilor companiei.

MULŢUMIRI

Ultimul volum a fost infernal. Acesta este de trei ori pe atât şi încă ceva în plus. Din nou vreau să le mulţumesc redactorilor şi editorilor mei pe care i-am chinuit îndelung: lui Jane Johnson şi Joy Chamberlain de la Voyager; lui Scott Shannon, Nita Taublib şi Anne Groell de la Bantam. Înţelegerea şi umorul fin de care au dat dovadă şi sfaturile lor înţelepte m-au ajutat în dificila încercare, de aceea nu voi înceta nicicând să le fiu recunoscător pentru imensa lor răbdare.

Le mulţumesc de asemenea agenţilor mei, care au fost la fel de răbdători şi mi-au acordat sprijinul lor necondiţionat: lui Chris Lotts, Vince Gerardis, fabuloasei Kay McCauley şi celui care nu mai este printre noi, Ralph Vicinanza. Ralph mi-aş fi dorit să fii aici să împărtăşim bucuria acestei zile.

Îi sunt recunoscător lui Stephen Boucher, australianul rătăcitor datorită căruia computerul meu este uns şi zumzăie ori de câte ori vine în Santa Fe şi servim împreună la micul dejun câte un *burrito* (Xmas) şi un *jalapeno* cu şuncă.

Revenind la frontul de acasă, îmi exprim recunoştinţa faţă de dragii mei prieteni Melinda Snodgrass şi Daniel Abraham pentru încurajările şi sprijinul acordat, faţă de Pati Negle, care se îngrijeşte de colţul meu de internet, şi faţă de uluitoarea Raza Golden pentru mesele, arta şi permanenta ei bună dispoziţie care au înseninat până şi cea mai întunecată zi în Terrapin Station. Chiar dacă a încercat să-mi fure pisica.

Oricât mi-a luat să duc la capăt acest dans, cu siguranţă mi-ar fi luat mai multă vreme fără susţinerea credinciosului meu asistent şi uneori însoţitor de călătorie Ty Franck, care are grijă de computerul meu când nu este Stephen prin preajmă, îndepărtând mulţimea de e-mailuri

nedorite din pragul uşii mele virtuale, care îndeplineşte tot felul de comisioane, pune ordine în fişiere, îmi prepară cafeaua, face plimbări în locul meu şi îmi cere zece mii de dolari doar pentru a schimba un bec – şi asta în fiecare joi în timp ce lucrează la formidabilele lui cărţi.

În cele din urmă, doresc să-mi exprim toată dragostea şi gratitudinea faţă de soţia mea Parris, care mi-a fost alături în paşi de dans. Te iubesc, Phipps.

George R.R. Martin
13 mai 2011